Digitized by Google

DOM. S. ALOYS. JERSEIENS. S.J.

LEXICON

XENOPHONTEVM

VOLVMEN SECVNDVM

LIPSIAE

IN LIBRARIA GLEDITSCHIA

CIↃIↃCCCII.

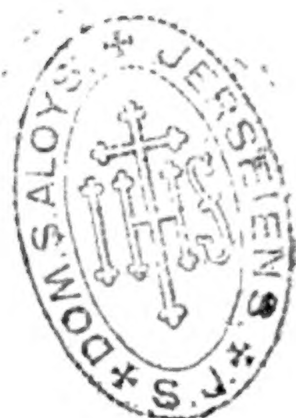

LECTORI

S. D.

FRID. GUIL. STURZIUS.

Quanquam tum, cum volumen huius lexici primum edebam, non me putaueram in volumine secundo habiturum esse, de quo esses paucis monendus: accidit tamen praeter omnem exspectationem, vt praefationi alicui hic quoque locus fieret. *Gailius* enim, Lutetiae Parisiorum professor literarum Graecarum celeberrimus, cuius in Xenophontem merita iam in voluminis primi praefatione de-

 scribere

ſcribere conatus ſum, miſit mihi initio huius menſis nouum induſtriae ſuae ſpecimen: *Traité de la Chasse de Xénophon, traduit en François, d'après deux Manuſcrits collationnés pour la premiere fois, et accompagné de notes critiques* a). Quod donum mihi longe gratiſſimum fuiſſe, quippe qui nouam Cynegetici Xenophontei vel verſionem vel editionem cupide optaſſem b), non eſt quod multis verbis demonſtrem. Meum potius eſſe intelligo, vt, quid popularibus meis de hac noua Gailii verſione exſpectandum ſtatuendumue ſit, diligenter oſtendam. Scilicet verba Xenophontis Graeca

a) *à Paris, an IX.* (1801) octonis denis. Quae praeterea in titulo libelli memorantur *dissertations ſur le pardalis, le panther, et autres animaux,* eas alteri volumini deſtinaſſe videbatur. In vniuerſum enim hanc Cynegetici Xenophontei verſionem voluit partem primam eſſe hiſtoriae naturalis antiquae.

b) v. praefat. Vol. I. p. 13.

Graeca non addidit integra vir doctiſſimus, ſed tantum ea in notis poſuit, quae explicatione egere viderentur, vel quorum varians eſſet vel in ipſius vel in aliis codicibus, interdum etiam in editionibus, lectio. Contulit autem, quae praecipua libelli dos eſt, ad *Zeunii* editionem, quam hic quoque vnice ſecutus reperitur, duo codices bibliothecae Pariſienſis publicae manu ſcriptos, necdum a quoquam collatos. Horum alterum, quem litera A inſignire ſolet, ſcriptum fuiſſe narrat ab *Angelo Vergecio* c) Cretenſi, quem conſtat Franciſci I. Galliarum regis, temporibus floruiſſe, omnium

c) Ita recte videtur a *Camo* apud *Gailium* p. XIX. ſcribi, qui a *Rutgerſio* varr. lectt. 3, 12. aliisque vocatur *Vergerius*, a *Baylio* in dictionnaire hiſt. et critique T. II. p. 506. ed. Amſt. et Leid. 1730. ex *Iacobi du Breul* antiquitez de Paris *Angelo Vergier*. Certe idem *Bayle* T. IV. p. 437. attulit verba *Iani Ant. de Baïf* ex epiſtola ad Carolum IX. Gallorum regem, vbi nominatur *Ange Vergece*, quod et *Gailius* l. l. fecit, ita vt iam *Baylius* in loco altero ſuſpicatus ſit, Vergecium potius Latine dicendum eſſe hominem

omnium ſuae aetatis calligraphorum principe, non tamen linguae Xenophonteae ſatis gnaro, vel ſaltem non ſemper ſatis accurato; alterum, quem B nominat, et ipſum quidem ſaeculo ſexto decimo ſcriptum, ſed ex antiquo aliquo ductum, quippe lectiones nonnullas exquiſitas ſuppeditantem.

Iam

---

hominem iſtum, qui adeo excelluit arte literas Graecas belle et eleganter pingendi ſiue ſcribendi, vt Franciſcus I. literarum Graecarum ductus Vergecianos iuberet exemplo eſſe iis, qui literarum Graecarum formas aeneas fingerent in vſum typographorum regiorum. Caeterum hic Vergerius ſiue Vergecius eſt ille ipſe, qui vel Latine vertit libellum de fluuiorum et montium nominibus, *Plutarcho* tribui ſolitum (v. *Bayle* T. IV. l. l.), vel ſaltem Latinae iſtius libelli verſioni, quae reuera videtur *Adriano Turnebo* deberi, nomen ſuum mutilatum praefixit ſic: *Ang. Ver.* quibus ſiglis quis ſignificaretur, ignorarunt non ſolum *Maittairius* et *Freytagius*, ſed etiam, quod miror, Ill. *Harleſius* ad *Fabricii* biblioth. Graec. Vol. V. p. 225. ſq. cum tamen diſerte id dixerit *Rutgerſius* l. l. qui verſionem illam grauiter reprehendit.

Iam poſſit quidem de Gailii fide diligentiaue dubitandum ei videri, qui codicum quatuor lectiones variantes olim ex aliis quatuor Xenophontis opuſculis non ſatis accurate ab eo excerptas fuiſſe e praefatione volumini primo a me praemiſſa didicerit; vel in libello, quem iam deſcribere coepi, p. XII. laudari viderit Xenophontem in Hippiatrico, cum tamen ipſe iam Hipparchicum edidiſſet atque vertiſſet; vel p. 146. *Caſtoris* editionem cynegetici memorari legerit, cum Zeunius, qui *Caſtalionis* editionem intelligi vellet, non niſi ſyllabam *Caſt.* in notis ſuis poſuiſſet, quod ipſum Gailius fecit aliis in locis, vt p. 194. 208. 217. vbi etiam, vt p. 187., ſcripſit *Caſtal.* et p. 186. *Caſtalion*; vel, cum Zeunius librum Odyſſeae nonum ſignificaſſet litera *ι*, Gailium p. 196. ſcripſiſſe animaduerterit *liv. X.* vel denique obſeruauerit, eum plus ſemel indicare oblitum eſſe, in vtro codice haec vel illa ſcriptura inueniatur, vt p. 161. 199. 224. Sed tamen cum ille non ſolum p. XIX. affirmaue-

mauerit, ſe e codice A eas quoque lectiones, quae vitioſae et corruptae eſſent, enotaſſe, ſed etiam id de vtroque codice praeſtitiſſe reperiatur, atque praeterea ſtatim ab initio huius, de quo agimus, libelli quatuor illos codices, quos illum minus diligenter contuliſſe olim dixeram, ſe denuo diligentiſſime collaturum et laboris huius fructus gratis praebiturum Oeconomici et reliquorum trium Xenophontis libellorum emtoribus pollicitus ſit: non video, cur non fide pariter ac laude digna exiſtimanda ſit viri eruditiſſimi opera, qui doctrinae ſuae et literarum Graecarum peritiae documenta non pauca in notis ſuis edidit, e quibus quae mihi notatu digniſſima viderentur, lexico meo ſuis quodque locis inſerere haud dubitaui, quamuis me praeclaris celeberrimi *Schneideri* ad Cyropaediam obſeruationibus non idem facere potuiſſe grauiter dolerem, laetus tamen quodammodo ideo, quod has a popularibus meis ex ipſo viri egregii opere facilius cognoſci intelligerem, quam Gailii notas ex huius opuſculo

opuſculo. Cum enim iam menſe Nouembri anni 1798. lexicon meum totum abſolutum fuiſſet, cumque ſacile perſpexiſſem, illud quatuor omnino, non quinque aut ſex, completurum eſſe volumina: conſtitui inde ab eo tempore, ne nimis moles operis excreſceret, nil niſi paucula quaedam, et quorum paucis copia eſſe poſſet, ſubinde adiicere. E quo genere eſt

LECTIONIS VARIETAS

IN CYNEGETICI DUOBUS CODICIBUS A GAILIO OBSERVATA.

1, 4. B poſt ὕστερον ἢ omittit ὡς

1, 7. A et B Μειλανίων
A Φιλοπονίας. B Φιλοπονίᾳ

1, 9. B Ἐλκάθου
A ἐβουλεύετο, in margine ἐβούλετο
A Ἰσιόνην

1, 10. A et B ἐπιλανθανομένου, vt Thiem.
Iidem αὑτοῦ, vt Thiem.

1, 11. A in margine ἐν λόγοις συνῆν

1, 17. A ὧν οἱ μὲν. B ἧς οἱ μὲν
A in margine εἴ τινι pro εἴ τῳ
B ἢ πόλεις ἢ βασιλεῖς

2, 2. Gail legit αὑτοῦ pro αὐτοῦ
A et B τὸν μὲν ἔχοντα, vt Thiem.

2, 4. A in margine: τὸν μὲν ἀρκυωρὸν εἶναι ἐπιθυμοῦντα τοῦ ἔργου, καὶ τὴν Φ. B τῶν μὲν — ἔργου, vt Thiem. Gailio placet vt legatur τὸν μὲν ἀρκυ-ων.

2, 5. A et B ὑφείστωσαν

2, 6. A in margine: γρ. δωδεκάλινα, τὰ δὲ δίκτυα ἑκκαιδεκάλινα, vt Codex Brunckianus.

2, 8. A et B πενταςπίθαμον

2, 9. A in margine σχαλίδων et σταλίκων

3, 3. B ποιεῖν δὲ ἀδύν.

A ὄμματα, ſed idem in margine et B σώματα, βαρέως

A et B ἄρινοι

3, 4. Iidem αὐτῶν κυνῶν

A ἰχναιεύουσιν

A et B ἄκρα δὲ τῇ οὐρᾷ σείουσιν, vt Thiem. Sed A in margine ἄκρα δὲ τῆς οὐρᾶς

3, 5. B ἐπισκυθρωπάσαι

B σχοῦσαι τὴν οὐρὰν

3, 7. B ἀνείργουσαι θορυβοῦσαι

A κρυμνῶν, ſed in margine τριμμῶν, quod etiam eſt in B.

3, 9. A in margine κεκλαγγυῖαι

3, 10. A et B θέουσιν, ſed A in margine θέουσαι

A δοξάζουσι

A ἐκκυνοῦσαι

B διατελοῦσι συμπαρ.

3, 11. B ἔχουσαι

A οἵους δὲ δὴ εἶναι, ſed in margine οἵας

4, 1. A μηριέας. v. *Gail.* p. XIX.

4, 3. B ἰχνεύστωσαν

4, 4. A et B τῶν σωμάτων καὶ ἀπὸ

4, 5. A et B μετατιθέτωσαν

4, 10. A ante τραχέα inſeri iubet εἰς

5, 3. A et B ἄλυπα, vt Thiem.

A συνοίστησι

5, 7. A et B omittunt γὰρ inter τὰ μὲν et εὐναῖα, vt Thiem.

5, 16. A εἰς εἰλοὺς. Fortaſſis tamen reponendum ap. Gail. εἰς εἰλυοὺς. Videtur enim operarum vitium eſſe illud εἰλοὺς.

5, 23. A παράσυρον

5, 25. A ἐκθηρῶντε

5, 29. B ἀνόμοιον

A ἁρμὸν pro δρόμον

5, 30. B μικρὰν, καταφερῆ. Sed A κατωφερῆ, ita tamen, vt literae ω ſuperſcripta ſit eadem manu litera α. A in margine: στενὴν ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν· στενὴν ἐκ τοῦ πρόσθεν ω. ὑ. τ. λεπτὸν, quae omnia in codice ipſo deſunt.

B κοίλην, σαρκώδη, vt Thiem. Etiam A κοίλην,

κοίλην, sed in margine κολῆνα

A ὑποκώλια μικρὰ, sed α eadem, vt videtur, manu superscriptum literae ι vocabuli posterioris

B πλατῆς pro πλατεῖς

5, 31. A τοῦτο τὸ ἐν χροῖ

5, 34. *Gail* malit εὐαγρία, *felix venatio*, vt praecedens καὶ sit *etiam*, *adeo*, et ἰδόντες referatur ad venatores, qui lepores in locis cultis conspexerint.

6, 1. A στιλμονίαι, et in margine τελαμώνια

6, 4. A ὀψοιζόμενοι

6, 5. A ἐπὶ θήραν. B ἐπὶ θήρας

A ἀμφιδρόμους vno verbo

A et B omittunt ὁδοὺς, et *Gailius* dicit, nonnullos legere simpliciter ἀμφὶ ὁδοὺς, non vero indicat, quinam illi sint.

6, 6. A vel B (Nam *Gailius* non diligenter notauit) in margine: γρ. ποιουμένους, vt Thiem.

6, 7. A omittit δεῖ, quod tamen in margine positum est

6, 14. A in margine ἐπηλλαγμένων

6, 15. A διὰ ταυτα, sed in margine παρὰ ταυτα

A et B μανὰ, vt Thiem.

6, 17. A in margine ἰῶ κακὰς

6, 22. A et B μὴ κατέχοντα. Sed in A μὴ inductum est, postea tamen eadem manu, vt videtur, inter κατέχ. et κυνοδρ. restitutum.

6, 23. A et B τὰς κεφαλας, vt Thiem.

A post κεφαλὰς omittit ὑπερπηδῶσαι

A in margine κεκλαγγυῖαι

6, 24. B παρεχθῇ

6, 26. A et B ἀνέλονται, sed A in margine ἀνελόντα

B ἀνατρέψαντα, vt Thiem.

7, 1. A et B δέκα αὗται, sed A in margine ἡμέραι αὗται

7, 4. A et B ἄδικα

7, 5. B Ηυει pro Ηβη

7, 7. A ἴχνη, sed in margine: γρ. εἴδη

7, 9. A τὰ δὲ δρομ. ἕως ἂν ἔλθωσι, τὰ ἴχνη μεταθεῖν ἐᾷν

7, 10. A et B μὴ οὐ ἐν κόσμῳ

A in margine τοῦτον

A et B γίγνονται

8, 1. A βόρειον, et supra literam ν rubro picta

cta apparet litera σ cum ſigla γρ. eadem manu

8, 2. A et B ἔχοντα
Iidem omittunt καὶ ante τὴν ὀσμὴν, vt Thiem.

8, 3. A et B εἰς τὸ αὐτὸ, ſed B ſupra αὐτ. habet ſignum dubitationis
B ἐμ..ροϊέναι

8, 4. B ἐπιδὰν (ſic) λάβῃ, ſed A ἐπειδὰν

8, 7. A περιλαμβάνοντας

9, 1. A τὸ ἦρος

9, 2. A τοὺς ὀργάδας

9, 3. A ἅμα τῇ ἡμέρᾳ

9, 4. A αὐτὸν λαβόντα
B διαμαστηστηται

9, 5. A et B ἐφυσμένος, vt Thiem.

9, 8. B τὸ ὄπισθεν

9, 10. A εἰκὸς

9, 11. B ποδὸς στράβαι

9, 13. A et B ἐπὶ τὴν στεφάνην, vt Thiem.
A βρόχος αὐτοῦ
B στεφρὸς

9, 15. A τῆς ποδοστράβης
B omittit verba ἐπὶ μὲν — ποδοστρ.
B ἀστρακτυλλίδος, ſed A in margine: γρ. ἀτρακτυλίδος

9, 18. B omittit κατὰ ante τὸν ὀλκὸν, vt hic accuſatiuus pendeat a ſequenti σκοπούμενον. Sed κατὰ extat in A.

10, 2. B ὑφίσθωσαν
A ἱκανοὶ, quod *Gail* refert ad δακτυλίους. Sed B ἱκαναὶ

10, 3. A ξυηὰς, B ξυκρὰς
B αὐλὸν, ſed A καυλὸν
B ῥαύδους

10, 4. neſcio vter codex Λακενῶν

10, 7. A et B λαβόντας, vt Thiem.
A ὤρμους, ſed in margine: γρ. ὅρμους.
A et B αὐγαὶ, vt Thiem.

10, 9. A ἐπισίασι, et in margine ἐπίασι. B ἐπισείασι
B ἄπαιδον

10, 11. B καταθεῖναι
B ἐπέσθω

10, 12. A et B ἔμπαλιν

10, 13. A ἔχον, et ſyllaba τι ſuperſcripta
A ἔχων προσπέσῃ

10, 16. B προθῆναι
A et B ᾗ ἐσφάγη, vt Thiem.

10, 17. B διάπειροι
B περιεμίπρα

10, 18. B omittit ἔτι
B ἑκόντα οὖν χρὴ
A ἄκον, ſed litera ω poſita eſt ſupra ο

10, 21. A et B προσιέναι, vt Thiem.

10, 22. B omittit verba οὐκ ἂν διά γε ὀρθῶς (ſiue τὸ ὀρθ.) ποιεῖν πάσχοι

10, 23. A et B νεογενῆ
A ουταν

A οὔταν pro ὅταν τε

11, 1. A Πιδῶ

11, 2. B προσῆ

11, 4. B omittit ἐν ante τῇ νυκτὶ

12, 2. A et B ἀπεροῦσιν, vt Thiem.

12, 3. B κρατερεῖν

12, 4. A et B καὶ αὐτοὶ, vt Thiem.

12, 9. B ἀφεροῦνται

12, 13. A ἀνεσθήτως

12, 15. A πάσχοντες, vt Thiem.

B ἀκέροις

12, 16. B θεοσευεῖς

12, 17. A et B οὐδὲν, vt Thiem.

B ἔχει, ſed A ἔχοι

12, 19. A ἂν ἧττον

12, 20. A εἰσχρὰ

A ἐκείνων

12, 22. B κατεργάζοιντο ἂν

13, 2. A et B καϊναὶ

A et B διατριβειν

13, 3. B παιδεύειντο

13, 4. A τὸν ἀγαθὸν

13, 5. A οὐδὲ ζητῶ, ſed in margine: γὰρ

A κακὸς ἔχοιεν. Sed videtur κακῶς ſcribendum a *Gailio* fuiſſe. Dicit enim, in Iuntina eandem lectionem eſſe. Atqui ibi eſt κακῶς.

13, 6. A et B ὅτι καλὸν καὶ ἑξῆς

A in margine γέγραπται

13, 7. B ἀνεξέλγκτα

13, 8. B οὐ γὰρ σοφὸς

A et B τοῖς εὖ φρονοῦσι, vt Thiem.

13, 10. B omittit τοὺς poſt μὴ ζηλοῦν δὲ μηδὲ

13, 11. B ἀνωφελέστεροί τ' εἶσι

13, 12. A et B omittunt verba καὶ οἱ μὲν ἐπὶ τοὺς φίλους

13, 13. Codex neſcio vter ἐπιμελίαις

13, 14. B καὶ τῇ αὐτῶν, omiſſo ἐν

A κρατήσει

13, 15. B ἐχθοὺς

13, 17. A et B omittunt εἰς ante τοὺς νέους

A et B θεῶν τοῦ cum circumflexo

B τῶν φίλων καὶ πολιτῶν

Liceat hic obiter commemorare, quod in primi voluminis praefatione oblitus eram, nec hoc volumen ſecundum, nec maiorem tertii partem ita a me elaboratam putandam eſſe, quin Thiemius multa de

ta de ſuo contulerit. Erat enim haec vna e legibus, quas mihi ſcripſerat, vt quascunque ego huius lexici partes compoſuiſſem, ſubinde ipſi transmitterem perluſtrandas, quo limatius prodiret opus, quod vnice amabat. Atque ſic factum eſt, vt inde a verbo γίγνεσθαι vsque ad verbum περιχεῖσθαι nunquam fere certum ſit, quae mihi quaeue Thiemio debeantur. Superfluum enim videbatur, in ſingulis locis annotare, quid illi denuo vel adiicere, vel demere, vel emendare placuerit, cum pleraque ab eo profecta eſſe iam ab initio operis ſignificaſſem.

Deinde cum cognouiſſem virum aliquem doctum, qui opinaretur, non niſi quater in vniuerſis libris Xenophontis editis ſcribi γίνεσθαι pro γίγνεσθαι, cumque fieri poſſe ſentirem, vt etiam alii in eadem eſſent opinione: operae pretium mihi viſum eſt, praeter ſex illos locos, quos iam Vol. I. p. 586. et 590. et in praefatione p. 15. attuleram, tres alios, in quos caſu incidiſſem, hic addere. O

7, 42.

7, 42. γινομένη. Ἱππ. 5, 5. γίνονται. Κ. 7, 2. γίνωνται. in quo vltimo tamen loco *Zeunius* edidit γίγνωνται. Habes igitur iam nouem huius generis locos pro quatuor. Verum nec dubito, quin, qui hoc egerit, facile rurſus alios quatuor vel nouem ſit inuenturus.

Denique errores nonnullos in Volumine primo commiſſos velim corrigas beneuole ſic, ut praefationis paginae 35. ſuperſcribas: E GAILII CODICIBUS; in v. διασιωπᾷν addas locum ex Απ. 4, 2, 10. et in v. δούλη, Απ. 4, 2, 29. vbi δοῦλαι vocantur ciuitates *alieno imperio ſubiectae*, deinde

p.	171.	lin.	17.	legas	ἐπεφύκει	pro	ἐπέφυκε
—	175.	—	1.	—	ἂν εἰπεῖν	—	ἂν εἶπεν
—	238.	—	8.	—	τρόπον	—	πρόπον
—	316.	—	25.	—	ἀπατᾷν	—	ἀπαντᾷν
—	348.	—	23.	—	40.	—	48.
—	400.	—	18.	—	Od. ſiue Odyſſ.	—	Il.
—	474.	—	29.	—	αὐτόματοι	—	αὐτόμαται.
—	638.	—	26.	—	4, 4, 6.	—	4, 6, 6.

Ad errores meos pertinet etiam, quod in praefatione p. 12. libros Gallianos: *Extraits de Lucien et de Xénophon*, nusquam in Harlesiana editione bibliothecae Graecae Fabricianae memorari dixi, praeterquam in capite de Luciano. Extat enim eorum indicium recte etiam in capite de Xenophonte Vol. III. p. 24. In secundo volumine

p. 20.	lin.	16, reponas, quaeso, Thom. pro Thm.			
— 114.			—	מִבֵּין רַגְלַיִם	- מִבֵּיז רַגְלַיִס
— 475.	lin.	21.	—	factam	- fatam
— 480.	—	36.	—	16.	- 6.
— 642.	—	26.	—	fortitudo	- fortiduto
— 655.	—	3.	—	חרטם	- חרשם

Scripsi Gerae, pridie Idus Decembr. A. C.

CIↃIↃCCCI.

E

ἑάλωκα. v. ἁλίσκειν.

ἐὰν, comitem habet coniunctiuum. v. Thom. Mg. p. 267. Significat ¶ 1) i. q. ἤν. v. c. Αγ. 1, 7. ἐὰν δῶσιν αὐτῷ. E. 3, 4, 2. ἢν αὐτῷ δῶσι. Σ. 8, 35. ἐὰν καὶ ὀρεχθῇ τις σώματος. Hic non abundat καὶ, fed eft *adeo*. A. 5, 7, 17. μὴ ἀσφαλὲς εἶναι, ἐὰν μὴ σὺν ἰσχύϊ ἀφικνεῖσθαι, *nifi*. Ιπ. 8, 20. ἐνέδραις ἐμπίπτοντες, — καὶ ἐὰν πολὺ πλείους ὦσι, *etiamfi*. Leuncl. e codice fuo mauult κἂν. ¶ 2) *num*. Aπ. 4, 4, 12. v. σκέπτεσθαι. ¶ 3) ἐάν τε — ἐάν τε, *fiue* — *fiue*. A. 7, 3, 19. ὁποῖον — συμφέροι, ἐάν τε ὁπλιτικὸν, ἐάν τε ἱππικόν. c. coni. Aθ. 3, 5. ἐάν τι ἀδίκημα γίγνηται, ἐάν τε ὑβρίζωσι, ἐάν τε ἀσεβήσωσι. Aπ. 3, 9, 7. de quo tamen loco cf. τε nr. 13. K. 6, 18. ἐάν τε ἑαλωκὼς ᾖ, ἐάν τε μὴ, δηλούτω. Sic in fine, addito μὴ, E. 1, 7, 10. p. 56. διαψηφίζεσθαι, ἐάν τε ἀδικεῖν δοκῶσι, ἐάν τε μή. it. c. ἤν τε, Π. 3, 3, 9. p. 180. ἴσοι ἔχονται, ἐάν τε ἐνθάδε ὑπομένωμεν, ἐάν τε ὑπαντῶμεν αὐτοῖς. ἴσοι δὲ ἡμεῖς — ἤν τε ἐνθάδε — δεχώμεθα, ἤν τε ἐπ' ἐκείνους ἰόντες — συνάπτωμεν. Sed femel pofitum ἐάν τε eft *et fi*, A. 3, 4, 21. Sic c. fimplici ἤν τε, A. 4, 8, 11. ἐάν τε τὶς πιέζηται — ὁ πλησίον βοηθήσει· ἤν τε εἰς δύνηται ἀναβῆναι, οὐθεὶς μείνῃ. Nam fi ἐάν τε et ἤν τε explicare volueris *fiue* — *fiue*, videtur γὰρ deeffe poft ἐάν τε. ¶ 4) ἐὰν permutatur c. ἄν. Inprimis poft ὃς, ὅσος, ὡς et fimilia, vt Π. 5, 4, 17. ὡς ἐὰν δύνωμαι. all. ἄν. A. 1, 3, 6. ὅπου ἐὰν ῶ, all. probante Mu-

Mureto, ἄν. Sed Steph. defendit ἐάν. Απ. 3, 10, 12. ᾧ ἐὰν ἁρμόττῃ, vbi Ern. malit ἄν, quia nec Xen. nec alius Atticus ita vtatur particula ἐάν. Idem ſentit Hindenb. Sed tamen ſic eſt ἐὰν Απ. 4, 2, 29. ὅσαι ἐὰν — πολεμήσωσι, etſi Valckenar. dicit, more Xen. ſcribendum ὅσαι ἄν. it. Ιερ. 1, 14. πάντα ὅσα ἐὰν λέγητε, καὶ ὅσα ἐὰν ποιῆτε. „Niſi, inquit Hindenb. l. l. exquiſitius et more Atticorum tempus et rem relatiue ſimul expreſſam eſſe putemus." Saepe ſic eſt in N. T. Sed Atticorum etiam exempla habet Zeun. ad Viger. p. 501. Legitur etiam ἐὰν pro ἐπειδάν. v. ibi nr. 2.

ἐᾷν, ¶ 1) *permittere.* c. inf. omiſſo acc. Π. 1, 4, 26. imperatiu. ἔα ἔχειν, εἴ τῳ τι ἐγὼ δέδωκα. c. acc. et inf. Π. 1, 4, 9. ἔασαι αὐτὸν δοῦναι τῷ πάππῳ. 3, 1, 4. τὰς γυναῖκας — οὐκ ἀπήλασεν, ἀλλ' εἴα ἀκούειν. 5, 4, 12. ἕτοιμος εἴη ἐᾷν (Intell. ἐργάζεσθαι) τοὺς ἐργαζομένους τὴν γῆν — εἰ καὶ — βούλοιτο ἐᾷν ἐργάζεσθαι τοὺς — ἐργάτας — ἣν καὶ δύνῃ κωλύειν — ἐγὼ πολλήν σοι γῆν ἐῴην ἐνεργὸν εἶναι. 6, 1, 23. ἐὰν ἐμὲ ἐάσῃς πέμψαι. 6, 4, 3. εἴ με ἐάσειε πέμψαι. 7, 5, 26. p. 455. Saepe cum ἔχειν, Π. 4, 5, 3. τὰ χρήματα τοὺς λαβόντας εἴα ἔχειν. 4, 6, 3. Α. 1, 4, 7. Ε. 4, 8, 9. εἰ ἐῴη αὐτὸν ἔχειν τὸ ναυτικόν. Welſ. et Morus e Leuncl. vitioſe dant ἐῴει. Vnde paſſiu. Ο. 20, 19. οἱ ἐώμενοι ῥᾳδιουργεῖν, *qui non impediuntur.* it. omiſſo inf. ſed ex oratione reliqua vel ex aliis locis ſupplendo. Π. 1, 4, 9. σὲ εἴων, np. διώκειν τὰ θηρία. Α. 7, 4, 16. δεῖται — συστρατεύεσθαι· εἰ δὲ μὴ, αὐτὸν ἐᾶσαι, np. στρατεύεσθαι. Ε. 3, 1, 17. τοὺς πολίτας αὐτονόμους ἐᾷν. 3, 2, 15. εἰ αὐτονόμους ἐῴη τὰς πόλεις. 4, 8, 1. τὰς πόλεις ὡς — ἐάσαιεν αὐτονόμους. 5, 4, 1. αὐτονόμους ἐάσειν τὰς πόλεις. Sed plene Ε. 6, 4, 2. μή τις ἐῴη αὐτονόμους τὰς πόλεις εἶναι. Sic Α. 7, 4, 18. τοὺς γέροντας οἴκοι ἐᾷν, np. μένειν. ¶ 2) *non facere, miſſum facere, intactum relinquere.* v. Periz. ad Ael. V. H. 2, 38. Π. 7, 5, 5. ταῦτα ἐῶμεν, ὅσα κρείττω ἐστὶ τῆς ἡμετέρας δυνάμεως. Α. 7, 4, 6. in tranſitu ad alia: γελῶν ταῦτα μὲν εἴα· ἔδοξε δ' αὐτῷ — Σ. 6, 8. ταῦτα μὲν ἔα· ἀλλ' εἰπέ μοι. Ιπ. 5, 10. ταῦτα ἐᾷν χρή. c. ſubſt. Ε. 4, 6, 2. ἐάσαντες τὸν ἐν Πελοποννήσῳ πόλεμον — πολεμή-

μήσομεν ἐν Ἀκαρνᾶσι — ἢ εἰρήνην ποιησόμεθα. K. 5, 34. τὰ νάματα — ἐᾷν, *non adire*. Sic Π. 2, 4, 8. p. 131. πότερον κρεῖττον στρατεύεσθαι — ἢ ἐᾶσαι, np. τὸν πόλεμον. c. adi. Αγ. 11, 8. ἐᾷν τὰ ἀλλότρια, *non eripere*. ¶ 3 *sinere, praetermittere*. Et ſic habet λιτότητος ſpeciem, v. c. Λ. 11, 10. ἢν πολέμιοι προσίωσιν, οὐδὲ τοῦτο ἐῶσιν, h. e. *curant, proſpiciunt*. c. inf. Π. 3, 1, 17. ἤν τινα ἐᾷς ζῆν, *non interſicis*. E. 2, 3, 15. συκοφάνται, παρ' ὧν χρήματα λαμβάνοιεν, ζῆν εἴων. c. adi. A. 1, 9, 10. οὐδὲν (all. οὐδενὶ) πώποτε ἀχάριστον εἴασε τὴν προθυμίαν. Σ. 8, 29. εἴα αὐτὰς θνητὰς εἶναι. ¶ 4) *per negligentiam committere vt* — Π. 1, 5, 7. p. 53. ἐῴη τὸν καρπὸν ἀσυγκόμιστον — καταῤῥεῖν. E. 6, 5, 38. p. 431. τοὺς τελευτήσαντας οὐκ εἴασαν ἀτάφους γενέσθαι — εἰ τοὺς ζῶντας μήτε ὑβρισθῆναι μήτε ἀπολέσθαι ἐάσοιτε. ¶5) μὴ ἐᾷν, *vetare, impedire*. E. 1, 7, 8. δεινὸν εἶναι, εἰ μή τις ἐάσει τὸν δῆμον πράττειν ὃ ἂν βούληται. Aπ. 4, 8, 2. v. νόμος. it. οὐκ ἐᾷν, Π. 2, 2, 2. p. 104. ὁ μὲν κελεύει — ὁ δὲ οὐκ ἐᾷ. 3, 1, 6. οὐ γὰρ ἐᾷς ψεύδεσθαι. Aθ. 2, 18. κωμῳδεῖν τὸν δῆμον οὐκ ἐῶσιν — ἰδίᾳ δὲ κελεύουσιν. Sic quod E. 3, 5, 5. eſt θύειν οὐκ εἴων, id 3, 3, 4. eſt ἐκέλευον μὴ θύειν. 4, 3, 13. ἐᾷν τ' ἀπιέναι ἢ βούλοιντο ἐκέλευσε, καὶ ἀδικεῖν οὐκ εἴα. Sed 5, 1, 18. καταδύειν μὲν οὐδὲν εἴα στρογγύλων πλοίων — εἰ δέ που τριήρη ἴδοιεν — ταύτην πειρᾶσθαι ἄπλουν ποιεῖν, ad πειρᾶσθαι intelligi ἀπὸ τοῦ κοινοῦ debet ἐκέλευε. Valckenar. tamen ad Herodot. 7, 104. intelligi poſſe putat εἴα. ¶ 6) οὐκ ἐᾷν, *verbis diſſuadere*. Π. 1, 4, 14. οὐκ εἴα κωλύειν, *precibus extorquebat* ſ. *impetrabat, ne impediret*. A. 7, 4, 6. οὐκ εἴα ὁ παῖς, ἀλλ' ἱκέτευε μηδὲ ἕτερον κατακαίνειν. E. 2, 1, 9. οὐκ εἴα ναυμαχεῖν. O. 20, 22. οὐδέποτε εἴα χῶρον ἐξειργασμένον ὠνεῖσθαι. v. Valcken. ad Herodot. 2, 30. ¶ 7) In var. lect. permutatur εἴα c. ἕνα. v. εἷς nr. 10.

ἔαρ, *ver*. E. 1, 3, 1. ἔαρος ἀρχομένου. 1, 4, 1. ἀρχομένου τοῦ ἔαρος. O. 16, 11. ἔαρος — τούτου τοῦ ἔργου ἀρκτέον. E. 4, 8, 7. ἅμα τῷ ἔαρι. §. 6. εἰς τὸ ἔαρ. K. 7, 1. πρὸς τὸ ἔαρ. it. ſine praepoſ. K. 4, 11. τὸ ἔαρ, *vere*. cf. ἦρ. Periphraſis veris Π. 8, 6, 11. τὸν ἀμφὶ τὸ ἔαρ χρόνον. it. aliae for-

formulae, E. 5, 4, 47. ἐπεὶ δὲ τὸ ἔαρ ἐπέστη. it. ἐπειδὴ ἔαρ ὑπέφαινε, E. 3, 4, 16. Ἀγ. 1, 25. quod Valcken. ad Herodot. 8, 130. reſpondere dicit formulae Liuianae *ver appetebat.*

ἐαρίζειν (poet. Port.), *tempus vernum transigere.* A. 3, 5, 9. Cf. Poll. 1, 62.

ἐαρινός, *vernus.* Π. 8, 6, 11. ἐν ἐαρινῷ θάλπει καὶ ψύχει.

ἐατέον, v. ἐκτέον.

ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς, ἑαυτῶν, ¶ 1) *ſui.* ἑαυτοῦ βελτίω v. in βελτ. Π. 1, 1, 4. οἱ δι' ἑαυτῶν κτησάμενοι, np. ἀρχὰς, *ſuo Marte.* Oppon. οἱ πατρίους παρειληφότες. ¶ 2) Indicat ius vel poſſeſſionem. E. 7, 4, 12. Λασιῶνα τὸ παλαιὸν ἑαυτῶν ὄντα. Ἀγ. 1, 33. τὴν Ἀσίαν ἑαυτῶν ποιοῦνται, *ſibi vindicant.* Paulo aliter E. 3, 3, 2. ὄν τινα καλεῖς πατέρα, οὐκ ἔφη σὲ εἶναι ἑαυτοῦ, np. filium. Sic K. 9, 3. de cerua: τὸν ἑαυτῆς, np. hinnulum. Ante Steph. legebatur αὐτῆς. ¶ 3) c. artic. *ſuus.* Π. 4, 2, 15. ἐν τῇ ἑαυτῶν χώρᾳ. Sic omiſſo aliquo ſubſtantiuo, Cf. ὁ, ἡ, τὸ nr. 11. b. q. etc. Π. 3, 2, 3. ἐσήμαινον τοῖς ἑαυτῶν. 6, 3, 2. ἐπεμελοῦντο ἕκαστος dux τῶν ἑαυτοῦ. Sic 7, 2, 3. A. 1, 2, 15. et 3, 4, 27. bis. E. 3, 2, 4. θάψαντες τοὺς ἑαυτῶν. it. neutr. Π. 8, 1, 6. λαμβάνειν τὰ ἑαυτοῦ, *quae iure ad ſe pertinerent, non aliena.* 8, 5, 3. ἀνατιθέασιν ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ, np. ὑποζύγια. A. 3, 1, 11. τὰ ἑαυτῶν καλῶς παρεσκευάσθαι, np. ad bellum. 5, 5, 10. σκηνοῦσι — τὰ ἑαυτῶν δαπανῶντες, *ſumtu ſuo, non hoſtium, et ſine ſtipendiis.* 7, 7, 25. τὰ σὰ, *regnum tuum* — τὰ ἑαυτῶν, *militum ſtipendia.* Ἀπ. 1, 2, 61. δαπανῶν τὰ ἑαυτοῦ dicitur Socrates, qui ſine didactro docebat. 2, 9, 1. τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. Leuncl. *priuatus viuere.* Erneſti: *ſuas res agere, nihil aliena curantem.* Probat hanc formulam Thomas p. 465. ſed reiicit τὰ ἴδια πράττειν. cf. Wetſt. ad 1 Theſſal. 4, 11. Sic de re familiari O, 9, 18. τὰ ἑαυτῆς. Paulo poſt τὰ οἰκεῖα ἀγαθά. cf. αὐτὸς nr. 19. et 20. Sed Π. 3, 1, 2. διεδίδασκον ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ, eſt *in aedes ſuas.* Vnde E. 2, 4, 21. 28. ἀπιέναι ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν, *pacem facere.* ¶ 4) c. ἀπὸ, *ſua ſponte.* Π. 5, 5, 12. οἱ μὲν καὶ αὐτοὶ ἀφ' ἑαυτῶν, οἱ δὲ ὡς κεκέλευστο. Sed margg. et Zeun. αὐτοὶ καθ' ἑαυτούς.

τούς. v. infra ἑαυτὸν n. 4. Ἀπ. 2, 10, 3. καὶ τὸ κελευόμενον — ποιεῖν, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ χρήσιμον εἶναι. cf. Abreſch. ad Thucyd. 3, 33. it. c. ὑπὸ, A. 7, 1, 15. οἱ δ' αὐτοὶ ὑφ' ἑαυτῶν ταττόμενοι. Sed Iπ. 3, 9. de equis: βλάπτειν τοὺς πολεμίους ἀφ' ἑαυτῶν οὐκ ἐῶσι, de ſe, eos a quibus inſidentur. ¶ 5) c. ἐπὶ, ſeorſim. A. 2, 4, 5. οἱ Ἕλληνες — αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν ἐχώρουν. v. Hutch. p. 149. Sed aliter E. 5, 1, 31. αὕτη ἐφ' ἑαυτῆς ἡ πόλις ἐγένετο, libera, ſui iuris. Agitur de Corintho ab Argiuis liberata. Cf. ἐπὶ nr. 7. ¶ 6) pro σεαυτοῦ. v. Doruill. ad Charit. p. 159. et quos laudat Fiſcher. ad Weller. p. 171. ſq. Π. 6, 1, 12. τινὲς ὑμῶν φοβηθεῖεν — πόῤῥω τῆς ἑαυτῶν φρουρεῖν. Poteſt tamen hic eſſe perſ. tert. et referri ad τινές. 6, 2, 11. p. 374. τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι χώρας καταλάβητε. 6, 3, 11. p. 384. παράγγελλε τοῖς ἑαυτοῦ. E. 1, 7, 10. p. 58. ἑαυτῶν ὄντας τοὺς νόμους φυλάττοντες — πειρᾶσθε, veſtras leges. Sed Fr. Portus vertit: veſtrum ius veſtramque poteſtatem retinentes, ita vt τοὺς νόμους retulerit tantum ad φυλάττοντες, et legerit ὄντες, cum εἶναι ἑαυτοῦ ſit ſui iuris eſſe, non aliunde pendere. Ἀπ. 1, 4, 9. ἑαυτοῦ σύγε ψυχὴν ὁρᾷς. Erneſtio placebat σεαυτοῦ. 2, 1, 31. ἐπαίνου ἑαυτῆς ἀνήκοος εἶ. Paulo poſt σαυτῆς, et Ern. hic quoque edidit ἐπαίνου σεαυτῆς. 2, 6, 35. bis. Hinc A. 7, 5, 3. et E. 4, 1, 15. pro τὰ σαυτοῦ margg. habent τὰ ἑαυτοῦ. et Ἀπ. 2, 1, 30. τοὺς σαυτῆς φίλους, multi habent ἑαυτῆς. ¶ 7) E. 7, 4, 18. Πελληνεῖς – ἐπολέμουν τοῖς Ἀρκάσι, καὶ τῷ ἑαυτῶν παντὶ δήμῳ, Leunclau. corrigit αὐτῶν, quod abſurdum ſit, Pellenenſes pugnaſſe dici cum ſuis. cf. ἑαυτῷ n. 2.

ἑαυτῷ, ἑαυτῇ, etc. *ſibi*. ¶ 1) Pertinet ad loquentem, σφίσι ad verbum. Π. 3, 3, 29. p. 198. γυναῖκες — ἱκετεύουσαι — ἀμῦναι καὶ τέκνοις καὶ ἑαυταῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς. Sed Zeun. ex Cod. Guelf. et Zonara edidit καὶ αὐταῖς καὶ τέκνοις καὶ σφ. αὐτ. ¶ 2) pro αὐτῷ. Π. 1, 1, 5. ἐθνῶν ἦρξεν οὐδ' ἑαυτῷ ὁμογλώττων. E. 1, 4, 6. p. 28. ὑπάρχειν ἑαυτῷ — vbi, quia durum videtur, Morus legit αὐτῷ. v. αὐτὸς n. 19. ſq. et mox ἑαυτόν. ¶ 3) ἑαυτοῖς pro ἀλλήλοις, Ἀπ. 3, 5, 2. εὐμενεστέρους δὲ ποτέ-

ποτέρους ἑαυτοῖς εἶναι νομίζεις. §. 16. ἀντὶ τοῦ συνεργεῖν ἑαυτοῖς — φθονοῦσιν ἑαυτοῖς μᾶλλον ἢ τοῖς ἄλλοις. Sic accuſ. 2, 7, 12. ἀντὶ ὑφορωμένων ἑαυτοὺς ἡδέως ἀλλήλους ἑώρων. K. 6, 15. ἑαυτὰς παραθέουσαι. ¶ 4) ἐν ἑαυτῷ γενέσθαι, ad ſe redire. v. interpp. ad Act. 12, 11. Abreſch. ad Aeſchyl. p. 175. et Doruill. ad Char. p. 345. A. 1, 5, 15. Clearchus, qui antea ἐχαλέπαινε, ἐν ἑαυτῷ ἐγένετο. ¶ 5) ἐν ἑαυτῷ ἔχειν, ſtatuere ſecum, putare. Π. 2, 3, 2. ὅταν ἐν ἑαυτοῖς ἔχωσιν ἕκαστοι, οὐδὲν ἐσόμενον. Mrgg. ἐν ἑ. ἑκ. διανοῶνται. ¶ 6) ἐφ' ἑαυτοῖς, per ſe. A. 12, 5. γυμνάζεσθαι — ὥστε μεγαλοπρεπεστέρους μὲν αὐτοὺς ἐφ' ἑαυτοῖς γίγνεσθαι, — ἐλευθερωτέρους δὲ τῶν ἄλλων. Leuncl. et all. inter ſe. quod non placet. Imo eſt non comparati cum aliis. ¶ 7) ὑφ' ἑαυτῷ ποιεῖσθαι, ſibi ſubiicere. Aγ. 8, 6. ¶ 8) παρ' ἑαυτῷ, domi ſuae. Aπ. 3, 13, 3.

ἑαυτὸν — ¶ 1) ſe. ἑαυτὸν γιγνώσκειν, ἑαυτ. ἐξετάζειν, v. in γιγν. et ἐξετ. A. 2, 5, 6. ἐβούλετο ἅπαν τὸ στράτευμα πρὸς ἑαυτὸν ἔχειν τὴν γνώμην. Hutch. inclinatis ad eum eſſe animis. Similiter etiam Morus in v. ἔχειν et Zeun. in v. γνώμη. Fortaſſis rectius: eiusdem ſententiae eſſe. Nam ſequitur: τῶν δὲ στρατιωτῶν ἀντέλεγόν τινες. Laudat Hutchinſ. Thucydidis lib. 3. ab init. ſed ibi nihil inueni, quod huc pertineret. Aγ. 8, 6. πάντα ἐπειρᾶτο πρὸς ἑαυτὸν ἀθροίζειν. ¶ 2) καθ' ἑαυτὸ, per ſe, ſolum et ſimpliciter ſpectatum. Aπ. 3, 10, 12. ¶ 3) οἱ καθ' ἑαυτὸν, a) ſui vel proximi. Π. 6, 3, 11. p. 384. cf. κατὰ c. acc. nr. 6. b) homines ſuae aetatis. Aπ. 3, 5, 10. 11. Cf. κατὰ c. acc. nr. 4. c) ſibi oppoſiti. A. 1, 10, 3. διώκοντες τοὺς καθ' ἑαυτούς. Ibid. τὸ καθ' ἑαυτοὺς, vt 11, 8, 15. (vbi perperam Leuncl. a parte ſua) Aγ. 2, 11. et E. 4, 3, 10. in quo tamen loco legitur τὸ καθ' αὑτούς. Vnde non opus eſt, vt in anab. cum Steph. legatur τοὺς καθ' ἑ. Nam intelligi debet κέρας vel στίφος. v. Hutch. ad A. p. 85. ¶ 4) αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς, ſoli, ſeorſim. v. interpp. ad Act. 28, 16. Π. 7, 4, 7. A. 6, 2, 6. 8. Aπ. 3, 5, 4. 11. quo vltimo in loco eſt ſine ſociis. Referri huc poteſt Aπ. 4, 2, 6. μὴ πειρῶνται ποιεῖν — καθ' ἑαυτοὺς, ſine magiſtris.

ſtris, ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἀρίστοις δοκοῦσιν εἶναι. Cf. ἑαυτοῦ nr. 4. ¶ 5) ἑαυτὸν pro αὐτόν. Απ. 1, 2, 52. οὕτω διατιθέναι τοὺς συνόντας, ὥστε μηδαμοῦ εἶναι τοὺς ἄλλους πρὸς ἑαυτόν. Ern. malit αὑτόν. 3, 12, 8. αἰσχρὸν γηρᾶσαι πρὶν ἰδεῖν ἑαυτὸν, ποῖος γένοιτο. V. pton. ad Arrian. p. 267. mauult αὑτόν. 4, 4, 20. τοὺς μισοῦντας ἑαυτοὺς διώκειν. Hindenb. putauit αὐτούς. Sed addit, poni etiam ſaepe pro aliis pronominibus non reciprocis, et ſic eſſe 2, 6, 5. τοὺς εὐεργετοῦντας ἑαυτὸν, et 2, 7, 9. ἀχθόμενον ἐφ' ἑαυταῖς. — Omnino ἑαυτοῦ etc. ſaepe permutatur cum αὐτοῦ vel αὑτοῦ. Cf. αὐτὸς nr. 19. et 20. Π. 1, 4, 17. ἑλκύνειν πρὸς ἑαυτόν. Suid. αὐτόν. §. 24. ἐπὶ τῇ θέᾳ τῇ ἑαυτοῦ. Zeun. ex Ald. et Guelf. αὐτοῦ. 1, 6, 14. ἑαυτῇ ἀγαθά. Stob. αὐτοῖς, quia στρατιὰ eſt collectiuum. 2, 2, 5. ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει. Stob. αὐτ. 4. 2, 1. πρὸ ἑαυτῶν. Iunt. et Cod. Guelf. αὐτ. §. 8. τοὺς συμμάχους ἑαυτῶν — μικρὰν ἑαυτῶν ῥοπήν. Marg. Leuncl. et cod. G. vtroque loco αὐτ. §. 12. p. 217. μηδὲν ἀγαθὸν ἑαυτοῖς. Cod. G. ἀγαθὸν αὐτοῖς μηδ. §. 15. τῶν — καταλαμβανόντων ἑαυτούς, Cod. G. et Zonar. αὐτ. 5, 3, 12. ὅπως ἑαυταῖς πρόβολος εἴη. Cod. G. αὐτ. 5, 4, 16. p. 318. ὑποπτεύσῃ βελτίονα ἑαυτοῦ εἶναι — πονηροτέροις ἑαυτοῦ ξυμμάχοις. Iunt. αὐτοῦ. 8, 1, 13. περὶ ἑαυτόν. Cod. G. π. αὐτ. A. 1, 2, 14. ἐπιδεῖξαι τὸ στράτευμα ἑαυτῇ. 2 codd. αὐτῇ. 2, 5, 11. ἑαυτοῦ γὰρ εἶναι. 2 codd. αὐτ. E. 7, 5, 22. τὸ περὶ ἑαυτὸν ἔμβολον. alt. αὐτοῦ, all. αὐτοῦ. ¶ 6) ἑαυτοὺς pro ἀλλήλους. v. ἑαυτῷ nr. 3.

ἑβδομαῖος, *ſeptimo die aliquid agens vel patiens.* E. 5, 3, 19. ἑβδομαῖος ἀφ' οὗ ἔκαμεν, — ἐτελεύτησεν.

τὸ ἕβδομον, *ſeptimum, ſeptima vice.* Π. 8, 7, 1.

Ἐβοζέλμιος, *Ebozelmius,* interpres Seuthis ad Xenophontem miſſus, A. 7, 6, 31. Cod. Guelf. Ἐβολζέμιον. Cod. Eton. Ἀβροζέλμην. Cod. Par. Ἀβραζέλμην.

ἔγγαια, np. κτήματα, *poſſeſſiones intra Atticae fines.* Σ. 4, 31. vbi v. Bach. cf. ὑπερόρια.

ἐγγίγνεσθαι et ἐγγίνεσθαι, ¶ 1) *innaſci, ineſſe.* Dicitur de variis animi affectionibus. Iungitur et oppon. τῷ ἐμφύεσθαι. v. ἐμφ. c. dat. Π. 2, 1, 12. τὸ

τὸ αἰσχύνεσθαι πᾶσιν ἐδόκει ἐγγίνεσθαι. 3, 3, 24. p. 192. εἰ μέλλουσι τοιαῦται διάνοιαι ἐγγενήσεσθαι (all. ἐντραφήσεσθαι, all. ἐγγραφήσεσθαι) ἀνθρώποις — ἕως ἂν ἐγγένηται αὐτοῖς — νομίζειν. 5, 1, 11. ταῖς μελίτταις ἔρως τοῦ ἄρχεσθαι ὑπ' ἐκείνου (τοῦ ἡγεμόνος) ἐγγίνεται. All. συγγεγένηται. Λ. 4, 2. οἷς μάλιστα φιλονεικία ἐγγεγένηται. Ιερ. 1, 30. Απ. 1, 2, 21. 2, 3, 4. Ο. 13, 11. δοκεῖ ἀθυμία ἐγγίγνεσθαι τοῖς ἀγαθοῖς, *oriri*. Σ. 8, 2. c. ἐν et 2 datt. Ιερ. 10, 2. ὥσπερ ἐν ἵπποις, οὕτω καὶ ἐν ἀνθρώποις τισὶν ἐγγίνεται — ὑβριστοτέροις εἶναι. ¶ 2) *excitari docendo*. Απ. 4, 3, 1. ᾤετο χρῆναι σωφροσύνην αὐτοῖς ἐγγενέσθαι. pro quo §. 17. σωφρονεστέρους τοὺς συνόντας παρεσκεύαζε. c. ὑπὸ, Ο. 21, 6. ἔστιν οἷς ἐγγίγνεται φιλοπονία τις — τῷ στρατεύματι ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀρχόντων ἐγγίγνεται καὶ τὸ φιλοπονεῖν. ¶ 3) *esse alicubi, adesse*. E. 2, 3, 18. p. 100. καλὴν ἐγγενέσθαι ὀλιγαρχίαν, πρὶν — 7, 1, 12. ἐγγινόμενός τις Λυκομήδης — ἐνέπλησε — Leuncl. bene: *exortus est*. Λ. 5, 6. ὥστ' ἐκεῖ ἥκιστα — αἰσχρολογίαν ἐγγίγνεσθαι. Leuncl. *interueniat*. ¶ 4) *fieri*. E. 6, 3, 6. p. 385. ἐγγεγένηται ἁμαρτήματα καὶ ἀφ' ὑμῶν καὶ ἀφ' ἡμῶν. Sic ἐνεγένετο in nonnullis est pro ἐγένετο. v. γίγνεσθαι nr. 9. c.

ἐγγράφειν, *inscribere. In epistola*, Π. 8, 2, 10. ἐνέγραψε δὲ πρὸς πάντας, Ὑστάσπαν δέχεσθαι, *iussit. In animo*, vt ap. Latinos. Sic ἐγγραφήσεσθαι in aliis legi pro ἐγγενήσεσθαι, notauimus in ἐγγίγνεσθαι nr. 1.

ἐγγυᾷν, *tradere alteri promissum*: ἐγγυᾶσθαι, *se sponsorem alteri praebere, spondere*. Ammon: ἐγγυᾷ ὁ διδούς, ἐγγυᾶται ὁ λαμβάνων. In induciis, A. 7, 4, 9. θαῤῥεῖν ἐκέλευε, καὶ ἠγγυᾶτο μηδὲν αὐτοὺς κακὸν πείσεσθαι. In causa capitis, E. 1, 7, 4. 12. it. de alio iureiurando, c. ἦ μὴν, 7, 4, 38. ἡ πόλις ἐγγυῷτο, ἦ μὴν παρέξειν —.

ἐγγυητὴς, *sponsor*. Πο. 3, 14. ὁλκάδας ἐκμισθοῦν ἐπ' ἐγγυητῶν. E. 1, 7, 12. in causa capitis: ἐγγυητὰς καταστῆσαι. c. gen. E. 6, 2, 24. ἐγγυητὰς τῶν χρημάτων, *pro pecunia*, qua redimerentur captiui. 7, 2, 17. ἐγγυητὰς καθιστάντες τῶν ὑποζυγίων. c. ἦ μὴν, latente verbo promittendi, Π. 6, 2, 11. p. 374. γνωστῆρας προσαγαγὼν καὶ ἐγ-

ἐγγυητὰς, ἢ μὴν πορεύεσθαι. cf. ἔγγυος.

ἐγγύθεν, *e propinquo.* Π. 1, 6, 19. p. 81. ἐγγύθεν ταχὺ ἐπιγενήσεσθαι. A. 4, 2, 16. ἐγγύθεν φεύγοντες, *etsi in fuga proxime ad hostes accederent,* vel potius *e loco hostibus propinquo fugam capesserent.* Απ. 2, 2, 12. ἄν τι σφαλλόμενος τύχῃς, εὐνοϊκῶς ἐγγύθεν βοηθῇ σοι, πρ. quia est in propinquo. Fort. *statim.*

ἔγγυος, *sponsor.* Moeris: ἔγγυον, Ἀττικῶς· ἐγγυητὴν, Ἑλληνικῶς. Sed in Xenophonte saepius legitur ἐγγυητής. v. supra. Πο. 4, 20. λαμβάνειν ἐγγύους παρὰ τῶν μισθουμένων. Leuncl. mauult ἐγγύας, h. e. *fidei iussiones.*

ἐγγὺς, ¶ 1) de locis: *prope.* c. gen. Π. 5, 4, 16. ἡ ἐκὴ κτῆσις — τῆς μεγίστης πόλεως Βαβυλῶνος ἐγγὺς οὖσα. 7, 1, 4. ἢν ἐγγὺς ἡμῶν γένηται, *venerit.* A. 5, 4, 8. ἐγγὺς ἐγένοντο τοῦ χωρίου. E. 2, 1, 8. 4, 4, 1. διὰ τὸ τῶν πολεμίων ἐγγὺς εἶναι. 4, 5, 7. ἐπειδὴ ἐγγὺς ἦν τοῦ Ἀγησιλάου. Απ. 4, 2, 1. ἡνιοποιεῖόν τι τῶν ἐγγὺς ἀγορᾶς. Σ. 4, 6. Ιπ. 12, 7. K. 4, 4. τοῦ λαγὼ ἐγγύς εἰσι. 10, 9. ἐπειδὰν ἐγγὺς ὦσι τῆς εὐνῆς. Sic comparat. Π. 7, 5, 3. οἱ ἱππεῖς — ἀεὶ ἐγγύτερον ἐγίγνοντο τοῦ ἄρχοντος. Superl. Π. 4, 5, 12. p. 246. οἱ ἐγγύτατα τῶν φίλων καθήμενοι. 6, 1, 22. ὅταν ἐγγύτατα ἡμῶν ὦσι. c. ὅτι et ὡς, Π. 5, 4, 19. ὅτι ἐγγύτατα τῆς πόλεως. 6, 3, 11. p. 385. ὡς ἐγγύτατα τῆς φάλαγγος. c. verbis, omisso genitiuo, A. 2, 5, 10. ἐπεὶ ἐγγὺς ἦσαν. 5, 4, 13. E. 3, 2, 3. 4, 1, 9. K. 8, 5. μὴ προσιέναι ἐγγύς. 9, 4. 5. 20. 10, 14. προσελθόντα ἐγγύς. Compar. A. 1, 8, 5. ὅτε ἐγγύτερον ἐγίγνοντο. 4, 7, 17. βοὴ — ἐγίγνετο ἐγγύτερον. Απ. 2, 3, 19. τῶν ἐγγυτέρω ὄντων. Superl. Π. 7, 1, 15. οἱ ἐγγύτατα τεταγμένοι. it. ὡς δυνατὸν ἐγγύτατα ἐκστρατοπεδεύεσθαι, Π. 6, 3, 1. Sed Ιπ. 7, 18. ἐκ τοῦ τάχεος (*postquam celeriter cucurrit*) ὡς ἐγγυτάτω ἠρεμίζειν, placet versio Camerarii: *statim.* ¶ 2) κατ' ἐξοχὴν de pugnantibus. Π. 1, 4, 23. ὁπότε ἐγγύτατα γίγνοιντο — ἠκροβολίζοντο. c. gen. Π. 6, 1, 22. ὅταν ἐγγύτατα ἡμῶν ὦσι. Ιπ. 8, 12. ὅταν ἐγγὺς τῶν ἐναντίων γίγνηται. c. dat. Π. 3, 2, 4. ἐγγὺς ἡμῖν γενέσθαι, *ad manus venire.* ¶ 3) De tempore: *instat.* c. dat. Π. 2, 3, 2. p. 115. ὁ ἀγὼν ἡμῖν ἐγγύς. ¶ 4) De

De numeris: *fere.* A. 4, 2, 16. τόξα ἐγγὺς τριπήχη. 7, 8, 11. τετρωμένοι ἐγγὺς οἱ ἡμίσεις. Αγ. 7, 5. ἐγγὺς μύριοι. E. 2, 4, 22. ἀπέκτειναν ἐγγὺς τριάκοντα. 4, 2, 9. 6, 4, 15. τεθνεῶτας ἐγγὺς χιλίους. Iπρ. 1, 19. c. gen. A. 5, 7, 5. ἐγγὺς μυρίων. Πο. 3, 10. ἐγγὺς δυοῖν μναῖν. c. dat. ſed haud dubie aliunde pendente, Π. 8, 3, 11. ἀπέλιπεν τῷ ἵππῳ τοὺς ἄλλους — ἐγγὺς τῷ ἡμίσει τοῦ δρόμου, *prope dimidio curriculi ſpatio.* ¶ 5) De qualitate. K. 12, 5. ἐγγὺς εἶναι τοῦ εὐτυχῆσαι, *facile peruenire ad* — Comparat. Iερ. 7, 4. οὐδεμία ἀνθρωπίνη ἡδονὴ τοῦ θείου ἐγγυτέρω. Superl. Π. 7, 5, 26. p. 457. τοῖς ἀεὶ ἐγγυτάτω τῶν ὅπλων οὖσι, *qui ſe armis exercent, quibus conceſſus eſt armorum vſus.* A. 5, 4, 6. κράνη — κρώβυλον ἔχοντα — ἐγγυτάτω τιαροειδῆ. Aπ. 1, 6, 10. ἐγγυτάτω τοῦ θείου εἶναι — τὸ ἐγγυτάτω τοῦ θείου ἐγγυτάτω τοῦ κρατίστου. 3, 9, 6. ἐγγυτάτω μανίας. ¶ 6) c. artic. facit adiectiui periphraſin. Π. 1, 5, 2. τῶν ἐγγὺς φύλων, *vicinarum gentium.* 3, 2, 5. τῶν ἐγγὺς οἰκήσεων. Superl. A. 2, 2, 8. εἰς τὰς ἐγγυτάτω κώμας. (v. Taylor. ad Lyſ. T. I. p. 27. ed. R.) 5, 7, 8. εἰς τὰ ἐγγυτάτω χωρίον τούτων. Hanc lect. defendit Hutchinſ. reiecta altera, χωρίων. 7, 8, 8. E. 5, 4, 66. 7, 1, 6. c. gen. Π. 2, 2, 1. extr. ὁ λοχαγὸς ὁ ἐγγύτατα ἡμῶν. 4, 1, 2. p. 200. τὸν ἐμοῦ ἐγγύτατα ταξίαρχον. Edd. vett. ἐγγυτάτω. Sed Zeun. praefert noſtrum, quia iungatur fere genitiuo, ἐγγυτάτω vero abſolute ponatur. At etiam τὸ ἐγγυτάτω iungitur genitiuo. v. nr. 5. 6, 1, 12. τὰ ἐγγύτατα χωρία τῶν πολεμίων. A. 2, 2, 9. οἱ ἐγγύτατα τῶν πολεμίων. ¶ 7) ἐγγυτάτω in var. lect. eſt pro παρεγγυάτω. v. παρεγγυᾷν nr. 2.

ἐγείρειν, ¶ 1) *excitare e ſomno.* O. 5, 4. ἡ γεωργία — πρωῒ ἐγείρουσα. ¶ 2) *ſuscitare.* Σ. 2, 24. ὁ οἶνος τὰς φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα ἐγείρει. Sic fere Maximus Tyr. diſſ. 28, 4. Eſt duplex ſignificatio. Nam oppon. κοιμίζειν, vt Σ. 3, 1. ¶ 3) *incitare.* E. 1, 6, 15. ἐγειρόμενοι, np. oblata re noua, vel clamore aliorum, ἐβοήθουν. De equo, Iπ. 3, 6. πληγῇ ἐγερθείς. 9, 10. bis. 10, 15. ¶ 4) *mouere.* bellum, Πο. 4, 41. εἰ πόλεμος ἐγερθείη. Iπρ. 1, 19.

ἦν

ἣν πόλεμος ἐγείρηται. Paulo ante γίγνηται. ¶ 5) In var. lect. est ἂν ἐγείρουσι pro ἀνεγείρουσι. v. ἀνεγείρειν.

*ἐγκαθαίρειν, *purgare.* Σ. 1, 4. ἀνδράσιν ἐγκεκαθαρμένοις τὰς ψυχὰς, *honestis ac probis.* Aristides habet ἐκκεκαθ. quod Bach. probat et Zeunius, non item Ernestius, qui Aristidem dicit vsitatius posuisse, et ἐγκεκαθ. esse pro simplici κεκαθ. Sic Liban. orat. 10. p. 272. B. τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ κέρδους — ἐκάθηρε τὰς ψυχὰς τῆς δειλίας. cf. Raphel. ad 2 Tim. 2, 21. et Wetst. ad Act. 15, 9. Similis confusio est in ἐγκαθεύδειν, ἐγκυλίζειν, et aliis.

ἐγκαθεύδειν, v. ἐκκαθεύδειν.

ἐγκαθῆσθαι, *insidere.* Iπ. 1, 11. ἐγκαθῆσθαι μαλακωτέρα.

ἐγκαλεῖν, ¶ 1) *accusare.* Π. 1, 2, 7. ¶ 2) *conqueri.* E. 6, 1, 4. p. 362. μηδὲν ἔχοντας ἐγκαλεῖν. c. οὐδὲν et inf. Aγ. 4, 1. ὑπ' Ἀγησιλάου στέρεσθαι οὐδεὶς οὐδὲν πώποτε ἐνεκάλεσεν. c. dat. Π. 7, 2, 7. p. 418. οὐδὲν ἐνεκάλουν ταῖς τύχαις. A. 7, 5, 4. 7, 7, 25. κατηγοροῦν μου in causa omnium s. publica, — αὐτοὶ δ' ἐνεκάλουν ἐμοί, ὡς etc. np. in causa sua. §. 27. Iερ. 5, 4. τυραννὶς ἀναγκάζει καὶ ταῖς ἑαυτῶν πατρίσιν ἐγκαλεῖν. Sed h. l. potius vertendum videtur *spernere*, vel *odisse*, vel *timere*. Nam oppon. Φιλόπολις, et tyranni dicuntur satellites peregrinos habere. ¶ 3) *cum criminatione poscere.* Ita vertit Hutch. A. 7, 7, 20. ἀπολαβόντες ἃ ἐγκαλοῦσιν — οἴχοιντο. cf. Abresch. ad Thucyd. 1, 139. Sed rectius fort. verteris: *iure suo petere.*

ἐγκαλύπτειν, *obtegere.* A. 4, 5, 15. ἀναπαυομένοις ἐπὶ τῆς χιόνος — ἐγκεκαλυμμένοις, np. niue.

ἐγκαλύπτεσθαι, *se obuelare.* Π. 8, 7, 3. p. 550. de Cyro morituro: ὅταν ἐγὼ ἐγκαλύψωμαι. Perperam Leuncl. *vbi tectus et obuelatus fuero.* Mox permutatur cum συγκαλύπτεσθαι, vbi v.

ἐγκάμπτειν, *inflectere.* Iπ. 1, 8. οὐ γὰρ ἐγκάμπτοντες, ἀλλ' ἐκτείνοντες τὸν τράχηλον καὶ τὴν κεφαλήν.

ἐγκαρτερεῖν, *se continere.* Aπ. 2, 6, 22. ἐγκαρτερεῖν, ὥστε μὴ λυπεῖν οὓς μὴ προσήκει. Sed aliter, c. acc. Iπρ. 8, 22. δυνήσονται, ἃ ἂν γνῶσιν, ἐγκαρτερεῖν, *toleranter perferre.*

ἐγκαταλαμβάνειν, *comprehendere*, *deprehendere.*

dere. E. 6, 4, 32. ἀναβαίνων ἐφ' ἵππου ἐγκαταληφθεὶς — τραύματα λαβών.

ἐγκαταλείπειν, ¶ 1) *relinquere.* Π. 8, 8, 3. ὁμήρους παρὰ τῷ Αἰγυπτίῳ ἐγκαταλιπών. E. 1, 1, 14. φυλακὴν ἐγκαταλιπόντες in vrbe. ¶ 2) *timore deserere.* E. 5, 4, 13. τὸν ἁρμοστὴν τὸν ἐγκαταλιπόντα τὴν ἀκρόπολιν.

ἐγκαταπλέκειν, *innectere.* K. 9, 12. podoſtrabe habet ἥλους σιδηροῦς τε καὶ ξυλίνους ἐγκαταπεπλεγμένους ἐν τῷ πλοκάμῳ. Vlitius ad Grat. Faliſc. cyneg. 89. interpretatur: *Ramos e taxo in coronae formam plexos clauis ferreis ligneisque introrſum extantibus figebant* etc. Poll. 5, 32. κύκλος — κατείληπται ἥλοις σιδηροῖς καὶ ξυλίνοις.

ἐγκαταῤῥάπτειν, *inſuere.* K. 6, 1. ἐγκατεῤῥαμμέναι ἐγκεντρίδες, np. in cinctus canum.

ἐγκεῖσθαι, ¶ 1) *iacere alicubi.* A. 4, 5, 19. κάλαμοι ἐνέκειντο. ¶ 2) *inſtare hoſtibus.* E. 3, 5, 13. πολλῇ προθυμίᾳ ἐνέκειντο. 7, 2, 19. ¶ 3) *moleſtum* ſ. *infeſtum eſſe.* E. 5, 2, 1.

ἐγκελεύειν, *hortari.* Ιπρ. 2, 5. dux ἐγκελεύων ῥώμην ἂν ἐμβάλλοι τοῖς ἔμπροσθεν, *hortando.* ¶ 2) *canes incitare.* K. 6, 20. 21. 25. c. dat. 9, 7. 10, 8. Vnde etiam 9, 10. pro ἐπικελεύσαντα ex emendatione Leuncl. legitur ἐγκελεύσαντα. Caeterum neſcio, cur Thomas Mag. in v. παρακελεύομαι omiſerit actiuum ἐγκελεύειν. Num minus Atticum putauit?

*ἐγκέλευμα, *concitatio canum, quae fit voce.* K. 6, 24. Cf. κέλευσμα.

ἐγκέλευστος, *qui iuſſus aliquid dicit vel facit.* A. 1, 3, 13. ἀνίσταντο οἱ μὲν ἐκ τοῦ αὐτομάτου — οἱ δὲ ὑπ' ἐκείνου ἐγκέλευστοι. Sic Π. 5, 5, 12. pro ὡς κεκέλευστο ὑπὸ Κύρου in nonnullis eſt ἐγκέλευστοι ὑπ. K. quod probat Oudendorp. ad Thom. Mag. in v. ἀρτοπόπος. Suid. enim in v. ἐγκέλευστοι, quod explicat per μετὰ προστάξεως, videtur hunc locum ſic laudare.

ἐγκεντρὶς, *ſtimulus.* K. 6, 1. v. ἐγκαταῤῥάπτειν. cf. Poll. 5, 55. — Notandus eſt locus Apoſtolii prouerbb. 13, 44. μύωψ ἐστὶ μυῖά τις, ἐρεθίζουσα τοὺς βοῦς· καὶ τὸ σίδηρον, ὃ φοροῦσιν οἱ ἱππεῖς εἰς τοὺς πόδας, μύωψ λέγεται. Ξενοφῶν δὲ ἐν πρώτῳ Κύρου παιδείας ἐγκεντρίδα τοῦτο ὠνόμασεν. Locum non inuenimus.

ἐγκέ-

ἐγκέφαλος, propr. *cerebrum*, de palma est *medulla in cacumine*. (v. Plin. H. N. 13, 4.) Poll. 2, 42. τὸν τοῦ φοίνικος ἐγκέφαλόν φησιν ὁ Ξενοφῶν. A. 2, 3, 9. bis. Cf. Athenae. 2, p. 71. C. Plutarch. de sanitate tuenda, T. VII. opp. p. 398. ed. Hutten. et Bocharti hieroz. P. II. lib. 6. cap. 5. p. 821.

ἐγκλείειν, *includere*. E. 6, 5, 9. εἰς τὸν νεὼν καταφυγόντες καὶ ἐγκλεισάμενοι ἡσυχίαν εἶχον. Leunclau. *quum se clausissent*. Sed Fr. Port. medium vult accipi pro passiuo, vel subintelligi τὰς θύρας.

ἔγκλημα, ¶ 1) *accusatio*. Π. 1, 2, 6. γίγνεται παισὶ πρὸς ἀλλήλους ἐγκλήματα κλοπῆς — ¶ 2) *crimen*. Π. 1, 2, 7. δικάζουσι — ἐγκλήματος, οὗ ἕνεκα μισοῦσι ἀλλήλους μάλιστα — ἀχαριστίας. O. 11, 3. τὸ πάντων δὴ ἀνοητότατον δοκοῦν εἶναι ἔγκλημα, πένης καλοῦμαι. c. εἰς, E. 7, 4, 34. καταλιπεῖν — τοῖς παισὶν ἔγκλημα εἰς τοὺς θεούς. Mrgg. πρὸς τ. θ. Glossema non magnopere aptum. Est enim *crimen impietatis in deos admissae* s. *sacrilegium*.

ἔγκλητοι videntur iidem esse, qui ἔκκλητοι. vbi v.

ἐγκλίνειν, ¶ 1) *incuruare*. K. 5, 30. σκέλη ὄπισθεν ἐγκεκλιμένα μικρὸν ἔξω. v. Poll. 5, 70. qui ea vocat βλαισά, haec vero describit 2, 193. ¶ 2) *cedere*. De militibus in acie, vt Lat. *acies inclinatur*. Aγ. 1, 32. et E. 3, 4, 24. ἐνέκλιναν, καὶ οἱ μὲν — ἐν τῷ ποταμῷ ἔπεσον, οἱ δὲ ἄλλοι ἔφευγον. Sic ἐνέκλιναν. E. 2, 4, 24. 4, 4, 17. 4, 5, 16. 4, 6, 11. bis. 6, 4, 14. 6, 5, 31. οὐκ ἐδέξαντο, ἀλλ' ἐνέκλιναν. 7, 4, 22. bis. it. ἐνέκλινε τὸ πεζόν, 5, 2, 21. it. ἐγκλίνουσι, 4, 5, 17. 7, 2, 14. 7, 5, 12. οὐκ ἐδέξαντο τοὺς — ἀλλ' ἐγκλίνουσι. c. acc. Π. 3, 3, 28. οἱ δ' ἐνέκλιναν καὶ τούτους, *nec horum impetum sustinebant*. Muret. coni. ἐξέκλιναν. qua coniectura nihil iuuamur. Nam etiam ἐκκλίνειν in Xenophonte semper sine accusatiuo legitur.

ἐγκλίνεσθαι, *se inclinare*. Σ. 3, 13. ἐνεκλίθη αὐτῷ, filius ad patrem, prope quem accumbebat, ad testandum amorem.

ἐγκονίζεσθαι, *puluere se adspergere*. Est verbum palaestrae proprium. v. Graeu. ad Lucian. T. II. p. 449. et Vales. ad Harpocr. in v. ξηραλοιφεῖν. Respondet Hebr.

Hebr. נֶאֱבַק quod incertus interpres Gen. 32, 24. reddit ἐκονίζετο. Cf. ἀκονιτί. Σ. 3, 8. ἱκανὴ (ἡ γῆ) γένοιτο ἐγκονίσασθαι.

ἐγκράτεια, ¶ 1) *temperantia, tolerantia, abstinentia.* Nam late patet. Socratis de ea disputatio eiusque laus est Aπ. 1, 5. tot. vbi §. 1. dicitur καλόν τε κἀγαθὸν ἀνδρὶ κτῆμα, et §. 4. τῆς ἀρετῆς κρηπίς. it. 4, 5. tot. vbi §. 8. ἔοικεν ἄριστον ἀνθρώπῳ ἐγκράτεια εἶναι. Π. 8, 8, 8. τῇ ἐκ Περσῶν παιδείᾳ καὶ ἐγκρατείᾳ. Zeunio iudice est hendiadys, pro τῇ ἐγκρατείᾳ τῇ ἐν Πέρσαις παιδευθείσῃ. Iungitur aliis virtutibus, Π. 7, 5, 26. p. 455. ἡ σωφροσύνη, καὶ ἡ ἐγκράτεια, καὶ ἡ ἀλκή. p. 456. οὐκέτι τοῦτο (np. parta tueri) ἄνευ σωφροσύνης οὐδ᾽ ἄνευ ἐγκρατείας γίγνεται. Leuncl. *continentia.* 8, 1, 11. τοὺς σώφρονας — ἐγκράτειαν μάλιστ᾽ ἂν ᾤετο ἀσκεῖσθαι. §. 13. ἐξεπόνει τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὰς πολεμικὰς τέχνας. ¶ 2) Speciatim a) *tolerantia.* Π. 8, 1, 12. τὴν ἐγκράτειαν καὶ πόνους καὶ ψύχη — καὶ λιμὸν — δύνασθαι φέρειν. Alii habent ἐγκρ. καὶ πρὸς πόνους καὶ πρὸς ψύχη etc. ex quo Wesseling. append. ad Herodot. p. 771. emendat πρὸς ἐγκράτειαν δὲ καὶ πόνους, καὶ etc. b) *abstinentia.* Π. 1, 5, 7. p. 52. οἱ τῶν παραυτίκα ἡδονῶν ἀπεχόμενοι — διὰ ταύτην τὴν ἐγκράτειαν — Opponitur γαστρί, E. 5, 3, 21. c. gen. Aγ. 4, 3. ἐγκρατείας χρημάτων. 5, 4. περὶ ἀφροδισίων ἐγκρατείας αὐτοῦ. Sed c) et c. πρὸς et c. gen. construitur, et dupliciter significat Aπ. 2, 1, 1. ἀσκεῖν ἐγκράτειαν (*abstinentiam*) πρὸς ἐπιθυμίαν βρωτοῦ καὶ ποτοῦ καὶ λαγνείας καὶ ὕπνου, καὶ ῥίγους καὶ θάλπους καὶ πόνου. Tria vltima nomina neque ad abstinentiam referri, neque cum ἐπιθ. iungi possunt. Intelligi igitur oportet καρτερίαν, vel potius ἐγκράτειαν exponi *tolerantiam.* v. ἐγκρατής.

ἐγκρατής, ¶ 1) *validus.* E. 7, 1, 12. φῦλον Ἀρκαδικὸν — σώματα ἐγκρατέστατα ἔχοι. Iπ. 7, 8. ἡ χεὶρ ἐγκρατεστάτη. K. 10, 10. contra aprum eat, ὅστις ἂν ᾖ τῶν παρόντων ἐμπειρότατος καὶ ἐγκρατέστατος. ¶ 2) *qui in potestate habet.* c. gen. Π. 4, 5, 8. πολλὰ ἀγαθὰ — ἐγκρατεῖς εἶναι αὐτῶν. A. 1, 7, 6. ὑμᾶς δεῖ (np. με) — τούτων ἐγκρατεῖς ποιῆσαι, v. c. satrapas

trapas τος constituendo. 5, 4, 7. ἐγκρατεῖς πάντων Μοσυνοίκων εἶναι. E. 5, 1, 25. ἦλθον ἀπὸ Ἰωνίας (np. νῆες), ὅσης (margg. ὅσων) ἐγκρατὴς ἦν Τηρίβαζος. 7, 1, 32. εἰ οἱ πλουσιώτατοι ἐγκρατεῖς ἔσοιντο τοῦ Σικυῶνος. it. c. γίγνεσθαι, *in potestatem suam redigere*, E 7, 3, 3. it. 3, 1, 14. ἐγκρατὴς γενέσθαι τῆς Αἰολίδος, vbi tamen Leuncl. nescio cur, edidit ἐκκρατής, et in marg. reiecit ἐγκρ. Ιερ. 5, 2. φοβοῦνται τὰς πόλεις, μήποτε ἐλεύθεραι γενόμεναι ἐγκρατεῖς αὐτῶν γένωνται. ¶ 3) *temperans*. Describitur Απ. 4, 5. tot. (vbi etiam §. 11. est dat. plur. ἐγκρατέσι.) et 4, 8, 11. vbi distinguitur ab εὐσεβεῖ et δικαίῳ. Cf. 1, 3, 7. vbi ad cibum potumque refertur. Permutatur c. σώφρων, Απ. 3, 9, 4. Iungitur c. αἰδούμενος, Σ. 8, 27. Comparatiu. est Απ. 1, 5, 6. ἔτι ἐγκρατέστερον τοῖς ἔργοις, ἢ τοῖς λόγοις. ¶4) *abstinens, non nimis indulgens*. c. gen. Π. 1, 2, 8. ἐγκρατεῖς εἶναι γαστρὸς καὶ ποτοῦ. 4, 1, 8. p. 205. τῆς μεγίστης ἡδονῆς ἐγκρατῆ εἶναι, *non succumbere*. Απ. 1, 2, 1. ἀφροδισίων καὶ γαστρὸς — ἐγκρατέστατος. §. 14. 2, 1, 3. bis. 2, 6, 5. Λ. 3, 1. αἰδημονέστεροι, καὶ ὧν δεῖ ἐγκρατέστεροι. O. 2, 1. τῶν τοιούτων (np. δεσποινῶν, h. e. malarum cupiditatum) ἐγκρατῆ ὄντα. 9, 11. ἐγκρατεστάτη καὶ γαστρὸς καὶ οἴνου καὶ ὕπνου καὶ ἀνδρῶν συνουσίας. 12, 16. ἐγκρατεῖς εἰσιν ὧν σὺ κελεύεις, np. οἴνου, ὕπνου, ἀφροδισίων. ¶5) *et abstinens et tolerans*. cf. ἐγκράτεια nr. 2. b. Απ. 2, 1, 7. ἐγκρατεῖς τούτων ἁπάντων. Praecesserant non solum ἀφροδίσια et λαγνεία, sed etiam ψύχη et θάλπη.

ἐγκρίνω, Phauorin: τὸ ἔν τινι τάττω. it. ἐγκρῖναι, ἀντὶ τοῦ συναριθμῆσαι. Suid: ἐγκρίνει· συντάττει. Contrar. est ἀποκρίνει. Scil. ἐγκρίνεσθαι proprio verbo dicuntur ii, *qui post examen ab Hellanodicis de aetate et populo, an Graeci essent, habitum, in certamen admittuntur*. v. Valckenar. ad Herodot. 5, 22. E. 4, 1, 19. ὅπως ἐγκριθείη τὸ στάδιον ἐν Ὀλυμπίᾳ. Brodaeus et Leuncl. ante σταδ. addi volunt εἰς. Recte.

ἐγκτᾶσθαι, *in regione peregrina acquirere*. Πο. 2, 6. πολλὰ οἰκιῶν ἔρημά ἐστιν — εἰ ἡ πόλις διδοίη peregrinis οἰκοδομησαμένοις

νοις ἐγκεκτῆσθαι. Legitur etiam in verſ. Alex. Gen. 34, 10. v. ἔγκτησις.

ἔγκτησις, *ius in peregrina regione acquirendi.* v. Hemſterh. ad Heſych. in v. ἐμπάμμω, qui etiam ἔμπασις interpretatur ἔγκτησις, et interpp. ad Herodot. 4, 23. it. Bach. ad Σ. 4, 31. E. 5, 2, 12. p. 301. συγκλεισθήσονται ταῖς τε ἐπιγαμίαις καὶ ἐγκτήσεσι παραλλήλαις. Sic fere Leuit. 25, 13. 16.

ἐγκυλίζειν, v. ἐκκυλίζειν.

ἐγκύμων, *praegnans.* K. 7, 2. ἵνα θᾶττον ἐγκύμονες γίγνωνται, *vt celerius concipiant* canes.

ἐγκωμιάζειν, *laudare,* plus eſt quam ἐπαινεῖν. v. ἐγκώμιον. Π. 5, 3, 2. πάντες μὲν ἐπῄνουν, πάντες δ' ἐνεκωμίαζον.

ἐγκώμιον, *laus.* Suid: ἔπαινος ἐστὶ λόγος ἐπαινετικὸς, μίαν πρᾶξιν ἐπαινῶν· ἐγκώμιον δὲ λόγος ἐγκωμιαστικὸς, πολλὰς ἐν ἑαυτῷ πράξεις περιλαμβάνων. Αγ. 10, 3. affert Xen. cauſas, curſuam de Ageſilao narrationem ἐγκώμιον potius dici velit, quam θρῆνον. v. θρῆνος.

ἐγρηγορός, v. in γρηγορεῖν.

ἐγχαλινοῦν, *infrenare.* A. 7, 2, 12. ἵπποι — ἐγκεχαλινωμένοι. 7, 7, 3. ηὐλίζεσθε ἐγκεχαλινωμένοις τοῖς ἵπποις, vbi deeſt σύν. Cf. Gramm.

ἐγχεῖν, ¶ 1) *infundere.* De pincernis, Π. 1, 3, 7. καθαρίως ἐγχέουσι. §. 8. καλῶς σοι πιεῖν ἐγχέας — εἰ φάρμακα ἐγχέοιεν. §. 9. φάρμακον ἡμῖν ἐγχέαντα. Σ. 2, 23. ἐγχεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην. ¶ 2) Eſt ſolemne de ſacrificiis. Phauor: ἐγχεῖν, ἐγκεράσαι, ἢ ἀντὶ τοῦ σπεῖσαι. Ξενοφῶν. A. 4, 3, 10. αὐτός τε ἔσπενδε. καὶ νεανίσκοις ἐγχεῖν ἐκέλευσε. Plene dixit Ariſtoph. Pac. 1102. ἔγχει δὴ σπονδάς.

ἐγχειρεῖν, ¶ 1) *aggredi hoſtem.* E. 4, 5, 16. ἐγίγνοντο οἱ πολέμιοι θρασύτεροί τε καὶ ἀεὶ πλείους οἱ ἐγχειροῦντες. Ιππ. 5, 3. θάρσος αὐτοῖς ἐμποιεῖν, ὡς ἐγχειρῶσιν. Ante erat ἐπιθῶνται. c. dat. Π. 7, 1, 5. ἡνίκα ἐγχειρῶμεν τοῖς πολεμίοις. ¶ 2) O. 14, 5. θανατοῦσθαι τοὺς ἐγχειροῦντας, *qui telo ſe defenderent, qui vim afferrent,* ἀντὶ τοῦ ἐπιχειροῦντας, interprete Fr. Porto. Videntur intelligi latrones et ſicarii. ¶ 3) *ſuſcipere negotium.* c. dat. Πο. 6, 1. K. 2, 3. ἵνα — ἐγχειρῇ τῷ ἔργῳ. Hinc E. 3, 2, 20. οἱ ἐγχειρήσαντες ταῖς σφαγαῖς ſunt iidem, qui antea diceban-

tur

tur σφαγεῖς. ¶ 4) *conari, incipere.* c. inf. A. 5, 1, 6. ἄν τις τῶν ἀπειροτέρων ἐγχειρῇ τι ποιεῖν. Απ. 2, 3, 7. bis. §. 12. πρότερος ἂν ἐγχειροίην ἐπιμελεῖσθαι. §. 14. §. 16. ἐγχείρει τὸν ἄνδρα καταπραΰνειν. 2, 4, 4. 3, 5, 24. ἐγχειρῶν με διδάσκειν. Λ. 8, 1. οὐδ' ἐγχειρῆσαι οἶμαι τὸν Λυκοῦργον ταύτην τὴν εὐεξίαν καθιστάναι. Ιπρ. 5, 5. it. omisſo inf. ſed ex vniuerſa oratione ſupplendo, Απ. 3, 9, 5. ἐὰν ἐγχειρῶσιν, np. πράττειν. 4, 1, 4. ἐξεργαστικωτάτους ὢν (h. e. ἐκείνων, ἃ) ἂν ἐγχειρῶσι, np. ἐργάζεσθαι. ¶ 5) Eſt in var. lect. pro ἐπιχειρεῖν. v. ibi nr. 6.

ἐγχειρητέον, *conandum eſt.* c. inf. Ιπρ. 5, 11. οὐκ ἐγχειρητέον ἄρχειν. ſine inf. Αγ. 1, 1. οὐ ῥᾴδιον — ἔπαινον γράψαι, ὅμως δ' ἐγχειρητέον.

ἐγχειρητικὸς, *ſolers,* vel potius *induſtrius, promtus ad agendum.* Pollux 2, 154. vbi recenſet nomina e χεὶρ formata: καὶ ἐγχειρητικωτέρους ἀρετῆς, Ξενοφῶν. Saltem Xen. habet haec E. 4, 8, 22. ἦν δὲ εὔχαρις — μᾶλλόν τε συντεταγμένος καὶ ἐγχειρητικώτερος στρατηγός. οὐδὲ γὰρ ἐκράτουν αὐτοῦ αἱ ἡδοναί, ἀλλ' ἀεὶ πρὸς ᾧ ἦει ἔργῳ, τοῦτο ἔπραττεν. Poſſit igitur ex ipſius Xen. explicatione verti: *in labore conſtantior.* Goldhagen vertit: *wuſste die Vortheile im Kriege zu gebrauchen.*

ἐγχειρίδιον, τὸ ξίφος, Ξενοφῶν. Ita Pollux 2, 154. A. 4, 3, 9. ἔχοντες τὰ ἐγχειρίδια γυμνά. Αγ. 2, 14. E. 2, 1, 3. Sed *ſicas* intelligimus E. 2, 3, 19. τοὺς τὰ ἐγχειρίδια ἔχοντας. it. §. 23. Iidem enim §. 16. dicuntur νεανίσκοι ξιφίδια ὑπὸ μάλης ἔχοντες.

ἐγχειρίζειν, ¶ 1) *porrigere.* O. 8, 10. τὸ εἰδέναι ὅπου ἕκαστον ἐστὶν, ταχὺ ἐγχειριεῖ, *reddet facile inuentu.* ¶ 2) *poteſtati tradere.* E. 4, 4, 12. τὸ ἐγχειρισθῆναι αὐτοῖς πολεμίων πλῆθος — πῶς οὐκ ἂν τις θεῖον ἡγήσαιτο; ¶ 3) *fidei committere.* Π. 5, 2, 5. p. 277. ἐμοὶ σὺ — τείχη — πλοῦτον — δύναμιν — θυγατέρα ἐγχειρίσας. 8, 8, 2. οἱ στρατηγοὶ — τῇ πρόσθεν αὐτῶν δόξῃ πιστεύσαντες ἐνεχείρισαν ἑαυτοὺς, np. Tiſſapherni et regi. De iisdem A. 3, 2, 4. διὰ πίστεως αὐτοῖς ἑαυτοὺς ἐνεχείρισαν. Αγ. 3, 2. 3.

ἐγχεῖσθαι, *ſibi infundere.* Π. 1, 3, 8. pincernae εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐγχεάμενοι καταρροφοῦσι. Σ. 2,

2, 26. ἀθρόον τὸ ποτὸν ἐγχεόμεθα. vbi videtur simul eſſe *ebibere*. v. ἀθρόος nr. 4.

ἔγχουσα, Heſych. ῥίζα τις, παρ' ἧς ἐρυθραίνουσιν αἱ γυναῖκες. Eadem fere habet Thomas, qui probat hanc formam, reiecta forma ἄγχουσα. v. Etym. M. Suid. in v. ἄγχουσα, et interpp. ad Poll. 5, 101. ſq. *Anchuſa* dicitur a Plin. H. N. 22, 20. *ebulus* vertitur a Grammio. O. 10, 2. ἐντετριμμένην — ἐγχούσῃ, ὅπως ἐρυθροτέρα φαίνοιτο τῆς ἀληθείας. it. §. 7. Vtroque loco margg. ἀγχούσ.

ἐγχωρεῖν, *permittere*. Iπ. 12, 13. μεταλαβεῖν πάλτον οὕτω μᾶλλον ὁ χρόνος ἐγχωρεῖ. cf. συγχωρεῖν et καιρὸς nr. 1. pro quibus reperitur in var. lect. Sed ſaepius ponitur imperſonaliter, omiſſo vel potius intellecto nomine χρόνος, vt fere ſit pro οἷόν τε ſ. δυνατόν ἐστι, vt Phauorinus interpretatur. E. 2, 2, 13. οὐ γὰρ ἔτι ἐνεχώρει μένειν, *licebat, vtile erat*. 2, 3, 11. ὅτι οὐκ ἐγχωροίη τοῖς πλεονεκτεῖν βουλομένοις μὴ οὐκ ἐκποδὼν ποιεῖσθαι. Goldhagen: *es erfodere die Klugheit*. O. 8, 16. οὐ γὰρ ἐγχωρεῖ, ὅταν χειμάζῃ ὁ θεὸς ἐν τῇ θαλάσσῃ, μαστεύειν — *fieri non poteſt*. Iπρ. 5, 5. Vnde τὸ ἐγχωροῦν pro δυνατὸν, Iπρ. 4, 17. τὸ μὲν κλαπῆναι δυνατὸν — τὸ δὲ ἁρπασθῆναι ἐγχωροῦν.

ἐγώ, ¶ 1) diſerte ponitur in oppoſitione, E. 2, 4, 29. οὐ μέντοι γε ὑμᾶς ἀξιῶ ἐγὼ — παραβῆναι οὐδέν. Sic luſus videtur exiſtere in A. 5, 5, 7. οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς ὑμᾶς οὐδὲν κακῶς ποιοῦντες. it. 6, 6, 20. ¶ 2) Poſt parentheſin repetitur, vt οὗτος et αὐτὸς, Π. 2, 2, 2. ἐγὼ δὲ, ὡς σὺ, — οὕτω δὴ καὶ ἐγώ. Etiam alio modo, ſine neceſſitate, Π. 2, 3, 10. ἐγὼ ἡγοῦμαι καὶ ὁ πρῶτος λόχος — ἕως ἂν παραγγείλω ἐγώ. 6, 4, 3. με αἰχμάλωτον — καὶ ἐξαιρεθεῖσαν — οὔτε με ὡς δούλην. v. Valcken. ad Eurip. Phoenn. 500. ¶ 3) Ponitur fere imperſonaliter, Aθ. 2, 11. ἐξ αὐτῶν τούτων νῆές μοι εἰσί. §. 12. ἐγὼ — πάντα ταῦτα ἔχω διὰ τὴν θάλατταν. ¶ 4) In reſponſionibus affirmat, Π. 1, 3, 6. ἦ καὶ δίδως — μοι — ; νὴ Δία — ἐγώ σοι. Inprimis ἔγωγε. Cf. Thom. Mag. Π. 1, 6, 9. σὺ πιστεύων ἔρχῃ τοῖς — χρήμασιν; ἔγωγε, ἔφη. 3, 1, 6. 8, 4, 7. ἔχοις ἂν εἰπεῖν; ἔγωγε. Aπ. 1, 4, 2. 3, 3, 5. 3, 6, 2. Σ. 6, 3. it. dat. poſt dat. Aπ.

Απ. 2, 2, 1. οὐκοῦν δοκοῦσί σοι καταλογίζεσθαι; ἔμοιγ', ἔφη. 4, 2, 20. it. dat. non praecedente datiuo, Απ. 4, 5, 5. ἔμοιγε δοκεῖ. Ibidem eſt ἐγὼ μὲν pro ἔγωγε, ſequente ipſa ſententia, ποίαν κακίστην νομίζεις; ἐγὼ μὲν τὴν — it. in fine reſponſionis, Απ. 3, 5, 2. ποτέρους — νομίζεις; Ἀθηναίους ἔγωγε. 4, 2, 20. πότερον κρίνεις, ὃς ἂν ἑκὼν γράφῃ, ἢ ὃς ἂν ἄκων; ὃς ἂν ἑκὼν, ἔγωγε. it. §. 30. 4, 6, 3. οἶμαι ἔγωγε, ἔφη. Paulo poſt ſimplic. οὐκ οἶμαι, ἔφη. cf. οἶμαι. ¶ 5) c. οὐκ in reſponſionibus negat, Π. 5, 1, 2. ἑώρακας; μὰ Δί', ἔφη, οὐκ ἔγωγε. Απ. 3, 8, 3. 3, 11, 4. ἔστι σοι ἀγρός; οὐκ ἔμοιγ', ἔφη. cf. μά. Sic Απ. 4, 5, 7. οἴει τι — εἶναι; οὔκουν ἔγωγ', ἔφη. ¶ 6) Redundat. Απ. 4, 2, 12. vnus idemque dicit: μὴ οὖν δύνωμαι ἐγὼ — ἐξηγήσασθαι; καὶ νὴ Δί' ἔγωγε τῆς ἀδικίας. Maxime datiu. Π. 1, 6, 10. τόδε μέμνητό μοι. 6, 2, 2. τρεῖς μοι ἐλθόντες — ἀπαγγείλατε ἐμοί. O. 2, 3. 14. Sic ἡμῖν, Π. 5, 3, 16. p. 298. Γωβρύας ἡμῖν ἀρχέτω αὐτῶν. 7, 1, 5. Απ. 3, 6, 2. προστατεύειν ἡμῖν διανενόησαι τῆς πόλεως; cf. Ern. ad 3, 1, 5. Non plane redundat O. 18, 8. ἵν' ὑπερφέρηταί μοι τὰ ἄχυρα ¶ 7) Dat. incommodi eſt A. 3, 4, 24. προκατείληπται (ab hoſtibus) ἡμῖν ὁ λόφος. 7, 3, 27. οἱ ἱππεῖς — οἴχονταί μοι. E. 7, 2, 20. ¶ 8) ἐμοὶ pro ἐμός. Π. 1, 3, 2. ὡς καλός μοι ὁ πάππος. 3, 1, 22. ὅτι μοι ἐδόκει τὸν ἐμοὶ υἱόν etc. vbi St. et Hutch. ἐμόν, etiam Zeun. neglecta variae lect. mentione. Et ſane ἐμοὶ eſt haud dubie vitium editionis Leuncl. poſtremae, indeque Wellianae. 4, 6, 2. p. 257. τὸν μόνον μοι καὶ φίλον παῖδα. Vbi tamen ad μόνον μοι intelligi poteſt ὄντα. 5, 1, 12. ἡ γάρ μοι ψυχή. vbi Hutch. e cod. ἐμή, et Steph. iam ſic coniecerat, vel μου, quod eſt in Caſtal. Fortaſſis huc pertinet Απολ. 25. de quo v. in ἄξιος, n. 8. b. et Σ. 1, 4. οἶμαι πολὺ ἄν μοι τὴν κατασκευὴν λαμπροτέραν φανῆναι. Sic Π. 4, 5, 14. p. 250. pro ἡμῶν τὸ στρατόπεδον in marg. Steph. eſt ἡμῖν. ¶ 9) ἡμεῖς pro ἐγώ. Απ. 1, 2, 46. loquitur de ſe ſolo: ἡμεῖς — δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ἦμεν. ¶ 10) c. καὶ contracte. Π. 4, 6, 2. p. 258. κἀγὼ, 7, 2, 4. κἀμοί. etc. ¶ 11) Απ. 1, 6, 5. Valckenar. et Ern. pro λέγω reſcribunt ἃ ἐγώ. Per-

Permutatur etiam ἡμᾶς c. ὑμᾶς. v. πρὸς c. acc. nr. 3. it. ἐγὼ c. ἐπεί. v. ἐπεὶ n. 3.

ἔδαφος, *solum*. Hesych: ἐπ' ἐδάφους· ἐπὶ γῆς. it. ἐν δαπέδῳ· ἐν τῷ ἐδάφει. Π. 7, 5, 8. εἰ πορεύσιμον εἴη τὸ ἔδ. τοῦ ποταμοῦ exsiccati.

ἔδειν, *edere*. A. 4, 8, 16. οἱ ὀλίγον ἐδηδοκότες.

ἔδεσμα, *cibus*. Ιερ. 1, 23.

ἕδος, *statua*. Timaeus lex. Plat. τὸ ἄγαλμα, καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵδρυται. v. ibi Ruhnken. Cf. Thm. Mag. et Hesych. E. 1, 4, 5. τοῦ ἕδους κατακεκαλυμμένου τῆς Ἀθηνᾶς.

ἕδρα, ¶ 1) *sella*. Π. 6, 3, 7. Κῦρος — ἀναπηδήσας ἐκ τῆς ἕδρας. E. 4, 5, 7. Λ. 15, 6. ἕδρας πάντες ὑπανίστανται. ¶ 2) *locus sedendi honorificus*. Π. 8, 1, 13. τούτους — ἕδραις καὶ πάσαις τιμαῖς ἐγέραιρεν. 8, 4, 3. ἀρξάμενος ἐξ ἕδρας — οὐ μέντοι ἀθάνατον τὴν ταχθεῖσαν ἕδραν κατεστήσατο, προβῆναι εἰς τὴν τιμιωτέραν ἕδραν, — ἀναχωρῆσαι εἰς τὴν ἀτιμοτέραν. τὸν δὲ πρωτεύοντα ἐν ἕδρᾳ — §. 5. εἰς τὴν τιμιωτέραν ἐμοῦ ἕδραν ἱδρυσθῆναι. Margg. χώραν, quod glossema putatur. §. 8. τὴν ἕδραν σου ὑφήρπασε. 8, 6, 6. 7. O. 4, 8. ἕδραις ἐντίμοις γεραίρει. Huc trahunt Hesych: ἕδραι, ἕδραι βουλῆς, αἳ ἐγίνοντο κατὰ πενταήμερον, vbi Soping. legi vult ἑπταήμερον. ¶ 3) *locus sedendi in equo*. Ιπ. 5, 5. 12, 9. Ιπρ. 4, 1. ¶ 4) *ipsa sessio*. Ιπ. 1, 11. 7, 5.

ἑδραῖος, *sedentarius*. Λ. 1, 3. οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων ἑδραῖοί εἰσι.

ἐδωδή (poet. Post.), *cibus*. Hesych. explicat vocabulis τροφὴ et βρῶμα. Ιερ. 1, 19. κόρος ἐμπίπτει τῆς ἐδωδῆς. Est etiam perperam in var. lect. pro ἡδονή. vid. μειονεκτεῖν nr. 3.

ἐδώδιμος, *esui aptus, esculentus*. O. 7, 36. σῖτος — καλῶς ἐδώδιμος.

ἔθειν. Cum tantum perfectum et plusquamperfectum huius verbi legantur, posuimus infra εἰωθέναι.

ἐθέλειν, ¶ 1) *velle*. Π. 1, 4, 10. διαδίδου ὅτῳ σὺ βούλει, καὶ — ὁπόσα ἐθέλεις. 4, 5, 12. p. 247. οὐχ ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, ἀλλ' ὅπως ἂν σὺ βούλῃ, χρῆσθαι αὐτοῖς. 7, 2, 4. ἆρ' ἄν τι μοι ἐθελήσαις συμβουλεῦσαι; καὶ βουλοίμην γ' ἄν. *placueritne?* Similis interrogatio est Ιερ. 1, 1. Π. 2, 4, 14. ἀετὸς — ἐχρῆτο τῇ ἄγρᾳ ὅ τι ἤθελε, *pro lubitu*, 5, 2, 5. διὰ τὸ μηδένα αὐτοῖς ἠθεληκέναι προέσθαι μήτε χρήματα — A. 5, 7, 16. ter. 7,

7, 7, 3. ἢν μὲν ἐθέλοιμεν, πορθοῦντες· ἢν δ' ἐθέλοιμεν, κατακαίοντες. Sic omiſſo inf. Ἱππ. 9, 9. dii προσημαίνουσι, ᾧ ἂν ἐθέλωσι, np. προσημαίνειν. it. E. 5, 1, 13. οὐδὲ τῷ Ἐτεονίκῳ ἤθελον — καίπερ ἀναγκάζοντι ἐμβάλλειν. Poſſit hebraico more dictum videri pro *fauere*. Steph. et Leuncl. vt Fr. Portus et Morus, inſerunt πείθεσθαι vel ὑπακούειν. At ſine neceſſitate. v. ἐμβάλλειν nr. 15. Particip. A. 5, 6, 10. τὸν μὲν θέλοντα, ἀπιέναι, τὸν δὲ ἐθέλοντα, μένειν. Sic οὐκ ἠθέλησε Π. 5, 2, 6. *noluit*. E. 3, 5, 5. μὴ ἐθελῆσαι. c. μᾶλλον eſt *malle*, Ἱππ. 2, 8. μάχεσθαι μᾶλλον ἐθέλουσιν. 9, 9. μᾶλλον ἐθέλειν συμβουλεύειν. it. omiſſo μᾶλλον §. 5. ἐθέλουσι τελεῖν ἀργύριον, ὡς μὴ ἱππεύειν. A. 3, 2, 11. pro ἐθέλωμεν all. habent βουλώμεθα. ¶ 2) *libenter, non difficulter, ſua ſponte facere*. c. inf. Π. 1, 3, 3. Κύρῳ γοῦν ἴσμεν ἐθελήσαντας πείθεσθαι — ἤθελον αὐτῷ ὑπακούειν. 5, 1, 10. κινδυνεύειν σὺν ἐμοὶ ἠθελήσατε. 5, 4, 9. A. 2, 6, 7. ἤθελον αὐτοῦ ἀκούειν σφόδρα. Απ. 1, 5, 2. ἐθελήσαιμεν ἂν προῖκα λαβεῖν; 3, 3, 9. τούτοις μάλιστα ἐθέλουσι πείθεσθαι, οὓς ἂν ἡγῶνται βελτίστους εἶναι — τούτοις μάλιστα ἐθέλειν τοὺς ἄλλους πείθεσθαι. (In loco ſimili Π. 1, 6, 18. eſt ἑκόντας πείθεσθαι.) Ἱερ. 7, 9. Πο. 4, 29. οὐ μάλα πως ἐθέλουσιν — ἰέναι. O. 4, 19. ᾧ ἂν ἑκόντες ἕπωνται καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς παραμένειν ἐθέλωσι. 5, 16. Sic de equo, Ἱπ. 3, 4. εἰ ἐθέλει ἀφ' ἵππων ἀποχωρεῖν. §. 5. 6. 11. 12. ἐθέλοι καὶ δύναιτο πόνους ὑποφέρειν. 6, 10. 8, 4. ἢν δὲ μὴ ἐθέλῃ, np. διάλλεσθαι. Saepe ſic particip. Π. 2, 3, 2. ὁ πλεῖστα πονεῖν ἐθέλων. 4, 1, 10. εἰ ἐθέλων τις ἕποιτο. 5, 1, 9. 5, 5, 10. p. 334. τοὺς ἐθέλοντας ἄγειν. 8, 1, 1. p. 463. ἑκόντας δεῖ ποιεῖν — τὴν μάλιστα τοῖς ἄρχουσιν ἐθέλουσαν πείθεσθαι. A. 6, 2, 4. μὴ ἀναγκάζειν — ὅ τι μὴ αὐτοὶ ἐθέλοντες διδοῖεν. E. 5, 1, 14. p. 282. οὐ ῥαθυμοῦσα, ἀλλ' ἐθέλουσα καὶ πονεῖν καὶ κινδυνεύειν. 6, 2, 26. O. 3, 4. Ita explicandus videtur locus A. 3, 3, 11. ἢν — τῷ σφενδονᾶν ἐντεταγμένῳ ἐθέλοντι ἄλλην τινὰ ἀτέλειαν εὑρίσκωμεν. Steph. ἐθέλ. ſeparat ab ἐντετ. et iungit c. ἀτέλ. Hutchinſ. iungit c. ἐντετ. et vertit: *qui funditorum in ordinem recipi velit*. Pro *recipi velit* melius Zeun: *li-*

libenter sese recipi finit. Fortassis scribendum quis putet ἐθελοντί. Nos vertimus: *ei qui non iussus in ordine fundis petat hostes.* Pro ἐθέλοντας A. 1, 6, 9. τοὺς ἐθέλοντας φίλους εὖ ποιεῖν, Steph. et Muret. malunt ἐθελοντὰς, Leuncl. non male intelligit εἶναι. 1, 9, 9. οὓς ἑώρα ἐθέλοντας κινδυνεύειν. Stph. ἐθελοντάς. Sed ibid. τῶν ἐθελόντων κινδυνεύειν nihil mutauit. O. 21, 3. τὸ ἐθέλοντας πονεῖν. Cod. Lipf. τῷ ἐθελοντὰς π. Steph. quoque scribendum dicit ἐθελοντὰς, et §. 12. ἐθελοντῶν ἄρχειν pro ἐθελόντων. Cf. omnino ἐθελοντής. ¶ 3) *solere,* vt φιλεῖν. Π. 7, 1, 22. τρέφειν οὐδεὶς ἐθέλει καλὸς κἀγαθὸς κάμηλον etc. 3, 1, 12. τούτοις καὶ ἄνευ ἀνάγκης ἐθέλουσι πείθεσθαι. 8, 1, 10. γυναῖκας, ἃς ἂν αἰδουμένας αἰσθάνωνται, ἀνταιδεῖσθαι μᾶλλον ἐθέλουσιν ὁρῶντες. Potest tamen verti: *malunt.* Αγ. 11, 5. Ιπρ. 4, 5. 9, 6. φιλοτίμως ἐνίους ἐθέλοντας τὸ προςταχθὲν διαπράττεσθαι. Inprimis de rebus inanimatis, Aπ. 3, 12, 8. οὐ γὰρ ἐθέλει αὐτόματα γίγνεσθαι. Ιερ. 1, 30. O. 4, 13. ¶ 4 *audere.* Π. 3, 1, 13. παιόμενοι ὅμως ἐθέλουσι πάλιν μάχεσθαι τοῖς αὐτοῖς. 4, 5, 5. ᾤμην οὐκ ἂν ὑμᾶς γε ἐθελῆσαι καταλιπεῖν. Ιερ. 1, 14. οὐδεὶς ἐθέλει τυράννου κατ' ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν. Σ. 4, 2. Huc referri possit A. 5, 7, 17. τίς ἐθελήσει κήρυξ ἰέναι, κήρυκας ἀπεκτονώς; ¶ 5) *prae se ferre.* A. 1, 3, 8. ἰέναι οὐκ ἤθελε, *negabat.* In sqq. est οὐκ ἔφη ἰέναι. Sic §. 10. οὐκ ἐθέλω ἐλθεῖν. ¶ 6) *posse.* Sic Attici. v Gregor. de dial. p. 56. ibique Koen. qui lauda E. 5, 4, 61. ἐκεῖθεν οὐκέτ ἤθελε παραπλεῖν, τοῦ ναυτικοῦ ὄντος τῶν Λακεδαιμονίων περὶ Αἴγιναν. Suid θέλει· ἐθέλει, δύναται. Hesych: ἔθελεν· ἐδύνατο. ¶ 7) Circumscribit futurum Π. 2, 4, 12. ἐγώ σοι οὐκ ἐθελήσω διδόναι, *daturus sum* A. 4, 1, 6. εἴ πως ἂν ἐθελήσειαν διιέναι. E. 3, 5, οὐκ ἐθελήσουσιν — λύε τὰς σπονδάς. ¶ 8) Per redundat A. 6, 6, 20. ἐμ οὐκ ἐθέλει γενέσθαι τὰ ἱερὰ ἐξάγειν. Cod. Par. pr ἐθ. γεν. habet τελέθει. C omnino θέλειν. In va lect. permutatur etiam βούλεσθαι. v. ibi nr. 1. et supra nr. 1.

ἐθελέχθρως. Hoc a uerb. laudat Moeris Xen. ἀπομνημονεύμασι, Pierson. putat, eum r spexisse vel ad 2, 6, 1 v

vbi nunc extat πολεμικῶς, vel ad 3, 5, 2. vbi eft δυςμενῶς. Cf. Wetften. ad Coloff. 2, 23. vbi plura eiusmodi compofita collegit.

ἐθελοντὴς, ¶ 1) *voluntarius.* Eft vocabulum Atticum. v. Thom. M. in v. ἑκοντὴς et Phrynich. p. 4. Suid. βουλόμενος, ἢ χορηγὸς, et deinde laudat A. 4, 1, 18. ἐθελοντὴς πορεύεσθαι. et §. 19. προσλαβὼν ἐθελοντὰς, vbi all. ἐθέλοντας. De qua permutatione cf. ἐθέλειν n. 2. Απ. 2, 1, 3. μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἀλλ᾽ ἐθελοντὴν ὑπομένειν. ¶ 2) ἐθελονταὶ, *voluntarii,* h. e. *milites qui se fponte militiae aut periculofae expeditioni offerunt.* E. 4, 4, 10. 5, 3, 9. bis. Sic fupra interdum participium ἐθέλοντες.

*ἐθελοπονία in margg. extat pro φιλοπονία. v. φιλ.

ἐθελόπονος, *impiger.* Π. 2, 1, 9. v. Wetften. ad Coloff. 2, 23.

ἐθελουργὸς, *qui fua fponte opus facit.* De equo, Ιπ. 10, 17.

ἐθελούσιος (poet. Port.), *voluntarius.* Π. 5, 1, 5. ἐθελούσιον ἐστὶ (np. amor,), *res quae fponte nafcitur,* vel potius *quae in noftra poteftate eft.* καὶ ἐρᾷ ἕκαστος ὧν ἂν βούληται — τὸ ἐρᾷν ἐθελούσιόν ἐστιν. §. 6. εἰ ἐθελούσιόν ἐστιν ἐρασθῆναι. ¶ 2) Ponitur fere pro aduerbio. Π. 4, 2, 6. οὐκ ἀνάγκῃ, ἀλλ᾽ ἐθελούσιοι — ἐξιόντες. 4, 5, 17. τοὺς ἐμοὶ ἐθελουσίους τούτους ἐπισπομένους. 5, 1, 11. 6, 3, 12. 8, 4, 13. A. 4, 6, 13. 6, 5, 9. Αγ. 1, 38. ἐθελούσιοι αὐτῷ συνεβοήθησαν τῇ Λακεδαίμονι. Λ. 13, 7. καὶ ἐθελούσιοι ἤν τινες παρῶσιν. Hic et faepius fupra funt i. q. ἐθελονταὶ nr. 2. Feminin. E. 4, 8, 10. ἄλλαι πόλεις ἐθελούσιαι συνετείχισαν. Σ. 8, 13. ἀνάγκῃ ἰδίᾳ καὶ ἐθελουσίᾳ. v. ἴδιος nr. 5.

ἐθελουσίως, *fua fponte.* Hefych. explicat ἑκουσίως. Ιερ. 11, 12. ἑκόντας τοὺς πειθομένους ἔχοις ἂν, καὶ ἐθελουσίως σου προνοοῦντας.

ἐθίζειν, *affuefacere.* ¶ 1) c. inf. vbi interdum additur acc. perf. Π. 1, 2, 10. venatio ἐθίζει ἀνίστασθαι. 3, 3, 24. p. 193. διδάξουσι καὶ ἐθίσουσι τοῦτο δρᾷν. 6, 2, 10. ἐθίσαι ἡμᾶς ὑδροποτεῖν. Απ. 2, 1, 2. τὸ προαιρεῖσθαι πράττειν — πότερον ἂν αὐτῶν ἐθίζοιμεν; Ιπ. 7, 7. δεῖ δὲ ἱππέα — τὸ σῶμα ὡς ὑγρότατον ἐθίζειν εἶναι. §. 13. K. 6, 3. ¶ 2) c. acc. rei,

rei, E. 6, 1, 4. p. 364. τοὺς μετ' αὐτοῦ ταῦτα (np. labori) εἴθικεν. ¶ 3) c. dat. rei, Iπ. 9, 9. ἐθίζειν αὐτὸν καὶ τῷ ἠρεμεῖν καὶ τῷ — ἅπτεσθαι. Ita quidem Wells. e margg. Sed reliqui legunt τὸ — ¶ 4) *Passiu.* simpliciter, Iπ. 3, 8. equi μαθόντες καὶ ἐθισθέντες. ¶ 5) c. σὺν, Π. 1, 6, 19. p. 77. σὺν τοιούτῳ ἔθει ἐθισθέντες. ¶ 6) c. inf. Π. 2, 1, 6. p. 93. γέῤῥον — πάντες εἰθίσμεθα φορεῖν. 2, 3, 10. 2, 4, 17. p. 138. σὺ εἴθισαι τρέχειν. E. 4, 4, 12. εἰθισμένοι ὁρᾷν σωροὺς σίτου. Aπ. 3, 14, 6. τῷ ἅμα πολλὰ ἐσθίειν ἐθισθέντι. O. 11, 14. ἐξανίστασθαι ἐξ εὐνῆς εἴθισμαι, ἡνίκα — Σ. 8, 32. 33. Iπ. 6, 6. 8, 5. ἐπειδὰν διαπηδᾷν ἐθισθῇ. 10, 15. Iπρ. 3, 5. 8, 3. K. 7, 10. 12, 2. ἀνέξονται τοὺς πόνους διὰ τὸ εἰθίσθαι μετὰ τούτων αἱρεῖν τὰ θηρία. ¶ 7) c. acc. rei, Iπ. 8, 6. ἐπειδὰν τοῦτο ἐθισθῇ. ¶ 8) Particip. εἰθισμένον, a) *vsu receptum.* Π. 8, 7, 3. p. 544. ὡς παλαιὰ καὶ εἰθισμένα καὶ ἔννομα λέγοντος ἐμοῦ. Λ. 6, 4. τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις εἰθισμένον. b) *quod fieri solet.* Iερ. 9, 7. τὸ — ἥκιστα εἰθισμένον διὰ φιλονεικίας πράσσεσθαι. ¶ 9) Passiu. pro medio, Aγ. 11, 2. εἴθιστο — ἱλαρὸς εἶναι, *solebat.* K. 8, 3. lepus εἴθισται τεχνάζειν τῇ βαδίσει. Possunt etiam quaedam ex nr. 6. huc referri.

ἔθισμα, *consuetudo, institutum.* Iπ. 6, 13. non irate tractare equum, δίδαγμα καὶ ἔθισμα πρὸς ἵππον ἄριστον.

ἐθιστέον, *assuefaciendum est.* c. inf. Aπ. 2, 1 28.

ἔθνος, ¶ 1) *gens.* Π. 1, 5 3. ἔθνη ἰσχυρά. Sequuntur per synesin masculina: πεποιημένοι εἶεν — αὐτοὺς — ἰόντας. 4, 2, 1. Ὑρκάνιοι — ἔθνος οὐ πολύ· δι καὶ ὑπήκοοι. 5, 2, 12. Καδούσιοι ἔθνος πάνυ πολὺ κα ἄλκιμον. 8, 6, 11. πᾶν ἔθνος pro πάντα τὰ ἔθνη. A 1, 8, 6. πάντες κατὰ ἔθνη *per singulas nationes di stincti* — ἕκαστον ἔθνο ἐπορεύετο. 5, 5, 5. πομπα ἐποίησαν κατὰ ἔθνος ἕκα στος τῶν Ἑλλήνων. vbi ta men Hutch. vertit: *pr more gentis quisque* – ¶ 2) *regio gentis.* A. 5, 20. ἔστ' ἂν ἐν ἄλλῳ ἔ νει γένωνται. Aγ. 2, 1. ἐπ ρεύετο διὰ τῶν αὐτῶν ἐ νῶν. O. 4, 5. ἐξ ὁπόσι περ ἐθνῶν δασμοὺς λαμβ νει. ¶ 3) i. q. γένος, *s xus.* v. Victor. V. L. 22. O. 7, 26. τὸ ἔθνος θῆλυ, ἢ τὸ ἄῤῥεν. ¶ 4) m

malam partem, vt *natio* ap. Cic. pro Sext. 63. Σ. 3, 6. τι ἔθνος ἠλιθιώτερον ῥαψῳδῶν.

ἔθος, *consuetudo*. Π. 1, 6, 10. ἔθους ἕνεκα μηχανᾶσθαι. Steph. et Hutch. vertunt *assuescendi causa*, h. e. *vt assuescas*. Quod quia durum videtur, alii legunt ἔθνους. quae tamen lectio non habet sensum commodum. Απ. 3, 9, 1. ἐν τοῖς αὐτοῖς νόμοις τε καὶ ἔθεσι, *institutis*, τρεφομένους. Et sic est *lex* vel *institutum* Π. 1, 6, 19. p. 77. v. ἐθίζειν nr. 5.

εἰ, ¶ 1) *si*. c. indicat. Π. 1, 4, 9. εἰ βούλει. cf. βούλεσθαι, et ἐθέλειν. 2, 3, 5. p. 119. εἰ προεβαλλόμην. all. προβαλλοίμην. 4, 1, 8. p. 205. εἰ μὲν οἱ πολέμιοι — ἔφευγον. 4, 4, 2. οὓς εἰ ἀφίεμεν. Cod. Guelf. ἀφείημεν. 6, 1, 11. εἰ δὲ βουλόμεθα. 6, 4, 5. p. 393. bis. 7, 1, 5. κάκιον, ἢ εἰ — προςῄεσαν. In Cod. G. deest εἰ. A. 5, 6, 17. εἰ μὲν ἀποροῦντας ὑμᾶς ἑώρων, τοῦτ' ἂν ἐσκόπουν. 5, 7, 7. Πο. 4. 40. εἰ δ' αὖ — νομίζετ' ἂν — δύνασθαι. Steph. malebat νομίζοιτ' ἄν. Sed ἂν referri potest ad δύν. O. 8, 17. εἰ — εὑρίσκουσι. Αποl. 8. Σ. 2, 4. 4, 21. εἰ πλαστικὸς — ἦν, οὐδὲν ἂν ἧττον — ἀπειργασάμην. Etiam in oratione obliqua indicatiuus vsitatior iudicatur coniunctiuo a viris doctis Π. 5, 3, 4. ἐκέλευσεν — εἰπεῖν, ὅτι, εἰ βούλεται μάχεσθαι —, μάχοιτο. vbi all. βούληται. Sic A. 7, 6, 17. pro εἰ προσίητε in edd. vett. et Codd. Eton. et Guelf. est εἰ πρόςιτε. c. fut. indicat. Π. 1, 4, 12. εἰ μηδὲ — δυνήσῃ. 3, 1, 17. Cod. G. εἰ δὲ καὶ χρημάτων δεήσει. vbi vulgo δεήσῃ. 4, 1, 8. p. 206. εἰ δὲ γνώσονται. 5, 2, 15. p. 285. εἰ δὲ καὶ θαῤῥήσουσι. Cod. G. εἰ δὲ θαρσοῦσι. 6, 1, 11. εἰ στρατευσόμεθα. 6, 4, 5. p. 392. εἰ δὲ — πιστεύσουσιν. all. πιστεύσωσιν. 8, 7, 3. p. 549. εἰ — ἄδικόν τι φρονήσετε. A. 5, 6, 20. E. 2, 1, 6. 6, 3, 3. εἰ αὐτὸν ἀφήσει. all. ἀφίει. O. 21, 10. Sed 17, 10. est εἰ μὲν — καταστρέψῃς. Cod. G. καταστρέψεις. c. opt. Π. 1, 4, 2. εἴ τινος δέοιτο. §. 7. εἰ τῶν ἀγρίων τὶ φανείη θηρίων. 1, 5, 1. εἴ ποτ' — εὐωχία προσγένοιτο. §. 4. εἴ τινας πέμποι. Cod. G. πέμπει. 2, 1, 2. p. 89. εἰ σὺ εἴην. 3, 1, 15. εἰ — ἀπιστῶν αὐτοῖς φανείης. all. φανῇ. 3, 2, 9. εἰ — μέλλοιεν — ἀποτελεῖν. — εἰ μέλλοις (all. μέλλεις) — ὠφεληθήσεσθαι — εἰ οἰοίμην ἀσφα-

ἀσφαλές. (all. εἰ ἡμῖν ἀσφ. np. εἴη.) — εἰ τὰ ἄκρα ἔχοιτε. 4, 5, 5. εἰ δὲ Κῦρος οὕτω γιγνώσκοι. 5, 1, 12. εἰ νῦν ἀπέλθοιτε. Cod. G. ἀπέλθητε. 5, 2, 14. εἰ οἴοιτο — εἰ μέλλοι τις ἐκείνῳ συμμίξειν. Cod. G. μέλλει. 5, 4, 12. εἰ καὶ ἐκεῖνος βούλοιτο. Iunt. omittit καί. 6, 2, 11. εἰ οἶνον ἐπιπίνοιμεν. all. ἐπιπίνωμεν. 8, 1, 3. §. 4. bis. §. 8. 9. bis. §. 10. 11. εἰ — ἐπιδεικνύοι. all. ἐπιδεικνύει. 8, 5, 7. εἴ τις μὴ πράττοι. Praecedit ὁπότε τις. A. 4, 6, 1. εἰ κακῶς ἡγήσαιτο. all. ἡγήσοιτο. 6, 1, 16. εἰ αἱροῖντο. 7, 6, 24. εἰ γένοιντο. Ita Steph. emendauit. Edd. vett. εἰ γένοιτο, np. ἀποστροφή. Λ. 6, 3. Πο. 3, 11. E. 4, 1, 15. 4, 8, 5. O. 1, 12. εἰ δὲ πωλοίη. §. 13. εἰ γοῦν τις χρῷτο τῷ ἀργυρίῳ. Σ. 8, 38. εἰ δὲ οἴοιτο. Marg. Leuncl. οἴεται. Contra A. 5, 6, 3. p. 290. δείξαιμι, εἴ μοί τινα βούλεσθε συμπέμψαι. Cod. Eton. βούλοισθε. 6, 1, 20. εἰ οὕτως ἔχει. Cod. Par. ἔχοι. 7, 7, 18. εἰ σὺ κελεύεις. Steph. et Hutch. aptius dicunt κελεύοις. Saepius repetitur Π. 5, 5, 10. p. 334. εἴ τις τῶν σῶν φίλων — εἰπόντος σου — εἰ τοῦτο ἀκούσας οἴχοιτο. Margg. εἶτ' αὐτὸς τοῦτο. A. 3, 2, 23. οὐκ ἂν θαυμάζοιμι, εἰ

οἱ πολέμιοι — διώκουσι — ἢ δύνωνται — εἰ καὶ αὐτοὶ ἡμῖ — ἐπακολουθοῖεν. O. 2, 15 εἰ, ἐπὶ πῦρ ἐλθόντος σου — εἰ ἄλλοσε ἡγησαίμην. Si Steph. Sed edd. vett ἡγησάμην, vt mox εἰ — ἤ γαγον. Sed ibid. εἰ — δεί ξαιμι — εἰ ἐθέλοις. Simu c. opt. et indic. Αγ. 9, 7 εἰ τὴν πόλιν ἔχοι, πλείστου δὲ — κέκτηται (Steph. pro babiliter coniicit κεκτῇτο) νικῴη δὲ — ¶2) *num, an.* Ei interrogantis ac dubitan tis. v. Reinef. epist. a Vorst. p. 52. sq. a) po verba interrogandi. vid v. c. ἐπέρεσθαι. c. opt. i sententia obliqua, Π. 1 6, 10. ἐρωτᾷς — εἴ τις ἀ (all. που ἄν, all. εἴ πο omisso ἄν) ἀπὸ σοῦ πόρ προσγένοιτο; 4, 4, 1. ἐπυ θάνετο — εἰ οἰκοῖτο ἢ χώρ 1, 6, 12. p. 65. ἐπερομένο μου, εἰ ἱκανὸς εἴης. A. 1, 8 11. 4, 8, 5. c. indicatiuc Π. 1, 6, 12. p. 64. ἐπήρου μ εἴ τί μοι ἔλεξε — ἐπήρε με, εἰ ἐδίδαξέ με — ἀνέκρ νας εἴ μ' ἐπαίδευσεν. c. du plici constructione, A. 3, 4. ἠρώτα, εἰ αὐτοῖς σπέ δοιτο, ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις ἔσο ται σπονδαί. Cod. Par. σοιντο. Item in sententi recta, c. indic. Π. 6, 11. p. 387. ἐπήρετο τοι Πέρσας, εἰ καὶ ὑμεῖς ταῦτ συγχωρεῖτε; Steph. Hutc

Hutch. volunt ᾗ. Sed sic est etiam Πο. 5, 13. εἴ τίς με ἐπερωτῴη, εἰ καὶ — λέγεις ὡς χρή; — οὐκ ἂν φαίην. Quanquam vir doctus in Obs. misc. Vol. III. p. 432. vult λέγοις. O. 3, 14. οἷς δὲ σὺ λέγεις ἀγαθὰς εἶναι, εἰ αὐτοὶ ταύτας ἐπαίδευσαν; Margg. ἦ vel ᾗ. b) post alia verba dicendi vel sentiendi, c. optatiuo, Π. 1, 4, 6. οὐ γὰρ προσήει, εἰ μὴ προΐδοι, εἰ καιρὸς εἴη. A. 1, 10, 3. ἐβουλεύετο, εἰ (vtrum) πέμποιέν τινας, ἢ (an) πάντες ἴοιεν. Sic §. 10. Sed saepe c. indicatiuo, Π. 4, 1, 11. δηλώσεις, εἰ ἀληθῆ ἔλεγες. 4, 2, 19. p. 224. φροντίδα παρέχοντες — εἰ παραμενοῦσιν. 5, 2, 5. p. 277. εἰ ἕξει, — ἢ καὶ — οὐκ ἂν ἔχοιμι εἰπεῖν. 5, 5, 8. bis. A. 1, 3, 5. εἰ μὲν δὴ δίκαια ποιήσω, οὐκ οἶδα. 5, 7, 18. εἰ μὲν οὖν καλῶς ἔχει ταῦτα, δοξάτω ὑμῖν. Ιερ. 1, 7. v. n. 7. Aπ. 1, 1, 8. O. 8, 15. ἐπισκοπῶ — ἢ εἴ τι ἀποστατεῖ, ἢ εἰ δυστραπέλως τι σύγκειται. 12, 17. Ιπ. 1, 9. σκοπεῖν χρὴ καὶ εἰ ἀμφότεραι μαλακαί, ἢ σκληραί, ἢ ἕτεραι, np. εἰσίν. Cf. εἰδέναι nr. 8. l. Huc quoque pertinet A. 3, 2, 13. σκέψασθε, εἰ ἄρα (annon) τοῦτο — πεποιήκασιν. it. εἰ μὲν — εἴτε καὶ μή, *num* — *nec ne*, Π. 2, 1, 2. p. 88. it. elliptica oratio E. 2, 4, 18. εἰ δὲ καὶ τοῦτο δεῖ εἰπεῖν. Intell. οὐκ οἶδα, vel simile quid. Cf. nr. 6. ¶ 3) Interdum in interrogatione post τί οὖν et τί δὲ verti potest *si*, modo intelligas τί δοκεῖ, vel similia, Π. 3, 2, 8. τί οὖν, ἔφη, εἰ καὶ ἄλλα ὑμῖν ἀγαθὰ προσγένοιντο; ἔτι ἄν, ἔφασαν, μᾶλλον εὐφραινοίμεθα. §. 10. εἰ δ' ὑμῖν, ἔφη, τὰ ἄκρα σύμμαχα εἴη; οὕτως ἂν ἡμῖν καλῶς ἔχοι. 3, 3, 23. τί δέ, ἔφη, εἰ καὶ σὺ — εἰ ἄρα καὶ σὺ ἀμείνους ποιήσαις; 4, 3, 5. τί οὖν, — εἰ καὶ νόμον — ποιησαίμεθα; Cod. G. ἢ καί. ¶ 4) *siquidem*, *quia*. Π. 4, 3, 3. p. 229. εἰ αὐτοὶ ἄνευ τούτων ἀρκοῖμεν ἡμῖν αὐτοῖς. all. καὶ γάρ. 5, 5, 9. εἰ μηδὲ τοῦτο βούλει ἀποκρίνασθαι, σὺ τοῦτο — λέγε. §. 8. pro ἐπεὶ ante πρὸς τοῦτο in nonnullis est εἰ. ¶ 5) *etsi*. Π. 2, 1, 2. p. 89. οὐδ' εἰ πάντες ἔλθοιεν Πέρσαι. A. 3, 4, 8. οὐδεὶς ἡμάρτανεν ἀνδρός· οὐδὲ γάρ, εἰ πάνυ προυθυμεῖτο. v. Abresch. auctar. dilucc. Thuc. p. 344. it. non praecedente οὐδέ, Aπ. 2, 2, 7. εἰ πάντα πεποίηκε — οὐδεὶς ἂν δύναιτο ἀνασχέσθαι. vbi tamen Ern. probat lectionem Cod. I. εἰ καί. it. εἰ δέ, sequente ἀλλά,

λὰ, *tamen*, Π. 8, 6, 9. (cf. Wetsten. ad 2 Cor. 13, 4.) et sequ. ὅμως, Ἱπ. 1, 17. ¶ 6) Non dubitantis est, sed pro ὅτι ponitur, post ἄχθεσθαι, Ο. 9, 16. post γελᾷν, Σ. 2, 17. ter. coll. §. 18. post δοκεῖν, Α. 3, 2, 10. post εἰδέναι, Π. 6, 3, 10. Ο. 7, 3. (Hoc tamen referri etiam potest ad n. 2.) post ἐννοεῖσθαι, Π. 7, 5, 7. Cf. ἐννοεῖν nr. 4. post θαυμάζειν, Π. 4, 5, 10. 5, 2, 10. Σ. 8, 24. post θαυμαστὸν, Ο. 5, 11. Ἱπ. 6, 11. οὐδὲν ἂν εἴη θαυμαστὸν, εἰ ἁρπάζει. Steph. dicit, melius esse ἁρπάζοι. post φθονεῖν, Ἀπολ. 14. post χαλεπῶς φέρειν, Π. 5, 5, 5. p. 327. ante διδάσκειν, Ο. 17, 9. ante ὁρᾷν, Αγ. 7, 7. ante πεῖραν λαμβάνειν, Ο. 8, 21. Plura v. in ἄχθεσθαι, γελᾷν, ἐννοεῖσθαι, θαυμάζειν, et θαυμαστός. Hinc Π. 4, 3, 2. κατεμέμφετο αὐτὸν — ὅτι — all. habent εἰ, all. εἰ ὅτι. et E. 6, 3, 6. p. 387. εὔδηλον ὅτι εἰ — οὐκ ἀρεστὰ πράττουσι, Wess. cum all. omisit εἰ. cf. Raphel. ad Marc. 15, 44. ¶ 7) Affirmantis etiam est ante τὶς, certe non semper dubitantis. Nam εἴ τις est pro ὅστις, quocum in libris saepe confunditur. v. omnino ὅς nr. 19. et

τὶς nr. 18. Π. 1, 4, 26. ἐ
ἔχειν, εἴ τῳ τὶ ἐγὼ δέδωκα
1, 5, 7. p. 53. ter. 1, 6
9. εἰ ἐνορᾷς τινὰ πόρον —
λέγε. 3, 3, 2. φέροντες —
εἴ τι ἕκαστος ἄξιον εἶχε
margg. ὅ τι. (Sed 4, 2, 18
οἵ τινες --- μισεῖτε. Cod. G
εἴ τινες. 4, 5, 17. ὅ τι ἄλλ
ἂν δοκῇ ὑμῖν. Edd. vett
ἄλλο εἴ τι. A. 1, 6, 9. ὅ τ
σοι δοκεῖ. Ed. Iunt. εἴ τι σ
δ. 7, 6, 21. ὅ τι ἐλάβετε
Marg. Steph. et 3 Codd
εἴτι ἐλ. O. 8, 1. ὅτι — οὐ
εἶχε. Iunt. et Cod. Guelf
εἴτι —) 4, 2, 5. οἱ δὲ --- ε
τινι ἀγαθὸν συνέπραξε
Margg. εἴ τι ἀγαθόν τι
συνέπρ. Nota, quod plu
ralem sequitur singularis
5, 5, 11. εἴ τι σοι πρότερο
ἐχαρισάμην. Est formul
modestiae. 7, 2, 7. A. 2
6, 5. ἱκανὸς ὡς εἴ τις κο
ἄλλος. Steph. delet εἰ. 5
3, 4. οἱ δὲ ἄλλοι ἀπώλοντ
ὑπό τε πολεμίων καὶ χιόνο
καὶ εἴ τις νόσῳ. vbi con
structio mutata est.
Hutch. p. 373. 7, 3, 1
εἰσῆλθον οἱ κράτιστοι, —
καὶ εἴ τις πρεσβεία παρῆ
E. 1, 6, 18. 21. 2, 3, 6.
17. p. 90. bis. §. 18. p. 9
4, 5, 10. Ιερ. 1, 7. οὐκ οἶδ
τινι διαφέρει. Stob. οὐκ ο
δα ὅ τι διαφ. Marg. St.
τι. Απ. 1, 2, 13. εἴ τι κ
κὸν τὴν πόλιν ἐποιησάτη
οὐκ ἀπολογήσομαι. 3, 7,
(

O. 8, 15. εἴ τι συμβαίνει γίγνεσθαι. 18, 1. c. opt. Π. 1, 4. 1. εἴ τι -- δέοιντο -- διαπράξασθαι σφίσιν. In ſqq. eſt ὅ τι δέοιντο --- διαπρατ. 3, 3, 5. ὅπως ἔχοιεν τιμᾷν, εἴτινας ἄγαιντο. Cod. G. οἵ τινες. Ibid. εἴ τι που καλὸν ἴδοι. all. ὅ τι που. Contra ibid. ὅ τι καλὸν κἀγαθὸν ἔχοι, marg. St. εἴ τι κ. 5, 5, 6. εἴ τινες Περσῶν ἴοιεν. Iunt. οἵ τινες. 8, 1, 7. εἴ τις τούτων μηδενὸς ὑπακούοι. vbi τις in nonnullis deeſt. A. 1, 9, 7. 2, 5, 10. 4, 1, 11. εἴ τι εὑρίσκοιεν. Olim pro εἴ τι erat ἐπεί. 6, 4, 15. Λ. 1, 5. v. βλαστάνειν. E. 7, 5, 15. ἐδέοντο --- βοηθῆσαι, εἴ τι δύναιντο, np. βοηθεῖν. v. Wetſten. ad Marc. 9, 22. cf. Abreſch. ad Thucyd. 5, 11. O. 10, 9. εἴ τι ἔχοιμι συμβουλεῦσαι. Cod. G. ὅ τι. Pro εἴ τινες legitur etiam τίνες. v. σκοπεῖν nr. 9. b. ¶ 8) εἰ γὰρ, vtinam. a) Moſchopulus: τὸ εἰ ἀντὶ τοῦ εἴθε καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἐν χρήσει ἐστίν. Heſych: εἰ γάρ· εἴθε γάρ. Moeris p. 161 εἰ γὰρ, Ἀττικῶς· εἴθε γὰρ, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν. v. Abreſch. animaduu. Aeſchyl. 1, 15. p. 96. Π. 6, 1, 21. εἰ γὰρ γένοιτο --- ὅ τι ἐγὼ ἂν γενοίμην χρήσιμος. Steph. malebat ἢ γάρ. Zonar. habet εἴθε γάρ. cf. Hutch. p. 423. b) εἰ γὰρ in nonnullis eſt pro οἵ γε, Π. 2, 2, 3. v. γε nr. 9. a. ¶ 9) εἴ γε, ſi quidem, quandoquidem, i. q. εἴπερ. v. Heſych. Π. 1, 6, 19. p. 74. εἰ μέλλοι (Stob. μέλλει) γε πλεῖον ἕξειν. 8, 1, 3. εἴ γε (mrgg. εἴ τι) μάχης ποτὲ δέησοι. Aπ. 1, 5, 2. εἴ γε μηδὲ δοῦλον ἀκρατῆ δεξαίμεθ' ἄν. §. 3. εἴ γε κακουργότατόν ἐστι. 3, 6, 13. 4, 3, 12. εἴ γε --- προσημαίνουσί σοι. Ern. quia non dubitanter Xen. videatur loqui h. l., e Cod. I. emendat οἵ γε. Sed εἴ γε eſt quia, quandoquidem. Iπ. 3, 8. εἴ γ' ἄλλως (ita Steph. pro εἰ δ' ἄλλ.) ὑγιεῖς --- εἶεν. ¶ 10) εἴθε, vtinam. c. opt. E. 4, 1, 17. εἴθ' ὦ λῷστε σὺ --- φίλος ἡμῖν γένοιο. c. indicat. imperf. Aπ. 1, 2, 46. ¶ 11) εἰ καὶ et καὶ εἰ, etſi. Cf. καὶ nr. 24. Π. 5, 4, 19. νῦν δὲ καὶ εἰ παρεσκευασμένος ἐστὶν --- Cod. G. εἰ καί. 6, 1, 14. εἴ ποτε καὶ πρόσω --- ἀποστρατοπεδεύσαιντο. A. 6, 6, 15. εἰ καὶ οἴει με ἀδικοῦντά τι ἄγεσθαι (intell. ἀλλ' ὅμως ἴσθι ὅτι) οὔτ' ἔπαιον οὐδένα, οὔτ' ἔβαλλον. Aπ. 4, 1, 1. τῷ σκοπουμένῳ, καὶ εἰ (vel) μετρίως αἰσθανομένῳ, φανερόν. Valckenar. mallet εἰ καί, vt eſt in Cod. I. niſi

nisi perpauca reperirentur exempla. O. 1, 5. *καὶ εἰ μηδ' ἐν τῇ αὐτῇ πόλει εἴη.* it. c. *μή*, sequ. *ὅμως*, O. 2, 12. it. simpliciter sequ. *οὐκ*, Aπ. 4, 8, 1. *εἰ καὶ μὴ τότε, οὐκ ἂν* (*non tamen*) *πολλῷ ὕστερον τελευτῆσαι.* ¶ 12) *εἰ μὴ*, *nisi*. Sequ. *ἀλλὰ* vel *ἀλλά γε*, *tamen*, Π. 5, 5, 10. p. 334. *εἰ μὴ ταῦτα, ἀλλὰ τοιαῦτα* --- cf. *ἀλλὰ* nr. 8. c. praes. indic. Π. 4, 1, 8. p. 206. *εἰ μὴ βούλονται.* 5, 3, 4. *εἰ δὲ μὴ ἀμύνει τῇ χώρα.* all. *ἀμυνεῖ.* 6, 3, 12. *εἰ μή τι σοι ἄλλο δοκεῖ.* A. 4, 8, 3. *εἰ μή τι κωλύει.* vbi, teste Abreschio in dilucc. Thuc. p. 73. Cod. reg. habet *κωλύοι.* c. fut. indicat. Π. 1, 5, 3. *εἰ μή τις αὐτοὺς φθάσας ἀσθενώσει.* Cod. G. *ἀσθενώσοι.* 1, 6, 9. *εἰ μὴ ἕξει ἡ στρατιὰ τὰ ἐπιτήδεια.* 2, 1, 7. 3, 1, 15. *εἰ δ' αὖ — μὴ ἐπιθῆς αὐτοῖς*, vbi Iunt. fortassis rectius *ἐπιθήσεις.* §. 17. *εἰ μὴ ἕξει.* 3, 3, 21. 4, 3, 3. p. 227. *εἰ μὴ ἔσται.* A. 6, 5, 11. *εἰ μὴ νικήσομεν.* Cod. G. *νικήσωμεν.* 6, 6, 7. 7, 1, 10. *εἰ μὴ ἀνοίξουσιν.* Cod. Par. *ἀνοίξωσιν.* E. 6, 5, 13. Aπ. 1, 2, 52. O. 8, 17. *εἰ μὴ εὑρήσομεν.* all. *εὑρήσωμεν.* 9, 14. Ιππ. 6, 1. c. opt. Π. 1, 4, 6. *εἰ μὴ προΐδοι.* 3, 1, 17. *εἰ μὴ βασιλεὺς εἴη.* margg.

βασιλεύσει. 3, 3, 23. *εἰ μ*
— μεμελετηκότες εἶεν.
bid. edd. vett. pro *ἦν μ*
— ἠσκηκότες ὦσι habe
εἰ μὴ — 4, 1, 8. p. 20
εἰ μὲν μὴ ἀναγκάσοιμεν μ
χεσθαι. Cod. G. *ἀναγκ*
σωμεν. 6, 3, 2. *εἰ μή τι*
ναγκαῖον ἀποκωλύοι. vbi
brefch. l. l. dicit codd. v
riare. 7, 1, 18. *γνοὺς*
οὐδαμῶς ἂν θᾶττον σχ
— εἰ μὴ εἰς τὸ ὄπισθεν π
ριελάσειεν. Stph. et Hut
reponunt *ἢ εἰ εἰς* — E.
4, 15. 3, 5, 3. 4, 5, 9.
8, 6. 5, 1, 29. 31. O. 1,
14. *εἰ μή τις ἐπίσταιτο.*
40. Sic §. 39. pro *εἰ μὴ*
τείνει, marg. St. habet *τ*
νοι. it. c. *γε*, O. 1, 10.
μὴ ἀποδιδοῖτό γε αὐτούς,
si certe. ¶ 13) *εἰ μή*, *c*
non. A. 4, 2, 3. *εἰ μή τ*
τῃ δύναιντο, ἄλλῃ ἐπειρ
το. ¶ 14) *εἰ μή*, *praet*
Post negationem, A. 2
10. *ἡμῖν οὐδὲν ἄλλο ἐσ*
ἀγαθὸν, εἰ μὴ ὅπλα. 4,
4. *οὐ γὰρ ὁρῶμεν, εἰ μὴ*
γους τούτους. 7, 3, 9. E
2, 6. *ἐνόμιζον οὐδεμίαν*
τηρίαν εἶναι, εἰ μὴ παθ
α — Fr. Port. accipit
ἀλλά. Aπ. 4, 4, 25. *σχ*
ἄλλος τις νομοθετήσειεν,
μὴ θεός. Sic E. 6, 5,
ἀποθνήσκει, καὶ οἱ ἄλλο
μή τις διέφυγε, *praet*
quam si quis. ¶ 15) *εἰ*
ἆρα, εἰ μὴ περ γε, εἰ μὴ

nisi forte. Ironice, Aπ. 1, 2, 8. εἰ μὴ ἄρα ἡ τῆς ἀρετῆς ἐπιμέλεια διαφθορά ἐστιν; Kypke ad Luc. 9, 13. vbi all. ellipsin statuunt, perperam reddit *numquid.* Sic O. 1, 13. εἰ μή περ γε καὶ τὸν ὑοσκύαμον χρήματα εἶναι φήσομεν. it. 7, 17. Σ. 6, 6. εἰ μή γε ἐδόκεις τῶν μετεώρων φροντιστὴς εἶναι. vbi tamen e praecedentib. intelligi potest: κάλλιον ἂν εἴη, εἰ μὴ — cf. Valcken. ad Eurip. Hippol. 501. ¶ 16) Post εἰ δὲ μὴ, *sin minus, alioqui,* intelligi debet verbum aliquod e praecedentibus, interdum affirmatiuum e negatiuo. Π. 1, 2, 11. ὄψον ἔχουσι — εἰ δὲ μὴ (sc. ὄψ. ἔχ.), τὸ κάρδαμον. 1, 6, 19. p. 74. εἰ μέλλοι γε πλέον ἕξειν· εἰ δὲ μὴ — A. 4, 3, 5. οὔτε ἦν ἐν ὕδατι ἔχειν· εἰ δὲ μὴ (h. e. εἰ δέ τις εἶχεν), ἥρπαζεν ὁ ποταμός. Possit etiam verti *alioqui.* 5, 7, 17. plene dicitur: εἰ μὲν ἀδικεῖ ὑμᾶς, οἴχεται — εἰ δὲ μὴ ἀδικεῖ, φεύγει. §. 18. σκοπεῖτε παῦλάν τιν' αὐτῶν· εἰ δὲ μὴ (np. παῦλ. σκοπεῖτε) — 7, 1, 6. μὴ ποιήσῃς ταῦτα· εἰ δὲ μὴ (h. e. εἰ δὲ ποιήσεις) — 7, 7, 2. 10. E. 1, 4, 2. ἐβούλοντο παρὰ βασιλέα ἀναβῆναι· εἰ δὲ μὴ (*quod si non liceret*), οἴκαδε. 3, 3, 2. ἀπῄτει τὰ χρήματα· εἰ δὲ μὴ (sc. ἀποδοῖεν), πολεμήσειν ἔφη αὐτοῖς. Aπ. 3, 3, 7. ποιεῖν διανενόησαι; εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν γε πειράσομαι. 3, 5, 14. O. 13, 2. 15, 2. Iπ. 7, 10. etc. it. post εἰ μηδὲν ἄλλο, de quo v. in ἄλλος nr. 9. c. ¶ 17) Post εἰ μὲν ante εἰ δὲ μὴ omissum est εὖ ἔχει, vel simile quid. v. Eustath. ad Il. α, p. 66. Π. 4, 5, 5. ἐὰν μὲν Κῦρος βούληται· εἰ δὲ μὴ — 7, 5, 18. p. 448. εἰ μὲν ἔσται — εὖ ἔχει· εἰ δὲ μὴ — vbi tamen εὖ ἔχει in nonnullis deest, et fortassis pro glossemate est habendum. v. Steph. et Hutch. 8, 7, 3. p. 549. εἰ μὲν ὑμᾶς ἱκανῶς διδάσκω (potest intelligi: *obedite*) · εἰ δὲ μὴ — Vigerus (8, 6, 4.) vertit *vtrum — necne.* Sed Hoogeuenio iudice perperam, quia paulo ante p. 548. sit: εἰ μὲν οὖν οὕτως ἔχει ταῦτα — ποιεῖτε ἃ ἐγὼ δέομαι· εἰ δὲ μὴ οὕτως, — ἀλλὰ θεοὺς γε — φοβούμενοι — ἀσεβὲς μηδὲν — ποιήσητε. A. 7, 1, 20. Aπ. 3, 1, 9. εἰ μὲν ἐδίδαξεν· εἰ δὲ μὴ, τί ὄφελος; Non tamen semper in his intelligendum esse εὖ ἔχει, sed etiam alia, docet vir doctus in Obs. misc. Vol. III. p. 145. sq. ex A. 3, 2, 25. εἰ μὲν οὖν ἄλλος τις βέλ-

βέλτιον ὁρᾷ, ἄλλως ἐχέτω· εἰ δὲ μὴ --- Sic Π. 6, 4, 5. p. 393. εἰ μέν τις εἰπεῖν τι βούλεται, λεξάτω· εἰ δὲ μὴ --- (Hinc A. 7, 7, 9. εἰ μέν τι σὺ ἔχεις --- λέγειν, intell. λέγε· εἰ δὲ μή, ἡμεῖς --- ἔχομεν.) Ιπρ. 1, 16. εἰ μέν τις ἔχει ῥάω ἄσκησιν, ἐκείνη ἔστω· εἰ δὲ μὴ --- cf. A. 2, 2, 1. ¶ 18) εἰ δὲ μή, non praecedente εἰ μὲν, verti debet *alioqui*. Π. 3, 1, 19. μὴ οὕτω λέγε· εἰ δὲ μή, οὐ θαῤῥοῦντά με ἕξεις. Ιπ. 7, 16. Sic omissa responsione affirmante, Σ. 3, 7. ἦ οὖν ἱκανὸς εἶ; (debebat respondere πάνυ μὲν οὖν, vel simili modo. Sed respondet:) εἰ δὲ μή, φαῦλος φανοῦμαι. Potest tamen etiam intelligi: ἱκανός εἰμι. cf. nr. 16. ¶ 19) εἰ μὲν --- εἰ δὲ, *siue* --- *siue*. E. 6, 3, 6. p. 387. γνοίητε ἄν, εἰ μὲν βούλεσθε, πρὸς τὰ κατὰ θάλατταν ἰδόντες, εἰ δὲ βούλεσθε, πρὸς τὰ κατὰ γῆν. ¶ 20) εἴπερ, *si quidem*, vt nr. 9. εἴ γε. Π. 2, 2, 15. p. 111. εἴπερ δεῖ ἐνεργὸν --- ἔχειν τὸ στράτευμα. 2, 4, 5. ποτέρως ἂν μᾶλλόν σε ἐκόσμουν, εἴπερ etc. Vbi εἴπερ abest ab edd. vett. 5, 3, 6. εἴ περ --- ἀφίκοιτο. Απ. 3, 3, 7. c. γε, A. 1, 7, 8. εἴ περ γε Δαρείου --- ἔστι παῖς. E. 1, 7, 3. εἴ περ γέ τινας δέοι --- αἰτι-

ᾶσθαι. Απ. 1, 4, 4. εἴ π
γε μὴ τύχῃ τινὶ γεγένητ
Σ. 6, 9. ἀλλ' εἴ περ γέ τ
καλοῖς εἰκάζω αὐτὸν, *quo*
si, vt quidem constitu
--- Est in var. lect. pr
ἐπεί περ. v. ἐπεὶ nr. 4.
ὡς nr. 26. g. it. pro ᾗπ
v. ὅς nr. 16. c. ¶ 21)
πῃ, *si quo modo*. Π.
2, 2. ἰδεῖν, εἴ πῃ (Cod.
εἴ που) εἴη αἱρέσιμον τὸ τ
χος. §. 12. εἴ πῃ δύναιν
συμμῖξαι. Πο. 1, 1. cf.
¶ 22) εἴ που, *sicubi*, Π.
4, 12. εἴ που καιρὸς ε
Cod. Bodl. εἴ ποι. E.
2, 1. τοὺς φρουροὺς καὶ
τινὰ που ἄλλον ἴδοι. c. i
dic. E. 2, 1, 7. πάσας (r
ues) ξυνήθροισεν, εἴ τ
τις ἦν. ¶ 23) εἴ πως,
forte. A. 2, 3, 11. εὕρη
ἐποιησάμην, (intell. πει
μενος,) εἴ πως δυναίμην.
5, 1. Alia exempla v.
ὑπομένειν et ὑποφείδεσθ
¶ 24) εἴτε --- εἴτε, *siue*
siue. Π. 3, 2, 6. βουλεύ
σθαι, εἴτε βούλεσθε πο
μεῖν, εἴτε φίλοι εἶναι,
tamen potius est *vtr*
--- *an*. 4, 5, 8. εἴτε γὰ
μὴ φυλάξομεν ταῦτα, ε
καταλείψομέν τινας ἢ
φύλακας --- 5, 3, 22. ε
(Ita Steph: Reliqui ε
Sed post εἴ τι οὖν est
iam A. 6, 6, 12. εἴτε κ
που ἐναντίον αὐτῷ ὑπαν
--- εἴτέ τι που φεῦγοι
φθ

φθείη. A. 1, 3, 11. εἴτε (all. ἕως γε) μένομεν — εἴτε δὴ δοκεῖ ἀπιέναι. 2, 1, 11. 7, 7, 11. ὁπότερα ἂν ψηφίσωνται, εἴθ' ὑμᾶς ἀπιέναι, εἴθ' ἡμᾶς. E. 3, 5, 12. Aπ. 2, 1, 28. εἴτε — βούλει, — εἴτε ἐθέλοις (Ern. probante Hindenb. rescribit ἐθέλεις) — εἴτε — ἐπιθυμεῖς, εἴτε — ἀξιοῖς, εἴτε — βούλει, εἴτε — οἴει, εἴτε ὁρμᾷς. 3, 4, 6. εἴτε χοροῦ, εἴτε οἴκου, εἴτε πόλεως, εἴτε στρατεύματος προστατεύει. Ern. e Cod. I. reponit προστατεύοι. O. 7, 27. Iπρ. 2, 5. εἴτε ποτε δέοι ἐλαύνειν, εἴτ' αὖ καὶ ἀποχωρεῖν. Iungitur c. καὶ, vel bis, Π. 7, 2, 8. εἴτ' ἄρα καὶ χρήσιμον νομίζων — εἴτε καὶ ἀσφαλέστερον. 8, 3, 7. vbi quater sic est: vel posteriori tantum loco, Π. 5, 4, 13. εἴτε ὑπὸ τῶν ὁμοφύλων πεισθεὶς, εἴτε καὶ αὐτὸς οὕτω βουληθείς. A. 3, 1, 28. Permutatur c. οἴτε — οἴτε, Π. 7, 4, 6. cf. ὅς nr. 1. f. ¶ 25) εἴτε semel positum suspectum est viris doctis. Π. 2, 1, 2. p. 88. εἰ μὲν ἀνδρῶν προσδεῖ ἡμῖν, εἴτε καὶ μὴ, βουλευσόμεθα, *vtrum — nec ne.* nisi quis, inquit Zeun. ad Π. 5, 3, 57. pro εἴτε malit εἰ δέ. 3, 3, 19. τούς τ' ἀγαθοὺς ἐφορῶντες — εἴτε τις μαλακίζοιτο. Margg. καὶ εἴ τις μαλ. Sed potest etiam τε ante τις referri ad τε post τούς. Aπ. 1, 2, 47. οὔτε γὰρ αὐτοῖς ἄλλως ἤρεσκεν· εἴτε προσέλθοιεν — Ern. legit εἰ δέ. Possit tamen etiam cohaerere cum οὔτε. ¶ 26) εἰ in var. lect. permutatur c. ἂν s. ἐὰν, Π. 4, 2, 3. καὶ αὔριον ἕωθεν εἰ — πορεύοιντο. All. κἂν αὔρ. ἕ. πορ. 6, 1, 11. ἐὰν γὰρ ταῦτα γένηται. Edd. vett. εἰ γάρ. c. εἶτα. v. nr. 1. c. ἐπεί, v. nr. 4. et 20. et 7. c. ἢν, Π. 3, 3, 9. p. 180. εἰ μὲν — ἔμελλεν. all. ἢν μέν. 7, 1, 10. ἢν φθάσωμεν. Cod. G. εἰ φθάσομεν. Cf. supra nr. 12. et ἢν nr. 1. c. ἕως, v. supra nr. 24. c. ἦ, Π. 5, 2, 2. ἦ ἡ πρόσοδος εὐπετεστάτη. all. εἰ ἡ πρόσ. §. 4. p. 276. ἐν Βαβυλῶνι, ἐν ᾗ πλεῖστά ἐστιν, marg. St. habet εἰ ἐκεῖ πλ. Sic c. ᾗ, v. ὅς nr. 19. a. Cf. supra nr. 7. c. ὅπως. v. θαυμάζειν nr. 1. c. καί. v. καὶ nr. 17. it. εἴτε c. ἅτε. v. ἅτε. ¶ 27) O. 8, 10. Wells. edidit: ἵνα τοῦ μὲν ταράχου — μὴ δέοιο, βούλοιο δ' ἀκριβῶς διοικεῖν. Sed Ern. omisso ἵνα, quod ortum est e coniectura Camerarii. emendauit sic: καὶ σὺ οὖν — τοῦ μὲν τ. μὴ δέοιο. εἰ βούλοιο δ' — ¶ 28) Post comparati-

ratiuum εἰ interdum omittitur, vt O. 19, 9. πότερα ὅλον τὸ κλῆμα ὀρθὸν τιθεὶς — ἡγῇ μᾶλλον ἂν ῥιζοῦσθαι αὐτὸ, ἢ καὶ πλάγιόν τι — θείης ἄν; Ιπρ. 4, 9. ἧττον — αἰσθάνοιντο — εἰ ἀπὸ παραγγέλσεως γίγνοιντο μᾶλλον, ἢ ἀπὸ κήρυκος. Vtroque loco Steph. post ἢ inferendum putat εἰ, quod sane Ιπρ. l. l. in vno MS. reperit Gail. Omittitur etiam comparatiuo non praecedente. v. nr. 2. ex A. 2, 3, 4.

εἴδειν f. ἰδεῖν, et εἰδέναι, ¶ 1) *videre.* Differt a βλέπειν, A. 4, 1, 15. βλέψον εἰς τὰ ὄρη, καὶ ἴδε ὡς ἄβατα πάντα ἐστί. Moeris p. 193. ἰδέ, ὀξύτονον, Ἀττικῶς. Thom. Mag. p. 468. ἰδοῦ Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐκ ἴδε. v. ibi interpp. Est i. q. ὁρᾶν, Π. 1, 1, 3. τοὺς δὲ, οὐδ' ἑωρακότας πώποτε αὐτὸν, τοὺς δὲ καὶ εὖ εἰδότας ὅτι οὐδ' ἂν ἴδοιεν. A. 6, 1, 14. ὄναρ ἑωρακέναι, ὃ εἶδεν. et i. q. ὀπτεσθαι, Π. 8, 3, 17. οὐδένα ἂν ἴδοις δυνάμενον καθεύδειν. all. ὄψει οὐδένα δυν. Ibid. νυστάζοντα οὐδένα ἂν ἴδοις. A. 6, 5, 6. ὤφθημεν καὶ εἴδομεν τοὺς πολεμίους. Permutatur item c. γιγνώσκειν. v. nr. 8. Legitur absolute de facultate videndi, Απ. 3, 8, 10. χώραν — ἥτις ἐμφανεστάτη — ἡδὺ γὰρ εἰδότας προσεύξασθαι. Viri docti malunt cum Stob. ἰδόντας, *clare cernente* deorum simulacra. Π. 6, 1, 24. Dual. ὡς δ' ἰδέτην ἀλλήλους. 8, 7, 1. ὄναρ εἶδε τοιόνδε — τοῦτο δὲ ἰδὼν τὸ ὄναρ — v. ὄναρ. A. 2, 3, 9. αἱ βάλανοι τῶν φοινίκων οἵας μὴ ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἔστιν ἰδεῖν, h. e. αἳ μὴ εἰσί: *quae non reperiuntur* c. gen. perf. Απ. 1, 1, 11 οὐδεὶς Σωκράτους οὐδὲν ἀσεβὲς — οὔτε πράττοντος εἶδεν, οὔτε λέγοντος ἤκουσε. Ern. dicit, esse genitiuo absolutos. Cf. γιγνώσκει nr. 11. c. acc. particip. Π 1, 4, 18. εἶδον πολλοὺς συντεταγμένους. Et saepe pr inf. v. c. §. 8. εἶδεν ἔλαφο ἐκπηδήσασαν — εἶδεν κα προν προσφερόμενον. it. § 19. 20. 21. ἐπεὶ σφᾶς ἴδοιε προσορμήσαντας. 1, 5, 7. 1 54. οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίστ μαι αὐτὸς ἰδὼν ἰδιώτας ὄντα Videtur tamen ἰδὼν h. absolute dictum. 4, 2, A. 6, 6, 10. Απ. 1, 5, 4. 8, 15. Participium fe redundat, Π. 1, 4, 18. Ἀστυάγης ἰδὼν ἐθαύμασ Infin. post adiectiua e *visu, specie,* Π. 2, 3, οὔτε μέγας οὔτε ἰσχυρὸς δεῖν. 5, 4, 6. σὲ ἐπαν θεασόμενος ὁποῖός τίς πο φαίνῃ ἰδεῖν, *specie exte*

n

na, ὁ τοιαύτην ψυχὴν ἔχων. 8, 4, 16. Απ. 2, 1, 22. Ο. 8, 6. Σ. 8, 40. it. post aduerb. Π. 8, 3, 3. πῶς κάλλιστα ἰδεῖν ποιοῖτο τὴν ἐξέλασιν. ¶ 2) inspicere. Α. 2, 1, 7. ὅπως ἴδοι τὰ ἱερὰ ἐξηρημένα. ¶ 3) attendere. Σ. 2, 15. εἴδετ', ἔφη, ὡς καλὸς παῖς. ¶ 4) obseruare. Α. 1, 2, 18. τὸν ἐκ τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς βαρβάρους φόβον ἰδών. ¶ 5) considerare. c. πρὸς, Π. 1, 6, 8. πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν κατανοήσω. Antea erat σκοπεῖν et λογίζεσθαι. Ε. 6, 3, 6. p. 387. ἰδόντες πρὸς τὰ κατὰ θάλατταν. ¶ 6) intelligere. Π. 2, 2, 13. εἰ εἰδεῖεν ὅτι — τῶν ἀξίων τεύξοιντο. 4, 1, 6. συνέπεσθέ μοι, — ὡς εἰδῆ, ὅτι πᾶσιν ἡμῖν ταῦτα δοκεῖ. Α. 1, 3, 15. ἵνα εἰδῆτε, ὅτι καὶ ἄρχεσθαι ἐπίσταμαι. 1, 7, 4. ὅπως δὲ εἰδῆτε — ἐγὼ ὑμᾶς διδάξω. All. ante διδ. inserunt εἰδώς. 3, 5, 6. ὅτι οὐ καταδύσεσθε, αὐτίκα εἴσεσθε. Ε. 2, 3, 17. p. 92. Απ. 3, 12, 8. οὐ γηρᾶσαι πρὶν ἰδεῖν ἑαυτὸν (NB. accus. absol. et τινὰ est intelligendum.), ποῖος ἂν κάλλιστος — γένοιτο. c. μᾶλλον, Π. 4, 5, 17. μᾶλλον εἰδὼς περὶ ἑκάστου. c. βέλτιον, Α. 3, 2, 21. ¶ 7) audiendo cognoscere. Α. 6, 2, 3. πρέσβεις πέμπειν πρὸς τὴν πόλιν, καὶ εἰδέναι ὅ τι ἂν ἀπαγγέλλωσι. Ο. 15, 7. τοῦτο δὲ εἰδὼς (paulo ante erat ἀκούσας), οὐδέν τι μᾶλλον ἂν ἐπισταίμην γράμματα. Κ. 1, 7. προδιελήλυθεν ἡ ἀρετὴ τῶν Ἑλλήνων τὰς ἀκοὰς, ὥστε εἰδόσιν ἂν λέγοιμι. Margg. εἰδόσιν οὐκ ἂν λ. Sic interpretes Alexandrini Iob. 35, 13. et Ies. 30, 19. pro שמע posuerunt ἰδεῖν et εἴδεν. ¶ 8) scire. a) Permutatur c. ἴσημι, quanquam veteres grammatici malunt ἴσασι, quam οἴδασι. v. ἴσημι nr. 1. Π. 5, 3, 16. p. 301. οἱ βάναυσοι ἴσασι τὰ ὀνόματα, καὶ ἰατρὸς οἶδε τὰ ὀνόματα — ὁ δὲ στρατηγὸς οὐκ εἴσεται (edd. vett. ἴσεται) τὰ ὀνόματα. 6, 2, 2. οὐδὲν δύνανται εἰδότες ἀπαγγέλλειν, ἢ ὅσα πάντες ἴσασιν. Vbi εἰδότες fere poterat abesse. c. γιγνώσκειν, Ε. 5, 1, 26. ἰδόντες (margg. εἰδότες) φρουρὰν πεφασμένην ἐφ' ἑαυτούς, καὶ γιγνώσκοντες ὅτι — οὐδὲν — ὠφελήσει. Cf. infra nr. 10. 11. 13. et γιγνώσκειν Η, 1. c. ἐπίστασθαι, Απ. 2, 3, 11. ᾔσθησαί με φίλτρον ἐπιστάμενον, ὃ ἐγὼ εἰδὼς λέληθα ἐμαυτόν. Ο. 15, 8. Distinguitur ab ὁρᾶν, Π. 4, 1, 8. p. 205. καὶ ὁρῶν καὶ ἀκούων οἶδα. Απ. 3, 10, 6. ὁρῶ τε καὶ οἶδα. Ο. 3, 8. Op-

Oppon. εἰκάζειν, Απ. 3, 6, 11. ὅταν μηκέτι εἰκάζωμεν, ἀλλ' εἰδῶμεν. all. ἴδωμεν. Cf. εἰκάζειν nr. 4. b) Construitur c. acc. nominis, Π. 3, 2, 4. εἰπὼν, ὅτι εἰδείη τοῦτο. 7, 4, 6. εἴσῃ τὸν ὀρθῶς ἀποδόντα, καὶ τὸν μή. 8, 2, 11. p. 488. ὅπως δὲ καὶ τοῦτο εἰδῇς, — ἐγὼ — οὐ --- ἡγοῦμαι, *scito, me existimare.* Α. 5, 7, 14. οὐδὲν ᾔδεσαν. — ἐπεὶ δὲ καὶ εἰδότι τινὶ ἐνέτυχον. Απ. 3, 6, 17. ἐνθυμοῦ τῶν εἰδότων (np. ἐκεῖνο) ὅ τι τε λέγουσι καὶ ὅ τι ποιοῦσι. Ο. 8, 10. εἰσόμεθα τὰ σῶα ὄντα. Απολ. 28. ἐρόμενος εἴπου εἰδείεν τι χωρίον. Σ. 8, 30. ex Homero: μήδεα εἰδὼς — βουλεύματα εἰδώς. c) c. inf. Απ. 4, 8, 10. οἶδα γὰρ ἀεὶ μαρτυρήσεσθαί μοι. d) c. nominatiuo et particip. pro inf. Π. 1, 4, 4. ἃ κρείσσων ᾔδει ὤν. — ἅπερ εὖ ᾔδει ἑαυτὸν ἥττονα ὄντα. 1, 6, 19. p. 75. πληγὰς οἶδα λαμβάνων, *me accepisse.* Verti poteſt *memini.* Αγ. 9, 5. αὐτὸς ᾔδει τῇ — κατασκευῇ δυνάμενος χρῆσθαι. Σ. 8, 17. e) c. partic. pro inf. et accuſ. Α. 1, 10, 10. ᾔδεσαν αὐτὸν τεθνηκότα. 7, 7, 30. ἀσφαλέστερόν γέ σοι οἶδα ὂν — Ε. 7, 3, 7. p. 475. ὃς εἰδείη κυρίους ὄντας. Απ. 1, 2, 53. 3, 3, 1. 4, 5, 2. Vnde Α. 2, 6, 12. pro εἰδέναι ὅτι ῥᾷστον — λαμβάνειν, all. omiſſo ὅτι habent ῥᾷστο[n] ὄν. f) c. ὅτι, interrogati[u]e, Π. 1, 4, 28. οὐκ οἶσθ' ὅτι καὶ ὅσον σκαρδαμύττ[ων] χρόνον, πολύς μοι δοκεῖ ε[ἶ]ναι; Moeris p. 283. οἶσθ[α] χωρὶς τοῦ σ Ἀττικῶς· οἶδα[ς] Ἑλληνικῶς. 3, 2, 4. ἆ[ρ'] οἶσθ', ὅτι — ἡμᾶς — δεήσ[ει] μάχεσθαι; Sic Απ. 1, [] 5. 7. Ο. 16, 10. 18, 4. V[i]de Steph. et Bach. Σ. [] 2. recte cum interroga[ti]di nota ediderunt: οἶσ[θ'] οὖν — ὅτι καὶ σὺ ἡμᾶς λ[ι]πεῖς σιωπῶν; cf. §. 7. S[ed] Π. 8, 7, 3. p. 545. οἶσ[θα] μὲν οὖν (margg. ἴσθι οὖν) καὶ σὺ, ὅτι οὐ τὸ σκ[ῆ]πτρον, τὸ τὴν βασιλείαν [δι]ασῶζόν ἐστιν, eſt modeſ[ti]ae formula, vt Απ. 1, 6. 8. Eſt etiam alio m[o]do c. ὅτι, vt Α. 3, 2, 1[] οἳ εἴσονται, *qui scian[t]* ὅτι — ἁμαρτάνουσι. 4, 3, ᾔδεσαν ὅτι ἐξείη. Π. 8, 2, τοῦτον ἂν εἰδεῖεν ὅτι φυλάττεσθαι δεῖ. Απ. 2, 2, 9. εἰδώς, ὅτι — λέγει. Απ[ολ.] 26. Σ. 8, 26. etc. g) H[uc] pertinent formulae affi[r]mantis: ἐγὼ οἶδ' ὅτι — [] 3, 3, 17. it. ἐγὼ σαφῶς οἶδ' ὅτι, Α. 2, 5, 2. it. εὖ οἶ[δ'] ὅτι, Π. 1, 1, 3. 1, 3, 13. 6, 16. (vbi εὖ in nonnul[lis] deeſt.) 3, 1, 13. 4, 6, p. 258. Ε. 6, 1, 4. p. 35[]

ἀκούετε (Hoogeu. ad Viger. 5, 8, 16. habet ἠκούετε) μὲν οὖν εὖ οἶδ' ὅτι καὶ ὑμεῖς Ἰάσονος ὄνομα. p. 360. εὖ οἶδ' ὅτι πάντα ποιήσαιεν ἄν. it. εὖ οἶδα, sine ὅτι, quod intelligi debet, Π. 2, 1, 2. p. 88. Sed οἶδ' ὅτι A. 7, 7, 15. est eius, qui ipse sibi respondet, et Aπ. 3, 6, 10. est ironiae Socraticae: *credo*. h) it. formulae monentis vel praecipientis: εὖ δεῖ εἰδέναι ὅτι, Π. 7, 5, 26. p. 459. O. 7, 13. et εὖ χρὴ εἰδέναι ὅτι, Π. 1, 6, 19. p. 81. 4, 2, 12. 8, 1, 1. p. 464. Λ. 12, 4. E. 3, 5, 8. p. 184. vbi, cum in fine positum sit, verti potest *et in vniuersum*. 4, 1, 16. Iπ. 7, 16. Sed Iπ. 9, 4. 10. est sine εὖ. i) c. ὡς, Aπ. 2, 1, 19. πῶς οὐκ οἶσθα ὡς χρὴ etc. Σ. 4, 2. k) c. acc. absol. sequente ὅτι vel ὡς et nominatiuo, Π. 5, 1, 9. ἐγὼ ὑμᾶς οἶδα σαφῶς ὅτι ἐξήλθετε. 6, 1, 20. A. 1, 8, 15. 3, 2, 14. O. 20, 14. Σ. 8, 3. Ἑρμογένη τίς ἡμῶν οὐκ οἶδεν ὡς — κατατήκεται; it. sine ὅτι, sequente nominat. Π. 4, 1, 2. p. 200. τὸν ταξίαρχον — οὐδὲν παρ' ἄλλων δέομαι πυνθάνεσθαι, ἀλλ' αὐτὸς οἶδα, οἷος ἦν. 4, 5, 10. πολεμίους ἰδὼν, ἡμᾶς δὲ οὐκ εἰδὼς ὅ τι πράττοιμεν. 7, 2, 7. p. 418. ἑαυτὸν ὅστις ἐστὶ — εἰδέναι. 8, 5, 3. ᾔδεσαν ταύτην (χώραν) ὁποία ἦν. E. 2, 2, 10. Λακεδαιμονίους εἰδὼς ἥξει πότερον — βουλόμενοι ἀνέχουσι. Leuncl. cuius coniecturam Wels. recepit, hanc lectionem tentauit, sed Aem. Portus defendit. Aπ. 4, 2, 36. δημοκρατίαν γε οἶσθα τί ἐστι. §. 37. est simpliciter εἰδέναι δημοκρατίαν, οἶσθα πλουσίους, etc. et verti potest *definire posse*. 4, 7, 2. τὴν γῆν ὁπόση ἐστὶν εἰδέναι. l) c. εἰ, *num*, Π. 6, 3, 10. οὔτοι ἂν εἰδεῖεν, εἰ — κυκλωθεῖεν. Ita Wels. ex emendatione Leuncl. Sed olim legebatur οὗτοι, quod retinet Hutch. et vertit: *viderint* (h. e. caueant) *isti, ne circumdentur*. Potest etiam rectius cum Zeunio, qui et ipse recte restituit οὗτοι, εἰ accipi pro ὅτι: *hi intelligent* s. *videbunt, ipsos circumuenientes circumuentum iri ab aliis*. E. 7, 3, 6. τί δὲ εἴσεται ἡ πόλις εἰ ἐξέσται. Sed praecedente οὐκ non est dubitantis, vt ap. Latt. *haud scio an*, Π. 1, 6, 19. p. 81. εἰ τοιαῦτα ἐθελήσαις — οὐκ οἶδ' εἴ τινα λίποις. A. 1, 3, 5. Aπ. 1, 3, 5. m) c. ὅπως, Π. 5, 5, 9. p. 331. τούτων εἴ τι κακόν σοι — μαθεῖν ἔγωγε

γωγε βούλεσθαι οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν εἴποιμι, *haud ſcio quomodo dixerim me diſcere velle, an tibi pernicioſum eſſet.* Nam certo ſciebat, nihil eſſe pernicioſum. Ergo reſpondet alter §. 10. ὡς μὲν ταῦτα — κακά ἐστιν, οὐκ οἶδα ὅπως χρὴ λέγειν. Απ. 4, 4, 8. ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν ἀπολειφθείην σου, *nullo modo poſſum.* n) οὐκ οἶδα c. aliis particulis, vt Π. 1, 4, 12. ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδ' ὅστις — γεγένημαι. 2, 2, 3. ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα, ποίους τινὰς χρὴ εὔξασθαι. 8, 2, 7. ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα ὅ τι ἄν τις αἰτιάσαιτο μᾶλλον, ἢ ὅτι — Margg. ἐγὼ μ. οὐκ οἶμαι ὅτι. A. 2, 4, 3. οὐκ οἶδ' ὅ τι (h. e. διότι. v. Hutch.) δεῖ αὐτὸν ὀμόσαι. Απ. 2, 1, 17. ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδ', ὅ τι διαφέρει τὸ etc. ¶ 9) Tribuitur beſtiis, O. 18, 4. οἶσθα ὑποζύγια —. οὐκοῦν ταῦτα μὲν ἡγῇ τοσοῦτο μόνον εἰδέναι —; τί γὰρ ἂν ἄλλο ὑποζύγια εἰδείη; ¶ 10) *noſſe.* Π. 6, 1, 14. εἰδέναι τὴν χώραν. 7, 5, 17. τούτων οὐδένα οἶδα. Margg. γινώσκω, quod pro gloſſemate habetur. A. 4, 1, 16. ἡγεμόσιν εἰδόσι τὴν χώραν. 6, 5, 20. νάπος — ὃ οὐκ ᾔδεισαν οἱ Ἕλληνες. Hutch. coniicit ἔδυσαν. Απ. 4, 2, 26. εἰδέναι ἑαυτοὺς — εἰδότες ἑαυτούς. ſaepe paulo ante γιγνώσκε ἑαυτόν. Απολ. 20. Σ. 4, 3. οἶδα δὲ ἀδελφοὺς, οἳ τὰ ἴσ[...] λαχόντες ὁ μὲν αὐτῶν ἔχ[...] — ὁ δὲ τοῦ παντὸς ἐνδεῖτα[ι] Ιπρ. 4, 6. quater. ¶ 11 *didiciſſe, peritum eſſ[e]* c. acc. Π. 1, 3, 14. δικαι[ο]σύνην ἀκριβῶς οἶδα. πῶς ο[ὖν] οἶσθα; Σ. 8, 39. ποῖά ποτ[ε] εἰδὼς Περικλῆς κράτιστος [ε]δόκει. K. 12, 4. c. inf. Ι[ερ.] 1, 6, 19. p. 84. ἥ γε ἀνθρω[...] πίνη σοφία οὐδὲν μᾶλλον ο[ἶ]δε τὸ ἄριστον αἱρεῖσθαι. Απ. 3, 9, 4. τὸν τὰ αἰσχρὰ εἰδ[ό]τα εὐλαβεῖσθαι. Paulo ante eſt γιγνώσκοντα. O. [...] 10. Ιπ. 5, 3. ¶ 12) *ſil[i] conſcium eſſe.* Απολ. [...] ὅπερ ἥδιστόν ἐστιν, ᾔδειν ὁ[...]σίως μοι τὸν βίον βεβιωμ[έ]νον. K. 3, 7. εἰδυῖαι et συ[ν]ειδυῖαι ἑαυταῖς inter ſe per[...]mutantur. ¶ 13) *ſtatue[...]re.* Π. 8, 1, 3. ᾔδει ὅτι — ἐκ τούτων προστάτας λη[...]πτέον εἴη — ταξιάρχους — ἐγίγνωσκεν ἐκ τούτων κατα[...]στατέον εἶναι — ᾔδει ὅτι ἐ[κ] τούτων πεμπτέον εἴη. §. 4 ᾔδει ὅτι τούτων τισὶ χρηστ[έ]ον. Paulo poſt eſt ἡγεῖτ[ο], ἐνόμιζεν, ᾤετο. ¶ 14) *ſpe[...]rare.* Π. 7, 5, 18. p. 44[...] εὖ ἐδόκουν εἰδέναι, ὅτι πολλὴ ἔσοιτο ἀφθονία. ¶ 15 *frui,* vt רָאָה. Απ. 2, 2, [...] τοὺς παῖδας οἱ γονεῖς ἐποί[η]σα[...]

σαν — τοσαῦτα καλὰ ἰδεῖν, καὶ τοσούτων ἀγαθῶν μεταχεῖν. 3, 12, 8. ταῦτα δὲ οὐκ ἔστιν ἰδεῖν ἀμελοῦντα. ¶ 16) *conuenire, befuchen, fprechen.* Π. 1, 4, 28. ὅταν γε ἴδωσιν ἀλλήλους διὰ χρόνου. 4, 6, 2. p. 256. εἶπεν, ὅτι Κῦρον πρῶτον βούλοιτο ἰδεῖν. 5, 2, 14. bis. Α. 2, 4, 8. ἐρώτησεν — ποῦ ἂν ἴδοι Πρόξενον. 3, 2, 26. ὅστις τοὺς οἰκείους ἐπιθυμεῖ ἰδεῖν, *domum redire.* E. 4, 5, 9. Ἱερ. 8, 3. O. 11, 14. v. Abrefch. auctar. dilucc. Thuc. p. 354. ¶ 17) χάριν εἰδέναι, *gratiam habere.* Π. 4, 2, 5. διὰ τὸ χάριν εἰδέναι. Α. 7, 4, 6. εἰ — μέλλει χάριν εἰδέναι. c. dat. perf. Π. 1, 3, 12. χάριν σοι μᾶλλον εἴσομαι. 4, 1, 10. χάριν ἔγωγέ σοι εἰδείην ἄν. Α. 1, 4, 14. ὑμῖν — χάριν εἴσεται Κῦρος καὶ ἀποδώσει. Αγ. 11, 2. ὁπότε εὐτυχοίη — θεοῖς χάριν ᾔδει. O. 11, 1. ἵνα — ἣν δύνωμαι, πολλήν σοι χάριν εἰδῶ. et c. gen. rei, Π. 3, 1, 17. σοι τούτου χάριν εἴσεσθαι — μεγίστην ἄν σοι χάριν εἰδείη. 6, 2, 2. ὑμῖν χάριν εἴσομαι τούτου. Plene legitur 5, 5, 10. p. 333. ἀντὶ ταύτης τῆς εὐεργεσίας χάριν αὐτῷ εἰδείης. Plura v. in χάρις nr. 1. d. ¶ 18) εἰδέναι confunditur c. εἶναι. v. εἶναι nr. 47. et c. γιγνώσκειν. v. fupra nr. 10. it. c. ποιεῖν. v. νόμος nr. 1. it. οἶδα c. οὐκ ἠμέλουν. v. ἀμελεῖν nr. 5. it. ἰδόντες c. δρῶντες. v. δρᾶν. it. εἰδείη c. ἤδη. v. παρεγγυᾶν nr. 2.

εἶδος, ¶ 1) *forma corporis.* Π. 1, 2, 1. εἶδος κάλλιστος. §. 2. pro eo eft μορφή. (v. Thom. Mag. in v. ἰδέα.) 4, 5, 19. τοὺς τὰ εἴδη βελτίστους. 5, 1, 2. οὔτε τὸ εἶδος ἐκείνου χείρονι, οὔτε τὴν γνώμην. Αθ. 1, 10. τὰ εἴδη οὐδὲν βελτίους εἰσίν. E. 3, 1, 11. υἱὸν τὸ εἶδος ὄντα πάγκαλον. 3, 2, 14. τοὺς κρατίστους τὰ εἴδη τῶν — ἱππέων. 3, 3, 5. τὸ εἶδος νεανίσκος καλὸς, καὶ τὴν ψυχὴν εὔρωστος. Nomen καλὸς infertum eft a Fr. Porto, Leuncl. et Welfio, quia aliquis νεανίσκος fit κατὰ τὴν ἡλικίαν, non κατὰ τὸ εἶδος. Sed εἶδος prodit etiam νεανίσκον. Σ. 8, 25. 26. 36. ¶ 2) *vniuerfa corporis indoles, compages, ftructura et habitus,* ipfum adeo *corpus.* Nam omnino εἶδος non raro facit periphrafin nominis, cui iunctum eft. Cf. Fifcher. ad Plat. Phaed. 46, 17. Ιπ. 1, 17. εἶδος πώλου δοκιμάζοντες, np. quales pedes habeat, qualia latera, femora, etc. K. 2, 4. qui retia tractat, eum oportet effe τὸ εἶδος ἐλα-

ἐλαφρὸν, ἰσχυρὸν, ψυχὴν δὲ ἱκανόν. 3, 3. κύνες σκληραὶ τὰ εἴδη. it. §. 11. 4, 2. κύνες τὰ εἴδη ἐλαφραί. (Poll. 5, 60. Φανοῦνται ἐλαφραί. Ergo fort. ſpectatur inprimis ille corporum habitus, qui in oculos incurrit.) §. 6. 7, 7. κύνες — καλαὶ πρὸς τὸν δρόμον τὰ εἴδη, *corpore bene compoſito ad curſum.* Edd. vett. habent ἴχνη. §. 8. καλὰς τὰ εἴδη καὶ εὐψύχους πρὸς τὸν δρόμον. ¶ 3) *exemplar* pulcritudinis. Απ. 3, 10, 2. pictores τὰ καλὰ εἴδη ἀφομοιοῦντες. §. 7. τοῖς τῶν ζώντων εἴδεσιν ἀπεικάζων τὸ ἔργον. ¶ 4) *imago exemplaris, exemplum.* Απ. 3, 10, 8. τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα τῷ εἴδει προσεικάζειν. ¶ 5) *genus.* Π. 8, 2, 5. ἄρτους — μηδὲ παντοδαποὺς, ἀλλὰ — ἓν εἶδος εὐδοκιμοῦν. Α. 2, 3, 9. ἐθαύμαζον τό τε εἶδος καὶ τὴν ἰδιότητα τῆς ἡδονῆς. Κ. 9, 7.

εἴδωλον, *imago.* Απ. 1, 4, 4. pictores et fictores ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα ἄφρονα καὶ ἀκίνητα. Sed Σ. 4, 21. bis eſt *imago amaſii in amatoris animo efficta,* it. §. 22. bis.

εἶεν, vid. εἶναι.

εἶθε, v. εἰ nr. 10.

εἰκάζειν, ¶ 1) *aſſimilare, pictura exprimere.* v. Poll. 7, 127. Ο. 10, 1. Ζεῦξις καλὴν εἰκάσας γραφῇ γυναῖκα. ¶ 2) *ſimilem reddere.* Inde paſſiuum legitur de variis ſpecie ad ſimilitudinem alterius effictis. c. dat. Π. 2, 3, 8. οἱ εἰκασθέντες τῇ τῶν Περσῶν ὁπλίσει, *ſimile quid habentes.* Α. 5, 3, 13. ὁ ναὸς τῷ ἐν Ἐφέσῳ εἴκασται, καὶ τὸ ξόανον ἔοικεν — τῷ ἐν Ἐφέσῳ. 5, 4, 6. γέρρα εἰκασμένα πετάλῳ. Ε. 7, 5, 22. εἰκάσθη στρατοπεδευομένῳ. ¶ 3) *comparare.* Σ. 6, 8. (vbi tamen ſimul reſpicitur ad notionem illam, qua eſt *imitatione exprimere.* Nam 2, 22. imitatus erat ſaltatorem, nunc iubetur εἰκάζειν.) 7, 1. c. dat. Απολ. 15. ἐμὲ θεῷ οὐκ εἴκασεν. Cf. n. 6. Σ. 6, 9. αὐτὸν μὴ εἴκαζε — τοῖς βελτίστοις εἰκάζω αὐτὸν — λοιδορουμένῳ εἰκάζοι μέ τις. it. §. 10. bis. ¶ 4) *coniecturam facere.* Saepe de falſa opinione. v. Poll. 4, 10. 5, 153. etc. Oppon. εἰδέναι, Π. 1, 6, 19. p. 83. αἱροῦνται πράξεις εἰκάζοντες, εἰδότες δὲ οὐδὲν, ἀπὸ ποίας ἔσται τἀγαθόν. Α. 1, 6, 11. οὐδεὶς πώποτε εἶδεν, οὐδ' — εἰδὼς ἔλεγεν. εἴκαζον δ' ἄλλοι ἄλλως. Cf. nr. 6. Αγ. 5, 6. οὔτε ἰδὼν — ἀνήγγειλεν, οὔτε εἰκάζων πιστὰ ἂν ἔδοξε λέ-

λέγειν. Απ. 3, 6, 11. bis. Sine oppositione est K. 3, 6. de canibus: ὁσάκις ἐπιτρέχουσι τὰ ἴχνη, εἰκάζουσι. Sed Fr. Port. vertit *cognoscunt*. c. οἷος, A. 7, 1, 17. οἷος δὲ πόλεμος ἂν γένοιτο, εἰκάζειν δὴ πάρεστι. c. acc. et inf. Π. 6, 3, 6. εἰκάζομεν ἐλαύνειν αὐτούς. A. 1, 10, 10. εἴκαζον διώκοντα οἴχεσθαι (vbi iterum oppon. εἰδέναι) 4, 5, 12. Σ. 8, 10. Ἱπ. 1, 6. Sic A. 6, 3, 9. pro νομίζομεν all. legunt εἰκάζομεν. Passiuum A. 1, 6, 1. ἐφαίνετο ἴχνη — εἰκάζετο δὲ εἶναι ὁ στίβος. ¶ 5) Eleganter de eo, qui praedicit ea, quae ipse praestare potest, Π. 7, 2, 7. p. 419. δοκεῖς ἀληθεύειν τὸν Ἀπόλλω, δοκεῖς εἰκάσαι τοῦτο —. καὶ γὰρ δύνασαι ποιῆσαι. ¶ 6) Moeris p. 182. ἤκασα, Ἀττικῶς· εἴκασα, Ἑλληνικῶς. Eustath. ad Il. α, p. 50. ἔθος τοῖς Ἀττικοῖς πολλάκις τὴν διὰ τοῦ ε καὶ ι διφθόγγου διὰ τοῦ η καὶ ι προάγειν, — ὡς ὅτε τοῦ ἤκαζον τὴν ἄρχουσαν διὰ τοῦ η προάγουσιν. At in Xenophonte haec tempora semper scribuntur per ει. v. nr. 3. et 4.

εἰκασία, *assimilatio*. Απ. 3, 10, 1. γραφική ἐστι ἡ εἰκασία τῶν ὁρωμένων, *rerum in oculos cadentium expressio eiusmodi, vt pictura similis existat rei, quae pingitur*. Hesychio est ὁμοιότης.

εἴκειν, ¶ 1) *cedere*. Π. 3, 3, 6. μὴ εἶξαι τοῖς πολεμίοις. 1, 6, 18. οὔτε ζημίαις εἴκειν, οὔτε δώροις ἐπαίρεσθαι, np. vt pareant. ¶ 2) *laxare, laxum permittere*. Σ. 4, 6. ex Homero. ¶ 3) ἐοικέναι etc. *similem esse*. Π. 2, 3, 4. τὴν ψυχὴν οὐκ ἀγεννεῖ ἀνδρὶ ἐοικώς. Moeris p. 148. εἰκώς, Ἀττικῶς· ἐοικώς, Ἑλληνικῶς. Hesych: εἰκώς· ἐοικώς. §. 5. p. 121. δοκεῖν πτεροῖς μᾶλλον ἐοικέναι, ἢ φορτίοις. 2, 4, 17. p. 136. λῃσταῖς ἐοικότας καὶ τὸ πλῆθος καὶ τὰς στολάς. 6, 2, 7. p. 365. πάνυ ἐοικότας πεφοβημένοις. A. 2, 1, 10. φιλοσόφῳ ἔοικας. 4, 8, 16. οἱ — ἐδηδοκότες σφόδρα μεθύουσιν ἐῴκεσαν. 7, 3, 18. E. 5, 4, 40. ἐῴκεσαν ὑποπεπτωκόσι. Πο. 4, 31. οὐδενὶ τῶν παρεληλυθότων ἐοικός, *est sine exemplo*. Απ. 1, 4, 7. σκοπουμένῳ — ἔοικε ταῦτα σοφοῦ τινος δημιουργοῦ — τεχνήματι. — ταῦτα ἔοικε μηχανήμασί τινος. Σ. 4, 32. 6, 8. οὐ δοκεῖ σοι ὁ ἀνὴρ λοιδορεῖσθαι βουλομένῳ ἐοικέναι; §. 9. ἵνα μὴ καὶ σὺ λοιδορουμένῳ ἐοίκῃς. — λοιδορουμένῳ ἔοικας. 8, 25. δοκεῖ μοι ὁ μὲν — με-

μεμισθωμένῳ χῶρον ἐοικέναι — ὁ δὲ μᾶλλον ἔοικε τῷ τὸν οἰκεῖον ἀγρὸν κεκτημένῳ. 9, 4 6. Ἱππ. 8, 6. Κ. 9, 10. τὸ τάχος οὐδενὶ ἔοικός ἐστι. Ita Welſ. et Zeun. ex emendatione Leuncl. pro antiqua lectione εἰκός ἐστι. Hinc Απ. 1, 4, 6. οὐ δοκεῖ σοι καὶ τόδε προνοίας ἔργον ἐοικέναι; all. recte legunt ἔργῳ. ¶ 4) c. dat. particip. *videtur, apparet.* Π. 3, 1, 8. ἀποροῦντι ἔοικεν, *videtur ambigere.* 8, 8, 7. ἐοίκασι ταῦτα διδασκομένοις ὅπως κακοποιῶσιν. Timaeus p. 71. εἴξασι καὶ εἴκασι λέγε ἀντὶ τοῦ ἐοίκασιν. Cf. Moeris p. 147. et Etymol. M. E. 4, 5, 7. Ἀγησιλάου — ἐοικότος ἀγαλλομένῳ. 7, 5, 22. πεισομένοις τι μᾶλλον ἢ ποιήσουσιν ἐῴκεσαν. Σ. 2, 15. ἐπαινοῦντι ἔοικας. Απ. 1, 6, 10. ἔοικας οἰομένῳ. Statim ſequitur ἐγὼ δὲ νομίζω. Saepe enim ponitur pleonaſtice. Sic c. δοκεῖν, A. 5, 8, 4. ἔδοξάς μοι εἰδότι ἐοικέναι, h. e. εἰδέναι, ὅτι ἔζη. Σ. 8, 34. δοκοῦσι δ' ἔμοιγε — ἀπιστοῦσιν ἐοικέναι. ¶ 5) *videri.* Ineſt modeſtia quaedam Xenophontea ſiue Socratica. c. nominat. et inf. Π. 1, 4, 9. ἔοικας βασιλεὺς εἶναι. E. 3, 3, 8. ἢ λυμαίνεσθαι ἐῴκει τοὺς ἀφικνουμένους quam ſuſpicio erat, ſuſpicabantur, corrumpere. Απ. 4, 3, 11. O. 15, 12. Σ. 4, 8. 5, 7. c. nominat. particip. E. 6, 3, 5. p. 384. ἐοίκατε τυραννίσι μᾶλλον ἢ πολιτείαις ἥδομενοι. Hic interdum variant libri: Π. 5, 1, 10. νομίζοιμι ἐμαυτὸν ἐοικέναι λέγοντι ταῦτα. all. λέγοντα. Απ. 4, 3, 8. ταῦτα ἔοικεν ἀνθρώπων ἕνεκα γιγνόμενα. all. γιγνομένοις. It. c. ὡς eſt modeſtiae: O. 7, 11. σοὶ γονεῖς, ὡς ἐοίκασι — ἐμὲ ἐξελέξαντο. Σ. 4, 53. σύ, ὡς ἔοικας, — νομίζεις. it. in formula ἔοικε, h. e. *recte,* Απ. 4, 2, 15. et ὡς ἔοικε, Π. 2, 2, 2. p. 103. A. 2, 2, 9. E. 4, 1, 16. Ἱερ. 7, 2. Interdum tamen ὡς ἔοικε eſt affirmantis: *vt patet.* Timaeus p. 200. ὡς ἔοικεν· ὡς φαίνεται, ὡς δοκεῖ. Moeris p. 426. ὡς ἔοικεν, Ἀττικῶς· ὡς φαίνεται, Ἕλληνες. Π. 5, 4, 15. E. 7, 1, 25. Λ. 10, 6. ¶ 6) *conuenire, decere.* A. 6, 5, 10. ἀπιέναι ἀπὸ πολεμίων οὐδενὶ καλῷ ἔοικε. (Vulgo vertunt *non honeſtum videtur.*) Hinc fort. defendi cum Hindenb. poteſt Απ. 4, 4, 24. θεοῖς ταῦτα πάντα ἔοικε, *in deos cadunt.* Steph. coni.

coni, θείοις. Reisk. θείοις θεσμοῖς, quia de legibus naturae fermo eft.

εἰκῇ, ¶ 1) *temere, inconfulto.* Hefych. expl. μάτην, ἀκαίρως, ὡς ἔτυχεν. Π. 2, 2, 14. μὴ εἰκῇ (fed meritorum ratione habita) ἰσομοιρίαν εἶναι. 5, 5, 5. p. 327. μὴ οὕτως εἰκῇ ἡμᾶς αὐτοὺς αἰτιώμεθα. Αγ. 2, 7. περὶ τῶν μεγίστων εἰκῇ κινδυνεύοντα, np. proelium non fatis inftructum committendo. Sic Ιπρ. 6, 6. οὔτ' ἂν εἰκῇ — ἡγήσαιτ' ἂν ἐπὶ πολεμίους. Ε. 6, 2, 7. ἐπὶ συγκεκροτημένας ναῦς εἰκῇ περιπλεῦσαι, *fine apparatu et copiis fufficientibus.* 7, 1, 12. νῦν ἂν εἰκῇ Θηβαίους ἀκολουθῆτε, *abiecte et contra dignitatem.* Ο. 2, 18. τοὺς εἰκῇ ταῦτα πράττοντας. Opp. τοὺς γνώμῃ συντεταμένῃ ἐπιμελουμένους. Απολ. 15. μηδὲ ταῦτα εἰκῇ πιστεύσητε τῷ θεῷ, ἀλλὰ καθ' ἓν ἕκαστον ἐπισκοπεῖτε. De εἰκῇ ἀποβάλλειν, *vili pretio vendere,* vel potius, *cuicunque emtori,* v. in ἀποβ. nr. 1. ¶ 2) *fruftra.* Π. 5, 1, 6. πολλὰ καὶ εἰκῇ ὑπηρετοῦντας. §. 10. ἀπολιπὼν ταῦτα εἰκῇ ἀπελθεῖν, *re non profligata, hoftibus non debellatis.* ¶ 3) Fort. eft *facile.* Π. 2, 2, 15. p. 111. ἡ ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα οὐ πάνυ δεινή ἐστιν ἐν τῷ παραυτίκα εἰκῇ συνεπισπᾶσθαι.

εἰκὸς, ¶ 1) *verifimile, credibile.* Thomas Mag. in v. βούλομαι p. 165. iungi iubet praefenti vel aorifto: et ita eft a) c. praefenti, Π. 4, 5, 10. ὁρωμένους εἰκὸς πλέον προχνύτειν. 5, 3, 15. οὐδένα εἰκὸς σὺν αὐτῷ βούλεσθαι εἶναι. margg. h. l. βουλήσεσθαι. Sed paulo poft: εἰκὸς φίλους ἡμῖν πολλοὺς βούλεσθαι εἶναι, fine var. lect. Αγ. 1, 27. Πο. 4, 47. Ε. 3, 4, 18. 4, 3, 1. Ιερ. 1, 2. Απ. 3, 11, 3. Ο. 18, 7. Σ. 8, 16. 26. Ιπρ. 1, 19. 23. 2, 4. 4, 20. 6, 2. b) c. aor. Π. 1, 6, 10. ἀπὸ τίνος δὲ μᾶλλον εἰκός ἐστι πόρον προσγενέσθαι; 4, 2, 17. ἔγνω, ὅτι τούτους εἰκὸς μάλιστα πάντων — κατειλῆφθαι ἂν ἦν. Λ. 8, 3. εἰκὸς καὶ τὴν τῆς Ἐφορείας δύναμιν τοὺς αὐτοὺς—συγκατασκευάσαι. Ε. 3, 5, 8. p. 181. πῶς μᾶλλον εἰκὸς γενέσθαι; p. 183. πῶς οὖν οὐκ εἰκὸς — ὑμᾶς μεγίστους γενέσθαι; c) Sed c. fut. Α. 3, 1, 10. εἰκὸς τοὺς πολεμίους ἥξειν. Ε. 3, 5, 8. p. 184. εἰκὸς ἡμᾶς ἕψεσθαι. et alio modo c. fut. Απ. 2, 7, 10. ὡς εἰκὸς, ἡδέως ὑπακούσονται. d) it. c. inf. praef. et ἄν, pro fut. Απ. 3, 4, 5.

εἰκὸς μᾶλλον ἂν ἐθέλειν. e) In responsione affirmat, Π. 5, 3, 8. δύναιτ' ἂν — ποιῆσαι —; εἰκὸς γοῦν. Aπ. 3, 3, 14. 3. 6, 5. 3, 10, 8. 4. 6, 5. 11. sed οὐκ εἰκὸς negat, Aπ. 4, 4, 23. f) Notamus formulas: κατὰ τὸ εἰκὸς, *vt verisimile est*. Π. 8, 7, 3. p. 543. E. 7, 1, 2. p. 436. it. ἢ εἰκὸς, *vt videtur*. Iπρ. 1, 21. it. ὡς εἰκὸς, Π. 2, 2, 3. et ὥσπερ εἰκὸς, *vt facile intelligitur*. Π. 2, 2, 2. p. 103. 2. 3, 8. 4, 2, 13. 5, 4, 3. bis. 6, 3, 7. 8, 7, 1. p. 540. g) Genit. est E. 5, 3, 21. διπλάσιον τοῦ εἰκότος (*quam credibile erat*) χρόνον πολιορκούμενοι. Plur. E. 6, 1, 4. p. 361. εἰ δὲ εἰκότα λογίζομαι, σκόπει. ¶ 2) *aequum*. Iungitur c. δίκαιον, A. 3, 2, 16. — Π. 1, 6, 6. τοὺς ἀθέμιστα εὐχομένους ἔφησθα εἰκὸς εἶναι παρὰ θεῶν ἀτυχεῖν. §. 11. χάριν πλείστην εἰκὸς εἰδέναι. 6, 1, 4. ἐπειδὴ πρεςβύτερός εἰμι, εἰκός με ἄρχειν λόγου. A. 5, 1, 7. 7, 6, 11. E. 2, 3, 11. λέγων ὅτι οὐκ εἰκὸς εἴη θανατοῦν, εἴ τις ἐτιμᾶτο ὑπὸ δήμου. Potest etiam verti: *non prudentis, non vtile, esse*. Σ. 8, 1. εἰκὸς ἡμᾶς — μὴ ἂν ἀμνημονῆσαι. Steph. et Well. ἂν delent. v. ἂν n. 4. Iπρ. 1, 7. προστατεύειν τούτων τὸν ἵππαρχον εἰκ[ός] ἐστι. Sic plur. A. 2, 3, [..] εἰκότα λέγειν, *aequa p[o]stulare*. E. 2, 3. 17. p. 9[.] ὡς δ' εἰκότα ποιοῦμεν, τ[..] ἐννοήσατε. §. 18. p. 95. δοξα τῇ πόλει εἰκότα (*iust[a] vera,*) λέγειν. Nam n[..] absoluerunt. 3, 4, 2. S[..] ὡς εἰκὸς, *merito*, A. 3, [..] 15. et ὡς τὸ εἰκὸς, *vt p[..] est*, a) et in media orat[i]one, Π. 1, 2, 11. (vbi in nonnullis deest) A. 1, 14. Aγ. 2, 30. Iπ. [..] 12. (vbi Camerar. verti[t] *id quod res docet*.) Iπ 2, 5. b) et in fine sente[n]tiae, Λ. 13, 5. ¶ 3) *d[e]corum*. Π. 2, 1, 6. τί εἰκ[ὸς] ἡμᾶς μᾶλλον ἢ ὑμᾶς τούτ[..] δεῖσθαι. (paulo ante c[..] προσήκει. 7, 3, 4. ἐπισφ[..]γήσεται αὐτῷ, ὅσα εἰκὸς ἀ[ν]δρὶ ἀγαθῷ. Sic fere 1, [..] 6. ἐγκλήματα — καὶ ἄλλα οἵων εἰκὸς, *quae ad iud[i]ces deferri possunt a[..] solent*. 7, 3, 6. τούτων, εἰκὸς, ἐπεμελήθη, *pro d[i]gnitate*. Σ. 1, 8. οἱ ἄλλο[ι] ὥσπερ εἰκὸς, κατεκλίθησα[ν] *prout cuiusque dignita[s] postulabat*. Sed Err[..] cui hoc durum videtu[r] mauult εἰκῆ, vel ὡς ἔτυχο[ν] ¶ 4) *solitum*. A. 2, 2, 1[.] δοῦπος ἦν, οἷον εἰκὸς — γ[ί]γνεσθαι, *qualis fieri sole[t]* Aπ. 1, 2, 26. νέω ὄντε αὐτ[ὼ] ἡνίκα ἀκρατεστάτω εἰκὸς ε[ἶ]να[ι]

ναι. 2, 1, 2. bis. O. 18, 1. ἐκ τούτου θερίζειν εἰκός. Sic ὡς εἰκὸς, *vt fieri ſolet*, Π. 4, 1, 3. Αγ. 1, 19. et ὥσπερ εἰκὸς, Π. 2, 1, 1. 2. Σ. 1, 7. ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἐπαινοῦντες τὴν κλῆσιν. ¶5) *ſimile*. K. 9, 10. v. εἴκειν nr. 3.

εἴκοσι, *viginti*. Π. 7, 5, 7. K. 2, 4. Απ. 1, 2, 40. Quod A. 1, 2, 20. dicitur εἴκοσι καὶ πέντε, id §. 23. eſt πέντε καὶ εἴκοσι. E. 2, 3, 7. ὀκτὼ καὶ εἴκοσι. A. 5, 5, 4. εἴκοσι δύο, — ἑξακόσιοι εἴκοσι — ὀκτακισχίλιοι εἴκοσι. All. ὀκτακ. ἑξακόσιοι.

εἰκοσιτέτταρες, *viginti quatuor*, vno verbo legitur Π. 6, 3, 10.

* εἰκοσόργυιος, *viginti vlnarum, centum et viginti pedum*. K. 2, 6. δίκτυα εἰκοσόργυια. Ita Welſ. e marg. Leuncl. pro εἰκοσώρυγα.

εἰκότως, inquit Heſychius, πρεπόντως, εὐλόγως, δικαίως. Itaque ¶1) *vt facile credi poteſt*. Π. 4, 2, 8. ὡς δὲ εὔζωνοί τε καὶ ταχὺ ἐπορεύοντο, εἰκότως πολλὴν ὁδὸν διήνυσαν. 8, 8, 10. τὰ πολεμικὰ πῶς οὐκ εἰκότως νῦν χείρους ἢ πρόσθεν εἰσίν; Απολ. 15. Ιπρ. 8, 2. vbi Leuncl. *haud dubie*. Camerar. *nil mirum fuerit*. Et ita verti poteſt Λ. 10, 3. 4. ¶2) *iure, merito*. Π. 1, 6, 3. εἰκότως ἂν καὶ παρὰ τῶν θεῶν πρακτικώτερος εἴη. 8, 5, 12. p. 528. ἐγὼ ἀμφοτέροις ὑμῖν εἰκότως εὔνους εἰμί. Λ. 10, 6. Ιερ. 7, 4. Απ. 1, 2, 28. εἰ αὐτὸς ἐποίει τι φαῦλον, εἰκότως ἂν ἐδόκει πονηρὸς εἶναι. Απολ. 16. δικαιότερον δέ τινα ἂν εἰκότως νομίσητε. Σ. 8, 23. paulo ante eſt δικαίως. ¶3) *non abſurde, recte*. Π. 1, 1, 2. εἰκότως ἂν ἄρχοντες τούτων νομίζοιντο. Ιερ. 7, 8. Απ. 3, 7, 2. O. 17, 15. 21, 8. Ιπ. 12, 10. vbi Camerar. *ſcilicet*. In reſponſionibus affirmat, Απ. 4, 5, 4. 8. 4, 6, 14. ¶4) *vt cum rebus conuenit*. Π. 7, 5, 19. τὸ μὲν πρόσθεν εἰκότως ἐν τῷ φανερῷ σαυτὸν παρεῖχες, *e re tua et noſtra*. A. 2, 2, 2. καὶ εἰκότως ἄρα οὐκ ἐγίγνετο (np. τὰ ἱερά). — ποταμός ἐστι. 6, 4, 12. εἰκότως ἄρα ἡμῖν οὐ γίγνεται τὰ ἱερά. Leuncl. *non mirum eſt*. Αθ. 1, 12.

εἰκών, ¶1) *ſimulacrum, imago*. Αγ. 11, 7. τοῦ σώματος εἰκόνα στήσασθαι ἀπέσχετο. Ιερ. 4, 5. εἰκόνας ἐν τοῖς ἱεροῖς ἱστᾶσιν. ¶2) *ſimilitudo*. O. 17, 15. εὖ τὰς εἰκόνας ἐπάγεσθαι, *apte ſimilitudines adhibere*.

εἴλη, Suid. et Phauor: ἐπὶ τοῦ τάγματος, καὶ πλήθους

θοὺς συστροφή. Ξενοφῶν. Imo ἴλη scribitur in Xenophonte. v. infra.

εἰλικρινὴς, ¶ 1) *manifestus.* Hesych. εἰλικρινές· καθαρὸν, ἄδολον, ἀληθὲς, φανερόν. Απ. 2, 2, 3. εἰλικρινής τις ἂν εἴη ἀδικία ἢ ἀχαριστία, *mera.* Ruhnken. ad h. l. ostendit, etiam καθαρὸς et λαμπρὸς ita dici. ¶ 2) *qui facile potest ab aliis discerni, non confusus.* Etym. M. εἰλικρινὴς σημαίνει τὸν καθαρὸν καὶ ἀμιγῆ ἑτέρου. Π. 8, 5, 7. διὰ τὸ εἰλικρινῆ ἕκαστα εἶναι τὰ φῦλα, πολὺ μᾶλλον ἦν δῆλα, καὶ ὁπότε τις εὐτακτοίη, etc. Np. singulae gentes erant separatim dispositae.

Εἵλωτες, *Helotes,* a Polluce 3, 83. cum aliis, v. c. Πενέσταις, referuntur in numerum eorum, qui fuerint μεταξὺ δούλων καὶ ἐλευθέρων. Sed fuerunt serui publici. Harpocrat: Εἵλωτες, οἱ μὴ γόνῳ δοῦλοι Λακεδαιμονίων, ἀλλ' οἱ πρῶτοι χειρωθέντες τῶν Ἕλος τὴν πόλιν οἰκούντων. cf. Ammon. in v. πελαστὴς p. 111. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 20. Morus ad Isocr. panegyr. 32. p. 64. Iungerm. ad Poll. l. l. Hutch. ad Cyrop. p. 249. ed. mai. Iul. Car. Schlaeger. diss. philol. de Helotibus, Lacedaemoniorum seruis, Helm[?] 1730. 4. E. 1, 2, 12. Λακεδαιμόνιοι τοὺς ἐς τὸ Κορυφάσιον τῶν Εἱλώτων ἀφεστῶτας ἐκ Μαλέας, ὑπόσπονδους ἀφῆκαν. 3, 3, [?] iunguntur νεοδαμώδεσι e[t] ὑπομείοσι et περιοίκοις, e[t] omnes dicuntur vehementer odisse Lacedaemonios. §. 8. quidam e[x] Helotibus erant Aulon[i] in conspiratis. 3, 5, 8. p[.] 182. opprobrio ducitu[r] Lacedaemonibus, τοὺ[ς] Εἵλωτας (quibus vt apud Aelian. l. l. ἐλεύθεροι opponuntur) ἁρμοστὰς καθιστάναι. 6, 5, 28. Εἵλωσι, qui vellent arma capere, promittitur libertas. §. 29. sex Helotarum millia capiunt arma. 7, 1, 3. vocantur δοῦλοι καὶ ἐλαχίστου ἄξιοι. 7, 2, 2. post pugnam Leuctricam omnes a Lacedaemoniis deficiunt.

εἶναι, ¶ 1) *esse.* pers. 2. εἶ, *es,* Π. 1, 4, 27. dual. ἐστὸν, Π. 6, 1, 21. p. 354. Imperf. ἤμην, *eram, fueram,* Π. 6, 1, 7. Reiiciunt hanc formam Phrynich. Moeris, et Horti Adonidis, neque tamen Atticam ἦν restituendam censet Ruhnken. ad Απ. 1, 4, 19. ἦσθα pro ἦς, Π. 1, 3, 9. 8, 3, 15. 8, 5, 10.

A.

Α. 3, 1, 18. Απ. 1, 2, 46. Syllabam θα adiectionem Aeolicam eſſe dicit Gregor. de diall. p. 273. Moeris: ἦσθα, Ἀττικῶς· ἦς, Ἑλληνικῶς. Heſych: ἦσθα· ἦς, ὑπῆρχες. Ammon. dicit, ἦσθα eſſe praeteritum, ἦς futurum. cf. Thom. Mag. ἦν, *eſſet, fuiſſet,* Α. 7, 7, 23. Alias *erat*, et ita ponitur initio narrationis, vt ap. latinos poetas, Ε. 5, 4, 25. ἐγένετο δὲ τοῦτο αἴτιον. ἦν υἱὸς τῷ Σφοδρίᾳ. et ἦν ταῦτα in reſponſione eſt formula concedentis ſ. affirmantis: *recte.* Cf. nr. 2. Π. 3, 1, 6. ἤστην dual. Attic. pro ἦτην, Α. 2, 6, 17. ἤστην ἀμφὶ τετταράκοντα ἔτη, *nati erant.* ἦν pro ἦσαν, Α. 4, 6, 2. ἡγεῖτο αὐτοῖς ὁ κωμάρχης — καὶ ἤδη τ' ἦν ἐν τῷ τρίτῳ σταθμῷ. 6, 2, 6. ἦν ὑπερήμισυ τοῦ ἄλλου στρατεύματος Ἀρκάδες. v. Biſet. ad Ariſtoph. Lyſiſtr. 1262. Schol. Sophocl. Trach. 529. et Moſchopul. Sed poſſis etiam ἦν in priore loco ad κωμάρχην referre, in altero ad ὑπερήμισυ. Optat. forma communis εἴησαν, Α. 1, 1, 5. 1, 2, 1. (vbi cod. Eton. et Par. habent ἦσαν) Σ. 5, 5. etc. Hinc Ruhnken. etiam Απ. 1, 4, 19. hanc formam pro Attica εἶεν reſtituit, auctoritate Grammatici veteris in biblioth. Sangerm. εἴησαν, inquientis, ἀντὶ τοῦ εἶεν, Ξενοφῶν Απομν. α΄. Sed εἶεν legitur Π. 1, 2, 6. Α. 4, 6, 2. Ε. 5, 1, 11. etc. εἶεν ſimpliciter poſitum eſt formula transitionis: *haec hactenus, de his haec,* Π. 3, 1, 8. et 20. 4, 3, 3. p. 229. Ε. 6, 3, 6. p. 387. vbi non bene Leuncl. *verum eſto.* immo: *his omiſſis.* Απ. 2, 6, 8. Σ. 4, 52. 56. v. Timaei lex. Platon. et ex eo Suid. et Moeris, quorum locos in v. ἄγειν nr. 28. laudauimus. Cf. Ruhnken. ad Timae. et Dauiſ. ad Max. Tyr. 2. p. 501. Fut. ἔσται Π. 3, 3, 23. Fiſcher. ad Plat. Euthyphr. 15. explicat *eſſe ſolet.* Fut. optat. ἐσοίμην, Π. 7, 5, 18. Imperat. ἔστω, Κ. 2, 10. ἔστω δὲ καὶ ἐν ὅτῳ ἔσονται αἱ ἄρκυς. Hinc formula concedentis: οὕτως ἔστω, *fiat,* Ε. 5, 4, 31. et propinantis, Ε. 2, 3, 24. Κριτίᾳ τοῦτ' ἔστω τῷ καλῷ. Plur. ἔστωσαν, Π. 4, 6, 5. 8, 6, 6. (vbi margg. ἔων, Cod. Camerar. ἔστων, quae eſt Attica forma.) Κ. 2, 5. 8. 4, 6. 8. ¶ 2) *reuera eſſe.* Π. 8, 1, 14. ὥστε δοκεῖν μείζους εἶναι, ἢ εἰσί — ὡς ἐνοφθαλ-

εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο, ἢ εἰσί. Ο. 10, 2. ὅπως λευκοτέρα ἔτι δοκοίη εἶναι ἢ ἦν. Mox ſequitur ἐρυθροτέρα φαίνοιτο τῆς ἀληθείας. Hinc ἔστι ταῦτα in reſponſionibus affirmat, Π. 3, 1, 9. Απ. 4, 3, 4. ſed οὐκ ἔστι ταῦτα, negat, Ο. 19, 16. ¶2. b) *oriundum eſſe*. De patria, Α. 5, 6, 12. ἐκεῖθεν εἶναι. Cf. nr. 21. et ὅθεν nr. 2. ¶3) *viuere*. Κ. 1, 11. Παλαμήδης, ἕως μὲν ἦν. Contra Π. 8, 7, 3. p. 547. οὐδὲν ἔσομαι ἐγὼ ἔτι, ἐπειδὰν — τελευτήσω. et p. 551. ἦν μηδὲν ἔτι ὦ. v. μηδὲν et οὐδέν. cf. Raphel. ad Matth. 2, 18. et Bergler. ad Alciphr. 1, 10. Paulo aliter Απ. 2, 2, 3. παῖδας — οἱ γονεῖς ἐκ μὲν οὐκ ὄντων ἐποίησαν εἶναι. cf. Rom. 4, 17. Poſſit huc referri Α. 3, 2, 19. ὄντων τῶν ἀρχόντων, *cum nondum interfecti eſſent*. Sed poteſt etiam intelligi ἡμῖν, vt opponatur συνέλαβον. Π. 6, 1, 12. pro βιοτεύσετε all. habent ἔσεσθε. v. βιοτεύειν nr. 2. ¶4) *adeſſe, aduenisſe*. Ε. 4, 8, 14. ἐπεὶ δὲ ἐκεῖ ἦσαν. c. ἐπὶ et acc. pro dat. Α. 4, 2, 2. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ἐπὶ χαράδραν. Plura v. in ἐπὶ c. dat. nr. 4. c. κατὰ et acc. Α. 4, 3, 13. c. πρὸς et dat. Π. 6, 1, 24. Α. 2, 3, 3. Similiter ἔξω εἶναι eſt *profectum eſſe, egreſſum eſſe*. v. ἔξω nr. 8. et 11. ¶5) *euenire*. Π. 2, 3, 2. ὡς οὐδὲν ἐσόμενον τῶν δεόντων. 7, 5, 18. p. 448. εἰ ἔσται πῃ, ὅπως — μεθέξομεν. Απ. 3, 2, 1. ὅπως — οὗ ἕνεκα στρατεύονται, τοῦτο ἔσται, np. victoria, vt e ſqq. patet. Sic Α. 5, 1, 11. ἐν ᾧ ταῦτα ἦν. 5, 7, 11. ταῦτα ἦν τῇ ἡμέρᾳ. 7, 1, 16. ἐνθυμήθητε, ἃ ἔσται ἐντεῦθεν, *quae inde conſequantur*. ὅτε ταῦτα ἦν, *tunc*, v. in ὅτε. ἦν ἱπποδρομία, *celebrabatur*, vt γίγνεσθαι nr. 1. d. v. in ἱπποδρ. it. c. ἐκ, v. εἰς, n. 4. ¶6) *vim habere, valere*. Α. 3, 1, 10. ὁποῖόν τί ἐστι, τὸ τοιοῦτον ὄναρ ἰδεῖν, ἔξεστι σκοπεῖν ἐκ τῶν συμβάντων μετὰ τὸ ὄναρ. 7, 7, 14. οἱ λόγοι οὐδὲν μεῖον δύνωνται ἂν ἔσεσθαι, ἢ ἄλλων ἡ βία. Paulo poſt eſt διαπράττειν, et Valcken. ad Theocr. 18, 17. coni. ἀνύσασθαι. De var. lect. οὐδὲν ἦν pro οὐδ. ἤνυον, v. in ἀνύτειν. c. πρὸς, Λ. 2, 13. ἔστι τι καὶ τοῦτο πρὸς παιδείαν, *confert*. Ε. 6, 1, 2. p. 437. ἔστι τοῦτο οὐκ ἐλάχιστον πρὸς ἡγεμονίαν. Ita accipiendum eſſet, ſi vera eſſet lectio marg. Π. 6, 3, 11. αἱ βαθύτεραι φάλαγγες — τί σοι δοκοῦσιν (margg.

(margg. inferunt *εἶναι*) τοὺς πολεμίους βλάπτειν. ¶7) *significare.* De verbis, E. 1, 4, 1. τὸ κάρανον ἔστι κύριον. ¶8) *efficere.* De numero, Π. 2, 1, 12. ἡ τάξις ἦν ἑκατὸν ἄνδρες. 6, 3, 10. A. 1, 2, 25. δύο λόχοι — ἦσαν δὲ οὗτοι ἑκατόν. Aπ. 4, 4, 7. περὶ ἀριθμῶν τοῖς ἐρωτῶσιν, εἰ τὰ δὶς πέντε δέκα ἐστίν. Stob. γίγνονται. ¶9) *agi.* De tempore, E. 7, 2, 22. ἦν τῆς ὥρας μικρὸν πρὸ δύντος ἡλίου. Alia v. in μήν et ἔτος. ¶10) *continere, minari, imponere.* O. 14, 7. οἱ νόμοι ζημίαι εἰσὶν τοῖς ἁμαρτάνουσι. Contra Aπ. 1, 2, 62. τούτοις θάνατός ἐστιν ἡ ζημία, *statuta est.* ¶11) εἶναι ἱερὰ dubitamus an reperiatur ſimpliciter, vt γίνεσθαι, vbi vid. nr. 2. d. Sed καλὰ εἶναι extat. v. καλὸς nr. 15. Et ſic videtur eſſe A. 6, 4, 15. ἐθύοντο. καὶ Ξενοφῶν ἐδεήθη προθυμεῖσθαι, εἴ τι ἐν τούτῳ εἴη. vbi Hutch. intelligit καλὸν vel αἴσιον. ¶12) Indicat ſtatum, Π. 2, 1, 2. p. 89. ἐγὼ μὲν ἂν — εἰ σὺ εἴην, *ſi tuo loco eſſem,* — ὅπλα ἐποιούμην. Hanc lect. defendit Hutch. e Diod. Sic. et aliis. Sed Stephano eſt ſuſpecta. Nam all. legunt εἰ οἰσύην (*ſaligna*) ἔχοιμι. ¶13) Ad varia nomina relatum varia ſignificat, Π. 6, 1, 28. νομίζων τὴν ἐν πολέμῳ πλεονεξίαν, ἅμα σωτηρίαν τε εἶναι καὶ δικαιοσύνην καὶ εὐδαιμονίαν. In primo et tertio nomine eſt *afferre.* ¶14) *licere, poſſe, ſolere.* c. inf. Π. 1, 6, 19. p. 79. ἐν τούτοις μόνον ἐστὶ πλεονεκτεῖν. 2, 2, 3. εἶναι αὐτῶν καὶ μικρῷ ὄψῳ παμπόλλους φίλους ἀνακτήσασθαι. 5, 4, 16. p. 318. ἔσται ἀποτίσασθαι. 7, 1, 3. οὐ γάρ ἐστιν ἄλλως κυκλοῦσθαι. A. 1, 5, 3. τὰς ὠτίδας, ἄν τις ταχὺ ἀνίστη, ἔστι λαμβάνειν. vbi ἔστι pro ἦν. v. Hutch. p. 48. it. §. 6. ὁ σῖτος ἐπέλιπε, καὶ πρίασθαι οὐκ ἦν. 1, 9, 8. ἦν ἰδεῖν χειρῶν — στερουμένους ἀνθρώπους. 3, 2, 8. ἔστι ὁρᾶν. 4, 3, 5. οὔτε ἐν τῷ ὕδατι τὰ ὅπλα ἦν ἔχειν. 5, 2, 7. ἐδόκει τὸ ἀπάγειν οὐκ εἶναι ἄνευ πολλῶν νεκρῶν. E. 6, 4, 16. Aπ. 1, 6, 13. διατίθεσθαι εἶναι, *poſſe aliquem vti.* O. 13, 10. 16, 4, 12. 20, 4. Iπρ. 3, 4. ὅσα ἐστὶ, *quae facere poteſt,* ἐν ἵππῳ. c. inf. et acc. perſ. Π. 1, 6, 11. ἔστι μὲν εὖ ποιοῦντα ἀντωφελεῖσθαι — ἔστι δὲ ἐχθροὺς ἔχοντα πειρᾶσθαι — §. 19. p. 74. ἔστι μαθόντα εἰδέναι. 5, 1, 8. A 6, 3, 10. ἔστιν κάλλιστον ἔργον ἐργάσασθαι — σώσαντας. A. 2, 10.

10. ἔστιν ὀλίγον χρόνον ἀλγήσαντα, πολὺν χρόνον εὐδοκιμήσαντα εὐφραίνεσθαι. Πο. 3, 1. ἔστιν εἰσορμισθέντας ἀναπαύεσθαι. Απ. 3, 12, 8. Ο. 13, 9. 16, 3. 21, 11. Κ. 2, 10. ἔστω — δρέπανα, ἵνα ᾖ τέμνοντα φρύττειν. c. acc. absol. et inf. Α. 2, 3, 7. ἦν Κλέαρχον καταμαθεῖν ὡς ἐπεστάτει. Saepius repetitur Π. 5, 4, 10. p. 312. ἔστι μὲν ἀπατηθῆναι, ἔστι δὲ τῷ ὑπομένοντι ἐξαπατήσαντι — ἄλλοσε τρέψαι, ἔστι δὲ παρέχοντα — παρέχειν. c. dat. et inf. Π. 2, 4, 8. p. 131. ἐμοὶ εἴη λαμβάνειν. Ιερ. 1, 38. Ο. 2, 15. Σ. 4, 58. bis. Ιπ. 6, 4. vbi permutatur c. ἔξεστι. etiam c. duobus datt. Ιπρ. 7, 11. ἔστι τῷ προσέχοντι τὸν νοῦν ἐφεπομένῳ ταμιεύσασθαι. c. dat. et acc. Ο. 1, 4. ἔστιν — τὴν τέχνην ἐπισταμένῳ — οἰκονομοῦντα — μισθοφορεῖν. vbi v. Bach. cf. διδόναι nr. 19. b. quod eodem modo construitur. c. nominat. rei post dat. et inf. Α. 1, 5, 9. συνιδεῖν δ' ἦν τῷ προσέχοντι τὸν νοῦν, ἡ βασιλέως ἀρχὴ ἰσχυρὰ οὖσα. v. Abresch. dilucc. Thuc. 7, 71. ¶ 15) εἶναι repetitur sine vitio aut fastidio, v. c. Π. 2, 1, 14. ἡγεῖτο πρὸς τὸ ἡδέως ἐσθίειν ἀγαθὸν εἶναι — πρὸς τὸ — πρακτέρους εἶναι ἀγαθὸν : γεῖτο τοὺς πόνους εἶναι. S. Π. 6, 1, 16. ὃ κράτιστον ε κὸς ἦν εἶναι. Ιπ. 10, 1 τοῦτ' ἔστι σκληρὸν εἶνα ¶ 16) εἶναι redundat. v Phrynich. Thom. Mag Bergler. ad Alciphr. p. 2 Duker. ad Thucyd. 4, 28 Koen. ad Gregor. p. 30 a) c. ἑκὼν, fere semper in oratione negatiua. Π. 2, 2, 8. οὐδὲ ξένοις ἑκὼν εἶναι γέλωτα παρέχεις. 5, 1, 8. 5, 2, 5. οὔτε ἂν ψεύδοιντο ἑκόντες εἶναι — οὔτε σύνθήκας ψευδοίμην ἂν ἑκὼν εἶναι. 7, 1, 7. Ιερ. 7, 11. vbi Wess. perperam omitti velit εἶναι. Ο. 17, 2. ἐγνώκασι — ἑκόντες εἶναι. b) c. τὸ νῦν. Π. 5, 3, 16. p. 300. ἐπιμελοῦ τὸ νῦν εἶναι πάντων. 5, 5, 11. παῦσαι τὸ νῦν εἶναι μεμφόμενος ἐμοί. Portus in v. παύω male dicit, εἶναι regi a παῦσαι. Α. 3, 2, 25. c) c. aliis, vt Α. 1, 6, 9. σχολὴ ἡμῖν, τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι, *quod ad hunc attinet*, ἐθέλοντας εὖ ποιεῖν. 5, 4, 18. οὐ πολλοῦ δέοντας ἴσους τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος εἶναι. Ε. 3, 5, 8. p. 181. τὸ ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, *quod ad illos attinet*, ἀπολώλατε. Αγ. 10, 2. καλὸν ἄν μοι δοκεῖ εἶναι ἡ Ἀγησιλάου ἀρετὴ παράδειγμα γενέσθαι. Sed Bach. exponit: *vtilis mihi videtur*

detur esse — vt exemplo sit. All. eiiciunt εἶναι. Ιερ. 1, 11. εἰς τὰς πανηγύρεις, ἔνθα τὰ ἀξιοθέατα δοκεῖ εἶναι ἀνθρώποις συναγείρεσθαι. Emendant: ἃ ἀξιοθ. δ. ε. ἀνθρ. συναγείρεται, et ita habet Welf. v. tamen ἀξιοθέατος et συναγείρειν. Ο. 9, 2. αὐτὰ ἐκάλει τὰ πρέποντα εἶναι ἑκάστῳ. Απολ. 13. οἱ μὲν οἰωνοὺς ὀνομάζουσι τοὺς προσημαίνοντας εἶναι. vbi v. Bach. qui contra varias coniecturas locum defendit ex eadem redundantia. ¶ 17) οὐκ εἶναι, *deesse, non adesse.* Α. 2, 3, 3. ἄριστον οὐκ ἔστιν, *non habemus.* Ο. 8, 2. μηδὲ ζητεῖν, εἰδότα ὅτι οὐκ ἔστιν. §. 10. χώρα αὕτη τὸ μὴ ὂν ποθήσει. ¶ 18) c. adi. et 2 datt. altero subiecti, altero participii vel adiectiui, Α. 7, 7, 32. μοὶ ἐπικίνδυνόν ἐστιν ἀπιόντι, *si abeo.* et adiecto inf. Π. 8, 8, 9. ἦν ἐπιχώριον αὐτοῖς, μὴ ὁρᾶσθαι πεζῇ πορευομένοις. Ο. 11, 5. ἔστιν ἄρα θεμιτὸν καὶ πένητι ἵππῳ ἀγαθῷ γενέσθαι. cf. §. 6. ¶ 19) c. alius verbi participio facit periphrasin illius verbi, v. c. Π. 2, 2, 15. p. 112. ἢν ἄλλοι ὦσιν — ἀντιπαρακαλοῦντες. Α. 2, 2, 6. ἦν ἡ στρατηγία οὐδὲν — δυναμένη. 7, 6, 25. ἄνδρα κατακανόντες ἔσεσθε. 7, 7, 21. ὁ ἀριθμὸς ὁρίζων ἐστί. Cod. Eton. ὁ ὁρίζ. quod improbat Hutch. Ιερ. 11, 7. εὖ ἔσῃ νικῶν. v. ἵσημι nr. 1. Ο. 7, 21. τὰ τῶν στεγνῶν ἔργα δεόμενα. All. addunt ἐστὶ, unde Leuncl. τὰ mutat in ἅ. 9, 3. ὅσα φάους δεόμενα — ἐστί. cf. ὑπάρχειν et ὅμοιος. Accedente articulo efficit sic macrologiam quandam, Α. 3, 2, 11. οἱ ἄνδρες εἰσὶν οἱ ποιοῦντες ὅ τι ἂν ἐν ταῖς μάχαις γίγνηται. Αθ. 1, 2. δῆμός ἐστιν ὁ ἐλαύνων τὰς ναῦς. — οὗτοί εἰσιν οἱ τὴν δύναμιν περιτιθέντες τῇ πόλει. Ε. 7, 1, 32. ἐγὼ ἔσομαι ὁ συγκαλῶν. Ιερ. 1, 25. οὗτός ἐστιν ὁ μετὰ χαρᾶς ἐμπιμπλάμενος. Απολ. 29. οὗτός ἐστι καὶ ὁ νικῶν. ¶ 20) Omittitur, Π. 5, 2, 11. οἰόμενος ἀσύμφορον εἶναι αὐτῷ. Marg. οἰόμ. ἀσ. ἑαυτῷ. 8, 2, 6. τίνι φίλοι πλουσιώτεροι ὄντες φανεροὶ, np. εἰσίν. Α. 1, 8, 11. ἤρετο, τίς ὁ θόρυβος. All. addunt εἴη, all. ἦ. Etiam post participia, Π. 7, 2, 8. τίς δὴ ὁ ἔχων; vbi tamen all. τίς δ' ἦν etc. 8, 3, 4. ὁ δὲ συμβουλεύσας — καὶ εἰπών. Hutch. scribi iubebat συνεβούλευσε et εἶπε. 2, 4, 17. p. 137. οὓς μὲν ἂν συλλαμβάνοντες. Α. 1, 8, 10. ὅτ' ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ

αὐτῷ μένον. All. omittunt ὅτε. Muret. vult ἔμενον. Steph. coni. ἅτ' pro ὅτ', idque receperunt Well. et Hutch. §. 19. ἐνταῦθα μαχόμενοι καὶ βασιλεὺς καὶ Κῦρος. Hutch. accipit vt nominatiuos abſolutos. 7, 7, 29. νῦν τε καὶ ὅτε πρός σε ἀφικόμενος. Caſtal. ἀφικόμην. Steph. et Welſ. ἀφικόμεθα. E. 1, 3, 12. οἱ προδιδόντες, np. ἦσαν. Απ. 2, 1, 23. Welſ. aliique pro ποιησάμενος legunt ποιήσῃς. 2, 6, 25. O. 4, 6. 15, 1. vbi ἀποδεικνύοντα eſt e coniectura Stephani pro ἀποδεικνύων, quod ferri poteſt intellecto ᾖ. 16, 2. Σ. 4, 53. vbi νομίζουσιν eſt e Stephani coniectura pro νομίζοντες. 6, 6. K. 5, 9. vbi Leuncl. ad ποιούμενος fruſtra addit articulum ὁ. §. 32. vbi Welſ. e coniectura Leuncl. edidit καταβάλλει et παραβάλλει pro καταβάλλων et παραβάλλων. ¶ 21) c. gen. omiſſo τὶς ſ. εἷς, vel interdum μέρος, et ἐκ, *pertinere ad, annumerari, ex numero eſſe* etc. Π. 8, 6, 8. οὗτοι τῶν ἐφόδων εἰσί. A. 4, 6, 11. ὅσοι ἐστὲ τῶν ὁμοίων. Αθ. 2, 20. μὴ ὢν τοῦ δήμου, *non plebeius*. E. 4, 5, 5. ὅσοι τῶν σφαγέων ἦσαν. 5, 1, 12. ὧν ἦν Γοργῶπας. 5, 4, 12. ὅσους ἐπέγνωσαν τῶν ἐχθρῶν ὄντας. 6, 3, 6. p. 386. πολλὰ ἀντίτυπα — ὧν ἦν καὶ ἡ καταληφθεῖσα Καδμεία. Απ. 1, 2, 31. τῶν τριάκοντα ὤν. O. 1, 5. Σ. 8, 29. Sic c. adi. E. 5, 2, 12. p. 300. οὐδὲν λέγομεν, ὅ τι οὐ — μυριολεκτῶν ἐστι. Leuncl. edidit μυριολεκτόν. Ita etiam Steph. coniecerat, vel τῶν μυριολεκτῶν, vt eſt 6, 3, 4. οὐκ ἂν πάνυ τῶν θαυμαστῶν εἴη, μὴ εἰρήνην ποιεῖσθαι; et Απ. 4, 6, 10. ἀνδρείαν — τῶν καλῶν νομίζεις εἶναι; Sic de patria, A. 7, 3, 9. σὺ πόλεως μεγίστης εἶ. Cf. n. 2. b. et de genere, Π. 1, 2, 1. τοῦ Περσειδῶν γένους ἦν. A. 3, 2, 9. τοιούτων ἐστὲ προγόνων. Σ. 8, 7. πατέρων ὀνομαστῶν ὑμᾶς εἶναι. K. 10, 23. ἕπονται — ὧν ἂν ὦσιν ἄμφω, *vterque hinnuli parens.* Additur ἐκ Π. 2, 1, 13. ἐξ ὁποίας χώρας ἕκαστον αὐτῶν ἐστιν, *ad quem locum quodque pertineat.* ¶ 22) Inprimis ſic indicat partitionem, intellecto τινὲς vel ἐκ vel μέρος, etc. Π. 8, 3, 15. ἦ καὶ οἶκοι τῶν πλουσίων ἦσθα; §. 18. οὐκ ἐγὼ τούτων εἰμί. A. 1, 2, 3. ἦν οὗτος — τῶν ἀμφὶ Μίλητον στρατευομένων. 5, 4, 12. ἦσαν τῶν πολεμίων οἱ εὔζωνοι, οἳ ἔβαλλον. Λ. 10, 7. E. 1, 7,

7, 12. 5, 2, 13. Απ. 1, 3, 9. 2, 3, 1. 2, 9, 3. O. 6, 12. Iπ. 12, 2. Plene legitur Π. 6, 4, 3. ἐγὼ μία τούτων εἰμί. Αγ. 2, 11. ἦσαν δ' αὐτοὶ τῶν τε ἐξ οἴκου αὐτῷ συστρατευσαμένων, καὶ τῶν Κυρείων τινές. Απ. 3, 6, 17. εὑρήσεις τοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐκ τῶν μάλιστα ἐπισταμένων ὄντας. Duplex conſtructio eſt Π. 2, 4, 17. p. 137. νόμιζε — ἡμᾶς μὲν τοὺς ἐπιζητοῦντας ἔσεσθαι, σὲ δὲ τῶν ἐπὶ ταῖς ἄρκυσι. Fruſtra emendant τόν. ¶23) c. gen. indicat imperium vel poſſeſſionem. Π. 4, 5, 14. p. 249. ποῖα τούτων ἑκάστου ἐστὶν ἡμῶν. 5, 5, 10. p. 333. ἐκείνου μᾶλλον ἢ σοῦ βούλεσθαι εἶναι. A. 2, 1, 9. βασιλεὺς νομίζει, ὑμᾶς αὐτοῦ εἶναι. 5, 5, 6. E. 3, 1, 23. ἡ Μανία τίνος ἦν; — Φαρναβάζου. 4, 8, 5. Ἀσία — βασιλέως ἐστι. 5, 1, 28. πόλεις ἑαυτοῦ εἶναι — εἶναι Ἀθηναίων. v. Valcken. ad Herodot. 3, 117. ¶24) c. gen. indicat officium vel conſuetudinem, intellecto ἔργον. A. 2, 1, 4. τῶν μάχην νικώντων καὶ τὸ ἄρχειν ἐστί. E. 6, 3, 4. σωφρόνων ἐστὶ, μηδὲ — πόλεμον ἀναιρεῖσθαι. Απ. 1, 1, 9. πάντα εἶναι ἀνθρωπίνης σοφίας. 1, 2, 9. λέγων ὡς μωρῶν (all. μωρὸν) εἴη — ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι. §. 10. οὔκουν τῶν φρόνησιν ἀσκούντων τὸ βιάζεσθαι, ἀλλὰ τῶν ἰσχὺν ἐχόντων — ἐστί. 3, 4, 10. O. 19, 1. ἔστιν οὖν τῆς γεωργικῆς τέχνης καὶ ἡ τῶν δένδρων φυτεία; ἔστι γὰρ οὖν, ἔφη. it. ſequ. inf. cui additur acc. Π. 3, 1, 15. δοκεῖ τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι, καὶ εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι, καὶ πταίσαντα — Plene legitur Απ. 3, 4, 8. τὸ τοὺς ἀρχομένους — εὐπειθεῖς ἑαυτοῖς παρασκευάζειν, ἀμφοτέρων ἐστὶν ἔργον. paulo poſt: ἀμφοτέροις οἶμαι προσήκειν. Etiam adiectiuum hac ellipſi defendit Bach. O. 8, 17. πάνυ ἂν ἡμῶν εἴη βλακικόν. quem locum varie tentabat Steph. ¶25) c. dat. vt ap. Latt. eſt a) *habere*. Π. 1, 2, 3. ἔστιν αὐτοῖς ἀγορά. §. 4. ἔστιν ἐν μὲν παισίν, *aſſignatum eſt*. 1, 3, 14. 1, 4, 16. A. 1, 5, 13. 2, 1, 13. τῶν μυρίων ἐλπίδων μία τις ὑμῖν ἐστι σωθῆναι πολεμοῦντας. vbi datiuum ſequitur acc. eiusdem perſ. vt in ἔξεστι. 5, 6, 13. Hinc in verſu Theognidis Απ. 1, 2, 20. et Σ. 2, 5. ἀπολεῖς τὸν ἐόντα νόον, *quem habes*. In eodem loco Σ. 2, 5. νέοις μὲν ἂν εἴη ταῦτα, *haec iuuenes ſibi habeant*, ſ. vt Leuncl. *pertinent ad iuuenes*.

uenes. b) *accipere.* A. 1, 7, 7. ἀξιοῦντες εἰδέναι, τί σφίσιν ἔσται, ἐὰν κρατήσωσιν. 2, 1, 8. τί ἔσται τοῖς στρατιώταις. 7, 6, 1. Δαρεικὸς ἑκάστῳ ἔσται μισθὸς τοῦ μηνός. v. interpp. ad Mtth. 19, 27. Huc pertinet Π. 7, 2, 5. ὑπεσχόμην — παρ' ἑκόντων Λυδῶν ἔσεσθαι πᾶν ὅ τι ἀγαθὸν, *te accepturum esse.* A. 7, 7, 26. ὅσα ἔσοιτο, ὑπισχνούμενος οὐκ ἐνεπίμπλασο, *quae mihi daturus esses*, vt nos: *konntest nicht genug versprechen, was du mir alles geben wolltest.* c) Aliter c. dat. particip. addito dat. nominis eiusdem perf. v. Fischer. ad Plat. Phaed. 24. extr. qui, vt Doruillius, ostendit, etiam Latinos hoc genus loquendi imitatos esse nonnunquam. Π. 4, 5, 10. ὅτῳ ὑμῶν μὴ ἀχθομένῳ εἴη, *non displiceat.* E. 5, 3, 13. ἦν δὲ οὐ τῷ Ἀγησιλάῳ ἀχθομένῳ ταῦτα. Doruill. ad Char. p. 439. vertit: *fiebat hoc Agesilao non moleste ferente.* cf. Markland. ad Max. Tyr. 13, 5. Sic E. 4, 1, 5. εἰ ἐκείνῳ βουλομένῳ ταῦτ' ἐστί, *num illi placeant.* d) Rursus aliter c. dat. v. in v. ἀπόκρυφος, et supra nr. 10. ¶ 26) c. ἀπὸ, *abesse, distare.* Π. 6, 1, 27. Sed Aπ. 1, 6, 9. ἀπὸ τούτων ἡδονὴν εἶναι, *ex his oriri.* 2, 1, 25. ὑποψία, ἀφ' ὧν ἔσται ταῦτα, *vnde habere possis.* ¶ 27) ἀμφί τι εἶναι, v. in ἀμφὶ nr. 7. Cf. supra nr. 1. ¶ 28) c. εἰς et περὶ, *se gerere erga aliquem.* Π. 2, 2, 1. p. 101. ὁποῖοι μέν τινες ἔσονται εἰς τοὺς πολεμίους, οὔπω ἐπίσταμαι. 4, 5, 12. p. 247. οἵῳ ὄντι μοι περὶ σὲ, οἷος ὢν περὶ ἐμέ. A. 7, 6, 27. τοιοῦτοι ὄντες περὶ ἐμέ. Sed A. 3, 5, 5. περὶ τὰ ἐπιτήδεια ἦσαν, *in parando commeatu occupati erant.* Cf. περὶ c. acc. n. 7. ¶ 29) c. ἐν, a) significat statum, Π. 4, 2, 12. p. 216. ἐν τούτῳ ἐσμὲν, ἔνθα — τῶν χαλεπωτάτων τύχοιμεν. 6, 2, 7. εἰ ταῦτα ἤγγελλέ τις ὑμῖν ἐν τοῖς πολεμίοις ὄντα. A. 7, 6, 27. ἐν τοῖς ἀπόροις ἦμεν. b) aetatem, Π. 1, 5, 4. ἐν τοῖς ἀνδράσιν ἦν. c) numerum, Π. 8, 1, 4. ὅπερ ἐν τοῖς μεγίστοις ἡγεῖτο εἶναι, *ponebat, annumerabat.* O. 4, 4. v. ἐν nr. 6. d) *contineri, reperiri.* Π. 1, 3, 15. ἐν ᾧ (τυραννικῷ) ἐστι τὸ πλέον ἔχειν. Aπ. 4, 2, 14. Sic de loco scriptoris, Σ. 8. 30. ἔστι μὲν — ἐν Ὁμήρῳ (ita margg. et Welf. All. omittunt ἐν) — ἔστι δὲ καὶ ἄλ-

ἄλλοθί που. e) *aliqua re occupatum esse*, Π. 3, 1, 1. ὁ μὲν Κῦρος ἐν τούτοις ἦν. 3, 3, 20. 21. 4, 4, 1. οἱ μὲν δὴ ἐν τούτοις τοῖς λόγοις ἦσαν. 5, 2, 8. 6, 1, 15. cf. οὗτος nr. 15. 7, 5, 9. ἐν κώμῳ δοκεῖ ἡ πόλις εἶναι. K. 6, 12. εἶναι ἐν φυλακῇ. v. Raphel. ad 1 Tim. 4, 15. cf. λόγος nr. 5. d. f) Elegans ratio est A. 5, 6, 18. ἐν τῷ κρατεῖν ἐστι καὶ τὸ λαμβάνειν τὰ τῶν ἡττωμένων, *sequitur, efficit*. ¶ 30) c. ἐπί. a) εἶναι ἐπὶ θύραις, *versari*, v. in θύρα. b) *in alicuius potestate esse, ab aliquo pendere*, Π. 1, 3, 12. ἐπί σοι ἔσται. 1, 6, 2. μὴ ἐπὶ μάντεσιν εἴης. all. perperam ἴῃς. v. ἐπὶ c. dat. nr. 18. c) aliter c. ἐπὶ et acc. A. 4, 6, 8. τὸ ὄρος ἐστὶ τὸ ὁρώμενον πλέον ἢ ἐφ' ἑξήκοντα στάδια. Vertunt: *porrigitur*. Sic 6, 4, 1. ἡ Θρᾴκη ἐστὶν — μέχρι Ἡρακλείας. Cf. ἐπὶ c. acc. nr. 9. d) Dura forma est Σ. 8, 14. ἡ ψυχὴ, ὅσον περ ἂν χρόνον ᾖ ἐπὶ τὸ φρονιμώτερον, ἀξιεραστοτέρα γίγνεται. Sensus est *prudentia crescit* s. *proficit*. Cum vero hic sensus ex hac lectione erui vix possit, Wels. et Zeun. cum Stph. et Leuncl. legunt ἴῃ. Sed quaeritur, an ἰέναι ἐπί τι sit *alicui rei studere*, vel simile quid. v. tamen ἰέναι nr. 10. ¶ 31) c. παρὰ, *domi alicuius esse*. Σ. 1, 6. ἐὰν παρ' ἐμοὶ ἦτε, np. in conuiuio. v. Raphel. ad Luc. 23, 43. Sed Π. 6, 2, 7. p. 365. εἰ ἤγγελλόν τινες τὰ παρ' ἡμῖν νῦν ὄντα, indicat statum, et 8, 1, 6. παρὰ τῷ ἄρχοντι εἶναι est παρεῖναι ἐπὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος θύρας. ¶ 32) c. σὺν, *ab alicuius partibus stare*, Π. 3, 2, 10. 5, 3, 15. E. 3, 1, 15. v. Wetst. ad Act. 14, 4. Cf. σὺν nr. 8. ¶ 33) c. τί, in definitionibus, Σ. 6, 1. ἔχοις ἂν εἰπεῖν, τί ἐστι παροινία; — ὅ τι ἐστὶν, οὐκ οἶδα. it. 8, 3. Sed E. 2, 3, 12. θαυμάζοντες, τί ἔσοιτο ἡ πολιτεία, *quid de rep. futurum esset*. v. Raphel. ad Act. 12, 18. cf. τίς nr. 6. ¶ 34) c. τοῦτο — ὡς, Π. 5, 2, 15. p. 285. εὖ δ' ἴσθι, — εἶναι καὶ τοῦτο ἤδη, *rem iam ita esse comparatam*, ὡς — παρέχονται. ¶ 34. b) c. ὑπὸ et dat. v. ibi nr. 1. b. item c. ὑπὸ et acc. v. ibi nr. 1. c. ¶ 35) οἷόν τε ἐστὶ, *fieri potest*, etc. v. οἷος nr. 14. ¶ 36) ἔστιν ὃς, *aliquis, nonnulli*. A. 1, 8, 14. ἔστι δ' ὅστις καὶ κατελήφθη. 5, 7, 4. ἔστιν οὖν ὅστις τοῦτο δύναιτ' ἂν ὑμᾶς ἐξαπατῆσαι; *estne*

qui

qui etc. Πο. 1, 5. interiecto ſubſtantiuo: ἔστι δὲ καὶ γῆ, ἣ σπειρομένη οὐ φέρει. Ο 3, 12 bis: ἔστιν ὅτῳ. cf. Κ. 2, 10. Sic c. negatione et plenius Π. 5, 4, 14. οὔτε γὰρ ἔστιν οὔτ' ἔσται ποτὲ, ὅτῳ ἐγὼ — καταλείψω τὸν ἐμὸν οἶκον. it. neutrum, Π. 5, 3, 8. ἦν δὲ καὶ ὃ ἔλαβε χωρίον. 8, 4, 5. ἔστιν ὅ τι πώποτε — κατέγνως; Α. 1, 6, 7. 2, 3, 12. 5, 4, 10. it. c. οὐκ, *nihil*, Ο. 20, 13. οὐ γάρ ἐστιν ὅ τι ἐπὶ ἀπάτῃ δείκνυσιν. Ιπρ. 8, 6. Sic plur. Π. 3, 1, 2. οἱ μὲν πολλοὶ κατέμενον, ἦσαν δὲ οἳ ὑπεχώρουν. 8, 4, 15. Α. 5, 2, 11. 5, 7, 14. 6, 2, 4. Λ. 2, 12. Ε. 6, 5, 38. p. 428. ἔτι εἰσὶν, οἳ σύμμαχοι εἶεν. 7, 4, 37. Ιπ. 3, 4. Κ. 3, 4—6. αἱ μὲν — αἱ δὲ — ἄλλαι δὲ — πολλαὶ δὲ — εἰσὶ δὲ αἵ. it. §. 10. it. c. τινὲς, Π. 3, 2, 12. εἶπέ τις — ὅτι τοῖς μὲν εὐκτὰ ταῦτα εἴη, εἰσὶ δέ τινες οἳ — οὐδ' ἂν ἐπίσταιντο ἐργάζεσθαι. Ε. 5, 1, 18. ἦσαν δέ τινες οἳ — εἰσήνεγκαν. 5, 4, 12. Σ. 4, 58. it. c. gen. omiſſo τινὲς, Α. 2, 5, 3. p. 113. εἰσὶ δ' αὐτῶν, οὓς οὐδ' ἂν παντάπασι διαβαίητε. Ε. 4, 4, 5. αὐτῶν τῶν ἐν δυνάμει ὄντων ἦσαν οἳ — ὑπισχνοῦντο. 4, 8, 19. it. verbum ſingular. cum pronomine plur. ἔστιν οἳ etc. Π. 2, 3, 7. οἱ μὲν ἔβαλλον, καὶ ἔστιν οἳ (Vulgo οἱ) ἐτύγχανον καὶ θωράκων, οἱ δὲ καὶ μηροῦ. Πο. 3, 11. ξένους πολλοὺς ἔστι δὲ ἃς ἂν καὶ πόλεις. Ε. 2, 4, 13. 3, 1, 5. 7, 5, 17. Απ. 2, 3, 6. πότερα οὐδενὶ ἀρέσαι δύναται, ἢ ἔστιν οἷς καὶ πάνυ ἀρέσῃ. Λ. 2, 6. 14, 3. Ο. 21, 6. Σ. 8, 2. ἐραστὰς κτησάμενον, ἔστ. δὲ ὧν καὶ αὐτὸν ἐπιθυμήσαντα. Sic Α. 7, 4, 14. κατεκαύθη καὶ ἐσθὴς τινων καὶ σκεύη. all. ἔστιν ὧν καὶ σκεύη. c. οὐκ, *nulli*, Απ. 3, 5, 3. οὐκ ἔστιν οἷς μείζω — ὑπάρχει. c. gen. Π. 8, 4, 4. τῶν ἀπόντων φίλων ἔστιν οἷς πέμποντα. Α. 1, 5, 7. ἦν τούτων τῶν σταθμῶν, οὓς πάνυ μακροὺς ἤλαυνε. Ε. 2, 4, 5. ἔστιν οὓς αὐτῶν κατέλαβον. 4, 5, 2. ἔστι μὲν ἃ τῶν ἄθλων δὶς ἕκαστος ἐνικήθη, ἔστι δὲ ἃ δὶς οἱ αὐτοὶ ἐκηρύχθησαν. 4, 8, 10. Απ. 1, 4, 2. Ο. 4, 22. 20, 6. Απολ. 30. Κ. 11, 4. ¶ 37) ἔστιν ὁπότε, *interdum*. Α. 4, 2, 16. it. ἔστιν ὅτε, Π. 3, 1, 12. 14. 3, 3, 13. 8, 6, 9. Ε. 2, 4, 17. 3, 1, 10. 4, 7, 6. 5, 3, 22. vbi legitur ἔσθ' ὅτε. Λ. 5, 3. 11, 9. Πο. 3, 4. Ο. 2, 2. 20, 18. Σ. 3, 4. Ιπρ. 4, 7. 12. 5, 15. 7, 12. Κ. 5, 16. Bis ponitur Ιερ. 1, 5. ἀγαθοῖς — ἔστι μὲν

μὲν ὅτε — μοι δοκοῦμεν ἥδεσθαι, ὅτε δ' αὖ λυπεῖσθαι, ἔστι δ' ὅτε κοινῇ. Ter est Π. 2, 1, 15. et in fine sententiae ἔσθ' ὅτε, A. 2, 6, 6. Sed Λ. 14, 5. ἦν ὅτε est *olim*. Oppon. νῦν. Plenius legitur Iπ. 7, 18. ἔσται ποτὲ, ὅτε — δεήσει. Non vero huc pertinet K. 8, 1. ἔστι δὲ, ὅταν ἐπινίφῃ, — τὰ ἴχνη δῆλα. Nam ἔστι cohaeret c. δῆλα. ¶ 38) ἔστιν ὅπου, *alicubi*, vel *interdum*. Iπ. 8, 1. ter, sequenti ἔνθα. Sic A. 4, 5, 21. οὐκ ἦν ὅπου οὐ, *vbique*. it. ἔστιν οὗ, A. 4, 1, 3. ex emendatione Steph. ἔστιν οὗ τὸ στενὸν pro ἔστιν οὕτω στ. Leuncl. malebat ἔστιν ὅπου τι στ. Sed ἔστιν οὗ pro ἔστιν ὅπου habet etiam Alciphron 1, 12. it. ἔστιν ἔνθα, Π. 7, 4, 7. 8, 2, 4. it. οὐκ ἔστιν ὁπόθεν, *ex nullo loco*, A. 6, 2, 3. ¶ 39) ἔστιν ὅπως, *fieri potest vt*. A. 5, 7, 4. Sic A. 2, 4, 2. οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ, *haud dubie*. ¶ 40) Particip. ὢν interdum est pro verbo finito. v. τυγχάνειν nr. 5. Sed saepe redundat, vt Π. 1, 4, 3. ὅσοι νέοι ὄντες μέγεθος ἔλαβον. 1, 6, 8. ter. A. 5, 4, 11. τοὺς τοξότας μεταξὺ τῶν λόχων ὀρθίων ὄντων ἔχοντες. 7, 6, 9. 16. εἰ ὑπὸ πολεμίου γε οὕτως (all. ὄντος) ἐξηπατήθην· φίλῳ δ' ὄντι ἐξαπατᾷν αἴσχιόν μοι δοκεῖ — ἢ ἐξαπατᾶσθαι. Aγ. 2, 2. it. dual. Aπ. 2, 3, 1. ἀδελφὼ ὄντε ἀλλήλοιν. et §. 19. it. c. particip. E. 2, 1, 18. διεσκεδασμένων τῶν ἀνθρώπων ὄντων. Steph. resecandum dicit ὄντων, nec habet Wels. it. c. numerali, Σ. 4, 12. πάντων ἄλλων ἢ ἐκείνου ἑνὸς ὄντος, vbi tamen cum Bachio verti potest *licet vnius*, vt Aγ. 11, 10. πρᾳότατος φίλοις ὢν ἐχθροῖς φοβερώτατος ἦν. Aπ. 1, 2, 26. O. 1, 10. ταυτὰ ἄρα ὄντα — τῷ μὲν χρήματά εἰσι — τῷ δὲ οὔ. ¶ 41) Interdum indicat caussam, Π. 1, 4, 6. ὥσπερ παῖς ὤν. A. 1, 1, 8. ἠξίου, ἀδελφὸς ὢν αὐτοῦ, δοθῆναί οἱ. Aγ. 7, 4. καλὸν Ἕλληνα ὄντα φιλέλληνα εἶναι. Sic dual. Aπ. 1, 2, 15. Sed E. 4, 4, 7. γιγνώσκων τὼ ἄνδρε ἀξιοπίστω ὄντε. dualis est pro inf. ¶ 42) In genit. est formula connectendi, E. 2, 2, 10. τοιούτων δὲ ὄντων, *quae cum ita essent*. Σ. 6, 6. 7, 1. Sic acc. absol. Π. 5, 4, 21. τρία ὄντα φρούρια, ἓν μὲν ἔλαβε, τὼ δὲ δύο — ¶ 43) τὸ ὄν, a) *natura*. Aπ. 2, 1, 22. ἐρυθροτέραν τοῦ ὄντος. Mox est τῆς φύσεως. b) *rerum natura, hoc vniuersum*. Aπ.

Απ. 1, 1. 14. ἐν μόνον τὸ ὂν εἶναι. Sic plur. τὰ ὄντα, *quaecunque existunt*, Απ. 4, 6, 1. bis. §. 7. K. 5, 29. c) *verum*, vel i. q. πρᾶγμα, Π. 5, 4, 4. ὡς ἔγνω τὸ πρᾶγμα — ὡς δὲ γνόντες οἱ πολέμιοι τὸ ὂν ἐτράπησαν. 6, 3, 3. ὅπως σαφέστερον μάθοιεν τὸ ὄν. Λ. 11, 5. τὸ ἐναντιώτατον ὑπειλήφασι τοῦ ὄντος. Sic plur. Π. 4, 5, 17. ἵνα — ἀπαγγείλῃ τὰ ὄντα. Α. 4, 4, 10. ἀληθεῦσαι τὰ ὄντα τε ὡς ὄντα, καὶ τὰ μὴ ὄντα ὡς οὐκ ὄντα. Ε. 1, 1. 22. Σ. 4, 45. it. genit. Απ. 2, 1, 28. τῶν ὄντων ἀγαθῶν — οὐδὲν ἄνευ πόνου, *quae vera bona sunt*. Sed Valcken. legit ὄντως. v. interpp. ad §. 27. Hinc ¶ 44) τῷ ὄντι, a) *reuera*. Π. 1, 6, 19. p. 72. φρόνιμος — πῶς ἄν τις τῷ ὄντι γένοιτο; Oppon. iactatori. 2, 4, 12. Αγ. 1, 15. et Ε. 3, 4, 12. Αγ. 1, 29. Ε. 3, 4, 21. oppon. ἐξαπατῆσαι. Ε. 5, 3, 13. 6, 2, 13. Ιερ. 2, 16. 17. 7, 9. (permutatur c. ἀληθῶς) Απ. 4, 2, 39. Ο. 2, 9. ὅπως μὴ τῷ ὄντι οἰκτρὸς γένωμαι. Paulo post: μὴ παντάπασιν ἀληθῶς πένης. 10, 9. τῷ ὄντι καλὴ φαίνοιτο, ἀλλὰ μὴ μόνον δοκοίη. 20, 27. iungitur c. φύσει. b) *natura*. Ο. 10, 5. σῶμα ὑγιαῖνον — καὶ διὰ ταῦτα τῷ ὄντι εὔχρως ἔσομαι. c) *certo, sine controuersia*. Π. 3, 3, 24. p. 193. τοὺς ἀγαθοὺς — εὐδαιμονεστάτους τῷ ὄντι νομίζειν. 8, 1, 11. ἡγῆσω τῷ ὄντι εἰς κάλλος ζῆν. Λ. 13, 5. Ιερ. 3, 5. Ο. 21, 8. Απολ. 1. Σ. 2, 24. Hinc elt affirmantis in re dubia, Ε. 7, 2, 9. ¶ 45) τὰ ὄντα, *praesentia*. Σ. 4, 47 εἰδέναι τά τε ὄντα, καὶ τὰ μέλλοντα. 2, 10. γυναικὶ τῶν οὐσῶν καὶ τῶν γεγενημένων καὶ τῶν ἐσομένων χαλεπωτάτη. ¶ 46) *quae quis possidet*. Απ. 2, 4, 2. οἰκίας — καὶ σκεύη κτωμένους, καὶ — τὰ ὄντα σώζειν πειρωμένους. Ο. 7, 15. Σ. 4, 40. Hinc *facultates, res familiaris*, Π. 3, 1, 2. 17. (vbi synon. χρήματα) 18. 20. 5, 2, 11. 8, 4, 15. (vbi synon. κτήματα) Α. 7, 8, 12. Απ. 3, 4, 9. 3, 8, 10. Ο. 2, 3. 8, 10. 9, 18. 10, 3. quater. ¶ 47) In nonnullis extat ἂν εἶναι pro ἀνεῖναι. v. ἀνεῖναι. Sic εἶναι confunditur in var. lect. c. ἀνύειν, v. supra nr. 6. c. βιοτεύειν, v. nr. 3. c. γίγνεσθαι, v. n. 8. et γίγνεσθαι nr. 7. c. εἰδέναι, Απ. 4, 4, 5. μὴ εἶναι ὅποι ἂν ἐλθὼν — Stob. habet μὴ εἰδέναι — c. ἰέναι, v. nr. 30. b. d. omninoque ἰέναι nr. 13. a. Praeterea

terea confunduntur σὺ εἴην et οἰσύην ἔχοιμι, v. nr. 12. it. δὴ et δ' ἦν, v. n. 20. it. ἐσθῆς τινων et ἔστιν ὤν, v. nr. 36. it. οὕτως et ὄντες, v. nr. 40. it. ὂν et ἄν, v. γιγνώσκειν I, c. it. ἐστὶ et ἔτι. v. ἔτι nr. 9. it. ἦν et συνῆν, v. λόγος nr. 5. d. it. ἔσονται et νέονται. v. νεῖσθαι. it. εἰ ἐστιν et ἔνεστιν. v. ἐνεῖναι nr. 6. it. εἶναι et ἵνα. v. ἵνα nr. 2. it. ἔσῃ et ἴσθι. v. νικᾶν nr. 4. ¶ 48) Lufus eft Αγ. 6, 6. ὅπου τε εἴη καὶ ὅπου ἴοι.

εἶναι, quod defcendit ab εἶμι, fiue ἰέναι, v. infra ἰέναι.

εἵνεκα, v. ἕνεκα.

εἰπεῖν, ¶ 1) *dicere*. a) Iungitur et permutatur c. λέγειν, Π. 2, 1, 3. εἰπεῖν λέγεται ὁ Κῦρος. Vbi λέγεται eft fententiae obliquae, fed εἰπεῖν, vt infra faepius, refertur ad fententiam rectam. Neque tamen ab eo differre videtur. Nam Π. 1, 4, 20. 5, 1, 10. etc. λέγειν et εἰπεῖν inter fe permutantur. Nifi quod εἰπεῖν pertinet ad verba, λέγειν ad fententiam. Cf. nr. 3. Differt autem a φάναι. Hoc enim eius eft, qui loquitur; εἰπεῖν eius, de quo quis loquitur, vt Π. 1, 4, 13. εἰπέ μοι, ἔφη. Sic faepius, v. c. E. 3, 1, 22. 23. O. 4, 23. εἰπεῖν· τί λέγεις; φάναι. Cf. φάναι, quod etiam pleonaftice interdum iungitur verbo εἰπεῖν, vt Π. 3, 1, 24. εἶπε, καὶ ἐπὶ πόσῳ ἂν ἐθέλοις, ἔφη, ἀκοῦσαι. In qua coniunctione ponitur interdum bis, vbi femel fuffiiebat, Απολ. 10. οὕτως γνόντα αὐτὸν, ἔφη εἰπεῖν,— παρελθόντα εἰπεῖν. Leuncl. prius εἰπεῖν malit delere. Zeun. poft prius εἰπεῖν ponit interpunctionem maiorem. Vnde etiam fortaffis A. 7, 8, 1. in Cod. Eton. pro εἶπεν eft ἔφη. Iungitur tamen aliis quoque verbis dicendi, Π. 1, 6, 12 p. 64. ἐπηρώτας ὧδέ πως· ἆρά γε, εἶπες, ὦ παῖ — Sic verbo φάσκειν. v. lit. d. b) Ponitur poft verba mittendi, Π. 1, 4, 26. ἀποπέμψαι καὶ εἰπεῖν. 6, 1, 24. πέμπει — εἰπὼν ὃς ἦν. A. 7, 1, 20. E. 3, 2, 14. 17. v. πέμπειν et προειπεῖν. c) Iungitur, vt λέγειν, c. πράττειν, E. 2, 3, 11. Sic Απ. 2, 9, 3. ἱκανὸς εἰπεῖν τε καὶ πράττειν dicitur Archedemus, qui poffet Critonem a fycophantis defendere. Verbo ποιεῖν iunctum conftruitur Attice c. duobus accufatt. Απ. 2, 2, 9. αὐτὴν οὐδ' εἶπα οὐδ' ἐποίησα οὐδέν. d) Alias conftruitur non folum c. dat. perf.

(v. supra et infra) sed etiam c. acc. pers. et inf. E. 1, 6, 6. εἰπὼν ἀθλιωτάτους εἶναι τοὺς Ἕλληνας. Vbi sequitur Φάσκων. c. πρὸς et acc. pers. Π. 1, 4, 13. εἴποι πρὸς τὸν πάππον. 6, 1, 23. Insuper c. ὡς et opt. E. 4, 1, 12. εἶπε πρὸς τὸν Ἀγησίλαον, ὡς οἴοιτο — Sed Π. 2, 2. 1. p. 102. εἶπε πρὸς ἑαυτὸν est: *ita conquestus est de fortuna, vt neminem alloqueretur, quanquam multi audiebant.* c. ὅτι et indic. E. 1, 7, 2. c. ὅτι et opt. Π. 1, 3, 13. 1, 4, 25. 2, 3, 7. E. 3, 3, 9. extr. 3, 5, 17. 4, 2, 2. 4, 5, 9. Cf. omnino ὅτι nr. 3. et infra nr. 8. extr. c. ὅτι et acc. c. inf. E. 3, 4, 5. εἶπεν, ὅτι αὐτονόμους τὰς — πόλεις εἶναι. v. ὅτι l. l. Etiam c. inf. et intellecto nominat. A. 7, 2, 17. εἶπεν — εἰδέναι. c. ὡς et ὅτι simul, sequ. opt. E. 3, 2, 5. Cf. ὅτι l. l. Dualis εἰπέτην est Π. 3, 1, 24. ¶ 2) c. ὑπὲρ, Π. 2, 1, 5. Κύρῳ συμβουλεύσω τι εἰπεῖν ὑπὲρ ἡμῶν, *nostro loco.* Sed *defendere*, E. 1, 7, 10. p. 59. τοσοῦτον ἔχω εἰπεῖν ὑπὲρ ἀμφοτέρων. Contra c. κατὰ et gen. *accusare*, E. 2, 3, 18. in. πρῶτον μνησθήσομαι, ὃ τελευταῖον κατ' ἐμοῦ εἶπε. ¶ 3) *orationem habere.* A. 3, 1, 31. μετὰ τοῦτον εἶπε Χειρίσοφος. E. 1, 6, 6. ἐκκλησίαν ἀθροίσας — τάδε εἶπεν. 2, 3, 18. in. ταῦτ' εἰπὼν ἐκαθέζετο. §. 19. 2, 4, 11. 30. 3, 4, 9. 10. 3, 5, 9. 6, 3, 7. oratores dicuntur καλῶς εἰπεῖν. 7, 1, 1. Πατροκλῆς εἶπε τὸν λόγον τόνδε. cf. ἀναθορυβεῖν. Hinc ¶ 4) *ad concionem* vel *senatum referre.* Π. 6, 4, 5. p. 394. εἴ τις εἰπεῖν τι βούλεται, λεξάτω. E. 1, 7, 2. it. §. 5. vbi Leuncl. vertit *recitare*, it. c. εἰς, A. 5, 6, 23. οὐδὲν ἂν τούτων εἴποι εἰς τὴν στρατιάν. ¶ 5) *respondere.* Π. 1, 4, 12. οἱ παῖδες εἶπον· πονηρὸν λέγεις τὸ πρᾶγμα. §. 27. 28. etc. E. 3, 3, 9. ἐρομένου δὲ — ἴθι, εἶπον — c. dat. pers. et πρὸς sequente acc. rei, A. 1, 6, 9. πρὸς ταῦτα Κῦρος εἶπε τοῖς παροῦσιν. it. sine dat. E. 3, 4, 5. πρὸς ταῦτ' εἶπεν ὁ Τισσαφέρνης. Sed Απ. 4, 4, 7. ἔχειν εἰπεῖν, πρὸς ἃ — οὐδεὶς δύναιτ' ἂν εἰπεῖν, est pro ἀντειπεῖν, quod ipsum reponi volebat vir doctus in Obs. Misc. Vol. III. p. 430. non improbante Ernestio. Sed Hindenb. defendit εἰπεῖν. Et saepe sic est *respondere*, v. c. Π. 2, 2, 10. ὁ Κῦρος εἶπε πρὸς τοῦτο. §. 17. ἐκεῖνος πρὸς

πρὸς τοῦτο εἶπε. etc. ¶ 6) *interrogare.* Π. 1, 3, 14. εἰπεῖν — πῶς μαθήσῃ; 1, 4, 27. εἰπεῖν, ἐμὲ μόνον οὐ γινώσκεις; — τί δὲ, εἰπεῖν τὸν Κῦρον, ἦ καὶ σὺ συγγενὴς εἶ; Hinc in margg. legitur alicubi pro ἤρετο. v. ἔρεσθαι nr. 1. ¶ 7) *docere.* c. inf. et περὶ, Ιπ. 2, 5. περὶ πωλείας ἀρκεῖν μοι δοκεῖ τῷ ἰδιώτῃ εἰπεῖν τοσαῦτα πράττειν. Sine inf. Πο. 4, 13. ἵνα δὲ καὶ — περὶ τῆς τροφῆς εἴπω. ¶ 8) *iubere.* c. acc. rei, E. 3, 5, 8. p. 180. οὐ γὰρ ἡ πόλις ἐκεῖνα ἐψηφίσατο, ἀλλ' εἷς ἀνὴρ εἶπεν. c. dat. perſ. et inf. Π. 1, 4, 18. εἶπεν αὐτῷ μένειν. 2, 4, 16. εἶπε τῷ ἄρχοντι παρεῖναι. 3, 3, 8. εἶπεν αὐτοῖς ἀπιέναι. 6, 1, 19. 7, 3, 5. τοὺς εὐνούχους ἐκέλευσε ἀποστῆναι, τῇ δὲ τροφῷ εἶπε παραμένειν. Αγ. 8, 3. E. 1, 1, 8. 1, 4, 2. 1, 6, 6. 3, 2, 13. v. εἰς nr. 16. Αγ. 1, 30. 31. et E. 3, 4, 22. 23. 4, 5, 8. 6, 2, 2. 7, 4, 4. c. acc. perſ. et inf. Π. 2, 4, 16. εἶπεν ἀπέχοντας δειπνοποιεῖσθαι. 3, 3, 19. εἶπεν ἀπιόντας ἀριστᾶν. A. 4, 2, 11. προσελθόντας — θέσθαι τὰ ὅπλα εἶπεν. E. 5, 2, 20. εἰπὼν μηδένα παριέναι. c. dat. et acc. eiusd. perſ. Π. 1, 4, 28. εἰπεῖν αὐτῷ ἀπιόντα θαῤῥεῖν. E. 2, 1, 17. εἶπε τοῖς ἑπομένοις — ἀποπλέοντας ἆραι. O. 9, 10. εἴπομεν αὐτῇ διδόναι — καὶ μεμνῆσθαι — καὶ ἀπολαμβάνουσαν κατατιθέναι. Paulo aliter c. ſolo inf. A. 1, 3, 14. εἶπε — στρατηγοὺς ἑλέσθαι, np. δεῖν, *dixit eligendos eſſe.* 4, 5, 3. εἶπε σφαγιάσασθαι. E. 1, 7, 8. εἰπόντος Λυκίσκου, καὶ τούτους — κρίνεσθαι. Sed in his etiam verti poteſt *iubere.* Sic E. 3, 4, 4. ἐκέλευον μὴ θύειν, vbi margg. εἶπον. Non vero ſic vertere licet c. ὅτι et opt. Π. 5, 3, 19. Κῦρος εἰπὼν τῷ Χρυσάντᾳ, ὅτι ἐπὶ τῇ ὁδῷ ἐπιμένοι. Nam ἐπιμ. non ad Chryſantam referendum eſt, ſed ad Cyrum. ¶ 9) *poſtulare, imperare.* Π. 3, 1, 24. τὰ χρήματα ὧν εἶπε διπλάσια. — ὅσα εἶπε λαβών. ¶ 10) *nominare.* Αγ. 2, 12. E. 4, 3, 12. Ἀγησίλαον ἀνδρεῖον ἔξεστιν εἰπεῖν. Απολ. 15. Σ. 3, 5. εἰπεῖν τὴν τέχνην, δι' ἧς — ἀπεργάζομαι. vbi tamen poteſt acc. abſolutus eſſe, vt εἰπεῖν ſit ſimplic. *dicere.* ¶ 11) Notamus formulas a) obiiciendi: εἴποι τις ἂν vel εἴποι δ' ἄν τις, A. 7, 6, 16. Αθ. 1, 6. 7. 15. E. 7, 3, 7. p. 477. it. εἰπάτω τις, Αθ. 3, 6. it. τάχ' οὖν εἴποις ἄν, Π. 5, 4, 16. p. 318. vbi

vbi margg. εἴποι τις ἄν. it. εἴποιτε ἄν, A. 7, 6, 13. it. c. ἴσως, Π. 7, 5, 17. ἴσως ἂν οὖν εἴποι τις. Ιερ. 1, 13. εἴποις οὖν ἂν ἴσως σύ. Aπ. 1, 2, 17. ἴσως οὖν εἴποι τις ἂν πρὸς ταῦτα. §. 19. ἴσως οὖν εἴποιεν ἂν πολλοί. Contra A. 1, 9, 8. οὐδὲ τοῦτ᾽ ἂν τις εἴποι. b) exaggerandi: Aγ. 9, 3. οὐδ᾽ ἂν εἴποι τις, ὅσα πραγματεύονται, *nemo possit oratione comprehendere.* c) disputationem finiendi: Π. 5, 5, 10. p. 333. ἵνα δὲ εἴπω τὸ μάλιστα — ἐμφερές. d) concedendi: E. 7, 1, 3. οὐκ ἄρτι ἔλεγες ὡς ἥκεις —; εἶπον ταῦτα, *recte.* e) ad alia transeundi: Π. 4, 2, 20. v. συνειπεῖν. 4, 4, 3. ὁ μὲν ταῦτα εἶπεν. οἱ δὲ — E. 4, 1, 15. f) ὡς εἰπεῖν, *parum abest, fere,* E. 7, 2, 2. O. 3, 4. 12, 8. v. Raphel. ad Hebr. 7, 9. Sic Λ. 9, 2. ὡς ἀληθὲς εἰπεῖν, *vere dici potest.* it. ὡς ἐν βραχεῖ εἰπ. et ὡς συνελόντι εἰπεῖν, *vt breuiter dicam.* v. in βρ. et συναιρεῖν. ¶ 12) Ιπ. 8, 5. pro ἕνα εἴπῃ all. legunt ἀπείπῃ, all. ἐλλείπῃ. De alia var. lect. v. supra nr. 6. et 8. it. λέγειν nr. 1. d. it. προειπεῖν nr. 1.

εἴ περ, εἴ πη, εἴ που, εἴ πως, v. εἰ nr. 20. sqq.

εἴργειν (et εἵργειν), ¶ 1) *arcere.* Phauorin: εἴργω, τὸ κωλύω, ψιλοῦται· εἵργω δὲ, τὸ εἰς εἱρκτὴν ἐμβάλλω — δασύνεται. De constructione v. omnino Thom. Mag. A. 3, 1, 9. ἐφοβεῖτο — μὴ οὐ δύναιτο ἐκ τῆς χώρας ἐξελθεῖν — ἀλλ᾽ εἴργοιτο πάντοθεν ὑπὸ τινῶν ἀπορῶν. 3, 3, 10. τούτους εἴργειν, ὥστε μὴ δύνασθαι βλάπτειν ἡμᾶς, E. 6, 4, 27. c. inf. sine negatione, E. 7, 2, 13. ὥστε γὰρ τὴν σύντομον ἀφικέσθαι ἡ φάραγξ εἶργε. Leuncl. et Wells. inserunt οὐ ante τὴν σύντ. c. gen. E. 1, 1, 35. τοὺς — Ἀθηναίους εἴργειν τῆς γῆς. 2, 2, 5. 7, 1, 2. p. 438. εἰ καὶ θαλάττης εἴργοιντο. 7, 2, 17. c. ἀπὸ, A. 6, 3, 5. ἀπὸ τοῦ ὕδατος εἶργον αὐτούς. Λ. 2, 13. de quo loco cf. ἐραστὴς n. 1. 12, 4. Aπ. 1, 2, 20. Σ. 8, 19. c. ἐκ, A. 6, 6, 9. extr. εἰρξόμεθα (med. pro pass.) ἐκ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων. Ιερ. 4, 5. εἴργειν ἐκ τῶν ἱερῶν. ¶ 2) *vetare.* Π. 2, 3, 5. p. 119. ἐποίουν τοῦτο κωλυόμενος — ὥσπερ καὶ ἄλλα ἐστὶν, ἃ εἰργόμενος — πράττειν ἠναγκαζόμην. ¶ 3) εἴργεσθαι legitur pro φείδεσθαι. v. φείδ. nr. 6. ¶ 4) Editur pro εἵργειν, *in carcerem coniicere.* Λ. 8, 4. Ἔφοροι ἱκανοὶ — ἄρχοντας καταπαῦσαι καὶ εἷρξαι

ξαι γε. Cod. Lipf. folus habet εἶρξαι. E. 1, 1, 6. Ἀλκιβιάδην — ξυλλαβὼν εἶρξεν ἐν Σάρδεσι. Melius Steph. et Mor. εἶρξεν. 1, 2, 9. αἰχμάλωτοι — εἰργμένοι τοῦ Πειραιῶς ἐν λιθοτομίαις. Ita etiam Steph. Sed Mor. εἰργμ. Sic cum Steph. fcripfimus E. 4, 8, 16. εἶρξε. In fqq. eft συνειληφώς. 5, 2, 22. εἰργμένον. 5, 4, 8. εἶρξαι. 7, 4, 37. οἱ εἰργμένοι. In quibus locis omnibus Welf. edidit fine afpiratione. Sic quoque fcribendum videtur E. 5, 3, 22. οἷς ἠπίστει εἶρξας φυλάττειν. quanquam etiam Steph. habet εἶρξας. Sed 5, 4, 56. omnes edidere τούτους εἶρξε ἐν τῇ ἀκροπόλει.

εἱργμοφύλαξ, (poet. Port.) *carceris cuftos.* E. 5, 4, 8. Sed nos cum Steph. fcripfimus εἰργμοφ.

εἰρημένος v. in ἐρεῖν.

εἰρήνη, *pax.* a) Π. 7, 4, 4. εἰρήνης καὶ εὐφροσύνης πάντα πλέα ἦν. E. 4, 8, 15. ἡ εἰρήνη ἐγένετο ἀτελής. Cf. βέβαιος et δίκαιος. b) c. ἐν, Π. 6, 1, 12. ἐν πολλῇ εἰρήνῃ βιοτεύειν. cf. ἄγειν. Cum variis verbis, v. c. c) ἄγειν. v. ibi nr. 24. d) c. ἀποτρέπειν. v. ibi. e) c. δεῖσθαι, E. 2, 2, 8. 4, 8, 14. ὅτι εἰρήνης δεόμενος ἥκοι τῇ πόλει πρὸς βασιλέα. f) c. δέχεσθαι, E. 2, 2, 13. 5, 1, 28. 6, 3, 7. g) c. διαπράττεσθαι, E. 6, 3, 4. p. 382. *conficere.* Sed aliter Πο. 5, 5. δι' εἰρήνης διαπράττειν, *pace, non bello, confequi.* h) c. ἐπιθυμεῖν, E. 5, 1, 26. pro quo ibid. eft: εἰς τὴν εἰρ. πρόθυμοι ἦσαν. i) c. ἔχειν, *feruare.* E. 3, 4, 6. v. lit. p. Legitur etiam c. var. lect. ἄγειν, vbi vid. l. l. k) c. καταλείπειν, *regionem pacatam* f. *illaefam relinquere.* A. 7, 7, 20. vbi oppon. μένειν ὡς ἐν πολεμίᾳ. l) c. καταπέμπειν, E. 5, 1, 27. *formulam* f. *leges pacis mittere.* cf. καταπ. m) c. παρέχειν, O. 4, 10. n) c. ποιεῖν, Π. 3, 2, 6. εἰρήνην ποιῆσαι Ἀρμενίοις καὶ Χαλδαίοις, *inter Armenios et Chaldaeos pacem conciliare.* it. §. 8. 7, 4, 3. it. fine dat. Aγ. 1, 7. πειράσεσθαι εἰρήνην ποιῆσαι, np. inter regem et Graecos. E. 6, 3, 3. εἰρήνην ποιήσειν, inter ciues et Lacedaemonios. Sed o) εἰρήνην ποιεῖσθαι eft *pacem cum fuo hofte facere.* E. 4, 6, 2. 6, 2, 1. 6, 3, 2. 4. 6. p. 388. §. 9. 7, 4, 11. vbi funt genitiui confequ. εἰρήνην τῶν ἄλλων πεποιημένων. Sic c. ἐπὶ conditionis, E. 2, 2, 12. ἐποιοῦντο εἰρήνην, ἐφ'

ᾧ

ᾧ — ἕπεσθαι. §. 13. ἐφ' οἷς οἱ Λακεδαιμόνιοι ποιοῖντο τὴν εἰρήνην. 3, 2, 15. et c. dat. E. 2, 2, 9. Λακεδαιμονίοις — ἐφ' οἷς προεκαλοῦντο, εἰρήνην ποιεῖσθαι. c. πρὸς, E. 4, 7, 1. εἰρήνην πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς ἐποιήσαντο. 4, 8, 12. πειρᾶσθαι εἰρήνην τῇ πόλει ποιεῖσθαι πρὸς βασιλέα. Hic videtur ποιεῖσθαι eſſe pro ποιεῖν, niſi quod pax ad ipſum quoque Antalcidam pertinet. Sed aliter c. μετὰ, E. 7, 4, 7. μετὰ τῶν βουλομένων ποιησόμενοι τὴν εἰρήνην, tam ipſi quam illi. p) c. πράττειν, *ſeruare*. E. 3, 4, 6. ἐπὶ τούτοις ὤμοσε — ἦ μὴν πράξειν ἀδόλως τὴν εἰρήνην. Paulo poſt eſt: ἐμπεδώσειν τὰς σπονδὰς, et deinde: ἀντὶ τοῦ εἰρήνην ἔχειν, pro quo Ἀγ. 1, 11. ἀντὶ τοῦ εἰρήνην πράσσειν, quod Leuncl. non recte vertit *pacem procurare* et *conficere*, np. ap. regem. Nam hoc eſt ποιεῖν. q) c. τυγχάνειν, *impetrare*, E. 7, 4, 7. εἰ τύχοιεν ἂν εἰρήνης. r) c. χρῆσθαι, h. e. δέχεσθαι, E. 5, 1, 22. s) Pro πρὸ τῆς εἰρήνης, *ante pacem factam*, Πο. 4, 40. all. habent π. τ. εἰρημένης, et intelligi volunt εἰσφορᾶς. Incommode.

εἰρηνικὸς, *ad pacem ſpectans*. O. 1, 17. εἰρηνικαὶ ἐπιστῆμαι, *artes pacis*, opp. πολεμικαῖς. Sic 6, 1. τὰ εἰρηνικὰ ἔργα. Intelligitur inprimis agricultura. Pollux 7, 159. memorat τὰς εἰρηνικὰς τέχνας.

εἰρηνικῶς, *pacate, non hoſtium more*. E. 3, 1, 19.

εἰρηνοποιὸς, *pacificus*. Ita E. 6, 3, 4. p. 382. dicuntur legati, qui pacem conciliant.

εἰρηνοφύλαξ, *pacis cuſtos*. Πο. 5, 1. εἰρηνοφύλακες Athenis creandi.

εἰρκταὶ, ¶ 1) *loca clauſa, ſepta*. Π. 3, 1, 11. ἃ ἐνόμιζεν ἑαυτῷ ἐχυρὰ χωρία — ταῦτα εἰρκτὰς αὐτῷ ἔλαθες προκατασκευάσας. vbi Cod. Guelf. εἰρκτ. Hinc ¶ 2) Morus explicat *muri* E. 4, 7, 7. περὶ τὰς εἰρκτὰς στρατευομένου αὐτοῦ. Leuncl. cum Brodaeo rectius vertit *Irctae*, Goldhagen *Erktä*, vt ſit nomen loci prope Argos. Et Schneidero quoque loci alicuius nomen videtur latere. Philelph. *ergaſtula*. Fr. Port. intelligi putat *loca ſuburbana*. ¶ 3) Eleganter ita dicuntur *gynaecea*, vbi feminae qs. clauſtro a maribus remotae ſeruantur. v. Raphel. ad 1 Theſſal. 4, 6. Απ. 2, 1, 5. οἱ μοιχοὶ

μοιχοὶ εἰσέρχονται εἰς τὰς εἱρκτὰς, εἰδότες ὅτι κίνδυνος. Vterque Portus et Ernest. interpretantur *domus alienas*.

εἰς (in Ελλ. fere ſemper ἐς), ¶1) *in, ad*. c. acc. Π. 5, 4, 11. ἀπῆλθον εἰς τὴν Γαδάτα, πρ. χώραν. A. 1, 2, 2. Aπ. 4, 2, 1. etc. v. ἀφικνεῖσθαι, βάπτειν, γίγνεσθαι, εἰπεῖν nr. 4. ἐξέρχεσθαι, ἥκειν, ἰέναι, προσίεσθαι, στρατεύεσθαι, et ſimilia. Refertur ad duo nomina, A. 4, 6, 17. κατέβησαν εἰς τὸ πεδίον καὶ κώμας. Sed 2 codd. habent καὶ εἰς κώμας. 6, 3, 9. παρέπεμψε εἰς τὰ πλάγια καὶ τὰ ἄκρα. vbi all. ante τὰ ἄκρ. inſerunt εἰς, quod placet Brodaeo. 7, 1, 7. ὃς ἂν μὴ παρῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ τὸν ἀριθμόν. Cod. Par. εἰς τὸν ἀρ. ¶2) Attice genitiuo iungitur (v. Gregor. de dialectis p. 19. ibique Koen.), omiſſo nomine οἶκον, vel ſimili. Sic Act. 2, 27. εἰς ᾅδου. vbi v. interpp. et quos laudat Reitz. ad Lucian. T. I. p. 827. Moeris p. 153. εἰς Διονυσίου, Ἀττικῶς· πρὸς Διονύσιον, Ἑλληνικῶς. Π. 2, 3, 5. p. 118. εἰς οὐδενὸς διδασκάλου φοιτήσαντα. Λ. 2, 1. E. 5, 4. 6. εἰς ἑνὸς τῶν διακόνων ἐξέπεμψεν αὐτοὺς, quod tamen Stephano diſplicebat. Nos intelligimus cellam, cubiculum. 6, 5, 30. προσῆλθον — εἰς Γαιαόχου, πρ. ναόν. Cf. διδάσκαλος. ¶3) c. nominibus gentium indicat ſimul locum, in quo illae verſantur, ſ. regionem. v. Bergler. ad Alciphr. p. 20. et Doruill. ad Charit. p. 401. Π. 1, 5, 1. ἀπελθὼν εἰς Πέρσας, *in Perſidem*. §. 7. p. 56. ἴτε εἰς Μήδους. Cod. Guelf. ἐς M. 2, 1, 1. εἰς Πέρσας ἀπῄει. Cod. Guelf. εἰς πόλιν, quod pro gloſſemate habetur. §. 2. p. 89. πέμπειν εἰς Πέρσας. 5, 1, 11. εἰς Πέρσας ὅτε ἀπῄεις. 6, 1, 23. οἴχεται εἰς τοὺς πολεμίους, *in terram hoſtium*. 6, 2, 2. 8, 5, 10. A. 1, 3, 5. 4, 7, 1. 5, 5, 1. ¶4) c. inf. et μὴ, *quo minus, ne*. Π. 1, 4, 5. οὐκ ἀπεδίδρασκεν — εἰς τὸ μὴ ποιεῖν. Hinc A. 7, 8, 12. pro ὥστε μὴ — φοβεῖσθαι, all. habent εἰς τὸ μὴ φοβ. it. ſine μὴ, Aπ. 3, 6, 2. v. λέγειν nr. 1. d. ¶5) *apud*. A. 6, 3, 15. συμμῖξαι εἰς Κάλπης λιμένα. etc. v. ἐπιφαίνεσθαι. ¶6) *vsque ad*. A. 1, 2, 22. ὄρος αὐτὸ περιέχει — πάντῃ ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν. §. 25. ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῶν ὀρῶν τῶν εἰς τὸ πεδίον, πρ. καθηκόντων. 6, 4, 2. τὸ εἰς τὴν

τὴν θάλατταν καθῆκον. Σ. 8, 18. χρώμενοι εἰς γῆρας διατελοῦσι. Cf. θάλαττα. ¶ 7) *inter*. Απ. 1, 1, 14. ἐξιτητέον εἰς ἀνθρώπους. Saepe sic est post verba c. ἐκ composita, quae vid. Cf. λέγειν nr. 1. d. Paulo aliter Απ. 2. 1, 7. εἰς τοὺς ἀρχικοὺς τάττομεν, pro quo ibid. τάττω εἰς τὴν τῶν ἄρχειν βουλομένων τάξιν. (v. τάττειν nr. 2.) 4, 2, 39. bis. Sic §. 17. εἰς τὸ αὐτὸ θετέον, vbi saepius est πρός. ¶ 8) *aduersus*. Π. 2, 2, 1. p. 101. ὁποῖοι μέν τινες ἔσονται εἰς τοὺς πολεμίους. Α. 4, 2, 5. ἵεντο εἰς τοὺς ἀνθρώπους. 4, 5, 14. ἔδραμον εἰς τοὺς πολεμίους. Ε. 7, 4, 34. ἔγκλημα εἰς τοὺς θεούς. All. πρὸς τ. θ. Απ. 3, 14, 4. νομίσας — εἰς αὐτὸν εἰρῆσθαι. vbi potest etiam verti *de*. cf. λέγειν nr. 1. στρατεύειν et στρατεύεσθαι. ¶ 9) *secundum*. Π. 8, 1, 11. τῷ ὄντι εἰς κάλλος ζῆν. Witter. ad Thom. Mag. in v. εἰς τάχος comparat cum forma εἰς κάλλος γράφειν, h. e. καλῶς. cf. nr. 15. Sed magis placet: *ad honesti et decori normam*. Αγ. 9, 1. τῷ εἰς κάλλος βίῳ (Hutch. intelligit διοικηθέντι) opp. αἰσχρουργία. ¶ 10) *pro*. vel facit periphrasin datiui. Π. 3, 3, 5. εἴ τι που καλὸν ἴδοι εἰς τὴν στρατιάν. Α. 1, 2, 27. 3, 3, 12. τοὺς ἵππους εἰς ἱππέας κατασκευάσωμεν. Ε. 4, 2, 4. ὅπλα ἐς τὴν στρατιὰν κατεσκευάσθη. 5, 2, 13. πέμπειν ἐς τοὺς μυρίους ξύνταγμα ἐς ἑκάστην πόλιν. Hic alterum ἐς explicant: *pro cuiusuis vrbis facultatibus*. Sed vterque Portus hoc ἐς vult deleri, Morus vncinis inclusit, Leunclau. vertit *ad*. Ο. 2, 4. v. ἱκανὸς nr. 1. 4, 5. εἰς ὁπόσους δεῖ διδόναι τροφήν. Sic Α. 1, 3, 3. et 7, 7, 23. εἰς τὸ ἴδιον, *in meos vsus*. Sic distributiue, Π. 4, 5, 18. λαβεῖν ἵππους εἰς τάξιν ἴσους ἑκάστοις, *pro singulis manipulis*. ¶ 11) *quod attinet ad*. v. c. διαφέρειν εἴς τι. v. διαφέρειν nr. 5. πιστεύειν εἴς τι. v. πιστεύειν nr. 4. Π. 5, 4, 6. εἴς γε τὸ ἴδιον. Leunclau. *priuatim*. Sed melius videtur: *quod quidem ad te ipsum attinet*, vel *in priuatis quidem rebus tuis*. Α. 2, 6, 17. οὐδεὶς — ἐς Φιλίαν αὐτοὺς ἐμέμφετο. 4, 1, 19. v. ἄξιος nr. 8. d. Αγ. 4, 1. v. δικαιοσύνη n. 2. Λ. 2, 15. v. ἀφροδίσια. 11, 1. καὶ εἰς τὰς στρατιὰς — ἐμηχανήσατο. Αθ. 1, 5. ἀκρίβεια πλείστη εἰς τὰ χρηστά. Ε. 7, 4, 30. καταφρονούμενοι εἰς τὰ πολεμικά. Απ.

3,

3, 5, 1. ἐνδοξοτέραν τὴν πόλιν εἰς τὰ πολεμικά. O. 18, 1. δίδασκέ με εἰς τοῦτο (h. e. τοῦτο) — εἰς τοῦτο, *hoc in genere*, ταυτὰ ἐμοὶ ἐπιστάμενος. 19, 12. τί ἂν ἀποδοκιμάσαις εἰς τὰς φυτείας. Mofche accipit pro ἐν ταῖς φυτείαις. Σ. 4, 15. ἐλευθεριωτέρους εἰς χρήματα, φιλοπονωτέρους δὲ ἐν κινδύνοις. Sic ab initio fententiae: Π. 5, 4, 12. εἰς τὴν τοῦ καρποῦ κομιδὴν, — ὁ κρατῶν κομίσεται. All. intelligunt de tempore, quo fructus colliguntur, coll. nr. 12. Π. 8, 8, 4. εἰς γε μὴν χρήματα, τῆδε ἀδικώτεροι. Mofche ad O. 19, 12. iungit potius εἰς cum ἀδικώτ. A. 1, 9, 10. εἰς γε μὴν δικαιοσύνην, εἴ τις αὐτῷ φανερὸς γένοιτο ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος. (vbi Hutch. dicit, intelligenda effe verba τὰ ἥκοντα vel ἀνήκοντα, vt §. 13. κόσμον — ἢ ὡς εἰς πόλεμον ἢ ὡς εἰς καλλωπισμόν.) Sed Mofche l. l. εἰς δικ. dictum putat pro ἐν δικαιοσύνῃ. Λ. 11, 3. E. 6, 4, 8. εἰς τὴν μάχην πάντα τἀναντία τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐγένετο. it. poft articulum, Π. 8, 3, 4. ἐπεμελεῖτο τῶν εἰς τὴν ἐξέλασιν. A. 1, 9, 8. τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἔργων — φιλομαθέστατον εἶναι. vbi Hutch. p. 91. dicit, plene legi ap. Aefchin. dial. 2, 2. τὰ εἰς πλοῦτον ἥκοντα. Alias dicitur τὰ πρὸς f. ἀμφὶ τὸν πόλεμον. v. ἀσκεῖν nr. 1. b. E. 6, 2, 20. τῶν εἰς ναυμαχίαν ἀνεπιστήμονες. O. 9, 6. τὸν κόσμον τὸν εἰς ἑορτὰς — ἐσθῆτα τὴν εἰς ἑορτάς. ¶ 12) c. nominibus temporis: *circa*. Saepe de futuro. Pollux 1, 66. φιλοτιμότερον (h. e. elegantius), προστιθέναι τὴν εἰς πρόθεσιν ταῖς ἐπιούσαις ἡμέραις, οἷον, εἰς αὔριον, εἰς τὴν ἐπιοῦσαν, καὶ εἰς ἡμέραν γ' (h. e. τρίτην), etc. Cf. fect. 67. Π. 1, 4, 16. ἐπεθύμησε θηρᾶσαι εἰς τοῦτον τὸν χρόνον. Vertunt *id temporis*: quod Stephano non placet, quia agitur de tempore nuptiarum, quae futurae erant. 1, 5, 7. p. 52. ὅπως — εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον εὐφραίνωνται. 3, 1, 24. προεῖπε τοῖς ἑαυτοῦ — εἰς τρίτην ἡμέραν παρεῖναι. 5, 3, 4. ἥκετε εἰς τὴν τριακοστὴν ἡμέραν. Sed omiffo nomine ἡμ. §. 14. εἰς τρίτην δειπνήσω. Vtra fit Attica forma, diffentire videntur Thomas p. 175. et Moeris, p. 152. quorum v. interpp. cf. ἡμέρα. Π. 5, 4, 10. p. 313. οὐκ εἰς μακρὰν, *breui*. §. 12. vid. nr. 11. 8, 4. 12. δώσω —. πότε; εἰς τριακοστὸν ἔτος.

A. 1, 7, 1. εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἕω ἥξειν βασιλέα. Λ. 11, 1. τὰ ἔτη, εἰς ἃ δεῖ στρατεύεσθαι. vbi eſt fere pro ἐν. E. 3, 5, 6. παρέσεσθαι ἐς ῥητὴν ἡμέραν. §. 18. ἐς τὴν αὐτὴν ἡμέραν παρέσεσθαι. 6, 4, 30. εἰς τὸν περὶ τὰ Πύθια χρόνον. Vbi τὸν in nonnullis male omittitur. Aπ. 1, 2, 8. εἰς τὸν πάντα βίον. cf. χρόνος. O. 7, 36. ἡ εἰς τὸν ἐνιαυτὸν κειμένη δαπάνη εἰς τὸν μῆνα δαπανᾶται, vbi prius ad futurum ſpectat, alterum ad praeſens. Nam non ſemper eſt de futuro. Sic A. 2, 3, 13. εἰς τὴν ὑστεραίαν οὐχ ἧκεν. 4, 1, 12. 5, 3, 11. θήραν ἐποιοῦντο εἰς τὴν ἑορτὴν, np. quotannis. Ιερ. 5, 2. τῆς εἰς τὸ παρὸν ἐξουσίας ἕνεκα. Sic Λ. 9, 2. σώζεσθαι εἰς τὸν πλείω χρόνον, eſt de tempore indefinito. cf. ἑσπέρα et νύξ. it. c. aduerb. K. 13, 7. εἰς ἀεί. Cf. nr. 16. ¶ 13) c. nominibus numeri, vel cum vel ſine articulo: *circiter*. Cf. ἔτος. Π. 2, 1, 2. p. 87. et 88. ſaepe, vt: ἱππέας εἰς ὀκτακισχιλίους ἄγειν — ἱππέας εἰς ἑξακισχιλίους, vbi εἰς deeſt in Cod. Guelf. 3, 1, 19. ἱππεῖς εἰς ὀκτακισχιλίους, πεζοὶ εἰς τέτταρας μυριάδας. 6, 1, 26. συντελεῖν εἰς τὰ ἑκατὸν ἅρματα. 6, 2, 4. quater. §. 5. p. 363. ἀριθμὸν εἰς δώδεκα μυριάδας. A. 1, 1, 10. 1, 8, 3. 3, 3, 12. εἰς διακοσίους — εἰς πεντήκοντα. 6, 4, 16. 7, 3, 26. 7, 7, 31. 7, 8, 6. 8. vbi etiam eſt ὡς. it. c. ὡς, E. 4, 1, 9. ξυνέδραμον ὡς ἐς ἑπτακοσίους — κατέβαλον ὡς ἐς ἑκατόν. cf. ὡς n. 25. Hinc A. 4, 7, 6. ἄνθρωποι εἰς τοὺς ἑβδομήκοντα, all. ὡς ἑβδομ. 7, 3, 28. ὡς χίλια, Cod. Eton. εἰς χίλ. it. c. aduerb. Π. 7, 1, 2. εἰς τρὶς, vbi margg. καὶ τρίς. A. 6, 4, 11. 13. Aliter de pretio. v. λογίζεσθαι nr. 1. ¶ 14) Ponitur pro ἐν. Π. 2, 1, 2. p. 87. ἔχοντα εἰς Καΰστρου πεδίον ἑξακισχιλίους ἱππεῖς. §. 6. καταθεὶς τὰ ὅπλα εἰς τὸ μέσον. Cod. Guelf. non habet εἰς τ. μ. 4, 1, 1. στὰς εἰς τὸ μέσον. A. 2, 2, 8. v. κατασκηνοῦν. §. 10. παρήγγειλε — εἰς τάξιν τὰ ὅπλα τίθεσθαι. 2, 5, 8. τετρωμένος εἰς τὴν γαστέρα. 3, 4, 7. Λ. 13, 9. ἀκούεται εἰς ἑκάστην τὴν ἐνωμοτίαν. Αθ. 1, 19. διὰ τὴν κτῆσιν τὴν ἐν τοῖς ὑπερορίοις, καὶ διὰ τὰς ἀρχὰς τας εἰς τὴν ὑπερορίαν. O. 7, 26. Ιππ. 5, 7. εἰς τὸ ἄδηλον ἀποκρύπτων. Alia exempla v. in ἐπήκοος, καθέζεσθαι, καθίζειν, καθιστάναι, μέτωπον, ὁρμίζεσθαι, παρεῖναι. et.

cf. Obſ. Miſc. Vol. VI. p. 276. et ſupra nr. 11. Referri huc poteſt Π. 2, 1, 2. p. 89. θώραξ περὶ τὰ στέρνα, γέῤῥον εἰς τὴν ἀριστερὰν, κοπὶς εἰς τὴν δεξιάν. ¶15) Facit periphraſin aduerbii. Π. 3, 1, 4. εἰς καιρὸν ἥκεις, h. e. εὐκαίρως. — 4, 5, 17. et 5, 2, 4. et A. 2, 3, 12. εἰς δύναμιν, pro viribus. v. δύναμις nr. 2. Π. 2, 1, 9. et Aπ. 3, 3, 4. εἰς τὸ δυνατὸν, quantum fieri poteſt. v. δυνατὸς n. 9. A. 1, 8, 7. εἰς πλάγιον, oblique. A. 4, 7, 2. et Σ. 1, 3. εἰς καλὸν, opportune. A. 5, 6, 14. εἰς κοινὸν, publice. Vbi oppon. ἰδίᾳ. A. 7, 1, 21. εἰς ἀφθονίαν, copioſe. Λ. 1, 2. εἰς τὰ ἔσχατα μάλα, maximopere. Ιερ. 11, 1. μᾶλλον εἰς τὸ δέον, vtilius. Ιπρ. 3, 2. εἰς τάχος, celeriter. K. 7, 11. εἰς τὰ πολλὰ, plerumque. Steph. volebat ὡς τ. π. ¶16) Cum numeralibus indicat distributionem. De altitudine frontis in acie ſ. aciei a fronte vsque ad agmen extremum, Π. 2, 1, 13. ὁπότε εἰς ἕνα πορεύοιτο ἡ τάξις, ſingulis ſingulos ſubſequentibus. 2, 3, 9. παραγγείλας δύο εἰς ἕνα ἰέναι. Hutch. et Zeun. rectius delent hoc δύο. 5, 3, 16. p. 300. τοὺς ἑκατοντάρχους ἐν μετώπῳ. ὁ δ' ἑκατόνταρχος τὴν τάξιν (quae comprehendit 100 milites) ἀγέτω εἰς ἕνα. it. Π. 2, 3, 9. εἰς δύο ἄγειν τὸν λόχον, binos, deux à deux. 6, 3, 10. 7, 5, 8. A. 2, 4, 14. Κλέαρχος ἡγεῖτο εἰς δύο. Hutch. ſupplet: τοῖς ἑαυτοῦ εἰς δύο τεταγμένοις. E. 3, 1, 19. 7, 4, 22. (vbi tamen intelligendum videtur de latitudine frontis.) it. Λ. 11, 4. εἰς τρεῖς, ternos, et εἰς ἕξ, ſenos. it. Π. 2, 3, 9. παρήγγειλεν εἰς τέτταρας, quaternos, ἄγειν τὸν λόχον — (ἄγειν in nonnullis deeſt) ὡς εἰς τέσσαρας ἴοι ὁ λόχος. 8, 3, 5. ἔστασαν τῶν δορυφόρων εἰς τετρακισχιλίους (hoc εἰς pertinet ad n. 13.) ἔμπροσθεν δὲ τῶν πυλῶν εἰς τέτταρας, in quaternos explicati, δισχίλιοι ἑκατέρωθεν. (Sic §. 6. ἦγοντο ταῦροι τῷ Διῒ — εἰς τέσσαρας, quaterni.) it. E. 3, 2, 13. εἶπε παρατάττεσθαι ἐς ὀκτὼ, octonos. Fr. Portus explicat de latitudine frontis. Sed iungitur etiam c. βάθει, altitudine, quando plures quam octo ſunt: E. 2, 4, 8. ἀντανέπλησαν τὴν ὁδὸν· βάθος δὲ οὐ πλέον ἢ ἐς δέκα ἐγένοντο. Π. 2, 4, 3. εἰς δώδεκα τάττειν βάθος. E. 6, 4, 12. εἰς τρεῖς (all. τρὶς) τὴν

τὴν ἐνωμοτίαν ἄγειν — εἰς δώδεκα τὸ βάθος. vbi εἰς duplicem ſignificationem habet. E. 4, 2, 7. ἐς ὁπόσους δέοι τάττεσθαι — ὅπως μὴ λίαν βαθείας τὰς φάλαγγας ποιούμενοι — §. 11. ἀμελήσαντες τοῦ ἐς ἑκκαίδεκα (np. τάττεσθαι) βαθεῖαν παντελῶς ἐποιήσαντο τὴν φάλαγγα. A. 7, 1, 15. ταττόμενοι — εἰς πεντήκοντα ἐγένοντο, *in quinquagenos*. Π. 6, 3, 8. ἔταττον εἰς ἑκατὸν πανταχῇ τὴν μυριοστὺν ἑκάστην. Hic eſt et de latitudine et de altitudine. §. 11. p. 383. εἰς τοσούτους τεταγμένοι, πρὸς οὕτω βαθείας φάλαγγας — τοὺς εἰς ἑκατὸν — ὁπλίτας εἰς μυρίους ἂν βουλοίμην τετάχθαι. 6. 4, 5. p. 392. 8, 3, 8. μύριοι εἰς ἑκατὸν πανταχῇ τεταγμένοι, tam a fronte, quam a lateribus. ¶ 17) Omittitur, a) in oppoſitione. Π. 8, 8, 7. ὥστε ἀρκεῖν αὐτοῖς — εἰς γυμνάσια τὰς θήρας. In multis deeſt εἰς. A. 2, 3, 9. τὰς βαλάνους τραγήματα ἀπετίθεσαν. Muret. fruſtra legi vult εἰς τραγ. v. Hutch. b) ante pronomina. Π. 1, 4, 4. ταῦτα προύκαλεῖτο. 2, 4, 8. p. 131. εἰ εἰς τοιοῦτόν τι λαμβάνοιμι, ὃ (i. e. εἰς ὃ) μέλλει καὶ σοὶ δαπανηθὲν βέλτιον εἶναι. A. 7, 3, 2. ὅ τι τιςῦμῶν δεῖται. Σ. 2, 8. ὅσον ἔδει ῥίπτειν ὕψος. Cf. χρῆσθαι nr. 1. 2. c) aliter. A. 4, 3, 24. τὰ ἐναντία στρέψαντες ἔφευγον. Ιπ. 8, 6. τὰ κατάντη ἁμιλλώμενοι. Steph. inſeri iubebat εἰς, Leuncl. ἐς. v. Bach. ad Ageſ. 1, 29. qui ex Sophocle et Callimacho defendit lectionem τὸν Σαρδιανὸν τόπον ἐχώρησε. Sed εἰς additum extat E. 3, 4, 21. Cf. Zeun. Contra ¶ 18) redundat. Π. 2, 1, 4. v. χείρ nr. 1. r. Aliud exemplum eſt in v. ἄπειρος. ¶ 19) Confunditur a) c. ἀμφί, Π. 5, 2, 1. v. ἀμφί nr. 3. b) c. εἰ, A. 4, 5, 11. εἰ τὴν νύκτα, all. εἰς τ. ν. Cf. εἰ nr. 26. c) c. ἐπί, Π. 3, 2, 4. ἔθεον, ὥςπερ εἰώθασιν, ἐπ' αὐτούς. Cod. Guelf. εἰώθεσαν, εἰς αὐτ. quod praefert Zeun. quia ſic eſt interdum εἰς. v. ſupra nr. 8. 4, 5, 7. ἐς τὸ τοῦ Κύρου στράτευμα. All. ἐπὶ τὸ φίλιον στρ. quod idem Zeun. praefert. 4, 6, 2. p. 257. βασιλεὺς ἐπὶ θήραν αὐτὸν παρακαλέσας. Cod. Guelf. εἰς θήρ. 5, 5, 1. ἥκειν ἐπὶ τὸ στράτευμα. Zonaras: εἰς τὸ στρατόπεδον. A. 3, 2, 4. ἐσταλμένος εἰς πόλεμον. All. ἐπὶ πόλ. cf. ἁρπαγή, βάθος, θεῖν, παρεῖναι nr. 1. ἁμιλλᾶσθαι, ἐπὶ c. acc. nr. 1. πρανὴς nr. 1. d) c. πρὸς, Π.

Π. 2, 1, 7. πρὸς ἰσχύν. Cod. Guelf. εἰς ἰσχ. 5, 4, 21. ἀφικνεῖται πρὸς τὰ μεθόρια. All. εἰς τὰ μεθ. vbi, vt in tribus ſequentibus locis, Zeunio probatur εἰς. 6, 1, 2. ἀνατείνας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν. Cod. Guelf. εἰς τὸν οὐρ. §. 23. πέμψαι πρὸς τὸν ἐμὸν ἄνδρα. Guelf. εἰς. A. 7, 1, 10. πρὸς τὸ τεῖχος. all. εἰς. Cf. nr. 8. it. πρὸς c. acc. n. 23. et συμβάλλεσθαι nr. 2. et διαπρεσβεύεσθαι. e) c. ἕως, Π. 5, 1, 11. ἕως ὅτε Ἀστυάγης ἡμᾶς ἀπέστρεψεν; Marg. St. et Cod. Guelf. εἰς ὅτε. f) c. καί, v. ſupra nr. 13. g) c. ὡς, v. ſupra nr. 13. Cf. 15. et ὡς nr. 27. h) εἰς τὸ c. ὥςτε, v. ſupra nr. 4. i) εἰς c. ἐν. v. ἐν nr. 15. k) c. κατά. v. κατάντης. ¶ 20) εἰς τοὔμπαλιν v. in ἔμπαλιν. Et εἰς χεῖρας δέχεσθαι v. in χείρ n. 1. s.

εἷς, ¶ 1) *vnus*. Circumſcribit paucitatem. A. 6, 6, 9. p. 367. οὔτε ἑνὸς ἀνδρὸς ἕνεκα, οὔτε δυοῖν. E. 3, 3, 5. ἔνθα μὲν ἕνα, ἔνθα δὲ δύο πολεμίους — ἕνα μὲν πολέμιον, ξυμμάχους δὲ πολλούς. ¶ 2) Adhibetur varie in distributione: de tribus, A. 5, 4, 5. οἱ μὲν δύο ἐκβάντες — ὁ δὲ εἷς ἔμενε. E. 1, 7, 10. p. 56. τριῶν μερῶν· ἑνὸς μὲν — ἑτέρου δὲ — ἑτέρου δέ. De quatuor, Π. 1, 2, 4. v. ἄλλος. it. E. 7, 4, 27. διενεμήθησαν· καὶ ἓν μέρος ἔλαβον Ἀγγεῖοι, ἓν δὲ Θηβαῖοι, ἓν δὲ Ἀρκάδες, ἓν δὲ Μεσσήνιοι. Cf. nr. 4. ex A. 6, 6, 12. ¶ 3) Oppon. a) πάντες. Π. 8, 5, 3. ὁ αὐτὸς χρόνος ἀρκεῖ μιᾷ τε σκηνῇ καὶ πάσαις ἀνῃρῆσθαι — ἑνί τε μέρει καὶ πᾶσι πεποιῆσθαι. 8, 6, 6. οὐ δυναίμην ἐγὼ εἷς ὢν τὰ πάντων ἀγαθὰ διασώζειν. b) πλείονες. Απ. 2, 3, 1. τῶν μὲν πλειόνων ὄντων, τοῦ δὲ ἑνός. 3, 14, 5. c) πλεῖστοι. Π. 8, 2, 9. ἐξὸν αὐτῷ θησαυροὺς πλείστους ἑνί γε ἀνδρὶ — καταθέσθαι. vbi nonnulli ἑνὶ interpretantur μόνῳ, ſed Steph., probante Hutch: *plures eſſe quam vsquam, qui quidem vnius tantummodo viri ſint.* Eſt haec formula Xenophonti familiaris. v. Valckenar. ad Herodot. 6, 170. Sic A. 1, 9, 7. πλεῖστοι δὴ αὐτῶν (all. melius αὐτῷ), ἑνί γε ἀνδρὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν, ἐπεθύμησαν χρήματα — προέσθαι, *ex tot hominibus noſtrae aetatis vni huic*, Hutch. it. §. 13. Similiter Π. 5, 3, 15. εἰ ἡττῴμεθα αὐτοῦ εὖ ποιοῦντες τοσοίδε ὄντες ἑνὸς ἀνδρός. ¶ 4) Iungitur c. μόνος, Π. 5, 3, 21. ἓν μόνον παρα-

παραλέλειπτο τῆς ἐπιμελείας. Intell. μέρος. K. 10, 14. c. τὶς, A. 6, 6, 12. εἴτε πάντας — εἴτε ἕνα τινὰ, ἢ δύο, ἢ καὶ πλείους. Σ. 4, 57. ἓν μέν τι ἐστὶν εἰς τὸ ἀρέσκειν ἐκ τοῦ πρέπουσαν σχέσιν ἔχειν, *vnum genus placendi praeter alia oritur ex eo, inest in eo, vt* — Cf. τὶς nr. 21. ¶ 5) ἓν in fine orationis, E. 4, 1, 17. ἓν δ' οὖν ἐπίστω, ὅτι ἄπειμι, *hoc vnum.* ¶ 6) ἓν pro ἓν χωρίον. E. 3, 4, 26. τὸ πεζὸν πολὺ ἰσχυρότερον καθ' ἓν οὔσης τῆς ἰσχύος. 5, 2, 12. p. 330. ὅπως μὴ καθ' ἓν εἴη, *ne societate se iungat.* In sqq. est ἀθροίζεσθαι. Cf. nr. 11. Aθ. 2, 7. ταῦτα εἰς ἓν ἠθροίσθη, np. Athenas. Πο. 4, 44. Plene Iπ. 5, 2. κόπρον — ἐκφέρειν εἰς ἓν χωρίον. v. συνίστασθαι nr. 2. ¶ 7) δύο εἰς ἕνα ἰέναι, Π. 2, 3, 9. Brodaeus vertit: *vt bini incederent, qui sigillatim ibant.* cf. Raphel. ad 1 Ioh. 5, 8. Sed v. εἰς nr. 16. ¶ 8) ἐπὶ μιᾶς τεταγμένοι, E. 1, 6, 21. 22. Dukerus ad Thucyd. 6, 32. putat idem significare, quod ἐπὶ κέρως. v. κέρας. Goldhagen vertit: *in einer Linie.* ἄγειν et ἰέναι ἐφ' ἑνὸς v. in ἐπὶ c. gen. nr. 18. ¶ 9) βέβληκα μιᾷ δὶς ἐφεξῆς, Π. 4, 6, 2. p. 257. All. intelligunt πληγῇ, vt μιᾷ sit πρώτῃ, quae ratio cum Zeunio videretur hebraizare, ipse intelligit rectius ἡμέρᾳ vel ὥρᾳ. in aliis illud μιᾷ omnino deest. ¶ 10) εἷς μὴ, *nullus.* v. Abresch. dilucc. Thuc. 2, 51. A. 5, 6, 5. ὡς ἀριθμῷ ἕνα μὴ καταλείπεσθαι. vbi ἀριθμ. videtur redundare. Sic μηδὲ εἷς Attice pro μηδείς. v. Wass. praef. ad Thucyd. ad p. 106, 17. Π. 6, 1, 21. p. 354. ὥστε μηδὲ ἕν σε λεληθέναι, *ne minimum quidem, omnino nihil.* E. 2, 2, 6. οὐδ' ἐπὶ μιᾷ αἰτίᾳ ἑτέρᾳ, ἢ — Aπολ. 17. Hinc Π. 4, 1, 8. pro πρὸς μηδεμίαν, all. elegantius μηδὲ πρὸς μίαν. Sic c. οὐδὲ, Π. 1, 3, 9. ἐμανθάνετε δὲ οὐδὲ ἓν ἀλλήλων. 2, 1, 8. 2, 3, 5. p. 118. A. 3, 1, 2. οὐδ' ἂν ἕνα φεύγοντα, vbi 2 codd. οὐδένα ἄν. Aγ. 2, 13. ἀπιέναι ἐκέλευσε, καὶ ἀδικεῖν οὐκ ἕνα. Sed meliores Codd. et hist. Gr. exhibent οὐκ εἴα. E. 2, 3, 18. p. 96. ἀδικοῦντος οὐδὲ ἕν. (Plenius Σ. 3, 4. ἡ δικαιοσύνη οὐδὲ καθ' ἓν συμμίγνυται τῇ ἀδικίᾳ.) Aπ. 1, 6, 2. ζῇς — ὡς οὐδ' ἂν εἷς δοῦλος. 3, 5, 21. 4, 3, 15. it. c. duplici οὐδὲ, Π. 2, 3, 5. p. 119. οὐδὲ παρ' ἑνὸς οὐδὲ τοῦτο μα-

μαθών. 8, 8, 2. οὐδ᾽ ἂν εἷς ἐπίστευεν — ὥσπερ οὐδὲ νῦν πιστεύει οὐδὲ εἷς ἔτι. it. c. οὔπω καὶ, Π. 3, 1, 10. ¶ 11) *ſingulus*. Απ. 3, 14, 6. τὸν ἕνα ψωμὸν ἑνὶ ὄψῳ προπέμπειν, ὅτε μὴ παρείη πολλὰ — τῷ ἑνὶ χρῆσθαι. Et c. ἀπὸ facit aliam ſpeciem distributionis, ſiue omiſſo ſiue adiecto nomine ἕκαστος, Ε. 2, 4, 15. εἵλοντο δέκα, ἕνα ἀπὸ φυλῆς. 3, 1, 17. πέμψας ἀπὸ πόλεως ἑκάστης τῶν ξυμμάχων ἕνα. 4, 2, 5. κριταὶ — εἷς ἀπὸ πόλεως. Hinc καθ᾽ ἕνα Leuncl. vertit *ſingulatim*, Λ. 4, 5. χωρὶς δ᾽ ἑκάτεροι ἀσκοῦσιν — ἐὰν δέ τι δέῃ, καθ᾽ ἕνα ἀρήξουσι τῇ πόλει. Sed fort. melius vertatur *coniunctim*. cf. nr. 6. Paulo durius eſt Ε. 5, 2, 7. ἔπεμπον αὐτοῖς οὐ καθ᾽ ἕνα, ἀλλὰ κατὰ κώμην ἑκάστην ξεναγὸν, vbi videtur eſſe *vnum*, np. ſic: *miſerunt non omnibus vicis coniunctim vnum* (vt antea), *ſed ſingulis vicis ſingulos duces*. Nam ad καθ᾽ ἕνα ſuppleri cum Schneidero debet οὖσι, non οὐχ ἕνα cum Fr. Porto ſcribi pro οὐ καθ᾽ ἕνα, neque cum Moro ἓν pro ἕνα. Sed κατὰ μίαν Κ. 6, 14. eſt *ſingulatim*. ¶ 12) *ſolus*. Π. 4, 1, 8. p. 206. οὐδ᾽ ἣν μία τύχῃ οὖσα. Oppon. πολλαί. Ε. 3, 3, 9. ¶ 13) *aliquis*. v. Bergler. ad Alciphr. p. 15. Π. 5, 3, 12. ἑνὸς ἀνδρὸς υἱὸν, *viri cuiusdam*. Sic fortaſſis Απ. 3, 3, 12. ὅταν χορὸς εἷς ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως γίγνηται. vbi Schützio vel εἷς delendum, vel τις ſubſtituendum videtur. et Αθ. 2, 17. c. artic. ἔξεστιν τῷ ἑνὶ — ἀρνεῖσθαι τοῖς ἄλλοις. Hic tamen locus corruptus videtur. Huc referri poſſunt loci, vbi eſt c. gen. *e numero*: Π. 2, 1, 5. εἷς αὐτῶν ἔλεξε. 2, 2, 1. p. 102. ἕνα τῶν ἑτέρων. 2, 3, 3. 6, 4, 3. εἴ τις καὶ ἄλλη — καὶ ἐγὼ μία τούτων εἰμί. Α. 3, 1, 8. 5, 8, 4. 7, 2, 16. bis. Ε. 1, 1, 5. Απ. 2, 9, 8. ¶ 14) εἷς ἕκαστος, a) *ſingulus, ex omnibus ſinguli*. Π. 6, 2, 7. p. 366. ὧν μίαν ἑκάστην ἑκατὸν ἵπποι οὐκ ἂν ἀνάσχοιντο. Ε. 2, 4, 18. πολλὰ εἷς ἕκαστος τῶν λίθων (np. ἁμαξιαίων) πράγματα παρεῖχε. 4, 8, 2. 7, 1, 28. Ο. 8, 7. Sic Ε. 1, 7, 10. p. 55. καὶ ἅμα πάντας καὶ καθ᾽ ἕνα ἕκαστον, *quemlibet ſeparatim*. Κ. 1, 13. λαμπροὶ καθ᾽ ἓν ἕκαστον, *in ſingulis actionibus*. Oppon. τὸ ὅλον. cf. ἕκαστος nr. 1. b) *vnus poſt alterum*. Π. 1, 5, 3. ἐπὶ ἓν ἕκαστον τῶν ἐθνῶν ἰόντες, *ſingulas ag-*

aggressi. A. 7, 3, 7. προςιὼν ἑνὶ ἑκάστῳ. E. 4, 8, 28. 7, 1, 31. Sic Π. 1, 6, 19. p. 71. καθ' ἓν ἕκαστον περὶ τούτων σκοπῶν, *ex ordine*. 3, 1, 7. λέγε δὴ σαφῶς — καθ' ἓν ἕκαστον. 5, 5, 6. 6, 4, 3. 8, 3, 9. in margine vtroque et Cod. Guelf. πέμπων τινὰ πρὸς αὐτὸν ἐκάλει καθ' ἕνα ἕκαστον, sed in textu: καθ' ἕκαστον, vt est alias (v. ἕκαστος nr. 1.), et vt etiam Hutch. edidit. Aγ. 7, 1. Πο. 4, 18. E. 1, 7, 10. p. 56. κρινέσθωσαν οἱ ἄνδρες καθ' ἕνα ἕκαστον. v. interpp. ad Thom. Mag. in v. καθεῖς. Ιερ. 11, 1. O. 19, 14. Aπολ. 15. c) *vnusquisque, quilibet*. A. 6, 6, 9. p. 367. ἱκανοί εἰσι καὶ εἷς ἕκαστος Λακεδαιμονίων — ὅ τι βούλονται, διαπράττεσθαι. Aθ. 1, 15. δοκεῖ ἀγαθὸν εἶναι τὰ τῶν συμμάχων χρήματα ἕνα ἕκαστον ἔχειν Ἀθηναίων, h. e. *omnes Athenienses*. O. 21, 5. Paulo aliter K. 6, 24. καθ' ἓν ἕκαστον τούτων ὁ ἀρκυωρὸς γεγωνείτω, *pro ratione facti*. Sed huc non pertinet E. 2, 3, 15. ἔδοξε tyrannis — τῶν μετοίκων ἕνα ἕκαστον λαβεῖν. Nam h. l. ἕνα ἕκ. non ad idem subiectum refertur. Sensus est: *vt quiuis vnum comprehenderet*. Sic de eadem re §. 18. p. 97. Similia quodammodo, sed diuersis casibus, sunt: Π. 7, 1, 1. ὡπλισμένοι — παλτῷ κρανείνῳ ἑνὶ ἕκαστος. A. 4, 7, 6. ἀπῆλθον — οὐκ ἀθρόοι, ἀλλὰ καθ' ἕνα ἕκαστος φυλαττόμενος. ¶ 15) Var. lect. Ιπρ. 1, 20. pro ἀγαθὸν δὲ καὶ τοῦτο προειπεῖν, in margg. est καὶ ἓν τοῦτο, *e multis hoc vnum*. ¶ 16) ἓν πρῶτον v. in πρῶτος nr. 6.

εἰσαγγέλλειν, ¶ 1) *annunciare*. Ιπρ. 4, 8. ἀεὶ οὕτως κατεσκευάσθαι, ὥςπερ ἢν ἥξοντες (margg. ἥξαντες) εἰσηγγελμένοι ὦσιν οἱ πολέμιοι, np. imperatori per speculatores, vel alios. ¶ 2) Proprie dicitur de ianitore, qui fores obseruat, et annunciat domino, si qui velint intromitti, Σ. 1, 11. v. Herodot. 3, 118. ¶ 3) *indicare*. Π. 8, 3, 9. ὃς ἂν δικαίων δεῖσθαι δοκῇ, εἰσαγγέλλετε πρὸς ἐμέ. ¶ 4) *caussam deferre, accusare*. Schol. Thucyd. 1, 131. ἐσηγγέλλετο, ἐμηνύετο. E. 3, 3, 5. ὁ εἰσαγγείλας est *index, qui insidias prodiderat*. Antea dicitur: καταγορεύει. v. Soping. ad Hesych. in v. εἰσαγγελία, qui ex Ελ. 3. lau-

laudat εἰσαγγελεύς. Cf. Poll. 8, 52. sq.

εἰσάγειν, ¶ 1) *introducere.* a) Π. 2, 3, 9. Cyrus εἰσῆγε τὸν πρῶτον λόχον — καὶ τὸν τέταρτον ἡγεῖτο εἴσω. οὕτω δὲ εἰσαγαγὼν (in tentorium) κατέκλινε. A. 1, 6, 11. εἰς τὴν σκηνὴν εἰςήχθη. 6, 1, 7. ὁ Μυσὸς — ὀρχηστρίδα εἰσάγει, np. in conuiuium. Σ. 7, 5. εἰσάξω θεάματα, np. in aedes conuiuii. Possit etiam comparari cum nostro *aufführen.* b) Aliter E. 7, 3, 5. οἱ ἄρχοντες τοὺς ποιήσαντας εἰσήγαγον εἰς τὴν βουλήν. Ιπρ. 1, 9. ἱππέας καθιστάναι — ἢ εἰσάγοντα εἰς δικαστήριον (Leunclau. *in ius vocando),* ἢ πείθοντα. §. 10. εἰς τὸ δικαστήριον τούτους εἰσακτέον, οὓς μὴ εἰσάγων — Postea est ἀναγκάζειν. cf. Poll. 8, 97. 102. ¶ 2) *perducere.* De lenone, E. 5, 4, 5. ἐκείνους (vestitu muliebri indutos) εἰσήγαγεν εἰς τὸ ταμιεῖον. §. 6. εἰσήγαγε τὰς ἑταιρίδας. Alias dicitur etiam ἄγειν. ¶ 3) *adducere, arcessere.* Aπ. 2, 3, 3. οἰκέταις ἰατροὺς εἰσάγοντας, *hohlen lassen.* ¶ 4) *intromittere in vrbem.* E. 1, 3, 13. 4, 4, 8. τὼ δὲ εἰσηγαγέτην. 5, 4, 1. τοὺς εἰσάγοντας εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτούς. ¶ 5) *admittere ad regem, adducere colloquii causa, copiam colloquendi facere.* A. 7, 5, 5. ¶ 6) *importare merces;* vel mari, Αθ. 2, 3. πόλις οὐδεμία, ἥτις οὐ δεῖται εἰσάγεσθαί τι ἢ ἐξάγεσθαι. vel terra, Πο. 3, 5. 4, 40. Hinc οἱ εἰσάγοντές τι et ἔμποροι inter se permutantur Ιπρ. 4, 7. ¶ 7) *aduehere frumenta.* E. 5, 3, 26. κατὰ θάλατταν εἰσάγεσθαι σῖτον αὐτοῖς. 6, 2, 6. ¶ 8) Confunditur c. ἄγειν. A. 7, 3, 13. παῖδα ἀγαγὼν ἐδωρήσατο, all. εἰσαγαγών. et c. εἰσφέρειν. v. εἰσφ. nr. 2.

εἰσακοντίζειν, *iacula immittere.* A. 7, 4, 11. οἱ μὲν εἰσηκόντιζον, np. in domos.

εἰσακούειν, *obedire.* E. 5, 2, 12. p. 298. ἐπεὶ δὲ εἰςήκουσαν αἱ ἐγγύτατα αὐτῶν. Steph. coniicit ὑπήκουσαν. Sed Morus obediendi notionem confirmat ex Thucyd. 1, 126. et 3, 4. Fortassis etiam verti possit: *cum verbis ad eos pertractae essent.* Praecedit enim προσηγάγοντο.

εἰσακτέον, v. εἰσάγειν nr. 1. b.

εἰσάλλεσθαι, *insilire.* Hinc Π. 7, 4, 3. εἰσήλατο εἰς τὰ τείχη, *ingressus est,* defendunt Steph. et Aem.

Por-

Portus, miram celeritatem ſignificari dicentes. Sed Leuncl. emendat εἰς-ήλασε. All. legunt εἰσῆλ-θε, quod eſt gloſſema.

εἰσαῦθις, *in poſterum*. Π. 8, 3, 4. Σ. 2, 7. εἰσαῦθις ἀποθώμεθα, *aufs künftige verſparen*.

εἰσαφιέναι, *intromittere in caſtra*. Π. 4, 5, 7. οὐκ εἰσαφῆκαν αὐτοὺς (legatos) πρὸ ἡμέρας.

εἰσαφικνεῖσθαι, *aduenire*. Dicitur de peregrinis, Πο. 3, 12. 5, 1.

εἰσβαίνειν, ¶ 1) *naues conſcendere*. E. 1, 6, 15. ἐσβάντες ἐδίωκον ἐς τὸ πέλαγος. §. 17. εἰσέβησαν — πολλοί. §. 18. ἐσβαίνειν ἀναγκάσαντες ἅπαντας. Sed plene legitur Aϑ. 1, 20. εἰσβάντες εἰς ναῦς. E. 2, 1, 14. ἐς τὰς ναῦς ἐσβαίνειν. 4, 5, 17. ἐσβάντες ἐς πλοιάρια. 6, 2, 23. O. 8, 11. εἰσβὰς ἐπὶ θέαν εἰς τὸ πλοῖον. cf. ἐμβαίνειν, quod interdum cum εἰσβ. confunditur. ¶ 2) *ingredi regionem*. Π. 8, 6, 10. πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα Συρίαν εἰσβάντι οἰκεῖ μέχρις ἐρυθρᾶς θαλάσσης, *inde ab ingreſſu Syriae vsque ad* — All. legunt ἐκβάντι. Hutchinſ. praefert εἰς-βάντι. Sed Leunclauio aliisque probatur ἐκβάντι, tanquam aptior lectio. Offendere tamen poteſt accuſatiuus. Cf. ἐκβαίνειν nr. 4.

εἰσβάλλειν, ¶ 1) *intrare per fauces*. A. 1, 2, 21. ἐντεῦθεν ἐπειρῶντο ἐσβάλλειν εἰς Κιλικίαν. ¶ 2) *irruere, hoſtiliter ingredi*. A. 5, 4, 4. ἱκανοί ἐσμεν εἰς τὴν χώραν εἰσβάλλειν. E. 4, 6, 6. ¶ 3) De fluuio: *influere, infundi*. A. 1, 7, 12. διώρυγες — εἰσβάλλουσι εἰς τὸν Εὐφράτην. Alias Xen. hoc ſenſu dicit ἐμβάλλειν, ſed de ipſis oſtiis, quibus ſe in mare profundunt fluuii, dixerunt Attici ἐκβάλλειν. v. Oudendorp. ad Thom. Mag. in v. ἐκβάλλει.

εἰσβιάζειν, v. εἰσβιβάζειν.

εἰσβιβάζειν, *nauibus imponere*. E. 1, 6, 17. βοηθεῖν ναυσὶν ἑκατὸν καὶ δέκα, ἐσβιβάζοντες — ἅπαντας. Margg. εἰσβιάζοντες, quod actiuum fort. plane inuſitatum eſt. Plenius legitur A. 5, 3, 3. ἐς τὰ πλοῖα — τοὺς πρεσβυτάτους τῶν στρατηγῶν εἰσβιβάσαντες — Sed fort. etiam h. l. εἰσβιβ. abſolute poſitum putandum eſt. Et alias legitur etiam ἐμβιβάζειν. v. ſuo loco.

*εἰσβλέπειν, *intueri*. ¶ 1) abſolute, Σ. 4, 3. ἔφη — ἅμα εἰσβλέπων ὡς ἐλέγχων

χων αὐτόν. ¶2) c. εἰς, K. 6, 23. canes εἰσβλέπουσαι εἰς τὸν κυνηγέτην. 10, 12.

εἰσβολή, ¶1) *aditus, fauces.* A. 1, 2, 21. de pylis Ciliciae: ἡ εἰσβολὴ ἦν ὁδὸς ἁμαξιτὸς, ὀρθία, — Συέννεσιν φυλάττοντα τὴν εἰςβολήν. E. 5, 4, 48. τὴν πρὸς Θεσπιὰς εἰσβολὴν ἐφύλαττον. Margg. ἐμβολήν. v. ἐμβ. 6, 2, 1. Huc refert Leuncl. K. 10, 19. ἵστανται αἱ ἄρκυς ἐπὶ τὰς διαβάσεις τῶν ναπῶν — εἰςβολαὶ δὲ εἰς τὰς ὀργάδας καὶ τὰ ἕλη. Corrigit enim: ἧ εἰσβολαί εἰσιν εἰς τὰς — et vertit: *vbi patent aditus.* Etiam Fr. Portus legit καὶ ἧ εἰσιν εἰσβολαὶ εἰς etc. Sed Leonicenus, retenta lectione vulgata, vertit: *insultus vero fiunt a venatoribus* — ¶2) *expeditio, incursio.* E. 1, 2, 4. ἑβδόμῃ καὶ δεκάτῃ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν ἐσβολὴν ἐς Ἔφεσον. Hinc A. 5, 6, 3. p. 290. τὴν εἰςβολὴν ποιεῖσθαι, *irruere in regionem.* Leunclau. simpliciter *ingredi.*

εἰσδέχεσθαι, *admittere.* Π. 5, 5, 2. nolebat Cyaxares ἄλλον ὄχλον εἰσδέξασθαι in Mediam. Vix autem differt a simplici: E. 1, 1, 14. εἰσεδέξαντο εἰς τὸ ἄστυ τὸ στρατόπεδον, Σηλυμβριανοὶ δὲ ἐδέξαντο μὲν οὔ, etc.

εἰσδύεσθαι, *ingredi, penetrare.* A. 4, 5, 11. εἰσεδύοντο εἰς τοὺς πόδας οἱ ἱμάντες, *imprimebantur frigore agglutinata.*

*εἰσειλεῖν, *se inuoluere.* K. 5, 16. lepores καταδύονται εἰς φάραγγας καὶ εἰςειλοῦσι. Sed quia verbum et forma infrequens est, Brodaeus malebat εἰς εἰλυοὺς, *in latibula.*

εἰσελαύνειν, *ingredi equo (einziehen) cum exercitu.* A. 1, 2, 26. Κῦρος εἰσήλασεν εἰς τὴν πόλιν. Hesych: εἰσήλασεν· εἰςῆλθεν. Ita Well. cum Leuncl. legit Π. 7, 4, 3. v. εἰσάλλεσθαι.

εἰσέρχεσθαι, ¶1) *ingredi.* c. εἰς, Π. 5, 3, 9. εἰςέρχεται εἰς τὸ φρούριον. 7, 5, 20. εἰσέρχεται εἰς τὰ βασίλεια. v. εἰσιέναι. E. 5, 4, 28. εἰσῆλθεν οἴκαδε, *rediit domum.* Saepe simpliciter, ita vt ex orationis serie intelligendum sit, quem quis locum ingressus dicatur. Sic de conclaui, Π. 1, 4, 13. εἰςῆλθεν *ins königliche Zimmer.* E. 3, 1, 11. Σ. 9, 2. De tabernaculo, Π. 2, 4, 6. οἱ Ἰνδοὶ εἰσελθόντες ἔλεξαν. Vbi est de legatis intromissis. Et c. πρὸς personae, Π. 3, 3, 9.

εἰσελθὼν (np. tabernaculum) πρὸς τὸν Κυαξάρην. Απ. 3, 10, 1. εἰσελθὼν πρὸς Παῤῥάσιον, *Parrhasii domum.* it. §. 6. 9. De loco conuiuii, A. 6, 1, 5. Μυσὸς εἰσῆλθεν. 7, 3, 10. εἰσῆλθον ἐπὶ τὸ δεῖπνον, *ad coenandum,* — οἱ στρατηγοί. it. §. 13. 16. De loco certaminis, E. 3, 2, 16. εἰσῆλθε στεφανώσων τὸν ἡνίοχον. Thucyd. 5, 50. de eodem: προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα. De cubiculo, E. 5, 4, 6. οὐκ ἂν φασιν εἰσελθεῖν αἱ γυναῖκες, meretrices. ¶ 2) *propius accedere.* Π. 5, 3, 9. ὁ Κῦρος εἰσῆλθε, ad castellum. ¶ 3) *importari.* Λ. 7, 5. νόμισμα, ὃ — εἰς οἰκίαν εἰσελθὸν οὔποτε λάθοι. Similiter de vectigalibus, quae *redeunt,* Πο. 5, 12. τῶν προσόδων — τὰς εσελθούσας καταδαπανηθείσας. ¶ 4) *inire, suscipere.* A. 7, 1, 17. εἰσήλθομεν εἰς τὸν πόλεμον. v. Abresch. dilucidatt. Thuc. 5, 30. E. 5, 1, 30. ἐς τὰς σπονδὰς (pacem Antalcidae) εἰσελθεῖν ἠναγκάσθησαν. ¶ 5) De aetate, vt ἐξέρχεσθαι. Π. 1, 2, 15. εἰσέρχονται εἰς τοὺς τελείους, *in virorum numero habentur.* 1. 5, 1. εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐφήβους. cf. Raphel. ad Matth. 17, 21. ¶ 6) εἰσῆλθε legitu pro εἰσήλατο. v. εἰσάλλεσθαι.

εἰσηγεῖσθαι, ¶ 1) *auctorem esse, suadere.* E. 1 6, 8. cum Callicratides a Milesiis pecuniam petiisset, ἀνιστάμενοι πολλοὶ (Milesii) — εἰσηγοῦντο πόρον χρημάτων, καὶ αὐτοὶ ἐπαγγελλόμενοι ἰδίᾳ. Saltem vertit Fr. Portus: *erant auctores parandae pecuniae.* Sed potest etiam verti: *ostendunt modum parandae pecuniae s. docent,* vt referatur ad nr. 2. Ιερ. 9, 10. ὁ ἀγαθόν τι εἰσηγούμενος οὐκ ἀτίμητος ἔσται. In sqq. est εὑρίσκεσθαι. c. dat. Απ. 2, 7, 10. μὴ ὄκνει ταῦτα εἰσηγεῖσθαι αὐταῖς, np. vt laborent in lanificio, quod iam didicerant. ¶ 2) *docere.* c. dat. et ἐπὶ, Ιπ. 1, 25. ἀκοντίζειν δὲ μελετᾷν ἐξαναγκάσαις — εἰσηγοῖο δὲ αὐτοῖς exemplo ἐπὶ τὸ ἀκόντιον, αὐτὸς δὲ — μεμελετηκώς. Omnino huc pertinet Hesych: εἰσηγοῦμαι· συμβουλεύω, — διδάσκω.

εἰσιέναι, ¶ 1) *ingredi,* i. q. εἰσέρχεσθαι. c. εἰς, Π. 7, 4, 3. ὤμοσε ἀδόλως εἰσιέναι εἰς τὰ τείχη — νομίζω ἐπὶ κακῷ εἰσεληλυθέναι. Απολ. 15. c. ἐπὶ, E. 6, 2, 5. εἴ τις ἐπὶ τὴν χώραν

ρὰν τῶν Κερκυραίων ἔσίοι. Morus ἐπὶ vncinis inclufit, quia redundet. Sed Schneidero non placet haec crifis. Margg. ἔξίοι, np. ex vrbe. Saepe fimpliciter, vt a) in coenaculum, Π. 2, 2, 1. p. 101. μάγειρος — ὅτε τὸ δεύτερον εἰσῄει. 4, 2, 17. τοῖς στρατιώταις εἰσιοῦσιν. §. 19. p. 223. ὅπως εἰσιόντες τὰ ἐπιτήδεια ἕξουσιν. Σ. 1, 12. εἰσίτω οὖν. Sic dici iubet Phrynichus p. 70. non εἰςιέτω. Paulo aliter c. ἐπὶ, Π. 1, 3, 10. εἰσιέναι ἐπ᾽ ἄριστον, *ad prandendum*, vbi margg. παριέναι, quod pro gloffemate habetur. 2, 1, 14. ἐπεμέλετο, ὅπως μήποτε ἐπὶ τὸ ἄριστον καὶ τὸ δεῖπνον εἰσίοιεν. Hunc locum bene laudat Raphel. ad Luc. 17, 7, vbi omnino v. interpp. Alias dicitur παρέρχεσθαι, quod vid. b) in conclaue regis, petendi caufa, Π. 1, 4, 6. vel imperatoris, E. 5, 1, 14. p. 281. ἡ θύρα ἡ ἐμὴ ἀνέῳκτο — εἰσιέναι τῷ δεομένῳ τι ἐμοῦ. c) in vrbem, A. 7, 1, 24. E. 2, 2, 13. d) in iudicium, Aϑ. 1, 18. ἐν τοῖς δικαστηρίοις, εἰσιόντος του, ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρός. e) Sed etiam c. praepofitionibus ἐπὶ, παρὰ, πρὸς, ὡς, ad perfonam relatis: E. 6, 4, 36. εἰσιέναι ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον, *in Alexandri conclaue*. A. 1, 7, 7. εἰςῄεσαν παρ᾽ αὐτὸν, *in eius tabernaculum*. v. Kypk. ad Act. 16, 40. Π. 2, 4, 4. εἰσῄει πρὸς τὸν Κυαξάρην. Aπ. 3, 11, 1. Π. 1, 3, 11. εἰσιέναι ὡς ἐμέ. ¶ 2) *venire vifendi caufa*. Π. 5, 1, 9. ¶ 3) *irrumpere, hoftiliter ingredi*. Π. 7, 5, 9. εἰσίωμεν. it. c. εἰς, φοβερὸν τοῖς εἰς πόλιν εἰσιοῦσι μὴ βάλλωσιν. Iπρ. 4, 15. ἣν εἰς μέσον φιλίων τειχέων εἰσίωσιν οἱ πολέμιοι. ¶ 4) εἰς τὴν ἀγορὰν εἰσιέναι, Aπ. 4, 2, 1. eft fere Lat. *forum attingere*. ¶ 5) Eft verecundiae, de marito, *qui cubile intrat ad cubandum cum vxore*, vt Hebr. בוא. A. 1, 5. ἔθηκε αἰδεῖσθαι εἰσιόντα ὀφθῆναι. Similiter ad amicam, Aπ. 3, 11, 15. εἴσιθι τοίνυν θαμινά. et c. πρὸς, Σ. 9, 2. Διόνυσος — εἴσεισι (pro futuro) πρὸς αὐτήν. Sed antea ibid. Ἀριάδνη εἴσεισι εἰς τὸν ἑαυτῆς τε καὶ Διονύσου θάλαμον. ¶ 6) A. 6, 1, 11. εἰσῄει αὐτοὺς (np. φροντὶς vel λογισμὸς vel ἐπιθυμία, *inceffit eos, fubiit eorum animos, cogitatio, cura* —), ὅπως οἴκαδε ἀφίκοιντο. Plenius locutus effe dicitur ab Hutch. Aelianus V. H. 12,

12, 1. εἰσῄει τὴν Ἀσπασίαν μνήμη. Sed magis huc pertinet Plutarch. in Cic. c. 47. ὁ λογισμὸς αὐτὸν εἰσῄει τῆς ἀπορίας. v. Thom. Mag. in v. εἰσῄει, Dorvill. ad Charit. p. 494. et Hemsterh. ad Lucian. Prom. 26. ¶ 7) Praesens pro futuro. v. ἰέναι n. 5. A. 7, 1, 10. ὡς πρὸς τὸ τεῖχος εἰσιόντες, vrbem ingressuri. 7, 2, 7. ἐξαγγέλλει τις, ὅτι, εἰ εἴσεισι, Byzantium, — συλληφθήσεται. 7, 3, 17. παραγγεῖλαι, ὅπως — μηδεὶς εἰς τὰ στρατόπεδα εἴσεισι. quo loco Steph. coniicit εἰσίῃ vel εἰσίοι. Atticως iungit sibi interdum futurum, εἴσεισι autem est pro futuro. Cf. n. 5. ¶ 8) τὰ εἰσιόντα, cibus et potus. np. quatenus ventri immissi sunt. Π. 1, 6, 14. ἐκπονῶ τὰ εἰσιόντα. v. interpp. ad Marc. 7, 18.

εἰσιέναι (ab εἰσίημι), intromittere. E. 1, 3, 12. τοὺς πολεμίους ἔφη εἰσέσθαι, intromisisse in vrbem proditione.

εἰσκαλεῖν, intro vocare e vestibulo. v. Valcken. ad Theocrit. p. 353. O. 4, 15. ὅταν δῶρα διδῷ ὁ βασιλεύς, — εἰσκαλεῖν τοὺς ἐπὶ πολέμῳ, et c. πρὸς αὐτόν, Π. 8, 3, 1. εἰσκαλέσας πρὸς αὐτόν, in aulam, τοὺς τὰς ἀρχὰς ἔχοντας — διέδωκεν αὐτοῖς.

εἰσκομίζειν, apportare. Π. 1, 4, 9. δοῦναι εἰσκομίσαντα τῷ πάππῳ, np. feras venando captas. Eleganter particip. est pro ipse, vt §. 10. εἰσκομίσας τὰ θηρία ἐδίδου.

εἴσοδος, ¶ 1) aditus. Π. 3, 3, 28. κατὰ τὰς εἰσόδους castrorum. §. 29. πρὸς τὰς εἰσόδους. A. 6, 5, 1. ἡ ἡ εἴσοδος ἦν εἰς τὸ χωρίον. Απ. 3, 5, 25. ὄρη — δι' ὧν εἰς τὴν χώραν εἴσοδοι στεναί τε καὶ προσάντεις. K. 11, 4. ὀρύγματα ποιοῦσι — ἔφραξαν, εἴσοδον οὐ λείποντες. ¶ 2) ianua aedium. Π. 1, 3, 10. στὰς ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ. Paulo aliter §. 12. τῆς παρ' ἐμὲ εἰσόδου — ἄρξει, vbi verti etiam potest aditus. A. 4, 5, 19. οἰκίαι κατάγειοι — αἱ εἴσοδοι τοῖς ὑποζυγίοις ὀρυκταί. ¶ 3) ingressus. E. 4, 4, 7. αὐτῷ παρασχεῖν εἴσοδον ἐς τὰ — τείχη. — ἔπραττε τὴν εἴσοδον, statuit ingredi. §. 8. ἐπεὶ δ' ἦν πρὸς ταῖς πύλαις, φοβούμενος τὴν εἴσοδον.

εἰσοικειοῦν, familiarem reddere. E. 5, 2, 17. ἐπεὶ εἰσῳκειώθη, postquam ad familiaritatem admissus erat. Caret hoc verbum in lexicis auctoritate.

εἰσοικίζειν, in ciuitatem ad-

admittere. Πο. 3, 5. ὅσῳ πλείονες εἰσοικίζοιντο, *inquilini fierent.*

εἰσορᾷν, *cum voluptate adſpicere.* Π. 5, 1, 8. οὔτε τοὺς καλοὺς ἐσορῶ, οὐδέ γε σοὶ συμβουλεύω ἐν τοῖς καλοῖς ἐᾷν τὴν ὄψιν ἐνδιατρίβειν. vbi poſterior formula latius patet, quam ἐσορῶ.

*εἰσορμίζειν, *nauem in ſtationem ſ. portum ſubducere.* Πο. 3, 1. ὑποδοχὰς — ὅπου ἐστὶν εἰσορμισθέντας ἡδέως ἕνεκα χειμῶνος ἀναπαύεσθαι. Leunclau. *licet appulſis — quieſcere.*

εἰσπέμπειν, ¶ 1) *immittere, ingerere.* Απ. 1, 4, 6. στόμα, δι' οὗ, ὧν ἐπιθυμεῖ τὰ ζῶα, εἰσπέμπεται. ¶ 2) *mittere ad aliquem.* E. 2, 4, 30. τοῖς ἄλλοις ἐςπέμψαντες τοὺς φίλους Eleuſinem. 4, 4, 8. τῶν πιστῶν ἄνδρα ἐσπέμψαι, in vrbem Corinthum.

εἰσπηδᾷν, *inſilire.* A. 1, 5, 8. εἰσπηδήσαντες εἰς τὸν πηλόν.

*εἰσπιμπλάς. Ξενοφῶν· ὁ δὲ Κῦρος εἰσπιμπλὰς ἁπάντων τὴν γνώμην ἀπέπεμπεν. Sunt verba Suidae, qui in mente habuit locum A. 1, 7, 7. vbi nunc legitur ἐμπιπλάς.

εἰσπίπτειν, ¶ 1) *incidere.* K. 3, 5. canes εἰσπίπτουσι εἰς αὐτὰ, np. ἴχνη. ¶ 2) *irrumpere.* a) in hoſtium aciem, Π. 7, 1, 18. εἰσπεσόντες παίουσιν τοὺς ἀφορῶντας. b) in regiam, Π. 7, 5, 11. ὡς εἶδον τὰς πύλας χαλώσας, εἰσπίπτουσι. Margg. ἐπεισπίπτουσι, np. vna cum intro fugientibus. c) in vrbem, A. 7, 1, 11. ἀναπεταννύουσι τὰς πύλας. οἱ δ' εἰσπίπτουσιν. Addito βίᾳ, §. 13. τὸ στράτευμα βίᾳ εἰσπίπτον. E. 7, 1, 7. δρόμῳ ἐφέροντο πρὸς τὰς πύλας, — ὡς, εἰ ἀνεῳγμέναι τύχοιεν, εἰσπεσούμενοι. d) A. 1, 10, 1. εἰσπίπτει εἰς τὸ Κυρεῖον στρατόπεδον.

εἰσπλεῖν, ¶ 1) *naui intrare.* A. 6, 4, 1. ἡ Θρᾴκη ἐστὶν — ἐπὶ δεξιὰ (Pollux 2, 161. haud dubie ex hoc ipſo loco, habet ἐν δεξιᾷ) εἰς τὸν Πόντον εἰςπλέοντι. E. 1, 1, 2. ἐς Ἑλλήσποντον εἰσέπλει. 1, 5, 7. ἐς τὸν λιμένα — ἐσπλεύσας. ¶ 2) *nauibus importari.* De commeatu: E. 2, 4, 19. ἐφύλαττεν, ὅπως μηδὲν ἐςπλέοι αὐτοῖς τῶν ἐπιτηδείων.

εἴσπλοος ſ. εἴσπλους, *nauium acceſſus.* E. 2, 2, 5. τὰ πλοῖα εἶργε τοῦ εἴσπλου.

εἰσπορεύεσθαι, ¶ 1) *ingredi,* np. in tabernaculum, Π. 2, 3, 9. κατέκλινεν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ὥσπερ εἰς-

εἰσεπορεύοντο. ¶ 2) *peruenire* aliquo. A. 4, 7, 19. τὴν ὁδὸν ᾗ εἰσπορεύσοιντο εἰς Μάκρωνας. all. ἣν πορεύσονται.

εἰστίθεσθαι, *imponere.* E. 1, 6, 14. ἐσθέμενοι in naues suas σῖτα μέτρια — ἐξέπλευσαν.

*εἰστρέχειν, *cum impetu inuadere.* A. 5, 2, 12. οἱ ψιλοὶ εἰσδραμόντες in munitiones ἥρπαζον. Legitur etiam pro ἐπιτρέχειν. v. ibi nr. 2.

εἰσφέρειν, ¶ 1) *inferre* alicui loco quamcunque rem. Π. 8, 8, 6. προχοΐδας εἰσφέρεσθαι εἰς τὰ συμπόσια — τὸ μὴ εἰσφέρεσθαι — ἀντὶ τοῦ εἰσφέρειν αὐτοὶ ἐκφέρονται. Σ. 2, 11. εἰσενέχθη κύκλος in coenaculum. Paulo aliter 1, 15. οὐ νομίζεται εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν δεῖπνον εἰσφέρεσθαι. Dicitur etiam de hominibus raptis et in naues importatis, E. 5, 1, 18. ¶ 2) *inferre domum foris collecta* f. *fruges.* O. 7, 20. ὅ τι εἰσφέρωσιν εἰς τὸ στεγνόν. §. 21. ἐπειδὰν ταῦτα εἰσενεχθῇ εἰς τὸ στεγνόν. §. 25. φυλάττειν τὰ εἰσενεχθέντα. Margg. εἰσαχθέντα. §. 35. τὰ εἰσφερόμενα. §. 36. ὅταν ἔρια εἰσενεχθῇ σοι. §. 39. ἔξωθέν τι εἰσφέροιτο. §. 40. τὰ εἰσενεχθέντα. 8, 1. τῶν εἰσενεχθέντων τι. Sic de a[...] bus, O. 7, 33. ἃ ἂν αὐ[...] ἑκάστη εἰσφέρῃ. ¶ 3) [...] *ferre.* c. dat. perf. A. 3, 10. τρίποδες εἰσηνέχ[...] σαν πᾶσιν, np. in coen[...] culum, vt nr. 1. E. 4, 4. τῶν τῇ μόρᾳ φερόντων τία οὐδενὸς πῦρ εἰσενεγκ[...] τος, in montem. Pau[...] post elt φέρειν. Σ. 7, εἰσεφέρετο τῇ ὀρχηστρ[...] τροχός. ¶ 4) *conferre p[...] cuniam.* a) ad bellum, [...] 6, 2, 5. βασιλεῦσι χρήμα[...] εἰσφέρειν πάμπολλα. Π[...] 3, 7. πολλὰ εἰσήνεγκεν [...] πόλις. b) ad rem naut[...] cam; vel mercatorian[...] Πο. 3, 7. εἰς τὰ τοιαῦτ[...] εἰσφέρειν. §. 8. 10. it. §. 1[...] vbi de peregrinis etiar[...] legitur. vel bellicam, E[...] 2, 1, 4. οἱ δὲ εἰσήνεγκα[...] c) ad seruos emendos e[...] argentifodinas colendas Πο. 4, 34. ἱκανὰ χρήματ[...] εἰσενεχθῆναι. §. 40. μηδ[...] ὁτιοῦν εἰσενεγκεῖν. d) ad communem vtilitatem, Ιερ. 9, 7. χρήματα θᾶσσον εἰσφέροιεν, ὁπότε τούτου καιρὸς εἴη. Αθ. 1, 15. Hinc eleganter de fortiter pugnantibus: Π. 7, 1, 7. πολλὰ κἀγαθὰ ἀλλήλοις εἰσενεγκεῖν. Eandem rem antea vocauerat ἔρανον. ¶ 5) *in iudicio ad populum ferre, vortragen.* E. 1, 7, 4. τὴν βουλὴν προβουλεύσασαν

σαν εἰσενεγκεῖν, ὅτῳ τρόπῳ κρίνοιντο. Plenius §. 10. p. 57. τὴν βουλὴν ἔπεισε ἐς τὸν δῆμον εἰσενεγκεῖν, μιᾷ ψήφῳ, np. κρίνειν. Sed etiam magis §. 5. ἐκκλησίαν ἐποίουν, ἐς ἣν ἡ βουλὴ εἰσήνεγκε τὴν ἑαυτῆς γνώμην. ¶6) *inducere et docere res nouas*. Απ. 1, 1, 1. ἕτερα καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων. §. 2. 3. Απολ. 10. 12. ¶7) Legitur pro ἐκφέρειν. v. ἐκφ. nr. 7.

εἰσφορὰ ¶1) *frugum collectio*. O. 7, 40. ἡ ἐμὴ εἰςφορά. Leuncl. *illatio*. Cf. εἰσφέρειν nr. 2. ¶2) *collatio ciuium* Athenienſium *in aerarium*, quae differt a φόρῳ, quod eſt prouinciarum tributum. v. Ammon. in v. ἀποφορὰ ibique Valckenar. et Periz. ad Aelian. V. H. 2, 10. Πο. 3, 9. ᾧ ἂν δέκα μναῖ εἰσφορὰ γένηται, ad rem naualem. 4, 40 διὰ τὰς ἐν τῷ νῦν πολέμῳ γεγενημένας εἰσφοράς. E. 6, 2, 1. ἀποκναιόμενοι χρημάτων εἰςφοραῖς, ad bellum. O. 2, 6. εἰσφορὰς τοσαύτας σοι προστάξουσιν. ¶3) Intelligo *mercedem, quae redit ex elocatis ſeruis publicis, qui a priuatis hominibus paſſim conducti ſunt*, non collationem quae fit publice ad ſeruos emendos, Πο. 4, 49. ἡ ἀπὸ τῶν ἀνδραπόδων εἰςφορὰ τὴν διατροφὴν τῇ πόλει αὔξοι ἄν. Sic nec illud ἀπὸ habet amplius vllam difficultatem.

*εἰσφορεῖν, *importare*. A. 4, 6, 1. ἀπίοι. καὶ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ εἰσεφόρησαν ὡς ἐδύναντο πλεῖστα, np. bona: 2 Codd. ἀπίοι εἰς τ. οἰκ. αὐτοῦ, ἐν ᾗ εἰσεφόρησαν. Ex qua lectione ἐν eſſet pro εἰς, et εἰσεφόρησαν imperſonaliter accipiendum.

εἴσω, ¶1) *intro*. Π. 2, 3, 9. ἡγεῖτο εἴσω, in tabernaculum. Synon. εἰσῆγε. 7, 5, 9. εἰσίωμεν — εἴσω, in vrbem. §. 10. ἔφευγον πάλιν εἴσω, in vrbem. Zeun. e Cod. Camerar. recepit π. ὀπίσω. §. 11. τοῖς φεύγουσιν ἰέσω, in regiam. A. 5, 2, 14. εἴσω ἰέναι — ἐφέροντο εἴσω πολλοὶ — τοὺς ἐκπίπτοντας εἴσω ὠθούμενοι. ¶2) *introrſum*. Λ. 12, 2. φυλακὰς πρὸς τὰ ὅπλα εἴσω βλεπούσας. Poterat εἴσω fort. abeſſe. ¶3) c. gen. *intra*. Indicat a) quietem in loco. Recte igitur Th. Mag. εἴσω, inquit, καὶ ἐπὶ κινήσεως, καὶ ἐπὶ στάσεως, cum Phrynichus p. 50. neget ἐπὶ στάσεως dici. Cf. Ammon. in v. ἔνδον. A. 1, 2, 21. ἐπεὶ ᾔσθετο — τὸ στράτευμα ὅτι ἐν Κιλικίᾳ εἴη εἴσω τῶν ὀρέων, vbi verti

ti poteſt *citra*, reſpectu Tarſi, vbi ſedebat Syenneſis. 3, 3, 6. εἴσω τῶν ὅπλων (h. e. ὁπλιτῶν) κατεκέκλιντο. 3, 4, 16. κατέκλεισαν αὐτοὺς εἴσω τῶν ὅπλων. b) motum ad locum, A. 2, 4, 6. παρῆλθον αὐτοῦ (np. τοῦ τείχους) εἴσω. 7, 1, 25. εἴσω τοῦ τείχους ἀπῄει. Ιερ. 2, 10. ἐπειδὰν εἴσω τοῦ ἐρύματος ἔλθωσιν — ἐπειδὰν εἴσω τῆς οἰκίας παρέλθῃ. cf. γίγνεσθαι nr. 22. Hinc ¶ 4) Ιπ. 6, 8. τὸν δάκτυλον — εἴσω τῆς γνάθου τῷ ἵππῳ ποιῆσαι, *indere, inſerere.*

εἰσωθούμενοι var. lect. pro εἴσω ὠθούμενοι. v. ὠθεῖσθαι nr. 2.

εἶτα, ¶ 1) *deinde, tum.* Praecedente πρῶτον μὲν, A. 1, 3, 2. πρῶτον μὲν ἐδάκρυε — εἶτα ἔλεξε. Απ. 1, 2, 1. 3, 6, 9. Etiam non praeced. πρῶτον, A. 1, 5, 10. 12. 1, 6, 10. ¶ 2) Poſt particip. A. 1, 2, 25. οὐ δυναμένους εὑρεῖν — εἶτα πλανωμένους ἀπολέσθαι. Verti poteſt *adeo.* Sed ſequ. verbo finito, niſi particip. in tempus finitum reſoluatur, redundat. v. Gregor. dial. Att. §. 74. Cf. tamen ἔπειτα n. 1. extr. O. 20, 29. ἐξοικοδομοῦντες τὰς οἰκίας εἶτ' ἄλλας οἰκοδομοῦσι. Hinc Π. 5, 5, 10. p. 334. pro εἰ τοῦτο ἀκούσας οἴχοιτο all. habent: εἶτ' αὐτὸς τοῦτο ἀ. οἴχ. Certe Zeun. ex hac ratione explicat. v. tamen εἰ nr. 1. ¶ 3) *atque adeo.* A. 2, 4, 11. ἐγνώσθη, ὅτι ἐρύματα ἔχοντες — τὰ ἐπιτήδεια ἔχοιεν — εἶτα δὲ καὶ ἀποστροφὴ γένοιτο. Απ. 2, 2, 14. μή σε αἰσθόμενοι τῶν γονέων ἀμελοῦντα — ἀτιμάσωσιν, εἶτα ἐν ἐρημίᾳ φίλων ἀναφανῇς. ¶ 4) *ſed.* Απ. 4, 5, 3. ἐλεύθερον φαίνεταί σοι τὸ πράττειν τὰ βέλτιστα· εἶτα τὸ ἔχειν τοὺς κωλύσοντας — ἀνελεύθερον νομίζεις; K. 3, 8. quaedam canes ὑποθέουσιν· εἶτα ἁμαρτάνουσιν. ¶ 5) *et tamen.* E. 1, 7, 10. p. 54. οἱ δὲ οὐκ ἀνείλοντο. εἶτα νῦν τὴν αἰτίαν κοινὴν ἔχουσιν. ¶ 6) Eſt admirantis in interrogando vel disputando: *itane, at vero.* Απ. 2, 2, 13. εἶτα τούτων ἐπιμελεῖσθαι παρεσκευάσαι, τὴν δὲ μητέρα — οὐκ οἴει δεῖν θεραπεύειν; 2, 7, 6. 13. 3, 6, 15. Sic c. καί, E. 7, 3, 7. p. 477. κᾆτα εἰ μὲν ἀπέκτεινέ τις αὐτὸν, ἐπαίνου ἂν ἐτύγχανε; O. 2, 4.

εἴτε, v. εἰ nr. 24. ſq.

εἰωθέναι, (v. ſupra ἔθειν) ¶ 1) *ſolere.* Π. 2, 1, 2. p. 88. εἰώθει γοῦν, np. ἐμβάλλειν ἱππέας ἄγων οὐ μεῖον δισμυρίων — Sic in aliis

quoque

quoque locis infinitiuus debet intelligi e praecedentibus vel sequentibus, vt 2, 4, 15. ὥσπερ εἰώθει, ἐθήρα. 3, 2, 4. οἱ παρόντες — ἔθεσν, ὥσπερ εἰώθασιν, ἐπ' αὐτοὺς, οἱ δὲ Ἀρμένιοι, ὥσπερ εἰώθεσαν, οὐκ ἐδέχοντο. vbi all. etiam priori loco: εἰώθεσαν. E. 1, 3, 7. ὑποτελεῖν τὸν φόρον, ὅσονπερ εἰώθεσαν. 3, 3, 1. ἐπεὶ δὲ, ὡς εἰώθεσαν, αἱ ἡμέραι παρῆλθον. 4. 7, 3. Ιππ. 3, 12. c. inf. Π. 1, 4, 23. εἰώθασι (margg. εἰώθεσαν) ποιεῖν. 2, 4, 11. εἰώθεις — θηρᾶν. A. 7, 8, 2. ὥσπερ οἶκοι εἰώθειν θύεσθαι — θύεσθαι ἃ εἰώθει. Aπ. 1, 2, 36. εἴωθας ἐρωτᾷν. 3, 3, 4. εἰώθατε ἱππεύειν. Ιππ. 8, 23. Sic raro etiam particip. Aπ. 4, 1, 1. τοὺς εἰωθότας αὐτῷ παρεῖναι. 4, 4, 4. τῶν ἄλλων εἰωθότων — διαλέγεσθαι. ¶ 2) Sed saepius particip. passiue: *vsu receptus.* Π. 3, 1, 17. καινῆς γενομένης ἀρχῆς, ἢ τῆς εἰωθυίας καταμενούσης. Ιερ. 1, 17. τὰ εἰωθότα, *cibi vulgares, non exquisiti.* Aπ. 4, 4, 4. οὐδὲν τῶν εἰωθότων — ποιῆσαι.

ἐκ et ἐξ, ¶ 1) de materia: *ex.* Σ. 8, 32. ὡς στράτευμα ἀλκιμώτατον ἂν γένοιτο ἐκ παιδικῶν τε καὶ ἐραστῶν. Duplex significatio est K. 10, 2. πέντε καὶ τετταράκοντα λίνοι ἐκ τριῶν τόνων (hic est *in*), ἕκαστος δὲ τόνος ἐκ πεντεκαίδεκα λίνων. ¶ 2) De causa efficiente vel origine: *a, ex, per.* Π. 2, 2, 10. ἤν τι ἐκ τῶν πόνων δῷ ὁ θεὸς ἀγαθόν. 8, 1, 10. ἐτεκμαίρετο — ἐκ τοῦδε. A. 4, 8, 16. ἀνίσταντο ὥσπερ ἐκ φαρμακοποσίας, *tanquam si pharmacum hausissent.* 7, 7, 18. δι' ἀπιστίαν ἐκ τῶν νῦν γενομένων, *diffidentiam ex iis ortam, quae iam facta sunt.* Aθ. 2, 6. νόσους καρπῶν αἳ ἐκ Διός εἰσιν. E. 6, 5, 38. p. 429. ὑμῖν ἐκ θεῶν τινος καιρὸς παραγένηται. Ιερ. 8, 5. δοκεῖ ἐκ θεῶν τιμή τις συμπαρέπεσθαι. Aπ. 2, 7, 9. ἐκ δὲ τούτων κίνδυνος — ἀπέχθειαν γίγνεσθαι. cf. γίγνεσθαι nr. 11. ¶ 3) De causa mouente: *propter.* A. 2, 5, 2. p. 109. ἐκ διαβολῆς — ἐξ ὑποψίας. K. 1, 5. ἐκ τῆς ἐπιμελείας — ἐθαυμάσθησαν. §. 17. Sic ἐκ τούτου, np. αἰτίου, *propterea, hinc,* Π. 1, 6, 10. §. 19. p. 77. vbi all. ἐκ τούτων. 8, 2, 7. A. 2, 6, 2. 3, 1, 9. 3, 3, 4. ἐκ τούτου ἐδόκει τοῖς στρατηγοῖς. §. 7. 5, 2, 1. 6, 6, 15. it. ἐκ τούτων, Π. 3, 1, 8. 3, 3, 7. 5, 1, 9. 5, 5, 7. 12. Aπ. 3, 11, 3. O. 8, 1. — ἐκ τίνος,

νος, *cur*, A. 5, 8, 2. —— ἐξ ὅτου, *quam ob caussam*, Π. 2, 4, 6. — ἐξ οὗ, A. 6, 6, 8. et ἐξ ὧν, Ιερ. 8, 8. Σ. 4, 10. 8, 22. *propter quae*, *vnde*. v. ὅς nr. 13. 14. Sic commode explicatur Αγ. 2, 8. νομίζων ἐκ τῶν τοιούτων ἀνθρώπων προθυμότατα μάχεσθαι, *se ob eiusmodi milites — pugnare posse*. Hutch. intelligi volebat στρατιάν. — c. inf. *propterea quod*, Π. 1, 4, 5. οὐκ ἀπεδίδρασκεν ἐκ τοῦ ἡττᾶσθαι. ¶ 4) De instrumento: *per*. O. 13, 6. ἐκ δυοῖν τούτοιν τὸ πείθεσθαι μανθάνουσιν, ἔκ τε τοῦ καλάζεσθαι, καὶ ἐκ τοῦ εὖ πάσχειν. Απολ. 4. ἐκ τοῦ λόγου οἰκτίσαντας. ¶ 5) De norma: *secundum*. Π. 2, 2, 13. ἐκ τῶν ἔργων κρινόμενοι. cf. 2, 3, 3. Similiter Απ. 1, 2, 57. ἐκ δὲ τούτων ὀρθῶς ἂν ἔχοι τὸ —'*ex hac sententia*, *si sic intelligatur*. ¶ 6) *pro*. Π. 8, 4, 15. τὴν δύναμιν — ἐκ ταύτης ἀγωνίζεσθαι. A. 6, 4, 6. ἐκ τῶν ὑπαρχόντων. Sic ἐκ τῶν δυνατῶν. v. δυν. it. ἐκ τῶν παρόντων. v. παρεῖναι nr. 11. ¶ 7) De partitione: *e numero*. Π. 5, 3, 15. εἰκὸς ἐκ τῶν τοιούτων φίλους ἡμῖν πολλοὺς βούλεσθαι γίγνεσθαι. nisi ἐκ τ. τ. est *his de caussis*. A. 1, 7, 10. οἱ αὐτομολήσαντες τῶν πολεμίων. In q[uo] forma ἐκ alias omittitu[r] E. 1, 2, 6. ἀποκτείναντ[ες] ἐξ αὐτῶν ὡσεὶ ἑκατόν. 3, 12. οἱ ἐκ τῶν τριάκοντ[α] Απ. 3, 6, 17. v. εἶναι n[r.] 21. 22. ¶ 8) De loc[o] Π. 4, 1, 8. p. 206. 7, 1, 1[0.] ἐκ πλαγίου, *a latere*. [.] 5, 8. ἐκ δεξιᾶς ἢ ἀριστερᾶ[ς] A. 4, 8, 1. Ιπ. 7, 3. ἐκ τῶ[ν] δεξιῶν, *a parte dextra* A. 1, 8, 17. ἐκ τοῦ ἐναντίου, *ex aduerso*, *e regione*. Π. 5, 4, 20. et A. 3, 3, 7. ἐκ πολλοῦ, np. διαστήματος, *e longinquo*. A. 1, 10, 8. ἐκ πλείονος, *longius* v. πολὺς nr. 9. a. Λ. 12, 2. ἐκ πλείστου. v. πολὺς nr. 36. Ιπρ. 5. 1. ἐκ πόσου ἂν ἵππος πεζὸν ἕλοι, καὶ ἐξ ὁπόσου ἂν — ἀποφύγοιεν. K. 3, 6. ὑπολαμβάνουσαι ἐκ τοῦ πρόσθεν τὰ ἴχνη. Hinc explicari possunt A. 3, 3, 10. πεζὸν καταλάβοι ἐκ τόξου ῥύματος, *extra sagittae iactum*. Hutch: *sagitta arcu emissa*. Leuncl: *intra sagittae iactum*. et E. 4, 5, 15. ᾕρουν οὐδένα ἐξ ἀκοντίου βολῆς. Nisi hic locus potius pertinet ad n. 4. Cf. τοσοῦτος nr. 1. et ὀφθαλμὸς nr. 1. ¶ 9) De tempore: Π. 1, 4, 2. ἐκ νυκτὸς, *noctu*. Marg. Stph. ἐν νυκτί. 8, 5, 6. ἐκ τῶν νυκτῶν.

νυκτῶν. ¶ 10) *inde a*. Π. 1, 5, 7. et O. 3, 10. ἐκ παίδων. Π. 2, 3, 5. p. 118. et Aπ. 2, 6, 8. ἐκ παιδίου. Π. 5, 1, 1. ἐκ παιδός. 4, 3, 5. ἐξ ἐκείνου, *inde ab illo tempore*. Sic Aγ. 1, 17. Probant hanc formulam Thomas Mag. p. 322. Phrynichus p. 14. et Herodianus p. 206. A. 6, 2, 8. et Aπ. 2, 9, 8. ἐκ τούτου, *inde ab hoc tempore*. Quo eodem sensu Aπ. 3, 5, 4. legitur ἐκ τούτων. Aπ. 3, 5, 8. ἐκ παλαιοῦ. Cf. παλαιός nr. 5. Π. 1, 6, 19. p. 81. 3, 3, 25. 6, 2, 10 et E. 7, 4, 13. ἐκ πολλοῦ. v. πολύς nr. 9. b. Σ. 4, 23. ἐξ οὗ. Cf. ὅτου. Sic E. 1, 1, 3. μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ. Cf. πρόγονοι, it. ἀρχή nr. 1. ¶ 11) *post*. ἐξ ἀρίστου, v. ἄριστον. Π. 1, 4, 28. γελάσαι ἐκ τῶν πρόσθεν δακρύων, *cum antea lacrymasset*. 3, 1, 23. φιλοφρονηθέντες ἐκ συναλλαγῆς, *post factam reconciliationem*. Potest tamen etiam de causa accipi, O. 9, 1. ἐξ ἀμηχανίας εὐπορίαν τινὰ εὑρηκυῖα. Iπ. 7, 17. ἐκ τῆς στροφῆς. §. 18. ἐκ τοῦ ταχέως — ἠρεμίζειν. et c. inf. *postquam*: ἐκ τοῦ ἑστάναι — πάλιν ὁρμᾷν. 10, 15. Iπρ. 8, 23. ἐκ τῶν ἀναστροφῶν. Sic ἐκ τούτου, *postea*, Π. 1, 2, 8. 2, 2, 8. 10. 16. 2, 4, 9. 3, 3, 1. 11. 4, 1, 4. 4, 2, 7. 9. 4, 5, 9. 18. 5, 3, 9. bis: altero loco in apodosi. 5, 5, 1. A. 1, 3, 13. 4, 6, 14. 4, 7, 13. 6, 6, 16. Aγ. 2, 28. 29. Λ. 12, 6. O. 18, 1. Σ. 6, 1. it. ἐκ τούτου δή, *tum vero*, Π. 1, 3, 9. 1, 4, 24. 2, 3, 9. 4, 3, 5. 4, 5, 13. O. 18, 6. et in apodosi, Π. 1, 1, 3. Plene legitur Π. 1, 3, 1. ἐκ δὲ τούτου τοῦ χρόνου. Sic ἐκ τούτων, A. 1, 2, 17. 1, 3, 11. 1, 6, 8. 4, 7, 1. O. 2, 1. Iπρ. 1, 7. vbi Steph. male: ἐκ τούτου. Est enim i. q. paulo ante μετὰ ταῦτα. Huc referri potest Aπ. 2, 7, 9. τὴν ἀπ' ἐκείνων χάριν αὐξήσετε, καὶ ἐκ τούτων φιλικώτερον — ἀλλήλοις ἕξετε. it. §. 12. ἐκ τούτων δὲ ἐπορίσθη ἀφορμή, *post hanc orationem*. et 2, 9, 3. καὶ ἐκ τούτων ἀνευρίσκουσιν Ἀρχέδημον. Ernesti: *hoc consilio probato*. Sic c. artic. Π. 7, 5, 26. p. 455. τὸ μέντοι ἐκ τοῦδε οὕτως ἐγὼ γιγνώσκω, *quae in posterum vobis agenda sunt*. E. 2, 3, 22. τὰ ἐκ τούτων, *quae sequuntur haustam cicutam*, h. e. necem. Cf. οὗτος n. 12. Sic ἐκ τοιούτων, Π. 3, 1, 23. et ἐκ τοῦ λοιποῦ, *deinceps*, Σ. 4, 56. Cf. λοιπός nr. 6. ¶ 12) De fronte

te aciei, E. 3, 4, 13. τοὺς πρώτους οὐ πλέον ἢ ἐκ δώδεκα ποιήσαντες, τὸ δὲ βάθος ἐπὶ πολλῶν. Sed etiam de βάθει, vbi alias dicitur εἰς, Π. 6, 3, 11. p. 383. ἐξ ὅσων· τὴν φάλαγγα βαθυνῶ. ¶ 13) *quod attinet, de.* Π. 5, 4, 5. ἐπισκέψαιτο, ὅπως ἔχει ἐκ τοῦ τραύματος. K. 1, 12. ἐκ τῆς ἐπιμελείας—τοσοῦτον ὑπερέβαλε φιλοπονία. 3, 4. ¶ 14) i. q. ἀπὸ, Π. 6, 2, 5. ἦλθον οἱ Ἰνδοὶ ἐκ τῶν πολεμίων. E. 3, 2, 13. cf. ἀπὸ nr. 3. et 6. Sic de reditibus: Aπ. 2, 7, 2. λαμβάνομεν οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν — οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν. Paulo aliter de praeda: Π. 4, 5, 4. ἐκ τοῦ Ἀσσυρίων στρατεύματος οἶνον εἰληφότες. ¶ 15) i. q. παρὰ vel ὑπὸ, inprimis cum paſſiuis. v. interpp. ad Herodot. 7, 175. E. 3, 1, 4. ἡ χώρα δῶρον ἐκ βασιλέως ἐδόθη — δῶρον καὶ αὗται αἱ πόλεις ἦσαν παρὰ βασιλέως. Σ. 8, 22. ἐκ μὲν τῶν — φιλουμένων οὐδὲν χαλεπὸν γεγενημένον, ἐκ δὲ τῆς ἀναιδοῦς ὁμιλίας πολλὰ — πεπραγμένα. Plura v. in διδόναι et καθιστάναι. it. ſine verbo: Ιερ. 7, 6. αἱ μὴ ἐξ ἀντιφιλούντων ὑπουργίαι — αἱ ὑπουργίαι ὑπὸ τῶν φοβουμένων. ¶ 16) fere i. q. ἐν. Cuius rei rationem optime reddit Fiſcherus ad Plat. Phaed 22, 2. Π. 2, 2, 2. p. 103 στὰς ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν. 7 2, 2. ἁρπαζόμενοι τὰ ἐκ τῶν οἰκιῶν. A. 1, 2, 18. ἔφυγε ἐκ τῆς ἁρμαμάξης — οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς. 2, 5, 8. ἐθαύμαζον, ἐκ τοῦ στρατοπέδου ὁρῶντες, *in caſtris videntes, quae in campo agebantur.* 4, 6, 17. οἱ ἐκ τοῦ πεδίου — ἔθεον, *qui erant in campo, inde currebant.* 7, 4, 8. οἱ ἐκ τοῦ ὄρους — καταβαίνοντες. E. 2, 4, 15. τινὲς τῶν ἐκ τοῦ Πειραιέως. §. 17. τῶν ἐκ τοῦ ἄστεος — τῶν ἐκ τοῦ Πειραιῶς. §. 23. 26. 28. 29. In eod. cap. ſaepe eſt; οἱ ἐν τῷ ἄστει — οἱ ἐν τῷ Πειραιεῖ. 4, 4, 15. τῶν ἐκ τῆς πόλεως. Aπ. 3, 5, 10. τοὺς ἐκ τῆς ἠπείρου. 3, 6, 11. τὰ ἐκ τῆς χώρας. vbi Leuncl. ἐκ volebat deleri. Aπολ. 22. εἰπεῖν τὰ ἐκ τῆς δίκης, *quae in iudicio dicta ſunt.* K. 3, 9. 5, 21. Sic fere pro *apud,* Π. 3, 3, 28. ἵππων διωγμὸς ἦν καὶ ἀνδρῶν, καὶ φόνος ἐξ ἀμφοτέρων, *vtrinque.* 8, 7, 3. p. 549. ἐκ πάντων — τὸ ἀξιόπιστοι εἶναι ἀποβαλεῖτε. A. 4, 3, 22. Et adhaerens ſignificatur Ιπ. 12, 2. ἐξ αὐτοῦ τοῦ θώρακος ὅμοιον τῷ αὐχένι στέγασμα. cf. n. 1. 9. Hinc A. 5, 7, 10. pro οἱ ἐν τῷ πλοίῳ all. habent οἱ ἐκ τοῦ πλοίου. Ιπ. 8, 23.

pro ἐκ τῶν τοιούτων, *in eiusmodi statu*, Marg. Leuncl. ἐν τοῖς τοιούτοις, quod Welſ. temere recepit. ¶ 17) Circumſcribit adiectiua, a) c. aduerb. Απ. 2, 1, 20. v. παραχρῆμα. b) c. ſubſtantiuis. Vbi fere ellipſis eſt ſtatuenda, vt A. 1, 2, 3. τοὺς ἐκ τῶν πόλεων λαβὼν, intell. μισθοφόρους ſ. στρατιώτας. 6, 4, 5. ἐδόκει τὸ ἐλθεῖν — ἐξ ἐπιβουλῆς εἶναι. E. 1, 5, 1. τοῖς ἐκ Λακεδαίμονος πρέσβεσιν. Intell. πεμφθεῖσιν vel ſimile quid. Margg. τοῖς Λακεδαιμονίοις. 1, 6, 7. οἱ ἐκ Λακεδαίμονος. Intell. ἐλευσόμενοι vel προςδοκώμενοι. Cyrus enim ipſe eos antea Lacedaemonem miſerat. Malo igitur Margg. οἱ Λακεδαιμόνιοι. 3, 5, 14. 4, 3, 8. οἱ ἐκ Λακεδαίμονος νεοδαμώδεις. 6, 5, 16. οἱ ἐκ τῆς Τεγέας Ἀρκάδες. In quibus tribus locis vel πεμφθέντες aut ſimile participium debet intelligi, vel eſt circumſcriptio genitiui, vt n. 18. cf. ἄστυ. Sed E. 4, 4, 10. Κορίνθιοι ἐκ τῆς πόλεως ſine artic. Vnde Stephan. vult οἱ ἐκ τ. π. Opponuntur enim exulibus Corinthiorum. ¶ 18) Circumſcribit genitiuum, praemiſſo articulo, et omiſſo quodam participio vel nomine. Π. 3, 3, 22. τὰ ἐκ τῶν πολεμίων. 7, 2, 6. πῶς ἀποβέβηκε τὰ ἐκ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου. 8, 8, 8. τῇ ἐκ Περσῶν παιδείᾳ — τῇ Μήδων στολῇ — τὴν ἐκ Περσῶν καρτερίαν. A. 1, 2, 18. τὸν ἐκ τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς βαρβάρους φόβον. 4, 7, 14. ἐκ ταύτης τῆς χώρας ὁ ἄρχων. vbi Leuncl. ἐκ delendum putabat. Alia tamen ratio eſt E. 2, 1, 9. τοὺς φόρους τοὺς ἐκ τῶν πόλεων. Intelligi enim debet ληφθέντας. cf. n. 14. ext. ¶ 19) Cum adiec. circumſcribit aduerbia: ἐκ τοῦ αὐτομάτου, ἐκ δυσελπίστου, ἐκ τοῦ καλοῦ καὶ δικαίου, v. ſuis locis. Cf. item ἄδικος, ἀπροσδόκητος, δυνατὸς, ἐναντίος, ἕτοιμος, ἴσος. E. 6, 5, 16. ἐκ τοῦ δικαίου καὶ φανεροῦ τὴν μάχην ποιεῖσθαι, *iuſto proelio et aperto Marte*. Fr. Portus: *ita vt iuſtus exercitus cum iuſto exercitu congrederetur*. Π. 1, 6, 19. p. 81. ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς μάχην συνάπτειν, *aperta vi, non ex inſidiis*. E. 2, 1, 2. Ιπρ. 7, 7. vbi oppon. ὡς λῃσταῖς αὐτοῖς χρῆσθαι. Idem dicitur ἐκ τοῦ φανεροῦ, Αγ. 2, 6. Sed Π. 2, 4, 12. αἰτοίην ἄν σε ἐκ τοῦ φαν. *palam, multis audientibus*. E. 7, 4, 28. ἐκ τοῦ φαν. συσκευασάμενοι, *non clam aut metuentes*. Απ. 3,

3, 11, 8. ἐκ τοῦ Φαν. τρέχοντες ἀποφεύγειν, *e conspectu.* — Π. 1, 4, 12. οὐδ' ἀναβλέπειν πρὸς τὸν πάππον ἐκ τοῦ ἴσου ἔτι δύναμαι. Hutch: *vt aequalis aequalem; aequo quasi iure.* Melius Abresch. dilucc. Thuc. 3, 42: *non perinde vt prius.* 2, 3, 5. ἐκ τοῦ ἴσου ὁρμᾶσθαι πάντας εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι. *aequali conditione, vno cibo nutriti, eadem praemia appetentes.* Ιερ. 8, 5. τοῖς προτετιμημένοις μᾶλλον, ἢ τοῖς ἐκ τοῦ ἴσου ἡμῖν οὖσι. ¶ 20) Etiam cum substantiuo facit periphrasin aduerbii, v. c. Ιππ. 2, 5. ἐκ παντὸς τρόπου, *omni modo.* v. τρόπος nr. 1. b. ἐκ ποδῶν, *e medio,* v. ἐκποδών. ἐκ χειρὸς, *cominus.* v. χείρ nr. 1. w. Sed A. 3, 3, 10. οἱ ἐκ χειρὸς βάλλοντες Port. et Hutch. recte vertunt: *manu tela torquentes.* Nam oppon. τοξεύοντες et σφενδονῶντες. O. 10, 4. ἐκ τῆς ψυχῆς, *sincere.* cf. ἀνάγκη, ὄψις, ὑποβολὴ, ὑπόγυιον, ψυχή. ¶ 21) ἐκ omittitur. Π. 7, 5, 9. φοίνικος αἱ θύραι πεποιημέναι. A. 1, 8, 3. τοῦ δὲ βαρβαρικοῦ, ἱππεῖς μὲν — 2, 4, 16. ἐπὶ σχεδίας διφθερῶν. Vbi etiam omissum est πεποιημένας. 4, 5, 23. ἐστεφανωμένους τοῦ ξηροῦ χιλοῦ στεφάνους. Αγ. 11, 8. ἡγούμενος — τῷ ἐλευθερίῳ καὶ τῶν ἑαυτοῦ προσωφελητέον εἶναι. ¶ 22) Confunditur c. ἀπὸ, v. ἀπὸ nr. 4. a. c. ἐκτός. v. ἐκτός. c. ἐν, v. supra nr. 9. et 16. c. ἐντὸς, v. ἐντὸς nr. 3. c. ἐπὶ, v. ταμιεύεσθαι nr. 2. ex A. 2, 5, 3. p. 113.

ἑκασταχῆ, ἀντὶ τοῦ πανταχοῦ, Suid. Π. 6, 2, 3. τιμῶν τοὺς κρατίστους ἑκασταχῆ. Lexicographi non nisi e Suida petunt huius voc. auctoritatem.

ἑκασταχόθεν, *vndique.* E. 3, 4, 3. προεῖπεν (ταῖς πόλεσιν) ὅσους δέοι ἑκασταχόθεν πέμπεσθαι.

ἑκασταχόσε, *quoquo versum.* Thom. Mag: ἑκασταχόσε κάλλιον λέγειν ἢ πανταχόσε (quod in Xenophonte non legitur). τίθεται δὲ τὸ μὲν ἑκασταχόσε ἐπὶ κινήσεως, τὸ δὲ ἑκασταχῆ καὶ ἑκασταχοῦ ἐπὶ στάσεως. In lexicis est sine auctore. Sed saepe vtitur Thucyd. etiam Aristid. T. I. p. 237. A. 3, 5, 11. ἐκάθισαν χωρὶς τοὺς ἑκασταχόσε φάσκοντας εἰδέναι. Videtur positum ἐπὶ στάσεως: *qui singulas regionum partes,* vel potius: *singularum regionum populos, sibi cognitas aiebant.* Sed inest simul κινήσεως notio,

np.

np. *in quascunque iter futurum esset.*

ἑκασταχοῦ, *singulis in locis.* Ιπρ. 7, 14. Afferunt lexicographi sine auctoritate.

ἕκαστος, *vnusquisque.* ¶ 1) Attice in singulari iungitur verbo plurali. v. Eustath. ad Il. κ, 215. Π. 2, 3, 2. ὁπόταν ἕκαστος διανοηθῇ — τοῖς τοιούτοις ἥξει. 2, 4, 3. αἱ χιλιοστύες κατ' οὐρὰν ἑκάστη εἵποντο. 3, 1, 2. 3. 3, 2. 7. 30. ἔστησαν — εἰδότες ὅπου ἔδει ἕκαστον γενέσθαι. all. ἕκαστον αὐτῶν. 5, 3, 17. 8, 1, 1. p. 462. 8, 5, 3. ἀνατιθέασιν — ἕκαστος — εἶχον ἕκαστοι. Sed Margg. hic quoque habent ἕκαστος. A. 1, 5, 8. 1, 7, 12. 4, 2, 8. 5, 5, 5. πομπὰς ἐποίησαν κατὰ ἔθνος ἕκαστος τῶν Ἑλλήνων. Steph. perperam ἕκαστον. cf. ἔθνος nr. 1. Λ. 6, 1. E. 7, 1, 11. ἀπῆλθον — οἱ ἄλλοι δὲ ἕκαστος οἴκαδε. Ιερ. 7, 9. O. 8, 3. Sic c. εἷς, A. 6, 6, 9. ἱκανοί εἰσι εἷς ἕκαστος — ὅ τι βούλονται διαπράττεσθαι. Cf. εἷς nr. 14. c. κατὰ, Π. 8, 3, 14. ἀφίει τὰ ἅρματα καθ' ἕκαστον, *singulos currus.* it. aliter, Π. 5, 3, 16. p. 301. ἔχοντες ἃ δεῖ ἕκαστον, πάρεστε. Margg. ἕκαστοι. 6, 2, 4. ἐπὶ τὰς καμήλους ἦσαν ἄνδρες δύο ἐφ' ἑκάστην τοξόται. A. 7, 2, 16. ἔξω εἶσιν ἀπὸ τῶν στρατηγῶν, ὁ πιστότατος ἑκάστῳ. Notabilis locus est A. 6, 6, 17. πεῖραν λαβεῖν — οἷος ἕκαστός ἐστι, καὶ τὴν ἀξίαν ἑκάστοις νεῖμαι. ¶ 2) Sed etiam singularis c. singulari. Π. 3, 3, 5. εἰ ἕκαστος ποιήσειε. 4, 5, 19. ἀνθ' ἑαυτοῦ ἕκαστον καθιστάναι ἄλλον. vbi tn. all. ἑαυτῶν habent, all. omittunt ἕκαστον. 5, 3, 16. p. 300. μεθ' ὧν ἕκαστος ἀφίκετο. Mrgg. ἕκαστοι ἀφίκοντο. 7, 2, 1. πάντες ἔφυγον ὅπῃ ἐδύνατο ἕκαστος. 8, 3, 9. A. 3, 1, 3. ἀνεπαύετο ὅπου ἐτύγχανεν ἕκαστος. Sed all. ἀνεπαύοντο. E. 1, 7, 3. etc. ¶ 3) Pluralis c. plurali. Π. 4, 2, 12. p. 217. καταλείπετε ἕκαστοι τάξιν, *singulae gentes.* 4, 5, 5. 18. 6, 1, 13. 7, 3, 1. A. 5, 2, 15. E. 2, 4, 28. ἀπιέναι ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν ἑκάστους. Margg. ἕκαστον. 7, 1, 26. Et sequente singulari. v. αὐτὸς nr. 7. d. ¶ 4) c. πᾶς est quaedam redundantia. Λ. 13, 9. ἀκούεται εἰς ἑκάστην πᾶσαν τὴν ἐνωμοτίαν ἀφ' ἑκάστου ἐνωμοτάρχου. E. 3, 5, 14. ᾔσθοντο ἀπεληλυθότας — ἅπαντας οἴκαδε ἑκάστους. ¶ 5) c. αὐτὸς et τὶς, v. in τὶς nr. 21. d. et αὐτὸς nr. 7. b. ¶ 6) Est distributionis: Π. 7, 5, 7. μῆνα τοῦ ἐνι-

ἐνιαυτοῦ ἕκαστον τὸ μέρος φυλάξον. v. εἷς nr. 11. it. c. κατὰ, E. 2, 1, 17. ἐποίουν — καθ' ἑκάστην ἡμέραν. — De formula καθ' ἕκαστον pro καθ' ἕνα ἕκαστον v. εἷς nr. 14. b. ¶ 7) Oppon. pluribus, et eſt *vnus*. Π. 6, 1, 28. ῥᾷον ἦγε τὰ ὀκτὼ ζεύγη τὸν πύργον — ἢ τὸ σκευοφορικὸν βάρος ἕκαστον τὸ ζεῦγος. ¶ 8) Omittitur, obſeruante Hutch. A. 1, 3, 21. δώσειν — τρία ἡμιδαρεικὰ τοῦ μηνὸς τῷ στρατιώτῃ.

ἑκάστοτε, *ſemper*. v. Heſych. Suid. Phrynichus p. 38. et Thom. Mag. p. 678. A. 2, 4, 5. ἐστρατοπεδεύοντο ἑκάστοτε ἀπέχοντες ἀλλήλων. E. 4, 8, 18. Σ. 1, 14.

ἑκατεράκις, *bis*. Π. 4, 6, 2. p. 257. καταβέβληκα θῆρας ἑκατεράκις, *beydemal*. Heſych. ἑκατεράκις· δίς.

ἑκάτερος, ¶ 1) *vterque*. Π. 1, 3, 14. ἑκάτερον ἔχειν χιτῶνα. Aπ. 2, 1, 1. Iπ. 7, 18. ἑκατέρου τούτων δεήσει. 9, 1. c. verbo plur. Π. 5, 2, 10. ἀπῆλθον ἑκάτερος ἐπὶ τὰ προσήκοντα. 6, 1, 13. E. 1, 3, 5. etc. ¶ 2) Saepe legitur pluralis, non ſolum de duobus ſingulis, vt Π. 5, 4, 12. 2, 3, 6. πολλοὶ ἑκατέροις (Pheraulae et Chryſantae) συναγορεύοντες. Sed etiam de duabus factionibus, de duobus exercitibus. Π. 3, 3, 15. 7, 4, 1. A. 1, 8, 10. v. ἑκατέρωσε. E. 4, 2, 9. τὸ πλῆθος ἑκατέρων, *vtriusque exercitus*. Iπρ. 3, 6. ἑκατέρας τὰς πέντε φυλάς. ¶ 3) καθ' ἑκάτερα, A. 5, 6, 3. p. 290. *ab vtraque parte*. ¶ 4) Eleganter c. ſuperl. Aπ. 4, 3, 9. εἰς ἑκάτερα ἰσχυρότατα καθισταμένους, frigus et aeſtum. ¶ 5) Distinguitur ab ἀμφοτέροις. v. ἀμφότ. ¶ 6) Π. 3, 3, 1. pro τὸ ἕτερον all. legunt ἑκάτερον. v. ἕτερος nr. 4.

ἑκατέρωθεν, *ab vtraque parte*. Π. 2, 3, 7. 4, 2, 13. 7, 5, 2. ter. A. 1, 8, 9. 6, 4, 2. Hinc A. 6, 5, 15. τοὺς πελταστὰς ἑκατέρωθεν ποιησάμενος, *poſtquam ab vtrqque latere diſpoſuerat*. Idem eſt E. 3, 2, 13. τοὺς πελταστὰς — ἑκατέρωθεν καθίστασθαι. et ἑκατ. ποιεῖν, Π. 7, 1, 3. v. τάξις nr. 8. c. gen. Π. 8, 3, 5. ἔστασαν ἑκατέρωθεν τῶν πυλῶν. §. 8. 9.

ἑκατέρωσε, *vtrobique, vtroque verſum*, legunt nonnulli A. 1, 8, 10. pro ἑκατέρους, quae tamen lectio recte praefertur ab Abreſchio lectt. Ariſtaen. p. 4.

ἑκατὸν, *centum*. Saepisſime

ſime legitur, vt Π. 2, 1, 12. 2, 4, 2. Αγ. 1, 34. etc.

ἑκατονταπλασίων, *centuplus.* Ο. 2, 3. πλέον ἂν εὕροι ἢ ἑκατονταπλασίονα τούτου.

ἑκατόνταρχος, *centurio,* qui vni equitum τάξει praeeſt. Π. 5, 3, 16. p. 300. bis.

ἑκατοστὸς, *centeſimus.* Ο. 2, 9. μηδὲ ἑκατοστὸν μέρος τῶν σῶν κεκτῆσθαι. Feminin. Αθ. 1, 17. ἡ ἑκατοστὴ ἡ ἐν τῷ Πειραιεῖ. Intell. μερίς. Fr. Port. recte intelligit: *portorium quod datur in Piraeeo.*

ἑκατοστὺς, *centuria.* Π. 6, 3, 11. p. 386. de curribus.

Ἑκατώνυμος, *Hecatonymus,* Sinopenſium ad Graecos legatorum princeps, bonus orator, Α. 5, 5, 6. vtitur oratione ſuperba, §. 7. quae mouet reliquorum legatorum indignationem, §. 12. cf. 5, 6, 2. 3. vbi ſe defendit et Graecis conſilium de itinere dat.

ἐκβαίνειν, ¶ 1) *egredi, exire.* a) e nauibus, Α. 5, 4, 5. Ε. 2, 1, 15. ἐπειδὰν ἐκβῶσι. §. 17. ἐκβεβηκότας. 7, 4, 3. ἐνταῦθα ἐκβῆναι. Ο. 8, 8. 21, 3. Plenius Ε. 5, 1, 9. ἐξ ἐνίων τῶν νεῶν ἐξέβαινον. 6, 2, 23. ἀπὸ τῶν τριήρεων εἰς τὴν γῆν ἐκβεβηκότας. b) e fluuio, Α. 4, 3, 3. εἰς τὴν Ἀρμενίαν ἐκβαίνειν, *emergere, euadere.* c) ex anguſtiis in campum, Ε. 7, 1, 19. ἐνταῦθα ἐκβὰς παρετάξατο. ¶ 2) *eſcendere in montem.* Α. 4, 2, 1. (de quo loco v. συμβουλή.) §. 8. Plenius §. 2. πρὸς τὸ ὄρθιον ἐκβαίνειν. §. 15. ἐκβαίνων πρὸς τὰ ὄρη — ἐκβαίνων. 4, 3, 17. ἐξέβαινεν ἐπὶ τοὺς ἄνω πολεμίους. 6, 3, 12. ἐπὶ λόφον ἐκβάντες. ¶ 3) *pergere in fluuio.* Α. 4, 3, 21. κελεύει — ἐκβαίνειν ὡς διαβησομένους. Sed hoc durum videtur. Rectius fort. Cod. Par. ἐμβαίνειν, quod etiam Zeun. recepit. ¶ 4) *peruenire.* Π. 6, 2, 11. p. 371. ὅταν ἐκβαίνωμεν εἰς ἀκέραια, vbi commeatus eſt. cf. εἰσβαίνειν nr. 2. vbi contra pro εἰσβάντι all. legunt ἐκβάντι. ¶ 5) De aetate: *excedere, transire.* Λ. 3, 2. ὅταν ἐκ παίδων εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι ἐκβαίνωσι. ¶ 6) De oratione: *digredi.* Ε. 6, 1, 7. ἐπάνειμι, ὅθεν εἰς τὰς — πράξεις ἐξέβην. 6, 5, 1. ἐπάνειμι, ἔνθεν ἐπὶ ταῦτα ἐξέβην. 7, 4, 1. ¶ 7) De euentu, Ο. 9, 8. δίχα τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα κατέθεμεν. οὕτω γὰρ ἧττον λανθάνει, ὅπως πρὸς τὸ τέλος (np. anni, vt

vt recte Fr. Portus.) ἐκβήσεται. Cic. ap. Columell. 12, 3. vertit: *qui exitus futurus ſit.* Gesnerus: *quouſque ſint ſuffecturae.*

ἐκβάλλειν, ¶ 1) *eiicere, egerere.* Πο. 4, 2. ἐκβεβλημένοι σωροί. ¶ 2) *proiicere.* A. 2, 1, 5. ξύλοις ἐχρῶντο — τοῖς τε οἰστοῖς οὓς ἠνάγκαζον οἱ Ἕλληνες ἐκβάλλειν τοὺς αὐτομολοῦντας. Portus et alii vertunt *euellere.* Sed Hutch. rectius *proiicere,* quia transfugae illi ad regem iam redierant (1, 10, 4.), et ſimilis locus eſt ap. Aelian. V. H. 6, 14. ἐκβαλεῖν τὰς αἰχμάς. ¶ 3) *excludendo obiicere.* c. εἰς, A. 7, 1, 10. ἐκβαλλόμενοι εἰς τοὺς πολεμίους. Np. vrbe clauſa in agros hoſtiles erat proficiſcendum. ¶ 4) *in exilium eiicere.* A. 1, 1, 7. τοὺς μὲν ἀπέκτεινε, τοὺς δ' ἐξέβαλεν. 7, 2, 18. E. 7, 1, 31. 34. bis. 7, 3, 4. et ſaepius in Hellenicis. ¶ 5) *expellere hoſtem.* e regione, A. 1, 2, 1. e via, E. 7, 2, 19. νίκης γενομένης καὶ ἐκβληθέντων ἐκ τῆς ὁδοῦ τῶν πολεμίων. ex vrbe, E. 7, 3, 7. p. 476. ¶ 6) *priuare, deiicere.* Π. 1, 3, 8. ἐκβαλῶ σε τῆς τιμῆς, *munere.* A. 7, 5, 4. δείσας μὴ ἐκ τῆς Σεύθου φιλίας ἐκβληθείη. ¶ 7) *exauctorare milites.* E. 6, 1, 4. p. 358. μαλακοὺς τῶν ξένων — ἐκβάλλει. ¶ 8) *auferre, delere.* Απ. 3, 12, 6. τὰς ἐπιστήμας ἐκβάλλειν, e mente. ¶ 9) *impetum facere.* E. 3, 4, 21. ἐς Καρίαν νῦν ἐκβαλεῖν. Sed Steph. et Leuncl. ex Αγ. 1, 29. et quia mox ſequitur ἐνέβαλε, reſtituunt ἐμβαλεῖν.

ἔκβασις, ¶ 1) *exitus, locus vbi emergere quis poteſt.* A. 4 3, 15. κατὰ τὴν ἔκβασιν τὴν εἰς τὰ τῶν Ἀρμενίων ὄρη, e fluuio. §. 16. φεύγουσιν πρὸς τὴν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἔκβασιν ἄνω. Mox eſt τὴν ὁδόν. 2 codd. omittunt ἀπό. ¶ 2) *aditus ad montis iugum.* A. 4, 1, 15. φυλάττουσι τὴν ἔκβασιν. 4, 2, 1. 2. τὴν φανερὰν ἔκβασιν.

Ἐκβάτανα, *Ecbatana,* vrbs Mediae praecipua. Π. 8, 6, 11. Cyrus διῆγε — τὴν ἀκμὴν τοῦ θέρους δύο μῆνας ἐν Ἐκβατάνοις. A. 2, 4, 13. 3, 5, 9.

ἐκβιβάζειν, ¶ 1) *e nauibus educere, exponere.* E. 1, 6, 14. ἐξεβίβαζεν, ὡς μὴ καταδήλους εἶναι τοῖς πολεμίοις ταῦτα ποιοῦντας. 5, 1, 7. ἐκβιβάσας εὐθὺς ἐδείπνιζε. Plenius, ſed tamen etiam ſine acc. 2, 1, 15. καὶ οὐ πρότερον ἐξεβίβασεν

ἐκ τῶν νεῶν. ¶ 2) *equum declinare* f. *deflectere e via trita.* Ιππ. 1, 18. ἐκβιβάζοντας τῶν ὁδῶν, np. τὸν ἵππον.

ἐκβοᾷν, *clamorem tollere.* K. 6, 10. διωκόμενον τὸν λαγὼ — ἐπιθέων ἐκβοάτω. Tanaqu. Faber ad Anacr. 33, 19. hoc verbum putabat recentioris aeui esse.

ἐκβοηθεῖν, *eruptionem facere, prorumpere, excurrere,* ad defendendam vrbem vel regionem. Π. 1, 4, 18. ἐκβοηθεῖ πρὸς τὰ ὄρι . . — ἐσήμαινε πᾶσιν ἐκβοηθεῖν. — ὁρῶν ἐκβοηθοῦντας — ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτός. A. 7, 8, 8. ἐκβοηθοῦσιν — ἐκ Κομανίας. E. 1, 4, 10. ἐκβοηθήσαντας ex vrbe ad hostes repellendos. 7, 1, 8. ἐκβοηθήσαντες ἐκ τῆς πόλεως. 7, 5, 15. Sed 5, 4, 9. σὺν ὅπλοις ἐξεβοήθουν e domibus, a tyrannis se liberaturi.

ἐκγελᾷν, *ridere.* Π. 8, 4, 10. Κῦρος ἐξεγέλασε, καὶ οἱ ἄλλοι ὁμοίως. γελάντων δὲ ἅμα 1, 3, 8.

ἐκγίγνεσθαι, *enasci.* Sed E. 6, 4, 23. εἰ ἀναγκάζοιντο ἐκγενέσθαι τοῦ ζῆν, est *e vita discedere,* vel *in summum vitae periculum adduci.* Leunclau. paulo liberius: *vt vitae spem abiiciant.* Non male.

ἔκγονα, *proles.* A. 4, 5, 19. αἶγες — ὄρνιθες καὶ τὰ ἔκγονα τούτων. De hominum sobole, Λ. 1, 4. ἐξ ἀμφοτέρων ἰσχυρῶν καὶ τὰ ἔκγονα ἐῤῥωμενέστερα γίγνεσθαι.

ἔκγονοι (poet. Port.), *nepotes.* In Xen. enim non locum habet discrimen nominum ἔκγονος et ἀπόγονος, quod Ammon. attulit. cf. Poll. 3, 18. 19. Hesych: ἔκγονα· τέκνα τέκνων. Cf. Symmach. Iudic. 8, 22. Π. 5, 3, 11. εἰ παῖδας ἢ ἐκγόνους ἐκέκτησο. A. 3, 2, 9. ἀντιταξάμενοι τούτοις τοῖς ἐκείνων (qui Xerxe duce a vestris maioribus victi sunt) ἐκγόνοις. Hic potest omnino de omnibus *posteris* accipi. De differentia nominum ἔκγονος et ἔγγονος v. Thom. Mag. p. 849. cui, vt Etymologo M. ἔκγονος est ὁ υἱός. it. Doruill. ad Char. p. 209. et Morus ad Isocr. paneg. 16.

ἐκδέρειν, *cutem detrahere.* A. 1, 2, 8. λέγεται Ἀπόλλων ἐκδεῖραι Μαρσύαν.

ἔκδημος, inquit Moeris, Ἀττικῶς· ἀπόδημος, Ἑλληνικῶς. cf. Thomas. Π. 8, 5, 12. p. 529. ὅταν — ἔκδημος ᾖ, *peregre,* extra Persiam, *versatur.*

ἐκδιδάσκειν. *docere*. O. 12, 16.

ἐκδιδόναι, ¶ 1) *tradere*. np. ad supplicium s. in iudicium, A. 6, 6, 8. εἰ μή τις ἐκδώσει τὸν ἄρξαντα βάλλειν. §. 10. ὑμεῖς μὲν μὴ ἐκδῶτε, ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παρασχήσω κρίναντι Κλεάνδρῳ, ὅ ἂν βούληται ποιῆσαι. ¶ 2) *elocare*. Πο. 4, 15. ἀνδράποδα — ἐκδεδομένα. §. 16. πολλοὶ ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἐκδεδομένοι. Ianus Gebhardus in Crepundiis 1, 14. e Xen. laudat: ἐκδιδόναι σεαυτὸν εἰς τέχνην, aliosque locos ex Eurip. et Tzetza, ad illustrandum Cic. Tusc. 1, 4. „in quam exercitationem ita nos studiose operam dedimus." vbi cum Lambino eiicit nomen *operam*. Sed vix talis locus in Xen. reperietur. Respexit haud dubie ad Iπ. 2, 2. ἐκδώσει, *locabit*, τὸν πῶλον domandum — ὥσπερ τὸν παῖδα ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῷ, docendum, οὕτως ἐκδιδόναι. Sic §. 3. ἅπως πρᾶος — ὁ πῶλος ἐκδίδοται τῷ πωλοδάμνῃ. ¶ 3) *nuptum dare*. v. Valck. ad Herodot. 5, 2. Π. 8, 4, 9. ἥν τις ἐκδοῦναι βούληται θυγατέρα. A. 4, 1, 17. αὐτῷ τυγχάνει θυγάτηρ παρ' ἀνδρὶ ἐκδεδομένη.

ἐκδικάζειν, *diiudicare*. Aθ. 3, 1. ἐκδικάζειν δίκας, *de caussis cognoscere*, — ὅσας ἐκδικάζουσι.

Ἔκδικος, *Ecdicus*, dux Lacedaemoniorum, missus in Rhodum, E. 4, 8, 20. 23.

ἐκδιώκειν, v. διώκειν nr. 13.

ἐκδρομή, *excursio*, *eruptio*. e vallo, E. 3, 2, 3.

ἔκδρομος. E. 4, 5, 16. οἱ ἱππεῖς — σὺν τοῖς ἐκδρόμοις καὶ ἐδίωκον καὶ ἐπέστρεφον. Steph., vt quidem Grammius dicit, Pollucem laudat, ap. quem dicatur ἔκδρομος (ἱππεύς). Sed haud dubie intellexit locum Poll. 3, 148. Ibi vero est ἔκδρομος ἵππος, *equus vltra lineam designatam procurrens*, (Cf. Poll. 1, 219.) non ἱππεύς. Camerar. auctore Grammio dicit, Pollucem e Xen. desumsisse vocabulum. Vales. in notis ad notas Maussaci in Harpocrat. ad v. ἅμιπποι arbitratur, τοὺς ἐκδρόμους esse *milites leuis armaturae, qui adiunctis equitibus hostes persequerentur*, eosdemque alias dici προδρόμους et ἁμίππους. At ap. Xen. non plane iidem sunt qui ἅμιπποι, sed *milites grauis armaturae, quos polemarchus ex vniuersa mora ad hostem perse-*

sequendum emittebat. Quatenus vero equitibus, quos aduersa fortuna vti vidissent, succurrebant, seque cum iis etiam in recedendo coniungebant, hactenus videntur dici posse ἅμιπποι. Ἐκδρόμους commemorat etiam Thucyd. 4, 125. it. 127. vbi ἐκδρομαὶ a Scholiasta explicantur οἱ τεταγμένοι πρὸς τὸ ἐκτρέχειν. Cf. ἀντεκτρέχειν et συνεκτρέχειν.

ἐκδύειν s. ἐκδῦναι, *exuere.* Π. 1, 3, 14. παῖδα, μέγαν ἔχοντα χιτῶνα, ἐκδύσας αὐτὸν — Vbi αὐτὸν vel per redundantiam referri potest ad παῖδα, vel potius ad χιτῶνα. Actiuum enim est eius, qui alterum exuit. Sed ἐκδῦναι est pro medio: Π. 1, 4, 26. στολὴν, ἣν εἶχε, ἐκδύντα δοῦναι. 5, 1, 1. ᾧ τὴν στολὴν ἐκδὺς ἔδωκε. Α. 4, 3, 9. ἐκδύντες — διαβαίνειν.

ἐκδύεσθαι, *se exuere.* Αγ. 1, 27. Ε. 3, 4, 19. λευκοὺς — διὰ τὸ μηδέποτε ἐκδύεσθαι, np. *certandi causa*, Fr. Portus.

ἐκεῖ, ¶ 1) *ibi.* Ε. 3, 2, 11. ἐπεὶ δὲ ἐκεῖ ἦσαν. 4, 5, 11. ὁ ἐκεῖ Φρουρῶν πολέμαρχος. Elliptice c. artic. Π. 4, 1, 3. Κῦρος — ἰδὼν τἀκεῖ, *Medorum exercitum*, — ἀπήλαυνεν. 6, 2, 2. speculatores τὰ ἐκεῖ μαθόντες, — ὅ τι ἂν hostes λέγωσι. Ε. 4, 2, 2. εἰ καλῶς τἀκεῖ γένοιτο, *bellum ibi gerendum.* 5, 2, 12. p. 301. ἐξαγγέλλομεν ὅτι τἀκεῖ οὕτως ἔχει, *rerum status ibi.* 6, 2, 8. Aliter Ε. 1, 6, 4. ἀγνῶτας τοῖς ἐκεῖ, *hominibus illorum locorum.* 2, 2, 3. τὰ ἐκεῖ πάντα — μετέστησεν, np. χωρία. c. subst. Ε. 3, 4, 15. ἐκ πασῶν τῶν ἐκεῖ πόλεων. ¶ 2) *illuc.* Ε. 1, 2, 6. ἔφυγον κἀκεῖ. 7, 1, 16. ἐκεῖ ἐλθόντες. Et saepe c. γενέσθαι, Π. 7, 1, 5. ἐπειδὰν δὲ ἐκεῖ γένωμαι. Ε. 3, 4, 4. 7, 1, 24. cf. γίγνεσθαι nr. 22. Thomas ignorat hunc vsum, et vult tantum ἐπὶ στάσεως dici. Permutatur sic c. ἐνταῦθα. v. ibi nr. 2. ¶ 3) De tempore: *tum.* Π. 3, 3, 11. ἐπεὶ διέβη τὰ ὅρια, ἐκεῖ αὖ ἱλάσκετο Γῆν. ¶ 4) De loco Πο. 4, 49. v. ἐκεῖνος nr. 13.

ἐκεῖθεν, ¶ 1) *illinc.* Ε. 1, 6, 28. ἐκεῖθεν ἐπανήχθησαν ἐς τὴν Χίον. 4, 3, 14. et c. καὶ, Ε. 1, 6, 6. κἀκεῖθεν πέμψας ἐς Λακεδαίμονα. §. 18. ¶ 2 De patria, Α. 5, 6, 12. ἔμπειρος τῆς Τρῳάδος — διὰ τὸ ἐκεῖθεν εἶναι. ¶ 3) Accipi potest, pro ἐκεῖ, Ε. 1, 4, 4. ἐκεῖθεν (hic pertinet ad n. 1.) συλλέξας ἑκατὸν τάλαντα ἧκεν ἐς τὴν Σάμον

— ἐκεῖθεν δὲ τὰ χωρία — κατεστρέψατο. Hic est vel *ibi*, vel de tempore: *deinde*. 5, 2, 24. ἀρκέσει μικρὰ σκυτάλη, ὥστε ἐκεῖθεν πάντα ὑπηρετεῖσθαι. Leuncl. tamen: *illinc*. Non male. Margg. ἐκείνους.

ἐκεῖνος (cf. κεῖνος), *ille*. ¶ 1) Repetitur post subiectum, interiecto commate, A. 3, 1, 19. ἐπεὶ δ' οἱ στρατηγοὶ — εἰς λόγους αὐτοῖς ἦλθον — νῦν ἐκεῖνοι παιόμενοι — οὐδ' ἀποθανεῖν δύνανται; it. post ὅς, Π. 1, 4, 19. οἳ ἣν ἐπ' ἐκείνους ἡμεῖς ἐλαύνωμεν, ὑποτεμοῦνται πάλιν ἡμᾶς ἐκεῖνοι. ¶ 2) Redundat. Π. 6, 1, 12. ὑμεῖς τὰ πρόσορα ὑμῖν αὐτοῖς τῆς Ἀσσυρίας ἐκεῖνα κτᾶσθε. it. sequ. artic. et particip. Π. 3, 1, 16. παρ' ἐκείνων οἴομαι, παρὰ τῶν μηδεπώποτε γεγενημένων. Λ. 11, 8. ἐκεῖνα — ποιοῦσι, τὰ — δοκοῦντα εἶναι. Ιπ. 12, 1. τὸν θώρακα πρὸς τὸ σῶμα πεποιῆσθαι· τὸν μὲν καλῶς ἁρμόζοντα ἐκεῖνον φέρει τὸ σῶμα. Sed Zeun. ex edd. Castal. et Bryl. 3. recepit ὅλον φέρει τ. σ. et c. inf. Αγ. 9, 6. ἐκεῖνο πῶς οὐ καλὸν, τὸ — αὐτὸν κοσμεῖν; Απολ. 17. it. post ὅτι, Π. 1, 6, 9. ὅτι πολλῶν δεήσει — ἐκεῖνο οὐ γινώσκεις; it. sequente ὅτι, v. c. Π. 2, 1, 2. p. 86. ἐκεῖνο ἐννόησον, ὅτι. §. 8. ἐκεῖνο καταμεμαθηκέναι, ὅτι. 2, 3, 3. ¶ 3) Refertur ad proximum. Απ. 1, 3, 13. τὸ θηρίον — καλὸν τοσούτῳ δεινότερόν ἐστι τῶν φαλαγγίων, ὅσῳ ἐκεῖνα μὲν ἁψάμενα — τοῦτο δὲ — Σ. 2, 25. τὰ τῶν ἀνδρῶν σώματα πάσχειν ἅπερ καὶ τὰ τῶν ἐν γῇ φυομένων. καὶ γὰρ ἐκεῖνα — θάλλοντα — Sic fere A. 1, 7, 13. 14. ταύτῃ — τῇ ἡμέρᾳ — τῇ ἑνδεκάτῃ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Poterat esse ἀπὸ ταύτης. E. 1, 7, 10. p. 56. κελεύω κρίνεσθαι — πρῶτον Περικλέα τὸν ἐμοὶ προσήκοντα. αἰσχρόν μοι ἐστὶν, ἐκεῖνον περὶ πλείονος ποιεῖσθαι, ἢ τὴν πόλιν. Vbi vel γὰρ deesse putandum est, vel dictum pro ὅν μοι αἰσχρ. ἐστ. περὶ πλ. Σ. 8, 4. σὺ δὲ μόνος, ὦ Ἀντίσθενες, οὐδενὸς ἐρᾷς; καὶ μὰ τοὺς θεοὺς, εἶπεν ἐκεῖνος, καὶ σφόδρα γε. Poterat esse αὐτὸς vel οὗτος. ¶ 4) Sequitur statim post αὐτὸς de ead. pers. Αγ. 1, 8. μάχεσθαι αὐτῷ. καὶ τὸ τἀκείνου δαπανῶντα βούλεσθαι μᾶλλον, ἢ — cf. αὐτὸς nr. 16. b. it. post ἑαυτῷ. Απ. 1, 2, 2. ἐλπίζειν ἐποίει τοὺς συνδιατρίβοντας ἑαυτῷ, μιμουμένους ἐκεῖνον τοιούσδε γενήσεσθαι. ¶ 5) Singularis et plur. ponuntur promiscue. A. 7, 6, 22. οὐκ ἐκεῖνο

σῶν

σῶν ἔχετε, καὶ πρὸς ἐκείνοις ἄλλην εὔκλειαν — Sic Αγ. 1, 27. κἀκεῖνα ἰδὼν, in loco parallelo E. 3, 4, 18. καὶ ἐκεῖνο ἰδών. Hutch. dicit, pluralem pro ſing. poni Attice. ¶ 6) ἐκεῖνον neutrum. Απ. 1, 4, 10. οὔτοι ὑπερορῶ τὸ δαιμόνιον, ἀλλ' ἐκεῖνον μεγαλοπρεπέστερον ἡγοῦμαι — Erneſt. emendat ἐκεῖνο. All. intelligunt θεόν. ¶ 7) Dualis ἐκείνω eſt Απ. 1, 2, 13. et c. καὶ, §. 18. κἀκείνω. ¶ 8) ἐκεῖνοι videntur eſſe *nonnulli* Απολ. 20. ἐκείνους οἶδα, οὓς σὺ πέπεικας — ¶ 9) ἐκεῖνα, *res ibi gerendae.* E. 4, 2, 2. Ibid. eſt τἀκεῖ. ¶ 10) ἐκεῖνα, intell. χωρία. E. 5, 4, 64. τὰς περὶ ἐκεῖνα πόλεις. Plene extat §. 62. Hinc 3, 5, 10. ἀπὸ — τῶν κατ' ἐκεῖνα χωρίων, pro τῶν ἐκεῖ χωρ. Steph. malit τῶν κατ' ἐκεῖνα χωρία ἐθνῶν, niſi etiam 6, 2, 26. legatur τῶν κατ' ἐκεῖνα πόλεων. — Ἐπέκεινα v. ſuo loco. ¶ 11) ἐξ ἐκείνου, Αγ. 1, 17. Intell. χρόνου. Cf. ἐκ n. 10. ¶ 12) Saepe c. καὶ, Π. 1, 5, 7. p. 52. et E. 2, 4, 29. κἀκεῖνοι. Π. 5. 5, 10. p. 333. 7, 5, 26. p. 458. et Λ. 10, 5. et Ιπρ. 5, 1. κἀκεῖνο. Π. 3, 1, 4. κἀκεῖνον. Π. 4, 1, 11. (v. καὶ nr. 14.) et E. 3, 1, 1. κἀκεῖνος. cf. n. 5. et 7. Interdum ſic redundat καί. E. 7, 1, 13. ἄρχοντας ἔταττον οὕστινας κἀκεῖνος κελεύοι. Niſi malis h. l. *cunque* exponere. ¶ 13) Confunditur in var. lect. c. αὐτός. v. αὐτὸς nr. 16. b. et σὺν nr. 9. a. c. ἐκεῖθεν. v. ibi. Sic Πο. 4, 49. πολυανθρωπίας περὶ τὰ μέταλλα ἀθροιζομένης, καὶ ἀπ' ἀγορᾶς τῆς ἐκείνου (Intell. τόπου) αὖ, Fr. Portus et Leuncl. poſtrema verba emendarunt ſic: τῆς ἐκεῖ οὔσης, quibus obſecutus eſt Well. Sed Zeun. coniicit ἐκεῖ που. Pro ἐκείνου Π. 5, 2, 13. Leuncl. legit ἐκ νέου. Permutatur etiam c. ὅλος. v. ſupra nr. 2.

ἐκεῖσε, *illuc.* Π. 2, 4, 12. ἥν τις ἐκεῖσε ἐξαγγείλῃ. E. 1, 6, 10. ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγῃ. 2, 2, 1. 3, 4, 5. 12. (Αγ. 1, 15.) §. 25. 3, 5, 6. Απ. 3, 13, 5. Ιπ. 4, 14.

ἐκεχειρία, *induciae.* Gellius 1, 25. „Graeci ſignificantius conſignantiusque ceſſationem iſtam pugnae pactitiam ἐκεχειρίαν dixerunt, exempta vna littera ſonitus vaſtioris, et ſubiuncta lenioris. nam quod eo tempore non pugnetur, et manus cohibeantur, ἐκεχειρίαν appellarunt.“ Sic plane Schol. Thucyd. 5, 1. ἡ πρὸς ὀλίγον χρόνον τοῦ πο-

λέμου ἀναβολὴ καὶ ἡσυχία· παρὰ τὸ ἔχειν τὰς χεῖρας, οἱονεὶ ἐχεχειρία. Idem 4, 58. interpretatur: διάλειψις πολέμου, et 6, 26. ἄνεσις τοῦ πολέμου. cf. ad 4, 117. et 119. et Tzetz. Chil. 11, 48. ſqq. et Heſych. Ap. Xen. legitur E. 4, 2, 9. 5, 2, 2.

ἐκθέειν, *excurrere, eruptionem facere.* ¶ 1) ex vrbe, E. 5, 3, 22. ἐκθέων ἀπέκρουε φύλακας. Plenius 3, 1, 5. ἐκ τοῦ τείχους ἐκθέοντες. ¶ 2) e vallo, E. 3, 2, 3. ἢ μὲν ἐκθέοιεν. ¶ 3) ex inſidiis in hoſtem, E. 6, 5, 31. ἐνέδραν ἐποίησαν — ἅμα οὗτοι ἐξέθεον. ¶ 4) e regia, Π. 7, 5, 10. ἐκθέουσί τινες ἀνοίξαντες τὰς πύλας. ¶ 5) Eleganter de veſpis: E. 4, 2, 6. ἐκθέοντας τοὺς σφῆκας πειρῶνται θηρᾷν. Oppon. ἔτι ἔνδον ὄντων.

* ἐκθηρᾶσθαι, *venando capere.* K. 5, 25. ὅταν — ὀλίγους ἐκθηρῶνται (olim vitioſe legebatur ἐκθηρῶντε). — ἀνάγκη ἀφθόνους εἶναι. Zeun. putat, Pollucem 5, 9. θηρῶνται h. l. legiſſe. Sed v. θηρᾶσθαι.

ἐκθλίβεσθαι, *ob loci anguſtias in arctum compreſſi loco ſuo extrudi et perturbari.* A. 3, 4, 11. ἀνάγκη, ἣν μὲν συγκύπτῃ τὰ κέρατα — ὁδοῦ στενοτέρας οὔσης — ἐκθλίβεσθαι τοὺς ὁπλίτας — πιεζομένους — καὶ ταραττομένους. §. 12. ὅταν δὲ — ἀνάγκη διασπᾶσθαι τοὺς τότε ἐκθλιβομένους. Lexica hoc verbum ſola LXX. interpp. auctoritate muniunt, ex Leu. 22, 24.

ἐκκαγχάζειν, *effuſe ridere.* Σ. 1, 16. ἐξεκάγχασεν.

ἐκκαθαίρειν, *expurgare.* vid. ἐγκαθ. vbi eſt in metaphora. Sed proprie eſt A. 1, 2, 16. εἶχον — τὰς ἀσπίδας ἐκκεκαθαρμένας. All. ἐκκεκαλυμμένας. Stph. vero et Hutch. defendunt vulgatum, quia §. 18. eſt λαμπρότης τοῦ στρατεύματος, et quod ap. Romanos quidem fuerint ſcutorum tegumenta, ſed non item apud Graecos. Quae vtraque ratio non videtur ſatis certa eſſe. Immo ſunt *clypei politi, fulgentes.* Quo pertinet Poll. 1, 149. qui in verbis de poliendis armis recenſet ἐκκαθαίρειν, λαμπρύνειν, φαιδρύνειν, στιλπνὰ ποιεῖν.

* ἐκκαθεύδειν, *non domi ſuae dormire, excubare.* Cic. de diu. 1, 43. v. Valckenar. ad Herodo. p. 683. E. 2, 4, 15. Athenienſibus obſeſſis ἐξεκάθευδον οἱ ἱππεῖς

πεῖς ἐν τῷ Ὠιδείῳ. Leuncl. pernoctabant. Fr. Portus: extra astu pernoctabant. At Odeum erat in vrbe.

ἑκκαίδεκα, sedecim. Sic scribi iubet Thomas, non ἑξκαίδεκα. v. Doruill. ad Char. p. 104. Π. 1, 4, 16. πέντε καὶ ἑκκαίδεκα ἔτη. Hic tamen Steph. malit ἓξ καὶ δέκα, propter praeced. πέντε. Λ. 11, 4. E. 4, 2, 11. 5, 1, 10. Alius locus est in ἑπτακαίδεκα.

*ἑκκαιδεκάλινος, K. 2, 6. v. δωδεκάλινος.

ἐκκαλεῖν, euocare. E. 7, 4, 27. τοὺς πολιορκουμένους ἐξεκάλουν, ex vrbe obsessa.

ἐκκαλύπτειν, v. ἐκκαθαίρειν.

*ἐκκινεῖν, amouere. K. 3, 10. canes φθονερῶς ἐκκινοῦσι παρὰ τὸ ἴχνος. Actiu. pro medio: declinant a vestigiis. Paulo ante μεταθέουσι. All. vitiose: ἐκκυνοῦσι. Pleraque lexica carent verbo ἐκκινεῖν. In nouissimis Scapulae editionibus affertur locus e Platone. Sed ibi aliud quid significat. Metaphorice eo vtuntur interpp. Alex. 2 Reg. 6, 11. v. Gramm.

ἐκκλέπτειν, suffurari, clam abducere. Ἀπολ. 23. τῶν ἑταίρων ἐκκλέψαι βουλομένων αὐτὸν, e carcere. Hinc E. 5, 4, 12. nonnulli ab Atheniensibus furori Thebanorum ἐξεκλάπησαν. Ita margg. pro ἐκλάπ. Fortassis recte. Pollux 6, 194. vbi agit περὶ τοῦ ὑποχωρεῖν, dicit ἐκκλέπτειν ἑαυτόν.

ἐκκλησία, ¶ 1) concio ciuium. a) Athenis. E quibus collecta fuerit, vid. Απ. 3, 7. 6. Ibid. §. 8. pro ἡ ἐκκλησία per periphrasin est οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Iungitur saepe c. βουλῇ, vbi vid. Conuocabatur ad iudicandum, E. 1, 4, 8. οὐδενὸς ἀντειπόντος, διὰ τὸ μὴ ἀνασχέσθαι ἂν τὴν ἐκκλησίαν. 1, 7, 2. 5. μέλανα ἱμάτια ἔχοντες — ἵνα πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ἥκοιεν — ἐντεῦθεν ἐκκλησίαν ἐποίουν senatores, conuocabant, colligebant. Alias dicitur ἀθροίζειν, συλλέγειν, συνάγειν. §. 7. 8. v ἀφιέναι nr. 6. d. 2, 4, 30. v. ἀνιστάναι nr. 6. it. ad deliberandum. E. 6, 5, 33. οἱ Ἀθηναῖοι — ἐκκλησίαν ἐποίησαν κατὰ δόγμα βουλῆς. §. 36. de eadem: θόρυβος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. §. 37. Hinc pluralis: Απ. 4, 4. 2. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπιστάτης γενόμενος. (1, 1, 18. pro eo est ἐν τῷ δήμῳ) Ἀπολ. 20. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις οἱ Ἀθηναῖοι — τοῖς φρονιμώτατα λέ-

λέγουσι πείθονται. b) Lacedaemone. Erat vel maior, in quam omnes Lacedaemonii cum sociis omnibus conuocabantur, E. 2, 2, 12. ἐκκλησίαν ἐποίησαν, ἐν ᾗ ἀντέλεγον Κορίνθιοι, καὶ Θηβαῖοι, etc. vel minor, in quam Spartani soli conueniebant, E. 3, 3, 8. ἀκούσαντες οἱ Ἔφοροι — οὐδὲ τὴν μικρὰν καλουμένην ἐκκλησίαν ξυλλέξαντες, ἀλλὰ τῶν γερόντων. Haec videtur intelligenda 3, 2, 17. ἔδοξε τοῖς Ἐφόροις καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ. 4, 6, 3. 5, 2, 11. προσήγαγον αὐτοὺς πρός τε τὴν ἐκκλησίαν καὶ τοὺς συμμάχους. it. sequente plurali: 6, 4, 2. ἡ ἐκκλησία ἀκούσασα — ἐπέστειλαν. Sed Fr. Portus putat, hanc minorem ἐκκλησίαν comparari posse cum ea, quae Athenis dicebatur σύγκλητος, vbi non omnes congregabantur. c) Mileti, E. 1, 6, 6. ἐκκλησίαν ἀθροίσας τῶν Μιλητῶν. ¶ 2) *concio militum*: A. 1, 3, 2. συνήγαγεν ἐκκλησίαν τῶν στρατιωτῶν. 1, 4, 12. στρατηγοὶ ποιήσαντες ἐκκλησίαν. Sic Athenis E. 1, 1, 9. Ἀλκιβιάδης ἐκκλησίαν ποιήσας παρεκελεύετο αὐτοῖς, ὅτι ἀνάγκη εἴη καὶ ναυμαχεῖν. §. 11. μετὰ τὴν ἐκκλησίαν παρασκευασάμενος ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν. 2, 2, 2. ¶ 3) *concionis dies*. E. 1, 7, 4. ἀναβαλέσθαι εἰς ἑτέραν ἐκκλησίαν. §. 6. ἐν τῇ προτέρᾳ ἐκκλησίᾳ. §. 10. p. 59. ¶ 4) *concionis locus*. E. 2, 1, 22. ἐπελάβετο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ — ψη... *pro concione*. 2, 2. 10. Θηραμένης ἐν ἐκκλησίᾳ εἶπε. §. 11. ἀπήγγειλε ἐν ἐκκλησίᾳ, ὅτι —

ἐκκλησιάζειν, *in concionem vocare*. A. 5, 6, 23. μὴ ἐκκλησιάζειν (paulo ante συλλέξαντες — λέγετε), ἀλλὰ τοὺς ἑαυτοῦ ἕκαστον — πεῖσαι. Aθ. 1, 9. οὐδὲ λέγειν οὐδὲ ἐκκλησιάζειν. Leuncl. obscure: *concionari*. Verte: *concionem aduocare*.

ἔκκλητοι, Lacedaemone erant *ciues Spartani sine sociis ad conuentum publicum* (ἐκκλησίαν) *vocati*. v. Morus in indice. E. 2, 4, 28. οἱ Ἔφοροι καὶ οἱ ἔκκλητοι ἐξέπεμψαν — ἐς τὰς Ἀθήνας. Sed 5, 2, 23. dicuntur Ἔφοροι καὶ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως. 5, 2, 24. ἐλθὼν ἐς τοὺς ἐγκλήτους (Margg. recte ἐκκλήτους) ἔλεγε τοιάδε. Paulo post a Leonida compellantur ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι. Distinguuntur a legatis sociorum, atque adeo videntur constituisse ἐκκλησίαν illam μικρὰν, de qua v.

v. ἐκκλησία nr. 1. b. quanquam Crag. de rep. Laced. 1, 7. intelligit de maiore. E. 6, 3, 3. προςῆλθον (Atheniensium legati) ἐπὶ τοὺς ἐκκλήτους τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τοὺς συμμάχους — κατέστησαν ἐπὶ τοὺς ἐκκλήτους τε τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τοὺς συμμάχους. Quae apud Athenienses fuerit πόλις ἔκκλητος, v. Etymol. M. et quae fuerit ἔκκλητος δίκη, v. Hesych. et Poll. 8, 63.

ἐκκλίνειν, ¶ 1) *inclinare ad fugam.* Cf. Poll. 1, 165. Π. 1, 4, 23. ἐκκλίνουσι καὶ φεύγουσι. 7, 3, 1. ἐξέκλιναν — ἐπεὶ τὸ στίφος εἶδον. A. 1, 8, 13. ἐκκλίνουσι τοῖς ἵπποις καὶ φεύγουσι. Cf. ἐγκλίνειν nr. 2. ¶ 2) *deflectere ad persequendum.* Π. 7, 1, 15. ἐξέκλιναν κατὰ (*versus*) τὰ φεύγοντα ἅρματα καὶ τούτοις ἐφείποντο. ¶ 3) *inclinare terram versus.* K. 6, 10. ἐὰν ἐκκλίνῃ στοῖχος ἢ ἄρκυς, ἀνιστάτω. Fort. malit quis ἐγκλίνῃ.

ἐκκομίζειν, ¶ 1) *exportare.* A. 1, 5, 8. μετεώρους ἐξεκόμισαν e luto τὰς ἁμάξας. ¶ 2) *desumere, depromere.* Ιπ. 4, 2. ὅταν μὴ ἐκκομίζῃ ὁ ἵππος τὸν σῖτον, np. e praesepi. Neque tamen inepta videtur lectio Pollucis 1, 209. qui omittit μή, modo ἐκκομίζῃ vertatur *dissipat*, np. prae fastidio. Ita fere intellexit Camerarius, qui vertit: *absumatur aut dissipetur ab equo.* ¶ 3) *educere.* A. 6, 6, 20. ὑμῖν δέδοται ἐκκομίσαι τοὺς ἄνδρας in Graeciam. Ante erat ἐξάγειν.

ἐκκομίζεσθαι, *secum exportare.* A. 5, 2, 14. τὰ ἔξω τῆς ἄκρας πάντα διηρπάσθη καὶ ἐξεκομίσαντο οἱ Ἕλληνες.

ἐκκόπτειν, ¶ 1) *excidere.* A. 1, 4, 10. Κῦρος αὐτὸν (παράδεισον) ἐξέκοψε, *excidi iussit.* 2, 3, 6. E. 6, 5, 37. δένδρα ἐκκεκόφασι. O. 17, 14. ἐκκόπτειν τὴν ὕλην. ¶ 2) *destruere.* E. 7, 4, 32. ἐπεφόβηντο ab hostibus — ἐκκόπτοντες τὰ — σκηνώματα. Leuncl. *demoliri.* ¶ 3) *vi eiicere.* ex loco edito, v. Doruill. ad Char. p. 319. E. 7, 4, 26. ἐκκόπτουσι καὶ τοὺς ἐπὶ τῷ γηλόφῳ. cf. ἀποκόπτειν nr. 3. Hinc Π. 6, 2, 7. recte verti potest *repellere*, vel cum Leunclauio *frangere*: οἱ τότε ἐκκόψαντες τῶν τοξοτῶν καὶ ἀκοντιστῶν τὰς ἀκροβολίσεις. All. legunt ἀκροπόλεις, atque adeo ἐκκόπτειν vertunt *expugnare, exscindere.*

*ἐκκρατής, v. ἐγκρατὴς nr. 2.

ἐκκρίνειν, ¶ 1) *separare.* Π. 8, 7, 3. p. 548. ὅταν — καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκκριθῇ. ¶ 2) *coetu eiicere, ordine mouere.* Π. 1, 2, 14 οἱ γεραίτεροι ἐκκρίνουσιν· ὁ δὲ ἐκκριθεὶς — Alias ita dicitur ἐξαιρεῖν. v. interpp. ad 1 Cor. 5, 2.

ἐκκρούειν, *excutere.* K. 10, 12. μὴ ἐκκρούσῃ ἐκ τῶν χειρῶν aper venatori venabulum. Pollux 8, 24. non addidit verba ἐκ τῶν χειρῶν. ¶ 2) *depellere hostem.* E. 7, 4, 16. ἐκκρούουσι αὐτοὺς ex arce. Hesych: ἐκκρούει· ἐκβάλλει.

ἔκκρουσις, *excussio e manibus.* K. 10, 12. v. ἕπεσθαι nr. 12.

ἐκκυβιστᾷν, *per caput se deuoluere, capite supra gladios ita prouolui, vt gyro corporis facto pedibus insistas.* A. 6, 1, 5. saltator ἐδινεῖτο καὶ ἐξεκυβίστα. Hutch: *in caput se praecipitem proiecit.* Eodem modo, sed vereor ne obscure, vertit Leuncl. *in caput saliebat ac rursus supra eos in caput exsiliebat,* Σ. 2, 11. εἰς ταῦτα (ξίφη) ἡ ὀρχηστρὶς ἐκυβίστα τε καὶ ἐξεκυβίστα ὑπὲρ αὐτῶν. Sed hic quoque intelligimus ita, vt supra posuimus.

ἐκκυλίζειν, ¶ 1) *euoluere.* K. 8, 8. ἐὰν ἐκκυλισθῇ ἐκ τῶν δικτύων, *se expedi- uerit* lepus. ¶ 2) *prouoluere.* Metaphor. Aπ. 1, 2, 22. τοὺς εἰς ἔρωτας ἐκκυλισθέντας, *qui prorsus et quasi praecipites se dant in amores.* v. Ern. Hindenb. et Ruhnken. ad h. l. qui praeferunt hanc lectionem lectioni Stobaei ἐγκυλισθ.

ἐκκυμαίνειν, *exundantium fluctuum instar proruere.* A. 1, 8, 12. ὡς δὲ πορευομένων ἐξεκύμαινέ τι τῆς φάλαγγος, τὸ ἐπιλειπόμενον ἤρξατο δρόμῳ θεῖν. Laudat hanc metaphoram Pseudo-Demetr. Phaler. sect. 85. imitatur Arrianus 2, 10. v. Hutch. p. 83.

*ἐκκυνεῖν, v. ἐκκινεῖν.

ἔκκυνος, *canes abhorrens.* K. 7, 10. canes ipsae dicuntur fieri ἔκκυνοι, nisi ad retia maneant, sed circumuagentur. Hesych: ἔκκυνοι· νόσημά τι κυνῶν. Non vero de morbo corporis, sed de malae educationis vitio intelligendum esse, docuit Kuhn. ad Poll. 5, 65.

ἐκλάμπειν, *exsplendescere.* Π. 7, 1, 1. τὰ Κύρου ὅπλα ὥσπερ κάτοπτρον ἐξέλαμπεν ex armis reliquorum, quae aureo colore illita erant. Sed E. 1, 1, 11. de sole: αἰθρίας γενομένης

μένης καὶ τοῦ ἡλίου ἐκλάμψαντος, *cum sol effulgeret.*

ἐκλέγειν, ¶ 1) *eligere.* Proprie optima, E. 1, 6, 11. διὰ τὸ ἐκ πολλῶν — ἐκλελέχθαι τοὺς ἀρίστους ἐρέτας. §. 13. ἐξ ἁπασῶν τῶν νεῶν τοὺς ἀρίστους ἐρέτας ἐκλέξας. Sic de militibus: Aπ. 3, 5, 2. σώματα ἀγαθὰ — οἴει πλείω ἂν ἐκλεχθῆναι. ¶ 2) *eximere,* etiam ſine delectu. A. 3, 3, 12. τούτους ἐκλέξαντες, np. equos onerarios ad belli vſum. ¶ 3) ἐκλέγειν δασμοὺς v. in δασμ. cf. ἐκλέγεσθαι nr. 3.

ἐκλέγεσθαι, ¶ 1) *ſibi eligere.* Intellecto accuſ. A. 5, 6, 10. εἰ βούλεσθε τῆς χώρας — (ſc. μέρος) ἐκλεξάμενοι ὅπῃ ἂν βούλησθε κατασχεῖν. O. 17, 5. ἑνὶ τούτων τῶν σπόρων χρῆσθαι ἐκλεξάμενον. c. acc. Π. 8, 6, 4. ἐκλεξάμενος αὐτῶν τοὺς ἐπιτηδειοτάτους ἔπεμπε σατράπας. A. 2, 3, 7. ἐκλεγόμενος τὸν ἐπιτήδειον ad puniendum ἔπαισεν. Aϑ. 2, 8. Φωνὴν πᾶσαν ἀκούοντες, ἐξελέξαντο τοῦτο μὲν ἐκ τῆς, τοῦτο δὲ ἐκ τῆς. Aπ. 1, 2, 56. τῶν — ποιητῶν ἐκλεγόμενον τὰ πονηρότατα. 1, 6, 14. ἐν βιβλίοις — ἄν τι ὁρῶμεν ἀγαθὸν, ἐκλεγόμεθα. O. 7, 11. ἐγώ σε, mulierem, ἐξελεξάμην. ¶ 2) Pro actiuo: Σ. 4, 17. τῇ Ἀθηνᾷ τοὺς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται. Sic in var. lect. permutatur c. ἐξαιρεῖν. v. ibi nr. 8. ¶ 3) *exigere,* vt actiuum, c. gen. E. 1, 1, 14. τὴν δεκάτην ἐξελέγοντο τῶν πλοίων. Sed margg. ἐξέλεγον, quod praefert Morus. Similis varietas eſt in συλλέγειν. Et ſane vſitatius hoc in genere eſt actiuum ἐκλέγειν. Sic Pollux non ſolum 9, 31. habet ἐκλέγειν τέλη, ſed etiam 8, 114. οἱ τοὺς φόρους ἐκλέγοντες.

ἐκλείπειν, ¶ 1) *deſerere,* vrbem, E. 1, 1, 13. τῶν Πελοποννησίων ἐκλιπόντων αὐτὴν, np. Cyzicum. 2, 2, 14. 4, 8, 3. §. 8. οἱ ἔχοντες τὴν πόλιν — ἐξέλιπον τὰ τείχη. §. 11. caſtra, Π. 4, 1, 3. 5. montes, A. 4, 3, 17. argentifodinas, Πο. 4, 43. μὴ ἐκλείπεσθαι τὰ ἀργυρεῖα ab operis. cf. §. 44. All. explicant vt medium: *deficere.* templum, Πο. 5, 9. ἐκλιπόντων Φωκέων, np. cum pulſi eſſent ab hoſte. alueum, ſine acc. O. 7, 38. τῆς ἐν τῷ σμήνει ἡγεμόνος — ὅταν ἐκείνη ἐκλίπῃ, (np. τὸ σμῆνος,) — ἕπονται πᾶσαι. it. c. εἰς, per ellipſin verbi ἀπιέναι, φεύγειν, vel ſimilium. v. Doruill. ad Char. p. 707. et Abreſch. dilucc. Thucyd.

cyd. 5, 4. A. 1, 2, 24. τὴν πόλιν ἐξέλιπον — εἰς χωρίον, pro ἐκλιπόντες ἔφυγον εἰς χ. vt est 4, 1, 6. ἐκλιπόντες τὰς οἰκίας — ἔφευγον ἐπὶ τὰ ὄρη. Sed Cod. Eton. hic quoque omittit ἔφευγον, quod tamen non reiicit Abresch. 7, 4. 1. οἱ Ἕλληνες ἐστρατοπεδεύσαντο ἀνὰ τὸ Θυνῶν πεδίον. οἱ δ' ἐκλιπόντες (np. τὸ στρατόπεδον, quod nomen e verbo intelligendum est,) ἔφευγον εἰς τὰ ὄρη. ¶ 2) euitare, *subterfugere*. E. 5, 2, 14. εἴ τις τῶν πόλεων ἐκλίποι τὴν στρατείαν. Sic fere K. 6, 18. ὁ δὲ — ἐκλείπων τὴν ὄψιν, πάλιν περιβάλλει. Leunc. *ex oculis se proripiens*. ¶ 3) Neutraliter: *deficere, deesse, abgehen, eingehen*. A. 11, 2. instrumenta τὰ μὲν ἁμάξη — παρέχειν, τὰ δὲ ὑποζυγίῳ. οὕτω γὰρ ἥκιστ' ἂν τὸ ἐκλεῖπον διαλάθοι. Sic de absumta pecunia, Πο. 5, 12. προσόδων πολλὰς ἐκλειπούσας. E. 1, 5, 2. τάλαντα πεντακόσια. ἐὰν δὲ ταῦτα ἐκλίπῃ —, *absumta* s. *erogata sunt*. O. 7, 19. μὴ ἐκλιπεῖν ζώων γένη. Bach. *interire*. Ιππ. 1, 2, de equitibus: τοὺς μὲν γῆρα ἀπαγορεύειν, τοὺς δὲ καὶ ἄλλως ἐκλείπειν. ¶ 4) Aliter, de animo moribundi: Π. 8, 7, 3. p. 550. ἤδη ἐκλιπεῖν μοι φαίνεται ἡ ψυχή. Ibid. pro eo est καταλείπειν τὸ σῶμα, ἀπαλλαγῆναι τοῦ σώματος, et aliae discedendi formulae. In ἐκλιπεῖν autem intelligi fortasse potest τὸ σῶμα, vel τὸν βίον. v. Wetsten. ad Luc. 16, 9. ¶ 5) *animis deficere, animum despondere*. Ita vertunt A. 3, 4, 5. ἥλιος — ἠφάνισε, μέχρις οἱ ἄνθρωποι ἐξέλιπον, καὶ οὕτως ἑάλω. Sed possit etiam intelligi τὴν πόλιν. cf. nr. 1. ¶ 6) De luna: *obscurari*. E. 1, 6, 1. τῷ ἔτει ᾧ ἡ σελήνη ἐξέλιπεν. ¶ 7) Confunditur c. ἐλλείπειν. v. ἐλλείπειν nr. 4.

ἐκλείπεσθαι, *deficere*. De liquefacta niue, A. 4, 5, 12. διὰ τὸ ἐκλελοιπέναι αὐτόθεν τὴν χιόνα. c. acc. de eo qui praestare aliquid non potest, O. 7, 28. ἃ τὸ ἕτερον ἐκλείπεται, τὸ ἕτερον δυνάμενον.

ἔκλειψις, *defectus*. E. 2, 3, 3. κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν περὶ ἡλίου ἔκλειψιν — ἐνίκησε.

ἐκλύειν, ¶ 1) *debilitare*. K. 5, 5. canes τοῦ θέρους — ἧττον ὀσφραίνονται, διὰ τὸ ἐκλελύσθαι τὰ σώματα, *resoluta hebescunt*. ¶ 2) *tollere*. Επ. 2, 5. τῶν ἀναγκαίων — ἃ — τοῖς ἀμαθέσι τὸ ἀλγεινὸν τῆς σαρκὸς ἐκλύει, *depellunt*. Synon. fere

fere est μεῖον. Leuncl. *remittunt*.

ἐκλύεσθαι, *liberare*. E. 7, 1, 13. βοηθήσαντες μάλα πολιορκουμένους ἐξελύσαντο τοὺς Ἀργείους.

ἐκμανθάνειν, *indagare*. Π. 1, 6, 19. p. 80. venatores τοὺς πόρους αὐτῶν (leporum) ἐκμανθάνων.

ἐκμελής, *iners, focors*, vel potius *immodestus*. Hesych: ἐκμελής· ἀνάρμοστος, ἄτακτος. Eπ. 2, 4. γνώμη — ἐκμελεῖ καὶ ἀπαιδεύτω. Oppon. vtrumque ἀγαθῇ. Leuncl. *rudi*. In lexicis apparet sola Synesii auctoritas. Sed disputat de hoc nomine Grammius.

ἐκμετρεῖσθαι, *ad mensuram alius rei exigere, das Maass nach etwas nehmen*. Π. 6, 4, 1. ταῦτα ἐποιήσατο — ἐκμετρησαμένη τὰ ἐκείνου ὅπλα.

ἐκμηρύεσθαι, *explicare, extendere in longitudinem*. Suid: ἐκμηρυσάμενος· ἐξελκύσας, ἐπεκτείνας. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μηρυμάτων, quae sunt fila e colo deducta. it. ἐξεμηρύσατο· διεξῆλθεν. In omnibus his glossis additur locus alicuius scriptoris, sed non Xenophonteus, qui est A. 6, 5, 13. θᾶττον ἂν ἀθρόον ἐδόκει οὕτω πέρχν γενέσθαι τὸ στράτευμα, ἢ εἰ κατὰ τὴν γέφυραν — ἐξεμηρύοντο. Cf. Gramm. et inprimis Morus in indice anab. qui copiosius de hoc verbo disputat, idque exponit *deinceps transire, defiliren, et transgressos rursus explicari*.

ἐκμιμεῖσθαι, *imitari*. De pictoribus Aπ. 3, 10, 1. v. ἀπεικάζειν. Iπ. 10, 16. equus, cui frenum remittitur, φέρεται, παντάπασιν ἐκμιμούμενος τὸν πρὸς ἵππους καλλωπισμόν. In lexicis deest huic verbo auctoritas. Sed extat etiam ap. Eurip. Herc. fur. 1298. et Dionys. Halic. de composit. verbor. p. 2. (p. 7. ed. Reisk.) v. Gramm.

ἐκμισθοῦν, *mercede locare*. Πο. 3, 14. ὁλκάδας — ἐκμισθοῦν ἐπ' ἐγγυητῶν. 4, 14. ἀνθρώπους, οὓς ἐκεῖνος Σωσίᾳ — ἐξεμίσθωσεν. v. Salmas. de vsuris p. 167. In lexicis soli Hermogeni tribuitur hoc verbum. Sed legitur etiam ap. Dion. Cass. 62, p. 714 (c. 27. ed. Reimar.) v. Gramm.

ἐκνεύειν, *quassato capite declinare* vel *excutere*. Iπ. 5, 4. πάντα, ὁπόσα ἂν δυσκολῇ περὶ τὸ πρόσωπον, ὁ ἵππος ἐκνεύειν πέφυκεν ἄνω. ἐκνεύων γε μὴν — 10, 12. K. 10, 12. v. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 306.

306. Barnes. ad Eurip. Hippol. 470. Doruill. ad Char. p. 273. Np. saepe dubia est huius verbi notio.

ἑκούσιος, *voluntarius*. Απ. 2, 1, 18. vbi constituitur discrimen τῶν ἑκουσίων, *eorum quae non coacti facimus*, et τῶν ἀκουσίων.

ἑκουσίως, *sponte*. Απ. 2, 1, 18. ὁ ἑκουσίως ταλαιπωρῶν.

ἔκπαγλος pro ἔκπλαγος (poet.), *stupendus, splendidus*, vel *terribilis, terrorem iniiciens*. v. Hesych. et Etymol. M. Ιερ. 11, 3. ὅπλοις ἐκπαγλοτάτοις κατακεκοσμημένος. Sic ap. Herodot. 9, 47. ἐκπαγλεόμενοι sunt *insigniter admirantes*.

ἐκπαιδεύειν, *edocere*. Π. 1, 6, 19. p. 80. margg. habent ἐξεπαιδεύοντο pro ἐπεπαίδευντο.

ἐκπέμπειν, ¶ 1) *emittere*. ducem ad bellum, Ε. 1, 1, 23. ἐπὶ τὸ ναυτικὸν ἐξεπέμφθη. 1, 5, 1. 2, 4, 19. Λίβυν ναυαρχοῦντα ἐκπεμφθῆναι. 4, 6, 3. 4, 8, 31. 33. 5, 1, 6. 13. 5, 4, 14. 65. ducem ad colligendum exercitum, Ε. 3, 5, 6. Λύσανδρον ἐξέπεμψαν ἐς Φωκέας — τοὺς Φωκέας ἄγοντα παρεῖναι. nauem nunciam, Ε. 1, 6, 26. ὁ ὑπηρετικὸς κέλης — ἐξήγγειλε — ὁ δὲ αὐτὸν πάλιν ἐξέπεμψεν. naues in expeditionem, Πο. 3, 8. Ε. 5, 4, 63. exercitum, Λ. 15, 2. Ε. 6, 1, 5. 6, 4, 17. 18. 7, 4, 21. v. Doruill. ad Char. p. 303. belli socium, comitem in expeditione vel bello, Π. 3, 3, 3. ἔκπεμψον τὸν σὸν υἱὸν mecum — ἐπὶ τὴν στρατείαν. praedaturos, Α. 5, 2, 15. τοὺς ἀχρείους ἐφ' ἁρπαγὰς ἐξέπεμπον. all. perperam ἐξεπέμποντο. Ε. 5, 4, 22. legatos, pacem facturos, Ε. 2, 4, 28. 6, 3, 2. 4. et post factam pacem, legatos, qui pacem iureiurando confirment, Ε. 6, 5, 3. hominem fide dignum ad quodcunque negotium bellicum, Π. 4, 1, 11. ἐκπεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Κυαξάρους — προθύμως ἀπήγγελλε τοῖς Μήδοις. nuncium, Π. 5, 3, 4. ὁ δὲ αὐτῷ ἐξέπεμψεν ἀποκρινόμενον τοιάδε. Pacis tempore: satrapas et alios praefectos, Π. 8, 6, 5. 7. qui alias dicuntur simpliciter πέμπεσθαι. venaturos, Π. 1, 4, 5. ἐκπέμπῃς ἐπὶ θήραν. et simpl. §. 7. ἐκπέμπει αὐτόν. Λ. 6, 3. ἡδέως ἐκπέμπει seruos et canes suos in vsum aliorum. Simile est Ο. 7, 33. ἡ τῶν μελισσῶν ἡγεμὼν — τὰς μελίσσας — ἐκπέμπει ἐπὶ τὸ ἔργον. merces ven-

vendendas in alias regiones, Πο. 3, 5. E. 6, 1, 4. p. 361. ¶ 2) *dimittere.* A. 3, 2, 15. ἀδόλως ἐκπέμψειν Graecos ex Asia. E. 5, 1, 31. οἱ Κορίνθιοι οὐκ ἐξέπεμπον τὴν τῶν Ἀργείων Φρουρὰν ex vrbe— εἰ μὴ ἐκπέμψοιεν τοὺς Ἀργείους. 5, 4, 11. σπεισάμενοι — ἐπὶ τούτοις ἐξέπεμπον hostium praesidia. ¶ 3) *expellere.* E. 4, 8, 6. εἰ μὴ ἐκπέμψοιεν τοὺς Λακεδαιμονίους, πόλεμον ἐξοίσει. ¶ 4) *prosequi.* Π. 3, 3, 4. ὁ Ἀρμένιος συμπροὔπεμπε, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες — ἕως ἐκ τῆς χώρας ἐξέπεμψαν. All. tamen legunt ἀπῄει.

*ἐκπεπιαμμένος, v. ἐκπονεῖν nr. 2.

ἐκπεπταμένως, *effuse.* Π. 8, 7, 3. p. 543. εὐφραίνεσθαι ἐκπεπτ. Synon. est τελέως.

ἐκπεραίνειν, *perficere.* A. 5, 1, 7. ἢν ταῦτα ἡμῖν μὴ ἐκπεραίνηται, *non succedant.*

ἐκπερᾶν, *transire.* K. 6, 18. ἐκπερᾷν Φιλοπόνως. Leuncl. *omnia peruadat.* c. ἐς, E. 4, 5, 8. ἐκπεπερακότος αὐτοῦ τὰ θερμὰ ἐς τὸ πλατὺ τοῦ Λεχαίου. Vertunt per praegnantiam: *calidas aquas praeterierat et peruenerat in* — Improprie, K. 10, 2. τὸ ἄκρον τῶν βρόχων ἐκπεράτω διὰ τῶν δακτυλίων, *transeat.*

ἐκπεριϊέναι, *circumire.* K. 6, 10. ἐκπεριϊὼν retia. 8, 3. ἐκπεριϊέναι τὰ τοιαῦτα (vestigia) ζητοῦντα ὅποι ἔξεισι. §. 5. κύκλῳ ἐκπεριϊέναι.

ἐκπηδᾶν, *prosilire.* e lustro, Π. 1, 4, 8. εἶδεν ἔλαφον ἐκπηδήσασαν. e domo in hostes, A. 7, 4, 12. ex ordine, E. 2, 4, 12. e muro vrbis, E. 7, 4, 37. κατὰ τείχους ἐκπεπηδηκότες. c. ἐς, e naui, E. 5, 1, 18. ἐκπηδήσαντες ἐς τὸ Δεῖγμα, vt diriperent. Tribuitur equo, Ιπ. 8, 1. διαπηδᾶν, et ἐκπηδᾶν, *exsilire in altum* s. *editum locum,* et καθάλλεσθαι.

ἐκπιμπλᾶν s. ἐκπιμπλάναι, *explere.* Π. 6, 1, 15. ἐξεπίμπλα τὸ ἱππικόν. Eodem modo dicitur ἐκπληροῦν. 8, 3, 15. in nonnullis extat ἐκπιμπλὰς pro ἐμπιμπλάς. Haud dubie verius.

ἐκπίνειν, *ebibere.* Π. 1, 3, 8. οὐκ ἐκπίομαι (futur.) αὐτὸς τὸν οἶνον. A. 1, 9, 14. ἐκπιεῖν. c. ἐπὶ, E. 3, 2, 4. θάψαντες τοὺς ἑαυτῶν καὶ πολὺν οἶνον ἐκπιόντες ἐπ' αὐτοῖς. Leuncl. *super iis.*

ἐκπίπτειν, ¶ 1) *decidere.* de curru, Π. 5, 4, 4. ἅρματα ἡλίσκετο, ἔνια μὲν ἐκπιπτόντων τῶν ἡνιόχων. 7, 1,

1, 16. 8, 8, 12. E. 7, 2, 8. ἐπὶ τῶν τειχῶν — παιόμενοι ἐξέπιπτον. it. c. εἰς, E. 5, 4, 17. ὅπλα ἀναρπασθέντα (a vento) ἐξέπεσεν εἰς θάλατταν. Sic ἐκπίπτειν εἰς ἀνάγκας legitur pro ἐμπίπτειν εἰς τ. ἀν. v. ἐμπίπτειν nr. 1. c. ¶ 2) *corruere.* De arboribus, A. 2, 3, 6. τῶν Φοινίκων, οἳ ἦσαν ἐκπεπτωκότες. ¶ 3) *vi erumpere.* E. 3, 2, 20. ἐκπεσόντες ἐξ οἰκίας — ἀποκτείνουσι. Huc referendum videtur A. 5, 2, 1. Κόλχοι ἐκπεπτωκότες ἐκ τῶν οἰκιῶν πολλοὶ ἦσαν ἀθρόοι. Leunclau. malebat οἰκείων, *facultatibus suis exciderant.* Qua emendatione non opus est. Melius videtur verti: *pulsi sedibus* vel *relictis sedibus,* vel *qui fugerant,* vt pertineat ad nr. 5. ¶ 4) *deflectere.* A. 5, 3, 2. ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ. Sic de nauigantibus: *cursu proposito excuti,* A. 6, 4, 1. Thraces ad mare οὓς ἂν λάβωσι — ἐκπίπτοντας ἢ ἄλλως πως — ὑβρίζειν λέγονται. Hutch. *qui in littus eiiciuntur vel in breuia incidunt.* Rectius: *qui cursu suo excussi, vel alio quodam casu in illa loca peruenerint.* Scil. post πως intelligendum est ἐλθόντας vel simile quid. 7, 5, 8. τῶν — νηῶν πολλαὶ ὀκέλλουσι καὶ ἐκπίπτουσι. — Θρᾶκες — τὰ καθ' αὑτοὺς ἕκαστοι ἐκπίπτοντα λῄζονται. cf. interpp. ad Act. 27, 26. vbi Wetstien. etiam laudat Homer. Odyss. η, 283. ibique Eustath. p. 1580, 5. ¶ 5) *fugere propter instantes hostes.* A. 5, 2, 13. οἱ ἐκπίπτοντες ex arce. §. 14. E. 4, 4, 11. ἐκ τοῦ σταυρώματος ἐξέπιπτον. 6, 5, 9. ἐκπίπτουσι κατὰ τὰς πύλας. ¶ 6) *fugere sponte e patria.* E. 6, 5, 10. βοηθητέον εἶναι — τοῖς ἐκπεπτωκόσι. it. praegnanter c. πρὸς, E. 3, 2, 20. ἐξέπεσον πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. ¶ 7) *patria pelli vt exulem.* A. 1, 1, 7. κατάγειν τοὺς ἐκπεπτωκότας. E. 1, 1, 23. ἐν Θάσῳ — στάσεως γενομένης, ἐκπίπτουσιν οἱ Λακωνισταί. 5, 4, 14. διδασκόμενοι ὑπὸ τῶν — ἐκπεπτωκότων. 7, 1, 31. οἱ ἐκπεσόντες. 7, 3, 1. τοὺς ἄνευ δόγματος ἐκπεπτωκότας. it. c. gen. E. 5, 2, 12. p. 298. ἐκπεπτωκότα ἤδη ἁπάσης Μακεδονίας. Margg. ἐκ πάσης M. it. c. ἐκ, A. 7, 2, 18. ἐκ ταύτης τῆς χώρας — ἐκπεσὼν ὁ πατήρ, *amisso regno.* E. 4, 8, 5. ὅσοι ἐκ τῶν — πόλεων ἐξέπιπτον. it. c. ὑπὸ, E. 4, 8, 20. οἱ ἐκπεπτωκότες Ῥοδίων ὑπὸ

τοῦ δήμου. ¶ 8) *abrogari*. E. 3, 4, 2. τὰς δεκαρχίας κατασταθείσας — ἐκπεπτωκυίας δὲ διὰ τοὺς ἐφόρους. ¶ 9) De calculis: *exire*, Σ. 5, 10. ἐπεὶ δὲ ἐξέπεσον αἱ ψῆφοι, np. e ciſtula. Eſt hoc in genere proprium.

ἐκπλεῖν, *enauigare, naui discedere*. domo, Aϑ. 1, 14. 18. e portu, E. 1, 6, 14. ἐξέπλευσεν ἔξω τοῦ λιμένος. Saepius de iis, qui nauigant e Ponto, A. 5, 6, 9. 11. ὅπως ἐκπλεύσῃ ἡ στρατιά. §. 12. ἐὰν ἐκπλέητε. §. 14. et 20. ἐκπλεῖν. 6, 2, 8. ὅπως — ἐκπλεύσειαν. §. 9. ἐκπλεῦσαι. E. 1, 1, 14. Hinc A. 7, 1, 1. ἐκ τοῦ Πόντου πεζοὶ ἐξιόντες καὶ πλέοντες, all. pro πλέοντες habent ἐκπλέοντες. in expeditionem, Aγ. 1, 9. E. 4, 8, 25. 7, 1, 2. p. 437. οὐδαμόθεν τριήρεις πλείους ἐκπλεύσειαν, ἢ παρ' ὑμῶν, *aedificari, armari, emitti, poſſunt*. it. c. ὡς, A. 2, 6, 2. ἐξέπλει ὡς πολεμήσων. 7, 6, 1. ἐκπέπλευκεν ὡς πολεμήσων. it. c. εἰς, E. 4, 8, 32. αὐτὸς — ἐκπλεῦσαι εἰς Ἄβυδον. 5, 1, 10. 7, 1, 24. it. c. ἐπὶ, A. 6, 4, 5. ἐκπεπλευκότες ἐπὶ ταύτην τὴν μισθοφοράν. Aγ. 1, 37. πόλεις, ἐφ' ἃς ἄρχων ἐξέπλευσε. it. c. pluribus praepoſitt. E. 2, 1, 11. Λύσανδρος ἐκ τῆς Ῥόδου — ἐκπλεῖ πρὸς τὸν Ἑλλήσποντον πρός τε τῶν πλοίων ἔκπλουν, καὶ ἐπὶ τὰς ἀφεστηκυίας αὐτῶν πόλεις.

ἔκπλεος, Attice ἔκπλεως, *expletus, copioſus*. Π. 1, 6, 7. ἅπαντα τὰ ἐπιτήδεια ἔκπλεω, *affatim*. 3, 1. 16. ſeruos ἔκπλεω (cumulate) πάντα ἀνάγκῃ διαπονουμένους. 4, 2, 18. ἔκπλεω πάντα τὰ ἐπιτήδεια. 8, 3, 15. Eadem forma generis neutr. in plur. extat E. 3, 2, 9. Ιερ. 10, 2. ὅσῳ ἂν ἔκπλεω τὰ δέοντα ἔχωσι, vbi deeſt μᾶλλον. Sed legitur etiam ἔκπλεα. Suid: ἔκπλεα· πλήρη. ἐσθῆτας τε καὶ ἐπιτήδεια ἔκπλεα παρεῖχεν, ἀντὶ τοῦ αὐτάρκη. Locus Xen. eſt Π. 6, 2, 4. vbi praeter ἔκπλεω maſc. ter eſt neutr. ἔκπλεα. Etiam femin. plur. eſt ἔκπλεω, Ιερ. 1, 18. Sed in ſingul. et neutr. eſt ἔκπλεων, A. 3, 4, 14. et accuſ. maſc. A. 7, 5, 5. τὸν μισθὸν ὑπισχνεῖτο — ἔκπλεων παρέσεσθαι δυοῖν μηνοῖν. Leuncl. *ſtipendium integrum*. O. 4, 7. τὸν ἀριθμὸν τὸν τεταγμένον militum ἔκπλεων ἔχοντες.

ἐκπλήθειν, *explere* E. 6, 1, 4. p. 364. ἐκπλῆσαι τὰς γνώμας. v. γνώμη nr. 5. i. Π. 7, 4, 8. pro ἐξώπλισε in margg. eſt ἐξέπλησε.

Con-

Confunditur etiam c. ἐκπληροῦν. v. ἐκπληρ.

ἐκπληκτικός, *terribilis*. Ἱππ. 8, 18. οἶμαι οὕτω ἐκπληκτικωτέρους τοῖς ἐχθροῖς ἂν εἶναι.

ἔκπληκτος, *timore perculsus*. Κ. 5, 9. διὰ τὸ ὑπὸ τῶν κυνῶν ἐκπλήκτοι γίγνεσθαι.

ἔκπληξις, *terror*. Ε. 4, 7, 3. ἐνέβαλε καὶ πολλὴν ἀπορίαν, καὶ ἔκπληξιν — ἐποίησεν.

ἐκπληροῦν, ¶ 1) *explere, augere, supplere iustum numerum*. Π. 5, 3, 13. ἱππέας ἐξεπλήρωσαν εἰς δισχιλίους. Ita margg. pro προσεπλήρ. 5, 4, 15. τὸ ἱππικὸν ἐκπληρώσω εἰς τοὺς μυρίους. Margg. Steph. ἐκπλήσω. Ἱππ. 9, 3. τὸ ἱππικὸν — ἐκπληρωθῆναι εἰς τοὺς χιλίους ἱππέας. Sic supra ἐκπιμπλάναι. ¶ 2) *supplere necessaria alia*. Π. 4, 5, 14. p. 250. τὸ ἐλλεῖπον ἐκπληρώσατε. Mrgg. ἐκπλήσατε. (v. Wetst. ad Act. 13, 32.) 4, 6, 6. τοιαῦτα δ' ἄλλα, ὧν ἐδέοντο, ἐκπληρώσαντες ἑαυτοῖς, ὡς μηδενὸς δεόμενοι στρατεύοιντο. Απ. 2, 2, 5. mater infantem nutriens, qui nondum poteſt eloqui, quae ſibi deſint, ipſa στοχαζομένη τά τε συμφέροντα καὶ τὰ κεχαρισμένα πειρᾶται ἐκπληροῦν, *infantis loco comparare*. Απ. 3, 6, 5. αἱ πρόσοδοι — ἵνα εἴ τινες ἐνδεῶς ἔχουσιν, ἐκπληρώσῃς. §. 14. paterfamilias πάντων ἐπιμελόμενος ἐκπληρώσει.

ἐκπλήττειν, *percellere, vehementer mouere animum, obſtupefacere vt animus varie afficiatur*. ¶ 1) Π. 5, 2, 8. οὐδενὶ βρώματι οὔτε πόματι — ἐκπεπληγμένος. Paulo poſt eſt κεκινῆσθαι. ¶ 2) *ſpecie voluptatis* vel alius boni. Σ. 4, 23. ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἐκπλαγέντα, *amore captum*. c. inf. Απ. 4, 5, 6. ἡ ἀκρασία — αἰσθανομένους τῶν ἀγαθῶν τε καὶ κακῶν ἐκπλήξασα ποιεῖν τὸ χεῖρον. Genitiui pendent ab αἰσθαν. c. ἐπί, Π. 1, 4, 27. ἐκπεπλῆχθαι ἐπὶ τῷ κάλλει. ¶ 3) *triſtitia* ſ. *moerore*. Π. 7, 3, 6. ὁ Κῦρος ὡς ᾔσθετο τὸ ἔργον (Pantheae necem), ἐκπλαγεὶς ἵεται. ¶ 4) *indignatione*. Π. 2, 2, 1. p. 102. ὑπὸ τοῦ ἐκπεπλῆχθαί τε καὶ ὀργίζεσθαι τῇ τύχῃ. ¶ 5) *timore*, inprimis repentino. Heſych: ἐκπλήσσει· ἐκφοβεῖ. Π. 1, 6, 19. p. 81. βοῶν ἐξέπληττες αὐτὸν, leporem. 3, 3, 29. αἱ γυναῖκες — ἔθεον ἐκπεπληγμέναι. 7, 5, 9. ἀχρεῖοι ἔσονται ὑπὸ τοῦ ἐκπεπλῆχθαι, np. cum nos in vrbe viderint. Α. 1, 5, 13.

13. ὥστε ἐκείνους ἐκπεπλῆχθαι, ob repentinum aduentum hoſtium. 1, 8, 14. 2, 2, 9. 2, 3, 1. 2, 4, 14. 2. 5. 8. 7, 6, 31. ὁ Ἡρακλείδης μάλα ἐξεπλάγη. Ε. 3, 3, 8. ἀκούσαντες ταῦτα οἱ Ἔφοροι — ἐξεπλάγησαν. 4, 8, 5. 38. Ιπρ. 8, 19. ὁρῶ τὰ παράδοξα, ἢν μὲν ἀγαθὰ ᾖ, μᾶλλον εὐφραίνοντα τοὺς ἀνθρώπους· ἢν δὲ δεινὰ, μᾶλλον ἐκπλήττοντα. Poſſit referri ad nr. 3 § 20. οἱ ἐνέδραις ἐμπίπτοντες ἐκπλήττονται. Sic differt a ταράττειν, quod ad motum corporis et curſum refertur, Ιπ. 10, 2. τοὺς ἵππους — παίοντες ἐκπλήττουσιν, ὥστε τεταράχθαι καὶ κινδυνεύειν. Iungitur aliis timendi verbis, Π. 3, 1, 1. ὡς ἤκουσε τοῦ ἀγγέλου — ἐξεπλάγη — καὶ ἐφοβεῖτο. Α. 5, 6, 22. ἐκπεπληγμένοι ἦσαν καὶ ἐδεδίεσαν τὴν στρατιὰν, quia promiſſis ſtare non poterant. Ε. 4, 4, 12. πλῆθος πεφοβημένον, ἐκπεπληγμένον. Sed Π. 5, 2, 15. p. 285. ὅσῳ ἂν πλείους ὦσι, τοσούτῳ μείζω καὶ ἐκπεπληγμένον μᾶλλον τὸν φόβον κέκτηνται, paſſiuum videtur vim actiui habere. Stoeber. tamen ad Thom. in v. ἐκπλ. vertit *timorem ad ſtuporem vsque auctum*. Morus *inſanum*. Heſych: ἐκπεπαταγμένος· ἐκπεπληγμένος, ἔκφρων. ¶ 6) admiratione. Heſych: ἐκπλαγείς· θαυμάσας. it. ἐξεπλάγη· ἐθαύμασε, ἐξέστη. Π. 6, 3, 7. μηδὲν εἰδότες ἐκπεπληγμένοι ἦσαν τῷ πράγματι. 8, 3, 7. προσεκύνησαν — ἐκπλαγέντες τῇ παρασκευῇ in pompa. Α. 6, 1, 7. ἐπὶ τούτῳ ὁρῶν ὁ Μυσὸς ἐκπληττομένους (all. ἐκπεπληγμένους) αὐτούς, np. quod Mantinenſes armati ſaltaſſent. De eadem re Σ. 2, 19. ἐξεπλάγην.

ἔκπλους, *nauium egreſſio* ſ. *emiſſio*. Αθ. 1, 16. οἴκοι καθήμενοι ἄνευ νεῶν ἔκπλου, διοικοῦσιν τὰς πόλεις. Ε. 1, 6, 12. ἐπολιόρκει, ἐνταῦθα τὸν ἔκπλουν ἔχων. Leuncl. vertit: *cum poteſtatem exeundi cum ſuis nauigiis haberet*. Fortaſſis melius verteretur: *cum poteſtatem exeundi — aliis adimeret, portum eiusque exitus obſidens*. 2, 1, 11. Λύσανδρος ἐκπλεῖ — πρὸς τῶν πλοίων τὸν ἔκπλουν, *vt obſeruaret* vel *exciperet naues enauigantes*. 4, 6, 14. καὶ γὰρ τὸν ἐκ Καλυδῶνος ἔκπλουν — ἐκώλυον. Pro καὶ γὰρ, quod eſt e marg. Leuncl. in reliquis eſt κατὰ, quae praepoſitio ſi genuina eſt, ἔκπλους ſignificat locum, vnde exeunt

eunt naues, ſed tum ἐκώλυον non habet, quo referatur. Legitur etiam pro ἄπλους, Ε. 5, 1, 18. v. ἄπλ.

ἐκποδὼν, *e medio, procul.* vt Hebr. מִבֵּין רַגְלָיִם. v. Erneſti prolaſ. de veſtigiis linguae Hebr. in lingua Graeca, Lipſ. 1753. 4. p. 5. ſq. Interdum ſcribitur ἐκ ποδῶν. Et grammatici quidem iubent ita ſcribi, quando ſignificat *e medio*, ſed ἐκ ποδῶν, quando eſt *e veſtigio*. v. Steph. in theſ. et Reitz ad Lucian. imag. extr. T. II. et ad Iou. Trag. T. II. p. 669. Idem tamen T. III. p. 381. recte ſtatuit, nullum diſcrimen eſſe, quia accentus ſint recens inuentum, ſaepe in vnum locum vtraque ſignificatio conueniat, et diuerſus ſit ſcribendi modus pro arbitrio ſcribentis. Igitur 1) c. ἀναιρεῖσθαι, *e medio tollere*, Ο. 20, 11. ἃ ἐκ ποδῶν ἀναιρεῖται. ¶ 2) c. ἀπέρχεσθαι, Σ. 4, 51. ἐμοὶ — ἐκποδὼν ἀπέρχονται, *gehn mir aus dem Wege*, occurſum meum omninoque conſuetudinem vitaturi. ¶ 3) c. γίγνεσθαι, a) *remoueri*. Π. 1, 5, 7. p. 55. ἐκποδὼν ἡμῖν γεγένηται τὸ δόξαι τῶν ἀλλοτρίων ἀδίκως ἐφίεσθαι, *a nobis alienum eſt*. b) *abire*. Π. 6, 4, 5. p. 392. βουλεύεσθαι, πῶς ἂν ἐκποδὼν γένοιντο, vt pugnae ſe ſubtrahant. Oppon. μένοντας. c) *debellari*. Ε. 6, 5, 38. εἰ ἐκποδὼν γένοιντο Λακεδαιμόνιοι, ἐπὶ πρώτους ἂν ὑμᾶς στρατεύσαιεν οἱ Θηβαῖοι. d) *mori*. Αγ. 11, 15. τίνος ἐκποδὼν γενομένου — — Deinceps eſt τελευτήσαντος. Sic poteſt accipi Π. 8, 2, 13. ἐκποδὼν ἐβούλοντο ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον γενέσθαι. Niſi malis *a Cyri amicitia remoueri*. ¶ 4) c. εἶναι, *abeſſe*. Α. 2, 5, 6. *remotos volebat*. it. c. gen. v. Thom. in v. ἐκποδ. Π. 5, 4, 16. p. 317. ὅσα ἐνοχλεῖσθαι ἐστιν, οἴκαδε — ἀπιόντες τούτων ἐκποδὼν ἦμεν. Potes etiam iungere participio ἀπιόντες, et vertere *nos ſubducebamus*. ¶ 5) c. ἔχειν. Π. 6, 1, 20. οἱ φίλοι — συμβουλεύουσιν ἐκποδὼν ἔχειν ἐμαυτόν. Leuncl. *vt e medio me ſubducam*. Ita quoque Vir doctus in Obſ. miſc. Vol. IV. p. 271. ¶ 6) c. κεῖσθαι. Ο. 8, 20. τὸ μέσον καλὸν φαίνεται, ἐκ ποδῶν ἑκάστου κειμένου, *ſingulis ordine poſitis, ne ſe inuicem impediant*. ¶ 7) c. ποιεῖσθαι, a) *amouere*. Π. 3, 1, 2. διεδίδρασκον — ἐπὶ τὰ ἑαυ-

ἑαυτοῦ, βουλόμενοι τὰ ὄντα ἐκποδὼν ποιεῖσθαι, verſtecken. Ἱππ. 1, 4. οἱ λακτίζοντες — ἐκποδὼν ποιητέοι. b) interficere, A. 1, 6, 9. E. 2, 3, 9. 11. vbi ſynon. eſt θανατοῦν. §. 17. p. 90. 91. 4, 4, 2.

ἐκπολεμεῖν, ad bellum irritare. E. 5, 4, 20. ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ἀττικήν, ἵν' ἐκπολεμήσειε τοὺς Ἀθηναίους πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. Steph. et Abreſch. diluc. Thuc. 1, 36. dicunt, eſſe h. l. pro ἐκπολεμώσειε. Sic Harpocrat. et ex eo Suid: ἐκπολεμῶσαι, αἰτιατικῇ, ἀντὶ τοῦ εἰς πόλεμον καταστῆσαι. γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ η ἐκπολεμῆσαι, ὡς καὶ παρὰ Ξενοφῶντι. cf. Zonar. lexic. MS. ap. Valcken. ad Ammon. p. 72. ſq. Nam Ammon., vt Thom. Mag. in v. πεπολέμωται, ita diſtinguit haec verba, vt ἐκπολεμῶσαι ſit εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν (Suid. interpretatur etiam τὸ πολεμίους ποιῆσαι, οἷον ἐπὶ πόλεμον τινὰς παροξῦναι, et Heſych. πολεμοποιῆσαι, Cf. in v. ἐξεπολέμωσε.), ſed ἐκπολεμῆσαι, τὸ πόλιν ἐξελεῖν.

ἐκπολιορκεῖν, ¶ 1) expugnare. E. 7, 4, 18. ἐξεπολιόρκησαν τὸν Ὄλουρον. Cf. Schol. Thucyd. 1, 94. qui bene diſtinguit πολιορκεῖν et ἐκπολιορκεῖν. ¶ 2) obſidione ad deditionem compellere. E. 2, 4, 3. βουλομένων τῶν τριάκοντα ἀποτειχίζειν, ὅπως ἐκπολιορκήσειαν αὐτούς. §. 19. Απ. 1, 6, 9. ἐκπολιορκηθείη δὲ πότερος ἂν θᾶττον — Schol. Thucyd. 5, 32. ἐκπολιορκήσαντες· ἑλόντες καὶ δουλώσαντες ἐκ πολιορκίας.

ἐκπονεῖν, ¶ 1. diligenter et ſtudioſe facere, fere i. q. πράττειν. Π. 4, 3, 3. p. 230. τοῖς σώμασιν ἐκπονεῖν, ſcil. τὰ Φραζόμενα ſ. δεικνύμενα, corpora exercendo ea exprimere. cf. Barneſ. ad Eurip. Iphig. in Aul. 367. c. acc. Π. 1, 5, 7. p. 52. τὰ καλὰ προθύμως ἐκπονοῦντας. recte factis operam dare. Sic p. 53. τοῦτ' ἐκπονοῦσιν — ταῦτα ἐκπονήσαντας. vbi ſynonyma ſunt πράττειν, μελετᾶν, etc. it. 2, 3, 2. vbi tamen Zeun. exponit laborando bona acquirere. 8, 1, 8. τὰ περὶ τοὺς θεοὺς μᾶλλον ἐπεδείκνυεν ἑαυτὸν ἐκπονοῦντα, ſtudioſius facere ſ. curare, quin emendare. Αγ. 11, 9. δόξης οὐδεμιᾶς ἦρα, ἧς οὐκ ἐξεπόνει τὰ ἴδια. Steph. legit ἐξεπονεῖτο ἴδια. Nulla apta ſententia. Ἱππ. 9. 1. τὸ συμΦέρον ἐκπονεῖν, facere. K. 10, 21. τὴν εὐψυχίαν, δι' ἣν εἵλοντο ἐκπο-

cyd. 5, 4. A. 1, 2, 24. τὴν πόλιν ἐξέλιπον — εἰς χωρίον, pro ἐκλιπόντες ἔφυγον εἰς χ. vt eſt 4, 1, 6. ἐκλιπόντες τὰς οἰκίας — ἔφευγον ἐπὶ τὰ ὄρη. Sed Cod. Eton. hic quoque omittit ἔφευγον, quod tamen non reiicit Abreſch. 7, 4. 1. οἱ Ἕλληνες ἐστρατοπεδεύσαντο ἀνὰ τὸ Θυνῶν πεδίον. οἱ δ' ἐκλιπόντες (ὑπ. τὸ στρατόπεδον, quod nomen e verbo intelligendum eſt,) ἔφευγον εἰς τὰ ὄρη. ¶ 2) euitare, ſubterfugere. E. 5, 2, 14. εἴ τις τῶν πόλεων ἐκλίποι τὴν στρατείαν. Sic fere K. 6, 18. ὁ δὲ — ἐκλείπων τὴν ὄψιν, πάλιν περιβάλλει. Leunc. ex oculis ſe proripiens. ¶ 3) Neutraliter: deficere, deeſſe, abgehen, eingehen. A. 11, 2. inſtrumenta τὰ μὲν ἁμάξῃ — παρέχειν, τὰ δὲ ὑποζυγίῳ. οὕτω γὰρ ἥκιστ' ἂν τὸ ἐκλεῖπον διαλάθοι. Sic de abſumta pecunia, Πο. 5, 12. προσόδων πολλὰς ἐκλειπούσας. E. 1, 5, 2. τάλαντα πεντακόσια. ἐὰν δὲ ταῦτα ἐκλίπῃ —, abſumta ſ. erogata ſunt. O. 7, 19. μὴ ἐκλιπεῖν ζώων γένη. Bach. interire. Ἱππ. 1, 2, de equitibus: τοὺς μὲν γῆρα ἀπαγορεύειν, τοὺς δὲ καὶ ἄλλως ἐκλείπειν. ¶ 4) Aliter, de animo moribundi: Π. 8, 7, 3. p. 550. ἤδη ἐκλιπεῖν μοι φαίνεται ἡ ψυχή. Ibid. pro eo eſt καταλείπειν τὸ σῶμα, ἀπαλλαγῆναι τοῦ σώματος, et aliae discedendi formulae. In ἐκλιπεῖν autem intelligi fortaſſe poteſt τὸ σῶμα, vel τὸν βίον. v. Wetſten. ad Luc. 16, 9. ¶ 5) animis deficere, animum deſpondere. Ita vertunt A. 3, 4, 5. ἥλιος — ἠφάνισε, μέχρις οἱ ἄνθρωποι ἐξέλιπον, καὶ οὕτως ἑάλω. Sed poſſit etiam intelligi τὴν πόλιν. cf. nr. 1. ¶ 6) De luna: obſcurari. E. 1, 6, 1. τῷ ἔτει ᾧ ἡ σελήνη ἐξέλιπεν. ¶ 7) Confunditur c. ἐλλείπειν. v. ἐλλείπειν nr. 4.

ἐκλείπεσθαι, deficere. De liquefacta niue, A. 4, 5, 12. διὰ τὸ ἐκλελοιπέναι αὐτόθεν τὴν χιόνα. c. acc. de eo qui praeſtare aliquid non poteſt, O. 7, 28. ἃ τὸ ἕτερον ἐκλείπεται, τὸ ἕτερον δυνάμενον.

ἔκλειψις, defectus. E. 2, 3, 3. κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν περὶ ἡλίου ἔκλειψιν — ἐνίκησε.

ἐκλύειν, ¶ 1) debilitare. K. 5, 5. canes τοῦ θέρους — ἧττον ὀσφραίνονται, διὰ τὸ ἐκλελύσθαι τὰ σώματα, reſoluta hebeſcunt. ¶ 2) tollere. Επ. 2, 5. τῶν ἀναγκαίων — ἃ — τοῖς ἀμαθέσι τὸ ἀλγεινὸν τῆς σαρκὸς ἐκλύει, depellunt. Synon. fere

fere est μειοῖ. Leuncl. *remittunt.*

ἐκλύεσθαι, *liberare.* E. 7, 1, 13. βοηθήσαντες μάλα πολιορκουμένους ἐξελύσαντο τοὺς Ἀργείους.

ἐκμανθάνειν, *indagare.* Π. 1, 6, 19. p. 80. venator — τοὺς πόρους αὐτῶν (leporum) ἐκμανθάνων.

ἐκμελής, *iners, focors,* vel potius *immodestus.* Hesych: ἐκμελής· ἀνάρμοστος, ἄτακτος. Ἐπ. 2, 4. γνώμη — ἐκμελεῖ καὶ ἀπαιδεύτω. Oppon. vtrumque ἀγαθῇ. Leuncl. *rudi.* In lexicis apparet sola Synesii auctoritas. Sed disputat de hoc nomine Grammius.

ἐκμετρεῖσθαι, *ad mensuram alius rei exigere, das Maafs nach etwas nehmen.* Π. 6, 4, 1. ταῦτα ἐποιήσατο — ἐκμετρησαμένη τὰ ἐκείνου ὅπλα.

ἐκμηρύεσθαι, *explicare, extendere in longitudinem.* Suid: ἐκμηρυσάμενος· ἐξελκύσας, ἐκτείνας. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μηρυμάτων, quae sunt fila e colo deducta. it. ἐξεμηρύσατο· διεξῆλθεν. In omnibus his glossis additur locus alicuius scriptoris, sed non Xenophonteus, qui est A. 6, 5, 13. θᾶττον ἂν ἀθρόον ἐδόκει οὕτω πέρχν γενέσθαι τὸ στράτευμα, ἢ εἰ κατὰ τὴν γεφύραν — ἐξεμηρύοντο. Cf. Gramm. et inprimis Morus in indice anab. qui copiosius de hoc verbo disputat, idque exponit *deinceps transire, desiliren, et transgressos rursus explicari.*

ἐκμιμεῖσθαι, *imitari.* De pictoribus Απ. 3, 10, 1. v. ἀπεικάζειν. Ιπ. 10, 16. equus, cui frenum remittitur, φέρεται, παντάπασιν ἐκμιμούμενος τὸν πρὸς ἵππους καλλωπισμόν. In lexicis deest huic verbo auctoritas. Sed extat etiam ap. Eurip. Herc. fur. 1298. et Dionys. Halic. de composit. verbor. p. 2. (p. 7. ed. Reisk.) v. Gramm.

ἐκμισθοῦν, *mercede locare.* Πο. 3, 14. ὁλκάδας — ἐκμισθοῦν ἐπ' ἐγγυητῶν. 4, 14. ἀνθρώπους, οὓς ἐκεῖνος Σωσίᾳ — ἐξεμίσθωσεν. v. Salmas. de vsuris p. 167. In lexicis soli Hermogeni tribuitur hoc verbum. Sed legitur etiam ap. Dion. Cass. 62, p. 714 (c. 27. ed. Reimar.) v. Gramm.

ἐκνεύειν, *quassato capite declinare* vel *excutere.* Ιπ. 5, 4. πάντα, ὁπόσα ἂν δυσκολῇ περὶ τὸ πρόσωπον, ὁ ἵππος ἐκνεύειν πέφυκεν ἄνω. ἐκνεύων γε μὴν — 10, 12. K. 10, 12. v. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 306.

306. Barnes. ad Eurip. Hippol. 470. Doruill. ad Char. p. 273. Np. saepe dubia est huius verbi notio.

ἑκούσιος, *voluntarius*. Απ. 2, 1, 18. vbi constituitur discrimen τῶν ἑκουσίων, *eorum quae non coacti facimus*, et τῶν ἀκουσίων.

ἑκουσίως, *sponte*. Απ. 2, 1, 18. ὁ ἑκουσίως ταλαιπωρῶν.

ἔκπαγλος pro ἔκπλαγος (poet.), *stupendus, splendidus*, vel *terribilis, terrorem iniiciens*. v. Hesych. et Etymol. M. Ιερ. 11, 3. ὅπλοις ἐκπαγλοτάτοις κατακεκοσμημένος. Sic ap. Herodot. 9, 47. ἐκπαγλεόμενοι sunt *insigniter admirantes*.

ἐκπαιδεύειν, *edocere*. Π. 1, 6, 19. p. 80. margg. habent ἐξεπαιδεύοντο pro ἐπεπαίδευντο.

ἐκπέμπειν, ¶ 1) *emittere*. ducem ad bellum, Ε. 1, 1, 23. ἐπὶ τὸ ναυτικὸν ἐξεπέμφθη. 1, 5, 1. 2, 4. 19. Λίβυν ναυαρχοῦντα ἐκπεμφθῆναι. 4, 6, 3. 4, 8, 31. 33. 5, 1, 6. 13. 5, 4. 14. 65. ducem ad colligendum exercitum, Ε. 3, 5, 6. Λύσανδρον ἐξέπεμψαν ἐς Φωκέας — τοὺς Φωκέας ἄγοντα παρεῖναι. nauem nunciam, Ε. 1, 6, 26. ὁ ὑπηρετικὸς κέλης — ἐξήγγειλε — ὁ δὲ αὐτὸν πάλιν ἐξέπεμψεν. naues in expeditionem, Πο. 3, 8. Ε. 5, 4, 63. exercitum, Λ. 15, 2. Ε. 6, 1, 5. 6, 4, 17. 18. 7, 4, 21. v. Doruill. ad Char. p. 303. belli socium, comitem in expeditione vel bello, Π. 3, 3, 3. ἔκπεμψον τὸν σὸν υἱὸν mecum — ἐπὶ τὴν στρατείαν. praedaturos, Α. 5, 2, 15. τοὺς ἀχρείους ἐφ' ἁρπαγὰς ἐξέπεμπον. all. perperam ἐξεπέμποντο. Ε. 5, 4, 22. legatos, pacem facturos, Ε. 2, 4, 28. 6, 3, 2. 4. et post factam pacem, legatos, qui pacem iureiurando confirment, Ε. 6, 5, 3. hominem fide dignum ad quodcunque negotium bellicum, Π. 4, 1, 11. ἐκπεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Κυαξάρους — προθύμως ἀπήγγελλε τοῖς Μήδοις. nuncium, Π. 5, 3, 4. ὁ δὲ αὐτῷ ἐξέπεμψεν ἀποκρινόμενον τοιάδε. Pacis tempore: satrapas et alios praefectos, Π. 8, 6, 5. 7. qui alias dicuntur simpliciter πέμπεσθαι. venaturos, Π. 1, 4, 5. ἐκπέμπῃς ἐπὶ θήραν. et simpl. §. 7. ἐκπέμπει αὐτόν. Λ. 6, 3. ἡδέως ἐκπέμπει seruos et canes suos in vsum aliorum. Simile est Ο. 7, 33. ἡ τῶν μελισσῶν ἡγεμὼν — τὰς μελίσσας — ἐκπέμπει ἐπὶ τὸ ἔργον. merces ven-

vendendas in alias regiones, Πο. 3, 5. E. 6, 1, 4. p. 361. ¶ 2) *dimittere*. A. 3, 2, 15. ἀδόλως ἐκπέμψειν Graecos ex Asia. E. 5, 1, 31. οἱ Κορίνθιοι οὐκ ἐξέπεμπον τὴν τῶν Ἀργείων Φρουρὰν ex vrbe — εἰ μὴ ἐκπέμψοιεν τοὺς Ἀργείους. 5, 4, 11. σπεισάμενοι — ἐπὶ τούτοις ἐξέπεμπον hostium praesidia. ¶ 3) *expellere*. E. 4, 8, 6. εἰ μὴ ἐκπέμψοιεν τοὺς Λακεδαιμονίους, πόλεμον ἐξοίσει. ¶ 4) *prosequi*. Π. 3, 3, 4. ὁ Ἀρμένιος συμπροὔπεμπε, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες — ἕως ἐκ τῆς χώρας ἐξέπεμψαν. All. tamen legunt ἀπῄει.

*ἐκπεπιαμμένος, v. ἐκπονεῖν nr. 2.

ἐκπεπταμένως, *effuse*. Π. 8. 7. 3. p. 543. εὐΦραίνεσθαι ἐκπεπτ. Synon. est τελέως.

ἐκπεραίνειν, *perficere*. A. 5, 1, 7. ἢν ταῦτα ἡμῖν μὴ ἐκπεραίνηται, *non succedant*.

ἐκπερᾶν, *transire*. K. 6, 18. ἐκπερᾶν Φιλοπόνως. Leuncl. *omnia peruadat*. c. ἐς, E. 4, 5, 8. ἐκπεπερακότος αὐτοῦ τὰ θερμὰ ἐς τὸ πλατὺ τοῦ Λεχαίου. Vertunt per praegnantiam: *calidas aquas praeterierat et peruenerat in* — Improprie, K. 10, 2. τὸ ἄκρον τῶν βρόχων ἐκπεράτω διὰ τῶν δακτυλίων, *transeat*.

ἐκπεριϊέναι, *circumire*. K. 6, 10. ἐκπεριιὼν retia. 8, 3. ἐκπεριϊέναι τὰ τοιαῦτα (vestigia) ζητοῦντα ὅποι ἔξεισι. §. 5. κύκλῳ ἐκπεριϊέναι.

ἐκπηδᾶν, *prosilire*. e lustro, Π. 1, 4, 8. εἶδεν ἔλαφον ἐκπηδήσασαν. e domo in hostes, A. 7, 4, 12. ex ordine, E. 2, 4, 12. e muro vrbis, E. 7, 4, 37. κατὰ τείχους ἐκπεπηδηκότες. c. ἐς, e naui, E. 5, 1, 18. ἐκπηδήσαντες ἐς τὸ Δεῖγμα, vt diriperent. Tribuitur equo, Iπ. 8, 1. διαπηδᾶν, et ἐκπηδᾶν, *exsilire in altum s. editum locum*, et καθάλλεσθαι.

ἐκπιμπλᾶν s. ἐκπιμπλάναι, *explere*. Π. 6, 1, 15. ἐξεπίμπλα τὸ ἱππικόν. Eodem modo dicitur ἐκπληροῦν. 8, 3, 15. in nonnullis extat ἐκπιμπλὰς pro ἐμπιμπλάς. Haud dubie verius.

ἐκπίνειν, *ebibere*. Π. 1, 3, 8. οὐκ ἐκπίομαι (futur.) αὐτὸς τὸν οἶνον. A. 1, 9, 14. ἐκπιεῖν. c. ἐπὶ, E. 3, 2, 4. θάψαντες τοὺς ἑαυτῶν καὶ πολὺν οἶνον ἐκπιόντες ἐπ' αὐτοῖς. Leuncl. *super iis*.

ἐκπίπτειν, ¶ 1) *decidere*. de curru, Π. 5, 4, 4. ἅρματα ἡλίσκετο, ἔνια μὲν ἐκπιπτόντων τῶν ἡνιόχων. 7, 1,

1, 16. 8, 8, 12. E. 7, 2, 8. ἐπὶ τῶν τειχῶν — παιόμενοι ἐξέπιπτον. it. c. εἰς, E. 5, 4, 17. ὅπλα ἀναρπασθέντα (a vento) ἐξέπεσεν εἰς θάλατταν. Sic ἐκπίπτειν εἰς ἀνάγκας legitur pro ἐμπίπτειν εἰς τ. ἀν. v. ἐμπίπτειν nr. 1. c. ¶ 2) *corruere.* De arboribus, A. 2, 3, 6. τῶν φοινίκων, οἳ ἦσαν ἐκπεπτωκότες. ¶ 3) *vi erumpere.* E. 3, 2, 20. ἐκπεσόντες ἐξ οἰκίας — ἀποκτείνουσι. Huc referendum videtur A. 5, 2, 1. Κόλχοι ἐκπεπτωκότες ἐκ τῶν οἰκιῶν πολλοὶ ἦσαν ἀθρόοι. Leunclau. malebat οἰκείων, *facultatibus suis exciderant.* Qua emendatione non opus est. Melius videtur verti: *pulsi sedibus* vel *relictis sedibus,* vel *qui fugerant,* vt pertineat ad nr. 5. ¶ 4) *deflectere.* A. 5, 3, 2. ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ. Sic de nauigantibus: *cursu proposito excuti,* A. 6, 4, 1. Thraces ad mare οὓς ἂν λάβωσι — ἐκπίπτοντας ἢ ἄλλως πως — ὑβρίζειν λέγονται. Hutch. *qui in littus eiiciuntur vel in breuia incidunt.* Rectius: *qui cursu suo excussi, vel alio quodam casu in illa loca peruenerint.* Scil. post πως intelligendum est ἐλθόντας vel simile quid. 7, 5, 8. τῶν — νηῶν πολλαὶ οκέλλουσι καὶ ἐκπίπτουσι. — Θρᾶκες — τὰ καθ' αὐτοὺς ἕκαστοι ἐκπίπτοντα λῄζονται. cf. interpp. ad Act. 27, 26. vbi Wetsten. etiam laudat Homer. Odyss. η, 283. ibique Eustath. p. 1580, 5. ¶ 5) *fugere propter instantes hostes.* A. 5, 2, 13. οἱ ἐκπίπτοντες ex arce, §. 14. E. 4, 4, 11. ἐκ τοῦ σταυρώματος ἐξέπιπτον. 6, 5, 9. ἐκπίπτουσι κατὰ τὰς πύλας. ¶ 6) *fugere sponte e patria.* E. 6, 5, 10. βοηθητέον εἶναι — τοῖς ἐκπεπτωκόσι. it. praegnanter c. πρὸς, E. 3, 2, 20. ἐξέπεσον πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. ¶ 7) *patria pelli vt exulem.* A. 1, 1, 7. κατάγειν τοὺς ἐκπεπτωκότας. E. 1, 1, 23. ἐν Θάσῳ — στάσεως γενομένης, ἐκπίπτουσιν οἱ Λακωνισταί. 5, 4, 14. διδασκόμενοι ὑπὸ τῶν — ἐκπεπτωκότων. 7, 1, 31. οἱ ἐκπεσόντες. 7, 3, 1. τοὺς ἄνευ δόγματος ἐκπεπτωκότας. it. c. gen. E. 5, 2, 12. p. 298. ἐκπεπτωκότα ἤδη ἁπάσης Μακεδονίας. Margg. ἐκ πάσης M. it. c. ἐκ, A. 7, 2, 18. ἐκ ταύτης τῆς χώρας — ἐκπεσὼν ὁ πατὴρ, *amisso regno.* E. 4, 8, 5. ὅσοι ἐκ τῶν — πόλεων ἐξέπιπτον. it. c. ὑπὸ, E. 4, 8, 20. οἱ ἐκπεπτωκότες Ῥοδίων ὑπὸ

τοῦ

τοῦ δήμου. ¶ 8) *abrogari*. E. 3, 4, 2. τὰς δεκαρχίας καταστα θείσας — ἐκπεπτωκυΐας δὲ διὰ τοὺς ἐφόρους. ¶ 9) De calculis: *exire*, Σ. 5, 10. ἐπεὶ δὲ ἐξέπεσον αἱ ψῆφοι, np. e cistula. Est hoc in genere proprium.

ἐκπλεῖν, *enauigare*, *naui discedere*. domo, Aθ. 1, 14. 18. e portu, E. 1, 6, 14. ἐξέπλευσεν ἔξω τοῦ λιμένος. Saepius de iis, qui nauigant e Ponto, A. 5, 6, 9. 11. ὅπως ἐκπλεύσῃ ἡ στρατιά. §. 12. ἐὰν ἐκπλέητε. §. 14. et 20. ἐκπλεῖν. 6, 2, 8. ὅπως — ἐκπλεύσειαν. §. 9. ἐκπλεῦσαι. E. 1, 1, 14. Hinc A. 7, 1, 1. ἐκ τοῦ Πόντου πεζοὶ ἐξιόντες καὶ πλέοντες, all. pro πλέοντες habent ἐκπλέοντες. in expeditionem, Aγ. 1, 9. E. 4, 8, 25. 7, 1, 2. p. 437. οὐδαμόθεν τριήρεις πλείους ἐκπλεύσειαν, ἢ παρ' ὑμῶν, *aedificari*, *armari*, *emitti*, *possunt*. it. c. ὡς, A. 2, 6, 2. ἐξέπλει ὡς πολεμήσων. 7, 6, 1. ἐκπέπλευκεν ὡς πολεμήσων. it. c. εἰς, E. 4, 8, 32. αὐτὸς — ἐκπλεῦσαι εἰς Ἄβυδον. 5, 1, 10. 7, 1, 24. it. c. ἐπὶ, A. 6, 4, 5. ἐκπεπλευκότες ἐπὶ ταύτην τὴν μισθοφοράν. Aγ. 1, 37. πόλεις, ἐφ' ἃς ἄρχων ἐξέπλευσε. it. c. pluribus praepositt. E. 2, 1, 11. Λύσανδρος ἐκ τῆς Ῥόδου — ἐκπλεῖ πρὸς τὸν Ἑλλήσποντον πρός τε τῶν πλοίων ἔκπλουν, καὶ ἐπὶ τὰς ἀφεστηκυΐας αὐτῶν πόλεις.

ἔκπλεος, Attice ἔκπλεως, *expletus*, *copiosus*. Π. 1, 6, 7. ἅπαντα τὰ ἐπιτήδεια ἔκπλεω, *affatim*. 3, 1, 16. seruos ἔκπλεω (cumulate) πάντα ἀνάγκῃ διαπονουμένους. 4, 2, 18. ἔκπλεω πάντα τὰ ἐπιτήδεια. 8, 3, 15. Eadem forma generis neutr. in plur. extat E. 3, 2, 9. Ιερ. 10, 2. ὅσῳ ἂν ἔκπλεω τὰ δέοντα ἔχωσι, vbi deest μᾶλλον. Sed legitur etiam ἔκπλεα. Suid: ἔκπλεα· πλήρη. ἐσθῆτας τε καὶ ἐπιτήδεια ἔκπλεα παρεῖχεν, ἀντὶ τοῦ αὐτάρκη. Locus Xen. est Π. 6, 2, 4. vbi praeter ἔκπλεω masc. ter est neutr. ἔκπλεα. Etiam femin. plur. est ἔκπλεῳ, Ιερ. 1, 18. Sed in singul. et neutr. est ἐκπλέων, A. 3, 4, 14. et accus. masc. A. 7, 5, 5. τὸν μισθὸν ὑπισχνεῖτο — ἔκπλεων παρέσεσθαι δυοῖν μηνοῖν. Leuncl. *stipendium integrum*. O. 4, 7. τὸν ἀριθμὸν τὸν τεταγμένον militum ἔκπλεων ἔχοντες.

ἐκπλήθειν, *explere* E. 6, 1, 4. p. 364. ἐκπλῆσαι τὰς γνώμας. v. γνώμη nr. 5. i. Π. 7, 4, 8. pro ἐξώπλισε in margg. est ἐξέπλησε. Con-

Confunditur etiam c. ἐκπληροῦν. v. ἐκπληρ.

ἐκπληκτικὸς, *terribilis*. Ιπρ. 8, 18. οἶμαι οὕτω ἐκπληκτικωτέρους τοῖς ἐχθροῖς ἂν εἶναι.

ἔκπληκτος, *timore perculſus*. K. 5, 9. διὰ τὸ ὑπὸ τῶν κυνῶν ἐκπλήκτοι γίγνεσθαι.

ἔκπληξις, *terror*. E. 4, 7, 3. ἐνέβαλε καὶ πολλὴν ἀπορίαν, καὶ ἔκπληξιν — ἐποίησεν.

ἐκπληροῦν, ¶ 1) *explere, augere, ſupplere iuſtum numerum*. Π. 5, 3, 13. ἱππέας ἐξεπλήρωσαν εἰς δισχιλίους. Ita margg. pro προσεπλήρ. 5, 4, 15. τὸ ἱππικὸν ἐκπληρώσω εἰς τοὺς μυρίους. Margg. Steph. ἐκπλήσω. Ιπρ. 9, 3. τὸ ἱππικὸν — ἐκπληρωθῆναι εἰς τοὺς χιλίους ἱππέας. Sic ſupra ἐκπιμπλάναι. ¶ 2) *ſupplere neceſſaria alia*. Π. 4, 5, 14. p. 250. τὸ ἐλλεῖπον ἐκπληρώσατε. Mrgg. ἐκπλήσατε. (v. Wetſt. ad Act. 13, 32.) 4, 6, 6. τοιαῦτα δ' ἄλλα, ὧν ἐδέοντο, ἐκπληρώσαντες ἑαυτοῖς, ὡς μηδενὸς δεόμενοι στρατεύοιντο. Απ. 2, 2, 5. mater infantem nutriens, qui nondum poteſt eloqui, quae ſibi deſint, ipſa στοχαζομένη τά τε συμφέροντα καὶ τὰ κεχαρισμένα πειρᾶται ἐκπληροῦν, *infantis loco comparare*. Απ. 3, 6, 5. αἱ πρόσοδοι — ἵνα εἴ τινες ἐνδεῶς ἔχουσιν, ἐκπληρώσῃς. §. 14. paterfamilias πάντων ἐπιμελόμενος ἐκπληρώσει.

ἐκπλήττειν, *percellere, vehementer mouere animum, obſtupefacere vt animus varie afficiatur*. ¶ 1) Π. 5, 2, 8. οὐδενὶ βρώματι οὔτε πόματι — ἐκπεπληγμένος. Paulo poſt eſt κεκινῆσθαι. ¶ 2) *ſpecie voluptatis* vel alius boni. Σ. 4, 23. ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἐκπλαγέντα, *amore captum*. c. inf. Απ. 4, 5, 6. ἡ ἀκρασία — αἰσθανομένους τῶν ἀγαθῶν τε καὶ κακῶν ἐκπλήξασα ποιεῖν τὸ χεῖρον. Genitiui pendent ab αἰσθαν. c. ἐπὶ, Π. 1, 4, 27. ἐκπεπλῆχθαι ἐπὶ τῷ κάλλει. ¶ 3) *triſtitia* ſ. *moerore*. Π. 7, 3, 6. ὁ Κῦρος ὡς ᾔσθετο τὸ ἔργον (Pantheae necem), ἐκπλαγεὶς ἵεται. ¶ 4) *indignatione*. Π. 2, 2, 1. p. 102. ὑπὸ τοῦ ἐκπεπλῆχθαί τε καὶ ὀργίζεσθαι τῇ τύχῃ. ¶ 5) *timore*, inprimis repentino. Heſych: ἐκπλήσσει· ἐκφοβεῖ. Π. 1, 6, 19. p. 81. βοῶν ἐξέπληττες αὐτὸν, leporem. 3, 3, 29. αἱ γυναῖκες — ἔθεον ἐκπεπληγμέναι. 7, 5, 9. ἀχρεῖοι ἔσονται ὑπὸ τοῦ ἐκπεπλῆχθαι, np. cum nos in vrbe viderint. A. 1, 5, 13.

13. ὥστε ἐκείνους ἐκπεπλῆχθαι, ob repentinum aduentum hoſtium. 1, 8, 14. 2, 2, 9. 2, 3, 1. 2, 4, 14. 2. 5. 8. 7, 6, 31. ὁ Ἡρακλείδης μάλα ἐξεπλάγη. E. 3, 3, 8. ἀκούσαντες ταῦτα οἱ Ἔφοροι — ἐξεπλάγησαν. 4, 8, 5. 38. Ιπρ. 8, 19. ὁρῶ τὰ παράδοξα, ἣν μὲν ἀγαθὰ ᾖ, μᾶλλον εὐφραίνοντα τοὺς ἀνθρώπους· ἣν δὲ δεινὰ, μᾶλλον ἐκπλήττοντα. Poſſit referri ad nr. 3) §. 20. οἱ ἐνέδραις ἐμπίπτοντες ἐκπλήττονται. Sic differt a ταράττειν, quod ad motum corporis et curſum refertur, Ιπ. 10, 2. τοὺς ἵππους — παίοντες ἐκπλήττουσιν, ὥστε τεταράχθαι καὶ κινδυνεύειν. Iungitur aliis timendi verbis, Π. 3, 1, 1. ὡς ἤκουσε τοῦ ἀγγέλου — ἐξεπλάγη — καὶ ἐφοβεῖτο. A. 5, 6, 22. ἐκπεπληγμένοι ἦσαν καὶ ἐδεδίεσαν τὴν στρατιὰν, quia promiſſis ſtare non poterant. E. 4, 4, 12. πλῆθος πεφοβημένον, ἐκπεπληγμένον. Sed Π. 5, 2, 15. p. 285. ὅσῳ ἂν πλείους ὦσι, τοσούτῳ μείζω καὶ ἐκπεπληγμένον μᾶλλον τὸν φόβον κέκτηνται, paſſiuum videtur vim actiui habere. Stoeber. tamen ad Thom. in v. ἐκπλ. vertit *timorem ad ſtuporem vsque auctum.* Morus *inſanum.* Heſych: ἐκπεπαταγμένος· ἐκπεπληγμένος, ἔκφρων. ¶ 6) admiratione. Heſych: ἐκπλαγείς· θαυμάσας. it. ἐξεπλάγη· ἐθαύμασε, ἐξέστη. Π. 6, 3, 7. μηδὲν εἰδότες ἐκπεπληγμένοι ἦσαν τῷ πράγματι. 8, 3, 7. προσεκύνησαν — ἐκπλαγέντες τῇ παρασκευῇ in pompa. A. 6, 1, 7. ἐπὶ τούτῳ ὁρῶν ὁ Μυσὸς ἐκπληττομένους (all. ἐκπεπληγμένους) αὐτούς, np. quod Mantinenſes armati ſaltaſſent. De eadem re Σ. 2, 19. ἐξεπλάγην.

ἔκπλους, *nauium egreſſio* ſ. *emiſſio.* Αθ. 1, 16. οἶκοι καθήμενοι ἄνευ νεῶν ἔκπλου, διοικοῦσιν τὰς πόλεις. E. 1, 6, 12. ἐπολιόρκει, ἐνταῦθα τὸν ἔκπλουν ἔχων. Leuncl. vertit: *cum poteſtatem exeundi cum ſuis nauigiis haberet.* Fortaſſis melius verteretur: *cum poteſtatem exeundi — aliis adimeret, portum eiusque exitus obſidens.* 2, 1, 11. Λύσανδρος ἐκπλεῖ — πρὸς τῶν πλοίων τὸν ἔκπλουν, *vt obſeruaret* vel *exciperet naues enauigantes.* 4, 6, 14. καὶ γὰρ τὸν ἐκ Καλυδῶνος ἔκπλουν — ἐκώλυον. Pro καὶ γάρ, quod eſt e marg. Leuncl. in reliquis eſt κατά, quae praepoſitio ſi genuina eſt, ἔκπλους ſignificat locum, vnde exeunt

eunt naues, ſed tum ἐκώλυον non habet, quo referatur. Legitur etiam pro ἄπλους, E. 5, 1, 18. v. ἄπλ.

ἐκποδὼν, *e medio, procul.* vt Hebr. מִבֵּין רַגְלָיִם. v. Erneſti proluſ. de veſtigiis linguae Hebr. in lingua Graeca, Lipſ. 1753. 4. p. 5. ſq. Interdum ſcribitur ἐκ ποδῶν. Et grammatici quidem iubent ita ſcribi, quando ſignificat *e medio*, ſed ἐκ ποδῶν, quando eſt *e veſtigio*. v. Steph. in theſ. et Reitz ad Lucian. imag. extr. T. II. et ad Iou. Trag. T. II. p. 669. Idem tamen T. III. p. 381. recte ſtatuit, nullum diſcrimen eſſe, quia accentus ſint recens inuentum, ſaepe in vnum locum vtraque ſignificatio conueniat, et diuerſus ſit ſcribendi modus pro arbitrio ſcribentis. Igitur 1) c. ἀναιρεῖσθαι, *e medio tollere*, O. 20, 11. ἃ ἐκ ποδῶν ἀναιρεῖται. ¶ 2) c. ἀπέρχεσθαι, Σ. 4, 51. ἐμοὶ — ἐκποδὼν ἀπέρχονται, *gehn mir aus dem Wege*, occurſum meum omninoque conſuetudinem vitaturi. ¶ 3) c. γίγνεσθαι, a) *remoueri*. Π. 1, 5, 7. p. 55. ἐκποδὼν ἡμῖν γεγένηται τὸ δόξαι τῶν ἀλλοτρίων ἀδίκως ἐφίεσθαι, *a nobis alienum eſt*. b) *abire*. Π. 6, 4, 5. p. 392. βουλεύεσθαι, πῶς ἂν ἐκποδὼν γένοιντο, vt pugnae ſe ſubtrahant. Oppon. μένοντας. c) *debellari*. E. 6, 5, 38. εἰ ἐκποδὼν γένοιντο Λακεδαιμόνιοι, ἐπὶ πρώτους ἂν ὑμᾶς στρατεύσαιεν οἱ Θηβαῖοι. d) *mori*. Αγ. 11, 15. τινος ἐκποδὼν γενομένου. — — Deinceps eſt τελευτήσαντος. Sic poteſt accipi Π. 8, 2, 13. ἐκποδὼν ἐβούλοντο ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον γενέσθαι. Niſi malis *a Cyri amicitia remoueri*. ¶ 4) c. εἶναι, *abeſſe*. A. 2, 5, 6. *remotos volebat*. it. c. gen. v. Thom. in v. ἐκποδ. Π. 5, 4, 16. p. 317. ὅσα ἐνοχλεῖσθαι ἐστὶν, οἴκαδε — ἀπιόντες τούτων ἐκποδὼν ἦμεν. Potes etiam iungere participio ἀπιόντες, et vertere *nos ſubducebamus*. ¶ 5) c. ἔχειν. Π. 6, 1, 20. οἱ φίλοι — συμβουλεύουσιν ἐκποδὼν ἔχειν ἐμαυτόν. Leuncl. *vt e medio me ſubducam*. Ita quoque Vir doctus in Obſ. miſc. Vol. IV. p. 271. ¶ 6) c. κεῖσθαι. O. 8, 20. τὸ μέσον καλὸν φαίνεται, ἐκ ποδῶν ἑκάστου κειμένου, *ſingulis ordine poſitis, ne ſe inuicem impediant*. ¶ 7) c. ποιεῖσθαι, a) *amouere*. Π. 3, 1, 2. διεδίδρασκον — ἐπὶ τὰ

ἑαυτοῦ, βουλόμενοι τὰ ὄντα ἐκποδὼν ποιεῖσθαι, *verstecken*. Ιπρ. 1, 4. οἱ λακτίζοντες — ἐκποδὼν ποιητέοι. b) *interficere*, A. 1, 6, 9. E. 2, 3, 9. 11. vbi fynon. eft θανατοῦν. §. 17. p. 90. 91. 4, 4, 2.

ἐκπολεμεῖν, *ad bellum irritare*. E. 5, 4, 20. ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἵν' ἐκπολεμήσειε τοὺς Ἀθηναίους πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. Steph. et Abrefch. dilucc. Thuc. 1, 36. dicunt, effe h. l. pro ἐκπολεμώσειε. Sic Harpocrat. et ex eo Suid: ἐκπολεμῶσαι, αἰτιατικῇ, ἀντὶ τοῦ εἰς πόλεμον καταστῆσαι. γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ η ἐκπολεμῆσαι, ὡς καὶ παρὰ Ξενοφῶντι. cf. Zonar. lexic. MS. ap. Valcken. ad Ammon. p. 72. fq. Nam Ammon., vt Thom. Mag. in v. πεπολέμωται, ita diftinguit haec verba, vt ἐκπολεμῶσαι fit εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν (Suid. interpretatur etiam τὸ πολεμίους ποιῆσαι, οἷον ἐπὶ πόλεμον τινὰς παροξῦναι, et Hefych. πολεμοποιῆσαι, Cf. in v. ἐξεπολέμωσε.), fed ἐκπολεμῆσαι, τὸ πόλιν ἐξελεῖν.

ἐκπολιορκεῖν, ¶ 1) *expugnare*. E. 7, 4, 18. ἐξεπολιόρκησαν τὸν Ὄλουρον. Cf. Schol. Thucyd. 1, 94. qui bene diftinguit πολιορκεῖν et ἐκπολιορκεῖν. ¶ 2) *obfidione ad deditionem compellere*. E. 2, 4, 3. βουλομένων τῶν τριάκοντα ἀποτειχίζειν, ὅπως ἐκπολιορκήσειαν αὐτούς. §. 19. Απ. 1, 6, 9. ἐκπολιορκηθείη δὲ πότερος ἂν θᾶττον — Schol. Thucyd. 5, 32. ἐκπολιορκήσαντες· ἑλόντες καὶ δουλώσαντες ἐκ πολιορκίας.

ἐκπονεῖν, ¶ 1 *diligenter et ftudiofe facere*, fere i. q. πράττειν. Π. 4, 3, 3. p. 230. τοῖς σώμασιν ἐκπονεῖν, fcil. τὰ φραζόμενα f. δεικνύμενα, *corpora exercendo ea exprimere*. cf. Barnef. ad Eurip. Iphig. in Aul. 367. c. acc. Π. 1, 5, 7. p. 52. τὰ καλὰ προθύμως ἐκπονοῦντας. *recte factis operam dare*. Sic p. 53. τοῦτ' ἐκπονοῦσιν — ταῦτα ἐκπονήσαντας. vbi fynonyma funt πράττειν, μελετᾶν, etc. it. 2, 3, 2. vbi tamen Zeun. exponit *laborando bona acquirere*. 8, 1, 8. τὰ περὶ τοὺς θεοὺς μᾶλλον ἐπεδείκνυεν ἑαυτὸν ἐκπονοῦντα, *ftudiofius facere* f. *c u r a r e*, quin *emendare*. Αγ. 11, 9. δόξης οὐδεμιᾶς ἦρα, ἧς οὐκ ἐξεπόνει τὰ ἴδια. Steph. legit ἐξεπονεῖτο ἰδίᾳ. Nulla apta fententia. Ιπρ. 9, 1. τὸ συμφέρον ἐκπονεῖν, *facere*. K. 10, 21. τὴν εὐψυχίαν, δι' ἣν εἵλοντο ἐκπονεῖν

νεῖν τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην. Leuncl. vertit obſcure. Fortaſſis eſt *propter quam tractare elegerint hanc artem* (venatoriam). ¶ 2) *exercere*. Π. 3, 3, 25. διὰ τὸ τὰ σώματα ἐκπεπονῆσθαι, *laboribus roborata*. 5, 1, 13. τὰ πρὸς πόλεμον ἐκπονεῖν. Ιπρ. 8, 6. τῶν ἀσκημάτων τὰ πολλὰ σὺν ἱδρῶτι ἐκπονοῦνται. Hinc E. 6, 4, 28. milites ἐκπεπονημένους, *exercitatos*, ὡς ἂν κράτιστοι εἶεν. Ιπρ. 8, 2. ἐκπεπονημένοι τῇ ἐλάσει, ὥστε δύνασθαι — ὑποφέρειν. §. 3. equi ἐκπεπονημένοι τοὺς πόδας. §. 4. ἐκπεπονημένοι ὥστε ἀποπνίγεσθαι. Brodaeus et Ribittus intelligunt *equos nimis ſaginatos*, quod non diſplicet Zeunio, qui dicit, indicari *equos nimis curatos*, h. e. *ſaginatos*. Nam ἐκπονεῖν interdum eſſe *ſedulo curare* (vt Π. 1, 5, 7. 8, 1, 8. 8, 2, 4.) Sed hoc nobis durum videbatur. Leuncl. emendat ἐκπεπιασμένοι, *obeſi*, *ſaginati*. (Welſ. in notis habet ἐκπεπταμένοι, fortaſſis librarii vitio.) Probat hanc emendationem Grammius (in v. εὐοχούμενος), qui putat, Leunclauium fortaſſis illud ἐκπεπιασμένοι in codicibus aut gloſſa quadam inueniſſe, atque adeo hoc ἐκπεπιασμένος cenſet in lexica inferendum, in quibus hactenus deſideretur. Camerarius vertit *confectos labore*. Quae interpretatio poſſit placere, ſi vſu loquendi poſſit confirmari. Saltem τὸ ἀποπνίγεσθαι magis fieri videtur in ſaginatis, quam in equis labore confectis. Sed optime ἐκπεπονημένοι verti videtur *equitando ita agitati, vt p a b u l u m digeratur*, *ausgeritten*. ¶ 3) *elaborare*, *apparare*. Π. 8, 2, 12. τούτου οὐ πάνυ ἐπιμελουμένους ἑώρα. ἔδοξεν οὖν καὶ ταῦτα ἐκπονῆσαι αὐτῷ. Antea erat etiam παρασκευάζονται. §. 4. τὰ παρὰ βασιλεῖ σῖτα πολὺ διαφερόντως ἐκπεπόνηται. Antea erat ἐξειργασμέναι εἰσί. E. 4, 2, 4. ὅπλα ἐκπεπονημένα ἐς κόσμον. Similiter Ιπρ. 2, 9. ταῦτα ὑπάρχειν δεῖ ἐκπεπονημένα τοῖς ἱππεῦσιν, *labore et exercitatione comparata*. ¶ 4) *labore digerere cibos*. Iungitur c. ἀναλίσκειν. Π. 1, 2, 16. μαρτυρία τοῦ ἐκπονεῖσθαι τὴν δίαιταν — τὸ ὑγρὸν, ἐκπονοῦντες ἀνήλισκον. Cf. εἰσιέναι nr. 8. Απ. 1, 2, 4. it. abſolute O. 11, 12. bis. et §. 13. in quibus tamen ſimpliciter

citer esse potest *laborare*, vt Π. 8, 8, 5. vbi pro πονεῖν in margg. non male est ἐκπονεῖν. ¶ 5) Quaeritur, an iungatur c. πρός. Π. 8, 1, 13. ἀσκῶν τοὺς περὶ ἑαυτὸν πολὺ μάλιστα αὐτὸς ἐξεπόνει τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὰς πολεμικὰς τέχνας. Marg. Leuncl. post ἐξεπ. inserit πρός. Sed Zeun. ostendit, hanc lectionis varietatem pertinere ad §. 12. v. προσεθίζειν. Απ. 1, 4, 13. all. habent προσμάθησιν ἐκπονῆσαι, *ampliorem doctrinam comparare*. all. diuisim: πρὸς μάθησιν ἐκπ. quod Fr. Portus, intellecto ἑαυτὴν, vertit: *discendarum artium causa labores perferre*. Sed Hindenb. videtur recte praetulisse priorem lectionem.

ἐκπορεύεσθαι, ¶ 1) *proficisci*. A. 5, 1, 5. ἐπὶ λείαν ἐκπορεύσονταί τινες. 5, 6, 19. ἐκπορεύεσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα, np. ex Asia. Αγ. 2, 26. πρεσβευτὴς ἐκπορευόμενος ἀντὶ στρατηγοῦ. ¶ 2) *iter facere*. A. 6, 6, 21. ἐξεπορεύοντο διὰ τῶν Βιθυνῶν.

ἐκπορίζειν, *subministrare, suppeditare*. pecuniam, Π. 3, 1, 17. E. 7, 4, 23. vbi est c. εἰς, *impendere*. stipendium, c. dat. A. 5, 6, 9. ἐκποριοῦσι τῇ στρατιᾷ μισθὸν, vbi all. ἐξευποριοῦσι. commeatum, A. 6, 4, 3. arma, E. 5, 3, 17. cf. ἐμπορίζεσθαι ex Πο. 4, 38.

ἐκπράττειν, *exigere* mulctam vel poenam. Λ. 8, 4. Ephori ἱκανοὶ μὲν ζημιοῦν — κύριοι δὲ ἐκπράττειν παραχρῆμα, np. τὴν ζημίαν. cf. Obs. Misc. Vol. VI. p. 587.

ἐκπρεπῶς, *pulchre, cum gloria*. Σ. 8, 31. Πατρόκλῳ — ἐκπρεπέστατα τιμωρῆσαι. v. Homer. Il. σ, 97. sqq. inprimis 121.

ἔκπωμα, *poculum*. Refertur inter dona, Π. 5, 5, 12. 8, 3, 15. 8, 4, 11. 12. inter res dono aptas, A. 7, 3, 8. inter res pretiosas, Π. 5, 2, 10. 8, 4, 8. bis. 8, 8, 9. in praeda, A. 4, 8, 18. 4, 4, 13. E. 4, 1, 11. inter praemia victoriae in certaminibus, Π. 8, 3, 14. Praeterea extat Π. 1, 3, 7. et 8. vbi in sqq. dicitur φιάλη.

ἔκσπονδος, *non particeps foederis vel pacis; foedere exclusus*. E. 5, 1, 29.

ἐκστρατεύεσθαι, *in expeditionem aduersus hostes in hostilem terram exire*. Π. 3, 3, 8. p. 179. ἣν ἐκστρατευώμεθα. Ante erat: εἰς τὴν πολεμίαν ἴωμεν.

μεν. E. 7, 5, 9. Semel etiam legitur actiuum ἐκστρατεύειν. Αγ. 7, 7. Xerxes ἐξεστράτευσε, exercitum eduxit in Graeciam, bellum intulit Graeciae, ὡς δουλωσόμενος.

ἐκστρατοπεδεύεσθαι, castra metari. Π. 6, 3, 1. ἐξεστρατοπεδεύετο ὡς δυνατὸν ἐγγύτατα, atque adeo paulo remotius a loco priori.

ἑκταῖος, sexto die aliquid agens. A. 6, 6, 22. ἀφίκοντο ἑκταῖοι εἰς Χρυσόπολιν.

ἐκτάττειν, deligere, assignare, ordinare. Π. 6, 2, 4. ἐπὶ τὰς καμήλους ἐκτεταγμένοι ἦσαν ἄνδρες δύο ἐφ' ἑκάστην.

ἐκτάττεσθαι, ¶ 1) aciem suam instruere. Π. 6, 1, 22. ἐκτάττεσθαι ὅπῃ ἂν δοκῇ κράτιστον εἶναι. Paulo post simpl. τετάχθαι. A. 5, 4, 5. οἱ μένοντες ἐξετάξαντο οὕτως. all. ἐξητάζοντο. 7, 1, 15. χωρίον κάλλιστον ἐκτάξασθαί ἐστι. ¶ 2) se collocare, locum in acie occupare. Π. 6, 3, 11. pl. 336. σὺ δὲ — ἐπὶ ταῖς καμήλοις ὄπισθεν τῶν ἁρμαμαξῶν ἐκτάττου. ¶ 3) in acie strui, vel se in acie instruendum praebere. Π. 6, 3, 5. ἐκτάττεται — ὁ δὲ τάττων.

ἐκτείνειν, ¶ 1) extendere. porrigere. A. 5, 1, 2. ἐκταθεὶς ὥσπερ Ὀδυσσεύς, καθεύδων. cf. Homer. Od. ν, 116. Σ. 4, 31. ἡδέως καθεύδω ἐκτεταμένος. Oppon. συγκάμπτειν, Ιπ. 12, 5. ἐκτείνεται καὶ συγκάμπτεται, extendi et contrahi potest, sp. manica. c. acc. A. 5, 8, 6. τὰ σκέλη μόγις ἐκτείνας. Ιπ. 1, 8. οὐ γὰρ ἐγκάμπτοντες, ἀλλ' ἐκτείνοντες τὸν τράχηλον, protendentes. (cf. Poll. 5, 168.) 7, 2. τὴν δεξιὰν ἐκτείνων. K. 5, 10. lepus κατακλίνεται τὰ πρόσθεν σκέλη — συνθεὶς καὶ ἐκτείνας. Poll. 5, 72. habet προτείνας. ¶ 2) De exercitu: Π. 5, 4, 20. παρελθεῖν vrbem ἐκτεταμέναις ταῖς ἁμάξαις, longa serie. — ἐκτεταμένοι πορευόμεθα. Paulo ante ἐπὶ μακρὸν πορευομένοις. 8, 5, 8. εἴ τις ἐκτεῖναι (scil. in longitudinem) φάλαγγα δύναιτο ἢ βαθῦναι. E. 4, 8, 38. ἐπὶ πολύ τε καὶ στενὸν ἐκτεταμένον τὸ στράτευμα, in angustiis longe porrectum. 6, 5, 19. ex angustiis egressus ἐξέτεινε πάλιν ἐπ' ἐννέα ἢ δέκα τὸ στράτευμα. vbi videtur intelligendum de latitudine frontis. 7, 5, 22. post iter ἐπεὶ ἐξετάθη αὐτῷ ἡ φάλαγξ — εἰκάσθη στρατοπεδευομένῳ. ¶ 3) De terra fossa: Π. 4, 3.

3. οὐδὲ ὁ ἀργυρώδης τόπος εἰς μεῖόν τι συστελλόμενος, ἀλλ' ἀεὶ ἐπὶ πλέον ἐκτεινόμενος, *ampliatur, latius porrigitur, dilatatur fodiendo.* ¶ 4) Απ. 3, 13, 5. εἰ ἐκτείναις τοὺς περιπάτους, *si longiores facias ambulationes.* ¶ 5) *concitare.* Π. 5, 4, 3. προθύμως ἐκτείνων τὸν ἵππον — ἐδίωκε.

ἐκτειχίζειν, *absoluere muri partem.* Ε. 3, 2, 8. ἐτείχιζε — κατὰ μέρη διελὼν τοῖς στρατιώταις, ἆθλα δώσειν — τοῖς πρώτοις ἐκτειχίσασι. 4, 4, 18. τὸ πρὸς ἑσπέραν ἐν ὀλίγαις ἡμέραις πάνυ καλὸν ἐξετειχίσαν, τὸ δὲ ἔσω μᾶλλον κατὰ ἡσυχίαν ἐτείχιζον.

ἐκτελεῖν, *perficere.* Λ. 10, 7. τοῖς τὰ νόμιμα ἐκτελοῦσιν, quae per omnes aetates e legibus facienda ſunt.

ἐκτέμνειν, *caſtrare.* Π. 5, 2, 13. 5, 3, 5. τὸν ἐκτμηθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀσσυρίου. 7, 5, 22. οἱ ἵπποι ἐκτεμνόμενοι. it. οἱ ταῦροι et οἱ κύνες.

ἐκτέον, ¶ 1) *habendum eſt.* Απ. 3, 11, 2. ταύτην ἡμῖν χάριν ἐκτέον, *haec nobis gratiam debet.* ¶ 2) *adhaerendum eſt.* Ε. 6, 1, 4. p. 362. ἐκτέον μοι εἴη, *ſocietatem mecum ineundam eſſe.* All. ἑκτέον.

ἐκτίνειν, *reſtituere, reddere, ſoluere.* Ιερ. 7, 12. χρήματα ἐκτίνων ὅσους ἀφείλετο. Et ex forma ἐκτίειν, Απ. 3, 12, 2. ἐκτίσαντες pro libertate πλείω τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς.

ἐκτοξεύειν, *ſagittas mittere.* Α. 7, 8, 8. e turri.

ἐκτὸς, ¶ 1) *extra.* Ιπρ. 7, 4. τὰ ἐκτὸς τείχους διασώζειν. Marg. Steph. et Cod. Lipſ. habent ἐκ, fortaſſis e gloſſemate. Saltem Thomas Mag. in v. ἔξω p. 328. ſemper vult ἐκτὸς ἐπὶ κινήσεως poni. Ipſe tamen fatetur, Platonem ſemel ἐπὶ στάσεως dixiſſe. Sic Απολ. 4. pro ἐκ τοῦ λόγου Gesner. volebat ἐκτὸς λόγου. ¶ 2) *praeter.* Ε. 1, 2, 2. ἀπέκτειναν ἅπαντας --, ἐκτὸς ὀλίγων. 1, 6, 24.

ἐκτραχηλίζειν, *per collum effundere ſ. excutere.* Heſych: ἐκτραχηλισθῆναι· ἐκπεσεῖν. v. omnino Etymol. M. p. 169. ed. Venet. 1710. Π. 1, 4, 8. μικροῦ κἀκεῖνον ἐξετραχήλισεν, np. ὁ ἵππος. Hanc explicationem defendit Vir doctus in Obſ. Miſc. Vol. III. p. 242. ſqq. Sed Schol. Ariſtoph. Plut. 70. et Suid. ἐκτραχηλισθῆναι explicant τοὺς τραχήλους κατακλασθῆναι. et Steph. vtramque notionem in noſtro coniungit: *parum*

ab-

abfuit, quin ei excusso collum f. ceruices fregerit. At locus agit tantum de cadendi periculo, non de periculo collum frangendi. Sequitur enim: οὐ μὴν ἀλλ' ἐπέμενεν.

ἐκτρέπεσθαι, *deflectere de via.* Hesych.: ἐξετράπησαν· ἐξέκλιναν. A. 4, 5, 12. ἐνταῦθα ἐκτραπόμενοι ἐκάθηντο. 5, 4, 8. ἐκτραπόμενοι ᾤχοντο, alii non male ἀποτραπόμενοι vel ἀποτρεπόμενοι, *tergu dantes.* E. 7, 4, 22. ἐβοήθει — ἐκτραπόμενος κατὰ τὴν ἐπὶ Κρῶμνον φέρουσαν ἁμαξιτόν.

ἐκτρέφειν, *enutrire ad maturitatem.* A. 7, 2, 18. patre mortuo ἐξετράφην ὀρφανὸς παρὰ Μηδόκῳ. Απ. 1, 4, 7. ταῖς γειναμέναις ἔρωτα τοῦ ἐκτρέφειν. Sic rex apum, O. 7, 34. τοῦ τόκου ἐπιμελεῖται ὡς ἐκτρέφηται. ἐπειδὰν δὲ ἐκτραφῇ. De sue, O. 17, 10. Et ibidem de terra, ἣν ἐκτρέφειν ἐᾷς τὴν γῆν διὰ τέλους τὸ σπέρμα εἰς καρπόν.

ἐκτρέχειν, *excursionem f. eruptionem facere.* ex vrbe, A. 5, 4, 8. ἐκδραμόντες τρέπονται αὐτούς. E. 2, 4, 23. οἱ ψιλοὶ εὐθὺς ἐκδραμόντες ἠκόντιζον. 3, 1, 5. 6, 2. 11. ex arce, A. 5, 2, 13. οἱ πολέμιοι — παίουσιν ἐκδεδραμηκότες. cf. ἐκδρομος et ἀντεκτρέχειν. Sed E. 7, 2, 21. ὡς τάχιστα ἐκηρύχθη — καὶ οἱ μισθοφόροι ταχὺ ἐξέδραμον, *ex vrbe in expeditionem procurrebant, alacriter egrediebantur.*

ἐκτρίβειν, *excutere, elicere.* Π. 2, 2, 8. ἐκ τοῦ πῦρ ῥᾷον ἄν τις ἐκτρίψειε ἢ γέλωτα ἐξαγάγοι. Laudat h. l. Hemsterhus. ad Poll. 9, 155. vbi est ἐκτρίψαι φλόγα, *concussis lapidibus elicere.*

ἐκτροπή, *diuerticulum, viae diuortium.* v. Hesych. in v. ἀτραπὸς et κάθαρμα. E. 7, 1, 19.

ἐκτυποῦν, *effingere.* De statuario, Ιπ. init. ἵππον χαλκοῦν — ἐν τῷ βάθρῳ τὰ ἑαυτοῦ ἔργα ἐξετύπωσεν.

ἐκτυφλοῦν, *excoecare.* Ιπ. 10, 2. τὰ στόματα ἕλκοντες ἀντὶ τοῦ προορᾷν ἐκτυφλοῦσι τοὺς ἵππους. Fortassis: *facultatem videndi adimunt.*

ἐκφαίνειν, *aperte declarare.* A. 3, 1, 11. οἱ πολέμιοι — πρὸς ἡμᾶς τὸν πόλεμον ἐξέφηναν.

ἐκφαίνεσθαι, ¶ 1) *apparere, adesse,* sp. missum a rege. Π. 8, 6, 8. ¶ 2) *prodire in medium atque se dedere,* vel *nomen profiteri.* Π. 4, 5, 18. ¶ 3) *in hostem exire,*

re, ausrücken, Π. 3, 3, 17. εἰ ἐκφανέντες πορευσόμεθα. Cod. Guelf. ἐμφαν.

ἐκφέρειν, ¶ 1) exportare. Π. 5, 2, 3. ἐκφέρων e promtuario donaturus φιάλας χρυσᾶς. Sic 8, 3, 2. 8, 4, 11. ἐξήνεγκε γυναικεῖον κόσμον, proferri iussit. it. 8, 5, 5. χρόνου δέονται εἰς τὴν ἐξόπλισιν, εἰ μέλλουσι χρησίμως ἐξοίσειν. Margg. ἕξειν, h. e. χρήσιμοι ἔσεσθαι, vel verbo ἕξειν ad ὅπλα relato, et omisso αὐτά, cum vtilitate iis vti. Sed praestare videtur ἐξοίσειν, h. e. expedire e promtuario. Philelph. legit ἐξάξειν. 8, 8, 6. τοσοῦτον πίνουσι, ὥστε ἀντὶ τοῦ εἰσφέρειν (προχοΐδας) αὐτοὶ ἐκφέρονται. Ο. 9, 5. ἵνα μὴ ἐκφέρηται per furtum ἔνδοθεν ὅ τι μὴ δεῖ. Ἱπ. 5, 2. τὴν κόπρον — τοῦ ἵππου ἐκφέρειν εἰς ἓν χωρίον. Cf. Poll. 1, 183. E. 4, 2, 6. in margg. est ἐὰν — πῦρ ἐκφέρωσιν domo ad expugnandas vespas, pro προσφέρωσιν, quod dici solet de machinis et similibus. ¶ 2) efferre. Est proprium verbum de re funebri. v. Abrelch. ad Aeschyl. 3, p. 124. Inprimis multa exempla congessit Wetsten. ad Act. 5, 6. Cf. Thom. M. in v. ἐξενεγκεῖν, et qui ibi ab interpretibus laudantur. A. 6, 1, 3. τὸν ἕτερον ἐξέφερον ὡς τεθνεῶτα. cf. ἀφανίζειν nr. 4. ¶ 3) ferre s. edere fructus. O. 16, 5. terra τὰ ἄγρια καλὰ φύουσα δύναται θεραπευομένη καὶ τὰ ἥμερα καλὰ ἐκφέρειν. 17, 10. v. Wetsten. ad Hebr. 6, 8. ¶ 4) inferre bellum. c. πρὸς, A. 3, 2, 19. ἐξενεγκεῖν — πρὸς ἡμᾶς πόλεμον. E. 3, 5, 1. πόλεμον ἐξοίσειν πρὸς Λακεδαιμονίους. 4, 8, 6. 5, 2, 24. c. ἐπὶ, E. 5, 1, 31. πόλεμον ἐξοίσει ἐπ' αὐτούς. Margg. tamen πρὸς αὐτ. Puto, ex aliis locis. ¶ 5) propellere, excitare, abripere. Π. 1, 6, 19. p. 77. ἐξενεχθῆναι πρὸς τὸ ἄγριοι πολῖται γενέσθαι. Brodaeus: transuersos rapi. Sic προάγεσθαι. v. Doruill. ad Char. p. 187. ¶ 6) effutire. Π. 6, 1, 3. τοῦτο σὺ ἐτόλμησας ἐξενεγκεῖν. ¶ 7) narrare, diuulgare. A. 1, 9, 7. τὴν εὐχήν τινες ἐξέφερον ὡς εὔχοιτο. Inprimis falsa, ad inuidiam conciliandam. Quo referenda videntur verba Thomae l. l. ἐξήνεγκε δὲ καὶ ἐξέφερέ τις μέμψιν κατά τινος. A. 5, 6, 8. ἐκφέρει εἰς τὸ στράτευμα τὸν λόγον, ὅτι — Cod. Eton. perperam εἰσφέρει. §. 16. ἐξή-

ἐξήνεγκε τὸν λόγον, ὡς — ¶ 8) *cursu abripi.* Ιπ. 3, 4. equus; si alios equos videns ἐκφέροι πρὸς τούτους. Camerar. *ad hos sese efferre soleat.* §. 5. πολλοὶ οὐκ ἐγχειροῦσιν ἐκφέρειν, (sunt et Cast. minus bene ἐμφέρειν) ἢν μὴ ἅμα συμβῇ ἡ ἄδικος γνάθος. Camerar. *recurrere.* Leuncl. tamen vtroque loco vertit *sessorem auferre.* Sic Homer. Il. ψ, 376. ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι. ¶ 9) Dubius locus: E. 7, 1, 25. πάλιν ἐξήνεγκε (γραμματεὺς) προσγεγραμμένα. Leuncl. *exposuit.* Sed melius videtur: *extulit* s. *attulit* e conclaui, in quo rex sedebat, vel, vt Schneiderus intelligit, e scribarum cubiculo.

ἐκφέρεσθαι, *reportare.* K. 1, 15. δόξαν εὐσεβείας ἐξηνέγκατο, *sibi peperit.*

ἐκφεύγειν, ¶ 1) *effugere.* e proelio, A. 7, 4, 4. οἱ πλεῖστοι ἐξέφυγον. E. 1, 5, 8. 5, 4, 14. e castris, ab hoste occupatis, A. 1, 10, 2. ἐκφεύγει πρὸς τῶν Ἑλλήνων. Paulo aliter: *ausreissen.* Ιπ. 10, 14. ἐκφυγὼν οὐδεὶς βάδην πορεύεται, ἀλλὰ θεῖ, sc. equus equiti elapsus. ¶ 2) fere i. q. φεύγειν. Π. 6, 1, 21. εἰ ἐμὲ φεύγειν ἐθέλοις — δοκεῖν με ὑπὸ σοῦ μελλήσοντά τι παθεῖν ἐκπεφευγέναι, *ad eos confugisse.* ¶ 3) c. μὴ redundante et gen. sequ. infin. A. 1, 3, 2. μικρὸν ἐξέφυγε τοῦ μὴ καταπετρωθῆναι, *parum abfuit quin* —

ἐκφορὰ, *impetus effrenis.* Ιπ. 3, 5. ἡ πρὸς οἶκον ἐκφορὰ, *quo domum petit.*

ἐκφορεῖν, *egerere.* Πο. 4, 2. ὀρυσσομένης καὶ ἐκφορουμένης τῆς ἀργυρίτιδος, *ausgeworfen.* In sqq. est ἐκβεβλημένον.

ἔκφρων, ¶ 1) *consternatus.* Π. 7, 1, 14. οἱ ἵπποι conspectis camelis ἔκφρονες γιγνόμενοι ἔφευγον. ¶ 2) *attonitus, furore percitus.* K. 5, 15. μὴ ἀναβοᾶν, ἵνα μὴ αἱ κύνες ἔκφρονες γιγνόμεναι χαλεπῶς τὰ ἴχνη γνωρίζωσιν.

ἐκχύειν, *profundere, perdere.* E. 6, 5, 40. ἐπιτήδεια — τὰ δὲ διήρπαστο, τὰ δὲ ἐξεκέχυτο. In notione propria est in margg. Steph. et Leuncl. Π. 7, 5, 6. εἰ διαφύγοι ὁ ποταμὸς ἐκχυθεὶς εἰς τὴν τάφρον. Sed in reliquis deest hoc participium.

ἑκὼν, ¶ 1) *volens, lubens.* Π. 1, 1, 4. ἑκόντων μὲν ἡγήσατο Μήδων, ἑκόντων δὲ Ὑρκανίων. 7, 2, 5. Πο. 5, 6. ὑπὸ τῶν νησιωτῶν ἑκόντων προστάται — ἐγενόμεθα. Σ. 4, 18. ἡδὺ παρ' ἑκόντων διαπράτ-

πράττεσθαι ἄν τις δέοιτο. cf. ἄκων. Sic de deditione non coacta, E. 3, 1, 4. Πέργαμον ἑκοῦσαν προσέλαβε. (§. 5. oppon. κατὰ κράτος ἐλάμβανε.) §. 13. 4, 1, 1. τὰς μὲν βίᾳ, τὰς δὲ ἑκούσας προσελάμβανε. ¶ 2) Pro aduerbio c. verbis. a) *sponte*. Π. 1, 6, 9. ἐὰν ἑκὼν ψεύσηται. Vertunt *sciens*. 5, 1, 11. ἐκείνῳ καὶ μέλιτται ἑκοῦσαι πείθονται — πάντες σοι ἑκόντες ἠκολούθησαν. E. 3, 2, 19. Απ. 2, 1, 12. τοὺς ἄρχοντας ἑκὼν θεραπεύσῃς. Ιπ. 11, 3. Ιπρ. 2, 9. it. c. particip. Ιερ. 2, 1. ἑκόντας μεισοπολοῦντας. b) *libenter*. A. 5, 1, 8. τὰς πόλεις ἑκούσας ἔπεισε ποιεῖν. c) Verti potest *stulte, temere*. A. 3, 2, 16. ἑκόντες πένονται. d) Inprimis c. negatione: *non temere, non facile, non quantum in eo est*. Π. 4. 3. 5. οὐδεὶς ἂν — ἑκὼν ὀφθείη — πεζὸς ἰών. 5. 4, 9. A. 2, 4, 2. οὐ γὰρ ἑκών γε βουλήσεται — ἀπαγγεῖλαι. Sic Homer. Il. γ, 66. ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο, *suo arbitrio*. Ιπρ. 4, 13. μήποτε κινδυνεύειν ἑκόντα. ¶ 3) Π. 8, 8, 12. οἱ μὲν ἑκόντες ἐκπίπτουσιν, οἱ δ' ἐξάλλονται. Muret. et Hutch. non improbabili coniectura reponi volunt ἄκοντες. ¶ 4) ἑκὼν εἶναι, vbi εἶναι redundat, auctoribus Thoma Mag. et Phrynicho p. 118. semper iungitur negationi. v. εἶναι nr. 16. ¶ 5) Legitur pro ἕλκων. v. ἕλκειν n. 2.

ἐλαῖα, *oliua* arbor. A. 6, 4, 4. τἆλλα πάντα πλὴν ἐλαιῶν. 7, 1, 23. ἐλαιῶν — φορτίον. Leuncl. *olei*. Sed melius Hutch. *oleae*. Haud dubie enim intelliguntur fructus arboris, h. e. *oliuae*. O. 19, 13. ἐλαίαν — φυτεύσομεν — ὀρύσσεται τῇ ἐλαίᾳ βόθρος. Thomas dicit, tam de fructu quam de arbore melius dici ἐλάα. Sed vid. interpp. ad Thom. et Duker. ad Thucyd. 6, 99. et Wass. ad 7, 81.

ἔλαιον, *oleum*. Π. 6, 2, 8. O. 20, 4. A. 4, 4, 8. χρίσμα ᾧ ἐχρῶντο ἀντ' ἐλαίου σύειον. Σ. 2, 4. ἐλαίου τοῦ ἐν γυμνασίοις. §. 24. 7, 4. v. φλόξ.

ἐλᾶν, v. ἐλαύνειν.

ἐλασάσκειν, v. ἐλαύνειν nr. 8.

ἐλασία, *equitatio*. Ιπρ. 4, 4. δηλώσουσι — ᾗ χρὴ in itinere τὴν ἐλασίαν ποιεῖσθαι, *equitare*.

ἔλασις, ¶ 1) *agitatio*. Ιπ. 9, 6. αἱ μακραὶ ἐλάσεις (υρ. rectae) μᾶλλον ἢ αἱ πυκναὶ ἀποστροφαὶ πραΰνουσι τοὺς ἵππους. ¶ 2) *incitatio*. Ιπ. 8, 12. equi διὰ βλακείαν ἐ-

λάσεως

λάσεως πολλῆς δεόμενοι. Camerar. tamen: *agitatione.* ¶ 3) *equitatio, equitandi s. equos agitandi exercitatio.* Ιπ. 8, 2. v. ἐκπονεῖν nr. 2. ¶ 4) *pompa.* Π. 8, 3, 14. τὴν ἐκ τοῦ βασιλείου ἔλασιν — ἡ τότε ὑπὸ Κύρου κατασταθεῖσα ἔλασις — ἡ βασιλέως ἔλασις. Dicitur etiam ἐξέλασις.

ἐλασσοῦν, *verbis eleuare.* Π. 6, 3, 8. est in var. lect. pro μειοῦν, vbi vid. nr. 4.

ἐλάσσων, vid. ἐλάττων.

ἐλατέον, *equitandum est.* v. in ἐλαύνειν n. 2.

ἐλαττοῦσθαι, ¶ 1) *inferiorem esse.* a) numero, E. 1, 5, 9. οὐκ ἀντανήγαγε διὰ τὸ πολλαῖς ναυσὶν ἐλαττοῦσθαι. b) 6, 2, 16. πᾶσι τούτοις ἐλαττοῦσθαι, *non tantam aquae aliarumque rerum necessariarum copiam consequi.* c) potentia et auctoritate in rep. E. 1, 4, 6. p. 28. τῶν πρεσβυτέρων μὴ ἐλαττοῦσθαι. v. Markland. coniect. Lys. p. 439. ¶ 2) *ignominia affici.* E. 3, 4, 10. Σπιθριδάτην ἐλαττούμενόν τι ὑπὸ Φαρναβάζου. (4, 1, 4. est ὑπὸ Φαρναβάζου ἀδικηθείς.) Np. Pharnabazus duxerat vxorem regis filiam, sed Spithridatis filiam volebat sine nuptiis. v. Αγ. 3, 3. vbi de eadem re est ὕβρις et ὑβρισθέντα. ¶ 3) *sperni.* E. 7, 1, 26. ἠλαττοῦτο τὸ Ἀρκαδικόν. Np. Arcadum legati ap. regem postponebantur aliis, v. c. Eleensibus. ¶ 4) *detrimentum pati.* E. 7, 5, 6. ὅ τι ἐλαττοῖντο Ἀθηναῖοι clade aliqua. Απ. 2, 4, 3. ἐπὶ τοῖς φίλοις (mortuis) οὐδὲν ἐλαττοῦσθαι.

ἐλάττων et ἐλάσσων, ¶ 1) *minor.* A. 2, 4, 7. τάφροι — μεγάλαι, ἔπειτα δ' ἐλάσσους. E. 6, 1, 4. p. 357. ἀριθμὸς οὐκ ἐλάσσων. 7, 2, 8. εἰς ἔλαττον συνειλοῦντο, *in angustius spatium.* O. 19, 4. it. c. diminut. Π. 5, 4, 10. p. 312. ἐλάσσονι ἔτι μορίῳ. Permutatur c. μείων, Π. 5, 4, 19. ὅτι ἔλαττον εἶχες, np. στράτευμα. §. 20. πολὺ μείονα ἔχων στρατιάν. E. 3, 4, 11. νομίζοντες ἐλάττω (Αγ. 1, 13. μείονα) τὴν δύναμιν Ἀγησιλάῳ εἶναι. Sic iungitur verbis δύνασθαι, E. 1, 4, 6. vbi est de rep. v. δύνασθαι nr. 3. et ἔχειν, *impetrare.* E. 3, 4, 8. Paulo ante est ἡττᾶσθαι. ¶ 2) *breuior.* Π. 2, 4, 17. p. 138. πολὺ ἐλάσσων ἡ ὁδός. ¶ 3) *inferior, qui vincitur cupiditatibus,* vt ἥττων γαστρός, οἴνου, etc. Λ. 5, 8. ἐπιμελεῖσθαι ὡς μήποτε αὐτοὶ ἐλάττους τῶν σι-

σιτίων γίγνεσθαι. Philelph. *ne cibis vincerentur*, h. e. *ne nimium ederent*, vel potius: *vt labore cibum digerere possent*. Alias dicitur ἡττᾶσθαι. Leuncl. legit συσσιτιων, Fr. Portus vult συσσιτίων, et vertit *vt frequentissimi essent*. Aem. Portus συσσιτίων explicat per συσσίτων. Sed his non opus est. Placet versio Philelphi. Cf. Zeun. ¶ 4) *minoris pretii*. Απ. 1, 6, 11. οὐδ' ἔλαττον τῆς ἀξίας λαβών. §. 12. οὐκ ἔλαττον τῆς ἀξίας ἀργύριον. ¶ 5 *aestimatu facilior*, vel potius *minoris aestimandus*, fere vt nr. 4. A. 7, 7, 21. τὸ ἀργύριον — πολύ γέ ἐστιν ἔλαττον νῦν σοι καὶ λαβεῖν καὶ ἀποδοῦναι, ἢ — ¶ 6) *leuior, ad iter expeditior*. Π. 5, 3, 16. p. 299. τοῦ βαρυτάτου ἡγουμένου ῥᾳδίως ἔπεσθαι πάντα τὰ ἐλάττονα. all. τὰ θᾶττον ἰόντα, quod Leuncl. pro glossemate habet, sed Hutchins. ob Cod. MS. recepit. ¶ 7) *paucior*. E. 6, 2, 12. ἐλείπετο σὺν ἐλάττοσι. Ιερ. 4, 6. ὅταν ἐλάττω ἔχῃ, np. κτήματα. Απ. 1, 2, 32. τὰς βοῦς ἐλάττους καὶ χείρους ποιῶν — ποιῶν τοὺς πολίτας ἐλάττους καὶ χείρους. it. line χείρους §. 37. c. ἤ, Απ. 3, 6, 12. νῦν ἐλάττω ἢ πρόσθεν προσέρχεται αὐτόθεν. O. 3, 12. Saepe c. οὐκ habet λιτότητος speciem. Adiicitur enim numeris rotundis, fere vt Lat. *et quod excedit*. E. 4, 2, 9. οὐκ ἐλάττους τρισχιλίων — οὐκ ἐλάττους τετρακοσίων. 4, 3, 14. οὐκ ἔλαττω ἑκατὸν ταλάντων. (Αγ. 1, 34. πλέον ἑκ. ταλ.) 5, 1, 12. 6, 2, 3. Sic quoque sing. neutr. ante plur. A. 6, 2, 8. μὴ ἔλαττον ἢ τρισχιλίους — μὴ ἔλαττον ἢ μυρίους. E. 4, 2, 4. ἆθλα οὐκ ἔλαττον ἐγένετο ἢ ἀπὸ τεττάρων ταλάντων. vbi ἀπὸ redundat. § 3. φρουροὺς οὐκ ἔλαττον τετρακισχιλίων. 4, 5, 4. πέμπει οὐκ ἔλαττον δέκα φέροντας πῦρ. Hinc E. 6, 5, 42. pro οὐκ ἐλάττους ἀπώλοντο εἴκοσιν ἱππέων, in margg. est οὐκ ἔλαττον. ¶ 8) Legitur etiam ἐλάττους pro μεῖον. v. μείων nr. 6. d.

ἐλαύνειν f. ἐλῶ, ¶ 1) *agere*. a) in venatione feras, Π. 1, 4, 17. ὅτῳ τις ἐντυγχάνει, ἐλαύνειν πρὸς ἑαυτόν. 8, 1, 15. ὁπότε ἂν ἐλαύνοιεν τὰ θηρία τοῖς ἱππεῦσιν εἰς τὰ πεδία, *compellerent*. b) extra venationem pecora, Π. 5, 2, 2. ἄλλους μὲν φέροντας οἶνον — ἄλλους δὲ ἐλαύνοντας βοῦς καὶ ὗς, οἶας, αἶγας, *secum*

secum adducentes. Sic 7, 3, 2. it. iumenta, A. 5, 8, 3. ἡμίονον sarcinis oneratum ἤλαυνον. Sic passiuum O. 18, 4. c) hominem captiuum, A. 6, 1, 4. τὸν λῃστὴν — παρὰ τοὺς βοῦς ζεύξας — ἐλαύνει. pecora et seruos, A. 7, 7, 33. 7, 8, 9. vbi tamen Hutch. ἤλαυνον vertit *progrediebantur.* Poll. 1, 162. λείαν ἠλάσαντο βοσκήματα. Cf. lit. f. d) naues remis, Αϑ. 1, 2. ὁ δῆμός ἐστιν ὁ ἐλαύνων τὰς ναῦς. v. Wetst. ad Marc. 6, 48. Kypk. ad Ioh. 6, 19. it. sine ναῦς, *remigare,* Αϑ. 1, 19. μανθάνοντες ἐλαύνειν τῇ κώπῃ. v. Poll. 1, 98. Αϑ. 1, 20. E. 6, 2, 17. εἰ δὲ ἐλαύνειν δέοι, κατὰ μέρος τοὺς ναύτας ἀνέπαυεν. Cf. Grot. ad Marc. 6, 48. O. 21, 3. ἡμερίους πλοῦς ἐλαύνοντας, scil. τὰς ναῦς. e) praedam, E. 4, 8, 18. καταδραμόντας ἐκέλευσε — ἐλαύνειν ὅ τι δύναιντο. f) equos, Π. 8, 3, 12. τοῦ παρὰ τὰ ἅρματα ταχὺ ἐλαύνοντος τὸν ἵππον. A. 4, 7, 17. καὶ τὰ ὑποζύγια ἠλαύνετο (a suis rectoribus) καὶ οἱ ἵπποι, ab equitibus. Ιπ. 8, 10. δεῖ — τὸν ἵππον ἀνὰ κράτος ἐλαύνοντα ἔποχον εἶναι. Passiu. Π. 8, 6, 9. πόσην ἂν ὁδὸν ἵππος καταν ύτοι — ἐλαυνόμενος. Ιπ. 1, 4. εἰ ἐν λίθοις ἐλαύνοιτο ὁ ἵππος. §. 5. 8, 6. κατὰ τὰ πρανῆ ἐλαυνόμενοι. 9, 7. 11, 7. Ιπp. 1, 4. it. c. acc. loci, omissa praepositione, Ιπp. 8, 3. τὰ κατάντη ταχὺ ἐλαύνεσθαι. Intell. κατά. Welf. tamen edidit: ἐς τὰ ἀνάντη τ. ἐ. Male, v. infra nr. 2. extr. De ipso equitatu Ιπp. 3, 9. ἡ βουλὴ ἀεὶ τὸ ταχὺ ἐλαυνόμενον θεάσεται. ¶ 2) *equitare,* omisso nomine ἵππον. cf. ἀπελαύνειν. Π. 1, 4, 19. οἱ ἐλαύνοντες. 3, 1, 2. διαθεόντων καὶ ἐλαυνόντων τὸ πεδίον μεστόν. Zeun. in indice explicat *abigere pecora.* 5, 5, 4. ἐμαυτὸν ὁρῶ ταπεινῶς καὶ ἀναξίως ἐλαύνοντα, *equo vectum aduenire.* 6, 3, 6. ἐλάσαντας ὑπὸ τὴν σκοπήν. 8, 3, 11. A. 1, 10, 9. ὁ Λύκιος ἤλασε, *ritt hin,* καὶ ἰδὼν — Απ. 3, 3, 1. O. 8, 6. ὁπλίτας πορευομένους — ἱππέας κατὰ τάξιν ἐλαύνοντας. Ιπp. 3, 8. 13. 14. ὑπτίους — ἐλαύνειν. 4, 5. ἢν ἐπικινδύνως ἐλαύνητέ που. vbi edd. vett. ἐλαύνηται. Fortasse rectius. v. nr. 1. extr. Sic ἐλᾷν Ιπp. 3, 9. bis. Indicat simul magnam celeritatem, E. 7, 2, 22. τὸ πρῶτον ταχέως ἡγοῦντο, ἔπειτα ἐτρόχαζον· τέλος δὲ οἱ μὲν ἱππεῖς ἤλαυνον, οἱ δὲ πεζοὶ κατὰ κράτος ἔθεον.

ἔθεον. Particip. iungitur eleganter alii verbo, A. 7, 3, 24. ἧκεν ἐλαύνων πρὸς τοὺς ὁπλίτας, kam geritten. C. διὰ, A. 7, 3, 23. ἤλαυνε δι' ὄρους exploraturus. Ἱππ. 4, 3. 4. c. εἰς. Π. 8, 3, 1. ὅτι ἐλάσαι βούλοιτο εἰς τὰ τεμένη. Ἱππ. 1, 18. τοὺς ἱππέας — ὅταν εἰς χώραν ἐλαύνωσι. 3, 7. c. ἐν, Ἱππ. 1, 18. ταχὺ ἐλαύνοντας ἐν τόποις παντοδαποῖς. 2, 7. χώρα, ἐν ᾗ ἑκάστῳ ἐλατέον. c. ἐπὶ et gen. Ἱππ. 3, 6. καλὸν — ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐλαύνειν, ὥσπερ εἰς μάχην. ſq. acc. E. 3, 4, 13. οἱ ἱππεῖς ἤλαυνον ἐπὶ λόφον τινὰ — ἤλαυνον καὶ οὗτοι ἐπὶ αὐτὸν τοῦτον λόφον. Ἱππ. 4, 15. Aliter 1, 21. ἐλαύνειν ἐπὶ τὸ ἀκόντιον, vt exerceantur iaculis. Sed Π. 3, 3, 14. ἀναβάντας δ' ἐφ' ἵππων ἐλάσαι διὰ τοῦ στρατοπέδου, verba ἐφ' ἵππων maxime pertinent ad ἐλάσαι. v. ἀναβαίνειν nr. 1. a. Contra 4, 1, 3. ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον ἤλασε, pertinet ἐπὶ ad ἀναβ. c. κατὰ et gen. A. 4, 8, 21. ἔδει αὐτοὺς κατὰ τοῦ πρανοῦς ἐλάσαντας — ἥκειν. c. ſolo acc. Ἱππ. 3, 14. τὰ ὀρθὰ ταχὺ ἐλαύνειν, op. κατά. 8, 23. τὸ ἐν μέσῳ (ſcil. χωρίον) τάχιστα ἐλαύνειν. ¶ 3) impetum facere. A. 3, 4, 3. οἱ ἱππεῖς ἤλαυνον, οἱ δὲ οὐκ ἐδέξαντο. Ἀγ. 2, 3. E. 4, 3, 4. c. ἀντίος, Π. 1, 4. 8. A. 1, 8, 17. c. διὰ, Π. 7, 1, 11. διὰ τῶν πολεμίων ἐλαύνειν. c. εἰς, Π. 3, 3, 28. οἱ ἱππεῖς — ἤλαυνον εἰς τοὺς ἵππους τῶν πολεμίων. E. 2, 4, 22. παρήγγειλε τοὺς ἱππέας ἐλαύνειν ἐς αὐτούς. Margg. ἐλᾷν. et de curribus falcatis, E. 4, 1, 9. τὰ ἅρματα — ἐκέλευσεν ἐλαύνειν ἐς αὐτούς. Mox eſt ἐμβαλόντα. De iisdem futur. Attic. (v. Moeris p. 146. et Thom. Mag.) Π. 6, 2, 7. δρέπανα — ὡς ἐλῶντες — εἰς τάξεις. A. 1, 8, 7. ὡς εἰς τὰς τάξεις — ἐλώντων (perperam all. ἐλόντων, all. ἐλούντων, all. ἐλθόντα) καὶ διακοψόντων. c. ἐπὶ, Π. 1, 4, 19. ἐλαύνειν ἐπ' αὐτοὺς — ἣν ἐπ' ἐκείνους ἐλαύνωμεν — τινὰς ἐπ' αὐτοὺς ἐλαύνοντας. §. 20. λαβόντα τάξιν ἱππέων ἐλάσαι ἐπὶ τοὺς ἄγοντας — ἐγὼ ἐπὶ τούσδε — ἐλάσω. (all. rectius Attice ἐλῶ.) Ἱππ. 1, 15. 2, 5. 8, 9. Etiam de peditatu, A. 1, 5, 13. τοὺς Θρᾷκας καὶ τοὺς ἱππέας λαβὼν — ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Μένωνος. c. ὁμόσε et dat. Ἱππ. 8, 22. ὁμόσε ἐλαύνειν τοῖς πολεμίοις, cominus equitatu pugnare. ¶ 4) iter facere, pergere, exercitum ducere. Heſych: ἤλαυνε·

ἤλαυνε· τὸν στρατὸν ἦγε. A. 1, 2, 23. Cyrus cum exercitu ἤλασεν σταθμοὺς τέσσαρας, παρασάγγας πέντε καὶ εἴκοσιν. 1, 5, 7. 1, 7, 10. ἐκ Φοινίκης ἐλαύνων. Huc referunt Π. 4, 2, 4. ὁμήρους γ' ἐθέλομεν ἐλάσαντες, *ad nostros profecti*, τῆς νυκτὸς ἀγαγεῖν. Sed potest intelligi *equis*. Sic permutatur c. διελκύνειν. v. διελ. nr. 3. ¶ 5) *venire, adesse*. De equitibus, Π. 6, 3, 6. εἰκάζομεν ἐλαύνειν αὐτοὺς — Paulo ante est ἐν τῷ πεδίῳ προφαίνοιτο. ¶ 6) *prodire in pompa*. Etiam de Cyro in curru vecto, et de peditibus, Π. 8, 3, 1. 5. ¶ 7) Metaphor. *proficere*. Π. 1, 6, 19. p. 80. οὐ — πρόσω πάνυ ἐλάσαι τῆς — πλεονεξίας. ¶ 8) *excitare ad eundum*. A. 5, 8, 6. ἄλλον ὁπότε ἴδοιμι καθήμενον, ἤλαυνον. Videtur intelligendum esse *percutiebam, verberibus adigebam*, vt Απ. 1, 2, 58. ex Homero: τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν. Hesych: ἔλασεν· ἔπληξεν. it. ἐλάσαι· ἐκ χειρὸς πλῆξαι. it. ἐλαύνοντες· τύπτοντες. ¶ 9) *incitare*. De cupiditatibus, Απ. 2, 1, 5. ἐλαύνεται, *agitatur*, ἐπὶ τὰ ἐπικίνδυνα φέρεσθαι, *vt praeceps ruat in periculum*.

ἐλάφειος, *ceruinus*. A. 1, 5, 2. κρέα παραπλήσια τοῖς ἐλαφείοις.

ἔλαφος, *ceruus*. Π. 1, 4, 7. αἱ ἔλαφοι. Cur femin. positum sit, hanc caussam Steph. affert, quod ibi inter innoxia recenseantur animalia, οἱ ἔλαφοι vero, teste Martiali, cornubus defendantur. Hinc etiam §. 8. ἔλαφον ἐκπηδήσασαν praefert alteri lectioni ἐκπηδήσαντα, quae est in ed. Castal. it. §. 11. Sed vera caussa est, quia Attici et Iones omnium animalium nomina, vbi de toto genere sermo est, feminino genere efferunt. v. Schol. Eurip. Phoeniss. 3. Spanhem. ad Callim. h. in Dian. 102. et Fischer. ad Weller. p. 121. Feminin. est etiam semper K. 9. quod totum agit de ceruis venandis, vt §. 1. 2. τὰς ἐλάφους. Vnde ibid. ἔλαφοι πλεῖσται Steph. non recte mutasse videtur in ἔλ. πλεῖστοι. it. §. 6. 8. 9. 16. etc. Sed Π. 1, 6, 19. p. 75. δολοῦν ἐλάφους, et K. 9, 10. ἡ ἀπουσία τῶν ἐλάφων, vbi distinguuntur a νεβροῖς, ambiguum est.

ἐλαφρὸς, ¶ 1) *leuis, agilis*. De militibus leuis armaturae, A. 4, 2, 16. πράγματα παρεῖχον οἱ βάρβαροι

βαροὶ — ἐλαφροὶ γὰρ ἦσαν. Sic iungitur c. εὐζώνος, A. 3, 3, 5. Superlat. E. 4, 5, 13. πελτασταῖς τοῖς ἐλαφροτάτοις. cf. Cornel. Iphicr. 1, 3. 4. et Poll. 1, 130. De venatoribus, K. 2, 4. Cf. Poll 5, 18. De canibus, K. 4, 1. ἐχούσας τὰς κεφαλὰς ἐλαφράς. §. 2. cf. Poll. 5, 60. De leporibus, K. 5, 14. §. 30. σκέλη leporum ἐλαφρά, et πλευρὰς ἐλαφράς. Poll. 5, 69. οὐ βαρείας. it. §. 31. De ἐλαφρᾷ ἡλικίᾳ v. in ἡλ. nr. 2. ¶ 2) *facilis portatu*, i. q. κοῦφος et εὐβάστακτος. v. Hesych. K. 6, 11. ἐλαφρὰν ἐσθῆτα.

ἐλαφρῶς, *agiliter*. A. 6, 1, 7. ὠρχήσατο ἐλαφρῶς. 7, 3, 16. ἐξήλατο μάλα ἐλαφρῶς. Pollux 4, 96. habet ἐλαφρὸς inter epitheta saltatoris.

ἐλάχιστος, ¶ 1) *minimus*. Oppon. πλεῖστος, Ιερ. 2, 6. 7. 4, 1. 2. cf. μετέχειν et μετιέναι. Litotes c. πρὸς, E. 7, 1, 2. p. 437. ἔστι δὲ τοῦτο οὐκ ἐλάχιστον πρὸς ἡγεμονίαν, *plurimum confert*. ¶ 2) *paucissimus*. H. 4, 2, 12. ὡς ἐλαχίστους τῶν πολεμίων λείπειν. 6, 3, 11. p. 383. οὕτω ἐλαχίστοις μαχοίμεθα. Αγ. 11, 11. ὡς ἐλαχίστων δεῖσθαι. Sic Απ. 1, 6, 10. Απ. 1, 2, 14. ἀπ' ἐλαχίστων χρημάτων ζῶντα. 2, 1, 6. πράξεις — πολεμικὰς — γεωργικὰς. καὶ τῶν ἄλλων οὐ τὰς ἐλαχίστας. Vertunt *non paucas*. Sed magis placet: *non minoris pretii*, vel potius per λιτότητα quandam est i. q. antea πλείστας. ¶ 3) Neutrum pro aduerb. A. 5, 7, 5. τοὐλάχιστον ἐν ἑκατὸν, *vt minimum*. E. 7, 1, 2. p. 437. ἐλάχιστα ἀποτετυχήκατε, Leuncl. *in paucis*. Possis etiam *rarissime*. p. 439. ἐλάχιστα ἐσφαλμένοι. Απ. 3, 7, 9. οὐκ ἐλάχιστα ὠφελήση, *non parum, quam plurimum*.

ἐλεγκτικῶς, *de errore conuincendi consilio*. Σ. 4. 2.

ἐλέγχειν, ¶ 1) in bonam partem: *interrogando verum elicere, percontari*. v. Ernest. ad Callim. h. in Del. 88. Abresch. ad Aeschyl. 2, 34. p. 493. c. εἰ, Π. 1, 6, 12. p. 65. ἤλεγχες — εἴ τινα λόγον ποιήσαιτο. Ibid. pro eo est ἐπήρου. A. 4, 1, 17. it. c. accusat. absoluto, A. 3, 5, 9. ἤλεγχον τὴν κύκλῳ χώραν τίς ἑκάστη εἴη, pro ἤλ. τοὺς αἰχμαλώτους τίς εἴη χώρα ἑκ. Laudant h. l. Suidas et Zonaras in lex. MS. ap. interpp ad Hesych. in ἤλεγξεν, qui explicat ἐφανεροποίουν, ἢ ἀνέ-

ἀνέκρινον. it. Phauorin. ἤλεγχον ἀντὶ τοῦ ἀνηρεύνων. Et Symmachus Iob. 34, 11. hoc verbo reddit verbum מצא. ¶ 2) *deprehendere.* Saltem in passiuo est *comperiri, deprehendi.* c. particip. Aπ. 1, 7, 2. ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν. it. a re inanimata, O. 10, 8. ὑπὸ ἱδρῶτος ἐλέγχονται se cerussa fucasse. Ibid. est ἁλίσκονται. Σ. 8, 53. ἡ ψευδὴς δόξα ἐλέγχεται ὑπὸ τῆς πείρας, *detegitur.* ¶ 3) in malam partem: a) *erroris conuincere, ad silentium redigere,* interrogando. Aπ. 3, 8, 1. ἐλέγχειν τὸν Σωκράτην, ὥσπερ αὐτὸς — ὑπ' ἐκείνου ἠλέγχετο. 4, 4, 8. τῶν ἄλλων καταγελᾷς ἐρωτῶν καὶ ἐλέγχων πάντας. Σ. 4, 3. ἅμ' εἰσβλέπων ὡς ἐλέγχων αὐτὸν, np. proposita dubitatione vel obiectione. §. 4. Antistheni refutato dicit alius: ἀνάσχου, ὦ σοφιστὰ, ἐλεγχόμενος. 6, 3. ipse Socrates de se: ἔχοις ἄν τι ἀνδρὶ ἐλεγχομένῳ βοηθῆσαι; §. 5. it. c. 2 accusatt. Aπ. 1, 4, 1. ἃ — τοὺς πάντ' οἰομένους εἰδέναι ἐρωτῶν ἤλεγχεν. nisi ἃ referas ad ἐρωτῶν. b) *mendacii conuincere.* O. 11, 23. ἐλέγχειν — ὅ τι ἂν ψεύδηται. c. ὅτι, Π. 3, 1, 7. τί δεῖ ἐλεγχθέντα ὅτι ψεύδομαι ἀποθανεῖν. c. particip. Aπ. 4, 8, 1. οἴεται αὐτὸν ἐλέγχεσθαι περὶ τοῦ δαιμονίου ψευδόμενον. c) delicti in iudicio, E. 3, 3, 11. ἠλέγχετο καὶ ὡμολόγει πάντα. c. partic. E. 2, 3, 18. p. 100. c. ὡς, Aπολ. 24. ἐμοὶ — μηδὲν ἐλεγχθέντι ὡς πεποίηκά τι. ¶ 4) *reprehendere.* c. ὑπὲρ, Aπ. 1, 2, 47. Alcibiades et Critias ὑπὲρ ὧν ἡμάρτανον ἐλεγχόμενοι a Socrate ἤχθοντο. ¶ 5) *conuiciis proscindere.* Aπ. 2, 2, 9. οὐκ οἴονται — τὸν ἐλέγχοντα histrionem ἐλέγχειν. ἵνα ζημιώσῃ. Antea est ἀλλήλους τὰ ἔσχατα λέγειν.

ἐλεεῖν, *misereri.* E. 1, 5, 11. ἐλεήσαντες ἀφῆκαν. Aπ. 2, 6, 21. c. acc. Aϑ. 2, 16. Ἀττικὴν περιορῶσι τεμνομένην, γιγνώσκοντες ὅτι εἰ αὐτὴν ἐλεήσουσιν, *defendant, succurrant.*

ἐλεεινὸς, *miserabilis.* A. 4, 4, 7. κατακειμένων ἐλεεινὸν ἦν χιών. Hutch. intelligit πάθος. Sed vid. ἀλεεινός. Suidas enim h. l. legit ἀλεεινόν.

ἕλειος, *palustris, ad paludes degens.* K. 5, 17. βραδύτατοι οἱ ἕλειοι lepores. Edd. vett. perperam ἔλειοι. Cf. Poll. 5. 14.

ἐλελίζειν, *clamorem tollere* in proelio vel potius ante

ante proelium. Pſeudo-Demetrius §. 94. hoc verbum dicit eſſe ἐκ τῶν πεποιημένων ὀνομάτων. et §. 98. commemorat τὴν τοῦ ἐλελεῦ ἀναβόησιν, ἣν ἀνεβόα στρατηγὸς συνεχῶς παραποιήσας ὀνόματι. cf. Quintilian. 8, 6. Scil. Schol. Ariſtoph. ad aues v. 363. et ex eo Suidas, ἐλελεῦ, inquiunt, ἐπίφθεγμα πολεμικόν. οἱ προσιόντες γὰρ εἰς πόλεμον τὸ ἐλελεῦ ἐφώνουν μετά τινος ἐπιμελοῦς κινήσεως. cf. Plutarch. in Theſeo c. 22. A. 1, 8, 12. vtriusque exercitus milites, dum impetum faciunt ἐφθέγξαντο πάντες, οἷόν περ τῷ Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι. h. l. intelligitur paean ante bellum, quem inchoabant milites ab illa voce ἐλελεῦ, quam Edm. Dickinſon. in Delphis Phoenicizant. c. 6. ortam putat ex Hebr. הַלְלוּ יָהּ. cf. Heſych. in ἐλελεῦ. Bene autem dicitur de incondito barbarorum clamore, qui aliquid lugubre in ſe haberet. Vnde in alio Xen. loco poſt paeanem inceptum συνωλόλυξαν γυναῖκες. Sic quoque ἀλαλάζειν dicitur de luctu. v. Spanhem. ad Iulian. p. 233. ſq. cf. ἐπαλαλάζειν.

Ἐλεμία, *Elemia*, regio et vrbs Illyrici, ſiue vrbs Macedoniae. v. Steph. Byz. E. 5, 2, 28. Videtur minus recte ſic ſcribi. Ab aliis enim hiſtoricis et geographis vel Ἐλιμία vocatur, vel Ἐλίμεια, et ab ipſo Xen., Ἐλυμία, quae tamen videtur eſſe diuerſa. v. Ἐλυμία.

Ἐλεοῦς, *Eleus*, oppidum Cherſoneſi Thraciae. E. 2, 1, 13. ὡρμίσαντο τῆς Χεῤῥονήσου ἐν Ἐλεοῦντι. Ap. Thucyd. 8, 103. eſt Ἐλαιοῦς. v. Duker. ad illum locum, et Weſſeling. ad Diod. Sic. 13, 39.

Ἐλευθεραί, *Eleutherae*, Boeotiae oppidum. v. Steph. Byz. et Pauſan. 1, 38. E. 5, 4, 14. Cum Cleombrotus eſſet contra Thebanos profecturus, τὴν δι' Ἐλευθερῶν ὁδὸν Χαβρίας ἐφύλαττεν.

ἐλευθερία, *libertas*. ¶ 1) De rege qui nulli paret tributarius, Π. 3, 1, 6. bis. §. 11. 3, 2, 7. ἐλευθερίαν μηχανᾶσθαι. ¶ 2) De democratia vel ariſtocratia. E. 2, 4, 12 Thraſybulus dicit ad Athenienſes: πολλὰ κεκινδυνεύκαμεν — ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας καὶ ἐλευθερίας Athenarum. cf. 3, 5, 8. p. 183. ¶ 3) De eo, qui nulli omnino magiſtratui et legibus paret,

Απ. 2, 1, 11. ¶ 4) De eo, qui voluptatibus non paret, Απ. 4, 5, 2. Ο. 1, 23.

ἐλευθέριος, ¶ 1) *ingenuus, generosus.* Opp. δουλοπρεπής, Απ. 2, 8, 4. De equo Ιπ. 10, 17. iungitur ἐθελουργός. Inprimis de animo generoso s. alto, Απ. 2, 3, 16. vbi iungitur φιλότιμος. Απολ. 14. 16. Socrate nemo est ἐλευθεριώτερος, quia is nulla dona admittit, nullam mercedem. ¶ 2) *liberalis, beneficus.* Plus est, quam δίκαιος. v. δίκαιος nr. 1. h. Π. 8, 4, 15. οἳ βούλονται δοκεῖν πλείω κεκτῆσθαι ἢ ἔχουσιν, ἐλευθεριώτεροι ἂν οἰόμενοι οὕτω φαίνεσθαι. Sed videtur referri posse ad n. 4. Σ. 4, 15. ἐλευθεριωτέρους — εἰς χρήματα, *minus auaros.* it. §. 42. ¶ 3) *modestus.* Σ. 1, 10. τὰ σχήματα εἰς τὸ ἐλευθεριώτερον ἄγουσιν. Oppon. σφοδρότερον εἶναι. Paulo aliter de vultu liberali, Απ. 2, 1, 22. εὐπρεπῆ τε ἰδεῖν καὶ ἐλευθέριον φύσει. ¶ 4) *lautus, magnae dignitatis.* Π. 3, 3, 24. p. 192. ἔντιμος καὶ ἐλευθέριος βίος, *vita honesta.* 5, 2, 8. Gobryas putat suos Persis ἐλευθεριωτέρους, quia non vilibus cibis vtuntur. 6, 4, 2. ornatus pulchris armis ἐφάνη κάλλιστος καὶ ἐλευθεριώτατος. Λ. 11, 3. κομᾷν — νομίζων οὕτω καὶ μείζους καὶ ἐλευθεριωτέρους καὶ γοργοτέρους φαίνεσθαι. Barbari enim ralis capitibus inducuntur, inquit Portus. 12, 5. γυμνάζεσθαι ὥστε μεγαλοπρεπεστέρους μὲν αὐτοὺς ἐφ' ἑαυτοῖς γίγνεσθαι, ἐλευθεριωτέρους δὲ τῶν ἄλλων φαίνεσθαι. ¶ 5) De rebus: *honestus, homine ingenuo vel eleganti dignus.* Π. 8, 1, 15. ἐλευθερίων πόνων — ἐλευθερίων μελετημάτων. Sic Σ. 2, 4. ἐλευθέριοι μόχθοι sunt, *qui in gymnasiis exercentur, quibus serui non intererant.* Απ. 3, 10, 5. τὸ μεγαλοπρεπές τε καὶ τὸ ἐλευθέριον — διὰ τοῦ προσώπου καὶ τῶν σχημάτων διαφαίνει. cf. μορφή. ¶ 6) Ἐλευθέριος Ζεὺς v. Ζ.

ἐλευθερίως, ¶ 1) *vt hominem ingenuum decet.* Απ. 2, 7, 4. ἐλευθερίως πεπαιδευμένους. Oppon. τεχνίτας. ¶ 2) *intrepide, generose.* Απ. 4, 8, 1. τὴν δίκην — ἐλευθεριώτατα καὶ δικαιότατα εἰπών. ¶ 3) *liberaliter, large.* Αγ. 11, 8 χρήμασι οὐ μόνον δικαίως, ἀλλὰ καὶ ἐλευθερίως ἐχρῆτο. ¶ 4) *honeste, laute.* Απ. 1, 6, 3 χρήματα — ἐλευθεριώτερόν τε καὶ ἥδιον ποιεῖ

ποιεῖ ζῆν. O. 9, 13. πλουσιώτερον καὶ ἐλευθεριώτερον βιοτεύοντας.

ἐλεύθερος, ¶ 1) *liber*. Oppon. ἀνδράποδον, E. 1, 6, 10. et δοῦλος, Aπ. 2, 7, 3. 4. 6. Σ. 2, 4. Sic nonnulli Aθ. 1, 11. (δούλους) ἐλευθέρους ἀφιέναι, interpretantur *manumittere*, sed alii: *permittere vt paulo viuant liberius, non vi cogere*. v. nr. 2. Sic de regulo, qui nemini paret, Π. 3, 1, 6. it. de integris nationibus, Π. 8, 1, 15. vbi ἐλεύθεροι sunt Persae; δοῦλοι autem, victi. Aθ. 1, 8. ὁ δῆμος — οὐ βούλεται δουλεύειν, ἀλλ' ἐλεύθερος εἶναι καὶ ἄρχειν — ἐλεύθερός ἐστιν. E. 3, 1, 2. τὰς πόλεις ἑαυτῷ ὑπηκόους εἶναι. αἱ δὲ ἐλεύθεραι βουλόμεναι εἶναι — ὅπως — αὐτοὶ ἐλεύθεροι εἶεν. §. 17. τοὺς πολίτας ἐλευθέρους τε καὶ αὐτονόμους ἐᾶν. §. 18. 3, 5, 8. p. 183. τῶν ξυμμάχων ἐλευθέρων ὄντων — δεσπόται ἀναπεφήνασιν. Ιερ. 5, 2. πόλεις ἐλεύθεραι γενόμεναι a tyranno. c. ἀπὸ, Π. 3, 2, 11. ἐλευθέρους ἀμφοτέρους ἀπ' ἀλλήλων. it. de homine priuato, qui viuit in ciuitate libera, E. 4, 1, 15. ter. ¶ 2) *qui non coactus aliquid facit*. Cf. nr. 1. Ιερ. 1, 16. τοὺς ἐπαίνους παρὰ τῶν ἐλευθερωτάτων ἡδίστους εἶναι. ¶ 3) *qui non seruit amori et voluptatibus*. Aπ. 1, 3, 11. 4, 5, 3. v. κρατεῖν. ¶ 4) *qui facit res ingenuo homine dignas*. Π. 8, 3, 10. ᾤετο, εἰ μὴ ταχὺ ὑπακούοι, ἐλευθερώτερος ἂν φαίνεσθαι. O. 5, 1. ἄσκησις σωμάτων εἰς τὸ δύνασθαι, ὅσα ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ προσήκει. §. 11. θαυμαστὸν — εἴ τις ἐλεύθερος ἄνθρωπος κτῆμά τι τούτου (sc. γεωργίας) κέκτηται. ¶ 5) ἐλευθέρα ἀγορὰ v. ἀγορὰ nr. 7.

ἐλευθεροῦν, ¶ 1) *liberare*. Π. 8, 7, 3. p. 548. ἡ ψυχὴ — τότε (in morte) ὡς ἔοικε μάλιστα ἐλευθεροῦται. ¶ 2) *ciuitates in libertatem vindicare*. Aγ. 1, 33. 2, 29. τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἕλληνας πάλιν ἐλευθερώσειν. Aπ. 2, 1, 28. τοὺς φίλους ἐλευθεροῦν καὶ τοὺς ἐχθροὺς χειροῦσθαι. Σ. 8, 39. c. ἀπὸ, E. 5, 2, 12. p. 298. ἐλευθεροῦν τὰς πόλεις ἀπὸ Ἀμύντου. ¶ 3) In iudicio: *absoluere*. E. 1, 7, 10. p. 56. οἱ δ' ἀναίτιοι ἐλευθερωθήσονται ὑφ' ὑμῶν. p. 57. ἀποκτείνητε καὶ ἐλευθερώσητε.

ἐλευθεροῦσθαι, *libertatem recuperare*. E. 3, 1, 13. πέμπων πρὸς τὰς πόλεις — ἠξίου ἐλευθεροῦσθαι αὐτάς,

αὐτάς, *vt libertatem a rege sibi vindicarent.*

Ἐλευσίναδε, *Eleusinem versus.* E. 2, 4, 15. 19.

Ἐλευσίνιον, *Eleusinium,* templum Cereris Eleusiniae Athenis. v. Pausan. 1, 14. Iπ. 1, 1. Σίμων κατὰ τὸ Ἐλευσίνιον Ἀθήνησιν ἵππον χαλκοῦν ἀνέθηκε. Iπρ. 3, 2. Omnino v. Meurs. Ceramic. gemin. c. 15. init.

Ἐλευσίνιος, *ciuis Eleusinis.* E. 2. 4, 6.

Ἐλευσὶς s. Ἐλευσίν, oppidum Atticae, et curia tribus Hippothoontidis, quam triginta tyranni sibi refugium parauerant, damnatis multis eius ciuibus. E. 2, 4, 5. 19. 28. 30. Legitur etiam 7, 5, 15. sed nunquam in nominatiuo.

ἑλιγμὸς, *ambages.* Π. 1, 3, 4. πολλοὺς ἑλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι. Oppon. εὐθεῖα ὁδός. Eleganter de iis, qui multos in coena cibos quaerunt, non contenti pane et carne.

Ἑλικὼν, *Helicon,* mons celeber Boeotiae. Frequens eius mentio est in narrando proelio ad Coroneam, Aγ. 2, 9 — 12. E. 4, 3, 9 — 12.

Ἕλιξος, *Helixus,* praefectus Lacedaemoniorum Byzantii, patria Megarensis, qui vrbe capta se tradit Atheniensibus. E. 1, 3, 10. 11. 13. cf. Harpocrat. in h. v. ibique Vales.

Ἐλισάρνη, vid. Ἁλισάρνη.

ἕλκειν, ¶ 1) *trahere,* in montem, A. 5, 2, 12. ἀνέβησαν, καὶ ἄλλος ἄλλον εἷλκε. ¶ 2) Est verbum venationis et aucupii, *illaqueare,* vt Lat. *trahere.* v. Abresch. lectt. Aristaenet. p. 319. vel potius *retia contrahere, ne fera vel auis, quae incidit, elabatur.* Saltem Π. 1, 6, 19. p. 80. pro ἕλκων τὰ πετεινὰ πρὸ τοῦ φυγεῖν, Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 765. e MS. Leidensi affert lectionem ἕλκειν ἢ τὰ πτηνὰ φεύγειν, vt ἕλκ. pertineat ad πάγας in superioribus commemoratas, quam Zeunius quoque, paululum quidem immutatam, defendit. All. perperam habent ἑκών. ¶ 3) *vi abducere.* A. 4, 5, 22. eum, qui propinabat, εἷλκεν ἐπὶ τὸν κρατῆρα. E. 2, 3, 23. εἷλκε μὲν Theramenem ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ὁ Σάτυρος, εἷλκον δὲ οἱ ὑπηρέται. 6, 2, 24. τριήρεις captas — ἕλκων κατηγάγετο, np. suis nauibus alligatas. Aπ. 3, 6, 1. ἑλκόμενον ἀπὸ βήματος. ¶ 4) Dicitur de equi-

equitibus, qui se inuicem complexi in equis luctantur. Cf. ἑλκύειν nr. 2. Ἱπ. 7, 7. εἴ τις ἕλκοι αὐτὸν ἢ ὠθοίη, ἧττον ἂν σφάλλοιτο. 8, 11. ter. ¶ 5) *torquere*. Ἱπ. 10, 1. ἕλκειν τὸ στόμα equi τῷ χαλινῷ. §. 2. τὰ στόματα ἕλκοντες ἄνω. Ita Leuncl. Sed antea legebatur σχήματα, quod quam durum sit, patet e Camerarii versione: *figuram arduam equi efficere habenis.* ¶ 6) *tendere neruum in arcu.* Α. 4, 2, 16. εἷλκον τὰς νευράς. Hesych: εἵλκετο· ἐτείνετο. ¶ 7) *glomerare, torquere, agere.* De rhombo s. turbine incantatorio. Απ. 3, 11, 18. Theodota rogat Socratem, vt sibi commodet ἴϋγγα, ἵνα ἐπὶ σοὶ πρῶτον ἕλκω αὐτήν. (*Tortus rhombus* est ap. Ouid. 1, amorr. 8, 7. et *retro soluere turbinem* ap. Horat. epod. 17, 7.) Tum respondet Socrates alio sensu: οὐκ αὐτὸς ἕλκεσθαι βούλομαι, ἀλλά σε πρὸς ἐμὲ πορεύεσθαι, *nolo cogi vt eam, nolim artibus ad te pertrahi.* ¶ 8) De sensibus: *attrahere.* Σ. 1, 9. τοῦ Αὐτολύκου τὸ κάλλος πάντων εἷλκε τὰς ὄψεις πρὸς αὐτόν. Athenaeus 5, p. 188. A. habet ἐφέλκεται ἐφ' ἑαυτό. ¶ 9) De animo: *abstrahere, abripere.* Π. 8, 1, 11. μὴ ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἑλκόμενον ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν. Cf. ἥδεσθαι nr. 1.

ἕλκος, *vlcus.* Ἱπ. 5, 1. πολλάκις ἂν equus ἑλκηποιοίη sibi.

ἑλκοῦν, *exulcerare.* Ἱπ. 1, 4. ψιλοῖντο καὶ ἑλκοῖντο οἱ κυνήποδες. 5, 1. τὰ ὦτα, — ἑλκουμένων γε μὴν τούτων. Cf. Poll. 1, 201.

ἑλκύειν, ¶ 1) *trahere.* Moeris p. 134. ἕλξει, Ἀττικῶς· ἑλκύσει, Ἑλληνικῶς. Fortassis damnauerit etiam ἑλκύσας, quod tamen habet Xenophon. v. ibi interpp. Ε. 7, 1, 8. τοὺς νεκροὺς πρὸς τὸ τεῖχος ἑλκύσαντες. ¶ 2) *complexu ad se trahere hostem.* v. ἕλκειν nr. 4. Ἱπ. 8, 11. ἀγαθὸν — κἂν ποτε συμπέσωσιν, ἑλκύσαντα ἐφ' ἑαυτὸν τὸν πολέμιον — ἀπῶσαι.

Ἑλλανοδῖκαι, *Hellanodicae*, erant quidem proprie Olympicorum ludorum iudices, qui athletas examinabant, iusiurandum ab iis insuper exigebant, eosdemque inter se committebant, tum victoribus coronam decernebant, et eos, qui quid contra leges fecerant, castigabant. vid. praeter Pausaniam 5, 6. et 9. etc. Phauorin. et Harpocr. ex eoque

eoque Suid. in h. v. it. Periz. ad Ael. V. H. 9, 31. et 10, 1. Sed in rebus Lacedaemoniorum nominantur etiam Ἑλλανοδίκαι *iudices in castris s. aere militari.* Hinc Λ. 13, 11. rex Lacedaemoniorum in bello, ἣν δίκης δεόμενός τις ἔλθῃ, πρὸς Ἑλλανοδίκας τοῦτον ἀποπέμπει.

Ἑλλάς, ¶ 1) *Graecia.* Πο. 1, 6. ἀπ' ἐσχάτων τῆς Ἑλλάδος ἐπ' ἔσχατα. Σ. 8, 39. Oppon. Asiae, Ε. 3, 4. 5. τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις, ὥσπερ καὶ τὰς ἐν τῇ παρ' ἡμῖν Ἑλλάδι. ¶ 2) i. q. οἱ Ἕλληνες. Ε. 4, 8. 4. οἱ βάρβαροι εἰ ἐπιχειρήσουσι τῆς θαλάττης ἄρχειν, οὐκ ἀνέξεται ταῦτα ἡ Ἑλλάς. ¶ 3) *Hellas,* vxor Gongyli Eretriensis, Gorgyonis et Gongyli mater, a qua Pergami hospitio excipitur Xenophon, Α. 7, 8, 4.

ἐλλείπειν. ¶ 1) *deficere, non adesse.* Ιερ. 1, 28. θεραπεῖαι mulierum παροῦσαι οὐδέν τι ἀγαπῶνται, ἐὰν δέ τι ἐλλείπωσι, ὀργὰς — ἐμποιοῦσιν, *si blanditiae non praestitae fuerint.* Π. 4, 5, 14. p. 250. τὸ ἐλλεῖπον ἐκπληρώσατε τῶν ἐπιτηδείων, in tabernaculis. c. dat. Απ. 2. 1, 8. ἑαυτῷ πολλὰ ὧν βούλεται ἐλλείπειν, *se multis rebus ad vitam necessariis carere.* 2, 4, 6. πᾶν τὸ ἐλλεῖπον τῷ φίλῳ τῆς — κατασκευῆς. Sic Leuncl. Ιπ. 8. 5. pro ἂν ἕνα εἰπῇ τὰ ὄπισθεν conicit ἂν ἐλλείπῃ τ. ὄπ. *si non praesto sunt, si non sequuntur,* vel omnino *si officio non satisfaciunt suo.* Camerar. vertit: *deficeret posteriore sui parte.* All. ἂν ἀπείπῃ. v. ἀπειπεῖν nr. 4. Est ibi c. particip. ¶ 2) *minus esse.* Ιερ. 4, 8. τὰ ὑπερβάλλοντα τὰ ἱκανὰ πολλά ἐστι, τὰ δὲ τῶν ἱκανῶν ἐλλείποντα, ὀλίγα. Vbi genitiuum sibi iunctum habet. Sed absolute Κ. 5, 26. lepus habet oculos eminentes, καὶ τὰ βλέφαρα ἐλλείποντα, *palpebras iusto minores.* quin adeo, vt Pollux 5, 69. dicit, τὰ ὄμματα οὐκ ἔχει βλεφαρίδας. ¶ 3) *non satisfacere, praetermittere.* c. acc. Ε. 7, 5, 8. ὅσα προνοίας ἔργα — οὐδέν μοι δοκεῖ ὁ ἀνὴρ ἐλλείπειν. Leuncl. *non in eo desiderari posse.* Απ. 4, 3, 17. μηδὲν ἐλλείποντα κατὰ δύναμιν τιμᾷν τοὺς θεούς. Paulo ante: τῆς δυνάμεως μηδὲν ὑφίεσθαι. c. acc. et gen. Π. 4, 5, 15. προθυμίας οὐδὲν ἐλλείψομεν, *alacritas nostra nullo modo desiderabitur.* Κ. 2, 2. venationem prom-

to

to animo suscipiat, μηδὲν ἐλλείπων τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως, *nihil omittens, quod praestare possit.* Hinc ¶ 4) *peccare.* Π. 1, 2, 14. ἤν τις ἐλλίπῃ τι τῶν νομίμων. vbi all. ἐκλίπῃ, et τὸ ἐλλεῖπον, *peccatum, culpa,* Π. 1, 5, 7. p. 55. τὸ ἐλλεῖπον εἰς ἐμὲ ἥξει.

ἐλλείπεσθαι, ¶ 1) *deesse, desiderari.* Π. 6, 2, 11. p. 373. ἄξω τέκτονας -- ὅπως, ὁπόσα ἂν δέηται τοιούτων τεχνῶν, — μηδὲν ἐλλίπηται. ¶ 2) *non recte facere.* Iπ. 3, 8. διὰ τὸ ἄπειροι εἶναι, τούτων ἐλλείπονται. Genit. dubius est. Potest enim cum Steph. ad ἄπειροι referri. ¶ 3) c. particip. *vinci.* Aπ. 2, 6, 5. μὴ ἐλλείπεσθαι εὖ ποιῶν.

Ἕλλην, *Graecus.* c. ἀνήρ, Π. 6, 3, 5. Ἕλλην τις ἀνήρ. Aliter K. 2, 4. τὴν φωνὴν Ἕλληνα.

Ἕλληνες, *Graeci.* ¶ 1) Opponuntur βαρβάροις, Πο. 1, 4. etc. v. βάρβαρος. Lacedaemoniis, Λ. 1, 3. 2, 1. 13. 3, 1. 4, 7. 5, 2. 7, 1. 14, 6. etc. Atheniensibus, Aϑ. 1, 1. 2, 8. ¶ 2) Saepe commemorantur Graeci Asiatici, Π. 1, 1, 4. cf. Ἀσία. 2, 1, 2. p. 87. τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ οἰκοῦντας, οὐδέν πω σαφὲς λέγεται, εἰ ἕπονται regem Assyriorum. Sed vi videntur quidam eo adducti fuisse, 4, 5. 18. Croesus enim, cui plerique in Asia Graeci parebant (v. Herodot. 1, 28. etc.), sequebatur castra Assyrii. — 6, 2, 5. Ἴωνας, Αἰολέας, καὶ σχεδὸν πάντας τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐποικοῦντας — σὺν Κροίσῳ ἕπεσθαι. Horum pars, 7, 4, 5. οἱ Ἕλληνες οἱ ἐπὶ ϑαλάττῃ οἰκοῦντες, Cyro se subiiciunt. 8, 8, 12. recentiores Persae nullum bellum sine Graecis gerunt. ¶ 3) De decem millibus in Anabasi haec fere notauimus: A. 1, 1, 2. iam ante bellum sunt quidam in exercitu Cyri minoris. §. 6. sqq. e variis locis conducuntur. 1, 2, 9. et 1, 7, 9. est eorum recensus. v. Hutchins. diss. II. p. 18. 1, 4, 11. sq. nolunt contra Artaxerxem proficisci. 1, 8, 15. vincunt et fugant barbaros. it. 1, 10, 8. sqq. quo facto in castra redeunt. 2, 1, 4. Cyri minoris mortem grauiter ferunt. §. 6. sqq. iubentur ab Artaxerxe arma tradere. 2, 2, 4. veniunt ad Ariaeum et foedus cum eo faciunt. 2, 3, 3. inducias ab Artaxerxe oblatas spernunt. §. 13. accipiunt quidem ab eo per

per Tiſſaphernem poteſtatem tuto domum redeundi. et 2, 4, 1. cum Ariaeo variis in locis caſtra ponunt. ſed §. 2. ſqq. regis perfidiam timentes abire cupiunt, diſſuadente Clearcho; mox ducuntur a Tiſſapherne, quem tamen ſuſpectum habent. §. 13. ſqq. conſpiciunt alium Perſarum exercitum, ſed in itinere pergunt. 2, 5. duces eorum dolo Tiſſaphernis capti interficiuntur. 3, 1, 2. deſcribitur miſera et periculoſa eorum conditio. §. 11. ſqq. a Xenophonte confirmantur, et alios ſibi duces legunt, in his Xenophontem. 3, 2. duces deliberant. 3, 3. — 3, 4, 3. eos iter facientes partim verbis et dolo, partim armis aggreditur Mithradates, quem tandem repellunt. et §. 8. Tiſſaphernem. §. 14 — 18. pergunt in itinere, et hoſtes, qui e monte iacula miſerant, monte pellunt, idemque faciunt in aliis montibus. 3, 5, 4. ſqq. eligunt iter per Carduchos. 4, 1, 4. ſqq. moleſtiſſimum iter faciunt per montes Carduchorum. 4, 3, 2. per ſeptem continuos dies cum iis pugnant. 4, 4, 1. per Armeniam eunt. §. 5. ſqq. niue vexantur, etiam Teribazo eos perſequente. 4, 5, 3. ſqq. iterum frigore vexantur, et fame, etiam ab hoſte perſequente fatigantur. §. 20. iter pacatum faciunt. 4, 6, 16. ſq. vincunt Chalybas, Taochos et Phaſianos. 4, 7, 1. ſqq. iter faciunt per Taochos, quorum vicum in monte ſitum vi occupant. §. 10. pergunt per Chalybas feroeiſſimos, et §. 13 — 16, per Scythinos, vsque ad montem ſacrum Techem, et 4, 8, 1. per Macronas. §. 5. cum his inducias faciunt. §. 7 — 17. vincunt Colchos, et Trapezuntem veniunt, vbi hoſpitaliter excipiuntur et ludos inſtituunt. 5, 1. deliberant, quomodo iter mari poſſint inſtituere. 5, 2. a Xenophonte aduerſus Drilas ducuntur, vnde magno cum labore commeatum petunt. 5, 3. hoſtibus regionis eluſis pergunt Ceraſuntem, vbi §. 4. luſtratione exercitus facta inueniunt, ex 10000 ſaluos eſſe 8600. §. 5. vouent Apollini et Dianae Epheſiae donaria. 5, 4, 1. pergunt ad Moſynoecos, et §. 15. eorum metropolin capiunt. 5, 5, 1. per Chalybas et Tibarenos amice

amice proficiſcuntur. §. 3. veniunt ad vrbem Graecam Cotyora, et hinc 6, 1, 8. ſq. nauigant Sinopen, et inde 6, 2, 1. Heracleam. §. 10. ſeditione orta exercitus in tres partes diuiditur. Sed 6, 4, 7. decretum ſit de exercitu nunquam diuidendo. 6, 5, 17. ſqq. vincunt Bithynos. 6, 6, 22. Chryſopolin veniunt. 7, 1, 5. Byzantium traiiciunt. 7, 2, 6. veniunt Perinthum, et volunt in Aſiam traiicere. §. 9. noctu ad Seuthen abeunt. 7, 3, 5. ſqq. apud illum ſtipendia merent, et Thracas ſuperant 7, 8, 4. per Troadem veniunt Pergamum. §. 14. hic tandem ſe coniungunt cum Thimbronis exercitu contra Tiſſaphernem et Pharnabazum. cf. Ay. 1, 38. E. 3, 1, 2. omninoque Μοσύνοικοι, Σεύθης, Τισσαφέρνης, Φαρνάβαζος etc. ¶ 4) Adiectiue, A. 1, 10, 5. τοὺς Ἕλληνας πελταστάς. 6, 5, 18. οἱ Ἕλληνες ἱππεῖς.

Ἑλληνίζειν, *Graece loqui.* A. 7, 3, 12. v. Witter. ad Thom. Mag. in h. v.

Ἑλληνικὸς, *Graecus.* Π. 2, 2, 16. κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον. E. 4, 1, 15. ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσι. Sed E. 5, 4, 1. Ἑλληνικὰ ſunt *res Graecorum.* v. βαρβαρικός. Saepe etiam τὸ Ἑλληνικὸν eſt *exercitus Graecorum* (cf. ἱππικὸν et ξενικόν.), A. 1, 4, 13. τὸ πολὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ οὕτως ἐπείσθη. 1, 8, 3. τὸ Ἑλληνικὸν πελταστικόν. §. 9. τοῦ Ἑλληνικοῦ εὐωνύμου. 4, 1, 8. 4, 2, 14. E. 3, 1, 10. ξενικῷ Ἑλληνικῷ. 3, 2, 2. 12. 14. Sic de exercitu Graeco nauali, E. 4, 3, 6. bis. it. 4, 8, 4. Ἑλληνικὸν οὔπω ναυτικὸν ἐστὶν ἐν τῇ θαλάττῃ. Plene legitur A. 1, 2, 1 τό τε βαρβαρικὸν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν στράτευμα. 1, 7, 11. τῷ στρατεύματι παντί, καὶ τῷ Ἑλληνικῷ καὶ τῷ βαρβαρικῷ. 3, 4, 27. 6, 3, 7. E. 3, 2, 15. it. A. 1, 1, 6. Κῦρος Ἑλληνικὴν δύναμιν ἤθροιζε. Sed A. 3, 4, 21. et E. 3, 2, 3. fortaſſis etiam §. 2. τὸ Ἑλληνικόν, intell. στρατόπεδον, ſunt *caſtra Graecorum.*

Ἑλληνικῶς, *Graeca lingua.* A. 1, 8, 1. ἐβόα βαρβαρικῶς καὶ Ἑλληνικῶς.

Ἑλληνὶς, *Graeca.* A. 5, 1, 1. Τραπεζοῦντα, πόλιν Ἑλληνίδα. 6, 4, 1. Ay. 1, 10. ἀφεθῆναι τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις Ἑλληνίδας. Aθ. 3, 2. E. 2, 3, 17. p. 90. 3, 2, 1. 7. bis. §. 10. bis, vbi priori loco pro Ἑλληνίδων in margg. eſt Ἰωνίδων. it. §.

§. 15. 4, 3, 8. τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεων Ἑλληνίδων καὶ τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ πόλεων Ἑλληνίδων. 4, 8, 14. Interdum etiam omittitur. v. Ἀσία.

Ἑλληνιστὶ, *Graece.* A. 7, 6, 7. σύνίει Ἑλληνιστὶ τὰ πλεῖστα, *quae Graece dicebantur.*

Ἑλληνοταμίαι erant magistratus communes Graeciae, ex Atheniensibus delecti, quasi *Graeciae quaestores,* qui sociorum vectigalia et tributa reciperent, et communis Graecorum aerarii curam haberent. Instituti sunt tempore Aristidis, qui primus sociis tributa indixit, et aerarium in Delo constituit. v. Thucyd. 1, 96. ibique Schol. it. Plutarch. Aristid. 25. Cornel. Nep. Aristid. 3. Etymol. M. Hesych. et Harpocrat. Hinc Πο. 5, 5. abstractum: nos Athenienses tempore belli Persici ἡγεμονίας τε τοῦ ναυτικοῦ καὶ Ἑλληνοταμίας ἐτύχομεν, *administrationem tributorum a sociis exigendorum.* cf. Suid. qui idem dicit.

Ἑλλησποντικὸς, *Hellespontiacus.* A. 1, 1, 9. αἱ Ἑλλησποντικαὶ πόλεις.

Ἑλλησπόντιος, ¶ 1) adiectiu. *Hellespontius.* E. 4, 8, 31. αἱ Ἑλλησπόντιαι πόλεις. ¶ 2) *Hellesponti accola.* Ἀγ. 1, 14. E. 3, 4, 11. Ἑλλησποντίοις Agesilaus edixit, vt ipsi auxilia mitterent. Ἀγ. 2, 11. E. 4, 3, 10. Ἑλλησπόντιοι auxiliantur Agesilao in pugna ad Coroneam.

Ἑλλήσποντος, *Hellespontus.* ¶ 1) fretum illud nobile inter Chersonesum Thracicam et Asiam. A. 1, 1, 9. οἱ Θρᾶκες οἱ ὑπὲρ Ἑλλήσποντον οἰκοῦντες. Ἀγ. 2, 1. διαβὰς τὸν Ἑλλήσποντον. E. 1, 1, 2. ἐς Ἑλλήσποντον εἰσέπλει. §. 5. ἔξω τοῦ Ἑλλησπόντου. §. 6. Tissaphernes ἦλθεν ἐς Ἑλλήσποντον. §. 14. ἐς τὸν Ἑλλήσποντον ᾤχοντο nauibus. 1, 2, 8. ἔπλεον ἐπὶ Λέσβου καὶ Ἑλλησπόντου. 1, 3, 7. 1, 5, 6. 1, 6, 14. ἐπὶ Ἑλλήσποντον (all. Ἑλλησπόντου) ὥρμησε nauis. §. 16. ἡ ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου φυγοῦσα ναῦς διέφυγε. 2, 1, 11. ἐκ τῆς Ῥόδου παρὰ τὴν Ἰωνίαν ἐκπλεῖ πρὸς τὸν Ἑλλήσποντον, πρός τε τῶν πλοίων τὸν ἔκπλουν. §. 13. ἐξ Αἰγὸς ποταμοὺς ἀντίον τῆς Λαμψάκου. διεῖχε δὲ ὁ Ἑλλήσποντος ταύτῃ σταδίους ὡς πεντεκαίδεκα. 2, 2, 3. ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου ναυσὶ — ἀφικόμενος ἐς τὴν Λέσβον. 3, 2, 8. διαβαίνει τὸν Ἑλλήσποντον ἐς τὴν Εὐρώπην.

πην. 4, 2, 5. 4, 8, 6. τὰς καθ' Ἑλλήσποντον πόλεις. §. 20. 28. 31. ἔχειν καλῶς τὰ ἐν Ἑλλησπόντῳ. ¶ 2) *regio ad Hellespontum sita.* E. 1, 7, 1. ἐξ Ἑλλησπόντου ἔχειν χρήματα. 3, 4, 10.

ἕλος, *palus.* E. 1, 2, 4. 6. prope Ephesum. O. 19, 6. ἐν τῷ Φαληρικῷ ἕλει. Quo in loco potest etiam verti *ora.* v. Fischer. ind. Palaephat. K. 10, 19. est accusat. τὰ ἕλη καὶ τὰ ὕδατα. v. Poll. 1, 221. qui recenset inter loca, in quibus ferae versantur.

Ἕλος, *Helos,* oppidum maritimum Laconicae, vnde Εἵλωτες dicti fuiit. v. Steph. Byz. et Pausan. 3, 20. Oppugnatur a Thebanis, E. 6, 5, 32.

ἐλπίζειν, ¶ 1) *sperare, putare.* Iungitur c. ἐπινοεῖν, v. ἐπιν. c. acc. Απ. 4, 3, 17. ἐλπίζειν τὰ μέγιστα ἀγαθά. et c. παρὰ, ibid. παρ' ἄλλων — τις μείζω ἐλπίζων. Hinc particip. passiu. Ιερ. 1, 30. ἥδεται ἔρως ἐφιέμενος τῶν ἐλπιζομένων. Oppon. τῶν ἑτοίμων. c. inf. fut. Π. 1, 5. 7. p. 53. ἐλπίζοντες ἀγαθὰ διαπράξεσθαι. 1, 6, 4. ἐλπίζεις τεύξεσθαι. Σ. 4. 32. 33. K. 13, 2. τοῖς ἐλπίσασί τι μαθήσεσθαι. Addito insuper acc. Π. 2, 4, 9. ἐλπίζω φίλον αὐτὸν ἔσεσθαι. et c. redundante ὡς, E. 6, 5, 38. p. 429. ἐλπίζειν — ὡς ἄνδρας ἀγαθοὺς — αὐτοὺς γενήσεσθαι. c. inf. fut. et ἄν, A. 7, 6, 24. ὃν ἤλπισ' ἂν — ἀποστροφὴν ἐμοὶ καταθήσεσθαι. c. inf. aoristi. Π. 2, 4, 10. ἐλπίζω ἐκείνους ἐλθεῖν πρὸς σὲ μᾶλλον. Αγ. 7, 6. et c. ἄν, Π. 8, 7, 3. p. 546. ἐλπίσαις ἂν τυχεῖν. A. 2, 5, 2. p. 111. οὓς ἐλπίζω ἂν — ταπεινοὺς παρασχεῖν. Πο. 3, 11. ἐλπίζω καὶ βασιλέας ἄν τινας ἐπιθυμῆσαι. O. 2, 10. it. Απ. 2, 1, 27. ἐλπίζω — σφόδρ' ἄν σε τῶν καλῶν — ἐργάτην ἀγαθὸν γενέσθαι, καὶ ἐμὲ ἔτι πολὺ ἐντιμοτέραν — φανῆναι. vbi pro altero acc. poterat esse nominatiuus. c. inf. praes. sine ἄν, A. 4, 6, 13. ἐλπίζω οὐδὲ τοὺς πολεμίους μένειν ἔτι. Portus intelligit ἄν, Stph. et Hutch. volunt μενεῖν. ¶ 2) *sibi arrogare.* Απ. 1, 1, 15. ἆρα — νομίζουσιν — ποιήσειν — ἀνέμους καὶ ὕδατα — ἢ τοιοῦτο οὐδὲν οὐδ' ἐλπίζουσιν se facere posse. ¶ 3 De rebus malis: *metuere.* Est enim verbum μέσον, vt προσδοκᾶν, et Lat. *sperare.* Phauorin: ἐλπίσας οὐ μόνον ἐπ' ἀγαθῷ, ἀλλ' ἁπλῶς ἐπὶ τῇ τοῦ μέλλοντος ἐκβάσει λέγεται παρ' Ἀττικοῖς. A. 6, 5, 10. τού-

τούτους ἐπιόντων ἡμῶν οὐδὲ ὑμεῖς ἐλπίζετε δέξασθαι ὑμᾶς. vbi deest ἄν. ¶ 4) Tam in var. lect. quam ab ipso Xenophonte permutatur c. νομίζειν. v. ibi nr. 2.

ἐλπὶς, ¶ 1) *spes*. Απ. 2, 1, 18. ἐπ' ἀγαθῇ ἐλπίδι πονῶν. vbi additum est ἀγαθῇ, quia ἐλπὶς auctore Thoma M. tam in malam quam in bonam partem dicitur. Nam ἐλπὶς ἀγαθὴ est ἐλπὶς ἀγαθοῦ τινος, vt intra ἐλπίδες. Sed ibid. simpliciter, et c. gen. ἐλπίδι τοῦ λήψεσθαι. Ε. 4, 8, 38. γνοὺς μὴ εἶναι ἐλπίδα σωτηρίας, quo minus ab hostibus inuadentibus opprimerentur. v. Wetsten. ad Act. 27, 20. c. dat. Αϑ. 2, 15. ἐλπίδα ἂν ἔχοντες (*confisi*) τοῖς πολεμίοις, στασιάσειαν. Castal. probante Brodaeo, indeque Zeun. ἐν τοῖς πολεμ. Bene. v. nr. 2. c. inf. fut. Ε. 7, 2, 10. ἐν ἐλπίδι ἦσαν — παραστήσεσθαι αὐτούς. Απ. 3, 5, 1. ἐλπίδα ἔχω — ἐνδοξοτέραν τὴν πόλιν ἔσεσθαι. c. inf. aor. et ἄν, Απ. 2, 6, 38. ἔχεις τινὰ ἐλπίδα μὴ ἂν σαυτὸν ἀπολέσαι. it. sine ἄν, Π. 2, 4, 17. p. 136. ἐλπὶς, np. ἐστι, ὑμᾶς μὴ ὀφθῆναι. 4, 5, 11. ἐλπὶς, ἀγαθὰ γενέσθαι. 4, 6, 2. p. 258. εἰ ἐλπίδα τινὰ λάβοιμι — τιμωρίας τυχεῖν. Ε. 5, 4, 43. ἐγένετο ἐν ἐλπίδι τροπὴν τῶν ἀνδρῶν ποιήσασθαι. 6, 3, 9. ὡς Θηβαίους — δεκατευθῆναι ἐλπὶς εἴη. Sic 6, 5, 35. it. c. inf. praes. Κ. 8, 5. ἐλπὶς, αὐτοῦ εἶναι. De formula ψεύδεσθαι τῆς ἐλπίδος v. ψεύδ. nr. 4. ¶ 2) Saepe legitur pluralis. Π. 7, 1, 9. τῷ προσώπῳ παραθαῤῥύνων, ταῖς δ' ἐλπίσιν ἐπικουφίζων. Α. 1, 2, 11. ἐλπίδας λέγων διῆγε, *semper spem faciebat*, h. e. *promittebat semper, se propediem esse soluturum, solutionem tamen ipsam differebat*. Ιπ. 3, 1. ὁ μηκέτι ἔχων γνώμονας οὔτ' ἐλπίσιν εὐφραίνει, *nil habet e quo bona spes possit hauriri*. cf. ἐπανατείνειν, ὑποτέμνειν, ὑποτιθέναι. c. gen. Απ. 4, 2, 28. τὰς ἐλπίδας τῶν ἀγαθῶν ἐν τούτοις ἔχουσι. c. adiectiuis: Π. 1, 5, 7. p. 55. πιστεύω — μὴ ψεύσειν με ταύτας τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας. 1, 6, 16. ἐλπίδας ἀγαθὰς ἐμποιεῖν — ὁπόταν ἀληθεῖς ἐλπίδας λέγῃ. Α. 1, 4, 16. οἱ στρατιῶται ἐν ἐλπίσι μεγάλαις ὄντες de Cyri fortuna. Sic etiam alias. 2, 5, 2. p. 110. ὅσων καὶ οἵων ἐλπίδων ἐμαυτὸν ἂν στερήσαιμι. 3, 2, 4. πολλαὶ ἡμῖν καὶ καλαὶ ἐλπίδες σωτηρίας. Sic

Sic §. 6. vbi v. Hutch. Ἀγ. 1, 27. et E. 3, 4, 18. πάντα μεστὰ ἐλπίδων ἀγαθῶν. E. 4, 2, 2. οἵων ἐλπίδων ἀπεστέρητο. O. 5, 16. Ἱππ. 7, 3. πρὸς τοσούτους πολεμίους — ἐλπίδες καλαί. cf. μύριος. c. ὡς, Ἀγ. 2, 8. ἐλπίδων πάντας ἐνέπλησε, ὡς — ἀγαθὰ ἔσοιτο. c. inf. fut. Π. 1, 4, 25. ἐλπίδας μεγάλας ἔχων ἐν αὐτῷ, ἔσεσθαι ἄνδρα — 4, 2, 5. A. 2, 5. 2. p. 111. ἐξ ὧν ἔχω ἐλπίδας, καὶ σὲ βουλήσεσθαι. 4, 3, 7. E. 3, 5, 1. Aπ. 1, 2, 2. ἐλπίδας παρασχὼν — καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἔσεσθαι. 4, 2, 1. ¶ 3) *desiderium, appetitus*. Ἱερ. 1, 18. τῇ εὐφροσύνῃ τῆς ἐλπίδος μειονεκτοῦσι. Vnde iungitur c. ἐπιθυμία, Aπ. 2, 1, 4.

Ἐλυμία, *Elymia*, secundum Xenophontem E. 6, 5, 13. videtur esse regio vel oppidum inter Orchomenum et Mantineam sita, alia tamen, quam Ἐλεμία s. Ἐλιμία in Macedonia. v. supra Ἐλεμία.

ἐμβαίνειν, ¶ 1) *conscendere naues*. A. 1, 3, 16. εἰς τὰ πλοῖα ἐμβαίνειν. 1, 4. 7. 5, 6, 5. ἐμβαίημεν εἰς τὰ πλοῖα. 7, 3, 2. E. 5, 4, 61. ἐνέβησαν αὐτοὶ εἰς τὰς ναῦς, *classem ipsi instruxerunt, milite compleuerunt*. Sed *vi eniti in nauem hostium*, E. 5, 1, 18. Simpliciter, A. 5, 7, 4. ἐμβαίνειν ὁπόταν νότος πνέῃ. O. 8, 8. Dicitur etiam εἰσβαίνειν. Vnde A. 5, 7, 9. pro ἐμβὰς εἰς πλοῖον Cod. Eton. habet εἰσβάς. E. 2, 1, 4. pro ἐς τὰς ναῦς ἐμβαίνειν in marg. Steph. est εἰσβαίνειν. cf. ἀποβαίνειν. ¶ 2) *flumen ingredi*. A. 4, 3, 15. ¶ 3) *adire*. Π. 2, 1, 6. εἰς τὸν αὐτὸν ἡμῖν κίνδυνον ἐμβαίνειν. 5, 2, 9. ¶ 4) In var. lect. permutatur etiam c. ἐκβαίνειν. v. ibi nr. 3.

ἐμβάλλειν, ¶ 1) *iniicere*. E. 1, 7, 10. p. 56. ἐς τὸ βάραθρον ἐμβληθῆναι. O. 18, 2. εἰς κόπρον ἐμβληθέν. etc. Speciatim et proprie dicitur de semine, quod terrae iniicitur, O. 17, 10. 11. Sic 8, 9. ἡ δ' ἀταξία ὅμοιον — οἷόν περ εἰ γεωργὸς ὁμοῦ ἐμβάλοι κριθὰς, καὶ πυροὺς καὶ ὄσπρια. cf. Wetsten. ad Matth. 10, 34. et mox n. 3. Simile est de plantis, quae in terram demittuntur, O. 19, 2. τὸ φυτὸν ἐμβαλεῖν. ¶ 2) *coniicere in mala, in pericula, stürzen*. Aπ. 4, 5. 6. ἡ ἀκρασία εἰς τοὐναντίον αὐτοὺς ἐμβάλλει. Ἱπ. 3, 9. τὸν ἀναβάτην — εἰς τὰ χαλεπώτατα ἐνέβαλον. Paulo aliter Aπ. 4,

4,

4, 11. πόλιν εἰς στάσιν ἐμβάλλοντος. ¶ 3) *obiicere pabulum.* Π. 8, 1, 13. ἵπποις — σῖτον ἐνέβαλλε. 8, 6, 6. ἵπποις χόρτον ἐμβάλλετε. A. 1, 9, 15. ἵπποις ἐμβάλλειν τὸν χιλόν. Hinc (coll. n. 1.) iocus O. 17, 9. εἰ ἡ ἀσθενὴς γῆ ἰσχυροτέρα γίγνεται, ἥν τις πλείονα καρπὸν αὐτῇ ἐμβάλλῃ, ὥσπερ τὰ ὑποζύγια. Fischerus ad Theophr. charr. 4, 2. et in ind. dicit, ἐμβάλλειν per ſe et ſimpliciter valere *pabula* ſ. *gramina obiicere.* ¶ 4) *obdere peſſulum.* A. 7, 1, 7. ἀποκλείσων τὰς πύλας, καὶ τὸν μοχλὸν ἐμβαλών. it. §. 10. ¶ 5) *immittere, adhibere.* Πο. 4, 5. ζεύγη — ἣν ἐπὶ πλεῖον τῶν ἱκανῶν ἐμβάλλῃ τις in agrum. §. 39. εἰ μὴ πλείονας ἀνθρώπους (ſeruos) ἐμβάλοιμεν in argentifodinas. c. dat. O. 17, 12. ἐμβάλλειν σκαλέας τῷ σίτῳ. Sic frenum equo. Poll. 1, 207. οὐκ ἐμβλητέον σκληροὺς χαλινούς. Iπ. 6, 7. ἵνα τὸν χαλινὸν ὀρθῶς ἐμβάλῃ. 9, 9. ἐὰν δὲ τραχὺς (ſup. χαλινὸς) ἐμβληθῇ. ¶ 6) *inducere.* A. 4, 7, 15. ἐπεὶ δὲ ἐνέβαλεν εἰς τὴν ἑαυτοῖς πολεμίαν. Paulo ante erat ἄξει. 6, 2, 11. Poteſt tamen vtroque loco etiam verti: *iter facere, intrare,* ſup. in hoſtium regionem. ¶ 7) *ferire.* Iπ. 8, 4. ἔχων τις μάστιγα ἢ ῥάβδον ἐμβαλέτω ἰσχυρότατα. ¶ 8) *afferre, efficere in animo,* vt Lat. *iniicere.* Π. 1, 1, 5. ἐπιθυμίαν ἐμβαλεῖν τοῦ αὐτῷ χαρίζεσθαι. 1, 6, 16. προσδοκίας ἀγαθῶν ἐμβαλών. Aγ. 1, 28. E. 3, 4, 19. τὸ καταφρονεῖν τῶν πολεμίων ῥώμην τινὰ ἐμβαλεῖν πρὸς τὸ μάχεσθαι. Aπ. 3, 5, 5. c. dat. Π. 1, 6, 12. p. 64. στρατιᾷ προθυμίαν ἐμβαλεῖν. §. 16. προθυμίαν ἐμβαλεῖν στρατιώταις. 3, 3, 8. 7, 1, 9. v. φιλονεικία. 8, 1, 13. Σ. 8, 37. Dii σοὶ Αὐτολύκου ἔρωτα ἐνέβαλον. pro quo Chariton 8, 1. ἐμβαλεῖν αὐτὸν εἰς ἔρωτα, ad q. l. vid. Doruill. p. 651. Iπρ. 2, 5. cf. ὁμόνοια. ¶ 9) *infligere.* v. πληγή. ¶ 10) In re venatoria: a) *impellere, compellere.* K. 6, 25. ἕως ἂν — canis leporem εἰς τὰς ἄρκυς ἐμβάλῃ. Hinc metaph. Aπ. 3, 11, 9. b) *ponere, tendere.* K. 6, 9. τὰ δίκτυα τεινέτω ἐν ἀπέδοις, ἐμβαλλέτω δὲ τὰ ἐνόδια εἰς τὰς ὁδούς. it. in medio, K. 10, 7. εἰς τοὺς ὅρμους ἐμβάλλεσθαι τὰς ἄρκυς. ¶ 11) βουλήν. Π. 2, 2, 10. ἐμβαλεῖν περὶ τούτου βουλὴν εἰς τὸν στρατόν, *referre ad exercitum.* ¶ 12) λόγους, *mate-*

te-

teriam colloquendi proponere. Π. 2, 2, 1. p. 100. εὐχαριστότατοι λόγοι ἐμβληθήσονται. it. λόγον, referre ad alios deliberandi causa, Π. 2, 3, 3. et c. περὶ, Π. 2, 2, 11. ἐμβαλεῖν περὶ τούτου λόγον. 6, 1, 10. Hinc Π. 5, 5, 13. σὺ δὲ ἡμῖν ἔμβαλε περὶ τούτου, Steph. putabat excidisse vel λόγον, vel βουλὴν, vel ψῆφον. Sed rectius intelligitur, vt Act. 4, 15. συνέβαλλον πρὸς ἀλλήλους, sed Eurip. Phoenn. 700. συμβαλεῖν βουλεύματα. Sic medium, Π. 2, 2, 13. συνεδόκει ἐμβαλέσθαι ἐπὶ (leg. περὶ) τούτου τὸν λόγον. Zeun. e Cod. Guelf. habet συμβαλέσθαι — λόγους. v. συμβάλλεσθαι nr. 6. ¶ 13) ψῆφον, suffragium ferre. Π. 2, 2, 13. ἐμβαλεῖν περὶ τούτων ψῆφον. Plene Pollux 8, 127. εἰς ἐχῖνον τὰς ψήφους ἐμβαλόντες. ¶ 14) Omisso pronomine reciproco: influere. A. 1, 2, 8. Μαρσύας — ἐμβάλλει εἰς τὸν Μαίανδρον. 4, 8, 1. E. 7, 4, 29. ¶ 15) irruere, irrumpere. a) in regionem hostilem, Αγ. 1, 16. E. 3, 4, 12. ἐμβαλὼν ἀπροσδοκήτως. 4, 7, 4. μέλλοντος αὐτοῦ ἐμβάλλειν — ἐμβεβληκότος. Ιπρ. 7, 4. c. διὰ, E. 3, 2, 18. ἐμβαλόντος τοῦ Ἄγιδος δι' Αὐλῶνος. 4, 7, 3. c. εἰς, Cf. nr. 6. vbi similia sunt exempla. Π. 3, 3, 9. p. 179. ἐπειδὰν ἐμβάλλωσιν οἱ πολέμιοι εἰς τὴν σὴν χώραν. §. 11. ἐνέβαλεν εἰς τὴν πολεμίαν. Αγ. 1, 29. E. 3, 5, 4. 7, 1, 13. Απ. 3, 5, 4. Ιπρ. 7, 2. bis. A. 3, 5, 10. ἐμβαλεῖν εἰς αὐτοὺς, h. e. in eorum regionem. c. εἰς et διὰ, A. 3, 5, 11. διὰ τῶν ὀρέων εἰς Καρδούχους ἐμβάλλειν. E. 3, 2, 17. c. κατὰ, prope. E. 4, 2, 8. ἐμβαλόντων αὐτῶν κατὰ τὴν Ἐπιεικίαν. c. aduerbiis: Π. 2, 1. ... p. 88. ὁπότε δεῦρ' ἐμβάλλει. 6, 1, 22. ἐμβαλεῖν που τῆς ἐκείνων χώρας. E. 4, 4, 16. οἱ δὲ πολλαχόσε τῆς Ἀρκαδίας ἐμβαλόντες. b) in hostes, A. 1, 8, 17. ἐμβαλὼν σὺν τοῖς ἑξακοσίοις, κ. κ. 3, 4, 7. ἐμβάλλειν οὐκ ἐτόλμησεν. Αγ. 1, 31. E. 3, 4, 23. 7, 2, 14. it. in medio, Π. 3, 2, 12. p. 216. ἢν κατὰ τὸ καρτερὸν ἐμβαλόμενοι ἴωμεν — ἐπὶ τοὺς πολεμίους. c. dat. Π. 7, 1, 9. ἔμβαλλε τοῖς πολεμίοις. E. 4, 7, 7. 5, 3, 4. 7, 2, 14. c. aduerbb. Π. 7, 1, 16. ἦ μὲν ἐνέβαλον — ἦ μὲν ἐνέβαλε. Marg. Steph. συνέβαλε. E. 7, 5, 23. ὅπῃ ἐμβαλὼν διακόψειε. Dicitur etiam de curribus, E. 4, 1, 9. τὰ ἅρματα ἐμβαλόντα διεσκέδασε τὸ ἀθρόον. et de nauibus,

nibus, v. Poll. 1, 124. E. 1, 6, 24. ἐμβαλούσης τῆς νεὼς, *irruptione, cum naue sua in hostes facta.* 5, 1, 13. ἀναγκάζοντι ἐμβάλλειν, *aggredi naues mare depraedantes.* quod tamen paulo durius videtur. Schneiderus rectius interpretatur *impellere remos.* Ap. Homer. Odyss. κ, 129. sic est ἐμβαλέειν κώπῃσι. Phauorin: ἐμβαλεῖν — τὸ ταῖς κώπαις κροῦσαι. Cf. Suid. in v. ἐμβαλεῖς. c. dat. E. 5, 1, 24. μὴ ἐμβαλεῖν ταῖς ὑστάταις. In his omnibus Fischer. ad Weller. gramm. gr. p. 170. intelligit ἑαυτὸν. Ellipticam saltem esse hanc locutionem, docent loci hi: Π. 7, 1, 14. ἅρματα κατὰ τὸ δεξιὸν καὶ τὸ εὐώνυμον ἅμα ἐνέβαλλε, *currus immittebat.* et 7, 3, 1. ἐμβαλὼν τὸ ἅρμα εἰς τοὺς Αἰγυπτίους. ¶16) In var. lect. permutatur c. ἐκβάλλειν. v. ibi nr. 9.

ἔμβαμμα, *intinctus.* Ita Plinius vocauit. Sed Columella vtitur ipso nomine *embammata,* quae Beroaldus interpretatur *liquamina multiformia, quibus intingimus bucellas escarum,* gulae prorsus irritamenta. Π. 1, 3, 4. παροψίδας καὶ παντοδαπὰ ἐμβάμματα. Portus et Hutch. verterunt *condimenta.*

ἐμβάπτειν, *intingere.* Π. 2, 2, 1. p. 102. ὃ δὲ λοιπὸν ἦν τοῦ ἐμβάπτεσθαι — τοῦτο πως ἀνέτρεψεν. Vertunt *quod reliquum erat intinctus.* Sed Muret. legi vult ἐμβάμματος, quod Zeun. recepit. Exempla verbi ἐμβάπτειν collegit Wetsten. ad Matth. 26, 23.

Ἐμβὰς, *Embas,* in exercitu Cyri praeerat Armeniis in proelio, Π. 5, 3, 16. p. 299. In marg. Leuncl. vocatur Ἐμβάτας.

ἐμβάται, *calcei,* genus ocrearum, quibus crura et femora muniebantur. Pollux 4, 115. et 7, 91. dicit esse κωμικὰ ὑποδήματα. Sed 7, 85. ἐμβάδες dicuntur εὐτελὲς ὑπόδημα, Θρᾳκῶν τὸ εὕρημα, τὴν δὲ ἰδέαν κοθόρνοις ταπεινοῖς ἔοικε. Ammonius contra: ἐμβάδες, τὰ κωμικὰ ὑποδήματα. ἔμβατα (leg. ἐμβάται) δὲ, τὰ τραγικά. Sic quoque Ptolemaeus Ascalonita §. 42. et Thom. Mag. vbi Oudendorp. agit de istorum nominum differentia. Et teste Schol. Luciani ad Iou. Trag. ἐμβάται sunt ξύλα, ἃ βάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγικοὶ, ἵνα φανῶσι μα-

μακρότεροι. Dio Caſſius 63, 22. coniungit κεθόρνους et ἐμβάτας, vbi v. Reimar. qui et ipſe de discrimine horum verborum agit, et Xenophontem dicit vocabulo ἐμβάται abuti, quia nec in argumento proprio illud adhibeat, nec e ligno, ſed e corio ἐμβάτας factos esſe oſtendat. Iπ. 12, 10. ὁπλισθείη δὲ ταῦτα (np. κνῆμαι καὶ πόδες), εἰ ἐμβάται γένοιντο σκύτους, ἐξ οἵου περ αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται.

ἐμβατεύειν, *quaerere.* Heſych: ἐμβατεύσας· ζητήσας. Σ. 4. 27. ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀμφότεροι ἐμβατεύετέ τι. v. Bos exercitt. in N. T. p. 206. et Wetſten. ad Coloſſ. 2, 18. Caſtal. corrigit ἐνεβατεύετε. Zeun. maullt ἐμαστεύετε, Reisk. ἐματεύετε. v. Zeun.

ἐμβιβᾶν et ἐμβιβάζειν, ¶ 1) *in naues imponere* ſ. *inducere,* vt εἰσβιβάζειν. A. 5, 7, 5. ὑμᾶς ἐμβιβῶ. quae eſt forma Attica. E. 5, 1, 8. εὐθὺς ἐμβιβάσας (np. τοὺς ναύτας) ἐπηκολούθει. Plene A. 5, 3, 3. ἐς τὰ πλοῖα τοὺς ἀσθενοῦντας ἐνεβίβασαν. E. 5, 1, 24. ἐμβιβάσας τινὰς ναύτας ἐς δώδεκα ναῦς. it. in medio, E. 5, 1, 16. ἐπειδὴ δὲ ἦλθον, ἐμβιβασάμενος αὐτοὺς εἰς τὰς ναῦς ἔπλει. Hinc ¶ 2) metaph. O. 14, 4. ἐμβιβάζειν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοὺς οἰκέτας, *efficere vt iuſtitia proficiant, iuſtitiam docere.* Mer. Caſaubonus ad Antonin. 10, 8. metaphoram putat ductam eſſe ab iis qui nauem conſcendunt, ſed Gataker. dicit, poſſe etiam ab aquis, ſiue balneariis ſiue tinctoriis, tractam videri, de quibus et ipſis ἐμβιβάζειν dicatur.

ἔμβλεμμα, *intuitus.* K. 4, 4. ἀπὸ τῶν ἀναβλεμμάτων καὶ ἐμβλεμμάτων τῶν ἐπὶ τὰς καθέδρας τοῦ λαγῶ.

ἐμβλέπειν, *intueri.* Aπ. 3. 11, 10. de Theodota: ὡς ἂν ἐμβλέπουσα χαρίζοιο. c. dat. Π. 1, 3. 2. ἐμβλέπων αὐτῷ ἔλεγεν, vbi eſt mirantis.

ἐμβοᾶν, *clamore canes incitare.* K. 6, 17. ἐμβοώντων (imperatiu. Atticus pro ἐμβοάτωσαν) δὲ αὐτῷ (lepori) διωκομένῳ, ἰὼ κύνες. Nomen leporis h. l. in datiuo poſitum eſt. Sed Pollux 5, 85. in verbis ἐγκελεύσεως κυνηγέτου habet: ἐμβοάτω ταῖς κυσίν.

ἐμβολή, ¶ 1) *irruptio in regionem hoſtium.* A. 4, 1, 3. τὴν εἰς τοὺς Καρδούχους ἐμβολὴν ὧδε ποιοῦνται. E. 5, 4, 42. ἀχθόμενοι τῇ ἐμβολῇ, np. ſua in agros ali-

alienos. it. §. 47. 7. 2, 10. ¶ 2) *ipse aditus in regionem, fauces*, vt εἰσβολὴ, quocum etiam confunditur. v. εἰσβολὴ nr. 1. E. 4, 3, 5. ἐπορεύετο μέχρι πρὸς τὰ ὅρια. ὄντος δ' αὐτοῦ ἐν τῇ ἐμβολῇ. 4, 7, 7. τειχίσαι Φρούριόν τι ἐπὶ ταῖς παρὰ Κηλοῦσαν ἐμβολαῖς. 6, 4, 5. ἀπεκρούσθης τῆς ἐμβολῆς. ¶ 3) *impetus in hostes in proelio*. Suid: ἐμβολή· ὁρμή, ἐπιδρομή. Π. 7, 1, 9. παρεκάλει τοὺς σὺν σοὶ εἰς τὴν ἐμβολήν. Sic de pugna imaginaria, quae glebis fiebat, Π. 2, 3, 7. ἀντιτάξαντα suos ἑκατέρωθεν εἰς ἐμβολὴν, *ad conflictum*. ¶ 4) E. 4, 3, 6. ἐμβολὰς ἐχούσῃ τῇ τριήρει, πρὸς τὴν γῆν ἐξωσθῆναι. Vertunt *triremi rostrata*, quia ἔμβολα et ἔμβολοι sunt rostra nauium. cf. Thucyd. 2, 76. vbi ipsum ἐμβολὴ videtur trabs f. rostrum esse. Sed Wesseling. ad Diodor. 13, 10. et Doruill. ad Char. p. 626. malunt etiam h. l. de ὁρμῇ f. impetu accipere, quia sic apertum fiat, cur terrae illisa fuerit triremis. Fuerit igitur ἐμβολὰς ἔχειν fere i. q. ἐμβ. δέξασθαι ap. Charit. 7, 6. *impetu nauium irruentium peti*. Magis placet Schefferi sententia, de milit. nau. 3, 6. p. 235. vbi, „ἐμβολὴ, inquit, fiebat in latera, ἀναῤῥηξις in proram,“ et nostrum locum vertit: *triremi quae vulnera acceperat*.

ἔμβολον et ἔμβολος, *acies cuneata*. Aelian. tactic. c. 19. cum de rhombis equitum dixisset, pergit sic: τὸ δὲ ἥμισυ τοῦ ῥόμβου ἔμβολος καλεῖται, εἰς τρίγωνον μετασχηματιζόμενον. Omnino cf. Suid. E. 7, 5, 22. ἰσχυρὸν ἐποιήσατο τὸ περὶ ἑαυτὸν ἔμβολον. §. 24. τοῦ ἱππικοῦ ἔμβολον ἰσχυρὸν ἐποιήσατο. Vertitur vtroque loco *aciem cuneatam firmam reddere*. Videtur tamen requiri non ἐποιήσατο, sed ἐποίησε, vel vertendum *firme impressionem fecerat*. Nisi malimus medium accipere pro actiuo, cuius rei multa sunt exempla. v. ποιεῖσθαι nr. 23.

ἐμβροντᾷν, *attonitum reddere*. E. 4, 7, 7. πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ οἱ μὲν τινες πληγέντες, οἱ δὲ καὶ ἐμβροντηθέντες ἀπέθανον. Vbi πληγέντες sunt, *quos ipsum fulmen tetigit*, sed ἐμβροντηθέντες, *in furorem et stuporem coniecti* adeo vt tandem et ipsi morerentur. v. Hemsterhus. ad Lucian. Timon.

mon. p. 59. et Graeu. ad T. II. p. 778.

ἐμβρόντητος, *attonitus fulguribus*. A. 3, 4, 6. ταύτην τὴν πόλιν πολιορκῶν — οὐκ ἐδύνατο χρόνῳ ἑλεῖν. — Ζεὺς δὲ ἐμβροντήτους ποιεῖ τοὺς ἐνοικοῦντας, καὶ οὕτως ἑάλω. Videtur enim proprie accipiendum: *miſſis fulguribus eos ſiue in ſtuporem ſiue in furorem coniicit, ita vt non reſiſterent*, non de ſola ſtupiditate, quanquam grammatici ſic explicant: Heſych. per παραπεπληγμένος τὴν διάνοιαν, μαινόμενος. Suidas: καρδιόπληκτος, ἔκφρων, μαινόμενος. Moſchopul: ὁ ἔξω φρενῶν.

ἐμεῖν, *vomere*. Thom. Mag. et Phauorin: ἐξήμεσε κάλλιον ἢ ἤμεσε. Suid: ἤμων· ἐθέριζον. ἤμουν δὲ, ἤγουν ἐμέτῳ κατείχοντο. Toupius emendatt. 2, 18. reſpici putat ad A. 4, 8, 16. ὅσοι ἔφαγον — ἤμουν, καὶ κάτω διεχώρει αὐτοῖς.

ἐμμειδιᾷν, *ſubridere*, eleganter dicuntur canes K. 4, 3. ἐμμειδιῶσαι πρὸς (*propter*) τὰ ἴχνη, *hilari vultu adſpicientes*. cf. Hermog. de form. orat. p. 238.

ἐμμένειν, ¶ 1) *manere in aliquo loco*. A. 4, 7, 12. οὗτοι ἐνέμενον ἐν τοῖς πολίσμασι, *non exibant aduerſus Graecos*. ¶ 2) *religioſe ſeruare*. v. c. pacta, iusiurandum, etc. Sic Cornel. Nep. 17, 2, 4. *in pactione manſit*. cf. Wetſten. ad Gal. 3, 10. et Duker. ad Flor. 4, 2, 17. Ἀγ. 1, 11. ἐνέμεινε ταῖς σπονδαῖς. Ἀθ. 2, 17. ἢν δὲ μὴ ἐμμένωσι ταῖς συνθήκαις. E. 2, 4, 30. τοῖς ὅρκοις ἐμμένει ὁ δῆμος. 5, 1, 32. ὀμωμόκεσαν αἱ πόλεις ἐμμένειν τῇ εἰρήνῃ. 5, 3, 26. ὀμόσαντες ταύταις (np. συνθήκαις. Vulgo vitioſe ταῦτα) ἐμμένειν. 6, 5, 2. De ἐμμένειν τοῖς νόμοις v. in νόμος. Simpliciter de iis *qui conſtantes ſunt*. v. Fiſcher. ad Plat. Phaed. 41, 15. Π. 7, 5, 25. ὅπως ἐμμένοιέν τε καὶ ἐπιμελοῖντο τῆς ἀρετῆς. Facile e ſequentibus intelligitur τῇ ἀρετῇ. Ald. legit συμμένοιεν. cf. Eurip. Med. 753. ¶ 3) i. q. ſimplex μένειν. v. Abreſch. dilucidat. Thuc. 2, 2. Π. 1, 2, 16. νῦν ἔτι ἐμμένει μαρτυρία τῆς μετρίας διαίτης.

ἔμμετρος, *mediocris, aptus, ſufficiens*. Επ. 2, 4. quae quis hereditate accepit, γνώμῃ ἀγαθῇ ἔμμετρα γίνεται. Oppon. ὀλίγα.

ἔμμονος, ¶ 1) *conſtans, con-*

constanter tenens virtutem, quam didicit. Π. 3, 3, 24. p. 193. τούτοις ἐπίστευον ἐμμόνοις ἔσεσθαι. ¶ 2) *stabilis, diuturnus.* Π. 3, 3, 24. p. 192. τοιαῦται διάνοιαι ἐγγενήσεσθαι ἀνθρώποις καὶ ἔμμονοι ἔσεσθαι. 8, 1, 10. τὸ πείθεσθαι ᾤετο ἔμμονον εἶναι τοῖς — cf. Hesych. et Abresch. in Obs. Misc. Vol. VI. p. 274.

ἐμὸς, *meus.* ¶ 1) Σ. 5, 5. ἐμοὶ ὀφθαλμοὶ καλλίονες τῶν σῶν — οἱ μὲν σοὶ ὁρῶσιν — οἱ δὲ ἐμοὶ etc. §. 6. τῶν ῥινῶν ἡ σὴ ἢ ἡ ἐμὴ — οἶμαι τὴν ἐμὴν — οἱ ἐμοὶ ἀναπέπτανται. Cum adiectiuo, quod fortasse pro substantiuo potest accipi. v. εὔνους nr. 4. a. Cum artic. contract. Π. 8, 7, 3. p. 542. τοὐμὸν γῆρας. p. 544. τἀμὰ ἔργα. p. 550. ὄμμα τοὐμόν. — τοὐμὸν σῶμα. p. 551. μνῆμα τοὐμόν. Σ. 4. 16. τοὐμὸν κάλλος. ¶ 2) Απ. 3, 3, 3. τοῦτο οὐκ ἐμὸν οἶμαι τὸ ἔργον εἶναι, *non ad me pertinere curam equorum.* ¶ 3) οἱ ἐμοὶ, a) *familia mea.* Ο. 12, 5. εὐνοεῖν ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς. b) *exercitus meus.* Π. 3, 2, 13. εἴ τινα τῶν ἐμῶν ἀποστέλλοιμι. ¶ 4) τὰ ἐμὰ, np. πράγματα, *rerum mearum conditio et status.* Π. 6, 1, 2. ἔῤῥει τὰ ἐμὰ παντελῶς. Α. 7, 6, 23. τὰ ἐμὰ σκέψασθε ὡς ἔχει. ¶ 5) Legitur ἐμὴ ψυχὴ pro μοι ψ. v. ἐγὼ nr. 8. ¶ 6) Passiue: *mihi datus s. declaratus.* v. δωρεὰ, φιλία, εὔνοια.

ἔμπαλιν, *ratione contraria.* Hesych: ἔμπαλιν· ἐναντίον. Ιερ. 4, 5. τοῖς τυράννοις καὶ τοῦτο ἔμπαλιν ἀντέστραπται. Legitur pro ἐν πάλῃ. v. πάλη. Saepius c. artic. dicitur contracte τοὔμπαλιν. Phauorin: ου ἀντὶ τοῦ ου (adde: et οο) χρῶνται Ἀττικοὶ, ὡς — τοὔμπαλιν. Itaque τοὔμπαλιν est ¶ 1) *contra,* c. gen. Π. 8, 4, 15. δοκοῦσι τοὔμπαλιν, οὗ βούλονται, ἐφέλκεσθαι, *in partem a consilio suo alienam delabi.* v. Valkenar. ad Eurip. Hippol. 388. Α. 5, 7, 4. ἐὰν μέν τις εἰς τὴν Ἑλλάδα μέλλῃ ἰέναι, πρὸς ἑσπέραν δεῖ πορεύεσθαι· ἐὰν δὲ — εἰς τοὺς βαρβάρους, τοὔμπαλιν πρὸς ἕω. ¶ 2) *retro,* Α. 6, 6, 22. τοὔμπαλιν ὑποστρέψαντες ἐλθεῖν. Ε. 2, 1, 17. ἀποπλέοντας τοὔμπαλιν παρ' αὐτόν. 4, 4, 13. ¶ 3) Eodem modo εἰς τοὔμπαλιν est vel a) *contra,* Α. 4, 3, 16. οἱ πολέμιοι ὁρῶντες τοὺς ἀμφὶ Ξενοφῶντα θέοντας εἰς τοὔμπαλιν, *contra se.* vel b) *retro,* Α. 1, 4, 14. ἄπιμεν

μεν εἰς τοὔμπαλιν, reuertamur. 3, 5, 8. ἐπανεχώρουν εἰς τοὔμπαλιν, ἢ πρὸς Βαβυλῶνα. vbi Leunclau. et Morus bene vertunt: *retrocedebant auerſa a Babylone via*, ita vt τοὔμπ. conſtruatur c. ἤ.

ἐμπεδορκεῖν, *ſeruare iusiurandum*. Heſych: εὐορκεῖν. Suid: ἐμπέδως τηρεῖν τὰ ὅρκια. Λ. 15, 7. ἐμπεδορκοῦντος ἐκείνου.

ἐμπεδοῦν, *conſtanter ſeruare* iusiurandum vel promiſſa. Etymol. M. in v. ἔμπεδον· ἐμπεδῶσαι ἀντὶ τοῦ βεβαιῶσαι, ἐνισχῦσαι, ἀσφαλίσασθαι, ἑδραιῶσαι. Π. 4, 2, 4. πιστὰ δίδωσιν αὐτοῖς, ἦ μὴν, ἐὰν ἐμπεδῶσιν ἃ λέγουσιν, ὡς φίλοις χρήσεσθαι. 8, 8, 2. εἴτε ὅρκους ὀμόσαιεν, ἠμπέδουν, εἴτε δεξιὰς δοῖεν, ἐβεβαίουν. Sic Ariſtaenet. 2, epiſt. 16. iungit ἐμπεδῶσαι et ἀποδεῖξαι βεβαίαν. Α. 3, 2, 6. ἐμπεδοῦμεν τοὺς τῶν θεῶν ὅρκους, οἱ δὲ πολέμιοι ἐπιωρκήκασι. Αγ. 1, 12. ὅρκους ἐμπεδοῦντα — συνθήκας μὴ ψευδόμενον. Αθ. 2, 17. Ε. 3, 4, 6. ἐμπεδώσειν τὰς σπονδάς. 5, 1, 29. ἐμπεδώσειν ταῦτα, foedera. it. c. acc. perſ. Π. 5, 1, 10. Ὑρκανίους, οἷς τοὺς ὅρκους καὶ τὰς δεξιὰς ἔδωκα, ἐμπεδώσω. Rectius tamen Steph. et Hutch. legunt Ὑρκανίοις. Nam ſemper conſtruitur c. dat. perſ. et apud Noſtrum c. acc. rei, quanquam Pollux 1, 39. habet ἐμπεδοῦν ὅρκοις, vbi all. ὅρκους legunt, et Kuhn. ait vtrumque recte dici.

ἐμπειρία, *peritia*. Λ. 5, 5. παιδεύεσθαι τοὺς νεωτέρους ὑπὸ τῶν γεραιτέρων ἐμπειρίας. c. gen. Αθ. 1, 20. κυβερνῆται ἀγαθοὶ γίνονται, δι' ἐμπειρίαν τῶν πλοίων. Ιπρ. 5, 4. ἐμπειρία ἵππων δυνάμεως. c περὶ, Ε. 7, 1, 2. p. 437. ἐμπειρίᾳ τῶν ἄλλων προέχετε περὶ τὰ ναυτικά.

ἔμπειρος, ¶ 1) *peritus, rerum vſu ſapiens*. Α. 4, 5, 7. εἶπε τὶς τῶν ἐμπείρων. Κ. 10, 8. ἐγκελεύειν ταῖς κυσὶν ἕνα τὸν ἐμπειρότατον. §. 10. ὅστις ἂν ᾖ τῶν παρόντων venatorum ἐμπειρότατος. c. gen. a) locorum, Π. 5, 3, 16. p. 298. ὁδῶν ἔμπειρος. Α. 5, 6, 1. ἔμπειροι ἦσαν τῆς Παφλαγονίας. §. 3. p. 290. ἔμπειρός εἰμι τῆς χώρας. §. 12. 7, 3, 20. Ιπρ. 8, 3. equites et equi οἵγε τῶν τόπων ἔμπειροι. b) artium, Απ. 3, 4, 4. οὐδὲ ᾠδῆς γε — οὐδὲ χορῶν διδασκαλίας ἔμπειρος ὤν. 4, 7, 2. ἐδίδασκε ὅτου δέοι ἔμπειρον εἶναι ἑκάστου πράγματος τὸν ὀρθῶς πεπαιδευμένον. §. 4. ἀστρονομίας

ἐμ-

ἐμπείρους γενέσθαι. O. 4, 1. ἔμπειρον γενέσθαι τεχνῶν. Iπ. prooem. c) aliarum rerum, Π. 8, 7, 3. p. 543. τῶν πλειόνων ἐμπείρῳ, vtpote natu maiori, *der die meiste Erfahrung hat.* E. 7, 1, 2. p. 437. τῶν κατὰ θάλατταν ἀγώνων ἔμπειροι. O. 16, 5. 7. K. 6, 4. ἵνα ὦσιν canes ἔμπειροι τῶν κυνηγεσίων. it. c. περὶ, E. 1, 6, 5. ἄλλος τις ἐμπειρότατος περὶ τὰ ναυτικά. it. c. acc. vt videtur, Iερ. 1, 19. ἐκεῖνο εὖ οἶδ' ὅτι καὶ σὺ ἔμπειρος εἶ, ὅτι — Nisi ἐκεῖνο pendet ab οἶδα, et alterum ὅτι ab ἔμπειρος. Zeun. tamen ex Stobaeo recepit ἐκείνου, quia ἐκεῖνο referri ad οἶδα non possit. ¶ 2) Iερ. 6, 7. πολεμικῶν ἔμπειρος est *bellum expertus, qui militauit.*

ἐμπείρως ἔχειν, *peritum esse*, c. gen. A. 2, 6, 1. ἐκ πάντων τῶν ἐμπείρως αὐτοῦ ἐχόντων, *qui vsu eum norant.* Iπρ. 4, 6. ὅπως ἐμπείρως ἕξει τῆς — χώρας. Sed 5, 4. πῶς δ' ἂν ἐμπείρως ἔχοι, deest genitiuus.

ἐμπεταννύειν, *tendere.* Π. 1, 6, 19. p. 80. ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετάννυες.

ἐμπιμπλάναι et ἐμπιπλάναι. (Nam vtrumque reperitur. v. Reitz ad Lucian. T. II. p. 425.) ¶ 1) *implere.* Π. 8, 3, 15. ἐκπώματα αὐτῷ ἐμπιμπλάς. All. ἐκπιμπλ. A. 1, 7, 7. ἐμπιπλὰς ἁπάντων τὴν γνώμην, *spe et promissis animos mulcens.* Cf. εἰςπιμπλάς. Aπ. 1, 4, 6. τὴν ἀκοὴν δέχεσθαι πάσας φωνὰς, ἐμπίπλασθαι δὲ μήποτε, *obrui, ita impleri vt nouos sonos reciperenon possit.* c. gen. Π. 4, 2, 19. p. 224. μήτε ὕπνου μήτε ἀφροσύνης ἐμπίμπλασθαι. A. 14, 4. ὅπως μὴ ῥᾳδιουργίας οἱ πολῖται ἀπὸ τῶν ξένων ἐμπίπλαιντο, *commacularentur.* Aπ. 2, 1, 30. πρὶν ἐπιθυμῆσαι, πάντων (ἡδέων, inprimis cibis,) ἐμπίπλασαι. cf. αἰδὼς et εὐθυμία. ¶ 2) *satiare.* Aπ. 1, 3, 6. ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐμπίπλασθαι. Σ. 4, 37. πολλὰ ἐσθίων μηδέποτε ἐμπίπλαιτο. ¶ 3) ἐμπίπλασθαι item simpliciter est *edere.* Iερ. 1, 25. ὁ σπανίσας τινὸς οὗτός ἐστιν ὁ μετὰ χαρᾶς ἐμπιμπλάμενος. (Margg. et Cod. Lips. πιμπλάμενος.) Nam non loquitur de vorace. ¶ 4) c. particip. *finem facere.* A. 7, 7, 26. ὑπισχνούμενος οὐκ ἐνεπίμπλασο.

ἐμπιμπρᾷν et ἐμπιμπράναι, *incendere.* A. 5, 2, 3. ὁποῖα τῶν χωρίων ἁλώσιμα ἐδόκει, ἐμπιπράντες. 7, 4, 11. ἐνεπίμπρασαν, sup. τὰ οἰκή-

οἰκήματα. E. 6, 5, 22. ἐνε-πίμπρων τὰς οἰκίας. §. 32. τὰς ἀτειχίστους τῶν πόλεων ἐνεπίμπρασαν.

ἐμπίνειν, Hesych. πίνειν. Nam fere perpetuo hoc compositum pro simplici ponitur. cf. Obs. Misc. Vol. VI. p. 275. Π. 7, 1, 1. προσήνεγκαν οἱ θεράποντες ἐμφαγεῖν καὶ ἐμπιεῖν. Perperam etiam in nonnullis legitur A. 6, 1, 6. ἐμπίνοντες pro ἐπιόντες.

ἐμπίπτειν, ¶ 1) *incidere*. a) Venaticum est, et ponitur fere absolute. Π. 1, 6, 19. p. 81. ἵνα — αὐτὸς (lepus) ἑαυτὸν ἐμπίπτων in retia ἐνέδυ. K. 6, 10. de lepore: ἐμπεπτωκότος δὲ, np. εἰς τὰς ἄρκυς, quae verba saepe adduntur. v. ἄρκυς. Sic 10, 9. θέων δ' ἐμπεσεῖται. §. 18. ἐὰν δὲ θήλεια ᾖ ἡ ἐμπεσοῦσα. c. εἰς, Aπ. 3, 11, 8. δίκτυα ἱστᾶσιν — ᾗ φεύγουσιν lepores, ἵν' εἰς ταῦτα ἐμπίπτοντες συμποδίζωνται. c. dat. Aπ. 2, 1, 4. ὄρτυγες καὶ πέρδικες τοῖς θηράτροις ἐμπίπτουσι. c. aduerb. Aπ. 3, 11, 6. ἀράχνια — ὑφῃνάμεναι, ὅ τι ἂν ἐνταῦθα ἐμπέσῃ. b) Dicitur de militibus, Iπρ. 8, 20. ἐνέδραις ἐμπίπτοντες. Cf. ἐνέδρα. c) De variis rebus, E. 1, 3, 1. πρηστῆρος ἐμπεσόντος, *demisso* s. *delapso* in templum Mineruae. Π. 3, 3, 28. τοὺς εἰς τὰς τάφρους ἐμπίπτοντας. A. 5, 7, 15. ἐμπίπτουσιν εἰς τὴν θάλατταν. K. 9, 19. τὸ ξύλον tendiculae tractae — εἰς δικρόας τῆς ὕλης ἐμπίπτει φερόμενον a ceruo, et tunc haeret. it. in infortunium, Aπ. 3, 12, 2. εἰς τὰς ἀνάγκας τὰς ἀλγεινοτάτας ἐμπεσόντες. Margg. ἐκπεσ. ¶ 2) *inter currendum vel fugiendum fortuito vel imprudenter obuiam fieri*. c. εἰς, Π. 3, 1, 2. οἱ σὺν ταῖς γυναιξὶ ἰόντες ἐνέπεσον εἰς τοὺς ἐν τῷ ὄρει. 3, 3, 13. noctu κατάσκοποι ἐνέπιπτον εἰς τὰς προφυλακάς. Sic fere K. 3, 8. ἕτεραι (κύνες) ἀνοήτως ἐμπίπτουσαι εἰς τὰς ὁδούς. c. dat. Π. 7, 1, 14. οἱ ἵπποι οἱ μὲν ἔφευγον — οἱ δ' ἐνέπιπτον ἀλλήλοις. E. 6, 4, 13. φεύγοντες ἐνεπεπτώκεσαν τοῖς ἑαυτῶν ὁπλίταις. Margg. ἀνεπεπτώκ. quod Morus dicit esse exquisitum, et vertit *redierunt ad suos, vt ibi securi essent*, sed retinet vulgatum. ¶ 3) *irruere*. c. εἰς, Π. 1, 4, 22. εἰς τεταγμένους ἀτάκτως ἐμπεσόντες. A. 6, 5, 6. K. 10, 8. aper ἐὰν — ἐμπέσῃ εἰς πυκνοὺς homines collocatos. Cf. Poll. 5, 79. c. dat. E. 2,

4,

4, 12. ἐκπηδήσας ἐμπεσὼν τοῖς πολεμίοις. Ἱππ. 8, 25. Κ. 6, 23. διαῤῥιπτοῦσαι (canes) ταῖς οὐραῖς, καὶ ἑαυταῖς ἐμπίπτουσαι. Leuncl. *in se ipsas* (Fort. melius addatur *inuicem*) *ruentes*, np. saltu. ¶ 4) De timore aliisque affectibus, animum hominis occupantibus, vbi saepe respondet Latino *incessere*. Ιερ. 1, 19. κόρος ἐμπίπτει τῆς ἐδωδῆς. c. dat. Α. 3, 1, 10. ἔννοια αὐτῷ ἐμπίπτει. 5, 7, 16. λύσσα τις ὥσπερ κυσὶν ἡμῖν ἐμπεπτώκοι. Ε. 2, 2, 8. ἀθυμία ἐνέπεσε πᾶσιν. 5, 4, 42. Φόβος τῷ στρατεύματι ἐνέπεσε. 7, 1, 21. Θ. 21, 10. μένος ἑκάστῳ ἐμπέσῃ — καὶ φιλονεικία — καὶ φιλοτιμία. it. c. dat. et εἰς, Απ. 3, 12, 6. λήθη καὶ ἀθυμία καὶ δυσκολία καὶ μανία πολλοῖς — εἰς τὴν διάνοιαν ἐμπίπτουσιν. Sed Ε. 7, 5, 6. hostes dicuntur ipsi εἰς ἀθυμίαν ἐμπεσεῖν. cf. ἀθυμία. ¶ 5) De morbis: *ingruere*. c. dat. Π. 8, 3, 16. νόσον φαςκων ἐμπεπτωκέναι τοῖς κτήνεσι. Αγ. 10, 1. ¶ 6) De vento vehementer flante, i. cum impetu irruente, Απ. 3, 8, 9. ἵνα οἱ ψυχροὶ μὴ ἐμπίπτωσιν (margg. παρεμπίπτ.) ἄνεμοι. Cf. Poll. 1, 111. 7) De tempore: *aduenire*. Κ. 5, 84. ὅταν ἀναγρία ἐμπίπτῃ. ¶ 8) Legitur pro ἐπιπίπτειν. v. ibi nr. 3. it. pro πίπτειν. v. πίπτειν nr. 2. et 5.

ἐμπλεῖν, *nauibus vehi*. Ο. 8, 8. ἄλυποι ἀλλήλοις εἰσὶν οἱ ἐμπλέοντες, inprimis remiges.

ἔμπλεων, *plenum*. Α. 1, 2, 22. πεδίον — δένδρων ἔμπλεων καὶ ἀμπέλων. Sed all. σύμπλεων.

ἐμπλήθειν, ¶ 1) *implere*. Ε. 2, 4, 8. ξυνετάξαντο ὥστε ἐμπλῆσαι τὴν ὁδόν. 7, 1, 9. οἱ Θηβαῖοι — διαταξάμενοι καὶ ἐμπλήσαντες τὸ πεδίον. c. gen. Π. 5, 5, 5. ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ὄμματα. Α. 1, 10, 8. τῶν ἱππέων ὁ λόφος ἐνεπλήσθη. Αγ. 2, 8. ἐλπίδων πάντας ἐνέπλησε. Ἱππ. 8, 10. cf. αἰδὼς et Φρόνημα. Paulo aliter Ε. 2, 4, 1. οἱ τριάκοντα — πολλοὺς ἄγοντες ἐνέπλησαν τὰ Μέγαρα καὶ τὰς Θήβας τῶν ὑποχωρούντων, *effecerunt vt replerentur Megara*. ¶ 2) *satiare*. Π. 1, 3, 4. εὐθυτέρα παρ' ἡμῖν ἡ ὁδός ἐστιν ἐπὶ τὸ ἐμπλησθῆναι, np. cibis, sed non immodice. c. particip. Π. 1, 4, 14. πρὶν Κῦρος in venatione ἐμπλησθείη βάλλων. Simile est Αγ. 2, 8. v. nr. 1.

ἐμπνεῖν, *inspirare*. Ε. 7, 4, 32. τοιοῦτοι, οἵους τὴν ἀρε-

ἀρετήν (fortitudinem) θεὸς μὲν ἂν ἐμπνεύσας δύναιτο — ἀποδεῖξαι. FeſtiueΣ. 4, 14. c. dat. διὰ τὸ ἐμπνεῖν τι τοὺς καλοὺς τοῖς ἐρωτικοῖς.

ἐμποδίζειν, ¶ 1) *impedire*. Π. 6, 3, 2. εἴ τι ἐμποδίζοι in itinere. Ιπρ. 8, 14. in fuga equites et equi ὑπὸ τοῦ πλήθους — ἐμποδίζοντες πολλὰ ἂν ἀλλήλους κακουργοῖεν. c. acc. Π. 2, 3, 5. p. 119. τὼ χεῖρε προέχων, ἐνεπόδιζον τὸν παίοντα. Α. 4, 3, 22. μὴ ἐμποδίζειν ἀλλήλους in itinere. Απ. 1, 2, 4. τὴν ἕξιν ὑγιεινὴν — τῆς ψυχῆς ἐπιμέλειαν οὐκ ἐμποδίζειν. Eleganter Απ. 2, 3, 18. εἰ τὼ πόδε — ἐμποδίζοιεν ἀλλήλω. it. de rebus apte ſuo loco diſpoſitis, Ο. 8, 13. οὕτω κατακείμενα — οὔτε ἄλληλα ἐμποδίζει etc. In var. lect. permutatur c. ἐμπωλεῖν. v. ibi. ¶ 2) Απ. 4, 3, 9. ἐκεῖνο μόνον ἐμποδίζει με, ὅτι — *dubitationem mihi iniicit, impedimento eſt, quo minus credam*.

ἐμπόδιον, *impedimentum*. Proprie adiectiuum eſſe, in quo reticeatur ſubſtantiuum, dicit Doruill. ad Char. 1, 9. extr. Α. 7, 8, 2. φαίνεταί τι ἐμπόδιον, in extis. Ιπρ. 4, 8. πολλὰ ἐν πολέμῳ τὰ ἐμπόδια συμπίπτει, quo minus ſpeculatores nunciare poſſint. c. dat. Ε. 5, 2, 29. ἐμπόδιον ἂν αὐτῷ πάντα γενέσθαι. cf. ſequens vocabulum, et Witter. ad Thom. Mag. in v. ἐμποδών.

ἐμπόδιος, *qui impedimento eſt*. Α. 7, 8, 2. ἐμπόδιός σοι ὁ Ζεὺς ὁ Μειλίχιος. vbi all. ἐμπόδιον.

ἐμποδών, *impedimento*. Etymol. M. explicat verbis ἐμπόδισμα et κώλυμα, ſed agit etiam, vt Thomas, de aliis notionibus. Cf. Poll. 5, 134. Ponitur ¶ 1) omiſſo verbo, Κ. 5, 21. ἐμποδὼν γὰρ (np. ἐστὶ) τὸ σκοτεινόν. c. μὴ οὐχί, Α. 3, 1, 10. τί ἐμποδών, μὴ οὐχὶ — ἀποθανεῖν; *quid prohibet, quo minus* — h. e. *certiſſime puto futurum eſſe*. c. dat. Κ. 13, 16. πρὸς τὰ θεῖα τοῖς μὲν (improbis) οὐδὲν ἐμποδὼν ἀσεβεῖν, *hi non dubitant*. et c. μὴ οὐχί, Ιπ. 11, 13. τί ἔτι ἐμποδὼν τούτῳ, μὴ οὐχὶ — ποιεῖν. ¶ 2) c. εἶναι et dat. Α. 5, 7, 6. τί γάρ; ἄρχοντας αἱρουμένων ὑμῶν ἐγὼ τίνι ἐμποδών εἰμι; Ε. 2, 3, 16. ἐμποδὼν νομίζοντες αὐτὸν εἶναι τῷ μὴ ποιεῖν. 3, 4, 9. 3, 5, 5. 6, 3, 5. Sic eleganter reſpicitur ad primam notionem, Κ. 9, 19. ἀφελκόμενον τὸ ξύλον ἐμποδὼν ὅλῳ ἐστὶ τῷ σώματι,

σώματι, ne currere possit. c. gen. rei, Π. 6, 1, 22. τὰ παρὰ σου λεγόμενα ἐμποδὼν μάλιστ' ἂν εἴη ὧν βούλονται πράττειν (quo minus perficiant, quae volunt). εἴη δ' ἂν ἐμποδὼν, εἰ — 8, 5, 12. p. 529. ἐμποδὼν ἀλλήλοις πολλῶν καὶ ἀγαθῶν ἔσεσθε, quo minus consequamini. A. 4, 8, 12. εἰσὶν ἡμῖν ἐμποδὼν τοῦ μὴ εἶναι. All. perperam τὸ μὴ εἶναι. Ιερ. 8, 1. ¶ 3) c. γίγνεσθαι. c. dat. Π. 4, 2, 20. εἰ ἐμποδών τι ποιησαίμεθα γενέσθαι ἡμῖν. Et c. gen. rei, Π. 2, 4, 17. p. 137. ἀποσοβοῦντες ἂν ἐμποδὼν γίγνοιντο τοῦ μὴ ὁρᾶν αὐτούς. 3, 1, 5. τὸ ψευδόμενον Φαίνεσθαι τοῦ συγγνώμης τυγχάνειν ἐμποδὼν ἀνθρώποις γίγνεται. (Margg. καθίσταται, quod glossema videtur.) E. 6, 5, 38. p. 428. ἐμποδὼν γενέσθαι τοῦ ἄρξαι τῶν Ἑλλήνων.

ἐμποιεῖν, *efficere.* ¶ 1) in corpore, Απ. 1, 4, 11. dii ἀκοὴν καὶ στόμα ἐνεποίησαν. c. dat. K. 7, 4. αἱ πλησμοναὶ σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. Sic fere 5, 20. lepores ἐμποιοῦντες ἴχνεσιν ἴχνη sua, vt ea turbent. cf. λιμός. ¶ 2) in animo, Ιερ. 1, 28. αἱ θεραπεῖαι — ἐὰν ἐλλείπωσιν, δεινὰς ὀργὰς καὶ λύπας ἐμποιοῦσι. 8, 4. Απ. 4, 6, 14. ὁ στάσεις παύων καὶ ὁμόνοιαν ἐμποιῶν in ciuibus. O. 12, 11. τὸ μεθύειν λήθην ἐμποιεῖ πάντων. c. dat. A. 2, 6, 10. αἰδῶ τοῖς στρατιώταις, — ἐμποιῆσαι hortando. 6, 5, 10. τὸ ἐφέπεσθαι καὶ τοῖς κακίοσι θάῤῥος ἐμποιεῖ. Λ. 15. 8. τοῖς πολίταις Φθόνον ἐμποιῆσαι legibus τῆς δυνάμεως. Απ. 2, 1, 20. αἱ ἡδοναὶ — ψυχῇ ἐπιστήμην ἀξιόλογον οὐδεμίαν ἐμποιοῦσι. O. 9, 13. δικαιοσύνην αὐτῇ ἐνεποιοῦμεν exemplo. §. 12. erat ἐδιδάσκομεν. 15. 1. bis. Ιπ. 5, 3. it. sq. ὡς, A. 2, 6, 5. ἐμποιῆσαι τοῖς παροῦσι (intellige: *vt statuant*), ὡς οὐκ ἀπειστέον εἴη. Sic c. verbali, O. 21, 7. ἐμποιῆσαι suadendo s. persuadendo τοῖς στρατιώταις, ἀκολουθητέον εἶναι. cf. ἐλπὶς nr. 2. πόθος nr. 1. vbi etiam de loco Απολ. 7. et Φιλονεικία.

ἐμπολέμοις legit Steph. O. 4, 3. v. Ernest. et supr. δοκεῖν nr. 5.

ἐμπολή, ¶ 1) *merx.* Moeris: ἐμπολή, τὰ Φορτία, Ἀττικῶς· τὸ δὲ ἐκ τῶν Φορτίων συνειλεγμένον, Ἑλληνικῶς. Hesych: ἐμπολή· κέρδος. οἱ δὲ τὰ Φορτία, ἢ τὴν ἀργυρέην ἀλλαγήν. v. omnino Fischer. ind. ad Palaeph. E. 5, 1, 20. ὁλκάδας γεμούσας τὰς μέν τινας

νας σίτου, τὰς δὲ καὶ ἐμπολῆς. Intelligi poteſt ἄλλης. ¶ 2) *emtio*. Π. 6, 2, 11. p. 374. εἰ δέ τις ἐκ[illegible] χρημάτων προσδεῖσθαι νομίζει εἰς ἐμπολὴν, *ad coemendas merces*, — λαμβανέτω. Ad hunc locum Fiſchero reſpicere videtur Pollux 3, 127. Ξενοφῶν δὲ καὶ τὴν ἐμπολὴν ἐπὶ τοῦ ἀγοράζειν ἔταξε. Iungermannus et idem ſentit, et huc trahere quoque vult locum priorem.

ἐμπορεύεσθαι, *mercaturam exercere*. Λ. 7, 1. ὁ μὲν γεωργεῖ, ὁ δὲ ναυκληρεῖ, ὁ δ' ἐμπορεύεται. Πο. 3, 1. 3. Male E. 5, 3, 3. in quibusdam pro ἐπορεύοντο legitur ἐνεπορεύοντο.

ἐμπόρευμα, ¶ 1) *merx*. v. Gramm. Πο. 3, 4. πλοίοις καὶ ἐμπορεύμασιν ὠφελεῖν τὴν πόλιν. Fortaſſis etiam reddi poſſit *mercatura*. ¶ 2) Ιερ. 9, 11. οὐκ ἔστιν ἐμπορεύματα λυσιτελέστερα, ἢ ὅσα ἄνθρωποι ἄθλων ὠνοῦνται. Hic omnino videntur intelligi *artificia* l. *negotia*, *quaeſtus genera*. Heſych: ἐμπόρευμα· πραγματεία, ἐμπορία.

ἐμπορία, ¶ 1) *mercatura*, inprimis magna. v. καπηλεία et Salmaſ. de vſurr. paſſim. Ιερ. 9, 9. εἰ δὲ καὶ ἐμπορία ὠφελεῖ τι πόλιν. ¶ 2) *merx*. Πο. 3, 2. οἱ ἀργύριον ἐξάγοντες καλὴν ἐμπορίαν ἐξάγουσι.

*ἐμπορίζεσθαι, *ſuppeditare*. Πο. 4, 38. πάντων ἅμα γιγνομένων ἡμᾶς ἂν ἅπαντα δέοι ἐμπορίζεσθαι. Sed praeter Steph. in edit. 1. et Leuncl. atque Welſ. in omnibus legitur ἐκποριζ.

ἐμπόριον, ¶ 1) *forum*, locus vbi merces venduntur. Pollux 9, 34. refert ad τὰ περὶ τοὺς λιμένας μέρη. Cf. Etymol. M. in v. ἔμπορος. Xenophon ei tribuit peculiarem magiſtratum, Πο. 3, 3. εἰ δὲ καὶ τῇ τοῦ ἐμπορίου ἀρχῇ ἆθλα προτιθείη τις. Sigonius de rep. Athen. 4, 3. p. 537. oſtendit e Demoſthene, Thesmothetas de pactis et iniuriis mercatoriis cognouiſſe. Habet etiam Pollux δίκας. ¶ 2) *oppidum maritimum mercaturae aptum*, *eine Handelsſtadt*. A. 1, 4, 6. E. 5, 2, 12. p. 300. ¶ 3) *ipſae merces*. Πο. 1, 7. Attica et mari προσάγεται ὧν δεῖται — καὶ κατὰ γῆν δὲ πολλὰ δέχεται ἐμπόρια.

ἔμπορος, *mercator*, proprie quidem, et ſaepe apud Xenophontem, *qui mare traiicit*. v. Etymol. M. cf. Heſych. et Suid. Sed Π. 6, 2, 11. p. 373. eſt

est is, *qui in exercitu vendit merces.* A. 5, 6, 9. 11. Aγ. 1, 21. παιδάρια ἐμπόρων. Πο. 3, 2. §. 4. iungit ἐμπόρους καὶ ναυκλήρους, vt §. 12. et 5, 3. Sed 4, 40. μετοίκους καὶ ἐμπόρους. atque 3, 12. 13. distinguit ἐμπόρους ab ἀγοραίοις. E. 1, 6, 27. παρήγγειλε — τοῖς ἐμπόροις τὰ χρήματα σιωπῇ ἐνθεμένους ἐς τὰ πλοῖα ἀποπλεῖν. Ιερ. 9, 9. Aπ. 3, 4, 2. οἱ ἔμποροι χρήματα συλλέγειν ἱκανοί εἰσι. 3, 7, 6. opponit inter se τοὺς ἐμπόρους ἢ τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταβαλλομένους. Θ. 20, 27. οἱ ἔμποροι Φιλόσιτοί εἰσι. Iπ. 4, 7. ἔσονται (κατάσκοποι) καὶ — ἐξ ἐμπόρων. πᾶσαι γὰρ αἱ πόλεις τοὺς εἰσάγοντάς τι ἀεὶ ὡς εὐμενεῖς δέχονται.

ἐμπραΰνειν, *mitigare.* v. παντοδαπὸς nr. 2.

ἐμπρήθειν, *incendere.* A. 4, 4, 9. in hostium regione τὰς οἰκίας ἐνέπρησαν. Aθ. 2, 14. οἱ πολέμιοι οὐδὲν τῶν σφῶν ἐμπρήσουσιν οὐδὲ τεμοῦσιν. E. 1, 2, 3. κώμας πολλὰς ἐνέπρησαν. 1, 6, 27. τὸ στρατόπεδον ἐμπρήσας. 1, 3, 1. ὁ ἐν Φωκαίᾳ νεὼς τῆς Ἀθηνᾶς ἐνεπρήσθη. 1, 6, 1. ὁ παλαιὸς τῆς Ἀθηνᾶς νεὼς ἐν Ἀθήναις ἐνεπρήσθη. 4, 5, 4. ὁ νεὼς τοῦ Ποσειδῶνος τῇ νυκτὶ καιόμενος. ὑφ᾽ ὅτου δὲ ἐνεπρήσθη, οὐδεὶς οἶδεν.

ἔμπροσθεν, ¶ 1) *ante, a parte antica.* Redundat c. προπορεύεσθαι iunctum. v. προπορ. A. 5, 6, 3. p. 291. πολεμίων πολλῶν μὲν ἔμπροσθεν ὄντων, per quos iter faciendum, πολλῶν δὲ ὄπισθεν ἑπομένων. E. 4, 2, 8. κατεστρατοπεδεύσαντο ἔμπροσθεν ποιησάμενοι τὴν χαράδραν, *vt ante se haberent.* 4, 3, 2. ἦγεν — τοὺς ἡμίσεις μὲν ἔμπροσθεν, τοὺς ἡμίσεις δ᾽ ἐπ᾽ οὐρᾷ ἔχων. c. gen. Π. 2, 2, 2. p. 103. ἐκεῖνος προελθὼν τοῦ λοχαγοῦ ἔμπροσθεν, πρότερος ἐπορεύετο. 3, 2, 2. ἔμπρ. ἡμῶν ἡγεῖσθε. 3, 3, 13. oppon. ὄπισθεν. A. 1, 8, 17. τοῖς αὐτοῦ τεταγμένοις ἔμπροσθεν. Eosdem mox vocat τοὺς πρὸ βασιλέως τεταγμένους. Hinc τὸ ἔμπροσθεν, *pars anterior.* E. 2, 3, 23. τὸ ἔμπροσθεν τοῦ βουλευτηρίου. quod alias dicit πρόθυρα. 3, 4, 13. προΐδοιεν, τί τοὔμπροσθεν εἴη. Sed Steph. et all. τἄμπροσθεν. Sic plur. A. 5, 4, 18. τὰ ἔμπροσθεν corporis. 6, 3, 8. προελαυνέτω — καὶ σκοπείτω τὰ ἔμπροσθεν, an hostes adsint. Aπ. 2, 3, 19. τὰ ἔμπροσθεν καὶ τὰ ὄπισθεν ἰδεῖν. K. 4, 1. σκέλη μείζω τὰ ὄπισθεν τῶν ἔμπροσθεν. Paulo ante σκέλη τὰ πρόσθια. 5, 30. it. §. 31.

31. τῶν ἔμπρ. ποδῶν. Sic οἱ ἔμπροσθεν, *qui praecedunt in exercitu*. Π. 2, 4, 3. τοῖς ἔμπροσθεν εἵποντο. Α. 4, 5, 15. οἱ δ᾽ ἔλεγον, ὅτι οἱ ἔμπρ. οὐχ ὑποχωροῖεν. Ε. 4, 3, 16. ἀποχωροῦντες — ἔπιπτον — διὰ τὸ μὴ προορᾶν τοὺς ἔμπροσθεν. Margg. τὰ ἔμπρ. ¶ 2) *contra*. Π. 2, 2, 2. p. 103. στὰς ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν, (*ex aduerſo*) βλέπων εἰς τὸν λόχον. Sic Α. 4, 3, 11. in duobus codd. legitur ὅπως — τοὺς ἔμπροσθεν (*hoſtes ſibi oppoſitos*) νικῶεν. Vulgo eſt πρόσθεν. Sed Ιπ. 12, 12. εἰς τοὔμπροσθεν Leuncl. recte mutauit in εἰς τοὔπισθεν, quia oppon. εἰς τὸ ἀντίον. ¶ 3) *antea, olim*. Π. 3, 3, 23. εἰ μὴ ἔμπροσθεν τοῦτο μεμελετηκότες εἶεν. Paulo poſt eſt πρόσθεν. Πο. 4, 28. οὐ καὶ νῦν ὥσπερ ἔμπροσθεν; §. 27. erat πρότερον. Hinc Α. 2, 1, 1. ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ, *ſuperiori*. Alias πρόσθεν. vid. λόγος nr. 13. Cf. χρόνος nr. 1. g. Α. 3, 4, 1. ἐν τῇ ἔμπρ. προςβολῇ. Cod. Eton. πρόσθεν. Sed v. Hutchinſ. ad h. l. Contra in eod. Cod. Α. 7, 7, 21. ἔμπροσθεν eſt pro πρόσθεν. cf. πρόσθεν nr. 3. c. Ε. 4, 5, 12. Απ. 4, 8, 3. τῶν ἔμπρ. πάντων ἀνθρώπων μάλιστα ἐθαυμάζετο. ¶ 4) In var. lect. permutatur c. ἔπρεπε. v. πρέπειν nr. 4. it. c. πρόσθεν. v. ſupra nr. 2. 3. et πρόσθεν nr. 3. c.

ἐμπρόσθιος, *anterior*. Ιπ. 11, 2. ὑποτιθέναι τὰ ὀπίσθια σκέλη ὑπὸ τὰ ἐμπρόσθια.

ἐμπωλεῖν, *vendere*. v. Pierſon. ad Moerin. p. 156. Α. 7, 5, 3. c. acc. pretii: ἔλεγον ὅτι οὐ πλεῖον ἐμπωλῆσαι. Cod. Eton. ἐμποδίσαι.

ἐμπώλημα affert Steph. in theſauro tanquam Xenophonteum. Sed vel in mente habuit πώλημα (v. ibi), vel perperam intellexit locum Pollucis 7, 8. v. πράσιμος.

ἐμφαγεῖν, i. q. φαγεῖν. Π. 7, 1, 1. v. ἐμπίνειν. Α. 4, 2, 1. ἦν μὲν δείλη, ἤδη δ᾽ ἐκέλευον αὐτοὺς ἐμφαγόντας πορεύεσθαι. 4, 5, 7. ἐάν τι φάγωσιν, ἀναστήσονται — ἐπειδὴ δὲ ἐμφάγοιεν, ἀνίσταντο. Ε. 4, 5, 8.

ἐμφαίνεσθαι, *apparere*. Π. 1, 4, 3. ἐμφαίνεταί τι αὐτοῖς νεαρὸν, h. e. *in iis*. Additur ἐν diſerte Σ. 7, 4. τὸ χαλκεῖον λαμπρὸν ὂν — ἐν αὐτῷ ἄλλα ἐμφαινόμενα παρέχεται. cf. ἐκφαίνεσθαι, pro quo eſt in var. lect.

ἐμφανὴς, ¶ 1) *conſpicuus, omnium conſpectui expoſitus*. Π. 8, 7, 3. p. 549. οὐ γὰρ ἐν σκότῳ ὑμᾶς οἱ θεοὶ

θεοὶ ἀποκρύπτονται, ἀλλ' ἐμφανῆ πᾶσιν ἀνάγκη ζῆν τὰ ὑμέτερα ἔργα. Ay. 9, 1. ὁ μὲν σπανίως ὁρᾶσθαι, Ἀγησίλαος δὲ ἀεὶ ἐμφανὴς εἶναι. K. 12, 19. ὥσπερ αὐτοῖς ἐκείνη ἐμφανής ἐστιν, οὕτω καὶ αὐτοὶ ὑπ' ἐκείνης ὁρῶνται. ¶ 2) *manifestus.* Ιερ. 9, 10. εἰ κατὰ πάντων ἐμφανὲς εἴη, ὅτι — Paulo aliter ¶ 3) E. 5, 2, 10. exulibus redduntur τὰ ἐμφανῆ κτήματα, h. e. *de quibus nulla controuersia erat, quae iis exulantibus nemo emerat aut alio modo occupauerat.* Oppon. ἀμφίλογον. Fortassis hic locus illustrari possit ex formula εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν, de qua v. Hesych. Suid. Pollux 8, 33. et Harpocrat. p. 140. ibique Maussac. et Vales. ¶ 4) *lucidus.* Aπ. 3, 8, 10. ναοῖς καὶ βωμοῖς χώραν εἶναι πρεπωδεστάτην, ἥτις ἐμφανεστάτη. ¶ 5) Aπ. 4, 3, 13. οἱ ἄλλοι ἡμῖν τὰ ἀγαθὰ διδόντες, οὐδὲν τούτων εἰς τὸ ἐμφανὲς ἰόντες διδόασιν, *in lucem prodeuntes, palam.* Ernesti e Cod. MS. scripsit τοὐμφανές. De formula ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, v. ἐκ nr. 19. Sed ἐν τῷ ἐμφανεῖ ἐλθεῖν A. 2, 5, 4. vertunt: *ad me palam venire,* h. e. sine insidiis. cf. φανερός. Schol. Thucyd. 2, 21. ἐν τῷ ἐμφανεῖ explicat φανερῶς. Fort. etiam reddi possit *in conspectum meum,* vel *bona fide, vt amici, nil suspicantes.*

ἐμφανίζειν, *declarare, demonstrare.* Hesych: ἐμφανίζων· φανεροποιῶν. Π. 8, 1, 9. ἐμφανίζων καὶ τοῦτο, ὅτι περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο μηδένα ἀδικεῖν. 8, 2, 1. φιλανθρωπίαν τῆς ψυχῆς ὡς ἠδύνατο μάλιστα ἐνεφάνιζεν. Ay. 1, 12. Τισσαφέρνην ἐμφανίσας (*cum palam ostendisset* l. *fecisset vt omnibus appareret,* np. quiescendo) ἐπίορκον, ἄπιστον πᾶσιν ἐποίησεν. Aπ. 4, 3, 4. ἄστρα — ἡμῖν τὰ ὥρας τῆς νυκτὸς ἐμφανίζει, *clare ostendunt.* Synon. est σαφηνίζειν.

ἐμφανῶς, *in propatulo, palam.* A. 5, 4, 18. ταῖς ἑταίραις — ἐμφανῶς συγγενέσθαι.

ἐμφέρειν, v. ἐκφέρειν n. 8.

ἐμφερής, *similis.* Suid: ἐμφερεῖς· ἀντὶ τοῦ ὁμοίους. v. Hesych. et Abresch. animaduu. ad Aeschyl. p. 422. et infr. προσεμφερής. Dicitur de exemplo simili, Π. 5, 5, 10. p. 333. ἵνα εἴπω τὸ μάλιστα τῷ ἐμῷ πάθει ἐμφερές.

ἐμφράττειν, *obsepire, obstruere.* E. 5, 2, 5. ἐμφραχθείσης τῆς ἀποῤῥοίας, np.

np. fluuii. Paulo ante erat ἀπέχωσε. K. 10, 7. ἐμφράττων τῇ ὕλῃ καὶ τὰ ῥεύματα.

ἔμφρουρος, ¶ 1) *qui adhuc obnoxius est obeundis militaribus excubiarum muneribus.* Ita Perizon. ad Aelian. V. H. 6, 6. exponit Λ. 5, 7. οὐδὲ γὰρ ὑπὸ φαυλοῦ τὸν ἔτι ἔμφρουρον ἔξεστι πορεύεσθαι. Leuncl. *qui necdum militiae vacationem impetrauit.* Sed Morus et Zeun. intelligunt *eum qui nondum liberatus est a paedagogi custodia*, h. e. *adolescentem imberbem.* ¶ 2) *custos, praesidiarius.* E. 1, 6, 9. ἐμφρούρων ὄντων Ἀθηναίων Methymnae. §. 10. dicuntur φρουροί.

ἔμφρων, *mente praeditus.* Απ. 1, 4, 4. ζῶα ἔμφρονα. Videntur homines intelligendi. Oppon. εἴδωλα ἄφρονα.

ἐμφύειν, *inserere.* Λ. 3, 5. Λυκοῦργος — τὸ αἰδεῖσθαι ἐμφῦσαι βουλόμενος αὐτοῖς. Hanc lectionem, quam Stobaeus confirmat, recepit Steph. et Leuncl. Olim legebatur ἐμφυῶσαι, it. ἐμφυσιῶσαι, vt in MS. Lipf. Vtraque lectio notata est in Margg. Morus ἐμφυῶσαι putat ortum esse ex ἐμφύεσθαι. Sed non opus est vt cum Zeunio passiue intelligatur. Ita scribendum esset ἐμφῦναι. Nam ἐμφῦσαι semper actiue significat. Tribuitur autem plerumque deo, vt sit *innasci iubere.* v. c. Απ. 1, 4, 6. βλεφαρίδας ἐμφῦσαι. §. 7. τὸ ἐμφῦσαι ἔρωτα τῆς τεκνοποιΐας, ἐμφῦσαι δὲ ταῖς γειναμέναις ἔρωτα τοῦ ἐκτρέφειν — ἐοικε μηχανήμασι — §. 13. τὴν ψυχὴν τῷ ἀνθρώπῳ ἐνέφυσε. ii. §. 15. 4, 3, 11. Ο. 7, 24. ὁ θεὸς — τῇ γυναικὶ ἐνέφυσε καὶ προσέταξε τὴν τῶν νεογνῶν — τροφήν.

ἐμφύεσθαι, *innasci, natura inesse.* Π. 5, 2, 15. p. 285. τοῦ φόβου ἀπαλλάξοντας, θάρσος δὲ ἐμφύσεται. *orietur in animo.* Λ. 3, 3. καταμαθὼν τοῖς τηλικούτοις μέγιστον φρόνημα ἐμφυόμενον. Ιερ. 1, 31. τῷ τυράννῳ οὐ φῂς παιδικῶν ἔρωτας ἐμφύεσθαι. §. 30. erat ἐγγίγνεσθαι. 7, 3. ἡ φιλοτιμία οὔτ' ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις ἐμφύεται, οὔτ' ἐν ἅπασιν ἀνθρώποις. οἷς δ' ἂν ἐμφύῃ τιμῆς τε καὶ ἐπαίνου ἔρως — 9, 8. Απ. 3, 5, 17. ἐξ ὧν πολλὴ μὲν ἀπειρία καὶ κακία τῇ πόλει ἐμφύεται, πολλὴ δὲ ἔχθρα καὶ μῖσος ἀλλήλων τοῖς πολίταις ἐγγίνεται. Hic tamen all. habent ἐμφυτεύεται. K. 5, 8. ἐν ὕδατι, ἐάν τι ᾖ — ἐμπεφυ-

πεφυκὸς ἐν τούτῳ. Hoc enim perfectum habet vim palliui. v. φύειν.

* ἐμφυσιῶσαι, v. ἐμφύειν.

ἐμφυτεύεσθαι, v. ἐμφύεσθαι.

ἔμφυτος, *innatus, a natura insitus.* Απ. 3, 7, 5. αἰδὼ δὲ καὶ φόβον οὐχ ὁρᾷς ἔμφυτα ἀνθρώποις ὄντα;

* ἐμφῦσαι, v. ἐμφύειν.

ἔμφωνος, *canora et ferrea voce praeditus.* E. 2, 4, 13. ὁ κῆρυξ μάλ' ἔμφωνος ὤν. Sed margg. εὔφωνος, quod est vsitatius. v. ind. Mori.

ἐν, ¶ 1) *in.* Proprie iungitur datiuo, quod est tralatitium. Sed hoc omisso, est c. gen. Απ. 3, 13, 3. bis: ὕδωρ τὸ ἐν Ἀσκληπιοῦ, np. ἱερῷ. cf. Ἅιδης. ¶ 2) *per.* Vel est pro ablatiuo caussae, modi etc. Π. 1, 6, 19. p. 75. ἵνα μηδ' ἐν τούτοις τοὺς φίλους βλάπτοιτε, *his artibus.* A. 3, 1, 1. ἀπιόντων τῶν Ἑλλήνων — ἐν ταῖς σπονδαῖς. Potest tamen etiam de tempore explicari. Λ. 7, 5. ἐξ ἄλλων χρηματίζεσθαι ἐν τοῖς τοιούτοις (*per haec instituta, hac ratione*) διεκώλυσε. Αθ. 1, 2. τῶν ἀρχῶν μετεῖναι ἔν τε τῷ κλήρῳ, καὶ ἐν τῇ χειροτονίᾳ. §. 4. ἐν αὐτῷ τούτῳ φανοῦνται — διασώζοντες. O. 2, 12. εἰ μὴ ἄλλος αὐτῷ παράσχοι ἐν τοῖς αὐτοῦ (αὐλοῖς) μανθάνειν. Sic Π. 6, 2, 10. pro οἶνον τοσοῦτον, ὅσος ἱκανὸς ἔσται ἐθίσαι ἡμᾶς ὑδροποτεῖν, in margg. est: οἶνον τοσ. ἐν ὅσῳ ἱκανὸν ἐστ. quae tamen nominis ἱκ. constructio non placet, quanquam commoda visa Camerario. ¶ 3) *propter.* Π. 1, 3, 14. ἐν τούτῳ (*propterea*) με ἔπαισεν. Weisk. malit ἐπὶ pro ἐν. (Alii explicant e nr. 14.) 1, 4, 22. προθυμότεροι ὄντες ἐν τῷ τοιούτῳ (quia Cyrum vident etiam persequentem) εἰς τὸ διώκειν. 1, 6, 16. ἐν πίστει, *um seinen guten Credit zu erhalten.* 2, 1, 2. οὐκοῦν ἐν τούτῳ (quia his armis instructi) τῶν πλειόνων ἡ νίκη. Ιερ. 8, 6. παιδικὰ, ἐν οἷς δὴ κατεμέμψω τὴν τυραννίδα, *quo quidem nomine.* Ιπ. 9, 11. ἐν τῷ τοιούτῳ, *propter eiusmodi caussam,* h. e. propter clamorem tubarumque sonum. ¶ 4) *cum.* De eo, qui aliqua re instructus est, qui habet s. gerit aliquid. Π. 2, 3, 5. p. 120. ἐν μεγάλοις φορτίοις — τρέχειν. Απ. 3, 9, 2. ἀσπίδας καὶ δόρατα λαβόντες διαμάχεσθαι — ἐν πέλταις καὶ ἀκοντίοις — ἐν τόξοις διαγωνίζεσθαι. Ιπ. 10, 6. ἃ δὲ ὑπὸ τοῦ τραχέος παιδευθῇ, ταῦτα καὶ ἐν τῷ

λείῳ

λαίῳ ποιῇ. Hutch. et Raphel. ad Luc. 14, 31. huc referunt Π. 1, 6, 19. p. 83. μήτ' ἐν σαυτῷ, μηδ' ἐν τῇ στρατιᾷ, et vertunt: neque solus neque cum exercitu. Sed vereor vt recte. v. nr. 12. Magis huc pertinet A. 4, 2, 14. ἐπῄνησαν ἐν πολλαῖς οἰκίαις καὶ ἐπιτηδείοις δεψιλέσι. Nam ἐν ad ἐπιτηδ. relatum, est cum, instructi. cf. ἄφθονος. Sic dupliciter significat Απ. 3, 11, 4. παροῦσαν ἐν ἐσθῆτι καὶ θεραπείᾳ οὐ τῇ τυχούσῃ. ¶ 5) coram, inter. Inprimis post verba dicendi, Π. 1, 5, 6. ἔλεξεν ἐν αὐτοῖς τάδε. 3, 3, 25. ταῦτα ἀπαγγέλλετε αὐτῷ ἐν ἅπασιν. 4, 5, 9. ἐν πᾶσι τὴν ὀργὴν αὐτοῦ — ἔλεγε. 5, 3, 15. 7, 1, 6. bis. it. §. 8. 8, 2, 7. c. datt. consequ. nemo audebat de Cyro loqui, ἀλλ' ὡς ἐν ὀφθαλμοῖς πᾶσι καὶ ὡσὶ βασιλέως τοῖς ἀεὶ παροῦσιν, οὕτως ἕκαστος διέκειτο. A. 6, 1, 2. ὅτι περὶ τούτων ἐν τῇ στρατιᾷ βουλεύσοιντο. 6, 5, 14. vbi etiam verti potest apud. Σ. 4, 25. Απ. 2, 7, 1. ἐγὼ δὲ καὶ ἐν τούτοις, ἃ σύνοιδα αὐτῷ. Pollis etiam vertere hoc in genere, vel ex his, vel de his. ¶ 6) inter. De numero, etc. E. 1, 5, 5. αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς στασιάζοντες. vbi verti potest contra. O. 4, 4. ἐν τοῖς καλλίστοις — ἡγούμενον εἶναι ἐπιμελήμασι γεωργίαν. 11, 20. Gl. εἶναι nr. 29. c. ¶ 7) apud, inter. Π. 1, 3, 2. ἃ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις — ἐν Πέρσαις δέ. 1, 4, 25. 8, 5, 12. p. 528. Κῦρος — εὐκλεεῖς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἐποίησεν. 8, 7, 3. p. 549. δυνατοὺς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδείξει. A. 7, 7, 26. ἄτιμον ὄντα ἐν τοῖς στρατιώταις. §. 29. est sine ἐν: τοῖς στρατιώταις ἀτιμότερος. Sed ibid: παριδεῖν με ἀνομοίως ἔχοντα ἐν τῇ στρατιᾷ. Aϑ. 1, 18. δίκην δοῦναι καὶ λαβεῖν οὐκ ἐν ἄλλοις τισὶν, ἀλλ' ἐν τῷ δήμῳ. O. 11, 8. τιμῆς ἐν πόλει καὶ εὐνοίας ἐν φίλοις. ¶ 8) ad, apud. De vicinia locorum. v. quos laudant Dorvill. ad Chariton. 1, 1. et 4, 1. Abresch. dilucc. Thuc. p. 119. Gottleber ad Plat. Menex. 13. Π. 7, 1, 21. ἐστρατοπεδεύσατο ἐν Θυμβράροις. A. 4, 8, 17. πόλιν — ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ. Aγ. 2, 23. ἐν Λεύκτροις συμφορᾶς γεγενημένης. cf. Λεύκτρα. 7, 5. ἐν τῇ ἐν Κορίνθῳ μάχῃ. E. 1, 5, 6. τὰς ἐν τῇ Ἐφέσῳ ναῦς. 2, 1, 5. τὴν ἐν Νοτίῳ ναυμαχίαν. 2, 2, 4. ἐστρατοπέδευσεν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ. 3, 5, 10. ἐν Ἁλιάρτῳ γενόμενος

Lysander, quam tamen deinde oppugnat. 4, 8, 34. ἐν Κορίνθῳ. 6, 5, 27. ἐν τῷ — ἱερῷ ἐφαίνοντο οἱ ὁπλῖται. it. ἐν τῷ τεμένει. 7, 1, 24. ἐν Πλαταιαῖς. 7, 2, 20. ἐν Πελλήνῃ. 7, 5, 11. ἐν τῇ πόλει. §. 18. ἐν Λακεδαίμονι — ἐν Μαντινείᾳ. Απ. 3, 5, 4. 3. 12, 1. Huc referri poteſt Π. 7, 2, 1. πρὸς τῷ τείχει τῷ ἐν Σάρδεσι, vbi ἐν fere eſt *circa*. Sic Π. 1, 3, 2. pro ἐπὶ θύραις in Cod. Guelf. eſt ἐν ταῖς θύρ. A. 1, 9, 2. pro ἐν ταῖς βασιλέως θύραις marg. et 2 codd. legunt ἐπὶ, (quod eſt vſitatius. (v. θύρα nr. 3) 1, 4, 6. pro ἐν τῇ θαλάττῃ 2 codd. habent ἐπὶ τῇ θ. Cf. θάλαττα. 4. 5, 17. iidem codd. pro ἦσαν ἐν τῇ κώμῃ habent πρὸς τῇ κ. 6, 4, 1. ἐν eſt in nonnullis pro πρὸς τῷ λιμένι. E. 5, 3, 23. pro ἐν τῇ πόλει all. habent ἐπὶ τῇ π. ¶ 9) *pro*. Σ. 4, 4. ἐν μισθῷ οἰκοῦσι. Hanc locutionem Bach. contra alios defendit, quia eodem modo dicatur ἐν τόκῳ. cf. Fiſcher. ad Theophr. charr. 23, 5. et infra μισθός. Huc referunt Σ. 2, 1. ταῦτα ἐπιδεικνὺς ὡς ἐν θαύματι, *miraculi loco*. ¶ 10) *ſecundum*. Π. 1, 2, 2. ἐπαιδεύθη ἐν Περσῶν νόμοις. Sic ἐν ῥυθμῷ, *ad numerum*, A. 5, 4, 7. 6, 1, 4. Σ. 2, 8. etc. v. ῥυθμ. ¶ 11) *poſt*. A. 4, 7, 6. ἐν τοῖς δένδροις ἑστάναι, np. vt a lapidibus defenderentur. Opp. ἔξω τῶν δένδρων. §. 7. eſt ὑπὸ pro ἐν. ¶ 12) Videtur dici de obiecto, Π. 1, 6, 19. p. 75. πλεονεκτεῖν οὐκ ἐν ἀνθρώποις (*zur Probe an*) ἐπαιδευόμεν, ἀλλ' ἐν θηρίοις, ἵνα μηδ' ἐν τούτοις τοὺς φίλους βλάπτοιτε. (De hoc vltimo ἐν v. n. 3.) p. 76. διδάσκειν ταῦτα ἔδει ἐν ἀνθρώποις. Margg. ἐπ' ἀνθρ. it. p. 83. vbi all. explicant per μετά. v. n. 4. ¶ 13) De poteſtate: Π. 8, 7, 3. p. 544. ὅσον ἐν ἐμοί, *quantum in me eſt*. O. 7, 14. τί ἐγὼ — δυναίμην; ἐν σοὶ πάντα ἐστίν, *tu maxime potes*. ¶ 14) De tempore: Π. 7, 1, 18. ἐστρέφοντο ἐν ταῖς πληγαῖς, *dum ictus fiebant, inter ipſos ictus*. Cf. A. 3, 1, 1. ſupra nr. 2. Aγ. 1, 34. ἐν δυοῖν ἐτοῖν, *intra*. Sic Πο. 4, 23. Aliter Π. 7, 5, 20. οὐδαμοῦ ἄνθρωποι εὐχειρωτότεροί εἰσιν ἢ ἐν σίτοις καὶ ποτοῖς καὶ λουτρῷ — ἐν τούτοις. Απ. 2, 1, 32. τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων — τῶν ἐν πολέμῳ ἔργων. Intell. ὄντων ſ. γενομένων. Cf. n. 17. a. Ιπ. 7, 15. ἐν ταῖς στροφαῖς — ἐν μικρῷ, np. χρόνῳ.

v.

v. omnino μικρὸς nr. 11. Sic ἐν βραχεῖ et βραχεῖ χρόνῳ. v. βραχύς. K. 3, 1. ἐν πολλῷ χρόνῳ. 6, 3. ἐν τῷ δέοντι, *quando opus est.* Hinc a) ἐν ᾧ, *dum.* Π. 2, 2, 13. 3, 2, 2. 3, 3, 21. 4, 2, 10. A. 1, 10, 7. 2, 2, 7. 4, 2, 12. 5, 1, 11. 7, 1, 10. O. 17, 10. etc. Plene Π. 5, 4, 20. ἐν ᾧ μὲν χρόνῳ. Πο. 4, 3. ἐν ᾧ γε μὴν χρόνῳ. E. 1, 6, 7. ἐν τῷ χρόνῳ, ᾧ. Sed Aπ. 3, 9, 12. est ἐν ᾧ πράγματι. b) ἐν τούτῳ, *interea, tum.* Π. 3, 3, 7. 7, 1, 15. καὶ ἄλλοθι δῆλον — καὶ ἐν τούτῳ ἐδήλωσεν. (Hic tamen explicari etiam poteſt e nr. 2.) 7, 4, 5. A. 1, 8, 8. 1, 10, 4. 4, 6, 17. 5, 3, 1. 5, 6, 14. 5, 7, 15. Aπ. 2, 1, 27. etc. it. contractum c. καί, A. 6, 6, 3. κἀν τούτῳ. it. ſic, vt pene redundare videatur, Iερ. 8, 3. προσειπάτω φιλικῶς — ἐν τούτῳ τὴν — πρόσρησιν εὐφραίνειν τὸν ἀκούσαντα νομίζεις; Poſſis tamen vertere *hoc facto.* Saepe legitur ἐν δὲ τούτῳ, vt Π. 3, 2, 6. 6, 1, 4. 7, 4, 4. A. 2, 4, 4. 4, 7, 8. 5, 5, 6. 7, 2, 7. it. ἐν τούτῳ δέ, vt Π. 3, 3, 22. A. 1, 5, 15. 4, 6, 17. E. 1, 1, 23. Plene: Π. 3, 1, 4. ἐν τούτῳ δὴ τῷ χρόνῳ. 6, 2, 1. 8, 1, 8. A. 4, 2, 11. 5, 6, 7. et 7, 6, 1. ἐν δὲ τούτῳ τῷ χρόνῳ. Sic E. 3, 4, 20. et 6, 2, 9. it. 1, 1, 18. ἐν δὲ τῷ χρόνῳ τούτῳ. Cf. χρόνος nr. 1. it. A. 1, 7, 8. ἐν δὲ τῷ καιρῷ τούτῳ. 1, 8, 10. ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ. E. 3, 1, 13. K. 9, 7. 10, 10. cf. οὗτος nr. 14. c) ἐν ᾧ — ἐν τούτῳ, *dum, vbi, ſi, — interea, tum.* Π. 1, 6, 19. p. 78. ἐν ᾧ γιγνώσκεις ἀσθενεστάτους γιγνομένους, ἐν τούτῳ μάλιστα φυλάττεσθαι· ἐν ᾧ δ' ἂν τοὺς πολεμίους αἰσθάνῃ εὐχειρωτοτάτους γιγνομένους, ἐν τούτῳ μάλιστα ἐπιτίθεσθαι. 2, 1, 7. 3, 3, 24. p. 193. 6, 1, 1. vbi pro ἐν ᾧ in margg. eſt ἕως, quod gloſſema putatur. E. 4, 2, 7. Plene Σ. 4, 1. ἐν τῷ χρόνῳ, ᾧ ἀκούω — ἐν τούτῳ. Eodem modo H. 1, 4, 4. ὡς — ἐν τούτῳ δή. 4, 6, 2. p. 257. ὡς — ἐν τούτῳ δέ. Iπ. 7, 17. ἐπειδὰν — ἐν τούτῳ. 10, 13. ὅταν — ἐν τούτῳ. d) ἐν ὅσῳ, *dum.* E. 6, 5, 16. 7, 5, 4. Plene Π. 5, 1, 8. θᾶττον, ἢ ἐν ὅσῳ χρόνῳ. e) ἐν τῷ παρόντι, *in praeſenti rerum conditione.* Π. 2, 4, 8. extr. f) ἐν τῷ μεταξύ, *interea.* Σ. 1, 14. cf. μεταξύ. g) ἐν τοιούτῳ καιρῷ, A. 3, 1, 30. et 5, 8, 2. it. ἐν τῷ τοιούτῳ et ἐν τοιούτῳ ſimpliciter. v. τοιοῦτος nr. 3. 4. et καιρὸς nr. 3. h)

ἐν τοσούτῳ χρόνῳ, Απ. 1, 3, 13. *intra tantum temporis spatium.* ¶ 15) pro εἰς. Π. 4, 5, 15. extr. καταβῆναι ἐν μέσῳ. cf. μέσος. 8, 3, 1. ἕπεσθε ἐν τῇ ῥηθείσῃ χώρᾳ. Hic tamen fort. rectius accipiatur de quiete, non de motu: *loco qui vobis indicabitur.* Α. 4, 8, 21. ἐλάσαντας ἐν τῇ θαλάττῃ. Hutch. *ad mare vsque.* Nil mali si *prope.* 5, 3, 7. ἰέναι ἐν Κορωνείᾳ. Ε. 2, 2, 2. ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀφικομένης τῆς παράλου. 4, 5, 5. οἱ ἐν τῷ Ἡραίῳ καταπεφευγότες. Paulo ante est ἐς τὸ Ἡραῖον κατέφυγον. Κ. 5, 8. ἐν τῇ θαλάττῃ διαῤῥιπτῶν — καὶ ἐν ὕδατι. (9, 20. iisdem pene verbis est εἰς.) 9, 8. ἀποχωροῦσιν — ἐν μέσαις — ἐν τῷ ὄπισθεν. cf. ἀνακουφίζειν, ἀπιέναι, ἀποβαίνειν, γνώμη nr. 3. f. οἴχεσθαι, πίπτειν. Hinc Α. 4, 6, 1. ἐν est in var. lect. pro εἰς. v. εἰσφορεῖν. et Αγ. 5, 7. εἰς οἰκίαν οὐδεμίαν κατήγετο, ἀεὶ δὲ ἡ ἐν νεῷ — ἡ ἐν φανερῷ, vbi Steph. et Hutch. e coniectura scribunt ἦν ἐν νεῷ, Bach. defendit ἡ ἐν ν. quod ἐν ponatur pro εἰς. Sed dura videtur Bachii ratio. v. Zeun. ¶ 16) pro ἐκ. Π. 1, 6, 2. ἐν ἱεροῖς δῆλον καὶ ἐν οὐρανίοις σημείοις. §. 18. γνοίης δ' ἂν — ἐν ἄλλοις τε πολλοῖς, καὶ — ἐν τοῖς κάμνουσιν. Ε. 7, 1, 2. p. 436. εὔδηλον ἐν τούτοις ἐστίν, ὅτι — Ιερ. 8, 4. Απ. 2, 7, 1. v. nr. 5. cf. δῆλος, σαφής, φανερός, et similia. ¶ 17) Facit periphrasin a) nominis, praecedente artic. Π. 2, 2, 10. οὐδὲν ἀνισώτερον νομίζω τῶν ἐν ἀνθρώποις, i. e. τῶν ἀνθρωπίνων. Sic Απ. 3, 6, 2. Ε. 7, 1, 22. τοὺς ἐν Σπάρτῃ, *Spartanos.* Ιερ. 1, 6. τὰ ἐν ὕπνῳ. Απ. 3, 5, 6. ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ναυσίν, *a nautis.* cf. ὁ nr. 11. l. b) aduerbii f. ablatiui, addito subst. Π. 1, 4, 6. et 5, 1, 8. ἐν καιρῷ, *opportune.* Cf. καιρός nr. 1. 4, 5, 17. οὐκ ἐν χλιδῇ (*delicate*) τεθράμμεθα, ἀλλὰ χαριτικῶς. 6, 1, 8. ἐν τῷ μέρει πάλιν, *vicissim.* Cf. τάχος nr. 3. et χάρις nr. 9. c) c. subst. et εἶναι, Π. 5, 2, 2. ὁ Κῦρος ἐν φροντίδι ἦν, *solicitus erat.* 8, 5, 8. ὅπου μάλιστα ἐν ὠφελείᾳ ἂν εἴη, *vtilissimum.* Πο. 4, 35. Ιερ. 10, 6. τῶν ἀεὶ ἐν ὅπλοις ὄντων, *qui armati sunt.* Π. 5, 2, 8. ἐν σίτῳ ὤν, *cibum capiens.* Cod. Guelf. vitiose ἐπὶ σίτῳ. cf. εἶναι n. 29. d) c. adiect. Ε. 2, 1, 16. ἐν καλῷ ὁρμεῖν, *commode,* in portu vbi commeatus est. Αγ. 2, 3. et

et E. 4, 3, 3. οὐκ ἐν καλῷ εἶναι, *non opportunum esse*. it. sequ. gen. E. 6, 2, 6. τὴν Κέρκυραν κεῖσθαι ἐν καλῷ μὲν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου (*sitam esse commode ad*) — ἐν καλῷ δὲ τοῦ τὴν Λακωνικὴν χώραν βλάπτειν, ἐν καλλίστῳ δὲ τῆς ἀντιπέραν ἠπείρου. Sic ἐν τῷ ἐμφανεῖ, i. e. φανερῶς, nisi hic ἐν est pro εἰς. cf. ἐμφανὴς nr. 4. it. ἐν ἴσῳ, ἐν φανερῷ, etc. v. ἴσος, φανερός. ¶ 18) c. inf. est pro gerundio cum *in*, vel verti potest *ita vt*, vel *dum*. Π. 1, 4, 5. ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ πειρᾶσθαι ποιεῖν. 1, 6, 19. p. 77. οὐ γὰρ — δοκεῖτε ἄγριοι πολῖται γενέσθαι, ἐν τῷ αἰδεῖσθαι ἀλλήλους συντεθραμμένοι. p. 80. ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐνέδυ. Ιερ. 1, 6. τὰ ἐν τῷ ἐγρηγορέναι. ¶ 19) Ponitur pro simplici instrumenti alioue ablatiuo, ita vt pene redundet. v. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 429. et Reitz. p. 835. Π. 3, 3, 18. οἱ θεοὶ σωτηρίαν προϋπισχνοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς. E. 3, 3, 11. δεδεμένος — ἐν κλοιῷ. Απ. 4, 6, 1. ἐν ὅσοις δηλώσειν οἶμαι, τοσαῦτα λέξω. Σ. 2, 26. ἵνα ἐν Γοργιείοις ῥήμασιν εἴπω. Ιπ. 1, 6. καμπτουσιν ἐν τοῖς γόνασι. 10, 3. ἐάν τις διδάξῃ τὸν ἵππον ἐν χαλαρῷ τῷ χαλινῷ ἱππεύειν. Ιπρ. 9, 9. προσημαίνωσιν—ἐν ἱεροῖς, ἐν οἰωνοῖς, ἐν φήμαις, ἐν ὀνείρασιν. Redundat etiam Λ. 9, 5. ἐν τοῖς νεωτέροις ὑπαναστατέον. Vbi Steph. ἐν mauult delere. cf. δηλοῦν, περικαλύπτειν, σημαίνειν. ¶ 20) Contra deest Αθ. 1, 5. ἔστι δὲ πάσῃ γῇ τὸ βέλτιστον ἐναντίον τῇ δημοκρατίᾳ. Steph. volebat ἐν πάσῃ γῇ. Cf. ἐνίσχεσθαι. ¶ 21) Confunditur c. ἐκ. v. ἐκ nr. 9. et 16. c. εἰς, v. supra nr. 15. c. ἐπὶ, v. supra nr. 8. 12. et 17. c. c. πρὸς, v. supra nr. 8. c. συν, v. σὺν nr. 11.

*ἐναγκυλᾶν, *amentare, iaculo amentum alligare*. quod faciebant, qui iacula iactui parabant. Hesych. quidem et Suid. ἀγκύλη explicant ἀκόντιον. Sed Pollux 1, 136. τὸ μέσον (τοῦ δόρατος), inquit, ἀγκύλη. et 5, 23. τὰ μὲν ἀκόντια ἐνηγκυλῆσθαι δεῖ διὰ τὴν ἄφεσιν· τὰ δὲ προβόλια διὰ τὴν ἐκ χειρὸς χρείαν οὐ δεῖται ἀγκύλης. cf. Schol. Eurip. Or. 1477. Strab. 4, p. 301. A. 4, 2, 16. τοξεύματα — ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς — ἀκοντίοις, ἐναγκυλῶντες. Hoc verbo in eadem historia vtitur Diod. Sic. 14, 27. ad q. l. Wesseling. laudat Vales.

ad

ad Euagr. hist. eccl. 3, 25. Cf. not. Mori et supra διαγκυλίζειν.

ἔναγχος, *nuper.* Timaeus lex. Platon. explicat: ἐν τῷ ἔγγιστα παρελθόντι χρόνῳ. cf. Etymol. M. Suid. Hesych. in v. ἔναγχος. et Schol. Apollon. 3, 294. it. Valkenar. ad Eurip. Phoenn. 204. Π. 2, 4, 8. p. 131. ἔναγχος οὖν ποτέ σου μέμνημαι ἀκούσας. Σ. 2, 19. 4, 63.

ἐναλλάξ, *alternis.* K. 9, 12. ἥλους ἐναλλὰξ σιδηροῦς τε καὶ ξυλίνους. Pro his habet Pollux 5, 32. ἥλοις σιδήρου καὶ ξυλίνοις παραλλὰξ ἑκατέροις.

ἐνάλλεσθαι, *insilire.* E. 2, 4, 10. p. 111. ἐναλλομένους (*irruentes hostes*) ἀνατρέπειν.

ἐναντίος. ¶ 1) *oppositus, ex aduerso positus.* c. dat. Π. 6, 1, 17. ἐμβαλλόντων εἰς τοὺς ἐναντίους τοῖς ἅρμασι. Cum verbis est fere pro aduerb. *ex aduerso.* Π. 3, 2, 5. εἶδον ἐναντίους μαχαιροφόρους ἱεμένους. A. 4, 5, 3. βοῤῥᾶς ἐναντίος ἔπνει. Λ. 11, 8. ἔστ' ἂν ἡ φάλαγξ ἐναντία καταστῇ. 13, 6. ἣν μηδεὶς ἐναντίος φαίνηται. qui tamen locus referri potest ad nr. 5. Sic c. gen. A. 4, 3, 21. ἐναντίους σφῶν ἐμβαίνειν. it. c. dat. Π. 3, 3, 20. τὰ ἄχειρα ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις φεύγοντας. Cf. ἄχειρος. 7, 1, 17. οἱ Αἰγύπτιοι ἐχώρουν ἐναντίοι (Cod. Guelf. minus exquisite ἐναντίον) τοῖς Πέρσαις. Λ. 11, 8. ἵνα οἱ κράτιστοι ἐναντίοι τοῖς πολεμίοις ὦσιν. §. 10. ἐναντίους ἀντιπάλοις τοὺς λόχους στρέφουσι. E. 2, 4, 10. p. 110 ἔχοντες ὅπλα ἐναντίοι αὐτοῖς καθέστασαν. 5, 4, 40. οἱ ἱππεῖς ἤλαυνον ἐναντίοι (margg. ἐναντίον) τοῖς ἱππεῦσι. 7, 5, 25. φυγούσης αὐτοῖς τῆς ἐναντίας φάλαγγος. ¶ 2) *obuius.* A. 7, 3, 23. ἴχνη ἐναντία, *se versus impressa.* Oppon. προηγούμενα. c. dat. Ιπ. 7, 15. ὅπως μὴ ἐναντίαι τοῖς βοηθοῦσιν ἔσονται, *ne incidant in* — Sed edd. vett. habent ἐναντία, quod pro aduerbio positum probatur Zeunio. ¶ 3) *contrarius.* c. dat. Aπ. 3. 9, 6. μανίαν ἐναντίον (ap. τι) ἔφη εἶναι σοφίᾳ. K. 5, 34. ἵνα μὴ τῷ νόμῳ ἐναντίοι ὦσιν οἱ ἰδόντες (Well. οἱ δρῶντες). Vterque Portus: *ne leges venationis violent, qui te vident sic venari,* h. e. *ne alios corrumpant suo exemplo.* ¶ 4) *aduersarius, infestus.* Hesych: ἐναντίοι ἀλλήλοισιν· ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους. In re publica,

Αθ.

Αθ. 1, 16. τοὺς τοῦ δήμου σώζουσι, τοὺς ἐναντίους ἀπολλύουσι. E. 6, 4, 5. οἱ μὲν φίλοι — οἱ δὲ ἐναντίοι, inuidi, inimici. c. dat. E. 2, 3, 17. p. 90. ἐάν τινα αἰσθανώμεθα ἐναντίον τῇ ὀλιγαρχίᾳ. Ita Welf. e margg. Sed textus habet ἐναντία, vt τινα fit pluralis. Bene. Contra §. 18. p. 96. ᾔδειν, ὅτι — ἐναντίοι τῇδε τῇ πολιτείᾳ ἔσοιντο. Margg. male ἐναντία. 6, 4, 6. Similiter de diis, A. 3, 2, 6. τοῖς πολεμίοις ἐναντίους εἶναι τοὺς θεοὺς ob periurium. De militibus, Ιπρ. 9, 7. πεζὸν — εἰ συσταθείη ἐξ ἀνδρῶν τῶν ἐναντιωτάτων τοῖς πολεμίοις. ¶ 5) hostis. Π. 1, 4, 22. οἱ μὴ πρὸς τοὺς ἐναντίους ἄλκιμοι ὄντες. A. 7, 6, 18. ἐν πολεμίᾳ χώρᾳ, ἔνθα πολλοὶ ἱππεῖς ἐναντίοι ἦσαν. Αγ. 2, 22. vbi tamen potest factio aduersaria intelligi. Λ. 11, 10. τὸν λόχον — ἀντίπρωρον τοῖς ἐναντίοις στρέφουσι. E. 2, 3, 18. p. 98. πολλοὺς τοὺς ἐναντίους ποιοῦντες. Paullo ante: ἐχθροὺς πολλοὺς ποιεῖσθαι. 7, 3, 7. p. 476. παρέδωκε τοῖς ἐναντίοις τὸν λιμένα. Απ. 2, 7, 2. 3, 6, 8. bis. §. 9. Ιπρ. 9, 8. Hinc Π. 2, 1, 2. p. 89. ὀμόσε τοῖς ἐναντίοις ἰέναι — τοῖς πολεμίοις δὲ, pro πολεμ. in margg. est ἐναντίοις. c. dat. E. 7, 3, 7. p. 476. μετὰ τῶν ἐναντιωτάτων ὑμῖν Ἀθηναίων κατελθὼν — ἐναντία ἔθετο τῷ ἁρμοστῇ τὰ ὅπλα. ¶ 6) τὸ ἐναντίον, a) contrarium, repugnans. E. 2, 3, 13. δύο τὰ ἐναντιώτατα πράττοντας. Απ. 3, 2, 4. οὔτε κάλλιον τούτου ἄλλο — οὔτε αἴσχιον τοῦ ἐναντίου. 4, 4, 18. εἰ τἀναντία γιγνώσκεις, δίδασκε. 4, 5, 7. c. gen. Π. 1, 6, 19. p. 74. τἀναντία τούτων ἐδιδάσκετε. 3, 1, 8. 5, 5, 5. p. 327. τἀναντία τούτου ἐργάζεσθαι. 7, 1, 7. Λ. 1, 5. τούτου (edd. vett. τούτοις) τἀναντία ἔγνω. §. 7. τἀναντία καὶ τούτου (edd. vett. τούτῳ) ἐνόμισε. 3, 2. 11, 5. τὸ ἐναντιώτατον ὑπειλήφασι τοῦ ὄντος. E. 3, 4, 8. 4, 6, 13. 7, 5, 25. τοὐναντίον ἐγεγένητο οὗ ἐνόμισαν. Απ. 1, 6, 2. 2, 3, 15. 2, 6, 32. 3, 12, 7. Ιπ. 9, 7. Ιπρ. 8, 11. cf. n. 9. c. dat. plerumque personae, rarius rei. Π. 8, 8, 13. εἴ τις τἀναντία ἐμοὶ γιγνώσκει. Λ. 1, 2. ἐναντία γνοὺς ταῖς πλείσταις πόλεσι. §. 10. 2, 14. 6, 1. 7, 1. E. 2, 3, 17. p. 94. §. 18. p. 96. τἀναντία τούτοις γιγνώσκειν. Ιερ. 7, 8. Απ. 4, 4, 18. τἀναντία γιγνώσκειν οἷς εἴρηκας. cf. γιγνώσκειν nr. 11. 4, 5, 7. τοῖς σωφρονοῦσι τὰ ἐναντία ποιεῖν.

ποιεῖν. Sed vix huc pertinet Π. 5, 3, 22. εἴ τι που ἐναντίον αὐτῷ ὑπαντῴη. Datiuus enim potius a verbo pendet. c. ἤ, A. 5, 8, 10. τούτῳ τἀναντία ποιήσετε, ἢ τοὺς κύνας ποιοῦσι, *hunc aliter tractabitis, quam* — Vulgo sic explicant Aπ. 4, 5, 8. τὴν ἐγκράτειαν τῶν ἐναντίων ἢ τὴν ἀκρασίαν — αἰτίαν εἶναι, et vertunt: *temperantiam causam contrariorum quam intemperantiam,* h. e. *alia omnia efficere quam intemperantiam.* Sed Hindenb: *continentiam an incontinentiam causam esse contrariorum.* Raro ponitur in fine sententiae, A. 5, 6, 3. εἰ συμβουλεύοι μοι — πολλά μοι ἀγαθὰ γένοιτο· εἰ δὲ μὴ, τἀναντία. Aπ. 4, 2, 4. παρ' οὐδενὸς ἔμαθον — ἀλλὰ καὶ τἀναντία. διατετέλεκα γὰρ φεύγων τὸ μανθάνειν. Ita post τἀναντία supplendum esset ἐποίησα. Sed Ern. cum cod. Vindob. γὰρ et distinctionem deleri verbaque vno tenore legi iubet, quia haec forma sit legitima, quam etiam alibi librarii turbauerint. Ex hac emendatione τἀναντία est pro aduerbio, et pertinet ad lit. c. Saepe iungitur c. πᾶν, Π. 7, 2, 6. πάντα τἀναντία πράττων. Aπ. 2, 3, 5. ὁπότε — πᾶν τὸ ἐναντιώτατον εἴη. 3, 9, 14. Iπ. 9, 12. Sic c. gen. Iπ. 10, 1. πάντα τἀναντία ποιοῦσιν ὧν βούλονται. c. dat. E. 6, 4, 8. εἰς τὴν μάχην πάντα τἀναντία τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐγένετο. c. ἤ, Aγ. 6, 5. πάντα τἀναντία πρὸς τοὺς πολεμίους ἢ πρὸς τοὺς φίλους ἐπιτηδεύων. Aπ. 3, 12, 4. b) In republica: *factio aduersaria.* Aϑ. 1, 4. ἰσχυρὸν τὸ ἐναντίον σφίσιν αὐτοῖς καθιστᾶσιν οἱ δημοτικοί. Ergo sunt optimates. Sed §. 5. ἔστι τὸ βέλτιστον ἐναντίον τῇ δημοκρατίᾳ, vbi vertunt: *aduersarii sunt;* rectius vertatur: *contraria eorum est ratio,* ob sequentia. c) Pro aduerbio: *contra, e contrario.* Π. 5, 5, 9. p. 331. τὰ φρούρια — πρότερον εἰς τὴν Σύρων ἐπικράτειαν συγκατασπασθέντα, νῦν τἀναντία σοὶ προσκεχωρηκότα. Aπ. 2, 7, 8. 4, 2, 22. Cf. lit. a. it. c. gen. Π. 8, 4, 5. ἀλλὰ τοὐναντίον τούτου ἀχθοίμην ἄν. Aϑ. 2, 19. Aπ. 1, 2, 60. τἀναντία τούτων. 2, 6, 5. d) Pro praepositione: *aduersus.* c. dat. E. 3, 5, 8. p. 182. ξυνασπιοῦντες ἐναντία τοῖς Λακεδαιμονίοις. 7, 1, 17. e) Indicat praesentiam: *co-*

eorum. Π. 5, 3, 9. ἐναντίον πολλῶν, A. 7, 6, 17. οὐκ ἂν ποτε εἶπον τοῦτου ἐναντίον, *hoc praesente.* Vulgo male vertunt: *contra hunc.* Aπ. 2, 5, 1. O. 9, 1. Hinc eleganter K. 12, 21. ὑπὸ τῆς ἀρετῆς οὐκ οἰόμενοι ἐπισκοπεῖσθαι, πολλὰ κακὰ — ἐναντίον ποιοῦσιν, *ed vidente.* Leunncl. *palam.* ¶ 7) εἰς τἀναντία, *in partem contrariam* f. *diuerfum.* E, 2, 3, 17. p. 93. ἐς τἀναντία πλεῖεν. it. elliptice, A. 4, 3, 24. τὰ ἐναντία στρέψαντες. E. 3, 4, 12. τἀναντία ἀποστρέψας ἐπορεύετο. vbi Leuncl. temere inferit εἰς. Sic Aπ. 3, 6, 16. μὴ τοῦ εὐδοξεῖν ἐπιθυμῶν εἰς τοὐναντίον ἔλθῃς, *in contraria curras.* Horat. 1, fat. 2, 24. ¶ 8) ἐκ τοῦ ἐναντίου, *ex aduerfo.* A. 1, 8, 17. ἐπεὶ οὐδεὶς αὐτῷ ἐμάχετο ἐκ τοῦ ἐναντίου (quia extra cornu hoftis progreffus erat), ἐπεκάμπτει ὡς εἰς κύκλωσιν. 4, 7, 8. οὐ γὰρ ἐκ τοῦ ἐναντίου ὁρῶμεν, εἰ μὴ ὀλίγους. A. 11, 8. E. 4, 2, 14. opponuntur ἐκ τοῦ ἐναντίου ξυμβάλλειν et παραθέοντας παίειν. 4, 5, 15. oppon. οἱ ἐκ τοῦ ἐναντίου (*hoftes perfequentes, et nunc conuerfis aduerfi*) et ἄλλοι ἐκ πλαγίου παραθέοντες. Sic οἱ ἐξ ἐναντίας, quod Iπ. 11, 3. iunctim fcribitur ἐξεναντίας, funt *hoftes,* et opponuntur τοῖς ἐκ πλαγίου, Π. 7, 1, 10. Ἱερ. 6, 8. οὐ γὰρ ἐξ ἐναντίας μόνον, ἀλλὰ καὶ πάντοθεν πολεμίους. cf. Wetft. ad Tit. 2, 8. Sed Π. 1, 4, 8. ἐκ τοῦ ἐναντίου κάπρον προςφερόμενον, eft: *contra fe.* ¶ 9) Π. 8, 7, 3. p. 550. multi fratres fe inuicem amarunt, quidam τούτων καὶ ἐναντία ἀλλήλους ἔπραξαν. Pertinet ad n. 6. a. Sed margg. habent ἐν αἰτίᾳ ἀλλ. quod fenfu videtur carere. cf. αἰτία n. 6. Permutatur etiam c. ὑπεναντίος. v. ibi. it. c. ἀντίος. v. ἀντ. nr. 3.

ἐναντιοῦσθαι, ¶ 1) *refiftere bello* f. *proelio.* Π. 4, 2, 19. p. 223. τῶν διωκόντων — εἴτις ἐναντιοῦται. c. dat. Π. 4, 1, 8. p. 206. οἱ μὲν κατὰ πρόσωπον ἡμῖν ἐναντιοῦσθαι, οἱ δὲ ἐκ πλαγίου. E. 3, 1, 1. ¶ 2) *aduerfari confilio.* in exercitu, A. 7, 6, 5. μὴ καὶ ἡμῖν ἐναντιώσεται Xenophon περὶ τῆς ἀπαγωγῆς exercitus ad Lacedaemonios. (In Cod. Eton. περὶ deeft.) In republica, E. 2, 3, 17. p. 91. εὑρήσετε οὐδένα μᾶλλον Θεραμένους ἐναντιούμενον, ὅταν τινὰ ἐκποδὼν βουλώμεθα ποιήσασθαι.

σθαι. 6, 4, 2. c. dat. E. 2, 3, 18. p. 94. ἐναντιοῦσθαι τοῖς πραττομένοις. Απ. 4, 4, 2. Socrates prostates ἠναντιώθη τοιαύτη ὁρμῇ τοῦ δήμου. Similiter dicitur de diis: Απ. 2, 6, 8. οἱ θεοὶ μὴ ἐναντιῶνται per exta et auspicia. O. 2, 18. εἴ σοι ὁ θεὸς μὴ ἐναντιοῖτο. Απολ. 8. οἱ θεοὶ τότε μου ἐναντιοῦντο τῇ τοῦ λόγου ἐπισκέψει. De Socratis daemonio: Απ. 4, 8, 5. ἠναντιώθη τὸ δαιμόνιον. Απολ. 4. ἐναντιοῦταί μοι τὸ δαιμόνιον. De legibus: Λ. 2, 15. οἱ νόμοι οὐκ ἐναντιοῦνται ταῖς — ἐπιθυμίαις, np. vetando, coercendo, poenis, etc. ¶ 3) *non parere*. O. 21, 4. ἐναντιοῦσθαι τῷ ἄρχοντι. ¶ 4) *partes alicuius non sequi*. E. 1, 6, 8. οἱ αἰτιαζόμενοι Milesii ἐναντιοῦσθαι Lacedaemoniis. 2, 3, 3. τοὺς ἐναντιουμένους αὐτῷ τῶν Θετταλῶν — ἐνίκησε μάχῃ.

*ἐναποδημεῖν, *aliquo in loco peregrinum viuere*. E. 3, 1, 3. vid. ἀποδημεῖν.

*ἐναπόλλυσθαι, *alicubi perire*. E. 3, 1, β. νομίζοντες κέρδος τῷ δήμῳ, εἰ — ἐναπόλοιντο, *si ibi perirent*.

ἐνάπτειν, *alligare*. K. 6, 8. εἰς τὸν περίδρομον ἐναπτέτω λίθον. cf. ἀνάπτειν, quocum in notione *incendendi* saepe permutatur.

ἐναργῶς, vid. ἐνεργῶς.

ἐναρίθμιος, *qui aliquo numero est*. Απ. 1, 2, 58. ex Homer. Il. β, 202. οὔτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ. Cf. Thm. Mag.

ἐναύειν, *incendere*. Απ. 2, 2, 12. ἵνα σοι πῦρ ἐναύῃ, ὅταν — δέῃ.

ἐναυλίζεσθαι, *immorari*. Hesych. interpretatur verbo ἐνδιατρίβειν. A. 7, 7, 4. οὐδ' ἐναυλισθῆναι in hac regione ἐπιτρέπεις. Cod. Eton. habet καταυλισθῆναι, Cod. Par. καταλισθῆναι.

*ἐναυξάνειν, *augere*. K. 12, 9. οἱ πόνοι — ἐπιθυμίαν ἀρετῆς ἐνηύξησαν, *in iis*.

ἐνδεέστερον (aduerb.), *minus*. Π. 8, 1, 1. ἐνδεέστερον ἢ ὡς ἐχρῆν δηλῶσαι, i. e. non satis.

ἐνδεεστέρως, *parcius*. Λ. 2, 5. ἐνδεεστέρως διάγειν, *famem tolerare*, vel *inopia cibi laborare*. Oppon. πλησμονή.

ἐνδεής, ¶ 1) *indigens, non habens*. Λ. 5, 3. μήτε ὑπερπληροῦσθαι, μήτε ἐνδεεῖς γίγνεσθαι, ciborum. Ιερ. 5, 5. ἐνδεεστέραις οὖσι, frumenti omninoque diuitiarum. K. 7, 11. canes ὅταν μὴ ἐνδεεῖς ὦσι, *quando non esuriunt*. c. gen. Π. 7, 5, 26. p. 458. οἱ ἐνδε-

ἐνδεέστεροι τοῦ βίου, *quibus minus suppetit victus.* Αϑ. 2, 14. ἑνὸς ἐνδεεῖς εἰσι, np. quod non in insula habitant. Απ. 2, 2, 10. ὅπως τῶν ἐπιτηδείων μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσῃ. 3, 12, 2. ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. Σ. 1, 13. γέλωτος ἐνδεέστεροι dicuntur, qui nimis ſeria cogitant, c. acc. Απ. 3, 6, 13. μὴ τοῦτο (i. e. κατὰ τοῦτο) λάθῃ σε ἡ πόλις ἐνδεὴς γενομένη. Steph. et Leuncl. malebant τούτου. ¶ 2) *vilis, inferior aliis.* Π. 2, 2, 1. p. 100. ἐνδεέστεροί τι ἡμῶν — ὅτι οὐ πεπαίδευνται. Απ. 3, 1, 11. ἐνδεᾶ (Attice pro ἐνδεῆ) σε ἀποπέμψασθαι, *ignorantem, non edoctum.* genere, E. 4, 1, 3. ποίου γένους ἐστίν; Περσῶν οὐδενὸς ἐνδεέστερος. 7, 1, 12. οὐδενὸς τῷ γένει ἐνδεής, *nemini ſecundus.* ¶ 3) *paruus.* De numero, Π. 3, 3, 17. τὸ πλῆθος ἡμῶν πολὺ ἐνδεέστερον τοῦ ἑαυτῶν. ¶ 4) τὸ ἐνδεές, *vitium.* Π. 8, 1, 14. ἡ στολὴ — συγκρύπτειν ἐδόκει, εἴ τις τι ἐν τῷ σώματι ἐνδεὲς ἔχοι.

ἔνδεια, ¶ 1) *inopia, egeſtas.* Heſych: ἔνδεια· πενία, πτωχεία. Videtur etiam, quanquam cum μειώσει quadam, vt ſynonymum permutari cum πενία. v. O. 8, 2. et πενία. A. 7, 8, 3. ἵππον — δι' ἔνδειαν πεπρακέναι. Ιερ. 4, 10. δι' ἔνδειαν κακόν τι — μηχανώμενοι. Απ. 2, 7, 1. τὰς ἀπορίας τὰς μὲν δι' ἄγνοιαν — τὰς δὲ δι' ἔνδειαν. 2, 10, 2. 4, 2, 38. δι' ἔνδειαν ἀναγκάζονται ἀδικεῖν. Hic tamen poteſt eſſe: *quia multa deſiderant.* Nam Σ. 4, 36. δι' ἔνδειαν κλέπτειν dicuntur tyranni, οἱ πεινῶσι χρημάτων. O. 20, 21. ἀντὶ τῆς περιουσίας ἔνδειαν. Plene Αϑ. 1, 5. δι' ἔνδειαν χρημάτων. ¶ 3) Speciatim *rerum ad vitam neceſſariarum defectus.* A. 1, 10, 11. σιτίου ἢ ποτοῦ — εἴ ποτε λάβοι τὸ στρατόπεδον ἔνδεια. 6, 4, 16. Plene E. 2, 2, 1. τῶν ἐπιτηδείων ἔνδειαν ἔσεσθαι in vrbe obſeſſa. Απ. 2, 7, 3. ¶ 3) *deterior cuiuscunque rei conditio.* Π. 6, 3, 10. ἐπισκέψασθε τὰ ὅπλα. πολλάκις γὰρ μικροῦ ἐνδείᾳ καὶ ἀνὴρ καὶ ἵππος καὶ ἅρμα ἀχρεῖον γίνεται. ¶ 4) Plur. *neceſſitates.* Π. 8, 2, 11. p. 488. ἃ — περιττὰ — τούτοις ταῖς ἐνδείαις τῶν φίλων ἐξαρκοῦμαι.

ἐνδείκνυσθαι, ¶ 1) *demonſtrare oratione.* c. particip. pro inf. Π. 1, 6, 10. ὅταν περ ἐνδείκνυσθαι δύνῃ ἱκανὸς ὤν. ¶ 2) *declarare re ſ. documentis* Π. 8, 2, 2. διεδίδου οἷς βούλοιτο

μνήμην ἐνδείκνυσθαι — ἢ φιλοφροσύνην. 8, 3, 10. ἀνὰ κράτος ἐλαύνοντες — ἐνδεικνύμενοι ὅτι σφόδρα πείθοιντο. A. 6, 1, 12. εὔνοιαν ἐνδεικνύμενος.

ἐνδεῖν, ¶ 1) *carere.* c. gen. Απ. 2, 3, 5. ὁπότε παντὸς ἐνδέοι, *cum totum ei deest,* vel potius *cum nihil horum in eo est, cum caret omnibus,* np. ad amicitiam necessarius. ¶ 2) *opus esse.* c. gen. et dat. Π. 6, 3, 10. χρὴ ἀριστῆσαι, ὅπως ὅ τι ἂν πράττειν καιρὸς ᾖ μὴ τούτου ἡμῖν ἐνδέῃ. Leuncl. *in hoc ne deficiamus.* Rectius Hutch. *vt nil nobis desit quo minus id conficiamus.* A. 7, 1, 25. κελεύει διαμετρεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ, *da ihm noch viel fehlte.* Male 2 codd. habent ἔδει. Sic quoque Π. 4, 3, 3. p. 229. τί ἡμῖν ὑπάρξει, καὶ τίνος ἐνδεῖ, potest ἡμῖν ad vtrumque verbum referri. Participium: A. 6, 1, 21. Ξενοφῶν ἑώρα πλείονος ἐνδέον, *pluribus opus esse,* np. ad rem militibus persuadendam.

ἐνδεῖσθαι, ¶ 1) *carere, non habere.* c. gen. Π. 2, 2, 15. p. 113. οἶκος — ἐνδεόμενος οἰκετῶν. 4, 5, 14. p. 250. εἰς ἐνδεόμενά του κατεσκήνωσε, *tabernaculum habet, vbi quaedam desunt.* Olim legebatur που, probante Hutch. Sed του est e coniectura Steph. quam probat Zeun. e Cod. Guelf. et Philelph. 6, 2, 11. p. 370. στρωμάτων ἐνδεηθέντες. Σ. 4, 35. ὁ μὲν τὰ παροῦντα ἔχει καὶ περισσεύοντα — ὁ δὲ τοῦ παντὸς ἐνδεῖται. it. c. ὥστε. Ιππ. 7, 7. τοῦ παντὸς ἐνδεήσεται, ὥστε ἐκ τοῦ φανεροῦ διακινδυνεύειν. Camerar. *omnia deerunt ad proelium aperto Marte committendum.* ¶ 2) *indigere.* Π. 8, 4, 16. ἤν τις τινὸς ἐνδεῖσθαι νομίσῃ — λάβῃ. A. 7, 3, 2. ἐνδεομένους τῶν ἐπιτηδείων. Sic Πο. 4, 5. ἐνδεῖσθαι ἐργατῶν, *non sat multos habere.* ¶ 3) In var. lect. c. acc. Π. 6, 4, 5. p. 393. εἴ τινος ἐνδεῖσθαι δοκεῖτε. Ed. Florent. τι. Sic 6, 3, 1. εἴ τις τι ἐνδεόμενος γνοίη, emendant τινος.

ἕνδεκα, *vndecim.* a) E. 3, 2, 8. πόλεις ἕνδεκα ἢ δώδεκα. b) οἱ ἕνδεκα, *vndecimuiri rerum capitalium,* h. e. magistratus minores, ad quos ducebantur fures aliique malefici, et qui his in carcere praeerant. v. Poll. 8, 102. 121. Etymol. M. Eustath. ad Odyss. θ, p. 1595, 40.

Schol. Ariſtoph. Veſpp. 1103. cf. Sigon. de rep. Athen. 3, 4. et Bergler. ad Alciphr. 3, 22. qui praeter alios laudat Plat. apol. 27. vbi v. Fiſcher. E. 1, 7, 6. θανάτῳ ζημιῶσαι, καὶ τοῖς ἕνδεκα παραδοῦναι. 2, 4, 28. Maxime notabilis locus eſt E. 2, 3, 22. vbi cum Theramenes morti adiudicandus eſſet, ἐκάλεσε ὁ κήρυξ τοὺς ἕνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην. ἐκεῖνοι δὲ εἰσελθόντες σὺν τοῖς ὑπηρέταις (a quibus οἱ ἕνδ. etiam 2, 4, 5. diſtinguuntur) — παραδίδομεν ὑμῖν, ἔφη ὁ Κριτίας, Θηραμένην κατακεκριμένον — ὑμεῖς δὲ λαβόντες καὶ ἀπαγαγόντες οἱ ἕνδεκα, οὗ δεῖ, τὰ ἐκ τούτων πράσσετε.

ἐνδέκατος, *vndecimus.* A. 1, 7, 14. τῇ ἐνδεκάτῃ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας.

ἐνδελεχῶς, *indeſinenter.* Heſych. explicat verbis ἀδιαλείπτως, συνεχῶς, ἐπιμόνως. K. 7, 2. μὴ ἐξάγειν ἐνδελεχῶς, ἀλλὰ διαλείπειν.

ἐνδέχεται, *fieri poteſt, probabile eſt.* Απ. 1, 2, 23. πῶς οὐκ ἐνδέχεται σωφρονήσαντα πρόσθεν, αὖθις μὴ σωφρονεῖν; 4, 7, 9. μανθάνοντας ὅσα ἐνδέχοιτο. Poſſis vertere *quae ſalubria eſſent.* Sequitur enim συμφέροι. Sic fere Fr. Portus. Hinc 3, 9, 4. ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, *ex iis quae fieri poſſunt,* vel *ex iis quae eligenda ſe offerunt, ex quibus eligere aliquid licet.* ¶ 2). *licet.* Ιερ. 4, 9. τοῖς ἰδιώταις ἔξεστι — τοῖς δὲ τυράννοις οὐκ ἐνδέχεται. Etymol. M. ἐνδέχεται· ἔνεστι.

ἐνδεῶς, in vniuerſum eſt i. q. οὐχ ἱκανῶς. v. Fiſcher. ad Plat. Phaed. 35, 6. Itaque ¶ 1) *tenuiter.* Απ. 3, 6, 5. εἴ τινες αὐτῶν (προσόδων) ἐνδεῶς ἔχουσιν, *tenues ſunt,* ἐκπληρώσῃς. ¶ 2) *parce, paucis ſumtibus.* O. 2, 6. ὅπου δ' ἂν ἐνδεῶς δόξῃς τι ποιεῖν, in liturgiis. ¶ 3) *non recte.* Ιερ. 9, 2. τὸν ἐνδεῶς τι ποιοῦντα λοιδορεῖν. §. 4.

ἔνδηλος, *manifeſtus.* Heſych: ἔνδηλος· φανερός. c. particip. A. 2, 4, 1. ἔνδηλοι ἦσαν προσέχοντες τὸν νοῦν. 2, 6, 12. c. ὅτι, Π. 1, 4, 1. ἔνδηλος ὢν ὅτι ἠσπάζετο, *manifeſte amore complectebatur.* Sic neutrum A. 2, 6, 9. σφόδρα ἔνδηλον τοῦτο εἶχεν, *manifeſte prae ſe ferebat,* ὅτι οὐδὲν θέλοι κτᾶσθαι. et c. ὡς, Αγ. 1, 36. μάλα ἔνδηλον ποιῶν ὡς οὐ δέξαιτο. Steph. de hoc vocabulo eleganti Heſychium tantum laudat. Sed multos locos habet Abreſch.

brefch. dilucc. Thuc. 2, 64.

ἔνδημος, *ciuis, inquilinus.* A. 7, 1, 17. προσόδου οὔσης — ἀπὸ τῶν ἐνδήμων, καὶ ἐκ τῆς ὑπερορίας. Duo codd. ἀπὸ τῶν ἐν δήμῳ.

ἐνδιαιτᾶσθαι, *inhabitare.* Απ. 3. 8. 8. οἰκίᾳ ἡδίστῃ ἐνδιαιτᾶσθαι.

ἐνδιατρίβειν, *diutius immorari.* Π. 5, 1, 8. ἐν τοῖς καλοῖς ἐᾶν τὴν ὄψιν ἐνδιατρίβειν, *diutius intentos oculos habere.*

ἐνδιδόναι, ¶ 1) *in manus tradere.* v. Gesner. ad Lucian. T. III. p. 14. Π. 1, 3, 7. οἱ οἰνοχόοι — τοῖς τρισὶ δακτύλοις τὴν Φιάλην προσΦέρουσιν, ὡς ἂν ἐνδοῖεν τὸ ἔκπωμα εὐληπτότατον τῷ μέλλοντι πίνειν. §. 8. ἐνδοῦναι τὴν Φιάλην τῷ πάππῳ — ἐπειδὰν ἐνδιδῶσι τὴν Φιάλην. ¶ 2) *dedere.* Timaeus lex Plat: ἐνδοῦναι· παραδοῦναι, ἢ καὶ εἶξαι. v. ibi Ruhnken. Αγ. 2, 18. ὡς ἐνδιδομένης τῆς πόλεως, *quasi vrbs deditionem spectaret.* (E. 4. 5. 3. eft προδιδομένης, quod Leuncl. h. l. reftituere volebat, vetantibus Bach. et Hutch.) 7, 6. Κορινθίων λεγόντων — ὅτι ἐνδιδοῖτο αὐτοῖς ἡ πόλις, *ciuitatem fe iis dedere velle.* E. 7, 4. 14. ἔλαβον Μαργανέας, ἐνδόντων τινῶν. vbi Aem. Portus dicit, rem turpem velari verbo honefto, cum proprie dicendum fuerit προδόντων.

ἐνδίφριος, *in fella fedens.* Quod ap. Turacas honorati tantum viri videntur feciffe. A. 7, 2, 18. ἐκαθεζόμην ἐνδίφριος αὐτῷ ἱκέτης, vbi αὐτῷ pertinet ad ἱκέτ. All. habent ἐνδιφρίοις. §. 20. αὐτοὺς ποιήσομαι ἀδελφοὺς καὶ ἐνδιφρίους καὶ κοινωνοὺς ἁπάντων. Morus in indice non male dubitat, an non ἐνδίφριος fit *affidens alicui, propa aliquem fedens.* Poffit fortaffis explicari de eo, *qui in eadem cum aliquo fella fedet.* v. δίφρος nr. 2. Zeun. fimpliciter interpretatur *conuiua.* cf. Abrefch. auctar. dilucc. Thuc. p. 299. qui dicit, multa fubftantiua in compofitione fieri adiectiua, vt ἐμπόλεμος — ἔνδιφρος et ἐνδίφριος ap. Xenophontem. Sed ἔνδιφρος in Xen. non extat.

ἔνδοθεν, ¶ 1) *e loco interiori;* vt ex aedibus, Π. 1, 4, 13. ἔνδοθεν — κινεῖσθαι, *domo abire rus venatum.* e gynaeceo, O. 9, 5. ἵνα μὴ ἐκΦέρηται ἔνδοθεν. e turri, A. 7, 8, 8. ἐπάταξεν ἔνδοθέν τις ὀβελίσκῳ τὸν μηρόν. Sic E. 3, 1, 15. οἱ ἔνδ. ἐπεξελθόντες, et

et 7, 2, 12. 7, 5, 13. οἱ ἔνδοθεν, *ex vrbe contra hostes egressi.* ¶ 2) *intus.* K. 4, 1. ἰσχία — ἔνδ. προεσταλμένα. 5, 30. μηροὺς — ἔξωθεν μὲν ἐπιτεταμένους, ἔνδοθεν δὲ οὐκ ὀγκώδεις. 10, 7. Hinc E. 6, 2, 9. οἱ ἔνδοθεν, *qui in vrbe erant.* 7, 2, 8. *qui erant in arce.* Π. 5, 2, 2. *qui in castello erant.* Verba sunt: τοὺς ἔνδοθεν πάντας ἐξῆγε.

ἔνδον. Ammonius p. 50. ἔνδον, τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει· ἔσω δὲ, τὸ εἰς τόπον. Cf. Eustath. ad Odyss. σ, p. 1839. extr. ¶ 1) *domi.* Π. 1, 6, 8. πλέον ἔνδον ἔχειν χρυσίον. 3, 3, 2. οὐδεὶς ἔμεινεν ἔνδον. 8, 2, 11. p. 488. ἔνδον ἔχοντες αὐτὰ, np. diuitias reconditas, A. 7, 1, 13. οἴκαδε· ὅσοι δὲ ἔνδον ἐτύγχανον ὄντες. Απ. 1, 6, 6. O. 7, 2. 3. 30. bis. 35. ἔνδον μένειν — ἔνδον ἐργαστέον. 11, 14. Hinc ὁ ἔνδον, *domesticus, qui est in aedibus:* Π. 7, 5, 12. ὅπου ληφθήσοιτο ὅπλα ἐν οἰκίᾳ — πάντες οἱ ἔνδον ἀποθανοῦνται. 8, 4, 1. ἡ πᾶσα ἔνδον δίαιτα. Αγ. 8, 7. τὴν ἔνδον κατασκευήν. O. 7, 22. τὰ ἔνδον et τὰ ἔνδον ἔργα. §. 39. ¶ 2) *in cubiculo.* Σ. 9, 2. Hinc Απ. 3, 11, 18. eleganter Socrates ad Theodotam: ὑποδέξομαί σε, ἐὰν μή τις φιλωτέρα σου ἔνδον ᾖ. Proprie enim formula meretricum, amatores excludentium, erat: ἔνδον ἕτερος. v. Ruhnken. ¶ 3) *in turri vel arce.* Π. 5, 2, 2. ὅτι τοσαῦτα εἴη ἔνδον ἀγαθά. §. 6. ἔνδον δειπνεῖν. Opp. ἐν τῷ στρατοπέδῳ. A. 7, 2, 13. ἐπειδὴ ἔνδον ἦσαν, ingressi ad Seuthen. Et c. artic. Π. 5, 2, 2. τὰ ἔνδον ἰδόντες. Ibid. μὴ ἐπιλείπειν τοὺς ἔνδον ὄντας. ¶ 4) *in vico.* A. 4, 5, 18. θέων ἐπὶ τὴν κώμην — καταλαμβάνει πάντας ἔνδον τοὺς κωμήτας. ¶ 5) *in vrbe.* A. 7, 1, 11. ἄλλοι δὲ, οἳ ἐτύγχανον ἔνδον ὄντες. §. 23. Hinc οἱ ἔνδον E. 7, 3. 1. opponuntur exulibus, et 4, 4. 8. Praxitas volebat in hostium vrbem mittere ἄνδρα, σκεψόμενον τὰ ἔνδον. ¶ 6) *in theatro vel scena,* s. *intra theatri scenam.* E. 6, 4, 16. τοῦ ἀνδρικοῦ χοροῦ ἔνδον ὄντος. ¶ 7) *in mediis hostibus.* Π. 7, 1, 11. διὰ τῶν πολεμίων ἐλαύνειν· πολὺ γὰρ ἐν ἀσφαλεστέρῳ ἔσεσθε ἔξω γενόμενοι, ἢ ἔνδον ἀπολαμβανόμενοι. ¶ 8) De fauis apum: *in alueari.* O. 7, 34. ἐπὶ τοῖς ἔνδον ἐξυφαινομένοις. Sic de nido vesparum, E. 4, 2, 6.

ἔνδοξος, *clarus, nobilis.* Minus bene hoc sensu

dici

dici quam ἐπίδοξος, auctor est Thomas. Cf. Ammon. p. 53. qui ἔνδοξος interpretatur per ἐπίσημος. Ἀγ. 1, 19. χρήματα — ἁλίσκοιεν, ὅπως ἅμα μὲν χρηματίζοιντο, ἅμα δὲ ἐνδοξότεροι γίγνοιντο. Hic intelligendum est de auctoritate: *ne contemnerentur.* Ἀπ. 1, 2, 56. τῶν ἐνδοξοτάτων ποιητῶν. cf. πόλις. c. εἰς, *quod attinet*, Ἀπ. 3, 5, 1. ἀμείνω καὶ ἐνδοξοτέραν τὴν πόλιν εἰς τὰ πολεμικὰ ἔσεσθαι. c. πρὸς, Ο. 6, 10. ἐνδοξοτάτη πρὸς τῶν πόλεων αὕτη, sc. γεωργία, *in maxima existimatione apud ciuitates.* In var. lect. confunditur c. εὔδοξος. v. ibi.

ἐνδύειν, *induere* alterum. Π. 1, 3, 3. Astyages Cyro στολὴν καλὴν ἐνέδυσε. 6, 4, 1. ἐνέδυε τὰ ὅπλα marito suo.

ἐνδύεσθαι, ¶ 1) *sibi induere.* Phauorin: ἐνδύεσθαι — ὅταν σημαίνῃ τὸ περιβάλλεσθαι, ὁμοίως δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ (συντάσσεται.) Π. 6, 4, 1. τὸν θώρακα ἐνδύεσθαι. 8, 1, 14. στολὴν — τοὺς κοινῶνας ἔπεισεν ἐνδύεσθαι. Ε. 7, 2, 21. 7, 5, 22. ¶ 2) *penetrare, vim habere.* c. dat. Phauorin: ἐνδύεσθαι, ὅταν σημαίνῃ τὸ ἐμβαίνειν ἤτοι τὸ εἰσδύεσθαι, δοτικῇ συντάσσεται. Π. 2, 1, 5. virorum potentium λόγοι — καὶ μάλιστα ἐνδύονται ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων.

ἐνδῦναι, ¶ 1) *sibi induere.* Π. 1, 3, 14. τὸν μὲν ἑαυτοῦ (χιτῶνα) ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δὲ ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ. 1, 4, 18. ὅπλα ἐνδύς. 2, 4, 5. πορφυρίδα ἐνδύς. 8, 3, 1. Πέρσαι Μηδικὴν στολὴν ἐνέδυσαν. Α. 1, 8, 2. τὸν θώρακα ἐνέδυ. Cod. Eton. ἐνέδυτο. Per glossema. 5, 4, 6. χιτωνίσκους ἐνεδεδύκεσαν ὑπὲρ γονάτων. ¶ 2) c. εἰς, *suscipere, incumbere in.* Π. 8, 1, 4. ἐνέδυ — εἰς ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν. ¶ 3) Actiue: *impedire, implicare,* vt Lat. *induere.* Π. 1, 6, 19. p. 81. ἵνα — lepus αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδυ (pro ἐνδύσαι) in rete. Margg. συνέδει.

*ἐνδυναστεύειν, *auctoritate et opibus suis perficere.* Ε. 7, 1, 30. ἐνδυναστεύει — ὥστε μὴ φυγαδεῦσαι τοὺς κρατίστους.

ἐνεγκεῖν, vid. φέρειν.

ἐνέδρα, ¶ 1) *insidiae.* Π. 1, 4, 23. μὴ ἐνέδρα τις μείζων ὑπείη. 8, 5, 7. εἴτις ἐπιθεῖτο castris — ὥσπερ ἂν εἰς ἐνέδραν εἰς τὸ στρατόπεδον (vbi semper parati sunt milites) — ἐμπίπτειν. cf. ἐμπίπτειν n. 1. Potest autem totus locus etiam

ad

ad nr. 2. vel 3. referri. A. 5, 3, 1. ἐφοβοῦντο ὡς ἐνέδραν οὖσαν. Αγ. 11, 5. τοὺς κρυψίνους ὥσπερ ἐνέδρας ἐφυλάττετο. Ιερ. 6, 3. μέθην καὶ ὕπνον ὁμοίως ἐνέδρᾳ φυλάττομαι. Sic c. ποιεῖν, in insidiis ponere, E. 6, 5, 81. ἐνέδραν ποιήσαντες ὁπλιτῶν. Sed c. ποιεῖσθαι, insidias struere, A. 4, 7, 16. ἐξώρμησαν ἐνέδραν ποιησάμενοι. E. 4, 8, 35. cf. ποιεῖσθαι nr. 24. it. c. κατασκευάζειν, Ιππ. 4, 10. τοῖς πολεμίοις ἐνέδραι κατασκευάζονται. §. 12. est: τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν. ¶ 2) locus insidiarum. Π. 5, 4, 2. ἀνίστανται ἐκ τῆς ἐνέδρας. E. 5, 1, 12. παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν. ¶ 3) milites in insidiis positi. E. 4, 8, 37. ἐξανίστησι τὴν ἐνέδραν. §. 38. ὡς εἶδον τὴν ἐνέδραν.

ἐνεδρεύειν, insidiari. ¶ 1) hostibus, Π. 6, 3, 11. p. 385. ταῦτα πάντα (σκευοφόρα et vltimo loco collocati) καὶ πλήθους δόξαν παρέξει, καὶ ἐνεδρεύειν ἡμῖν ἐξουσία ἔσται — ἢν κυκλοῦσθαι βούλωνται. Sic 5, 4, 1. 2. A. 1, 6, 2. 4, 1, 16. 4, 6, 13. E. 5, 1, 10. ἐν κοίλῳ χωρίῳ ἐνήδρευσεν. §. 24. ἐνήδρευσεν classe ὡς ἤδη ἐδύνατο ἀφανέστατα. ¶ 2) auibus, Π. 1, 6, 19. p. 80. αὐτὸς ἐνήδρευες. et passiu. Aπ. 2, 1, 4. τὰ δὲ ποτῷ ἐνεδρεύεται. ¶ 3) leporibus, Π. 1, 6, 19. p. 81. ¶ 4) moechis, Aπ. 2, 1, 5. κίνδυνος τῷ μοιχεύοντι — ἐνεδρευθῆναι. ¶ 5) aliis, vel opibus, Λ. 2, 8. τὸν μέλλοντα κλωπεύειν δεῖ — ἐνεδρεύειν.

ἐνεδρεύεσθαι, ¶ 1) insidiari iubere, locare insidias. E. 4, 4, 15. ἐνεδρευσάμενος — ἀπέκτεινε. ¶ 2) Passiue: insidiis peti. E. 7, 2, 18. ὅτι ἐνεδρεύσοιντο (pro ἐνεδρευθήσοιντο) ὑπὸ τῶν πολεμίων.

ἐνεῖναι, ¶ 1) inesse. v. Thom. Mag. Ponitur autem saepissime sine nomine. a) in regione, A. 1, 5, 1. εἰ τι καὶ ἄλλο ἐνῆν ὕλης. §. 2. δένδρον οὐδὲν ἐνῆν — ἐνῆσαν δὲ καὶ ὠτίδες. 2, 4, 11. κῶμαι ἔνεισι καὶ πόλεις — τῶν ἐργασομένων ἐνόντων. §. 15. ἐνῆν σῖτος πολὺς, καὶ πρόβατα, καὶ ἄλλα χρήματα. b) in oppidis, E. 3, 1, 12. οἱ ἐνόντες φρουροί. Sic saepe τὰ ἐνόντα, opes vrbis, Αγ. 2, 19. E. 2, 3, 6. 4, 5, 5. cf. 1, 3, 12. τὸν ἐνόντα σῖτον (Byzantii) τοῖς στρατιώταις διδόναι. v. Raphel. ad Luc. 11, 41. c) in aedibus, A. 4, 5, 19. ἐν ταῖς οἰκίαις — ἐνῆσαν δὲ καὶ αἱ κριθαί. d) in naui, E. 1, 6, 26. τοῖς ἐνοῦσι, vectoribus. e) in te, ra,

terra, K. 8, 1. εἰ ἐνέσται μελάγχειμα. f) in corpore, Aπ. 1, 4. 17. ὁ σὸς νοῦς ἐνὼν τὸ σὸν σῶμα μεταχειρίζεται. Hic Reisk. malebat ὁ σοὶ νοῦς, et Ern. iudicabat, fort. perperam adſcriptum eſſe ἐνών. Sed Hindenb. defendit locum ob 1, 2, 54. τὸ σίαλον — ὠφελεῖ οὐδὲν αὐτοὺς ἐνόν, np. τῷ στόματι. Sic Iπ. 4, 2. ἵππου ἐνόντος, equo defatigato. Sed c. ἐν, K. 5, 18. τὸ Φανὸν τὸ ἐν αὐτοῖς (leporibus) ἐνόν. g) in animo, c. dat. Ιερ. 6, 6. φόβος, ἐνὼν ταῖς ψυχαῖς. Aπ. 1, 2, 28. τῆς οὐκ ἐνούσης αὐτῷ κακίας. ¶ 2) ſcriptum ineſſe. v. ἐπιστολή. ¶ 3) adeſſe. Π. 2, 1, 12. οὐκ ἐνῆν πρόφασις, h. e. praetexere non poterat. ¶ 4) apparere, cerni. O. 17, 7. ἐν τῷ ῥίπτειν τὸ σπέρμα ποικίλη τέχνη ἔνεστι. ¶ 5) iunctum eſſe. Π. 2, 2, 15. p. 112. ἅρμα — βραδέων ἵππων ἐνόντων. c. ἐν, K. 12, 19. οἱ δὲ πόνοι οἱ ἐν αὐτῇ (virtute) ἐνόντες Φανεροί. ¶ 6) in poteſtate ſitum eſſe. Aπ. 2, 6, 31. οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ (perficere non poſſum per meam ſcientiam) τὸ τὰς χεῖρας προσφέρειν. Sic pro ἔξεστιν. Heſych: ἔνεστι· ἔξεστι. it. ἐνῆν· χρῆν, ἢ δυνατὸν ἦν. Cf. Thom. Mag. et ſupra nr. 3. Aπ. 4, 6, 9. ἔνεστιν ὀνομάζειν καλὸν ἢ σῶμα ἢ σκεῦος. vbi tamen all. εἰ ἔστιν, ὀνομάζεις — ¶ 7) afferre. Σ. 8, 15. ἐν τῇ τῆς μορφῆς χρήσει ἔνεστί τις καὶ κόρος. Sed referri etiam poteſt ad n. 5. ¶ 8) i. q. εἶναι, c. dat. E. 3, 2, 9. πολὺς σῖτος ἐνῆν αὐτοῖς; obſeſſis. ¶ 9) ἔνι (poet. Port.) pro ἔνεστι. Heſych: ἔνι· ἔνεστι. c. dat, K. 13, 2. τοῖς νέοις — ἡδοναί —, ἀρετῇ δ' οὐκ ἔνι. c. ἐν, A. 5, 3, 12. ἔνι δ' ἐν τῷ ἱερῷ τόπῳ ἄλση. Aϑ. 1, 5. ἐν τοῖς βελτίστοις ἔνι ἀκολασία ἐλαχίστη. §. 16. Iπ. 1, 24. ¶ 10) ἔνι c. ὡς et ſuperl. Aπ. 3, 8, 4. ἔστι δὲ ἀσπὶς — ὡς ἔνι (quam poteſt) ἀνομοιοτάτη τῷ ἀκοντίῳ. Antea erat ὡς οἷόν τε ἀνομ. 4, 5, 9. ὡς ἔνι ἥδιστα.

ἕνεκα, ἕνεκεν, εἵνεκα, ¶ 1) cauſa, propter. Poſtponitur vel verbis, Π. 1, 2, 1. τοῦ ἐπαινεῖσθαι ἕνεκα, vt laudaretur. it. §. 11. vel nominibus, Π. 1, 2, 7. ἐγκλήματος, οὗ ἕνεκα — 1, 5, 7. p. 52. ὧν δ' ἕνεκα — εἰς τόδε τὸ τέλος κατέστην. Λ. 12, 4. τοῦ αὐτοῦ ἕνεκά ἐστιν, οὗπερ καὶ — E. 2, 1, 9. εἶναι χρήματα, ὥστε τούτου ἕνεκεν πολλοὺς πληροῦν. Aπ. 2, 4, 7. δένδρα θεραπεύειν τοῦ καρποῦ ἕνεκεν.

κεν. E. 1, 3, 12. οὐκ ἀργυρίου ἕνεκα, *non pecunia corruptum.* Contra 1, 6, 6. κολακεύουσιν ἕνεκα ἀργυρίου, *vt accipiant pecuniam.* Saepe enim praeponitur, vt ap. Latt. *caufa*, v. c. Π. 1, 4, 13. ἕνεκα χρεαδίων. Λ. 11, 9. ἕνεκά τινος, *certam quandam ob caufam.* Ἀπ. 3, 4, 2. ἕνεκα τούτου. 4, 7, 4. Sic paulo aliter de confilio, Ἀθ. 1, 3. εἰσὶν ἀρχαὶ ἕνεκα μισθοφορίας καὶ ὠφελείας, *magiftratus praepofiti funt pro mercede et fpe emolumenti.* E. 5, 1, 14. μηδένα κολακεύειν εἵνεκα μισθοῦ, *vt accipias mercedem.* it. ante verbum, Π. 5, 1, 10. λέγοντι ταῦτα τούτου ἕνεκα τοῦ ὑμᾶς ἐθέλειν μᾶλλον, *vt malitis.* τούτου enim iam Stephano et Leunclauio fuit fuspectum, et ab Hutch. atque Zeunio, cum in MSS. nonnullis defideraretur, eiectum. Sed temere, opinor. Nam faepe ponitur pronomen poft vel ante articulum. v. οὗτος nr. 1. et ὁ nr. 12. ¶ 2) *quod attinet.* v. Valcken. ad Herodot. 6, 63. Π. 3, 2, 14. ἐξέσται ἡμῖν ἐκείνου ἕνεκα (*per illum*) πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι. v. Wolf. ad Demofth. p. 357. Saepius praeponitur, Πο. 3, 1. ἡδέως ἕνεκα χειμῶνος ἀναπαύεσθαι. Ιερ. 11, 10. ἐξείη ἄν σοι ἕνεκεν ἀσφαλείας — πορεύεσθαι. Ἀπ. 4, 3, 3. ἕνεκά γε τῶν ἡμετέρων ὀφθαλμῶν. Egregie Schütz: *bey f. trotz unfern Augen.* v. eius not. ad 2, 1, 2. ¶ 3) Omittitur, Π. 1, 3, 8. καταῤῥοφοῦσι, τοῦ δὴ — μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς. ¶ 4) In var. lect. confunditur c. πρός. v. πρὸς c. gen. nr. 10.

ἐνεὸς, Hefych. κωφὸς, ὃς οὔτε ἀκούει οὔτε λαλεῖ. Proprie videtur effe *mutus.* v. Ammon. in v. κωφὸς p. 86. Timaeus et Etym. M. Eft tamen etiam *furdus*, it. *ftupidus.* v. Hefych. duobus in locis. Suidas, vt femel Hefychius, fcribit per duo νν: ἐννεός· ἄφωνος, κωφὸς, ἐξεστηκὼς, νωδὸς, νωχελὴς, μετέωρος, et deinde laudat A. 4, 5, 23. τοῖς παισὶν ἐδείκνυσαν ὥσπερ ἐνεοῖς ὅ τι δέοι ποιεῖν, np. quia linguam Graecam ignorabant. All. perperam habent νέοις. Suid. affert etiam alium locum. Sed ille non videtur Xenophontis effe.

ἐνεργάζεσθαι, ¶ 1) pasfiuum: *indi, inferi, fieri in.* Ἀπ. 1, 4, 5. γλῶττα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη.

σθῃ. ¶ 2) Medium i. q. ἐμβάλλειν, vel *inferere*. Απ. 3, 10, 6. τὸ ζωτικὸν φαίνεσθαι — πῶς ἐνεργάζῃ τοῖς ἀνδριᾶσιν; 4, 4, 15. τὸ πείθεσθαι τοῖς νόμοις μάλιστα ἐνειργάσατο Lycurgus αὐτῇ, np. τῇ πόλει, *in ea effecit*. Cf. ἐργάζεσθαι n. 12.

ἐνεργὸς, ¶ 1) *vim agendi habens*. Απ. 1, 4, 4. ζῶα ἔμφρονά τε καὶ ἐνεργά. Opp. ἀκίνητα. ¶ 2) *nauus, induftrius*. Hefych: ἐνεργοί· ἕτοιμοι πρὸς ἐργασίαν, αἱ μὴ ἀργαί. Π. 2, 2, 15. ἐνεργὸν στράτευμα. 6, 2, 11. p. 373. ὅπως — εὐθὺς ἐνεργοὶ ἦτε, *laborare poffitis, expediti fitis ad laborandum*. Sic 6, 3, 11. et 8, 1, 12. venatio homines ἀπὸ τῶν ἵππων ἐνεργοὺς ἀπεργάζεται. Αγ. 1, 24. Ιερ. 9, 8. κακουργίαι ἧσσον τοῖς ἐνεργοῖς ἐμφύονται, *occupatis, non otiofis*. Ιππ. 9, 7. δοκεῖ πεζὸν σὺν τοῖς ἵπποις ἐνεργότατον εἶναι, *libentiffime labores fubiturus*. Leuncl. minus accurate: *plurimum effecturus*. ¶ 3) De terra f. agro: *cultus*, atque adeo *fruges ferens*. Π. 5, 4, 12. γῆν ἐνεργόν. 8, 6, 8. ἡ χώρα ἐνεργός. Ε. 4, 4, 1. τὰς χώρας ἐνεργοὺς οὔσας. Opp. δῃουμένη. Ο. 4, 15. τὰς χώρας — ἐνεργοὺς ποιοῦντας. §. 17. Saepe oppon. ἀργός, Π. 3, 2, 9. τὴν νῦν ἀργὸν οὖσαν γῆν ἐνεργὸν γενέσθαι. Ο. 4, 8. it. §. 9. coll. §. 10. Sic Πο. 4, 2. ἐνεργὰ dicuntur ἀργυρεῖα, *quae coluntur, in quibus opera fiunt, vt lucrum inde percipiatur, gangbare Gruben*. cf. ἔργον. ¶ 4) De opibus: *quaeftuofus, lucrum afferens*. v. Valcken. ad Herodot. 8, 26. Ιερ. 11, 4. εἰ τὰ σὰ (np. κτήματα) ἐνεργὰ ἔχοις, ἢ εἰ τὰ τῶν πολιτῶν μεμηχανημένος εἴης ἐνεργὰ εἶναι.

ἐνεργῶς, *ftrenue, pro viribus*. Απ. 3, 4, 11. ἐνεργῶς μαχεῖται. Sed Ernefiio non difplicebat ἐναργῶς, quod eft in Baf. 1.

ἐνέχειν, *penetrare*. Κ. 10, 7. ὅπως ἂν εἰς τὸν κόλπον αἱ αὐγαὶ τοῦ φέγγους — ἐνέχωσιν. Fr. Portus: *vt in finum per laqueos fplendor lucis adducat*. Satis obfcure.

ἐνέχυρον, *pignus*. Α. 7, 6, 17. τὰ ἐνέχυρα λαβεῖν, ὡς μηδὲ — ἐδύνατο ἐξαπατᾶν Seuthes de ftipendio.

ἔνθα (poet. Port.), (de quo aduerbio v. omnino Ammon. p. 52. et Hefych.) ¶ 1) *vbi*. Π. 8, 1, 1. p. 463. εὑρήσετε, (intell. loca) καὶ ἔνθα ἄνευ μοναρχίας πόλις οἰκεῖται. Α. 4, 1, 2.

2. ἀφίκοντο (np. ἐκεῖσε), ἔνθα ὁ Τίγρης ἄπορος ἦν. E. 4, 2, 14. 5, 4, 51. ἀπολιπόντες (np. τὸ χωρίον), ἔνθα παρατεταγμένοι ἦσαν. Edd. vett. et Margg. corrupte: ἢ ἐνταῦθα. Morus retinet ἢ pro ἔνθα. Scil. voluit aliquis illud ἢ explicare, et posuit in margine vel ἔνθα vel ἐνταῦθα. Sic A. 4, 5, 17. pro ἢ in Cod. Paris. est ἔνθα. it. addito loco, Π. 2, 3, 10. εἰς τὸν δρόμον, ἔνθα περιπατοῦμεν. 5, 4, 10. p. 313. δείξομεν τοῖς πολεμίοις, ἔνθα κρατῆσαι νομίζουσιν, ἐνταῦθα ἄλλους αὐτῶν κρείττους. — τὸ χωρίον — ἔνθα κατέκαινον. A. 4, 3, 6. ἔνθα αὐτοὶ τὴν πρόσθεν νύκτα ἦσαν, ἐπὶ τοῦ ὄρους. 6, 2, 1. τὴν Ἰασωνίαν ἀκτὴν, ἔνθα ἡ Ἀργὼ λέγεται ὁρμίσασθαι. A. 7, 3. τί πλοῦτος ἐκεῖ γε σπουδαστέος, ἔνθα — Sic §. 6. Απ. 3, 5, 21. ἐν τοῖς στρατιωτικοῖς, ἔνθα μάλιστα δεῖ σωφρονεῖν. v. Fischer. ad Weller. p. 284. ¶ 2) *ibi*. A. 5, 7, 4. ὁ ἥλιος ἔνθα μὲν ἀνίσχει, δύεται δ' ἐνταῦθα. Est δεικτικῶς dictum. 6, 5, 12. ὁ πόντος; ἔνθα οὐδὲ πλοῖα ἐστι. Sed Hutch. *vbi*. Sic c. δὴ, quod alias est temporis, A. 1, 7, 12. μέχρι τοῦ Μηδίας τείχους. ἔνθα δὴ εἰσὶν διώρυχες. 7, 2, 8. εἰς Χεῤῥόνησον — ἔνθα δὴ πείθεσθαι ἀνάγκη. E. 4, 1, 13. ἐς συγκείμενον χωρίον. ἔνθα δὴ — ἀνέμενον. 4, 4, 3. ἐπὶ τοὺς βωμούς. ἔνθα δὴ — ἔσφαττον. Sic ἔνθα μὲν — ἔνθα δὲ, *hic — illic*. O. 3, 4. it. E. 3, 3, 5. ἔνθα μὲν ἕνα, ἔνθα δὲ δύο. vbi, si sunt verba Xenophontis (v. Mor. ad h. l.), fere prouerbialiter potest accipi: *hier und da einen oder zwey*, i. e, *paucissimos*. ¶ 3) *quo*. Π. 2, 4, 9. ὄρη ἐστὶν, ἔνθα δύναιτ' ἂν ἀπελθών, — ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι. Potest tamen etiam ad εἶναι referri, vt sit *vbi*. 5, 4, 4. εἰς πόλιν — ἔνθα καὶ αὐτὸς κατέφευγεν. A. 2, 3, 11. it. omisso loco, vel ἐκεῖσε, A. 4, 8, 12. εἶναι, ἔνθα πάλαι σπεύδομεν. 5, 6, 17. 7, 3, 2. διαπλεῖν, ἔνθα βουλόμεθα. 7, 6, 12. E. 2, 3, 17. p. 93. 5, 1, 15. 5, 2, 21. et c. δὴ, A. 7, 6, 26. πλεῖτε, ἔνθα δὴ ἐπιθυμεῖτε. O. 4, 6. συνάγων — ἔνθα δὴ ὁ σύλλογος καλεῖται. ¶ 4) *vnde*. O. 18, 1. στὰς, ἔνθα πνεῖ ἄνεμος, ἢ ἀντίος. Paulo aliter: *e quo*, A. 4, 5, 22. ἐπὶ τὸν κρατῆρα, ἔνθα κύψαντα ἔδει πιεῖν. Sed all. habent ἔνθεν. Possis etiam ἔνθα cum κύψαντα coniungere, vt sit *quo*. Cf. ὁρμᾶσθαι nr. 1. 7, 2, 9. κελεύει ἥκειν — ἔν-

ἔνθα καὶ δήλη μᾶλλον ἐδόκει εἶναι ἡ ἐπιβουλή. Nisi h. l. malis *tum uero*. ¶ 5) De tempore: *tunc*. Phauorin: ἔνθα· τότε, ὅπου, ἢ ἐνταῦθα. οὐ μόνον τοπικόν ἐστι, ἀλλὰ καὶ χρονικόν. cf. Hesych. Λ. 4, 1, 13. ἔνθα ὁ Χειρίσοφος, ἄλλοτε μὲν — ὑπέμενε, τότε δὲ οὐχ ὑπέμενεν. Est particula transitionis in narrando. Hutch. *ibi tum*. Cod. Eton. ἐνταῦθα. Sic c. δὲ, *tum uero*. A. 2, 1, 8. ἔνθα δὲ ἀπεκρίνατο. 2, 2, 5. ἔνθα δὲ εἶτι ἦν — καταδαπανήσαιμεν. vbi all. uertunt *istic*. 4, 5, 5. ἔνθα δὴ μετεδίδοσαν — ἔνθα δὲ πῦρ ἐκαίετο. Et saepius c. δή. Π. 1, 3, 12. ἔνθα δὴ ὁ Ἀστυάγης λέγει. 3, 3, 28. 30. 4, 1, 10. 5, 4, 4. A. 3, 3, 8. 3, 5, 1. 7, 5, 9. cf. ἐνταῦθα. Etiam in apodosi post ἐπεί, E. 2, 4, 28. ἐπεὶ δὲ κατέβησαν οἱ στρατηγοί. ἔνθα δὴ ὁ Θρασύβουλος ἔλεξεν. ¶ 6) Interdum ἔνθα δὴ non uidetur nude indicare tempus, sed simul concludentis esse: *hinc, inde, itaque*. Π. 1, 4, 25. ἐδόκει ἀποπέμπειν — ἔνθα δὴ ἵππους αὐτῷ δοὺς — ἀπέπεμπε. A. 1, 8, 2. βασιλεὺς σὺν στρατεύματι πολλῷ προσέρχεται — ἔνθα δὴ πολὺς τάραχος ἐγένετο. §. 3. παρήγγελλεν καθίστασθαι εἰς τὴν τάξιν ἕκαστον. ἔνθα δὴ σὺν πολλῇ σπουδῇ καθίσταντο. §. 17. 3, 3, 4. ¶ 7) *quando, cum*. Ἀγ. 6, 2. ἔνθα ἠθέλησαν οἱ πολέμιοι μάχην συνάπτειν, οὐ φόβῳ τρεψάμενος νίκης ἔτυχε. 10, 1. καρτερίᾳ πρωτεύων, ἔνθα πονεῖν καιρός. E. 3, 4, 26. πιφαινομένου τοῦ πεζοῦ, ἔνθα δέοι. Hinc ἔνθα πρῶτον, A. 5, 1, 1. est *quam primum, simulac*.

ἐνθάδε. ¶ 1) *huc*. v. Ammon. p. 51. Π. 1, 3, 13. ὅταν εἰς Μήδους ἔλθω ἐνθάδε, 3, 3, 9. p. 180. ἣν ἐνθ. ἐρχομένους δεχώμεθα. Sed potest ἐνθάδε ad δεχ. referri, atque adeo ad nr. 2. pertinere. E. 1, 7, 10. p. 54. ἀνέβην ἐνθάδε. ¶ 2) *hic*. Π. 1, 3, 13. ἤν με καταλίπῃς ἐνθάδε. it. §. 14. vbi oppon. ἐκεῖ. 3, 3, 9. p. 180. μείζων κίνδυνος ἐκεῖ ἢ ἐνθάδε — ἐὰν ἐνθάδε ὑπομένωμεν. A. 3, 3, 2. 7, 3, 2. bis. §. 8. bis. E. 1, 6, 5. ἐνθάδε μένειν — τὰ καθεστῶτα ἐνθάδε. 2, 3, 18. p. 95. 99. c. particip. E. 1, 6, 7. τὰ ἐνθ. ὑπάρχοντα, npl. χρήματα. Απ. 1, 4, 9. τῶν ἐνθ. γιγνομένων, *quae ab hominibus fiunt*. it. sine particip. c. artic. Π. 3, 1, 17. ἠρεμεστέρως ἔχειν τὰ ἐνθάδε, *hanc regionem*. Απ. 1, 4,

4, 17. περὶ τῶν ἐνθάδε, καὶ περὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ. 3, 3, 12. ἀνανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει ὁμοία τῇ ἐνθάδε, *in hac noſtra vrbe.* §. 14. τοῦ ἱππικοῦ τοῦ ἐνθάδε, *noſtri, Athenienſis.* Sic Π. 8, 6, 2. τῶν ἐνθάδε ὑμῶν — πέμπων πράξοντας. Quidam addunt μενόντων. Sed temere. Iidem enim §. 3. plene dicuntur οἱ ἐνθάδε ὄντες. ¶ 3) *in hac re.* Π. 2, 4, 12. πρόφασιν — ἐνθάδε οὐκ ἀπίθανον. Niſi malis *hic.* ¶ 4) *ſtatim.* vt ap. Latt. *illico.* Π. 2, 3, 2. νῦν λεγέτω τις ἐνθάδε ἀναστὰς περὶ τούτου. Videtur enim δεικτικῶς poſitum.

ἔνθαπερ, *vbi.* A. 4, 8, 18. ἐν τῷ ὄρει, ἔνθαπερ ἐσκήνουν. E. 4, 4, 8. it. omiſſo loco, A. 5, 7. οὐκ ἔνθαπερ ἐδείπνουν, καταμένουσι.

ἔνθεν, (v. omnino Heſych.) ¶ 1) *illinc, ab illa parte.* Π. 1, 2, 2. οὐκ ἔνθεν γὰρ ὅθεν περ ἐν ταῖς πλείσταις πόλεσιν ἄρχονται. Alſ. οὐχ ὁμοίως γὰρ ταῖς π. λ. quae lectio ſapit gloſſema. Scilicet ἔνθεν h. l. non proprie de loco dictum eſt, ſed de re. Sic ἔνθεν μὲν — ἔνθεν δὲ, *hinc — illinc,* A. 2, 4, 11. ἔνθεν μὲν τὸν Τίγρητα — ἔνθεν δὲ τὴν διώρυχα. 3, 5, 5. E. 7, 1, 31. it. ἔνθεν καὶ ἔνθεν, *ab vtraque parte,* Π. 6, 3, 1. διὰ μέσου ποιούμενοι τὰ σκευοφόρα ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπορεύοντο οἱ ὁπλοφόροι. A. 4, 6, 9. 4, 8, 11. E. 2, 4, 5. et c. gen. Π. 6, 1, 17. δρέπανα — ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῶν τροχῶν. 7, 1, 16. διὰ τὸ μένειν τοὺς ἔνθεν καὶ ἔνθεν αὐτῶν. 8, 3, 5. A. 4, 3, 21. 5, 2, 16. Poteſt etiam verti *vndique,* Π. 7, 5, 9. p. 438. μὴ ἐπὶ τὰ τέγη ἀναβάντες βάλωσιν ἔνθεν καὶ ἔνθεν. E. 3, 2, 3. ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἠκόντιζον. it. §. 20. ¶ 2) *vnde.* A. 5, 6, 12. ἡγήσομαι, πρ. ἐκεῖσε — ἔνθεν πολλὰ χρήματα λήψεσθε. E. 6, 5, 1. ἐπάνειμι ἔνθεν ἐπὶ ταῦτα ἐξέβην. vid. ὁρμᾶσθαι nr. 1. vbi ἔνθεν legitur pro ἐν ᾧ. ¶ 3) Poteſt accipi pro *vbi.* A. 2, 3, 4. ἄξειν ἔνθεν ἕξουσιν τὰ ἐπιτήδεια. E. 7, 5, 11. ἔνθεν πλεονεκτεῖν ἂν ἐνόμιζε, τοῦτο λαβὼν τὸ χωρίον. O. 6, 1. σὺ δὲ ἡμῖν ἔνθεν (h. e. ἐκεῖθεν ἔνθεν ſ. ἐκεῖθεν ἔνθα) λέγων — ἀπέλιπες, πειρῶ — διαπεραίνειν. ¶ 4) ἔνθεν — ἐντεῦθεν, *hic — illic,* A. 5, 7, 4. vbi eſt δεικτικῶς dictum. ¶ 5) *quando, cum.* E. 4, 2, 6. ἔνθεν ἐξέρχονται, μόνοι εἰσὶ — προϊόντες δὲ — ¶ 6) In var. lect. permutatur

c. ἔνθα. v. ibi nr. 4. it. c. ὅθεν. v. ὅθεν nr. 1.

ἐνθένδε. ¶ 1) *hinc.* De loco, Π. 4, 2, 11. ὁπόσον ἀπέχει ἐνθένδε (intell. τὸ χωρίον), ἔνθα αἱ ἀρχαί εἰσι. 6, 3, 5. πόσον ἄπεστιν ἐνθένδε τὸ στράτευμα. §. 11. A. 5, 6, 3. 5, 7, 3. 6, 3, 9. 6, 5, 9. ¶ 2) De hominibus: A. 7, 7, 10. ἢν ὑμεῖς τοιοῦτοι ἦτε, ἐνθένδε ἀρξόμεθα, *a vobis.* ¶ 3) *hic.* Π. 2, 4, 11. προσλαβὼν τῶν ἐνθένδε ἑταίρων, *ex his.* Scil. ἐνθένδε positum est pro ἐνθάδε, quia verbum προσλαμβάνειν proprie postulat aduerbium, quod significet motum e loco.

ἔνθεος, *numine afflatus.* Σ. 1, 10. οἱ ὑπὸ τοῦ σώφρονος ἔρωτος ἔνθεοι, *amore capti.* Antea erat: ἐκ θεῶν του κατεχόμενοι. v. Bach. et Poll. 3, 69.

ἐνθουσιᾷν, *furere, furore agi.* Hesych: ἐνθουσιῶν· μαινόμενος, ὁρμῶν, ἢ μανίαν ἔχων. Π. 1, 4, 8. ἀνεπήδησεν ἐπὶ τὸν ἵππον ὥσπερ ἐνθουσιῶν.

ἐνθυμεῖσθαι, ¶ 1) *reputare secum, cogitare, spectare.* a) est fere i. q. ἐννοεῖσθαι, Π. 4, 2, 2. ἐννοηθέντες οἷα πάσχουσι — ταῦτα ἐνθυμουμένοις ἔδοξεν αὐτοῖς. Ἀπ. 1, 7, 2. ἐνθυμώμεθα — τί ἂν αὐτῷ ποιητέον εἴη. §. 3. est ἐννοῶμεν. Hinc A. 3, 1, 2. pro ἐνθυμούμενοι all. habent ἐννοούμ. quod sane est §. 3. Sed paulo aliter, vt genus et species, A. 2, 4, 3. ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι μὲν καὶ ταῦτα πάντα, ἐννοῶ δὲ ὅτι — Cf. E. 4, 2, 2. ἐνθυμούμενος, οἵων ἐλπίδων ἀπεστέρητο. b) c. gen. vbi saepe verti potest *rationem habere.* Ἀπ. 2, 1, 34. σοὶ ἄξιον τούτων ἐνθυμουμένῳ πειρᾶσθαι τι — Φροντίζειν. 3, 6, 16. 17. ἐνθυμοῦ τῶν εἰδότων, *cogita,* np. in exemplum. K. 8, 6. τῆς ὥρας ἐνθυμούμενον. 13, 17. Hinc Ἀπ. 1, 1, 17. θαυμαστὸν εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν iudices, μηδὲν illud, quod in Cod. 1. est pro μὴ, Ernest. putabat a librariis factum, qui genitiuum c. hoc verbo non concoquerent. c) c. acc. Π. 1, 1, 3. ὅτε ταῦτα ἐνεθυμούμεθα. 4, 1, 2. p. 201. ἃ ξὺν εἴδετε, ταῦτα ἐνθυμούμενοι μήποτε παύσησθε. A. 2, 5, 2. p. 112. E. 4, 2, 6. Ἱπρ. 1, 19. 5, 11. d) c. acc. et ὅτι, A. 3, 1, 13. τὰ τῶν στρατιωτῶν ὁπότε ἐνθυμοίμην, ὅτι τῶν ἀγαθῶν οὐδενὸς ἡμῖν μετείη. Ἀπ. 4, 5, 9. ἐκεῖνο ἤδη πώποτε ἐνεθυμήθης; ὅτι. e) c. acc. et ὡς, Ἀπ. 3, 3, 12. τόδε οὐκ ἐντεθύμησαι, ὡς — γίγνεται;

γνεται; f) sine casu c. ὅτι, E. 4, 3, 7. ἐνεθυμήθη, ὅτι — εἴη. Απ. 3, 3, 11. 3, 13. 3. ἐνθυμοῦ (scito) ὅτι κινδυνεύσεις. Ιππ. 8, 5. ἐνθυμηθήτω, ὅτι — ἔχουσιν. g) c. ὡς, Πο. 3, 7. ἐνθυμούμενος, ὡς πολλὰ εἰσήνεγκεν ἡ πόλις. 4, 22. Απ. 4, 3, 3. Ιππ. 8, 20. ¶ 2) admirabundum cogitare. O. 17, 13. ἐνθυμοῦμαι οἷόν ἐστι — ¶ 3) intelligere, animaduertere. Π. 4, 2, 17. ὁ Κῦρος ἐνενόησεν, ὅτι ἦλθον — σκοπῶν δὲ ὡς ἂν — γένοιτο, ἐνθυμεῖται ὅτι ἀνάγκη — E. 4, 4, 19. οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐνθυμηθέντες τοὺς Ἀργείους καρπουμένους. (Αγ. 2, 17. est κατανοήσας, np. Agesilaus) c. acc. et ὅτι, A. 3, 1, 30. ἐντεθύμημαι καὶ τοῦτο, ὅτι — αἰσχρῶς ἀποθνήσκουσιν. ¶ 4) obseruare videndo. K. 10, 12. εἰσβλέποντα εἰς τὸ ὄμμα — ἐνθυμούμενον τὴν κίνησιν. ¶ 5) memorem esse, notare. c. gen. K. 9, 4. τῶν τόπων ἐνθυμούμενον, ὅπως μὴ διαμαρτήσεται. ¶ 6) moliri aliquid mali, s. res nouas. Αθ. 3, 12. οὐδὲν ἐνθυμεῖσθαι (contra populum) ἀνθρώπους, οἵτινες δικαίως ἀτιμῶνται.

ἐνθύμημα, ¶ 1) inuentum, excogitatum, callide quidem et solerter. A. 3, 5, 7. τὸ ἐνθύμημα de vtribus, quibus traiecerat, χαρίεν ἐδόκει εἶναι. K. 13, 13. πόνοις, ἐνθυμήμασι καὶ ἐπιμελείαις. Sic de strategemate, E. 4, 5, 4. 5, 4, 51. de artificio ad agros ex sterilibus fertiles reddendos, O. 20, 24. ¶ 2) sententia, ratiocinatio. A. 6, 1, 13. cf. §. 12. K. 13, 9. τῶν φιλοσόφων ἐνθυμήματα, cogitata, placita.

*ἐνθωρακίζειν, lorica induere. A. 7, 4, 12. ἐντεθωρακισμένοι — ἦσαν, ἀσπίδας καὶ μαχαίρας καὶ κράνη ἔχοντες.

ἔνι, vid. ἐνεῖναι nr. 9. 10.

ἐνιαύσιος, annuus. Αγ. 2, 1. ἣν ἐνιαυσίαν ὁδὸν ὁ βάρβαρος ἐποιήσατο, anni spatio confecerat.

ἐνιαυτὸς (poet. Port.) annus. ¶ 1) A. 7, 8, 15. χρόνου πλῆθος τῆς ἀναβάσεως — ἐνιαυτὸς καὶ τρεῖς μῆνες. Π. 8, 6, 10. ἐπεὶ περιῆλθεν ὁ ἐνιαυτὸς, cum praeteriisset. Eodem sensu E. 1, 4, 3. ἐπειδὴ ἐνιαυτοὶ τρεῖς ἦσαν. Sic E. 1, 1, 27. 1, 2, 12. 1, 5, 13. 2, 2, 14. ὁ ἐνιαυτὸς ἔληγεν, ἐν ᾧ — ¶ 2) Gen. τοῦ ἐνιαυτοῦ, quotannis. Πο. 4, 23. ἑξήκοντα τάλαντα τοῦ ἐνιαυτοῦ. Ιππ. 1, 19. Plenius Αθ. 3, 4. ἑκάστου ἐνιαυτοῦ. Sed E. 3, 1, 25. μισθὸς — τῇ στρατιᾷ ἐγγὺς ἐνιαυτοῦ, pene

ne annum sufficiens. K. 7, 4. μέχρι ἐνιαυτοῦ, *donec catuli annum vnum nati sunt*, i. e. *toto anno.* Δι' ἐνιαυτοῦ, *per totum annum*, vel *quotannis*, v. in διὰ c. gen. nr. 4. 5. ¶ 3) Dat. sine ἐν, E. 2, 1, 6. τούτῳ τῷ ἐνιαυτῷ. Sic datiui absoluti E. 3, 2, 18. περιιόντι δὲ τῷ ἐνιαυτῷ, *anno elapso.* Sed c. ἐν, E. 5, 3, 25. ἐπετετέλεστο ἐν ὀκτὼ μησὶ καὶ ἐνιαυτῷ. ¶ 4) Acc. E. 2, 3, 1. Ἀναρχίαν τὸν ἐνιαυτὸν καλοῦσιν. Significat *per annum*. Π. 1, 5, 1. ἐνιαυτὸν ἐν τοῖς παισὶ γενέσθαι. A. 2, 6, 16. αἰκισθεὶς ἐνιαυτόν. Aϑ. 3, 1. E. 3, 3, 4. οὔπω δ' ἐνιαυτὸν ὄντος ἐν τῇ βασιλείᾳ. pro quo 6, 4, 34. ἦρξε ἕνα ἐνιαυτόν. Sic 3, 2, 5. ἄρχειν καὶ τὸν ἐπιόντα ἐνιαυτόν. c. εἰς, O. 7, 36. ἡ εἰς τὸν ἐνιαυτὸν κειμένη δαπάνη, *sumtus anno destinati.* Sed Aπ. 3, 6, 13. ὁ τῆς χώρας σῖτος — πόσου εἰς τὸν ἐνιαυτὸν προσδέεται, *per annum.* c. ἐπὶ, Πο. 1, 4. τοῖς ἐπ' ἐνιαυτὸν θάλλουσι καὶ γηράσκουσι, *singulis annis*, vel *pro anni tempore.* c. κατὰ, A. 3, 2, 7. κατ' ἐνιαυτὸν πεντακοσίας θύειν, *quotannis*, 7, 1, 17. Πο. 3, 10. 4, 39. E. 6, 1, 3. O. 4, 6. Sic c. ἀεὶ, Π. 8, 6, 8. ἐφοδεύει ἀνὴρ κατ' ἐνιαυτὸν ἀεί. c. artic. A. 7, 7, 21. ἡ κατ' ἐνιαυτὸν πρόςοδος, *reditus annui.*

ἐνιδεῖν τινι, *animaduertere in aliquo*, *einem etwas ansehen.* A. 7, 7, 25. κακόνοιάν τινα ἐνιδόντας μοι πρός σε. Ita cod. Paris. it. Steph. Leuncl. Hutch. Vulgo ἐνιδ. με.

ἐνιδροῦν, *insudare.* Σ. 2, 18. τῷ παιδὶ ἤρεσκε τόδε τὸ οἴκημα ἐνιδρῶσαι, intell. ὥστε, *ad saltandum.* In lexicis caret auctoritate. Gramm.

ἐνιέναι, ¶ 1) *immittere.* venenum, Aπ. 1, 3, 12. ἐνίησι γάρ τι τὰ φαλάγγια κατὰ τὸ δῆγμα. §. 13. τοὺς καλοὺς φιλοῦντας ἐνιέναι τι — ἐνίησι καὶ πάνυ πόῤῥωθεν τοιοῦτον (np. venenum, v. Doruill. ad Charit. p. 204. cf. Σ. 4, 28.), ὥστε μαίνεσθαι ποιεῖν. ¶ 2) *impetum facere.* Π. 7, 1, 15. ἐνίει οὐδὲν φειδόμενος τῶν ἵππων. Intell. ἑαυτὸν vel τοὺς ἵππους. Hesychius saepe interpretatur verbo ἐμβάλλειν.

ἔνιος, *quidam.* Singularem Wels. e margg. recepit K. 5, 18. ἐὰν ἔχωσιν ἔνιον ἐρύθημα. Sed vetus lectio est ἔνιοι. Pluralis saepe legitur: Aϑ. 1, 4. ὃ ἔνιοι θαυμάζουσιν. §. 5. ἡ ἀμαθία δι' ἔνδειαν χρημάτων ἐνίοις τῶν ἀνθρώπων. Intell.

tell. ἐστί. v. Zeun. Aem. Portus volebat ἐνίους, np. ἄγει, quod praecedit. §. 11. μεγαλοπρεπῶς διαιτᾶσθαι ἐνίους. 2, 19. ἔνιοι ὄντες — τοῦ δήμου τὴν φύσιν, οὐ δημοτικοί εἰσι. E. 5, 1, 9. ἐξ ἐνίων τῶν νεῶν ἐξέβαινον. vbi τῶν νεῶν videtur pendere ab ἐνίων. v. Valcken. ad Herodot. 7, 187. Aπ. 1, 4, 1. εἰ δέ τινες νομίζουσιν — ὡς ἔνιοι γράφουσι. 4, 2, 38. ἐνίοις μὲν — ἐνίοις δὲ, *aliis* — *aliis*. Sic neutrum, Π. 5, 4, 4. ἅρματα — ἔνια μὲν, — ἔνια δέ. Neutr. est etiam Ιερ. 6, 9. ὑπέρευ μοι δοκεῖς ἔνια λέγειν. Sed margg. habent ἔννοιαν. Male.

ἐνίοτε, *interdum*. Π. 2, 4, 17. p. 138. Aθ. 2, 4. ἐνίοτε τέμνειν τὴν γῆν τῶν κρειττόνων. vbi fort. rectius expohas *subinde*. 3, 1. Aπ. 3. 8, 2. etc.

ἐνιστάναι, ¶ 1) *collocare*. Ιππ. 1, 16. καταβαλόντα λίθους — ἐν τούτοις τὸν ἵππον ἐνιστάναι. ¶ 2) *immiscere*. Ιππ. 5, 6. εἰ τοὺς ἱπποκόμους εἰς τοὺς ἱππέας ἐνισταίης. ¶ 3) In praeterito: *praesentem esse*. Phauorin: ἐνεστῶτα· παρόντα, προκείμενον. E. 2, 1, 5. ἐβουλεύσαντο περὶ τῶν ἐνεστηκότων πραγμάτων, *de praesenti rerum statu*.

ἐνίσχεσθαι, *impeditum haerere*. A. 7, 4, 13. ἐνισχομένων τῶν πελτῶν ἐν τοῖς σταυροῖς. In nonnullis deest ἐν.

ἔνατος, *nonus*. A. 4, 5, 18. τὴν θυγατέρα — ἐνάτην ἡμέραν γεγαμημένην, *ante dies nouem*.

ἐννεάκλινος, *nouem filis constans*. K. 2, 5. αἱ ἄρκυες ἐννεάκλινοι.

ἐνενηκοστὸς, *nonagesimus*. E. 1, 2, 1. Ὀλυμπιὰς τρίτη καὶ ἐνενηκοστή.

ἐννεὸς, vid. ἐνεός.

ἐννοεῖν, ¶ 1) *considerare, reputare secum*. v. ἐνθυμεῖσθαι nr. 1. Π. 4, 3, 3. p. 228. ἐννοεῖτε γὰρ δή. ἔχομεν ὅπλα. A. 2, 4, 10. νεανίσκος τις — ἐννοήσας εἶπεν, *re considerata*. Ιερ. 8, 2. ἐννόει πότερος μείζω κτᾶται χάριν. Aπ. 1, 7, 3. ἐννοῶμεν τί ἂν συμβαίνοι. c. acc. Π. 7, 3, 3. οἶδ' ὅτι οὗτος οὐ τοῦτο ἐνενόει ὅ τι πείσοιτο, ἀλλὰ τί σοι ποιήσας — 7, 5, 26. p. 458. ἐννοήσατε δὲ κἀκεῖνο, τίνα πρόφασιν ἔχοντες ἂν προελοίμεθα. 8, 7, 3. p. 546. ἐννόει καὶ τάδε, τίνι χαρισάμενος ἐλπίσαις — Πο. 5, 5. ἐννοησάτωσαν τὰ Μηδικὰ, πότερον — ἐτύχομεν. E. 2, 3, 18. p. 94. καὶ τάδ' ἐννοήσατε. καλλίστη μὲν γὰρ — πολιτεία. c. ὅτι, Π. 1, 1, 2. ἐνενοοῦμεν, ὅτι — εἰσι. §. 3. ἐνε-

ἐνενοήσαμεν ὅτι Κῦρος ἐγένετο Πέρσης. 2, 1, 2. p. 86. ἐννόησον ὅτι — ἄρχουσι. §. 9. 8, 7, 3. p. 548. ἐννοήσατε (Leuncl. et Well. ἐνοήσατε) ὅτι ἐγγύτερον τῷ ἀνθρωπίνῳ θανάτῳ οὐδέν ἐστιν ὕπνου. Cic. de sen. 22. liberius vertit: *iam vero videtis, nihil esse morti tam simile, quam somnum.* Λ. 5, 8. E. 2, 3, 17. p. 90. ἐννοησάτω, ὅτι πανταχοῦ ταῦτα γίγνεται. 6, 8, 4. Ἱππ. 8, 8. c. ὡς, Λ. 1, 1. ἐννοήσας, ὡς ἡ Σπάρτη — δυνατωτάτη ἐφάνη. Σ. 4, 42. c. acc. et ὅτι, Π. 7, 5, 20. ἐννοῶν τὸ αὑτοῦ πρᾶγμα, ὅτι ἐπιχειροίη — Tum sequitur: ταῦτα δὴ λογιζόμενος. ¶ 2) c. gen. *animaduertere.* Π. 5, 2, 9. ἐνενόησε δὲ αὐτῶν ὡς ἐπηρώτων ἀλλήλους. it. *rationem habere.* Ἱππ. 4, 1. in edd. vett. et margg. est τοῦ μετρίου ἐννοῶν pro τοῦ μ. π ρ ο ν ο ῶ ν, vt habent Well. et alii, quod factum videtur ex praecedente προνοεῖν. ¶ 3) *excogitare.* Π. 5, 2, 15. p. 284. σκοπῶν οὐ δύναμαι ἐννοῆσαι ἀσφαλεστέραν οὐδεμίαν πορείαν. A. 2, 2, 5. ἢ ἄλλην τινὰ ἐννενοηκέναι δοκεῖς ὁδὸν κρείττω. ¶ 4) *existimare.* c. ὅτι, A. 6, 1, 19. ὃ δ' ὑμεῖς ἐννοεῖτε, ὅτι — εἴη. εὖ ἴστε — Aliter c. εἰ, O. 18, 9. ἐννοῶ, *in mentem venit.* εἰ λέληθα καὶ χρυσοχοεῖν — ἐπιστάμενος, *ich sollte bald gar glauben, fere existimauerim.* Ita εἰ est pro ὅτι. Sed possit etiam ἐννοῶ εἰ reddi *dubito an.* v. nr. 6. ¶ 5) *scire.* Π. 2, 2, 10. ἐννοῶ ὅτι ἐξεληλύθασι σὺν ἡμῖν βελτίονες καὶ μείονος ἄξιοι. 4, 2, 7. ¶ 6) *dubitare,* fere i. q. ἀπορεῖν. Π. 4, 3, 3. p. 229. ἐκεῖνο ἴσως ἐννοεῖτε, πῶς ἂν τοῦτο γένοιτο. ¶ 7) *vereri.* c. μή, A. 4, 2, 9. ἐννοήσας, μὴ — οἱ πολέμιοι ἐπιθοῖντο. 6, 1, 18. ἐκεῖνο ἐννοῶ, μὴ ἂν σωφρονισθείην.

ἐ ν ν ο ε ῖ σ θ α ι (Ammonius quidem p. 53. distinguit inter ἐννοεῖν et ἐννοεῖσθαι. Sed vix idoneas ob caussas.) ¶ 1) *secum cogitare, considerare.* c. acc. Π. 6, 2, 8. ταῦτα ἐννοούμενοι οὐκέτι ἀχθόμεθα. 7, 5, 9. εἴ τις τοῦτο ἐννοεῖται. §. 26. p. 457. εἴ τις τοιαῦτα ἐννοεῖται. A. 3, 1, 3. it. §. 29. μὴ τοῦτο ἐννοῶνται, τί πείσονται — καὶ τί ποιήσουσι. c. ὅτι, Π. 7, 5, 9. ἐννοούμενοι ὅτι — εἰσιν. E. 4, 8, 5. c. εἰ pro ὅτι, Π. 7, 5, 7. ἐννοούμενοι εἰ σφᾶς — φυλάξοιεν. c. ὡς, Π. 5, 3, 15. ἅμα δὲ ἐκεῖνο ἐννοεῖται, *hoc spectat in agendo,* ὡς — οὐδένα εἰκὸς σὺν αὐτῷ βου-

βούλεσθαι εἶναι. ¶ 2) vereri. c. μὴ, A. 3, 5, 3. ἐννοούμενοι μὴ — οὐκ ἔχοιεν. Hutch. suspicati s. solliciti secum cogitantes. vid. ἐννοεῖν nr. 7. et μή. ¶ 3) Permutatur c. ἐνθυμεῖσθαι. v. ἐνθ. nr. 1.

ἔννοια, ¶ 1) *cogitatio.* Π. 1, 1, 1. ἔννοιά ποθ' ἡμῖν ἐγένετο, ὅσαι δημοκρατίαι κατελύθησαν. Steph. dicit, videri huic formulae maiorem inesse emphasin, quam verbis ἐνενοοῦμεν §. 2. et ἐνεθυμούμεθα §. 3. quia ἔννοια sit *profunda cogitatio.* At Aristides T. II. p. 516. simpliciter explicat h. l. ἀντὶ τοῦ ἐνεθυμήθημεν, et Alexander rhetor de periphrasi p. 70. ed. Normann. ἀντὶ τοῦ ἐνενοήσαμεν. A. 3, 1, 10. ἔννοια αὐτῷ ἐμπίπτει, τί κατάκειμαι; ¶ 2) Ιερ. 6, 9. ἔννοιαν λέγειν in margg. est pro ἔνια. cf. etiam εὔνοια nr. 1. c. Nam pro illo legitur.

ἔννομος, *legitimus, legibus consentaneus.* Π. 8, 7, 3. p. 544. εἰθισμένα καὶ ἔννομα λέγοντος ἐμοῦ. E. 2, 3, 21. ἱκετεύω τὰ πάντων ἐννομώτατα. Sed margg. τοὺς ἐννομωτάτους.

ἐνόδια, *casses qui in viis collocantur.* Poll. 5, 27. δίκτυα — τα ἐν τοῖς ὁμαλοῖς καὶ ἰσοπέδοις ἱστάμενα· ἐνόδια δὲ, τὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς. K. 6, 9. τὰ δίκτυα τεινέτω ἐν ἀπέδοις, ἐμβαλλέτω δὲ τὰ ἐνόδια εἰς τὰς ὁδούς. Hinc semper distinguuntur τὰ ἐνόδια καὶ τὰ δίκτυα, vt K. 2, 4. cf. §. 6. vnde patet, ea minora esse quam δίκτυα. Pluribus eorum differentia describitur §. 7. et 8.

Ἐνοδίας, *Enodias*, a Thynis vulneratur. A. 7, 4, 14. ἔτρωσαν Ἐνοδίαν τὸν λοχαγόν. All. legunt Εὐοδέα.

ἐνοικεῖν, *inhabitare.* A. 5, 6, 13. χώραν καλὴν —. ὥστε τῷ βουλομένῳ, ἐνοικεῖν. c. ἐν, O. 4, 13. ἐν ὁπόσαις χώραις ἐνοικεῖ. Saepe οἱ ἐνοικοῦντες sunt *ciues, incolae,* Π. 8, 6, 2. σατράπας — οἵτινες ἄρξουσι τῶν ἐνοικούντων. A. 1, 2, 24. 1, 5, 5. 3, 4, 6. O. 4, 10. τῶν ἐνοικούντων ἄρχων. Oppon. φρουροῖς. Paulo ante κατοικούντων. Sic A. 1, 3, 4. τοὺς ἐνοικοῦντας Ἕλληνας.

ἔνοικος, *incola.* Π. 8, 6, 8. ἥν τις (σατράπης) ἀμελῇ τῶν ἐνοίκων φυλακῆς. Mgg. τῶν ἐν οἴκῳ, quod vix sensum h. l. aptum praebet.

ἐνόπλιος ῥυθμός, *numerus armatae saltationi conueniens.* A. 6, 1, 6. ᾖσαν ἐν ῥυθμῷ, πρὸς τὸν ἐνόπλιον ῥυθμὸν αὐλούμενοι. Cf.

Pha-

Phauorin. in v. ἐμμέλεια et κατενόπλιον.

ἐνορᾶν, ¶ 1) *intueri.* c. dat. Π. 1, 4, 27. ταῦτα (np. διὰ, cf. σπεύδειν.) καὶ ἐνεώρας μοι. ¶ 2) *perspicere, deprehendere.* Π. 7, 5, 4. ὅπως ἄν τις τείχη — ἕλοι, οὐκ ἐνορᾶν μοι δοκῶ. c. acc. Π. 2, 1, 2. p. 89. τί μὴν ἄλλο ἐνορᾷς ἄμεινον τούτου. Iunt. σὺ ὁρᾷς. 6, 2, 11. p. 374. ἐγὼ μὲν ταῦτα προαγορεύω· εἰ δέ τις καὶ ἄλλο δέον ἐνορᾷ. Iunt. ὁρᾷ. A. 1, 3, 15. πολλὰ ἐνορῶ, δι' ἃ — οὐ ποιητέον. Ιερ. 6, 3. μηδεμίαν ἐνορᾶν εὔνοιαν παρ' αὐτῶν, in iis. c. particip. pro inf. Π. 1, 6, 9. εἰ ἐνορᾷς τινα πόρον — ἂν προσγενόμενον.

ἔνορκος, *qui ex foedere s. iureiurando debet aliquid facere.* E. 6, 3, 7. εἶναι ἔνορκον συμμαχεῖν. Ante Steph. legebatur εὔορκον.

ἐνοχλεῖν, ¶ 1) *ordinem turbare, turbas excitare.* in pompa, Π. 8, 3, 5. μαστιγοφόροι — ἔπαιον εἴ τις ἐνοχλοίη. ¶ 2) *molestum esse.* c. particip. Π. 5, 3, 21. τὸ μὲν ἄξιον λόγου ἐσήμαινε, τὸ δὲ μή, οὐκ ἠνώχλει λέγων. Phauorin: ἐνοχλῶ Ἀττικῶς συντάσσεται αἰτιατικῇ, κοινῶς δὲ δοτικῇ. c. dat. A. 2, 5, 2. p. 111. ἔθνη — ἐνοχλοῦντα τῇ ὑμετέρᾳ εὐδαιμονίᾳ. 3, 4, 13. τοῖς κέρασιν ἐνοχλεῖν. c. acc. perſ. Απ. 3, 8, 2. ἐάν τι ἐνοχλῇ ἡμᾶς, *ſi quid aduerſi nobis accidat,* v. c. febris, fames. Hinc paſſiu. de iis, e quibus moleſtia vel damnum percipitur, Π. 5, 4, 16. ὅσα μὲν ὠφελεῖσθαί ἐστιν — ταῦτα ἀπελαύομεν· ὅσα δὲ ἐνοχλεῖσθαι, — τούτων ἐκποδὼν ἦμεν.

ἔνοχος, *obnoxius, reus.* E. 7, 3, 7. p. 476. ἔνοχος πᾶσι τούτοις. Απ. 1, 2, 64. ἔνοχος τῇ γραφῇ, *iuſte accuſatus.*

ἐνσημαίνεσθαι, *ſignificare, declarare.* Π. 8, 2, 2. διέπεμπε — ἐνσημαινόμενος (Harpocrat. explicat ἐνδεικνύμενος καὶ ἐμφαίνων) τοῦτο, ὅτι — cf. ἐνσημειοῦσθαι.

* ἐνσημειοῦσθαι, *ſibi notare.* K. 6, 22. canes veſtigia leporis nactae dicuntur ἐνσημειούμεναι (in nonnullis edd. vett. eſt ἐνσημούμεναι. Brodaeus dedit ἐνσημαινούμεναι, margg. ἐνσημαινόμεναι). Gramm. *ſignificantes, vbi aliquid ſit, indicantes.*

* ἐνσκευάζεσθαι, *armare et parare ſe atque equos.* Heſych: ἐνσκευάσασθαι· καθοπλίσασθαι. Π. 8,

8, 5, 6. εἰ δέοι τι ἐνσκευάζεσθαι τοὺς ἱππέας.

ἐνσκιῤῥοῦσθαι, *indurari, inueterascere.* Etymol. M. scribit per simplex ρ. v. infr. σκιρωθῆναι. Suid: σκίρωμα πάθος περὶ τὸ ἧπαρ ἀνίατον. Scribitur etiam per ει. Hesych. et Suid. ἐνσκειρωθεὶς ἐμπαγεὶς σκείρωμα γὰρ τὸ ἀνίατον πάθος. Sic plane Etymol. M. nisi quod per simplex ι scribit. Ιπ. 4, 2. ἔστι δὲ — ἀρχόμενα πάντα εὐιατώτερα, ἢ ἐπειδὰν ἐνσκιῤῥωθῇ — τὰ νοσήματα. v. Gramm.

ἐνσπείρειν, *disseminare.* Π. 5, 2, 14. οὗτος ὁ λόγος πολὺς ἤδη ἐνέσπαρται.

ἐντάττειν, *in ordinem recipere.* A. 3, 3, 11. τῷ σφενδονᾶν ἐντεταγμένῳ ἐθέλοντι, *qui funditoribus adscribi se velit,* vel: *qui libenter se recipi patiatur in ordinem funditorum.* Cf. ἐθέλειν nr. 2. Marg. Steph. ἐντεταλμένῳ. Cod. Par. ἐν τῷ τεταγμένῳ.

ἐνταῦθα, ¶ 1) *hic, ibi.* Π. 1, 3, 13. ἐνταῦθα — ἱππεύων ἥττων εἰμὶ τῶν ἡλίκων. 1, 4, 17. 4, 1, 4. 8, 3, 11. A. 1, 4, 2. 7. 1, 10, 3. in. 4, 5, 8. 5, 7, 4. v. ἔνθα nr. 2. etc. c. δή, Ay. 2, 6. ἐπορεύθη εἰς τὰ τῶν Βοιωτῶν ὅρια. ἐνταῦθα δὴ — c. καί, E. 3, 1, 19. ἐς τὸ ἱερὸν ἔλθω, κἀνταῦθα θύσω. Redundat quodammodo post interiecta multa, et solius perspicuitatis caussa adiicitur, A. 4, 4, 11. ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ τοῦ ὄρους ἐν τοῖς στενοῖς, ἧπερ μοναχῇ εἴη πορεία, ἐνταῦθα ἐπιθησόμενον τοῖς Ἕλλησιν. ¶ 2) *huc, illuc.* Phauorin: ἐνταῦθα καὶ τὴν ἐν τόπῳ καὶ εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ. Cf. Ammon. p. 51. Π. 1, 4, 16. ἐνταῦθα ἐξελθεῖν. 6, 2, 5. ἐντ. κομίζειν. 7, 1, 17. ἐντ. ἦλθον. A. 3, 4, 6. ἐνταῦθα — φυγεῖν. 3, 5, 4. ὄψονται ἡμᾶς ἐντ. πορευομένους. Cod. Eton. ἐκεῖ. 5, 5, 4. μέχρις ἐνταῦθα, *hucusque.* Ay. 2, 24. Aπ. 3, 11, 6. Huc refert Hutch. A. 1, 2, 1. ἀθροίζει ὡς ἐπὶ τούτους τὸ βαρβαρικὸν — ἐνταῦθα στράτευμα. Sic c. gen. Aπ. 4, 3, 8. ἐνταῦθα τοῦ οὐρανοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἔνθα — ¶ 3) De tempore: *tum.* Aristid. T. II. p. 530. χρῶνται δὲ οἱ ἀφελεῖς καὶ τὸ ἐνταῦθα ποικίλως. καὶ γὰρ τόπου καὶ χρόνου σημαντικόν ἐστι. Cf. Ammon. l. l. et Hesych. Π. 1, 4, 25. καὶ τὸν Κῦρον δὴ ἐνταῦθα (audita re) λέγεται εἰπεῖν. A. 1, 2, 12. 1, 3, 21. 3, 5, 3. 8. 9. etc. c. καί, A. 3, 5, 5. καὶ ἐνταῦθα πολλὴ ἀπο-

ἀπορίᾳ ἦν. 4, 1, 13. et contracte, Π. 2, 4, 18. λέγε κἀνταῦθα τἀληθῆ. Αγ. 2, 11. Ε. 4, 3, 11. κἀνταῦθα — ἐστεφάνουν ἤδη τὸν Ἀγησίλαον. Σ. 6, 1. c. δὲ, *tum vero*. Α. 1, 10, 8. ἐνταῦθα δὲ ἔστησαν οἱ Ἕλληνες. §. 10. Ε. 2, 4, 23. et c. δή, praecedente ἦν, Π. 2, 4, 17. p. 137. it. praecedente ἐπεί, Π. 4, 5, 5. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο — ἐνταῦθα δὴ ἐβριμοῦτο. Α. 4, 7, 18. it. praeced. ὡς, Π. 2, 2, 1. p. 102. 5, 4, 4. Saepe c. δὴ est connectendi formula: *tum igitur*, v. c. Π. 1, 3, 6. 1, 4, 15. 1, 5, 1. 2, 3, 3. 7. 3, 1, 4. 4, 1, 10. Α. 1, 10, 3. 6, 1, 20. ἐνταῦθα δὴ — ἀνεθορύβησαν. All. πρὸς ταῦτα δή. Ε. 2, 1, 21. c. μέντοι, Π. 1, 4, 9. ἐνταῦθα μέντοι ἤδη καὶ ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο. Σ. 4, 59. c. τοίνυν, Σ. 3, 14. ¶ 4) *hac re, in hac re*. Α. 7, 6, 12. εἴ τι ἐνταῦθα ἠδίκησα. Αγ. 1, 17. φρονίμως καὶ τοὺς φίλους ἐνταῦθα ἔδοξε πλουτίσαι. v. Hutch. ad h. l. Απ. 2, 3, 2. ἐνταῦθα μὲν (*inde*, np. cum in ciuitate inter multos viuat,) δύναται λογίζεσθαι, ὅτι κρεῖττον — ἢ μόνον. ¶ 5) Permutatur in var. lect. c. δεῦρο. v. δεῦρο. it. c. ἔνθα. v. ἔνθα nr. 5. it. nr. 1.

ἐνταυθοῖ μὲν — ἐνταυθοῖ δέ, Απ. 4, 2, 13. *hic* — *istic*. v. Ammon. l. l.

ἐντείνειν, ¶ 1) *intendere*. a) membra corporis, Απ. 3, 10, 7. τὰ ἐν τοῖς σώμασι — ἐντεινόμενα καὶ τὰ ἀνιέμενα. b) vires, Ο. 21, 9. προθύμους καὶ ἐντεταμένους εἰς τὸ ἔργον, *qui summa contentione opus agunt*. ¶ 2) *infligere*. Hesychius quidem habet ἐντεῖναι· πληγὰς δοῦναι. it. ἐντέταται· τὸ παῖσαι ἐντεῖναι φασί. Sed Xenophon nomen addit Α. 2, 4, 5. πληγὰς ἐνέτεινον ἀλλήλοις, *verberibus se inuicem petebant*. ¶ 3) *intento loro attrahere*. Ιπ. 8, 3. προδιαβῆναι αὐτὸν τὴν τάφρον· ἔπειτα δ' ἐντείνειν (τὸν ἵππον) δεῖ τῷ ἀγωγεῖ, ὡς διάλληται.

ἐντείνεσθαι, ¶ 1) *tendere*. Π. 4, 1, 2. p. 201. τόξα ἐντείνασθαι. ¶ 2) *vires suas intendere*. Κ. 7, 8. canes in cursu ἐντεινόμεναι ῥήγνυνται.

ἐντειχίζειν, *castellum vel murum* vel omnino *munitiones exstruere in aliquo loco*. Π. 3, 1, 15. ἔξεστί σοι φρούρια ἐντειχίζειν καὶ τὰ ἐχυρὰ κατέχειν, *in mea regione*. v. Abresch. dilucc. Thuc. 6, 90. Αγ. 2, 19. τὰ τείχη ἃ ἐνετετείχιστο. Ita recte restitue-

tuerunt viri docti pro ἀνετετείχιστο. Nam E. 4, 5, 5. est Οἰνόην τὸ ἐντετειχισμένον τεῖχος, *in propinquo munitum.* 4, 8, 1. ὡς οὔτε ἀκροπόλεις ἐντειχίσαιεν.

ἐντελής, *integer.* A. 1, 4, 13. τὸν μισθὸν ἐντελῆ. O. 20, 21. τὰς δαπάνας χωρεῖν ἐντελεῖς ἐκ τῶν οἴκων· τὰ δὲ ἔργα μὴ τελεῖσθαι — πρὸς τὴν δαπάνην. Sunt sumtus soliti iique magni.

ἐντέλλεσθαι, *praecipere, imperare.* Hesych: ἐντείλασθαι· προστάξαι. Π. 5, 3, 17. ὡς μνημονικὸς ὁ Κῦρος — πῶς ὀνομάζων ἐνετέλλετο. 5, 5, 2. ὁ πεμφθεὶς — ἔλεξε τὰ ἐντεταλμένα. cf. ἐντάττειν. c. inf. Π. 5, 4, 1. dux equiti δηλοῦν ἐνετέλλετο. c. dat. Π. 4, 2, 6. Cyrus ἐνετείλατο (all. ἐκέλευσεν, quod in edit. Leuncl. glossema putatur) αὐτοῖς — παρελαύνειν. Hesych: ἐνετείλατο· παρήγγειλε, διετάξατο, ἐσαφηνίσατο. Sed Thomas Mag. et Phauor. etiam Moeris, vt videtur, p. 135. improbant ἐνετειλάμην, et ἐπετειλάμην dici iubent. Saltem Moeris p. 162. ἐντείλασθαι dicit esse Ἑλληνικόν. A. 5, 1, 7. ταῖς πόλεσιν ἐντείλασθαι ὁδοποιεῖν. Legitur etiam in margg. Π. 3, 3, 19. Cyrus τούτοις ante pugnam τοιάδε ἐνετέλλετο, probante Zeunio, pro ἔλεξε.

ἔντερα, *intestina.* A. 2, 5, 8. τετρωμένος τὰ ἔντερα ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων.

ἐντεῦθεν, ¶ 1) *hinc, inde.* A. 1, 2, 7. ἐξελαύνει εἰς Κολοσσάς — ἐντεῦθεν ἐξελαύνει σταθμοὺς τρεῖς. Sic §. 10. bis. §. 11. 13. 14. 19. bis. 20. 21. 22. 1, 4. 1. ter. §. 4. 6. 10. 11. 18. 1, 5, 1. 5. 1, 6, 1. 1, 7, 1. etc. it. 7, 6, 31. ἢν σωφρονῶμεν, ἄπιμεν ἐντεῦθεν ἐκ τῆς τούτων ἐπικρατείας. Sed h. l. potest etiam reddi *statim.* Ιπ. 1, 4. etc. Cf. ποθέν. c. δέ, A. 1, 7, 11. 4, 7, 14. c. δή, A. 2, 2, 4. ¶ 2) *illic.* v. ἔνθεν nr. 4. ¶ 3) *tum, ibi tum, itaque.* Hesych: ἐντεῦθεν· ἐκ τούτου. A. 5, 6, 21. ἐντεῦθεν, ἐπεὶ ἔγνωσαν — τὰ πλοῖα πέμπουσι. 6, 4, 11. 6, 5, 13. 7, 5, 4. E. 1, 7, 5. c. δέ, O. 11, 1. ἐντεῦθεν δὲ ἐγὼ εἶπον. c. δή, A. 5, 5, 3. ἐντεῦθεν δὴ τὰ ξένια ἐδέξαντο. O. 10, 2. λέγε μοι — ἐντεῦθεν δὴ λέγει. ¶ 4) *inde ab eo tempore.* A. 6, 6, 1. ἐντ. οἱ πολέμιοι εἶχον ἀμφὶ τὰ ἑαυτῶν. E. 7, 5, 12. τὸ ἐντ. γενόμενον, *quod postea accidit.* ¶ 5) *confestim.* A. 5, 4, 15. ἔφυγον οἱ βάρβαροι, καὶ ἐντ. ἅπαντες ἔλιπον τὸ χωρίον. Sic exponi potest

est 6, 5, 20. συνταξάμενοι πορεύονται. ἐντεῦθεν οἱ πολέμιοι φεύγουσι. 7, 1, 7. ἐκέλευσε τὴν ταχίστην ἐξιέναι — ἐντεῦθεν ἐξῄεσαν. Potest etiam in his duobus locis reddi *itaque*, et primo loco καὶ ἐντεῦθεν, *atque adeo*. ¶ 6) In var. lect. permutatur c. αὐτίκα. v. ibi nr. 3. ¶ 7) τοὐντεῦθεν vid. suo loco.

ἐντιθέναι, ¶ 1) *imponere*. A. 4, 7, 18. ποιοῦσι κολωνὸν μέγαν. ἐνταῦθα ἐνετίθεσαν πλῆθος — All. ἀνετίθεσαν. v. ἀνατιθέναι nr. 1. ¶ 2) *iniicere*, i. q. ἐμποιεῖν. A. 7, 4, 1. ὅπως φόβον ἐνθείη καὶ τοῖς ἄλλοις.

ἐντίθεσθαι, ¶ 1) *imponere*. currui, Π. 7, 3, 1. τὸν νεκρὸν ἐνθεμένη εἰς τὴν ἁρμάμαξαν. nauibus, A. 1, 4, 7. ἐμβάντες εἰς πλοῖον, καὶ τὰ πλείστου ἄξια ἐνθέμενοι ἀπέπλευσαν. 5, 7, 9. E. 1, 6, 27. τὰ χρήματα ἐνθεμένους (τοὺς ἐμπόρους) ἐς τὰ πλοῖα, ἀποπλεῖν. O. 20, 28. οἱ ἔμποροι τὸν σῖτον — εἰς τὸ πλοῖον ἐνθέμενοι, ἐν ὧπερ αὐτοὶ πλέουσι. ¶ 2) *inferre vt in promtu habeas*. Π. 4, 5, 1. Cyrus cum multos captiuos in castris haberet, suos hortatur vt dormiant, τὰ δὲ ἐν ταῖς σκηναῖς ὁρᾶτε καὶ τὰ ὅπλα ἐντίθεσθε. All. tamen fort. melius, εὖ τίθεσθε, quod Zeun. defendit ex Homer. Il. β, 381.

ἔντιμος, ¶ 1) *honoratus*. Π. 8, 2, 3. οἷς ἂν ὁρῶσι πεμπόμενα ἀπὸ τῆς βασιλέως τραπέζης, τούτους θεραπεύουσι, νομίζοντες αὐτοὺς ἐντίμους εἶναι. 8, 5, 12. p. 528. Κῦρος εὐκλεεῖς ὑμᾶς (magistratus Persarum) ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἐποίησεν, ἐντίμους δ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ πάσῃ. A. 5, 6, 18. 6, 3, 11. θεὸς — ἡμᾶς — βούλεται ἐντιμοτέρους ἐκείνων καταστῆσαι. Aπ. 2, 1, 27. spero, inquit Virtus, ἐμὲ ἔτι πολὺ ἐντιμοτέραν καὶ — διαπρεπεστέραν φανῆναι. Sic ¶ 2) de rebus, Π. 2, 3, 5. p. 119. homotimi habent ἔντιμον βίον. cf. βίος. Αγ. 1, 2. γένος τῆς πατρίδος ἐντιμότατον. Λ. 10, 2. διέπραξεν ἐντιμότερον εἶναι τὸ γῆρας τῆς τῶν ἀκμαζόντων ῥώμης. E. 6, 1, 4. p. 358. δώροις — ἡ πολεμικὴ αὐταῖς ἀρετὴ ἐντιμότατον βίον — παρέχεται. ¶ 3) *honestus, non turpis*. Aπ. 3, 3, 13. φιλοτιμία παροξύνει πρὸς τὰ καλὰ καὶ ἔντιμα. Σ. 4, 26. ἐντιμότερόν ἐστιν, *habet honestiorem speciem*. ¶ 4) *honorificus*. Π. 8, 3, 10. Inprimis de loco praecipuo et sede, Π. 3, 3, 19. χώραν (in acie) οὐδὲν ἧττον ἔντιμον τῶν προστατῶν ἔχετε.

ἔχετε. Nonnulli post ἦττον, alii ante προστατῶν, inferunt ἡμῶν, quod videtur glossema. O. 4, 8. rex γεραίρει ἐντίμοις ἕδραις. ¶ 5) οἱ ἔντιμοι, *nobiles, proceres*, i. q. ἄριστοι. Π. 3, 1, 4. παρεκάλει καὶ εἴ τις τῶν Ἀρμενίων τῶν ἐντίμων παρῆν. 8, 1, 2. ἔδοξε, τοὺς ἐντίμους ἀεὶ παρεῖναι ἐπὶ θύρας — ἐφοίτων ἐπὶ τὰς θύρας Κύρου οἱ ἔντιμοι. Sic Π. 7, 5, 26. p. 459. pro τοὺς ὁμοτίμους in Cod. Guelf. est τοὺς ἐντίμους, quod recepit Zeun. inprimis propter 8, 1, 2. et quod distinguantur ab ὁμοτίμοις Persarum antea commemoratis.

ἐντίμως ἔχειν, *honoratum esse, auctoritate valere*. A. 2, 1, 6. Φαλῖνος ἐτύγχανε παρὰ Τισσαφέρνει ὢν καὶ ἐντίμως ἔχων.

ἔντμημα, *incisura*. K. 2, 8. σχαλίδες δικρᾶ ἔχουσαι μικρὰ, τὰ ἐντμήματα μὴ βαθέα.

ἐντολὴ, *mandatum*. Π. 5, 5, 2. perperam Well. e marg. recepit pro ἐπιστολή. v. ἐπιστολὴ nr. 3. Sed 2, 4, 18. in omnibus legitur: Χρυσάντας ἐπιγαυρωθεὶς τῇ ἐντολῇ Κύρου.

ἐντόνως, *enixe*. A. 7, 5, 4. ἐντόνως ἀπῄτει τὸν μισθόν. E. 2, 4, 14. ἐντ. ἔλεγον ὡς οὐ χρὴ — *enixe negabant*.

ἐντὸς, ¶ 1) De loco: *intus*. Π. 7, 5, 9. ὅταν ἐντὸς γενώμεθα, *in urbe*. Nisi malis γενώμεθα vertere *venerimus*, vt ἐντὸς sit *intro*. Cf. nr. 5. ¶ 2) *intra*. c. gen. A. 1, 10, 2. τἄλλα ὅσα ἐντὸς αὐτῶν καὶ χρήματα καὶ ἄνθρωποι ἐγένοντο, ἔσωσαν, *in castris eorum*. Hutch. dicit, ἐντὸς absolute dici, et αὐτῶν referri ad ὅσα. Sed Raphel. rectius confert Luc. 17, 21. Λ. 3, 5. ἐντὸς τοῦ ἱματίου τὼ χεῖρε ἔχειν. Πο. 2, 6. πολλὰ ἐρήμα — ἐντὸς τῶν τειχῶν. cf. τόξευμα. Hinc A. 6, 4, 2. τὸ ἐντὸς τοῦ αὐχένος est *ipsum spatium, ipse tractus*. et K. 7, 4. τὰ ἐντὸς sunt *intestina canum*. Fr. Portus vertit *animos*, quod non placet. Sic de distantia loci, K. 12, 7. μὴ νυκτερεύειν ἐντὸς πολλῶν σταδίων, scil. ab vrbe. ¶ 3) *cis, citra*, i. e. *post*. Π. 6, 3, 7. ἀπαντᾷ αὐτοῖς ἐντὸς τῶν σκοπῶν. A. 6, 5, 5. ἐλάμβανον τὰ ἐπιτήδεια — ἐντὸς τῆς φάλαγγος. All. ἐκ. ¶ 4) *inter*. A. 2, 1, 9. ποταμῶν ἐντὸς, *in locis a fluminibus cinctis*. ¶ 5) *intro*. K. 6, 24. ἐὰν ἐντὸς παρενεχθῇ. c. gen. Π. 8, 3, 5. στίχοι — ὧν ἐντὸς οὐδενὶ ἔστιν εἰσιέναι. A. 7, 8, 9. τὰ ἀνδράποδα ἐντὸς τοῦ πλαι-

πλαισίου π ιησάμενοι. E. 3, 2, 8. ἐποίησεν ἐντὸς τοῦ τείχους ἕνδεκα πόλεις, muro complexus eſt. ¶ 6) in numero. E. 2, 3, 13. ἐντὸς τούτων — πονηροὺς γενέσθαι. ¶ 7) De tempore: intra. A. 7, 5, 5. ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Αθ. 3, 11. ἐντὸς ὀλίγου χρόνου, paulo poſt. Sic bis eadem §. E. 3, 3. 5. ἐντὸς πένθ' ἡμερῶν, die quinto. K. 4, 11. ἐντὸς ἑσπέρας, ante veſperam.

ἐντρέπεσθαι, vereri, curare. Phauorin: ἐντρέπομαι, τὸ φροντίζω, γενικῇ συντάσσεται. c. gen. E. 2, 8, 17. p. 94. τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιμελούμενος — τοῦ δὲ καλοῦ καὶ φίλων μηδὲν ἐντρεπόμενος.

ἐντρέφεσθαι, per educationem indi. Π. 3, 3, 24. p. 192. μέλλουσι τοιαῦται διάνοιαι ἐντραφήσεσθαι ἀνθρώποις. Ita Marg. Steph. et Leuncl. All. ἐγγενήσεσθαι. All. ἐγγραφήσεσθαι.

ἐντρίβειν, infricare fucum. Moeris: ἐντρίβεσθαι, τὸ ὑπογράφεσθαι καὶ ψιμυθοῦσθαι, Ἀττικῶς. v. ibi Pierſon. cf. Thom. M. Markland ad Max. Tyr. 35. p. 714. Perizon. ad Ael. V. H. 12, 1. p. 660. Π. 8, 1, 14. ὁ Κῦρος προσίετο — καὶ ἐντρίβεσθαι (oculos), ὡς εὐχροώτεροι ὁρῷντο ἢ πεφύκασιν. 8, 8, 10. κοσμητάς, οἳ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτούς. O. 10, 2. ἐντετριμμένην πολλῷ ψιμυθίῳ, — πολλῇ δὲ ἐγχούσῃ.

ἔντριψις, infrictio. Π. 1, 3, 2. κεκοσμημένον — χρώματος ἐντρίψει, infrictis coloribus.

ἐντρυφᾶν, viuere delicate et luxurioſe. E. 4, 1, 13. ᾐσχύνθη ἐντρυφῆσαι, np. veſtibus pretioſis et puluinis vti. Morus ad Iſocrat. paneg. 41. vertit luxu et deliciis ſe efferre.

ἐντυγχάνειν, ¶ 1) offendere, in aliquem incidere. c. dat. Π. 2, 2, 2. p. 103. v. ἐπιτυγχάνειν nr. 3. 3, 3, 29. ἱκετεύουσαι πάντας ὅτῳ ἐντυγχάνοιεν, np. in discurrendo et fuga. 7, 5, 9. φυλακῇ πρὸ τῶν πυλῶν ἐντευξόμεθα. A. 4, 5, 15. πορευόμενοι — ἐντυγχάνουσιν ἐν τῇ ὁδῷ ἀναπαυομέναις ἐπὶ τῆς χιόνος. in hoſtes, E. 4, 4, 11. ὡς δ' ἐνέτυχον τοῖς φυγάσι — καὶ ἔγνωσαν πολεμίους ὄντας. 7, 2, 19. νυκτὸς — ἐπεὶ ἐνέτυχον τοῖς πολεμίοις. Ιπρ. 4, 2. ἀδήλου ὄντος, εἰ πολεμίοις ἐντεύξῃ. in hoſtium cadauera, A. 6, 5, 4. in beſtias in venatione, Π. 1, 4, 17. ἐκέλευε — ὅτῳ

— ὅτῳ τις ἐντυγχάνοι, ἐλαύνειν πρὸς ἑαυτόν. in fossas, Α. 2, 3, 6. ἐνετύγχανον τάφροις, *sie trafen an.* in alias res, Α. 6, 3, 9. καίειν ὅτῳ ἐντυγχάνοιεν καυσίμῳ. 6, 6, 22. ἐπεὶ δὲ οὐδενὶ ἐνετύγχανον, quod diripi posset. Ιπρ. 4, 4. equites in itinere ἦν ἀπόροις νάπαις ἐντυγχάνωσιν. Etiam de curribus, Α. 1, 8, 7. ἅρματα δρεπανηφόρα — ὡς διακόπτειν ὅτῳ ἐντύχοιεν. All. ἐντυγχάνοιεν. ¶ 2) *incidere in aliquem, quocum colloquamur vel conuersemur, zu sprechen bekommen.* Απ. 3, 2, 1. ἐντυχὼν στρατηγεῖν ᾑρημένῳ τῳ. 3, 6, 2. it. *nancisci socium* vel *participem, quacunque in re,* Απ. 2, 2, 12. συνοδοιπόρου ἢ σύμπλουν ἤ εἴ τῳ ἄλλῳ ἐντυγχάνοις. it. *incidere in res miras* (f. in θεάματα), *quae spectari possunt, zu sehen bekommen,* Σ. 7, 4. οὐδὲ πάνυ τι σπάνιον θαυμασίοις ἐντυχεῖν. ¶ 3) *occurrere, obuium fieri.* Α. 1, 2, 27. τὰ ἀνδράποδα, εἴ που ἐντυγχάνωσιν, ἀπολαμβάνειν. c. dat. Π. 2, 4, 19. εἴ τις Ἀρμενίων τῳ ἐντυγχάνοι. Ε. 2, 1, 3. ἐντυχὼν τινι ἀνθρώπῳ ὀφθαλμιῶντι ἀπιόντι. ¶ 4) *casu aliquid reperire* f. *accipere.* Α. 5, 1, 11. ἐπὶ λείαν — καὶ οἱ μὲν ἐνετύγχανον (2 codd. ἐλάμβανον), οἱ δὲ καὶ οὔ. Σ. 4, 41. τῷ Θασίῳ οἴνῳ ἐντυχών. cf. θησαυρὸς et ῥᾷστος. ¶ 5) *forte adesse.* Α. 3, 2, 20. τὸν ἀεὶ ὑμῶν ἐντυγχάνοντα. ¶ 6) *participem esse, percipere.* Π. 1, 3, 10. τῷ ἀρίστῳ ἐντυχεῖν, h. e. ἀριστῆσαι. ¶ 7) *conuersari.* Απ. 4, 2, 4. τούτοις ἐντυχεῖν discendi caussa. 4, 8, 7. τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἐντυγχάνων. ¶ 8) *obnoxium esse, sentire, experiri.* Πο. 1, 6. ψύχεσιν ἢ θάλπεσιν ἐντυγχάνουσιν. ¶ 9) De fulmine: *ferire.* Απ. 4, 3, 14. κεραυνὸς — οἷς ἂν ἐντύχῃ, πάντων κρατεῖ.

Ἐνυάλιος, *Mars.* Eustath. ad Homer. cuius locum Hutchinsonus laudauit: Ἐνυάλιος, ἐπίθετον Ἄρεως παρὰ τὸ ἐνύω, τὸ φονεύω, ἢ παρὰ τὸ ἐναύω, τὸ φωνῶ. Ἄρης δὲ Ἐνυάλιος ἐπεκλήθη διὰ τὸ φονεῦσαι Ἐνυάλιον τὸν Θρᾷκα, μὴ ἐθελήσαντα αὐτὸν ξενίζεσθαι. Τινὲς δὲ τὸν Ἄρην καὶ τὸν Ἐνυάλιον τὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν. τινὲς δὲ θεοὺς διαφόρους εἶναι λέγουσι. qua de re v. Dionyf. Halic. antiqu. Rom. 2, 48. et Aristoph. Pac. 456. Cf. Gramm. hist. deor. p. 59. sq. In huius honorem ante

ante proelium post paeana, quod videtur iustum quoddam carmen fuisse, quo Martis auxilium imploraretur, clamor tollebatur a militibus. Π. 7, 1, 13. Cyrus ἐξῆρχε παιᾶνα. συνεπήχησε δὲ πᾶς ὁ στρατὸς, μετὰ δὲ τοῦτο τῷ Ἐνυαλίῳ ἐπηλάλαξαν. Α. 1, 8, 12. Graeci ἐπαιάνιζον — ἤρξαντο δρόμῳ θεῖν, καὶ ἅμα ἐφθέγξαντο πάντες οἷον περ τῷ Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι. 5, 2, 11. Ε. 2, 4, 10. p. 111. ἐξάρξομαι — παιᾶνα. ὅταν δὲ τὸν Ἐνυάλιον παρακαλέσωμεν —— Videtur etiam dici posse: ἀλαλάξαι τὸ ἐνυάλιον. Certe habet Pollux 1, 163. Sed v. ibi Iungermann.

ἔνυδρος, *aquis irriguus.* Π. 3, 2, 5. ἐρυμνόν τε καὶ ἔνυδρον φρούριον. Camerarii liber et marg. Leuncl. εὔυδρον, quod probat Fischer. in prolusſ. ad Palaephat. p. 63.

ἐνύπνιον, *insomnium.* Σ. 4, 48. dii σημαίνουσί μοι, πέμποντες ἀγγέλους φήμας καὶ ἐνύπνια, — ἃ δεῖ ποιεῖν. Sed Α. 7, 8, 1. Κλεαγόρου τοῦ τὰ ἐνύπνια ἐν Λυκείῳ γεγραφότος, Toupius epist. crit. p. 48. legi vult ἐνώπια, *partes aedium anteriores*, quas constat a veteribus ornatas fuisse picturis. v. Hesych. et Casaub. ad Theophr. charr. 21, 2. cf. Λυκεῖον.

ἐνωμοτάρχης, *enomotiae praefectus.* v. ἐνωμοτία. Α. 3, 4, 13. ἐποιήσαντο ἓξ λόχους ἀνὰ ἑκατὸν ἄνδρας, καὶ λοχαγοὺς ἐπέστησαν, καὶ ἄλλους πεντηκοντῆρας, καὶ ἄλλους ἐνωμοτάρχας. All. ἐνωμότας. 4, 3, 19. Λ. 11, 6. 8. 13, 9.

*ἐνωμόταρχος, i. q. ἐνωμοτάρχης. Λ. 11, 4. vna mora habet ἐνωμοτάρχους ἑκκαίδεκα. Sed Suid. et Stobaeus legunt ἐνωμοτάρχας, quae forma Xenophonti alias vsitata est.

*ἐνωμότης v. ἐνωμοτάρχης.

ἐνωμοτία, ¶ 1) *ordo militum apud Lacedaemonios, quales sedecim continebantur mora vna, pars dimidia* πεντηκοστύος, *atque adeo 25 capita complectens.* Suid.: τάξις τις στρατιωτικὴ ἀνδρῶν ε καὶ κ, παρὰ Λακεδαιμονίοις. εἴρηται δὲ ἐκ τοῦ ὀμνῦναι αὐτοὺς μὴ λείψειν τὴν τάξιν. Eadem fere tradit Etymol. M. et Timaeus in lexico Platonico. Sed Thucydide 5, 68. auctore, vna πεντηκοστὺς complexa est quatuor ἐνωμοτίας. Pollux 1, 129. ἰδίως Λακεδαιμονίων ἐνωμοτία. (Ita enim scribit.) Hesych: τάξις τις διὰ σφαγίων ἐνώμοτος. v. Crag. de rep.

rep. Lac. 6, 4. et interpp. ad Hesych. Λ. 11, 4. ἐκ τῶν μορῶν — καθίστανται τοτὲ μὲν εἰς ἐνωμοτίας, τοτὲ δὲ εἰς τρεῖς, τοτὲ δὲ εἰς ἕξ. Ergo non potuit semper eundem militum numerum continere. cf. §. 8. et 13, 9. ¶ 2) Etiam de enomotiis, quae occurrunt in Anab. de exercitu Graecorum, res videtur incerta esse. Arrian. tact. p. 21. recensitis variis opinionibus Xenophontem negat declarare, quanta sit λόχου pars, ex A. 4, 3, 19. tamen apparere dicit, enomotiam esse minorem, quam dimidiam lochi partem, quia ibi lochagi dicuntur κατ' ἐνωμοτίας ποιήσασθαι ἕκαστον τὸν ἑαυτοῦ λόχον παρ' ἀσπίδας παράγοντες τὴν ἐνωμοτίαν ἐπὶ φάλαγγος. ¶ 3) Phavorin: ἐνωμοτία, τὸ ἥμισυ τοῦ λόχου — οἱ δὲ τὸ τέταρτον τοῦ λόχου. Et haud dubie quarta lochi pars intelligenda est A. 3, 4, 14. κατὰ λόχους, κατὰ πεντηκοστῦς, — κατ' ἐνωμοτίας. ¶ 4) Schol. Thucyd. 5, 68. ἔχει ἑκάστη ἐνωμοτία ἄνδρας λβ'. Sic fere E. 6, 4, 12. εἰς τρεῖς τὴν ἐνωμοτίαν ἄγειν, τοῦτο — οὐ πλέον ἢ εἰς δώδεκα τὸ βάθος. Sic enim efficiuntur 36.

ἐνώπιον, v. ἐνύπνιον.

ἐξ. v. omnino ἐκ.

ἕξ, sex. E. 3, 3, 9. κέλευέ σοι ξυμπέμψαι ἓξ ἢ ἑπτά. Cf. Λ. 11, 4. et ἔτος, vbi etiam est πέντε ἢ ἕξ.

ἐξαγγελία, *denunciatio, indicium.* Π. 2, 4, 17. p. 137. οὓς συλλαμβάνοντες κωλύοιεν τῶν ἐξαγγελιῶν, *ne suis possint enunciare exercitus Persarum aduentum.* Secundum Ammon. et Hesych. ἐξάγγελος est ὁ τὰ ἔνδοθεν διαγγέλλων τοῖς ἔξω. Cf. Schol. Eurip. Hippol. 776. Hinc Abresch. dilucc. Thuc. 8, 51. in nostro etiam loco proprie accipiendum putat.

ἐξαγγέλλειν, ¶ 1) *nunciare, indicare.* E. 1, 1, 5. ἐς Ἀθήνας ἔπλευσε, ταῦτα ἐξαγγελῶν. np. res bene gestas. 1, 6, 16. c. dat. E. 1, 6, 20. τινῶν αὐτῷ ἐξαγγειλάντων, ὅτι Ἀθηναῖοι εἶεν. §. 26. τῷ Ἐτεονίκῳ ὁ κέλης ἐξήγγειλε τὰ περὶ τὴν ναυμαχίαν. 3, 4, 1. Ἡρώδας — ἐξήγγειλε τοῖς Λακεδαιμονίοις ὡς — παρασκευαζομένων. (De eadem re c. particip. Ag. 1, 6. ἐξηγγέλθη βασιλεὺς ἀθροίζων καὶ ναυτικὸν καὶ πεζόν.) Sic de speculatoribus, qui explorata referunt, Π. 6, 3, 3. μένοντας ἐπὶ ταῖς σκοπαῖς, ὅ τι ἂν ἀεὶ καινὸν ὁρῶσιν, ἐξαγγέλλειν. E. 2, 1, 15.

4, 4, 8. De transfugis, Π. 6, 1, 22. ἐξάγγελλέ τε αὐτοῖς τὰ παρ' ἡμῶν, οὕτω τε ἐξάγγελλε — 6, 3, 7. et c. particip. pro inf. E. 7, 5, 10. Κρὴς — ἐξήγγειλε τῷ Ἀγησιλάῳ προσιὸν τὸ στράτευμα. ¶ 2) *enunciare clandestina consilia*. Cf. ἐξαγγελία. Π. 2, 4, 12. ἤν τις ἐκεῖσε ἐξαγγείλῃ, ὡς ἐγὼ βουλοίμην — 5, 3, 9. A. 2, 4, 12. E. 6, 4, 36. it. res in consilio gestas, A. 1, 6, 5. c. accus. absoluto: Κλέαρχον Cyrus παρεκάλεσε σύμβουλον — ἐπεὶ δ' ἐξῆλθεν, ἐξήγγειλε (Cod. Eton. ἐπήγγ.) τοῖς φίλοις τὴν κρίσιν — ὡς ἐγένετο. 1, 7, 7. ¶ 3) *prodere*. A. 7, 2, 8. ἐξαγγέλλει τις Ξενοφῶντι, ὅτι, εἰ εἴσεισι, συλληφθήσεται. E. 1, 1, 10. 5, 4, 56. ¶ 4) *narrare, quae quis in familiari colloquio dixit*. Ἀπολ. 2. Ἑρμογένης, qui Socrati adfuerat, ἐξήγγειλα περὶ αὐτοῦ τοιαῦτα, ὥστε — it. monita diuina, §. 13. ¶ 5) *a rege vel imperatore mandata ad milites ferre*. Π. 7, 5, 18. ἐξαγγεῖλαι πρὸς Μήδους τὰ παρὰ Κυαξάρους (quod aliis verbis dixit 4, 1, 10. et 11.) — ἐθέλω παρὰ σοῦ ἐξαγγέλλειν, ἀπιέναι πάντας. 8, 3, 1. ¶ 6) *edicere, praecipere*. Π. 6, 2, 8. εἰ τινῶν βουλομένων — ἀριστήσειν, ἐξαγγελθείη τι ἔργον, ὃ ἀνάγκη πρὸ τοῦ ἀρίστου ἐξεργάσασθαι.

ἐξαγγέλλεσθαι. E. 3, 2, 14. τὸν Φαρνάβαζον ἐξηγγείλατο μάχεσθαι κελεύειν. Medium hic, vt saepius, nisi τὶς omissum est, debet passiue accipi cum Doruill. ad Charit. p. 261. *nunciabatur*, np. a transfugis. Nam hi poterant ἐξάγγελοι esse. v. ἐξαγγελία. Morus, Brodaeum secutus, edidit ἐξηγγέλλετο. In ed. Ald. vtraque est ἐξηγγείλετο.

ἐξάγειν, ¶ 1) *educere*. a) filiam e domo s. gynaeceo, Π. 5, 2, 3. b) comites secum in venationem, Π. 1, 2, 9. ἐξάγει τὴν ἡμίσειαν τῆς φυλακῆς. 2, 1, 14. ἐπὶ θήραν αὐτοὺς ἐξάγων. 8, 1, 12. 13. et sine acc. Π. 1, 4, 14. rex ἐξάγει ἐπὶ θήραν. Hic vel e praecedentibus intell. Κῦρον, vel cum Hutch. verte *venatum proficiscitur*. Sic 6, 2, 3. cf. θήρα. c) canes ad venandum, K. 6, 2. ἐξάγειν αὐτὰς ἐπὶ τὰ κυνηγέσια. 7, 2. d) equum et alia iumenta e stabulo, A. 7, 5, 1. Ἱπ. 4, 4. τῷ ἱπποκόμῳ ἐξακτέον τὸν ἵππον, ὅπου ψήξει. 5, 4. it. §. 10. ἐξαγόμενος ὁ ἵππος. e) equites decursionum causa, vt pedes

des equorum exerceantur, pacis tempore, Ιπρ. 1, 18. bis. §. 20. bis. et in bello, 4, 9. f) exercitum e castris ad expeditionem, s. ad proelium, Π. 3, 3, 25. ἐξῆγε τὸ στράτευμα. 4, 2, 5. 5, 1, 12. A. 5, 1, 11. 5, 2, 1. E. 2, 4, 20. 3, 5, 5. 6, 2, 10. 7, 5, 21. de quo loco v. ἀπάγειν n. 2. Cf. ἰατρός. Et omisso acc. expeditionem suscipere, Αγ. 2, 24. E. 4, 5, 14. 5, 4, 38. it. vt accipiat imperia, Π. 5, 4, 11. it. ad iter, A. 7, 8, 12. ἐξάγει νύκτωρ πᾶν τὸ στράτευμα, ὅπως ἔλθοι — et sine acc. Π. 2, 4, 13. οὕτως ἐξάγει ὡς εἰς θήραν παρεσκευασμένος. A. 6, 6, 20. E. 6, 5, 39. it. ad pabulandum, A. 6, 4, 6. ἀνάγκη ἦν ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐξάγειν. §. 13. ἃ δ' οὐκ ἂν ἔφη ἐξαγαγεῖν. §. 14. Sic Π. 6, 1, 14. ἐξῆγεν εἰς προνομάς. vbi nonnulli legunt ἐξ. πρὸς νομάς, quos sequitur Wetsten. ad Ioh. 10, 3. 9. Sed Pollux 1, 250. iungit ποιμαίνειν et ἐπὶ νομὰς ἐξάγειν. it. ex angustiis, sine acc. E. 6, 5, 18. ἔγνω ἐξακτέον εἶναι — ἐκ τοῦ κόλπου. — ἐκ τοῦ στενοῦ ἐξῆγε. it. ex vrbe contra hostem, E. 1, 1, 24. 1, 3, 4. it. extra vrbem, si forte hostes veniant, E. 1, 4, 8. it. secum e regione, Π. 3, 1, 17. in aliam, c. εἰς, Π. 3, 3, 7. it. e tentorio conuiuii, Π. 2, 3, 18. g) captiuos ex vrbe, E. 4, 5, 6. ἐθεώρει πολλὰ τὰ ἐξαγόμενα, np. αἰχμάλωτα. e carcere in publicum, E. 6, 4, 37. Similiter e tentorio ad supplicium, A. 1, 6, 10. ¶ 2) *prouehere*. in pompa, Π. 8, 3, 6. ἐξήγετο ἅρμα e regia — τρίτον ἅρμα ἐξήγετο. ¶ 3) *abire iubere, dimittere*. a) praesidia ex vrbe, E. 3, 1, 8. b) chorum e theatro, E. 6, 4, 16. v. χορός. ¶ 4) *exportare merces*, Αθ. 2, 3 Πο. 3, 2. bis. 4, 40. v. εἰσάγειν, et ἀντεξάγειν. Sed etiam de iis, quae clam et furtim e regione exportantur, Πο. 4, 21. ἀργύριον δημόσιον ἐξαγόμενον — ἀνδράποδα ἐξάγοντι. ¶ 5) *deriuare*. O. 20, 12. ὕδωρ ἐξάγεται ex agris τάφροις. ¶ 6) *elicere*, v. γέλως. ¶ 7) Eleganter de Lycurgo non permittente domi coenari, Λ. 5, 2. εἰς φανερὸν ἐξήγαγε τὰ συσκήνια. ¶ 8) *concitare, mouere, impellere*. Hesych: ἐξάγειν· παροξύνειν. Ita legitur passiuum c. inf. vt προάγειν, A. 1, 8, 15. Cyrus etsi videbat Graecos victores, tamen οὐδ' ὣς ἐξήχθη διώκειν. Vulgo male

le vertunt *euagatus fuit.* v. Hutch. ad h. l. et Doruill. ad Charit. p. 481. Sic E. 7, 5, 8. Epaminondas, si hostes opportunum locum tenebant, οὐκ ἐξήγετο ἐπιτίθεσθαι. ¶ 9) Π. 4, 1, 11. pro οὐκοῦν καὶ ἄλλοις προθύμως λέξεις; Brodaeus, quem Zeun. sequitur, legit: οὐκ. κ. ἄλλους, ἔφη, προθ. ἐξάξεις; vt sit *hortaberis.* 8, 5, 5. ἐξάξειν habet Philelph. pro ἐξοίσειν. Non bene de re inanimata.

ἐξάγεσθαι, *excitare.* Ιερ. 9, 11. μικρὰ ἆθλα πολλοὺς πόνους, πολλὰς ἐπιμελείας ἐξάγεται ἀνθρώπων.

ἐξαγωγή, *eductio equitum exercitii causa.* tempore belli, Ιππ. 4, 9.

ἐξάδαρχος, *sex militum dux.* Π. 3, 3, 7. 8, 4, 13.

ἐξαιματοῦν, *calcaribus s. stimulis fodere equum, vt sanguis eliciatur.* Π. 7, 1, 15. ἐνίει — ἐξαιματῶν τῷ κέντρῳ, calcaribus equum. Ita Steph. pro lectione Ald. ἐξαιμάτων. Sed margg. ἐξαιμάττων, quod melius videtur. Saltem Pollux 1, 214. habet τῷ κέντρῳ ἐξαιμάσσειν. Cf. 2, 215.

ἐξαιρεῖν. Multa de hoc verbo notauit Thomas Mag. in v. ἐξεῖλε. ¶ 1) *eximere.* A. 2, 1, 7. τὰ ἱερὰ ἐξῃρημένα. 2, 3, 9. Φοίνιξ, ὅθεν ἐξαιρεθείη ὁ ἐγκέφαλος. Sic de animi affectionibus, A. 2, 5, 2. p. 109. ὅπως ἐξέλοιμεν ἀλλήλων τὴν ἀπιστίαν. ¶ 2) *auferre, detrahere.* Ιπ. 3, 2. ἐξαιροῖτο ὁ χαλινός. Oppon. ἐμβάλλοιτο. Zeun. sine causa mauult ἐξαίροιτο, vt est in vett. edd. ¶ 3) *effodere, egerere.* K. 9, 16. ἐπιβαλεῖν τὴν ἐξαιρεθεῖσαν γῆν. ¶ 4) *excipere.* Απ. 1, 4, 15. μόνον σὲ ἐξαιροῦντες (a cura sua) ἐν ἀμελείᾳ κατατίθενται. ¶ 5) *expellere* s. potius *delere.* E. 4, 2, 6. σφῆκας ἐξαιρεῖν. Leuncl. *exstinguere.* cf. Aeschin. dial. 2, 1. et Fischeri index. ¶ 6) *euertere ciuitatem.* E. 2, 2, 12. μὴ σπένδεσθαι Ἀθηναίοις, ἀλλ' ἐξαιρεῖν. 6, 5, 35. de eadem re est ἀναστάτους ποιῆσαι τὰς Ἀθήνας. ¶ 7) *capere vrbem,* i. q. αἱρεῖν. E. 7, 1, 18. Καρύας ἐξαιρεῖ κατὰ κράτος. ¶ 8) *secernere, seligere.* a) regi optimum e praeda. Π. 4, 5, 16. Κυαξάρει ἐξέλετε (margg. ἐκλέξασθε, per glossema) ὁποῖα ἂν — χαρίζεσθαι. §. 17. γυναῖκας ἐξαιρεῖτε — ἐπειδὰν δὲ ἐκείνῳ ἐξέλητε. 4, 6, 6. 5, 1, 2. ἐξῃρούμην σοι (Cyro) αὐτήν, *ich half dir sie auslesen.* All. ἐξῃροῦμεν,

ροῦμεν, quod probat Hutch. quia mox sequitur ἐξαιροῦμεν ἀνδρί σε. 5, 5, 1. 6, 4, 3. b) militibus, Π. 5, 3, 3. c) *deo consecranda secernere.* Π. 4, 5, 7. τοὺς μάγους καλέσας, τὰ τοῖς θεοῖς νομιζόμενα — ἐξαιρεῖσθαι ἐκέλευσε. §. 16. 4, 6, 6. 5, 3, 2. 7, 3, 1. 7, 5, 13. A. 5, 3, 5. τὴν δεκάτην ἐξεῖλον τῷ Ἀπόλλωνι. v. Obs. Miscell. Vol. V. p. 231. ¶ 9) *destinare, consecrare.* Π. 8, 3, 1. τὰ τεμένη τὰ τοῖς θεοῖς ἐξῃρημένα. 8, 5, 9. Cyrus Cyaxari dicit, ὅτι οἶκος αὐτῷ ἐξῃρημένος εἴη ἐν Βαβυλῶνι καὶ ἀρχεῖα. Regem enim Persarum in quauis vrbe οἶκον ἐξαίρετον habuisse narrat Chariton 8, 1. vbi v. Doruill. cf. supr. βασίλειον. ¶ 10) *impedire.* c. gen. Ιπ. 5, 3. ὁ κημὸς — τὸ ἐπιβουλεύειν ἐξαιρεῖ τῶν ἵππων.

ἐξαίρειν, *in altum tollere.* Π. 2, 4, 14. aquila leporem συναρπάσας ἐξῆρε. K. 2, 8. σχαλίδες — ἴσα τὰ ὕψη ἐξαίρωσιν. Omnibonus vertit: *aequaliter surgant,* i. e. *habeant aequalem altitudinem.* Well. cum Leuncl. ante ἴσα inserit εἰς. quod non placet. Potius elegans est verbum speciei pro verbo generis ποιεῖν. Declaratur enim simul modus efficiendi. Cf. Poll. 5, 32. qui explicat verbis ἀπισοῦν τῇ (τῶν χωρίων) ἀνισότητι τῶν δικτύων (np. ἀνίσων) τὴν στάσιν.

ἐξαιρεῖσθαι, ¶ 1) *eximere, efferre.* A. 5, 1, 10. τὰ ἀγώγιμα — ἐξαιρούμενοι e nauibus. ¶ 2) *demittere, contrahere,* vel omnino *remouere, relinquere.* E. 1, 1, 8. εἰπὼν τούτοις διώκειν ἐξελομένοις τὰ μεγάλα ἱστία. np. vt leuiores essent, siue, Fr. Porto interprete, vt onere leuatae ad proelium essent expeditiores. ¶ 3) *eligere.* A. 2, 5, 3. p. 113. ἐκ τούτων πάντων τοῦτον ἂν τὸν τρόπον ἐξελοίμεθα. Cf. ἐξαιρεῖν nr. 8.

ἐξαιρετέον ἐστὶ, *deligere oportet.* Π. 4, 5, 17. γυναῖκας καλὰς ἐξαιρετέον ἂν εἴη.

ἐξαιρετέος, *remouendus, exauctorandus.* Π. 2, 2, 15. p. 111. τοὺς τοιούτους ἀνθρώπους — ἐξαιρετέους εἶναι ἐκ τῆς στρατιᾶς. p. 112. ἐξαιρετέοι οἱ τοιοῦτοι ἡμῖν εἰσι.) §. 16. ignaui illi milites dicuntur ἀφαιρεθέντες.) Edd. vett. ἐξαιρέτους et ἐξαίρετοι. Camerar. Steph. Muretus dederunt ἐξαιρετέους, quod ἐξαίρετος sit *exemtus,* non *eximendus.* Verum Abresch. di-

dilucc. Thuc. 3, 68. legit ἐξαιρετοὺς, ob locum Suidae: ἐξαίρετον· τὸ ἐπίλεκτον. ἐξαιρετὸν δὲ, ὀξυτόνως, τὸ ἐκβαλλόμενον.

ἐξαίρετος, ¶ 1) *destinatus, electus*, np. ex praeda. Π. 8, 4, 13. dona τοῖς περὶ αὐτὸν ὑπηρέταις ἐξαίρετα ἐδίδου πρὸς τὴν ἀξίαν ἑκάστῳ. ¶ 2) *eximius, praecipuus.* Hesych: ἐξαίρετον· ἐπίλεκτον, προηγούμενον. A. 7, 8, 13. ὥστε ἐξαίρετα λαμβάνειν (τὸν Ξενοφῶντα) καὶ ἵππους καὶ ζεύγη. Λ. 15, 3. Lycurgus regi γῆν ἀπέδειξεν ἐξαίρετον. Cf. ἐξαιρετέος.

ἐξαίσιος (poet. Port.), *ingens, nimius, intempestiuus.* Hesych: ἐξαίσιοι· πολλοὶ, μεγάλοι, ἀνυπέρβλητοι. Gloss. vett. ἐξαίσιος, *vastus, immanis.* Cf. Hesych. saepius, Poll. 3, 88. Etymol. M. et inde Suid. inprimisque Fischer. ind. Aeschin. Ἀγ. 2, 4. φυγὴ γίνεται ἐξαισία, *fuga effusa.* Bach. et Fischer. vertunt *turpis.* Sic E. 4, 3, 4. Sed E. 5, 4, 17. ἄνεμος ἐξαίσιος αὐτῷ terra proficiscenti ἐπεγένετο. O. 5, 18. ὄμβροι ἐξαίσιοι.

ἐξαιτεῖσθαι, *precibus impetrare alicuius salutem.* A. 1, 1, 3. συλλαμβάνει Κῦρον ὡς ἀποκτενῶν. ἡ δὲ μήτηρ ἐξαιτησαμένη αὐτὸν ἀποπέμπει. v. Wetst. ad Luc. 22, 31. vbi tamen aliter dicitur.

ἐξαίφνης (poet. Port.), *subito, repente.* Π. 3, 3, 15. πάντα τὰ πολεμικὰ ἐξαίφνης ὁρώμενα φοβερώτερα. A. 5, 6, 9. 10. 5, 7, 13. 6, 2, 11. 6, 3, 1. 6, 5, 5. E. 1, 6, 16. 3, 2, 12. 5, 4, 39. Ἀπ. 4, 2, 6. νομίζουσί τινες ἄνευ παρασκευῆς καὶ ἐπιμελείας αὐτόματοι ἐξαίφνης δυνατοὶ ταῦτα ποιεῖν ἔσεσθαι. Ἱπ. 7, 4. 8. 8, 7. 11. 9, 4. ὅ τι δ' ἂν ἐξαίφνης σημήνῃ — ἵππον ταράττει. K. 6, 17.

ἐξακεῖσθαι, *mederi, leuare.* Π. 8, 2, 11. περιττὰ τῶν ἀρκούντων. τούτοις τὰς ἐνδείας τῶν φίλων ἐξακοῦμαι. Edd. vett. ἐξαρκοῦμαι, quod periti interpretes non tulerunt.

ἑξακισμύριοι, *sexagies mille.* Π. 2, 1, 2. p. 88. bis.

ἑξακισχίλιοι, *sexies mille.* Π. 2, 1, 2. p. 87. Πο. 4, 23. Sed c. articulo A. 1, 8, 17. τοὺς ἑξακισχιλίους, h. e. equites ante regem in acie collocatos, de quibus dictum erat 1, 7, 9.

ἐξακοντίζειν, *eiaculari.* A. 5, 4, 14. οἱ πολέμιοι ἐμάχοντο καὶ ἐξηκόντιζον τοῖς παλτοῖς. In nonnullis deest καὶ ἐξηκ. Sed construitur

tur c. dat. etiam E. 4, 6, 11. τοῖς δόρασιν ἐξακοντίζοντες. C. acc. E. 5, 4, 40. ἐξακοντίζειν τὰ δόρατα. it. §. 52.

ἐξακόσιοι, *sexcenti*. A. 5, 5, 4. vbi etiam legitur pro εἴκοσι.

ἐξακούειν, *audire*. Π. 4, 3, 2. στὰς ὅπου ἔμελλεν ἂν ἐξακούεσθαι τὰ λεγόμενα.

ἐξακτέον, v. ἐξάγειν.

ἐξαλαπάζειν (poet. Port.), *vastare*. Hesych: ἐξαλαπάξαι· ἐκπορθῆσαι. A. 7, 1, 19. πόλιν ταύτην ἐξαλαπάξομεν.

ἐξαλείφειν, *delere*. Est verbum proprium de scriptura. E. 2, 3, 20. Θηραμένην ἐξαλείφω ἐκ τοῦ καταλόγου, πρ. τῶν τρισχιλίων. Eadem formula est ap. Lysiam, vbi v. Markland. Coniect. Lys. p. 576. Plura exempla habet Wetsten. ad Apoc. 3, 5. Simpliciter E. 2, 3, 21. ἐξαλείφειν μήτε ἐμὲ, etc. et 6, 3, 8. Paulo aliter ¶2) *quae iam scripta sunt, delere et omittere*. Ιπ. praefat. ταυτὰ γνόντες ἐκείνῳ, οὐκ ἐξαλείφομεν ἐκ τῶν ἡμετέρων, ἀλλὰ παραδώσομεν αὐτά.

ἐξαλίειν s. ἐξαλίζειν, *volutare, volutando puluerem abstergere*. Moeris: ἀλίσας, Ἀττικῶς· κονίσας ἢ κυλίσας, Ἑλληνικῶς. Eustath. ad Il. γ. p. 289. ἀλίζειν ἐλέγετο τὸ ἐν κόνει κυλίεσθαι. Bisetus ad Aristoph. nubb. 32. Εὐστάθιος (ad Il. λ. p. 836, 48.) · ἐξαλίσαι, ἤγουν κυλισθῆναι ποιῆσαι — ἀλίζειν δὲ, τὸ ἐν κόνει κυλίεσθαι ἢ κόνει φύρεσθαι. ὅθεν ἵππον ἐξαλίσαι, τὸ κυλισθῆναι ποιῆσαι. Suidas: ἐξαλίσας· ἐκκυλισθῆναι ποιήσας εἰς κόνιν. ὅθεν ἀλινδήθρα ὁ τόπος. Cf. Schol. Aristoph. l. l. Poll. 1, 183. et Spanhem. ad Aristoph. l. l. O. 11, 18. ὁ παῖς ἐξαλίσας τὸν ἵππον οἴκαδε ἀπάγει. Optime Steph. in ind. thesauri videtur explicare *e volutabro domum ducit*, i. e. *postquam eum sese in volutabro euoluere s. voluere siuit*.

ἐξαλλάττειν, πρ. τὸν δρόμον, *a recta via deflectere*. K. 10, 7. ἵνα εἰς τὰς ἄρκυς ποιῆται τὸν δρόμον, μὴ ἐξαλλάττων.

ἐξάλλεσθαι, ¶1) *exsilire*. Π. 7, 1, 14. ἵπποι metu camelorum — ἔκφρονες γενόμενοι — ἐξήλλοντο. Possit etiam reddi *saltu facto deflectebant*. Ιπ. 8, 14. ¶ 2) *exsultare prae effusa laetitia*. A. 7, 3, 16. Seuthès in coena, cum buccinatores introiissent, ἐξήλατο ὥσπερ βέλος φυλαττόμενος μάλα ἐλα-

ἐλαφρῶς. haud dubie ad certum modum. Sed hoc quoque loco poteſt eſſe *ſaltu deflexit.* ¶ 3) *deſilire.* Π. 8, 8, 12. ἐξάλλονται e curribus. E. 7, 2, 6. ἐξαλλομένων ἀπὸ τοῦ τείχους εἰς τὸ ἄστυ. Pro ἀπὸ in margg. eſt κατά. §. 8. ἀπὸ τῶν πύργων ἐξήλλοντο. ¶ 4) *ſubſultare.* Π. 7, 1, 16. ἐξαλλομένων τῶν τροχῶν, *cum rotae propter aceruos cadauerum vel axe excuterentur, vel nimis in altum attollerentur.*

ἐξαμαρτάνειν, fere i. q. ſimplex ἁμαρτάνειν, ¶ 1) *aberrare a ſcopo.* Π. 2, 1, 6. p. 93. παίσαντες ἐξαμάρτωμεν, ab eo quem ictu petimus. ¶ 2) *peccare, errare, imprudenter agere.* Π. 3, 1, 21. ὁπόσα ἀγνοίᾳ ἄνθρωποι ἐξαμαρτάνουσι. 3, 3, 25. ἔλεγεν ὅτι ἐξαμαρτάνοι διατρίβων, καὶ οὐκ ἄγων ὡς τάχιστα. E. 1, 4, 6. τὴν πόλιν ἐξαμαρτάνουσαν, bello imprudenter geſto. 3, 2, 6. ἐξαμαρτάνειν eſt de immodeſtia militum. O. 3, 13. in re familiari. c. περὶ, A. 5, 7, 18. περὶ τὰ μέγιστα ταῦτα ἐξαμαρτάνοντες. ¶ 3) Iπ. 4, 2. πάντα εὐιατώτερα, ἢ ἐπειδὰν ἐνσκιῤῥωθῇ τε καὶ ἐξαμαρτηθῇ τὰ νοσήματα, *quando circa morborum curationem peccatum fuerit.* Ita Steph. qui nouum dicit hunc verbi vſum. Camerar. *per errorem neglecti,* quod minus placet.

ἐξαμείβειν, *peragrare.* Heſych: ἐξαμείψει — πορεύσεται. Aγ. 2, 2. ἐξαμείψας Μακεδονίαν εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο. In loco parallelo E. 4, 3, 2. eſt διαλλάξας.

ὁ ἐξάμηνος, np. χρόνος, *ſemeſtre, ſex menſes.* E. 2, 3, 7. ὁ ἐξάμηνος καὶ ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν ἔτη τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα. 3, 3, 3. ᾔτησε ἐξαμήνου σῖτον.

ἐξαναγκάζειν, ¶ 1) *expellere.* Aπ. 2, 1, 16. τὴν ἀργίαν πληγαῖς ἐξαναγκάζουσιν, h. e. ἐξιέναι ἀναγκάζουσι. v. Abreſch. dilucc. Thuc. 2, 8. et 8, 95. ¶ 2) pro ſimplici ἀναγκάζειν, Iπ. 1, 25. εἰ ἀκοντίζειν μελετᾷν (αὐτοὺς) ἐξαναγκάσαις.

* ἐξανδραποδίζειν et ἐξανδραποδίζεσθαι, *in ſeruitutem redigere.* Heſych: ἐξανδραποδίζεται· αἰχμαλωτίζεται. Sed in Xenophonte de vrbibus dicitur. E. 2, 1, 10. κατὰ κράτος αἱρεῖ καὶ ἐξηνδραπόδισεν Athenas. 2, 2, 10. ἐξανδραποδίσασθαι τὴν πόλιν. 6, 5, 38. p. 431. ἐξανδραποδίσασθαι ὑμᾶς, Athenien-

nienses. Ἀπ. 4, 2, 15. Σ. 4, 36.

ἐξανθεῖν, *floribus indutum esse.* K. 5, 5. ἡ γῆ ἐξανθοῦσα βλάπτει τὰς κύνας — τὰς ὀσμάς. Phauorin: ἐξανθήσει· ἀνθήσει. it. ἐξανθῶ· ἀναβλαστάνω.

ἐξανιστάναι, ¶ 1) *surgere iubere.* Π. 4, 1, 8. extr. οὐ βουλοίμην ἂν — Μήδους εὐθυμουμένους ἐξαναστήσας ἀναγκάζειν κινδυνεύσοντας ἰέναι. Videtur alludi ad finitum conuiuium, vbi conuiuae dicuntur ἐξαναστῆναι. v. Poll. 6, 112. et ἐξανίστασθαι nr. 1. ¶ 2) *excitare feras e latebris.* Π. 2, 4, 15. ὡς ἐπιόντες τὰ θηρία ἐξανισταῖεν. *milites ex insidiis*, E. 4, 8, 37. Ἰφικράτης ἐξανίστησι τὴν ἐνέδραν. Cf. medium. ¶ 3) in praeteritis i. q. medium, vbi vid.

ἐξανίστασθαι, ¶ 1) *surgere.* a) de lapsu, Π. 1, 4, 8. ὁ ἵππος, qui lapsus erat, ἐξανέστη. K. 10, 18. venator lapsus. b) e sede, c. gen. Ιερ. 7, 7 ἐξανισταμένους θάκων. c. ἐκ, Ιπ. 12, 14. eques ἐξανιστάμενος ἐκ τῶν μηρῶν, *femora sua attollens*, vt iaculum mittat. Haynisch: *wenn man sich mit den dikken Beinen erhebt.* Sed potes etiam μηροὺς equi intelligere. it. in concione, vt ἀναστῆναι, A. 6, 1, 20. πλείους ἐξανίσταντο λέγοντες. 6, 4, 9. ἐξαναστὰς εἶπε Ξενοφῶν. c) e somno, O. 10, 8. ἐξ εὐνῆς — ἐξανιστάμενοι. d) e lustro, K. 10, 9. aper θορυβούμενος ἐξαναστήσεται. e) e conuiuio, Cr. ἐξανιστάναι nr. 1. Π. 8, 4, 12. ἐξανισταμένων δ' αὐτῶν ἐξανέστη καὶ ὁ Κῦρος. margg. συνεξανέστη. c. εἰς, Σ. 9, 1. ἐξανίστατο εἰς περίπατον. ¶ 2) *prodire s. prorumpere e loco insidiarum.* Cf. ἐξανιστάναι nr. 2. Π. 5, 4, 2. κελεύει ἅρματα ἐξαναστάντα φεύγειν. 6, 3, 6. ἐξαναστάντες ἐπιθέσθε τοῖς ἀναβαίνουσιν. A. 5, 3, 2. E. 4, 8, 37. 5, 1, 12. 5, 4, 59. Huc pertinere videtur Π. 5, 4, 3. τιτρώσκει. ποιήσας δὲ τοῦτο ἐξανίσταται ὡς σὺν διώκουσι hostibus γένοιτο. Haud dubie enim latuerat in insidiis. All. ἐξίσταται, *secessit*, quod Zeunio placebat. Sed nobis vtrumque durum videtur. ¶ 3) *castra mouere.* Π. 5, 3, 16. p. 301. ὅταν μέλλητε νυκτὸς ἐξαναστήσεσθαι. ¶ 4) *pergere in hostem, impetum facere, surgere ad hostem inuadendum.* Π. 7, 1, 13. A. 4, 5, 14. οἱ ὀπισθοφύλακες ἐξαναστάντες — ἔδραμον εἰς τοὺς

τοὺς πολεμίους. Vbi eſt redundantia quaedam, vt in Hebr. [Hebrew]

ἐξ ανύτειν, *perficere.* Π. 5, 4, 9. εἰ μὴ αὐτὸς ἐξανύτοι.

ἐξαπατᾷν, *decipere.* Eſt i. q. ἀπατᾷν. v. Π. 5, 4, 10. p. 312. et Ιπρ. 5, 10. a) De fraude illicita, et turpi, et quae vel fit nocendi conſilio, vel ſaltem noxam parit, ſiue inſit in verbis ſiue in factis ſiue in vtrisque, Π. 1, 5, 7. p. 55. εἰ ταῦτα λέγω — ἄλλως γιγνώσκων — ἐμαυτὸν ἐξαπατῶ. 1, 6, 19. p. 75. bis. 4, 2, 7. ἐὰν μὲν ἀληθεύητε — ἐὰν δὲ ἐξαπατᾶτε. 7, 4, 3. νομίζοντες ἐξηπατῆσθαι, np. quod facta verbis non reſpondeant. 8, 8, 2. ἄλλοι ἄλλαις πίστεσιν ἐξαπατηθέντες ἀπώλοντο, ſcil. iureiurando et promiſſis violatis, vt A. 2, 6, 11. ἐπιορκεῖν τε καὶ ψεύδεσθαι καὶ ἐξαπατᾷν. 3, 2, 13. μεγάλως ἡγεῖσθε ἐξαπατηθῆναι, *errore veſtro in mala incurrere.* 5, 7, 5. πῶς ἂν ὑμᾶς ἐγὼ ἐξαπατήσας (verbis, mendacio,) ἄγοιμι; — ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας καὶ καταγοητευθέντας ὑπ' ἐμοῦ — ἐγὼ ἔσομαι ὁ ἐξηπατηκὼς ὑμᾶς, ὑμεῖς δὲ οἱ ἐξηπατημένοι. 7, 6, 16. μωρῶς ἐξαπατώμενος — ὑπὸ πολεμίου ἐξηπατήθην — φίλῳ ἐξαπατᾷν αἴσχιον, ἢ ἐξαπατᾶσθαι. Intelliguntur pacta de ſtipendio dando non ſeruata. Sic E. 3, 4, 5. ὑπὸ σοῦ ἐξαπατᾶσθαι contra fidem datam. Aπ. 4, 2, 19. τῶν τοὺς φίλους ἐξαπατώντων ἐπὶ βλάβῃ. Ιπ. 9, 1. ἥκιστα ἐξαπατῷτο πῶλον καὶ ἵππον ὠνούμενος. Sic de vatibus, Π. 1, 6, 2. οἵ σε ἐξαπατῷεν verbis. de iactatore, Π. 1, 6, 19. p. 71. ἐξηπατηκὼς εἴης ἄν, ſcil. et verbis et factis. Cf. Aπ. 1, 7, 5. Similiter de diis, qui hominibus falſam opinionem indiderunt, Aπ. 1, 4, 16. de iniuſtis accuſatoribus, E. 1, 7, 12. de mulieribus fucatis et viris purpuriſſatis, O. 10, 5. 8. de ſophiſtis, K. 13, 4. τῶν ἐξαπατᾷν τέχνην ἐχόντων. §. 8. οἱ σοφισταὶ ἐπὶ τῷ ἐξαπατᾷν λέγουσι. de canibus, quae a veſtigiis aberrant, K. 3, 7. προάγουσι συνειδυῖαι ἑαυταῖς ὅτι ἐξαπατῶσιν venatorem. §. 9. ἐξαπατᾷν πειρῶνται. c. duplici acc. intell. κατὰ, Π. 3, 1, 11. οἶδεν ἃ μὲν ἐβουλήθης ἐξαπατῆσαι αὐτὸν, *factis in errorem inducere,* οὕτως ἐξαπατήσαντα, ὥσπερ ἄν τις τυφλοὺς ἢ κωφοὺς — ἐξαπατήσειεν. A. 5, 7, 7. εἴ τις ἢ αὐτὸς ἂν ἐξαπατηθῆναι οἴεται

ται ταῦτα, ἢ ἄλλον ἐξαπατῆσαι ταῦτα, np. verbis. (7, 6, 17. Cod. Eton. ἐδύνατο ταῦτα ἐξαπατᾷν, scil. fallis promissis. In all. deest ταῦτα.) Αγ. 2, 29. τὸ μέγιστον ἐξηπατημένος, in re summa. it. sequ. ὡς, Α. 5, 7, 4. ὅστις τοῦτο δύναιτ' ἂν ὑμᾶς ἐξαπατῆσαι, ὡς ὁ ἥλιος δύεται — τοῦτο ἔστιν ὅπως τις ἂν ἐξαπατήσαι. b) De fraude licita in bello. Π. 1, 6, 19. p. 76. μὴ ἐξαπατᾷν, καὶ ἐξαπατᾷν — τοὺς φίλους δίκαιον εἴη ἐξαπατᾷν ἐπί γε ἀγαθῷ. p. 77 τὸ εὖ ἐξαπατᾷν. p. 79. οἱ ἐξαπατῶντες τοὺς πολεμίους — ταῦτα μᾶλλον ἐξαπατᾷν δύναται (male editur δύνανται) τοὺς πολεμίους. Αγ. 1, 17. ἐπεὶ πόλεμος προεῤῥήθη, καὶ τὸ ἐξαπατᾷν ὅσιόν τε καὶ δίκαιον ἐξ ἐκείνου ἐγένετο. §. 29. Ε. 3, 4, 21. Ιπρ. 5, 5. 10. cf. Απ. 4, 2, 15. sqq. c) Passiuum, praeter exempla supra allata, habet etiam alios vsus, vt Ιερ. 2, 3. ἐξαπατᾶσθαι ὑπὸ τῆς τυραννίδος, *perperam iudicare ob splendorem tyrannidis.* Σ. 5, 9. ὡς μὴ ἐξαπατηθείησαν οἱ κριταί, np. non clare videndo.

ἐξαπατᾶσθαι. Medium pro passiuo, Α. 7, 3, 2. οὔτε ἐξαπατήσεσθαι ὑμᾶς, ἀλλὰ λήψεσθαι μισθόν. *circumuentum iri.*

ἐξαπάτη, *fraus.* Α. 7, 1, 16. Λακεδαιμονίους — τῆς ἐξαπάτης τιμωρησάμεθα, quia non dederant Graecis promissum stipendium et commeatum.

*ἐξαπατητικός, *ad decipiendum aptus.* c. gen. Ιπρ. 4, 12. τοῦτο ἐξαπατητικὸν τῶν πολεμίων.

ἐξάπηχυς, *sex cubitorum.* Α. 5, 4, 6. πλατὺ ὡς ἐξάπηχυ.

ἐξαπιναῖος (poet. Port.), *repentinus.* Etymol. S. ἐξάπινα, ἐπίῤῥημα. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀφανής, ἀφανὴς καὶ ἄπινα. Αθ. 3, 5. ἐξαπιναῖον (improuisum) ἀδίκημα et ἀηθὲς ὕβρισμα fere idem valent. Potest enim ἐξαπιναῖον idem esse quod ἀπροσδόκητον, quod fit ἐξ ἀπροσδοκήτου καὶ ἀνελπίστου. v. Poll. 6, 193. Videtur igitur intelligi *insigniter atrox.* Ε. 6, 4, 33. ὁ θάνατος αὐτοῦ ἐξαπιναῖός τε καὶ οὐκ ἔχων φανερὰν πρόφασιν ἐγένετο. Ιερ. 10, 6. πολεμίων ἐφόδους κρυφαίας καὶ ἐξαπιναίας. Ιπ. 9, 4. bis.

ἐξαπιναίως (poet. Port.), *repente.* Thomas: ἐξαπιναίως Θουκυδίδης, Φίλων, καί τινες ἄλλοι· οἱ δὲ ῥητορικοί, ἐξαπίνης. τὸ δὲ ἐξάπινα, οὐχ Ἑλληνικὸν ὅλως.

E. 1, 6, 20. ἀνήγετο περὶ μέσας νύκτας, ὡς ἐξαπιναίως προσπέσοι. Iπ. 9, 5. oppon. ἠρεμαίως.

ἐξαπίνης (Port. poet.), *repente.* Steph. in theſ. laudat e Xenoph. ἐξαίφνης, eumque dicit noluiſſe dicere ἐξαπίνης, quod ſit ποιητικώτερον. At Xenophontem conſtat gaudere poeticis. Π. 6, 2, 10. μὴ ἐξαπίνης ἄοινοι γενόμενοι νοσήματι περιπίπτωμεν. A. 3, 3, 6. 3, 5, 2. 4, 7, 18. 5, 2, 17. 6, 4, 19. Aπ. 4, 3, 9. Iπρ. 8, 19.

ἐξάπτειν, *alligare, ſuspendere.* K. 9, 13. τὸ ξύλον τὸ ἐξαπτόμενον. 10, 7. τὸν περίδρομον retis ἐξάπτειν ἀπὸ δένδρου.

ἐξαρέσκεσθαι, *placare.* c. dat. O. 5, 3. θεοῖς ἐξαρέσκεσθαι θύοντας. §. 19. πρὸ τῶν πολεμικῶν πράξεων ἐξαρεσκομένους τοῖς θεοῖς καὶ ἐπερωτῶντας θυσίαις. Haec lectio eſt e margg. Nam textus olim habebat ἐξαρεσκευομένους. Et ſane Gramm. attulit locum e Clem. Alex. vbi ἐξαρεσκεύεσθαι ſignificat *allicere.* Cf. Zeun. qui huius verbi teſtem etiam citat Plutarchum, it. Heſych: ἀρεσκεύεσθαι · φιλοφρονεῖσθαι.

ἐξαρκεῖν, ¶ 1) *ſuppeditare, ne quid deſit.* Aπ. 2, 4, 7. ὅ τις οὐκ ἐξειργάσατο — ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἐξήρκεσεν. ¶ 2) *parem eſſe.* K. 1, 3. ὁ Χείρωνος βίος πᾶσιν ἐξήρκει, *Chiron tam diu vixit, quam reliqui omnes,* vel *tamdiu vt omnes poſſet inſtituere.* v. Gramm. hiſt. deor. p. 89. ¶ 3) *ſufficere, ſatis eſſe.* c. εἰς, A. 7, 7, 32. ἢν μὴ ἐξαρκῇ ταῦτα εἰς τὸν μισθόν. 2 codd. ἐξικνῆται. Non male. Heſych. et Phauorin: ἐξικνούμενον· ἐξαρκοῦν. c. dat. Aπ. 2, 6, 30. ἐξαρκέσει μοι ἡ ἐπιστήμη ἐπὶ τοὺς ἀγαθούς. 4, 1, 5. ἐξαρκέσειν δὲ σφίσι τὸν πλοῦτον — πρὸς τὸ διαπράττεσθαι ὅ τι ἂν βούλωνται. 4, 3, 13. ¶ 4) c. particip. pro inf. Iερ. 7, 12. πῶς ἂν ἐξαρκέσειε τύραννος χρήματα ἐκτίνων, ὅσους ἀφείλετο; *ſatis multa poſſederit, vt poſſit rependere iis, quibus ſua abstulit.*

ἐξαρκεῖσθαι legitur pro ἐξακεῖσθαι. v. ἐξακ.

ἐξαρτᾶσθαι, c. gen. *pendere ab aliquo.* Π. 5, 4, 10. p. 312. οὐδ' ὁ χωρὶς ὢν ἀπέσται, ἀλλ' ἐξαρτήσεται τῆς ἰσχύος, (*von der Hauptarmee*) *ita coniunctus erit, vt iuuari poſſit ab exercitus robore.*

ἐξάρχειν, *incipere, ita* vt

vt alii ſequantur. v. Kuſter. V. M. 1, 13. et ſupra ἄρχειν. Π. 1, 4, 4. οὐχ ἃ — ταῦτα προὐκαλεῖτο, ἀλλ' ἅπερ — ταῦτα ἐξῆρχε. Vbi προὐκαλεῖτο fere ſynonymum eſt. 3, 3, 26. ἐξῆρχε Διοσκούροις παιᾶνα. A. 5, 4, 7. ἐξῆρχε εἷς, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ᾄδοντες ἐπορεύοντο. vid. **παιάν**, quocum coniunctum eſt verbum ſolemne. C. gen. *auctorem eſſe.* A. 6, 6, 9. τινὸς βιαίου ἐξάρχω.

ἐξάρχεσθαι. E. 2, 4, 10. p. 111. ἐξάρξομαι οὖν ἐγὼ — παιᾶνα. Margg. ἐξάρξω μὲν οὖν, quod cum Stph. videntur recte probare Morus et Schneiderus, etiam Zeun. ad Π. 4, 1, 2. extr. p. 328. ſq. vbi in Cod. Guelf. itidem male legitur ἐξάρχεσθε pro ἐξάρχετε.

ἐξαρχῆς, v. ἀρχή nr. 1.

Ἔξαρχος, *Exarchus*, vnus ex Ephoris Lacedaemoniorum, tempore belli Peloponneſiaci, E. 2, 3, 7.

ἐξασκεῖν, *exercere.* Ιπ. 2, 1. ἢν ταῦτα πάντα ἐξησκημένοι ὦσιν οἱ ἱππεῖς.

***ἐξαυλίζεσθαι**, *caſtra mouere.* c. εἰς, A. 7, 8, 12. Ἀσιδάτης — ἐξαυλίζεται εἰς κώμας, np. e turri, in qua antea obſidebatur. — Habet etiam Grammius hoc verbum.

ἐξαφιέναι, *emittere.* Ιπ. 12, 12. ἐξαφεῖναι τὸ παλτόν. Eſt aor. 2. qui non opus eſt vt cum Leunclauio mutetur in praeſens, ἐξαφιέναι, et Doruill. ad Charit. 3, 3. p. 278. conqueritur de criticis, qui hunc aoriſtum ferre noluerint. Cf. ἀφιέναι nr. 2.

ἐξεγείρειν, ¶ 1) *excitare e ſomno.* Π. 8, 7, 1. τοῦτο ἰδὼν ὄναρ ἐξηγέρθη. E. 6, 4, 36. ἐξεγερεῖ αὐτόν. ¶ 2) *excitare equum, vt ſe erigat et attollat.* Ιπ. 11, 12. ἐξεγείρας τὸν ἵππον. Cf. Poll. 1, 209. 211. et ἐγείρειν.

***ἐξεικάζειν**, *aſſimilare, ſimilem ſ. ſimile facere.* Π. 1, 6, 19. p. 80. τὸ κεκινημένον χωρίον ἐξείκαστο τῷ ἀκινήτῳ. Ιερ. 1, 38. amati ᾗ μάλιστ' ἂν δύνωνται ἐξεικάζουσιν ἑαυτοὺς ταῖς τῶν φιλούντων ὑπουργίαις, *ſimulant obſequia, quae ſimilitudinem habeant cum iis, quae ex amore proficiſcuntur.* Minus perſpicue, opinor, Fr. Portus vertit: *ſimulant ſe, quam maxime poſſint, reſpondere obſequiis amantium.*

ἐξειλεῖν, *euoluere*, np. veſtigia impedita, *ſtudioſe indagare.* K. 6, 15.

canes

canes ἐξειλοῦσαι τὰ ἴχνη. Edd. vett. ἐξίλλουσαι, Margg. ἐξιλαοῦσαι f. ἐξιλάουσαι, quod corruptum videtur ex ἐξίλλουσαι, quam lectionem putamus veram esse. Nam ἴλλειν, ἰλεῖν et εἰλεῖν non differunt. v. Ruhnken. ad Timae. p. 51. Cf. ibid. p. 52. quae de his verbis dicat Hemsterhusius: qui in vno codice inuenit ἐξιλάνυσαι pro ἐξελιννῦσαι, in altero ἐξίλλουσαι.

ἐξεῖναι, ¶ 1) licere. Α. 4, 3. 8. ᾔδεσαν ὅτι ἐξείη, αὐτῷ — ἀριστῶντι προσελθεῖν. Suidas laudat hunc locum, et ἐξείη interpretatur συνεκεχώρητο, εἴθιστο. c. dat. Π. 1, 4. 28. ὅταν σοι ἐξέσται. Αγ. 1, 24. et Ε. 3. 4. 15. προεῖπε ὅστις παρέχοι τὸ ἱππικὸν — ὡς ἐξέσοιτο (ὅτι ἐξέσται) αὐτῷ μὴ στρατεύεσθαι. c. 2 datt. Απ. 2, 6. 36. ἡγοῦμαι οὐκ ἐξεῖναί μοι περὶ σοῦ λέγειν ἐπαινοῦντι — c. dat. et accus. Απ. 2, 6, 26. εἰ ἐξῆν τοῖς κρατίστοις — συνθεμένους ἰέναι. v. ibi Ernest. In sequentibus est οὐκ ἐῶσι. c. dat. et nominat. Π. 3, 2, 8. βούλοισθ' ἄν, ἀποτελοῦντες ὅσαπερ οἱ ἄλλοι, ἐξεῖναι ὑμῖν ἐργάζεσθαι. — Poterat esse ἀποτελοῦσιν, inquit Raphel. ad Apoc. 2, 26. ¶ 2) ἔξεστί μοι, facultatem habeo, possum, non impedior. Αθ. 2, 4. παραπλεῖν ἔξεστιν (sup. τοῖς ἄρχουσι τῆς θαλάττης.) Λ. 11, 1. εἴ τις βούλεται καταμαθεῖν — ἔξεστι καὶ τούτων ἀκούειν. Ε. 4, 3, 12. et Αγ. 2, 12. Ἀγησιλάου ἀνδρεῖον ἔξεστιν εἰπεῖν, sup. ἡμῖν, iure possumus, debemus. c. dat. Π. 8, 1, 11. ᾧ μάλιστα ἔξεστιν ὑβρίζειν. Est descriptio principis. Αγ. 6, 7. Ε. 2, 3, 9. 3, 4, 5. Ιερ. 4, 9. τοῖς μὲν ἰδιώταις ἔξεστι τὰς δαπάνας συντέμνειν — τοῖς δὲ τυράννοις οὐκ ἐνδέχεται. 6, 14. Απ. 1, 4, 9. 3. 9. 12, 13. Ο. 7, 41. bis. c. 2 datt. Π. 4, 3, 3. p. 231. ἐξέσται ὑμῖν πεζοῖς (zu Fusse) μάχεσθαι. 7, 1, 7. ἔξεστιν ἀγαθοῖς ἀνδράσι γενομένοις — ἀλλήλοις εἰσενεγκεῖν. 8, 3, 20. Α. 2, 5, 3. p. 113. ὄρη — ἃ ἡμῖν ἔξεστι προκαταλαβοῦσι ἄπορα ὑμῖν παρέχειν. (Ibid. c. simplici dat.) 7, 1, 14. νῦν σοι ἔξεστιν ἀνδρὶ γενέσθαι, in tua potestate est. Αθ. 2, 13. Ιερ. 6, 11. 11, 10. bis. Απ. 2, 1, 31. 4. 5, 10. c. acc. participii sine datiuo, Α. 2, 6, 7. ὅτε ἐξείη πρὸς ἄλλους (στρατηγοὺς) ἀρχομένους ἀπιέναι. Steph. tamen et Hutch. malebant ἀρχομένοις. quae lectio sane esset facilior, sed

sed tamen non videtur necessaria. Omnino desideratur articulus. Nam milites saepe dicuntur οἱ ἀρχόμενοι. Αγ. 6, 2. Αθ. 2, 5. Απ. 1, 1, 9. ἃ ἔξεστιν ἀριθμήσαντας εἰδέναι. Ο. 8, 21. Ιπρ. 5, 15. Attice c. dat. et acc. Λ. 13, 9. ἔξεστι τῷ νέῳ — φαιδρὸν εἶναι. Ε. 2, 3, 18. p. 97. ἐξῆν αὐτοῖς — μηδένα λιπεῖν — λιμῷ πιέσαντας. 4, 1, 15. 4, 8, 4. 5, 4, 60. Ιερ. 2, 8. Απ. 3, 9, 9. ἐξεῖναι αὐτοῖς ἰέναι πράξοντας τὰ βελτίω. Hic verti potest *debere*. 4, 5, 11. Ιπρ. 4, 12. Hinc var. lect. Π. 2, 1, 6. ἔξεστι δ' ὑμῖν — λαβοῦσιν ὅπλα — ἐμβαίνειν. Margg. et Cod. Guelf. non male λαβόντας. c. duplici constructione, Ιπ. 6, 5. ἔξεστι μὲν τῷ ἵππῳ — κακουργεῖν, ἔξεστι δὲ ἀναστρεφόμενον (np. τὸν ἵππον) — γίγνεσθαι. ¶ 3) *probabile est, fieri potest.* Dicitur in figura, quam vocant occupationem. Α. 2, 6, 14. τὰ ἀφανῆ ἔξεστι περὶ αὐτοῦ ψεύδεσθαι, *ficta videri possunt*. 7, 6, 13. ἀλλ' εἴποιτε ἄν, ὅτι ἔξεστι — ἔχοντα τεχνάζειν. Αγ. 5, 6. ἀλλὰ ταῦτα — πολλοῖς ἔξεστιν ἀπιστεῖν, *multi fortassis non crediderint.* ¶ 4) ἔξεστιν ὁρᾶν est formula respondere multa nolentis: *Du siehsts ja.* Α. 3, 4, 24. τί καλεῖς; ὁ δὲ λέγει αὐτῷ, ἔξεστιν ὁρᾶν. ¶ 5) De participio ἐξὸν v. infra suo loco.

ἐξείργειν, *excludere, prohibere.* Phauorin: ἐξείργειν, ἀπείργειν, κωλύειν. Ο. 4, 13. ἐν τούτοις — διατρίβει, ὅταν μὴ ἡ ὥρα τοῦ ἔτους ἐξείργῃ. Fortassis non probatur hoc verbum Moeridi, qui p. 145. haec habet: ἐξίλλειν, Ἀττικῶς· ἐξείργειν, Ἑλληνικῶς· ἐκβάλλειν, κοινῶς. v. ibi Pierson.

ἐξεκκλησιάζειν. *concionem habere extra locum solitum.* Ita enim recte ap. Xenophontem explicat Schneiderus, in addendis ad Ε. 2, 4, 33. p. 101. vt ap. Thucyd. 8, 93. quanquam alias hoc verbum compositum a simplici non differt. Hesych: ἐξεκκλησίαζε· συνήθροισε. Ε. 5, 3, 16. Phliasii cum obsiderentur a Lacedaemoniis et essent in vrbe quinquies mille viri, ὅπως τοῦτ' εὔδηλον εἴη, οἱ Φλιάσιοι ἐν τῷ φανερῷ τοῖς ἔξω (*dass die Belagerer es sehen konnten*) ἐξεκκλησίαζον. Interpretes Alexandrini hoc verbo reddunt Hebraicum קָהַל.

ἐξέλασις, *pompa* Cyri *Jo-*

solemnis e regia ad sacrificium. Π. 8. 3, 1. τῆς ἐξελάσεως ἡ σεμνότης — πρὸ τῆς ἐξελάσεως. §. 3. ter. §. 4. Sed §. 14. dicitur ἔλασις.

ἐξελᾷν et ἐξελαύνειν, ¶ 1) *expellere.* a) *feras excitare.* in venatione, Π. 1, 4. 16. ἱππέας — οἵτινες ἔμελλον ἐκ τῶν λασίων τὰ θηρία ἐξελᾷν εἰς τὰ ἐργάσιμα. Est futurum Atticum. v. Thom. Mag. p. 293. b) *expellere homines.* e regione, A. 1, 3, 4. ἐκ τῆς Χεῤῥονήσου αὐτοὺς ἐξελαύνων. 7, 7, 4. ἐξελαύνετε ἡμᾶς ἐκ τῆς χώρας — πολέμιοι οὐκ ἦσαν ἱκανοὶ ἡμᾶς ἐξελαύνειν. §. 6. ex hippodromo, Ἱππ. 3, 10. ἐμπλήσαντες ἵππων τὸν ἱππόδρομον, ἐξελάσειαν τοὺς ἐκ τοῦ μέσου ανθρώπους. e cubiculo, E. 3, 3, 2. ἐκ τοῦ θαλάμου ἐξελάσας ἐς τὸ Φανερὸν τὸν σὸν πατέρα. c) *in exilium mittere.* Hesych: ἐξελάσωμεν: ἐκβάλωμεν. E. 2, 4, 10. ἡμᾶς πόλεως ἀπεστέρουν, καὶ οἰκιῶν ἐξήλαυνον. §. 13. τί ἡμᾶς ἐξελαύνετε; 3, 2, 16. 4, 8, 1. d) *abire cogere e bello.* Π. 6, 1, 11. ἑκόντας ἡμᾶς καταλῦσαι τὴν στρατιὰν μᾶλλον ἢ ὑπ' ἀμηχανίας ἐξελαθῆναι. ¶ 2) *prodire s. domo prouehi equo, ausreiten.* Intell. τὸν ἵππον. Π. 1, 3, 3. εἴ που ἐξελαύνοι. ¶ 3) *cum pompa,* h. e. cum curribus, equitibus et peditibus, *prouehi.* Cf. ἐξέλασις. Π. 8, 3, 1. τὸ πρῶτον ἐξήλασε ἐκ τῶν βασιλείων. ¶ 4) *pergere in itinere, progredi.* De imperatore, qui cum exercitu iter facit, A. 1, 2, 5. ἐξελαύνει διὰ τῆς Λυδίας σταθμοὺς τρεῖς παρασάγγας εἴκοσι καὶ δύο. §. 6 §. 10. bis. 1, 4, 4. et saepius in illo libro, vt 1, 2, 19. ἐντεῦθεν ἐξελαύνει διὰ τῆς Λυκαονίας. vbi edit. Flor. et cod. Eton. διελαύνει.

ἐξελαύνεσθαι, *in exilium mittere.* Αθ. 1, 14. τοὺς χρηστοὺς χρήματα ἀφαιροῦνται καὶ ἐξελαύνονται. vbi tamen in Stobaeo est ἐξελαύνουσι, quod Steph. et Leuncl. it. Morus et Zeun. in textum receperunt.

ἐξελέγχειν, *erroris vel culpae s. peccati conuincere.* Π. 1, 6, 19. p. 71. ἐξεληλεγμένος ἂν εἴης, te artis esse imperitum. O. 2, 9. ἐξήλεγξάς με καὶ ὁμολογεῖν ἐποίησας, μηδὲ — κεκτῆσθαι. c. ὡς, Ἀπολ. 18. ὅσα εἴρηκα περὶ ἐμαυτοῦ, μηδεὶς ἂν δύναιτ' ἂν ἐξελέγξαι με ὡς ψεύδομαι. c. particip. A. 2, 5, 5. οἳ

ἂν ἐξελεγχθῶσι διαβάλλοντες. Απ. 4, 8, 11. ἄλλους δοκιμάσαι τε καὶ ἁμαρτάνοντας ἐξελέγξαι.

ἐξελίττειν, *euoluere exercitum* dicebantur duces, quando ita aciem instruebant, vt singuli milites, alii post alios ordine incedentes a fronte ad tergum et contra, et ab vno latere ad alterum, migrarent. v. Aelian. tact. 26. sq. et Potteri archaeol. gr. 3, 6. et Hutch. ind. vocabulor. militar. Π. 8, 5, 8. τὴν φάλαγγα — ἢ ἐκ δεξιᾶς ἢ ἀριστερᾶς ἢ ὄπισθεν ἐπιφανέντων τῶν πολεμίων, ὀρθῶς ἐξελίξαι. Αγ. 2, 11. et Ε. 4, 3, 11. Λ. 11, 8. si hostes a tergo adsunt, ἐξελίττεται ἕκαστος ὁ στίχος, ἵνα οἱ κράτιστοι ἐναντίοι ἀεὶ τοῖς πολεμίοις ὦσιν. §. 9.

ἐξεμπεδοῦν, *seruare.* Π. 3, 1, 12. ἐψεύσατο, καὶ οὐκ ἐξημπέδου τὰς πρὸς ἡμᾶς συνθήκας. Oppon. παραβαίνομεν. v. ἐμπεδοῦν.

ἐξεναντίας, v. ἐναντίος nr. 8.

ἐξενεγκεῖν, v. ἐκφέρειν.

ἐξεργάζεσθαι, fere i. q. ἐργάζεσθαι, ita tamen, vt saepe perfectionem operis, aut diligentiam indicet. Vnde Zeunius Π. 5, 5, 5. p. 327. pro τἀναντία τούτου δοκῶ ἐργάζεσθαι ex Cod. Guelf. legit τ. τ. δ. ἐξεργάζεσθαι, quod sit verbum grauius et persona dignius. v. nr. 4. Quare iungitur c. διαφερόντως et similibus. Est autem ¶ 1) *efficere, facere, elaborare.* Π. 8, 2, 5. Απ. 1, 4, 11. αἱ χεῖρες — τὰ πλεῖστα οἷς εὐδαιμονέστεροι ἐσμὲν, ἐξεργάζονται. 2, 4, 7. Ο. 15, 2. μαθεῖν ὅπως δεῖ ἐξεργάζεσθαι ἕκαστα in re familiari. Alias fere dicitur ὅπως ποιητέον. Ιπ. 6, 13. it. Π. 6, 2, 8. εἰ — ἐξαγγελθείη τὶ ἔργον, ὃ ἀνάγκη εἴη πρὸ τοῦ ἀρίστου ἐξεργάσασθαι. — ἐστί τι λοιπὸν ἔργον (np. proelium), ὃ δεῖ ἐξεργάσασθαι. ¶ 2) *efficere aliquid in aliquo, excitare.* Vbi pertinet inprimis ad animum. Ιπ. 9, 4. ἐν ἵππῳ τὰ ἐξαπίναια τάραχον ἐξεργάζεται. Π. 6, 2, 3. ταῦτα (dexteritatem bellicam) ἐξειργάζετο ἐπί τε τὰς θήρας ἐξάγων, καὶ τιμῶν τοὺς κρατίστους. Απ. 2, 3, 14. ἐξεργάσασθαι τοῦτο, *amicitiam reconciliare.* Sic ¶ 3) *reddere, efficere,* c. adiectiuo, Σ. 4, 60. εἴ τις τοιούτους δύναιτο ἐξεργάζεσθαι ὧν προστατοίη. Paulo ante erat ἀποδεικνύναι. ¶ 4) *parare* s. *reperire pecuniam.* Ε. 3, 1, 25. passiuum: μισθὸς ὑμῖν ἐξείργασται.

γασται. Margg. εἴργασται. Minus recte, quia res perfecta est, iam parata et certa. v. Morus. ¶ 5) *terram colere, excolere, cura fertilem reddere.* E. 6, 2, 4. passiue: ἐδήου ἐξειργασμένην παγκάλως καὶ πεφυτευμένην τὴν χώραν. it. O. 20, 22. et 23. Sed actiue Ιερ. 9, 7. τοῖς κάλλιστα τὴν γῆν ἐξεργαζομένοις. O. 20, 26. ¶ 6) *artem excolere et callere,* Π. 8, 2, 4. αἱ τέχναι διαφερόντως ἐξειργασμέναι εἰσίν, vt possint artifices πάντα καλῶς ποιεῖν. Σ. 4, 61. ὁρῶ σε καὶ τὴν ἀκόλουθον ταύτης (τέχνην) πάνυ ἐξειργασμένον, h. e. ἐξεργασάμενον. ¶ 7) *virtutem exercere.* Ιερ. 9, 2. ἅ ἐστι βέλτιστα, καὶ τὸν κάλλιστα ταῦτα ἐξεργαζόμενον ἐπαινεῖν. All. ἐργαζόμενον.

ἐξεργαστικὸς, *ad perficiendum idoneus.* Απ. 4, 1, 4. ἐξεργαστικωτάτους ὧν ἂν ἐγχειρῶσι.

ἐξερημοῦν, *deuastare,* vel potius *nudare regionem praesidiis.* Πο. 4. 47. πολλῇ δυνάμει πορεύεσθαι, ἐξερημοῦντας τὰ ἑαυτῶν.

ἐξέρπειν, *exire.* A. 7, 1, 6. αἰτιῶνται ὅτι οὐ ταχὺ ἐξέρπει Byzantio τὸ στράτευμα. Hutch: *quod non celeriter, sed quasi rependo exit.*

ἐξέρχεσθαι, ¶ 1) *egredi.* domo, Π. 2, 4, 8. οἱ Ἰνδοὶ legati ἐξῆλθον e Cyaxaris regia. c. εἰς, vt saepe, Απ. 2, 1, 21. Ἡρακλέα — ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν. ad venationem, Π. 1, 4, 16. ἐπεθύμησεν ἐξελθεῖν. Plene Π. 1, 2, 11. ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θήραν. e tabernaculo in concionem, Π. 6, 1, 4. Κυαξάρης — ἐξῆλθε καὶ ἐκαθέζετο. ex vrbe, E. 2, 3, 5. οὕτως ἐξῆλθον, qui fuerant obsessi. 3, 1, 17. Midias ἐξῆλθε ad colloquendum cum hoste. 4, 4, 15. ἐξῆλθον hostes, qui Phliunta tenuerant. 5, 3, 17. ὁπότε ἐξέλθοιεν (Mrgg. ἐξίοιεν) ex vrbe obsessa ad obsessores. e senatu, E. 2, 3, 19. Critias ἐξῆλθε. ¶ 2) *ad expeditionem exire, aufbrechen.* Cf. Poll. 1, 162. Π. 2, 1, 2. p. 86. τῶν οὐδεπώποτε ἐξελθόντων. 2, 2, 10. ἐξεληλύθασι σὺν ἡμῖν. 4, 5, 4. 5. 10. 5, 1, 10. 5, 4, 10. p. 312. A. 7, 8, 10. Aγ. 2, 23. E. 4, 1, 10. 4, 4, 11. βοηθοῦσιν ἐξελθόντες. Vbi participium habet redundantiae speciem. 6, 5, 39. 7, 1, 2. p. 439. §. 14. 7, 5, 6. c. ἐπί, E. 5, 3, 10. ἐξελθεῖν ἐπ' αὐτούς. c. acc. viae, E. 1, 2, 11. ἐξῆλθον ἄλλας ἐξόδους — καὶ ἐπόρθουν. Sic permutatur c.

ἐξιέναι, Π. 4, 1, 11. οὕτω δὴ ἐξῄει — ἐπεὶ δ' ἐξῆλθεν. 4, 2, 5. ſq. ἐξῄεσαν — οὕτω δὴ σχεδὸν ἅπαντες ἐξῆλθον. et c. ἐξορμᾶν, Π. 5, 5, 9. p. 331. ἐξωρμήσαμεν — ἐξήλθομεν. ¶ 3) *eruptionem facere.* e caſtris, Π. 4, 1, 1. ἕτοιμοί εἰσι μάχεσθαι, εἴ τις ἐξέρχοιτο. ex vrbe, E. 6, 5, 16. ἐκ τῆς πόλεως ἐξελθόντες — ἐπιπέσοιεν αὐτῷ. ¶ 4) *proficiſci.* E. 2, 4, 19. ἐξελθὼν Ἐλευσῖνάδε. 3, 1, 18. 4, 2, 6. it. c. εἰς, E. 7, 4, 24. εἰς τὴν εὐρυχωρίαν ἐξῆλθον. ¶ 5) Non valde differre videtur a ſimpl. ἔρχεσθαι. Π. 4, 2, 6. πρὸς τοὺς Μήδους ἐξελθὼν ἐπῄνεσε αὐτούς. Poteſt tamen etiam h. l. participium pro redundante haberi. ¶ 6) vt εἰσέρχεσθαι, de aetate: *excedere et transire.* Π. 1, 2, 8. εἰς τοὺς ἐφήβους ἐξέρχονται, np. ἐκ τῶν παίδων. §. 9. ἀφ' οὗ ἂν ἐκ παίδων ἐξέλθωσι. Sic quoque §. 12. et 13. ¶ 7) De tempore: *praeterire.* Cf. Poll. 1, 56. A. 7, 5, 3. μισθὸν ἀποδίδωσιν ἐξεληλυθότος ἤδη τοῦ μηνός. E. 5, 2, 2. ἐλέγοντο αἱ σπονδαί, i. e. tempus induciarum, ἐξεληλυθέναι τοῖς Μαντινεῦσι. ¶ 8) De ſumma: *colligi.* E. 6, 1, 4. p. 357. ἀριθμὸς καὶ ἄλλοθεν οὐκ ἐλάσσων ἐξέλθοι, *etiam ex aliis ciuitatibus totidem milites parare mihi ſ. conſcribere posſem.*

ἐξετάζειν, ¶ 1) *inquirere, explorare.* a) videndo in re militari, Π. 6, 2, 11. p. 372. ὅσα κελεύω ἔχειν — ὑμεῖς οἱ ἄρχοντες ἐξετάζετε. Aπ. 3, 6, 10. διὰ τὸ μέγεθος copiarum — οὔπω ἐξήτακας. §. 11. ἐξήτακας τοῦτο, fidem et diligentiam cuſtodum. Sed O. 8, 15. proretam in naui ἐξετάζοντα πάντα, an ſuo ordine poſita ſint. 9, 15. mulier debet ἐξετάζειν τὰ σκεύη, ὥσπερ φρούραρχος τὰς φυλακὰς ἐξετάζει, καὶ δοκιμάζειν εἰ καλῶς ἔχει. Simile quid eſt O. 8, 10. δεόμενον τῆς θεραπείας ἐξετάσει ἡ ὄψις, *facile animaduertere poterit.* b) interrogando, mores, Aπ. 2, 2, 13. τοῦτο ἐξετάζει ἡ πόλις ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων δοκιμασίαις. c) diſputando, Aπ. 3, 4, 7. ἐξετάσωμεν τὰ ἔργα ἑκατέρου αὐτῶν, ἵνα εἰδῶμεν πότερον τὰ αὐτά ἐστιν. ¶ 2) c. acc. perſ. *quaerere ex aliquo.* Aπ. 1, 2, 36. ἄν τις με ἐρωτῶν ἐξετάσῃ ποῦ οἰκεῖ Χαρικλῆς. et c. acc. rei, Π. 6, 2, 11. p. 372. τὰ — δέοντα — ἐξετάζετε τοὺς ἐφ' ὑμῖν. ¶ 3) c.

ἑαυτὸν, *se ipsum explorare.* Απ. 2, 5, 1. ἐξετάζειν ἑαυτὸν, ὁπόσου τοῖς φίλοις ἄξιος εἴη. §. 4. 3, 7, 9. Θ. 2, 1. αὐτὸς ἐμαυτὸν ἐξετάζων, δοκῶ μοι εὑρίσκειν — ἐγκρατῆ ὄντα. ¶ 4) *recensere, lustrare.* Π. 3, 1, 17. στρατιὰν — ἐξετάσαι. v. Poll. 1, 176. ¶ 5) *indicare, patefacere.* Ο. 20, 14. δοκεῖ ἡ γῆ τοὺς κακοὺς κἀγαθοὺς τῷ εὐγνωστα — πάντα παρέχειν ἄριστα ἐξετάζειν. ¶ 6) ἐξητάζοντο var. lect. pro ἐξετάξαντο, v. in ἐκτάττεσθαι nr. 1.

ἐξέτασις, *recensus militum.* v. Poll. 1, 176. Α. 1, 7, 2. μετὰ τὴν ἐξέτασιν. 7, 1, 7. iungitur nomini ἀριθμός. c. gen. Π. 2, 4, 1. ἐξέτασιν Κύρου πάντων ποιουμένου ἐν τοῖς ὅπλοις. Α. 1, 2, 9. ἐξέτασιν καὶ ἀριθμὸν τῶν Ἑλλήνων ἐποίησεν. §. 14. ἐξέτασιν ποιεῖται τῶν Ἑλλήνων. 1, 7, 1. Ε. 2, 3, 14. ἐξέτασιν ποιήσαντες τῶν μὲν τρισχιλίων ἐν τῇ ἀγορᾷ, τῶν δὲ ἄλλων ἀλλαχοῦ. 6, 4, 31. ἐξέτασιν πεποιηκὼς καὶ δοκιμασίαν τοῦ ἱππικοῦ. Ο. 4, 6. c. ἐν pro gen. Α. 5, 3, 4. ἐξέτασις ἐν τοῖς ὅπλοις (Thucyd. τῶν ὅπλων) γίνεται καὶ ἀριθμός. vbi Hutch. ante ἐν excidisse putabat τῶν. Ε. 2, 4, 5. ἐξέτασιν ποιήσαντες ἐν τοῖς ἱππεῦσιν, φάσκοντες εἰδέναι βούλεσθαι πόσοι εἶεν. Palmer. pro ἐν legi vult σὺν, *adstante equitatu.* Recte quidem, propter totum orationis nexum. Equites enim non lustrantur. Λ. 12, 6. μετὰ τὰ γυμνάσια in castris καθίζειν — ἔστι δὲ τοῦτο ὥσπερ ἐξέτασις.

ἐξεταστικός, *idoneus ad explorandum.* Ο. 12, 19. τὸν δεσπότην — δεῖ εἶναι ἐξεταστικόν, np. an recte fecerint serui. c. gen. Απ. 1, 1, 7. τῶν τοιούτων ἔργων ἐξεταστικόν.

* ἐξευπορίζειν, v. ἐκπορίζειν.

ἐξευρίσκειν, ¶ 1) *excogitare.* Π. 2, 1, 14. παιδιὰς ἐξεύρισκεν, αἳ ἱδρῶτα ἔμελλον παρέχειν. Αθ. 2, 7. τρόπους εὐωχιῶν ἐξεῦρον. §. 9. ἐξεῦρον ὅτῳ τρόπῳ ἔσται ταῦτα. §. 17. προφάσεις μυρίας ἐξεύρηκε τοῦ μὴ ποιεῖν ὅσον ἂν μὴ βούλωνται. 3, 9. bis. Πο. 4, 13. ὡς δυσεύρετόν τι ἐξευρηκὼς ad reip. vtilitatem. ¶ 2) c. dat. verti potest *conciliare, parare.* Ε. 4, 1, 5. μοὶ δοκῶ ἥδεσθαι, ὅταν τι τοῖς φίλοις ἀγαθὸν ἐξευρίσκω. Ιερ. 9, 9. πρόσοδόν τινα ἐξευρίσκων τῇ πόλει. Αθ. 1, 6. ὁ πονηρὸς in concione ἐξευρίσκει τὸ ἀγαθὸν αὐτῷ καὶ τοῖς ὁμοίοις. ad quem locum v. Morus. ¶ 3)

¶ 3) *reperire in scriptis, memoria repetere, perscrutando antiquitatem inuenire.* Απ. 3, 5, 14. ἐξευρίσκοντες τὰ τῶν προγόνων ἐπιτηδεύματα. ¶ 4) *meditatione inuenire, perspicere.* c. particip. Απ. 3, 9, 8. φθόνον σκοπῶν ὅ τι εἴη, λύπην τινὰ ἐξεύρισκεν αὐτὸν ὄντα. ¶ 5) *inuestigando et inquirendo inuenire.* Ε. 6, 5, 12. εἴ τι καὶ ἡρπάσθη, — ἐξευρὼν ἀπέδωκε. Leuncl. *pretio emtum.*

ἐξευρίσκεσθαι pro ἐξευρίσκειν. Απ. 3, 4, 5. ἐὰν ἐν τοῖς πολεμικοῖς τοὺς κρατίστους ἐξευρίσκηται καὶ προαιρῆται. Sed Valckenar. melius legit ἐξευρίσκῃ τε καὶ πρ. §. 4. erat simpl. εὑρεῖν τοὺς κρατίστους.

ἐξηγεῖσθαι. ¶ 1) *praeire, ducem esse, auctorem esse.* c. εἰς, Α. 6, 6, 18. ἐξηγήσομαι εἰς τὴν Ἑλλάδα. c. gen. Π. 2, 1, 14. οὕτως ἐξηγεῖτο τῆς πράξεως, ὡς μὴ ἐπανίοιεν ἀνιδρωτί, *rem ita instituit.* c. dat. pers. Ε. 1, 6, 7. δεῖ ὑμᾶς ἐξηγεῖσθαι τοῖς ἄλλοις ξυμμάχοις. ¶ 2) *docere.* Ο. 2, 14. ὅσα ἔχω, καὶ πάνυ προθύμως ἐξηγήσομαί σοι. Σ. 3, 2. ¶ 3) *explicare, describere.* Απ. 4, 6, 1. τοὺς εἰδότας, τί ἕκαστον εἴη τῶν ὄντων — καὶ τοῖς ἄλλοις ἂν ἐξηγεῖσθαι δύνασθαι. 4, 7, 6. ¶ 4) *interpretari locum scriptoris.* Hesych: ἐξηγήσατο· ἑρμήνευσε. Απ. 1, 2, 58. ταῦτα (versus Homeri) αὐτὸν ἐξηγεῖσθαι, ὡς — ¶ 5) *narrare.* c. περί, Λ. 2, 1. περὶ γενέσεως ἐξήγημαι. c. ὡς, Λ. 4, 2. ὡς τούτους συνέβαλεν, ἐξηγήσομαι. ¶ 6) *indicare.* Α. 4, 5, 20. ἦν ἀγαθόν τι τῷ στρατεύματι ἐξηγησόμενος (all. ἐξηγησάμενος) φαίνηται. ὁ δὲ — ἔφρασεν. ¶ 7) Est magorum, qui deorum voluntatem interpretantur, et quae deo et cui deo sint danda, docent. Schol. Sophocl. Electr. 426. ἐξήγησις, διασάφησις θείων. Schol. Aristoph. nubb. 331. μάντις, ὃν ἐξηγητὴν ἐκάλουν. Pollux 8, 124. ἐξηγηταὶ ἐκαλοῦντο, οἱ τὰ περὶ τῶν διοσημείων καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἱερῶν διδάσκοντες. Hesych: ἐξηγητής· ὁ περὶ ἱερείων καὶ διοσημείων ἐξηγούμενος. cf. Harpocrat. in h. v. et Wetsten. ad Ioh. 1, 18. Π. 4, 5, 16. τοῖς θεοῖς ἐξαιρεῖτε e praeda, ὅ τι ἂν οἱ μάγοι ἐξηγῶνται. 7, 3, 1. 7, 5, 20. ἔθυσεν — Διῒ — καὶ εἴ τινι ἄλλῳ θεῷ οἱ μάγοι ἐξηγοῦντο. Margg. εἴ τινα ἄλλον θεῶν. 8, 3, 6. ἤγοντο τῷ Διῒ ταῦροι — καὶ οἷς τῶν ἄλλων θεῶν οἱ μάγοι

-γοι ἐξηγοῦντο. §. 11. Γῇ σφάξαντες, ὡς ἐξηγήσαντο οἱ μάγοι.

ἐξήκειν, *praeteritum esse, praeteriisse.* Suidas: ἐξήκει· παρῴχηκεν. Est proprium hoc in genere verbum. v. Phauorin. et Poll. 1, 56. M. du Soul ad Lucian. T. I. p. 63. et Valckenar. ad Herodot. 6, 69. A. 6, 3, 16. ἐπεὶ— ὁ χρόνος ἐξῆκεν. Laudat hunc locum Suidas et Phauorinus. (Sed habet etiam alium locum, qui tamen vix in Xenophonte extat: ὁ δὲ συνῆκεν, ἐξήκειν τοῦ χρησμοῦ τὴν φωνήν.) E. 7, 1, 18. Κισσίδας ἔλεγεν, ὅτι ἐξήκοι αὐτῷ ὁ χρόνος, ὃς ἦν εἰρημένος παραμένειν — ἀπῄει. 7, 5, 9. ὁρῶν τὸν χρόνον ἐξήκοντα. Marg. προβαίνοντα, quod Leuncl. pro glossemate habet. Sed ne est quidem bonum glossema. Cf. §. 18. Etiam Latini sic. Liuius 30, 24. 25. *dies exierat.*

ἑξήκοντα, *sexaginta.* Πο. 4, 23. v. τάλαντον nr. 2. a.

ἑξῆς, ¶ 1) *deinceps, alius post alium.* Αθ. 1, 6. μὴ ἐᾶν λέγειν πάντας ἑξῆς. E. 7, 5, 23. τοὺς ἱππέας —— ὥσπερ ὁπλιτῶν φάλαγγος βάθος, ἑξῆς. Leuncl. *densam in aciem.* Et recte fortassis. Sed Morus vult φάλαγγα legi et ἑξῆς deleri. K. 10, 5. ἕπεσθαι ἑξῆς τῇ ἰχνεύσει, *nullo interuallo relicto.* ¶ 2) *ordine.* K. 13. 6. ἑξῆς γεγράφθαι. Possis vertere *continuo, prope.*

ἐξιδιοῦσθαι, *in potestatem suam redigere.* Phrynich: ἐξιδιάζονται· καὶ τοῦτο Φαβωρῖνος λέγει κακῶς. ἰδιοῦσθαι γὰρ τὸ τοιοῦτον λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι. Thomas: ἐξιδιάζονται Φαβωρῖνος λέγει, σὺ δὲ ἐξιδιοῦνται. E. 2, 4, 5. οἱ τριάκοντα — ἐβουλήθησαν Ἐλευσῖνα ἐξιδιώσασθαι, ὥστε εἶναι σφίσι καταφυγήν. Legebatur etiam olim Π. 7, 5, 18. p. 448. v. δεξιοῦσθαι nr. 1.

ἐξιέναι, ¶ 1) *exire domo.* Π. 7, 5, 24. ὁπότε ἐξίοι που. Sic de rege apum, Π. 5, 1, 11. ἥν που ἐξίῃ. c. πρὸς, Π. 5, 2, 2. Γωβρύας ἔξῄει e castello suo πρὸς αὐτόν. ad venationem, K. 6, 4. ἐξιέναι πρωΐ. §. 11. Π. 1, 2, 9. ὅταν ἐξίῃ βασιλεὺς ἐπὶ θήραν — τοὺς ἐξιόντας. 1, 4, 6. ἐξιέναι ἐπὶ θήραν. K. 6, 5. τὴν στολὴν — ἐξίτω ἔχων ἐπὶ θήραν. 8, 2. cf. θήρα. ¶ 2) e conuiuio s. coenaculo. Π. 8, 8, 6. ἐπειδὰν ebrii μηκέτι δύνωνται ὀρθούμενοι ἐξιέναι. A. 6, 1, 3. ¶ 3) e conclaui vxoris. Λ. 1, 5. voluit Lycurgus maritum αἰδεῖσθαι

σθαι μὲν εἰσιόντα ὀφθῆναι, αἰδεῖσθαι δ' ἐξιόντα. ¶ 4) *ad bellum proficisci.* a) e patria, E. 2, 2, 4. Λακεδαιμόνιοι ἐξῄεσαν πανδημεί. 4. 2, 6. 7, 5, 2. παρασκευάζονται ὡς ἐξιόντες, *expeditionem facturi.* §. 3. c. acc. viae, E. 4, 2, 7. ἐξῄεσαν τὴν ἀμφίαλον, *via ad mare.* b) ex vrbe, Π. 5, 3, 4. εἰ βούλεται ἐξιὼν ὁ βασιλεὺς ὑπὲρ τῆς χώρας μάχεσθαι. Αγ. 2, 24. E. 2, 4, 16. 17. 6, 5, 19. ¶ 5) *e castris proficisci in hostium regionem,* Π. 3, 3, 10. ἐξίωμεν ὡς τάχιστα. *ad inueniendum hostem vagantem,* A. 6, 5, 2. ἐξιέναι τοὺς στρατιώτας σὺν τοῖς ὅπλοις. §. 3. *ad pugnam,* Π. 3, 3, 17. ὅταν ἐξίωσι. §. 20. οἱ Ἀσσύριοι ἐξῄεσαν θρασέως. §. 22. 4, 1, 1. 4, 2, 5. bis. §. 6. (cf. ἐξέρχεσθαι nr. 2.) 4, 5, 10. p. 244. bis. ad parandum commeatum, A. 6, 4, 13. ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐξιέναι. 6, 5, 12. praedatum, A. 5, 1, 5. bis. §. 11. ἐπὶ λείαν ἐξῄεσαν. 6, 6, 1. 2. 15. E. 3, 2, 2. ¶ 6) *finem habere, desinere.* K. 8, 3. ζητοῦντα ὁποῖα ἔξεισι τὰ ἴχνη. cf. ὅποι. ¶ 7) Praesens et aorist. 2. habet vim futuri. Phauorin: ἔξειμι, οὐκ ἐξελεύσομαι, λέγουσιν οἱ Ἀττικοί. Π. 3, 3, 16. ὡς δῆλον ἐγένετο, ὅτι οὐκ ἐξίοιεν ἐκ τοῦ ἐρύματος οἱ πολέμιοι. §. 17. καταφρονήσουσι καὶ αὔριον ἐξίασι. E. 7, 2, 21. περιμένετε — ἤδη γὰρ καὶ ἡμεῖς ἔξιμεν. 7, 5, 2. ¶ 8) In var. lect. confunditur c. εἰσιέναι. v. ibi nr. 1. c. ἐξέρχεσθαι. v. ἐξέρχ. nr. 1. c. ἐπεξιέναι. v. ibi.

ἐξικνεῖσθαι, ¶ 1) *peruenire, pertingere.* Proprie de iaculis et sagittis, quae feriunt s. iactu scopum assequi ob loci propinquitatem possunt. Π. 3, 3, 27. ἀφίεσαν τὰ βέλη πολλῷ πρὶν ἐξικνεῖσθαι. 7, 5, 4. A. 1, 8, 13. πρὶν τόξευμα ἐξικνεῖσθαι. 2 codd. ἀφικνεῖσθαι. 3, 4, 3. ἤδη σφενδόναι καὶ τοξεύματα ἐξικνοῦντο. 4, 3, 22. c. ἐπὶ, A. 3, 3, 11. fundae ἐπὶ βραχὺ ἐξικνοῦνται, *gehn nicht weit.* Sed etiam de iaculatoribus et sagittariis, A. 3, 3, 10. ὅσον δύνανται — οἱ ἐκ χειρὸς βάλλοντες ἐξικνεῖσθαι, i. e. ἐφ' ὅσον. 4, 3, 14. ἐτόξευον καὶ ἐσφενδόνων, ἀλλ' οὔπω ἐξικνοῦντο. 4, 8, 2. E. 5, 4, 40. c. gen. Π. 6, 3, 11. p. 383. ἐξικνεῖσθαι τοῖς ὅπλοις τῶν ἐναντίων. A. 3, 3, 6. βραχύτερα ἠκόντιζον, ἢ ὡς ἐξικνεῖσθαι τῶν σφενδονητῶν. E. 2, 4, 10. p. 110. δόρατα ἀφιέντες καὶ ἀκόντια καὶ πέτρους, ἐξιξόμεθα αὐτῶν. 7, 5, 17. οὐδὲν

δὲν οὕτω βραχὺ ὅπλον, ᾧ οὐκ ἐξικνοῦντο ἀλλήλων. ¶ 2) De acie oculorum. Απ. 1, 4, 17. ὄμμα δύνασθαι ἐπὶ πολλὰ στάδια ἐξικνεῖσθαι, *prospicere*. 2, 3, 19. ὀφθαλμοὶ δοκοῦντες ἐπιπλεῖστον ἐξικνεῖσθαι. ¶ 3) De equo caudam prolixam habente: *protendere, porrigere*. Ιπ. 5, 7. αὔξειν τὰς τρίχας ἐν τῇ οὐρᾷ, ὅπως ἐπιπλεῖστον ἐξικνούμενος ὁ ἵππος ἀποσοβῇται τὰ λυποῦντα. ¶ 4) *consequi*. Απ. 2, 1, 20. τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν ἔργων ἐξικνεῖσθαι multo labore. ¶ 5) *vim habere, valere*. c. εἰς, Ιερ. 8, 3. πότερον δοκεῖς ἔπαινον ἐξικνεῖσθαι μᾶλλον εἰς εὐφροσύνην. Antea dicitur εὐφραίνειν simpliciter. cf. ἐξαρκεῖν nr. 3. quocum confunditur, vt c. ἀφικνεῖσθαι. v. ἀφικν. nr. 4.

ἐξιλάσκεσθαι, *placare deum iratum, propitium reddere*. Π. 7, 2, 7. πολλὰ πέμπων ἀναθήματα — πάμπολλα δὲ θύων, ἐξιλασάμην ποτὲ αὐτὸν, Apollinem.

ἐξίλλειν, v. ἐξειλεῖν.

ἕξις, ¶ 1) *habitus corporis*, quo est firmum, robustum, sole tostum. Ο. 7, 2. ἐπεὶ οὐκ ἔνδον μένεις, οὐδὲ τοιαύτη σου ἡ ἕξις τοῦ σώματος καταφαίνεται. ¶ 2) *viuendi ratio*. Απ. 1, 2, 4. Hesych: ἕξις· ἦθος, — συνήθεια.

ἐξίσου (iunctim vno verbo), *aequaliter*. Π. 4, 3, 4. ἀγαπῴην ἐξίσου τῷ θεῖν ὁρμηθεὶς ἀνθρώπῳ μόνου τῇ κεφαλῇ προσχὼν, *wenn ich zu gleicher Zeit mit jemanden angefangen habe zu laufen*. Alias scribitur ἐξ ἴσου. v. ἴσος nr. 5.

ἐξιστάναι, *emouere, priuare*, np. mentis potestate. Απ. 1, 3, 12. φαλάγγια morsu ἐξίστησι τοῦ φρονεῖν, *in furorem agunt*. Hic addita formula τοῦ φρονεῖν legitur plene, sed alias absolute, vt particip. Π. 5, 2, 15. ἐκ δυσθύμων καὶ ἐξεστηκότων προσώπων, *consternatis*. Perfectum enim dicitur intransitiue.

ἐξίστασθαι, ¶ 1) *discedere*. Α. 1, 5, 14. ἐκέλευσε ἐκ τοῦ μέσου ἐξίστασθαι. cf. ἐξανίστασθαι nr. 2. c. gen. Σ. 4, 31. ὁδῶν ἐξίστανται οἱ πλούσιοι, *via mihi cedunt*. Videtur iocose dictum de paupere, cui nemo libenter obuiam venit. Morem ipsum illustrat Doruill. ad Charit. p. 448. v. ὑπεξίστασθαι. ¶ 2) qs. *e potestate mentis exire, stupescere*. Hesych: ἐξίσταται· ἐκπλήτ-

πλήττεται. Απ. 2, 1, 4. ἐξιστάμενοι τοῦ τὰ δεινὰ ἀναλογίζεσθαι, de auibus, quae allectae voce femellae et prae nimia escae cupiditate non intelligunt imminens periculum. ¶ 3) obliuisci. Π. 3, 3, 24. p. 193. πολλοὶ καὶ τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξίστανται.

ἐξίτηλος, facile delebilis, non germanus. Dicitur proprie de tinctura et purpura. v. Poll. 1, 44. Suid: ἐξίτηλα· ἀφανῆ, εὐτελῆ, χαῦνα. Haec et multa alia habet Etymol. M. e quibus haec notauimus: ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς πορφύρας, ἥ, ὅταν μὴ ἔχῃ τὸ δευσοποιὸν βάμμα, τὸ χρῶμα ἐξίησι. — κυρίως ἐπὶ τῶν βαπτομένων ἐρίων. δευσοποιὸς γὰρ λέγεται βαφὴ, ἡ ἔμμονον ἔχουσα καὶ δυσέκπλυτον τὸ ἄνθος. Hefych: ἐξίτηλον· — τὸ ἀπολλύμενον, κατὰ τὸ ἐξιέναι, ὅ ἐστιν ἐξελθεῖν. O. 10, 3. εἰ πορφυρίδας ἐξιτήλους (margg. et Cod. Lipf. ἐξιτήλας) φαίην ἀληθινὰς εἶναι. Sed ἐξιτήλους recte fe habet.

ἐξιτητέον, exeundum. Απ. 1, 1, 14. οὐκ ἐξιτητέον εἰς ἀνθρώπους εἶναι.

ἔξοδος, ¶ 1) egreffus e quolibet loco, in quo quis eft, der Abzug. Gloff. vett. egreffio, ἔξοδος. A. 5, 2, 8. τὸ τέλος καλὸν τῆς ἐξόδου. Antea vocatur ἄφοδος. §. 18. 6, 4, 6. cum milites in Graeciam redire cuperent, ἐπ' ἐξόδῳ ἐθύετο Ξενοφῶν. 7, 1, 6. ἀθυμοῦσιν — πρὸς τὴν ἔξοδον. E. 7, 1, 13. ¶ 2) e caftris ad proelium profectio, expeditio Π. 3, 3, 9. p. 179. ἐξόδου μεμνῆσθαι. 4, 5, 10. ἐπιθυμοῦντες τῆς ἐξόδου. E. 5, 4, 35. παρεσκευάζετο εἰς τὴν ἔξοδον. Hinc Π. 1, 5, 7. p. 55. τὴν ἔξοδον ποιεῖσθαι, in bellum egredi. ¶ 3) via. A. 7, 4, 13. ἀπέθανον διαμαρτόντες τῶν ἐξόδων. E. 4, 6, 8. ἦν ἡ ἔξοδος ἐκ τοῦ λειμῶνός τε καὶ πεδίου στενή. c. folo gen. E. 5, 4, 39. διὰ τῶν τοῦ χαρακώματος ἐξόδων. ¶ 4) exitus, finis. E. 5, 4, 4. ἀφροδίσια ἄγουσιν ἐπ' ἐξόδῳ τῆς ἀρχῆς, cum abituri effent praefectura.

ἐξοικοδομεῖν, abfoluere aedium aedificationem. O. 20, 29. οἵτινες ἂν ἀποδιδῶνται ἐξοικοδομοῦντες τὰς οἰκίας, εἶτ' ἄλλας οἰκοδομοῦσι.

ἐξομιλεῖν, confuefcere fine familiaritate. Αγ. 11, 4. ἐξομιλεῖν μὲν παντοδαποῖς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς. Sic Eufeb. praep. euang. 11, 13. πολλοῖς ἐξομιλοῦντες. Haec Abrefch. di-

dilucc. Thuc. 1, 64. ibi ἐκ valere dicit ἔξω.

ἐξομοιοῦσθαι, *similia facere*. O. 7, 32. ποῖα ἔργα ἡ τῶν μελισσῶν ἡγεμὼν ἐξομοιοῦται τοῖς ἔργοις, οἷς ἐμὲ δεῖ πράττειν;

ἐξὸν pro ἐξόντος. Phauorin: ἐξὸν, παρὸν, ἐνὸν, καὶ ὅσα ἄλλα οὐδέτερα μετοχικὰ, οὐδέποτε οἱ Ἀττικοὶ πλαγιάζουσι, ὅτε πλαγιασμὸν ἡ σύνταξις ἀπαιτεῖ. ¶ 1) *cum liceat, cum liceret*, siue c. ὡς pro ἐξῆν, *quasi liceret*. E. 2, 3, 15. ὡς ἐξὸν ἤδη ποιεῖν αὐτοῖς, ὅ τι βούλοιντο — ἀπέκτεινον, *quasi iis liceret*. 2, 4, 1. O. 2, 7. σὲ προσέχοντα τὸν νοῦν παιδικοῖς, ὥσπερ ἐξόν σοι, *quasi id tibi liceret*. ¶ 2) Pro inf. Post ἐπίστασθαι et γιγνώσκειν, Λ. 14, 4. ἐπίσταμαι — ἀποδημεῖν οὐκ ἐξὸν, *per leges non licuisse*. Πο. 5, 12. ¶ 3) *cum facultas et potestas adsit, cum nihil impediat*. Π. 7, 1, 20. τοῖς αἱρουμένοις ὑμᾶς σῶσαι, ἐξὸν ἀπολέσαι, *cum vos perdere possint*. A. 2, 5, 3. 2, 6, 4. ter. 4, 6, 10. bis. Oppon. ἀδύνατον. E. 2, 3, 18. p. 97. Aπ. 3, 1, 2. c. dat. Π. 8, 2, 9. ὡς πένης ἔσοιτο, ἐξὸν αὐτῷ θησαυροὺς καταθέσθαι, *cum posset*. E. 2, 4, 13. c. duob. datt. quorum alter est participii, Aγ. 2, 12. et E. 4, 3, 12. ἐξὸν αὐτῷ παρέντι — χειροῦσθαι. E. 7, 1, 6. c. acc. A. 5, 6, 2. ὅτι, ἐξὸν τοῖς βαρβάροις φίλους εἶναι, τοὺς Ἕλληνας αἱρήσονται. Datiuus enim pendet a nomine φίλους. c. dat. et acc. particip. A. 3, 2, 16. ἑκόντες πένονται, ἐξὸν αὐτοῖς — κομισαμένους, πλουσίους ὁρᾶν. c. ὥσπερ, vt nr. 1. A. 3, 1, 10. καταπείμεθα, ὥσπερ ἐξὸν ἡσυχίαν ἔχειν, *quasi possimus*.

ἐξόπισθεν, *a tergo*. Π. 7, 1, 12. πάντοθεν — πλὴν ἐξόπισθεν.

ἐξοπλίζειν, ¶ 1) *armare*. Π. 4, 5, 13. ἑώρα ἐξωπλισμένους πάντας — καὶ οἱ Πέρσαι δὲ ἐξωπλισμένοι ἦσαν. A. 4, 3, 3. ἱππέας ἐξωπλισμένους. Sic in margg. E. 5, 3, 1. ἐξωπλισμένους pro ὡπλισμένους. ¶ 2) De ducibus: *curare suos armis instruendos*. Hesych: ἐξοπλίσας· ὁπλίσασθαι κελεύσας. Π. 4, 5, 10. προστάξας τοῖς ἡγεμόσι τῶν σῶν στρατιωτῶν ἐξοπλίζειν αὐτούς. c. ἀπὸ, Π. 7, 4, 8. ἐξώπλισε ἀπὸ τούτων, h. e. *sumtis harum gentium armis et equis*, Περσῶν ἱππέας. Marg. Steph. et Cod. Guelf. ἐξέπλησε, quod Zeun. reposuit.

ἐξοπλίζεσθαι, ¶ 1) *armis se induere, arma ca-*

capere. Π. 1, 4, 18. ἐπεθύμει αὐτοῖς (τοῖς ὅπλοις) ἐξοπλίσασθαι — οὕτω δὴ ἐξοπλισάμενος. 6, 4, 1. ὁ στρατὸς — ἐξωπλίζετο — χιτῶσι — θώραξι καὶ κράνεσιν· ὥπλιζον δὲ καὶ ἵππους. A. 1, 8, 2. 2, 1, 2. 4, 6, 6. ¶ 2) *armatum in acie consistere.* Ita fere Leuncl. interpretatur Π. 6, 3, 11. p. 386. τὴν τῶν ἱππέων χιλιοστὺν — μὴ συγκατατάττετε εἰς τὴν Φάλαγγα, ἀλλ' ὄπισθεν τῶν ἁρμαμαξῶν ἐξοπλίσθητε. Passiuum est pro medio. Quare nunc placet Hutch. versio: *armis vos pone harmamaxas seorsim* (scil. ne reliquis impedimento sitis) *instruite.*

ἐξοπλισία. A. 1, 7, 9. ἐν τῇ ἐξοπλισίᾳ ἀριθμὸς ἐγένετο τῶν Ἑλλήνων, *cum arma sumerent* contra regem pugnaturi.

ἐξόπλισις i. q. ἐξοπλισία. Π. 8, 5, 5. πολλοῦ χρόνου δέονται εἰς τὴν ἐξόπλισιν, *ad se armandos.* Cf. καθόπλισις, quocum in var. lect. permutatur.

ἐξοργίζειν, *irritare.* c. πρὸς, *contra.* Απ. 3, 3, 7. θήγειν τε τὰς ψυχὰς τῶν ἱππέων, καὶ ἐξοργίζειν πρὸς τοὺς πολεμίους. Eleganter O. 17, 15. πάνυ σύ με ἐξώργισας πρὸς τὴν ὕλην.

ἐξοργίζεσθαι pro ἐξοργίζειν. Ιπ. 9, 2. ὥσπερ — ἄνθρωπον ἥκιστ' ἂν ὀργίζοι τις — οὕτω καὶ ἵππον ὁ μὴ ἀνιῶν ἥκιστ' ἂν ἐξοργίζοιτο.

ἐξορμᾶν, ¶ 1) *incitare, impellere.* c. ἐπὶ, A. 3, 1, 16. ἡμεῖς ἄρξωμεν τοῦ ἐξορμῆσαι καὶ τοὺς ἄλλους ἐπὶ τὴν ἀρετὴν — κἀγὼ δὲ, εἰ μὲν ὑμεῖς ἐθέλετε ἐξορμᾶν ἐπὶ ταῦτα, ἕπεσθαι ὑμῖν βούλομαι. In altero loco Hutch. vertit *erumpere.* Immo est *cohortari vt duces decet.* c. inf. E. 2, 3, 17. p. 91. ἐξορμήσας ἡμᾶς τοῖς πρώτοις δίκην ἐπιτιθέναι. Ιερ. 9, 10. τοῦτο ἐξορμήσειν — σκοπεῖσθαι τι ἀγαθόν. Απ. 3, 5, 8. ¶ 2) Pro medio: *proficisci.* v. Graeu. ad Lucian. Soloec. T. III. p. 565. Π. 5, 5, 9. p. 331. ἐξωρμήσαμεν οὕτως in expeditionem. In sqq. est: ἐπεὶ δὲ ἐξήλθομεν. A. 5, 7, 11. ἡμέρᾳ ᾗ δεῦρο ἐξωρμῶμεν πεζῇ. Sic in passiuo: A. 5, 2, 4. οἱ ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐξωρμημένοι, *qui euagati erant e castris.* E. 6, 4, 7. ὡς τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν μάχην ἐξωρμημένου.

ἐξορμᾶσθαι, *proficisci, exire, ad expeditionem.* Π. 3, 3, 8. ὅπως εὐθυμότατα πάντες ἐξορμῶνται. 4, 2, 6. οἱ ἄλλοι Φαιδρῶς καὶ προθύμως ἐξωρμῶντο. Paulo

lo ante est ἐξῆλθον et ἐξῄεσαν. Λ. 13, 2. ἐξορμᾶται σὺν στρατιᾷ ὁ βασιλεύς. Ε. 4, 5, 18. 6, 5. 20. Ἱερ. 8, 9. De perfecto passiui v. ἐξορμᾶν nr. 2.

ἐξορύττειν, *effodere*. Ο. 19, 4. ἐξορύττοιτο ἂν σκαπτόμενα τὰ φυτά.

ἐξουσία, ¶ 1) *potestas s. facultas faciendi vel omittendi sine impedimento*. Regit infinitiuum, et iungitur c. εἶναι, Π. 6, 3, 11. p. 385. ἐνεδρεύειν ἡμῖν ἐξουσία ἔσται, *poterimus*. Απ. 3, 6, 11. c. ἔχειν, Απ. 2, 6, 24. ἵνα ἐξουσίαν ἔχωσιν κλέπτειν, etc. *vt impune possint*. c. διδόναι, Απ. 2, 6, 35. ἐάν μοι ἐξουσίαν δῷς λέγειν. c. παρέχειν, Π. 3, 3, 14. αὐτοῖς δοκεῖ τὸ ἐν ἐχυρῷ εἶναι, καὶ ἐξουσίαν παρέχειν ὅταν βούλωνται μὴ μάχεσθαι. Απ. 2, 1, 25. πανταχόθεν ὠφελεῖσθαι. τοῖς ἐμοὶ ξυνοῦσι ἐξουσίαν παρέχω. Ο. 5, 6. Ιπ. 6, 9. c. ποιεῖν, Α. 5, 8, 9. ἐξουσίαν ἐποιήσατε τοῖς κακοῖς, ὑβρίζειν ἑῶντες αὐτούς. Ο. 2, 11. ἐν τῷ λόγῳ οὐδ' ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν ἐποίησας. 7, 27. c. acc. ἐξουσίαν ἐποίησεν ὁ θεὸς — τοῦτον πλεῖον φέρεσθαι. ¶ 2) Verti potest: *licentia*. Ἱερ. 5, 2. intemperantes fauent tyranno τῆς εἰς τὸ παρὸν ἐξουσίας ἕνεκα.

ἐξόφθαλμος, *prominentes oculos habens*. Pollux 1, 189. ὄμμα προπετὲς, ὡς ἐξόφθαλμον εἶναι. Oppon. κοιλόφθαλμος, Ιπ. 1, 9.

ἔξοχος, *eminens, excellens*, np. dignitate. Hesych: ἔξοχος· ἔνδοξος. Απ. 1, 2, 58. ex Homero: βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα.

ἐξυβρίζειν, *insolenter se gerere, superbia efferri*. Phauorin: ἐξυβρίζοντα· παρασπονδοῦντα, παραβαίνοντα τὰς συνθήκας, ἀδικοῦντα. Cf. πλημμελεῖν. Π. 3, 1, 15. εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι καὶ πταίσαντα πτῆξαι. 8, 6, 1. εἴ τις ὑπὸ πλούτου — ἐξυβρίσειε, καὶ ἐπιχειρήσειε μὴ πείθεσθαι.

ἐξυφαίνειν, *pertexere*. Sed Ο. 7, 34. de fauis apum est *struere, perficere*: ἐπὶ τοῖς ἔνδον ἐξυφαινομένοις κηρίοις. Hesych: ἐξυφήνας· κατασκευάσας.

ἔξω, ¶ 1) *foris, non domi*. Quanquam Moeris p. 185. malit θύραζε. Thom. Mag. bene monet, dici καὶ ἐπὶ στάσεως, καὶ ἐπὶ κινήσεως. Ponitur sine casu, vt Π. 7, 5, 11. οὐς ἔξω λαμβάνοιεν — εἴ τις ἔξω ληφθείη. §. 19. ἔξω et ἐν οἰκίαις opponuntur. Ο. 7, 33. Σ. 4, 37. c. art. Ο. 7, 22. τὰ ἔξω ἔργα, *sub dio peragenda*. §. 30. cf. σίτη-

σίτησις, σκηνεῖν. ¶ 2) *ante fores.* A. 7, 2, 16. ἔξω εἰσίν. ¶ 3) *extra tentoria.* Π. 4, 5, 2. τὰ ἔξω. Opp. τὰ ἐν ταῖς σκηναῖς. ¶ 4) *extra paradiſum, in ſyluis et campis.* Π. 1, 4, 7. τῆς ἔξω θήρας. all. ἔξω θηρᾶν. ¶ 5) *extra vicos* A. 7, 4, 8. ἔξω αὐλίζεσθαι. ¶ 6) *extra portum.* E. 5, 1, 17. τῶν ἔξω nauium. Oppon. τῶν Ἀθήνησιν, np. in Piraeeo. ¶ 7) *extra vrbem, in agris.* A. 7, 6, 17. ἔξω ἐστρατοπεδεύετε. E. 7, 5, 14. 15. c. ſubſt. E. 2, 4, 17. τῶν ἔξω νέων τισὶν ἐς τοὺς ἀγροὺς πορευομένοις. Similiter 7, 5, 16. πάντα τὰ ἔξω. ¶ 8) *extra patriam.* A. 2, 6, 2. ἤδη ἔξω ὄντος αὐτοῦ, *cum iam profectus eſſet.* E. 1, 6, 18. εἴ τινες (naues) αὐτοῖς ἔτυχον ἔξω οὖσαι. 5, 4, 37. στρατιᾶς οὔσης ἔξω. c. adiect. Πο. 3, 2. νομίσμασι οὐ χρησίμοις ἔξω. c. ſubſt. E. 6, 1, 5. τὰς ἔξω μόρας — τὰς ἔξω τριήρεις, *quae abſunt a patria.* Intelligi enim debet οὔσας. ¶ 9) *extra hoſtium aciem, hoſtibus perrupto eorum agmine a tergo.* Π. 7, 1, 11. ἔξω γενόμενοι, ἢ ἔνδον ἀπολαμβανόμενοι. ¶ 10) *extra familiaritatem.* O. 10, 8. τοὺς ἔξω. Opp. τοὺς ἀεὶ συνόντας. ¶ 11) c. γίγνεσθαι, *egredi;* c. εἶναι, *egreſſum eſſe.* Π. 3, 3, 22. ὁ βασιλεὺς ἔξω ὢν e caſtris — τοῖς ἀεὶ ἔξω οὖσι. §. 25. 4, 2, 5. A. 6, 6, 4. cf. ſupra nr. 8. et γίγνεσθαι nr. 22. ¶ 12) c. gen. *extra.* Π. 1, 2, 14. στρατεύονται ἔξω τῆς ἑαυτῶν, np. γῆς. 3, 3, 21. ὀλίγοι εἰσὶν οἱ ἔξω τοῦ ἐρύματος. 8, 3, 9. Iπρ. 4, 4. ὅταν ἔξω τῶν ὁδῶν ἐλαύνητε. Sic quoque poſtponitur, A. 4, 8, 13. τοὺς μὲν τοῦ εὐωνύμου ἔξω, τοὺς δὲ τοῦ δεξιοῦ. Vbi verti poteſt *iuxta.* Cf. nr. 19. E. 5, 4, 13. τῆς ἑαυτῶν ἔξω στρατεύεσθαι. et c. artic. Iπρ. 7, 6. φυλάττει τὰ ἔξω τείχους. ¶ 13) *extra iactum.* Π. 3, 3, 26. ἐπεὶ βελῶν ἔξω ἦσαν. §. 30. ἀνάγειν ἔξω βελῶν — ὡς ἔξω βελῶν ἐγένοντο. 4, 1, 2. p. 200. 7, 5, 3. Vbi oppon. ἐξικνεῖτο τὰ βέλη. A. 3, 4, 8. 5, 2, 18. cf. βέλος. ¶ 14) Saepe cum verbis motum ſignificantibus, ἐπὶ κινήσεως, vt inquit Thomas: *extra, ex, vltra.* Π. 4, 5, 3. ἐάν τις ἔξω (*e caſtris*) χρήματα φέρων ἀποδιδράσκῃ. A. 5, 5, 10. E. 4, 4, 16. 7, 2, 9. c. gen. Π. 5, 5, 3. ἀπαγαγὼν αὐτὸν τῆς ὁδοῦ ἔξω, *de via.* A. 5, 7, 9. οἴχεσθαι ἔξω τοῦ Πόντου. 6, 5, 5. προαγαγόντες

τὸ

τὸ στράτευμα ἔξω τῶν κωμῶν ἐλάμβανον τὰ ἐπιτήδεια. 7, 4, 13. E. 1, 6, 14. ἐξέπλευσεν ἔξω τοῦ λιμένος. Ιερ. 6, 13. K. 5, 31. v. ἐπέκεινα. ¶ 15) *vltra.* c. gen. Scil. a) vel adiecto vel intellecto nomine κέρατος dicitur de acie, quae ita lata eſt, vt vltra hoſtium cornu aduerſum extendatur. A. 1, 8, 9. ἀκούων ἔξω ὄντα τοῦ Ἑλληνικοῦ εὐωνύμου βασιλέα — τοῦ Κύρου εὐωνύμου ἔξω ἦν. §. 17. 1, 10, 4. παρῆλθεν ἔξω τοῦ εὐωνύμου κέρατος, *ita vt ſiniſtrum ipſius cornu propter militum multitudinem* v l t r a *Graecorum cornu ſiniſtrum extenſum praeiret.* 4, 8, 10. 14. b) c. artic. τὸ ἔξω, A. 1, 4, 4. *vlterius.* Nimirum intelligi videtur τεῖχος Cyro profecturo *r e m o t i u s.* Oppon. τὸ ἔσωθεν, *propius.* Cf. nr. 18. ¶ 16) *praeter.* c. gen. A. 7, 3, 5. ἔξω τούτων. E. 2, 3, 13. Ιερ. 1, 7. ¶ 17) *prominenter.* K. 5, 26. lepus τὰ ὄμματα ἔχει ἔξω, *exſtantes.* 8, 1, τὰ ἴχνη ἔξω — δῆλα, *non confuſa, eminentia.* ¶ 18) *procul.* A. 2, 2, 2. τὰ ὑποζύγια πρὸ τοῦ ποταμοῦ, τὰ δὲ ὅπλα ἔξω, *remotiora.* Cf. n. 15. b. c. ſubſt. et adi. Π. 8, 7, 3. p. 549. ἔργα καθαρὰ καὶ ἔξω τῶν ἀδίκων, *ſeiuncta ab iniuſtitia.* v. interpp. ad Lucian. T. I. p. 201. Sed Απ. 1, 7, 2. τὰ ἔξω τῆς τέχνης dictum eſt pro κατὰ τὰ ἔξω τ. τ. *in iis quae non ad artem ipſam pertinent.* ¶ 19) *iuxta, propter.* Ιπ. 6, 2. ἀντία τῷ ἵππῳ ὁρῶν καὶ ἔξω τοῦ σκέλους, up. a latere. Cf. n. 12. ¶ 20) De tempore: *poſt.* Π. 4, 4, 1. ἡνίκα δ' ἦν ἔξω μέσου ἡμέρας, *cum meridies praeteriiſſet.* K. 4, 11. ἔξω μεσημβρίας. ¶ 21) Ιπ. 4, 4. ὁ ἔξω σταθμός. v. σταθμὸς nr. 3.

ἐξωθεῖν, ¶ 1) *protrudere.* Eſt pugnantium. v. Poll. 1, 165. Π. 6, 4, 5. p. 392. εἰ ὠθοῦντες ἐξώσειν πιστεύσουσιν. c. εἰς, E. 2, 4, 24. οἱ μὲν ἐξεώθησαν ἐς τὸν πηλόν. Steph. rectius ſcribi ait ἐξεώσθησαν. ¶ 2) *illidere, compellere.* E. 4, 3, 6. αὐτὸν — τῇ τριήρῃ πρὸς τὴν γῆν ἐξωσθῆναι, — ὅσοι ἐς τὴν γῆν ἐξεώσθησαν, ἀπολιπόντες τὰς ναῦς. v. Doruill. ad Char. p. 627.

ἔξωθεν, ¶ 1) *extrinſecus.* Oppon. ἔνδοθεν, K. 5, 30. vbi eſt de leporis femore. Refertur ad patriam, Απ. 2, 1, 14. ἄλλους ἔξωθεν συμμάχους κατασκευάζονται. ad caſtra, Π. 4, 5, 3. ἐάν τις ἔξωθεν προσίῃ. ad do-

domum, O. 7, 39. εἰ μὴ σύ γε ἐπιμελοῖο, ὅπως ἔξωθέν τι εἰσΦέροιτο. ¶ 2) eminus. Π. 7, 1, 19. ἐμβάλλειν οὐκέτι εἰς τὴν Φάλαγγα — ἔξωθεν δὲ τοξεύειν. ¶ 3) Eſt manentis in loco: *extra*. c. gen. A. 5, 7, 13. συγκαθήμενοι ἔξωθεν τῶν ὅπλων. c. artic. E. 5, 1, 19. ἔθεον — οἱ ἔξωθεν οἴκαδε. Ιππ. 3, 9. v. στίχος nr. 2.

ἐξωμίδες, *tunicae ſubſtrictae et breues, citra humerum deſinentes* (Gell. 7, 12.), *carentes altera manica*, quas ſerui geſtabant. v. Etymol. M. et Poll. 7, 47. Erat etiam earum vſus in comoediis. v. Poll. 4, 118. Heſych: ἐξωμίς· χιτὼν ὁμοῦ καὶ ἱμάτιον. τὴν γὰρ ἑκατέρου χρείαν παρεῖχε· χιτῶνα μέν, διὰ τὸ ζώννυσθαι· ἱμάτιον δέ, ὅτι τὸ ἕτερον μέρος ἐβάλλετο. v. quos Alberti ad h. l. laudat, et Perizon. ad Aelian. V. H. 9, 34. Απ. 2, 7, 5. ἱμάτια — χλαμύδες καὶ ἐξωμίδες.

ἐξωμιδοποιΐα, *ars exomidas conficiendi*. Απ. 2, 7, 5.

ἑορτάζειν, *celebrare*. Αθ. 3, 2. ἑορτάσαι ἑορτάς.

ἑορτή, *dies feſtus*. ¶ 1) Sine artic. Π. 1, 5, 1. εἴ ποτ' ἐν ἑορτῇ εὐωχία. 6, 1, 7. εὐωχοῦμαι — πίνω τὰ τῶν πολεμίων ὡς — οὖσαν ἑορτήν. E. 4, 4, 2. O. 9, 6. bis. §. 10. cf ἄγειν nr. 25. et ἑορτάζειν. ¶ 2) Cum artic. A. 5, 3, 10. πάντες — μετεῖχον τῆς ἑορτῆς. §. 11. 12. Απολ. 11. ἐν ταῖς κοιναῖς (reipublicae) ἑορταῖς. Σ. 8, 40. ἐν τῇ ἑορτῇ, np. Panathenaeorum. cf. E. 2, 4, 13. p. 113. ¶ 3) Agricultura O. 5, 10. dicitur ἑορτὰς πληρεστέρας τοῖς θεοῖς ἀποδεικνύειν, quam vlla alia ars.

ἐπαγάλλεσθαι, *gloriari*. c. ἐπί, O. 4, 17. Κῦρος — ἐπηγάλλετο — ἐπὶ τῷ χώρας ἐνεργοὺς ποιεῖν. Ita Steph. emendauit, probantibus Leuncl. et Franc. Porto. Olim erat ἐπηγγέλλετο.

ἐπαγγέλλειν, ¶ 1) *nunciare*. A. 7, 2, 19. λέξον, ἵνα οὗτοι (legati) ἐπαγγείλωσιν. All. rectius ἀπαγγ. Saepe haec verba in codd. confundi docuit Doruill. ad Char. p. 413. Legitur quoque pro ἐξαγγέλλειν. v. ibi nr. 2. ¶ 2) *indicare, rogare*. Thom. Mag. ἐπαγγέλλω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ αἰτῶ. Π. 6, 2, 1. ὁ Ἰνδὸς ἐπιστέλλει τοιάδε· ἥδομαι ὅτι μοι ἐπήγγειλας ὧν ἐδέου. 8, 4, 15. πολλάκις δεόμενοι οὐκ ἐπαγγέλλουσιν οἱ Φίλοι τοῖς ἑταίροις. ¶ 3) *denunciare, imperare*. Heſych: ἐπαγ-

ἐπαγγέλλωσιν · κελεύσωσιν. Thom. Mag: ἐπαγγέλλω — τὸ οἱονεὶ παραγγέλλω. Sic ſemper de militia. Cf. παραγγέλλειν nr. 1. Π. 3, 1, 6. συστρατεύεσθαι ὅπου ἐπαγγέλλοι. Margg. παραγγέλει. 7, 4, 5. 8, 5. 12. p. 529. βοηθήσειν — Κύρῳ, καθ᾽ ὅ τι ἂν ἐπαγγέλλῃ. c. dat. et inf. Π. 4, 4, 3. ὅπως μηδ᾽ ἐπαγγέλλῃ μηδεὶς ὑμῖν στρατεύειν. c. acc. et dat. Π. 7, 4, 1. στρατείας — ἐπήγγελλεν αὐτοῖς. De vario huius verbi vſu v. Thom. Mag. et Etymol. M.

ἐπαγγέλλεσθαι, ¶ 1) *promittere.* v. Thom. M. in v. ἐπαγγέλλω. Sed dubito de illo verborum ἐπαγγέλλεσθαι et ὑπισχνεῖσθαι discrimine, quod ſtatuit idem Thomas in v. ὑπισχνεῖται et Ammonius in v. ὑπόσχεσις. A. 2, 1, 4. ἐπαγγελλόμεθα Ἀριαίῳ — εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον αὐτὸν καθιεῖν. Cod. Par. ἀπαγγελ. 5, 6, 14. εἰδὼς ἃ οἱ Ἡρακλεῶται Τιμασίωνι ἐπαγγέλοιντο, ὥστε ἐκπλεῖν. Cod. Eton. ὑπισχνοῦντο. Perperam. Thomas: ἐπαγγέλλομαι· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπισχνοῦμαι. Abreſch. auctar. dilucc. Thuc. ὥστε h. l. putabat redundare. Sed eſt: *ea conditione vt.* E. 1, 6, 8. 3, 4, 27. ¶ 2) *operam ſuam offerre, profiteri artem.* v. Suid. et Harpocrat. A. 7, 1, 21. στρατηγιῶν καὶ ἐπαγγελλόμενος εἴ τις — στρατηγοῦ δέοιτο. c. fut. Απ. 3, 1, 1. ἀκούσας Διονυσόδωρον ἐπαγγελλόμενον στρατηγεῖν διδάξειν. c. acc. E. 3, 4, 3. ἐπαγγειλαμένου τοῦ Ἀγησιλάου τὴν στρατιάν. Απ. 1, 2, 7. εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος ἀργύριον πράττοιτο. §. 8. ¶ 3) *offerre ſe morti.* A. 4, 7, 15. λέγει ὅτι ᾄξει εἰς τὸ χωρίον, εἰ δὲ μὴ, τεθνάναι ἐπήγγελλετο. ¶ 4) *imperare.* E. 6, 4, 29. πάνυ μετρίως ἑκάστῃ πόλει ἐπαγγελλόμενος pecudes. Paulo ante eſt παρήγγειλε. ¶ 5) Confunditur c. ἐπαγγέλλεσθαι. v. ibi.

ἐπάγειν, ¶ 1) *adducere, ducere, ducem viae eſſe.* A. 4, 7, 14. ὅπως διὰ τῆς πολεμίας ἐπάγοι αὐτούς. Cod. Eton. bene ἄγοι. K. 10, 19. ¶ 2) *incitare, ſollicitare.* c. ἐπὶ, Απ. 3, 3, 6. ἐπάγειν τοὺς πολεμίους ἐπὶ τὴν ἄμμον κελεύσεις. Vbi fere eſt *pellicere.* Ιπ. 8, 5. eques ἀναβεβηκὼς ἐπαγέτω equum ἐπὶ μικρὰς foſſas. Poſſis vertere *incitet* ſiue cum Camerario *agitet.* Olim deerat ἐπί. Sed Leuncl. ex ingenio repoſuit, cum commode, iudice Zeunio,

nio, poſſet intelligi. Nos vero accuſatiuum μικρὰς regi putabamus a verbo διαπηδᾶν, quod e praecedentibus ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ſit repetendum. ¶ 3) *aduehere.* A. 5, 1, 10. τὰ ἀγώγιμα, ἃ ἐπῆγον naues. ¶ 4) *inducere.* De muſico: Σ. 2, 22. θάττονα ῥυθμὸν ἐπάγειν, *geſchwinder blaſen.* ¶ 5) *attrahere, intendere.* K. 6, 7. πηγνύειν τὰς σχαλίδας ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι ἔχωσι τὸ σύντονον. ¶ 6) A. 7, 7, 35. οὔπω ψῆφος αὐτῷ ἐπῆκται, *nondum condemnatus erat.* ¶ 7) Legitur pro ἐφιέναι. v. ibi nr. 1.

ἐπάγεσθαι, ¶ 1) *ſecum ducere,* ſcil. contra feras. K. 6, 25. τὸν κυνηγέτην — τὰς κύνας ἐπαγόμενον. ¶ 2) *arceſſere ſibi in auxilium* ſ. *in commodum.* Aθ. 2, 15. στασιάσειαν, ὡς κατὰ γῆν ἐπαξόμενοι hoſtes, np. aduerſus factionem contrariam. Similiter Λ. 1, 7. πρεσβύτῃ ἐποίησεν, ὁποίου ἀνδρὸς σῶμα — ἀγασθείη, τοῦτον ἐπαγομένῳ τεκνοποιήσασθαι. Steph. poſt ἐπαγ. addere volebat πρὸς τὴν γυναῖκα. Melius eſt, intelligere εἰς οἶκον, quod ſupplendum eſſe docent in formula ἄγειν ſ. ἄγεσθαι γυναῖκα. ¶ 3) *ſibi conciliare, colligere.* Aπολ. 32. Φθόνον ἐπαγόμενος. ¶ 4) *afferre, laudare.* Σ. 8, 34. μαρτύρια ἐπήγετο pro ſua diſputatione. ¶ 5) *applicare, uti.* O. 17, 15. εὖ τὰς εἰκόνας ἐπάγεσθαι. ¶ 6) *miſceri cum femina, ſobolem producere.* cf. Poll. 5, 92. qui iungit μίγνυσθαι, ἐπιβαίνειν etc. Scil. Φύσιν ἐπάγεσθαι videtur proprie ſignificare *natura ſua implere feminam.* K. 7, 1. ἵνα ἔχουσαι τὴν ἡσυχίαν πρὸς τὸ ἔαρ ἐπάγωνται τὴν Φύσιν γενναίαν. καὶ γὰρ ἡ ὥρα πρὸς τὰς αὐξήσεις κρατίστη.

ἐπαγωγός, *vim mouendi et ſuadendi habens, utilis.* Suid: ἐπαγωγά· ἀπατηλά, πιθανά, ἑΦολκά. Aπ. 2, 5, 5. σκοπῶ μὴ τὸν πονηρὸν Φίλον ἐπαγωγὸν ᾖ ἀποδίδοσθαι, *rathſam.* c. πρός, O. 13, 9. τοῖς δούλοις ἡ θηριώδης παιδεία πάνυ ἐστὶν ἐπαγωγὸς πρὸς τὸ πείθεσθαι διδάσκειν, *multum confert.*

ἐπᾴδειν, ¶ 1) *incantare.* c. dat. Aπ. 2, 6, 11. ἃ αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον τῷ Ὀδυσσεῖ — ταύτην τὴν ἐπῳδήν — καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἐπᾴδουσαι — ὥστε μὴ ἀπιέναι τοὺς ἐπᾳσθέντας (quaedam editt. ἐπαινεθέντας, quod eſt gloſſema.) —

τοῖς

τοῖς ἐπ' ἀρετῇ Φιλοτιμουμένοις ἐπῇδον. §. 31. ¶ 2) Eleganter significat: *amicos conciliare illecebris quibusdam.* Απ. 2, 6, 10. ἐπῳδὰς ἃς οἱ ἐπιστάμενοι ἐπᾴδοντες οἷς ἂν βούλωνται, Φίλους ποιοῦνται. §. 12. 13.

ἐπαινεῖν, ¶ 1) *laudare.* Sine casu, Ιερ. 1, 15. τοὺς ἐπαινοῦντας τίθοσθαι εὐΦραίνειν; c. acc. Π. 4, 2, 20. οὗτοι — οὓς ἂν ὁρῶσι πορσύνοντας, ἐπαινούντων, h. e. ἐπαινέτωσαν. Imperat. Atticus. 5, 2, 5. ἕως ἀνὴρ δίκαιος ὦ, καὶ δοκῶν εἶναι τοιοῦτος ἐπαινῶμαι ὑπ' ἀνθρώπων. 7, 5, 18. ἐκεῖνα ἐπράχθη, ὥστε σε ἐπαινεῖν, *recte, cum laude.* Αγ. 1, 4. 5, 7. 8, 2. τῶν ἐπαινούντων αὐτούς. Ε. 3, 2, 5. ὡς — ὅτι νῦν οὐδὲν ἠδίκουν, ἐπαινοῖεν — οὐκ ἐπιτρέψουσιν· ἐπαινέσονται αὐτούς. Απ. 3, 2, 2. Απολ. 18. καὶ ὑπὸ θεῶν καὶ ὑπ' ἀνθρώπων ἐπαινοίμην. Vbi, ad deos relatum, pertinet ad nr. 2. c. πρὸς, Σ. 4, 63. πρὸς ἐμὲ ἐπαινῶν τὸν ξένον. Post accusatiuum perf. adiicitur ἐπὶ c. dat. rei, Α. 3, 1, 31. ἐπαινῶ σε ἐφ' οἷς λέγεις τε καὶ πράττεις. Sic ὅτι, Απ. 1, 2. 41. τινῶν ἐπαινουμένων ὅτι νόμιμοι ἄνδρες εἰσίν. it. ὡς, Π. 5, 2, 13. ἐπῄνεσεν αὐτὸν ὡς καλὸς εἴη. Σ. 2, 22. ἐπῄνεσαν, ὡς ὁ παῖς — καλλίων ἐΦαίνετο — τὸν παῖδ' ἐπῄνουν, ὡς — ἅπαν τὸ σῶμα γυμνάζοι. 4, 6. c. 2 acc. Αγ. 10, 1. ἐγὼ τοιαῦτα ἐπαινῶ Ἀγησίλαον. c. acc. rei et gen. pers. Αγ. 8, 4. ἐγὼ καὶ τοῦτο ἐπαινῶ Ἀγησιλάου, τὸ — ὑπεριδεῖν. §. 5. ἐπαινῶ κἀκεῖνο τῆς προνοίας αὐτοῦ, ὅτι — ¶ 2) *probare, Beyfall bezeigen.* Π. 3, 2, 11. ὡς ἤκουσαν conditiones pacis — ἐπῄνεσαν. 5, 3, 2. πάντες μὲν ἐπῄνουν, πάντες δ' ἐνεκωμίαζον. 6, 2, 9. Α. 1, 3, 7. Σ. 3, 1. ὁ παῖς ᾖσεν. ἔνθα δὴ ἐπῄνεσαν ἅπαντες puerum. Π. 5, 1, 10. πειράσομαι οὕτω ποιεῖν, ὥστε καὶ ὑμᾶς ἐμὲ ἐπαινεῖν. 8, 2, 3. ἐτίμα τῶν οἰκετῶν ἀπὸ τῆς τραπέζης, ὁπότε τινὰ ἐπαινέσειε. Α. 1, 4, 15. ἐγὼ ἤδη ὑμᾶς ἐπαινῶ. ὅπως δὲ καὶ ὑμεῖς ἐμὲ ἐπαινέσητε, ἐμοὶ μελήσει. Ε. 1, 5, 3. 1, 7, 8. 2, 3, 10. ὡς πάντα ἐπαινοίη, ἃ πράττοιεν. 3, 1, 10. cf. τιμᾶν. ¶ 3) *praecipue admirari.* Ε. 6, 2, 20. οἶδα ὅτι ταῦτα πάντα — μελετᾶται· ἀλλὰ τοῦτο ἐπαινῶ, ὅτι — §. 27. c. gen. et ὅτι, Ε. 7, 5, 8. ἐπαινῶ αὐτοῦ, ὅτι — ¶ 4) *defendere.* Α. 6, 6, 14. Κλέανδρος ἔΦη, ὅτι Δέξιππον οὐκ ἐπαινεῖ, εἰ ταῦτα πεποιηκὼς εἴη. Cf. nr. 11. ¶ 5) *cum aliquo facere.* Α. 7, 6, 12.

εἰ

εἰ μὲν ἐπαινῶ αὐτὸν, δικαίως ἄν με αἰτιῷσθε. E. 6, 3, 1. ¶ 6) *gratias agere.* v. Perizon. ad Aelian. V. H. 14, 2. Π. 3, 2, 7. captiui a Cyro dimissi πολλὰ μὲν ἐπαινέσαντες, πολλὰ δὲ δεξιωσάμενοι τὸν Κῦρον ᾤχοντο. A. 6, 6, 19. Sic Σ. 1, 7. ἐπαινοῦντες τὴν κλῆσιν οὐχ ὑπισχνοῦντο συνδειπνήσειν. Nempe qui ad coenam vocati ire nollent, ii dicebant: ἐπαινῶ vel πάνυ καλῶς etc. vt Latini: *gratia est.* v. Casaub. ad Plaut. Menaechm. 2, 3, 36. et ad Athenae. 6, 12. p. 434. Cf. infra nr. 12. ¶ 7) *gratulari.* A. 5, 5, 7. ἔπεμψε ἡμᾶς — ἡ τῶν Σινωπέων πόλις, ἐπαινέσοντας ὑμᾶς ὅτι ἐνικᾶτε — βαρβάρους. ¶ 8) *praemiis afficere.* O. 9, 14. νομοφύλακες — ἐπαινοῦσιν, ἣν δὲ παρὰ τοὺς νόμους ποιῇ, ζημιοῦσι. ¶ 9) *laudando incitare.* O. 21, 3. ἱδροῦντες καὶ ἐπαινοῦντες ἀλλήλους. ¶ 10) In praecipiendo: *comprobare, commendare.* Ιπ. 7, 4. ταύτην ἐπαινοῦμεν τὴν ἀνάβασιν. §. 9. 13. 14. 12, 5. 11. 12. 13. Cf. nr. 11. ¶ 11) c. οὐκ, *reprehendere.* Donatus ad Terent. Andr. 2, 6, 24. „magna moderatione *non laudo* dixit potius quam *vitupero.*" v. Wetsten. ad 1 Cor. 11, 17. Cf. supra nr. 4. Αθ. 1, 1. ὅτι εἵλοντο τοῦτον τὸν τρόπον τῆς πολιτείας, οὐκ ἐπαινῶ — διὰ τοῦτο οὐκ ἐπαινῶ. 3, 1. E. 6, 3, 6. p. 388. οὐδ' ἐκείνους ἐπαινῶ. Απ. 1, 2, 4. τοῦ σώματος οὐκ ἠμέλει, τούς τε ἀμελοῦντας οὐκ ἐπῄνει. In sqq. est ἀπεδοκίμαζε. it. in praeceptis, Ιπ. 6, 4. τὴν ὄπισθεν — διὰ τάδε οὐκ ἐπαινοῦμεν. §. 5. est ψέγομεν. ¶ 12) Est eorum, qui repulsam ferentes tamen bonum animum agnoscunt. E. 6, 1, 4. p. 362. Polydamas, qui Iasoni roganti societatem recusauerat, ὁ δὲ, inquit, ἐπαινέσας με — §. 6. Polydamas frustra implorans Lacedaemoniorum auxilium, ἐπαινέσας τὴν ἁπλότητα τῆς πόλεως — Cf. nr. 6. ex Σ. 1, 7. it. eorum, qui petitionem recusant, A. 7, 7, 30. Seuthes, Xenophontem retenturus, fingit insidias Lacedaemoniorum. Xenophon vero: τὴν μὲν σὴν πρόνοιαν ἐπαινῶ· ἐμοὶ δὲ μένειν οὐχ οἷόν τε. it. eorum, qui aliorum auxilio se egere negant, E. 7, 4, 5. ὅτι βοηθῶν παρείη. οἱ δ' ἐπαινέσαντες αὐτὸν, οὐδέν τι ἐδέχοντο. it. eorum, qui non quidem repudiant aliquid,

quid, sed differunt. Π. 8, 5, 10. cum Cyaxares Cyro filiam obtulisset, respondit Cyrus: τό τε γένος ἐπαινῶ καὶ τὴν παῖδα — βούλομαι δὲ σὺν τῇ τοῦ πατρὸς γνώμῃ — ταῦτά σοι συναινέσαι. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. ἐπᾴδειν. v. ibi nr. 1.

ἐπαινέτης, *laudator*. Απ. 1, 3, 3. ἐπαινέτης ἦν τοῦ ἔπους τούτου. 1, 7, 2.

ἔπαινος, ¶ 1) *laus*. Π. 8, 2, 13. ταῦτα Κύρῳ ἔπαινον παρεῖχεν. Ιερ. 1, 14. ἔπαινος ἥδιστον ἀκρόαμα. §. 15. ἕνεκα τοῦ κολακεύειν τοὺς ἐπαίνους ποιεῖσθαι. Απ. 2, 1, 33. οἱ νέοι τοῖς τῶν πρεσβυτέρων (i. e. τοῖς παρὰ τῶν πρεσβ.) ἐπαίνοις χαίρουσιν. Κ. 1, 8. Ἀμφιάραος πλεῖστον κτησάμενος ἔπαινον. c. ὅτι, Κ. 13, 12. ὅτι — ἐχθροῖς ἐπιχειροῦσιν, ἔπαινον ἔσχον. c. παρὰ, Απ. 3, 11, 3. ἡ Θεοδότη — τὸν παρ' ἡμῶν ἔπαινον κερδαίνει. c. πρὸς, Α. 7, 6, 23. ἔχων ἔπαινον πολὺν πρὸς ὑμῶν. Iungitur c. τιμῇ, Α. 6, 6, 9. Απ. 3, 3, 14. Ο. 14, 10. etc. v. τιμή. ¶ 2) *elogium, laudatio*. v. Marckland. ad Eurip. Supplic. 858. Αγ. 1, 1. τῆς Ἀγησιλάου ἀρετῆς — οὐ ῥᾴδιον ἄξιον ἔπαινον γράψαι — μειόνων ἂν τυγχάνοι ἐπαίνων. 11, 1.

ἐπαίρειν, ¶ 1) *attollere, erigere*. Ιπ. 12, 6. τὴν δεξιὰν ἐπαίρειν δεῖ. Κ. 5, 19. ἀνακαθίζοντες ἐπαίρουσιν αὐτούς. 6, 7. ἀντερειδέτω, ἐπαίρων εἰς μέσον, τὸν κεκρύφαλον. ¶ 2) *efferre ad superbiam*. Απ. 3, 5, 4. ἐπῆρται τὸ τῶν Θηβαίων φρόνημα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. c. dat. Π. 8, 5, 12. p. 528. ἐπαρθεὶς ταῖς παρούσαις τύχαις. v. Wetsten. ad 2 Cor. 11, 20. c. ἐπὶ, Απ. 1, 2, 25. ἐπηρμένω (dual.) ἐπὶ πλούτῳ. ¶ 3) *incitare, commouere, persuadere*. Timaeus et Suidas: ἐπάρας· ἀναπείσας. Hesych: ἐπῆρεν· ἀνέπεισεν. it. ἐπαεῖραι· προτρέψασθαι. Π. 1, 6, 18. οὐδὲ ζημίαις εἴκειν, οὐδὲ δώροις ἐπαίρεσθαι, vt pareamus. 5, 5, 13. οἱ παρόντες ὑφ' ἡμῶν πάντες ἐπηρμένοι πάρεισιν, *nostra causa*. Margg. ἐπαιρόμενοι. c. inf. Π. 4, 2, 3. ἐπαίρειν βουλόμενοι ὡς μάλιστα στρατεύεσθαι αὐτόν. Α. 6, 1, 13. τοιαῦτα ἐνθυμήματα ἐπῆρεν αὐτὸν ἐπιθυμεῖν αὐτοκράτορα γενέσθαι. 7, 7, 15. Απ. 1, 2, 9. qui locus etiam ad nr. 2. referri potest. 3, 5, 3. Ο. 14, 9. Κ. 12, 12. c. κατὰ, Αγ. 1, 30. ἐπηρμένους καθ' ἁρπαγὴν, *praedae intentos*. Sed malunt viri docti ἐσπαρμένους

νους ex E. 3, 4, 22. Sic Π. 8, 1, 8. pro παρορμᾶν in Cod. Guelf. est ἐπαίρειν, probante Zeunio, quod παρορμᾶν sit glossema. ¶ 4) *illustriorem reddere.* Απ. 3, 6, 2. si remp. capesses, ἐπαρεῖς τὸν πατρῷον οἶκον.

ἐπαισχύνεσθαι, *reuereri.* E. 4, 1, 15. οἱ τριάκοντα ἐπῃσχύνθησαν αὐτὸν καὶ ἐσιώπησαν. Legitur etiam in margg. Π. 4, 6, 2. extr. ἐπαισχυνοίμην pro ἔτι αἰσχυνοίμην.

ἐπαιτιᾶσθαι, *accusare.* c. acc. rei, E. 1, 1, 20. οὐδενὸς οὐδὲν ἐπαιτιωμένου duces. 7, 4, 38. εἴ τινες (all. τινὰς) ἐπῃτιῶντο (edd. vett. ἐπαιτιῶντο), *si qui eos in ius vocare vellent.* v. Mor.

ἐπακολουθεῖν, ¶ 1) *insequi.* hostes abeuntes, A. 4, 1, 1. ἐπακολουθοῦντος τοῦ Περσῶν στρατεύματος. E. 3, 4, 24. 4, 3, 3. 5, 1, 8. c. dat. A. 3, 2, 23. εἰ ἡμῖν ἀπιοῦσιν ἐπακολουθοῖεν. ¶ 2) *infestare in itinere, premere vltimum agmen.* E. 4, 3, 2. ἐκακούργουν αὐτὸν ἐπακολουθοῦντες. c. dat. E. 4, 3, 15. 7, 2, 4. ¶ 3) *sequi suos.* in fuga, Π. 4, 2, 15. τὰς γυναῖκας προαπεπέμψατο, καὶ αὐτὸς — ἐπηκολούθει. praemissos, E. 2, 4, 22. ξὺν τοῖς ἄλλοις αὐτὸς ἐπηκολούθει. in acie instructa, E. 4, 2, 11. 7, 2, 22. ¶ 4) verbis, E. 7, 1, 28. ἐπεὶ — οἱ Κορίνθιοι ἀπεκρίναντο — ἐπηκολούθησαν καὶ ἄλλαι πόλεις. ¶ 5) De re inanimata. Π. 7, 3, 2. ἡ χεὶρ τοῦ νεκροῦ ἐπηκολούθησεν. Sturm. ad Hermog. περὶ ἰδεῶν 2, p. 286. explicat: *adhaesit, alligata fuit.* Sed vertendum est: *manus abscissa eum, qui eam prehendebat, quasi animata sponte subsecuta est.* v. Aristid. p. 500. et inprimis Eustath. ad Homer. Il. μ, 395. p. 911, 3. Sic apud Ouid. tristt. 3, 9, 14. dum sequitur anchora tracta manus. Cf. met. 12, 372. et Hom. Il. γ, 376.

ἐπακούειν, ¶ 1) *audire, audiendo adesse.* A. 7, 1, 9. ἐπακούσαντες τινὲς — ταῦτα. O. 9, 1. ἐδόκει σοι — τὶ ἐπακούειν, ὧν σὺ ἐσπούδαζες διδάσκων. Hic vel simpl. est *anhören*, vel *moueri audiendo.* §. 18. dicitur ὑπακούειν. ¶ 2) *attendere.* K. 5, 19. lepores ἐπακούουσιν εἴ που πλησίον — καὶ ὅθεν ἂν ἀκούσωσι.

ἐπακτρίς, *actuaria nauis.* v. Bayf. de re nau. p. 606. in Gronou. thes. T. XI. Morus in indice pro-

propter Hesych. et Etymol. M. proprie quidem dicit esse *cymbam piscatoriam*, deinde videri etiam significare *nauem piraticam*. Etymol. M. κέλης καὶ ἐπακτρὶς πλοῖα ἦν βραχέα λῃστρικά. E. 1, 1, 7. ἧκεν — σὺν πέντε τριήρεσι καὶ ἐπακτρίδι. All. ἐπάκτρισι.

ἐπαλαλάζειν, *ante proelium alta voce carmen canere Marti.* v. Ἐνυάλιος.

ἐπαλλὰξ, *vicibus alternis.* Ιπ. 1, 7. στέρνα πλατύτερα — πρὸς τὸ μὴ ἐπαλλὰξ, ἀλλὰ διὰ πολλοῦ τὰ σκέλη φέρειν εὐφυέστερα. Camerarius vertit: *ad longiores gressus, vbi non implicentur crura.* Leuncl. *non variato motu.* Haynisch: *dass ein Ross sich nicht ungleich und wechselweise streicht, sondern dass es die Beine weit auseinander und zierlich trägt.* Pollux 1, 193. habet ἐναλλὰξ, vbi Vrsinus legit ἐπαλλὰξ, quod etiam h. l. est in Iunt. prima et aliis. Sed Zeun. nescio cur secutus est Brylingerianam a. 1549. quae habet ἀπαλλὰξ, quasi editione etiam Hemsterh. ad Poll. l. l. vsus videtur.

ἐπαλλάττειν, ¶ 1) *mutare, variare.* K. 5, 20. lepores vt, canes euitaturi, vestigia turbent, παρὰ τὰ αὐτὰ, διὰ τῶν αὐτῶν ἐπαλλάττοντες ἅλματα — ἀποχωροῦσιν. 6, 15. vestigia ἐπηλλαγμένα. (Leuncl. etiam §. 14. legit ἐπηλλαγμένων pro ἀπηλλαγμ.) 8, 3. ¶ 2) *mutuo illidere.* Ιππ. 3, 3. in pompis δόρατα, — ὡς ἥκιστα ἂν ἀλλήλοις ἐπαλλάττοιντο (quod est vitium operarum pro ἐπαλλάττοιτο, vt etiam legit Cod. Lips.) — δεῖ μεταξὺ τοῖν ὤτοιν τοῦ ἵππου ἕκαστον σχεῖν. ¶ 3) *ambiguitate detorquere.* Απ. 3, 8, 1. οἱ φυλαττόμενοι, μή πῃ ὁ λόγος ἐπαλλαχθῇ. Hanc verbi notionem Ernesti demonstrauit ex Aristotele. Sed Valckenar. tamen eam vsitatam esse negat, et emendat σπαραχθῇ, *vellicetur.* Schützius malit ἀπαλλαχθῇ, *sibi causa eripiatur et ad alium transferatur.*

ἔπαλξις, *propugnaculum, pinna muri.* Ab Hesychio et Etymol. M. explicatur προμαχὼν τοῦ τείχους. Π. 6, 1, 27. ἐποίησε ἐπὶ τῶν οἰκημάτων (πρ. τῶν πύργων) καὶ περιδρόμους καὶ ἐπάλξεις. E. 4, 7, 6.

ἐπαλώστης, *triturator, triturae praepositus.* O. 18,

18, 5. Dicuntur h. l. iumentis substernere frumenta calcanda.

ἐπαμᾶσθαι, *aggerere*. Verbum proprium in re rustica. v. Doruill. ad Charit. p. 366. et Hemsterh. ad Hesych. qui ἐπαμήσατο explicat ἐπεβάλετο, et ἐπαμησόμεθα, ἐπιφορήσομεν. cf. Valcken. ad Herodot. 8, 24. O. 19, 11. ἐπαμήσαιο — τὴν γῆν.

Ἐπαμινώνδας, *Epaminondas*, dux Thebanorum. E. 7, 1, 29. sq. vincit Achaeos. 7, 4, 40. seuere dicit de captiuis Mantineis. 7, 5, 4 — 25. expeditionem suscipit in Arcadiam et Lacedaemonem, proelium committit ad Mantineam et in eo cadit. v. Morus ad §. 25.

ἐπὰν, *cum*, *postquam*. c. coniunct. Π. 3, 2, 1. τί ποιοῦσιν, ἐπὰν αἴσθωνται; A. 1, 4, 13. 4, 6, 6. E. 1, 1, 20.

ἐπαναβαίνειν, ¶ 1) *ascendere*, *conscendere*. E. 7, 2, 8. ἐπαναβαίνοντας scalis muros. ¶ 2) De dignitatibus militaribus: Π. 2, 1, 10. ἐπαναβήσεσθαι εἰς τὰς τῶν ταξιάρχων χώρας.

ἐπανάγειν, ¶ 1) *reducere*. exercitum, Π. 4, 1, 2. p. 200. ἐγὼ παρεγγύησα ἐπανάγειν, *pedem referre* — αὐτὸς ἐπανήγαγε. ¶ 2) *retrahere*. K. 12, 14. προβαλλόμενος, τὰ ἀριστερὰ ἐπανάγων, τὰ δεξιά. ¶ 3) *ad rem propositam reuocare*. Aπ. 4, 6, 13. εἴ τις αὐτῷ ἀντιλέγοι — ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐπανῆγεν ἂν πάντα τὸν λόγον. §. 14. οὕτω τῶν λόγων ἐπαναγομένων. ¶ 4) *prouehere classem*. E. 6, 2, 16. ἐπανήγαγεν (marg. Leuncl. ἀπανήγ.) ἂν τὸ κέρας ἀπὸ τῆς γῆς. contra hostes, E. 1, 6, 28. κατέπλευσαν ἐς τὴν Μιτυλήνην, ἐκεῖθεν δ' ἐπανήχθησαν ἐς τὴν Χίον. Nempe antea Eteonicus hostis in Lesbum fugerat. 2, 1, 15.

ἐπαναγκάζειν i. q. ἀναγκάζειν. Iπ. 1, 23. φύλαρχοι — ἐπαναγκάζοντες equites κατὰ τὸν νόμον ὁπλίζεσθαι.

ἐπαναθεᾶσθαι, *iterum spectare*. c. acc. absoluto, Π. 5, 4, 6. ἐγὼ — σὲ ἐπαναθεασόμενος ἧκα, ὁποῖός τίς ποτε φαίνῃ.

ἐπαναίρειν, *erigere*. K. 6, 23. canes ἐπαναίρουσαι τὰς κεφαλάς. Haec verba τὰς κεφ. absunt ab edd. vett. Et sic intelligi potest ἑαυτάς, *corpus attollentes*.

ἐπανακεῖσθαι, *impositum* s. *propositum esse*, np.

np. poenae loco. Π. 3, 3, 24. νόμους, δι' ὧν — τοῖς κακοῖς ταπεινὸς ὁ αἰὼν ἐπανακείσεται.

ἐπανακλαγγάνειν, *immodice latrare*, saltem gannitu aliquo et fractae vocis elisione gaudia sua, sed intempestiue, testari. v. Vlit. ad Grat. Falisc. 231. Pollux 5, 86. Xenophontem dicit vsum esse participio ἐπανακεκλαγγυῖαι. Sed nunc legitur ἐπανακλαγγάνουσαι bis, K. 4, 5. et 6, 23. cf. Iungerm. ad Poll. l. l.

ἐπανακύπτειν, *ab anteriore parte paululum arrectum esse*, s. *se attollere*. Ita Gramm. Iπ. 12, 14. ἦν — μικρὸν ἐπανακύπτουσαν τὴν λόγχην ἀφῇ.

ἐπαναλαμβάνειν, *paulo altius repetere narrationem*. Λ. 13, 2. ἐπαναλήψομαι, ὡς ἐξορμᾶται σὺν στρατιᾷ ὁ βασιλεύς. Phauorin: ἐπαναλήψομαι· ἄνωθεν ἄρξομαι.

ἐπαναπλεῖν, *renauigare, nauigando reuerti*. E. 4, 8, 24. ἐπαναπλεύσας εἰς Κνίδον, vnde venerat. §. 35. παραπλεῖν παρὰ τὴν Χεῤῥόνησον, ὅπως δοκοίη — ἐπ' ἀργυρολογίαν ἐπαναπεπλευκέναι. §. 36. est ἀναπεπλ.

ἐπαναῤῥιπτεῖν, *iactare se, saltu se contra aliquem attollere*. K. 5, 4. lepores ἐπαναῤῥιπτοῦντες (np. ἑαυτούς. v. Doruill. ad Char. 3, 5. p. 309.) μακρὰ διαιροῦσιν ἀντιπαίζοντες. Pollux 5, 67. ἀντιπαίζοντες πρὸς ἀλλήλους, καὶ πηδῶντες μακρὰ, καὶ διαλλόμενοι, καὶ διαποῤῥιπτοῦντες.

ἐπανάστασις, *rebellio*. E. 5, 4, 19. τὴν τοῦ Μέλλωνος ἐπὶ τοὺς περὶ Λεοντιάδην ἐπανάστασιν.

ἐπαναστρέφειν, *aciem conuertere contra hostes ex fuga*. E. 6, 2, 11. οὐκέτι ἐπανέστρεψαν.

ἐπαναστρέφεσθαι, *ex fuga se conuertere*. Iπp. 8, 25. ἐπαναστρεφομένοις τοῖς πολεμίοις ἐμπίπτειν.

ἐπανατείνειν, ¶ 1) *porrigere*. A. 7, 4, 6. ὁ δ' ἐπανατείνας τὸν τράχηλον, παῖε εἶπεν. ¶ 2) *extendere cornua exercitus*, ad hostes cingendos. Π. 7, 1, 12. τὰ ἐπανατεινόμενα κέρατα. ¶ 3) *proponere, ostendere*. Π. 2, 1, 10. ἐπανέτεινε δὲ καὶ μείζονας ἐλπίδας τοῖς ἀξίοις ἐπαίνου. Suidas ad h. l. respexit haud dubie, sed ita eum affert: ἐπανετείνοντο, δοτικῇ. Ξενοφῶν· ἐπανετείνοντο δὲ καὶ μείζονες ἐλπίδες τοῖς ἀξίοις, ἔπαινοί τε. etc. Tum addit: ἐπανετείνοντο οὖν, ἐν προςδοκίᾳ

θουλία ἦσαν, ἢ ηὔξοντο, ἐμεγαλύνοντο.

ἐπανατιθέναι. Π. 1, 2, 2. in nonnullis est ἐπανέθεσαν pro ἐπέθεσαν. v. ἐπιτιθέναι nr. 2.

ἐπαναφέρεσθαι, ¶ 1) *renunciare, perferre, referre.* E. 2, 2, 13. οἱ πρέσβεις ἐπανεφέροντο ταῦτα ἐς τὰς Ἀθήνας ciuibus suis. ¶ 2) *euaporare, exhalare.* K. 5, 2. αἱ κύνες — τὰ ἴχνη ἐπαναφερόμενα (solis calore) ὄζει.

ἐπαναχωρεῖν, *reuerti.* E. 2, 4, 4. ἐπαναχωρήσαντες καὶ τρόπαιον στησάμενοι. 4, 2, 14. 6, 2, 11. c. εἰς, Π. 5, 4, 5. διαπραξάμενος ταῦτα ἐπαναχωρεῖ εἰς τὴν Γαδάτα χώραν. c. ἐκ, E. 4, 2, 13. ἐκ τῆς διώξεως ἐπαναχωρῆσαι. c. πάλιν, A. 3, 3, 7. ὁπόσον προδιώξειαν, τοσοῦτο πάλιν ἐπαναχωρεῖν ἔδει. c. εἰς τοὔμπαλιν, A. 3, 5, 8. ἐπανεχώρουν εἰς τοὔμπαλιν. Cod. Par. ὑπανεχ.

ἐπανέρχεσθαι, ¶ 1) *redire.* E. 3, 2, 4. ἐπανῆλθον οἱ Ὀδρύσαι. Απ. 4, 8, 2. K. 3, 9. c. πρὸς, Π. 1, 5, 7. extr. ἐπανελθὼν πρὸς τὸν πατέρα. c. εἰς, A. 7, 3, 2. εἰς τὰ ἐπιτήδεια ἐπανελθόντας — λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια ἐπανελθόντας εἰς τὰς κώμας. c. ἔνθα, A. 6, 5, 20. ἐπανελθόντες ἔνθα ἡ πρώτη συμβολὴ ἐγένετο. ¶ 2) *ascendere.* Hesych: ἐπανελθεῖν· ἀναβῆναι. E. 4, 8, 35. ἐπανελθὼν ἐς τὰ ὄρη. ¶ 3) De oratione: *repetere breuiter.* Αγ. 11, 1. ἐν κεφαλαίοις ἐπανελθεῖν τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ. O. 6, 2. εἰ ἐπανέλθοιμεν ὅσα διεληλύθαμεν. c. ἐπὶ, E. 1, 7, 10. p. 58. ἐπανέλθετε ἐπ' αὐτὰ τὰ πράγματα.

* ἐπανερωτᾶν, *iterum interrogare.* Απ. 3, 1, 11. πάλιν ἐλθὼν ἐπανερώτα, *interroga eum, vt denuo te doceat.*

ἐπανθεῖν, *efflorescere, innasci.* K. 4, 8. canes ἔχουσαι λευκὴν τρίχα ἐπανθοῦσαν περὶ τὰ πρόσωπα.

ἐπανιέναι (ἐπάνειμι), ¶ 1) *redire.* Π. 2, 1, 14. ὡς μὴ ἐπανίοιεν in castra ἀνιδρωτί. c. πρὸς, K. 4, 5. πρὸς τὸν κυνηγέτην μὴ ἐπανίτωσαν. 7, 11. ¶ 2) De oratione, vt ἐπανέρχεσθαι. Π. 1, 2, 15. μικρὸν ἐπάνειμι, *paulullum ad superiora reuertar.* E. 6, 1, 7. πάλιν ἐπάνειμι, ὅθεν — ἐξέβην. 6, 5, 1. νῦν ἐπάνειμι, ἔνθεν ἐπὶ ταῦτα ἐξέβην. 7, 4, 1. In his omnibus praesens habet vim futuri. v. Poll. 5, 155.

ἐπανιέναι (ἐπανίημι), ¶ 1) *remittere de impetu, remissius agere.* K. 4, 5. διωκέτωσαν ἐρρωμένως καὶ μὴ ἐπανιεῖσαι, *impetu non re-*

languescente. Ita quoque explicandum videtur 10, 11. ἐὰν μὴ βούληται aper βαλλόμενος κατατεῖναι τὸν περίδρομον, ἀλλ' ἐπανιεὶς ἔχῃ πρὸς τὸν προσιόντα περιδρομὴν ποιούμενος, *remissius agens, non amplius id agens vt omni vi intendat* τὸν περίδρομον. Vulgo vertunt: *in accedentem conuersus tendat,* vt ἐπανιεὶς sit pro ἐπανιών. ¶ 2) Actiue: *leuare, liberare.* c. gen. K. 7, 1. συλλακεύειν αὐτὰς ἐπανιέντα τῶν πόνων.

ἐπανίστασθαι, ¶ 1) *consistere, stare,* np. superne. E. 1, 4, 7. ἐπαναστὰς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐσκόπει. ¶ 2) *surgere.* De disputaturo contra aliquem in conuiuio, Σ. 4, 2. ἐπαναστὰς — ἐπήρετο. Sic ἀναστάς.

ἐπανορθοῦν, *erigere, consolari.* Ammonius p. 43. διορθοῦν ἐπὶ δοράτων — καὶ ἐπὶ λόγων· ἐπανορθοῦν δὲ ἐπὶ μόνων λόγων. Phrynichus p. 208. κατορθῶσαι ἐπὶ πολέμου — ἐπανορθῶσαι δὲ λόγῳ τῶν ἡμαρτημένων, etc. Quod si standum sit praecepto Thomae Mag. p. 333. ἐπανορθοῦμαι κάλλιον ἢ ἐπανορθῶ, minus elegans fuerit Xenophon. Sane etiam Pollux non nisi medium agnoscit. v. Poll. 3, 100. 6, 115. 140. 141. 9, 139. Απ. 2, 4, 6. φίλος — σφαλλομένους πλεῖστα ἐπανορθῶν.

ἐπανόρθωσις, *vitae emendatio.* Επ. 1, 5. εἰς ἐπανόρθωσιν, *ad emendandos mores.*

ἐπάνω, *supra.* A. 6, 3, 1. ἐν τοῖς ἐπάνω εἴρηται, *in superioribus.*

ἐπαπειλεῖν, *insuper minari, minas addere.* A. 6, 2, 5. ἐπαπειλεῖν, εἰ μὴ ποιήσαιεν.

ἐπαρήγειν, *auxiliari.* Π. 6, 4, 5. extr. οἱ ἀπὸ τῶν πύργων ἡμῖν ἐπαρήξουσι.

'Επάριτοι, *Epariti,* cohors Arcadica. v. Steph. Byz. qui tamen 'Επαρίται et 'Επαρίτας scribit, quam scripturam Berckelius etiam ap. Xenoph. restitui vult. Idem perhibet, nomen duci ab vrbe 'Επαρις, quam tamen nullibi reperiri ipse fatetur. Vnde etiam male definit per ἔθνος 'Αρκαδικόν. Melius Hesych. in v. 'Επαρόητοι (leg. 'Επάριτοι) explicat: τάγμα 'Αρκαδικὸν μαχιμώτατον, καὶ οἱ παρὰ 'Αρκάσι δημόσιοι φύλακες. Memorantur E. 7, 4, 22. 33. 34. 36. 7, 5, 3. ex quo loco patet, eos vel saltem eorum duces satis honoratos fuisse. Verba sunt: ἔπεμπον εἰς Λακεδαίμονα πρέσβεις

πρέσβεις ἀπὸ τῶν Ἐπαρίτων. Legitur de iis disputatiuncula in Hist. academiae regiae Paris. elegantiorum literarum T. XXXII. p. 234.

ἐπαρκεῖν, ¶ 1) *suppeditare, praebere*. Cf. Poll. 3, 118. O. 2, 8. εἴ τι καὶ προσδεηθείην — εἰσὶν οἳ καὶ ἐπαρκέσειαν. c. dat. Απ. 2, 1, 31. τίς ἂν δεομένῃ (σοι) τινὸς ἐπαρκέσειεν. 2, 7, 1. κατὰ δύναμιν ἀλλήλοις ἐπαρκεῖν res necessarias. 2, 8, 3. vbi est de opificiis, quae suppeditant victum. Σ. 4, 43. c. gen. rei, Απ. 1, 2, 60. πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ. v. Kypk. ad 1 Timoth. 5, 10. Απ. 2, 6, 23. amici possunt non modo χρημάτων νομίμων κοινωνεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπαρκεῖν ἀλλήλοις. v. κοινωνεῖν nr. 3. Σ. 8, 26. ὁ τοῦ εἴδους ἐπαρκῶν ἄρξει τοῦ ἐραστοῦ, *qui pulcritudinis suae copiam alteri facit*. Hesych: ἐπαρκεῖ· ὑπουργεῖ, βοηθεῖ. it. ἐπήρκησεν· ἐβοήθησεν. Phauorin: ἐπαρκῶ· τὸ βοηθῶ, τὸ τοῖς χρείαν ἔχουσιν ἀρκετὰ δίδωμι. etc. ¶ 2) *iuuare*. O. 5, 14. ἡ γεωργία συμπαιδεύει καὶ εἰς τὸ ἐπαρκεῖν ἀλλήλοις. Stob. εἰς τὸ ἄρχειν, omisso ἀλλήλοις. Sic reponitur etiam pro ὑπάρχειν. v. ὑπάρχειν n. 10.

ἐπάρχειν, *insuper imperare*. Π. 1, 1, 4. ὁ μὲν Σκύθης ἄλλου μὲν οὐδενὸς δύναιτ' ἂν ἔθνους ἐπάρξαι — Κῦρος δὲ ἐπῆρξε καὶ τῶν Ἑλλήνων. Sed pro simplici ἄρχειν est 4, 6, 2. p. 256. ἔχω τεῖχος ἰσχυρὸν καὶ χώρας ἐπάρχω πολλῆς. Mrgg. ὑπάρχων, Cod. Guelf. ὑπάρχω, quod possit ferri, quia Gobryas regulus erat, Assyriorum regi tributarius.

ἐπαύξεσθαι, *crescere, adaugeri*. c. εἰς, O. 7, 43. τὰ καλά τε κἀγαθὰ — διὰ τὰς ἀρετὰς εἰς τὸν βίον τοῖς ἀνθρώποις ἐπαύξεται.

ἐπαφιέναι, *immittere*. Π. 4, 1, 2. p. 201. τὰ παλτὰ ἐπαφεῖναι.

ἐπαφρόδιτος, *venustus, iucundus*. Σ. 8, 15. ἡ τῆς ψυχῆς φιλία καὶ ἐπαφροδιτωτέρα. — Sed vidit iam Leuncl. hoc sententiae repugnare. Itaque Ernestius emendabat ἀναφροδιτωτέρα, quod Zeun. recepit. Recte vero sequitur· αἰτούμεθα τὴν θεὸν ἐπαφρόδιτα καὶ ἔπη καὶ ἔργα διδόναι. cf. §. 18. Ιερ. 1, 35. παρὰ τοῦ ἀντιφιλοῦντος — ἥδισται καὶ ἐπαφροδιτώταται αἱ μάχαι καὶ ἔριδες.

ἐπεγγελᾶν, *irridere*. c. dat. Π. 5, 5, 4. τοὺς ἐμοὺς ἐμοῦ ἀμελήσαντας καὶ ἐπεγγελῶντας ἐμοί, dum te magis

gis colunt. A. 2, 4, 15. ταύτας (κώμας) Τισσαφέρνης Κύρῳ ἐπεγγελῶν διαρπάσαι τοῖς Ἕλλησιν ἐπέτρεψε, *contumeliose illudens.*

ἐπεγείρειν, *e somno excitare.* A. 4, 3, 8. εἰ καθεύδοι, ἐπεγείραντα εἰπεῖν.

ἐπεὶ, ¶ 1) *cum, postquam.* c. indicat. Π. 6, 2, 8. ἐπεὶ ταῦτα εἶπεν ὁ Κῦρος, ἀνέστη Χρυσάντας. A. 5, 2, 3. 5. Λ. 1, 1. etc. c. opt. Π. 8, 3, 10. οἱ ἄλλοι, ἐπεὶ καλέσειεν, — ὑπήκουον. Vbi Zeun. in indice reddit *quotiescunque,* vt A. 4, 7, 7. Sic Π. 1, 3, 9. Wels perperam edidit ἔπειτ' ἀναστα(ί)ητε — οὐδ' ὀρθοῦσθαι ἐδύνασθε, pro ἐπεὶ ἀναστ. Sed marg. Steph. habet ἔπειτ' εἰ ἀναστ. In oratione obliqua, Π. 5, 3, 14. ἤκουσιν ἄγγελοι, ὡς ὁ Ἀσσύριος, ἐπεὶ πύθοιτο — χαλεπῶς ἐνέγκοι. Margg. tamen ἐπύθετο. c. δὲ et indic. Π. 1, 3, 13. ἐπεὶ δὲ ταῦτα εἶπεν — 1, 4, 7. 14. 2, 1, 1. §. 2. p. 86. 2, 3, 7. 2, 4, 2. etc. A. 1, 5, 8. 1, 9, 4. 5. 5, 8, 4. 7, 3, 4. etc. Leunclauius eumque secutus Welsius Π. 5, 2, 8. ἐπεὶ δὲ mutat in ἐπειδὴ, sed Hutch. et Morus cum antiquis editt. ab ἐπεὶ δὲ incipiunt nouam periodum, et dicunt esse ἀνανταπόδοτον. Nam verba ἐπ' οὐδενὶ — θηριώδες δοκεῖ εἶναι, esse parenthesi includenda, neque verba §. 9. ἐνενόησε δὲ habere apodosin. Zeunius quaerit apodosin in verbis §. 10. εἰπεῖν λέγεται, vt sit ὑπερβατὸν durius. 8, 1, 8. pro ἐπεὶ δὲ εὐδαιμονέστερος all. habent ἐπειδὴ εὐδ. A. 4, 7, 1. pro ἐπεὶ καὶ ἀφίκοντο in melioribus libris est ἐπεὶ δὲ ἀφ. §. 15. καὶ ἡγούμενος, ἐπεὶ δὲ ἐνέβαλεν — all. emendant ἡγούμενος δὲ ἐπεὶ ἐνέβ. all. ἐπεὶ δὲ mutant in ἐπειδή. E. 3, 4, 24. est ἐπεὶ δέ. Sed Leuncl. Αγ. 1, 32. putat plenius dici ἐπειδὴ δέ. Etiam in codd. permutantur, vt A. 4, 7, 2. et 7. Cod. Eton. pro ἐπεὶ δὲ habet ἐπειδή. Sed 6, 5, 4. pro ἐπειδὴ δὲ habet ἐπεὶ δέ. c. δὲ et opt. Π. 1, 6, 19. p. 77. ἐπεὶ δὲ ἔχοιεν τὴν ἡλικίαν. Vbi tamen videtur esse sententia indefinita, vt 2, 4, 16. ἐπεὶ δὲ δειπνήσειεν. c. δὲ et ἂν, K. 8, 4. ἐπεὶ δ' ἂν φανῇ τὸ ἴχνος. Ita recte Leuncl. pro ἐπειδὰν φανῇ, quod Steph. defendit. c. δὲ et αὖ. vid. αὖ. Π. 2, 4, 16. pro ἐπεὶ δ' αὖ ἔληξεν, all. male habent ἐπειδάν. Nam ἐπειδὰν poscit coniunctiuum. c. inf. Απολ. 4. ἐπεὶ δ' αὐτὸν πάλιν

πάλιν λέγειν. Wels. ex emendatione Stephani habet ἔπειτα δ'. Sed Bach. defendit ἐπεὶ, assentiente Fischero ad Palaeph. p. 66. Et sane etiam ὡς habet infinitiuum, qui pendere putandus est a praecedente verbo ἔφη. Fortassis tamen ἐπεὶ h. l. est i. q. ἔπειτα. v. nr. 3. c. γοῦν, Σ. 2, 6. ἐπεὶ γοῦν νικηφόρος βούλοιτο γενέσθαι. Ita Steph. Leuncl. Well. Bach. Sed melior erat vetus lectio ἐπεὶ γοῦν ἐβούλετο. c. καὶ in incremento orationis: *porro, quin etiam.* v. Abresch. dilucc. Thuc. 4, 80. Απ. 3, 12, 6. ἐπεὶ καὶ — τίς οὐκ οἶδεν — ὅτι πολλοὶ μεγάλα σφάλλονται; Sed aliter adhibetur Απολ. 23. καταδηλότερον ἐγίγνετο, ἐπεὶ καὶ ἡ δίκη κατεψηφίσθη, *magis etiam apparuit, postquam.* c. τάχιστα, *cum primum, simul atque.* Π. 3, 3, 11. ἐπεὶ δὲ τάχιστα διέβη. Α. 7, 2, 3. Ε. 2, 3, 8. vbi Leuncl. vertit *posteaquam.* Απ. 1, 2, 47. Ita quoque intelligendum videtur Α. 6, 3, 12. ἐπεὶ δ' ἐδείκνησαν τάχιστα, παρηγγέλθη. cum vulgo post ἐδείπν. interpungatur. Sic c. εὐθέως, Ε. 3, 2, 3. ἐπεὶ εὐθέως ᾔσθοντο τὸ πρᾶγμα. it. c. εὐθὺς, Π. 1, 6, 12. extr. ἐπεὶ ἐν τῷ τέλει τούτῳ ἐγενόμην, εὐθὺς τούτου ἐπεμελήθην. Α. 1, 5, 15. ἐπεὶ ἧκε — εὐθὺς ἔλαβε. In quo tamen vtroque loco ἐπεὶ per se potest esse *simulac,* quia εὐθὺς facit apodosin. Cf. εὐθύς. Alias apodosin constituunt formulae ἔνθα δὴ et ἐνταῦθα δή. v. ἔνθα et ἐντ. it. καὶ, Α. 5, 2, 11. ἐπεὶ δὲ πάντα παρεσκεύαστο — ἐπεὶ δ' ἐπαιάνισαν — καὶ ἅμα γε ἠλάλαξαν. Vbi καὶ in Cod. Eton. deest. Cf. καὶ nr. 5. it. ἐκ τούτου δὴ, Π. 2, 3, 9. ¶ 2) *ex eo tempore, quo.* Hesych. ἀφ' οὗ χρόνου. Α. 1, 9, 16. πολλοὶ πρὸς Κῦρον ἀπῆλθον, ἐπεὶ πολέμιοι ἀλλήλοις ἐγένοντο. 7, 2, 18. ἐπεὶ νεανίσκος ἐγενόμην. Πο. 5, 12. Ε. 6, 5, 37. ¶ 3) *deinde.* Π. 1, 6, 17. σύ με τοῦτο ἐκ παιδίου ἐπαίδευες — ἐπεὶ δὲ, ὡς ἐν τοῖς ἐφήβοις ἦμεν. v. ad h. l. Hutch. Sed Zeun. ὡς cum nonnullis Codd. omisso, ἐπεὶ δὲ exponit *quamdiu,* vel vult ἔπειτα δ' ὡς legere. 7, 2, 7. p. 418. ἐπεὶ δὲ ἀκούσας — ᾔσθην. Marg. Leuncl. ἔπειτα δέ. Sed Steph. et Hutch. e Codd. reponunt ἐγὼ δέ. Α. 5, 7, 12. ἐπεὶ μέντοι σφᾶς λέγειν ἔφασαν. Steph. hic ἐπεὶ perperam pro ἔπειτα ire-

irrepsisse dicit. E. 7, 1, 31. ἐπεὶ δὲ — οὐκέτι ἐμέσευον. Wels. e coniectura Stephani edidit ἔπειτα. Απ. 2, 8, 5. cf. ἔπειτα nr. 1. ¶ 4) *quum, quia*. Π. 1, 4, 7. ἐπεὶ δ' οὖν ἔγνω. 2, 3, 5. p. 119. ἐπεὶ οὖν αὕτη ἡ μάχη καταλείπεται. A. 1, 3, 5. 6. Απ. 1, 4, 6. ἐπεὶ ἀσθενὴς μέν ἐστιν ἡ ὄψις — ἐπεὶ δὲ τὰ ἀποχωροῦντα δυςχερῆ, np. ἐστι. v. Hindenb. ad h. l. c. γε, A. 1, 3, 9. οὔτε ἡμεῖς ἔτι ἐκείνου στρατιῶται, ἐπεί γε οὐ συνεπόμεθα αὐτῷ. Απ. 2, 7, 14. c. περ, Π. 1, 5, 7. p. 54. ἐπείπερ σύνισμεν ἡμῖν — ἴωμεν. Iunt. εἴπερ. Etiam alias εἴπερ legitur pro ἐπείπερ. (v. ὡς n. 26. g.) Απ. 1, 4, 19. O. 1, 11. ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ, ἐπείπερ εἴρηται τὰ ὠφελοῦντα χρήματα εἶναι. Ιπ. 8, 4. ¶ 5) *siquidem, nam*. Π. 2, 2, 7. 8. A. 3, 1, 21. τούτῳ γε οὔτε προσήκει — ἐπεὶ ἐγὼ αὐτὸν εἶδον ἀμφότερα τὰ ὦτα τετρυπημένον. 3, 3, 9. 7, 6, 16. Αγ. 1, 36. E. 7, 1, 26. ἐπεὶ καὶ τὴν πλάτανον οὐχ ἱκανὴν εἶναι, np. ἔφη. Ιερ. 1, 23. 3, 4. c. opt. O. 12, 1. μὰ Δί', ἔφη, — ἐπεὶ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, πρὶν ἂν — c. γε, O. 7, 6. ἐπεί τά γε ἀμφὶ γαστέρα etc. Zeun. *praesertim cum*. c. περ, A. 5, 1, 3. c. opt. Απ. 1, 4, 19. c. τοι, Σ. 3, 4. ἐπεί τοι ἀνδρεία ἐστὶν ὅτε βλαβερά. ¶ 6) *si*. c. opt. Π. 1, 4, 4. ἐπεὶ σφᾶς ἴδοιεν. A. 1, 5, 2. O. 11, 12. Ιπ. 2, 4. Sic A. 4, 2, 16. pro ἐπιλαβόμενοι all. habent ἐπεὶ λάβοιεν. c. indic. et ἄν, E. 6, 2, 16. ἐπεὶ δὲ ἀντιστρέψας ἂν τὰς τριήρεις ἀφίει. Potest ἂν h. l. referri ad ἀντιστρ. vt sit *conuersurus*. ¶ 7) *ceteroqui, quod ni ita esset*. v. Alberti Obs. in N. T. p. 341. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 10. Π. 2, 2, 17. οὐ φιλόπονός ἐστιν. ἐπεὶ ἤρκει ἂν αὐτῷ — A. 6, 1, 20. ἐπεὶ εἰ οὕτω γε τοῦτ', οὐδὲ λοχαγεῖν ἡμῖν ἔξεστιν. ¶ 8) In var. lect. permutatur c. ὅτε. v. ὅτε nr. 1. it. c. εἰ. v. εἰ. nr. 4. 7. c. ἐπειδή. v. supra nr. 1. it. c. ὡς, v. ὡς nr. 23. c. ἔπειτα. v. supra nr. 1. et 3. c. ὅπου. v. ibi nr. 6. 7.

ἐπείγεσθαι, *festinare*. Hesych: ἐπείγεται· σπεύδει, σπουδάζει. E. 1, 7, 10. p. 57. τί δεδιότες, σφόδρα οὕτως ἐπείγεσθε; Legitur etiam in margg. et Cod. Guelf. Brodaei ac Philelphi pro ἐφέπεσθε, quod vide nr. 4.

ἐπειδάν, ¶ 1) *cum, postquam*. Futurum magis quam praeteritum indicat, vel potius efficit fere

re futurum praeteritum s. exactum. c. coniunct. Π. 1, 4, 19. ἐπειδὰν ἴδωσι. 3, 1, 10. ἐπειδὰν δὲ ἡττηθῇ. 5, 4, 10. extr. ἐπειδὰν δὲ ἔλησθε καὶ ἀριστήσητε. Λ. 3, 6. c. opt. Π. 1, 3, 15. μὴ ἀπολῇ — ἐπειδὰν οἴκοι εἴης. Α. 7, 5, 4. ἐπειδὰν ἀπέλθοι. Cod. Eton. ἀπέλθῃ. c. τάχιστα, *simulac, cum primum.* Π. 1, 3, 12. ἐπειδὰν τάχιστα — μάθῃς. 5, 4, 10. ἐπειδὰν τάχιστα ἀριστήσητε. Wels. perperam ἀριστήσετε. Α. 3, 1, 7. Λ. 2, 1. in quibus duobus locis hanc formulam sequitur εὐθύς. ¶2) *si.* c. coni. Π. 3, 3, 16. οὕτω γὰρ, ἐπειδὰν μὴ ἀντεπεξίωσιν. Marg. Steph. ἐὰν μή. c. γε, Π. 1, 4, 9. μαστιγωσάτω, ἐπειδάν γε ἐγὼ δῶ αὐτῷ, *si quidem, si modo.* c. τοίνυν, *si scilicet.* Σ. 3, 5. ἐπειδὰν τοίνυν ἡμῶν ἕκαστος εἴπῃ. c. indic. Ιπ. 6, 4. ἐπειδάν γε ἄγειν δεῖ τὸν ἵππον. Sed Steph. recte volebat δέῃ. Idem volebat ἐπειδάν γε μὴν, quia sic legitur §. 16. Sed Castalioni placebat ἐπειδὰν δὲ, quod etiam extat 7, 2. ¶3) Π. 4, 1, 8. p. 206. ἐπειδὰν ὀφθῶσι. Fischerus ad Plat. Phaed. 3, 4. dicit, in Cod. Guelf. esse ἐπειδὴ ὀφθ. Sed Zeun. in verbis paulo post sequentibus: ἐπειδὰν δέ τις αὐτῶν θηρᾷ, dicit, se ex Cod. Guelf. dedisse ἐπειδὴ pro ἐπειδάν. Απ. 1, 2. 35. ὁ Χαρικλῆς, ἐπειδάν, ἔφη, ἀγνοεῖς — Fr. Portus, Leuncl. et Reisk. recte viderunt, legendum esse ἐπειδή, vt edidit Ernesti, quia hoc causae est, ἐπειδὰν vero temporis. cf. ἐπειδή. Legitur item ἐπειδὰν pro ἐπεὶ δ' ἂν et pro ἐπεὶ δ' αὖ. v. ἐπεὶ nr. 1.

ἐπείδειν, v. infra ἐπιδεῖν.

ἐπειδή, ¶1) *quandoquidem.* c. indic. Π. 1, 5, 7. p. 55. ἐπειδὴ καὶ ἐκποδὼν ἡμῖν γεγένηται. Ε. 3, 4, 25. Απ. 4, 3, 4. 6. 9. In tribus postremis locis nonnulli habent ἐπειδάν. v. Ern. Cf. ἐπειδὰν nr. 3. c. opt. Απ. 1, 2, 57. Σωκράτης ἐπειδὴ ὁμολογήσαιτο — ἔφη. ¶2) *si.* c. opt. Ε. 1, 4, 3. φάσκων ὁμωμοκέναι, ἀπάξειν ἐπὶ θάλατταν, ἐπειδὴ οὐ παρὰ βασιλέα, πр. ἀπάξοι. ¶3) *postquam.* c. indic. Π. 2, 1, 1. ἐπειδὴ δὲ διέβησαν. 2, 3, 9. 2, 4, 8. p. 130. Α. 1, 2, 26. οἱ δ' ἄλλοι ἐπειδὴ ἧκον. 1, 7, 13. Ε. 3, 2, 3. c. opt. Π. 1, 4, 23. ὡς ἄν, ἐπειδὴ ἀφίκοιντο, στησόμενοι. c. τάχιστα, *simul atque.* Π. 1, 5, 6. ἐπειδὴ δὲ ᾐρέθη τάχιστα. 7, 5, 7. it. sine τάχιστα, c. opt. Α. 4,

4, 5, 7. ἐπειδή τι ἐμφάγοιεν, ἀνίσταντο. ¶ 4) Saepe in libris permutatum est c. ἐπεί, vel ab editoribus pro ἐπεί f. ἐπεί δὲ substitutum, v. ἐπεί nr. 1.

ἐπεῖναι, ¶ 1) *adesse, inesse, coniunctum esse*. Π. 6, 2, 11. p. 371. ἔπεστι γάρ τις αἰσχύνη λόγχην ἀκονῶντα (marg. Leuncl. ἀκονῶντι) κακὸν εἶναι. ¶ 2) *superstructum esse*. A. 1, 2, 5. γέφυρα ἐπῆν, *ponte iunctus erat fluuius*. 1, 7, 12. 4, 4, 1. ἐπὶ ταῖς πλείσταις οἰκίαις τύρσεις ἐπῆσαν. ¶ 3) *proponi*. Πο. 2, 7. εἰ τούτοις τιμή τις ἐπείη, *si hi honore quodam afficerentur*. ¶ 4) In var. lect. permutatur c. ὑπεῖναι. v. ὑπεῖναι.

ἐπεισβαίνειν, *ingredi*, sp. contra hostem. E. 1, 1, 4. παρεβοήθει καὶ ἐπεισβαίνων τῷ ἵππῳ εἰς τὴν θάλατταν.

ἐπεισιέναι, *irruere*. K. 10, 9. in ed. Ald. aliisque melioribus legitur ἐπεισίασι pro ἐπίασι.

ἐπεισπηδᾶν, *contra aliquem insilire*. Π. 3, 3, 28. τοὺς εἰς τὰς τάφρους ἐμπίπτοντας ἐπεισπηδῶντες ἐφόνευον.

ἐπεισπίπτειν, ¶ 1) *irruere in hostes*. Π. 7, 1, 16. ταύτῃ ἐπεισπεσόντες — ἐφόνευον. Margg. συνεισπεσόντες. *irrumpere in vrbem*, Aθ. 2, 15. μηδὲ πύλας ἀνοιχθῆναι, μηδὲ πολεμίους ἐπεισπεσεῖν. ¶ 2) *inuadere*. Π. 7, 5, 10. οἱ ἐπὶ τοὺς φύλακας τεταγμένοι ἐπεισπίπτουσιν αὐτοῖς. Legitur quoque §. 11. pro εἰσπίπτειν, quod vide nr. 2. b. E. 2, 4, 15.

* **ἐπεισπλεῖν**, *contra nauigare, cum classe superuenire*, in ipsa pugna, E. 1, 1, 3. Ἀλκιβιάδης ἐπεισπλεῖ εἴκοσι ναυσίν. ἐντεῦθεν δὲ φυγὴ ἐγένετο. §. 8.

ἐπεισφέρεσθαι, v. συνεπεισφέρεσθαι.

ἔπειτα, ¶ 1) *deinde, praeterea*. Refertur ad πρῶτον, interdum etiam saepius repetitur, et quidem sic: πρῶτον μὲν, ἔπειτα δὲ etc. nonnunquam tamen δὲ omittitur. Π. 1, 3, 12. πρῶτον μὲν ἄρξει — ἔπειτα δὲ χρήσῃ — ἔπειτα δὲ πορεύσῃ — ἔπειτα τά τε νῦν καὶ ἄλλα συλλέξω. Pro vltimo ἔπειτα in nonnullis est ἐπεί. 4, 5, 16. 6, 2, 7. πρῶτον μὲν ἠκούετε — ἔπειτα δὲ ἔρχονται — ἔπειτα δὲ προσέρχονται — ἔτι δὲ ἔρχεται — πρὸς δ' ἔτι εἰσίν. 7, 2, 7. p. 419. Aπ. 3, 11, 12. Π. 7, 3, 1. πρῶτον μὲν — ἔπειτα. Sic sine δὲ est Aπ. 1, 4, 11. 1, 7, 2. 3, 8, 5. et 4, 2, 31. O. 2, 5. πρῶ-

πρῶτον μὲν — ἔπειτα — ἔπειτα δέ. Legitur fine πρῶτον, Π. 1, 3, 14. με ἔπαισεν — λέγων — ἔπειτα δὲ ἔφη. Vbi verti poteſt *praeterea*, vt ſaepius. 6, 2, 11. p. 370. 7, 5, 15. 8, 3, 11. ἔθυσαν τῷ Διῒ — ἔπειτα τῷ Ἡλίῳ — ἔπειτα Γῇ — ἔπειτα δὲ ἥρωσι. Ιερ. 4, 10. Αθ. 2, 4. ἔπειτα δὲ — §. 5. ἔπειτα δὲ — §. 6. ἔπειτα — §. 8. ἔπειτα, *deinde, tum, porro, denique.* Sine δὲ eſt etiam Π. 6, 3, 11. p. 386. et 7, 5, 1. Sed interdum, vt δέ, ſolo μὲν praecedentę ponitur ἔπειτα δέ, vt Π. 2, 3, 10. 6, 2, 7. p. 366. 7, 3, 4. A. 4, 1, 5. Sic poſt participia, Π. 1, 2, 2. ἀφεῖσαι — ἔπειτα προστάττουσιν. Hic Stephano redundare videbatur. 1, 3, 10. στὰς — ἔπειτα — λέγοιμ' ἄν. Poteſt verti *et ita, et tum,* vt 1, 4, 13. 1, 6, 11. ἔχοντα δύναμιν — ἔπειτα ἀμελεῖν. ibid. ἔχων — ἐργάτας ἔπειτα ἐᾷη ἀργόν, *et tamen.* Sic 4, 5, 12. p. 247. Ιερ. 7, 9. *ideo, adeo.* O. 20, 28. Interdum ſic poſitum verti poteſt *tamen,* (v. Koen. ad Gregor. de dialectt. p. 62.) vt Π. 5, 5, 5. p. 327. εἰ ἀσκῶν — ἔπειτα δοκῶ. A. 2, 5, 3. πῶς ἔχοντες τοσούτους πόρους — ἔπειτα τοῦτον ἐξελοίμεθα; Αγ. 5, 4. O. 1, 18. ¶ 2) Inter articulum et nomen temporis facit periphraſin adiectiui futuri, Π. 1, 5, 7. p. 52. εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον. A. 2, 1, 12. cf. χρόνος. ¶ 3) In vna eademque oratione, non praecedente πρῶτον, eſt *praeterea.* Cf. nr. 1. Π. 3, 3, 9. p. 179. νῦν μὲν ἐν τῇ σῇ χώρᾳ — σινόμεθα ἄκοντες — ἔπειτα νῦν σὺ ἡμᾶς τρέφεις. 7, 3, 4. ἔπειτα δ', ἔφη, ἴσθι. 7, 5, 19. A. 2, 4, 3. vbi vertere poſſis *ideoque.* 5, 5, 7. ¶ 4) Eſt interrogantis cum indignatione quadam, vel omnino disputationem continuantis: *vero, at vero, ita vero?* Biſetus ad Ariſtoph. Lyſiſtr. 1014. εἶτα εἶτε ἔπειτα — ἐνίοτε ἐρωτῶντός ἐστι μόριον μετ' ἀγανακτήσεως. οὕτως καὶ παρὰ Ξενοφῶντι. Π. 3, 1, 12. ἔπειτα δοκεῖ σοι καὶ ἡ τοιαύτη ἧττα σωφρονίζειν ἱκανὴ εἶναι ἀνθρώπους; 7, 1, 4. ἔπειτα, πῶς δυνήσονται; 7, 5, 26. p. 458. 8, 4, 10. ἔπειτα οὐκ ἂν πρίαιό γε παμπόλλου, ὥστε σοι ταῦτα εἰρῆσθαι; Ita Steph. et Leuncl. pro ἐπεὶ ediderunt, quae emendatio etiam MSS. nonnullis confirmatur. Aπ. 1, 4, 11. init. 2, 7, 5. 7. ¶ 5) c. καὶ contractum: κἄπειτα, *tum.* Π. 4, 3, 3. p. 231.

ὅ γε ἂν τις φοβηθείη, μὴ εἰ δεήσει ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν, — κᾄπειτα μήτε πεζοὶ ἔτι ὦμεν, μήθ' ἱππεῖς. 5, 1, 7. A. 4, 3, 8. Cf. κᾄπειτα, vbi eſt *et deinde.* ¶ 6) In interrogatione: *atqui, cur ergo?* Π. 2, 2, 17. κᾄπειτα τοιοῦτον ὄντα οὐ φιλεῖς; Σ. 4, 2. ¶ 7) In var. lect. permutatur c. ἐπεί. v. ἐπεί nr. 1. 3. et ſupra nr. 1. 4.

ἐπέκεινα, *vltra.* Suid: ἐπέκεινα· παρεκεῖ. Heſych. ἀνωτέρω, ἐξωτέρω. Thomas: ἐπέκεινα ῥήτορες λέγουσιν. A. 5, 4, 2. πολέμιοι — οἱ ἐκ τοῦ ἐπέκεινα, *qui vlterius quam ii habitarent.* Hutch. ellipticam locutionem ſupplet ſic: οἱ ἐκ τοῦ τόπου l. μέρους ἐπ' ἐκεῖνα χωρία ſ. μέρη ὄντες. c. gen. E. 5, 1, 10. ἀνέβαινον τοῦ Ἡρακλείου ἐπέκεινα. K. 5, 31. τιθεὶς εἰς τὸ ἐπέκεινα τῶν ἔμπροσθεν ποδῶν τοὺς ὄπισθεν, καὶ ἔξω, θεῖ οὕτως. Fr. Portus: *figens veſtigia poſteriorum pedum in anteriorum veſtigiis.* Sed ſenſus videtur potius hic eſſe: *ponens pedes poſteriores non ſolum vltra anteriorum veſtigia* (np. ſaltu maiore facto, quam ad haec contingenda opus fuerit), *ſed etiam extra illa* ſ. *ab illorum latere.* Deſcribitur enim ſaliendi vehementia.

ἐπεκθέειν ſiue ἐπεκθεῖν, *procurrere contra hoſtem.* ex arce, A. 5, 2, 16. ἐπεὶ δὲ ἤρξαντο ἀποχωρεῖν, ἐπεξέθεον ἔνδοθεν πολλοὶ hoſtes. ex vrbe, E. 5, 3, 6.

ἐπεκτρέχειν, *hoſtiliter excurrere.* ex vrbe, E. 6, 2, 10. ἐπεκδραμόντες ἔλαβον. c. dat. E. 4, 4, 17. ἐπεκδραμόντες πελτασταῖς, *contra peltaſtas.*

***ἐπελαύνειν,** ¶ 1) *incitare.* Ιπ. 8, 11. ἐπελαύνειν τὸν ἵππον, np. contra hoſtem. Leuncl. ſine cauſa malebat ἀπελ. Placet tamen haec coniectura Gailio, qui vertit *dégager ſon cheval.* ¶ 2) *equo vehi contra aliquem, equitantem irruere.* in pompa, Ιππ. 3, 12. θᾶττον ἐπελαύνειν — c. dat. ibid. τάχιστα ἀλλήλοις ἐπελαύνειν. in pugna, E. 7, 1, 10. εἰ καταβεβηκόσιν ἐπελαύνοιέν τινες. ¶ 3) *pone agere, pone adigere.* Ιππ. 2, 3. de cuneo ferreo: ὅταν τό τε ἡγούμενον τό τε μέσον ἐῤῥωμένον ᾖ, καὶ τὸ ἐπελαυνόμενον ἱκανὸν, *pars poſterior.* Gail temere omiſit verba ᾖ — ἐπελαυν.

ἐπεμβάλλειν, ¶ 1) *vrgere, adurgere.* K. 10, 11. κα-

κατορθοῖ ἡ ἀριστερὰ αὐτοῦ, ἡ δὲ δεξιὰ ἐπεμβάλλει. Pollux 5, 24. ἡ δεξιὰ κατὰ τὴν ἑαυτῆς ἰσχὺν ἐπωθείτω τὸ προβόλιον. ¶ 2) De fluuiis: *insuper influere.* E. 4, 2, 6. ἐπεμβάλλοντες ἕτεροι ποταμοὶ in fluuios. cf. ἐμβάλλειν.

ἐπεξελαύνειν, *emittere contra, prouehi iubere contra.* E. 5, 3, 6. οἱ Ὀλύνθιοι ἐπεξελαύνουσι contra hostes ex vrbe τοὺς ἱππεῖς.

ἐπεξέρχεσθαι, ¶ 1) *egredi e regione ad persequendum hostem.* E. 7, 2, 4. ἐπεξελθόντες οἱ τῶν Φλιασίων ἱππεῖς, ἐπηκολούθουν. commeatus causa in hostium agrum, A. 6, 4, 16. ¶ 2) *erumpere ex vrbe.* A. 5, 2, 6. μάχονται ἐπεξεληλυθότες. E. 3, 1, 15.

ἐπεξιέναι, ¶ 1) *erumpere ex vrbe.* Π. 5, 4, 20. ἢν — ἐπεξίωσι Babylonii in Persas. E. 6, 2, 12. obsessi ἐπεξῄεσαν. Ιππ. 7, 3. ¶ 2) *e castris euagari ad inueniendum hostem.* A. 6, 5, 8. τῶν ἄλλων ἐπεξιόντων. All. ἐξιόντων, vt est paulo ante.

***ἐπεξόδια**, *sacra ob felicem itineris vel expeditionis contra aliquem suscipiendae euentum.* A. 6, 5, 2. ante iter ἐθύετο ἐπεξόδια. Carent fere hoc verbo lexica. Alias dicitur ἐπ' ἐξόδῳ θύειν.

ἐπεργασία, *cultus agrorum communis, ius arandi mutuum.* v. Biscióla horr. subcesiu. 1, 6. Pollux 7, 142. καὶ στίχον δὲ δένδρων λέγει Ξενοφῶν, καὶ ἐπεργασίας, τὸ τὴν ἀλλήλων ἐργάζεσθαι. Π. 3, 2, 11. ἐπιγαμίας δ' εἶναι καὶ ἐπεργασίας.

ἐπερείδεσθαι, v. ἀπερείδ.

ἐπέρεσθαι, ¶ 1) *interrogare.* Π. 1, 3, 5. τὸν Ἀστυάγην ἐπερέσθαι Cyrum, np. ἔφασαν. 6, 3, 5. ἐπὶ τούτοις ἤρετο — τί οὖν; τοῦτο δ' ἐπήρετο τῶν παρόντων ἕνεκα. 8, 3, 2. A. 7, 2, 17. O. 7, 3. ὅ με ἐπήρου. c. εἰ, A. 7, 2, 14. ἐπήρετο τὸν Μηδοσάδην, εἰ ἀληθῆ ταῦτ' εἶπεν — ἐπὶ τούτοις πάλιν ἐπήρετο Μηδοσάδην, εἰ ἔλεγε ταῦτα. E. 7, 4, 7. εἰς Θήβας ἔπεμψαν ἐπερησομένους, εἰ τύχοιεν. Απ. 1, 2, 33. Cf. εἰ nr. 2. c. πότερα, E. 3, 2, 8. ἐπήρετο, πότερα βούλοιτο σπονδὰς ἔχειν. ¶ 2) *iterum interrogare.* Π. 8, 3, 13. ἤρετο αὐτὸν — ὁ δὲ ἀπεκρίνατο — ὁ δὲ ἐπήρετο. A. 5, 8, 3. Cf. ἐπερωτᾶν nr. 1. ¶ 3) *oraculum consulere.* Atticis est proprium hoc in genere verbum. v. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 32. A. 3, 1, 5. ἐπήρετο

ρετο τὸν Ἀπόλλω, τίνι ἂν — Λ. 8, 5. Lycurgus ἐλθὼν εἰς Δελφοὺς ἐπήρετο τὸν θεὸν, εἰ λῷον — Πο. 6, 2. E. 4, 7, 2. 6, 4, 30.

ἐπέρχεσθαι, ¶ 1) *aduenire, accedere.* Iπ. 8, 4. equus ἦν ἴδῃ ὄπισθέν τινα ἐπελθόντα, vt verberet, ἀλεῖται. c. πάλιν, *redire.* Π. 1, 4, 13. seruus fugitiuus ἦν αὐτόματός σοι πάλιν ἐπέλθῃ. Margg. et Cod. Guelf. ἔλθῃ. ¶ 2) *superuenire.* E. 5, 4, 50. οἱ Θηβαῖοι ἐπελθόντες Lacedaemoniis in itinere ἀντετάξαντο. Margg. ὑπελθόντες. Fortaſſis rectius. Poteſt enim hoc verbo impetus inopinatus significari. ¶ 3) *venire in alterius locum, veſtigiis inſiſtere.* O. 8, 7. πορευομένων ἐν τάξει — εἰς τὸ κενούμενον ἀεὶ οἱ ὄπισθεν ἐπέρχονται. ¶ 4) *peragrare.* c. acc. A. 7, 8, 14. τῆς βασιλέως χώρας, ὅσην ἐπήλθομεν. ¶ 5) *adoriri.* Heſych: ἐπέρχομαι· τολμῶ, ἐγχειρῶ. K. 3, 6. κύνες — τρέμουσι καὶ οὐκ ἐπέρχονται leporem, πρὶν ἴδωσιν ὑποκινοῦντα. c. dat. hoſtes, E. 7, 4, 24. ἐπεληλυθότες ἀποχωροῦσι. ¶ 6) *in mentem venire.* c. dat. Aπ. 4, 3, 3. ἤδη ποτέ σοι ἐπῆλθεν ἐνθυμηθῆναι, *animum ſubiit.*

ἐπερωτᾷν, ¶ 1) *iterum interrogare.* Thomas: ἐρωτῶ, τὸ ἀπόκρισιν ζητῶ τινα. τὸ ἐπερωτῶ δὲ, ἔστι μὲν καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐρωτῶ· κυρίως δὲ, ὅταν ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει, ἑτέρᾳ ἐρωτήσει χρῶμαι. Π. 7, 2, 7. p. 418. cum iam bis interrogaſſem, πάλιν πέμπω καὶ ἐπερωτῶ τὸν θεόν. Sic c. πάλιν, Π. 1, 3, 13. πάλιν ἐπερωτηθείς. 7, 1, 21. ἀκούσαντες ταῦτα ἐπήροντο — ἐπηρώτων πάλιν. ¶ 2) ſimpl. *interrogare.* E. 6, 4, 1. Κλεόμβροτον regem — ἐπερωτῶντα τὰ οἴκοι τέλη, τί χρὴ ποιεῖν. O. 6, 6. εἴ τις ἑκατέρους ἐπερωτῴη, πότερα — ¶ 3) *conſilium rogare.* Πο. 5, 13. εἴ τις με ἐπερωτῴη, εἰ καὶ — λέγεις. ¶ 4) *conſulere deos.* a) non ſolum per oracula, Πο. 6, 3. Delphis ἐπερωτᾷν, τίνας — Aπολ. 14. ἐπερωτῶντος Χαιρεφῶντος ἐν Δελφοῖς περὶ ἐμοῦ. c. acc. E. 4, 7, 2. ἐπηρώτα τὸν θεὸν, εἰ — Aπ. 4, 3, 16. Cf. ſupra n. 1. b) ſed praeter illa etiam per exta et auſpicia, Aπ. 1, 1, 9 εἴ τις ἐπερωτῴη, np. διὰ τῆς μαντικῆς, πότερον — 4, 3, 12. O. 5, 19. ἐπερωτῶντας θυσίαις καὶ οἰωνοῖς, ὅ τι χρὴ ποιεῖν. Σ. 4, 47. Iπp. 9, 9.

ἕπεσθαι, ¶ 1) *ſequi.* a) praeeuntem, Π. 6, 3, 11. p. 385. τὰ ζεύγη — ἕψεται ὡς ἐγγύτατα τῆς φάλαγγος — ἑπόμενα ταῦτα πάντα. Sic

Sic 6, 2, 11. p. 373. de mercatoribus exercitum ſequentibus. 7, 3, 2. de gregibus pecorum, quae quis iubet pone ſe agi. b) ducem viae, A. 1, 3, 17. τῷ ἡγεμόνι ἕπεσθαι. c) veſtigia, A. 7, 3, 23. ἐγὼ μὲν ἡγήσομαι — ὑμεῖς δ' ἕπεσθε, κἂν λειφθῆτε, τῷ στίβῳ τῶν ἵππων ἕπεσθε. d) inuitantem ad conuiuium, Σ. 1, 7. ἀχθόμενος, εἰ μὴ ἕψοιντο. e) incipientem, in agendo, A. 3, 1, 16. εἰ ὑμεῖς ἐθέλετε ἐξορμᾷν ἐπὶ ταῦτα, ἕπεσθαι ὑμῖν βούλομαι. §. 25. Λ. 8, 2. Aπ. 2, 2, 11. μηδενὶ ἀνθρώπων πειρᾶσθαι ἀρέσκειν, μηδὲ ἕπεσθαι, μήτε πείθεσθαι. Vbi ἕπεσθαι pertinet ad στρατηγὸν, ſed πείθεσθαι ad ἄρχοντα. f) dominum, A. 2, 3, 10. δοῦλοι πολλοὶ εἵποντο. g) patronum, E. 3, 4, 8. οὔτε ἕπεσθαι ἑαυτῷ εἶχε ὄχλον clientum. h) canem, K. 6, 14. 10, 5. ¶ 2) De militibus: a) *ducem praeeuntem* vel *alios praeeuntes ſequi.* in itinere, Λ. 11, 6. τοῖς μὲν ἡγεῖσθαι δέδοται, ταῖς δὲ ἕπεσθαι τέτακται. Sic ad ἡγεῖσθαι refertur A. 4, 1, 5. et 7, 3, 21. Π. 5, 3, 16. p. 299. ὅπως κοσμίως ἕπωνται, *marſchiren.* A. 3, 5, 12. ἕπεσθαι, *aufbrechen*, ἡνίκ' ἂν τις παραγγείλῃ. E. 3, 4, 23. vbi dicitur de iis, qui in proelio alios, qui hoſtes aggrediuntur, ſequuntur. Π. 1, 4, 22. εἵποντο Cyaxarem hoſtes perſequentem. Cf. Iπ. 8, 18. it. §. 22. πείθεσθαι καὶ ἕπεσθαι. it. de equis, Iπ. 11, 11. Iπ. 1, 15. Sic pro πορεύεσθαι Π. 4, 2, 7. in margg. et Cod. Guelf. eſt ἕπεσθαι, et A. 6, 5, 15. πορεύεσθαι in cod. Eton. pro ἕπεσθαι. c. dat. O. 8, 6. σφενδονήτας τοῖς ἄρχουσι τεταγμένως ἑπομένους. cf. ἀφηγεῖσθαι. c. σὺν, A. 1, 3, 6. vbi iungitur πείθεσθαι. Sic de ipſo imperatore, Π. 5, 4, 4. Cyrus αὐτὸς σὺν τοῖς ἄλλοις, qui hoſtem perſequebantur, εἵπετο. c. ὄπισθεν, Π. 3, 2, 2. οἱ ἔμπροσθεν ἡμῶν ἡγεῖσθε. ὑμεῖς δὲ ὄπισθεν ἕπεσθε. c. ἐπὶ, *poſt*, vel pro dat. Π. 5, 2, 1. οἱ — τὰς κοπίδας ἔχοντες ἐπὶ τούτοις εἵποντο. 5, 3, 16. p. 299. ἐπὶ τούτοις οἱ σκευοφόροι ἑπέσθωσαν. 5, 5, 12. A. 6, 5, 7. b) in expeditionem, *militiam ſequi, nomen profiteri.* Π. 2, 1, 2. p. 87. τοὺς Ἕλληνας — οὐδέν πω σαφὲς λέγεται εἰ ἕπονται. — Κᾶρας — οὔ φασιν ἕπεσθαι. 5, 5, 9. p. 330. 7, 4, 5. vbi refertur ad ἄγειν. §. 7. οὓς ἑώρα ἀχαρίστως ἑπομένους. Suid. in v. ἀχαρίστως

ρίστως ex h. l. laudat ἐπιμένοντας. A. 1, 3, 18. 19. 21. 1, 4, 14. ἕπεσθαι — ἐπὶ βασιλέα. 2, 6, 7. qui locus possit etiam ad nr. 6. referri. c. dat. Π. 2, 1, 4. τοὺς ἑπομένους ὑμῖν Πέρσας, *milites vestros*. A. 1, 4, 13. O. 21, 8. c. σὺν pro dat. v. Abresch. ad Luc. 9, 49. Π. 4, 5, 19. ὅπως — σὺν τοῖς ἵπποις ἕπωνται, *vt inter equites stipendia facerent*. 6, 2, 5. In acie. Itaque ¶3) οἱ ἑπόμενοι, *milites*. Π. 1, 6, 19. p. 74. τοὺς ἑπομένους βελτίους ἔχειν. 6, 3, 11. p. 385. θαῤῥύνειν τοὺς ἑπομένους. O. 21, 7. vbi opponuntur οἱ ἄρχοντες. Sic A. 1, 5, 14. τάξις αὐτῷ ἑπομένη, h. e. τάξις αὐτοῦ. Ιπ. 11, 10. τὸ ἑπόμενον, np. στράτευμα. ¶4) In rebus Graecorum de sociis eorum, qui imperium habent, qui ἡγοῦνται. Omnino enim etiam in superioribus exemplis ἕπεσθαι refertur ad ἄγειν et ἡγεῖσθαι. E. 2, 2, 12. iubentur Athenienses Λακεδαιμονίοις ἕπεσθαι καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, ὅποι ἂν ἡγῶνται. 3, 5, 8. p. 184. ἡμᾶς ἐῤῥωμενεστέρως ὑμῖν ἕψεσθαι. Margg. συμμαχήσειν. 4, 6, 2. c. μετὰ, E. 5, 2, 12. p. 301. μετὰ τῶν κρατούντων ἕπεσθαι κερδαλέον ἐστί. ¶5) *a latere sequi, non a tergo*, omninoque *comitari*. Π. 6, 3, 11. p. 386. αἱ ἕτεραι ἑκατοστύες, ἡ μὲν κατὰ τὸ δεξιὸν πλευρὸν τῆς στρατιᾶς στοιχοῦσα, ἑπέσθω τῇ φάλαγγι — ἡ δὲ κατὰ τὸ εὐώνυμον. Sic Π. 1, 4, 7. et 4, 6, 2. p. 257. οἱ ἑπόμενοι sunt *comites venationis*. Cf. K. 6, 11. it. c. σὺν, Π. 5, 2, 6. ἢν σὺν ἡμῖν ἕπῃ. ¶6) fere i. q. πείθεσθαι. Cf. nr. 1. e. Π. 7, 1, 2. ἑψόμεθά σοι, ὦ Ζεῦ μέγιστε, *post dextra auspicia iter suscipiemus*. A. 2, 6, 7. v. nr. 2. b. Hinc Π. 1, 6, 18. pro πείθεσθαι in margg. aliisque est ἕπεσθαι, quod Zeun. recepit, quia sequitur ὁδός. et O. 4, 19. Steph. et Leuncl. reliquique boni editores pro πείθωνται e Stobaeo receperunt ἕπωνται, quod sit elegantius. Et supra vidimus non raro ἕπεσθαι ex re militari ductum coniungi cum πείθεσθαι, vt A. 1, 3, 6. Aπ. 2, 2, 11. Ιπρ. 8, 22. ¶7) *probare, assentiri*. O. 11, 13. μέχρι μὲν τούτου ἕπομαι. All. exponunt *mente assequor, intelligo*. ¶8) *insequi, persequi*. Π. 8, 1, 12. θηρίοις φεύγουσιν ἕπεσθαι. Margg. ἐφέπεσθαι. Sic saepe de hostibus hostes in fuga vel itinere insequen-

sequentibus, A. 1, 8, 13. ἐδίωκον μὲν κατὰ κράτος, ἐβόων δὲ, μὴ θεῖν δρόμῳ, ἀλλ' ἐν τάξει ἕπεσθαι. 3, 4, 10. 11. 12. 6, 5, 9. Aγ. 1, 32. cf. ἀκολουθεῖν. De canibus leporem persequentibus, K. 6, 19. ἕπεσθε, ὦ κύνες. De speculatoribus, E. 2, 1, 15. τὰς ταχίστας τῶν νεῶν ἐκέλευσεν ἕπεσθαι τοῖς Ἀθηναίοις. §. 17. ¶ 9) c. ἐπὶ et acc. *persequendo appropinquare.* Inest enim praegnantia quaedam. Π. 1, 4, 23. τοὺς ἀμφὶ Κῦρον ὁμοῦ ἐπ' αὐτοὺς ἑπομένους, *vsque ad ipsum Assyriorum exercitum venire, cum fugitiuos persequerentur.* ¶ 10) *pergere in s. aggredi hostem.* A. 6, 5, 10. ἥδιον — ἑποίμην, ἢ — ἀποχωροίην. ¶ 11) *contingere.* E. 2, 4, 11. νίκη ἡμῖν ἔσται ἑπομένη. ¶ 12) Eleganter de rei euentu: *comitari, coniunctum esse.* c. μετὰ, K. 5, 28. οἱ φόβοι τῶν κυνῶν, ὅταν διώκωνται lepores, ἑπόμενοι μετὰ τούτων. Sic K. 10, 12. ἡ ῥύμη τῆς ἐκκρούσεως ἕπεται. Zeun. coniicit vel τῇ ἐκκρούσει, vel μετὰ τῆς ἐκκρ. vel ἐκ τῆς ἐκκρ. c. dat. Π. 1, 2, 7. ἕπεσθαι δοκεῖ τῇ ἀχαριστίᾳ ἡ ἀναισχυντία. Illa dicitur ἡγεμών. Scil. est causa, cum haec sit effectum. Λ. 9, 2. ἕπεται τῇ ἀρετῇ σώζεσθαι — ἡ εὔκλεια ἕπεται τῇ ἀρετῇ. Aπ. 1, 2, 37. τῶν ἑπομένων τούτοις. ¶ 13) εἵπετο alicubi male legitur pro ἵετο. v. ἵεσθαι. et εἵποντο pro περιείποντο. v. περιέπειν nr. 2. Pro lectione Aldina ἁπτέσθω K. 10, 11. in Iunt. aliisque vett. editt. est ἑπέσθω. Et sane dat. cum ἁπτέσθω durus est. Portus tamen et Leonic. vertunt: *pedes manus sequantur, laeuus laeuam, dexter dextram.* Scil. ex lectione ἑπέσθω videtur locus ita posse intelligi: *pes sinister stet, vt manus sinistra est, anteriore loco.* Cf. ἅπτεσθαι nr. 11. Legitur etiam ἑπομένων pro ἐπιγόνων. v. ἐπίγονοι. Confunditur item ἕπεσθαι c. ἐφέπεσθαι. v. ibi. it. c. πορεύεσθαι. v. supra nr. 2. a. et ὕστατος.

ἐπεσθίειν, *insuper edere.* Aπ. 3, 14, 3. μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον ἐπεσθίων, cum pane. §. 6. pro ἐσθίειν margg. habent ἐπεσθίειν.

ἐπευθύνειν, *dirigere quasi gubernaculo.* v. Vlit. ad Grat. Falisc. 272. K. 5, 32. ἐπευθύνειν οὐχ ἱκανὴ (scil. οὐρὰ τοῦ λαγῶ) τὸ σῶμα διὰ τὴν βραχύτητα. Pol-

Pollux 5, 71. habet ἀπευθύνειν.

ἐπεύχεσθαι, *vota s. preces addere*, it. *preces facere*, i. q. αἰτεῖσθαι. Π. 5, 1, 12. Κῦρος — ἐπεύξατο· ἀλλ' ὦ Ζεῦ, αἰτοῦμαί σε. 5, 4, 7. ἐπεύξατο· ἀλλ' ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις πολλὰ δοῖεν οἱ θεοί. 6, 4, 4. ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπεύξατο· ἀλλ' ὦ Ζεῦ δός μοι φανῆναι ἀξίῳ. c. inf. Π. 4, 2, 6. ἐπηύξατο θεοὺς — ἡγεῖσθαι, ἔπειτα δὲ αὐτὸς δυνηθῆναι χάριν, — ἀποδοῦναι. 8, 3, 13. in sacrificiis, Π. 8, 7, 1. ἔθυε, ὧδε ἐπευχόμενος· Ζεῦ — καὶ πάντες θεοί, δέχεσθε τάδε. in affirmando, A. 5, 6, 2. ἐπεὶ συμβουλεύειν ἐκέλευον, ἐπευξάμενος ὧδε εἶπεν. Fortassis h. l. verti possit *diis testibus adhibitis*.

ἐπέχειν et ἐπισχεῖν, ¶ 1) *cohibere, retinere*. Hesych: ἐπισχεῖν· κρατεῖν, ἢ κωλύειν. Thom. Mag. p. 341. ἐπέχω, τὸ κωλύω. c. gen. E. 6, 5, 14. hostes περιελάσαντες ἐπέσχον αὐτοὺς τῆς διώξεως. ¶ 2) omisso ἑαυτούς: *desistere, abstinere*. v. Thom. M. p. 339. a) ab itinere, c. gen. Π. 4, 2, 6. καὶ ὅπου ἂν ἀναπαύωνται καὶ ἐπισχῶσι τῆς πορείας. A. 3, 4, 22. b) a persequendo, Π. 1, 4, 23. ἐπέσχον. c) ab aedificatione, E. 6, 5, 4. ἐὰν ἐπίσχωσι τῆς τειχίσεως. §. 5. ¶ 3) *reprimere lacrymas*. Π. 5, 5, 5. ἐμπλησθῆναι δακρύων — ἐπισχὼν δὲ μικρὸν ἔλεξε. Sed possit etiam intelligi *suppresso sermone, cum paululum tacuisset*, vt omissus sit genitiuus τοῦ λόγου, qui additus est ap. Platonem in Lyside T. II. p. 210. extr. ¶ 4) *subsistere, warten*. E. 1, 6, 6. δύο ἡμέρας ἐπισχεῖν. Π. 5, 4, 17. Vlpian. ad Demosth. Philipp. I. ἐκ μεταφορᾶς τῶν προθυμουμένων ἵππων δραμεῖν καὶ ἐπεχομένων. v. Wetst. ad Act. 19, 22. ¶ 5) *differre actionem*. Ἀπ. 3, 6, 10. περὶ τοῦ πολέμου συμβουλεύειν — ἐπισχήσομεν. ¶ 6) *occupare, locum tenere*. Π. 6, 3, 8. οὗτοι ἐπέχουσιν ἀμφὶ τὰ τετταράκοντα στάδια. Olim legebatur ἀπέχουσι, quod defendit Zeun. dicens, ἀπέχειν idem significare posse. Sed ἐπέχουσιν ortum est a Leunclauio (nec displicet Moro), qui illud effinxit e lectione libri Camerarii ἔχουσι. Legitur etiam κατέχουσι. Saltem opus est verbo, quod significet *locum occupare*. v. sequentia. ¶ 7) *in potestate habere*. Σ.

Σ. 8, 1. Ἔρωτος — πάντα ἐπέχοντος.

ἐπήβολος, *qui assecutus est*. Etymol. M. ἐπίβολος· ἐπιτευκτικὸς, ἐπιτυχὴς, ἐγκρατὴς, ἀπὸ τῆς βολῆς καὶ τοῦ βάλλειν. ὃ σημαίνει τὸν τυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ. μεστῆκται γὰρ ἀπὸ τῶν πόῤῥωθεν ἐπιβολὴν ποιουμένων, ὥστε τυχεῖν. Deinde laudat exempla, in quibus omnibus scribitur ἐπήβολος. Tum sequuntur haec: Ξενοφῶν τετάρτῳ παιδείας· γίνονται κατὰ δύναμιν ἐπήβολοι. — ἔστι δὲ οὐ ποιητικὴ ἡ λέξις, ἀλλ' Ἀττική. In Xenophonte quidem non reperitur hic locus, etsi in Platone legitur παιδείας γίγνεσθαι κατὰ δύναμιν ἐπηβόλους. quem locum laudat Ruhnkenius ad Timaeum p. 85. qui hoc nomen simili modo explicat.

ἐπήκοος, ¶ 1) np. τόπος, *locus vnde vox loquentis ab aliis audiri potest*. A. 2, 5, 11. ἔστησαν εἰς ἐπήκοον. (pro quo Π. 4, 3, 2. ὅπου ἔμελλεν ἂν ἐξακούεσθαι τὰ λεγόμενα.) 3, 3, 1. καλεσάμενος τοὺς στρατηγοὺς εἰς ἐπήκοον, λέγει ὧδε. 4, 4, 3. προσελθόντες εἰς ἐπήκοον, ἠρώτων. 7, 6, 7. ἐν ἐπηκόῳ εἱστήκει. ¶ 2) *subiectus*. A. 7, 7, 17. οἱ νῦν σοι ἐπήκοοι γενόμενοι. Sed viri docti mutarunt in ὑπήκοοι.

ἐπήλυτος, *aduena*. Hesych: ἐπήλυτος· ἔποικος, προσήλυτος. O. 11, 4.

Ἐπήρατος, *Eperatus*. E. 2, 3, 7. Ephorus anno vndenigesimo belli Peloponnesiaci.

ἐπηρεάζειν, *infestum esse, contumelia afficere*, vel potius *petulanter* s. *contumeliose* s. *insolenter officere alicuius commodis*. v. Wass. ad Thucyd. 1, 26. vbi ex Aristotele docetur, ἐπηρεασμὸν esse ἐμποδισμὸν ταῖς βουλήσεσιν, οὐχ ἵνα τι αὐτῷ, ἀλλ' ἵνα μὴ ἐκείνῳ. Cf. Phauorin. Σ. 5, 6. ἡ ὑψηλὴ ῥὶς, ὥσπερ ἐπηρεάζουσα, διατετείχικε τὰ ὄμματα, np. ne videre possimus. c. dat. Aπ. 1, 2, 31. ἔγραψε, λόγων τέχνην μὴ διδάσκειν, ἐπηρεάζων αὐτῷ. v. ad h. l. Hindenb. Cf. Morus ad Isocr. paneg. 31. p. 62. qui vertit h. l. *insolenter tractare cupiens*. Aπ. 3, 5, 16. Athenienses ἀντὶ τοῦ συνεργεῖν ἑαυτοῖς — ἐπηρεάζουσιν ἀλλήλοις, *nocent*.

ἐπὶ, I.) c. gen. ¶ 1) *in*. De loco: A. 14, 4. ἐπὶ ξένης. etc. ¶ 2) *in*. De statu et conditione, in qua quis est: Aγ. 1, 37. ὅσον χρόνον ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ἔμεινε, *impe-*

perium tenebat. Cod. Harl. ἐπὶ τῇ ἀρχῇ. Λ. 11, 2. 13, 1. ἐπὶ στρατιᾶς. it. de obiecto, *an, bey,* Απ. 2, 3, 2. Sic fere 3, 9, 3. ¶ 3) *ad, apud.* A. 4, 3, 21. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ. Nisi hoc quoque loco est *in* (ipso flumine). ¶ 4) *in.* De motu ad locum: Π. 3, 3, 14. ἀναβάντας ἐφ' ἵππων ἐλάσαι. Quanquam genitiuus refertur etiam ad ἐλάσαι. (v. omnino ἀναβαίνειν nr. 1. a.) 4, 5, 17. ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτοντες. it. *versus,* vt nostrum *nach,* vel alias εἰς, Π. 5, 2, 15. extr. 5, 3, 16. extr. 6, 1, 15. 18. ἐπὶ Λυδίας. 7, 2, 1. ἐπὶ Σάρδεων. 7, 4, 8. A. 2, 1, 3. 6, 3, 15. E. 1, 2, 8. 1, 4, 4. 1, 6, 16. ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου φυγοῦσα. (§. 14. erat ἐπὶ Ἑλλήσποντον ὥρμησε, vbi tamen in margg. est ἐπὶ Ἑλλησπόντου.) §. 28. 2, 1, 11. ἀνήγοντο ἐπὶ τῆς Χίου. Nam hostes hanc insulam tenebant. 3, 3, 10. ἔπεμπον μοῖραν τοῖς ἐπ' Αὐλῶνος, *iis qui Aulonem proficiscebantur.* Intell. ἰοῦσι s. πεμφθεῖσι. Possit etiam h. l. reddi: *praefectis Aulonis,* vt vertit Goldhagen. 4, 1, 8. 5, 3, 6. bis. 7, 1, 19. 7, 5, 25. Sic dicitur ἐπ' οἴκου et ἐπ' οἶκον. v. οἶκος n. 4. ¶ 5) *contra.* E. 3, 4, 12. ἐπὶ Φρυγίας ἐπορεύετο. Sed Αγ. 1, 16. in multis libris legitur ἐπὶ Φρυγίαν. ¶ 6) De consilio s. potius *ad aliquid faciendum,* vt alias c. dat. vel acc. Απ. 3, 3, 2. ἡ ἀρχὴ, ἐφ' ἧς ᾕρησαι. ¶ 7) De tempore: Π. 1, 6, 19. p. 73. ἐπὶ τῶν πράξεων, *in rebus agendis, quando res gerendae sunt.* Codex Brodaei habet τὸ, *quod attinet,* pro ἐπί. p. 76. ἐπὶ τῶν ἡμετέρων προγόνων, *temporibus maiorum.* A. 6, 5, 6. ἐπὶ τοῦ πρώτου, np. ἱερείου. v. πρῶτος nr. 1. Λ. 13, 11. ἐπὶ φρουρᾶς, *tempore militiae.* Cf. infr. c. dat. n. 15. Πο. 6, 1. ἔτι ἐφ' ἡμῶν, *adhuc nostra aetate.* Hesych: ἐφ' ἡμῶν, ἐπὶ ἡμῶν· ἐν τοῖς χρόνοις ἡμῶν. Sic A. 1, 9, 7. ἐνί γε τῶν ἐφ' ἡμῶν. E. 4, 3, 9. (Αγ. 2, 9.) K. 1, 11. τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ, *homines suae aetatis.* Sic ἐπὶ κινδύνων, *tempore periculi,* si vera est lectio. v. ἐπικινδύνως. ¶ 8) De tempore imperii: *sub.* Π. 8, 4, 3. 8, 8, 8. 11. ἐπὶ Κύρου, *imperante Cyro.* E. 2, 3, 7. πρῶτος (Ἔφορος) ἐφ' οὗ ἤρξατο ὁ πόλεμος, *quo magistratum gerente.* 3, 1, 3. ἐπὶ τῶν τριάκοντα, *illo tempore, cum triginta tyranni domina-*

narentur. 3, 4, 7. ἐπ' Ἀθηναίων, *cum Athenienses summas* s. *imperium ciuitatum tenerent.* it. ἐπὶ Λυσάνδρου. 6, 1, 7. Similiter Π. 8, 7, 1. ἐπὶ τῆς αὐτοῦ ἀρχῆς, *ex quo coeperat regnare.* it. c. particip. E. 1, 2, 1. ἐπὶ Ἐφόρου ὄντος — Ἄρχοντος δὲ etc. 2, 1, 7. ἐπὶ Ἀρχύτου ἐφορεύοντος, ἄρχοντος δὲ etc. ¶ 9) *sub.* De imperio belli et ductu. Aπ. 3, 5, 10. τὸν πόλεμον τὸν ἐπ' ἐκείνου, *illo duce,* καὶ τὸν ἐφ' Ἡρακλειδῶν — καὶ τοὺς ἐπὶ Θησέως πολεμηθέντας. Iπρ. 1, 12. ἦν ἐπὶ σοῦ ἀναβῶ, *tuis auspiciis.* it. c. particip. Πο. 3, 7. πολλὰ ἐπὶ Λυσιστράτου ἡγουμένου — πολλὰ ἐπὶ Ἡγησίλεω. E. 3, 1, 7. ἐπὶ Λυσάνδρου ναυαρχοῦντος. ¶ 10) *sub.* K. 5, 30. ὠμοπλάτας — σκέλη τὰ ἐπ' αὐτῶν. ¶ 11) *super.* Π. 4, 1, 6. ἐφ' ἵππων νέονται. K. 5, 8. ὑπὸ παντί, ἐπ' αὐτῶν, ἐν αὐτοῖς, παρ' αὐτά. etc. ¶ 12) c. εἶναι, *praefectum esse.* A. 3, 2, 24. τίνας ἐπὶ τῶν πλευρῶν εἶναι, *commandiren.* ¶ 13) *de, propter.* v. γελᾶν, et ἐμβάλλειν nr. 12. ¶ 14) *circa.* A. 1, 5, 8. ψέλλια ἐπὶ τῶν χειρῶν. Marg. Steph. et 2 Codd. περὶ ταῖς χερσίν. cf. Π. 1, 3, 2. vbi est περί. ¶ 15) Denumero: i. q. εἰς vel nostrum *auf* vel Lat. *fere.* A. 7, 8, 7. τοῖχος ἦν ἐπὶ ὀκτὼ πλίνθων τὸ εὖρος. E. 2, 4, 8. 6, 4, 12. v. Duker. ad Thucyd. 7, 78. ¶ 16) De auctore, pro ἀπό. E. 5, 1, 33. ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου, εἰρήνη καλουμένη, *legato Antalcida facta.* ¶ 17) De conditione, vel de praesentia: *coram, in conspectu.* cf. Wesseling. ad Diod. Sic. 16, 93. et Doruill. ad Charit. p. 721. E. 6, 5, 38. p. 429. ἐπ' ὀλίγων μαρτύρων, *paucis testibus adhibitis* s. *admissis.* Similiter Πο. 3, 14. ἐπ' ἐγγυητῶν, *acceptis praedibus.* ¶ 18) De acie: Π. 2, 3, 9. ταξίαρχον ἄγοντα τὴν τάξιν ἐφ' ἑνός, *singulis singulos subsequentibus.* 2, 4, 1. 5. 3, 16. p. 298. A. 5. 2. 6. Sic ἐπὶ μιᾶς. v. εἷς nr. 8. Idem fere est ἐπὶ κέρως, *deinceps, alius post alium, longo ordine.* Dicitur etiam de integris cohortibus deinceps euntibus. A. 11, 8. E. 6, 2, 18. 7, 5, 22. etc. v. κέρας nr. 6. Sed ἐπὶ τεττάρων, *in quaternos, ita vt quaterni quaternos sequantur, ita vt altitudo sit quaternorum,* Π. 8, 3, 8. A. 1, 2, 15. E. 3, 4, 13. (vbi etiam est ἐπὶ πολλῶν, *multis*

tis eiusdem latitudinis ordinibus ſequentibus.) Eodem modo E. 2, 4, 24. 6, 2, 11. ἐπ' ὀκτὼ, *octoni*. E. 6, 5, 19. ἐπ' ἐννέα ἢ δέκα ἀσπίδων, *in nouenos vel denos*. ἀσπίδων enim dictum eſt pro ἀνδρῶν ἀσπίδας ἐχόντων. v. ἀσπὶς n. 3. Sed legitur etiam ſimul de fronte, Π. 2, 4, 2. τὸ μὲν μέτωπον ἐπὶ διακοσίων, *ad ducenos*, τὸ δὲ βάθος ἐφ' ἑκατὸν, *ad centenos*. A. 4, 8, 9. ἐπὶ ὀλίγων τεταγμένοι, *ita ordinati vt latior ſit acies, quam altior*. Aγ. 1, 25. ἐπὶ στοίχων ἰόντας, *per ſeries*. Similes formulae ſunt in βάθος, μέτωπον, φάλαγξ. Interdum ſic habet accuſatiuum. v. III, 10. ¶ 19) αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν, v. ἑαυτοῦ nr. 5. ἐπ' ἴσης, v. ἐπίσης. ¶ 20) Intelligi poteſt in genitiuo δείλης, τῆς ἡμέρας, et ſimilibus. ¶ 21) In var. lect. eſt pro ἐξ. v. ταμιεύεσθαι nr. 2. Permutatur etiam c. ἀπό. v. ἀρύειν. it. c. κατά. v. κατὰ c. acc. n. 10. II.) c. dat. ¶ 1) De loco: *in*. Π. 6, 3, 6. ἐπὶ ταύτῃ τῇ σκοπῇ. Margg. ἐπὶ ταύτης τῆς σκοπῆς. 7, 2, 3. μένειν ἐπὶ τοῖς ὅπλοις, *armatos manere*. 7, 4, 8. ἐπὶ τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ. A. 1, 8, 14. ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ. 3, 4, 26. 6, 5, 7. etc. ¶ 2) *in, quod attinet ad*. De obiecto, Π. 2, 1, 9. φιλότιμον ἐπὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις. O. 13, 9. τῇ γαστρὶ αὐτῶν ἐπὶ ταῖς ἐπιθυμίαις προσχαριζόμενος, *de iis quae venter cupit*. ¶ 3) τὸ ἐπ' ἐμοί, Π. 5, 4, 6. *quod ad me attinet*. τὸ ἐπὶ σοὶ, *tua opera*. A. 6, 6, 13. τὸ ἐπὶ τούτῳ. Additur εἶναι in hac formula, E. 3, 5, 8. p. 181. v. εἶναι nr. 16. c. Cf. de ſimili vſu infra nr. 20. c. In hac formula non niſi datiuum poni obſeruauit Duker. ad Thucyd. 4, 28. cf. Markland. ad Lyſ. p. 566. ¶ 4) *prope*. E. 5, 4, 59. ἐπεὶ δ' ἐπ' αὐτοῖς ἦσαν, *cum propius acceſſiſſent hoſtes*. Sic A. 7, 3, 17: ἦν ἥλιος ἐπὶ δυσμαῖς (all. δυςμὰς), *prope occaſum*. ¶ 5) *ad, apud, iuxta*. Π. 1, 3, 2. ἐπὶ θύραις. cf. θύρα n. 3. §. 10. ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ. 2, 3, 9. ἐπὶ τῇ θύρᾳ τῆς σκηνῆς ἐγένοντο. 2, 4, 18. 5, 3, 1. §. 16. p. 298. 7, 4, 5. 7, 5, 6. πύργους ἐπὶ τῷ ποταμῷ ᾠκοδόμει. A. 1, 2, 8. ἐπὶ ταῖς πηγαῖς. §. 13. 1, 4, 4. vbi Leuncl. ridicule vertit *ſupra*. 1, 7, 15. ἐπὶ τῇ τάφρῳ. In Leuncl. et Welſ. deeſt ἐπί. 4, 2, 4. 5, 3, 4. 6, 4, 3. v. θάλαττα. E. 1, 6, 19. ἐπὶ τῇ Μαλέᾳ, *ea parte qua Malea*

lea est. Aπ. 3, 5, 4. ἐπὶ Δηλίῳ. cf. ἔξοδος. θάλαττα. ¶ 6) *inter, apud.* Λ. 12, 5. ἐφ' ἑαυτοῖς, *inter se.* At v. ἑαυτῷ nr. 6. Aπ. 2, 1, 27. ἐπ' ἀγαθοῖς. Leuncl. minus bene: *bonorum gratia.* Huc referri potest Π. 4, 5, 15. p. 251. ἐπὶ πᾶσι παρεῖναι, *rebus omnibus interesse.* ¶ 7) *circa.* A. 7, 4, 2. ἀλωπεκίδας ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς. ¶ 8) *cum.* De coniunctione ciborum etc. Π. 1, 2, 11. κάρδαμον ἐπὶ τῷ σίτῳ. 6, 2, 10. Aθ. 2, 19. οὐ νομίζουσι τὴν ἀρετὴν αὐτοῖς πρὸς τῷ σφετέρῳ ἀγαθῷ πεφυκέναι, ἀλλ' ἐπὶ τῷ κακῷ, *cum damno coniunctam esse.* Nisi malis de euentu intelligere, Aπ. 3, 14, 2. 5. ¶ 9) *praeter.* Π. 4, 5, 14. πολλὰ χρήματα, καὶ ἄνδρες ἐπ' αὐτοῖς. 5, 5, 9. p. 330. ἀμελήσας τοῦ ὀργίζεσθαί σοι, ἐπὶ τούτοις πάλιν ἤτουν σε, *adeo, noch überdiess, sogar,* vel *postea.* A. 3, 2, 3. ἐπὶ τούτοις, *praeterea.* Hutch. *insuper.* Potest etiam verti: *de his rebus.* Aπ. 1, 2, 25. ἐπὶ πᾶσι τούτοις διεφθαρμένω. O. 9, 14. 15, 1. Iπρ. 8, 7. ἐπὶ τῇ τοῦ πολέμου νίκῃ, καὶ εὐδαιμονίᾳ οἱ θεοὶ τὰς πόλεις στεφανοῦσι. Possis etiam vertere *post partam victoriam.* Saltem Leuncl. non bene vertit *per.* Nam εὐδ. pendet a στεφ. ¶ 10) *ad.* De motu ad locum, siue potius *ad aliquid patiendum faciendumue,* vbi datiuus est pro accusatiuo. A. 1, 6, 10. ὅτι ἐπὶ θανάτῳ ἄγοιτο. Cf. λαμβάνεσθαι nr. 6. Sed 5, 7, 19. all. legunt ἄγεσθαι vel ἄγασθαι vel ἄρξεσθαι θανάτου, all. ἄγεσθαι θανάτῳ, Muretus vero ἄγεσθαι ἐπὶ θανάτῳ, quam emendationem Hutch. et Zeun. receperunt. Π. 3, 4. ἐπὶ ξενίᾳ καλεῖσθαι. Brodaeus sine causa coniicit ἐπὶ ξένια. Aπ. 1, 3, 5. ἐπὶ τούτῳ οὕτω παρεσκευασμένος ᾖει. Steph. et Reisk. volebant ἐπὶ τοῦτο vel ἐπὶ τοῦτον. 1, 7, 1. ὁδὸς ἐπ' εὐδοξίᾳ. Hic quoque Reiskio placebat accusatiuus, quem Ernesti recepit. 4, 4, 3. K. 6, 5. ἐξίτω ἐπὶ θήρᾳ. Ald. Steph. et Wells. ἐπὶ θήραν. Sic post καλὸς, Π. 1, 6, 19. p. 71. κατασκευὰς καλὰς ἐφ' ἑκάστῳ, *aptos ad singula efficienda.* cf. ἄγειν nr. 3. 6. γίγνεσθαι nr. 14. τρέπεσθαι. ¶ 11) *versus.* E. 7, 5, 9. ἡγεῖτο ἐπὶ Σπάρτῃ. ¶ 12) *ad.* c. verbo εἰπεῖν. Π. 3, 1, 21. ἐπὶ τούτοις εἶπε, *ad haec, his auditis.* A. 7, 3, 6. Hutchins.

Hutchinf. vertit *poſt haec*. Cf. nr. 16. b. ¶ 13) *contra*. Π. 1, 6, 19. p. 80. μηχανὰς, ἃς καὶ πάνυ ἐπὶ τοῖς μικροῖς θηρίοις ἐμηχανῶ. Cf. Απ. 3, 11, 18. ¶ 14) *erga*. Π. 8, 7, 3. p. 551. ὁπόσα ἐπ' ἀνδρὶ εὐδαίμονι νομίζεται, np. in funere. v. tamen nr. 15. ¶ 15) De tempore: *in, inter, apud*. Π. 1, 3, 11. ἐπὶ τῷ δείπνῳ, *tempore coenae*. 1, 4, 24. ἐπὶ τῇ θέᾳ τῇ αὐτοῦ, *cum ipſum videret*. Niſi malis *ad conſpectum ſui*. Poſſit etiam bene huc referri locus paulo ante nr. 14. allatus. A. 2, 2, 2. ἐπὶ τῷ τρίτῳ (σημείῳ), *cum tertium ſignum datum fuerit*. Λ. 13, 1. ἐπὶ φρουρᾷ. Vbi tamen Zeun. ex emendatione Leuncl. recepit ἐπὶ φρουρᾶς. Απ. 1, 5, 2. ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου γενόμενοι. Sic Απ. 2, 2, 8. ἐπὶ τῷ βίῳ παντί. Sed cf. βίος. ¶ 16) *poſt*. a) De tempore. Π. 5, 1, 12. ἐπὶ τούτοις, *poſtea*, cum antea tantum vnus locutus eſſet. A. 6, 1, 6. ἐπὶ δὲ τούτῳ. Antea bis eſt μετὰ τοῦτο. §. 7. ἐπὶ τούτῳ (cum Mantinenſes ſaltaſſent) ὁρῶν ὁ Μυσὸς ἐκπληττομένους αὐτούς. Hutchinſ. exponit *ſur cela, en ces entrefaites*, et conferri iubet Vigerum 9, 4. Sed fortaſſe rectius h. l. ἐπὶ referatur ad ἐκπλητ. E. 2, 1, 8. 4, 4, 9. τὴν ἐπὶ τῇ νυκτὶ ἡμέραν. cf. θύεσθαι n. 1. b) De ordine. in concione, Π. 2, 3. 4. Χρυσάντας μὲν οὕτως εἶπεν. ἀνέστη δ' ἐπ' αὐτῷ Φεραύλας. 6, 1, 6. 7. 8. 9. ἐπὶ τούτοις πᾶσιν ὁ Κῦρος εἶπε. 6, 3, 5. Cf. nr. 12. A. 3, 2, 3. c) in acie et exercitu v. Lamb. Bos ad Lucian. T. I. p. 626. Π. 2, 2, 2. στήσας τὸν λοχαγὸν πρῶτον, καὶ τάξας ἐπ' αὐτῷ ἄνδρα. 2, 3, 10. 5, 3, 16. p. 299. ſq. 6, 3, 11. p. 383. ſq. ἐπὶ τοῖς θωρακοφόροις — ἐπὶ τοῖς ἀκοντισταῖς — ἐπὶ τούτοις — ἐπὶ τοῖς πελτασταῖς. p. 385. ἐπὶ τοῖς πύργοις καὶ ἐπὶ ταῖς μηχαναῖς — ἐπὶ τοῖς σκευοφόροις. p. 386. 8, 3, 8. ſepties ἐπὶ δὲ τούτοις — bis μετὰ δὲ τούτους — ἐπὶ δὲ τούτοις. A. 6, 5, 7. ἐπὶ τῷ μέσῳ ἕπεσθαι, *aciem mediam ſequi*. Ibid. ſic eſt ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ. Cf. ἕπεσθαι nr. 2. a. Λ. 13, 7. E. 2, 4, 8. ἐτάχθησαν ἐπ' αὐτοὺς πελτοφόροι — ἐπὶ δὲ τούτοις οἱ πετροβόλοι. Leuncl. volebat etiam ἐπ' αὐτοῖς, quod recepit Schneiderus. Sic οἱ ἐπὶ πᾶσι, *qui in extrema acie ſunt*, qui alias nominantur ὀπισθοφύλακες. Π. 6, 3, 11. p. 384. τοὺς ἐπὶ πᾶσι

σι καλουμένους — ὃς τῶν ἐπὶ πᾶσιν ἄρχεις. p. 385. τοὺς ἐπὶ πᾶσι τεταγμένους. 7, 1, 17. E. 1, 1, 24. ¶ 17) ἐπί τινι εἶναι, *alicuius partes sequi, alicui addictum esse*. E. 6, 3, 6. p. 386. ἐπ' ἐκείνοις (Margg. ἐκείνης) γεγένηνται. Ita quidem exponunt h. l. interpretes, sed nobis videtur significare *illis subiectae fuerunt*, vt est ¶ 18) De potestate: Π. 1, 3, 12. ὁπόταν βούλῃ εἰσιέναι ὡς ἐμὲ, ἐπί σοι ἔσται, *penes te erit, tibi licebit*. Intell. ὡς ἐμὲ εἰσιέναι s. τοῦτο ποιεῖν. Cf. infra. 1, 6, 2. μὴ ἐπὶ μάντεσιν εἴης (all. perperam ἴῃς), *ne ab hariolis pendeas*. 4, 2, 7. μὴ ἡμᾶς ἐφ' ὑμῖν γενέσθαι, ἀλλὰ — ὑμᾶς ἐφ' ἡμῖν γενήσεσθαι. 4, 5, 8. ἐπιθυμοῦσι τὴν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας γενέσθαι ἐφ' ἑαυτοῖς. — φύλακας ἐπὶ τοῖς ἐφ' ἡμῖν γιγνομένοις, np. *praeda, quae in nostram potestatem venit*. 6, 2, 11. p. 372. τοὺς ἐφ' ὑμῖν, *qui vobis parent*. vbi tamen Hutch. et Zeun. praeferunt lectionem ὑφ' ὑμῖν. A. 1, 1, 4. μήποτε ἔτι ἔσται ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ. Cod. Eton. ὑπὸ τῷ ἀδ. 3, 1, 10. 12. 24. 5, 5, 10. 5, 8, 7. E. 5, 3, 27. 7, 4, 34. it. c. inf. de facultate et potestate aliquid faciendi, A. 5, 5, 10. ὅπως — ἐφ' ἡμῖν ᾖ κομίσασθαι ὅταν βουλώμεθα, *liceat*. E. 2, 3, 21. 3, 1, 9. 3, 2, 10. Aπ. 2, 6, 36. Cf. supra Π. 1, 3, 12. vbi infinitiuus omissus est. Caeterum imitatur hunc praepositionis vsum Ouidius met. 7, 24. *in dIs est*, h. e. *penes deos, in deorum potestate*. ¶ 19) οἱ ἐπί τινι, *qui curam alicuius rei gerunt, qui custodiunt aliquid, qui alicui negotio praefecti sunt*. Π. 2, 4, 17. p. 137. τὸν ἐπὶ ταῖς ἄρκυσι, scil. τεταγμένον, h. e. ἀρκυωρόν. 6, 3, 11. p. 385. ἄρχεις τῶν ἐπὶ ταῖς μηχαναῖς. p. 386. ὁ ἄρχων τῶν ἐπὶ ταῖς καμήλοις ἀνδρῶν. A. 1, 4, 2. νῆες, καὶ ἐπὶ ταύταις ναύαρχος. 4, 1, 10. οἱ ἐπὶ τούτοις ὄντες. 4, 4, 12. καταλιπόντες φύλακας, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοῖς μένουσι. E. 1, 5, 6. καταλιπὼν ἐπὶ ταῖς ναυσὶν Ἀντίοχον. Sic Π. 1, 2, 5. ἄρχοντες ἐφ' ἑκάστῳ — εἰσι. 3, 3, 24. p. 193. ἄρχοντας ἐπὶ τούτοις γενέσθαι, *constitui*. O. 20, 19. οἱ πράττοντες ἐφ' ὥπερ τεταγμένοι εἰσί. Cf. ἐπιτάττειν nr. 1. et τάττειν nr. 13. sq. ¶ 20) De consilio et causa: a) *propter, ad, propterea quod*. Π. 1, 3, 14. ἐπὶ μιᾷ ποτε δίκῃ πληγὰς ἔλαβον, *propter sen-*

sententiam a me latam. 2, 3, 5. p. 119. ἐπ' αὐτῷ τούτῳ παιόμενος, *hanc ipsam ob causam.* 2, 4, 8. ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς — φθονήσαντας. 4, 5, 7. ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἀγαθοῖς, *ob res adeo secundas.* Hic reddi etiam possit *pro.* E. 4, 4, 15. ἐπὶ Λακωνισμῷ φεύγειν. Απ. 3, 6, 16. ἐπὶ τοῖς τοιούτοις, *propterea.* 3, 14, 2. ter. Sic post verba γελᾶν, ἐπαινεῖν, φρονεῖν, φυσᾶν, etc. c. inf. Απ. 3, 14, 7. ἐπὶ τῷ ταῦτα ἐσθίειν. b) *propter, propterea vt, eo consilio, ea spe* etc. Π. 1, 5, 7. p. 55. ἐπὶ τούτῳ (ἐπαίνῳ) πάντα πόνον ὑποδύεσθαι. 1, 6, 19. p. 76. ἐπὶ ἀγαθῷ, *vtilitatis causa.* p. 80. ἐπὶ τούτῳ, *propterea.* 2, 2, 5. ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει. Cf. κέρδος. 6, 2, 5. οὓς ἔπεμπόμφει ἐπὶ κατασκοπῇ, *vt specularentur.* Margg. κατασκοπήν. Aliud eiusmodi exemplum v. in v. κατασκοπή. 7, 4, 5. ἐπὶ τῇ Κύρου δίκῃ, *vt Cyrus de ea re iudicaret.* A. 1, 3, 1. μισθωθῆναι οὐκ ἐπὶ τούτῳ ἔφασαν. Leuncl. perperam: *aduersus.* 2, 4, 3. ἐπὶ πολέμῳ, *inferendi belli causa, bellum illaturi.* 2, 5, 3. p. 114. οὐκ ἐπὶ τούτῳ ἤλθομεν. vbi all. malunt ἐπὶ τοῦτο. 4, 4, 11. ἐπὶ τίνι, *cur.* 7, 6, 13. 14. μὴ βεβαιῶ τὴν πρᾶξιν, ἐφ' ᾗ ἐδωροδοκούμην, *quam vt perficerem.* 7, 7, 23. ἐπὶ τοῖς στρατιώταις, *militum nomine.* E. 2, 2, 12. ἐπὶ τίνι λόγῳ, *quam ob causam, quibus instructi mandatis.* 3, 2, 16. μὴ χρηστηριάζεσθαι τοὺς Ἕλληνας ἐφ' Ἑλλήνων πολέμῳ, *de bello contra Graecos gerendo.* 4, 2, 1. 4, 8, 17. 24. bis. Απ. 2, 3, 19. O. 14, 4. vbi Leuncl. non male: *de.* 20, 13. Σ. 1, 5. ἐπὶ σοφίᾳ, *sapientiae discendae (docendae) causa.* Casus interdum permutantur: Π. 3, 1, 3. margg. habent ἐπὶ δίκῃ κατ αβαίνειν pro δίκην. Contra E. 1, 4, 5. ἀνήχθη ἐπὶ κατασκοπὴν pro κατασκοπῇ. Possit etiam ex nr. 8. huc referri Αθ. 2, 19. Sic ἐπ' ἀγαθῷ, ἐπὶ βλάβῃ, ζημίᾳ, κακῷ, πλεονεξίᾳ, ὠφελείᾳ. v. suis locis. Sic post θύεσθαι, ἱερὰ γίγνεται, etc. c) c. artic. Π. 1, 4, 12. τὸ ἐπὶ σοί, *quia tu non vis.* Possit etiam ad n. 18. referri, et verti: *quod in tua potestate erat, quod tu facere poteras.* d) ἐφ' οἷς et ἐφ' ᾧ, *quo consilio, quibus de causis.* Π. 3, 3, 18. ὑπομιμνήσκειν, ἐφ' οἷς ἐτρεφόμεθα ὑπὸ Κυαξάρους. 8, 6,

6, 1. 8, 8, 11. οὐδὲ τοῖς ἅρμασιν ἔτι χρῶνται, ἐφ' ᾧ Κῦρος αὐτὰ ἐποιήσατο, *eo consilio quo, ad eos vsus ad quos.* Margg. ἐφ' ὧν. Απ. 1. 6, 5. Sed dicitur ἐφ' ᾧ etiam pro ὅπως s. ἵνα. v. nr. 21. d. ¶ 21) De conditione: a) Π. 3, 2, 11. ἐπὶ τούτοις ἔδοσαν καὶ ἔλαβον τὰ πιστά, *his conditionibus.* Sic A. 5, 4, 5. et Π. 4, 6, 5. 8, 6, 4. ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις ἰέναι. Πο. 4, 19. ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς, *iisdem sub conditionibus.* E. 6, 5, 5. 7, 4, 11. cf. σπένδειν, εἰρήνην ποιεῖσθαι. Sic b) ἐφ' οἷς, *quibus sub conditionibus.* c. indic. Π. 1, 6, 11. ἴσασι γάρ, ἐφ' οἷς αὐτοὺς Κυαξάρης ἄγεται συμμάχους. Lamb. Bos intelligi iubet συμβολαίοις. A. 7, 6, 32. c. opt. E. 2, 2, 13. ἀπήγγελον — ἐφ' οἷς οἱ Λακεδαιμόνιοι ποιοῖντο τὴν εἰρήνην. Paulo aliter c. indic. Αγ. 1, 4. οὐ μειζόνων ὠρέχθησαν, ἢ ἐφ' οἷςπερ — βασιλείαν παρέλαβον, *quam ea, sub quibus.* Sed c) ἐφ' ᾧ est *ea conditione vt.* Suidas explicat: ἐπὶ τούτῳ. c. inf. A. 4, 2, 12. ἀποδώσειν, ἐφ' ᾧ μὴ καίειν τὰς κώμας. 4, 4, 3. Πο. 4, 14. c. inf. et acc. E. 2, 2, 12. ἐποιοῦντο εἰρήνην, ἐφ' ᾧ — καθελόντας — Λακεδαιμονίοις ἕπεσθαι. it. d) pro simplici *vt,* i. q. ἐπὶ τῷ, interprete Hutchinsono. c. inf. A. 6, 6, 13. ἄρχειν — ἐφ' ᾧ τε πλοῖα συλλέγειν. c. inf. et nominat. Αγ. 4, 1. ἀλλότρια ἀποστερεῖν, ἐφ' ᾧ κακόδοξος εἶναι, *quo fiat vt.* c. fut. Σ. 4, 35. ἐφ' ᾧ πλείονα κτήσονται. Cf. nr. 20. extr. Dicitur etiam e) ἐφ' ᾧ τε, *ea conditione vt.* v. Bergler. ad Aristoph. p. 80. c. inf. E. 2, 3, 8. αἱρεθέντες ἐφ' ᾧ τε ξυγγράψαι νόμους. 3, 5, 1. 7, 4, 10. it. post ἐπὶ τίσιν, E. 3, 1, 17. ἐπὶ τίσιν ἂν ξύμμαχος γένοιτο. ὁ δ' ἀπεκρίνατο, ἐφ' ᾧ τε ἐᾷν. vbi marg. Leuncl. omittit τε. it. post εἰ μή, E. 3, 5, 17. ὅτι οὐκ ἂν ἀποδοῖεν — εἰ μὴ ἐφ' ᾧτε ἀπιέναι. it. sequente δέ, E. 2, 4, 28. διήλλαξαν, ἐφ' ᾧ τε εἰρήνην μὲν ἔχειν, ἀπιέναι δέ. sequ. καί, E. 5, 2, 12. p. 298. sequ. τε, E. 6, 3, 7. vbi tmesis est in ᾧτε. ¶ 22) De pretio. v. πόσος. In var. lect. permutatur c. ἐν. v. ἐν nr. 8. 12. 17. c. it. c. εἰς. v. παρεῖναι nr. 1. it. c. ὑπό. v. ὑπὸ c. dat. nr. 1. b. et nr. 3. it. c. διά. v. διὰ c. acc. nr. 1. a. III.) c. accus. ¶ 1) *in, ad.* De motu ad locum. Π. 3, 1, 2. διεδίδρασκον ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ — ἐπὶ λόφον τινὰ καταφεύγει. A.

A. 1, 4, 11. 2, 4, 7. ἐπὶ τὰς μελίνας. 4, 7, 13. 17. 5, 1, 1. πορείᾳ μέχρι ἐπὶ θάλατταν — ἐπὶ (2 codd. εἰς) Τραπεζοῦντα ἀφίκοντο. E. 1, 2, 4. 3, 4, 15. ἐπορεύετο ἐπὶ τὴν θάλασσαν. 6, 5, 21. ἀφῆκεν ἐπὶ τὰς ἑαυτῶν πόλεις. cf. εἶναι nr. 4. ὁρμᾶσθαι nr. 1. et ἐξικνεῖσθαι, etc. c. inf. metaphorice, Π. 1, 6, 18. ἐπὶ τὸ ἀνάγκῃ πείθεσθαι, *vt coactus quis pareat*, αὕτη ἡ ὁδός ἐστιν· ἐπὶ δὲ τὸ — ἑκόντας πείθεσθαι, ἄλλη συντομωτέρα ὁδός. §. 19. p. 72. ¶ 2) *ad, versus.* Aπ. 3, 5, 13. ἡ πόλις ἐπὶ τὸ χεῖρον ἔκλινεν. De formulis ἐπὶ δόρυ et ἐπ' ἀσπίδα v. suis locis. E. 6, 5, 32. ἐπορεύετο τὴν ἐφ' Ἕλος. ¶ 3) *contra.* Π. 1, 4, 15. ἁμιλλώμενος ἐπὶ τὰ θηρία. 1, 5, 3. ἐπὶ ἓν ἕκαστον τῶν ἐθνῶν ἰόντας. 2, 4, 10. 3, 2, 4. 4, 5, 6. 5, 5, 6. 6, 2, 9. 6, 4, 5. p. 392. 7, 5, 9. A. 1, 1, 11. 1, 2, 4. 17. 1, 4, 14. 2, 1, 4. 2, 3, 12. Aγ. 1, 16. v. supra c. gen. nr. 5. §. 33. Λ. 14, 6. E. 2, 1, 11. 3, 1, 1. 6. 3, 4, 27. 7, 1, 31. 7, 4, 14. Ιερ. 4, 3. bis. K. 6, 17. lepus ἀναΐξας ἐφ' αὐτὸν ὑλαγμὸν ποιήσει τῶν κυνῶν, *incitabit contra se.* cf. δύναμις nr. 3. ἔρχεσθαι nr. 7. ἄγειν nr. 2. ἰέναι nr. 11. et συνίστασθαι et alia verba militaria. ¶ 4) *per.* E. 4, 4, 18. μὴ ἐπὶ τὰ μακρὰ τείχη, ἃ διῄρητο, ἔλθοιεν. Steph. coniiciebat κατὰ, Leuncl. ἐπεί, omisso ἃ ante διῄρητο. ¶ 5) Pro ἐν. v. Abresch. dilucc. Thuc. 4, 28. A. 4, 1, 15. ὁδὸς ὀρθία. καὶ ἐπὶ ταύτην (Cod. Paris. (ταύτῃ) ὁρᾶν ἔξεστί σοι ὄχλον. 6, 5, 15. τὰ δόρατα ἐπὶ τὸν δεξιὸν ὦμον ἔχειν. Cf. εἶναι nr. 30. d. ἱστάναι nr. 9. οἰκοδομεῖν. Sic fere E. 7, 1, 19. ἀπετέμνοντο αὐτὸν ἐπὶ στενὸν τῆς ὁδοῦ. it. Π. 1, 6, 19. p. 73. ἐπὶ ταῦτα δεῖ μᾶλλον συμπαρομαρτεῖν. K. 13, 10. γιγνώσκονται ἐπὶ τὰ βελτίω — ἐπὶ τὰ χείρω. v. γιγνώσκειν nr. 2. Fortassis etiam verti potest *in meliorem partem — in peiorem.* ¶ 6) *ad, apud.* Π. 3, 3, 8. ἐπὶ τὰς θύρας. §. 29. ἐπὶ τὰς εἰσόδους. cf. δεξιός. ¶ 7) *circa.* Π. 7, 5, 1. περιέστησε πᾶν τὸ στράτευμα ἐπὶ τὴν πόλιν. §. 24. κύκλῳ ἐφύλαττον ἐπὶ τὰ βασίλεια. v. tamen κύκλος nr. 6. Sic Π. 7, 4, 5. pro περὶ Ἑλλήσποντον in margg. est ἐπὶ Ἑλ. At debebat glossema esse παρὰ, quia ἐπὶ iam praecedit. K. 9, 13. ἐπὶ τὴν στεφάνην. Steph. recte emendat περὶ τ. Cf. παριέναι nr. 1. ¶ 8) De tem-

tempore: *per*. Π. 5, 2, 2. ἐπ' ἀνθρώπων γενεὰν (all. γενεᾶς, all. γενεὰς), *durante vna hominum aetate*. 6, 6, 20. ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Πο. 1, 4. ἐπ' ἐνιαυτὸν, *vno anno*. ¶ 9) De numero vel distantia loci, Π. 7, 5, 5. πλεῖον ἢ ἐπὶ δύο στάδια, *fere duo*. A. 1, 7, 12. Cf. εἶναι n. 30. c. ¶ 10) De acie. Vbi vsitatius habet genitiuum. v. ibi nr. 18. Π. 7, 5, 2. ἐπὶ διπλάσιον τὸ βάθος γιγνόμενοι, *aciei altitudine fere duplicata vtentes*. Ergo §. 1. recte habet lectio: ἀνάγκη ἐπ' ὀλίγον τὸ βάθος γενέσθαι τὴν φάλαγγα. vbi margg. τῆς φάλαγγος. A. 4, 8, 9. ἐπὶ πολλοὺς τεταγμένοι, Hutchinsono interprete sunt, *quorum ordines maiore numero a fronte ad extremam aciem porriguntur*. cf. βάθος et παρατάττειν. ¶ 11) De imperio, Π. 4, 5, 19. ἐπὶ τοὺς πεζοὺς καθιστάναι, *peditibus praeficere*. E. 3, 4, 20. Ξενοκλέα ἔταξεν ἐπὶ τοὺς ἱππεῖς. ¶ 12) *ad efficiendum*. Π. 6, 2, 11. p. 372. τὰ ἀναγκαιότατα ὄργανα ἐπὶ ταῦτα πάντα. ¶ 13) De consilio faciendi aliquid et de caussa: *ad, propter, caussa*. Π. 1, 2, 9. ἐξίῃ ἐπὶ θήραν, *venatum*. E. 2, 3, 22. ἐκάλεσε τοὺς ἕνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην, *ad comprehendendum*. Απ. 2, 3, 10. κοινὸν ἐπ' αὐτὸν μηχανᾶσθαι, *vt eum amicum tibi reddas*. O. 3, 7. 8, 11. ἐπὶ θέαν, *spectatum*. 20, 18. ἐφ' ὅπερ ὥρμηται, *cuius caussa*. All. legunt ἐφ' ᾧπερ, quam lectionem Bach. recte defendit. cf. καλεῖν nr. 5 et γελᾶν. Inprimis saepe sic est post verba ἔρχεσθαι, ἥκειν, θέειν, πέμπειν, et similia. v. Valckenar. ad Herodot. 7, 193. Π. 1, 2, 6. ἐπὶ τοῦτο ἔρχονται, *huius rei caussa*. 1, 6, 12. p. 64. πρός σε ἦλθον ἐπ' ἀργύριον, *ad petendam pecuniam*. §. 19. p. 80. ἐπὶ τὰς ὄρνιθας — ἐπορεύου. 4, 5, 12. p. 247. πέμπων ἐπὶ στράτευμα, *ad arcessendum exercitum*. 5, 3, 7. ἐπὶ στράτευμα ἀπέρχονται. 6, 1, 18. ἐλθεῖν ἐπὶ τοῦτο. 6, 3, 4. παρεληλύθοιεν ἐπὶ χιλὸν — ἐπὶ ξύλα. 7, 2, 5. A. 5, 1, 4. 5. 6, 2, 2. 7, 6, 2. 3. Aθ. 1, 16. πλεῖν ἐπὶ δίκας. Π. 3, 1, 3. ἐπὶ δίκην καταβαίνειν, *ad caussam dicendam*. E. 1, 6, 6. πέμψας ἐς Λακεδαίμονα ἐπὶ χρήματα, pro quo §. 7. est χρήματα ἄξοντας. 5, 4, 56. Απ. 2, 3, 13. O. 2, 15. ἐπὶ πῦρ ἐλθόντος σου, *ad ignem petendum*. Paulo post

post est ὕδωρ παρ' ἐμοῦ αἰτοῦντι — ἐπὶ τοῦτο ἤγαγον. Alia sunt in εἰσιέναι, ἐκπέμπειν, ἐξιέναι, ἐξορμᾶσθαι, ἐπικύπτειν, ἥκειν, πλεῖν, πορεύεσθαι, τάττειν nr. 12. sq. et 19. στρατεύεσθαι nr. 1. c. inf. Λ. 14, 6. ἐπὶ τὸ διακωλύειν. ¶ 14) ἐπὶ πόδα, *pedetentim*. Π. 7, 5, 3. ἐπὶ πόδα ἀπιέναι, *paulatim pedem referre, ita tamen, vt*, quod Zeunius monet, *os sit hosti aduersum*. A. 5, 3, 2. ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν. E. 2, 4, 23. cf. ἀναχάζεσθαι. ¶ 15) ἐπὶ et ἔτι permutantur in libris. v. ἄχθεσθαι nr. 4. et ἐπαισχύνεσθαι, et ἐπικαταλαμβάνειν, et ἐπίπροσω, et φέρειν nr. 4 Sic Π. 1, 6, 19. p. 76. pro ἔτι δὲ προβὰς ταῦτα ἐδίδασκε, Zeun. ex Cod. Guelf. et Philelph. edidit καὶ ἐπί γε ταῦτα ἐδίδασκεν, h. e. *et praeterea*, omisso participio προβὰς, quod pro scholio habet. Cf. ἔτι. Permutantur item ἐπὶ et πρὸς, v. ἐκφέρειν nr. 4. et θάλαττα, et πρὸς c. acc. nr. 3. it. ἐπὶ et παρά. v. θάλαττα. it. ἐπὶ et περί. v. paulo ante nr. 7. it. ἐπὶ et εἰς. v. εἰς nr. 19. c. et supra nr. 1. et πρανὴς nr. 1. ¶ 16) Non raro omittitur, vt Π. 1, 6, 19. p. 72. ante τό τε — φαίνεσθαι. p. 82. ante στενάς. O. 19, 2. ante ὁπόσον βάθος. etc. Sic ἄγειν τὰ ὄρη, τὴν ὁδὸν etc. v. ἄγειν nr. 2. et 12. Sic Π. 2, 4, 13. προέπεμπε τὴν ἐπὶ τὰ φρούρια ὁδόν. ¶ 17) ἐπὶ πολὺ et ἐπὶ τὸ πολὺ, iunctim et separatim scripta, ἐπὶ μακρὸν, ἐπὶ μικρὸν, ἐπὶ δόρυ, ἐφ' ὅσον, ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα, ἐπὶ πλεῖον, ἐπὶ τὸ δυνατὸν, *si potest fieri*, v. in πολὺς, μακρὸς, μικρὸς, δόρυ, ὅσος, θάτερα et ἕτερος, πλείων, δυνατός.

ἐπιβαίνειν, ¶ 1) *calcare pedibus*. c. gen. Π. 3, 3, 27. οἱ Πέρσαι ἐπέβησαν τῶν ἀφιεμένων (ab hostibus) βελῶν. ¶ 2) *conscendere*. Thom. Mag. ἀναβαίνω ἵππον, οὐκ ἐπιβαίνω. ἐπιβαίνω δὲ νεώς. c. ἐπὶ est E. 3, 4, 1. ἐπιβὰς ἐπὶ τὸ πλοῖον. ¶ 3) *ingredi in fines alienos* vel *hostium*. c. gen. E. 2, 3, 18. p. 99. ἐπιβαίνειν ποι τῆς χώρας. 3, 5, 17. εἰ καὶ μικρόν τις τῶν χωρίων του (margg. πον) ἐπιβαίη, np. e via. 7, 4, 6. τῆς Λακωνικῆς οὐκ ἐπέβαινον ἐπὶ πολέμῳ. ¶ 4) *bello aggredi*. c. dat. Π. 5, 2, 12. ἐπιβῆναι σὺν ἡμῖν τῷ Ἀσσυρίῳ.

ἐπιβάλλειν, ¶ 1) *iniicere, imponere*. A. 3, 5, 6. ἐπιβαλῶ ὕλην. K. 9, 16. τῆς γῆς (np. τι) ἐπιβαλεῖν

ἐπ' αὐτά. 10, 7. ἐπιβάλλοντα τοὺς βρόχους ἐπὶ ἀποσχαλιδώματα. ¶ 2) *indere.* K. 6, 7. ἐπὶ δ' ἄκρας (σχαλίδας retis) τοὺς βρόχους ἐπιβαλλέτω. Sic §. 9. ἐπὶ ἄκρας (σχαλίδας) ἐπιβάλλων τοὺς ἐπιδρόμους. ¶ 3) *infligere, infligi iubere.* Λ. 2, 9. Lycurgus πληγὰς ἐπέβαλλε τῷ ἁλισκομένῳ. Sic ἐπιβάλλειν ἐπιβουλὴν vel ἐπιβολὴν, v. ἐπιβουλή. Etymol. M. τέτακται δὲ τὸ ἐπιβάλλειν καὶ ἐπὶ τοῦ ζημιοῦσθαι, καὶ ἐπιβολὴ ζημία ὠνόμασται. ¶ 4) ἐπιβεβλημένοι dicuntur τοξόται, *qui sagittas neruis imposuerunt,* i. e. *parati.* A. 4, 3, 21. 5, 2, 10. τοὺς τοξότας ἐπιβεβλῆσθαι ἐπὶ ταῖς νευραῖς (2 codd. πλευραῖς), ὡς — τοξεύειν δεήσον. Hutch. in his intelligi iubet τὰ τοξεύματα.

ἐπιβάτης, ¶ 1) *epibata.* (Hirt. bell. Alex. 11.), *miles classiarius,* qui non tantum vehitur naui, sed etiam ex ea pugnat. v. Duker. ad Thucyd. 6, 43. qui ex Eustathio et Thoma Mag. in v. ἐπίκωποι (Cf. Harpocrat. Etymol. M. et Suid.) demonstrat, ἐπιβάτας olim quidem dictos fuisse rectores nauis, vel τοὺς ἐπ' ἀλλοτρίας νεὼς τὸν πλοῦν ποιουμένους, διδόντας ναῦλον, Attice vero τοὺς ἐνόπλους τε ὄντας καὶ παρεσκευασμένους εἰς μάχην, vt Thomae verbis vtamur. E. 1, 1, 19. 21. distinguuntur a κυβερνήταις, 1, 6, 13. 5, 1, 11. (vbi genitiuus τῶν νεῶν additus est, vt 4, 8, 29. ἀπὸ τῶν νεῶν.) et 7, 1, 3. a nautis et remigibus, et 1, 2, 4. ab equitibus atque peltastis. Commemorantur etiam E. 4, 8, 28. et 6, 2, 14. ¶ 2) Videtur etiam dux inferior ita vocari. E. 1, 3, 11. Ἡγησανδρίδας, ἐπιβάτης ὢν Μινδάρου. Leuncl. et Brodaeus emendare volebant ἐπιστάτης. Sed non opus est, modo nomen ἐπιβάτης in vniuersum explicetur de *nauta* s. *qui naui vehitur, qui est in classe.* Cf. Ἡγησανδρίδας.

*ἐπιβιάζεσθαι, *vi capere, aperta vi agere.* Π. 3, 1, 11. vbi tamen plures legunt ἀποβιάσασθαι. (E. 6, 1, 4. p. 363. simpliciter est βιάζεσθαι.)

ἐπιβοᾷν, *allatrare.* K. 6, 19.

ἐπιβοήθεια, *subsidium in vltimo agmine, auxilium.* Π. 5, 4, 20.

ἐπιβοηθεῖν, *auxilium ferre.* E. 5, 4, 12. 7, 2, 19. 7, 4, 15. 30. c. dat. A. 6, 5, 6. ἐπιβοηθήσοντες τῇ Φα-

φάλαγγι. c. ἐπὶ, E. 7, 5, 24. μὴ ἐπιβοηθῶσιν — ἐπὶ τὸ ἐχόμενον. Legitur etiam pro παραβοηθεῖν. v. ibi.

ἐπιβολὴ, v. ἐπιβουλή.

ἐπιβουλεύειν, ¶ 1) *insidiari, insidias struere.* Iπ. 5, 3. τὸ ἐπιβουλεύειν — ἐξαιρεῖ τῶν ἵππων. Camerar. *subitas inuasiones.* Iππ. 7, 13. σκοποῖς — ἐπιβουλεύοντα, cum speculatoribus, np. speculando et occasionem captando. c. dat. Π. 5, 4, 3. ὁ ἐπιβουλεύων τῷ Γαδάτᾳ παίει αὐτόν. 6, 1, 12. A. 1, 1, 3. ὡς ἐπιβουλεύοι αὐτῷ. §. 6. 2, 6. 12. τοῖς — κτήμασιν οὐκ ἐπεβούλευε. E. 2, 3, 16. §. 18. p. 96. 5, 4, 34. c. inf. *insidiose cogitare,* A. 5, 6, 16. ἐπεβούλευέ με διαβάλλειν πρὸς ὑμᾶς. Σ. 4, 52. Passiuum: *insidiis peti.* Π. 7, 5, 26. p. 456. οὐ γὰρ ἐπιβουλεύσαντες — ἀλλ' ἐπιβουλευθέντες. 8, 7, 3. p. 544. rex debet ἐπιβουλεύειν καὶ ἐπιβουλεύεσθαι, *insidiis expositus esse.* Αγ. 8, 1. βασιλείας — οὐκ ἐπιβουλευομένης, ἀλλ' ἀγαπωμένης. E. 1, 4, 6. 1, 7, 10. p. 55. Ιερ. 7, 10. Aπ. 4, 2, 35. Sed τὰ ἐπιβουλευόμενα Ιππ. 9, 8. sunt *insidiae*, vt recte vertit Camerarius. ¶ 2) *res nouas moliri in re publica.* Aϑ. 1, 15. E. 2, 3, 17. p. 94. τοῦτον ὑπάγομεν καὶ ὡς ἐπιβουλεύοντα, καὶ ὡς προδιδόντα. Idem p. 91. nominatur ἐχθρὸς καὶ προδότης. Hesych. et Phauorin: ἐπίβουλος · ἐχθρός. ¶ 3) *deliberare.* Π. 1, 4, 13. ἐπιβουλεύσας, ὅπως ἂν — εἴποι. Marg. Leuncl. πῶς ἄν. Fortassis non male. v. βουλεύεσθαι, inprimis nr. 3.

ἐπιβουλεύεσθαι. Fut. med. pro fut. pass. Π. 5, 4, 16. αὐτοὶ ἐπιβουλευσόμεθα καὶ ὁ οἶκος, *nobis et domui insidiae struentur.* 6, 1, 7. περὶ τῶν Φρουρίων ὡς ἐπιβουλευσομένων πράγματα εἶχον. All. ἐπιβουλευομένων. Fortassis haec lectio profecta est ab eo, qui formam mediam pro passiua ferre non posset.

ἐπιβουλὴ, ¶ 1) *insidiae.* Iungitur cum παρασκευὴ de apparatu belli, Π. 1, 5, 4. et cum δόλος A. 5, 6, 16. c. πρὸς, *contra.* A. 1, 1, 8. οὐκ ᾔσθάνετο τῆς πρὸς ἑαυτὸν ἐπιβουλῆς. c. ἐκ et ἀπὸ, Ιερ. 1, 38. ἐπιβουλαὶ ἐξ οὐδένων πλέονες — ἢ ἀπὸ —. ¶ 2) ἐξ ἐπιβουλῆς. A. 6, 4, 5. τὸ ἐλθεῖν ἐνταῦθα ἐξ ἐπιβουλῆς εἶναι βουλομένων — *insidiose fieri ab iis, qui.* ¶ 3) *coniuratio in ciuitate.* E. 3, 3, 4. 5. ¶ 4) E. 1, 7, 1. Ἀρχέδημος

Ἐρασι-

Ἐρασινίδῃ ἐπιβουλὴν ἐπιβαλὼν, κατηγόρει ἐν δικαστηρίῳ. Portus in indice exponit: *per insidias aggressus.* Sed multi viri docti, vt iam Brodaeus, et deinde Taylor. ad Lyſ. p. 115. et Markland. ad eund. p. 575. legunt ἐπιβολὴν, et oſtendunt, ἐπιβολὴν eſſe *mulctam a magiſtratu impoſitam, re nondum ad iudices delata,* (v. Poll. 8, 51. it. 6, 176. quo vtroque loco dicit ζημίας ἐπιβολήν. Cf. 8, 21.) et ſaepe ſic dici ἐπιβάλλειν ἐπιβολὴν, etiam ſimpliciter ἐπιβάλλειν. cf. Harpocrat. qui ἐπιβολὴ explicat nomine ζημία, vbi Valeſius laudat Suidam et Schol. ad Ariſtoph. Veſpp. 766. Add. Heſych. et Etymol. M. in v. ἐπιβάλλειν, it. Doruill. ad Char. p. 34. qui docuit, ἐπιβουλὴν et ἐπιβολὴν ſaepe inter ſe permutari. Iam cum in loco Xenophontis de accuſatore agatur, patet, cum Budaeo vertendum eſſe: *poſtulare, vt reo mulcta imponatur.* ¶ 5) ἐπιβουλὴ δαίμονος Π. 5, 1, 12. legitur pro βούλησις δ. v. βούλησις.

ἐπίβουλος, *inſidioſus.* De imperatore in bonam partem, Π. 1, 6, 19. p. 74. ἐπίβουλον εἶναι, καὶ κρυψίνουν, καὶ ἀπατεῶνα. Απ. 3, 1, 6. ἁπλοῦν τε καὶ ἐπίβουλον.

ἐπιγαμία, ¶ 1) *mutuum connubium.* Heſych. explicat: τὸ παρ' ἀλλήλων ἄγεσθαι. Π. 1, 5, 3. ἐπιγαμίας ἀλλήλοις πεποιημένοι, np. ad ſtabiliendam ſocietatem. ¶ 2) *ius mutuorum connubiorum.* Π. 3, 2, 11. συνετίθεντο, ἐπιγαμίας εἶναι. Alius locus ex E. 5, 2, 12. vbi diſerte de iure illo dicitur, eſt in v. ἔγκτησις.

ἐπιγαυροῦσθαι, *efferri animo.* Π. 2, 4, 18. Chryſantas, a Cyro juſſus montes occupare, ἐπιγαυρωθεὶς τῇ ἐντολῇ Κύρου. Heſych. ἐπαρθείς. Zonaras in lex. MS. affert hunc locum, et interpretatur ἀνδρωθεὶς, θρασυνθείς. Eodem modo Suid. et Phauorin. cf. γαυροῦσθαι.

ἐπιγελᾷν, *arridere.* Π. 2, 2, 14. ἐπιγελάσας — εἶπε. 6, 1, 2. E. 4, 5, 9. Απολ. 28. λέγεται εἰπεῖν — καὶ ἅμα ἐπιγελάσαι.

Ἐπιγένης, *Epigenes,* diſcipulus Socratis, Απ. 3, 12. vbi eſt Socratis ad eum de cura corporis diſſertatio.

ἐπιγεραίρειν, *honorare.* Pollux 6, 187. γεραίρειν. Ξενοφῶν δὲ καὶ ἐπιγεραίρειν εἶπεν.

εἶπεν. Π. 8, 6, 6. τὸν καλόν τι ποιοῦντα καθ' ἡμέραν ἐπιγεραίρειν. v. γεραίρειν.

ἐπιγίγνεσθαι, ¶ 1) *post aliquem nasci.* Π. 6, 1, 9. ἀντὶ τῶν ἀποθανόντων ἕτεροι ἐφηβήσουσι καὶ ἐπιγενήσονται. Hutch. *succedent.* cf. Abresch. auctar. dilucc. Thucyd. p. 276. K. 5, 25. τῶν τε ὑπαρχόντων — καὶ τῶν ἐπιγιγνομένων. vbi non erat quod Leuncl. emendare vellet αὐτῶν pro τῶν. Hinc οἱ ἐπιγιγνόμενοι, E. 7, 1, 20. et Aπ. 4, 8, 10. *posteri.* Sic Π. 8, 7, 3. p. 549. ἀνθρώπων τὸ πᾶν γένος τὸ ἀεὶ ἐπιγιγνόμενον. ¶ 2) *superuenire.* Π. 1, 6, 19. p. 81. ταχὺ ἐπιγενήσεσθαι lepori. Ἱππ. 7, 10. cf. Wesseling. ad Diodor. Sic. 13, 51. c. dat. A. 6. 4, 19. ἐπιγενόμενοι τοῖς προφύλαξι. it. de tempore, E. 5, 4, 21. αὐτῷ ἡμέρα ἐπεγένετο. Fr. Portus: *die praeuentus est.* ¶ 3) *cursu assequi.* Ἱππ. 4, 19. κἂν — τις ἐπιγίγνηται κύων lupo. K. 6, 19. ἐπιγίγνεσθαι αὐταῖς, np. κυσί. ¶ 4) *exoriri.* De ventis, imbribus, et similibus. v. Wetsten. ad Act. 28, 13. E. 1, 6, 20. ὕδωρ ἐπιγενόμενον πολὺ καὶ βρονταί. 2, 4, 3. ἐπιγίγνεται χιών. 3, 2, 17. σεισμὸς ἐπιγίγνεται. 5, 4, 17. ἄνεμος αὐτῷ ἐξαίσιος ἐπεγένετο. Cf. Poll. 1, 105. ¶ 5) *aduenire, ingruere.* De tempore. E. 4, 6, 12. ἐπεγίγνετο τὸ μετόπωρον. 5, 1, 8. νυκτὸς ἐπιγενομένης. 6, 5, 17. ¶ 6) Legitur etiam A. 3, 4, 16. ἐπιγίγνονται in nonnullis pro παραγίνονται.

ἐπιγιγνώσκειν, ¶ 1) *agnoscere.* c. particip. E. 5, 4, 12. ὅσους ἐπέγνωσαν τῶν ἐχθρῶν ὄντας. ¶ 2) *cognoscere.* O. 9, 12. τὴν ταμίαν — ἐπαιδεύομεν, ἐπιγιγνώσκειν αὐτὴν ποιοῦντες, np. opum nostrarum copiam et bonitatem. ¶ 3) *animaduertere, intelligere.* Π. 8, 1, 11. ἐπέγνως δ' ἂν ἐκεῖ οὐδένα ὀργιζόμενον. 8, 7, 3. p. 542. O. 8, 1. ἦ καὶ ἐπέγνως κεκινημένην αὐτήν;

*ἐπιγνωρίζειν, *monstrare, docere, significare.* K. 6, 23. canes εἰσβλέπουσαι εἰς τὸν κυνηγέτην, ἐπιγνωρίζουσαι ἀληθῆ εἶναι. Fr. Portus et Leunclau. *agnoscentes.*

ἐπίγονοι, *nepotes, suboles.* O. 7, 34. de apibus: σὺν τῶν ἐπιγόνων τινὶ ἡγεμόνι. All. ἑπομένων, etiam Cod. Lips. quae lectio Fr. Porto videtur aptior, vt sensus sit: *praeposito rege aliquo ex iis qui* se-

sequuntur, qui ducem comitantur.

ἐπιγράφειν, inscribere. ¶ 1) cippo sepulchrali, Π. 7, 3, 6. τῇ στήλῃ — ἐπιγεγράφθαι τὰ ὀνόματα Σύρια γράμματα — ἐπιγεγράφθαι εὐνούχων, np. ὀνόματα. ¶ 2) donariis, A. 5, 3, 6.

ἐπιγράφεσθαι, nomina sua inscribere. E. 7, 5, 20. ἐπεγράφοντο δὲ καὶ τῶν Ἀρκάδων ὁπλῖται — ὡς Θηβαῖοι. Morus explicat: inscribebant suos clypeos (v. c. litera Θ), vt si Thebani essent. Agitur de parandis ante proelium armis. Sed tamen pro modestia sua dubitanter proponit hanc explicationem, quae certe melior est, quam vulgaris: nomina dabant, ac si Thebani essent, volebant Thebani haberi. Nam sic debebat esse ἀπεγράφοντο. Schneiderus putat, Arcades potuisse etiam symbola Thebanorum clypeis suis inscribere.

Ἐπιδαύριοι, Epidaurii, erant inter Lacedaemoniorum socios, E. 4, 2, 9. 6, 5, 29. 7, 2, 2.

Ἐπίδαυρος, Epidaurus, vrbs Argolidis in Peloponneso, est in sociis Lacedaemoniorum, E. 6, 2, 2. 7, 1, 7. §. 13. ἐμβαλούντων — εἰς Ἐπίδαυρον τῶν Ἀργείων. Hic locus occasionem dedit errori Berkelii ad Steph. Byz. Dicit enim, hanc vrbem vocari Ἐπίδαυρον τῶν Ἀργείων ad discrimen aliarum hoc nomine vrbium. At verba eius loci haud dubie vertenda sunt: cum Argiui Epidauri fines ingressi essent.

ἐπιδαψιλεύεσθαι, large suppeditare. Hesych: ἐπιδαψιλευόμενος· — ἐπιχορηγῶν πλουσίως. Cf. Poll. 3, 119. Egregie de hoc verbo disputauit Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 452. Π. 2, 2, 8. ἡμῖν — γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ. Genitiuus explicari potest cum Hutch. et Lamb. Bos per ellipsin verborum τι ἐκ τούτου. Nam alias regit accusatiuum.

ἐπιδέειν, deligare, obligare. Π. 5, 2, 15. p. 285. πολλοὺς — τραύματα ἐπιδεδεμένους, quibus deligata sunt vulnera. Sic 5, 4, 5. Sed 2, 3, 8. est sine τραύματα.

ἐπιδεής, carens. c. gen. Π. 8, 7, 3. p. 544. εὐφροσύνης ἐπιδεής.

ἐπίδειγμα, ¶ 1) specimen, documentum, argumentum. Π. 8, 2, 9. καλὸν ἐπίδειγμα — ἐπιδεῖξαι Κροίσῳ, clarum documentum dedisse, re ipsa demonstrasse.

straffe. Αγ. 9, 6. τοῦτο οὐκ ἀνδραγαθίας, ἀλλὰ πλούτου ἐπίδειγμά ἐστι. Απ. 4, 4, 12. τὸ μὴ θέλειν ἀδικεῖν, ἱκανὸν δικαιοσύνης ἐπίδειγμα. ¶ 2) *specimen artis.* Σ. 6, 6. ἑώρα τῶν αὐτοῦ ἐπιδειγμάτων ἀμελοῦντας. np. saltationes et gesticulationes puellae. 7, 3. τὸ εἰς μαχαίρας κυβιστᾷν, κινδύνου ἐπίδειγμα, *ein gefährliches Kunststück.*

ἐπιδεικνύναι f. ἐπιδεικνύειν, ¶ 1) *ostendere.* Π. 2, 3, 8. ἐπεδείκνυσαν τὰς πληγάς. Αγ. 7, 6. Ε. 1, 7, 2. ἐπιστολὴν ἐπεδείκνυ μαρτύριον. 3, 3, 5. c. dat. Απ. 3, 10, 9. ἐπιδείξαντος αὐτοῦ τῷ Σωκράτει θώρακας. Possit hic locus etiam ad nr. 11. referri. 3, 11, 1. 2. c. acc. absoluto et ὅτι. Attice. Ο. 9, 4. σύμπασαν τὴν οἰκίαν ἐπέδειξα αὐτῇ, ὅτι — ἀναπέπταται. ¶ 2) De lustratione exercitus, omninoque de pompis: *spectandum praebere.* Π. 5, 5, 2. ἐπιδείκνυσι τῷ Κυαξάρει τὴν δύναμιν. Α. 1, 2, 14. Ιπρ. 3, 1. τὰς πομπὰς — καὶ ἄλλα ὅσα ἐπιδεικνύναι δεῖ τῇ πόλει, ᾗ δυνατὸν κάλλιστα ἐπιδείξῃ. §. 4. πάντα ἐπιδεδειγμένα ἔσται καὶ τοῖς θεοῖς καὶ τοῖς ἀνθρώποις. §. 7. ¶ 3) *producere in concionem, sistere coram aliquo, präsentiren, vorstellen.* Α. 6, 6, 3. ὁ δ' ἐπεδείκνυεν αὐτοὺς (legatos) τοῖς στρατιώταις. ¶ 4) *ostendere et declarare facto vel exemplo, qualis vir sit.* Κ. 12, 18. τοῦτο ἐπιδέδεικται μεγάλῳ παραδείγματι. Inprimis saepe additur ἑαυτόν, vt Π. 3, 3, 27. θᾶττόν τις ἰὼν ἐπιδεικνύτω ἑαυτόν. 6, 4, 5. extr. ἐπιδεικνύτω τις τοῖς ἀρχομένοις ἑαυτὸν ἄξιον ἀρχῆς. 8, 1, 8. ἑαυτὸν ἐπιδεικνύειν τοῖς ἀρχομένοις κεκοσμημένον τῇ ἀρετῇ — ἐπεδείκνυεν ἑαυτὸν ἐκπονοῦντα. Cf. nr. 11. ex Σ. 1, 6. Απ. 1, 5, 6. ἐγκρατέστερον τοῖς ἔργοις ἢ τοῖς λόγοις ἑαυτὸν ἐπεδείκνυεν. c. nominat. pronominis et inf. Απ. 2, 3, 17. ἐπιδεῖξαι, σὺ μὲν χρηστός τε καὶ φιλάδελφος εἶναι, ἐκεῖνος δὲ φαῦλος. c. duplici constructione, Π. 8, 1, 11. σωφροσύνην δ' ἑαυτοῦ ἐπιδεικνὺς — ἐπιδεικνύοι ἑαυτὸν μὴ ἑλκόμενον. c. acc. absoluto similiter est infra nr. 7. ¶ 5) *demonstrare argumentis, contendere.* Π. 5, 5, 8. τοῦτο παρὰ σοῦ ἐπιδεικνύσθω. Α. 1, 3, 13. §. 16. ἐπιδεικνὺς τὴν εὐήθειαν — ἐπιδεικνὺς δὲ ὡς εὔηθες. Simile quid est Λ. 7, 4. Lycurgus ἐπιδείξας legibus τὸ μὲν ψυχῆς, τὸ δὲ πλούτου ἔργον. Απ. 1,

1, 1, 11. τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα μωραίνοντας ἐπεδείκνυε. vbi tamen Ernest. alteram lectionem ἀπεδείκνυε meliorem putabat. 3, 9, 11. bis. 4, 1, 3. 4, 4, 18. O. 9, 13. 16. 13, 9. Permutatur cum ἀποδεικνύειν tanquam fynonymo, O. 3, 1. 2. 4. ¶ 6) *efficere vt pateat.* E. 2, 3, 21. βούλομαι καὶ τοῦτο ἐπιδεῖξαι, ὅτι οὗτοι εἰσὶ — ἀσεβέστατοι. Απ. 3, 10, 10. Nifi malis hunc locum referre ad nr. 12. b. ¶ 7) *narrare, dicere, indicare.* Π. 2, 2, 1. extr. τοιοῦτόν σοι ἕνα τῶν ἑταίρων ἐπιδεικνύω. A. 7, 4, 17. ὁ Σεύθης — ἐπεδείκνυεν, ἃ λέγοιεν, fcil. vt interpres. Αγ. 9, 6. O. 10, 1. ἀνδρικήν γε ἐπιδεικνύεις τὴν διάνοιαν τῆς γυναικός. Σ. 4, 43. τοῖς φίλοις ἐπιδεικνύω τὴν ἀφθονίαν — τοῦ ἐν τῇ ἐμῇ ψυχῇ πλούτου. c. acc. abfol. Π. 2, 3, 3. ἐθελήσει ἐπιδεῖξαι ἑαυτὸν ὡς διανοεῖται. A. 1, 9, 5. ἐπέδειξεν αὐτὸν, ὅτι περὶ πλείστου ποιοῖτο. Cod. Eton. ἀπέδειξεν, all. ἐπεδείκνυτο αὐτόν. Qui duo loci referri etiam poffint ad n. 4. ¶ 8) *enarrare, docere,* naturam rei. Απ. 4, 2, 12. vbi fynonymum eft διεξηγήσασθαι. O. 9, 2. §. 4. διαιτητήρια τοῖς ἀνθρώποις ἐπεδείκνυον αὐτῇ κεκαλλωπισμένα — ἔχειν ψυχεινά. Nifi h. l. eft *indicabam.* ¶ 9) *oftentare iactabundum.* Π. 8, 4. 8. ἐὰν ἐκπώματα πολλά μοι ἐπιδεικνύῃ. A. 5, 4. 8. Π. 5, 4, 19. ἵνα ἐπιδείξῃς αὐτοῖς e longinquo τὸ στράτευμα, ὅτι σοι πολύ ἐστι. Marg. Steph. minus Attice: ὅτι τὸ στράτευμά σου. Cf. Ιππ. 5, 6. O. 10, 3. ἐπιδεικνὺς ἀργύριον κίβδηλον. §. 5. ¶ 10) *oftendere artem difcipulorum, fehen laſsen.* Σ. 2, 1. ταῦτα ἐπιδεικνὺς ὡς ἐν θαύματι, ἀργύριον ἐλάμβανεν. §. 13. ¶ 11) *fpecimen exhibere fuae fcientiae et fapientiae,* it. de artificibus: *opus fuum oftendere.* Ιερ. 11, 10. πανήγυρις τῶν βουλομένων ἐπιδεικνῦναι, εἴ τις τι σοφὸν — ἔχοι. O. 10, 1. εἰ Ζεῦξίς μοι καλὴν εἰκάσας γραφῇ γυναῖκα ἐπεδείκνυε. Σ. 3, 3. ἐπιδείξειν τὴν αὑτοῦ σοφίαν. καὶ ἐπιδείξω γε, ἔφη. Paulo poft eft εἰς μέσον φέρειν. Cf. nr. 1. c. particip. Σ. 1, 6. σοφὰ λέγειν. — νῦν ἐπιδείξω ὑμῖν ἐμαυτὸν — πολλῆς σπουδῆς ἄξιον ὄντα. ¶ 12) *efficere, exhibere.* a) vbi praedicatum eft adiectiuum vel participium, Π. 2, 4, 5. τοὺς ἄλλους ἐπιδεικνύς σοι οὕτω πειθομένους. 8, 1, 14. Πο. 2, 5. vbi explicatur

per

per ποιεῖσθαι. O. 10, 9. it. per leges, Λ. 1, 2. Lycurgus γνοὺς — προέχουσαν εὐδαιμονίᾳ τὴν πατρίδα ἐπέδειξεν. b) c. substantiuo: *facere.* Π. 8, 4, 4. ἐπιδεικνῦναι τὰ ἔργα — φιλανθρωπίας. Cf. nr. 6. ¶ 13) *portendere.* A. 5, 7, 7. εἰ — ἔσται οἷον ἐπιδείκνυσιν. Zeun. intelligit ἑαυτὸν, et vertit: *quale ex specimine edito cognitum habemus.* 2 codd. ὑποδείκν. ἐπιδείκνυσθαι, ¶ 1) *ostendere factis suis.* A. 2, 6, 14. ἐπιδεικνύμενος, ὅτι πλεῖστα δύναιτο — ἂν ἀδικεῖν. ¶ 2) *probare, declarare.* c. subst. Π. 4, 5, 11. φιλίαν ἐπιδεικνύμενος. Αγ. 11, 9. ἀνδρείαν μετ' εὐβουλίας — ἐπεδείκνυτο. Σ. 8, 8. πᾶσι ἐπιδεικνυμένου ῥώμην τε καὶ καρτερίαν. Απ. 4, 8, 1. Απολ. 33. ¶ 3) *ostentare.* Απ. 2, 1, 21. Πρόδικος ἐν τῷ συγγράμματι, ὅπερ δὴ καὶ πλείστοις ἐπιδείκνυται. Nisi malis passiue intelligere: *innotescit, notus est.* De equo, Ιπ. 11, 9. ἔστ' ἂν ἐπιδεικνύηται τὴν λαμπρότητα. Cf. nr. 9. ¶ 4) *artem suam ostentare.* A. 5, 4, 19. ὠρχοῦντο — ὥσπερ ἄλλοις ἐπιδεικνύμενοι. Ιερ. 1, 13. οἱ ἐπιδεικνύμενοι καὶ ὅ τιοῦν, πρ. θέαμα. ¶ 5) *specimen dare.* v. Wesseling. ad Diod. Sic. 15, 86. Doruill. ad Charit. p. 594. A. 1, 9. 10. εἴς γε μὴν δικαιοσύνην εἴ τις αὐτῷ φανερὸς γένοιτο ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος, πρ. τὴν δικαιοσύνην. Mosche ad O. 19, 12. interpretatur: *iustitiae operam daturus.* c. acc. Π. 4, 2, 19. extr. ἐν μείζοσι ἐπιδειξαίμεθα τὴν παιδείαν. 5, 5, 14. λόγου ἡμῖν ἐπιδειξόμενοι, *eloquentiae specimen exhibituri.* A. 4, 6, 11. 12. K. 1, 13. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, ὅσα ἐπεδείξαντο τῶν παρὰ Χείρωνος, *quae specimina ediderunt earum artium, quas a Chirone didicerant.* c. adiect. Π. 7, 5, 23. πιστότερα ἔργα ἐπεδείκνυντο, *maiora edebant fidei specimina.* Possis etiam ad nr. 8. referre. ¶ 6) *narrare.* Π. 6, 1, 3. τῷ πατρὶ ἐπιδείξασθαι, ᾗ ἕκαστα διεπράξω. ¶ 7) *significare.* K. 6, 23. ἐπειδὰν περὶ τὸν λαγὼ ὦσι, καὶ τοῦτο ἐπιδεικνύωνται σαφῶς τῷ κυνηγέτῃ. ¶ 8) *facere, exhibere.* Π. 8, 4, 4. extr. Αγ. 1, 37. ἀξιεπαίνου βασιλέως καὶ τοῦτ' ἔργον ἐπεδείξατο. Sic Ιπ. 11, 6. eleganter c. adi. de equo: δεῖ — πάντα τὰ κάλλιστα καὶ λαμπρότατα ἐπιδείκνυσθαι. Cf. nr. 5. ¶ 9) *se spectandum praebere.*

De

De equitibus in pompa ſ. exercitatione equeſtri, Ιπρ. 3, 8. πάνυ ἂν ἡδέως ἐπιδείξαιντο. ¶ 10) In var. lect. permutatur c. ἀποδείκνυσθαι. v. ibi.

ἐπιδεικτέον, *oportet oſtendere* ſ. *probare*. K. 10, 21. ἐπιδ. τὴν εὐψυχίαν.

ἐπιδεῖν, ¶ 1) *videre*. Π. 8, 7. 3. p. 542. τοὺς φίλους ἐπεῖδον δι' ἐμοῦ εὐδαίμονας. ¶ 2) *experiri ſuo vſu, erleben*. Hoc ſenſu ponitur fere in rebus grauioribus et ἐπὶ συμφορᾶς, vt ait Thomas. A. 3, 1, 10. τὰ χαλεπώτατα ἐπιδόντας. c. particip. pro inf. A. 7, 1, 19. πρὶν ταῦτα ἐπιδεῖν ὑφ' ὑμῶν γενόμενα. 7, 6, 21. Sed de rebus bonis eſt (Cf. interpp. ad Thom. Mag.) Πο. 6, 1. ἵνα ἔτι ἐφ' ἡμῶν ἐπίδωμεν τὴν πόλιν εὐδαιμονοῦσαν. E. 2, 4, 10. p. 111.

ἐπίδειξις. ¶ 1) *monſtratio*. Απ. 3, 11, 2. refertur ad θέαν. ¶ 2) *luſtratio equitatus ludicra, oſtentationis et exercitii cauſa inſtituta*. v. ἐπιδεικνύειν nr. 2. Ιπρ. 3, 10. cf. ἀπόδειξις, pro quo Π. 8, 6, 7. in nonnullis eſt ἐπίδειξις.

ἐπιδεῖσθαι, *amplius indigere*. c. ὡς, Σ. 8, 16. ὡς μὲν ἄγαται — οὐδὲν ἐπιδεῖται λόγου.

ἐπιδέκατον, Harpocrat. τὸ δέκατον, *decima pars*. cf. Meurſ. lectt. Att. 5, 13. Sed Tennulius ad Iamblich. introd. in Nicomachi arithmeticam p. 156. dicit, eſſe *ſesquidecimum*, h. e. vnum totum et decimam eius partem, v. c. 55 eſſe ἐπιδέκατον numeri 50. Verum haec notio vix locum habet in his: E. 1, 7, 6. τὰ χρήματα δημοσιῶσαι, τὸ δ' ἐπιδέκατον τῆς θεοῦ εἶναι, np. Mineruae. §. 10. p. 56.

ἐπίδηλος, *inſignis*. O. 21, 10. μηδὲν ἐπίδηλον ποιήσουσιν οἱ ἐργάται, *nihil praecipui*.

ἐπιδημεῖν, ¶ 1) *aduenam eſſe*. Dicitur proprie de peregrinis, qui in alius populi vrbe aliqua commorantur. Απ. 1, 2, 61. Λίχας τοὺς ἐπιδημοῦντας ἐν Λακεδαίμονι ξένους ἐδείπνιζε. Haud dubie hunc locum in mente habuit Wetſten. ad Act. 2, 10. ¶ 2) *domi eſſe, in vrbe manere*. Π. 7, 5, 24. εἴτ' ἐπιδημῶν — εἴτε καὶ ἀποδημῶν. E. 2, 4, 10. p. 110. οὐδ' ἐπιδημοῦντες, *cum ne Athenis quidem eſſemus*. 3, 3, 7. ἐρωτώμενος, ἐν τίνι χρόνῳ — εἶπεν ὅτι ἐπιδημεῖν οἱ παρηγγελμένοι εἴη, *in vrbe maneret*, h. e. breui haec eſſe euentura. Vi-

Videtur enim consilio Cinadon obscure et perplexe respondisse. Vir doctus tamen in Biblioth. crit. Amst. P. V. p. 97. negat huic responso conuenire cum interrogatione, et ἐπιδημίων putat a Xenophonte scriptum fuisse, vt χρόνῳ subintelligatur ac festi genus significetur. Quae coniectura vix probabitur ei, qui ex Himerii propemptico Flauiani didicerit, ἐπιδημία celebrata fuisse non publice, sed ab hominibus priuatis in reditu amici vel cognati ex peregrinatione in patriam. Si quis igitur interpretatione nostra supra proposita non contentus fuerit, ei puto magis placituram esse coniecturam Schneideri ἐπὶ δημοσίοις, quae tamen nobis quidem non satis placebat. Σ. 4, 31. ¶ 3) *in patriam redire.* Απ. 2, 8, 1. ἐκ τῆς ἀποδημίας — νῦν ἐπιδημήσας.

ἐπιδημία, *aduentus peregrinorum in vrbem.* Αϑ. 1, 17.

ἐπιδιαβαίνειν, *transire post alium.* v. Abresch. dilucc. Thucyd. 6, 100. E. 5, 3, 4. Ὀλύνθιοι διέβησαν τὸν ποταμόν. οἱ δ' ἠκολούθουν — καὶ ὡς φεύγουσι διώξαντες ἐπιδιέβαινον, *persequebantur per fluuium.*

ἐπιδιαπλεῖν, v. διαπλεῖν.

*ἐπιδιδάσκειν, ¶ 1) *addocere, docendo adiicere.* Π. 1, 3, 14. ἤν τι δέωμαι — οὗτος ἐπιδιδάξει. ¶ 2) i. q. simplex διδάσκειν. O. 10, 10. ὅτι βέλτιον ἄλλου ἐπίσταιτο ἐπιδιδάξαι. Sed Fr. Portus hic quoque reddit *addere docendo.*

ἐπιδιδόναι, ¶ 1) *addere, insuper dare.* De dote, cf. Hesych. in v. ἐπίδοσις. c. acc. Π. 8, 5, 10. ἐπιδίδωμι δὲ αὐτῇ καὶ Φερνὴν, Μηδίαν. ¶ 2) *dare aliis partem, impertire.* c. gen. omisso τὶ, Π. 1, 5, 1. ἐπιδιδόντα τοῦ ἑαυτοῦ μέρους. ¶ 3) *tradere, permittere.* Αγ. 2, 29. v. ἀποδιδόναι nr. 2. ¶ 4) *largiri populo,* vt caussam statim iudicet. Αϑ. 3, 3. ἔτι ἂν πλείω διαπράττεσθαι, εἰ πλείους ἐπεδίδοσαν ἀργύριον. ¶ 5) *proficere,* i. q. αὔξεσθαι. Απ. 3, 9, 3. ἀνθρώπους — ἐπιμελείᾳ πολὺ ἐπιδιδόντας. c. ἐπὶ, O. 3, 10. εὐθύς τε χρήσιμοί εἰσι καὶ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπιδιδόασι. Sic ¶ 6) *incrementum capere.* v. Graeu. ad Lucian. pseudosoph. Obs. 33. Π. 1, 4, 12. ἢν τοσοῦτον ἐπιδιδῶ, *si tantillum* (pudori meo) *in-*

incrementi accesserit. Ιερ. 9, 7.

ἐπιδιώκειν, ¶ 1) *persequi.* A. 1, 10, 8. οἱ βάρβαροι ἔφευγον. οἱ δὲ ἐπεδίωκον μέχρι κώμης τινός. A. 4, 3, 18. ἐπιδιῶξαι. ¶ 2) *aggredi aggredientes,* s. *persequentes repellere.* Π. 3, 2, 4. A. 4, 1, 12. E. 4, 5, 15. ἐπιδιῶξαι τοὺς προειρημένους. Margg. ἀποδιῶξαι. Sic 6, 2, 11. pro ἀπεδίωκεν, in margg. est ἐπεδίωκεν, quod Steph. aptius esse dicit. 4, 6, 9. 7, 2, 12. ἐπιδιώκοντες μέχρι τοῦ ἱππασίμου.

ἐπίδοσις, *augmentum.* Hinc ἐπίδοσιν ἔχειν, *augeri, crescere, augeri posse.* Ιερ. 1, 18. O. 20, 23. ter. Vbi explicatur per formulam ἐπὶ τὸ βέλτιον ἰέναι.

ἐπίδρομος, *funiculus tensilis in reti superior,* cum περίδρομος sit inferior. K. 6, 9. v. περίδρομος, et Poll. 5, 29.

ἐπιεικής, *probatus, bonus.* Gregor. de dialectis p. 246. de Ionibus: τὸ δὲ μέτριον καὶ καλῶς ἔχον ἐπιεικέστατόν φασι. vbi Koen. et Xenophontis locum laudat, et Schol. Lucian. T. II. p. 737. qui τὸ ἐπιεικὲς explicat a) τὸ τὸν τρόπον ἀγαθόν, b) τὸ σύμμετρον, c) τὸ πάνυ. cf. Muncker. ad Antonin. Lib. c. 16. E. 1, 1, 21. τοὺς ἐπιεικεστάτους τῶν τριηραρχῶν.

Ἐπιεικία, *Epiecia.* E. 4, 2, 8. κατὰ τὴν Ἐπιεικίαν. All. Ἐπιείκειαν. 4, 4, 13. Videtur oppidum Achaiae fuisse.

ἐπιεικῶς, ¶ 1) *valde.* Hesych: πάνυ, λίαν. Cf. Phauorin. et Fischer. ad Plat. Crit. 1, 7. E. 5, 4, 50. στενὸν ἐπιεικῶς — χωρίον. ¶ 2) *satis.* Phauorinus et alii (v. Fischer. l. l.) interpretantur etiam vocabulo ἱκανῶς. O. 2, 1. ἐπιεικῶς τῶν τοιούτων ἐγκρατῆ. ¶ 3) *bene, egregie.* O. 11, 25. πῶς δὴ ἀγωνίζῃ; — πάνυ ἐπιεικῶς.

ἐπιέναι, ¶ 1) *aduentare, obuiam proficisci hostem versus* l. *in hostium regionem.* Π. 2, 4, 17. p. 136. ὡς ᾔσθετο τοὺς πολεμίους ἐπιόντας. Αγ. 1, 8. ἐπιόντα μᾶλλον ἢ ὑπομένοντα μάχεσθαι αὐτῷ, h. e. in Asia potius quam in Graecia. E. 7, 2, 5. c. εἰς. Π. 3, 3, 9. p. 180. εἰς τὴν ἐκείνων ἐπιόντες. Haec lectio est ex Marg. cum vetus lectio sit ἰόντες. c. ἄλλῃ, E. 4, 1, 11. ἄλλοτε ἄλλῃ τῆς χώρας ἐπῄει. ¶ 2) *palari, vagari.* A. 1, 6, 2. κωλύσειε τοῦ καίειν ἐπιόντας. ¶ 3) *procedere, progrediendo adire.* A. 1, 2, 17.

17. milites in lustratione ἐπῄεσαν Cyrum versus. 4, 7, 17. οἱ ἀεὶ ἐπιόντες ad suos. ¶4) *irruere, inuadere.* Π. 3, 3, 27. οἱ Πέρσαι ἐπιόντες. 5, 4, 8. ἐπιὼν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ πόλεως, Leuncl. *inuadens.* Sed neque haec versio, neque ipsum verbum Graecum hic locum habet. Scil. ἐπιὼν ex emendatione Brodaei dedit Leuncl. et Well. reliqui vero rectius ἀπιών. A. 1, 7, 4. πλῆθος πολὺ ἐπίασιν. 1, 10, 7. 3, 4, 20. 4, 6, 16. 6, 5, 9. ὄπισθεν ἡμῶν ἐπιόντας τοὺς πολεμίους. §. 10. ἐπιόντων μὲν ἡμῶν — ἀπιόντων δέ. E. 4, 5, 17. 5, 1, 12. ἐπῄεσαν (all. male ἀπῄεσαν) καὶ οἱ — ὁπλῖται. 7, 4, 22. 7, 5, 22. Απ. 4, 3, 14. κεραυνὸς — ὁρᾶται οὔτ' ἐπιὼν, οὔτε κατασκήψας, οὔτε ἀπιών. Venti ib. dicuntur tantum προσιέναι. O. 4, 5. it. in venatione, Π. 2, 4, 15. ὡς ἐπιόντες τὰ θηρία ἐξανιστάναι. Nisi malis *circumeuntes* s. *adeuntes.* np. ad ferarum latibula. K. 5, 24. αἱ ἀλώπεκες ἐπιοῦσαι. 6, 23. ἐπιᾶσι (scrib. ἐπίασι) canes. 12, 3. Π. 3, 3, 16. οἱ ἡμέτεροι μᾶλλον θαῤῥήσουσιν, ἂν ἐπιᾶσιν, (scrib. ἐπίασιν) Steph. θαῤῥήσ. ἐν ἅπασιν. Cod. Guelf. et Marg. Steph. θαῤῥήσαντες ἐπίασιν. All. aliter. v. Zeun. qui emendat θαῤῥήσαντες ἀπίασιν. A. 4, 8, 17. 6, 3, 5. Legitur etiam in cod. Bodl. et edit. Hutch. atque Zeun. Π. 3, 3, 9. p. 180. ἐπιόντας pro ἐρχομένους. et K. 10, 9. in ed. Leuncl. ac Well. ἐπίασι pro ἐπεισίασι. ¶5) *latius serpere.* De immodestia militum, A. 5, 7, 7. ὃ εἰ ἔπεισι. ¶6) *succedere.* A. 6, 1, 6. ἐπὶ δὲ τούτῳ ἐπιόντες οἱ Μαντινεῖς saltaturi. All. male ἐμπίνοντες. ¶7) *succurrere animo.* Απ. 4, 2, 4. ὅ τι ἂν κἀπ' αὐτομάτου ἐπίῃ μοι, συμβουλεύσω. ¶8) De tempore; *appropinquare, ingruere.* A. 5, 2, 16. ἡ νὺξ φοβερὰ ἦν ἐπιοῦσα. E. 1, 2, 9. χειμὼν ἐπῄει. 6, 4, 20. ἐπιόντων δὲ Πυθίων. 7, 4, 28. K. 4, 6. τοῦ ἄστρου ἐπιόντος. Fr. Portus et Brodaeus: *sub canis ortum.* Possit etiam, vt Zeunius dicit, commode de *ortu solis* accipi, s. *sole medium coelum tenente.* ¶9) *sequi, futurum esse.* A. πολ. 26. ὑπὸ τοῦ ἐπιόντος καὶ ὑπὸ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου. Π. 2, 1, 10. ἐν τῷ ἐπιόντι χρόνῳ. 8, 7, 3. p. 542. ¶10) Participium significat *proxime sequens, futurum.* Σ. 4, 5. … προ-

προορᾶν τὸ ἐπιόν. Oppon. τὸ μέλλον. Inprimis cum quibusdam nominibus, vt Π. 5, 3, 16. p. 298. τὰς ἐπιούσας ἡμέρας. 7, 2, 1. τῆς ἐπιούσης νυκτός. Πο. 4, 40. τὸ ἐπιὸν ἔτος. E. 4, 6, 13. ἐς τὸ ἐπιὸν θέρος. A. 3, 4, 10. τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν, *postridie.* Sic 4, 5, 6. E. 4, 6, 6. 5, 4, 3. 7, 4, 32. Sed A. 1, 7, 2. 4, 5, 21. τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ. Non igitur sequitur Xenophon legem, quam scribunt Herodianus grammaticus p. 472. ed. Pierf. et Thomas Magister: τῇ ἐπιούσῃ ἐρεῖς, οὐ προσθεὶς τῇ ἡμέρᾳ, τῆς ἐπιούσης δὲ ἡμέρας. c. εἰς, A. 7, 4, 10. εἰς τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα. Ay. 2, 30. Alia v. in ἔτος, ἕως, θέρος, χειμὼν, χρόνος.

ἐπιέννυσθαι, *induere se.* Π. 6, 4, 3. γῆν ἐπιέσασθαι (all. perperam ἐπιπιέσ.), *terra obrui, humari.* Hesych. explicat ταφῆναι. ad q. l. vid. interpp. et Doruill. ad Charit. p. 365. it. Kuster. ad Suid. in v. Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα. Xenophontis locum confert Valckenarius cum loco Herodoti 7, 139. vbi sunt κιθῶνες τειχέων.

ἐπιζήμιος, *noxius.* Aπ. 1, 2, 57. τὶ πονηρὸν καὶ ἐπιζήμιον. c. dat. Aπ. 2, 7, 9. αὐτὰς ἐπιζημίους εἶναι σφ. αὐτῷ, np. dum alendae sunt.

*ἐπιζημιοῦν, *mulctam irrogare.* E. 5, 2, 14. ἐπιζημιοῦν στατῆρι κατὰ τὸν ἄνδρα.

ἐπιζητεῖν, ¶ 1) *indagare.* Est venaticum. Π. 2, 4, 17. p. 137. ὥσπερ ἐν θήρᾳ ἡμᾶς τοὺς ἐπιζητοῦντας ἔσεσθαι. K. 6, 24. ἕτερον ἐπιζητεῖν. ¶ 2) *desiderare absentem.* Π. 1, 2, 4. οὗτοι δὲ οὔτε ἐπιζητοῦνται, ἣν μὴ προῤῥηθῇ παρεῖναι. 8, 1, 6. ὁπόσοι — μὴ παρεῖεν ἐπὶ τὰς θύρας, τούτους ἐπεζήτει, *arcessebat.* In seqq. est προσηνάγκαζε παρεῖναι. §. 7.

ἐπιθαλαττίδιος et ἐπιθαλάττιος, *maritimus.* Nam Thoma Magistro iudice vtrumque est probum. E. 3, 1, 10. πόλεις ἐπιθαλαττιδίας. 3, 4, 27. ταῖς πόλεσι — ἐπιθαλαττιδίοις. 4, 8, 1. A. 5, 5, 11. τῶν χωρίων τῶν ἐπιθαλαττίων. E. 3, 1, 13. ἐπιθαλαττίους πόλεις.

ἐπιθεῖν, *accurrere.* De venatore dicitur. v. Poll. 5. 85. K. 6, 10. 10, 18.

ἐπίθεσις, *impetus, inuasio.* A. 4, 4, 14. μή τις ἐπίθεσις γένοιτο τοῖς καταλελειμμένοις, *ne quis aggrederetur relictos.* 7, 4, 17. τιμωρήσασθαι τῆς ἐπιθέ-

θέσεως, quod eum adorti fuissent.

ἐπιθετικὸς, aptus s. paratus ad aggrediendum. Aπ. 3, 1, 6. στρατηγὸν oportet esse καὶ ἀσφαλῆ καὶ ἐπιθετικόν. c. dat. (Verbalia enim regunt casum sui verbi.) Aπ. 4, 1, 3. κυνῶν — ἐπιθετικῶν τοῖς θηρίοις.

ἐπιθορυβεῖν, admurmurare. Est ¶ 1) fauentium. v. supra ἀναθορυβεῖν, et Thom. Mag. in v. θόρυβος. E. 2, 3, 19. ἡ βουλὴ ἐγένετο εὐμενῶς ἐπιθορυβήσασα. 6, 5, 37. ¶ 2) indignantium. E. 1, 7, 8. ἐπεθορύβησε πάλιν ὁ ὄχλος, καὶ ἠναγκάσθησαν ἀφιέναι τὰς κλήσεις, plebs tumultuata est. Antea erat ἐβόα δεινὸν εἶναι.

ἐπιθυμεῖν, ¶ 1) cupere, velle, c. inf. praes. vel aorist. v. Thom. Mag. p. 160. sq. Π. 1, 4, 6. ἐπιθυμῶν σφόδρα — ἐξιέναι. §. 25. ἐπεθύμει λαβεῖν. A. 6, 4, 5. ἐπεθύμουν εἰς τὴν Ἑλλάδα σώζεσθαι. All. ἐπόθουν, quod glossema putatur. Aπ. 1, 2, 30. ἐπιθυμῶν προσκυνᾶσθαι. All. προσκυνήσασθαι. 2, 6, 24. οἱ ἐπιθυμοῦντες τιμᾶσθαι. §. 28. ἐπιθυμῶν ξυνεῖναι. §. 29. Σ. 8, 28. Ἱππ. 1, 23. it. omisso inf. c. solo acc. Σ. 9, 6. πράττειν, ἃ πάλαι ἐπεθύμουν, np. πράττειν. c. gen. Π. 1, 4, 7. σφόδρα ἐπιθυμοῦντα τῆς ἔξω θήρας. A. 3, 2, 26. εἴτις χρημάτων ἐπιθυμεῖ, np. vt possideat. E. 4, 4, 1. εἰρήνης ἐπεθύμησαν. Sic 4, 6, 13. Similiter Ἱερ. 6, 2. ὁπότε ἡσυχίας ἐπιθυμήσαιμι. Ἱερ. 4, 7. ὧν ἐπιθυμεῖ — οἰκίας, ἀγροῦ ἢ οἰκέτου ἐπιθυμεῖ. Est h. l. de possessione, vt Aπ. 2, 6, 3. χρημάτων ἐπιθυμεῖ. Sic de futuro, O. 20, 25. ἐπιθυμῆσαι τοιούτου χωρίου. Σ. 8, 19. ἑαυτῷ νέμει ὧν ἐπιθυμεῖ, quae concupiscit in amore. Sed Aπ. 1, 6, 5. τοῦ μὴ παρόντος ἐπιθυμεῖ ποτοῦ, desiderat. c. gen. et inf. simul, A. 2, 6, 11. ἐπιθυμῶν μὲν πλούτου — ἐπιθυμῶν δὲ ἄρχειν — ἐπιθυμῶν δὲ τιμᾶσθαι. c. τοῦ et inf. Aπ. 3, 6, 16. τοῦ εὐδοξεῖν ἐπιθυμῶν. Ἱππ. 8, 22. ἐπιθυμήσουσι τοῦ καλόν τι ἀκούειν. cf. ψυχὴ etc. ¶ 2) inhiare, A. 5, 5, 11. ἀκούομεν αὐτὸν ἐπιθυμεῖν τῆς ὑμετέρας πόλεως καὶ χωρίων — ὧν ἐπιθυμεῖ. ¶ 3) cupere ex amore, amore capi siue honesto siue inhonesto. A. 4, 1, 11. παιδὸς ἐπιθυμήσας ἢ γυναικός. Aγ. 11, 10. τῶν καλῶν σωμάτων ἐπιθυμῶν. E. 6, 4, 5. εἰ οὖν ἢ σαυτοῦ κήδῃ ἢ τῆς πατρίδος ἐπιθυμεῖς, patriam pietate prosequeris,

queris, amas, respicis. Vulgo vertunt: *patriae desiderio teneris.* Απ. 2, 6, 28. ἂν ἂν ἐπιθυμήσω ἀνθρώπων. Σ. 4, 63. 64. 8, 2. vbi synonymum est ἐρᾷν, quod tamen vehementiorem amorem videtur significare. §. 13. τῶν τοῦ σώματος ἐπιθυμούντων. ¶ 4) *studere, studiosum esse.* virtutum, Σ. 8, 8. ῥώμην καὶ καρτερίαν καὶ ἀνδρείαν — τὸ τοιούτων ἐπιθυμεῖν. Similiter Απ. 1, 2, 15. τοῦ βίου τοῦ Σωκράτους ἐπιθυμήσαντε, *imitari velle.* artium, Απ. 2, 6, 30. τούτων τῶν μαθημάτων πάλαι ἐπιθυμῶ. Κ. 2, 4. τῶν ἀρκύων ἐπιθυμοῦντα τοῦ ἔργου. 3, 11. τοὺς ἐπιθυμοῦντας κυνηγεσίων. 12, 1. οἱ ἐπιθυμήσαντες τούτου τοῦ ἔργου. ¶ 5) *magistro vti velle.* Απ. 1, 2, 5. τοὺς ἑαυτοῦ ἐπιθυμοῦντας οὐκ ἐπράττετο χρήματα. ¶ 6) *consilium capere, malle.* Αγ. 1, 8. πολλοὶ ἠγάσθησαν — τὸ ἐπιθυμῆσαι — ἀντιδιαβῆναι. ¶ 7) *non dubitare.* De eo, qui libenter aliquid facit. A. 1, 9, 7. ἐνί γε ἀνδρὶ — ἐπεθύμησαν καὶ χρήματα καὶ — σώματα προέσθαι. ¶ 8) In var. lect. permutatur c. ὑπερεπιθυμεῖν. v. ibi.

ἐπιθύμημα, *res quae cupitur.* Ἱερ. 1, 23. ταῦτα τὰ ἐδέσματα εἶναι μαλακῆς — ψυχῆς ἐπιθυμήματα. 4, 7.

ἐπιθυμητής, ¶ 1) *studiosus, amans.* v. Pollux 3, 69. Απολ. 28. ἐπιθυμητὴς μὲν ἰσχυρᾶς αὐτοῦ. ¶ 2) *discipulus.* Απ. 1, 2, 60. πολλοὺς ἐπιθυμητὰς λαβὼν, οὐδένα μισθὸν τῆς συνουσίας ἐπράξατο. cf. ἐπιθυμεῖν n. 5.

ἐπιθυμία, ¶ 1) *cupiditas.* Απ. 1, 3, 5. ἐπιθυμία τοῦ σίτου, i. e. *fames.* cf. Π. 4, 5, 2. vbi de eadem re est λιμὸς, et Cic. de finn. 2, 28. Απ. 2, 1, 1. ἐπιθυμίαν βρωτοῦ καὶ ποτοῦ καὶ λαγνείας etc. Sic de animalibus c. inf. Απ. 2, 1, 4. ἐπιθυμία τοῦ φαγεῖν. it. de aliis rebus c. inf. Π. 1, 1, 5. ἐπιθυμίαν ἐμβαλεῖν τοῦ πάντας αὐτῷ χαρίζεσθαι. Ἱερ. 1, 26. τοῦ τυραννεῖν τὰς ἐπιθυμίας παρέχειν. Ἱππ. 1, 11. τοὺς νέους εἰς ἐπιθυμίαν καθιστάναι τοῦ ἱππεύειν. Etiam sine casu articuli, Κ. 1, 8. Πηλεὺς ἐπιθυμίαν παρέσχε θεοῖς, δοῦναι Θέτιν αὐτῷ, *deos ita studiosos sui effecit, vt darent.* Sic c. ἔχειν, Π. 1, 4, 3. ἐπιθυμίαν τις εἶχεν — ἀκούειν, *libenter audiebat.* Est enim h. l. periphrasis verbi. Vnde Stobaeus habet ἐπεθύμει. ¶ 2) *cupiditas illicita.* Απ. 1, 2, 24.

24. τῶν μὴ καλῶν ἐπιθυμιῶν κρατεῖν. §. 64. τοὺς πονηρὰς ἐπιθυμίας ἔχοντας. Ἀπολ. 30. αἰσχρᾷ ἐπιθυμίᾳ. Sic de *voracitate* ſeruorum, Θ. 13, 9. τῇ γαστρὶ αὐτῶν ἐπὶ (h. e. ἐν) ταῖς ἐπιθυμίαις προσχαριζόμενος. De *libidine et Veneris cupiditate*. v. Poll. 3, 72. qui habet hoc nomen in capite περὶ ἔρωτος καὶ ἐρωμένου. Π. 1, 6, 19. p. 77. τῇ ἰσχυρᾷ ἐπιθυμίᾳ. Aπ. 3, 9, 7. τὴν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν ἔρωτα καλοῦσιν. c. gen. Ἀπολ. 16. δουλεύειν ταῖς τοῦ σώματος ἐπιθυμίαις, c. πρὸς, Λ. 2, 15. ταῖς πρὸς τοὺς παῖδας ἐπιθυμίαις. ¶ 3) Vrbane dicitur de partibus genitalibus. Π. 7, 5. 22. στερισκόμενοι ταύτης τῆς ἐπιθυμίας, *caſtrati*. ¶ 4) Ιερ. 6, 2. διῆγον ἐν συμποσίοις — μέχρι κοινῆς ἐπιθυμίας ἐμῆς τε καὶ τῶν παρόντων. Erasmus vertit: *ad ſatietatem*. Sed rectius videtur accipi de *libidine venerea*, ad quam omnes ſimul incitabantur per cibos lautos aliasque illecebras, vel potius cum Leunclauio vertendum: *quamdiu tum mihi, tum iis qui aderant, collubitum fuiſſet*. ¶ 5) *ars, ſtudium*, v. ἐκπονεῖν nr. 1.

ἐπιθωρακίζεσθαι, *ſe lorica munire*. Π. 3, 3, 14. ἔργον ἐπιθωρακίσασθαι. Pro eo A. 3, 4, 21. eſt θωρακισθέντα ἀναβῆναι ἐπὶ τὸν ἵππον. Ergo ad equitem ipſum potius referendum eſt, quam ad equum, vt Hutchinſono videbatur, ob locos Curtii 3, 11, 15. 4, 9, 3. et Suidae in v. θώραξ.

ἐπικαίριος, ¶ 1) *opportunus propter tempus*. O. 5, 4. αἱ ἐπικαιριώταται πράξεις εἰσὶν, *optime, quippe ſuo tempore, fiunt*. Stobaeus habet ἐπικαιρόταται. Cf. nr. 2. ¶ 2) *excellens, vtiliſſimus*. O. 15, 11. τὰ ἐπικαιριώτατα, *praecipua artis*. Moſche etiam O. 5, 4. ita intelligit: *ita demum quam maxime proſunt, vbi ſuo ſemper tempore fiunt*, vel: *quaecunque ſummi ſunt momenti, ſuum quoddam habent tempus*. ¶ 3) *idoneus ad rem gerendam*. E. 3, 3, 11. τοὺς ἐπικαιριωτάτους ξυνελάμβανον. Fr. Portus: *nocentiſſimos quosque, qui erant maxime apti ad nocendum*. ¶ 4) *is, cuius cauſa quicquid fit, opportune videtur et vtiliter fieri*. c. inf. Π. 8, 2, 12. ὁπότε τις ἀσθενήσειε τῶν θεραπεύεσθαι ἐπικαιρίων. Hutch. *quos curari con-*

conueniret, h. e. *quos curari vtile Cyro esset, qui maxime cura medicorum indigerent.*

ἐπικαίριοι, ¶ 1) *principes s. duces militum caeteris praestantiores,* h. e. rerum vsu, scientia, dexteritate, prudentiaque maxime ad res gerendas idonei et opportuni, qui a rege vel ab imperatore summo, quando ὁ καιρὸς postulat, conuocantur, a) vt consilia dent de bello. Locus inprimis perspicuus est Π. 3, 3, 8. συνεκάλεσε μυριάρχους καὶ χιλιάρχους καὶ ταξιάρχους καὶ λοχαγοὺς — ἐπεὶ δὲ συνῆλθον οἱ ἐπικαίριοι, εἶπεν — πρωὶ παρεῖναι ἐπὶ τὰς Κυαξάρους θύρας. Margo cod. Bodlei. explicat: οἱ ἐπὶ τῶν κεράτων τὰς παρατάξεις καταρτιζόμενοι. Perperam, vt recte iudicat Hutchinsonus, cui placet interpretatio Porti in indice: *illi, quorum praesentiam res postulat, qui parati sunt ad aliquid opportune peragendum.* §. 9. παρῆσαν οἱ ἐπικαίριοι ἐπὶ τὰς θύρας. Vtroque loco Marg. Steph. perperam habet ἐπίκουροι. §. 16. καλέσας τὸν Κῦρον καὶ πάντας τοὺς ἐπικαιρίους. All. legunt: ἄλλους τῶν ἐπικαιρίων, quod praefert Zeun. 5, 1, 9. συνεκάλεσε πάντας τοὺς ἐπικαιρίους. Hic, vt aliis in locis, all. habent ἐπικαίρους. (v. Steph. ad h. l. qui hoc verbum recte quidem interpretatur, sed minus recte etymologiam nimium sequi videtur, adhibitis locis Π. 3, 2, 1. et 2, 1, 15. quorum certe posterior plane alienus est.) 5, 5, 13. παρέσονται πάντες οἱ ἐπικαίριοι, ὅπως βουλευσώμεθα σύν σοι. Sunt fere iidem, qui §. 14. dicuntur οἱ ἱκανώτεροι τῶν φίλων καὶ φρονεῖν καὶ συμπράττειν εἴ τι δέοι. 7, 5, 4. E. 6, 4, 15. Lacedaemonii συλλέξαντες τοὺς ἐπικαιριωτάτους συνεβουλεύοντο. it. alii duces bellici, qui imperatorem in speculandis rebus hostium comitantur, Π. 7, 5, 1. περιήλαυνε τὴν πόλιν σὺν τοῖς φίλοις τε καὶ ἐπικαιρίοις τῶν συμμάχων, (quibus 7, 4, 6. iunguntur οἱ ἄρχοντες.) b) *primores regni, ad quos rex vel imperator refert de regni statu et conditione,* Π. 7, 4, 3. 7, 5, 25. συνέλεξε τούς τε ὁμοτίμους καὶ πάντας ὁπόσοι ἐπικαίριοι ἦσαν καὶ ἀξιοχρεώτατοι αὐτῷ ἐδόκουν κοινωνοὶ εἶναι καὶ πόνων καὶ ἀγαθῶν. 8, 4, 14. Cf. 8, 6, 1. ¶ 2) Hinc videntur in vniuersum ita dici

dici *primores, amici regis*, vel imperatoris. Π. 8, 5, 7. Sic A. 7, 7, 9. οἱ ἐπικαίριοι sunt *electi legatorum comites*, vt cum Seutha agant. Cf. 7, 1, 4.

ἐπίκαιρος, ¶ 1) *opportunus*. De locis, Ιερ. 10, 5. τὰ ἐπίκαιρα φυλάσσοντες, np. e quibus facile obseruari et repelli possint hostes. O. 20, 9. ¶ 2) *opportuno* s. *recto loco positus*. Απ. 3, 6, 10. φυλακαὶ ἐπίκαιροι — τὰς ἐπικαίρους φυλακάς. ¶ 3) *vulneribus letalibus expositus*, np. locus. Ιπ. 12, 7. τὸ ψιλούμενον αἰρομένης τῆς δεξιᾶς, στεγαστέον — εἰ δὲ μὴ, ἐν τῷ ἐπικαιροτάτῳ ἀφύλακτον ἔσται. ¶ 4) Confunditur c. ἐπικαίριος. v. ἐπικαίριος et ἐπικαίριοι.

ἐπικαίρως πορεύεσθαι, v. κέρας nr. 6.

ἐπικαλεῖν, ¶ 1) *cognominare*. v. Thom. Mag. in v. ἐπικαλοῦμαι. E. 2, 3, 17. p. 92. Θηραμένης — κόθορνος ἐπικαλεῖται. 2, 4, 4. 3, 1, 6. Απ. 1, 4, 2. Ἀριστόδημον τὸν μικρὸν ἐπικαλούμενον. Σ. 6, 6. ὁ φροντιστὴς ἐπικαλούμενος scil. εἶ. — κάλλιον, ἔφη, ἢ εἰ ἀφρόντιστος ἐκαλούμην. ¶ 2) *reprehendere, accusare*. Π. 4, 5, 6. vbi edd. vett. habent ἐπεκάλει pro ἀπεκάλει, quod est in ed. Wells. et Hutch. Phauorinus: ἐπεκάλει· ἐμέμφετο, ὠνείδιζεν. v. ἀποκαλεῖν, et Thom. Mag. in v. ἐγκαλῶ. E. 1, 1, 19. εἴ τις ἐπικαλοίη τι αὐτοῖς, λόγου ἔφασαν χρῆναι διδόναι. Fr. Portus ad h. l. ἐπικαλοίη, inquit, ἀντὶ τοῦ ἐγκαλοίη, rarius reperitur.

ἐπικαλεῖσθαι, *auxilium implorare*. Thom. Mag: ἐπικαλοῦμαι — τὸ πρὸς βοήθειαν τινὰ παρακαλῶ. Π. 7, 4, 1. ἑκάτεροι ἐπεκαλοῦντο τὸν Κῦρον. Sic E. 6, 5, 25. Sed de iis, qui deorum fidem implorant, Π. 7, 1, 17. τῶν θεοὺς ἐπικαλουμένων. it. c. inf. E. 2, 3, 23. Theramenes καὶ θεοὺς ἐπεκαλεῖτο καὶ ἀνθρώπους καθορᾶν τὰ γιγνόμενα.

ἐπικαλύπτειν, *tegere*. K. 8, 1. ἐπικαλύπτει γὰρ nix vestigia.

ἐπικαμπή, *flexio*. Π. 7, 1, 4. ἔνθα τὴν ἐπικαμπὴν ποιοῦνται. Fit ad ὑπερφαλαγγίασιν, si eminentia exercitus cornua hosti opposita inflectuntur, vt semicirculari forma hostem circumdent. v. Aelian. Tact. 46. et ὑπερφαλαγγεῖν. Nominatur etiam καμπτήρ.

ἐπικάμπτειν, *flectere*. A. 1, 8, 17. ἐπέκαμπτεν ὡς εἰς κύκλωσιν. E. 4, 2, 12. τὸ ὑπερέχον ἐπικάμψαν.

ψαντες εἰς κύκλωσιν. cf. ἀποκάμπτειν ex Π. 7, 1, 3. et ἐπικαμπή.

ἐπικαταβάλλειν, *demittere*. K. 4, 3. ἰχνευέτωσαν — ἐπικαταβάλλουσαι τὰ ὦτα.

ἐπικατακλείειν, *concludere*. Π. 4, 1, 8. p. 206. ἐπικατακλείσαντες ἑαυτοὺς εἰς ἔρυμα, *castris se continuerunt*.

ἐπικαταλαμβάνειν, *occupare, deprehendere*. E. 2, 4, 4. ἀπέκτειναν — ἑκατὸν, καὶ ἄλλους δὲ δύο ἐπικαταλαβόντες ἐν ταῖς εὐναῖς. Margg. ἔτι καταλαβόντες.

ἐπικαταμένειν, *diutius morari*. Π. 1, 2, 11. ἦν — δέῃ θηρίου ἕνεκα ἐπικαταμεῖναι. Legitur etiam pro καταμένειν. v. ibi nr. 1.

*ἐπικαταῤῥιπτεῖν, *insuper deiicere*. A. 4, 7, 9. γυναῖκες ῥίπτουσαι τὰ παιδία, εἶτα καὶ ἑαυτὰς ἐπικατεῤῥίπτουν de monte.

ἐπικεῖσθαι, ¶ 1) *superiacere, impositum esse*. O. 19, 13. πηλὸν ταῖς κεφαλαῖς πάσαις ἐπικείμενον. ¶ 2) *vrgere, imminere*. hostibus fugientibus s. pedem referentibus, A. 4, 1, 12. ὑπομένειν, ὅτε οἱ πολέμιοι ἰσχυρῶς ἐπικέοιντο. Quae est forma Attica, secundum Moerin in v. κέοιντο p. 226. Sed v. ibi Hudson. Cf. Schwarz. Obss. in Weller. gramm. p. 231. 4, 3, 23. ἐπέκειντο θρασέως, vltimis in agmine. 5, 2, 18. δῆλοι ἦσαν ὅτι ἐπικείσονται ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ, ad egressum loci. 7, 8, 10. E. 2, 4, 23. 4, 5, 16. 5, 4, 43. 6, 5, 13. bis. 7, 1, 10. c. dat. Π. 7, 1, 14. ταραττομένοις ἐπέκειτο τεταγμένος. A. 4, 3, 6. τοῖς διαβαίνουσιν ἐπικεισομένους τοὺς Καρδούχους ὄπισθεν. 5, 2, 5. E. 7, 5, 24. ὡς — ὄπισθεν ἐπικείσοιντο αὐτοῖς. Sic A. 3, 4, 8. οὐκέτι ἐπέκειντο οἱ βάρβαροι τῇ τότε ἀκροβολίσει. vbi alii: ἐσίνοντο, quod glossema putatur. Paulo aliter in pugna equestri velitari, Ιπ. 8, 12. ἐπιστρέψαντα ἀνακράτος ἐπικεῖσθαι, *conuerso equo hostes persequentes vrgere*. ¶ 3) *vexare bello*. E. 6, 5, 35. Lacedaemonii, ὅτε εὖ ἔπραττον, ἐπέκειντο ὑμῖν. 7, 2, 10. ¶ 4) De poena: *propositum esse*. Λ. 9, 6. τοιαύτης τοῖς κακοῖς ἀτιμίας ἐπικειμένης. Sic fere Aπ. 2, 1, 5. τηλικούτων ἐπικειμένων τῷ μοιχεύοντι κακῶν τε καὶ αἰσχρῶν. ¶ 5) De damno. cf. ζημία. ¶ 6) A. 6, 5, 18. ἐπέκειντο, h. e. *cursu in hostes ruebant, impetum faciebant*. in nonnullis legitur pro ἐπο-

πορεύοντο. Non male, vt videtur.

ἐπικελεύειν, ¶ 1) *adhortari, excitare.* In bello tribuitur iis, qui agmen claudunt, Π. 3, 3, 19. ὑμεῖς ὄπισθεν ὄντες — ἐπικελεύοντες αὐτοῖς, ἔτι κρείττους ποιεῖτε. 6, 3, 11. p. 385. τοῖς τὸ δέον ποιοῦσιν ἐπικελεύειν. Scil. ἐπικελεύειν proprie est *incitare facientem.* cf. Fischer. ad Plat. Phaed. 4, 17. ¶ 2) *insuper aliis verbis et formulis hortari canes.* K. 6, 20. πρὸς τοῖς ἄλλοις κελεύσμασιν — ἐπικελεύειν τόδε, εὖ κύνες etc. Sed 9, 18. Wellius e coniectura Leuncl. recepit ἐγκελεύσαντα pro ἐπικελ. quia ἐγκελεύειν canes saepius dicitur venator. ¶ 3) Dicitur de deo, qui per terrae motum hortatur s. excitare creditur, vt porro irruptio in regionem fiat, E. 4, 7, 4.

ἐπικηρύττειν, **edicere** in malam partem, *minari, per praeconem edicere absenti supplicium.* E. 1. 1, 10. ἐπεκήρυξε, ὃς ἂν ἁλίσκηται —, θάνατον τὴν ζημίαν. Paulo aliter praecepit Ammonius p. 56. et 81. it. Pollux 4, 13. Cf. Etymol. M. in v. ἐπικεκηρυχέναι.

ἐπικίνδυνος, *periculosus.* A. 2, 5, 3. ἔχοντες τοσούτους πόρους, — καὶ τούτων μηδένα ἐπικίνδυνον, h. e. *non dubios, certissimos.* Απ. 2, 1, 5. adulter ἐλαύνεται ὅμως εἰς τὰ ἐπικίνδυνα. 4, 6, 10. τὰ δεινὰ καὶ ἐπικίνδυνα, *omnia pericula.* c. dat. A. 7, 7, 32. μοι ἐπικίνδυνόν ἐστιν ἀπιόντι, *periculum imminet, si abiero.* Comparatiuum per ο, non per ω, vt est in Wellsiana, scribendum esse, ostenditur in addendis edit. Leuncl. ad Ιερ. 4, 7. Occurrit A. 1, 3, 19. it. c. inf. Ιερ. 4, 7. πολὺ χαλεπώτερα καὶ ἐπικινδυνότερα κατεργάσασθαι τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιθυμημάτων.

ἐπικινδύνως, *periculose, cum periculo.* Απ. 2, 3, 2. κρεῖττον, τὰ ἀρκοῦντα ἀσφαλῶς ἔχειν — ἢ ἐπικινδύνως πάντα κεκτῆσθαι. Ιπρ. 4, 5. ἢν ἐπικινδύνως ἐλαύνητέ που. Sed vett. edd. habent ἐπὶ κινδύνων, quod defendit Zeun. et quod nos interpretabamur *hostibus propinquis.*

ἐπικλείειν, **claudere.** Ιπ. 12, 6. πτέρυγες ὅπως — ἀναπτύσσωνται, ὅταν δὲ καθαιρῆται, ἐπικλείωνται, *coeant.*

ἐπίκλημα, **cognomen.** Sic vertit Leuncl. O. 11, 4. πένης καλοῦμαι, καὶ πάνυ μὲν ἂν ἦν ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ

μία τῷ ἐπικλήματι τούτῳ. Sed rectius forsan verteretur *crimen.* Nam paulo ante est ἔγκλημα. Hesych: ἐπίκλημα· μέμψις ἢ ἔγκλημα.

ἐπίκλησις, *cognomen.* Ita Leuncl. aliique vertunt Λ. 9, 4. ὁπόταν τις κακὸς γένηται, ἐπίκλησιν μόνον ἔχει κακὸς εἶναι. Possit etiam intelligi *ignominia, mala opinio.*

ἐπικλίνειν, *inclinare.* K. 6, 15. canes inuento lepore prae gaudio ἐπικλίνουσαι τὰ ὦτα.

ἐπίκλισις, *inclinatio, flexio.* Ιπ. 7, 12. ὁπότε ἐπὶ τὰ εὐώνυμα ἀναστρέφοι equus, τότε καὶ τῆς ἐπικλίσεως ἂν ἄρχοιτο. Sed ap. Pollucem 1, 214. haec leguntur: ὅταν ὁ ἵππος ἄρχηται τῆς ἐπισκελήσεως. ἐπισκέλησιν δὲ ὁ Ξενοφῶν καλεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς τῶν ποδῶν κινήσεως. E quo loco Iungermannus emendari iubet Xenophontis locum.

*ἐπικνήμιον, vid. ἀντικνήμιον.

ἐπικοσμεῖν, *insuper ornare.* Π. 7, 3, 4. τοῖσδε ἐπικόσμει τοῖς παρ' ἐμοῦ mortuum, np. praeter ea, quibus tu iam eum ornasti. cf. §. 2.

ἐπικουρεῖν, ¶ 1) *auxilium ferre.* Hesych: ἐπικουρήσοντας· βοηθοῦντας. Qui nos admonet, discrimen illud, inter βοηθεῖν et ἐπικουρεῖν, quod statuunt Etymol. M. Ammonius, et Thomas in v. βοηθεῖν, non semper obseruari, saltem in Xenophonte raro locum habere. a) in bello et proelio, Π. 7, 1, 11. ἔρχομαι ὑμῖν ἐπικουρήσων. 8. 6. 8. Αγ. 6. 7. Ε. 6, 2, 25. 6, 5, 38. p. 431. 4. 8, 4. Ἑλλὰς ἑαυτῇ ἐπικουροῦσα, *se ipsam defensura.* b) vapulanti, vbi fere est *verbera ab aliquo defendere, verberibus eripere aliquem.* Α. 5, 8, 9. ἐξῆν ὑμῖν ἐπικουρεῖν αὐτοῖς, ἀλλὰ οὔτε τούτοις ἐπεκουρεῖτε. c) equo. Ιπ. 2. 4. οἷς αὐτὸς ἥκιστα δύναται ὁ ἵππος, ἤν τι λυπῇ αὐτὸν, ἐπικουρεῖν. ¶ 2) *defendere ab aliqua re.* c. acc. rei, Α. 5, 8, 11. εἴ τῳ χειμῶνα ἐπεκούρησα. ¶ 3) *remedium adhibere, mederi.* Απ. 1, 4. 13. νόσοις ἐπικουρῆσαι. ¶ 4) *fulcire, erigere.* Ο. 17. 13. τῷ κατιλυθέντι (σίτῳ) ἐπικουρῆσαι, ἐπικουφίσαντες τὴν γῆν. ¶ 5) *sustentare, seruare.* Λ. 10, 2. ἐπικουρῆσαι τῷ τῶν ἀγαθῶν γήρᾳ, np. honore tribuendo et conciliande auctoritate. cf. seqq. ¶ 6) *subleuare, de-*

depellere, auertere mala. Πο. 1, 1. νομίζων — τῇ πενίᾳ αὐτῶν ἐπικεκουρῆσθαι ἂν, καὶ τὸ (fcrib. τῷ cum Steph. et Zeun.) ἀνυπόπτους εἶναι. Sic fere Λ. 2, 7. τῷ λιμῷ ἐπικουροῦντας. ¶ 7) *prodesse*, np. arcendo incommoda. Π. 6, 2, 11. p. 370. ἐσθὴς ἀφθονωτέρα παροῦσα πολλὰ καὶ ὑγιαίνοντι καὶ κάμνοντι ἐπικουρεῖ.

*ἐπικούρημα, *remedium*. c. gen. et dat. A. 4, 5, 10. ἦν δὲ τοῖς μὲν ὀφθαλμοῖς ἐπικούρημα τῆς χιόνος, *aduersus niuem* — τῶν δὲ ποδῶν — Debebat esse τοῖς δὲ ποσί. De qua mutatione structurae v. Abresch. dilucc. Thucydd. 1, 120. et Hutchinf. ad h. l. Suidas in v. χιὼν legit ἐπικούφημα, quod tamen minus bonum iudicat Hutch.

ἐπικουρία, ¶ 1) *adiumentum*. Π. 6, 1, 27. οἱ πύργοι μεγάλη ἐπικουρία τῇ ἑαυτοῦ φάλαγγι. E. 6, 5, 38. p. 428. ἵνα ἔχωσιν (καὶ ἰδιῶται καὶ πόλεις), ἐάν ποτ' ἀδύνατοι γένωνται, ἐπικουρίαν τῶν προπεπονημένων, *vt habeant, quo tueantur ea, quae antea labore parta sunt*. Schneiderus: *vt fructu laborum priorum laetentur*. Cf. προπονεῖν nr. 3. ¶ 2) *auxilia*. Π. 8, 6, 8. ἐφοδεύει ἀνὴρ στράτευμα ἔχων, ὡς, ἣν μέν τις τῶν σατραπῶν ἐπικουρίας δέηται, ἐπικουρεῖ. E. 6, 1, 5. ἱκανὴν αὐτῷ ἐκπέμψαι ἐπικουρίαν. 6, 5, 38. p. 430. ¶ 3) *adminiculum, fulcrum, remedium*. O. 17, 13. δοκεῖ ἐπικουρίας τινὸς δεῖσθαι ὁ σῖτος.

ἐπίκουρος, ¶ 1) *auxiliator in bello*. Ammonius: ἐπίκουροι εἰσὶν οἱ τοῖς πολεμουμένοις βοηθοῦντες καὶ συλλαμβανόμενοι· σύμμαχοι δὲ, οἱ τῶν πολεμούντων. Cf. Etymol. M. et fupra ἐπικουρεῖν, it. Fifcher. ind. Palaephat. Π. 1, 5, 7. p. 55. καλοῦσι ἡμᾶς οἱ φίλοι ἐπικούρους. τί οὖν ἢ τὸ ἀλέξασθαι δικαιότερον; 8, 6, 6. Cyrus dicit fatrapis: δεῖ ἐμὲ — ὑμῖν ἐπίκουρον εἶναι, ὑμᾶς δὲ — ἐμοὶ συμμάχους. Vbi videant doctiores, quale fit horum nominum discrimen. Nobis videbatur Cyrus fe ἐπίκουρον nominare, quatenus pericula et hoftium impetum a ciuibus propulfat. Αγ. 11, 13. ἐκεῖνον ἐκάλουν — οἱ ἀδικούμενοι ἐπίκουρον. Πο. 4, 9. E. 7, 4, 6. ¶ 2) *qui alterum defendit a contumelia*. Π. 7, 5, 21. ἄδοξοι ὄντες παρὰ τοῖς ἄλλοις διὰ τοῦτο δεσπότου

του ἐπικούρου προσδέονται. Antea eſt βοηθεῖν. ¶ 3) Adiectiue c. gen. Απ. 4, 3, 7. τὸ πῦρ ἡμῖν ἐπίκουρον μὲν ψύχους, ἐπίκουρον δὲ σκότους, *ignis qui a nobis defendit* ſ. *depellit frigus et caliginem*, ſ. *qui nobis opem aduerſus frigus et caliginem affert.* ¶ 4) Confunditur c. ἐπικαίριος. v. ἐπικαίριοι nr. 1. a.

*ἐπικούφημα, v. ἐπικούρημα.

ἐπικουφίζειν, ¶ 1) *alleuare.* Ο. 17, 13. ἐπικουρῆσαι ἐπικουφίσαντες τὴν γῆν. ¶ 2) *leuiorem facere.* Π. 1, 6, 19. p. 73. ἐπικουφίζει τι ἡ τιμὴ τοὺς πόνους τῷ ἄρχοντι. (v. Cic. Tuſc. 2, 26.) 7, 1, 9. ταῖς ἐλπίσιν ἐπικουφίζων laborem futurum proelii, *verbis ad ſpem erigens.* ¶ 3) *auxilium praeſtare, opibus ſuis ſubleuare.* Ο. 11, 10. τὴν πόλιν κοσμεῖν καὶ τοὺς φίλους ἐπικουφίζειν.

ἐπικράτεια, ¶ 1) *imperium, poteſtas.* Π. 5, 5, 9. p. 331. φρούρια τὰ πρότερον εἰς τὴν Σύρων ἐπικράτειαν συγκατασπασθέντα, *per vim in Syrorum poteſtatem redacta.* Α. 7, 6, 31. ἄπιμεν ἐκ τῆς τούτων ἐπικρατείας, *ex horum poteſtate nos ſubducemus.* Ιερ. 6, 13. πρὶν ἂν ἔξω τῆς ἐπικρατείας γένηται, *e poteſtate vel ex imperio et ditione tyranni exierit.* ¶ 2) *ditio.* Π. 5, 4, 13. τὰς νομὰς τῶν κτηνῶν τοὺς ἑαυτοῦ φίλους ἐκέλευσε καταθέσθαι ἐν τῇ ἑαυτῶν ἐπικρατείᾳ. Α. 6, 4, 3. ὑπὸ τῇ ἐπικρατείᾳ τοῦ χωρίου, in ditione.

ἐπικρατεῖν, ¶ 1) *imperare, imperium nanciſci.* De imperio Graeciae, Ε. 7, 1, 2. p. 437. κατὰ θάλατταν ἐπικρατῆσαι. ¶ 2) *vincere.* Ε. 6, 4, 13. μαχόμενοι ἐπεκράτουν. Paulo ante eſt ἐκράτουν. 6, 5, 26. 7, 5, 13. Π. 5, 2, 11. εἰ οὗτος ἐπικρατήσει. c. gen. Ibid. ὅπως ἡμῶν μὴ ἐπικρατήσει. Sic Π. 5, 4, 12. in marginib. et nonnullis MSS. ὁ ἐπικρατῶν eſt *victor*, quod Zeunius recepit pro vulgato ὁ κρατῶν. ¶ 3) *ſibi ſubiicere.* Ο. 1, 22. de voluptatibus: ἃ οὕτω χαλεπῶς ἄρχει τῶν ἀνθρώπων, ὧν ἂν ἐπικρατήσωσιν, *quos in poteſtate habent.* ¶ 4) *vi capere.* Ε. 7, 4, 27. ἐπικρατοῦσι τοῦ σταυρώματος.

ἐπίκρινος, v. περικνός.

ἐπίκροτος, *pauitus*, np. pulſu pedum. Ιππ. 3, 14. ἐν τῷ ἐπικρότῳ (ſcil. χωρίῳ) ἐν Ἀκαδημίᾳ ἱππεύειν. Camerarius fere eodem modo

do interpretatur, quo supra vocabulum ἀπόκροτος. Sed id non placebat Leunclauio. Brodaeus coniiciebat ἱπποκρότῳ.

ἐπικρύπτεσθαι, *celare, dissimulare.* A. 1, 1, 6. δύναμιν ἤθροιζεν ὡς μάλιστα ἐδύνατο ἐπικρυπτόμενος, *clam.*

ἐπικτᾶσθαι, *plura comparare, subinde augere.* E. 7, 1, 2. p. 436. τριήρεις κέκτησθε πολλὰς, καὶ πάτριον ὑμῖν ἐστι ναυτικὸν ἐπικτᾶσθαι.

ἐπίκτητος, *recens extra patriam partus s. comparatus.* Phauorin: ἐπίκτητον· ἔξωθεν εἰσελθόντα. Ag. 1, 36. δέξαιτο τοὺς ἐπικτήτους ἀντὶ τῶν ἀρχαίων φίλων.

ἐπικυδής, *gloria ornatus, honore et opibus ornatus.* E. 5, 1, 33. Λακεδαιμόνιοι πολὺ ἐπικυδέστεροι ἐγένοντο ἐκ τῆς ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνης. Hesych: ἐπικυδέστερος· ἐπικρατέστερος, ἐνδοξότερος. Eadem habet Suidas, qui addit: κῦδος γὰρ ἡ δόξα. Casaubonus ad Polyb. 1, 16. locum Xenoph. bene explicat: *meliori facti conditione, quam reliqui Graeci.*

Ἐπικυδίδας, *Epicydidas.* E. 4, 2, 1. mittitur a Lacedaemoniis, vt Agesilaum domum reuocet ex Asia.

ἐπικυλινδεῖν, *deuoluere.* E. 3, 5, 13. ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπεκυλίνδουν πέτρους ἐς τὸ κάταντες.

ἐπικύπτειν, ¶ 1) *inclinare se pronum.* Π. 2, 3, 7. τῶν ἐπικυπτόντων ἐπὶ βώλους, vt glebas tollerent. Ιπ. 12, 3. cf. κύπτειν. ¶ 2) De saltaturo, *qui se in orbem rotat.* Σ. 2, 22. εἰς τὸ ἔμπροσθεν ἐπικύπτων. Oppon. εἰς τοὔπισθεν κάμπτεσθαι.

ἐπικυροῦν, *ratum habere.* v. Poll. 5, 166. περὶ ψηφισμάτων γεγραμμένων. A. 3, 2, 21. ὅ τι τούτων δοκεῖ — ἐπικυρώσατε ὡς τάχιστα.

ἐπικωλύειν, *impedire.* O. 8, 4. πῶς γὰρ ἂν πορευθείησαν, ἐὰν ἔχοντες οὕτως ἐπικωλύσωσιν ἀλλήλους. Ita Leuncl. et Wels. Sed olim legebatur πορευθ. ἔχ. οὕτως ἐπικώλυσιν ἀλλήλους. Quae lectio si vera est, inquit Portus, accusatiuus regitur a nomine, cuius verbum coniugatum regit accusatiuum. v. ἐπιθετικὸς et ἐπιστήμων.

ἐπικώλυσις, v. ἐπικωλύειν.

ἐπιλαμβάνειν, ¶ 1) *complecti, attingere, nancisci.* A. 6, 5, 4. ἔθαπτον πάν-

πάντας, ὁπόσους (all. ἐφ' ὅσους) ἐπελάμβανε ἡ στρατιὰ in itinere, *quoscunque comprehendere* f. *complecti cornu poterant* — ἔθαπτον τὸν αὐτὸν τρόπον, ὁπόσους ἐπελάμβανεν ἡ στρατία. Nisi, vt Morus in indice dicit, legendum est ἀπελάμβανε, *comprehendit, inclusit.* ¶ 2) *retinere.* Iπ. 9, 8. ἐπιλαμβάνειν χρὴ ἵππου τοῦ εἰς τὸ τάχιστα ὁρμᾷν.

ἐπιλαμβάνεσθαι, ¶ 1) *apprehendere.* A. 4, 7, 9. ἰδών τινα θέοντα — ἐπιλαμβάνεται ὡς αὐτὸν κωλύσων. c. gen. A. 4, 7, 8. ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ τῆς ἴτυος. Iπ. 8, 8. χαίτης ἐπιλαμβάνεσθαι. ¶ 2) *prensare.* Aθ. 1, 18. ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρός. Est rei, populo in iudicio blandientis. ¶ 3) *impetu corripere.* Π. 7, 1, 16. ὅτου ἐπιλάβοιτο τὰ δρέπανα, πάντα βίᾳ διεκόπτετο. ¶ 4) *incidere in.* A. 4, 2, 16. ἐχρῶντο Graeci αὐτοῖς (hostium iaculis), ἐπιλαβόμενοι, *si nacti essent.* All. legunt ἐπεὶ λάβοιεν. Sed potest etiam ἐπιλαμβάνεσθαι h. l. reddi *apprehendere.* E. 4, 2, 14. ἐπελάβοντο et ἐπέτυχον inter se permutantur. 6, 5, 42. χαλεπῶν χωρίων ἐπελάβοντο. ¶ 5) *reprehendere.* Suidas: ἐπιλαμβάνεσθαι, γενικῇ· μέμφεσθαι. v. Wetsten. ad Luc. 20, 20. et Olear. ad Philostrat. p. 17. Phauorinus: ἐπιλαμβάνομαι, ἀντὶ τοῦ ἅπτομαι τινὸς ἁμαρτῶντος, γενικῇ. ὡς Ξενοφῶν (nescio vbi), καὶ Ἀριαίου πολλὰ τὸν κύριον παρανοσφισαμένου, Ἀριαῖος ἐπιλαμβάνεται. E. 2, 1, 22. ἐπελάβετο τοῦ — ψηφίσματος. Similiter Aπ. 1, 2, 31. οὐκ ἔχων ὅπῃ ἐπιλάβοιτο, *cum non haberet, in quo reprehenderet Socratem, quod carpere posset.* Franc. Portus dicit, metaphoram desumtam esse a luctatoribus.

ἐπιλάμπειν, *illucere.* K. 8, 1. ἐὰν — ἥλιος ἐπιλάμπῃ, *fulget in vestigia.*

ἐπιλανθάνεσθαι, ¶ 1) *obliuisci.* c. gen. Aπ. 1, 2, 21. quinquies. c. acc. v. Thom. Mag. Π. 1, 4, 28. ἐπελάθου τι ὧν ἐβούλου. 3, 3, 24. p. 193. 6, 3, 1. εἴ τις τι ἐπιλελησμένος εἴη. Alia structura est Σ. 4, 62. ὅ τι ἂν κακὸν ἴδῃ, μηδέποτε ἐπιλανθάνεσθαι. Intell. ἐκείνου f. ἐκεῖνο. ¶ 2) *non praemiis ornare, beneficiorum immemorem esse.* Π. 4, 1, 2. p. 201. ὅταν τι ἀγαθὸν ὁ θεὸς δῷ, οὔτε ποτὲ ἐπιλήσομαι αὐτοῦ. 4, 5, 12. p. 247. νῦν ἀναγκά-

ἀναγκάζεις σοῦ μὲν ἐπιλαθέσθαι. τοῖς δὲ ἀκολουθήσασι πᾶσαν τὴν χάριν ἀποδιδόναι. 5, 2, 5. τοῦτ᾽ ἐγώ σοι — οὔποτ᾽ ἐπιλήσομαι, ἀλλὰ πειράσομαί σε ἀντιτιμῆσαι. Contra E. 6, 4, 24. ἐπιλαθέσθαι τὸ γεγενημένον πάθος, *non vlcisci.* ¶ 3) *honore debito priuare.* K. 1, 10. πατρὸς ἐπιλανθανομένου τῆς θεοῦ. Sic per λιτότητα c. οὐκ de cultu diuino, Ay. 2, 13. et E. 4, 3, 13. οὐκ ἐπελάθετο τοῦ θείου. ¶ 4) *omittere.* Π. 3, 3, 27. ἐπιλαθόμενος τοῦ βάδην, δρόμῳ ἡγεῖτο, *non amplius gradatim incedebat, sed* etc. Similiter ¶ 5) De affectu; *deponere, exuere.* Π. 8, 3. 4. τοῦ φθόνου ἐπελέληστο. ¶ 6) *non curare, nullam rationem habere.* Π. 1, 3, 9. ἐπιλέλησθε — ὅτι βασιλεὺς ἦσθα. 1, 4, 8. πάντων ἐπιλαθόμενος, *neglectis omnibus.* Ἱερ. 6, 2. K. 5, 33. ἐπιλάθοιτ᾽ ἂν εἴ του ἐρώη. Vnde c. οὐ, *rationem habere.* E. 4, 2, 2. οὐ μὴ ἐπιλάθωμαι ὑμῶν. ¶ 7) c. μή, *secum sumere,* i. q. φέρεσθαι. Π. 6, 2, 11. p. 371. ξυήλης μὴ ἐπιλαθέσθαι.

ἐπιλέγειν, ¶ 1) *addere dicendo, munus verbis ornare.* Π. 1, 3, 6. διαδιδόναι τοῖς — θεραπευταῖς, ἐπιλέγοντα ἑκάστῳ, *ita vt quemque compellaret.* A. 1, 9, 14. ¶ 2) *adscribere.* Π. 3, 3, 19. τῶν ὁμοτίμων γεγόνατε καὶ ἐπιλελεγμένοι ἐστέ. Vel sunt *eximii,* i. q. ἐπίλεκτοι.

ἐπιλείπειν, ¶ 1) *deficere, non suppetere.* Cf. Poll. 1, 52. A. 4, 7, 1. τὰ ἐπιτήδεια ἐπέλιπε. 5, 8, 2. σίτου ἐπιλελοιπότος. 6, 4, 11. 14. τὰ θύματα ἐπελελοίπει. Πο. 4, 11. ἐπιλειψούσης ποτὲ ἀργυρίτιδος. E. 2, 2, 7. ὁ σῖτος ἐπελελοίπει. §. 10. c. acc. personae, v. Thom. Mag. Π. 1, 6, 9. ἐὰν — ἐπιλίπῃ αὐτὸν ἡ δαπάνη. §. 10. μήποτε ἐπιλίπῃ τι ὑμᾶς ὧν δεῖ. 2, 4, 8. 8, 1, 1. A. 1, 5, 6. Π. 5, 2, 2. τοσαῦτα ἔνδον (in vrbe obsessa) ἀγαθά, ὅσα ἐπ᾽ ἀνθρώπων γενεὰν μὴ ἂν ἐπιλείπειν τοὺς ἔνδον ὄντας. ¶ 2) *relinqui a tergo ab iis qui celerius eunt.* A. 1, 8, 12. τὸ ἐπιλειπόμενον (pars exercitus) ἤρξατο θεῖν.

ἐπίλεκτοι, *selecti et egregii milites.* v. Poll. 1, 176. A. 3, 4, 26. 7, 4, 7. E. 5, 3, 23. 7, 1, 8. 7, 2, 10. 12.

***ἐπιληΐς**, *iure belli parta.* E. 3, 2, 17. ἐπιληΐδας ἔχοιεν τὰς πόλεις.

ἐπιλήσμων, *obliuiosus.*

v. Thom. Mag. in v. λήθαργος, et Phrynich. p. 182. 208. qui a Thoma in quibusdam dissentit. Απ. 4, 8, 8. ἐπιλησμονέστερον ἀποβαίνειν. c. gen. Απολ. 6. ὧν ἔμαθον ἐπιλησμονέστερον.

ἐπιλογίζεσθαι, *reputare*. E. 7, 5, 16. οὐδὲν τούτου (Steph. malebat τούτων) ἐπελογίσαντο, *non timuerunt*.

ἐπιλύειν, *vinculis soluere*. K. 7, 8. ἐὰν — ἐπιλύῃ canes contra leporem. 9, 18. μεταθεῖν ἐπιλύσαντα τὰς κύνας.

Ἐπιλυτίδας, *Epilytidas*. E. 5, 4, 39. Spartanus, cadit in pugna.

ἐπιμανθάνειν, *addiscere*. O. 10, 10. ὅ τι χεῖρον (ἐπίσταιτο), ἐπιμαθεῖν.

ἐπιμαρτύρεσθαι, *testari, testes appellare*. Π. 8, 5, 12. p. 529. δοκεῖ θύσαντας ὑμᾶς κοινῇ καὶ θεοὺς ἐπιμαρτυραμένους συνθέσθαι. §. 13. Suidas: ἐπεμαρτύραντο· μάρτυσιν ἐχρήσαντο. οἱ δὲ πιστὰ δόντες καὶ λαβόντες ἐπεμαρτύραντο τοὺς θεούς. οὕτω Ξενοφῶν. Videtur Suidas intellexisse locum A. 4, 8, 5. ταῦτα πιστὰ εἶναι. θεοὺς δ' ἐπεμαρτύραντο ἀμφότεροι. E. 3, 4, 4. Agesilaus a Thebanis sacrificare prohibitus ἐπιμαρτυράμενος τοὺς θεοὺς — ἀπέπλει.

ἐπιμαχία, v. συμμαχία.

ἐπίμαχος, *qui facile potest oppugnari*. Suidas: ἐπίμαχος· δυναμένη πολεμεῖσθαι. Deinde laudat locum A. 5, 4, 7. χωρίον ὃ ἐδόκει ἐπιμαχώτατον. Hesych: ἐπίμαχον χωρίον, ᾧ δύναταί τις προσιέναι μαχόμενος. Cf. Etymol. M. et Thom. Mag. et Poll. 1, 171. E. 7, 1, 4. κατὰ τὸ ἐπιμαχώτατον. Diodorus Sic. a Moro laudatus habet τόπον εὐεφοδώτατον.

ἐπιμειδιᾶν, *leniter arridere*. Est minus, quam γελᾶν. Π. 2, 2, 9. οἱ μὲν ἄλλοι ἐγέλασαν — καὶ αὐτὸς ἐπεμειδίασε.

ἐπιμέλεια, ¶ 1) *cura*. Opponitur iis, qui ipsi opus faciunt, O. 5, 4. τοὺς τῇ ἐπιμελείᾳ γεωργοῦντας, i. e. *per alios*. Scil. intelligitur vel patrisfamilias vel villici cura, qua operas inspicit atque excitat. Saepe enim tribuitur villico, vt O. 12, 13. ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν διδαχθῆναι. Vbi significat *artem, scientiam*, vt §. 15. it. 14, 2. διὰ τῆς τούτου ἐπιμελείας γεωργεῖν. Cf. 15, 2. Tribuitur etiam herae, O. 7, 41. αἱ ἐπιμέλειαι, *munera* f. *partes in administratione*. Cf. 8, 1. 10,

10, 10. Dicitur de varia cura, v. c. Π. 1, 6, 13. ἡ τῆς ὑγιείας ἐπιμέλεια. v. Poll. 1, 177. O. 12, 14. οὔτ' ἐπιμέλειαν ἡδίονα ῥᾴδιον εὑρεῖν τῆς τῶν παιδικῶν ἐπιμελείας. Vbi intelligi poteſt de *ſtudio, cui quis deditus eſt.* Sed Π. 1, 2, 9. δοκεῖ αὕτη ἡ ἡλικία μάλιστα ἐπιμελείας δεῖσθαι, Weisk. non male exponit *arctiore cuſtodia.* Similiter c. ὅπως, O. 7, 5. ἔζη ὑπὸ πολλῆς ἐπιμελείας (parentum), ὅπως ὡς ἐλάχιστα ὄψοιτο. Hinc ἐπιμέλειαν ἔχειν vel ποιεῖσθαι idem eſt quod ἐπιμελεῖσθαι, *rationem habere, proſpicere alicuius commodis.* E. 4, 6, 2. ὑμεῖς πολιορκουμένων ἡμῶν — οὐδεμίαν ἐπιμέλειαν ποιεῖσθε. Aπ. 4, 3, 11. K. 12, 6. c. inf. K. 7, 11. ἐπιμέλειαν ποιήσονται τούτου μᾶλλον, ἢ ἐκείνου φροντίζειν. Quae eſt dura ſtructura, tentata ideo ab Aem. Porto, qui recte vidit, proprie ex legibus grammaticis requiri φροντίσουσι. Sed fortaſſis tamen ita defendi poteſt, vt poſt μᾶλλον ἢ omiſſa dicatur coniunctio ὡς ſ. ὥστε, quas coniunctiones ſaepiſſime poſt comparatiuum et ἢ poni ſolere, conſtare poteſt vel ex iis, quae infra in ἢ nr. 1. allata ſunt. Ex hac igitur ratione ſenſus foret: *ferarum cura magis occupatae erunt canes, quam vt de eſca ſolicitae eſſe poſſint vel velint.* c. ὡς, O. 20, 16. ὁ μὲν ἔχῃ τινὰ ἐπιμέλειαν, ὡς — ἐν τῷ ἔργῳ ὦσιν, ὁ δὲ μὴ ἐπιμελῆται τούτου, *aliquam curam gerit.* ¶ 2) *cultura*, Aπ. 1, 2, 4. τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιμέλειαν. ¶ 3) *ſtudium, animi contentio, der Eifer.* A. 1, 9, 14. τῇ ἐπιμελείᾳ περιεῖναι τῶν φίλων, καὶ τῷ προθυμεῖσθαι χαρίζεσθαι. Cf. §. 15. Aπ. 2, 1, 28. οὐδὲν ἄνευ πόνου καὶ ἐπιμελείας. Vbi πόνου ad corpus refertur. 2, 7, 7. τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν. 4, 2, 6. ἄνευ παρασκευῆς καὶ ἐπιμελείας. Sed de *ſtudio quod tractamus* ſ. de *vitae genere* intelligi poteſt Aπ. 2, 1, 20. αἱ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν ἔργων. Cf. nr. 1. ex O. 12, 14. it. O. 5, 1. ἐπιμέλεια γεωργίας, *tractatio, ſtudium.* et §. 11. c. ἐκ, K. 1, 5. τῆς ἐπιμελείας τῆς ἐκ τῶν κυνῶν. §. 12. Aliter c. παρά, K. 1, 17. τῆς ἐπιμελείας τῆς παρὰ Χείρωνος, *ſtudio, cui Chironis disciplina eos adſuefecerat.* ¶ 4) *diligentia*, Π. 2, 3,

9.

9. τοῦτον ὁ Κῦρος ἀγασθεὶς τῆς — διδασκαλίας καὶ τῆς ἐπιμελείας. O. 7, 22. ταῦτα καὶ ἔργων καὶ ἐπιμελείας δεῖται. Cicero ap. Columell. praefat. ad lib. 12. vertit: *et operam et diligentiam.* §. 26. K. 13, 13. πόνοις καὶ ἐνθυμήμασι καὶ ἐπιμελείαις πολλαῖς. ¶ 5) *exercitium.* Opponitur ſcientiae. O. 20, 6. οἱ στρατηγοὶ οὐ γνώμῃ διαφέροντες — ἀλλὰ σαφῶς ἐπιμελείᾳ. Niſi eſt *diligenti attentione.* Sic videtur explicandum Π. 7, 5, 26. p. 456. Hoc quoque loco poteſt de *ſedula cura* intelligi. Sed magis huc pertinet Aπ. 4, 8, 11. ἀρετῆς ἐπιμέλειαν. Hinc ἔχειν et ποιεῖσθαι ἐπιμέλειαν, *exercere.* Π. 1, 6, 19. p. 80. in venatione εἶχες ἐπιμέλειαν τοῦ φθάνειν aues. All. ἠσκήκεις δὲ φθάνειν. fortaſſe melius. Saltem Zeun. recepit ἠσκήκεις tanquam verbum exquiſitius, cuius gloſſema ſit formula ἐπιμέλειαν ἔχειν. Poſſit tamen quis contra ſtatuere. Aπ. 3, 3, 7. τοῦ βάλλειν — ἐπιμέλειάν τινα ποιήσῃ; c. ὅπως, O. 11, 22. εἴ τινα καὶ τούτου ἐπιμέλειαν ποιῇ, ὅπως δύνῃ λόγον διδόναι. Paulo poſt eſt μελετᾷν. ¶ 6) *doctrina.* Aπ. 1, 2, 8. τῆς ἀρετῆς ἐπιμέλεια. ¶ 7) *ars, ſcientia.* Π. 1, 6, 12. p. 64. εἴ τινα ἐπιμέλειαν ἐδίδαξέ με. Margg. εἴ τινας τέχνας. O. 12, 13. 15. v. ſupra nr. 1. ¶ 8) *attentio, prouidentia, cautio.* Π. 5, 4, 17. ἔδοξεν ἄξια ἐπιμελείας λέγειν, np. vt ipſe ſibi proſpiceret. Sed Π. 8, 2, 7. ἄξιον ἐπιμελείας. ¶ 9) *adminiſtratio rei familiaris.* Cf. nr. 1. O. 5, 6. ὁ ἵππος κομίζει τὸν κηδόμενον εἰς τὴν ἐπιμέλειαν. cf. ἴδιος. ¶ 10) In rebus Graecorum i. q. ἡγεμονία. Cf. Poll. 8, 84. E. 7, 1, 2. p. 437. προσήκουσα ὑμῖν — ἡ ἐπιμέλεια, *principatus maritimus.* p. 439. ἡ κατὰ γῆν ἐπιμέλεια — ἡ κατὰ τὴν θάλατταν. ¶ 11) *gloria, laus poſt mortem.* Aπ. 4, 8, 10. ἐγὼ ἐπιμελείας τεύξομαι ὑπ' ἀνθρώπων — οἶδα γὰρ ἀεὶ μαρτυρήσεσθαί μοι. ¶ 12) *veneratio deorum.* Cf. Poll. 1, 21. Π. 1, 6, 4. διὰ ἐκείνας τὰς ἐπιμελείας ἥδιον ἔρχῃ πρὸς τοὺς θεούς. *amicorum,* v. θεραπεία. ¶ 13) Datiuus ἐπιμελείᾳ, Π. 5, 3, 17. *conſulto, data opera.* Idem eſt κατ' ἐπιμέλειαν, E. 4, 4, 8. ¶ 14) Locus vitioſus: Ιπρ. 7, 9. ἡ γὰρ ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐπιμελείᾳ σκεδάννυνται. Alii aliter emendare ſtuduerunt.

runt. Leuncl. mutat ἐπὶ in τῇ περὶ, probante Zeunio.

ἐπιμελεῖσθαι, ¶ 1) *curare.* Thomas: ἐπιμέλομαι κάλλιον, ἢ ἐπιμελοῦμαι. Moeris p. 148. ἐπιμέλου παροξυτόνως, Ἀττικῶς· περισπωμένως, Ἑλληνικῶς. Sed Xenophon vtraque forma vtitur promiſcue. Sic Π. 6, 3, 2. primo eſt ἐπεμέλοντο τῶν στρατιωτῶν, et mox ἐπεμελοῦντο ἕκαστος τῶν ἑαυτοῦ. 8, 1, 5. τῆς τῶν ὅλων σωτηρίας ἐπιμελεῖσθαι— δεκάδων ἐπιμέλονται — οἰκίας καὶ νεὼς ἐπιμελούμενοι. Σ. 4, 46. ἐπιμέλονταί σου, *commodis tuis proſpiciunt,* ſed §. 48. ἐπιμελεῖσθαί μου. Saepe tamen variat lectio, v. c. A. 4, 3, 23. pro ἐπιμελησόμενοι all. habent ἐπιμελόμενοι. Πο. 5, 10. Caſtalio pro ἐπιμελόμενοι edidit ἐπιμελούμενοι, quod erat §. 9. O. 4, 9. pro ἐπιμελεῖσθαι in margg. eſt ἐπιμέλεσθαι. 11, 17. ἐπιμέλομαι. Marg. Leuncl. ἐπιμελοῦμαι. De forma ἐπιμέλεσθαι iam Hieron. Wolfius ad Iſocr. p. 81. dubitauit. cf. Hindenb. ad Aπ. 2, 4, 7. Opponitur ἀφυλακτεῖν, Π. 1, 6, 5. et ἐργάζεσθαι (cf. ἐπιμέλεια n. 1.), Πο. 4, 22. O. 4, 2. Distinguitur a βοηθεῖν, A. 4, 2, 15. vbi tamen non admodum videntur differre. Dicitur de epitropo et hero, O. 12, 9. 20, 22. de principe miniſtrorum in coena, Π. 8, 4, 1. οὐδ' ἐκάθιζε, ἀλλ' ἐπεμελεῖτο. etc. c. gen. Π. 1, 6, 12. p. 66. τούτου ἐπεμελήθην. vbi paſſiuum eſt pro medio, vt ſaepius. Aπ. 1, 4, 13. deus dicitur ἐπιμεληθῆναι τοῦ σώματος, *proſpexiſſe, bene conſtituiſſe.* Similiter 1, 1. 19. Cf. 1, 4, 14. 17. et 18. 2, 10, 2. ἐάν τις κάμνῃ — τούτου ἐπιμελῇ. 3, 2, 3. ἵνα ἑαυτοῦ — ἐπιμελῆται, *ſuam felicitatem curet.* O. 11, 11. 12, 13. Sic de medico, O. 13, 2. ἰατροῦ, ὃς ἐπιμελοῖτο κάμνοντός τινος. Etiam de inanimatis, Π. 1, 2, 2. νόμοι ἐπιμελούμενοι τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ. c. gen. articuli et inf. etiam addito acc. Π. 5, 3, 16. p. 300. ἐπιμελεῖσθε τοῦ σιωπῇ πορεύεσθαι. E. 2, 3, 17. p. 93. τοῦ πλεονεκτεῖν ἀεὶ ἐπιμελούμενος. Aπ. 1, 6, 15. εἰ ἐπιμελοίμην τοῦ ὡς πλείστους ἱκανοὺς εἶναι. 4, 2, 4. c. ὅπως, Π. 1, 6, 3. ὅπως γ' ἂν οἱ θεοὶ — ἐθέλωσιν — ἐπιμελούμενος. §. 7. 4, 2, 18. ἐπιμελήθητε ὅπως διπλάσια σιτία παρεσκευασμένα ᾖ. Πο. 5, 9. 10. Aπ. 2, 10, 1. 3,

3, 2, 1. O. 4, 9. 7, 39. 20, 4. οὐ γὰρ ἐπιμελεῖται, οὐδὲ ποιεῖ, ὅπως ταῦτα ἔχῃ. Σ. 3, 5. 8, 25. Ιπρ. 4, 6. ἐπιμεμελῆσθαι (Margg. ἐπιμελεῖσθαι) ὅπως ἕξει. c. gen. et ὅπως, Π. 1, 2, 10. et ipſe venatur et τῶν ἄλλων ἐπιμελεῖται ὅπως ἂν θηρῷεν, pro ἐπιμ. ὅπως ἂν οἱ ἄλλοι θηρ. 1, 6, 13. πειρᾷ σὺ ἐπιμελεῖσθαι σεαυτοῦ, ὅπως ὑγιαίνῃς. 2, 1, 4. 9. 4, 2, 19. p. 223. 5, 3, 16. p. 299. οἱ ἄρχοντες ἐπιμελείσθωσαν πάντων, ὅπως ἂν συνεσκευασμένοι ὦσι. 6, 2, 3. E. 3, 1, 2. ἐπιμεληθῆναι καὶ σφῶν, ὅπως μὴ δῃοῖτο ἡ χώρα αὐτῶν. O. 4, 13. 20, 10. c. περὶ et ὅπως, Ιπ. 4, 5. περὶ τῶν στομάτων, ὅπως μαλακὰ ἔσται, ἐπιμελεῖσθαι. c. ὡς, O. 20, 4. ἐπιμελεῖται, ὡς αὐτῷ σπείρηται — ἐπιμ. ὡς φυτεύσῃ. c. gen. et ὡς, Π. 7, 3, 6. τούτων ἐπεμελήθη, ὡς τύχοιεν. A. 1, 1, 5. Αγ. 1, 22. O. 7, 34. 20, 8. c. gen. et ὑπὲρ, duplici conſtructione, Π. 1, 6, 12. p. 64. τούτων ὥσπερ καὶ ὑπὲρ τῆς στρατηγίας ἐπιμελεῖσθαι. c. gen. et inf. O. 20, 9. τούτου ἐπιμελοῦνται, οὕτω ποιεῖν. c. acc. Π. 8, 3, 16. pro πλειόνων ἐπιμελούμενον all. habent πλείονα ἐπιμ. quod defendit Hutchinſ. ob alios ſimiles locos: E. 5, 4, 4. τὰ ἄλλα ἐπεμελεῖτο, *procurabat.* Huic eidem formulae ¶, 1, 19. additur genitiuus αὐτοῦ. Απ. 2, 9, 4. τὰ τοιαῦτα πάντα ἐπεμελεῖτο, vbi tamen Aemil. Portus vel intelligi vel addi iubebat κατὰ, quae praepoſitio poteſt etiam in locis praecedentibus omiſſa putari. ¶ 2) *attentum et ſolicitum eſſe, adminiſtrare.* E. 2, 3, 11. ὥσπερ τυραννίδος ταύτης τῆς ἀρχῆς ἐπιμελεῖσθαι. ¶ 3) *praefectum eſſe, praeeſſe, praefecti munere fungi.* Π. 5, 3, 16. p. 300. ἐπιμελοῦ πάντων ὄπισθεν. 5, 4, 10. p. 313. ἄρχοντα ἕλεσθε — ὅστις ὑμῶν ἐπιμελήσεται. 6, 3, 2. v. nr. 1. vbi etiam plura ſunt, quae huc pertineant, exempla, inprimis c. ὅπως. A. 4, 8, 18. δρόμου τε ἐπιμεληθῆναι, καὶ τοῦ ἀγῶνος προστατῆσαι. 5, 1, 4. E. 1, 7, 1. 4, 8, 17. it. §. 23. τῶν βουλομένων φίλων εἶναι ἐπιμελεῖσθαι, *tueri.* Oppon. κακὸν ποιεῖν. ¶ 4) *auctorem eſſe.* E. 6, 5, 37. ὧν αὐτοὶ ἐπεμελήθητε ὅρκων. ¶ 5) *tractare, operam dare.* Π. 7, 5, 25. ἐπιμελοῖντο τῆς ἀρετῆς. Antea eſt τῆς ἀρετῆς ἄσκησιν. Απ. 1, 3, 11. ἐπιμεληθῆναί τινος καλοῦ κἀγα-

κἀγαθοῦ. 3, 5. 3. 8. Σ. 8, 43. Sed *artem tractare* Απ. 2, 7, 8. ἐπιμεληθησόμεναι τούτων. Praecedit ποιήσουσαι. 4, 5, 7. 4, 7, 10. μαντικῆς ἐπιμελεῖσθαι. O. 4, 4 — 12. 9, 1. 14. 15, 6. 8. Απολ. 7. τελευτῇ, ἢ ῥᾴστη ὑπὸ τῶν τούτου ἐπιμεληθέντων κέκριται, *qui cicutam tractant, qui iam multis poculum mortiferum obtulerunt.* Sic de physicis, qui tractant f. considerant opera diuina, Σ. 6, 7. οὕτως ἂν θεῶν ἐπιμελοίμην. ¶ 6) *exercere.* Απ. 3, 3, 11. ἐπιμελεῖσθαι τοῦ λέγειν δύνασθαι. 3, 7, 7. τῶν ἐπιμελουμένων τοῦ τῇ πόλει διαλέγεσθαι. 3, 12, 5. οὐ χρή, ὅτι ἡ πόλις οὐκ ἀσκεῖ — ἀμελεῖν, ἀλλὰ μηδὲν ἧττον ἐπιμελεῖσθαι. 4, 5, 10. De iis, qui *exercendo corpus firmant,* Απ. 3, 5, 15. οἱ ἐπιμελούμενοι (np. τῷ σωμασκεῖν) τῆς εὐεξίας. O. 11, 11. πῶς ὑγιείας ἐπιμελῇ, πῶς τοῦ σώματος. Ιπ. 2, 1. εὐεξίας τε ἐπιμελεῖσθαι καὶ ἱππικῆς. ¶ 7) *obseruare an hostis aliquid agat,* vel *prospicere ne quid agat.* A. 1, 8, 15. ἐπεμελεῖτο ὅ τι ποιήσει βασιλεύς. E. 1, 1, 14. 6, 5, 11. ¶ 8) c. gen. personae: *excolere.* Απ. 1, 2, 2. ἂν ἑαυτῶν ἐπιμελῶνται, καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἔσεσθαι. ¶ 9) *colere amicos, amicorum commodis prospicere.* Π. 1, 6, 3. τῶν φίλων ἐπιμελεῖσθαι. Απ. 2, 2, 13. vbi explicatur per θεραπεύειν. §. 12: est τῆς παρὰ τούτων εὐνοίας ἐπιμελεῖσθαι. Sic de iis, qui se inuicem amant, Σ. 8, 18. ἀπόντων μᾶλλον ἢ παρόντων ἐπιμελεῖσθαι, *solicitos esse.* ¶ 10) Est in var. lect. pro ἐπιτελεῖσθαι. v. ἐπιτελεῖν nr. 1.

ἐπιμέλεσθαι, (v. omnino ἐπιμελεῖσθαι) ¶ 1) *curare, curam gerere.* Π. 6, 3, 2. εἴ τι ἐμποδίζοι, οἱ κατὰ ταῦτα γιγνόμενοι — ἐπεμέλοντο. De epitropo, O. 12, 4. ἀντ' ἐμοῦ ἐπιμελόμενος. §. 16. ὅταν ἐπιμελομένους ἴδω. Oppon. ἀμελοῦντας, vt saepius, v. c. Π. 1, 6, 19. p. 72. De legibus, Π. 1, 2, 3. ἐπιμέλονται ὧδε. c. gen. E. 2, 4, 15. οἱ δέκα, τῶν ἐν ἄστει — ἐπεμέλοντο. Απ. 2, 8, 4. οἱ προστατεύοντες καὶ τῶν δημοσίων ἐπιμελόμενοι. 3, 4, 12. οἱ τῶν κοινῶν ἐπιμελόμενοι, i. e. *senatus, magistratus.* 3, 6, 14. vbi est de patrefamilias. c. gen. articuli et inf. Π. 1, 2, 10. δημοσίᾳ τοῦ θηρᾶν ἐπιμέλονται. Αγ. 1, 20. c. μὴ et inf. O. 11, 17. ἐπιμέλομαι μὴ ἀποχωλεῦσαι τὸν

τὸν ἵππον. c. ὅπως, Π. 2, 2, 1. ἐπεμέλετο — ὅπως — λόγοι ἐμβληθήσονται. Sic de legibus, Π. 1, 2, 3. νόμοι ἐπιμέλονται, ὅπως μὴ — c. ὡς, Π. 6, 3, 1. ἐπεμέλοντο, ὡς μὴ κωλύοιντο. Αγ. 1, 19. c. gen. et ὅπως, Π. 2, 1, 14. ἐπεμέλετο καὶ τοῦδε — ὅπως εἰσίοιεν. Αγ. 1, 21. Απ. 2, 2, 10. c. gen. et ὡς, Π. 1, 6, 19. p. 72. ἐπιμελόμενος ἂν τούτου, ὡς ἂν πραχθείη. c. περὶ, Α. 5, 7, 6. λέγειν — ἢ μάχεσθαι — ἢ ἐγρηγορέναι περὶ τῆς ὑμετέρας ἀσφαλείας ἐπιμελόμενον. ¶ 2) *folicitum effe*. Π. 7, 5, 26. p. 457. πεινῶντας καὶ διψῶντας καὶ ἐπιμελομένους καὶ πονοῦντας. Vbi που refertur ad omnes, ἐπιμελ. ad folos duces. ¶ 3) i. q. ἐπιτηδεύειν, Π. 7, 5, 26. p. 460. ¶ 4) *tractare, operam dare*. Ο. 4, 1. τῶν ἐπιστημῶν αἳ ἐμοὶ πρέποιεν ἂν ἐπιμελομένῳ. ¶ 5) *praeeffe*. Π. 8, 1, 5. δεκάδαρχοι τῶν δεκάδων ἐπιμέλονται. Α. 3, 2, 25. Cf. nr. 1. ex Ε. 2, 4, 15. Απ. 2, 8, 4 et 3, 4, 12. it. ex Π. 6, 3, 1. it. nr. 2. ¶ 6) De amatore: *colere*. Απ. 3, 11, 10. iubetur Theodota τὸν ἐπιμελόμενον ἀσμενῶς ὑποδέχεσθαι. De iis, qui colunt amicos, Απ. 2, 4, 7. vbi idem eft quod θεραπεύειν. Sic Σ. 3, 14. amici, i. e. dii, ἐμοῦ ἐπιμέλονται.

ἐπιμέλημα, *res quam quis curat, negotium*. Ο. 4, 4. ἐν τοῖς καλλίστοις — ἐπιμελήμασι εἶναι γεωργίαν. 7, 22. τὰ ἔνδον ἔργα καὶ ἐπιμελήματα — τὰ ἔξω ἔργα καὶ ἐπιμελήματα. Scil. ἔργα nominantur, quatenus facienda funt herae, ἐπιμελήματα autem, quatenus curanda. Cf. §. 37.

ἐπιμελής, ¶ 1) *fedulus, induftrius*. Inprimis dicitur de oeconomo, aliisque qui induftrii funt in re domeftica, cf. nr. 2. b. Απ. 2, 6, 38. ὡς οἰκονομικῷ καὶ ἐπιμελεῖ τὰ ἑαυτῶν ἐπιτρέψαι. Ο. 11, 8, 12, 6. ἐπιμελῆ ποιῆσαι — διδάξαι ἐπιμελεῖς εἶναι. §. 7. τοὺς ἀκρατεῖς — ἐπιμελεῖς ποιῆσαι. §. 8. 16 — 18. 15, 5. De oeconomo et imperatore fimul, c. περὶ, Απ. 3, 4, 9. ἐπιμελεῖς καὶ φιλοπόνους — περὶ τὰ ἔργα. Sic imperatorem Απ. 3, 1, 6. dicit effe debere ἐπιμελῆ καὶ καρτερικόν. Cf. Poll. 1, 170. it. de omni praefecto, Α. 3, 2, 20. δεῖ πολὺ τοὺς ἄρχοντας ἐπιμελεστέρους γενέσθαι τοὺς νῦν τῶν πρόσθεν. ¶ 2) c. gen. *ftudiofus*. v. Iungermann. ad Poll. 1, 41. a) *aliorum commoda curans*. Π. 4, 2, 19. p. 220. τὸ τῶν συμμάχων

μάχων ἐπιμελεῖς φανῆναι, np. parando iis vel curando vt habeant cibos. Απ. 2, 6, 35. ἐπιμελὴς τῶν φίλων. b) *qui operam rei dat.* Απ. 3, 1, 1. ἐπιμελεῖς ὧν ὀρέγοιντο. Sic Comparat. K. 12, 10. τῶν οἰκείων ἐπιμελέστεροι. c) *pius in deos.* Cf. Poll. 1, 20. Superl. Απ. 1, 4, 16. ἡλικίαι, θεῶν ἐπιμελέσταται, i. e. θεοσεβέσταται. ¶ 3) ἐπιμελές τινι dicitur *id, quod alicui curae est.* Απ. 4, 7, 4. μαθεῖν παρὰ τῶν κυβερνητῶν — οἷς ἐπιμελὲς ταῦτα εἰδέναι.

ἐπιμελητέον, *curari oportet.* c. gen. Ιερ. 9, 1. οὐ πάντων τούτων ἐπιμελητέον. Απ. 2, 1, 28. τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον, *rei pecuariae danda est opera.* et c. dat. commodi, Ιπ. 4, 3. τῷ ἵππῳ σίτου τε καὶ γυμνασίων ἐπιμελητέον. c. ὅπως, Π. 7, 5, 25. ἐπιμελητέον, ὅπως μὴ ἀνήσωσι τὴν — ἄσκησιν. Ο. 7, 36. bis. Ιπ. 2, 3. Ιππ. 1, 3. bis. c. gen. et dat. et ὅπως, Ο. 7, 37. τούτων σοι ἐπιμελητέον πάντων, ὅπως θεραπεύηται. Addito εἶναι, Π. 4, 4, 2. δυοῖν ἐπιμελητέον ἡμῖν εἴη. Ε. 4, 8, 31. ἔγνωσαν ἐπιμελητέον εἶναι, *non negligenter agendum esse.* 6, 2, 7.

ἐπιμελητὴς, ¶ 1) *curator.* Π. 8, 1, 8. ἐπὶ τἄλλα ἄλλους ἐπιμελητὰς — εἰς τὴν δίαιταν ἐπιτηδείων ἐπιμεληταὶ — ἵππων καὶ κυνῶν ἐπιμελητάς. Απ. 2, 7, 14. ἀντὶ κυνὸς εἶ φύλαξ καὶ ἐπιμελητής. Vbi est de *tutore,* vel omnino de eo *qui aliorum bona curat.* ¶ 2) i. q. ἐπίτροπος. Ο. 12, 14. τοιούτους — ἐπιμελητὰς καθιστάναι. ¶ 3) *praefectus vrbis.* v. Poll. 8, 84. Ε. 3, 2, 9. καταστήσας in vrbe expugnata Δράκοντα ἐπιμελητήν. Sic de satrapis, Ο. 4, 7. ¶ 4) *rector, magister morum et studiorum.* Απολ. 30. iuuenem διὰ τὸ μηδένα ἔχειν σπουδαῖον ἐπιμελητὴν, προςπεσεῖσθαι — ἐπιθυμίᾳ.

ἐπιμελητικὸς, *ad curam et attentionem idoneus.* Ο. 12, 19. ἐπιμελητικοὺς ποιήσασθαι.

ἐπιμελῶς, *studiose, cum cura.* Hesych: ἐπιμελῶς· συνεχῶς, σπουδαίως. Απ. 2, 4, 2. ἀγροὺς καὶ οἰκίας — κτωμένους ἐπιμελῶς καὶ τὰ ὄντα σώζειν πειρωμένους. §. 3. 4, 3, 3. cf. προθύμως nr. 2. Comparat. Πο. 4, 52. οἱ ταχθέντες γυμνάζεσθαι πολὺ ἂν ἐπιμελέστερον πράττοιεν τὰ ἐν τοῖς γυμνασίοις. Απ. 3, 5, 14.

ἐπιμένειν, ¶ 1) *manere.* Π. 1, 4, 8. ἐπέμενεν μόλις πως in equo, qui ceciderat.

rat. c. ἐν, Π. 5, 3, 19. ἐπιμένοι ἐν τῷ πρόσθεν τοῦ στρατεύματος. ¶ 2) morari, non discedere. E. 4, 6, 11. ἐνταῦθα ἐπέμενον. K. 6, 26. c. dat. A. 7, 2, 1. ἐπέμενον τῇ στρατιᾷ. ¶ 3) non mutari. K. 6, 4. οὐ γὰρ ἐπιμένει τοῦ ἴχνους ἡ φύσις. ¶ 4) i. q. ἐμμένειν, religiofe feruare, conftantem effe in agendo. E. 3, 4, 6. ἐπέμεινε ταῖς σπονδαῖς. (Ay. 1, 11. eft ἐνέμεινε) O. 14, 7. ἐπιμένουσι τῷ μὴ ἀδικεῖν, conftanter ab iniuftitia et fraude abstinent. ¶ 5) exfpectare. A. 5, 5, 2. ἐπιμεῖναι — ἔστε βουλεύσαιντο. ¶ 6) Legitur alicubi pro ἕπεσθαι. v. ἕπεσθαι nr. 2. b.

ἐπιμηχανᾶσθαι, infuper excogitare. Π. 8, 8, 8. ἀεὶ καινὰ ἐπιμηχανῶνται in cibis.

ἐπιμίγνυσθαι, verfari cum aliis, mutuo inter fe commercio vti. Phauorin: ἐπιμίγνυμαι· τὸ ὁμιλῶ. Cf. ἐπιμίσγεσθαι. Π. 7, 4, 3. de duobus populis amicitiam inter fe contrahentibus: ἐπιμίγνυσθαι ἀλλήλοις φιλικῶς. it. c. πρὸς, A. 3, 5, 10. ἐπιμίγνυσθαί τε σφῶν πρὸς ἐκείνους, καὶ ἐκείνων πρὸς αὐτούς. Genitiuos Hutch. ita fupplendos putat: ἐκ σφῶν τινὰς, ἐξ ἐκείνων τινάς.

ἐπιμιξία, ius mutui commercii. E. 5, 1, 1. ἐπιμιξίᾳ χρωμένων τῶν Αἰγινητῶν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους.

ἐπιμίσγεσθαι, commerciis et confuetudine cum aliis fe commifcere. Eft verbum Ionibus inprimis vfitatum, de quo v. Erneft. ad Callim. H. in Iou. p. 8. Aθ. 2, 7. τρόπους εὐωχιῶν ἐξεῦρον ἐπιμισγόμενοι ἀλλήλοις.

ἐπιμνᾶσθαι, mentionem facere, memorare. c. gen. E. 6, 3, 6. p. 387. ἵνα καὶ τοῦ συμφόρου ἐπιμνησθῶ. K. 12, 18. c. acc. et περὶ, Π. 1, 6, 12. p. 64. οὐδ' ὁτιοῦν περὶ τούτου ἐπεμνήσθη. c. acc. et gen. ibidem: ἆρά γε — οἰκονομίας τί σοι ἐπεμνήσθη, aliquam rei domefticae adminiftrandae mentionem fecit. c. ὅτι, E. 3, 2, 7. ἐπεμνήσθη τις — ὅτι καταλελοίποιεν.

ἐπινεύειν, nutu fignificare. Π. 5, 5, 12. οἱ Μῆδοι εἵποντο. Κῦρος γὰρ αὐτοῖς οὕτως ἐπένευσεν.

ἐπινίφειν, ningere. K. 8, 1. ὅταν ἐπινίφῃ (np. ὁ θεὸς, v. νίφειν) καὶ ἡ βορρεῖον — ὅταν δ' ἐπινίφῃ συνεχῶς.

ἐπινοεῖν, etfi a Poll. 2, 228. dicitur verbum εὐτελέστε-

λέστερον, tamen adhibetur, praeter alios, a Xenophonte, apud quem est ¶ 1) *cogitare, cogitatione suscipere.* Πο. 1, 2. σκοποῦντι μοι ἃ ἐπενόησα. ¶ 2) *in animo habere, velle.* A. 2, 2, 5. ἐπινοοῦμεν πορεύεσθαι. Αγ. 1, 36. c. acc. A. 2, 5, 2. p. 109. οὐδ' ἐπινοοῦμεν τοιοῦτον. 3, 1, 5. ὁδὸν ἐπινοεῖ. ¶ 3) *moliri.* Ιερ. 2, 2. μεγάλα μὲν ἐπινοεῖτε, ταχὺ δὲ κατεργάζεσθε. Cf. ὑπονοεῖν nr. 2. quocum confunditur. ¶ 4) *suscipere.* A. 6, 4, 6. ἐπενόει τοὺς νεκροὺς θάψαι.

ἐπίνοια, Hesych. ἐπιτήδευμα: it. ἐπιτήδευμα· ἐπίνοια, ἔργον, ποίημα. it. μηχαναί· τέχναι, ἐπίνοιαι, βουλεύματα. Π. 2, 3, 8. Κῦρος — ἀγασθεὶς τοῦ ταξιάρχου τὴν ἐπίνοιαν. Leuncl. bene: *solers inuentum.* Verti etiam potest *ingenium.* Cf. Fischer. ind. Palaeph. in v. ἐπινοεῖν.

ἐπινομία, *ius in alia regione pascua ex pacto possidendi, ius mutuorum pascuorum.* Pollux 7, 184. ἐπινομία δὲ Ξενοφῶν εἶπε τὸ ἐν τῇ ἀλλήλων ἐξεῖναι νέμειν. cf. ἐπεργασία. Π. 3, 2, 11. ἐπιγαμίας — ἐπεργασίας — ἐπινομίας.

ἐπίξανθος, *subflauus.* K. 5, 22. lepores ἐλάττους ἐπίξανθοι. pro quo Pollux 5, 68. habet ἐπίπυῤῥος. Sed idem Poll. 5, 76. de ceruis: ἔστι δὲ τοῖς ἐλάφοις τὸ χρῶμα ἐπίξανθον.

ἐπιορκεῖν, proprie est *saepius iurare, einmahl über das andere schwören.* Quoniam vero, qui saepius iurare solent, periurium plerumque committunt, factum deinde est, vt ἐπιορκεῖν significet *peierare,* h. e. vel *non facere, quae iuraueris, etiamsi volueris facere;* quam notionem verbo tribuebat Chrysippus Stoicus: vel *iurare animo malo,* h. e. eo, vt non serues promissa; quae verbi explicatio placebat Cleanthi Stoico. v. Stobae. serm. 28. et Grot. ad Matth. 5, 33. In Xenophonte ad ¶ 1) pertinere videntur: A. 2, 5, 11. ἐπεὶ ἐπιορκῶν τε ἐφάνη καὶ τὰς σπονδὰς λύων. cf. εὐορκεῖν. §. 13. παρὰ τοὺς ὅρκους ἔλυε τὰς σπονδὰς — δίκαιον γὰρ ἀπόλλυσθαι τοὺς ἐπιορκοῦντας. Αγ. 1, 13. E. 3, 4, 11. Cf. Etymol. M. ad ¶ 2) A. 2, 6, 11. ἐπιορκεῖν καὶ ψεύδεσθαι καὶ ἐξαπατᾷν. 3, 2, 6. ἐπιωρκήκασί τε καὶ τὰς σπονδὰς καὶ τοὺς ὅρκους λελύκασι. 7, 6, 14. Σεύθης — σύνοιδέ μοι εἰ ἐπιορκῶ. Απολ. 24. μάρτυρας ἐπιορκοῦντας κατα-

καταψευδομαρτυρεῖν. Sic c. acc. *peierando offendere*, A. 2, 4, 3. οὐκ οἶδα ὅ τι δεῖ αὐτὸν ὀμόσαι — καὶ θεοὺς ἐπιορκῆσαι. 3, 1, 14.

ἐπιορκία, *periurium*. Iungitur cum ἀπιστίᾳ A. 2, 5, 3. p. 114. A. 3, 2, 4. et cum ἀσεβείᾳ, A. 3, 2, 3.

ἐπίορκος, *qui, quod iurauit, non facit*. Hesych: ἐπίορκον· ὅρκον μὴ φροντίζοντα. Ag. 1, 12. Τισσαφέρνην ἐμφανίσας ἐπίορκον. §. 11. erat: ἃ ὤμοσεν — ἐψεύσατο.

ἐπιοῦσα, v. ἐπιέναι nr. 10.

ἐπίπαν, *omnino, in vniuersum*. A. 3, 1, 12. ἆρ' οὐκ ἐπίπαν ἔλθοι, ὡς — φόβον παράσχῃ. Ali. e coniectura Stephani melius diuisim scribunt ἐπὶ πᾶν, *omni aggrediatur via*, quod alias dicitur πάντα ποιεῖν ὅπως. K. 4, 1. πλευρὰς μὴ ἐπίπαν βαθείας, *non omnino, non admodum*. Pollux 5, 58. μὴ πρὸς τὴν γῆν βαθυνόμεναι.

*ἐπιπαραθέειν. E. 5, 4, 51. in nonnullis perperam legitur ἐπιπαραθέοντας pro ἐπὶ παραθέοντας. Nam vix ἐπιτρέχειν iungit sibi solum accusatiuum personae. Imo additur ἐπί. v. ἐπιτρέχειν.

ἐπιπαρασκευάζεσθαι, *praeterea sibi comparare*. Π. 6, 3, 1. τινὸς ἐνδεόμενος — τοῦτο ἐπιπαρασκευάσαιτο in expeditionem et iter.

ἐπιπαρεῖναι, *adesse*. A. 3, 4, 14. ἐπιπαρῆσαν, *venerant ad alteram partem exercitus*, vt phalanx fieret. Morus: *post alios et ipsi aderant, superueniebant*.

ἐπιπαριέναι, *accedere, superuenire*. A. 3, 4, 18. οἱ μὲν κατὰ τοὺς γηλόφους, οἱ δὲ κατὰ τὸ ὄρος ἐπιπαριόντες ἀφίκοντο. Morus: *deinceps, alter ad alterum accedentes*. 6, 3, 12. οἱ πελτασταὶ ἐπιπαριόντες (2 Codd. παριόντες) κατὰ τὰ ἄκρα, *per iuga montium tendentes*.

ἐπίπεδος, *planus*. Phauorin: ἐπίπεδον· τὸ ἰσόπεδον. E. 6, 4, 14. οὐ πάνυ ἐν ἐπιπέδῳ, ἀλλὰ πρὸς ὀρθίῳ, scil. χωρίῳ. 7, 1, 19. ὅπερ ἐστὶ χωρίον ἐπίπεδον. Legitur etiam K. 10, 9. perperam ἐπίπεδον pro ἄπεδον. cf. ἄπεδος. Comparat. E. 7, 4, 13. ἀντιστρατευομένων ἐν ἐπιπεδεστέρῳ χωρίῳ τῶν Ἠλείων, *in loco satis plano*. Leuncl. *in campo nonnihil plano*. Alii ἐπὶ πεδεστέρῳ, omisso ἐν. Non bene. v. Morus.

ἐπιπέμπειν, ¶ 1) *immittere*. Dicitur de diis in vtramque partem. v. Hem-

Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 208. Σ. 8, 10. Venus πάνδημος dicitur τοὺς ἔρωτας τῶν σωμάτων ἐπιπέμπειν. Similiter Π. 8, 7, 3. p. 547. τὰς τῶν ἄδικα παθόντων ψυχὰς οὔπω κατενοήσατε, — οἵους παλαμναίους τοῖς ἀνοσίοις ἐπιπέμπουσι; ¶ 2) *insuper mittere.* Sic in margg. Π. 4. 5, 8. ἐπιπέμπειν στράτευμα, quod probatur Zeunio, pro πέμπειν στρ.

ἐπίπεμπτος proprie est *sesquiquintus,* sed interdum etiam *quintus,* vt Harpocration τὸ ἐπιδέκατον explicat nomine τὸ δέκατον. v. ibi Valef. Cf. Phauorin. Vnde Πο. 3, 9. ἐπίπεμπτον est *quinta pars sortis,* quae, pro vsuris, mercatoribus mutuo datur. Huius loci sententiam aperuit Salmasius de modo vsurar. p. 23. sed non bene emendauit. v. Wesseling. ad Petiti legg. Att. lib. 4. tit. 4. p. 405.

ἐπίπερκνος, *notis* s. *pilis nigris distinctus.* K. 5, 22. lepores maiores dicuntur ἐπίπερκνοι. Hanc enim lectionem Leuncl. recte restituit e Poll. 5, 67. pro ἐπίπερκοι.

***ἐπιπεταννῦναι,** *expandere.* K. 5, 10. lepus in somno τὰ ὦτα ἐπιπετάσας ἐπὶ τὰς ὠμοπλάτας.

ἐπιπηγνῦναι, *densare.* K. 5, 1. ἡ μὲν πάχνη — τὸ θερμὸν ἔχει ἐν αὐτῇ, ὁ δὲ παγετὸς ἐπιπήξας.

***ἐπιπιέσασθαι,** v. ἐπιέννυσθαι.

ἐπιπίνειν, *insuper bibere.* Π. 6, 2, 11. p. 370. μετὰ τὸν σῖτον εἰ οἶνον ἐπιπίνοιμεν.

ἐπιπίπτειν, ¶ 1) *incidere, auf etwas fallen.* O. 18, 7. εἰκὸς ἐπιπίπτειν τὰ ἄχυρα ἐπὶ τὸν σῖτον. cf. χιών. ¶ 2) *casu incidere, auf iemanden stossen.* c. dat. A. 4. 1, 8. ἐξ ἀπροσδοκήτου αὐτοῖς ἐπέπεσε τὸ Ἑλληνικόν. ¶ 3) *aggredi, impetum facere in hostem.* c. dat. A. 4, 5, 14. μὴ ἐπιπέσοιεν τοῖς κάμνουσι. 6, 4, 17. E. 4, 1, 11. 6, 5, 16. 7, 1, 5. ἐπιπίπτουσι τοῖς Λακεδαιμονίοις. Margg. ἐμπίπτουσι. 3, 5, 12. Schneiderus ex mrgg. recepit ἐπέπεσον pro ἔπεσον. Cf. πίπτειν n. 6. Sic fut. med. Π. 7, 1, 5. τοῖς πολεμίοις τεταραγμένοις ἐπιπεσούμεθα. A. 1, 8, 2. ἀτάκτοις ἐπιπεσεῖσθαι. 6, 5, 9. ¶ 4) *irruere.* a) in regionem, A. 5, 6, 1[illegible]. ὅπη βούλεσθε, ἐξαίφνης ἐπιπέσοιτε. 6, 3, 1. 7, 3, 23. c. dat. A. 6, 2, 11. ὅπως — ἐπιπεσόντες τοῖς Βιθυνοῖς, λα-

λάβοιεν ὅτι πλεῖστα. b) in tentorium, E. 4, 8, 30. οἱ Ἀσπένδιοι τῆς νυκτὸς ἐπιπεσόντες, κατακόπτουσιν ἐν τῇ σκηνῇ αὐτόν. ¶ 5) occupare vrbes. Π. 7, 4, 2. οὕτω μᾶλλον ἐπιπεσὼν ἀπαρασκεύοις. Aorist. pro futuro.

ἔπιπλα, τὰ, *supellex*. Gregor. de dialect. p. 245. ed. Koen. ἔπιπλα, τὴν μὴ βαθεῖαν κτῆσιν, ἀλλ᾽ ἐξ ἐπιπολῆς. Gloss. Herodot: ἔπιπλα, ἡ μὴ ἐγγαῖα κτῆσις, ἀλλ᾽ ἐπιπόλαιος. Suidas: σκεύη τὰ μὴ ἔγγεια, ἀλλ᾽ οἷον ἐπιπόλαια. οἱ δὲ (v. c. Herodotus) ἐπίπλοα αὐτά φασιν. Hesych: ἱμάτια γυναικεῖα, ἢ χρήματα, ἢ σκεύη τὰ μὴ ἔγγεια, ἀλλ᾽ ἐπιπόλαια. v. ibi interpp. et Kuhn. ad Poll. 10, 10. Cf. Thom. Mag. et Etymol. M. Πο. 4, 7. ἔπιπλα ἱκανὰ τῇ οἰκίᾳ. Απ. 2, 7, 2. O. 3, 2. distinguitur ab οἰκίᾳ. 9, 6. inter ἔπιπλα recensetur etiam κόσμος γυναικός. Quare Alberti putat, Hesychium ad illum locum respexisse. cf. §. 8. Eadem vocantur σκεύη §. 9.

ἐπιπλεῖν, *classe inuadere*. E. 1, 1, 11. ἐμάχοντο ἐπιπλέουσι τοῖς ἐναντίοις. 2, 1, 17. c. dat. E. 1, 6, 16. ἐπιπλεύσας αὐτῷ ἐξαίφνης, δέκα τῶν νεῶν ἔλαβε. c. ἐπὶ, E. 1, 6, 6. ἐπιστείλας μὴ ἐπιπλεῖν ἐπὶ τὰς Λυσάνδρου ναῦς. 2, 1, 11. ὁρμώμενοι — ἐπὶ τὴν Χίον — ἐπέπλεον, καὶ παρεσκευάζοντο πρὸς ναυμαχίαν. Steph. et Leuncl. ediderunt τὴν ἐπὶ Χίον, probante Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 384. quia in significatione adoriendi plerumque iungatur datiuo. Sed haec ratio, vt vidimus, non sufficit.

ἐπιπλήττειν, *obiurgare*. O. 13, 12. ἐπαινῶ. ἣν δὲ ἴδω — οὐκ ἀμελῶ, ἀλλ᾽ ἐπιπλήττω.

ἐπίπλους, *hostilis classis aduentus*. E. 2, 1, 18. Κόνων ἰδὼν τὸν ἐπίπλουν Lysandri, sc. eum locum versus, vbi suae naues stationem habebant. 4. 3. 5. εὐνχι περὶ Κνίδον τὸν ἐπίπλουν ἀλλήλοις.

ἐπιποιεῖν dicit Grammius legi E. 2, 4, 14. Sed ἐπεποιήκεσαν, quod ibi innenitur, est plusquamperfectum verbi ποιεῖν. v. ποιεῖν nr. 39. et 2. Quem errorem vel propterea notandum putauimus, quia dicit, hoc esse certius exemplum, quam quod sit in var. lect. in Philostrati epistolis. Similis error est in ἐπιφοβεῖσθαι.

ἐπιπολάζειν, ¶ 1) *in superficie manere, non radicem*

dicem denuo agere. Cf. ἐπιπολῆς. O. 16, 13. οὐδαμῶς ἂν μᾶλλον ἡ ὕλη ἐπιπολάζοι καὶ αὐαίνοιτο ὑπὸ τοῦ καύματος. ¶ 2) *eminere, se exserere, frequentem esse*. v. Fischer. ind. Aeschin. Λ. 3, 3. ὁρῶν τοῖς τηλικούτοις μάλιστα ὕβριν ἐπιπολάζουσαν.

ἐπιπόλαιος, *exsertus, exstans*. Σ. 5, 5. ὀφθαλμοὶ ἐπιπόλαιοι.

ἐπιπολῆς, ¶ 1) *in superficie*. Hesych: ἐπιπολῆς· ἀνωτάτω, ἐπάνω, ἐπιπλέον. Suid: ἐπιπολῆς· τὸ ἐπάνω, ἐπιπλέον, ἀῤῥιζον. O. 16, 14. τὴν ὕλην — ὡς αὐαίνηται ἐπιπολῆς. cf. ἐπιπολάζειν. ¶ 2) *superne*. Ἀπ. 3, 1, 7. ἐπειδὰν ταχθῇ materia aedificii κάτω μὲν καὶ ἐπιπολῆς τὰ μήτε σηπόμενα — ἐν μέσῳ δε, αἱ πλίνθοι. K. 9, 16. τῆς γῆς τὴν ἐπιπολῆς ἐξαιρεθεῖσαν, *quae in effossa fouea fuerat in superiori parte*. ¶ 3) *non profunde*. O. 19, 4. ἐξορύττοιντο ἂν — εἰ λίαν γε οὕτως ἐπιπολῆς πεφυτευμένα εἴη.

ἐπιπολὺ, v. πολὺς, n. 13.

ἐπιπονεῖν, ¶ 1) *vehementer laborare, labores tolerare*. E. 6, 1, 4. p. 364. ὅταν ἐπιπονήσαντες ἀγαθόν τι πράξωσιν milites. ¶ 2) *labores continuare, diutius laborare*. Λ. 2, 5. δύνασθαι — ἀσιτήσαντας ἐπιπονῆσαι.

ἐπίπονος, ¶ 1) *laboriosus*. K. 13, 10. ἐπίπονοί τ' εἰσι, *quamuis subeant semper labores*. ¶ 2) *cum multo labore coniunctus, molestus*. Π. 8, 1, 10. ἀρετὰς ἐπιπονωτάτας. All. ἐπιπονωτάτους, quod probat Abresch. animaduu. ad Aeschyl. p. 295. Sed comparatiui forma feminina est A. 1, 3, 19. πρᾶξις ἐπιπονωτέρα. In positiuo autem reperitur K. 12, 15. μαθήσεις καὶ μελέτας ἐπιπόνους — μὴ θέλοντες διὰ τὸ ἐπίπονον διδάσκεσθαι. ¶ 3) *aerumnosus, miser*. Π. 2, 3, 5. p. 120. βίον ἐπίπονον. A. 6, 1, 15. οἰωνὸς μέγας — ἐπίπονος μέντοι, np. quod omnes aues ei sunt infestae.

ἐπιπόνως, *aerumnose*. Phauorin: ἐπιπόνως· πονηρῶς, ἢ χαλεπῶς. Ἀπ. 1, 7, 2. iactator ἐπιπόνως — βιώσεται. Sic superl. Π. 7, 5, 24. ἐπιπονώτατα ζῶντας. Sed Ἀπ. 2, 1, 31. ἐπιπόνως — διὰ γήρως περῶντες, *cum labore*.

ἐπιπρέπειν Π. 7, 5, 26. p. 458. pro ἐπιτρέπειν edidit Hutchinsonus, eumque secutus Zeunius.

*ἐπιπροσήκειν, *opportunum esse*. Πο. 3, 12. ἐπιπροσήκοντας τόπους ὠνῇ τε καὶ

καὶ πράσει. Ita legit Stph. Sed Leuncl. in edit. ſecunda, vt Welſ. et Zeunius, diuiſim ſcripſit: ἐπὶ προσήκοντας.

ἐπίπροσθεν, *ante, in anteriore parte*. Π. 1, 4, 24. ἐπίπροσθεν ποιούμενον τοὺς προσάγοντας, *praetendentem ſibi, anteire iubentem, eos qui ipſum adducebant*. Suidas: ἐπίπροσθεν· ἔμπροσθεν, τιμητικώτερον. Deinde laudat illum Xenophontis locum. v. Abreſch. annotatt. ad quaedam N. T. loca, ad Act. 2, 34. qui tamen habet ἔμπροσθεν. Π. 3, 3, 15. ἐστρατοπεδεύετο — κώμας τε καὶ γεωλόφους ἐπίπροσθεν ποιησάμενος, *ita vt tectus et tutus eſſet poſt vicos et colles*.

ἐπιπρόσω nonnulli legunt Π. 7, 1, 4. pro ἔτι πρόσω.

ἐπίπτασθαι, *aduolare*. Π. 2, 4, 14. ἀετὸς δ' ἐπιπτάμενος αἴσιος — τὸν λαγὼ ἔπαισε.

ἐπιραβδοφορεῖν, *virga inſtigare ad curſum*. Ιπ. 7, 11. equus εἰς τὸ ἐπιραβδοφορεῖν ἥδιστ' ἂν ἀφικνοῖτο — σημαίνοι τῷ ἵππῳ τῷ ἐπιραβδοφορεῖν. quae duo vltima verba recte ſunt in bonis editionibus, pro ἐπὶ τὸ ῥαβδοφορεῖν, vt eſt in aliis. Pollux 1, 220. τὸ δὲ ἐπιραβδοφορεῖν τὸν ἵππον, ὅπερ γίνεται, εἴ τις εἰς δρόμον ἐξελαύνοι, οὐ πάνυ ἐπαινοῦσιν οἱ ἱππικοί. vbi Kuhnius locum Xen. bene vertit: *virga manibus praelata equo ſignum ad curſum dare*.

ἐπίρικνος, *ſuperiori parte incuruus*. Timaeus: ῥικνόν· ἐπικαμπές, ἢ ῥυσόν. Cf. Heſych. in v. ῥικνοί. Κ. 4, 1. σκέλη τὰ ὄπισθεν ἐπίρικνα. Ita legunt codd. nonnulli et Pollux 5, 58. quae lectio placet Leunclauio et Kuhnio, et a Zeunio fuit recepta, cui tamen in praefat. ad Απ. placet interpretatio Brunckii: οὐ σαρκώδη, *les jambes ſeches*, coll. Iamblich. de vita Pythag. p. 162. vbi ῥικνὰ, h. e. *macilenta*, opponuntur τοῖς πολυσάρκοις. Sed vulgo legitur περικνά.

ἐπιῤῥεῖν, *affluere*. De frequentiſſimo hominum concurſu. v. interpp. ad Lucian. T. I. p. 361. et Valckenar. ad Theocrit. p. 365. Π. 7, 5, 15. ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπέῤῥει ad Cyrum. De rebus ſecundis, Απολ. 27. εἰ ἀγαθῶν ἐπιῤῥεόντων προαπόλλυμαι.

ἐπίῤῥητος, *infamis*. Heſych: ἐπίῤῥητον· ἐπίψογον, αἰσχρόν. v. ibi interpp.

O. 4, 2. βαναυσικαὶ — ἐπίῤῥητοι εἰσὶ καὶ ἀδοξοῦνται.

ἐπιῤῥιπτεῖν, ¶ 1) *iniicere.* A. 5, 2, 16. ξύλα μεγάλα ἐπεῤῥίπτουν ἄνωθεν. ¶ 2) Omiſſo pronomine reciproco, K. 6, 22. αἱ δ' ἐπειδὰν λαμπρὰ ᾖ τὰ ἴχνη, ἐπιῤῥιπτοῦσαι, ſp. ἑαυτὰς, *ſe in ea coniiciunt.*

ἐπίῤῥυτος, *irriguus.* A. 1, 2, 22. εἰς πεδίον μέγα, καλὸν καὶ ἐπίῤῥυτον. v. Poll. 1, 239. qui hoc habet in laudibus regionis.

ἐπιῤῥωννῦναι, *confirmare,* ſp. animo, ſpe. Ag. 1, 27. et E. 3, 4, 28. ἐπεῤῥώσθη δ' ἄν τις κἀκεῖνο ἰδὼν — πῶς οὐ πάντα μεστὰ ἐλπίδων ἀγαθῶν. E. 7, 5, 6. εἰς τὸ ἐπιῤῥῶσαι αὐτούς. Oppon. εἰς ἀθυμίαν ἐμπεσεῖν.

ἐπισάττειν, *equum ſternere, clitellas equo imponere.* Pollux 7, 186. τὸν ὄνον ἐπισάξαι. Ξενοφῶν δὲ καὶ ἐφ' ἵππων, ἐπισάξαι. Π. 3, 3, 14. χαλινῶσαι ἵππους — ἐπισάξαι. Suidas: ἐπισάξαι· ἐπαναβῆναι. (Ita fere Phauorin.) Deinde laudat locum A. 3, 4, 21. δεῖ ἐπισάξαι τὸν ἵππον — καὶ χαλινῶσαι — καὶ ἀναβῆναι. Recte igitur Suidam reprehendunt Kuſter. et Hutchinſ. Nam ἐπισάξαι nunquam ſignificat ἐπαναβῆναι.

ἐπισημαίνειν, *ſignificare, reſpondere.* De oraculo, E. 4, 7, 2. ὁ θεὸς ἐπεσήμαινεν αὐτῷ, ὅσιον εἶναι.

ἐπίσημος, *ſignatus.* v. Poll. 3, 86. et 9, 51. Π. 4, 5, 14. p. 250. χρυσίου ἐπίσημον.

*ἐπισήπεσθαι, v. ἀποσήπεσθαι.

ἐπίσης, *aequaliter.* c. dat. Π. 3, 3, 18. ὑμᾶς ταῦτα ἐπίσης ἐμοὶ ἐπισταμένους, *aeque ac me.* Sed in aliis deeſt ἐπίσης, et pro ταῦτα ſcribitur ταυτά. Quare ἐπίσης Zeunio videtur gloſſema eſſe, quo quis explicauerit verba ταυτὰ ἐμοί, praeſertim cum Thomas Mag. dicat elegantius eſſe ἐξίσης.

Ἐπισθένης, *Epiſthenes,* gente dicitur et Amphipolitanus et Olynthius. Hutchinſonus enim eundem intelligendum eſſe putabat. Sed obſtare huic ſententiae videtur pronomen τις, quod A. 7, 4, 5. Epiſthenis Olynthii nomini adiectum eſt. A. 1, 10, 5. Ἐπισθένης δὲ Ἀμφιπολίτης (all. Μεγαλοπολίτης) ἦρχε τῶν πελταστῶν. 4, 6, 1. Ἐπισθένη (all. Κλεισθένη) Ἀμφιπολίτῃ παραδίδωσι φυλάττειν. §. 2. Ἐπισθένης (all. Κλεισθένης) ἠράσθη τοῦ παιδός. 7.

7, 4, 5. Ἐπισθένης δὲ ἦν τις Ὀλύνθιος παιδεραστής. §. 6. Huc pertinent Suidae verba: Ἐπισθένης. οὗτος ἦν ἐπὶ Σεύθου (h. e. Seuthae temporibus) τῶν Θρᾳκῶν βασιλέως ἐπίῤῥητος ἐπὶ παιδεραστίᾳ. Kulterus nihil monuit.

*ἐπισιμοῦν. E. 5, 4, 50. legebatur olim ἐπισιμώσας. Et Franc. Portus dicit, verbum eſſe militare, quod ſignificet *agmen porrectum contrahere et ex longiore latius et firmius reddere.* Sed quia ibi poſcitur verbum, quod habeat notionem aliorſum vertendi, et quia ἐπισιμοῦν alias non occurrit, recte Leuncl. aliique reſcripſerunt ἀποσιμώσας. v. ἀποσιμοῦν.

ἐπισιτίζεσθαι, *frumentari, cibaria* ſ. *commeatum ſibi comparare.* Schol. Thucyd. 6, 94. ἐπισιτισάμενοι, ἤγουν ἐφόδια λαβόντες. et 8, 95. ἐπισιτιζόμενοι, ἀντὶ τοῦ λαμβάνοντες. Thom. Mag. in v. σιτοῦμαι· ἐπισιτίζομαι, τὸ ἐφόδια ἁπλῶς λαμβάνω, ἢ μετὰ τὸ φαγεῖν λαμβάνω, καὶ οὕτως ἀπέρχομαι. v. ibi interpp. A. 1, 4, 18. κῶμαι μεσταὶ σίτου καὶ οἴνου. ἐνταῦθα — ἐπεσιτίσαντο. 1, 5, 4. ἐνταῦθα ἔμειναν — καὶ ἐπεσιτίσατο τὸ στράτευμα. Leuncl. *exercitui frumentatione proſpiciebatur.* 3, 4, 10. 4, 7, 13. 7, 7, 1. Πο. 4, 48. it. pecunia, A. 7, 1, 5. ἤχθοντο ὅτι οὐκ εἶχον ἀργύριον ἐπισιτίζεσθαι εἰς τὴν πορείαν. E. 2, 1, 13. ἀνήχθησαν ἐς Σηστὸν, ἐκεῖθεν δὲ εὐθὺς ἐπισιτισάμενοι ἔπλευσαν. Fortaſſis de iis, qui coemunt victum, intelligi poſſunt etiam hi loci: A. 2, 4, 3. οὐδ᾽ ὁπόθεν ἐπισιτιούμεθα. 6, 2, 3. ὁπόθεν ἐπισιτισάμενοι πορευσόμεθα.

ἐπισιτισμὸς, ¶ 1) *frumentatio.* A. 1, 5, 9. μὴ διατρίβων, ὅπου μὴ ἐπισιτισμοῦ ἕνεκα — ἐκαθέζετο. ¶ 2) *commeatus.* Heſych: ἐφοδιασμός. A. 7, 1, 6. οἱ στρατιῶται ἐπισιτισμοῦ δεόμενοι — ἀθυμοῦσι. ¶ 3) E. 3, 2, 19. ἐγένετο αὕτη ἡ στρατεία ὥσπερ ἐπισιτισμὸς τῇ Πελοποννήσῳ. Agitur de Lacedaemoniis cum aliis ſociis in Elidem irruentibus, et multam inde praedam abigentibus. Intelligendum igitur eſt non modo de frumentatione, ſed etiam de varia praeda abducta, et de deuaſtatione.

ἐπισκέλησις, v. ἐπίκλισις.

ἐπισκεπτέον, *conſiderare oportet.* Ἀπ. 2, 6, 8. τὰ παρὰ τῶν θεῶν, auguria

ria et exta, ἐπισκεπτέον εἰ συμβουλεύουσιν.

ἐπισκέπτεσθαι, ¶ 1) *inspicere, videre an recte se habeant omnia*, c. acc. Π. 6, 3, 10. ἐπισκέψασθε καὶ τὰ τῶν ἵππων καὶ τὰ ὑμῶν αὐτῶν ὅπλα. c. acc. et aduerbio vel pronomine interrogandi. Π. 7, 1, 5. ἐπισκέψομαι ἕκαστα πῶς ἡμῖν ἔχει. E. 3, 2, 5. σκεψόμενοι τὰ ἄλλα ὅπως ἔχοι τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ. A. 3, 3, 11. ἢν αὐτῶν ἐπισκεψώμεθα τίνες πέπαυνται σφενδόνας. ¶ 2) *videre num serui recte faciant*. O, 10, 11. ἐπισκέψασθαι καὶ σιτοποιόν. Hesych: ἐπισκέπτει· — ἐφορᾷ. c. ὅπως. O, 11, 16. ταῦτα ἐπισκεψάμενος ὅπως ἕκαστα γίγνεται, μεταῤῥυθμίζω. ¶ 3) *inuisere aegrotum*. Απ. 3, 11, 10. ἀῤῥωστήσαντος Φίλου, φροντιστικῶς ἐπισκέψασθαι. c. acc. et ὅπως, Π. 5, 4, 5. ὡς ἐπισκέψαιτο τὸν Γαδάταν, ὅπως ἔχει ἐκ τοῦ τραύματος. ¶ 4) *explorare*. O. 9, 11. ταμίαν ἐποιησάμεθα, ἐπισκεψάμενοι ἥτις ἐδόκει εἶναι ἐγκρατεστάτη. Απ. 4, 2, 25. ἵππους ὠνούμενοι — οὐ πρότερον, πρὶν ἂν ἐπισκέψωνται, πότερον εὐπειθής ἐστι. ¶ 5) *argumentis s. exemplis adhibitis considerare*. E. 2, 3, 18. p. 98. εἰ δὲ μὴ ἄλλως γνωστὸν ὅτι ἀληθῆ λέγω, ὧδε ἐπισκέψασθε. Ιερ. 3, 6. c. acc. et particulis interrogandi, Ιερ. 3, 1. εἰ ἀγαθὸν, — τοῦτο ἐπισκεψώμεθα. Απ. 4, 6, 14. τί οὖν; οὐκ ἐκεῖνο ἐπισκεψώμεθα, τί ἐστιν ἔργον. Ita Well. e margg. Sed vulgo in editis est ἐπεσκεψάμεθα, pro quo Ernesti vel ἐπισκεψαίμεθα vel ἐπισκεψόμεθα reponendum putabat. Posterius probatur Hindenburgio, quia etiam alias post τί οὖν sequi solet indicatiuus. 1, 6, 4. ἴθι οὖν ἐπισκεψώμεθα, τί χαλεπὸν ᾔσθησαι. O. 6, 14. ὅπως τοὺς ἔχοντας — ἐπισκεψαίμην, τί ποτ' ἐργαζόμενοι — ἀξιοῖντο. Απ. 4, 2, 25. ἑαυτὸν ἐπισκεψάμενος, ὁποῖός ἐστι. c. εἰ, *num*, Απ. 1, 5, 1. ἐπισκεψώμεθα εἴ τι προὐβίβαζε. 1, 7, 1. Perfectum passiui pro medio, Απ. 3, 5, 6. ταῦτά γε οὐκ ἐπέσκεμμαι.

ἐπισκευάζειν, (et ἐπισκευάζεσθαι) ¶ 1) *reficere*. a) naues, de quibus Pollux 1, 125. τὰς πεπονηκυίας καὶ κεκακωμένας ἔστι θεραπεῦσαι, ἐπισκευάσαι, ἐπισκευάσασθαι. vbi v. Kuhn. Αθ. 3, 4. διαδικάζειν, εἴ τις τὴν ναῦν μὴ ἐπισκευάζει, *im baulichen Wesen erhält*. E. 1, 5, 6. τὰς ναῦς — ἐπισκευάζων καὶ ἀναψύχων

χων αὐτάς. 2, 1, 7. 2, 2, 1. 5, 4, 66. b) templa, A. 5, 3, 13. τὸν ναὸν ἐπισκευάζειν. Πο. 6, 1. μεγαλοπρεπέστερον ἱερὰ ἐπισκευάσομεν. c) murum, E. 4, 8, 8. ἐπισκευάσας τὸ τῶν Κυθηρίων τεῖχος. Sic Pollux 10, 16. ἐπισκευάσαι τὸ τεῖχος. ¶ 2) *imponere.* Suidas: ἐπισκευάσασθαι· ἐπιφορτίζεσθαι. Pollux 1, 139. σκευοφόρων μὲν ὄνων, ἐπισκευαζομένων δὲ βοῶν ὑφ' ἁμάξαις. cf. Wetſt. ad Act. 21, 15. Sed ap. Xenoph. in currus, Π. 7, 3, 1. τὰ χρήματα — ἐφ' ἁμαξῶν ἐπισκευάσαι. ¶ 3) *onerare, bepacken.* E. 7, 2, 18. ἐπισκευασάμενοι ὑποζύγια. ¶ 4) *equos inſtruere frenis, ephippiis,* etc. Heſych: ἐπισκευασάμενοι· (Fortaſſis legendum ἐπεσκευασμένοι·) εὐτρεπισθέντες. cf. Poll. 10, 14. E. 5, 3, 1. τοὺς ἵππους ἐπεσκευασμένους ἔχων. ¶ 5) Πο. 4, 4. ἔργων οὐδὲ φθονεῖ οὐδεὶς τοῖς ἐπισκευαζομένοις. Leuncl. *fabricas nouas inſtituentibus,* Sed eſt potius: *argentifodinas augentibus* ſ. *meliores reddentibus et conſeruantibus. nouam laboris atque adeo lucri materiam ſibi parantibus,* Poſſit etiam paſſiue accipi, et ἔργοις repeti ex praecedente ἔργων: *quae augentur* ſ. *in melius reſtituuntur.* Similiter Fr. Portus: *nouis apparatibus.*

ἐπίσκεψις, ¶ 1) *inſpectio.* O. 8, 15. θαυμάσας τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ, qui explorabat an omnia ſuo loco iacerent. ¶ 2) *ſpeculatio, obſeruatio.* K. 10, 22. ἐπισκέψεις — καὶ μεταδρομαί. ¶ 3) *conſideratio, perpenſio.* O. 2, 17. ἄξιόν μοι ἔδοξε εἶναι ἐπισκέψεως ὅ τι εἴη τοῦτο. ¶ 4 *meditatio.* Ἀπολ. 8. οἱ θεοί μου ἐναντιοῦντο τῇ τοῦ λόγου ἐπισκέψει. ¶ 5) *diſputatio.* Ἀπ. 4, 6, 1. τὸν τρόπον τῆς ἐπισκέψεως δηλοῦν.

ἐπίσκιος, v. πολύσκιος.

ἐπισκοπεῖν, ¶ 1) *adſpicere, conſpicere.* K. 12, 21. ὑπὸ τῆς ἀρετῆς οὐκ οἰόμενοι ἐπισκοπεῖσθαι. ¶ 2) *diligenter circumſpicere.* c. εἰ, Ἀπ. 2, 1, 22. κατασκοπεῖσθαι ἑαυτήν, ἐπισκοπεῖν δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται. ¶ 3) *ſpeculari, obſeruare.* K. 9, 17. Sic Σ. 1, 12. ἀπέβλεψεν εἰς τὸν Αὐτόλυκον, δηλονότι ἐπισκοπῶν, τί ἐκείνῳ δόξειε, *obſeruans, attendens.* ¶ 4 *inſpicere, videre num rectum ſit.* E. 3, 2, 9. imperator ἐπισκοπῶν τὰς πόλεις, ἐάρα — καλῶς ἐχούσας. Λ. 2, 2. παιδονόμον

μον ἐπισκοποῦντα εἴ τις ῥαδιουργοίη. De aliis praefectis, O. 4, 6. rex τοὺς πρόσω ἀποικοῦντας, πιστοὺς πέμπει ἐπισκοπεῖν. 8. 15. proreta dicit: ἐπισκοπῶ — πῶς κεῖται τὰ ἐν τῇ νηΐ. 9, 14. vbi est de cenforibus. Sic ¶ 5) *lustrare*. A. 2, 3, 1. τὰς τάξεις ἐπισκοπῶν. ¶ 6) *inuisere aegrotos*. Pollux 3, 108. ἐπὶ νοσοῦντος, ἐπισκοπεῖν φησι Ξενοφῶν. Π. 8, 2, 12. ὁπότε τὶς ἀσθενήσειε — ἐπεσκόπει. O. 15, 9. τῷ περιϊόντι ἰατρῷ, καὶ ἐπισκοποῦντι (Margg. περισκοποῦντι) τοὺς κάμνοντας. ¶ 7) *confiderare, disquirere*. Λ. 9, 1. ἐπισκοπῶν τις ἂν εὕροι. Verti etiam potest *attendens*. Aπ. 3, 5, 1. διαλογιζόμενοι περὶ αὐτῶν ἐπισκοπῶμεν. O. 3, 14. οὐδὲν οἷον τὸ ἐπισκοπεῖσθαι, *nihil melius est, quam vt ea de re inquiratur*. 4, 5. c. acc. Π. 8, 8, 13. τὰ ἔργα αὐτῶν ἐπισκοπῶν. Aπολ. 15. c. acc. particip. pro inf. O. 2, 17. εὗρον ἐπισκοπῶν πάνυ οἰκείως ταῦτα γιγνόμενα. c. εἰ, *num*, aliisque interrogandi particulis, Λ. 1, 10. εἴ τι — ἀπετέλησεν, ὁ βουλόμενος ἐπισκοπείτω. Stobaeus: σκοπείτω. Aπ. 3, 2, 4. ἐπισκοπῶν, τίς εἴη ἀγαθοῦ ἡγεμόνος ἀρετή. Etiam praecedente accufatiuo, Iερ. 8, 2. ἐπισκοποῦντες δὲ αὐτ᾽, εἰ οὕτως ἔχει, μήπω ἐκεῖνο σκοπῶμεν. Aπ. 4, 2, 24. ἐπεχείρησας σαυτὸν ἐπισκοπεῖν, ὅστις εἴης. Similiter in margg. E. 5, 2, 8. τοὺς Λακεδαιμονίους ἐπισκοποῦντας τοὺς ξυμμάχους, ὁποῖοί τινες — ἐγεγένηντο. Sed vulgo editur τῶν ξυμμάχων. c. ὧδε, Aπ. 3, 8, 8. ἐπεσκόπει δὲ ὧδε. Σ. 8, 35.

ἐπισκοπεῖσθαι, ¶ 1) *infpicere*. De hera, O. 10, 10. περιελθεῖν ἐπισκοπουμένην καὶ εἰ κατὰ χώραν ἔχει. ¶ 2) *infpicere iubere*. De rege Perfarum, O. 4, 8. ὁπόσην μὴ αὐτὸς ἐφορᾷ, πέμπων πιστοὺς ἐπισκοπεῖται. ¶ 3) *confiderare*. Λ. 3, 1. ὁ βουλόμενος καὶ ταῦτα ἐπισκοπείσθω. ¶ 4) *confiderando, vel videndo explorare*. Π. 5, 2, 11. ὁ Κῦρος — ἐπεσκοπεῖτο, εἴ τι δυνατὸν τοὺς πολεμίους ἀσθενεστέρους ποιεῖν.

*ἐπισκυθρωπάζειν, *frontem contrahere*. Hermogenes form. orat. 2, 4. Ξενοφῶν λέγων τοὺς κύνας ἐπισκυθρωπάζειν καὶ πάλιν μειδιᾷν. Nempe Hermog. dicit, fuaue esse, si brutis tribuatur, quod homini est proprium. cf. Poll. 6, 29. vbi est ἐπι-

ἐπισκυθρωπάζων συμπότης. Κ. 3, 5. canes ἐπισκυθρωπάσασαι διὰ τοῦ ἴχνους — διατρέχουσι.

ἐπισκώπτειν, ¶ 1) *iocari.* Π. 1, 3, 9. ὁ Ἀστυάγης ἐπισκώπτων ἔφη. Απ. 1, 3, 7. Σ. 8, 4. ¶ 2) *irridere.* Ε. 4, 4, 17. ὥστε οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ ἐπισκώπτειν ἐτόλμων, ὡς οἱ σύμμαχοι φοβοῖντο. Απολ. 23. c. acc. Απ. 4, 4, 6. ὥσπερ ἐπισκώπτων (ed. Parif. ἀποσκώπτων) αὐτὸν ἔφη. Σ. 1, 5. c. acc. rei, Απ. 3, 11, 16. ἐπισκώπτων τὴν αὐτῆς ἀπραγμοσύνην ἔφη.

ἐπισπᾶν, *attrahere.* Eſt verbum proprium de ianuam clauſuro. Vide etiam ῥόπαλον dicitur ἐπισπαστήρ. v. Poll. 10, 22. 25. Ε. 6, 4, 36. ἐπισπάσασα τὴν θύραν, εἴχετο τοῦ ῥοπάλου.

ἐπισπᾶσθαι, ¶ 1) *ſecum trahere.* Α. 4, 7, 9. ἰδὼν τινὰ θέοντα — ἐπιλαμβάνεται, ὡς αὐτὸν κωλύσων. ὁ δ' αὐτὸν ἐπισπᾶται. ¶ 2) Metaphorice *eo pertrahere ſecum, vt.* c. inf. Π. 5, 5, 5. ἐκρατεῖτο ὑπὸ τῶν δακρύων, ὥστε καὶ τὸν Κῦρον ἐπεσπάσατο ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ὄμματα.

ἐπισπερχῶς, *diligenter.* Heſych: μετὰ σπουδῆς. Π. 4, 1, 2. p. 200. ἐπισπερχῶς παρηγγύα.

ἐπίσπεσθαι (poet. Port.), *ſequi.* Heſych. interpretatur verbo ἐπακολουθῆσαι. Α. 4, 1, 5. μήτις — ἐκ τοῦ ὄπισθεν ἐπίσποιτο. c. dat. Π. 4, 5, 17. τοὺς ἐμοὶ ἐθελουσίους ἐπισπομένους. In marg. Steph. eſt quoque ἐφεσπομένους, in edd. vett. ἐπισπομένους.

ἐπισπεύδειν, ¶ 1) *feſtinare iubere.* Ε. 5, 1, 30. διέπεμπε τῶν ἱππέων — ἐπισπεύσοντας, *qui finitimos arma capere celeriter iuberent.* ¶ 2) *feſtinanter et libenter accedere.* Πο. 3, 4. peregrini mercatores τιμώμενοι — πρὸς φίλους ἐπισπεύδοιεν. ¶ 3) De aqua et oleo: Σ. 7, 4. ταῦτα οὐκ εἰς ταυτὸ τῷ οἴνῳ ἐπισπεύδει, *non eadem efficiunt quae vinum.* Sic Leuncl. Sed Zeunius, fortaſſe rectius: *hae quaeſtiones vino non conueniunt.* §. 3. dixit συμποσίῳ οὐδὲν προσήκει.

ἐπισταμένως, *perite, prudenter.* Videri poſſit rarum eſſe. Nam Pollux 4, 8. ἐπισταμένως, inquit, παρ' Ὁμήρῳ. Cf. 5, 145. et Heſych. Π. 1, 1, 3. ἤν τις ἐπισταμένως τοῦτο πράττῃ.

ἐπίστασθαι, ¶ 1) *ſcire.* Α. 5, 7, 4. ὑμεῖς δὲ ἐπίστασθε (all. εὖ ἴστε) δήπου, ὁπόθεν

πόθεν ὁ ἥλιος ἀνίσχει. 7, 7, 6. c. acc. O. 18, 1. εἰς τοῦτο (hac de re) ταυτὰ ἐμοὶ ἐπιστάμενος. c. ὅτι, A. 5, 1, 6. εἰ μὲν ἠπιστάμεθα σαφῶς, ὅτι ἥξει πλοῖα, *si certo sciremus.* E. 2, 3, 18. p. 97. ἠπιστάμην, ὅτι καὶ οἱ πρόθυμοι — ὑπόπτως ὑμῖν ἕξοιεν. c. ὡς, Π. 2, 3, 10. ὅπως — ἐπίστωνται ὡς δεῖ ἀπιέναι. Cod. Guelf. et edd. vett. ἐπιστῶνται. c. acc. et inf. Π. 1, 5, 7. p. 55. ἐπίστασθε τὰ μεγάλα πειρώμενον (np. ἐμὲ) ὁρμᾶσθαι. c. acc. particip. pro inf. Π. 1, 5, 7. p. 54. οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι ἰδιώτας ὄντας. A. 6, 6, 10. Sed c. nominat. Ιπρ. 8, 10. ὧν ἂν σαφῶς ἐπιστῶνται ἥττους ὄντες. c. acc. et ὅτι, Π. 3, 2, 7. τοῦτο ἐπίστω, *hoc scito.* — ὅτι ἐγὼ πολλαπλάσια ἂν ἔδωκα. Hanc formam ἐπίστω Thomas Mag. elegantiorem iudicat, quam ἐπίστασο. Et Moeris p. 163. ἐπίστω, Ἀττικῶς· ἐπίστασο Ἑλληνικῶς. Cf. p. 182. A. 3, 1, 24. 5, 7, 4. τοῦτό γε ἐπιστάμεθα, ὅτι ὁ βορέας — φέρει. E. 4, 1, 17. εὖ ἐπίστω, ὅτι ἄπειμι. c. acc. et οἱ pro ὅτι vel inf. A. 3, 2, 14. ἐπιστάμεθα Μυσοὺς — οἳ ἐν τῇ χώρᾳ οἰκοῦσι — ἐπιστάμεθα δὲ Πεισίδας ὡσαύτως. c. εὖ, Π. 3, 3, 17. εὖ τοῦτο ἐπίστω, οὐ καταφρονοῦσι. §. 18. εὖ δ' ἐπίστασθε — καὶ διδάξετε. 7, 2, 2. A. 1, 4, 8. εὖ γε ἐπιστάσθωσαν, ὅτι οὔτε ἀποδεδράκασιν. 3, 1, 25. E. 2, 4, 13. 3, 5, 8. p. 184. 4, 2, 2. 5, 4, 33. εὖ ἐπίστω, ὅτι πειρασόμεθα. ¶ 2) *posse.* c. acc. Π. 8, 5, 7. τὰς χώρας τὰς τῶν ἡγεμόνων ἠπίσταντο οἱ Κύρου ὑπηρέται. A. 1, 3, 12. δύναμιν ἔχει πεζὴν — ἣν πάντες ὁρῶμέν τε καὶ ἐπιστάμεθα. ¶ 3) *intelligere.* Σ. 3, 6. τὰς ὑπονοίας οὐκ ἐπίσταται. ¶ 4) *nosse artem, peritum esse.* Differt ab εἰδέναι. v. εἰδ. it. a δύνασθαι, Π. 3, 2, 12. οὐδ' ἂν ἐπίσταιντο ἐργάζεσθαι, οὐδ' ἂν δύναιντο. it. a μανθάνειν, Π. 3, 3, 25. διὰ τὸ ἐπίστασθαί τε καὶ μεμελετηκέναι ἐν τάξει πορεύεσθαι — ἠπίσταντο γὰρ καὶ ἐμεμαθήκεσαν, ἀσφαλέστατον εἶναι τὸ ὁ μ ό σ ε ἰέναι. Legitur etiam de iis, qui natura, non doctrina, alicuius rei periti sunt, Π. 2, 3, 5. p. 118. vbi additur φύσει, cuius synonyma sunt οὐ μαθόντα, εἰς οὐδενὸς διδασκάλου φοιτήσαντα, et οὐ διδασκόμενος. Dicitur saepe simpliciter, Απ. 2, 3, 7. ὅταν τις αὐτῷ μὴ ἐπιστάμενος ἐγχειρῇ χρῆσθαι. 3, 1, 11. ἣν γὰρ ἐπίστηται, np. τὰ τακτικά. 3,

5, 21. οἱ ἥκιστα ἐπιστάμενοι (np. ἄρχειν) ἄρχουσιν αὐτῶν — οὐδὲ εἷς ἐπίσταται (i. e. *potest*) ἄρχειν, μὴ ἐπιστάμενος. 3, 6, 17. τοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐκ τῶν μάλιστα ἐπισταμένων ὄντας. Oppon. ἀμαθεστάτων. 3, 9, 11. ἐν τῇ νηὶ τὸν ἐπιστάμενον, np. ἄρχειν — πειθομένους τῷ ἐπισταμένῳ — ἐπίστασθαι — τοῖς ἐπισταμένοις. 3, 14, 6. 4, 2, 4. 4, 7, 1. Σ. 2, 9. γυναῖκα διδασκέτω, ὅ τι βούλοιτ' ἂν αὐτῇ ἐπισταμένῃ χρῆσθαι. c. acc. Π. 6, 2, 11. p. 373. οὗτοι (fabri et sutores) — ἃ ἐπίστανται, τῷ βουλομένῳ μισθοῦ ὑπηρετοῦντες. Απ. 2, 3, 10. οἷς (i. e. ἐκείνοις, ἃ) καὶ σὺ ἐπίστασαι — αὐτὸν ἁλόντα. 2, 6, 13. O. 1, 3. 4. Σ. 2, 19. Sic Σ. 8, 39. ποῖα ἐπιστάμενος, *quibus artibus*. c. inf. *didicisse, recte posse*. Π. 1, 6, 6. ἐπισταμένους — τοξεύειν — κυβερνᾶν. §. 7. ἐπίστασθαι (all. ὑφίστασθαι) ἀνθρώπων ἄλλων προστατεύειν. A. 3, 3, 11. 5, 7, 15. 7, 3, 12. Απ. 1, 1, 9. 3, 9, 10. O. 1, 12. ἣν ἐπίστηταί γε παλεῖν — ὃς μὴ ἐπίστηται χρῆσθαι — εἰ μή τις ἐπίσταιτο (All. ἐπίστηται) χρῆσθαι. §. 14. etc. 2, 11. legitur ter, in quo numero est ἐπιστηθῆναι χρῆσθαι. Leuncl. malebat ἐπίστασθαι. Sed Aem. Portus in notis ἐπιστηθῆναι dicit esse pro medio, et defendit, vt etiam Bach. Sic Fr. Portus ait quasi de scientia et arte legi E. 3, 4, 9. μειοῦν τοὺς φίλους ἠπίστω, (quod est pro communi ἠπίστασο) — εἰ μὴ ἐπισταίμην ἀντιτιμᾶν. c. aduerb. v. Συριστί. ¶ 5) *memoria tenere*. Σ. 3, 6. ἐπίστανται ταῦτα τὰ ἔπη. ¶ 6) *arte facere*. Ιπ. 11, 6. ἃ ἵππος ἀναγκαζόμενος ποιεῖ, οὔτ' ἐπίσταται, οὔτε καλά ἐστι. ¶ 7) *posse*. Hesych: ἐπίσταμαι· δύναμαι. it. ἐπιστάμεθα· δυνάμεθα. Cf. supra nr. 4. c. inf. A. 1, 3, 15. καὶ ἄρχεσθαι ἐπίσταμαι. Non admodum differre videtur a δύνασθαι, Απ. 4, 2, 26. διαγιγνώσκουσιν ἅ τε δύνανται καὶ ἃ μή· καὶ ἃ μὲν ἐπίστανται πράττοντες — εὖ πράττουσιν· ὧν δὲ μὴ ἐπίστανται, ἀπεχόμενοι. ¶ 8) *solere*. A. 1, 4, 14. χάριν — ἀποδώσει. ἐπίσταται δ' εἴ τις καὶ ἄλλος. c. inf. O. 21, 4. οὐδ' αἰσχύνεσθαι ἐπισταμένους. E. 4, 1, 14.

ἐπίστασις, ¶ 1) *inhibitio, cum quis gradum sistit*. v. Thom. Mag. in v. ἐπέχω. A. 2, 4, 14. ὅσον χρόνον τὸ ἡγούμενον ἐπιστῇ, τοσοῦτον — δι' ὅλου τοῦ στρατεύματος γίγνεσθαι τὴν ἐπίστασιν. All. perperam: ἐπίτασιν. ¶ 2) *inspectio*, cu-

curatio. Απ. 1, 5, 2. ἐπιτρέψαιμεν — ἔργων (agriculturae) ἐπίςασιν. Sed rectius Stobaeus: ἐπιςασίαν, h. e. προςασίαν, interprete *Suida*.

ἐπιστατεῖν, ¶1) *praeesse, ducis munere fungi*. Α. 2, 3, 7. ἦν Κλέαρχον καταμαθεῖν, ὡς ἐπεςάτει. Suidas, laudans hunc locum: ἐπεςάτει· ἦρχε, ἡγεμόνευεν. c. gen. Π. 1, 1, 2. de pastoribus: ὧν ἂν ἐπιςατῶσι ζώων. Απ. 2, 8, 3. ἔργων ἐπιςατοῦντα, συγκομίζοντα καρπούς. Est periphrasis τοῦ ἐπιτρόπου. ¶2) *curare vt fiat, instituere, docere*. Π. 8, 1, 6. ἤρχετο δ' ἐπιςατεῖν τοῦ οἵους δεῖ εἶναι τοὺς κοινῶνας.

ἐπιστάτης, ¶1) *praefectus* quicunque. Poll. 7, 183. τοὺς δὲ ἐφεςηκότας τῇ ἔργων ἐπιμελείᾳ οἱ Ἀττικοὶ ἐπιςάτας ἔργων λέγουσι. Π. 8, 6, 7. πολλαὶ πράξεις ὀλίγοις ἐπιςάταις. Sic de eo, *qui rerum summae praeest*, v. c. de rege, Π. 8, 1, 2. ὅταν ὁ ἐπιςάτης βελτίων γένηται. De *paedotriba*, Απ. 3, 5, 18. ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι πείθονται τοῖς ἐπιςάταις. De eo, *qui in certaminibus bellicis de certantium virtute iudicat et praemia dispensat*. Poll. 3, 145. τοὺς δὲ βραβευτὰς καὶ ἐπιςάτας ὠνόμαζον. Π. 2, 2, 11. διατάττοντα ἐμὲ τοὺς ἐπιςάτας. Λ. 8, 4. οἱ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ἐπιςάται — κολάζουσιν. De eo, *qui praeest operis in agro*. Hesych: ἐπιςάτης· ἐπίτροπος. Cf. tamen nr. 3. Π. 8, 1, 3. ἔργων ἐπιςάται. *in argentifodinis*, Απ. 2, 5, 2. ἐπιςάτην εἰς τἀργύρια πρίασθαι. De *gubernatore nauis*. O. 21, 3. cf. Απ. 3, 5, 18. ¶2) Magistratus Athenis, forte delectus ex aliqua prytanum decuria, qui vnum diem imperabat. Cf. Poll. 8, 96. Απ. 1, 1, 18. βουλεύσας καὶ ἐπιςάτης ἐν τῷ δήμῳ γενόμενος. v. Ernest. ad h. l. omninoque Ioh. Luzac disquisitio de Epistatis ac Proedris Atheniensium et de Socrate Epistate, quae adiecta est eius orationi de Socrate ciue (Lugd. Bat. 1796. 4.) p. 89 — 123. Απ. 4, 4, 2. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπιςάτης γενόμενος. Praeerat enim concionibus populi, et hunc in suffragia mittebat. ¶3) Differt ab ἐπιτρόπῳ, O. 21, 9. v. ἐπίτρ. nr. 3. ¶4) In acie: *miles post* πρωτοςάτην *collocatus*. v. Aelian. tact. 5. Arrian. p. 21. it. Suid. et Poll. 1, 127. et infra πρωτοςάτης. Π. 8, 1, 3. ὅτι εἴ γε μάχης ποτὲ δέησοι,

ἧσοι, ἐκ τούτων αὐτῷ καὶ παραςάτας καὶ ἐπιςάτας ληπτέον εἴη. Ιπρ. 2, 4. Sic eleganter Π. 3, 3, 26. homotimi in proelio ſe excitantes, περιορῶντες ἀλλήλους, ὀνομάζοντες παραςάτας, ἐπιςάτας, vocantes quemque παραςάτην ſuum et ἐπιςάτην.

ἐπιστατητέον, *praeeſſe oportet*. O. 7, 35. τούτων σοι ἐπιςατητέον.

ἐπιστέλλειν, ¶ 1) *ſcribere in epiſtola*. Π. 4, 5. 12. ἀναγνῶναι δέ σοι ἃ ἐπιςέλλω (Margg. τὰ ἐπιςελλόμενα) βούλομαι. ¶ 2) *per epiſtolam petere*. c. inf. Π. 5, 5, 1. Κῦρος πέμπει πρὸς Κυαξάρην, καὶ ἐπέςελλεν ἥκειν αὐτόν. ¶ 3) *per legatum nunciare*, vel verbis vel litteris. Π. 1, 4, 26. ποιῆσαι, ὥσπερ ὁ Κῦρος ἐπέςειλεν. pro quo antea eſt ἀποπέμψαι καὶ εἰπεῖν. 3, 3, 1. ἔπεμπε τὸν ἄγγελον, ἐπιςείλας ὅσαπερ ἔφη. 5, 4, 13. A. 7, 6, 32. ἐπέςελλον ταῦτα καὶ οἱ ἄλλοι τῷ Ξενοφῶντι, np. per nuncios vel per epiſtolas. Codd. Eton. et Guelf. vt edd. vett. habent ἔπεμπον, quod Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 2, 81. praefert, dicens, πέμπειν ſaepe abſolute poni ita, vt ſit *miſſo nuncio ſignificare*, vel etiam *per literas*. ¶ 4) *legatos dicere iubere*, *legatis mandata dare*. v. Abreſch. dilucc. Thucyd. 2, 6. et 4, 8. Π. 2, 4, 19. τὸν ἄγγελον, ἐπιςείλας ταῦτα, ἔπεμψε. 3, 2, 14. 6, 2, 1. E. 5, 1, 29. ὅτι οὐκ ἐπεςαλμένα σφίσι ταῦτα εἴη. ¶ 5) *mandare* ſ. *mandata dare* in vniuerſum, *vel coram vel per literas*. Suid. et Phauorin: ἐπιςέλλει· ἐντέλλεται, ὑποτίθεται. Ammonius quidem ita distinguit: ἐπιςεῖλαι μὲν, διὰ γραμμάτων. ἐπισκῆψαι δὲ, διὰ λόγων. Sed rectius praecipit Thomas in v. ἐπεςειλάμην· ἐπισκῆψαι μὲν τὸ αὐτοπροσώπως προςάξαι· ἐπιςεῖλαι δὲ, οὐ μόνον τὸ διὰ γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ αὐτοπροσώπως κελεῦσαι. Π. 5, 3, 9. τὰ ἐπιςαλέντα. c. dat. Π. 4, 5, 12. p. 248. ἐγὼ ἐπιςέλλω σοι περὶ τῶν Περσῶν, ἧπερ γέγραπται. c. inf. Π. 4, 5, 12. p. 247. πέμπων — εἰς Πέρσας, ἐπιςέλλω, ὁπόσοι ἂν ἴωσιν, ὡς ἐμὲ — σοὶ ὑπάρχειν. E. 1, 5, 6. c. dat. et inf. Π. 4, 5, 12. p. 246. Κῦρος αὐτῷ ἐπέςειλε — λέγειν — ἀποδοῦναι. 6, 2, 1. ἐπέςαλται τοῖς παρ' ἐμοῦ ποιεῖν ὅ τι ἂν σὺ κελεύῃς. A. 7, 2, 3. E. 3, 1, 1. οἱ Ἔφοροι τῷ ναυάρχῳ ἐπέςειλαν (haud dubie per ſcytalam) ὑπηρετεῖν.

τεῖν. 3, 2, 5. 4, 2, 1. 6, 4, 2. c. dat. acc. et inf. Π. 7, 4, 5. ἐπέστελλε Ἀδουσίῳ συμμίξαντα πρὸς Ὑστάσπην ἄγειν. Diserte de mandatis per litteras videtur esse E. 1, 5, 2. Κῦρος τὸν πατέρα ἔφη ταῦτα ἐπεσταλκέναι. §. 3. παρ' ἃ βασιλεὺς ἐπέστειλεν αὐτῷ. Ali. perperam ἀπέστειλε. Nam 1, 4, 1. rex ei epistolam dederat. Potuit tamen rex etiam verbis simul mandata dedisse. ¶ 6) *praecipere, iubere, edicere.* Π. 4, 1, 10. σύμπεμψόν μοι — τινὰ, ὃς ἐρεῖ tuo exercitui, ἃ ἂν σὺ ἐπιστείλῃς. 4, 5, 6. κελεύει λέγειν — ταῦτα ἐπέστελλεν. Ay. 1, 14. et E. 3, 4, 11. ¶7) De morituris, qui quaedam facienda praecipiunt. v. Valckenar. ad Eurip. Hippol. 858. Π. 7, 3, 5. ἡ τροφὸς περιεκάλυπτεν ἄμφω, ὥσπερ ἡ Πάνθεια ἐπέστελλεν. A. 5, 3, 7. Xenophon in proelium iturus ἐπέστειλεν, ἣν μὲν σωθῇ — ἀποδοῦναι· εἰ δέ τι πάθοι — E. 1, 7, 7. ἐπιστέλλειν αὐτῷ τοὺς in mari ἀπολλυμένους — ἀπαγγεῖλαι. ¶8) Perperam aliquo loco inferitur ὁ ἐπιστέλλων. v. ἔρχεσθαι nr. 1.

ἐπιστήμη, ¶ 1) *scientia.* Oppon. φύσις, Απ. 3, 1, 6. πολλὰ καὶ φύσει καὶ ἐπιστήμῃ. Iungitur c. μάθησις, Απ. 4, 2, 20. δοκεῖ σοι μάθησις καὶ ἐπιστήμη τοῦ δικαίου εἶναι, ὥσπερ τῶν γραμμάτων; Quid sit, apparet ex Απ. 4, 6, 7. οἱ σοφοί, ἐπιστήμῃ σοφοί εἰσι — τίνι ἄλλῳ τις ἂν εἴη σοφὸς, εἴ γε μὴ ἐπιστήμῃ; — ἐπιστήμη ἄρα σοφία ἐστίν. O. 1, 1. οἰκονομίας ἐπιστήμης τινὸς ὄνομα. 2, 12. 20, 2. K. 2, 3. ¶ 2) *ars.* Ιερ. 2, 2. ἐπιστήμαις ἀρίστους, *artibus praestantissimos.* Σ. 3, 5. εἰπεῖν τὴν τέχνην, δι' ἧς ταῦτα ἀπεργάζομαι — σὺ αὖ λέγε, ἐπὶ ποίᾳ ἐπιστήμῃ μέγα φρονεῖς. O. 3, 15. τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν ἑκάστην ἐργαζομένους. Pro eo 4, 1. est τῶν τεχνῶν ἐργάτας. Ibid. κάλλισται τῶν ἐπιστημῶν — τοὺς πράττοντας αὐτάς. ¶3) Iungitur variis verbis. c. ἐργάζεσθαι et πράττειν. v. n. 2. c. ἐκβάλλειν, *obliuisci*, Απ. 3, 12, 6. c. ἔχειν, O. 1, 16. 17. c. κτᾶσθαι, O. 15, 1. ἐπειδὰν — ἐπιστήμην κτήσῃ αὐτῷ, *postquam ipse eum docuisti.*

ἐπιστημόνως, *perite, scite.* Π. 1, 5, 7. p. 54. οἳ ἂν τοξεύωσιν — ἐπιστημόνως. Comparat. O. 3, 14. ἐπιστημονέστερον ἐμοῦ σοι πάντα ἐπιδείξει.

ἐπιστήμων, *sciens, peritus.* O. 21, 5. ἀγαθοὶ καὶ ἐπι-

ἐπιςήμονες ἄρχοντες. c. acc. (Regit enim caſum ſui verbi) Π. 3, 3, 7. ἐπιςήμονες τὰ προσήκοντα τῇ ἑαυτῶν ἕκαςος ὁπλίσει. O. 2, 16. ἕκαςα ἐπιςημονέςατοι. c. gen. Π. 2, 1, 9. ἐπιςήμονα τῶν ςρατιωτικῶν. §. 16. A. 2, 1, 6. ἐπιςήμων τῶν περὶ τὰς τάξεις καὶ ὁπλομαχίαν. Απ. 3, 1, 5. ἵνα ἐπιςημονέςεροι τῶν πολεμικῶν ὦμεν. 4, 7, 1. Ιπρ. 4, 6. τοὺς ἐπιςημονεςάτους ἑκάςων τόπων. c. inf. O. 19, 16. γεωργεῖν — ἐπιςήμων. c. ποιεῖν, *inſtituere.* O. 7, 41. ὁπόταν ἀνεπιςήμονα ταλασίας — ἐπιςήμονα ποιήσῃς — ἐπιςήμονα καὶ πιςὴν — ποιησαμένη. 19, 17.

ἐπιστολεύς, legatus nauarcho apud Lacedaemonios additus, vt, ſi quid accidiſſet, illi ſuccederet, et ibi, vbi nauarchus non poſſet, rem gereret. Poſſit verti *legatus claſſis* ſ. *nauarchi.* Polluce auctore 1, 96. eſt ὁ ἐπὶ τοῦ ςόλου διάδοχος τοῦ ναυάρχου. v. ibi Iungermann. it. Scheffer de milit. nau. 4, 5. p. 288. et Crag. de rep. Laced. 4, 5. Sed Valckenar. ad Theocrit. p. 263. ſuſpicatur, quia ἐπιςολεὺς etiam ἐπιςολιαφόρος dicitur, ἐπιςολέα dictum eſſe, qui praefecti mandata (τὰς ἐπιςολὰς) perferret ad claſſiarios. Quae quidem Valckenarii explicatio non conuenit in locos Xenophonteos. E. 1, 1, 15. παρὰ Ἱπποκράτους, τοῦ Μινδάρου ἐπιςολέως, ἐς Λακεδαίμονα γράμματα πεμφθέντα, *ab Hippocrate, qui Mindaro interfecto claſſi praefectus erat.* 2, 1, 5. 4, 8, 11. 5, 1, 5. 6.

ἐπιστολή, ¶ 1) *epiſtola.* Π. 2, 2, 2. p. 104. τὴν ἐπιςολὴν δοῦναι ἣν ἔγραψα οἴκαδε — ὅπου ἔκειτο ἡ ἐπιςολὴ — δραμόντα ἐνεγκεῖν τὴν ἐπιςολὴν — ἧκον οἱ ἄνδρες φέροντες τὴν ἐπιςολήν. §. 3. 4, 5, 12. p. 246. Κυαξάρει ἀποδοῦναι τὰ γράμματα — ἐνῆν δὲ τῇ ἐπιςολῇ τάδε. p. 248. 8, 2, 9. 10. A. 1, 6, 3. γράφει ἐπιςολὴν παρὰ βασιλέα ὅτι ἥξοι — ἐνῆν δ' ἐν τῇ ἐπιςολῇ — τὴν ἐπιςολὴν δίδωσι πιςῷ. 7, 2, 5. διδῶσιν αὐτῷ — ἐπιςολὴν commendatitiam. E. 1, 4, 1. 1, 7, 2. ¶ 2) *ſcriptae conditiones pacis* a rege miſſae. E. 7, 1, 27. ἀκουσομένους τῆς παρὰ βασιλέως ἐπιςολῆς. ¶ 3) i. q. ἐντολή, *mandatum.* Heſych: ἐπιςολαί· ἐντολαί, ἐπιταγαί. vbi v interpp. Schol. Aeſchyl. Prometh. 3. ἐπιςολάς· ἐντολάς. cf. Thom. Mag. in v. ἐπετειλάμην, et Schol. Sophocl. Oedip. Colon.

Colon. p. 323. ed. Steph. Π. 5, 5, 2. v. ἐντολή. Ἀγ. 8, 3. ἦλθεν αὐτῷ ἐπιςολὴ παρὰ βασιλέως — τῷ δὲ φέροντι εἶπεν — ὅτι οὐδὲν δέοι ἐπιςολὰς πέμπειν. — μηδ' ἂν πάνυ πολλὰς ἐπιςολὰς δέχωμαι. Sed Perizon. ad Aelian. V. H. 10, 20. vult h. l. ſimpliciter intelligi epiſtolam.

ἐπιστολιαφόρος, i. q. ἐπιςολεύς. E. 6, 2, 14. Ὑπερμένης δὲ, ὃς ἐτύγχανε ἐπιςολιαφόρος τῷ Μνασίππῳ interfecto ὤν.

ἐπιστρατεία, *expeditio in aliquem ſuscepta*. A. 2, 4, 1. μὴ μνησικακήσειν βασιλέα αὐτοῖς τῆς σὺν Κύρῳ ἐπιςρατείας.

ἐπιστρατεύειν, *expeditionem contra aliquem ſuscipere, bellum inferre*. A. 2, 3, 11. Κῦρον ἐπιςρατεύοντα πρῶτος ἤγγειλα. E. 4, 6, 1. c. dat. E. 7, 2, 2. ἐπιςρατευόντων αὐτοῖς ὡς εἰπεῖν πάντων τῶν Ἑλλήνων. 7, 4, 20.

ἐπιστρατεύεσθαι, *bellum inferre*. c. dat. Π. 8, 5, 12. p. 529. ἤν τις ἐπιςρατεύηται χώρᾳ Περσίδι.

ἐπιστρατοπεδεύειν, *bellum inferre*. c. dat. E. 4, 8, 33. ἐπιςρατοπεδεύσας ταῖς πόλεσιν ἐπὶ τὴν Ἄβυδον ἀντεπεςράτευε. Leuncl. corrigi iubet ἐπιςρατεύσαντος αὐτοῦ (ſcil. Φαρναβάζου) σὺν ταῖς πόλ. Sed probabilior eſt coniectura Goldhagenii et Mori: ἐπιςρατοπεδευούσαις vel ἐπιςρατευούσαις.

ἐπιστρέφειν, ¶ 1) *conuertere*. K. 10, 12. venatorem oportet προβάλλεσθαι τὸ προβόλιον — ἐπιςρέφοντα τὰς πλευρὰς τὰς εὐωνύμους ἐπὶ τὴν χεῖρα τὴν εὐώνυμον, quam up. praetendit. v. Poll. 5, 23. ¶ 2) *reuerti cogere*. E. 6, 4, 9. ἐπιθέμενοι τοῖς ἀπιοῦσιν ἐπέςρεψαν αὐτοὺς in caſtra. ¶ 3) Pro medio: *ſe conuertere*. Ἱπ. 8, 12. fugientem oportet ἐπιςρέψαντα in hoſtem ſequentem ἀνὰ κράτος ἐπικεῖσθαι. K. 10, 15. ¶ 4) *reuerti*. E. 4, 5, 16. ἐδίωκον καὶ ἐπέςρεφον. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. ἀντιςρέφειν. v. ibi.

ἐπιστρέφεσθαι, ¶ 1) *conuertere ſe*. De abituro, Σ. 9, 1. συνεξιὼν ἐπιςραφεὶς (pro ἐπιςρεψάμενος) εἶπε. Sic fere Π. 6, 4, 4. ἐπιςραφεὶς καὶ ἰδὼν αὐτήν. ¶ 2) *reuerti*, vel *deficere*. E. 7, 2, 3. οὐδὲ ὡς ἐπεςράφησαν, np. a Lacedaemoniis. Sed Schneiderus cum Fr. Porto vertit *curarunt, commoti ſunt*. ¶ 3) *adire*. c. εἰς, O. 4, 13. ἐν ὁπόσαις χώραις ἐνοικεῖ,

ἐνοικεῖ, καὶ εἰς ὁπόσας ἐπιστρέφεται.

ἐπιστρεφὴς (poet. Port.), *diligens, accuratus.* Suid: ἐπιστρεφής· ἀγχίνους. it. ἐπιστρεφέως· ἐπιμελῶς. it. ἐπιστρέφεια· ἀγχίνοια. Cf. Mori index. E. 6, 3, 5. Αὐτοκλῆς μάλα δοκῶν ἐπιστρεφὴς εἶναι ῥήτωρ, *accurate dicens.* Ruhnkenius in hist. crit. oratorum Graec. Vol. VIII. oratorum Reiskii p. 139. vertit *orator sollertissimus.*

ἐπιστροφὴ, *cura, attentio.* Suidas in v. ἐπιστροφῆς: λέγεται δὲ ἡ ἐπιστροφὴ καὶ ἡ φροντίς. E. 5, 2, 9. ἀκούσασι τοῖς Ἐφόροις (querelas exulum Phliuntis) ἄξιον ἔδοξε τῆς ἐπιστροφῆς εἶναι. De alio loco v. ἀποστροφὴ nr. 3.

ἐπισυμμαχία probante Zeunio in Cod. Guelf. vt in margg. Π. 3, 2, 11. legitur pro συμμαχία, vbi v. Significat autem *mutuam belli societatem, initam de auxilio sibi inuicem ferendo.*

ἐπισύρεσθαι, *secum trahere.* Suid: ἐπισύρεται· ἐφέλκεται. Hesych: ἐπισυρόμενοι· προκυλινδούμενοι. K. 5, 13. ὑγρομελῆ ὄντα, ἐπισύρεται ὅλα ἐπὶ τῆς γῆς.

ἐπίσυρμα, *vestigium rei tractae.* K. 9, 18. ἐπισύρματα τοῦ ξύλου in podostraba, tracta a cerua. Pollux 5, 34. habet ἀποσύρματα.

ἐπισφάττειν, *apud sepulcrum mactare et immolare.* c. dat. Π. 7, 3, 2. ἐλαύνειν — animalia, ὡς ἐπισφαγείη τῷ Ἀβραδάτῃ. §. 4. ἐπισφαγήσεται (Fut. 2. in passiuo) αὐτῷ ὅσα εἰκός. Sed A. 1, 8, 20. ἐπισφάξαι αὐτὸν Κύρῳ est *eum interficere super Cyro iacentem.*

ἐπισχεῖν, v. ἐπέχειν.

ἐπισχύειν, *validiorem* s. *potentiorem reddere.* O. 11, 13. περιουσίαν ποιεῖν, ὡς καὶ φίλους ἐπωφελεῖν, καὶ πόλιν ἐπισχύειν.

ἐπιτακτὴρ, *qui imperat aliis, exactor laborum.* Π. 2, 3, 2. τοῖς μὴ θέλουσιν ἑαυτοῖς προστάττειν ἐκπονεῖν τἀγαθὰ, ἄλλους αὐτοῖς ἐπιτακτῆρας δίδωσι Deus. De forma nominis Xenophontea v. γνωστήρ.

'Επιταλιεῖς, *Epitalienses.* E. 3, 2, 18. εὐθὺς δὲ Μακίστιοι, ἐχόμενοι δ' Ἐπιταλιεῖς. Ita rescripsit Leuncl. pro δὲ Πεταλιεῖς vel δὲ Πιταλιεῖς, probante etiam Wesselingio ad Diodor. Sicul. 14, 18. v. sequens.

'Επιτάλιον, *Epitalium.* oppidum Tryphaliae s. Triphyliae, quae est pars Elidis in Peloponneso. v. Steph.

Steph. Byz. in h. v. qui Polybium auctorem secutus est. E. 3, 2, 21. ἐν Ἐπιταλίῳ πλησίον τοῦ Ἀλφειοῦ — Φρίξαν καὶ Ἐπιτάλιον καὶ Λεπρίναν.

ἐπίτασις male in nonnullis legitur A. 2, 4, 14. pro ἐπίστασις vbi v.

ἐπιτάττειν, ¶ 1) *praecipere, edicere.* Hesych: ἐπέταξεν· ἐνετείλατο. Π. 5, 3, 21. ἄρχων δὲ καὶ ἐπιτάττων εἰς ἦν. Hutch. et all. ἐπὶ τούτοις ἦν. Haud dubie melius. 8, 1, 1. p. 462. τῶν ἐπιταχθέντων οὐδὲν ἡμιτελὲς κατελείπομεν. Σ. 1, 11. ἐπιτεταγμένον ὑπό του κρείττονος. K. 12, 2. φύλακες ἀγαθοὶ τοῦ ἐπιταττομένου. c. dat. Π. 4, 2, 16. οἷς ἐπέταξεν, ἔκαιον. 5, 5, 9. p. 330. ῥᾷον Μήδοις ἐπιταχθῆναι οὐδέν. c. dat. et acc. O. 7, 23. deus τὰ ἔξω ἐπέταξεν αὐτῷ. c. acc. E. 3, 1, 3. πᾶσαι πόλεις ἐπείθοντο, ὅ τι Λακεδαιμόνιος ἀνὴρ ἐπιτάττοι. c. inf. Aγ. 2, 13. προπέμψαι ἐπέταξε τοὺς — ἱππεῖς. §. 29. ἐπέταττε Μεσσήνην ἀφιέναι. E. 2, 4, 28. c. dat. et inf. Π. 6, 3, 2. ἐπετέτακτο πᾶσι — ἰέναι. A. 2, 3, 4. ᾧ ἐπετέτακτο ταῦτα πράττειν. 7, 6, 11. Λ. 4, 7. O. 9, 9. c. acc. et inf. Λ. 5, 8. ἐπέταξε τὸν πρεσβύτατον ἐπιμελεῖσθαι. De ciuitate, Σ. 4, 44. ἡ πόλις σοι ἐπιτάττουσα. De Lycurgo legislatore, Λ. 2, 10. μαστιγοῦν τούτους ἄλλοις ἐπέταξε. 3, 5. De praefecto, Λ. 2, 11. τὸν ἀεὶ παρόντα — ἐπιτάττειν τοῖς παισὶν ὅ τι ἂν ἀγαθὸν δοκοίη εἶναι. ¶ 2) *mandare.* E. 1, 7, 10. p. 54. ἐπέταξαν collegae τῷ Θηραμένει — ἀνελέσθαι τοὺς ναυαγούς. O. 9, 18. ¶ 3) De medicis: *monere.* Π. 1, 6, 18. ἐν τοῖς κάμνουσι, ὡς προθύμως τοὺς ἐπιτάξαντας, ὅ τι χρὴ ποιεῖν, καλοῦσι. ¶ 4) Legitur etiam pro ἔπειτα προστάττειν, Π. 1, 2, 2. it. pro ἐπιτρέπειν. v. ἐπιτρ. nr. 5. ¶ 5) *post priorem aciem collocare.* E. 1, 6, 21. ἐπετέτακτο — Ἀριστοκράτει — Περικλῆς. — ἐπετέτακτο δὲ Πρωτομάχῳ Λυσίας. Videtur ad h. l. respexisse Hesychius: ἐπετέτακτο· ἐν τάξει ἢ ὄπισθεν ἠκολούθει. vbi v. Alberti.

ἐπιτάττεσθαι, *a tergo collocare.* A. 6, 5. 6. ἐπιτάξασθαι τῇ φάλαγγι λόχους φύλακας - ἐπιβοηθήσοντες. Tales erant triarii apud Romanos. In var. lect. est ἐπιτεταγμένους pro ἐπιτεταμένους. v. ἐπιτείνειν nr. 1.

ἐπιτείνειν, ¶ 1) *tendere.* K. 5, 30. μηροὺς l. μῦς ἐπιτεταμένους, *musculos extensos.*

tensos. All. ἐπιτεταγμένους. ¶ 2) c. εἰς, pallium pro medio: *contentis viribus eniti ad.* Π. 7, 5, 26. p. 458. Φημὶ χρῆναι νῦν ἐπιταθῆναι ἡμᾶς εἰς ἀνδραγαθίαν. Portus: *contentis viribus bonorum virorum officio fungi.* ¶ 3) *augere.* Phauorin: ἐπιτείνει, ἤγουν αὔξει καὶ εἰς ἐπίδοσιν ἄγει. Λ. 2, 5. μᾶλλον ἂν — ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σίτου πλείω χρόνον ἐπιταθῆναι, *vno cibo semel sumto plus temporis duraturos et laboraturos.* ¶ 4) *magis incitare.* c. inf. Ἱππ. 1, 13. τοὺς ἱππέας ἡ βουλὴ ἄν μοι δοκεῖ — ἐπιτεῖναι ἂν τρέφειν ἄμεινον. Camerar: *maiori diligentia alere.*

ἐπιτειχίζειν, ¶ 1) *prope vrbem* vel *in finibus munimentum aliquod exstruere ad hostes coercendos.* Schol. Thucyd. 1, 144. πόλιν τινὰ ἑτέραν πλησίον ἄλλης τειχίσαι, διὰ τὸ φρουρεῖν καὶ λυμαίνεσθαι τὴν γῆν. v. Hemsterhus. ad Lucian. Nigrin. 23. p. 62. c. dat. Π. 5, 3, 6. τὸ φρούριον — ὃ φατε Ὑρκανίοις καὶ Σάκαις ἐπιτετειχίσθαι, *contra Hyrcanios et Sacas.* §. 12. τὸ φρούριον τοῖς Ἀσσυρίοις ἐπιτετειχισμένον. E. 7, 2, 20. τοῖς πολεμίοις ἐπιτετειχικὼς ἔσῃ, *habebis munitionem contra hostes in finibus.* Paulo ante erat χωρίον ἐπὶ τοῖς ὁρίοις ἡμῖν τειχίζουσιν. Olim legebatur ἐπιτετυχηκώς. c. acc. E. 5, 1, 2. Ἀθηναῖοι ἐπετείχισαν Αἰγινήτας καὶ ἐπολιόρκουν αὐτούς. Ita Steph. et Leuncl. Sed Wesseling. ad Diodor. Sicul. 12, 44. legi iubet Αἰγινήταις, quia aliis in locis datiuo iungitur. Sine casu, E. 7, 2, 1. τῶν Ἀργείων ἐπιτετειχικότων ἐν τῷ Φλιοῦντι — Τρίκρανον. ¶ 2) *hostiliter imminere.* E. 3, 2, 1. νομίσας τὴν Αἰολίδα ἐπιτετειχίσθαι τῇ ἑαυτοῦ οἰκήσει Φρυγίᾳ, *quasi munitionem in finibus oppositam esse.*

ἐπιτείχισμα, *munimentum hostibus oppositum,* vnde hostes obseruare et facile coercere possis. Suid. et Phauorin: ἐπιτείχισμα· τὸ τειχιζόμενον κατά τινων χωρίον, ὅθεν ἦν τοὺς ἐπιτειχισθέντας κακῶς ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα δὲ, ἐπιτειχισμός. E. 5, 1, 2. §. 5. In sequentibus est φρούριον.

ἐπιτειχισμὸς, i. q. ἐπιτείχισμα, vel potius *exstructio* ἐπιτειχίσματος. v. ἐπιτείχισμα. E. 5, 1. 2. ἀκούσας ταῦτα περὶ τοῦ ἐπιτειχισμοῦ.

ἐπιτελεῖν, ¶ 1) *perficere, absoluere.* De aedificatione, c. dat. Π. 3, 3, 1. ἐπιτελέσας (all. παρασκευάσας, quod etiam Zeun. praefert propter ſequentes datiuos) τὸ Φρούριον καὶ Φύλαξιν καὶ ἐπιτηδείοις. E. 1, 1, 17. τοῦ τείχους τι ἐπετέλεσαν. De ſtatu reip. E. 5, 3, 25. τὰ περὶ Φλιοῦντα οὕτως ἐπετετέλεστο. De variis commodis, Ιερ. 9, 10. ἀνάγκη εὑρίσκεσθαι καὶ ἐπιτελεῖσθαι, ſcil. τὰ ὠΦέλιμα. (all. ἐπιμελεῖσθαι) A. 4, 3, 10. εὔχεσθαι τοῖς Φήνασι θεοῖς — καὶ τὰ λοιπὰ ἀγαθὰ ἐπιτελέσαι. Hutch. vertit: *nuncupare, vt reliqua ipſis perficerent commoda dii.* Leuncl. autem male: *perſoluere diis.* O. 15, 1. Σ. 1, 14. ἵνα ἐπιτελοίη ὧνπερ ἕνεκα ἐκαλεῖτο, *officium ſuum faceret.* Similiter ¶ 2) *facere iuſſa, legibus ſatisfacere.* Aπ. 4, 6, 12. τῶν τὰ νόμιμα ἐπιτελούντων, *qui e legibus viuunt.* Sic legitur pro ἀποτελεῖν Π. 1, 4, 25. et a Zeunio fuit receptum.

ἐπιτελεῖσθαι, *perſoluere.* Aπ. 4, 8, 8. ἐπιτελεῖσθαι τὰ τοῦ γήρως, *incommoda ſenectutis ſuſtinere.* Pro quo Aπολ. 6. eſt ἀποτελεῖσθαι. Aπολ. 33. τὸν θάνατον ἐπετελέσατο, *obiit.*

ἐπιτέχνησις. Hoc nomen in Xenophonte legi ait Phauorinus.

ἐπιτήδειος, ¶ 1) *idoneus, aptus, peritus.* Saepe ponitur abſolute, ita vt ex ſerie orationis diſpiciendum ſit, ad quid quis ſit aptus. Π. 1, 4, 17. τοὺς ἐπιτηδείους ad praedam et venationem ἀΦῆκε. 5, 4, 16. Φυλάττειν — εἰ ἐπιτήδειος εἰμί. 8, 6, 4. ἐκλεξάμενος αὐτῶν τοὺς δοκοῦντας αὐτῶν ἐπιτηδειοτάτους εἶναι ἔπεμπε σατράπας. A. 1, 3, 18. 6. 6, 16. 7, 7. 1. 7. 12. vbi ἐπιτηδειότατοι nominantur, qui §. 9. ἐπικαίριοι. §. 35. in quibus locis ſaepe ἐπιτήδειοι dicuntur legati, vel eorum comites. E. 5, 4, 3. 6, 2, 27. Aπ. 2, 3, 9. de cane: κύνα, εἴ σοι ἦν ἐπὶ προβάτοις ἐπιτήδειος. 2, 6, 35. Ιπρ. 4, 17. De frenis, Ιπ. 9, 9. χαλινοὶ λεῖοι ἐπιτηδειότεροι τῶν τραχέων. c. πρός, Aπ. 2, 1, 3. μαθεῖν εἴ τι ἐπιτήδειόν ἐστι μάθημα πρὸς τὸ κρατεῖν τῶν ἀντιπάλων. K. 5, 32. c. εἰς, Aπ. 2, 6, 37. ἄν τι ἔχω ἐπιτήδειον εἰς τὸ Φίλους κτήσασθαι. c. inf. Π. 5, 3, 16. p. 298. ἐπὶ τοῖς ὀχήμασι καταλείπωμεν τοὺς μετὰ τούτων ἐπιτηδειοτάτους πορεύ-

ρεύ-σθαι, np. tardos. 6, 1, 13. ἐδόκουν ἐπιτηδειότατοι ἀμφὶ ταῦτ' ἔχειν. §. 18. 8, 6, 9. τὸν ἐπιτήδειον παραδέχεσθαι τὰ φερόμενα γράμματα, καὶ παραδιδόναι καὶ παραλαμβάνειν τοὺς ἀπειρηκότας ἵππους. Vbi potius intelligendus videtur *cui mandatum* f. *qui constitutus erat, vt.* A. 5, 2, 10. τοὺς ἐπιτηδείους ἔπεμψε τούτων ἐπιμεληθῆναι. Aπ. 3, 4, 8. si locus est fanus. v. notae virorum doctorum, et προςτατεῖν. ¶ 2) *opportunus.* De locis, Π. 7, 2, 3. καταστρατοπεδεύσας ὅπου ἐδόκει τὸ ἐπιτηδειότατον εἶναι τῆς πόλεως. 7, 5, 14. c. dat. Π. 8, 5, 3. χώραν εἶχον προσήκουσαν — χώραν εἶχον ἑκάστῃ ἐπιτηδείαν. c. inf. A. 2, 5, 3. p. 112. χωρίων ἐπιτηδείων ὑμῖν ἐπιτίθεσθαι. ¶ 3) *quo opus est.* Aπ. 4, 2, 25. τὰ πρὸς τὴν ἵππου χρείαν ἐπιτήδεια. §. 26. τὰ ἐπιτήδεια ἑαυτοῖς ἴσασι. In sqq. est: ὧν ἂν δέωνται. ¶ 4) *commodus, vtilis.* Hesych: ἐπιτήδειον· ἕτοιμον, ὠφέλιμον. Π. 4, 1, 7. ἔλεγον, οἷα ἐπιτήδεια ἐδόκουν εἶναι, ὑπὲρ ὧν ἐδέοντο. Vbi est de iis, *quae sunt accommodata ad rem,* et videtur construi c. ὑπέρ. Nam ὑπὲρ ὧν dictum est pro ὑπὲρ ἐκείνων ὧν. A. 7, 1, 24. ὅτι οὐκ ἐπιτήδειον εἴη τοὺς στρατιώτας πλησίον εἶναι τοῦ τείχους. Aπ. 3, 4, 3. 4, 2, 5. ἐπιτήδειον αὐτοῖς εἴη, τοῦ λόγου ἄρχεσθαι ἐντεῦθεν. Sed haec Ernestio non genuina videbantur, quia praecedit: ἁρμόσειε δ' ἂν οὕτω προοιμιάζεσθαι. Possit certe alterutrum videri glossema esse. Etymol. M. τὸ ἁρμόττον dicit ἐπιτήδειον. Fr. Portus h. l. ἐπιτήδειον putat ἀντιφραστικῶς καὶ εἰρωνικῶς dictum esse. Iπρ. 1, 19. ¶ 5) *conuenions.* Aϑ. 2, 19. γιγνώσκοντες τοὺς σφίσιν αὐτοῖς ἐπιτηδείους καὶ συμφόρους φιλοῦσιν. ¶ 6) *amicus, necessarius.* Hesych: ἐπιτήδειος· ὁ φίλος. Moeris p. 164. ἐπιτηδείους οὐχ ὥσπερ ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν (quae putantur esse ἀπομνημονεύματα) μόνους τοὺς ἐκ γένους προσήκοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἑταίρους. cf. Poll. 3, 61. 5, 113. et Etymol. M. E. 1, 4, 5. 7. O. 11, 23. διαλλάττων τινὰς τῶν ἐπιτηδείων. Huc referunt A. 2, 3, 7. ἐκλεγόμενος τὸν ἐπιτήδειον ἔπαιεν. Suidas, qui hunc locum laudat, interpretatur: φίλον, εὔνουν, ἁρμόδιον. Scil. videtur aliquis ex iis fuisse, sed segnis in opere faciundo. Clear-

Clearchus autem hominem praecipue ſibi carum verberabat, vt oſtenderet, quid exſpectandum eſſet aliis. v. Abreſch. auctar. dilucc. Thucyd. 1, 93. Hutch. et Welſ. ediderunt ἔπαυσεν ἄν, remouebat τὸν δοκοῦντα βλακεύειν ab opere. Sed Scaliger ad Manil. 2, p. 172. dicit, Atticos *expoſitum noxae* aut *opportunum iniuriae* vocare ἐπιτήδειον. Quae explicatio non displicet. Articulus enim impedire videtur, quo minus de amico accipiatur, Imo ὁ ἐπιτήδειος eſt *poena dignus*. Niſi forte quis malit legere τὸν ἀνεπιτήδειον, *ineptum ad opus faciendum hominem*. Ita ἄν, quod vulgo male legitur poſt ἔπαιεν, non extruditur, ſed ſuo loco ponitur, np. vt pars adiectiui ἀνεπιτήδειον. Cf. ἀνεπιτήδειος et Soping. ad Heſych. De ciuitatibus ſocietate iunctis, E. 6, 3, 6. p. 387. ἡμῶν ὑμῖν ἐπιτηδείων ὄντων. Neutrum legitur A. 5, 5, 13. πρὸς ἀλλήλους πολλά τε καὶ ἐπιτήδεια διελέγοντο. All. φιλικά. ¶ 7) *familiaris, ſectator*. Απ. 1, 1, 6. Socrates ἐποίει καὶ τάδε πρὸς τοὺς ἐπιτηδείους. Sic alias Socrates dicit diſcipulos ſuos ἑταίρους, φίλους etc. ¶ 8) ἐπιτήδειοι γάμοι, *wenn ſich das Paar zuſammen ſchickt*. v. γάμος.

τὰ ἐπιτήδεια, ¶ 1) *omnia ad vitam neceſſaria*. Π. 3, 3, 1. v. ἐπιτελεῖν nr. 1. 8, 5, 3. περὶ τοῦ πεποιῆσθαι τὰ ἐπιτήδεια πάντα ἐν καιρῷ — οἱ περὶ τὰ ἐπιτήδεια θεράποντες. vbi v. Steph. Απ. 2, 2, 10. Ιπρ. 6, 3. ¶ 2) *fructus, commoda*, vel *fruges quas fert ager*. O. 16, 3. οὐ γὰρ ἂν ὅτου δέοιτο αὐτὸς, τοῦτο σπείρων καὶ φυτεύων μᾶλλον ἂν ἔχοι τὰ ἐπιτήδεια, ἢ ὅ τι ἡ γῆ ἥδοιτο φέρουσα. ¶ 3) *victus, commeatus*. Suidas: σῖτα· ἡ τροφὴ, σῖτα καὶ ποτά. Ξενοφῶν δὲ ἐπιτήδεια καλεῖ. Plene legitur Π. 8, 1, 3. τὰ εἰς δίαιταν ἐπιτήδεια. Sed ſaepiſſime ſimpliciter: Π. 1, 6, 7. τὰ ἐπιτήδεια ὅπως αὐτός τε καὶ οἱ οἰκέται ἔχοιεν — ἅπαντα τὰ ἐπιτήδεια. §. 9. 10. vbi pro eo eſt etiam: ἃ δεῖ ὑπάρχειν, et ὧν ἂν δέῃ, et τὰ δέοντα. §. 11. Sunt quidem in his locis *omnes vitae neceſſitates*. Sed Cyrus ipſe explicat per τροφήν. Nam §. 12. p. 65. eſt τί εἴη ὄφελος στρατηγίας τακτικῶν ἄνευ τῶν ἐπιτηδείων; p. 66. eſt τροφή. 4, 2, 17. οὔτε σῖτα οὔ-

τε ποτὰ ἔχοντες — ὅπως τὰ ἐπιτήδεια παρεσκευασμένα τοῖς στρατιώταις — ἔσται. §. 19. p. 223. τὰ ἐπιτήδεια ἕξουσιν, pro quo p. 222. eſt σιτίοις (Cod. Guelf. σίτοις) καὶ ποτοῖς χρῆσθαι. Ad h. l. Fiſcher. proluſ. XII. de vitiis lexicor. N. T. reſpexiſſe putat Suidam in v. σῖτα, quem locum paulo ante laudauimus. Sed idem Suidas habet haec: ἐπιτήδεια· τὰ πρὸς τροφὴν ἁρμόδια. Ξενοφῶν· τὰ ἐπιτήδεια ἄφθονα παρῆν. Et ſaepiſſime commemorantur ἄφθονα ἐπιτήδεια, vt A. 7, 6, 20. ἐπιτήδεια ἀφθονώτερα, pro quo §. 18. et 19. eſt σῖτον. Reliqua v. in v. ἄφθονος. Π. 6, 2, 11. p. 370. A. 2, 2, 2. οὐ — μένειν οἷόν τε· τὰ γὰρ ἐπιτήδεια οὐκ ἔστιν. All. addunt ἔχειν. 2, 5, 2. p. 110. τῶν ἐπιτηδείων ἀπορία. Sic alias c. ἀπορία. v. ibi. cf. ἔνδεια. A. 4, 1, 12. 4, 4, 5. εἶχον πάντα τὰ ἐπιτήδεια — ἱερεῖα, σῖτον, οἴνους etc. *omnes vitae neceſſitates, omnis generis commeatum*. A. 6, 4. 7, 8. ἴσα φέρειν εἰς τὰ ἐπιτήδεια in phiditiis. Πο. 4, 9. 48. E. 6, 4, 6. εἰ μὴ ἕξοι ὁ δῆμος τἀπιτήδεια. O. 7, 20. 20, 15. Σ. 4, 2. Cf. ἔκπλεος et πλήρης. c. gen. temporis, Π. 5, 3, 16. p. 298. τὰ ἐπιτήδεια τριῶν ἡμερῶν λαβόντες. 6, 2, 11. p. 373. E. 7, 1, 29. Π. 4, 2, 18. δυοῖν μηνῶν τὰ ἐπιτήδεια. c. variis verbis, vt c. ἀνακομίζειν, v. ἀνακομ. c. ἀναλίσκειν, v. ibi ex Π. 6, 1, 10. c. ἀποκλείεσθαι, v. ἀποκλείειν. c. ἀπορεῖν, v. ibi. c. εἶναι vel ἔχειν et ἀμφὶ vel περί. v. ἀμφὶ nr. 7. et περὶ c. acc. nr. 7. c. ἐπιλείπειν, A. 4, 7, 1. τὰ ἐπιτήδεια ἐπέλιπε. In his ſaepe dicitur de *commeatu in exercitu*, et cum ſequentibus verbis ſaepe quoque de *frumentatione* ſ. *pabulatione*, vt c. ἔρχεσθαι et ἐπί, *ad parandum vel apportandum*, A. 2, 3, 5. ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια. Sic c. πορεύεσθαι, A. 5, 1, 4. E. 2, 4, 17. c. σκεδάννυσθαι, Ιπ. 7, 9. et c. ἰέναι, A. 6, 4, 16. c. ἐπανέρχεσθαι et εἰς, A. 7, 3, 2. εἰς τὰ ἐπιτήδεια ἐπανελθόντες. §. 4. dicuntur τροφή. c. ἡγεῖσθαι et πρὸς, A. 2, 3, 5. ἡγεῖσθαι ἐκέλευε πρὸς τὰ ἐπιτήδεια. c. ἔχειν A. 5, 3, 1. ἀπῆσαν ἔχοντες τὰ ἐπιτήδεια. Cod. Par. et marg. Steph. inter ἔχοντες et τὰ inſerunt εἰς. Cod. Eton. pro ἔχοντες habet εἰς. Cf. A. 1, 3, 11. et ſupra paſſim. it. c. ἔχειν pro παρέχειν, v. ἔχειν nr. 18. c. λαμ-

λαμβάνειν, Π. 4, 5, 19. 5, 4, 13. λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια. ἡ δὲ ἐκ τῶν πολεμίων τροφὴ — 6, 1, 14. Α. 1, 5, 10. 2, 3, 13. 4, 4, 3. 5, 1, 4. σὺν προνομαῖς λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια. Ε. 4, 1, 8. Α. 5, 2, 1. 5, 3, 3. 5, 5, 5. 9. 6, 4, 16. 7, 1, 8. 7, 3, 2. In his saepe synonymum est ἀγορά. c. μετιέναι, v. ibi nr. 2. c. παρασκευάζειν, Π. 4, 5, 1. 5, 5, 12. Α. 2, 6, 5. c. πορίζειν, np. imperator exercitui, Απ. 3, 4, 2. c. πορίζεσθαι, imperator et exercitus sibi, Α. 4, 1, 10. 5, 1, 4. Sed Π. 2, 1, 6. p. 92. et Πο. 4, 22. est labore victum quaerere. c. συλλέγειν, Π. 6, 2, 9. cf. συλλέγειν. c. συνεισάγειν, Π. 3, 2, 11. c. συσκευάζεσθαι, Π. 6, 2, 10. τὰ ἐπιτήδεια δεῖ εἰς τὴν ὁδὸν συσκευάζεσθαι. Statim explicatur per συσκευάζεσθαι σῖτον ἱκανὸν, et οἶνον ἔχειν. c. σπανίζειν, Α. 2, 2, 5. τῶν ἐπιτηδείων σπανιεῖ. De loco Απ. 2, 8, 2. v. ἐργάζεσθαι nr. 6. Tribuitur etiam bestiis, vt equis, Π. 4, 5, 2. aquilae, Α. 6, 1, 15. vbi est c. λαμβάνειν. ouibus, Απ. 3, 2, 1. lupis, Ιπ. 4, 19. vbi est c. πορίζεσθαι. canibus, Κ. 7, 11. ¶ 4) *stipendium*. Ε. 6, 2, 10. μὴ διδόντα τὰ ἐπιτήδεια. §. 9. erat: δυοῖν μηνοῖν ὤφειλε τὸν μισθόν. ¶ 5) Locus iocosus et ambiguus est Σ. 1, 11. scurra συνεσκευασμένος παρεῖναι ἔφη πάντα τὰ ἐπιτήδεια, ὥστε δειπνεῖν τἀλλότρια.

τὸ ἐπιτήδειον, *necessarii sumtus*. Πο. 4, 38. ἡ πρόςοδος τὸ ἐπιτήδειον συγκατασκευάζοι ἄν.

ἐπίτηδες (poet. Port.), *dedita opera*. Hesych: ἐπίτηδες· ἑκούσιον, ἐπιμελές. Suidas: ἐπίτηδες· ἐκ σπουδῆς. Π. 1, 6, 2. σὲ ταῦτα ἐπίτηδες ἐδιδαξάμην.

ἐπιτηδεύειν, ¶ 1) *curare*. c. inf. Π. 8, 8, 5. τὸ πονεῖν οὐδαμοῦ ἐπιτηδεύεται, *nemini curae est, nemo se adsuefacit, nemo solet*. ¶ 2) *vitae institutum sectari*. Απ. 3, 5, 14. μηδὲν χεῖρον ἐπιτηδεύειν — μιμούμενοι καὶ τούτοις τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύοντες. cf. αὐτὸς n. 6. b. Ο. 11, 7. 20, 22. Απολ. 19. Κ. 12, 8. ¶ 3) *facere solere*. Αγ. 6, 5. πάντα τἀναντία πρὸς τοὺς πολεμίους ἢ πρὸς τοὺς φίλους ἐπιτηδεύων. Λ. 6, 4. τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις εἰθισμένον ἐποίησεν ἐπιτηδεύεσθαι, *moribus recipi*. ¶ 4) *vti solere, sibi parare, quaerere*. Αγ. 9, 3. τὴν εὐπάθειαν — ἐπετήδευσεν. ¶ 5) *operam dare, exercere*. Π. 7, 5, 26. p. 459. ἅπερ καὶ ἐκεῖ ἐπιτηδεύειν. p. 460.

τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐπιτηδεύοντας. Αγ. 11, 11. τὸ εὔχαρι οὐ σκώμμασιν, ἀλλὰ τρόπῳ ἐπετήδευε. Hutch: *vrbanitatem non dicteriis, sed moribus studiose colebat.* Λ. 10, 4. Σπάρτη — δημοσίᾳ ἐπιτηδεύουσα τὴν καλοκἀγαθίαν. Paulo ante est ἐπιμελεῖσθαι et ἀσκεῖν. Αθ. 1, 13. τὴν μουσικὴν ἐπιτηδεύοντας — ταῦτα ἐπιτηδεύειν. Απ. 4, 2, 3. 40. Σ. 2, 6. ¶ 6) *adsuefacere, instituere.* Π. 1, 6, 19. p. 80. κύνας ἐπιτετηδευμένας πρὸς τὸ αἱρεῖν.

ἐπιτήδευμα, ¶ 1) *institutum vitae.* Suid: ἐπιτήδευμα· ἡ τοῦ βίου διαγωγή. Λ. 1, 1. τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν Σπαρτιατῶν. 5, 1. ἑκάστῃ ἡλικίᾳ ἐνομοθέτησεν ὁ Λυκοῦργος ἐπιτηδεύματα. 10, 8. Ιερ. 11, 5. vbi est de ἁρματροφίᾳ. Απ. 3, 5, 14. 3, 9, 14. Socrates dicit, κράτιστον ἐπιτήδευμα esse εὐπραξίαν. v. εὐπραξία. ¶ 2) *studium, exercitium.* Π. 7, 5, 26. extr. ἐν καλοῖς κἀγαθοῖς ἐπιτηδεύμασι διημερεύοντες. v. Markland. ad Lys. p. 589. 8, 5, 4. Απ. 4, 2, 31. ἐπιτηδεύματα τὰ μὲν πρὸς τὸ ὑγιαίνειν φέροντα, ἀγαθά· τὰ δὲ πρὸς τὸ νοσεῖν, κακά. Σ. 2, 4. vbi proprie est de exercitiis. Κ. 2, 2. τὸ ἐπιτήδευμα τὸ τῶν κυνηγεσιῶν.

ἐπιτηρεῖν, *obseruare, exspectare.* Ε. 2, 2, 10. διέτριβε τρεῖς μῆνας, ἐπιτηρῶν ὁπότε μέλλοιεν — ὁμολογήσειν.

ἐπιτιθέναι, ¶ 1) *imponere.* De onere, c. dat. Ο. 17, 9. τῷ ἰσχυροτέρῳ πλεῖον βάρος — ἐπιτιθέναι. quanquam Thomas Magister, ἀναθεῖναι τὸν φόρτον, inquit, οὐκ ἐπιθεῖναι. cf. Moeris. De aliis rebus, Κ. 9, 15. τῇ στεφάνῃ ἐπιθεῖναι ἀκίδας. c. ἐπί, Π. 7, 3, 5. ἐπιθεῖσα ἐπὶ τὰ στέρνα τοῦ ἀνδρὸς τὴν ἑαυτῆς κεφαλήν. Κ. 9, 13. τὸν βρόχον τῆς σειρίδος τὸν ἐπὶ τὴν στεφάνην ἐπιτεθησόμενον, *imponendum.* Sed Stph. emendabat περὶ τὴν στεφ. §. 15. ἐπὶ τὸ βάθος scrobis τὴν ποδοστράβην ἐπιθεῖναι — περὶ δὲ τὴν στεφάνην τὸν βρόχον. 11, 4. ¶ 2) Metaphorice: Π. 3, 1, 15. μὴ αὐτοῖς ἐπιθῇς ζυγὰ τοῦ μὴ ὑβρίσαι, *ne insolentes fiant.* De poenis, Π. 1, 2, 2. οἱ νόμοι — ζημίας αὐτοῖς ἐπέθεσαν. quam lectionem Steph. defendit, quia ἐπανέθεσαν, vt all. legunt, non de poenis dicatur. Λ. 10, 5. ζημίας μὴ ἐλάττους ἐπιθεῖναι. §. 6. Cf. δίκη nr. 3. et c. inf. Λ. 3, 4. ἐπιθεὶς poenae loco — μηδενὸς ἔτι τῶν καλῶν τυγχάνειν. De aliis rebus duris,

ris, quae legibus imponuntur, Λ. 10, 7. ἐπέθηκε τὴν ἀνυπόστατον ἀνάγκην ἀσκεῖν ἀρετήν. cf. ἀνάγκη nr. 4. ¶ 3) Est in var. lect. pro ἀνατιθέναι. v. ἀνατιθ. nr. 1.

ἐπιτίθεσθαι, ¶ 1) *imponi iubere*. Π. 8, 2, 3. σῖτον τῶν οἰκετῶν ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν ἐπετίθετο. ¶ 2) *incutere*. v. φόβος. ¶ 3) *adoriri, aggredi*. Hesych: ἐπέθεντο· ἐπέκειντο, ἀντέκειντο. v. Wetsten. ad Act. 18, 10. et Valckenar. ad Herodot. 3, 76. In bello, Π. 1, 6, 19. p. 78. p. 79. p. 83. vbi ἐπιθέσθαι idem est quod antea πόλεμον ἄρασθαι. 5, 4, 8. 8, 5, 7. εἴ τις ἐπιθεῖτο (all. ἐπίθοιτο, quam formam Atticam praefert Zeunius) νυκτὸς ἢ ἡμέρας — τοὺς ἐπιτιθεμένους. Α. 2, 4, 12. ἐπέθετο οὐδεὶς οὐδαμόθεν. Αγ. 2, 20. Ιπρ. 4, 5. τὸ ἐπιθέσθαι καὶ — τὸ φυλάξασθαι. 5, 3. c. dat. Π. 6, 3, 6. ἐπιθέσθε τοῖς ἀναβαίνουσιν. 7, 1, 4. φοβούμενοι μὴ ἐπιθάμεθα αὐτοῖς. §. 11. ἐμοῦ ἐπιτιθεμένου τοῖς κατὰ δεξιὸν — τότε καὶ ὑμεῖς — ἐπιχειρεῖτε. Α. 2, 4, 2. ἐπιθήσεται ἡμῖν. §. 9. 3, 4, 1. ἐφοβοῦντο μὴ ἐπιθοῖντο αὐτοῖς. §. 18. 21. φοβούμενοι μὴ τῆς νυκτὸς ἐπιθοῖντο αὐτοῖς. 4, 2, 9. 15. 4, 3, 18. 4, 4, 11. Ε. 2, 4, 11. 6, 5, 18. ἐφοβεῖτο μὴ τῇ οὐρᾷ ἐπίθοιντο retracto accentu) οἱ πολέμιοι. Αγ. 2, 2. Ιπρ. 5, 2. 7, 11. c. κατὰ, Π. 7, 1, 11. ἡμᾶς ἐπιτιθεμένους κατ' ἄκρων. §. 14. ἐπιτίθεται καὶ αὐτὸς κατὰ τὰ εὐώνυμα. Tribuitur bestiis, Α. 6, 1, 15. τὰ ὄρνεα μάλιστα ἐπιτίθεσθαι τῷ αἰετῷ καθημένῳ. Ιπρ. 4, 19. ¶ 4 *vim inferre, nocere* quacunque ratione. Απ. 2, 1, 15. οἷοις μάλιστα ἐπιτίθενται οἱ βουλόμενοι ἀδικεῖν. v. Dresig. de V. M. N. T. 1, 57. Απ. 2, 3, 4. ¶ 5) *regionem sibi per seditionem subiicere, seditionem mouere*. Ε. 2, 1, 1. οἱ ἐν Χίῳ στρατιῶται — τῇ Χίῳ ἐπιθησόμενοι. ¶ 6) *tollere*. Αθ. 3, 12. τῶν ἐπιθησομένων τῇ δημοκρατίᾳ, *qui tollere volunt*. ¶ 7) *aggredi* s. *suscipere opus*. Απ. 2, 8, 3. τοῖς τοιούτοις τῶν ἔργων ἐπιτίθεσθαι. 3, 9, 7. v. ἐπιχειρεῖν nr. 4.

ἐπιτιμᾷν, ¶ 1) *reprehendere, corrigere*. Απ. 3, 7, 3. ὅταν τι ἁμαρτάνωσιν, ὀρθῶς ἐπιτιμῶντα. Passiu. Απ. 1, 2, 28. εἰ — φαῦλα πράττοντας ἐπῄνει, δικαίως ἂν ἐπετιμᾶτο. c. dat. Ο. 11, 24. ἐπιτιμῶμέν τινι, στρατηγῷ συμπαρόντες. Leuncl. *cum militiae praetori*

tori adsumus, increpamus aliquem. Sed Fr. Portus: *accusamus interdum ducem exercitus plures patroni aduocati.* ¶ 2) *crimini dare, exprobrare.* c. dat. et acc. Απ. 1, 2, 31. τὸ κοινῇ τοῖς φιλοσόφοις ἐπιτιμώμενον. Κ. 12, 16. πολλὰ ἐπιτιμῶσι τοῖς πεπαιδευμένοις.

ἐπιτίμιον, *poena.* Hesych: ἐπιτίμιον· — τιμωρία. Poll. 8, 21. τιμωρία — ἐπιτίμημα, καὶ ὡς Ἀντιφῶν ἐπιτίμιον. Sed etiam Xenophon eo vtitur de *incommodis et damnis,* quae poenae loco sequuntur negligentiam et vitia. Απ. 3, 12, 3. ἢ καταφρονεῖς τῶν ἐπιτιμίων τῆς καχεξίας.

ἐπίτιμος (cf. ἄτιμος), *liberatus ab infamia ciuili et in integrum restitutus.* Ε. 2, 2, 6. τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους ποιήσαντες. Etymol. M. ἐπίτιμον· πλούσιον, ἢ τὸν μὴ ἄτιμον κατὰ νόμους, ἀλλ᾽ ἔχοντα ἐξουσίαν καὶ δημηγορῆσαι καὶ δικάσασθαι.

ἐπιτοπολύ, v. πολὺς nr. 14.

ἐπιτρέπειν, ¶ 1) *permittere, sinere.* Π. 5, 5, 9. p. 331. ἐπορευόμην, σοῦ ἐπιτρέψαντος. c. inf. Π. 1, 1, 2. μὴ ἐπιτρέπειν τῷ καρπῷ χρῆσθαι. c. dat. pers. et acc. rei, Π. 7, 5, 26. p. 458. τῇ εὐδαιμονίᾳ τὴν κακίαν ἐπιτρέπειν, *in fortuna secunda malitiae indulgere.* Nisi malis h. l. ἐπιτρέπειν explicare *adiungere, admiscere.* Muretus, Hutch. et Zeun. legunt ἐπιπρέπειν. quae lectio non est spernenda. c. dat. et inf. Π. 8, 4, 13. ἐπέτρεψεν αὐτοῖς διανέμειν. Α. 1, 2, 19. Πο. 5, 7. Ε. 5, 3, 23. 25. c. duplici dat. et inf. Α. 3, 2, 20. τοὺς οὐδενὶ ἐπιτρέψοντας κακῷ εἶναι. c. acc. et inf. Α. 7, 7, 4. πορευομένους ἡμᾶς οὐδ᾽ ἐναυλισθῆναι — ἐπιτρέπεις. Ε. 6, 1, 2. τὰς προσόδους ἐπέτρεψαν λαμβάνοντα — ἀναλίσκειν. Sed margg. λαμβάνοντι. c. dat. et acc. et inf. Ε. 6, 3, 5. οὐδ᾽ αὐτοῖς Θηβαίοις ἐπετρέπετε αὐτονόμους εἶναι. ¶ 2 c. μὴ vel simili particula: *prohibere.* Π. 3, 2, 2. ἤν τις μαλακύνηται, μὴ ἐπιτρέπετε. Α. 7, 7, 2. οὐκ ἐπιτρέψομεν ὑμῖν, ἀλλ᾽ — ὡς πολεμίους ἀλεξησόμεθα, *non inultam feremus vestram iniuriam.* Ε. 1, 4, 7. εἴ τις ἅπτοιτο, μὴ ἐπιτρέπειν, *defendere, propulsare.* 2, 4, 14. 3, 2, 5. ἢν ἀδικῶσιν, οὐκ ἐπιτρέψουσιν, *punient, castigabunt.* ¶ 3) *tradere, committere curae.* Π. 5, 2, 3. c. inf.

inf. τὴν θυγατέρα ἐπιτρέπω διαθέσθαι ὅπως ἂν σὺ βούλῃ. c. dat. et acc. A. 6, 1, 21. ἐμοὶ ἐπιτρέψαι τὴν ἀρχήν. E. 1, 3, 11. 5, 3, 24. ἐπιτραπῆναι ἑαυτῷ τὰ περὶ Φλιοῦντος. Aπ. 1, 5, 2. δούλῳ δ' ἀκρατεῖ ἐπιτρέψαιμεν ἂν βοσκήματα. 2, 6, 38. εἰ — ἐπιτρέψειέ σοι τὴν ναῦν. O. 1, 3. vbi eſt de ἐπιτρόπῳ. 3, 12. Sic c. ἑαυτήν, Aπ. 2, 6. 38. σοὶ — τὴν πόλιν — ἑαυτὴν ἐπιτρέψαι regendam. Σ. 8, 40. c. dat. et inf. Aπ. 1, 5, 2. εἰ ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου γενόμενοι βουλοίμεθά τῳ ἐπιτρέψαι ἢ παῖδας — παιδεῦσαι, ἢ θυγατέρας παρθένους διαφυλάξαι, etc. ¶ 4) *iudicium permittere.* v. Poll. 8, 126. A. 7, 7, 11. τούτοις ἐπιτρέψαι — ὁπότερα ἂν ψηφίσωνται. E. 4, 5, 5. ἐπιτρέψοντες Ἀγησιλάῳ γνῶναι ὅ τι βούλοιτο περὶ σφῶν. Aπ. 3, 5. 12. πολλοὶ ὑπὲρ δικαίων ἀντιλέγοντες, ἐπέτρεπον ἐκείνοις. Σ. 4, 21. Κλεινίᾳ δ' — οὐκ ἂν ἐπιτρέψαις; Intell. κρίνειν e praecedenti κρινάτω. ¶ 5) *iubere.* A. 6, 5, 7. τὴν τάξιν ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἐπέτρεψεν ἐφέπεσθαι. Defendit hanc lectionem Doruill. ad Charit. p. 630. Sed all. legunt ἔπεμψεν, et Hutch. e coniectura ἐπέταξεν.

ἐπιτρέπεσθαι, *ſe fidei curaeque committere.* A. 1, 9, 5. ἐπίστευον αὐτῷ αἱ πόλεις ἐπιτρεπόμεναι.

ἐπιτρεπτέον, *committendum eſt, demandandum eſt.* c. dat. Ιεp. 8, 9. οὐκ ἐπιτρεπτέον τοῖς ῥᾳδιουργοῦσιν.

ἐπιτρέχειν, ¶ 1) *accurrere.* c. acc. K. 3, 6. ὁσάκις ἐπιτρέχουσι canes τὰ ἴχνη. ¶ 2) *irruere, irrumpere.* A. 4, 7, 8. αἱροῦσι τὸ χωρίον. ὡς δὲ ἅπαξ εἰς ἐπέδραμεν. All. pro εἰς ἐπέδρ. habent εἰσέδραμον. ¶ 3) *inuadere.* A. 4, 3. 23. ὡπλισμένοι — ἱκανῶς πρὸς τὸ ἐπιδραμεῖν καὶ φεύγειν. K. 5, 16. ἐπιτρέχουσαι αἱ κύνες ἀφαιροῦνται lepores. c. dat. K. 9, 6. ἡ ἔλαφος — ἐπιδραμεῖται τῷ ἔχοντι αὐτὸν, np. νεβρόν. c. ἐπί, E. 5, 4, 51. ἐπὶ παραθέοντας — τινὲς ἐπέδραμον. v. ἐπιπαραθέειν. K. 6, 16. ¶ 4) *percurrere, leuiter tractare.* Heſych: ἐπιτρέχων· συντόμως. O. 15, 1. ὃ ἡμῖν ἀργότατα ἐπιδεδράμηται τοῦ λόγου. §. 6. ταῦτά μοι δοκῶμεν ἀργότερόν πως ἐπιδεδραμηκέναι τῷ λόγῳ.

ἐπιτρίβειν, *atterere, cruciare.* Aπ. 1, 3, 12. τὰ φαλάγγια — ταῖς ὀδύναις ἐπιτρίβει τοὺς ἀνθρώπους.

ἐπίτριτον, *tertia pars ſortis in foenore poſitae.*

v.

v. ἐπίπεμπτος. Πο. 3, 9. Cf. Gell. N. A. 18, 14.

ἐπιτροπεύειν, *villici munus administrare.* O. 12, 8. 13, 1.

ἐπιτροπευτικὸς, *aptus ad subeundum munus villici.* O. 12, 3. ὅταν δεηθῇς ἐπιτρόπου, καταμαθὼν ἤν που ᾖ ἐπιτροπευτικὸς ἀνήρ.

ἐπίτροπος, *cuius curae aliquid commissum est, curator, procurator.* Hesych. explicat: ὁ προστατῶν χωρίων, καὶ ὅλης τῆς οὐσίας, καὶ ὀρφανῶν. Ergo ¶ 1) rerum variarum, Π. 4, 2, 17. παρεῖναι πάντας τοὺς ἐπιτρόπους. εἰ δέ που μὴ εἴη ἐπίτροπος. Antea definitur: ὅτῳ καὶ σκηνῆς μελήσει, καὶ ὅπως τὰ ἐπιτήδεια παρεσκευασμένα τοῖς στρατιώταις ἔσται, et dicitur ἀμφὶ συσκευασίαν ἔχειν. 8, 3, 19. ἐπίτροπον ἕξει σχολὴν παρέξοντα. Intelligitur is, *cui Pheraulas omnia sua tradiderat, vt ipsum aleret.* 7, 4, 6. ἐπίτροποι sunt, *quibus haec commissa erat cura, vt thesauri salui perducerentur.* ¶ 2) *tutor.* Απ. 1, 2, 40. Ἀλκιβιάδην, πρὶν εἴκοσιν ἐτῶν εἶναι, Περικλεῖ ἐπιτρόπῳ ὄντι ἑαυτοῦ — διαλεχθῆναι. ¶ 3) *villicus.* Thomas M. in v. ταμίαν, communiter dici ait ἐπίτροπον et οἰκονόμον, sed Attice ταμίαν. Sed in Xen. saepe dicitur ἐπίτροπος. O. 12, 2. ἔχω ἐπιτρόπους ἐν τοῖς ἀγροῖς. §. 4. pro eo est: ὅστις μέλλει ἀρκέσειν ὅταν ἐγὼ ἀπῶ ἀντ' ἐμοῦ ἐπιμελόμενος. cf. §. 3. 5. 8. 13, 1. 3. 4. 10. 12. 14, 1. 15, 1. 5. 21, 9. ἐν τοῖς ἰδίοις ἔργοις, ἄν τε ἐπίτροπος ᾖ ὁ ἐφεστηκὼς, ἄν τε καὶ ἐπιστάτης. Scil. in Oeconomico ἐπίτροπος videtur esse *seruus vel libertinus, cuius maxime in agricultura vsus esset;* ἐπιστάτης vero etiam *liber, cuius opera in aliis quoque negotiis versaretur, praefectus operarum quarumcunque.*

ἐπιτυγχάνειν, ¶ 1) *occurrere in via.* c. dat. E. 7, 4, 26. Ἠλεῖοι ἰόντες — ἐπιτυγχάνουσι τοῖς Πυλίοις. Margg. περιτυγχ. quod videtur glossemati deberi. ¶ 2) *hostiliter superuenire, ex improuiso superuenire hostibus.* E. 4, 1, 9. ἐπέτυχεν αὐτοῖς — ἐσπαρμένοις. 7, 2, 20. τοῖς πολεμίοις ἐπιτετυχηκὼς ἔσῃ, *superuenies et castellum finitimum eripies.* Sed bene rescribunt viri docti ἐπιτετειχικώς. ¶ 3) *incidere in, reperire.* Π. 2, 2, 2. p. 103. οὗτος οὕτω δυσ-

δυσκόλως ἐπέτυχεν. Sed viri docti corrigunt δυςκόλῳ, quod placet. Iidem dicunt, ſe in libris reperiſſe ἐνέτυχεν, atque hoc praeterunt. Nobis vero cum Hutchinſono videtur etiam ἐπέτυχεν ferri poſſe. 3, 3, 5. ἐθήρα ὅπου ἐπιτυγχάνοιε θηρίοις. A. 3, 4, 10. κώμαις ἐπιτυχόντες. 4, 1, 6. τὰ ἐπιτήδεια, ὅτῳ τις ἐπιτυγχάνοι, ἐλάμβανον. Ita Steph. edidit pro ὅ τι. 7, 2, 10. E. 4, 2, 14. τοῖς Ἀργείοις ἐπιτυγχάνουσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι in pugna ἀναχωροῦσι. 4, 8, 28. ἐπιτυχὼν ταῖς πόλεσι πάσαις — λακωνιζούσαις. Ιπρ. 4, 3. ¶ 4) *nanciſci.* c. dat. A. 1, 9, 14. ὁπότε πάνυ ἡδὺν λάβοι (οἶνον), λέγων ὅτι οὔτω — ἡδίονι οἴνῳ ἐπιτύχοι. Απ. 3, 9, 14. O. 12, 20. ἵππῳ ἐπιτυχὼν ἀγαθῷ. All. ἵππου — ἀγαθοῦ. Saltem eſt c. gen. O. 2, 3. εἰ ἀγαθοῦ ὠνητοῦ ἐπιτύχοιμι. Cf. τυγχάνειν nr. 1. g. ¶ 5) *feliciter gerere.* c. acc. E. 4, 5, 19. καὶ τἄλλα ἐπετύγχανεν Ἰφικράτης. 4, 8, 21. cf. ἀποτυγχάνειν nr. 2. vbi ſic c. acc. ἐπιτύχωσι in margg. eſt pro ἀποτύχωσι. Sed c. gen. Απ. 4, 2, 28. ἐπιτυγχάνοντες ὧν πράττουσι. ¶ 6) Particip. ἐπιτυχὼν, a) *vulgaris, vilis.* Αγ. 1, 3. πόλεως ἐπιτυχούσης, *ignobilis, obſcurae.* Well. perperam συντυχ. K. 10, 1. b) *alias conſuetus.* Iπ. 9, 3. ἠρεμήσαντα πλείω χρόνον ἢ τὸν ἐπιτυχόντα. Ex noſtra ratione ἢ eſt *quam.* Sed Camerarius vertit *aut quamdiu licuerit.* Leuncl. coniecit τυχόντα.

ἐπιφαίνεσθαι, ¶ 1) *ex improuiſo in conſpectum prodire, ſubito ſe oſtendere.* a) hoſtibus, Π. 6, 3, 6. ἐπιφάνηθι ἀντίος τῇ τῶν πολεμίων τάξει. 8, 5, 8. ὄπισθεν ἐπιφανέντων τῶν πολεμίων. A. 3, 3, 5. 3, 4, 7. 24. 3, 5, 2. ἐξαπίνης ἐπιφαίνονται οἱ πολέμιοι ἐν τῷ πεδίῳ. Λ. 11, 8. ἐὰν ἐκ τοῦ ἐναντίου πολεμία φάλαγξ ἐπιφανῇ — ἣν ἐκ τοῦ ὄπισθεν οἱ πολέμιοι ἐπιφανῶσιν. §. 10. ἣν ἐκ τῶν δεξιῶν πολεμίων τάξις ἐπιφαίνηται. Margg. ἐπιφέρηται. E. 4, 8, 19. 5, 4, 38. Iπρ. 8, 15. c. dat. Π. 1, 6, 19. p. 82. εἴ σοι ἄγοντι — οἱ πολέμιοι ἐπιφανεῖεν. A. 2, 4, 12. 3, 4, 1. E. 7, 2, 5. εἰ θελήσειαν ἐπιφανῆναι μόνον σφίσι, *ſich nur blicken laſſen.* b) proficiſcentes amice, E. 6, 5, 17. ἱππεῖς θυομένῳ — ἐπιφαίνονται. Np. erant amici, ſed nondum agniti. c) herus operariis, O. 21, 10. δεσπό-

σπότου ἐπιφανέντος ἐπὶ τὸ ἔργον, vt inſpiciat. ¶ 2) *auxilii cauſa adeſſe.* Π. 2, 4, 12. ἵνα, εἴ που καιρὸς εἴη, ἐπιφανείην. Ε. 3, 4, 26.

ἐπιφανής, ¶ 1) *qui facile poteſt agnoſci et discerni.* Cf. Poll. 6, 206. Απ. 3, 1, 10. οὐ τοίνυν οὗτοι (οἱ φιλοτιμότατοι) ἄδηλοι, ἀλλ' ἐπιφανεῖς πανταχοῦ ὄντες εὐαίρετοί εἰσι. ¶ 2) *clarus, illuſtris.* v. Poll. 5, 158. Σ. 8, 7. πατέρων ὀνομαστῶν ὑμᾶς εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἐπιφανεῖς. Superl. Αγ. 3, 2. ὀνομάσαι βούλομαι τοὺς ἐπιφανεστάτους αὐτῶν. ¶ 3) *nobilis, princeps, vornehm.* Αγ. 5, 6. ἥκιστα οἱ ἐπιφανέστατοι τῶν ἀνθρώπων λανθάνουσι. Ε. 7, 4, 24.

ἐπιφατνίδιος, *praeſepialis.* Pollux 1, 184. ἐρεῖς δὲ φορβειὰ καὶ ἐπιφατνίδια δεσμὰ etc. Ιπ. 5, 1. ἐπιφατνιδίας φορβιᾶς — τὸ ἅμμα. Totum locum habet Pollux 1, 202.

ἐπιφέρειν, ¶ 1) *inferre.* De bello, Πο. 4, 41. φοβερώτερος ὁ πόλεμος τοῖς εἰσφέρουσιν, ἢ τῇ πόλει. Ε. 6, 3, 4. p. 383. ὅπλα ἐπιφέρειν ἀλλήλοις ἡμᾶς. ¶ 2) *conferre aliquid per calumniam in aliquem, exprobrare.* Poll. 4, 32. ὀνειδίσαι, ὄνειδος ἐπενεγκεῖν, etc. Απ. 1, 2, 31. τὸ κοινῇ τοῖς φιλοσόφοις ἐπιτιμώμενον ἐπιφέρων αὐτῷ, καὶ διαβάλλων. ¶ 3) Eſt in var. lect. pro ἀποφέρειν. v. ἀποφ. nr. 3.

ἐπιφέρεσθαι, ¶ 1) *ſe inferre, irruere.* Heſych: ἐπιφερομένους. ὁρμηκότας. Π. 1, 2, 10. φυλάξασθαι τὸ ἐπιφερόμενον, np. θηρίον. Α. 1, 9, 4. ἄρκτον ἐπιφερομένην. Κ. 5, 32. lepus καταλιπὼν τὸ ἐπιφερόμενον, ſcil. θηρίον, vulpem, canem etc. Sic eſt de canibus Κ. 6, 16. πολεμικῶς ἐπιφερόμεναι — πάλιν ἐπιφερόμεναι. De volatilibus, Π. 2, 4, 14. ἀετὸς ἐπιπτάμενος, ὡς κατεῖδε τὸν λαγὼ φεύγοντα, ἐπιφερόμενος ἔπαισε αὐτόν. ¶ 2 *inuadere.* De hoſtibus, Ιπρ. 2, 8. μάχεσθαι — ἤν τι ἐκ τοῦ πρόσθεν προσπίπτῃ — καὶ ἤν τι ὄπισθεν ἐπιφέρηται. Margg. φαίνηται. Contra ἐπιφέρηται legitur in margg. pro ἐπιφαίνηται. v. ibi. ¶ 3) *inſurgere.* De mari, Α. 5, 8, 9. ὅταν χειμὼν ᾖ, καὶ θάλαττα μεγάλη ἐπιφέρηται, *attollitur contra nauem.*

ἐπιφθέγγεσθαι, v. σάλπιγξ.

ἐπίφθονος, *inuidiae obnoxius.* Σ. 3, 9. πενία vocatur ἥκιστα ἐπίφθονον πρᾶγμα, h. e. ἥκιστα φθονούμε-

νούμενον. v. Thom. Mag. in v. φοβερόν.

ἐπιφθόνως, *cum inuidia*. Π. 7, 5, 14. ποιῆσαι, ὡς ὅτι ἥκιστα ἐπιφθόνως — φανείη. Vett. editt. ἀνεπιφθόνως, quod Muretus ſeiungendum putabat ſic: ἂν ἐπιφθ. Rectius ſane, quam Leuncl. qui ἂν plane omiſit. c. ἔχειν, *inuidere*. Π. 3, 3, 7. φιλοτίμως ἔχοντες — ἐπιφθόνως εἶχον πρὸς ἀλλήλους. Sic 8, 2, 13.

ἐπιφιλοπονεῖσθαι, *ſtudere, vacare, ſtudioſe vacare*. O. 5, 5. θῆρξις ἐπιφιλοπονεῖσθαι.

*ἐπιφοβεῖσθαι, quod ſine auctoritate affertur in lexicis, Grammius ſtudet munire auctoritate Xenophontis, ex E. 6, 2, 14. vbi eſt ἐπεφόβηντο. Sed haud dubie hic eodem modo errauit, quo ſupra in ἐπιποιεῖν. v. φοβεῖσθαι nr. 1.

ἐπιφορεῖν, *ingerere*. A. 3, 5, 6. γῆν ἐπιφορήσω.

ἐπίφορος, *vterum geſtans*. Heſych: ἐπίφορος· τοῦ τεκεῖν ἐγγὺς οὖσα. vbi v. interpp. Cf. Poll. 5, 52. K. 7, 2. legitur de canibus.

*ἐπιχαρίζεσθαι, *concedendo gratificari*. Iπ. 6, 12. ἄλλῳ — τὸν ἀναβαλοῦντα ἐπιχαρίσηται.

ἐπίχαρις, *amabilis, iucundus*. Suidas: ἐπίχαρις· ἐπιτερπής, ὁμιλητικός. Π. 1, 4, 4. ἐν ταῖς συνουσίαις πάμπαν ἐπίχαρις. Sic de praemiis, Iερ. 9, 4. ἐν τούτοις τὸ ἐπίχαρι διὰ τοῦ ἄρχοντος ἐγένετο. Sed A. 2, 6, 7. τὸ ἐπίχαρι eſt *morum ſuauitas*. Oppon. τὸ στυγνὸν καὶ ὠμόν. K. 5, 33. lepus vocatur ἐπίχαρι θηρίον, vbi Leunclau. et Zeun. vertunt *lepidum*.

ἐπιχαρίτως, *ad gratiam*. Phauorinus: χαρίζομαι, καὶ τὸ ἀστιεύομαι, κομψεύομαι καὶ εἰρωνεύομαι — καὶ ἀπὸ τούτου ἐπιχαρίτως ἐπίῤῥημα παρὰ Ξενοφῶντι, ἀντὶ τοῦ ἀστείως καὶ πρὸς χάριν. Απολ. 4. ἐπιχαρίτως εἰπόντας ἀπέλυσαν. cf. Aπ. 4, 4, 4. vbi eſt πρὸς χάριν διαλέγεσθαι.

*ἐπιχαριτώτερος, *gratior, iucundior*. Eſt vox Xenophonti familiaris, inquit Doruill. ad Charit. p. 680. Π. 8, 2, 2. εὐεργέτημα ἀνθρώποις πρὸς ἀλλήλους οὐδέν ἐστιν ἐπιχαριτώτερον. Σ. 7, 5. τὸ συμπόσιον πολὺ ἐπιχαριτώτερον. *Superl. O. 7, 37. ἐπιχαριτώτατον ἐπιμέλημα.

Ἐπίχαρμος, *Epicharmus*, poeta Siculus, (v. Cic. ad Attic. 1, 19.) cuius carmina illa, quae ad philoſophiam poeticam ſpectant, Henr. Stephanus

nus maximam partem collegit in poesi philosoph. p. 54 — 58. Eius versus quidam laudantur Απ. 2, 1, 20. vbi v. Ruhnken. Cf. quos laudat Fischer. ind. Aeschin.

ἐπιχεῖν, *affundere*. O. 17, 9. τῷ οἴνῳ ἐπιχεῖν ὕδωρ. Sic A. 4, 5, 19. πάνυ ἄκρατος, εἰ μή τις ὕδωρ ἐπιχέοι.

ἐπίχειρα Π. 1, 4. 25. in marg. Steph. legitur pro ἐπιχώρια. Non satis apte. Significat enim *praemia*. v. Poll. 3, 143. et 6, 186. et Etymol. M.

ἐπιχειρεῖν, ¶ 1) *suscipere*. Differt igitur ab ἐπιθυμεῖν, Π. 8, 7, 3. p. 542. οὔτ' ἐπιχειρήσας, οὔτ' ἐπιθυμήσας οἶδα ὅτου ἠτύχησα. Sic c. inf. Απ. 3, 6, 1. ἐπεχείρει δημηγορεῖν, ἐπιθυμῶν προστατεύειν τῆς πόλεως. c. dat. Απ. 2, 3, 5. τί ἂν τις ἐπιχειροίη τοῖς ἀδυνάτοις; 3, 5, 28. 3, 6, 8. 14. 4, 1, 4. ¶ 2) *inchoare*. c. ἀπὸ, Πο. 4, 2. ἀπὸ ποίου χρόνου ἐπεχειρήθη (τὰ ἀργυρεῖα), *strui coepta sint*. ¶ 3) i. q. πράττειν, ita tamen, vt simul habeat notionem audaciae. c. acc. Π. 6, 1, 21. ὅταν ἡ ἀγαθὴ κρατῇ, τὰ καλὰ πράττεται· ὅταν δὲ ἡ πονηρὰ, τὰ αἰσχρὰ ἐπιχειρεῖται. ¶ 4) *conari*. Hesych.: ἐπιχειρεῖ· τολμᾷ. Dicitur enim fere de magno conatu, et qui fit in rebus arduis. Iungitur autem infinitiuo, et substituitur verbo πειρᾶσθαι, Απ. 2, 6, 28. πειρῶ ἀγαθὸς γίγνεσθαι, καὶ — θηρᾷν ἐπιχείρει τοὺς καλούς. 3, 6, 4. it. verbo ἐπιτίθεσθαι. Απ. 3, 9, 7. ἐπιχειρεῖν οἰκίας αἱρεῖσθαι, ἢ ἄλλῳ τῳ ἐπιτίθεσθαι τῶν δήλων ὅτι ἀδύνατά ἐστι. Saepe non de solo conatu, sed de opere perfecto intelligendum est, ita vt habeat redundantiam quandam, et elegantem periphrasin faciat verbi illius, cuius infinitiuus additus extat. v. Fischer. ind. Aeschin. Π. 6, 2, 4. ἐπεχείρησε κατασκευάζειν, sc. ἅρματα. v. Raphel. ad Luc. 1, 1. Ἑλ. 1, 1, 1. τυραννεῖν ἐπιχειρήσαντες. A. 5, 6, 20. ἔρδα καὶ ἐπεχείρει λέγειν. Cod. Paris. λέγων. Λ. 11, 9. E. 2, 3, 10. §. 18. p. 94. p. 100. 2, 4, 7. 29. 4, 3, 16. 4, 4, 2. §. 7. ἐπιχειρεῖτον ἄνδρε δύο — συγγενέσθαι Πραξίτᾳ. O. 10, 8. Sed simpliciter, sine difficultatis aut audaciae notione, facit circumlocutionem Απ. 1, 2, 39. 2, 6, 1. 4. et O. 19, 14. Sic ¶ 5) *solere*. Π. 2, 2, 15. p. 111. ἄγειν ἐπιχειροῦσιν οἱ καλοὶ κἀγαθοὶ ἐπὶ τὰ καλὰ κἀγαθὰ, οἱ δὲ πονηροὶ ἐπὶ τὰ πονηρά. Nisi dictum est

est pro ἄγουσιν. ¶ 6) *adoriri*, i. q. ἐπιτίθεσθαι. Π. 7, 1, 11. v. ἐπιτίθεσθαι n. 8. Π. 5, 4, 20. οὐδ' ἐπιχειρήσουσιν nos. Ε. 2, 1, 2. 2, 4, 10. p. 110. ὅταν ἐπιχειρῶμεν (Margg. ἐγχειρῶμεν) πολλῶν ὄντων ἐναντίων ὀλίγοις οὖσι — δ ι δ ό α σ ι, *quamuis multi sint.* Nam genitiui non pendent ab ἐπιχειρῶμεν, sed pertinent ad διδόασι. Ιπρ. 5, 12. c. dat. Π. 3, 3, 21. τοῖς ὀλίγοις ἐπιχειρῆσαι. 7, 1, 11. Ε. 4, 5, 12. 6, 5, 8. ἐπεὶ οὐκέτι αὐτοῖς οἱ ἐναντίοι ἐπεχείρουν, np. persequendo. Ιπρ. 7, 12. Sic de subditis res nouas molientibus, Π. 1, 1, 5.

ἐ π ι χ ε ί ρ η μ α, ¶ 1) *conatus.* Ε. 1, 2, 4. αἰσθόμενος τὸ ἐπιχείρημα. ¶ 2) *studium venationis.* Κ. 13, 13. ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐπιχειρήματος βελτίους γίγνονται.

ἐ π ι χ ε ι ρ η τ έ ο ν, *conandum est.* Απ. 3, 6, 14. πλείω φέρειν οὐδ' ἐπιχειρητέον αὐτῷ.

*ἐ π ι χ ο ρ ε ύ ε ι ν, *saltabundum accedere.* Σ. 9, 4. ὁ Διόνυσος ἐπιχορεύσας — ἐφίλησεν αὐτήν.

ἐ π ί χ ρ υ σ ο ς, *i n a u r a t u s.* Απ. 3, 10, 14. ἐπιχρύσους θώρακας.

ἐ π ι χ ύ ε ι ν, *superfundere, supra infundere.* Ο. 17, 12. ἰλύος ἐπιχυθείσης.

ἐ π ι χ ω ρ ε ῖ ν, ¶ 1) *cedentem se conferre.* Ε. 2, 4, 24. Pausanias hostibus cedens παρήγγειλε τοῖς —— ξυμμάχοις ἐπιχωρεῖν πρὸς ἑαυτόν. ¶ 2) *procedere.* Α. 1, 2, 17. ἐπιχωρῆσαι. Mox est ἐπῄεσαν.

ἐ π ι χ ώ ρ ι ο ς, ¶ 1) *indigena.* Π. 7, 4, 1. ἦρχουν αὐτῷ οἱ ἐπιχώριοι βασιλεύοντες. ¶ 2) *patrius, more patrio et populari receptus.* Π. 6, 4, 1. λινοῦν θώρακα, ὃς ἐπιχώριος ἦν αὐτοῖς. 8, 8, 6. ἦν αὐτοῖς ἐπιχώριον, τὸ — ἐσθίειν. §. 9. ἦν ἐπιχώριον αὐτοῖς μὴ ὁρᾶσθαι. §. 10. Λ. 5, 6. ἐπιχώριον ἐν τοῖς φιλιτίοις λέγεσθαι, *consuetum.* v. Perizon. ad Aelian. V. H. 6, 3. Αθ. 1, 9. Hinc τὰ ἐν Πέρσαις ἐπιχώρια Π. 1, 4, 25. *patria* s. *popularia Persarum instituta.* Intell. ἐπιτηδεύματα siue ἔθη. v. Schol. Thucyd. 2, 27. et supra ἐπίχειρα. Sic ἔθους intelligi iubet Hutch. Αγ. 5, 4. ἐπιχωρίου ὄντος τοῖς Πέρσαις φιλεῖν. Sed Leisner. ad Bos ellips. Graec. p. 284. edit. 8. τρόπου, quod minus placet.

ἐ π ι ψ ε κ ά ζ ε ι ν, *irrorare, guttatim infundere.* Σ. 2, 26. ἦν ἡμῖν — μικραῖς κύλιξι ἐπιψεκάζωσιν.

ἐ π ι ψ ε ύ δ ε σ θ α ι, *affingere, mentiendo addere.* Ιερ. 2,

2, 16. ἐπιψεύδονται, πλέονας φάσκοντες ἀπεκτονέναι.

ἐπιψηφίζειν, ¶ 1) *populum in suffragia mittere.* quod Athenis erat τοῦ ἐπιστάτου, etiam proëdrorum. Ἀπ. 1, 1, 18. ἐπιστάτης ἐν τῷ δήμῳ γενόμενος — οὐκ ἠθέλησεν ἐπιψηφίσαι. Harpocration explicat verbo ἐπικυροῦν, et Leuncl. *calculum suum adiungere.* Vterque perperam. Nam de eadem re E. 1, 7, 9. est προτιθέναι διαψήφισιν; et Ἀπ. 4, 4, 2. οὐκ ἐπέτρεψε ψηφίσασθαι. cf. Ἀθ. 2, 17. et Aelian. V. H. 3, 17. v. omnino Ernest. et Hindenburg ad l. l. et Kuster. de V. M. 2, 9. ¶ 2) *sententias rogare milites.* quod erat imperatoris. A. 5, 1, 8. cum Xenophon concionem militum de itinere consuleret, ἀνέκραγον, ὡς οὐ δέοι — ὁ δὲ ὡς ἔγνω τὴν ἀφροσύνην αὐτῶν, ἐπεψήφισε οὐδέν, *ea de re sententias eorum non amplius rogauit.* Leuncl. male: *sanxit.* 5, 6, 21. ἔγνωσαν, ὅτι ἐκπλεῖν δεδογμένον εἴη, καὶ Ξενοφῶν αὐτὸς ἐπεψηφικὼς εἴη. Nam §. 19. dixerat: ὅτῳ ταῦτα δοκεῖ, αἰρέτω τὴν χεῖρα. 6, 1, 16. ¶ 3) Si locus est sanus, significat *suffragio suo comprobare.* Suid: ἐπιψηφίζων· ἐπικυρῶν. Thom. Mag. ἐπιψηφίζω ἐγὼ τοῖς παροῦσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπιβεβαιῶ. A. 7, 3, 6. εἴ τις ἀντιλέγει, λεγέτω· εἰ δὲ μή, ἐπιψηφίζετε ταῦτα. ἐπεὶ δὲ οὐδεὶς ἀντέλεγεν, ἐπεψήφισαν. καὶ ἔδοξε ταῦτα. Sed Hutch. partim e codicum vestigiis, partim e coniectura reposuit ἐπιψηφίζεσθε et ἐπεψηφίσαντο.

ἐπιψηφίζεσθαι, ¶ 1) *suffragio suo comprobare.* A. 7, 6, 11. πάντες δ' ἐπεψηφίσασθε ταῦτα. All. ἐψηφίσασθε. cf. ἐπιψηφίζειν nr. 3. ¶ 2) *per suffragia decernere.* c. inf. E. 1, 1, 24. Ἀθηναῖοι — ἐπεψηφίσαντο ὁπλίτας αὐτὸν καταλέξασθαι. Margg. ἐψηφίσαντο, per glossema, vt putamus, quia auctor huius lectionis non potuit ferre ἐπιψηφίζεσθαι pro simplici in notione decernendi. 4, 2, 2. πάντες ἐπεψηφίσαντο (Margg. ἐψηφίσ.) βοηθεῖν μετ' Ἀγησιλάου. Hic est vel simpliciter: *decreuerunt,* vel: *quaeque ciuitas Asiae conuentibus habitis decreuit.* ¶ 3) In var. lect. permutatur etiam cum ἀποψηφίζεσθαι. v. ibi.

ἐπίψογον, τὸ, *reprehensio.* Λ. 14, 7. οὐδὲν δεῖ θαυμάζειν, τούτων τῶν ἐπιψό-

γων

γῶν αὐτοῖς γιγνομένων. Grammius etiam h. l. vult adiectiue accipi, qui potest conferri.

ἐπιὼν, v. ἐπιέναι.

ἐποικεῖν, *incolere, habitare.* Π. 6, 2. 5. τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐποικοῦντας. pro quo 2, 1, 2. p. 87. est οἰκοῦντας.

ἐποικοδομεῖν, ¶ 1) *superstruere.* Α. 3, 4. 6. κρηπὶς — ἐπὶ δὲ ταύτῃ ἐπῳκοδόμητο πλίνθινον τεῖχος. ¶ 2) *reficere.* Ε. 6, 5. 12. ἐπῳκοδόμει τὸ τεῖχος αὐτῶν ὅσα ἐδεῖτο.

ἔποικος, *aduena.* Schol. Thucyd. 2, 27. et ex eo Suidas: ἔποικοι, οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι· ἔποικοι δὲ, οἱ εἰς πόλεις. Suidas explicat etiam nomine μέτοικοι. Ε. 1, 2, 12.

ἐπομνύειν et

ἐπομνῦναι, ¶ 1) *deierare.* Saepe dicitur de iis, qui interrogati respondent, sed interposito iureiurando, Π. 4. 1. 11. ὁ Κῦρος εἶπεν, οὐκοῦν καὶ ἄλλοις προθύμως λέξεις; κἀκεῖνος ἐπομόσας, νὴ τὸν Δί', ἔφη. Α. 7, 8, 1. ἠρώτα αὐτὸν — ὁ δ' αὐτῷ ἐπομόσας εἶπεν, ἦ μὴν ἔσεσθαι — Σ. 9, 6. τοῦ Διονύσου ἐπερωτῶντος αὐτὴν εἰ φιλεῖ αὐτὸν, τῆς δὲ οὕτως ἐπομνυούσης, ὥστε — ἅπαντας ἐπομόσαι (Margg. συνομόσαι) ἂν ἦ μὴν — φιλεῖσθαι. ¶ 2) De teste c. acc. vt ὀμνῦναι, Π. 6, 4, 3. ἐπομνύω σοι τὴν ἐμὴν καὶ τὴν σὴν φιλίαν, ἦ μὴν ἐγὼ βούλεσθαι μᾶλλον, *per amicitiam.* ¶ 3) i. q. ὀμνῦναι. Σ. 9, 7. οἱ ἄγαμοι γαμεῖν ἐπώμνυσαν. Est eorum, qui alicuius dicta vel facta approbant. Cf. Ο. 20, 29.

ἐπονείδιστος, *contumeliosus.* Λ. 9, 5. homo ignauus εἰς τὰς ἐπονειδίστους χώρας ἀπελαύνεται, *in infima* s. *vltima loca.* §. 6. ἐπονείδιστος βίος, vbi iungitur cum ἄτιμος. Dicitur etiam de obscenitate, Σ. 8, 19. qui obscene amat puerum, νέμει τῷ παιδὶ τὰ ἐπονειδιστότατα. §. 34. oppon. νόμιμα.

ἐπονομάζειν, *cognominare.* Ο. 6, 17. καλόν τε κἀγαθὸν ἐπονομαζόμενον.

ἔπος, ¶ 1) *carmen heroicum.* Απ. 1, 3, 3. ἐπαινέτης δ' ἦν καὶ τοῦ ἔπους τούτου Hesiodei. Sic saepe de carminibus Homeri, Απ. 1, 4, 3. 4, 2, 10. Σ. 3, 5. 6. ¶ 2) *carmen quoduis.* Etymol. M. ἔπος, ὁ λόγος, παρὰ τὸ ἔπω — ἔπος λέγεται κυρίως ὁ ἔμμετρος λόγος, καταχρηστικῶς δὲ πᾶς λόγος. Cf. Eustath. ad Il. p. 3. et ad Odyss. α, p. 1380, 61. Απ. 1, 2, 21. τῶν ἐν μέτρῳ πεποι-

ποιημένων ἐπῶν. ¶ 3) *verbum.* v. ἐπαφρόδιτος et ἀγανός.

ἐποχεῖσθαι, *vehi.* Π. 7, 1, 22. κάμηλον, ὥστ' ἐποχεῖσθαι. Hesych: ἐποχούμενος· βασταζόμενος.

ἔποχος, *qui equitare potest, qui perite et firmiter equo insidet.* Π. 1, 4, 4. οὔπω πάνυ ἔποχος ἄν. 8, 1, 12. Iπ. 8, 10. Iπρ. 1, 6. 7. 18. Hinc τὸ ἔποχον, *ea ephippii pars, cui insidetur.* Iπ. 12, 9. χρὴ τὸ ἔποχον τοιοῦτον ἐῤῥάφθαι, ὡς ἀσφαλέστερόν τε τὸν ἱππέα καθῆσθαι, καὶ τὴν ἕδραν τοῦ ἵππου μὴ σίνεσθαι. Antea vocatur ἐφίππιον. Interpres Pollucis I, 185. reddit *instrata,* Leunclauius *lorum, quo ephippium constringitur.* Non bene.

ἑπτακαίδεκα, *septendecim.* A. 4, 5, 18. E. 3, 1, 11. it. post ἕξ, scil. καὶ δέκα, Π. 1, 2, 8. ἕξ ἢ ἑπτακαίδεκα. Steph. legi iubet ἑπτὰ καὶ δέκα. Sed E. 4, 5, 17. etiam est: στάδια ἕξ ἢ ἑπτακαίδεκα. cf. ἑκκαίδεκα, quod sic dicitur post πέντε.

ἑπτάκλινος, v. οἶκος.

Ἐπύαξα, *Epyaxa.* A, 1, 2, 12—25. vxor regis Ciliciae, cum pecunia venit ad Cyrum minorem, qui cum ea consuesse diceba-tur, et ad preces eius exercitum lustrabat. Nominatur etiam ἡ Κίλισσα.

ἐπῳδή, *incantatio.* Metaphor. de suauissimo cantu Sirenum, Aπ. 2, 6, 11. de conciliatione amicorum, Aπ. 2, 6, 10. 13. it. amasiorum, Aπ. 3, 11, 16. 17.

ἐπωμίς, *summa et eminens humeri pars.* v. Poll. 2, 133. 137. et Foes. oecon. Hippocr. in h. v. Aπ. 3, 10, 13. τὸ μὲν ὑπὸ τῶν κλειδῶν καὶ ἐπωμίδων, τὸ δὲ ὑπὸ τῶν ὤμων.

ἐπωνυμία, *cognomen.* O. 12, 2. μὴ ἀποβάλῃς τὴν ἐπωνυμίαν τὸ ἀνὴρ καλὸς κἀγαθὸς κεκλῆσθαι. Σ. 8, 9. Ζεὺς πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. De hac πολυωνυμίᾳ deorum v. Callimach. h. in Dian. 7. ibique Spanhem. K. 3, 1.

ἐπωφελεῖν, *insuper iuuare.* O. 11, 9. θεοὺς τιμᾶν καὶ φίλους ἐπωφελεῖν. §. 13.

ἐρᾶν, ¶ 1) *amare.* Differt a φιλεῖν, Iερ. 11, 11. οὐ μόνον φιλοῖο ἄν, ἀλλὰ καὶ ἐρῷο ὑπ' ἀνθρώπων. Scil. φιλοῦσιν amici; sed qui vehementius amant, tanquam amasium, ii ἐρῶσι. Σ. 4, 63. ἐρῶντες ἐκυνοδρομοῦμεν ἀλλήλους ζητοῦντες. c. gen. Σ. 1, 2. Καλλίας ἐρῶν Αὐτολύκου. 8, 2. οὐκ ἔχω χρόνον εἰπεῖν, ἐν ᾧ οὐκ ἐρῶν

ἐρῶν τινος διατελῶ. §. 3. 4. 7. 8. De rebus, *lieb haben*, K. 5, 33. ἐπιλάθοιτ' ἄν, εἴ του ἐρῴη. ¶ 2) *venereo amore captum teneri*. Π. 5, 1, 5. τὸ ἐρᾶν ἐθελούσιόν ἐστι. §. 6. πρὶν ἐρᾶν. Σ. 8, 21. Απ. 1, 2, 22. ἐρᾶν, ἐρασθέντες, *amore capti*. Nam etiam in Xenophonte ſemper aoriſtus paſſiui, nunquam actiui aut medii, legitur. Cf. Fiſcher. ind. Aeſchin. Sic Π. 5, 1. 6. ἐθελούσιόν ἐστι τὸ ἐρασθῆναι. Marġg. male: ἐρᾶσθαι. c. gen. Π. 5. 1, 5. τῶν καλῶν τῶν μὲν ἐρῶσι, τῶν δ' οὔ. — ἐρᾷ ἕκαστος ὧν ἂν βούληται. — οὐκ ἐρᾷ ἀδελφὸς ἀδελφῆς. — ἕκαστος τῶν καθ' αὑτὸν ἐρᾷ. §. 7. Απ. 1, 2, 29. ἐρῶντα Εὐθυδήμου. Sic paſſiu. A. 4, 6, 2. Ἐπισθένης ἠράσθη τοῦ παιδός. Αγ. 5. 4. E. 4, 1, 19. ἐρασθέντος αὐτοῦ τοῦ Εὐαλκοῦς υἱέως Ἀθηναίου. Σ. 8, 29. Hinc ὁ ἐρώμενος, *amaſius, qui amatur*, vel honeſte, Σ. 8, 2. 8. 11. 16. vbi, vt ſaepius, ſynonymum eſt τῶν παιδικῶν. 25. 35. vel inhoneſte, Π. 5, 1, 6. ter. Απ. 1, 2, 29. O. 12, 14. Σ. 8, 13. 27. 36. ¶ 3) *vehementer cupere*. c. inf. E. 7, 5, 16. ἐρῶντες ἀνασώσασθαι τὴν πατρῴαν δόξαν. O. 6, 12. Sic paſſiu. c. τοῦ et inf. Αγ. 10, 4. ἐρασθεὶς τοῦ εὐκλεὴς γενέσθαι. ¶ 4) *vehementer appetere*. c. gen. Π. 3, 3, 20. νίκης ἐρῶντες μάχεσθαι. A. 3, 1, 19. Αγ. 11, 9. ¶ 5) *ſtudioſum eſſe*. Π. 1, 4. 5. ἐρᾶν τοῦ ἔργου, venationis. 6, 1, 21. οὐδ' ἅμα καλῶν τε καὶ αἰσχρῶν ἔργων ἐρᾷ. Αγ. 3, 1. τῶν καλῶν ἤρα, καὶ τὰ αἰσχρὰ ἐδίωκεν. Σ. 4, 62. φιλοσοφίας ἐρῶντα. 8, 18. K. 12, 10. 14. 13, 18. ¶ 6) *ſuſcipere ſolere*. Π. 8, 7, 3. p. 544. τὸ δυςκαταπρακτοτέρων ἐρᾶν. ¶ 7) Refertur ad mortuos: *admirari*. K. 1, 17. ὧν οἱ ἀγαθοὶ ἔτι καὶ νῦν ἐρῶσι, οἱ δὲ κακοὶ φθονοῦσι. Sed all. pro ὧν legunt ἧς, vt referatur ad τὴν ἐπιμέλειαν, quo fere modo eſt 12, 18. μεγάλη ἀρετή, δι' ἣν καὶ νῦν θαυμάζονται· ἧς ὅτι ἐρῶσι πάντες, εὔδηλον.

ἔρανος, proprie eſt *pecunia ad communes epulas* vel *ad ſubleuandam amici inopiam collata*. v. Heſych. et Etymol. M. Hinc eleganter Π. 7, 1, 7. de *opera eorum, qui pro aliis fortiter pugnant, qui ita pugnant, vt quilibet pro virili omnibus ſit ſalutaris, atque adeo conferat ad ſummam rei*: εἰς τίνα ποτ' ἂν καλλίονα ἔρανον ἀλλήλους παρακα-

ρακαλέσαιμεν — πολλὰ κἀγαθὰ ἀλλήλοις εἰσενεγκεῖν. Similis locus est ap. Thucyd. 2, 43. v. Morus ad Longin. p. 127. sq.

Ἐρασινίδης, *Erasinides*. Aliquoties ita scriptum legitur hoc nomen apud Thucyd. et Diodorum Siculum. Sed ap. Lysiam p. 376. est Ἐρασινείδης. Aliter Suidas: ἐστρατήγησε μετ' Ἐρασινάδου· ἐπὶ τῶν δυστυχῶν. ἐκ τῶν περὶ Ἀργίνουσαν στρατηγησάντων δυστυχῶς. ἀπέθανον δὲ δημοσίᾳ, οὗτός τε καὶ οἱ ὑπομείναντες Θράσυλλος, Περικλῆς καὶ οἱ λοιποί. ἐγένετο δέ τι καὶ περισσότερον τῷ Ἐρασινάδῃ, τὸ καὶ κλοπῆς κατηγορηθῆναι τῶν περὶ Ἑλλήσποντον χρημάτων. Quae omnia e Schol. Aristoph. Suidam descripsisse, Kusterus iam annotauit. Erasinides igitur fuit vnus e decem praetoribus, proelio ad Arginusas nobilitatis, E. 1, 5, 10. 1, 6, 11. 21. sed domum reuocatus, E. 1, 7, 1. 2. accusatus et ob naufragos non sublatos, ob quod etiam reliqui accusabantur, et prae reliquis ob peculatum, tandemque capite mulctatus, E. 1, 7, 10. 11. cf. interpp. ad Απ. 1, 1, 18. vbi est: ἐννέα στρατηγοὺς τοὺς ἀμφὶ Θράσυλον καὶ Ἐρασινίδην.

Ἐρασίστρατος, *Erasistratus*, vnus e triginta tyrannis. E. 2, 3, 2.

ἐρασιχρήματος, *pecuniae cupidus*. Hesych: ἐρασιχρημάτους· φιλαργύρους. vbi v. interpp. Pollux 1, 42. habet in epithetis tyranni, et Platonicum vocabulum esse dicit. Sed est etiam ap. Xenophontem Απ. 1, 2, 5. οὐδ' ἐρασιχρημάτους τοὺς συνόντας ἐποίει.

ἐράσμιος (poet. Port.), *amabilis*. v. Hesych. et Doruill. ad Charit. p. 645. Σ. 8, 36. τῷ τὴν ψυχὴν ἐρασμίῳ. Vbi oppon. τὸν τῷ εἴδει τοῦ ἐρωμένου χρώμενον. Απ. 3, 10, 3. pictor exprimit τὸ ἐρασμιώτατον τῆς ψυχῆς ἦθος.

ἐραστής, ¶ 1) *amore captus, amator, ein Verliebter*. Λ. 2, 13. τοῦ διαλέγεσθαι τοὺς ἐραστὰς εἴργουσιν ἀπὸ τῶν παίδων. Vbi εἴργουσιν non dubito quin et genitiuum regat et praepositionem: *prohibent amatores a pueris et illos cum his colloqui vetant*. Απ. 1, 3, 9. τῶν σωφρονικῶν μᾶλλον ἢ τῶν ἐραστῶν. Sed Ernest. defendit alteram lectionem: θρασέων. Alii aliter tentant. Σ. 8, 22. 26. 32. vbi

ad τὰ παιδικὰ refertur. Cf. §. 35. Plene Λ. 2, 15. ἐραστὰς παιδικῶν. ¶ 2) Honesto sensu: Σ. 8, 11. τῷ καλῷ τε κἀγαθῷ ἐραστῇ, h. e. ei, qui amat τὸν καλὸν κἀγαθόν. Possit etiam §. 35. huc referri. Saltem ibi est μέσως dictum. ¶ 3) *amicus*. Hesych: ἐραστής· φίλος, ἐπιθυμητής. Σ. 8, 2. Χαρμίδην — πολλοὺς ἐραστὰς κτησάμενον. ¶ 4) *cupidus*. Π. 1, 5, 7. p. 55. τοὺς ἐπαίνου ἐραστάς. ¶ 5) *qui appetit*. Αγ. 1, 19. ἐραστὰς τῆς ἑαυτοῦ φιλίας. Απ. 1, 6, 13. καλῶν τε κἀγαθῶν ἐραστήν. Olim legebatur: καλόν τε κἀγαθὸν ἐραστ. Cf. nr. 2. ex Σ. 8, 11.

ἐρατικὸς, v. ἐρωτικός.

Ἐρατοσθένης, *Eratosthenes*, vnus e triginta tyrannis. Ε. 2, 3, 2.

ἐργάζεσθαι, ¶ 1) *operari, laborare*. Oppon. ἀργεῖν, Π. 1, 6, 5. ἐργαζομένους μᾶλλον ἢ ἀργοῦντας. Απ. 1, 2, 57. Socrates dicebat, τὸ μὲν ἐργάζεσθαι ἀγαθὸν, τὸ δὲ ἀργεῖν κακὸν, et τοὺς ἀγαθόν τι ποιοῦντας ἐργάζεσθαι. cf. 2, 7, 8. et ἔργον nr. 11. a. Sic Αθ. 1, 15. vbi etiam cum Fr. Porto et Zeunio intelligi potest speciatim de opere rustico, vt Π. 1, 4, 13. seruum fugitiuum ἐργάζεσθαι ἀναγκάσω. it. Ο. 3, 4. Tribuitur tauris, Π. 7, 5, 22. et apibus, Ο. 7, 33. 17, 14. ¶ 2) *opus rusticum facere*. Π. 3, 2, 12. λῃζόμενοι ζῶσι, καὶ οὐδ' ἂν ἐπίσταιντο ἐργάζεσθαι. 8, 3, 15. ἐργαζόμενος — εἰς ἀγρὸν ἀπαγαγὼν ἐκέλευσεν ἐργάζεσθαι. Ο. 4, 10. 20, 16. 19. 20. vbi oppon. ἀργὸν εἶναι. Huc referri solet Π. 8, 1, 6. ἱκανοὶ ἄλλων ἐργαζομένων τρέφεσθαι. Sed videtur etiam de aliis opificiis intelligi posse. Ε. 2, 1, 1. ἐργαζόμενοι μισθοῦ κατὰ τὴν χώραν. Hinc οἱ ἐργαζόμενοι sunt, qui alias dicuntur ἐργάται, *agricolae, operae rusticae*. Π. 3, 2, 9. 5, 4, 13. τοῖς ἐργαζομένοις. Mox sequitur τῶν ἐργατῶν. 7, 4, 4. Α. 2, 4, 11. χώρας ἀγαθῆς οὔσης, καὶ τῶν ἐργασομένων ἐνόντων. Ο. 4, 15. 5, 2. 6, 11. 13, 3. 15, 10. c. acc. γῆν etc. *colere*, vt ἐξεργάζεσθαι. v. ibi nr. 5. Π. 3, 2, 8. ἐξεῖναι ὑμῖν γῆς (np. μέρος) ἐργάζεσθαι ὁπόσην ἂν βούλησθε. vbi fere significat *possidere*. §. 10. οὐκ ἂν — ἐργαζοίμεθα μὴ ὅτι τὴν τούτων, ἀλλ' οὐδ' ἂν τὴν ἡμετέραν. 4, 4, 3. χώραν τὴν αὐτὴν ἐργάσεσθε. 5, 4, 12. τοὺς ἐργαζομένους τὴν γῆν. 6, 1, 12. πρόσορα ὑμῖν κτᾶσθε

σθε καὶ ἐργάζεσθε. 7, 4, 3. 7, 5, 13. §. 26. p. 454. Πο. 4, 6. E. 3, 2, 7. 4, 6, 5. O. 1, 8. 4, 11. 16, 9. it. c. pluribus accusatiuis, E. 3, 3, 7. ὁπόσοις ἄνθρωποι καὶ γῆν καὶ ξύλα καὶ λίθους ἐργάζονται, *quibus instrumentis et terram colunt, et ligna lapidesque caedunt.* Passiue: O. 19, 8. τῆς γῆς εἰργασμένης, *ferendis arboribus fodiendo praeparatae.* Synon. est μαλακῆς. Sic Ἱππ. 8, 8. ἀπὸ τῶν εἰργασμένων θρεπτέον, *ex iis quae alii coluerunt.* Sed de ipsis frugibus, E. 5, 3, 3. εἴ τι δένδρον ὑπόλοιπον, εἴ τι εἰργασμένον τοῖς πολεμίοις. qui locus Fr. Porto suspectus erat. Morus vertit *culta regio.* ¶ 3) *opus rusticum fieri iubere.* Π. 1, 6, 11. ἔχων ἐργάτας, οἷς ἂν ἐργάζοιτο, scil. ἀγρούς. ¶ 4) *fodere.* De operis argentifodinarum, Πο. 4, 3. 12. 22. §. 25. εἰργασμένων ἀνθρώπων, i. e. ἐργασαμένων. §. 32. De iis, qui fossam faciunt, E. 5, 2, 4. ¶ 5) *occupari* quocunque negotio. De lanae opificio, vbi itidem, vt de agricultura, videtur esse verbum proprium, Απ. 2, 7, 12. ἐργαζόμεναι *(ipso opere occupatae)* ἠρίστων, ἐργασάμεναι *(operibus confectis vel in aliud tempus dilatis)* ἐδείπνουν. §. 14. ¶ 6) *labore sibi parare, quaestum facere, victum acquirere.* Sic dicitur etiam κατεργάζεσθαι et προσεργάζεσθαι. v. Graeu. lec t. Hesiod. ad ἐργ. 43. c. acc. Απ. 1, 3, 5. εἴ τις οὕτως ἂν ὀλίγα ἐργάζοιτο. 2, 1, 25. οἷς ἂν οἱ ἄλλοι ἐργάζωνται, τούτοις σὺ χρήσῃ. 2, 8, 1. τῷ σώματι ἐργαζόμενος τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι. §. 2. μισθοῦ τὰ ἐπιτήδεια ἐργάζεσθαι. Ernest. eiicienda putabat verba τὰ ἐπιτήδεια, et Schützius eiecit, sed Hindenb. ea defendit. O. 1, 21. 22. ¶ 7) *tractare, exercere.* a) quamcunque artem, O. 4, 2. artes sedentariae καταλυμαίνονται τὰ σώματα τῶν ἐργαζομένων, h. e. τῶν τεχνιτῶν s. βαναύσων. 5, 8. c. acc. O. 1, 17. ἐπιστήμας ἔχοντας, ταύτας οὐκ ἐθέλοντας ἐργάζεσθαι. 3, 15. 4, 3. βαναυσικὰς τέχνας ἐργάζεσθαι. 7, 20. ἐργαζομένους τὰς ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίας. 15, 10. ἄξια τῆς τροφῆς ἐργάζεσθαι. 18, 9. 20, 14. b) inprimis oeconomiam, O. 6, 9. αὕτη ἡ ἐργασία — ἡδίστη ἐργάζεσθαι. Sic 15, 4. vbi τέχνη vocatur. Cf. 16, 1. Similiter ¶ 8) *elaborare in arte.*

arte. O. 1, 3. ὁ τεκτονικὴν ἐπιστάμενος — ἄλλῳ δύναιτο ἐργάζεσθαι. §. 16. Similiter ſcurra, ad artem ſuam reſpiciens, Σ. 6, 10. dicit: σιωπῶν οὐκ οἶδα ὅπως ἄξια τοῦ δείπνου ἐργάσομαι. ¶ 9) *arte facere, fabricare, opificii* vel *artis opus facere.* Paſſiu. pro actiuo, Απ. 2, 6, 6. τὸν τοὺς ἀνδριάντας καλῶς εἰργασμένον. K. 6, 1. Sed paſſiue, Απ. 3, 10, 9. θώρακας εὖ εἰργασμένους. Σ. 5, 4. Ιπ. 12, 2. §. 3. ὁ θώραξ οὕτως εἰργάσθω. ¶ 10) Additis vel intelligendis aliis accuſatiuis eſt *facere, patrare.* Π. 5, 5, 5. p. 327. τοὺς φίλους — ἀγαθὰ ποιεῖν — τἀναντία τούτου ἐργάζεσθαι. Cod. Guelf. ἐξεργάζεσθαι, quod praefert Zeun. Cf. nr. 14. E. 4, 1, 10. λαμπρόν τι ἐργάζεσθαι. Απ. 2, 7, 10. αἰσχρόν τι ἐργάσασθαι. — πάντες ἃ ἐπίστανται — ἥδιστα ἐργάζονται. 2, 8, 5. οἷς (i. e. ἐκείνοις ἃ) νῦν ἐργάζεσθαι φῄς. Alio modo hunc locum explicat Thiemius in v. ἀνέγκλητος. 4, 1, 4. cf. ἀγαθός et κακός. Σ. 4, 62. Sic c. ἔργον, A. 6, 3, 10. κάλλιστον ἔργον ἐργάσασθαι. O. 7, 21. c. τί, O. 6, 14. τί ποτ' ἐργαζόμενοι τοῦτ' (ὄνομα) ἀξιοῖντο καλεῖσθαι, *qua tandem ratione.* De equo, Ιεπ. 6, 16. μή τι ἀνήκεστον ἐργάσηται. ¶ 11) *efficere vt fiat.* O. 12, 20. δοκεῖ δεσπότου ὀφθαλμὸς τὰ καλά τε κἀγαθὰ μάλιστα ἐργάζεσθαι. ¶ 12) i. q. ἐμποιεῖν, *afferre.* c. dat. Απ. 2, 1, 20. σώματι εὐεξίαν ἐργάζεσθαι. Reisk. malebat ἐνεργάζ. quod etiam Erneſtio melius videbatur. ¶ 13) *inferre malum.* c. dupl. acc. Attice. v. Thom. M. in v. δρῶ. A. 5, 6, 4. ὡς — τὴν Σινωπέων χώραν κακόν τι ἐργάζοιντο. E. 2, 3, 11. 7, 5, 2. Σ. 4, 30. c. ἐν, E. 1, 1, 13. οὐδὲν ἄλλο κακὸν ἐργασάμενος ἐν τῇ πόλει. ¶ 14) Saepe in var. lect. c. ἐξεργάζεσθαι permutatur. v. ἐξεργάζεσθαι, et ſupra nr. 10.

ἐργαλεῖον, *inſtrumentum opificum.* Π. 5, 3, 17. βάναυσοι τῶν ἐργαλείων — ἰατροὶ τῶν ὀργάνων τὰ ὀνόματα ἴσασι. Sed videtur tamen eſſe nomen generis. v. Aeſchin. diall. 2, 27. et 34. et Poll. 4, 181.

ἐργασία, ¶ 1) *exercitium eorum, quae didiceris.* Oppon. ἀργία. Απ. 2, 7, 7. τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν. ¶ 2) *elaboratio, confectio.* O. 7, 21. ἡ τῆς ἐσθῆτος ἐκ τῶν ἐρίων ἐργασία. ¶ 3) quoduis *opificium.* O. 6, 8. γεωργίαν

ἐρ-

ἐργασίαν κρατίστην, ἀφ' ἧς τὰ ἐπιτήδεια οἱ ἄνθρωποι πορίζονται. Vbi tamen verti quoque recte poteſt *occupatio*. §. 9. ¶ 4) *cultura*. v. Bos Obſſ. crit. 6. O. 5, 14. τῆς γῆς ἐργασία. Antea dicitur γεωργία. Sic 7, 20. τὰς ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίας intelligendum eſt de operibus ruſticis. ¶ 5) *fructus laboris, quaeſtus*. Πο. 4, 29. ὁ εὑρὼν ἀγαθὴν ἐργασίαν. Sed Leunclau. vertit *opus excolendum*. Cf. εὑρίσκειν nr. 1. Απ. 3, 10, 1. τὰς τέχνας ἐχόντων καὶ τῆς ἐργασίας ἕνεκα χρωμένων. K. 3, 3.

ἐργάσιμος, *cultus*. Π. 1, 4, 16. ἐξελᾷν τὰ θηρία ἐκ τῶν λασίων εἰς τὰ ἐργάσιμα καὶ εὐήλατα. Intell. χωρία. K. 5, 15. ſynonymum eſt τὰ ἔργα.

ἐργαστέον, *opus faciendum eſt*. De opere ruſtico, O. 7, 35. οἷς ἂν ἔργον ἔνδον ἐργαστέον. Ιπ. 8, 8.

ἐργαστέος, *faciendus*. O. 13, 3. ἐὰν τὰ ἔργα μάθῃ ὡς ἔστιν ἐργαστέα.

ἐργαστήρ, (poet. Port.), ¶ 1) *operarius, qui ruri opus facit*. Pollux 1, 221. γῆς ἐργάται ἢ ἐργαστῆρες, ὡς Ξενοφῶν. Phauorin. in v. γεωργία· ἐργαστῆρες, ὡς Ξενοφῶν. Amat enim Xenophon hanc formam, v. γνωστὴρ et θεραπευτήρ. Salmaſius de vſuris p. 411. ſq. dicit, ἐργαστῆρας eſſe *colonos mercede conductos*, cum γεωργοὶ ſint ipſi domini. Hinc O. 5, 15. γεωργὸν cum duce comparari, ἐργάτας autem ſ. ἐργαστῆρας cum militibus. O. 20, 16. τὸ λυσιτελεῖν γεωργίαν — ὅταν ὄντων ἐργαστήρων καὶ πλεόνων. All. ἐργαστηρίων. ¶ 2) *opifex*. Pollux 7, 7. τοὺς δὲ βαναύσους καὶ ἐργαστῆρας κατὰ Ξενοφῶντα εἴποις. O. 13, 10. ἱμάτια παρέχειν τοῖς ἐργαστῆρσι. Ad h. l. reſpexiſſe videtur Pollux. Sed pertinet ille haud dubie etiam ad n. 1. Haud dubie enim intelliguntur *ſerui rus colentes*.

ἐργαστήριον, ¶ 1) *officina*. Phauorin: ἐργαστήρια· οἱ οἶκοι, ἔνθα ἐργάζονται οἱ χειροτέχναι. Αγ. 1, 26. et E. 3, 4, 17. τὴν πόλιν — πολέμου ἐργαστήριον. Suidas, ad h. l. reſpiciens: ἐργαστήριον· ἐν ᾧ ἐργάζονται. Suauiter dictum videtur Athenaeo 10, 5. p. 421. ¶ 2) O. 20, 16. edd. vett. legunt ἐργαστηρίων pro ἐργαστήρων, quod praeferunt viri docti. Sed fortaſſis ἐργαστήρια poſſint dicta eſſe pro ἐργαστῆρες ſ. ἐργάται, vt paulo poſt vo-

vocantur, vel significare *agros colendos*.

ἐργαστικὸς, *strenuus, impiger*. Απ. 3, 1, 6. τὸν στρατηγὸν εἶναι χρὴ — ἐργαστικόν. Praeter Platonem, et Geoponica, et Clementem Alexandrinum poterat etiam Grammius auctorem huius adiectiui laudare Palaephatum 3, 5.

ἐργάτης, ¶ 1) i. q. ἐργαστικὸς, *laboriosus, non otiosus*. Hesychius: ἐργάται· οἱ παρ' ἡμῖν ἐργαστικοὶ παρὰ Ἀττικοῖς. Π. 1, 6, 15. ἐργάτην στρατηγόν. Oppon. ἀργοῦ. 4, 1, 2. p. 201. Χρυσάνταν ἐργάτην τῶν πολεμικῶν, καὶ φρόνιμον. v. Obs. Misc. Vol. VII. p. 294. Απ. 1, 2, 57. ¶ 2) *qui opus facit, qui artem exercet*. Ιερ. 6, 11. ἐργάτας ὁποίου βούλει ἔργου. Απ. 2, 1, 27. τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἐργάτην ἀγαθόν. Ο. 4, 1. τῶν τεχνῶν ἐργάτας, οἵους δεῖ. Vnde ¶ 3) κατ' ἐξοχὴν est a) *agricola*. Π. 7, 5, 26. p. 457. ἐργάτας ἡμετέρους καὶ δασμοφόρους. Ιερ. 10, 5. Ο. 4, 9. ἄρχουσιν τῶν κατοικούντων τε καὶ τῶν ἐργατῶν, καὶ δασμοὺς ἐκ τούτων ἐκλέγουσι. Cf. Π. 5, 4, 12. 13. b) *seruus opus faciens ruri*. Π. 1, 6, 11. ἐργάτας οἷς ἂν ἐργάζοιτο. Πο. 4, 5. ζεύγη εἰς τὸ χωρίον, καὶ — ἐργάται. Ε. 7, 5, 15. τοὺς ἐργάτας, καὶ πολλοὺς τῶν ἐλευθέρων. Ο. 5, 16. 20, 16. 21, 10. *in metallis*. Πο. 4, 5. ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἔργοις πάντας ἐνδεῖσθαι ἐργατῶν. §. 22.

ἐργοδότης, *locator operis*. Phrynichus: ἐργοδότης οὐ κεῖται. Sed rectius Pollux 7, 182. τοὺς ἐκδιδόντας, ἐργοδότας εἴρηκε Ξενοφῶν. vbi v. Iungerm. et Hemsterhus. Idem Pollux 7, 200. Φατέον δὲ, ἐπὶ μὲν τοῦ ἐκδιδόντος ἔργον ὅ τι οὖν τὸ ἐργοδοτεῖν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐργαζομένου τὸ ἐργολαβεῖν. cf. Doruill. ad Charit. p. 369. Π, 8, 2, 4.

ἐργολαβεῖν, *opus conducere* s. *faciendum suscipere*. v. ἐργοδότης. Απ. 3, 1, 2. εἴ τις ἀνδριάντας ἐργολαβοίη.

ἔργον, ¶ 1) *res gesta, factum*. Differt enim a nomine πρᾶξις. v. πρ. Π. 2, 2, 10. σκοποῦντας τὰ ἔργα ἑκάστου. §. 13. ἐκ τῶν ἔργων κρινόμενοι. Απ. 3, 5, 11. μέγιστα ἔργα κατειργασμένους. Σ. 1, 1. τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἔργα — πραττόμενα. Leuncl. putabat, ἔργα superfluum esse. Sed etiam aliis in locis ἔργα dicuntur πράττεσθαι. v. infra aliquoties et πράττειν. Hinc καλὸν ἔργον, a) *virtus*,

tus, inprimis fortitudo. Π. 8, 1, 13. πολὺ διέφερεν ἐν πᾶσι τοῖς καλοῖς ἔργοις. Agitur ibi de venatione, quae belli meditatio est. Aπ. 3, 5, 3. Σ. 8, 32. Sed saepe etiam dicitur de *virtute probi animi indice,* et de *rebus cum virtute gestis vel gerendis.* Aπ. 2, 6, 35. ἐπὶ τοῖς καλοῖς ἔργοις τῶν φίλων ἀγάλλῃ. c. ἀγαθὸς, Π. 8, 1, 4. τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ ἔργα. §. 8. 8, 2, 13. Aπ. 2, 1, 20. v. ἀγαθὸς et καλός. b) *victoria.* E. 6, 4, 22. καλοῦ ἔργου γεγενημένου. Cf. nr. 11. f. c) it. omisso καλὸν, Π. 1. 4, 24. αἴτιον τοῦ ἔργου, np. quod Assyrios vicerat. Iερ. 2, 15. Cf. nr. 21. Sic E. 5, 3, 2. ἐλέγετο ἐν τούτῳ τῷ ἔργῳ ἀποκτεῖναι ὀγδοήκοντα, np. dum hostes persequeretur. ¶ 2) *quicquid fit, quod fieri solet.* O. 6, 1. τῶν πολεμικῶν ἔργων, *eorum quae in bello fieri solent, rerum bellicarum.* Alias aliter dicitur haec formula. v. nr. 11. f. Sed saepe ἔργον est *quod quis facere solet, consuetudo.* Inprimis c. gen. vt Π. 1, 4, 25. ἀνδρὸς ἔργα διαπραττόμενον. Nisi malis *quae virum decent.* A. 2, 6, 4. ταῦτα φιλοπολέμου ἀνδρὸς ἔργα εἶναι. Iπ. 10, 2. ταῦτα δ' ἐστὶν ἵππων ἔργα τῶν μάλιστα ἀχθομένων. ¶ 3) *res ipsa.* Oppon. λόγος. Π. 6, 1, 5. οὐκ οἶδα εἴ τι δεῖ λόγων, ὅπου αὐτὰ τὰ ἔργα δεικνύει τὸ κράτιστον. 6, 4, 3. ἔργα πιθανώτερα τῶν νῦν λεχθέντων λόγων. E. 6, 3, 15. οὐκ ἂν πιστεύσειε λόγοις — ἀλλ' ἔργου τινὸς πιστοῦ δεῖν ἔφη. K. 12, 13. ἐκ τῶν ματαίων λόγων — ἐκ τῶν κακῶν ἔργων. Iερ. 7, 2. γεραίρουσι καὶ λόγοις καὶ ἔργοις. Sic opponuntur ἔργῳ et λόγῳ, vt apud Latinos *re* l. *reuera* et *verbo.* Π. 2, 2, 17. οὐ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ. 4, 1, 2. p. 200. 6, 3, 11. p. 385. καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. Aγ. 11, 9. Aπ. 2, 3, 6. 8. 17. Cf. λόγος nr. 4. Similia sunt A. 3, 2, 21. ἵν' ἔργῳ περαίνητε, np. quae huc vsque dicta sunt. A. 1, 9, 6. καὶ ἔργῳ ἐπεδείκνυε, καὶ ἔλεγεν. E. 6, 5, 38. extr. οἱ συναγορεύοντες βοηθῆσαι — ὑμῖν τοῖς ἔργῳ δυναμένοις βοηθῆσαι. it. de infante, Aπ. 2, 2, 8. καὶ τῇ φωνῇ καὶ τοῖς ἔργοις. ¶ 4) *facinus, scelus.* a) cum epithetis, Π. 1, 2, 3. πονηροῦ ἔργου ἢ αἰσχροῦ ἐφίεσθαι. A. 5, 7, 18. ποιοῦντες ἔργα ἀσεβῆ. E. 6, 5, 38. p. 429. Sic Π. 4, 6, 2. p. 258. τὸ κακὸν ἔργον est *iniuria.* b) sine epithetis, Π. 7, 3, 6. ᾔσθετο τὸ ἔργον τῆς γυναικὸς,

ναῖκός, quae se interfecerat. Ἀπολ. 25. ἐφ' οἷς ἔργοις κεῖται θάνατος. Κ. 1, 11. κακοὶ δὲ ἔπραξαν τὸ ἔργον. ¶ 5) *euentus*. Α. 3, 3, 9. ὅτι — αὐτὸ τὸ ἔργον αὐτοῖς μαρτυροίη. Ε. 7, 1, 2. p. 439. ὡς δὲ ἀναγκαῖα αὐτοῖς — ἐκ τῶν ἔργων ἔξεστι γιγνώσκειν. §. 13. ἐκ τῶν συμβαινόντων ἔργων ἐμεγαλύνοντο. ¶ 6) *operatio, affectio*. Απ. 3, 10, 8. τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα τῷ εἴδει προσεικάζειν. Paulo ante est τὰ πάθη. Λ. 7, 4. τὸ μὲν ψυχῆς, τὸ δὲ πλούτου ἔργον. Leuncl. *ab animo proficisci*. ¶ 7) *effectio rei*. Α. 3, 5, 7. τὸ μὲν ἐνθύμημα χάριεν — τὸ δὲ ἔργον ἀδύνατον. ¶ 8) *opus ab artifice elaboratum*. Απ. 3, 10, 7. statuarius τοῖς τῶν ζώντων εἴδεσιν ἀπεικάζων τὸ ἔργον. §. 14. Ο. 6, 13. Ιπ. prooem. ἐν τῷ βάθρῳ τὰ ἑαυτοῦ ἔργα ἐξετύπωσεν. Gail: *le nom de ses ouvrages*. cf. χαλκευτικός. ¶ 9) *ars* vel *opificium, quod quis tractat*, vel omnino *negotium, studium*. Π. 1, 4, 5. διὰ τὸ ἐρᾶν τοῦ ἔργου. Paulo ante erat ἱππική. Sic de re equestri est Ο. 3, 9. ἰδιώτης τούτου τοῦ ἔργου. Π. 1, 6, 12. p. 64. ἐν τοῖς στρατηγικοῖς ἔργοις. Ο. 20, 6. Cf. nr. 12. et 11. f.

Π. 2, 1, 8. ἀφέμενοι τοῦ πολλοῖς προσέχειν τὸν νοῦν, ἐπὶ ἓν ἔργον τράπωνται. 8, 2, 4. v. βραχύς. Ε. 7, 1, 2. p. 438. ἀπειρότεροι τούτου τοῦ ἔργου, np. rei naualis. Απ. 1, 6, 3. 1, 7, 2. vbi est ipsa *artis tractatio*. Sed v. ληπτέον nr. 3. Ο. 1, 20. ἡδοναὶ — διακωλύουσιν ἀπὸ τῶν ὠφελίμων ἔργων. 2, 17. 21, 11. Σ. 4, 40. Sic de studio venandi, Κ. 2, 3. ἐγχειρῇ τῷ ἔργῳ. §. 4. bis. v. ἄρκυς nr. 4. 3, 1. 12, 1. 4. 13, 17. Cf. infra n. 17. ex Π. 1, 4, 17. De vita hominis priuati et tyranni, Ιερ. 1, 10. ¶ 10) *opus faciendum, laboris materia*. Π. 1, 6, 7. ἱκανὸν καὶ καλὸν ἀνδρὶ ἔργον, εἴ τις δύναιτο ἐπιμεληθῆναι. — τούτου μεγάλου ἔργου οὕτως ὄντος. Ε. 4, 4, 12. ἔδωκε ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔργον, *dedit quod agerent*. Λ. 13, 3. ἄρχεται τούτου τοῦ ἔργου. Intell. sacrificium. Cf. nr. 1, a. ¶ 11) Saepe a Xenophonte dicitur de quibusdam operibus simpliciter, inprimis de re rustica. Hesych. ἔργα ποτὲ μὲν τὰ περὶ τὴν ταλασιουργίαν, ποτὲ δὲ τὰ κατὰ τὴν γεωργίαν. a) *ea quae in re rustica* vel omnino *in re familiari fieri solent vel debent, munera agriculturae* etc. Grae-

uii

uii lectt. Hesiod. c. 9. p. 45. E. 5, 4, 3. ἐξ ἀγροῦ ἀπιόντες, ἡνίκαπερ οἱ ἀπὸ τῶν ἔργων ὀψιαίτατοι. Vbi est de opere confecto, vt O. 20, 17. τὸ ἥμισυ διαφέρει τοῦ ἔργου παντός. Sed saepius legitur de eo, quod fieri debet, vt Π. 8, 1, 3. ἔργων ἐπιστάται. Απ. 1, 5, 2. ἔργων ἐπίστασιν. 4, 7, 2. v. ἀποδείκνυσθαι. O. 1, 2. τῶν τεχνῶν τί ἔργον ἑκάστης — τῆς οἰκονομίας ἔργον. Hoc ibi explicatur verbis εὖ οἰκεῖν τὸν οἶκον. 4, 10. 5, 13. 9, 3. 12, 4. 19. 13, 11. 14, 2. τοὺς καρποὺς ἀφανίζειν, ὥστε μὴ λείπειν λυσιτελοῦντας τοῖς ἔργοις, *quantum sufficiat ad agrum conserendum.* 15, 1. 20, 5. §. 16. ὡς τὴν ὥραν ἐν τῷ ἔργῳ οἱ ἐργάται ὦσιν, *laborent, operi faciundo adsint.* §. 19. 21. 21, 9. 10. Aliter O. 3, 7. ἔργον est *consideratio* vel *disputatio de re familiari.* Similiter §. 4. ἀξιοθέατον τῆς οἰκονομίας ἔργον, *res ex oeconomia consideratione digna.* Dicitur etiam de ipso labore, O. 7, 22. ταῦτα καὶ ἔργων καὶ ἐπιμελείας δεῖται. De partibus quibusdam operis rustici, O. 16, 11. ἔαρος τούτου τοῦ ἔργου ἀρκτέον. 7, 22. τά τε ἔνδον καὶ τὰ ἔξω — τὰ ἔνδον ἔργα, τὰ ἔξω ἔργα. Cf. §. 23. §. 25. τὰ ἔξω ἔργα. §. 35. οἷς μὲν ἂν ἔξω τὸ ἔργον ᾖ — οἷς δ' ἂν ἔργον ἔνδον ἐργαστέον. Pro τὰ ἔξω ἔργα 7, 20. est ὑπαίθρια ἔργα, et §. 21. τὰ ἔνδον ἔργα nominantur τὰ τῶν στεγνῶν ἔργα δεόμενα. Plene legitur O. 3, 1. τὰ οἰκονομικὰ ἔργα. 4, 12. 24. τῶν γεωργικῶν ἔργων. 5, 19. τῶν ἐν τῇ γεωργίᾳ ἔργων. 12, 15. ἐπιμέλειαν τῶν κατ' ἀγρὸν ἔργων. 15, 9. τὰ ἔργα τῆς γεωργίας. Quid autem ἔργον sit in versu Hesiodi, Απ. 1, 2, 56. 57. allato, disputat Politus ad Eustath. T. I. p. 480. in hanc sententiam, vt ex mente veterum doceat intelligendum esse σπουδαῖόν τι, quanquam ipse quidem apud Hesiodum intelligit de solis agriculturae operibus, qualia sunt arare, fodere etc. vt etiam vetus Hesiodi scholiastes. Illud vero οὐδὲν, quod additum est, non cum Moschopulo, Tzetza et recentioribus ad ὄνειδος refert, sed cum Plutarcho et veteribus ad ἔργον, quippe quod in Hesiodo quidem sit agriculturae, sed e sententia Socratis ἀγαθόν τι s. ὠφέλιμον. b) *lanificii,* Απ. 2, 7, 11. v. ταλάσιος. O. 7, 6. vbi

vbi est *pensum*. c) *apum*, O. 7, 17. §. 32. bis. §. 33. d) *canum* in venatione, K. 3, 10. 4, 6. e) *argentifodinarum*, Πο. 4, 3. οὐδεὶς πώποτε ἔργου ἠπόρησεν — τὰ ἔργα τῶν ἐργαζομένων περιῆν. §. 7. 22. 26. 31. 39. bis. Plene §. 4. ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἔργοις. f) in bello: *res gerenda*, A. 3, 1, 16. προκαλοῦμεν ἀλλήλους ἐπὶ τὰ κάλλιστα ἔργα. 7, 8, 10. ἐξέρχεται — συμμετασχεῖν βουλόμενος τοῦ ἔργου. E. 6, 5, 39. νομίζοντες ἐπὶ καλόν τι ἔργον ἡγήσεσθαι. Potest etiam de *victoria* accipi, vt supra nr. 1. b. Π. 7, 1, 14. ᾔσθετο ἐν ἔργῳ ὄντα τὸν Κῦρον, *occupatum esse pugnando*. Sed margg. habent ἐν ἴσῳ ὄντα. Plene legitur Π. 1, 6, 12. p. 64. ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων κράτιστον. O. 4, 5. τῶν πολεμικῶν ἔργων ἐπιμελεῖσθαι. §. 7. 12. 24. Ιπρ. 8, 1. τῶν πολεμικῶν ἐν ἱππικῇ ἔργων. cf. πολεμικὸς, et supra nr. 2. g) in coena, Π. 4, 5, 3. ὥστε μὴ ἀπορεῖν ἔργου τοὺς ἐγρηγορότας. vbi est *causa hilaritatis*, v. c. vina, cibi, etc. Ιερ. 1, 21. ἐρωτικώτατα ἔχειν τοῦ ἔργου. ¶ 12) *munus, officium*. c. gen. vel adiect. Π. 1, 2, 13. ὅσα σωφρονούντων ἤδη ἔργα ἐστί. 8, 1, 3. αὐτοῦ ἐνόμιζε τοῦτο ἔργον εἶναι. Αγ. 7, 1. Λ. 7, 2. Απ. 3, 4, 7. 8. 4, 2, 5. ἰατρικὸν ἔργον. O. 7, 31. 11, 1. ter. Σ. 4, 56. 57. Poterant etiam huc referri στρατηγικὰ ἔργα, et πολεμικὰ ἔργα, de quibus v. nr. 9. et 11. f. c. pronom. possess. O. 11, 6. διηγοῦ τὰ σὰ ἔργα. Απ. 3, 3, 3. τοῦτο οὐκ ἐμὸν οἶμαι τὸ ἔργον εἶναι. c. dat. Π. 4, 5, 13. οἷς τοῦτο ἔργον ἦν, *mandatum erat*. c. pronom. poss. et inf. v. Valckenar. ad Eurip. Phoenn. 447. Π. 2, 1, 4. τὰς ψυχὰς αὐτῶν θήγειν, ἡμέτερον ἔργον. 2, 4, 17. p. 137. 5, 5, 14. O. 7, 14. c. dat. et inf. Π. 6, 3, 11. p. 385. ἔργον ἐστὶν τοῖς πρωτοστάταις, θαῤῥύνειν τοὺς ἑπομένους. Paulo aliter est Σ. 4, 46. σὸν ἔργον λέγειν, *te iam ordo tangit*. ¶ 13) *opera, labor*. Hinc ἔργον ἔχειν et ἔργον ποιεῖσθαι, *laborare, operam omnem dare, serio id agere vt*. Π. 8, 4, 4. ἔργον ἔχειν δεόμενον τούτου κοινωνεῖν, *id agere rogando, valde rogare, vt participes eius fierent*. Αγ. 11, 12. ἀμαυροῦν τὰ τῶν πολεμίων ἔργον εἶχεν. v. ibi Hutch. Απ. 2, 10, 6. Ιερ. 9, 10. ἔργον ποιεῖσθαι τὸ σκοπεῖσθαι. All. τοῦ σκοπεῖν, quod probat Zeunius.

nius. Nos: *sich es zur Pflicht machen.* Eodem modo c. εἶναι, Π. 5, 1, 13. ὅπως — Πέρσαις μηδὲ ἄλλο ᾖ ἔργον ἢ τὰ πρὸς πόλεμον ἐκπονεῖν. Aliud est ἐν ἔργῳ εἶναι. v. Abresch. ad Aeschyl. p. 417. et supra nr. 11. a. et f. ¶ 14) *quod conuenit* f. *dignum est* f. *decet.* De rebus inanimatis, Π. 7, 1, 10. ἔργον τῆς σῆς ταχυεργίας, *aliquid in quo elaboret tua in rebus perficiendis celeritas, etwas für deine Geschwindigkeit.* Similiter Απ. 3, 8, 6. κόφινος — ἐὰν πρὸς τὰ ἑαυτοῦ ἔργα καλῶς πεποιημένος ᾖ, *ad ea quibus destinatus est.* Σ. 5, 4. ¶ 15) *quod labore et opera partum est.* Πο. 4, 44. συνήκοιτ' ἂν τὰ ἔργα εἰς ἓν ἐξ ἁπάντων τῶν τειχῶν, *quae in argentifodinis effossa sunt.* Leuncl. reddidit *operas.* Cf. συνήκεσθαι. ¶ 16) *locus cultus, arvum.* v. Viger. 3, 4, 12. Κ. 3, 3. canes ἄψυχοι λείπουσι τὰ ἔργα, καὶ ἀφίστανται τὸν ἥλιον ὑπὸ τὰς σκιάς. 5, 15. 34. 9, 11. 18. Hinc opponuntur τὰ ὄρη, Κ. 4, 9. 5, 12. 8, 2. 9, 17. ¶ 17) *quod ad rem pertinet.* Videtur interdum periphrasin facere ipsius rei. Π. 1, 4, 17. τὸ ἔργον τῆς θήρας. 1, 5, 7. p. 52. ἅπερ ἔργα ἀρετῆς νομίζεται. Possis etiam reddere *virtute digna,* vel *virtutis effectus.* Leuncl. vertit *studia.* Ιερ. 7, 8. δουλείας ἔργα, *seruilia.* Sic explicari potest Ο. 3, 4. τῆς οἰκονομίας ἔργον. Agitur ibi de seruis vel remanentibus vel aufugientibus. Sed v. nr. 11. a. ¶ 18) *quod indiget.* Π. 1, 2, 12. ὅσα ἰσχύος ἢ τάχους ἔργα ἐστί, *ad quae perficienda robore et celeritate opus est.* Sic fere est Π. 7, 1, 10. v. nr. 14. ¶ 19) ἔργον ἐστί, *opus est.* Π. 2, 3, 5. p. 119. ἡ μάχη, — ἐν ᾗ προθυμίας μᾶλλον ἢ τέχνης ἔργον ἐστί. Αγ. 10, 1. ¶ 20) *difficile.* Hesych: ἔργον· δυσχερές, δύσκολον. Suid: ἔργον εἰπεῖν· χαλεπὸν εἰπεῖν. c. inf. Π. 1, 1, 5. ὅσα καὶ διελθεῖν ἔργον ἐστίν. 3, 3, 14. 7, 5, 18. p. 447. ἔργον σου ἦν μεταλαβεῖν. Ε. 6, 1, 7. 7, 1, 21. Απ. 4, 6, 1. πολὺ ἔργον ἂν εἴη διεξελθεῖν. 4, 7, 9. Σ. 4, 38. ¶ 21) τῷ ἔργῳ pene redundat. Αγ. 2, 5. ἡδόμενος τῷ ἔργῳ ὅτι — ἐνενικήκει.

ἐργῶδες, *difficile.* Suidas interpretatur verbis μετὰ πόνου γινόμενον, δυσχερές. Απ. 1, 3, 6. ἐργωδέστατον φυλάξασθαι, *euitatu difficil-*

ficillimum. 2, 6, 9. vbi in sequentibus pro eo est χαλεπόν.

ἔρδειν, *facere.* De sacrificiis, Aπ. 1, 3, 3. ex Hesiodo: ἔρδειν ἱερὰ θεοῖσι. — καδδύναμιν ἔρδειν.

ἐρεθίζειν, *irritare.* K. 10, 14. ἔχοντα προβόλιον ἐρεθίζειν aprum ὡς ἀφήσοντα. §. 15. 17. ὅταν ἐρεθίζηται aper.

ἐρεῖν, ¶ 1) *dicere.* Π. 8, 4, 10. ὥστε σοι ταῦτα εἰρῆσθαι. vbi σοι est pro ὑπό σου. Sic Aπ. 4, 2, 19. εἰρήσθω μοι, *dictum sit a me.* A. 5, 5, 12. E. 6, 5, 37. ὡς ὀρθῶς τε καὶ δίκαια εἰρηκότος. Σ. 4, 25. (v. αὐτὸς nr. 3.) 8, 32. c. εἰς, Aπ. 3, 14, 4. νομίσας εἰς αὐτὸν εἰρῆσθαι τὰ λεχθέντα, *er wäre gemeynt.* ¶ 2) *dictum esse.* Hesych: ἐρέω· λέξω, ἀπαγγελῶ. A. 7, 7, 9. ταῦτα ἔφασαν ἐρεῖν. Aθ. 1, 2. vbi tamen etiam verti potest *contendo, affirmo.* Sic in formula obiiciendi, Π. 4, 3, 3. p. 229. ἀλλ' ἐρεῖ τις ἴσως, ὅτι οὐκ ἐπιστάμεθα, *dixerit quis.* In formula prauae interpretationi occurrendi, A. 3, 2, 9. οὐ μὲν δὴ τοῦτό γε ἐρῶ, ὡς — *non hoc intellectum volo, damit will ich nicht sagen.* De legatis, A. 2, 5, 1. ἔπεμψέ τινα ἐροῦντα ὅτι — 7, 1, 21. De iis omnibus, qui sunt aliquid nunciaturi, E. 1, 6, 5. οἴκαδε ἀποπλεῖν, ἐροῦντα τὰ καθεστῶτα ἐνθάδε. 2, 1, 5. πρέσβεις πέμπειν, ταῦτα ἐροῦντας. Est familiariter respondentis, Π, 2, 2, 17. ποίῳ ποτὲ etc. Resp. ἐγὼ ὑμῖν ἐρῶ, *dicam, exponam.* Cf. nr. 5. c. πρὸς, *delaturum esse,* Π. 8, 3, 9. εἴ τις αὐτοῦ δέοιτο — ἐκείνους ἔφη πρὸς αὐτὸν ἐρεῖν. ¶ 3) *narrare.* Saepe de historicis, Aγ. 3, 1. ταῦτα μὲν δὴ εἴρηται, ὅσα — ἐπράχθη. 9, 1. ἐρῶ γε, ὡς —, *narrabo.* Πο. 4, 33. Aπ. 1, 2, 1. c. περὶ, E. 7, 4, 1. τὰ μὲν περὶ Εὔφρονος εἴρηται. c. περὶ et ὡς, E. 7, 3, 1. περὶ μὲν δὴ Φλιασίων, ὡς πιστοὶ τοῖς φίλοις ἐγένοντο — εἴρηται. ¶ 4) *disputando efficere et constituere.* O. 1, 11. εἴρηται τὰ ὠφελοῦντα χρήματα εἶναι. ¶ 5) *respondere.* Π. 3, 1, 5. ἐρῶτα, ἔφη, ὅ τι βούλει, ὡς τἀληθῆ ἐροῦντος. cf. §. 8. ¶ 6) *praecipere de arte, exponere.* Iπ. 9, 1. τὰ εἰρημένα a me. Iπp. 3, 9. ἡ τάξις εἴρηται. 4, 12. 16. ¶ 7) *iubere.* Π. 4, 5, 7. οἱ φύλακες, ὥσπερ εἰρημένον ἦν ὑπὸ Κύρου, οὐκ εἰσαφῆκαν αὐτούς. c. dat. Π. 7, 1, 5. οὕτω γὰρ αὐτῷ εἰρήσεται. vbi Medium est pro Passiuo. A. 3, 4, 3. E. 4,

4, 4, 3. c. acc. et inf. Π. 8, 3, 3. εἴρηκα πάντας πείθεσθαί σοι. c. duobus datt. et inf. A. 3, 4, 2. τοῖς ἱππεῦσι εἴρητο θαῤῥοῦσι διώκειν. E. 3, 2, 5. Δερκυλλίδα ἐροῦντες μένοντι ἄρχειν (h. e. μένειν καὶ ἄρχειν) καὶ τὸν ἐπιόντα ἐνιαυτόν. ¶ 8) *vetare, interdicere*. A. 4, 1, 11. εἴ τι εὑρίσκοιεν τῶν εἰρημένων μὴ ἀΦιέμενον. ¶ 9) *paciſci, pacto conſtituere* vel *promittere*. Π. 1, 6, 11. πρὸς τοῖς εἰρημένοις. 8, 6, 4. E. 7, 1, 18. χρόνος ὃς ἦν εἰρημένος. ¶ 10) In var. lect. confunditur c. εὑρίσκειν. v. ibi nr. 3. it. c. εἰρήνη. v. ibi lit. s.

ἐρείπειν, *euertere, demoliri*. Suid: ἐρείπω· καταβάλλω, καὶ διαΦθείρω. Cf. Etymol. M. Π. 7, 4, 1. ἐρειψων τὰ τείχη. All. κατερείψων.

ἔρεσθαι, ¶ 1) *interrogare*. Iungitur fere omnibus particulis interrogandi. Π. 1, 4, 19. ἤρετο, ἦ οὗτοι, ἔΦη, — εἰσίν; §. 28. In priori loco redundat ἔΦη, vt Απ. 1, 3, 8. ἤρετο Ξενοφῶντα· εἰπέ μοι, ἔΦη, οὐ σὺ ἐνόμιζες; et Π. 5, 5, 3. ἤρετο ὧδε· εἰπέ μοι, ἔΦη, τί μοι ὀργίζῃ; Margg. et Cod. Guelf. pro ἤρετο habent εἶπε. quod praefert Zeunius, et ἤρετο putat eſſe gloſſema. Cf. Φάναι nr. 16. 8, 2, 9. λέγεται ἐρέσθαι· καὶ πόσα ἂν οἴει μοι χρήματα εἶναι; A. 7, 2, 11. οἱ δ' ἤροντο, εἰ ὁ Ἀθηναῖος — Αγ. 5, 5. ἐρομένου τοῦ ἑταίρου — εἰ Φιλήσει. E. 3, 3, 9. ἐρομένου δὲ, τίνας ἄγοι. 4, 3, 1. ἐρομένου δὲ τοῦ Ἀγησιλάου· ἆρ' ἂν — ἐν καιρῷ γένοιτο; 4, 5, 6. πρεσβεῖαι ἧκον ἐρησόμενοι τί ἂν ποιοῦντες εἰρήνης τύχοιεν. Απ. 1, 2, 36. μηδὲ ἐρωμαι ὁπόσου πωλεῖ. 1, 6, 15. τοῦ Ἀντιφῶντος ἐρομένου, πῶς ἡγεῖται. 4, 4, 7. περὶ γραμμάτων ἐάν τις ἔρηταί σε πόσα καὶ ποῖα Σωκράτους ἐστίν. O. 11, 22. ἔμελλον — τοῦτο ἐρήσεσθαι, εἰ — ποιῇ. 15, 1. οὐκ ἔτ' ἐρήσομαι περὶ τούτου, εἰ — ¶ 2) *conſulere oraculum*. A. 3, 1, 6. ἔπειτα οὕτως ἤρου. ¶ 3) *diſcendi cauſa percontari*. O. 7, 5. ὅπως — ἐλάχιστα ἤροιτο.

ἐρέτης, *remex*. E. 1, 6, 11. 13.

Ἐρετριεὺς et Ἐρετριεῖς, v. Γογγύλος.

ἐρευνᾷν, *inueſtigare, conquirere, exquirere*, np. vt punias. Thomas Mag: ἐρευνῶμαι κάλλιον ἢ ἐρευνῶ. At Π. 1, 2, 12. eſt κακούργους ἐρευνῆσαι. Sic paſſiuum Λ. 7, 6. χρυσίον καὶ ἀργύριον ἐρευνᾶται.

ἐρευ-

ἐρευνητέον, *quaerendum est*. Σ. 8, 39. vbi synonyma sunt σκεπτέον et ἀθρητέον.

Ἐρεχθεύς, *Erechtheus*. ¶ 1) rex Atheniensium, qui Vulcano et Minerua natus fertur. v. Apollodor. 3, 14, 6. qui eum Erichthonium vocat, quod antiquioris Erechthei cognomen esse putat Heynius ad Apollod. p. 837. Απ. 3, 5, 10. τὴν Ἐρεχθέως τροφὴν καὶ γένεσιν. cf. Ernest. et Homer. Il. β, 547. sq. et Morus ad Isocr. panegyr. 9. p. 20. ¶ 2) alius isque iunior Atheniensium rex, Pandionis filius. v. Apollod. 3, 14, 8. Hic celebrare instituit sacra Cereris Eleusinia. v. Diodor. Sic. 1, 29. qui tamen eum dicit gente Aegyptium fuisse. Σ. 8, 40. Καλλίας — ἱερεὺς θεῶν τῶν ἀπ' Ἐρεχθέως, *dearum qui inde a temporibus et ex instituto Erechthei in Eleusiniis coluntur*. cf. Gramm. p. 104. et E. 6, 3, 3. sq.

ἐρημία, ¶ 1) *locus desertus, vbi non sunt homines*. Etymol. M. ἐρημία· ἡ τῶν ἐνοικούντων μονωθεῖσα χώρα. E. 5, 4, 41. παρῆλθε δι' ἐρημίας. K. 9, 17. Sic de pascuis, O. 5, 6. αἱ κύνες τῇ ἐρημίᾳ τὴν ἀσφάλειαν συμπαρέχουσαι. ¶ 2) *solitudo*. Oppon. ὄχλος. A. 2, 5, 2. p. 110. 5, 4, 19. ἐν ὄχλῳ ὄντες ἐποίουν ἅπερ ἄνθρωποι ἐν ἐρημίᾳ ποιήσειαν. Paulo post est μόνοι ὄντες. Ιερ. 6, 4. Απ. 1, 4, 19. ὁπότε ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὁρῷντο — ὁπότε ἐν ἐρημίᾳ εἶεν. Sic fere E. 5, 2, 20. πλείστη ἦν ἐρημία ἐν ταῖς ὁδοῖς, ap. tempore meridiano. 6, 5, 23. τὴν ἐν Λακεδαίμονι ἐρημίαν. Aberant enim milites. §. 25. Sic c. gen. Aγ. 1, 29. et E. 3, 4, 21. δι' ἐρημίας πολεμίων πορευόμενος, *per loca in quibus nulli hostes erant*. Απ. 2, 2, 14. μὴ — ἐν ἐρημίᾳ φίλων ἀναφανῇς, *amicis priuatus*.

ἔρημος, ¶ 1) *desertus, incolis carens*. Thomas M. ἔρημος χώρα, ἐρήμη δὲ δίκη. ἐρήμη δὲ χώρα, παρὰ ποιηταῖς. Sed Xenophon genere feminino saepius vtitur, quam communi. Π. 3, 2, 1. ὄρη ἔρημα — πολλὴν τῆς χώρας τοῖς Ἀρμενίοις ἔρημον καὶ ἀργὸν οὖσαν. A. 1, 5, 4. πόλις ἐρήμη μεγάλη — ἐνταῦθα ἔμειναν, (Ex hoc loco colligunt viri docti, vocabulum ἔρημος non tantum de loco aspero et feris habitato dici. v. Hutch. dissert. p. 17. not. 6.) §. 5. ἐξελαύνει σταθμοὺς ἐρήμους,

μους. 2, 4, 15. 16. 3, 4, 4. 6. τεῖχος ἔρημον. 4, 5, 2. E. 4, 8, 35. ἦ ἐρημότατον ἦν τοῖς Ἀβυδηνοῖς. Leuncl. volebat τῆς Ἀβυδηνῆς. 5, 4, 3. 7, 2, 7. K. 5, 24. τῶν νήσων — αἵτ' ἔρημοι καὶ οἰκούμεναι. §. 25. εἰς τὰς ἐρήμους infulas. c. gen. Π. 4, 4, 2. οἰκουμένη μὲν χώρα — ἐρήμη δ' ἀνθρώπων οὖσα, ἐρήμη καὶ τῶν ἀγαθῶν γίγνεται. ¶ 2) *carens, non habens, non inftructus, fine.* c. gen. Π. 4, 4, 2. ἐρήμη τῶν ἀγαθῶν. v. nr. 1. A. 7, 1, 15. χωρίον — ἔρημον οἰκιῶν. Sic Πο. 2, 6. Λ. 5, 3. ἔρημος ἡ τράπεζα βρωτῶν. E. 7, 5, 23. βάθος — ἔρημον πεζῶν. Sic Ιπρ. 5, 13. Απολ. 8. ἔρημα τῶν εὐφροσυνῶν. Ιπρ. 8, 4. ἱμάντων ἔρημα. ¶ 3) *deftitutus.* Π. 7, 5, 26. p. 459. τῷ ἀρετῆς ἐρήμῳ. Virtus ibi tanquam fatelles fiftitur. Απ. 4, 4, 24. φίλων ἀγαθῶν ἔρημοι. 4, 7, 10. ἔρημον γίγνεσθαι συμβουλῆς θεῶν. ¶ 4) *defenforibus deftitutus,* aut *non fatis inftructus praefidiis.* Hefych: ἔρημα· ἀφύλακτα. a) Π. 6, 3, 1. ὡς μηδὲ τὰ οἴκοι ἔρημα εἴη. A. 3, 4, 24. ἔρημα καταλιπεῖν τὰ ὄπισθεν, *fine velitibus.* 4, 2, 9. 4, 6, 8. 10. E. 3, 2, 12. μὴ ἐρήμην οὖσαν — φέρωσι καὶ ἄγωσι. 5, 4, 51. c. gen. Π. 4, 1, 4. ἔρημον ἀνδρῶν ἐφάνη τὸ τῶν πολεμίων στρατόπεδον. Αγ. 2, 19. ἔρημον φυλακῆς. E. 4, 5, 13. hoftes ἐρήμους καὶ πελταστῶν καὶ ἱππέων. 7, 2, 9. 7, 5, 10. τὴν πόλιν — ἔρημον τῶν ἀμυνομένων. v. Heringa Obferuatt. 15. p. 125. Cf. ὅπλα et κυρόν. Sic eleganter Π. 7, 1, 9. ἔρημα τῶν πολεμίων τὰ πλάγια ταῦτα ἀποδείξω, *difpergam hoftes.* b) De patre: Π. 4, 6, 2. p. 258. ὡς — νυνὶ διάκειμαι ἔρημος ὤν, *orbus.* De muliere marito orbata, Π. 7, 3, 4. οὐκ ἔρημος ἔσῃ. ¶ 5) *duce deftitutus.* A. 7, 3, 27. οἱ ἱππεῖς ἔρημοι οἴχονταί μοι ἄλλος ἀλλαχῇ διώκων, h. e. fine caeteris copiis et duce. Λ. 2, 11. ἔρημοι οἱ παῖδες ἄρχοντος. §. 12. ¶ 6) *folus, defertus* ab affeclis vel fociis, fi non ab omnibus, certe a plerisque. Π. 2, 1, 4. ὀλίγοι — καὶ ἔρημοι συμμάχων. 7, 1, 8. οὐκ ἐάσοντες ἐρήμους ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. 7, 4, 5. 7, 5, 18. εἰ καταλείψει ἐρήμους, οἷς ἦλθε σύμμαχος. E. 2, 4, 14. οἱ τριάκοντα ταπεινοὶ καὶ ἔρημοι ξυνεκάθηντο. O. 2, 5. Sic de Cyaxare, Π. 4, 5, 5. καταλιπόντας αὐτὸν ἔρημον — οὕτως ἔρημον ἐμὲ καταλιπεῖν. §. 10. §. 12. p. 246. 248.

248. 5, 5, 10. p. 334. ¶7) ἔρημον γίγνεσθαι τινός, *alienum esse ab aliqua re, abiicere aliquid*. Π. 7, 5, 26. p. 457. ἡμᾶς δεῖ μὴ τῶν ὅπλων ποτ' ἐρήμους γίγνεσθαι, *nos oportet perpetuo exercere rem militarem*. ¶8) Videtur infinitiuo iungi. A. 2, 1, 5. ἅμαξαι φέρεσθαι ἔρημοι. Np. ad ἔρημοι cum Brodaeo et Hutch. supplendum est τῶν ὑποζυγίων, quae modo Graeci mactauerant, et φέρεσθαι pendet ab omisso ὥστε.

ἐρημοῦν, ¶1) *desolare, desertum reddere*. Aγ. 1, 20. πορθουμένη καὶ ἐρημουμένη χώρα. Oppon. οἰκουμένη. ¶2) *destituere*. c. gen. A. 1, 3, 6. ὑμῶν ἐρημωθείς (all. ἔρημος ὤν), *sine vobis*. Oppon. σὺν ὑμῖν. Iπρ. 4, 18. τὰ ἐρημούμενα φυλακῆς, *quae non habent*. ¶3) *deserere*. E. 5, 3, 27. Ἀθηναίους ἠρημῶσθαι, np. a sociis.

ἐρητύειν, *cohibere, placare*. Aπ. 1, 2, 58. ex Homero: ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε.

ἐρίζειν, ¶1) *certare, contendere*. Ammonius in v. ζηλῶσαι· ζηλοῦν μέν ἐστι τὸ σὺν ἐπιθυμίᾳ μιμεῖσθαι· ἐρίζειν δὲ, τὸ μετὰ μάχης φιλονεικεῖν. A. 4, 7, 8. πάντες ἀντεποιοῦντο ἀρετῆς καὶ διηγωνίζοντο πρὸς ἀλλήλους, καὶ οὕτως ἐρίζοντες αἱροῦσι τὸ χωρίον. c. περὶ, Aγ. 1, 5. ἐρισάντων περὶ τῆς ἀρχῆς Λεωτυχίδα — Ἀγησιλάου. c. dat. et περὶ, A. 1, 2, 8. Ἀπόλλων —— Μαρσύαν νικήσας ἐρίζοντά οἱ περὶ σοφίας. ¶2) *dubiam facere laudem*. K. 1, 12. οὐ προέχειν λέγεται, ἀλλ' ἐρίζειν. cf. Homer. Il. β, 552. sqq.

ἔριον, *lana*. Apud Xenophont. semper, ni fallor, pluralis legitur. Π. 5, 2, 7. ὁπόσα πρόβατα φύει ἔρια. Aπ. 2, 7, 12. 13. 2, 9, 4. O. 7, 6. 21. 36.

ἐριουργεῖν, *lanificium exercere*. Λ. 1, 3. οἱ ἄλλοι Ἕλληνες τὰς κόρας ἐριουργεῖν ἀξιοῦσι. E. 5, 4, 7.

ἔρις, *contentio, certamen*, i. q. φιλονεικία, auctore Hesychio. Π. 2, 3, 6. ὁρμᾶσθαι εἰς ἔριν ταύτης τῆς μάχης πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους. Alias dicitur ἀγών. 6, 2, 3. ἔριν ἐνέβαλε πρὸς ἀλλήλους τοῖς φίλοις, ὅπως — Λ. 4, 2. εἰ τοὺς ἡβῶντας συμβάλλοι εἰς ἔριν περὶ ἀρετῆς. §. 5. ἔρις πολιτικωτάτη. §. 6. cf. διατίθεσθαι, μάχη, φιλονεικία.

ἐρίφειος, *hoedinus*. A. 4, 5, 21. κρέα ἐρίφεια.

ἑρμηνεία, *oratio*. Aπ. 4, 3, 11. τὸ ἑρμηνείαν δοῦναι, δι' ἧς τῶν ἀγαθῶν μεταδίδομέν

μέν τε ἀλλήλοις διδάσκοντες, καὶ κοινωνοῦμεν, καὶ νόμους τιθέμεθα.

ἑρμηνεύειν, ¶ 1) *interpretari, aliorum sententiam exponere*, np. in alia lingua. A. 5, 4, 2. ἔλεγε μὲν Ξενοφῶν, ἡρμήνευε δὲ Τιμησίθεος. ¶ 2) *distincte docere.* Απ. 1, 2, 52. veros amicos esse dicit τοὺς εἰδότας τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι δυναμένους. ¶ 3) *iusta oratione persequi, oratione declarare*, vel accusandi vel defendendi causa. O. 11, 23. εἰ καὶ ἑρμηνεύειν τοιαῦτα μελετᾷς — ἢ γὰρ κατηγοροῦντός τινος, ἢ ἀπολογουμένου ἀκούσας.

ἑρμηνεύς, ¶ 1) *interpres linguae.* A. 1, 2, 17. πέμψας Πίγρητα τὸν ἑρμηνέα παρὰ τοὺς στρατηγοὺς ἐκέλευσε. 1, 8, 8. 4, 4, 3. 4, 5, 8. 7, 6, 31. Sic c. διά, A, 2, 3, 10. ἔλεγεν δι' ἑρμηνέως τοιάδε. 4, 2, 12. 4, 5, 23. ¶ 2) *interpres prodigiorum, auspiciorum, et sacrorum.* Π. 1, 6, 2. δι' ἑρμηνέων τὰς τῶν θεῶν συμβουλὰς συνείης.

Ἑρμῆς, ¶ 1) *Mercurius.* Απ. 1, 3, 7. τὸν Ὀδυσσέα Ἑρμοῦ ὑποθημοσύνῃ — ἐγκρατῆ ὄντα. ¶ 2) οἱ Ἑρμαῖ, *statuae Mercurii*, quales Athenis multae fuerunt in viis et compitis, ante aedes et extra vrbem. v. Theoph. Chr. Harles, Vir Ill. de Mercurii statuis ante aedes ianuasque apud Graecos positis; in eius Opusculis varii argumenti, p. 470 — 488. Cf. Gramm. hist. deor, p. 40. sq. et Ioh. Nicolai de Mercurio et Hermis s. statuis Mercurialibus, quas Germanice vocamus *Wege-Zeiger*. Frcf. et Lips. 1687. 12. p. 108. sqq. qui etiam p. 135. tetigit locum Xenophontis Ιππ. 3, 2. ὅσων deorum ἀγάλματα ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐστι, ταῦτα, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν Ἑρμῶν, — περιελαύνειν — ἐπειδὰν δὲ πάλιν πρὸς τοῖς Ἑρμαῖς γένωνται.

Ἑρμιονεῖς, *Hermionenses*, sunt a partibus Lacedaemoniorum, E. 4, 2, 9. et fidi etiam permanenti post proelium ad Leuctram, E. 7, 2, 2.

Ἑρμιόνη, *Hermione*, oppidum Laconicae. v. Wass. ad Thucyd. 2, 56. E, 6, 2, 2. ναῦς ἀπὸ Ἑρμιόνης, Margg. Ἑρμίονος. Nam vocatur tam Ἑρμιών, quam Ἑρμιόνη. v. Steph. Byz. ibique Berkel.

Ἑρμογένης, *Hermogenes*, ¶ 1) Socratis amicus, cuius paupertas auctore Socrate subleuatur a Diodoro, Απ. 2, 10. narrat mor-

mortem Socratis, Ἀπ. 4, 8, 4. ſqq. Ἀπολ. tot. quibus in locis vocatur Hipponici filius. Commemoratur etiam Σ. 1, 3. 3, 8. 4, 23. 8, 12. Ἐπ. 1, 1. Dicit, ſe gloriari de amicorum virtute et potentia, Σ. 3, 14. Explicat ſuum bonum, Σ. 4, 46—49. Explicat, quid ſit παροινία, et inde cum Socrate disputat, Σ. 6, 1—4. A Socrate ioco petitur, Σ. 8, 3. ¶ 2) vnus ex Athenienſium legatis contra Antalcidam miſſis, E. 4, 8, 13.

Ἑρμοκράτης, *Hermocrates.* ¶ 1) praetor Syracuſanorum, cum reliquis ducibus in exilium eiectus, E. 1, 1, 18. 21. 22. 1, 3, 9. 2, 2, 14. Διονύσιος ὁ Ἑρμοκράτους Συρακούσιος ἐτυράννησε. v. Doruill. ad Charit. p. 11. ¶ 2) vnus e discipulis Socratis. Ἀπ. 1, 2, 48. inſeritur poſt Χαιρεκράτης in Cod. Pariſ. 1.

Ἕρμων, *Hermon.* E. 1, 6, 23. Ἕρμων Μεγαρεὺς ὁ τῷ Καλλικρατίδᾳ κυβερνῶν.

ἑρπετὰ, *animalia* in vniuerſum. v. Etymol. M. et Heſych. it. Theod. Graeu. ad Callimach. h. in Iou. 13. Ἀπ. 1, 4, 11. τοῖς μὲν ἄλλοις ἑρπετοῖς πόδας ἔδωκαν — ἀνθρώπῳ δὲ καὶ χεῖρας.

ἔῤῥειν, *perire.* Heſych: ἔῤῥει· ἀπόλωλεν. Cf. Thom. Mag. Π. 6, 1, 2. ἢν ὑμεῖς (Perſae et ſocii) ἀπέλθητε, ἔῤῥει τὰ ἐμὰ παντελῶς, *res meae plane peſſum eunt, perii.* Sic de ſcurra, Σ. 1, 15. ἔῤῥει τὰ ἐμὰ πράγματα. it. in epiſtola Laconica, E. 1, 1, 15. ἔῤῥει τὰ καλά. quod etiam Diogenianus habet, prouerbb. 4, 89. qui addit, dici ἐπὶ τῶν κακόν τι βουλομένων δηλῶσαι συντόμως.

ἐῤῥωμενὴς, ¶ 1) *robuſtus.* Λ. 1, 4. ἐξ ἀμφοτέρων (parentibus) ἰσχυρῶν καὶ τὰ ἔκγονα ἐῤῥωμενέστερα γίγνεσθαι, §. 5. E. 7, 2, 20. τῶν πολιτῶν οἱ ἐῤῥωμενέστατοι. ¶ 2) *fortis.* Π. 3, 3, 9. p. 180. βελτίοσι καὶ ἐῤῥωμενεστέραις ταῖς ψυχαῖς τῶν στρατιωτῶν χρησόμεθα. §. 17. A. 3, 1, 29. οὔτε ἰσχὺς — ἀλλὰ ταῖς ψυχαῖς ἐῤῥωμενέστεροι. E. 4, 8, 28. vbi tamen οἱ ἐῤῥωμενέστατοι poſſunt eſſe *robuſtiſſimi.* §. 30. ὅπως ἂν ἐῤῥωμενέστατον τὸ στράτευμα ποιήσοιτο, *vt animos copiarum confirmaret* ſtipendio. 6, 2, 13. ἐῤῥωμενέστεροι ἐγεγένηντο, *animis erectiores.* Oppon. ἐν πάσῃ τῇ ἀθυμίᾳ ἦσαν. Ἀπ.

Απ. 3, 9, 1. σῶμα σώματος ἰσχυρότερον — οὕτω καὶ ψυχὴν ψυχῆς ἐῤῥωμενεστέραν πρὸς τὰ δεινά. 4, 1, 4. ¶ 3) *bene conſtitutus*. Αγ. 1, 35. τὰ μὲν τῶν βαρβάρων ἔτι ἀθυμότερα ἐγένετο, τὰ δὲ Ἀγησιλάου πολὺ ἐῤῥωμενέστερα, *multo magis confirmabantur*, np. tam animi, quam opes. ¶ 4) *viribus valens*. De priuatis et ciuitatibus, E. 6, 5, 38. p. 428. ἰδιώταις καὶ πόλεσι — ὅταν ἐῤῥωμενέστατοι ὦσιν.

ἐῤῥωμένως, ¶ 1) *ſummis viribus, acriter*. Π. 2, 3, 3. εἰ ἐῤῥωμένως ἀντιλήψονται τῶν πραγμάτων. E. 3, 5, 12. ἐδίωκον ἐῤῥωμένως. 4, 4, 14. vbi verti quoque poſſit *confidentibus animis*. K. 4, 5. ¶ 2) *fortiter, confidenti animo, ſine metu*. Π. 3, 3, 20. ἐξῄεσάν τε θρασέως, καὶ παρετάττοντο ἐῤῥωμένως. §. 25. 26. 6, 1, 15. E. 5, 4, 43. 6, 4, 32. ¶ 3) *firmiter, valide*. Π. 5, 4, 20. πολλῷ ἂν ἐῤῥωμενέστερον συμμιγνύοιεν, *cum validiore exercitu*, ſ. *denſiore agmine*. E. 7, 4, 28. τὴν Ὀλυμπίαν ἐῤῥωμενέστερον ἐφρούρουν, *firmiori praeſidio*. Ιπ. 7, 5. ἐῤῥωμενεστέρως δύναιτο καὶ ἀκοντίσαι καὶ πατάξαι, np. quia firmius ſedet. K. 10, 16. ¶ 4) *promte, impigre*. E. 3, 5, 8. p. 184. ἐῤῥωμενεστέρως ἡμᾶς ἕψεσθαι. 6, 4, 18. Ιερ. 9, 7. ¶ 5) *validis paſſibus, celeriter*. Αγ. 2, 11. E. 4, 3, 11. ἐχώρουν ἐῤῥωμένως.

ἔῤῥωσο, v. ῥωννύναι.

ἐρύθημα, *rubor*. K. 5, 18. lepores κατάδηλοί εἰσι: — ἐὰν ἔχωσιν ἔνιοι ἐρύθημα.

Ἐρυθρὰ, *Erythra*, Boeotiae oppidum, vt videtur. E. 5, 4, 49. Ageſilaus Plataeis ἐπορεύετο τὴν ἐπ' Ἐρυθρᾶς. cf. Steph. Byz.

ἐρυθραίνεσθαι, *rubeſcere pudore*. Π. 1, 4, 4.

ἐρυθριᾶν, *erubeſcere*, i. q. ἐρυθραίνεσθαι. O. 8, 1. δηχθεῖσαν αὐτὴν καὶ ἐρυθριάσασαν.

ἐρυθρὸς, *ruber*. O. 10, 2. ἐντετριμμένην — πολλῇ ἐγχούσῃ, ὅπως ἐρυθροτέρα φαίνοιτο τῆς ἀληθείας. Hinc ἡ ἐρυθρὰ θάλαττα, *ſinus Perſicus*. Π. 8, 6, 10. 8, 8, 1. de quo mari v. Hutchinſ. p. 660. it. Etymol. M. et interpp. ad Curt. 8, 9, 15.

ἐρύκειν (poet. Port.), *arcere, propulſare*. A. 3, 1, 16. ἐρύκειν ἀπ' ἐμαυτοῦ τὰ κακὰ, np. virtute. v. ἀπερύκειν.

ἔρυμα, ¶ 1) *caſtellum, locus munitus, Veſtung*. Suid: ἔρυμα· φύλαγμα ἢ τεῖχος, ἀσφάλισμα. Π. 4, 2,

2, 3. καταλαβεῖν, πρὶν ἐν τοῖς ἐρύμασιν εἶναι. 7, 4, 3. παρέλαβε τὰ ἐρύματα ἀμφοτέρων. Πο. 4, 44. E. 2, 3, 18. p. 99. 3, 2, 11. Ἱερ. 2, 10. O. 6, 10. it. si lectio vera est, pluralis de vna vrbe, Π. 5, 2, 1. ὑπερίσχυρον τὸ ἔρυμα. Mox de eodem: ὑπὸ τὰ ἐρύματα. vbi margg. et edd. vett. ἐρυμνὰ, scil. τείχη, quod §. 5. additum legitur. 7, 2, 1. τῶν Σαρδιανῶν ἐρύματα. quod explicant de triplici Sardium muro. Sed marg. Steph. τοῦ Σ. ἐρύματος, quod Zeun. praefert, confirmatum auctoritate MS. Guelf. et Zonarae, vt intelligatur *arx*. In sqq. est ἀκρόπολις et ἡ ἄκρα. ¶ 2) *castra munita*. Π. 3, 3, 16. ἐκ τοῦ ἐρύματος — ἔρυμα. §. 21. §. 28. ἔφευγον εἰς τὸ ἔρυμα. Marg. St. τὰ ἐρύματα. Sed de castris semper legitur singularis. §. 29. 4, 1, 5. ἐν ἐρύματι. Praecedit στρατόπεδον. §. 8. p. 206. ¶ 3) *munimentum, Vestungswerk*. Π. 3, 3, 14. τάφρον περιβάλλονται — τὰ ἐρύματα περιβάλλονται, quae sunt locutiones idem significantes. A, 1, 7, 13. Aπ. 2, 1, 14. ¶ 4) Metaphorice de omnibus, *quibus aliquid munitur ac defenditur*. A, 2, 4, 11. ἐρύματα ἔχοντες, ἔνθεν μὲν τὸν Τίγρητα ποταμὸν, ἔνθεν δὲ τὴν διώρυχα. Similiter Curtius 4, 5, 4. *Euphratem, Tigrimque et Araxem, — magna munimenta regni sui*. Sic de lorica, Π. 4, 3, 3. p. 229. θώρακας ἐρύματα τῶν σωμάτων. Hesych: ἔρυμα· — κάλυμμα, φύλαγμα. Etymol. M. ἔρυμα χροός· φύλαγμα καὶ ἀσφάλισμα τοῦ σώματος. ¶ 5) Legitur Π. 3, 3, 27. pro ἅρμα. v. ἅρμα nr. 1. et A. 3, 3, 10. pro ῥῦμα. v. ῥῦμα.

Ἐρύμαχος, *Erymachus*, Dardanensis. A. 5, 6, 11.

ἐρυμνὸς, ¶ 1) *accliuis, propter montes inaccessus*. Timaeus lex. Plat: ἐρυμνά· τὰ ἐχυρὰ καὶ τὰ δυσπρόσβατα χωρία. Hesych: ἐρυμνόν· — ὑψηλὸν καὶ ὀχυρὸν, οὐ ταχέως οὐδεὶς ἐπιβαίνει. Cf. Etymol. M. A. 5, 5, 2. χώρα πολὺ ἦν πεδινωτέρα, καὶ χωρία εἶχεν — ἧττον ἐρυμνά. 5, 7, 18. τὰ ἐρυμνὰ ὑπερδέξια. Aπ. 3, 5, 25. μέση διέζωσται (χώρα) ὄρεσιν ἐρυμνοῖς. §. 26. Sic simpliciter, omisso substantiuo, Π. 3, 2, 5. καταμαθὼν ἔνθα σκοπαὶ ἦσαν αἱ τῶν Χαλδαίων, ἐρυμνόν τε ὂν καὶ ἔνυδρον. ¶ 2) *munitus*. v. Poll. 1, 170. Π. 7, 4, 5. καθέξων τὰ ἐρυ-

ἐρυμνά. A. 3, 2, 14. ἐν τοῖς πεδίοις τὰ ἐρυμνὰ καταλαβόντες. it. c. fubltantiuo, A. 1, 2, 8. βασίλεια ἐρυμνά. 6, 4, 14. καταλιπόντες τὰ σκεύη ἐν τῷ ἐρυμνῷ χωρίῳ, in caltris. 6, 5, 1. εἰς τὸ ἐρυμνὸν χωρίον ἡγοῦντο, np. vt caftra locarent. ¶ 3) *locus ad pugnandum tutus.* Π. 1, 6, 19. p. 78. ἐν δυσχωρίαις αὐτοὺς γιγνομένους ἐν ἐρυμνῷ αὐτὸς ὢν ὑποδέξῃ. cf. τεῖχος et ἔρυμα nr. 1.

ἐρυμνότης, *munitio.* Π. 6, 1, 14. ὅσα ἐρυμνότητος προσεδεῖτο.

ἐρυσίβη, *rubigo in fegetibus, putredo quaedam refidentis humoris.* Timaeus lex. Plat: ἐρυσίβη· μιλτώδης δρόσος. v. omnino Fifcher. ind. Aefchin. O. 5, 18. eſt pluralis: ἐρυσίβαι.

ἔρχεσθαι, ¶ 1) *venire, aduenire.* Π. 2, 1, 2. p. 89. εἰ πάντες ἔλθοιεν Πέρσαι in auxilium. A. 1, 3, 10. μετὰ πεμπομένου αὐτοῦ οὐκ ἐθέλω ἐλθεῖν, in tentorium. 3, 1, 5. ἐλθὼν ἐπήρετο. 3, 2, 24. ὁπότε οἱ πολέμιοι ἔλθοιεν. Eleganter c. acc. appofitionis, Π. 1, 5, 4. δεόμενος αὐτοῦ ἄρχοντα ἐλθεῖν τῶν ἀνδρῶν. c. εἰς, Ιππ. 7, 11. πορευόμενον στράτευμα καὶ εἰς ὁδοὺς ἔρχεται, *fortuito incidit.* De formula εἰς χεῖρας ἐλθεῖν v. χείρ nr. 1. et 2. c. ἐπὶ, Π. 7, 4, 2. ἐπὶ τὴν Καρίαν ἦλθε feditionem reprelfurus. Perperam praecipit Thomas Mag. ἦλθε, κοινόν· ἐλήλυθε δὲ, Ἀττικόν. A. 5, 6, 3. p. 291. Παρθένιος fluuius — ἐφ' ὃν ἔλθοιτε ἂν traiecturi. O. 6, 16. Sic de pedibus, Aπ. 2, 3, 19. πόδες οὐδ' ἂν ἐπὶ τὰ ὀργυιὰν διέχοντα ἔλθοιεν ἅμα, *pertingere poſſunt.* Alia v. nr. 3. et 13. c. παρὰ et acc. Ιπ. 10, 4. ὅταν ἔλθῃ παρ' ἵππους. c. πρὸς, Π. 1, 6, 4. ἔρχῃ πρὸς τοὺς θεοὺς δεησόμενος. A. 3, 3, 2. ἔλθοιμι ἂν πρὸς ὑμᾶς, *partes veſtras fequerer.* 7, 7, 21. in auxilium. Σ. 4, 8. Sic de discipulis, Aπ. 1, 2, 27. πρὸς ἄλλους ἐλθόντες, *aliorum fcholis frequentatis.* c. dat. A. 2, 5, 4. εἰ βούλεσθέ μοι — ἐν τῷ ἐμφανεῖ ἐλθεῖν. 7, 7, 18. ἄλλους σοι ἐλθεῖν. E. 3, 2, 2. ἦλθον αὐτῷ παρὰ τοῦ Σεύθου ξύμμαχοι. 7, 5, 18. Sic εἰς λόγους ἔρχεσθαί τινι, *colloquendi cauſa conuenire aliquem,* A. 2, 5, 2. p. 109. etc. v. λόγος nr. 5. e. cf. αὐτὸς nr. 10. c. c. ἐκ, A. 3, 2, 2. δεῖ ἐκ τῶν παρόντων ἄνδρας ἀγαθοὺς ἐλθεῖν. Vertunt: *e praeſentibus malis*

malis emergere. Immo ἐκ τῶν παρ. eſt: *pro re nata, ex praeſenti copia.* Poteſt tamen ἐλθεῖν metaphorice accipi, vt Lat. *euadere,* pro *fieri, eſſe.* Sed Wyttenbach. ad Plutarch. de ſera num. vind. p. 88. malit ἐπελθεῖν. c. παρὰ et gen. v. nr. 8. c. διὰ, Π. 1, 2, 15. γεραίτεροι διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλυθότες (Stobaeus διεληλ.), *aetate per omnem honeſtatem acta.* Antea dicuntur τὰ νόμιμα ποιοῦντες. cf. Fiſcher. ind. Aeſchin. in v. ἐλαύνειν. c. particip. verbi ἔχειν, Π. 2, 1, 2. p. 89. ὅπλα ἔρχονται ἔχοντες, *armati.* 3, 3, 1. τὸ στράτευμα ὅσον ἦλθεν ἔχων, *quocum venerat.* 2, 4, 8. p. 130. ἦλθον οὐδέν τοι πολλὰ ἔχων χρήματα. A. 3, 4, 7. 6, 4, 11. Cf. nr. 6. et ἔχειν nr. 7. Pro illo participio alias eſt σὺν, vt A. 5, 4, 9. οἱ ἐλθόντες Ἕλληνες σὺν αὐτοῖς. 7, 5, 10. etc. quae praepoſitio interdum debet intelligi, v. c. Ιπ. 8, 10. ἀσθενεῖ δυνάμει ἔρχονται. ¶ 2) c. particip. fut. cui ſaepe eandem vim addit, quam verbum μέλλειν, ita vt efficiat futurum lat. in *rus.* v. quos laudant interpp. Heſychii, inprimis Portus in lex. Ion. Cf. Victor. V. L. 9, 4. et Fiſcher. ad Plat. Euthyphr. 2, 7. A. 7, 1, 18. τοῦ βασιλέως, ὃν ἤλθομεν ἀφαιρησόμενοι τὴν ἀρχήν. 7, 7, 10. ἐρχόμεθα βοηθήσοντες. Hic pro μέλλομεν politum eſt. Nam iam aderant. E. 3, 2, 5. ἦλθον ἐπισκεψόμενοι. Αγ. 2, 7. οὐ τοῦτο λέξων ἔρχομαι. Sic Franco-Galli: *je m'en vais dire.* Cf. nr. 1. ex Π. 1, 6, 4. it. c. ὡς, A. 3, 2, 7. E. 7, 4, 7. ἐλθεῖν ἐπὶ τοὺς συμμάχους ὡς — ποιησόμενοι τὴν εἰρήνην. c. particip. aoriſt. pro fut. Π. 3, 2, 13. ἦλθον (np. τινὲς) παρ' αὐτοῦ κατασκεψάμενοι. Sed Steph. et Hutch. repoſuere κατασκεψόμενοι. ¶ 3) c. ἐπὶ, *venire aliquo ſ. ad aliquem alicuius rei conſequendae vel peragendae cauſa.* a) ſine acc. rei, A. 2, 5, 12. ἔρχεσθε ἐφ' ἡμᾶς, np. ad colloquendum. E. 1, 6, 7. ἐλθόντος ἐμοῦ ἐπ' αὐτὸν, ſcil. rogaturus pecuniam. 7, 4, 27. ἐλθόντες ἐπὶ τὸν Κρῶμνον, np. obſidione liberaturi. Similiter c. πρὸς, v. nr. 6. b) c. acc. rei, Π. 1, 2, 6. ἐπὶ τοῦτο (Stobae. ἐπὶ τούτῳ) ἔρχονται, *ad diſcendam iuſtitiam.* 1, 6, 12. p. 64. πρός σε ἦλθον ἐπ' ἀργύριον, *petiturus argentum.* E. 4, 8,

8, 11. ἐπὶ τὰς — ναῦς ἦλθε ſucceſſor. O. 2, 15. ἐπὶ πῦρ ἐλθόντός σου. Cf. n. 6. it. praecedente dat. perſ. Σ. 2, 1. ἔρχεταί τις αὐτοῖς, *ad eos*, ἐπὶ κῶμον. cf. ἐπὶ c. acc. nr. 13. ¶ 4) *iter facere*. c. acc. A. 2, 2, 5. ἄπιμεν ἣν περ ἤλθομεν. Intell. κατὰ τὴν ὁδὸν, καθ' ἥνπ. 3, 1, 5. ἔλθοι τὴν ὁδὸν, ἣν ἐπινοεῖ. 7, 8, 12. cf. ὁδός. ¶ 5) *aduentare, im Anmarſch ſeyn*. De hoſtibus, Π. 2, 1, 2. p. 86. οἱ πολέμιοι οὐκ ἔρχονται. 2, 4, 18. 6, 2, 7. p. 365. et 366. Similiter A. 7, 8, 5. εἰ ἔλθοι τῆς νυκτὸς σὺν τριακοσίοις ἀνδράσι. ¶ 6) *ire, proficiſci*. Vbi praeſens habet fere vim futuri. Π. 1, 6, 9. σὺ πιστεύων ἔρχῃ τοῖς — χρήμασιν. §. 10. πεζὴν δύναμιν ἔχων ἐνθένδε ἔρχῃ. v. nr. 1. extr. Inprimis in participio. A. 1, 3, 14. ἐλθόντας Κῦρον αἰτεῖν πλοῖα. Vbi fere, vt ſaepius, abeſſe participium poterat. Sic 3, 1, 5. συμβουλεύει ἐλθόντι εἰς Δελφοὺς ἀνακοινῶσαι. 7, 2, 16. ἐλθὼν εἰπέ. Aπ. 4, 4, 5. μὴ εἶναι, ὅποι ἂν ἐλθὼν τύχοι τούτου, h. e. μὴ εἶναι ὅπου ἂν τύχοι τούτου. c. εἰς, de ſpeculatore, Π. 6, 1, 21. εἰς τοὺς πολεμίους ἐλθεῖν. 6, 2, 2. ἐλθόντες εἰς τοὺς πολεμίους, ὡς παρὰ τοῦ Ἰνδοῦ περὶ συμμαχίας, h. e. tractaturi de ſocietate. Quo eodem modo c. περὶ eſt A. 7, 7, 11. ἐλθεῖν — παρὰ Σεύθην περὶ τοῦ μισθοῦ. Sic c. παρὰ et acc. Iπ. 10, 4. ὅταν αὖθις ἔλθῃ παρ' ἵππους, *retro it*. Vera lectio eſt θέλῃ, omiſſo ἐλθεῖν. v. αὖθις nr. 5. et θέλειν n. 1. c. ἐπὶ, Π. 6, 1, 18. ἐλθεῖν ἐπὶ τοῦτο, np. ad ſpeculandum. it. c. πρὸς, Π. 2, 4, 12. πρὸς τὰ φρούρια ἐλθεῖν, np. ad ea reficienda. E. 4, 1, 1. ¶ 7) *in expeditionem proficiſci, adoriri*. c. ἐπὶ, Π. 5, 5, 9. p. 331. πολλοὶ τῶν ἐπὶ σὲ ἐλθόντων. A. 3, 1, 16. ἄλλους ἐφ' ἡμᾶς ἐλθεῖν. 3, 2, 8. Ξέρξης — ἦλθεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. 4, 8, 4. 5, 7, 9. ἔρχεται ἐπ' αὐτοὺς, ὡς πορθήσων. 7, 3, 18. E. 7, 1, 24. 7, 4, 14. 29. Sed etiam c. εἰς, E. 7, 1, 12. ἐλθεῖν ἐς Λακεδαίμονα. c. πρὸς, A. 1, 3, 20. πρὸς τοῦτον ἔφη βούλεσθαι ἐλθεῖν. 5, 7, 12. ἐλθεῖν πρὸς Cod. Eton. ἐπὶ) αὐτούς. cf. ἰέναι nr. 11. d. ¶ 8) *mitti, miſſum venire*. a) E. 2, 3, 9. φρουροὺς σφίσι ξυμπρᾶξαι ἐλθεῖν. A. 4, 8, 18. ἦλθον αὐτοῖς ἱκανοὶ βόες. b) Inprimis de legatis et ſimilibus. v. ἄγγελος et ἀγγελία. quanquam nuncii raro

raro dicuntur ἐλθεῖν, ſaepius ἥκειν. Cf. πρεσβεύειν. A. 1, 3, 18. ἄνδρας ἐλθόντας πρὸς Κῦρον ἐρωτᾷν. 2, 1, 6. ἔρχονται παρὰ βασιλέως κήρυκες. 2, 3, 1. κήρυκας ἔπεμψε — οἱ δ' ἐπεὶ ἦλθον. c. ἀπὸ, E. 3, 2, 5. ἔρχονται ἀπὸ τῶν οἴκοι τελῶν Ἀρακός τε καὶ Ναυάτης. 3, 4, 26. ἔρχεται ἀπὸ τῶν οἴκοι τελῶν ὁ ἐπιστέλλων etc. Sic fere Ay. 1, 36. ἦλθεν αὐτῷ ἀπὸ τῶν οἰκ. τελ. βοηθεῖν. Vbi Wellſius perperam ſecutus Leunclauium inſeruit ὁ ἐπιστέλλων. Boſius ad Cornel. Nep. 17, 4, 1. e Plutarcho intelligi iubet: ἡ σκυτάλη ἡ κελεύουσα. Recte. Cf. Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 2, 12. Nam in his ſaepe omittitur ἄγγελος et ſimilia, v. c. Π. 6, 2, 1. ἦλθον (ſcil. τινὲς) παρὰ τοῦ Ἰνδοῦ. Cf. nr. 6. ex A. 1, 3, 14. c) de rebus inanimatis, vt de mercibus, Π. 6, 2, 8. θάλαττα, καθ' ἣν πλείω ἔρχεται ἀγαθὰ, *aduehuntur.* De epiſtolis, v. ἐπιστολή. De donis, A. 4, 8, 17. ξένια παρ' ἐκείνων ἦλθον πλείονα. E. 1, 6, 12. 4, 2, 1. 7, 2, 23. ταῦτα δειπνήσαντες, καὶ οἴκοθεν ἄλλα ἐλθόντα. Ιερ. 1, 13. ἔρχεται αὐτοῖς τὰ τοιαῦτα (θεάματα) οἴκοι μένουσι, *afferuntur.* O. 3, 15. ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν τὰ κτήματα, *importantur.* Cf. nr. 16. it. nr. 17. ex O. 5, 18. ¶ 9) De femina, quae ad maritum ducitur: *nubere.* Λ. 1, 5. ἐπεὶ γυνὴ πρὸς ἄνδρα ἔλθοι. O. 7, 5. cf. §. 6. ¶ 10) De tempore. v. χρόνος. Sic de aetate, A. 3, 1, 10. ποίαν ἡλικίαν ἐμαυτῷ ἐλθεῖν ἀναμένω. ¶ 11) *redire.* Π. 6, 1, 21. ἔλθοις ἂν τοίνυν ἡμῖν. 7, 5, 15. 6, 2, 5. ἦλθον ἐκ τῶν πολεμίων. A. 5, 1, 3. 6. 5, 7, 9. Ay. 1, 10. E. 5, 4, 28. Ιερ. 2, 9. Sic c. οἴκαδε, Σ. 4, 8. c. αὖθις, A. 7, 7, 18. νῦν τε μένοντας ἂν — αὖθίς τ' ἂν ταχὺ ἐλθόντας. Cf. nr. 6. ex Ιπ. 10, 4. c. πάλιν, Π. 7, 5, 18. ὡς δ' ἤλθομεν πάλιν, ἔνθεν ὡρμήθημεν. A. 3, 1, 6. Sic A. 6, 6, 22. ἔδοξεν εἰς τοὔμπαλιν ὑποστρέψαντας ἐλθεῖν. ¶ 12) *peruenire ad, conſequi.* Π. 6, 2, 11. p. 370. χρὴ, εἰς ὃ δεῖ ἐλθεῖν, προσιθισμένους ἡμᾶς ἀφικνεῖσθαι. 8, 2, 1. ¶ 13) *aggredi, ſuscipere.* fere vt nr. 3. c. εἰς, A. 1, 7, 4. εἰς οἷον ἔρχεσθε ἀγῶνα. 2, 6, 9. c. ἐπὶ, Πο. 4, 7. πλείονες ἐπὶ τὸ ἔργον τοῦτο ἔρχονται. Aπ. 1, 1, 12. O. 6, 13. K. 2, 2. 3. cf. ἐπίπαν. ¶ 14) *redigi.* vid. Markland

land ad Eurip. Suppl. 170. c. εἰς, O. 3, 8. v. ἀπορία nr. 3. K. 10, 18. ἑκόντα οὐ χρὴ ὑποπίπτειν· ἐὰν δὲ ἄκων ἔλθῃ εἰς τοῦτο. ¶ 15) *progredi*, vt apud Latinos, de consuetudine vitae. E. 6, 2, 4. εἰς τοῦτο τρυφῆς ἐλθεῖν, *eo progressos esse.* ¶ 16) *accidere, immitti.* c. ὑπὸ, E. 6, 5, 38. p. 429. εἴ ποτε ἔλθοι ἐν τῇ Ἑλλάδι κίνδυνος ὑπὸ βαρβάρων. ¶ 17) Particip. ἐλθὼν saepe eleganter additur, vbi fere poterat omitti. Cf. n. 6. Π. 2, 2, 2. p. 103. ἃ παρὰ σοῦ ἐμάθομεν — καὶ ἐγὼ ἐλθὼν ἐδίδασκον, h. e *ipse praesens.* 4, 1, 6. vbi etiam reddi potest *statim.* 5, 5, 9. p. 331. 7, 2, 5. ἔξεστι δέ σοι ἰόντι ταῦτα munera ἐλθόντι ἔτι — βουλεύσασθαι. Hutch. vertit: *huc redire.* Muretus delendum censebat ἐλθόντι. Sed neutra ratio videtur vera esse. 8, 4, 16. πρὸς ἐμὲ ἐλθὼν, *simulatque ad me venerit.* Sic 8, 5, 4. A. 2, 1, 8. τί δεῖ αὐτὸν αἰτεῖν, ἀλλ' οὐ λαβεῖν ἐλθόντα, *statim.* 2, 3, 11. 7, 4, 8. Ξενοφῶν ἐλθὼν ἔλεγε τῷ Σεύθῃ. vbi ἐλθὼν in aliis deest. E. 3, 4, 3. Aπ. 3, 6, 11. O. 8, 22. ὅποι χρὴ ἐλθόντα λαβεῖν ἕκαστα. 5, 18. πρόβατα — νόσος ἐλθοῦσα ἀπώλεσεν. vbi etiam verti potest *ingruens.* Cf. nr. 8. c. ¶ 18) Idem participium, vt ἰὼν, celeritatem interdum notare dicit Doruill. ad Charit. p. 297. qui huc refert E. 5, 4, 31. et Aπ. 3, 1, 3. Sed in priori loco verti potest: *cum adiisset patrem;* in altero pertinere videtur ad nr. 17. vbi sunt plura redundantiae exempla. ¶ 19) Var. lect. A. 2, 5, 10. pro προσελθεῖν in Cod. Guelf. et edd. vett. et margg. est ἐλθεῖν. 7, 7, 9. ἐλθόντων δὲ ἔλεξε Χαρμῖνος. All. ἐλθὼν, quod videtur simplicius esse. Nam Charminus aduenerat. K. 7, 9. τὰ δρομαῖα, ἕως ἂν ἔλθωσι, τῷ ἴχνει μεταθεῖν ἐᾷν. Leuncl. transponendo et mutando legit δρ. τῶν ἰχνῶν, ἕως ἂν εὕρωσι, μεταθεῖν. Zeunius et ipse amplectitur εὕρωσι, sed τῷ ἴχνει mutat in τὰ ἴχνη. Permutatur item c. διέρχεσθαι. v. ibi nr. 4. c. ἐπέρχεσθαι. v. ibi nr. 1. c. ἐπιέναι. v. ἐπιέναι nr. 4. c. θέλειν. v. supra nr. 6. et θέλειν nr. 5. c. ἰέναι. v. χεὶρ nr. 1. q. c. ἐλαύνειν. v. ibi nr. 3.

ἔρως, ¶ 1) *amor,* partim Venereus, partim castus et animorum. Disputatur

tur de eo Π. 5, 1, 5. ſqq. Ιερ. 1, 28. ſqq. Σ. 8. tot. Deſcribitur Απ. 3, 9, 7. τὴν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν ἔρωτα καλοῦσιν. Iungitur variis verbis, Π. 5, 1, 5. ἔρωτα κωλύειν. §. 6. κλαίοντας ὑπὸ λύπης δι' ἔρωτα. §. 8. αἴθεσθαι τῷ ἔρωτι. §. 9. ἡλίσκετο ἔρωτι. 6, 1, 20. ἔρωτος ἡσσῆσθαι. Ιερ. 1, 29. τὰ μετ' ἔρωτος ἀφροδίσια. Απ. 1, 2, 22. τοὺς εἰς ἔρωτας ἐκκυλισθέντας. Σ. 1, 10. διὰ τὸν ἔρωτα. 4, 23. ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἐκπλαγέντα. §. 25. ἔρωτος ὑπέκκαυμα eſt maxime oſculum. c. gen. Π. 6, 1, 18. ληφθεὶς ἔρωτι τῆς γυναικός. Ιερ. 1, 31. τυράννῳ οὐ φῂς παιδικῶν ἔρωτας ἐμφύεσθαι. Σ. 8, 3. τῷ ταύτης ἔρωτι κατατήκεται. §. 6. ἔρωτα — οὐ ψυχῆς, ἀλλ' εὐμορφίας. §. 10. 12. 37. Eleganter Π. 6, 1, 21. per proſopopoeiam nominatur ἄδικος σοφιστής. ¶ 2) *Amor deus.* Deſcribitur Σ. 8, 1. Cf. Gramm. hiſt. deor. p. 60—62. Cur Ἔρωτες fingantur τοξόται, diſputatur Απ. 1, 3, 13. Σ. 1, 10. οἱ ὑπὸ σώφρονος ἔρωτος ἔνθεοι. 8, 24. ὁ ἀεὶ σύνοικος ἐμοὶ ἔρως κεντρίζει εἰς τὸν ἀντίπαλον ἔρωτα. ¶ 3) *cupiditas.* Απ. 3, 9, 7. v. nr. 1. Apud Pollucem 5, 165. ſynonyma ſunt βούλησις, ἐπιθυμία, ὄρεξις, ἔρως. c. gen. Π. 5, 1, 11. ἔρως τοῦ ἄρχεσθαι ὑπ' ἐκείνου (ἡγεμόνος) ἐγγίνεται αὐταῖς (μελίσσαις). Α. 2, 5, 3. p. 112. ὁ ἐμὸς ἔρως τοῦ τοῖς Ἕλλησιν πιστὸν γενέσθαι. Ιερ. 7, 3. τιμῆς καὶ ἐπαίνου ἔρως. Απ. 1, 4, 7. ἔρωτα τῆς τεκνοποιΐας. 2, 6, 3. τοῦ χρηματίζεσθαι. Επ. 1, 8. τυραννίδος. ¶ 4) *deſiderium rei abſentis.* Heſych: ἔρως· πόθος. Ε. 5, 3, 19. ἔρως αὐτὸν ἔσχε τῶν σκιερῶν σκηνημάτων.

ἐρωτᾷν, ¶ 1) *interrogare.* Λ. 3, 6. τὸ ἐρωτηθὲν ἀκοῦσαι, *id de quo interrogaueris.* Ε. 5, 4, 29. οὐ μέντοι ἠρώτα, ἀλλ' εἴα αὐτόν. Απ. 1, 4, 8. ἐρώτα γοῦν, καὶ ἀποκρινοῦμαι. Sed haec verba ſuſpecta ſunt. c. acc. rei, Π. 3, 1, 5. ἐρώτα — ὅ τι βούλει, ὡς τἀληθῆ ἐροῦντος. qui eſt genitiuus abſolutus. v. ὡς nr. 20. Ο. 11, 9. τούτων ὧν ἐρωτᾷς. Vbi accuſatiuus, vt ſaepius, ex articulo poſtpoſitiuo debet intelligi. c. interrogatiuis, vt c. εἰ, Π. 4, 5, 10. οὐχ ὡς ἐπιθυμοῦντες τῆς ἐξόδου ἠρωτήσατε, εἰ ἐξίοιτε. c. τίς, Ε. 4, 3, 13. ἠρώτων Ageſilaum, τί χρὴ ποιεῖν. 6, 4, 3. 2, 2, 12. ἐρωτώμενοι ἐπὶ τίνι λόγῳ ἥκοιεν. it. praecedente acc.

acc. perſ. Π. 8, 5, 10. ὁπότε τις ἐρωτῴη αὐτὴν, τίνι γαμοῖτο. c. acc. rei et perſ. Attice, Π. 4, 5, 12. ὅ τι ἄν σε τούτων ἐρωτᾷ. Απ. 3, 7, 2. Sic palliu. c. acc. rei, Π. 1, 4, 3. ὅσα ὑπ' ἄλλων ἐρωτῷτο, ταχὺ ἀπεκρίνατο. 5, 2, 9. Ε. 2, 2, 11. c. πρὸς, de. Π. 4, 5, 12. ἐὰν τίς σε πρὸς ταῦτα ἐρωτᾷ. Paulo aliter Απ. 4, 2, 15. ἐγὼ ὑπελάμβανον πρὸς τοὺς φίλους μόνον ταῦτ' ἐρωτᾷν, ratione amicorum, ſi haec ergo amicos facerem. c. ὑπὲρ, Απ. 4, 2, 23. τὸ ἐρωτώμενον — ὑπὲρ ὧν μάλιστα χρὴ εἰδέναι. c. πάλιν, altera vice. Α. 1, 6, 7. πάλιν ὁ Κῦρος ἠρώτα. §. 8. Ε. 3, 3, 5. ἐρομένων τῶν Ἐφόρων. §. 6. ἐρωτώντων τῶν Ἐφόρων. §. 7. πάλιν οὖν ἐρωτώντων. etiam ſine πάλιν, eodem ſenſu, Α. 4, 4, 11. ἐρωτώμενος ποδαπὸς εἴη — οἱ δ' ἠρώτων αὐτόν. cf. ἀνερωτᾷν, quocum in var. lect. permutatur. ¶ 2) conſulere oraculum. Π. 7, 2, 7. ἐρωτᾷν τὸν θεὸν — ἀποκρίνεται ἐρωτῶντι. Α. 3, 1, 6. Απ. 1, 3, 1.

ἐρώτημα, interrogatio. Ο. 11, 5. οὐδὲν ὑγιαίνοντα τῷ ἐρωτήματι. De actu interrogandi, ita vt pro ἐρωτᾷν poſitum ſit, Ο. 15, 13. τὸ προοίμιον — οὐχ οἷον ἀκούσαντα ἀποτρέπεσθαι τοῦ ἐρωτήματος.

ἐρώτησις, interrogatio. Π. 8, 4, 7. ψεύδους οὐδεμία ἐρώτησις δεῖται. Ιερ. 1, 35. Ο. 19, 15. ἆρα ἡ ἐρώτησις διδασκαλία ἐστίν; num interrogando doceri poteſt?

ἐρωτικός, amori deditus, ad amorem propenſus. Απ. 2, 6, 28. εἰς τὴν τῶν καλῶν — θήραν, διὰ τὸ ἐρωτικὸς εἶναι. Σ. 4, 15. ἐμπνεῖν τι τοὺς καλοὺς τοῖς ἐρωτικοῖς. §. 62. ἐρωτικώτερος γεγένηται. In Well. edit. male legitur ἐρατικώτερος.

ἐρωτικῶς ἔχειν, appetere, ſtudioſum eſſe. c. gen. articuli et inf. Π. 3, 3, 8. ἐρωτικῶς ἔχειν τοῦ ἤδη ποιεῖν τι. Ιερ. 1, 21. ἐρωτικώτατα ἔχειν τοῦ ἔργου τούτου, np. edendi. Ο. 12, 15.

ἐς pro εἰς ſaepe legitur in Hellenicis. v. εἰς.

ἐσθής, veſtis. Diſtinguitur a ſtragulis, Π. 4, 5, 14. p. 249. στρωμνὴν καὶ ἐσθῆτα. 6, 2, 11. p. 370. στρώματα — ἐσθὴς μέντοι. Sed eſt nomen generis, (v. Thom. Mag.) ita vt etiam pallium complectatur. v. Etymol. M. Α. 7, 3. ἱματίων ἕνεκα — οὐ γὰρ ἐσθῆτος πολυτελείᾳ κοσμοῦνται. Attice ſingularis pro plurali: Α. 3,

3, 1, 13. ὅσα κτήνη, χρυσὸν, ἐσθῆτα. 4, 3, 18. τῶν σκευοφόρων τὰ ὑπολειπόμενα, καὶ μετὰ τούτων ἐσθῆτά τε καλὴν καὶ ἐκπώματα. Αϑ. 1, 10. ἐσθῆτα — οὐδὲν βελτίων (ſcil. ἐστὶ) ὁ δῆμος, ἢ οἱ δοῦλοι. Πο. 4, 8. ἐσθῆτα πολυτελῆ. Ο. 7, 21. Varie conſtruitur: Π. 5, 1, 2. ὁμοίαν ταῖς δούλαις εἶχε τὴν ἐσθῆτα. Απ. 2, 1, 22. κεκοσμημένη ἐσθῆτι λευκῇ — ἔχειν ἐσθῆτα. 3, 11, 4. παροῦσαν ἐν ἐσθῆτι — οὐ τῇ τυχούσῃ. Ο. 9, 6. ἐσθῆτα ἀνδρὸς τὴν εἰς ἑορτὰς καὶ πόλεμον. Pluralis eſt Π. 1, 3, 2. ἐσθῆτες φαυλότεραι. cf. παρέχειν. In var. lect. permutatur ἔστιν ὧν c. ἐσθής τινων. v. εἶναι nr. 36.

ἐσθίειν, ¶ 1) *edere.* Distinguitur a φαγεῖν, Αγ. 9, 3. τῷ μὲν Πέρσῃ — μύριοι τεχνῶνται τί ἂν ἡδέως φάγοι — Ἀγησίλαος δὲ πᾶν συντυχὸν ἡδέως ἤσθιεν. cf. ἀηδῶς et ἡδέως. Iunctum cum καθεύδειν facit deſcriptionem hominis ſecuri, Π. 3, 1, 14. δύναται μᾶλλον τῶν εὐδαιμόνων ἐσθίειν τε (In marg. additur καὶ πίνειν) καὶ καθεύδειν. v. πίνειν nr. 3. Et otioſi, Απ. 2, 7, 7. c. gen. Attice. v. Fiſcher. ad Weller. grammat. p. 313. E. 3, 3, 6. ὠμῶν ἐσθίειν αὐτῶν. v. ὠμός. c. ἱκανὸς, Ο. 11, 12. ἐπεὶ ἐσθίειν τὶς τὰ ἱκανὰ ἔχοι. ¶ 2) *cibo indigere.* Π. 1, 6, 14. πλεῖστα γὰρ τὰ ἐσθίοντα ἐν στρατιᾷ, i. e. animalia. ¶ 3) Eleganter pro ζῆν. Απ. 2, 7, 12. μόνον τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀργὸν ἐσθίειν. ¶ 4) Απ. 3, 14, 6. pro ἐσθίειν in marg. Steph. eſt ἐπεσθίειν,

ἐσθλὸς, *bonus, probus.* Π. 1, 5, 7. p. 52. πλέον ἔχωσιν οἱ ἐσθλοὶ γενόμενοι τῶν πονηρῶν. Stobaeus et Marg. Steph. habent ἀγαθοί. Per gloſſam. Nam Xenophon ſaepe vtitur poeticis. Απ. 1, 2, 20. et Σ. 2, 5. e Theognide.

ἑσμὸς, *examen apum.* E. 3, 2, 20. περιεπλήσθη ἡ οἰκία ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ὥσπερ ὑπὸ ἑσμοῦ μελιττῶν ὁ ἡγεμών.

ἑσπέρα, ¶ 1) *veſpera.* Π. 3, 2, 12. ἐπεὶ δὲ ἑσπέρα προσῄει, *appetente veſpera.* A. 4, 7, 19. ἐπεὶ ἑσπέρα ἐγένετο. Genit. E. 1, 6, 1. σελήνη ἐξέλιπεν ἑσπέρας, *veſpere.* 4, 1, 3. Paulo aliter Π. 4, 6, 7. τῶν μουσουργῶν ἀκούσας ἑσπέρας, *aliquando veſpere.* Plenius: Π. 1, 4, 17. ἤδη δὲ ἑσπέρας γενομένης. E. 6, 5, 17. ἑσπέρας ἐπιγιγνομένης. Sic A. 6, 3, 14. εὐθὺς ἀφ' ἑσπέρας, *ſtatim cum veſpera.* it. E.

2

2, 4, 15. et 6, 4, 25. Sed Π. 1, 4, 23. eſt μέχρις ἑσπέρας. 7, 5, 17. p. 444. πρόσθεν ἑσπέρας. K. 4, 11. ἐντὸς ἑσπέρας. Accuſ. c. εἰς, A. 3, 1, 3. ὀλίγοι εἰς τὴν ἑσπέραν σίτου ἐγεύσαντο, *veſpertino tempore.* E. 1, 6, 14. ἐς τὴν ἑσπέραν, ἐπεὶ σκότος εἴη. c. πρὸς, E. 1, 1, 21. πρωῒ καὶ πρὸς ἑσπέραν, *ſub veſperam, veſpere.* 4, 5, 4. Sic E. 4, 3, 15. ἐπεὶ δὲ πρὸς ἑσπέραν ἦν, *cum aduesperaſceret.* ¶ 2) *Occidens regio.* c. πρὸς, *verſus.* Π. 1, 1, 5. ἦν τε πρὸς ἕω, ἦν τε πρὸς ἑσπέραν. 2, 3. 10. ὅταν πρὸς ἑσπέραν ἴωμεν. 8, 6, 10. 8, 8, 1. A. 3, 5, 9. 4, 4, 2. 5, 7, 4. 6, 4, 2. E. 4, 4, 18. 6, 5, 15. 7, 5, 21. ¶ 3) E. 4, 7, 4. τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ — μετὰ τὸ δεῖπνον ἔσεισεν ὁ θεός. Margg. τῇ πρώτῃ ἑσπέρᾳ.

ἑσπερινὸς, *veſpertinus.* Λ. 12, 6. πρὸ τῶν ἑσπερινῶν γυμνασίων.

Ἑσπερῖται, *Armenii occidentales.* Nam Teribazus, rex Armeniae, vocatur ἄρχων Ἑσπεριτῶν, A. 7, 8, 14. et 4, 4, 2. regio eius dicitur Ἀρμενία ἡ πρὸς ἑσπέραν.

ἔστε, ¶ 1) *vsque.* A. 4, 5, 5. ἔστε ἐπὶ τὸ δάπεδον. cf. μέχρι. ¶ 2) *vsque dum, donec.* c. indicat. Π. 7, 5, 3. ξυνεῖρον ἀπιόντες, ἔστε ἐπὶ ταῖς σκηναῖς ἐγένοντο. A. 2, 5, 6. Aγ. 2, 13. c. coniunct. Π. 5, 3, 7. μένειν ἔστε σὺ ἀπέλθῃς. c. opt. A. 1, 9, 7. ὡς εὔχοιτο τοσοῦτον χρόνον ζῆν, ἔστε νικῴη. 5, 5, 2. ἐπιμεῖναι, ἔστε βουλεύσαιντο. All. ἔστ' ἐβουλεύσαντο. c. ἂν et coni. v. Valcken. ad Eurip. Hippol. 659. Π. 1, 6, 10. ἀναμένειν — ἔστ' ἂν ἡ χρεία σε ἀναγκάσῃ. 5, 4, 15. 6, 1, 3. A. 2, 3, 5. 4, 5, 20. 5, 6, 13. Λ. 11, 8. 9. 13, 6. E. 3, 1, 12. O, 7, 33. 13, 7. c. ἂν et opt. Π. 8, 1, 15. ἀνέμενεν ἔστ' ἂν φάγοιέν τι. c. ἂν et indic. A. 3, 1, 18. τί οὐκ ἐποίησεν — ἔστ' ἂν ἔτυχεν; Sed Steph. et Hutch. repoſuerunt ἔστε. Permutatur in libris antiquis cum ἕως. Cf. ἕως nr. 1. Π. 3, 3, 24. p. 193. ἕως ἂν ἐγγένηται. Cod. Guelf. εἰστ' ἂν, h. e. ἔστ' ἂν. 4, 1, 11. ἔστε γ' ἂν ποιήσω. All. ἕως ἄν γε, quod gloſſema putatur. Etymol. M. ἔστε· ἕως ἄν. it. cum ὅταν, Aπ. 3, 5, 6. ὅταν μὲν μηδὲν φοβῶνται — ὅταν δὲ χειμῶνα δείσωσιν. In hoc altero membro all. legunt ἔστ' ἂν, et recte quidem. ¶ 3) *quoad, quamdiu.* c. indic. Π. 5, 4, 4.

ἔστε μὲν — ἤλαυνον. Marg. ὡς, quod ortum videtur ex adscripto scholio ἕως. v. Zeun. et ὡς nr. 30. τ. Απ. 1, 2, 18. c. opt. Α. 8, 3, 4. ἔστε ἐν τῇ πολεμίᾳ εἶεν. All. ὥστε. c. ἂν et coni. Λ. 5, 3. οὔτε ἐρῆμος ἡ τράπεζα — γίγνεται, ἔστ' ἂν διασκηνῶσιν. Ed. Iunt. habet indicatiuum διασκηνοῦσιν. O. 1, 23. Ιπ. 11, 9. c. ἂν et indic. Α. 3, 1, 13. ἔστ' ἂν αἱ σπονδαὶ ἦσαν.

ἑστήκειν, *stare*. Hesych: ἑστήξεται· σταθήσεται. Π. 6, 2, 7. p. 366. ἅρματα — οὐχ οὕτως ἑστήξεται ὥσπερ πρόσθεν, ἀποστραφέντα ὡς εἰς φυγήν. Hutch. et alii vertunt: *non ita constituendi sunt*. K. 10, 9.

'Εστία, ¶ 1) *Vesta*, dea tutelaris aedium regiarum in Persia. Ita etiam Zeunius. Videtur tamen inprimis *ignis sacer* intelligi. v. Gramm. hist. deor. p. 49—51. Π. 1, 6, 1. προσευξάμενος 'Εστίᾳ πατρῴᾳ (in ed. Steph. deest πατρῴᾳ), καὶ Διὶ πατρῴῳ. 7, 5. 20. πρῶτον μὲν 'Εστίᾳ ἔθυσεν, ἔπειτα Διὶ βασιλεῖ. ¶ 2) *ara et imago Vestae Athenis* in curia posita. Vnde Vesta Βουλαία dicta est. Harpocrat. 'Εστίαν — τὴν ἐν τῇ βουλῇ ἱδρυμένην. v. Valesl. ad h. l. p. 141. et Wesseling. ad Diodor. Sic. 14, 4. vbi plene dicitur βουλαία 'Εστία. E. 2, 3, 21. ὁ Θηραμένης condemnatus ἀνεπήδησεν ἐπὶ τὴν 'Εστίαν, καὶ εἶπεν· ἐγὼ — ἱκετεύω, h. e. *in aram Vestae*. Mox enim et §. 23. vocatur ὁ βωμός. Hesych: ἑστία· βωμός. cf. supra βωμός. ¶ 3) *Vesta*, quae colebatur *in Elide*. E. 7, 4, 31. μεταξὺ τοῦ βουλευτηρίου καὶ τοῦ τῆς 'Εστίας ἱεροῦ. ¶ 4) *focus domesticus, domus*. Hesych: ἑστία· — οἰκία. Eustath. ad Odyss. ξ, p. 1756, 23. ἑστία κυρίως μὲν ἐσχάρα οἴκου, καθ' ἣν ἔθυον δηλαδή, ἐκεῖθεν δὲ καὶ ὅλος οἶκος ἐλέγετο. Cf. ad ρ, p. 1814, 5. Π. 7, 5, 19. εἰ μόνος ἄμοιρος εἴης ἑστίας, οὗ οὔτε ὁσιώτερον χωρίον — οὔτε ἥδιον. Antea erat οἰκίας. Λ. 9, 5. γυναικὸς μηνὴν ἑστίαν οὐ περιοπτέον. Leuncl. *caueat, ne domo prodeat vxor*. Fr. Portus: *vt nunquam vxorem solam domi relinquat nec peregre abeat*. Camerarius fatetur, locum esse obscurum. Zeunius eum varie tentat, neo nos aliquid certi habemus. Fortassis ita locus verti possit: *foci vxoris nullam debet rationem*

tionem habere, etiamsi igne vacuus sit, h. e. in loco vxoris ignem non debet accendere, igne ei interdictum est.

ἑστιᾶν, ¶ 1) *conuiuio excipere.* c. acc. Π. 1, 3, 9. ὅτε εἱστίας σὺ τοὺς φίλους. Σ. 1, 4. 2, 2. ¶ 2) *oblectare, reficere.* Σ. 2, 3. ἵνα καὶ εὐωδίᾳ ἑστιώμεθα. Sic Athenaeus 7. p. 275. A. λόγοις ἑστιᾶ. Plato in Timaeo T. III. p. 27. B. τὴν τῶν λόγων ἑστίασιν. Sic Cic. Topic. 5. dixit *discendi epulas.* Xenophontis locum Athenaeus 15, p. 686. D. ita laudat, vt legat εὐωδίαν. Sed Casaub. p. 971. vtrumque ait recte dici. ¶ 3) ἑστιᾶν νικητήρια, v. νικ.

ἑστιᾶσθαι, *epulari.* Π. 8, 3, 14. ὅπως ἂν θύσαντες ἑστιῷντο victores post certamina, 8, 5, 11.

ἐσχάρα, *focus,* vel potius *foculus gestatilis et ansatus, pruna plenus,* qui viris principibus praeferebatur ad incendendos odores, *batillum* f. *vatillum.* Hesych: ἐσχάρα· βωμὸς ἰσόπεδος οὐκ ἐκ λίθου ὑψούμενος, ἢ ἑστία σιδηρᾶ — ἢ πυροφόρον σκεῦος. Eustath. ad Odyss. η, p. 1575. 41. οὐ μόνον κατὰ γῆς ἐσχάραι πυρὸς ἦσαν, ἀλλὰ καὶ περιφορηταί, πρ. in pompis. Cf. Etymol. M. qui etiam κοίλην vocat. it. Curt. 3, 3, 9. ibique Raderus, et interpp. ad Horat. 1, sat. 5, 36. Π. 8, 3, 6. in pompa πῦρ — ἐπ' ἐσχάρας μεγάλης ἄνδρες εἵποντο φέροντες.

ἐσχατιά, *vltimi regionis alicuius fines.* Hesych: ἐσχατιά· ἄκρα, τὸ ἔσχατον μέρος χωρίου. v. Hemsterhus. ad Lucian. Tim. T. I. p. 143. Cf. Suid. E. 2, 4, 3. διαπέμπουσιν ἐς τὰς ἐσχατιὰς agri Attici.

ἔσχατος, ¶ 1) *extremus, vltimus.* in agmine et acie, Π. 5, 3, 16. p. 300. ἔσχατοι Καδούσιοι ἀγόντων. §. 22. A. 4, 8, 10. E. 2, 4, 10. c. gen. Αγ. 2, 9. et E. 4, 3, 9. Ὀρχομένιοι αὐτῷ ἔσχατοι ἦσαν τοῦ εὐωνύμου. 4, 4, 11. De vrbe, A. 1, 2, 10. εἰς Κεραμῶν ἀγορὰν, πόλιν — ἐσχάτην ἐν τῇ Μυσίᾳ χώρᾳ. et c. gen. A. 1, 2, 19. Ἰκόνιον τῆς Φρυγίας πόλιν ἐσχάτην. 1, 4, 1. Hinc Πο. 1, 6. ἀπ' ἐσχάτων τῆς Ἑλλάδος ἐπ' ἔσχατα ἀφικέσθαι, *ab extremis Graeciae finibus ad extremos.* v. Wetsten. ad Matth. 24, 31. E. 3, 3, 5. τὸ ἔσχατον τῆς ἀγορᾶς, *extrema pars.* ¶ 2) *summus, grauissimus.* Dicitur fere de rebus malis atque molestis. Cf. Suid. in

in v. ἔσχατα et ἐσχάτη. De flagitiis, Π. 8, 8, 2. τοῖς τὰ ἔσχατα πεποιηκόσιν. De minis et conuiciis, Aπ. 2, 2, 9. v. λέγειν nr. 23. De ſuppliciis, Π. 3, 1, 5. τὰ ἔσχατα παθεῖν, *vltima pati* (Curt. 3. 1, 6. qui ſimilibus formulis ſaepe vtitur). §. 13. φοβεῖται μὴ πάντα τὰ ἔσχατα πάθῃ, *ſummo ſupplicio afficiatur.* A. 2, 5, 4. cf. δίκη nr. 3. c. ὑπὸ, E. 6, 4, 5. ὑπὸ τῆς πόλεως τὰ ἔσχατα παθεῖν. Sic A. 3, 1, 12. in nonnullis eſt ἔσχατα pro αἴσχιστα. Quin etiam nouus ſuperlatiuus eſt E. 2. 3, 18. p. 100. τὰ πάντων ἐσχατώτατα παθὼν ἂν δικαίως ἀποθνήσκειν. Quamuis Phrynichus p. 54. dicat: ἔσχατον χρὴ λέγειν, οὐχὶ ἐσχατώτατον. quae verba exſcripſit quoque Thomas Mag. Hinc εἰς τὰ ἔσχατα, *ſumme, ſummopere.* Λ. 1, 2. vbi dicitur in bonam partem: εἰς τὰ ἔσχατα μάλα σοφόν. E. 5, 4, 33. ἠνίασε morte ſua εἰς τὰ ἔσχατα Ἀρχιδάμου.

ἐσχάτως, *ſummopere, ita vt nihil ſupra.* A. 2, 6, 1. φιλοπόλεμος ἐσχάτως. Cf. Phrynich. et Thom. Mag.

ἔσω, *intus.* v. ῥαίζειν. Hesych: ἔσω· ἐντός, ἔνδον. Sed v. ἔνδον. K. 10, 7. τὸ ἔσω, *pars retis interior.*

ἔσωθεν, *ab interiore parte.* A. 1, 4, 4. δύο τείχη· τὸ μὲν ἔσωθεν, *citerius* — τὸ δὲ ἔξω. v. ἔξω n. 15. b.

ἑταῖρα, ¶ 1) *amica, proſtibulum.* A. 4, 3, 14. πολλαὶ ἦσαν ἑταῖραι ἐν τῷ στρατεύματι Graecorum. 5, 4. 18. ἑταίραις ἃς ἦγον οἱ Ἕλληνες, συγγενέσθαι. O. 1, 13. Sic A. 4, 3, 23. pro ἑταίρων, quod expreſſerunt Leuncl. et Hutch., ſcribendum videtur ἑταιρῶν. Leuncl. vertit *res alias*, quia in marg. Steph. inuenerat ἑτέρων. De qua horum nominum confuſione cf. ἑταῖρος n. 1. ¶ 2) *mulier pulchra et honeſta,* noctu clam ad alios viros introducenda: E. 5, 4, 5. πάλαι κελευόντων ἄγειν τὰς ἑταίρας, ap. viros habitu mulierum pro meretricibus ſuppoſitos. v. omnino Athenae. 13, p. 571. D.

ἑταιρία, ¶ 1) *ſodalitium.* E. 2, 4, 13. praeco iurat πρὸς — ξυγγενείας καὶ κηδεστείας καὶ ἑταιρίας. ¶ 2) *factio.* E. 5, 2, 17. στρατηγὸς ἑκάτερος τῶν ἑταιριῶν.

ἑταιρὶς, *amica.* Thom. Mag: ἑταῖρα Ἀττικοί, οὐχ ἑταιρίς. Sane etiam E. 5, 4, 6. pro τὰς ἑταιρίδας non-

nonnulli habent τὰς ἑταίρας, vt eſt §. 5.

ἑταῖρος, ¶ 1) *ſodalis, qui diu cum aliquo eadem vitae conſuetudine vixit.* v. Ammon. in h. v. et in v. φίλος. Distinguitur a φίλοις, A. 7, 3, 15. ἐγώ σοι δίδωμι τοὺς ἐμοὺς τούτους ἑταίρους, duces in coena praeſentes, φίλους εἶναι πιστούς. Αγ. 9, 7. E. 5, 4, 25. οἱ τοῦ Κλεομβρότου φίλοι, ἅτε ἑταῖροι ὄντες τῷ Σφοδρίᾳ in iudicium vocando. Ιερ. 3, 7. §. 8. ὑπὸ ἑταίρων τῶν μάλιστα δοκούντων φίλων εἶναι. v. tamen infra nr. 3. it. a παιδικοῖς, Σ. 8, 31. οὐχ ὡς παιδικοῖς — ἀλλ' ὡς ἑταίρῳ. Sic Cyrus milites gregarios vocat ἑταίρους, *commilitones*, Π. 2, 2, 1. quanquam ibi p. 100. in ed. Welſ. legitur ἕτεροι. Nam p. 102. eſt ἕνα τῶν ἑταίρων, et §. 3. ἄνδρας ἑταίρους. 2, 4, 11. ἱππέας τινὰς τῶν ἐνθένδε ἑταίρων. Et ſaepius ἑταῖρος atque ἕτερος inter ſe permutantur, v. c. Αγ. 5, 5. pro ἑταίρων et ἑταίρου Codex Harl. habet ἑτέρων et ἑτέρου. Contra 6, 4. idem codex cum aliis pro ἑτέροις legit ἑταίροις. cf. ἑταῖρα nr. 1. ¶ 2) *aequalis.* Ιερ. 6, 3. ἡλικιώτας — διὰ τὸ δούλους ἀντὶ φίλων ἔχειν τοὺς ἑταίρους. Plenius Π. 5, 1, 1. ἐκ παιδὸς ἑταῖρος. et 5, 2, 13. ἐκ νέου ἑταῖρον. Sic Π. 7, 1, 15. iunguntur οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ καὶ ὁμοτράπεζοι, qui 7, 3, 1. tantum dicuntur ἑταῖροι. ¶ 3) *amicus.* Π. 8, 4, 15. οὐκ ἐπαγγέλλουσιν neceſſitates ſuas οἱ φίλοι τοῖς ἑταίροις. Απ. 2, 6, 15. ¶ 4) *discipulus.* v. Poll. 5, 144. Et quidem *discipulus Socratis*, Απ. 2, 8, 1. ἀρχαῖον ἑταῖρον ἰδών. 2, 10, 1. Απολ. 2. et 23.

ἔτειος, *anniculus, vnius anni.* K. 5, 14. lepores ἤδη ἔτειοι. §. 16.

Ἐτεόνικος, *Eteonicus.* Lacedaemonius, vna cum Cleandro et Anaxibio verſatur Byzantii et Graecos excludit, A. 7, 1, 7 — 13. Thaſſo, vbi harmoſtes erat, per ſeditionem eiicitur, E. 1, 1, 23. Cononem obſidet, ſed audita ſuorum clade tollit obſidionem, E. 1, 6, 19 — 28. In Chio ſeditionem ſuorum compeſcit, et a Chiis pecuniam impetrat, E. 2, 1, 1 — 4. A Lyſandro cum claſſe arceſſitur Epheſum, §. 7. Ab eodem in Thraciam miſſus Lacedaemoniis eam conciliat, 2, 2, 3. In Aeginam mittitur a Lacedaemoniis, 5, 1, 1. Dicto non audientibus

tibus vtitur militibus, quia ſtipendia non dederat, §. 13.

ἑτεράκις, vulgo quidem a lexicographis dicitur legi in Xenophonte, et vertitur *altera vice*. Sed vix dubium eſt quin illi hoc conſuderint cum ἑκατεράκις.

ἑτερόγναθος, *equus refractarius, qui propter oris ſ. maxillae duritiem in alterum modo latus flectitur.* Heſych: ἑτερόγναθος· σκληρόστομος, ἀπειθής. ἐπὶ τῶν ἵππων. Suidas: ἑτερόγναθος, ἐπὶ ἵππου, ἀπειθής, ἢ ἄπληστος, καὶ ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθίων. Cf. Etymol. M. et Poll. 1, 197. qui §. 195. contraria habet in laudem. Iπ. 1, 9. ἑτερόγναθοι γὰρ — οἱ μὴ ὁμοίας τὰς γνάθους ἔχοντες γίγνονται. 3, 5. 6, 9.

ἑτεροκλινής, *ab altera parte decliuis*. Heſych. et Phauorin: ἑτεροκλινές· πλάγιον, καταῤῥεπές. K. 2, 8. ἐν τοῖς ἑτεροκλινέσι τῶν χωρίων. Oppon. ὁμαλέσι. Plura exempla ex aliis ſcriptoribus habet Gramm.

ἑτερομήκης, Iπ. 7, 14. v. πέδη nr. 2.

ἕτερος, ¶ 1) *alter*. A. 4, 1, 17. ὁ μὲν ἕτερος οὐκ ἔφη — ὁρῶντος τοῦ ἑτέρου κατεσφάγη. K. 10, 11. τῇ μὲν ἀριστερᾷ — τῇ δὲ ἑτέρᾳ, cf. ibid. ſequentia. Vbi patet τῇ ἑτέρᾳ dictum eſſe pro τῇ δεξιᾷ, quanquam Heſychius: ἐν τῇ ἑτέρᾳ· ἐν τῇ ἀριστερᾷ. it. ἕτερον πόδα· τὸν εὐώνυμον. Pluralis, quando de duabus partibus agitur, in quarum vtraque plura ſunt indiuidua, Π. 2, 3, 7. τοῖς ἡμίσεσιν — τοῖς δ' ἑτέροις. Sic fere E. 1, 2, 4. τὰ ἕτερα (ſcil. μέρη) τῆς πόλεως. Bis poſitum refertur inter ſe, vt apud Latinos: Π. 2, 1, 6. p. 93. τί ἕτερος ἡμῶν ἑτέρου διαφέροι. §. 12. A. 5, 4, 17. εἰς τὴν ἑτέραν ἐκ τῆς ἑτέρας πόλεως. 6, 1, 3. ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον —— καὶ ὁ μὲν σκυλεύσας τὰ ὅπλα τοῦ ἑτέρου — ἄλλοι δὲ τὸν ἕτερον ἐξέφερον. Cf. ὁ nr. 24. E. 2, 2, 2. ἡ ξυμφορὰ — εἰς ἄστυ διῆκεν, ὁ ἕτερος τῷ ἑτέρῳ παραγγέλλων, h. e. τοῦ ἑτέρου τῷ ἑτέρῳ παραγγέλλοντος, vt recte annotauit Fr. Portus. O. 7, 28. τὸ ἕτερον (np. μέρος τοῦ ζεύγους) ἐκλείπεται, τὸ ἕτερον δυνάμενον. Etiam praecedente plurali, Π. 8, 2, 13. οἱ πλείονες ἐκποδὼν ἐβούλοντο ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον γενέσθαι. it. ipſe pluralis, Π. 7, 1, 4. πῶς δυνήσονται ὠφελεῖν οἱ ἕτεροι τοὺς ἑτέρους. O. 21, 2. 4.

¶ 2) *alteruter.* Ἀγ. 2, 30. εἰ μὲν μηδετέρῳ — εἰ δὲ τῷ ἑτέρῳ συλλήψοιτο. Ἱπ. 1, 9. εἰ ἀμφότεραι — ἢ ἑτέραι. Hinc c. μηδὲ est *neuter.* A. 7, 4. 6. ἱκέτευε μηδὲ ἑτέρῳ καταλύειν. E. 2, 3. 18. p. 99. μηδ' ἑτέροις ἀρέσκει. Cf. μηδέτερος. ¶ 3) *secundus.* Π. 2, 3. 10. ὁ οὐραγὸς τοῦ τελευταίου λόχου — ἔπειτα δὲ ὁ οὐραγὸς τοῦ ἑτέρου — καὶ ὁ τρίτος καὶ ὁ τέταρτος. Sic Π. 4. 6, 5. τῇ ἑτέρᾳ, *postridie.* A. 3, 4. 15. coll. §. 17. vbi pro eo est δευτέρος. ¶ 4) *alius.* Π. 6, 3. 3. ἕτερα τοιαῦτα. Ἀπολ. 10. ἕτερα καινὰ δαιμόνια. K. 8, 8. Sic K. 9, 8. μετὰ τῶν μητέρων καὶ ἑτέρων ἐλάφων. Zeun. intelligit de sexus alterius ceruis. Hinc c. articulo est *reliquus.* Π. 3, 3, 1. συλλαβὼν τὸ ἕτερον στράτευμα. Sed hic deest ἕτερον in nonnullis, et interpretibus suspectum est. Zeun. emendauit ἑκάτερον. ¶ 5) *diuersus, dissimilis.* Π. 8, 3, 4. ἑτέρῳ χρήσῃ μοι διακόνῳ, quam adhuc fui. c. ἤ, Π. 1, 6, 2. ἕτερα λέγοντες, ἢ τὰ — σημαινόμενα. c. gen. A. 6, 4, 5. οἱ μὲν — οἱ δὲ καὶ τούτων ἕτεροι. ¶ 6) Legitur pro ἑταῖρος, vbi vide. it. pro ἰσχυρός. v. ἰσχ. nr. 1.

ἔτι, ¶ 1) *adhuc.* Π. 4, 2, 5. et 12. extr. ἔτι φωτὸς ὄντος. Π. 5, 2, 15. p. 285. πολλοὺς εὑρήσομεν ἔτι κλαίοντας — πολλοὺς ἔτι — πάντας δ' ἔτι. 8, 8, 8. etc. ¶ 2) *etiam.* Hinc ἔτι καὶ νῦν, *etiamnum, nunc quoque.* Π. 1, 1, 4. 1, 2, 1. 5, 2, 15. p. 286. 8, 3, 14. 8, 4, 3. Ἀγ. 1, 2. (vbi in cod. Harl. est: καὶ νῦν ἔτι.) A. 10, 8. 14, 1. E. 2, 4, 30. it. καὶ νῦν ἔτι, Π. 1, 3, 2. 2, 4, 15. 7, 5, 25. 8, 1, 2. 8, 2, 3. 8, 3, 5. 8, 5, 11. 13. it. καὶ νῦν δὲ ἔτι, Π. 1, 2, 16. 3, 2, 11. 7, 1, 2. 8, 1, 12. it. καὶ ἔτι νῦν, Π. 6, 1, 17. vbi tamen all. legunt ἔτι καὶ νῦν, probantibus Steph. et Hutch. Legitur etiam ἔτι καί, E. 6, 4, 13. *nunc quoque.* Sed Steph. malit ἔτι δὲ καί. v. infra nr. 6. ¶ 3) *amplius, diutius.* Π. 4, 2, 12. p. 218. οὐδένα ἔτι προςδεξόμεθα. 5, 5, 13. πότερον ἔτι δοκεῖ στρατεύεσθαι. A. 1, 6, 8. 1, 7, 14. Sic de tempore: *vlterius.* Ἀπολ. 6. εἰ ἔτι προβήσεται ἡ ἡλικία. §. 33. τοῦ ἔτι ζῆν. ¶ 4) *posthac.* Π. 5, 2, 15. extr. μὴ γὰρ ἔτι ἀτίμαζε. A. 4, 5, 14. ¶ 5) *aliquando.* Π. 4, 2, 5. μέγαν ἔτι ἔσεσθαι αὐτόν. Pollis etiam reddere *in posterum.* ¶ 6) *porro, praeterea.*

terea. c. δὲ, Π. 2, 4, 9. ἔτι δὲ ἐλπίζω — ἔσεσθαι. 6, 2, 7. v. ἔπειτα nr. 1. A. 3, 2, 18. O. 5, 12. Sic ἔτι δὲ καὶ, Π. 1, 2, 9. 4, 2, 19. p. 224. 7, 5, 17. p. 445. 8, 2, 3. A. 6, 6, 9. E. 4, 2, 11. 7, 1, 2. p. 437. it. pro δὲ, praecedente μὲν, Π. 1, 4, 3. ἅμα μὲν διὰ τὴν παιδείαν — ἔτι δὲ καὶ διὰ τὸ φιλομαθὴς εἶναι. Sic προςέτι, Π. 1, 6, 19. p. 72. et πρὸς δ' ἔτι, Π. 4, 1, 8. p. 206. 6, 2, 7. v. ἔπειτα nr. 1. A. 3, 2, 2. et ἔτι πρὸς τούτοις, O. 15, 4. vbi, vt in ſequenti formula, ἔτι habet aliquid redundantiae. Quo fortaſſe pertinent verba Suidae: ἔτι ἐπίῤῥημα παρέλκει (ἀεὶ) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. et ἔτι δὲ πρὸς τούτοις, Π. 1, 1, 2. 2, 1, 9. Aθ. 2, 13. O. 4, 13. 15, 1. cf. πρὸς nr. IV. et προςέτι. ¶ 7) Poſt interrogationem intendit, et verti poteſt *tandem*. Aπ. 2, 6, 20. εἰ καὶ οἱ ἀρετὴν ἀσκοῦντες — μισοῦσιν ἀλλήλους, τίνες ἔτι φίλοι ἔσονται; O. 1, 13. Etiam alio modo. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 6, 6. Λ. 3, 4. μηδενὸς ἔτι τῶν καλῶν τυγχάνειν, *nihil plane* ſ. *nihil vnquam conſequi.* ¶ 8) Cum comparatiuo: *multo, etiam, eo.* v. Dauiſ. ad Maxim. Tyr. 2, p. 531. et Fiſcher. ad Welleri grammat. p. 154. et 217. Π. 3, 2, 8. ἔτι ἂν μᾶλλον εὐφραινοίμεθα. 3, 3, 19. ἔτι κρείττους. 5, 2, 15. p. 286. ἔτι μᾶλλον. 5, 4, 10. p. 312. ἐλάσσονι ἔτι μορίῳ. 7, 5, 5. A. 1, 9, 6. Aγ. 1, 35. Aπ. 1, 7, 3. 2, 1, 34. Aπολ. 4. Cf. μᾶλλον nr. 1. Interdum inſuper additur πολὺ, Π. 1, 6, 14. πολὺ δ' ἔτι χαλεπώτερον. 7, 5, 9. A. 1, 10, 7. Aπ. 2, 1, 27. Etiam cum ſuperlatiuo, O. 7, 18. ὅπως ἔτι ὠφελιμώτατον ᾖ, h. e. *etiam vtiliſſimum*. Vnde Brod. et Steph. ſine cauſa reſcribi iubebant ὅτι. Sic Π. 1, 4, 3. pro ἔτι πλείω edd. vett. habent ὅτι πλείω, Stobaeus ἐπὶ πλείω. Omninoque ἔτι et ἐπὶ inter ſe confunduntur. v. ἐπὶ c. acc. nr. 15. it. ἔτι et ὅτι. v. ὅτι nr. 3. et 8. it. οὐδὲν ἔτι et οὐδέν τι. v. τὶς nr. 34. ¶ 9) Π. 7, 1, 9. pro ἕως ἐστί σοι σχολὴ in marg. Steph. eſt ἕως ἔτι σ. σχ. *ſo lange du noch Zeit haſt.* ¶ 10) οὐκέτι, (v. omnino οὐ nr. 6.) a) *non amplius.* De tempore, A. 2, 6, 7. τὸ χαλεπὸν σωτήριον καὶ οὐκέτι χαλεπὸν ἐφαίνετο. Sic μηκέτι, Aγ. 2, 3. E. 4, 3, 3. etc. v. μηκέτι. De loco, E. 4, 2, 8. οὐκέτι δέκα στάδια ἀπεῖχον.

χον. §. 12. b) *non prius.* O. 3, 1. ἐγώ σε οὐκέτι ἀφήσω, πρὶν — ὑπέσχησαι. c) *non vt antea.* Aγ. 1, 35. οὐκέτι (Cod. Harl. οὐκ ἔτι) Ἑλλήνων μόνον, ἀλλὰ καὶ βαρβάρων — ἡγεμὼν ἦν. E. 2, 3, 10. Sic A. 1, 10, 9. οὐ μέντοι ἔτι ἀθρόοι. d) *non item, non etiam.* Nam saepe simpliciter negat, sine respectu ad tempus praeteritum, vt ait Kuhn. ad Pausan. 8, 28. p. 659. Hesychius: οὐκέτι· οὐχὶ, ἢ οὔ. Π. 1, 6, 19. p. 74. οὐκέτι τοῦτο φαῦλον ἔργον ἐρωτᾷς. 4, 3, 3. p. 227. 7, 5, 26. p. 456. 8, 1, 3. A. 1, 10, 8. Λ. 14, 1. Isp. 1, 16. Aπ. 4, 4, 20. e) *non vt alii.* Aγ. 2, 26. οὐκέτι δείσας, ἀλλὰ πεισθείς. Car. Gottlob Kühn. ad Aelian. V. H. 12, 12. legendum putat οὐ γέ τι δείσας.

ἑτοιμάζεσθαι, *sibi parare.* Π. 3, 3, 4. οὐχ ὅ ἔλαβε μόνον χρήματα, ἀλλὰ πολὺ πλείονα τούτων ἑτοιμασάμενος — ὥστε λαμβάνειν ὁπότε δέοιτο. Aoristus est pro futuro. c. inf. Aπολ. 8. ἑτοιμασάμην ἂν — τελευτῆσαι, vt morerer. Edd. vett. ante Steph. habent ἡτοιμασάμην, quod probat Doruill. ad Charit. p. 404. et Zeunius.

ἕτοιμος, ¶ 1) *paratus.* Π. 2, 1, 3. παρεσκευάζετο ὅπλα — καὶ σχεδὸν ἕτοιμα ἦν. Hinc Π. 4, 2, 18. πάντα — ἕτοιμα ποιεῖτε, *parate.* ¶ 2) *instructus, aptus.* c. πρὸς, Aπ. 4, 5, 12. πρὸς τοῦτο ἑαυτὸν ἕτοιμον παρασκευάζειν. c. inf. Π. 4, 1, 1. ἕτοιμοί εἰσιν μάχεσθαι. K. 10, 1. ¶ 3) *qui in promtu est.* Π. 7, 5, 12. τὰ ὅπλα — εἰς τὰς ἄκρας κατέθετο, ὡς εἴη ἕτοιμα, εἴ τί ποτε δέοι χρῆσθαι. Ιερ. 1, 30. 32. O. 3, 2. ¶ 4) *facile parabilis.* A. 7, 8, 6. ἤλαυνον in hostium agrum — ὡς ἑτοίμων δὴ χρημάτων. Sic fere Π. 8, 2, 10. λογίσαι πόσα ἐστὶν ἕτοιμα χρήματα ab amicis. et c. dat. A. 1, 6, 3. νομίσας ἑτοίμους αὐτῷ εἶναι τοὺς ἱππέας, *eum certo accepturum esse.* ¶ 5) ἕτοιμον εἶναι, *cupere, velle.* c. inf. A. 6, 1, 2. λέγοντας ὅτι ἕτοιμος εἴη τοὺς Ἕλληνας μήτ' ἀδικεῖν, μήτ' αὐτὸς ἀδικεῖσθαι. E. 3, 2, 11. ¶ 6) ἐξ ἑτοίμου εἶναι dicitur, *quod facile fieri potest.* Aπ. 2, 6, 16. εἴ ἐστιν ἐξ ἑτοίμου — καλὸν κἀγαθὸν τοῖς καλοῖς κἀγαθοῖς φίλον εἶναι. Oppon. ἀδύνατον. ¶ 7) ἐξ ἑτοίμου, a) *statim.* Π. 8, 5, 6. ἐκάθευδον αὐτῷ ἐν τάξει — ἀκοντισταί, ὅπως εἴ τινες προσίοιεν, ἐξ ἑτοίμου ἀκοντίζοιεν.

τίζοιεν. Ιππ. 1, 19. oppon. ὡς μὴ ζητεῖν δέῃ. Sic fuperl. Π. 5, 3, 22. ἔχων ἐν τάξει — ὅπως ἐξ ἑτοιμοτάτου διώκοι, *quam citiſſime, expeditiſſime.* b) De animo: *promte.* Ο. 14, 3. οὐ πάντας ἐξ ἑτοίμου εὑρίσκω ὑπακούοντας τῆς διδασκαλίας ταύτης. (13, 6. de eadem re eſt προθύμως.)

ἑτοίμως, *promte, non grauate.* Α. 2, 5, 11 ἑτοίμως ἐκέλευσεν ἥκειν, vbi vix dubium eſt, quin ἑτοίμως pertineat ad ἥκειν. 5, 7, 2. συνέδραμον καὶ μάλα ἑτοίμως, *celeriter, alacriter.*

ἔτος, *annus.* a) Ε. 2, 3, 7. τοῦ θέρους, ἐς ὃ — ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν ἔτη τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα. Απ. 1, 4, 12. περιγράψαντας τοῦ ἔτους χρόνον. Ο. 17, 4. ὁ θεὸς οὐ τεταγμένως τὸ ἔτος ἄγει, *annos vertit.* cf. παρέρχεσθαι et στρατεύσιμος. b) Genit. Α. 5, 3, 13. ἑκάστου ἔτους, *ſingulis annis.* Ε. 1, 3, 1. τοῦ ἐπιόντος ἔτους, *anno ſequente.* Cf. δύο nr. 2. 7, 4, 28. τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἔτους. c) Datiu. Ε. 1, 2, 1. τῷ ἔτει ᾧ ἦν. Αγ. 2, 22. τῷ ἐπιόντι ἔτει. Sic Ε. 1, 6, 1. 2, 1, 7. et 2, 3, 1. §. 7. πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει. 4, 5, 2. ἐκείνῳ τῷ ἔτει. 7, 1, 1. τῷ ὑστεραίῳ ἔτει. 7, 2, 10. τῷ ὑστέρῳ ἔτει. Sequente ἐν, Ε. 2, 3, 1. τῷ ἔτει ἐν ᾧ ἦν. d) Accuſ. Π. 1, 2, 9. δέκα ἔτη, *per decem annos.* Λ. 8, 4. οὐκ ἐῶσιν ἄρχειν τὸ ἔτος, *per totum annum.* Αθ. 3, 5. ὅσα ἔτη. v. ὅσος nr. 3. e) c. διὰ, v. διὰ c. gen. nr. 4. et 5. f) c. εἰς, Α. 7, 3, 26. τοὺς εἰς τριάκοντα ἔτη, *annos circiter triginta natos.* Sed Λ. 11, 1. ἔτη εἰς ἃ δεῖ στρατεύεσθαι, *per quos, quibus.* g) c. ἐν, Αγ. 1, 34. ἐν δυοῖν ἐτοῖν, *intra duos annos.* Πο. 4, 23. ἐν ἔτεσι πέντε ἢ ἕξ. h) c. μέχρι, Π. 1, 2, 8. μανθάνουσι μέχρι ἐξ — ἐτῶν ἀπὸ γενεᾶς. cf. γενεά. Α. 6, 4, 18. οἱ μέχρι τριάκοντα ἐτῶν. i) c. ὑπὲρ, Α. 5, 3, 3. τοὺς ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη. 6, 5, 3. k) c. ἀμφὶ genitiuus, Α. 2, 6, 10. ἦν ἐτῶν ὡς τριάκοντα, *annos fere triginta natus erat.* (Sic Luc. 3, 23.) 7, 4, 12. Ε. 3, 1, 11. Απ. 1, 2, 40. Sed Απ. 1, 2, 35. primo quidem eſt: μέχρι πόσων ἐτῶν δεῖ νομίζειν νέους εἶναι τοὺς ἀνθρώπους. Mox vero et §. 36. νεώτερος τριάκοντα ἐτῶν, *minor natu triginta annorum, der um 30 Iahr jünger iſt.* l) c. περὶ et εἶναι, Κ. 2, 4. εἶναι τὴν ἡλικίαν περὶ ἔτη εἴκοσι. m)

c.

c. ἀμφὶ et γίγνεσθαι, v. γίγν. nr. 4. c. n) ἔτη εἶναι vel γίγνεσθαι, v. γίγν. l. l. et εἶναι.

Ἐτυμοκλῆς, *Etymocles*, Lacedaemonius, Agesilai amicus, E. 5, 4, 32. Erat inter legatos Athenas, E. 5, 4, 22. 6, 5, 33.

εὖ, ¶ 1) *bene*. Π. 3, 3. 7. εὖ αὐτῷ εἶχον τὰ σώματα οἱ στρατιῶται — εὖ δὲ τὰς ψυχάς, *bene valebant*. Απ. 3, 12, 4. sqq. K. 12, 5. τοῖς τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς εὖ ἔχουσιν. cf. ἀκούειν, πάσχειν, ποιεῖν, ἐπίστασθαι, ἰγῆμαι, εἰδέναι, πράττειν. ¶ 2) *recte, perite, scite*. Π. 1, 5, 7. p. 53. εὖ λέγοντες, *apte ad persuadendum* — τῷ λέγειν εὖ πείθοντες — εὖ σπείρων καὶ εὖ φυτεύων. 1, 6, 19. p. 77. εὖ ἐξαπατᾶν — εὖ πλεονεκτεῖν. A. 6, 1, 1. ἐκλόπευον εὖ μάλα. Cf. μάλα. 7, 1, 14. est formula animos incitatos mitigantis: εὖ τε λέγετε, καὶ ποιήσω ταῦτα. Απ. 2, 6, 6. τὸν τοὺς πρόσθεν ἀνδριάντας καλῶς εἰργασμένον — καὶ τοὺς λοιποὺς εὖ ποιήσειν. Cf. λέγειν nr. 22. ¶ 3) Formula canes incitantis, K. 6, 19. εὖ γε εὖ γε ὦ κύνες. §. 20. εὖ κύνες, εὖ ὦ κύνες.

εὐαγγέλια θύειν, *sacra facere ob rei feliciter gestae nuncium*. Pollux 5, 129. ἡ ἐπὶ τῷ συνήδεσθαι θυσία εὐαγγέλια, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῷ ἥδεσθαι. E. 1, 6, 26. ἔθυε τὰ εὐαγγέλια. 4, 3, 7. de simulante: ἐβουθύτει ὡς εὐαγγέλια.

Εὐαγόρας, *Euagoras*. ¶ 1) Eleus, bigis vincit in ludis Olympicis, E. 1, 2, 1. ¶ 2) rex Salaminius in Cypro. E. 2, 1, 19. Conon victus ad eum fugit. E. 4, 8, 24. 5, 1, 10. Athenienses ei Cyprum sibi subiecturo auxilia mittunt aduersus regem Persarum, Chabria duce. cf. Isocrat. orat. in laudem Euagorae, et Cornel. Nepos Chabr. 2. it. Phil. Theod. Verpoortennii diss. de regno Salaminio in Cypro, p. 25. sq. ed. Fischer. Lips. 1779. 8.

εὐάγωγος, *docilis*. O. 12, 15. εὐάγωγοι εἰς τὴν τούτων ἐπιμέλειαν. Antea opponitur ἀδύνατοι εἰς ἐπιμέλειαν παιδεύεσθαι.

εὐαίρετος, *qui facile seligi et cognosci potest*. Απ. 3, 1, 10. ἐπιφανεῖς ὄντες — εὐαίρετοι ἂν εἶεν.

Εὐαλκῆς, *Eualces*, Atheniensis, E. 4, 1, 19.

εὐάλωτος, *captu facilis*. Hesych: εὐάλωτον· εὐθήρατον. K. 9, 9. αἱ ἔλαφοι — οὐκ εὐάλωτοί εἰσιν.

εὐανάκλητος, *facilis vocatu*

catu ſ. *nominatu.* K. 7, 5. ὀνόματα αὐταῖς τίθεσθαι βραχέα, ἵνα εὐανάκλητα ᾖ. Gataker. ad Antonin. 1, 7. aliique minus bene: *reuocatu faciles.* Suidas: εὐανακλήτως· συμπαθῶς. Tum affert locum modo laudatum, his additis verbis: εὐαναδιδάκτως, ἐπειδὰν αὐτοὶ ἐπανελθεῖν θέλωσι. Sed prima explicatio praeſtat. v. Gramm.

εὐανδρία, *copia virorum praeſtantium.* Heſych: εὐανδρία· πλῆθος νέων. v. Valeſ. ad Harpocrat. in h. v. Απ. 3, 3, 12. εὐανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει ὁμοία, *aeque praeſtantes viri.*

εὐαπάλλακτος, *qui facile iterum vendi poteſt.* Ιπ. 3, 1.

εὐαποτείχιστος, *qui facile poteſt circumuallari.* E. 2, 4, 22. σκοπῶν πῇ εὐαποτείχιστος εἴη ὁ Πειραιεύς. v. ἀποτειχίζειν.

εὐαρέστως, *placide.* Hinc Απ. 3, 5, 5. δοκεῖ μοι — ἄρχοντι εὐαρεστοτέρως διακεῖσθαι ἡ πόλις, *operam dare vt magis placeat,* np. obedientia. Margg. εὐαρεστοτέρως.

εὐάρεστος, v. εὑρετος.

εὐαρέστως, v. εὐαρέσκως.

εὐαρίθμητος, *qui facile numerari poteſt.* Ιπρ. 5, 5. ἵπποι — διασπειρόμενοι εὐαρίθμητοι γίνονται, h. e. *pauci.* Suid: εὐαρίθμητοι ὀλίγοι. Cf. Poll. 3, 88.

Εὐάρχιππος, *Euarchippus,* Ephorus eponymus anno vigeſimo quinto belli Peloponneſiaci. E. 1, 2, 1. 2, 3, 7.

εὔβατος, *facilis acceſſu.* E. 5, 6, 9. εὐβατώτερον ἦν τὸ ὄρος καὶ ὁπλίταις καὶ ἵπποις.

Εὐβοεῖς, *Euboenſes.* Αγ. 2, 6. Ageſilaus in proelio apud Coroneam ἀντιτεταγμένους εὑρὼν — Εὐβοέας. §. 24. ἐπὶ τὴν Λακεδαίμονα στρατευσαμένων —— Εὐβοέων, np. poſt pugnam Leuctricam. E. 4, 3, 8. in pugna ad Coroneam ἦσαν ἀντιτεταγμένοι τῷ Ἀγησιλάῳ — Εὐβοεῖς. Poſt pugnam Leuctricam ſequebantur Boeotios, E. 6, 5, 23. et Epaminondam ad Mantineam, E. 7, 5, 4.

Εὔβοια, *Euboea,* inſula Boeotiae vicina. E. 2, 3, 7. μετ' Εὐβοίας ἅλωσιν ab Athenienſibus factam.

Εὐβότας, *Eubotas.* E. 1, 2, 1. Ὀλυμπιὰς τρίτη, ᾗ ἐνίκα τὸ στάδιον Εὐβότας Κυρηναῖος. Ab aliis ſcribitur Εὐβάτας, ab aliis Εὔβατος, ab aliis Εὐβώτας. v. Meurſ. de archontt. Att. 3, 11. Perizon. ad Aelian. V. H. 10. 2. Weſſeling. ad Diodor. Sicul. 13, 68.

εὐ-

εὐβουλία, *consilii bonitas, prudentia.* Suid: εὐβουλία· ἐπιστήμη τοῦ σκοπεῖσθαι, ποῖα καὶ πῶς πράττοντες πράξομεν συμφερόντως. Αγ. 11, 9. ἀνδρείαν τὸ πλέον μετ' εὐβουλίας — ἐπεδείκνυτο.

Εὔβουλος, *Eubulus*, praetor Athenienſium. Ε. 1, 1, 14. vbi margg. habent Εὔμαχον.

Εὐγαία, v. Εὐταία.

εὐγένεια, *generis nobilitas.* Αγ. 1, 2. περὶ εὐγενείας αὐτοῦ — ὁποστὸς ἀφ' Ἡρακλέους ἐγένετο.

εὐγενής, *nobilis, claro genere natus.* Ε. 4, 1, 4. γυναῖκα οὖσαν — πατρὸς εὐγενεστάτου.

εὐγνωμόνως, *vt bonum virum decet.* Αγ. 2, 25. χρῆσθαι εὐγν. ἑαυτῷ.

εὐγνώμων, *aequus rerum aestimator, aequus iudex, qui facile ignoſcit.* Απ. 2, 8, 6. τοὺς εὐγνώμονας διώκειν. Oppon. οἱ φιλαίτιοι.

εὔγνωστος, *facilis cognitu.* Ο. 20, 14. εὔγνωστα καὶ εὐμαθῆ πάντα παρέχειν.

εὐγονία, *bonorum liberorum procreatio.* Λ. 1, 6. ἐν ἀκμαῖς τοὺς γάμους ποιεῖσθαι, καὶ τοῦτο συμφέρειν τῇ εὐγονίᾳ.

εὐγώνιος, *bonos et rectos angulos habens, angulos ad amuſſim factos habens.* Ο. 4, 21. in Cyri paradiſo εὐγώνια πάντα.

εὐδαιμονεῖν, ¶ 1) *felicem eſſe, florere*, i. q. εὖ πράττειν. v. Heſych. Λ. 1, 2. νόμους οἷς πειθόμενοι ηὐδαιμόνησαν. Πο. 6, 1. τὴν πόλιν μετ' ἀσφαλείας εὐδαιμονοῦσαν, *omnium rerum copia inſtructam.* Cf. Απολ. 18. et Ιερ. 5, 4. Ο. 4, 25. v. εὐδαίμων nr. 2. 11, 8. ſynonymum eſt εὖ πράττειν. Απ. 4, 2, 34. ſqq. disputatur, in quo inſit τὸ εὐδαιμονεῖν. ¶ 2) De animo: *beatum eſſe.* Ιερ. 2, 4. ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν τυράννων — ἔνθα περ καὶ τὸ εὐδαιμονεῖν, *beatitudo.* ¶ 3) De iis, *qui aliis imperant, ſaltem liberi ſunt:* Π. 8, 7, 3. p. 543. καταλείπω πατρίδα καὶ φίλους εὐδαιμονοῦντας.

εὐδαιμονία, ¶ 1) *felicitas.* a) omnis generis, Π. 6, 1, 28. τὴν ἐν πολέμῳ πλεονεξίαν ἅμα σωτηρίαν τε εἶναι καὶ εὐδαιμονίαν. b) De ea, quae oritur ex cognitione ſui, Π. 7, 2, 7. p. 418. §. 8. c) De ea, quae oritur ex voluptate, Απ. 2, 1, 29. cf. nr. 3. et μακαριστός. d) De *vita quieta et otioſa*, Π. 8, 7, 3. p. 544. νομίζω — καταλιπεῖν εὐδαιμονίαν σοι ἀλυποτέραν. Α. 2, 5, 2. p. 111. ἔθνη —

ἐνοχλοῦντα ἀεὶ τῇ ὑμετέρᾳ εὐδαιμονίᾳ. e) De *diuitiis, honore*, etc. Hesych: εὐδαιμονία· πλοῦτος, μακαριότης, εὐτυχία. Π. 7, 5, 17. p. 444. χαίρειν ταύτην τὴν εὐδαιμονίαν κελεύω. Intelligit dignitatem regiam, multas molestias habentem. Λ. 9, 3. τοῖς ἀγαθοῖς παρεσκεύασε εὐδαιμονίαν, *honores et alia commoda*. cf. ὄλβος. f) De *florente statu ciuitatis*, Λ. 1, 2. προέχουσαν εὐδαιμονίᾳ τὴν πατρίδα ἐπέδειξεν. Απ. 3, 2, 2. 3, 5, 7. Ιπρ. 8, 7. εὐδαιμονίᾳ οἱ θεοὶ τὰς πόλεις στεφανοῦσιν. g) De *animi tranquillitate*, s. de *animo a diuitiis non pendente*, Π. 8, 3, 17. 18. ¶ 2) Tribuitur brutis, Π. 8, 2, 8. ¶ 3) Εὐδαιμονία dicitur ἡ Κακία ab affeclis eius, Απ. 2, 1, 26.

εὐδαιμονίζειν, *felicem putare, felicem dicere*. Α. 1, 7, 3. τῆς ἐλευθερίας — ὑπὲρ ἧς ὑμᾶς ἐγὼ εὐδαιμονίζω. 2, 5, 2. p. 109. Απ. 2, 7, 7.

εὐδαιμονικὸς, *ad felicitatem perducens*. Απ. 4, 2, 34. τὰ εὐδαιμονικά, *ea quibus felicitas censetur*.

εὐδαιμονικῶς, *feliciter*. Ε. 3, 2, 7. πόλεις ἐν εἰρήνῃ εὐδ. διαγούσας.

εὐδαιμόνως, *feliciter*. Ιερ. 7, 10. εὐδαιμόνως τὸν βίον διάγοντα. Α. 3, 1, 30. εὐδαιμονέστερον διάγοντας. Π. 7, 2, 7. p. 418. ὅπως εὐδαιμονέστατα διατελέσαιμι.

εὐδαίμων, ¶ 1) *felix*. Π. 3, 3, 24. p. 193. oppon. εὐδαιμονέστατοι et ἀθλιώτατοι. vt Ιερ. 2, 3. εὐδαίμονας et ἀθλίους. Est fere i. q. μακάριος, Αγ. 11, 8. τοὺς καλῶς ζῶντας οὔπω εὐδαίμονας, τοὺς δ' εὐκλεῶς τετελευτηκότας μακαρίους. Ε. 2, 4, 10. p. 111. De eo, qui se ipse nouit, Π. 7, 2, 7. 8. De mortuo, Π. 8, 7, 3. p. 542. ὑμᾶς χρὴ, ὅταν τελευτήσω, ὥσπερ εὐδαίμονος ἐμοῦ λέγειν — πάντα. p. 551. ὁπόσοι ἂν ἔλθωσι ad funus meum, τούτους εὖ ποιήσαντες ὅσα ἐπ' ἀνδρὶ εὐδαίμονι νομίζεται. quo loco potest etiam de *diuite* intelligi. De ipsa morte, Απ. 4, 8, 3. ποῖος δ' ἂν γένοιτο θάνατος εὐδαιμονέστερος τοῦ καλλίστου; ἢ ποῖος θεοφιλέστερος τοῦ εὐδαιμονεστάτου; De eo, cui otium est a curis, Π. 8, 3, 18. ἐμὲ εὐδαίμονα ἐποίησας. ¶ 2) *diues. rebus omnibus instructus*. Π. 3, 1, 14. οἱ φυγάδες ἡττημένοι, δουλεύοντες —— μᾶλλον τῶν εὐδαιμόνων. 8, 3, 18. εὐδαίμων ἐγένου multis donis acceptis. §. 19. ἡγεῖτο εὐδαίμων γεγενῆσθαι, ὅτι

ὅτι πολλῶν ἦρχε χρημάτων. A. 5, 4, 18. παῖδας τῶν εὐδαιμόνων σιτευτούς. Diodor. Sicul. 14, 30. rem eandem narrans habet τῶν πλουσιωτάτων. E. 4, 1, 15. vbi praeter *diuitias* complectitur etiam *libertatem*, vt Π. 8, 7, 3. p. 542. v. nr. 3. Απ. 1, 6, 2. O. 4, 25. δικαίως δοκεῖς εὐδαίμων εἶναι. ἀγαθὸς γὰρ ὢν ἀνὴρ εὐδαιμονεῖς. Cicero de ſenect. 17. vertit: *recte te beatum ferunt, quoniam virtuti tuae fortuna coniuncta eſt.* c. acc., omiſſo κατὰ, Π. 8, 2, 11. ὃς κτᾶσθαί τε πλεῖστα χρῆσθαί τε πλείστοις δύνηται σὺν τῷ καλῷ, τοῦτον ἐγὼ εὐδαιμονέστατον νομίζω καὶ τὰ χρήματα, *etiam ratione opum.* Saepe de *ciuitate opibus florente*, A. 1, 2, 6. πόλιν οἰκουμένην, εὐδαίμονα καὶ μεγάλην. quae duo ſaepe iunguntur, vt §. 7. 20. 23. 1, 4, 1. 11. 1, 5, 10. 2, 4, 16. 3, 2, 14. 4, 7, 14. De regione, A. 3, 5, 11. Ἀρμενίας — πολλῆς καὶ εὐδαίμονος. 5, 6, 13. De vicis, A. 7, 3, 23. κώμας πολλάς τε καὶ εὐδαίμονας. ¶ 3) *praecipue florens et potens.* De ciuitatibus, quae felices ſunt ob pacem, ob bona inſtituta, etc. Αγ. 1, 37. ὁμονόως πολιτευομένας καὶ εὐδαίμονας τὰς πόλεις. Πο. 5, 2. εὐδαιμονέσταται πόλεις λέγονται, αἳ ἂν πλεῖστον χρόνον ἐν εἰρήνῃ διατελῶσι. Ιερ. 11, 7. πόλεων, ὧν ἐὰν σὺ εὐδαιμονεστάτην τὴν πόλιν παρέχῃς. vbi ſuperlatiuus videtur eſſe pro comparatiuo. Απ. 3, 2, 1. 4. De *optimatibus et principibus*, Π. 8, 7, 3. p. 542. τοὺς φίλους δι' ἐμοῦ εὐδαίμονας γιγνομένους. Oppon. δουλωθέντας. Cf. nr. 2. A. 1, 5, 7. σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν ἀρίστοις καὶ εὐδαιμονεστάτοις. Αθ. 2, 10. οἱ ὀλίγοι καὶ οἱ εὐδαίμονες. ¶ 4) Tribuitur ſimul brutis, Π. 8. 2, 8. τὸν νομέα χρῆναι εὐδαίμονα τὰ κτήνη ποιοῦντα — τὸν δὲ βασιλέα εὐδαίμονας πόλεις. Απ. 1, 4, 11. (ἄνθρωποι) εὐδαιμονέστεροι ἐκείνων, np. τῶν ζώων.

Εὐδαμίδας, *Eudamidas*, Lacedaemonius. E. 5, 2, 16. ſqq. contra Olynthum imperator mittitur.

εὕδειν, *dormire.* K. 5, 11. lepus τοὺς μυκτῆρας, ὅταν εὕδῃ, κινεῖ.

εὔδηλος, *ſatis manifeſtus, admodum euidens.* Π. 2, 1, 13. ὥστε εὔδηλον εἶναι, ἐξ ὁποίας χώρας ἕκαστος αὐτῶν ἐστιν. c. ὅτι, Π. 4, 3, 13. p. 228. οὐκ εὔδηλον, ὅτι — νομίζουσι; 8, 6, 9. ὅτι — τῶν πορειῶν αὕτη τα-

χίστη, τοῦτο εὔδηλον. A. 3, 1, 2. 5, 6, 5. Πο. 4, 18. E. 2, 3, 18. p. 97. O. 9, 4. K. 12, 18. c. dat. et ὅτι, E. 6, 1, 4. p. 359. εὔδηλον ἡμῖν, ὅτι — c. ἐν et ὅτι, E. 7, 1, 2. p. 436. εὔδηλον ἐν τούτοις ἐστὶν, ὅτι — c. ἐξ et ὅτι, Aπ. 4, 2, 3. ὅτι οὐκ ἀφέξεται εὔδηλόν ἐστιν ἐξ ὧν ἐπιτηδεύει. Etiam masculin. c. ὅτι, vt δῆλος, O. 7, 8. εὔδηλος ἦν ὅτι οὐκ ἀμελήσει. Sed E. 6, 3, 6. p. 387. εὔδηλον ὅτι est *scilicet*. c. ὡς, Σ. 4, 47. ὡς — πάντες τοὺς θεοὺς ἡγοῦνται πάντα εἰδέναι — εὔδηλον. 8, 37. c. dat. et ὡς, E. 5, 4, 23. ἔλεγον ὡς εὔδηλον τοῖς Ἀθηναίοις ἔσοιτο, ὡς —

εὐδία, ¶ 1) *dies serenus nec ventosus*. Etymol. M. εὐδία· ἡ τοῦ ἀέρος ἠρεμία, καὶ κυρίως ἀβροχία. Suidas: εὐδία· ἡ ἄνευ ἀνέμων ἡμέρα. Eustath. ad Il. γ, p. 314. εὐδία, ὅ ἐστιν ἡ εὐαερία. v. Wetsten. ad Matth. 16, 2. E. 2, 4, 10. p. 110. θεοὶ — ἐν εὐδίᾳ χειμῶνα ποιοῦσι. ¶ 2) *maris tranquillitas*. E. 6, 2, 17. νύκτωρ — εἰ εὐδία εἴη, — ἀνήγετο. Sic fere A. 5, 8, 8. ἐν εὐδίᾳ ὁρῶ ὑμᾶς, *in tranquillo, tutos, nec frigori nec hostibus expositos*. Est enim elegans metaphora, vt Π. 6, 1, 11. ἣν Φρουρία ἡμῖν γένηται — ἡμῖν ὑπ' εὐδίας ἔσται πάντα. All. habent ὑπ' εὐδίαν, all. ὑπεύδια. Steph. malebat ἐπ' εὐδίας.

* εὐδιάβατος, *qui transiri s. traiici facile potest*. E. 4, 2, 6.

εὐδιαίρετος, v. εὔδιος.

εὐδίαιτος, *frugalis*. Aπολ. 19. γεγενημένου — ἐξ εὐδιαίτου πολυδάπανον.

εὐδιεινὸς, *non vento et frigori expositus*. K. 5, 9. lepus ποιούμενος εὐνὴν, ὅταν μὲν ᾖ ψύχη, ἐν εὐδιεινοῖς, np. χωρίοις.

Εὔδικος, *Eudicus*. ¶ 1) Ephorus eponymus anno belli Peloponnesiaci vltimo. E. 2, 3, 1. vbi tamen praeter Wells. et margg. omnes editt. habent nomen Εὐδίου. §. 7. ¶ 2) vnus τῶν περιοίκων. E. 5, 4, 39. cadit in bello.

εὔδιος, *tranquillus, lenis*. E. 1, 6, 28. ὁ ἄνεμος εὐδιαίτερος ἦν. All. male εὐδιαίρετος. Est enim forma comparatiui Attica pro εὐδιώτερος.

Εὔδιος, v. Εὔδικος.

εὐδοκιμεῖν, ¶ 1) *bene audire, in bona existimatione esse*. Λ. 2, 10. per disciplinam ἐστὶν ὀλίγον χρόνον ἀλγήσαντα πολὺν χρόνον εὐδοκιμοῦντα εὐφραίνεσθαι. E. 6, 1, 2. καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ Θετταλίᾳ μάλα εὐδοκίμει,

δοκίμει, καὶ ἐν τῇ πόλει ἐδόκει καλός τε κἀγαθός. Απ. 3, 6, 18. c. διὰ, Απ. 4, 1, 5. ἠλίθιος, εἴ τις οἴεται διὰ τὸν πλοῦτον — μηδὲν ἀγαθὸς ὢν, δοκεῖν εὐδοκιμήσειν. c. ἐπὶ, O. 11, 1. ἐφ' οἷς εὐδοκιμεῖς. c. ἐν, Απ. 3, 6, 17. ἐν πᾶσιν ἔργοις εὐδοκιμοῦντάς τε καὶ θαυμαζομένους. Oppon. κακοδοξεῖν. Ιπ. 11, 13. it. c. ἐν, *apud*, Ιπρ. 9, 4. ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι τὰ ξενικὰ ὁρῶ εὐδοκιμοῦντα. Sic ibid. c. dat. οἶδα καὶ Λακεδαιμονίοις τὸ ἱππικὸν ἀρξάμενον εὐδοκιμεῖν, i. e. Λακεδαιμονίων. c. παρὰ, Π. 8, 4. 10. ἀπαγγελθῆναι, παρ' ᾗ εὐδοκιμεῖν βούλει ὅτι ἀστεῖος εἶ. Σ. 5, 1. ¶ 2) *gloriam consequi, inclarescere*. Π. 7, 1, 22. τῶν πολεμίων Αἰγύπτιοι μόνοι εὐδοκίμησαν, τῶν δὲ σὺν Κύρῳ τὸ Περσῶν ἱππικὸν κράτιστον ἔδοξεν εἶναι — εὐδοκίμησε δὲ ἰσχυρῶς καὶ τὰ — ἅρματα. E. 2, 4, 20. c. dat. E. 4, 5, 4. καιρίῳ ἐνθυμήματι εὐδοκίμησε. ¶ 3) *placere, probari*. Π. 1, 6, 19. p. 79. ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα — εὐδοκιμεῖ, ἐν τοῖς πολεμικοῖς τὰ καινὰ μηχανήματα εὐδοκιμεῖ, np. quia plus efficiunt. 8, 2, 5. ἓν εἶδος εὐδοκιμοῦν, *probatum, bene factum*. Ιπ. 1, 6.

εὐδόκιμος, ¶ 1) *qui bona existimatione est*. E. 5, 4, 25. κάλλιστος καὶ εὐδοκιμώτατος τῶν ἡλίκων. Λ. 13, 9. v. nr. 3. ¶ 2) *illustris, celeber*. Απ. 3, 7, 1. ἀγῶνας νικᾷν, καὶ διὰ τοῦτο αὐτός τε τιμᾶσθαι καὶ τὴν πατρίδα ἐν τῇ Ἑλλάδι εὐδοκιμωτέραν ποιεῖν. 4, 2, 1. O. 4, 16. ¶ 3) *qui probatur, bonus*. Ιπ. 7, 11. ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ἄρχεσθαι (np. διατροχάζειν) εὐδοκιμώτερον, *melius est*. 11, 13. εὐδοκίμους ἵππους ἔχειν, *bene institutos*. Huc Zeun. non male refert Λ. 13, 9. ita vt εὐδόκιμος sit *egregius*, cuius forma et habitus probatur.

εὐδοξεῖν, ¶ 1) *bene audire*. E. 1, 1, 22. Ἑρμοκράτης τὰ πολλὰ ἐν τῷ συνεδρίῳ εὐδόξει. Potest verti *auctoritate florebat*. ¶ 2) *illustrem esse*. Απ. 3, 6, 16. de eo, qui remp. capessere volebat: εὐδοξεῖν ἐπιθυμῶν.

εὐδοξία, *gloria*. Απ. 1, 7, 1. 3, 5, 3.

εὔδοξος, (v. Sallier. ad Thom. Mag. in v. ἐπίδοξος.) ¶ 1) *illustris, celeber*. Απ. 4, 2, 28. εὔδοξοι καὶ τίμιοι γίγνονται. ¶ 2) *gloriam afferens*. Λ. 7, 4. τὸ τῷ σώματι πονοῦντα ὠφελεῖν τοὺς συνόντας εὐδοξότερον ἐποίησε, *honorificentius*. Morus legi iubet

ἐν.

ἐνδοξότ. probante Zeunio, fortassis ob verba Thomae l. l. qui tamen ἐπίδοξος potius dicendum putat, quam aut ἔνδοξος aut εὔδοξος. Ιπρ. 1, 22. 8, 7. ¶ 3) *gloriae index.* Α. 6, 1, 15. οἰωνὸς εὔδοξος. All. ἔνδοξος.

εὔεδρος, *cui firmiter et commode quis insidere potest.* Ιπ. 1, 12. εὐεδρότερον τὸν ἵππον παρέχεται. Cf. Suid. qui habet simile exemplum.

εὐειδής, *speciosus, formosus.* Thom. Mag: εὐειδής, ὁ τὸ εἶδος παντὸς τοῦ σώματος κάλλιστα διακείμενος· καλὸς δὲ, ὁ τὴν ὄψιν ἀστεῖος. v. omnino Fischer ind. Palaephat. Α. 2, 3, 2. τοὺς εὐειδεστάτους τῶν στρατιωτῶν. 5, 2, 11. εὐειδὴς ἡ παράταξις διὰ τὸ χωρίον. 2 MSS. et marg. Steph. habent μονοειδής, quod Zeunius videtur recte praeferre. Απ. 3, 11, 4. θεραπαίνας εὐειδεῖς.

εὔελπις, *bona spe plenus.* Α. 2, 1, 13. ὅπως εὔελπιδες μᾶλλον οἱ Ἕλληνες εἶεν. Αγ. 8, 2. εὔελπις καὶ εὔθυμος καὶ ἱλαρός.

εὐεξάλειπτος, *qui facile et nemine prohibente e catalogo deleri potest.* Ε. 2, 3, 21. οὐδὲν τὸ ἐμὸν ὄνομα εὐεξαλειπτότερον ἢ τὸ ὑμῶν ἑκάστου.

εὐεξαπάτητος, *facilis deceptu.* Ιπρ. 7, 15. εὐεξαπάτητοι εἰσὶν οἱ Φύλακες. v. Gramm. qui addit exemplum ex Aristotele et Polluce.

εὐεξία, ¶ 1) *bonus corporis habitus.* Hesych: εὐεξία· ὑγίεια, εὐφυΐα. v. inprimis Suid. Λ. 4, 6. εὐεξίας ἐπιμελεῖσθαι. καὶ γὰρ πυκτεύουσι. Απ. 2, 1, 20. 3, 12, 7. vbi pro eo etiam est εὖ τὸ σῶμα ἔχειν. 3, 5, 15. Ο. 11, 13. ὁποίῳ πόνῳ χρὴ πρὸς τὴν εὐεξίαν καὶ ῥώμην. Ιπ. 2, 1. ἐπιμελεῖσθαι εὐεξίας τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἱππικῆς. Κ. 12, 5. Plenius est Λ. 7, 3. σώματος εὐεξίᾳ κοσμοῦνται. Απ. 3, 12, 3. vbi opponitur καχεξία. ¶ 2) Metaphorice de forma reip. Λ. 8, 1. Λυκοῦργον ταύτην τὴν εὐεξίαν καθιστάναι. Leuncl. *egregiam reip. constitutionem.* Sed Fr. Portus: *bonum animi habitum,* metaphora ducta a corporum exercitatione paedotribarum. Fortassis intellexit *parendi magistratibus promtitudinem.*

εὐεπής. Κ. 13, 16. Φωνὴν εὐεπῆ ἰᾶσιν, *pulchra et bona verba.* v. Φωνή. Sed potest etiam explicari *vocem gratam et bona verba emittentem.*

εὐε-

εὐεπιβούλευτος, *insidiis facile patens.* Hesychius interpretatur ῥαδίως καὶ εὐχερῶς ἐπιβουλευόμενος. Π. 8, 4, 2. τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ὡς εὐεπιβουλευτοτέρας ταύτης οὔσης, ἢ τῆς δεξιᾶς. v. δυσεπιβούλευτος.

εὐεπίθετος, *qui facile potest inuadi.* Thomas: εὐεπίθετος· ὁ εὔκολος εἰς ἐπίθεσιν, ἤτοι ὁ εὐεπιχείρητος. cf. Schol. Thucyd. 6, 34. et Gramm. A. 3, 4, 12. εὐεπίθετον ἦν ἐνταῦθα τοῖς πολεμίοις, np. τὸ πλαίσιον vel τὸ στράτευμα.

εὐεργεσία, ¶ 1) *beneficentia.* Π. 8, 7, 3. p. 545. ἡ κτῆσις αὐτῶν ἐστὶ σὺν τῇ εὐεργεσίᾳ. A. 2, 5, 3. p. 114 δι' εὐεργεσίας ἰσχυρός, *per beneficentiam aliis praestitam munitus.* ¶ 2) *beneficium.* Π. 5, 5, 10. p. 333. ambigue: ἆρ' ἀντὶ ταύτης τῆς εὐεργεσίας χάριν αὐτῷ εἰδείης; — ἆρ' ἄν σε τῇ εὐεργεσίᾳ ταύτῃ εὐφραίνοι; A. 2, 6, 14. per calumniam: εὐεργεσίαν κατέλεγεν — ὅτι οὐκ ἀπώλεσεν αὐτόν. 7, 7, 27. τοὺς σοὶ προεμένους εὐεργεσίαν. vbi est pro plurali, vt Απ. 3, 11, 11. εὐεργεσίᾳ καὶ ἡδονῇ τὸ θηρίον τοῦτο ἁλώσιμον. Απολ. 17. μηδ' ὑφ' ἑνὸς ἀπαιτεῖσθαι εὐεργεσίαν. Edd. vett. et Marg. Steph. εὐεργεσίας. Sed pluralis est Απ. 2, 7, 9. εὐεργεσιῶν μεμνημένοι. ¶ 3) E. 1, 1, 17. εὐεργετία τε καὶ πολιτεία Συρακουσίοις ἐν Ἀντάνδρῳ ἐστί, *Syracusani putantur bene meriti de Antandro.* Fr. Portus explicat per εὐεργέτην εἶναί τινι. Vel potius totus locus vertendus est: *Syracusani cum alias immunitates, tum ius ciuitatis habent Antandri.* Sed Morus vertit: *est iis nomen euergetarum apud Antandrios.*

εὐεργετεῖν, *beneficum esse, beneficiis afficere.* Π. 8, 2, 6. εὐεργετοῦντος μᾶλλον ἢ ἀφαιρουμένου. §. 7. μεγάλως εὐεργετῶν. A. 2, 6, 9. μὴ ἡττᾶσθαι εὐεργετῶν. Αγ. 9, 7. c. gen. rei, omisso ἀντί, Π. 3, 3, 3. μισθοῦ περιιόντα εὐεργετεῖν. Αγ. 4, 4. εἰ μισθοῦ εὐηργέτει. Sed c. ἀντί, Π. 8, 2, 7. μεγάλα ἀντὶ μικρῶν εὐεργετεῖν. c. dat. rei, Π. 8, 2, 1. χρήμασι ἀδυνατώτερος εὐεργετεῖν. §. 2. c. acc. rei, Π. 3, 1, 19. ἀλλὰ πλείονος ἄξια εὐεργετήσειν. Απ. 3, 11, 12. ἔτω ἂν μέγιστα εὐεργετοῖεν. c. acc. pers. Π. 8, 7, 3. extr. τοὺς φίλους εὐεργετοῦντες. Margg. εὖ ποιοῦντες. Ibid. paulo ante neutrum genus de terra: τοῦ εὐεργετοῦ·

τοῦντος ἀνθρώπους. Αγ. 2, 29. εὐεργετήκει τὴν Λακεδαίμονα. Ε. 4. 1, 4. Απ. 2. 1, 19. ἵνα τοὺς φίλους εὖ ποιῶσι καὶ τὴν πατρίδα εὐεργετῶσι. Vbi variatur oratio per εὖ ποιεῖν et εὐεργετεῖν, vt 2. 6. 5. εὖ ποιῶν τοὺς εὐεργετοῦντας ἑαυτόν. et §. [illegible] τοὺς πρόσθεν εὖ ποιῶν φαίνηται, δῆλον εἶναι καὶ τοὺς ὕστερους εὐεργετήσοντα. §. 25. τὴν πόλιν εὐεργετεῖν. Sic §. 26. 3, 6, 3. et 3, 12, 4. Απολ. 26. εὐεργέτουν τοὺς ἐμοὶ διαλεγομένους προῖκα διδάσκων. Caſtal. Gesn. et Bach. εὐηργέτουν. Sed v. Zeun. Hinc paſſiu. Πο. 5. 7. Θηβαῖοι εὐεργετούμενοι (i. e. εὐεργετημένοι) — ἔδωκαν. Paulo poſt eſt εὖ πάσχειν. Cf. πάσχειν. Απ. 2, 2, 3. μείζονα εὐεργετημένους. 2. 9, 8.

εὐεργέτημα, *beneficium.* Π. 5. 5, 10. p. 334. ταῦτα οὖν σοι δοκεῖ εὐεργετήματα εἶναι; 8. 2, 2.

εὐεργέτης, ¶ 1) *beneficii auctor.* Αγ. 4, 4. οἱ εὖ πεπονθότες ἡδέως ὑπηρετοῦσι τῷ εὐεργέτῃ. ¶ 2) *bene meritus de aliquo.* Α. 2, 5, 2. p. 110. εἴ σε κατακτείναιμεν, ἄλλο τι ἂν ἢ τὸν εὐεργέτην κατακτείναντες-- ἀγωνιζοίμεθα; Sunt verba Clearchi ad Tiſſaphernem. 7, 7, 6. §. 13. ἀχαρίστως ἀποπέμψασθαι ἄνδρας εὐεργέτας. Ε. 4, 8, 4. εὐεργέτας φανῆναι τῶν Λακεδαιμονίων. ¶ 3) Apud Graecos erat titulus ſ. nomen honorificum eorum, qui *inprimis de aliquo meriti* erant. v. Fiſcher. ad Plat. apol. Socr. 26,12.A.7,6,27. Xenophon ad milites: πατέρα ἐμὲ ἐκαλεῖτε, καὶ ἀεὶ ὡς εὐεργέτου μεμνῆσθαι ὑπισχνεῖσθε. Πο. 3, 11. εἰ μέλλοιεν ἀναγραφήσεσθαι εὐεργέται εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον. Cf. Thucyd. 1, 129. ibique interpp. Videtur enim alludi ad ritum Perſarum, vbi nomina eorum, qui praeclare de rege erant meriti, libro cuidam inſcribebantur, vt ſuo tempore praemiis ornarentur. v. Eſther. 6, 1 — 6. et quos nr. 5. laudauimus. Ε. 6. 1, 4. p. 356. πρόξενος ὑμῶν ὢν καὶ εὐεργέτης. Πο. 3, 11. ¶ 4) εὐεργέται honorifico nomine appellabantur *reges*, Π. 3, 3, 4. οἱ ἄλλοι — ἀνακαλοῦντες (τὸν Κῦρον) τὸν εὐεργέτην, τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθόν. Sic Cyrus de ſe: Π. 5, 5, 11. ἀντασπάζου με, εὐεργέτην τε νόμιζε εἶναι. 8, 1, 9. ¶ 5) εὐεργέται vocantur *de rege Perſarum bene meriti*, qui Perſico vocabulo dicebantur Ὀροσάγγαι. v. Herodot. 8, 85. Deſider. Herald. aduerſarr.

ſarr. 1, 9. Doruill. ad Charit. p. 193. Cf. nr. 3. Π. 4, 4, 3. τοῦτον ὡς εὐεργέτην καὶ φίλον, οὐχ ὡς δοῦλον περιέψομεν. 5, 3, 15. εἰ Γαδάτῃ βοηθήσαιμεν, ἀνδρὶ εὐεργέτῃ.

εὐεργετητέον, *beneficiis afficere oportet et bene mereri.* Απ. 2, 1, 28. τοὺς φίλους εὐεργετητέον — τὴν πόλιν ὠφελητέον.

εὐετηρία, *anni fertilitas, frugum abundantia.* Herodianus: εὐθενεῖσθαι λέγοντες, εὐθένειαν οὐ λέγουσιν, ἀλλ' εὐετηρίαν. Heſych: εὐετηρία. εὐθηνία, καλὸς ἐνιαυτός. Ε. 5, 2, 4. σῖτος πολὺς εἴη, εὐετηρίας γενομένης τῷ πρόσθεν ἔτει. Ιερ. 5, 5. εὐετηριῶν γενομένων ἀφθονία τῶν ἀγαθῶν.

*εὐεύρετος, *in quo facile omnia reperiri poſſunt.* Ο. 8, 17. εἰ μὴ εὑρήσομεν καλὴν καὶ εὐεύρετον χώραν ἑκάστοις. Margg. εὐάρεστον.

εὐέφοδος, *qui facile poteſt adiri atque adeo capi.* Π. 2, 4, 9. πότερον ἐν ἐχυροῖς χωρίοις εἰσὶν ἢ ἐν εὐεφόδοις.

εὔζωνος, *expeditus, miles leuis armaturae.* Heſych: εὔζωνοι· εὔοπλοι, ἔνοπλοι. Suid: εὔζωνοι· οἱ μὴ ἔχοντες φορτία. Zonaras in lexico inedito: εὔζωνοι καὶ μονόζωνοι, οἱ εὐσταλεῖς καὶ κοῦφοι στρατιῶται, καὶ μὴ κατάφρακτοι. οὕτως Ξενοφῶν. cf. Phauorin. Π. 2, 4, 17. p. 136. προπέμπειν εὐζώνους ἄνδρας, λῃσταῖς ἐοικότας. 4, 2, 3. §. 8. εὔζωνοι καὶ ταχὺ ἐπορεύοντο. 5, 3, 21. Α. 3, 3, 5. σφενδονήτας, μάλα ἐλαφροὺς καὶ εὐζώνους. 4, 2, 5. φεύγοντες — εὔζωνοι γὰρ ἦσαν. 4, 3, 15. τῶν ὀπισθοφυλάκων τοὺς εὐζωνοτάτους. 5, 4, 12. 6, 3, 9. παρέπεμψε τῶν γυμνητῶν ἀνθρώπους εὐζώνους. 7, 3, 26.

εὐήθεια, *ſtultitia.* Α, 1, 3, 16.

εὐήθης, *ſtultus.* Moeris p. 143. εὔηθες, τὸ χρηστὸν, Θουκυδίδης Ἀττικῶς· εὔηθες, τὸ ἀνόητον, Ἑλληνικῶς. Rectius Thomas: εὔηθες κατ' εὐφημισμὸν τὸ ἀσύνετον. Α. 1, 3, 16. ἐπιδεικνὺς ὡς εὔηθες εἴη — αἰτεῖν. Ε. 2, 3, 11. Απ. 4, 2, 2. Απολ. 28. Ἀπολλόδωρος ἐπιθυμητὴς μὲν αὐτοῦ ἰσχυρὸς, ἄλλως δὲ εὐήθης. Vbi etiam reddi ex mente Moeridis poſſit: *ſimplex, ingenuus.*

εὐήλατος, *campeſtris.* De loco, per quem equus facile agi poteſt. Heſych: εὐήλατος· ὁ πεδεινὸς καὶ εὐάροτος χῶρος, εὐέλατος. cf. Suid. et Poll. 1, 186. Π. 1, 4, 16. θηρία ἐξελᾶν εἰς τὰ ἐργάσιμά τε καὶ εὐήλατα, np. χωρία. Ε. 5, 4, 54. vbi

vbi eſt de *loco accliui, ſed tamen equis non difficili adſcenſu.*

εὐήλιος, *apricus.* O. 9, 4. οἰκία — εὐήλιος.

εὐημερία, *coeli clementia, coelum ſerenum.* E. 2, 4, 2. μάλ' εὐημερίας οὔσης.

εὔθαρσής, ¶ 1) *bona ſpe plenus.* Ἀγ. 11, 10. ἐν τοῖς δεινοῖς εὐθαρσής. E. 7, 1, 2. p. 439. τοὺς συμμάχους εὐθαρσεστάτους. ¶ 2) *ſpem bonam et confidentiam afferens.* Ἱπ. 4, 11. αἱ φανεραὶ φυλακαὶ δῆλα ἔχουσι καὶ τὰ δεινὰ καὶ τὰ εὐθαρσῆ, *quae non metuenda ſunt.*

εὐθεράπευτος, *quem facile demereri poſſis.* Π. 2, 2, 3. οὕτως εὐθεράπευτοί εἰσιν ὥστε μικρῷ ὄψῳ παμπόλλους ἀνακτήσασθαι.

εὐθέως, *ſtatim.* Π. 2, 4, 13. E. 1, 4, 7. 3, 4, 10. c. ἐπεὶ, E. 3, 2, 3. ἐπεὶ εὐθέως ᾔσθοντο, *ſimulac, vbi primum.* Sed diuiſim Π. 1, 5, 4. ἐπεὶ ᾐσθάνετο — αὐτὸς εὐθέως etc.

εὐθημοσύνη, *aptus ordo, apta rerum collocatio.* Hoc vocabulum reperiri dicit Pollux 9, 161. παρὰ τῷ ποιητῇ, h. e. apud Heſiodum Ἐργ. 471. vt viri docti ad Pollucis locum docuerunt, et Suidas explicat nomine τάξις, laudans locum Π. 8, 5, 4. καλὸν ἡγεῖτο ὁ Κῦρος ἐν οἰκίᾳ εἶναι ἐπιτήδευμα τὴν εὐθημοσύνην — πολὺ κάλλιον τὴν τῶν στρατιωτικῶν φυλῶν εὐθημοσύνην — ἐπεμέλετο ταύτης τῆς εὐθημοσύνης.

εὐθηνεῖν, *exuberare, feracem eſſe.* v. Poll. 1, 239. qui habet inter ſimilia agri epitheta. Thomas vero Mag. εὐθενεῖν, inquit, κάλλιον ἢ εὐθηνεῖν. v. ibi interpp. Ἀθ. 2, 6. ἐκ τῆς εὐθηνούσης (γῆς) ἀφικνεῖται τοῖς τῆς θαλάσσης ἄρχουσι, *e terra quae fructus vberes tulit.*

Εὔθηρος, *Eutherus.* Ἀπ. 2, 8. amicus Socratis, a quo ad conuenientius vitae genus compellitur.

εὔθριξ, *bonos capillos habens.* K. 4, 6. deſcribuntur canes εὔτριχες. cf. Poll. 5, 59.

εὐθὺ, *recta.* Eſt aduerbium loci, cum εὐθὺς proprie temporis ſit. v. Ammon. ibique interpp. et qui laudantur in notis ad Thucyd. 8, 88. et Hemſterhuſ. ad Lucian. diall. mort. 27, 1. Cf. infra εὐθύς. Heſych: εὐθύ· εἰς εὐθεῖαν. Π. 5, 2, 15. p. 287. ἄγε ἡμᾶς εὐθὺ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος. c. gen. E. 1, 4, 5. ἀνήχθη εὐθὺ Γυθείου, *recta Gytheum verſus.* Cf. interpp. Aelian. V. H. 9, 18. Ruhnken. ad Timae. p. 92.

Εὐθύ-

Εὐθύδημος, *Euthydemus*, turpiter amatur a Critia, Ἀπ. 1, 2. 29. cognominatur ὁ καλὸς Ἀπ. 4, 2, 1. in quo toto capite Socrates ei oſtendit, non eum ſapientia alios vincere, qui multa poetarum et ſophiſtarum ſcripta collegerit. Disputat cum Socrate de diis eorumque prouidentia, Ἀπ. 4, 3. de temperantia, Ἀπ. 4, 5. de variis rebus, Ἀπ. 4, 6.

Εὐθυκλῆς, *Euthycles*, Lacedaemonius, legatus ad regem Perſarum, Ε. 7, 1, 23.

εὐθυμεῖσθαι, ¶ 1) *genio indulgere in epulis*. Π. 4, 1, 8. οὐ βουλοίμην νῦν ὁρῶν Μήδους εὐθυμουμένους — ἀναγκάζειν ἰέναι. 5, 5, 9. p. 330. A. 4, 5, 21. πανταχοῦ εὐωχουμένους καὶ εὐθυμουμένους. Ε. 7, 4, 36. ἐδειπνοποιοῦντο καὶ εὐθυμοῦντο. ¶ 2) *hilarem eſſe*. in pugna ludicra, Π. 2, 3, 8. ἅμα μὲν ἐγυμνάζοντο, ἅμα δὲ εὐθυμοῦντο. ¶ 3) *laetari*. c. ἐπί, Π. 4, 1, 9. ἄγοντες ἐφ' οἷς πάντες εὐθυμήσεσθε. Sed alluditur ibi ſimul ad epularum laetitiam.

εὐθυμητέον, *laetandum eſt*. Ἀπολ. 27. πᾶσιν ὑμῖν εὐθυμητέον.

εὐθυμία, ¶ 1) *animus aequus, animi tranquillitas*. Π. 7, 2, 8. ὁ Κῦρος ἐθαύμασε τὴν εὐθυμίαν Croeſi, qua laetus accipiebat priuatas laetitias. v. Cic. de finn. 5, 8. et 29. ¶ 2) *oblectamentum in epulis*. Π. 1, 3, 11. τοιαύτας αὐτοῖς εὐθυμίας παρεῖχεν ἐπὶ τῷ δείπνῳ. 4, 1, 7. περὶ εὐθυμίαν ἐτύγχανεν ὤν. 4, 5, 3. ἔπινον καὶ εὐωχοῦντο καὶ ηὐλοῦντο καὶ πάσης εὐθυμίας ἐνεπίμπλαντο. ¶ 3) *hilaritas, alacritas*. Π. 6, 2, 3. ἆθλα ἐδίδου, καὶ ἦν πολλὴ εὐθυμία ἐν τῷ στρατεύματι.

εὔθυμος, ¶ 1) *alacer*. Αγ. 8, 2. εὔθυμος καὶ ἀεὶ ἱλαρός. Sic in bello de iis, *qui bono fortique animo ſunt*, Π. 6, 4, 5. πολὺ εὐθυμότεροι εἰς τὸν ἀγῶνα ἰέναι. Α. 3, 1, 29. Ε. 4, 3, 1. vbi inprimis pertinet ad bonam ſpem fauſto nuncio confirmatam. Cf. ῥᾴων. ¶ 2) De equo: *animoſus*. v. Poll. 1, 194. Ἱπ. 11, 12. εὐθυμότατοι ἵπποι.

εὐθύμως, ¶ 1) *animo tranquillo*. Ἀπ. 4, 8, 3. εὐθύμως καὶ εὐκόλως ζῆν. ¶ 2) *alacriter*. Π. 2, 2, 15. p. 113. πολὺ εὐθυμότερον τῆς ἀρετῆς ἀνθέξονται. 2, 3, 5. p. 120. 3, 3, 8. ὅπως εὐθυμότατα ἐξορμῶνται. ¶ 3) *fortiter*. Π. 8, 4, 7. τοὺς πόνους καὶ τοὺς κινδύνους εὐθύμως φέροντας. Ε. 7, 4, 24. εὐθυμότερον πολὺ εἶχον,

χον, *multo fortiori erant animo.*

εὐθύνειν, *regere.* Hesych: εὐθύνει· διοικεῖ, — κυβερνᾷ. Π. 1, 1, 2. πορεύωνται αἱ ἀγέλαι, οἳ ἂν αὐτὰς εὐθύνωσιν οἱ νομεῖς, *agunt.*

εὐθύνη, *iudicium in quo rerum a magistratibus gestarum ratio repetitur.* Pollux 8, 45. εὐθύνη δὲ κατὰ τῶν ἀρξάντων ἢ πρεσβευσάντων. Timaeus lex. Platon: εὐθύναι· δίκαι κατὰ τῶν ἀρξάντων κακῶς. Hesych: εὐθύνας· τιμωρίας, δίκας, τὸ δοῦναι λόγον ἐφ' ἑκάστῳ ἁμαρτήματι. Harpocration in v. εὐθύναι· εὔθυνοι (Phauorinus habet εὐθύνη)· ὄνομα ἀρχῆς — δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες ἦσαν, παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες, ἢ ἄρξαντες, ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων τὰς εὐθύνας. Cf. Moeris p. 135. et Thom. Mag. Αθ. 3, 2. δίκας καὶ γραφὰς καὶ εὐθύνας ἐκδικάζειν. E. 7, 4, 34. οἱ — διακεχειρηκότες τὰ ἱερὰ χρήματα, εἰ δώσοιεν εὐθύνας, *si rationes reddendae essent.* §. 36.

εὐθύς. ¶ 1) *statim.* Phrynichus: τὸ εὐθὺ τόπου ἐστὶν, τὸ δὲ εὐθὺς χρόνου. cf. εὐθὺ, et Abresch. dilucidatt. Thucyd. 8, 88. qui bene obseruauit, εὐθὺς fere praepositionem secum habere. Sic c. πρὸς, Π. 2, 4, 17. p. 137. πορεύσομαι — εὐθὺς πρὸς τὸν βασιλέα. Hutch. vertit *recta.* A. 5, 4, 7. E. 3, 1, 16. εὐθὺς ὥσπερ ἔτυχε — ἡγεῖτο πρὸς τὰς πύλας. c. εἰς, E. 3, 4, 21. εὐθὺς ἐς τὸν Σαρδιανὸν τόπον ἐνέβαλλε. cf. Αγ. 1, 29. vbi tamen legitur εὐθὺς τὸν Σαρδιανὸν τόπον, omisso εἰς, quam lectionem defendi posse dicit Bach. qui tamen etiam coniicit εὐθὺ τοῦ Σαρδιανοῦ τόπου. Sed all. melius receperunt εἰς. it. interposito verbo, E. 2, 1, 13. εὐθὺς ἀνήχθησαν ἐς Σηστὸν — εὐθὺς ἐπισιτισάμενοι ἔπλευσαν ἐς Αἰγὸς ποταμούς. c. ἐπὶ, Π. 7, 2, 1. εὐθὺς ἐπὶ Σάρδεων ἔφυγε. E. 4, 2, 1. et interposito verbo, Αγ. 1, 28. et E. 3, 4, 20. εὐθὺς ἡγήσοιτο τὴν συντομωτάτην ἐπὶ τὰ κράτιστα τῆς χώρας. E. 3, 1, 16. εὐθὺς ᾔει ἐπὶ τὴν Σκῆψιν. c. ἀπὸ, E. 4, 1, 20. εὐθὺς ἀπεπορεύετο ἀπὸ τῆς χώρας. c. ἐν, Π. 8, 6, 1. ὅπως — εὐθὺς ἀντιπάλους ἔχοι ἐν τῇ χώρᾳ. 2, 4, 14. Αγ. 1, 32. E. 3, 4, 24. εὐθὺς ἐν τῷ ποταμῷ ἔπεσον. Sed saepe sine praepositione, vt Π. 2, 4, 2. εὐθὺς τροχάζων ἡγεῖτο. §. 12. 7, 5, 10. εὐθὺς ὡς πολέμιοι ἐχρῶντο αὐτοῖς. §. 12. 8, 5, 13. A. 1, 8, 18. καθορᾶ

ρᾷ βασιλέα — καὶ εὐθὺς οὐκ ἠνέσχετο. E. 2, 4, 23. 4, 1, 18. 4, 4, 10. καταφρονήσαντες τῷ πλήθει, εὐθὺς ἐχώρουν. Hic vertunt *recta*. Σ. 2, 4. ὁ ἀλειψάμενος εὐθὺς ἅπας ὄζει, αἱ δὲ — πολλοῦ χρόνου δέονται. Iπ. 5, 10. Ponitur bis, Π. 8, 8, 1. ἐπεὶ Κῦρος ἐτελεύτησεν, εὐθὺς μὲν οἱ παῖδες ἐστασίαζον, εὐθὺς δὲ πόλεις — ἀφίσταντο. Sic saepius post ἐπεί. v. ἐπεὶ nr. 1. Sed sine ἐπεὶ bis legitur E. 3, 2, 18. it. post ἐπειδὰν τάχιστα, Λ. 2, 1. ἐπειδὰν τάχιστα — ξυνιῶσιν, εὐθὺς μὲν ἐφιστᾶσι, εὐθὺς δὲ πέμπουσι. it. semel positum. v. ἐπειδάν. Sic post ὡς, Π. 2, 4, 15. ὡς πρὸς τοῖς ὁρίοις ἐγένοντο, εὐθὺς ἐθήρα. Iungitur cum ἐκ, vbi temporis vel aetatis nota est, Π. 1, 6, 17. εὐθὺς ἐκ παιδίου. A. 4, 6, 11. εὐθὺς ἐκ παίδων. Αγ. 10, 4. εὐθὺς ἐκ παιδός. E. 3, 4, 11. ἐκ τούτου εὐθύς. 7, 1, 2. p. 438. Sic εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. v. ἀρχή. Cf. παραχρῆμα, et πρῶτος. ¶ 2) *primo*. Π. 8, 5, 2. εὐθὺς ἐνόμιζε πρὸς ἕω βλέπουσαν σκηνὴν — ἔπειτα ἔταξε. A. 2, 4, 5. ἐφυλάττοντο ἀλλήλους — καὶ εὐθὺς τοῦτο ὑποψίαν παρεῖχεν. Tum sequitur καὶ τοῦτο ἔχθραν παρεῖχε. Sic in oratione, Αγ. 1, 8. εὐθὺς μὲν οὖν πολλοὶ πάνυ ἠγάσθησαν. Scil. Xenophon primam ibi Agesilai actionem commemorat. ¶ 3) *ab initio*. Suid: εὐθύς, ἀντὶ τοῦ ἐν ἀρχῇ. O. 7, 22. τὴν φύσιν εὐθὺς παρεσκεύασεν ὁ Θεός. K. 7, 9. vbi Fr. Portus: *statim ab initio*. ¶ 4) *simulac*. c. particip. A. 2, 6, 9. εὐθὺς μειράκιον ὤν. 4, 7, 1. προσέβαλλεν εὐθὺς ἥκων, *simulac aduenisset*. Iπ. 1, 16. ὅτου ἂν ὦσιν αἱ κνῆμαι εὐθὺς γιγνομένου ὑψηλόταται, *simulac natus est*. K. 10, 17. Sic εὐθὺς ἀρχόμενος. v. ἄρχεσθαι nr. 1, g. c. ἐπεί, E. 4, 1, 8. εὐθὺς ἐπεὶ ἔγνω — αὐτὸς ἐπορεύετο. Cf. ἐπεὶ nr. 1. c. ὡς ἄον τε, v. οἷος nr. 13. ¶ 5) *facile*. Αγ. 3, 1. ἀναμνῆσαι μόνον ἀρκεῖ, καὶ εὐθὺς πιστεύεται. Iερ. 1, 37. τῷ ἰδιώτῃ εὐθὺς τεκμήριον ἐστὶν — ὅτι χαρίζεται. Σ. 1, 8. 5, 6. ¶ 6) *haud dubie, certo*. Π. 1, 6, 9. εἰ μὴ ἕξει ἡ στρατιὰ τὰ ἐπιτήδεια, καταλύσεταί σου εὐθὺς ἡ ἀρχή. Iερ. 9, 4. Aπ. 1, 7, 2. ¶ 7) εὐθὺς γὰρ sequitur post αὐτίκα, *verbi causa*. Iερ. 2, 7. αὐτίκα γάρ, §. 8. εὐθὺς γάρ. Koenius ad Gregor. de dialectis p. 195. dicit, εὐθὺς γὰρ positum esse pro αὖθις γάρ, inque hunc modum vertendum: *et*

vt hoc insuper vtar. Sic Ιερ. 1, 35. εὐθὺς γὰρ videtur esse pro αὖθις γάρ. Et Ernest. Απ. 2, 6, 32. pro εὐθὺς malebat αὖθις. Sed ibi est *statim ab initio*, s. vt Hindenb. reddit: *protinus tamen.* Contra pro αὖθις Leuncl. alicubi εὐθὺς substituit. v. αὖθις nr. 4. Cf. nr. 5.

εὐθύς, *rectus.* Π. 1, 3, 4. εὐθυτέρα ὁδός. Ιπ. 7, 14. ἵππος ἤδη πλήρης ὢν τοῦ εὐθέος, np. δρόμου. §. 17. ἐπειδὰν — εἰς τὸ εὐθὺ βλέπῃ ὁ ἵππος, *recta*, *gerade vor sich hin.*

εὐθύωρον, *recta*, *secundum lineam rectam.* Harpocration et Suidas interpretantur: τὸ κατ' εὐθεῖαν, Etymol. M. εὐθύωρον τὴν ἀναχώρησιν, εὐθυτάτην, σύντομον. Sic Phauorin: εὐθύωρον, Ἀντιφῶν ἀντὶ τῦ κατ' εὐθεῖαν. καὶ Ξενοφῶν, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, καὶ δὴ εὐθύωρον ἀπεβίω. Hic locus et haec significatio non reperitur in Xenophonte. Sed A. 2, 2, 8. ὁ μέντοι ὁδ' ἀπέκλινε — ἀλλ' εὐθύωρον ἄγων.

εὐίατος, *facile sanabilis.* Ιπ. 4, 2. ἔστι δὲ — καὶ ἵππῳ ἀρχόμενα πάντα εὐιατώτερα.

εὔιππος, *bonos equos habens.* Π. 5, 5, 2. τῶν ἄλλων συμμάχων τοὺς εὐιπποτάτους καὶ εὐοπλοτάτους. Ε. 4, 2, 3.

εὐκάθεκτος, *qui facile cohiberi et coerceri potest.* Π. 7. 5, 24. Βαβυλωνίους — ὅπως εὐκαθεκτότατοι εἶεν.

εὐκαίρως, *opportune*, *in reipublicae commodum.* Αγ. 8, 3. τῇ μεγαλογνωμοσύνῃ εὐκαίρως ἐχρῆτο. np. cum non admitteret contra remp. amicitiam regis Persarum.

εὐκάρδιος, *animosus.* Ιπ. 6, 14. ἵππῳ εὐκαρδίῳ. Alias dicitur εὔψυχος. v. Pollux 1, 195.

* εὐκατάλυτος, *qui facile potest destrui et frangi.* Ε. 3, 5, 8. p. 184. ἡ Λακεδαιμονίων πλεονεξία πολὺ εὐκαταλυτωτέρα ἐστὶ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς. v. Gramm. qui tantum ex Georgio Pachymere exemplum addidit.

εὐκαταφρόνητος, *facilis contemtu.* Π. 8, 3, 1. τὴν ἀρχὴν μὴ εὐκαταφρόνητον. c. ὑπὸ, Ε. 6, 4, 28. μηδ' ὑφ' ἑνὸς εὐκαταφρόνητος εἶναι. Vtroque loco per λιτότητα intelligitur timendus, reuerendus.

εὐκατέργαστος, ¶ 1) *effectu facilis.* Ε. 6, 1, 4. p. 362. βασιλεὺς Περσῶν — ὃν ἐγὼ ὑπήκοον ποιήσασθαι ἔτι εὐκατεργαςότερον ἡγῦμαι εἶναι, ἢ τὴν Ἑλλάδα. v. Gramm.

Gramm. ¶ 2) *concoctu facilis.* Suid: εὐκατεργάστου· — εὐδιαλύτου. Απ. 4, 3, 6. τὸ ὕδωρ — μιγνύμενον πᾶσι τοῖς τρέφουσιν ἡμᾶς, εὐκατεργαστότερα — ποιεῖν αὐτά.

εὔκλεια, *gloria.* Π. 8, 2, 11. p. 488. καρπῶμαι εὔκλειαν. Ibidem laudatur. Α. 7, 6, 22, νῦν ἄλλην εὔκλειαν προσειλήφατε. Αγ. 1, 36. Λ. 9, 2. εὔκλεια ἕπεται τῇ ἀρετῇ. Ε. 5, 1, 14. fin. 7, 5, 9. ἀντὶ τῆς πρόσθεν εὐκλείας πολλὴν ἀδοξίαν. Απ. 3, 5, 7. 4, 8, 1. Σ. 8, 32. 43. Ιπρ. 1, 19. Κ. 1, 14. 13, 12. vbi oppon. δύσκλεια. c. ὑπὸ, Α. 7, 6, 23. ἔχων δι' ὑμᾶς καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εὔκλειαν.

Εὔκλεια, τὰ, *dies festi in honorem Dianae Eucleae* apud Corinthios. Ε. 4, 4, 2. Εὐκλείων τὴν τελευταίαν εἵλοντο. v. Goldhagen. it. Pausan. 9, 17. et 1, 14.

εὐκλεὴς, *celeber, illustris.* Π. 3, 3, 24. p. 193. τοὺς ἀγαθοὺς καὶ εὐκλεεῖς εὐδαιμονεστάτους νομίζειν. Αγ. 10, 3. βίος εὐκλεής. §. 4. Πο. 6, 1. εὐκλεέστεροι ἐσόμεθα. c. ἐν, Π. 8, 5, 12. p. 528. Κῦρος — εὐκλεεῖς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἐποίησε. Ε. 7, 2, 20. εὐκλεέστατος ἐν τῇ πατρίδι, ὀνομαστότατος ἐν τοῖς συμμάχοις καὶ πολεμίοις. Hic patet, de quibus proprie dicatur.

Εὐκλείδης, *Euclides.* ¶ 1) Phliasius, augur. Α. 7, 8, 1 — 3. ¶ 2) vnus e triginta tyrannis, Ε. 2, 3, 2.

εὐκλεῶς, *gloriose.* Α. 6, 3, 10. εὐκλεῶς τελευτῆσαι. Αγ. 11, 8. Ιπρ. 1, 1. ἄρξειας ἂν — εὐκλεέστατα.

Εὐκλῆς, *Eucles.* Ε. 1, 2, 5. Hipponis filius, Syracusanus.

εὐκόλως, *suauiter, iucunde.* Απ. 4, 8, 3. εὐθύμως τε καὶ εὐκόλως ζῆν. Cf. Plat. Phaed. 66. vbi Fischerus exponit *libenter, sine vllo fastidio.* Sic *facile* ap. Latinos, v. c. Terent. adelph. 3, 4, 56.

εὐκοσμία, *modestia, ordo disciplinae.* Π. 1, 2, 3. τῇ τῶν πεπαιδευμένων εὐκοσμίᾳ. Oppon. τύρβη. 8, 1, 11. εὐταξίαν τῶν ὑπεικόντων τοῖς ἀμείνοσι, πολλὴν δ' αἰδῶ καὶ εὐκοσμίαν πρὸς ἀλλήλους.

εὐκόσμως, *ornate.* Π. 2, 4, 1. de vestitu: εὐκοσμότατα καὶ λαμπρότατα προσελθεῖν.

*__εὐκρινεῖν__, *eorum, qui militiam profiteri volunt, accuratum delectum habere*, vel *accurate*

rate omnia agere, accurate se parare. E. 4, 2, 4. τὲς στρατευσομένες δεῖ εὐκρινεῖν. v. Mori index.

εὐκρινὴς, *distinctu facilis, distinctus.* Iπρ. 3, 3. τὰ δόρατα μεταξὺ τοῖν ὤτοιν τῦ ἵππυ σχεῖν, εἰ μέλλοι — εὐκρινῆ ἔσεσθαι. Camerar. *explicatu faciles.*

εὐκρινῶς, *ordine, distincte.* O. 8, 19. χύτρας — εὐκρινῶς κειμένας.

Εὐκτήμων, *Euctemon.* E. 1, 2, 1. archon anni 25 belli Peloponnesiaci. v. Meurs. archontt. Att. 3, 11.

εὐκτὸς, *optabilis.* Poll. 5, 130. εὐκταῖα, καὶ τὸ Ἀττικώτερον εὐκτά. Π. 3, 2, 12. πᾶσιν εὐκτὰ ταῦτα. Aπ. 1, 5, 5.

Εὐκτρήσιοι, *Euctresii,* Arcadiae oppidum. E. 7, 1, 19. ὡς ἐγένετο ἐν τῇ ἐπ' Εὐκτρησίυς ἐκτροπῇ — ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' Εὐκτρησίων καὶ τῆς ἐπὶ Μιδέας ὁδῦ. Margg. Εὐτρησίυς. quam lectionem veram putat Berckelius. Nam Steph. Byzant. dicit: τὸ γαρ Εὐτρήσιον (leg. Εὐτρήσιοι), πόλις Ἀρκαδίας, καὶ ὐκ ἐθνικόν. et Pausan. 8, 27. p. 654. habet etiam Εὐτρησίυς. Cf. Politus ad Eustath. T. II. p. 539. et Hesych. in v. Εὐτρ.

εὔκυκλος, *bene curuatus.* K. 9, 12. στεφάνας εὐκύκλυς. Hesych: εὔκυκλος· στρογγύλος.

εὐλαβεῖσθαι, ¶ 1) *vereri.* Moeris p. 144. negat Atticos hoc verbo vti pro φοβεῖσθαι. Perperam. v. Fischer. ad Plat. Phaed. 39. Iεp. 6, 16. equi possessor εὐλαβέμενος μή τι ἀνήκεστον ἐργάσηται equus. ¶ 2) *fugere, vitare.* Aπ. 3, 9, 4. τὸ τὰ αἰσχρὰ εἰδότα εὐλαβεῖσθαι. ¶ 3) *cauere, non suscipere.* Aπ. 3, 6, 8. συμβυλεύῃ ἐπιχειρεῖν τῷ πολέμῳ — εὐλαβεῖσθαι πείθῃ.

εὐλήπτως, *ita vt commode capi s. prehendi possit.* Π. 1, 3, 7. ὡς ἂν ἐνδοῖεν τὸ ἔκπωμα εὐληπτότατον. Ita Steph. et Well. vt sit adiectiuum. Sed reliqui εὐληπτότατα, quod elegantius videtur, vtpote pro aduerbio positum.

εὔλυτος, ¶ 1) *qui facile solui potest.* K. 6, 12. δήσαντα τὰς κύνας — ὅπως ἂν εὔλυτοι ὦσι. ¶ 2) De sociorum fide infirma, E. 5, 2, 12. p. 301. οὐκέθ' ὁμοίως εὔλυτα ἔσται. Antea erat ἀποστήσονται.

εὐμαθὴς, ¶ 1) *qui facile discitur.* Thom. Mag. εὐμαθὴς ὁ εὔγνωστος. O. 20, 14. εὔγνωστα καὶ εὐμαθῆ πάντα παρέχειν. 21, 1. τὴν γεωργικὴν τέχνην πασῶν εἶναι

εἶναι εὐμαθεστάτην. ¶ 2) *facilis intellectu, planus.* Απ. 1, 2, 35. τάδε σοι εὐμαθέστερα ὄντα. ¶ 3) *docilis.* Thom. Mag. εὐμαθής, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς. Α. 1, 9, 3. Κῦρος εὐμαθέστατος τῶν ἡλίκων. All. αἰδημονέστατος, quod Ruhnken. ad Απ. 3, 9, 6. glossema esse dicit nominis δαημονέστατος, corrupti ex αἰδημονέστατος.

Εὐμάθης, *Eumathes.* Ε. 2, 3, 2. vnus e triginta tyrannis.

εὐμάρεια, (poet. Port.) *facilitas, commoditas.* Hesych: εὐμάρεια· εὐχέρεια, ἡσυχία. Suidas: εὐμάρεια, ἡ εὐκολία. it. εὐμάρειαι· εὐχέρειαι. Ο. 5, 9. χειμάσαι — θερμοῖς λουτροῖς, ποῦ πολὺ πλείων εὐμάρεια; Stobaeus: εὐχέρεια, quod recepit Zeun. sine idonea causa, opinor.

Εὔμαχος, *Eumachus.* v. Εὔβουλος.

εὐμεγέθης, *ingens, permagnus, satis magnus.* Ιπ. 10, 6. τροχοὺς εὐμεγέθεις. c. μάλα, Ε. 5, 2, 4. ποταμὸν μάλ' ὄντα εὐμεγέθη. De equo, Ιπ. 1, 17. πώλου — εὐμεγέθους. Zeun. bene vertit *iustae magnitudinis.*

εὐμένεια, *benignitas.* Απολ. 7. ἴσως ὁ θεὸς δι' εὐμένειαν προξενεῖ μοι. Thom. Mag. in v. εὔνοια· εὐμένεια ἀεὶ ἀπὸ τοῦ μείζονος πρὸς ἐλάττονα. v. ibi interpp.

εὐμενής (poet. Port.). ¶ 1) *beneuolus, amicus.* Αγ. 1, 22. οὐ μόνον οἱ πυνθανόμενοι ταῦτα, ἀλλὰ καὶ οἱ ἁλισκόμενοι εὐμενεῖς αὐτῷ ἐγίγνοντο, *eum amabant.* Ε. 5, 2, 9. συγγενεῖς πολλοὶ — τῶν Φευγόντων, καὶ ἄλλως εὐμενεῖς. 5, 4, 26. Ἀγησίλαον εὐμενῆ ἐμοὶ εἰς τὴν κρίσιν παρασχεῖν. Sic feminin. Απ. 2, 1, 32. εὐμενὴς παραστάτις οἰκέταις. De hominibus priuatis erga ciuitates, Ιπρ. 4, 7. De ciuium fide in republica, erga regem, etc. Ε. 2, 3, 18. p. 98. πότερα εὐμενὴς ἢ προδότης νομίζοιτο. Απ. 3, 5, 2. εὐμενεστέρους δὲ ποτέρους ἑαυτοῖς εἶναι νομίζεις; *vtrum Athenienses Athepiensibus, na Thebanis Boeotos?* Cf. Ιερ. 11, 12. Απ. 3, 4, 9. De fide sociorum et populorum victorum, Π. 7, 5, 7. Καππαδόκαι — οὓς σφίσιν ἐνόμιζον εὐμενεστέρους εἶναι ἢ Πέρσαις; Ε. 2, 5, 8. p. 182. 5, 2, 1. ὅσοι τῶν ξυμμάχων τοῖς πολεμίοις εὐμενέστεροι ἦσαν, ἢ τῇ Λακεδαίμονι. §. 24. 5, 4, 65. Τιμόθεος πόλεις ἁπάσας εὐμενεστέρας ἔσχεν. 6, 3, 5. p. 384. ἐπὶ τοὺς εὐμενεστάτους — στρατεύειν. De diis, Ε. 6,

6, 4, 2. τοὺς θεοὺς εὐμενεστάτους εἶναι, *benignissimos.* cf. ἵλεως, quocum iungitur. ¶ 2) *partibus fauens.* E. 2, 4, 21. Παυσανίας — ὅπως μὴ δῆλος εἴη εὐμενὴς αὐτοῖς ὤν. np. Piraeensibus. ¶ 3) *facilis, commodus, clemens.* A. 4, 6, 9. ἡ τραχεῖα (ὁδὸς) τοῖς ποσὶν ἀμαχεὶ ἰοῦσιν εὐμενεστέρα, ἡ —

εὐμενίζεσθαι, *propitium sibi reddere, placare.* Π. 3, 3, 11. θεοὺς θυσίαις — εὐμενίζετο.

εὐμενῶς, *cum beneuolentia.* E. 2, 3, 19. Theramenis orationi ἡ βουλὴ ἐγένετο εὐμενῶς ἐπιθορυβήσασα.

εὐμετάβολος, *mutabilis.* E. 2, 3, 17. p. 93.

εὐμεταχείριστος, ¶ 1) *qui facile potest circumueniri, quo facile quis vti pro arbitrio potest.* A. 2, 6, 10. ἐπεβούλευον ὡς εὐμεταχειρίστῳ ὄντι. ¶ 2) *facilis.* E. 5, 2, 12. p. 299. ὁρᾶτε ὅπως μὴ οὐκέτι εὐμεταχείριστα ἐκεῖνα ἔσται ὑμῖν, h. e. *ne difficillima tractatu* etc.

εὐμήκης, *prolixus.* Iπ. 5, 6. εὐμήκεις αἱ τρίχες.

εὐμίσητος, *facile incurrens odium, odio dignus.* Π. 3, 1, 5. συμβουλεύω — τἀληθῆ λέγειν, ἵνα σοι ἔν γε ἀπῇ τὸ εὐμισητότατον.

* εὐμνημόνως, *ita vt facile possit in memoriam reuocari.* Αγ. 11, 1. ὡς ἂν ὁ ἔπαινος εὐμνημονεστέρως ἔχοι, *facilius memoria teneatur.*

εὐμορφία, *pulchritudo.* Moeris p. 149. εὔμορφον παρ' οὐδενὶ εὗρον, ἀλλ' εὐπρεπῆ. εὐμορφίαν παρὰ Πλάτωνι ἐν νόμοις, καὶ παρὰ ΞενοΦῶντι. σπάνιον δέ. v. ibi interpp. Thomas: εὐπρεπὴς καὶ ἀστεῖος τὴν ὄψιν, κάλλιον λέγειν, ἢ ὡραῖος. τὸ δὲ εὔμορφος, κοινόν. Πλάτων μέντοι ἐν νόμοις, καὶ ΞενοΦῶν, εὐμορφίαν λέγουσιν. Σ. 8, 6. ἔρωτα — οὐ ψυχῆς, ἀλλ' εὐμορφίας.

εὐνάζειν, *in cubili collocare.* K. 9, 3. ceruas ἀγούσας τοὺς νεβροὺς — οὗ ἂν μέλλῃ ἑκάστη τὸν ἑαυτῆς εὐνάσειν. Ita Steph. edidit pro lectione edd. vett. quam etiam Zeunius recepit, εὐνάσκειν. §. 4. τὸν νεβρὸν ὅπου εἶδεν εὐνασθέντα.

εὐνάζεσθαι, *cubare.* De venatoribus, K. 12, 2. εὐνάζεσθαι σκληρῶς δυνατοὶ ἔσονται.

εὐναῖος quater legitur in Κυνηγ. v. δρομαῖος, vbi explicatum est.

εὐνάσιμος, *cubili aptus.* K. 8, 4. παραλείπεται εὐνάσιμα πολλά, np. χωρία.

* εὐνάσκειν, v. εὐνάζειν.

εὐνή, ¶ 1) *locus in quo cubari poteſt.* Π. 5, 2, 7. κλῖναι ὑμῖν εἰσιν, ὁπόσαι γένοιντ᾽ ἂν εὐναὶ ἐπὶ γῆς. ¶ 2) *luſtrum, cubile leporis.* Απ. 3, 11, 8. Κ. 6, 16. ἀφίξονται canes πρὸς τὴν εὐνὴν τοῦ λαγώ. Sic Κ. 5, 9. lepus ποιούμενος εὐνήν. Leuncl. et Wels. ὁ ποιούμ. quod non placet Zeunio, qui ποιούμενος explicat per ποιεῖται, vt omiſſum ſit ἐστί. Videtur autem εὐνὴν ποιεῖσθαι h. l. eſſe *iacere*, vt Fr. Portus exponit, non: *ſibi ſtruere cubile*, vt Leuncl. vertit. ¶ 3) *cubile apri.* Κ. 10, 7. 9. ¶ 4) *ſtragula.* Ammonius in v. λέχος· λέχος ἐστὶν ἡ κλίνη· εὐνὴ δὲ, ἡ ἐπὶ ταύτης στρωμνή. Sic quoque Thom. Mag. in v. λέχος, cuius interpretes oſtendunt, vanum eſſe hoc diſcrimen. Π. 8, 8, 8. τὰς εὐνὰς οὐ μόνον ἀρκεῖ μαλακῶς ὑποστρώννυσθαι, ἀλλ᾽ ἤδη τῶν κλινῶν τοὺς πόδας — τιθέασιν. §. 9. ¶ 5) *lectus dormitorius.* Poll. 6, 10. τὸ δὲ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ στρώματα ἐνῆν, εὐνὴν καὶ κοίτην ὠνόμαζον. Cf. Heſych. et Etymol. M. Αγ. 5, 2. Ε. 2, 4, 4. ἄλλους ἐπικαταλαβόντες ἐν ταῖς εὐναῖς. Ο. 10, 8. 11, 14. ἀνίστασθαι ἐξ εὐνῆς. Σ. 9, 7. εἰς εὐνὴν ἀπιόντας dormitum.

εὐνοεῖν, *beneuolentia complecti.* Π. 8, 2, 1. οὐ ῥᾴδιον — εὐνοεῖν τοῖς κακονόοις — ὡς φιλοῦσιν καὶ εὐνοοῦσιν. Ο. 12, 5. τὸ εὐνοεῖν, np. τὸν ἐπίτροπον, ἐμοί (domino) καὶ τοῖς ἐμοῖς.

εὔνοια, ¶ 1) *beneuolentia.* Heſych: εὔνοια· φιλία. ¶ a) amicorum, Απ. 2, 6, 20. ἐν τίσιν ἀνθρώποις εὔνοια καὶ πίστις ἔσται; §. 34. v. εὐνοϊκῶς. Ο. 11, 8. ¶ b) ſodalium, Ιε?. 6, 3. μηδεμίαν ἐνορᾷν εὔνοιαν ἐμοὶ παρ᾽ αὐτῶν. cf. ἐνδείκνυσθαι. ¶ c) dei Thom. Mag. εὔνοια, καὶ ἀπὸ τοῦ μείζονος πρὸς ἐλάττονα, vt εὐμένεια. Λ. 13, 3. προλαμβάνειν βουλόμενος τὴν τοῦ θεοῦ εὔνοιαν. Margg. ἔννοιαν. ¶ d) regis, Π. 8, 2, 11. p. 488. εὐεργετῶν ἀνθρώπους εὔνοιαν ἐξ αὐτῶν κτῶμαι καὶ φιλίαν. ¶ e) inferiorum erga ſuperiores. Thomas: εὔνοια, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος πρὸς τὸν μείζονα. Sic militum in imperatorem, Π. 1, 5, 7. p. 55. τῇ ὑμῶν εἰς ἐμὲ εὐνοίᾳ. Α. 2, 6, 7. φιλίᾳ καὶ εὐνοίᾳ ἑπομένους οὐδέποτ᾽ εἶχεν. viam monſtrantis in exercitum, Α. 4, 7, 15. τούτου ἕνεκα, οὐ τῆς τῶν Ἑλλήνων (i. e. εἰς

τοὺς Ἕλληνας) εὐνοίας. ministrorum et seruorum in dominum, Π. 3, 1, 16. ὑπηρέται — εὐνοίᾳ καὶ φιλίᾳ τῇ ἐμῇ (i. e. εἰς ἐμὲ) τὸ δέον συλλαμβάνοιεν; A. 1, 8, 20. eunuchus ἐτετίμητο ὑπὸ Κύρου δι' εὔνοιάν τε καὶ πιστότητα. O. 12, 5. de ἐπιτρόπῳ· εὔνοιαν δεήσει αὐτὸν ἔχειν σοὶ καὶ τοῖς σοῖς — ἄνευ γὰρ εὐνοίας τί ὄφελος; §. 7. f) canum, Π. 8, 2, 3. τὸν σῖτον — ὥσπερ καὶ τοῖς κυσὶν ἐμποιεῖν τινα εὔνοιαν. ¶ 2) *promtus animus, studium erga aliquem.* A. 7, 7, 26. εὔνοιαν ἀποδείκνυσθαι. Praecedebat προθυμίαν. Oppon. κακόνοια.

εὐνοϊκῶς, *beneuole, amice.* Suid: εὐνοϊκῶς· φιλικῶς, πιστῶς. Π. 4, 4, 3. ἰὼν ὡς ὑμᾶς εὐνοϊκῶς. 8, 4, 1. αὐτὸν — τιμῶντες εὐνοϊκώτατα. Απ. 2, 2, 12. ἵνα — εὐνοϊκῶς ἐγγύθεν βοηθῇ σοι. 3, 11, 10. osculari οὐ μόνον μαλακῶς, ἀλλὰ καὶ εὐνοϊκῶς. Σ. 8, 18. εὐνοϊκῶς διαλέγεσθαι. Sic εὐνοϊκῶς ἔχειν, *beneuolo animo esse.* Π. 8, 3, 19. οὓς γνοῖεν εὐνοϊκῶς ἔχοντας. Ιππ. 6, 2. c. dat. A. 1, 1, 5. ὡς εὐνοϊκῶς ἔχοιεν αὐτῷ. E. 4, 4, 15. c. πρὸς, Απ. 2, 6, 34. εὐνοϊκῶς ἔχεις πρὸς αὐτὸν — αὐτῷ μοι ἐγγίγνεται εὔνοια πρὸς οὓς ἂν ὑπολάβω εὐνοϊκῶς ἔχειν πρὸς ἐμέ. O. 9, 12.

εὐνομεῖσθαι, *bonis legibus et institutis vti, bene constitutum esse.* v. Thom. Mag. et Suid. Sed apud Xenophontem non nisi de ciuitatibus dicitur. Αθ. 1, 8. ὁ δῆμος οὐ βούλεται εὐνομουμένης τῆς πόλεως δουλεύειν — ὃ νομίζειο οὐκ εὐνομεῖσθαι, *non recte constitutum esse.* O. 9, 14. ἐν εὐνομουμέναις πόλεσιν.

εὐνομία, *bona instituta, bonus reip. status.* v. Hesych. in h. v. et Thom. Mag. in v. νομή. Describitur Αθ. 1, 9. E. 4, 4, 6. Κόρινθον — εὐνομίᾳ χρωμένην.

Εὔνομος, *Eunomus.* E. 5, 1, 5-9. nauarchus Atheniensium, vincitur a Gorgopa.

εὔνους, *beneuolus, fauens.* ¶ 1) minor maiori. v. εὔνοια. a) milites duci, A. 2, 6, 10. b) ciues regi, Π. 8, 3, 3. ὅπως τοῖς εὔνοις κάλλιστα ἰδεῖν ποιοῖτο τὴν ἐξέλασιν. Oppon. δυσμενέσι. Sic O. 6, 10. πολίτας ἀρίστους καὶ εὐνουστάτους παρέχεσθαι τῷ κοινῷ. c) serui dominis, Απ. 2, 4, 5. ἀνδράποδον εὔνουν καὶ παραμόνιμον. Sic fere 2, 10, 3. O. 7, 37. ἣν μέλλωσι serui εὐνούστεροι ἢ πρόσθεν ἔσεσθαι. 9, 5. 12, 7. 8. 15, 5. ¶ 2) maior minori. v. εὔνοια. np. rex ciuibus et parentes

tes liberis, Π. 8, 5, 12. Cambyſes dicit: ἄνδρες Πέρσαι, καὶ σὺ, ὦ Κῦρε, ἐγὼ ἀμφοτέροις ὑμῖν εὔνους εἰμί. Aπ. 2, 2, 10. ταύτην (matrem) εὔνουν σοὶ οὖσαν. ¶ 3) reges et peregrini aliis nationibus et populis, Aγ. 8, 3. rex Perſarum ἦν φίλος Λακεδαιμονι καὶ τῇ Ἑλλάδι, εὔνους ὢν φαίνηται. A. 7, 7, 18. τούτους (Graecos) αὐτοῖς (populis a Seutha victis) εὐνουστέρους εἶναι ἢ σοί. 2, 4, 9. Ἀριαῖος καὶ Ἀρτάοζος πιστοὶ ὄντες Κύρῳ, καὶ ὑμῖν (Graecis) εὖνοι. Cf. 3, 3, 2. Sic aduenae inquilinis, Πο. 2, 5. (τοὺς μετοίκους) εὐνουστέρους ποιεῖσθαι. it. §. 7. ¶ 4) amicus amico, a) A. 1, 9, 12. φίλους ὅσους ποιήσαιτο, καὶ εὔνους γνοίη ὄντας. §. 17. κρίνειν τοὺς πιστοὺς καὶ εὔνους. 7, 2, 17. φίλους εὔνους ἔφη νομίζειν. Aπ. 1, 2, 52. Aπολ. 27. τοῖς ἐμοῖς εὔνοις λυπητέον, i. e. φίλοις. Steph. mauult τοῖς ἐμοὶ εὔνοις. ¶ b) partes in re publ. partibus, Aθ. 3, 10. ἐν οὐδεμιᾷ πόλει τὸ βέλτιστον εὔνουν ἐστὶ τῷ δήμῳ, τὸ κάκιστον — εὔνουν τῷ δήμῳ, ὅμοιοι τοῖς ὁμοίοις εὖνοί εἰσι. ¶ c) populares popularibus, A. 5, 6, 1. ¶ d) offenſus offenſori, Π. 4, 6, 2. p. 258. οὐκ ἄν ποτε ἐγὼ τούτῳ (qui filium meum interfecit) δυναίμην εὔνους γενέσθαι, *reconciliari.* Sic E. 1, 4, 5. ἑώρα Alcibiades ἑαυτῷ εὔνουν οὖσαν (τὴν πόλιν), *reconciliatam.* ¶ 5) Praeterea varie dicitur, vt Π. 5, 4, 15. εὐνουστέροις τοὺς ἵππους δοὺς ἢ νῦν σοι εἶχον. A. 7, 3, 9. εὔνους δέ σοι ὢν παραινῶ. O. 12, 8. ἑαυτοῖς εὖνοι πάντες — ἄνθρωποι.

εὐνοῦχος, *caſtratus, ſpado.* Moeris p. 347. σπάδων, κοινόν· εὐνοῦχος, Ἑλληνικῶς. Contra Thom. Mag: εὐνοῦχος. τὸ δὲ σπάδων, Ἀναττικον. it. σπάδων οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ εὐνοῦχος. Heſych. et Etymol. M. εὐνοῦχος· σπάδων, τομίας. De eunuchorum origine, et cur Cyrus eos ſibi miniſtros atque corporis cuſtodes elegerit (τοὺς περὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα θεραπευτῆρας ἐποιήσατο εὐνούχους), notabilis locus eſt Π. 7, 5, 20-23. cf. d'Ollincan (i. e. Ancillon) traité des eunuques, 1707. 12. et Donat. ad Terent. Eun. 1, 2, 87. Erant gynaeceis praefecti omninoque miniſtri aulici valde honorati. Herodotus 8, 105. παρὰ τοῖσι βαρβάροισι τιμιώτεροί εἰσι οἱ εὐνοῦχοι, πίστιος εἵνεκα τῆς πάσης τῶν ἐνορχέων. cf. 3, 130. Dan. Heinſius in Heſiodi opera et dies o. 6.

6. p. 134. et Doruill. ad Charit. p. 484. Sic praesto sunt Pantheae, Π. 6, 1, 18. cum Araspes ei vim inferre voluisset, haec πέμπει τὸν εὐνοῦχον (*eunuchum sibi custodem et ministrum additum.* Haec enim est vis articuli.) πρὸς τὸν Κῦρον καὶ κελεύει λέξαι. §. 19. 6, 4, 4. οἱ εὐνοῦχοι καὶ αἱ θεράπαιναι αὐτὴν ἀπῆγον. 7, 3, 1. sepulcrum fodiunt domino mortuo, Pantheae marito. §. 5. 6. cum Panthea se interfecisset, iidem se interficiunt, sepulturam nacti prope eius sepulcrum, cum inscriptione σκηπτούχων, quam lectionem pro εὐνούχων ex optimis editt. defendunt Hutch. et Leuncl. qui etiam ostendit, eunuchos reuera fuisse regum sceptrigeros. Gadatas regulus vocatur εὐνοῦχος, Π. 5, 2, 13. Paulo ante est: rex συμπίνοντα παρ' ἑαυτῷ — ἐξέτεμεν. 5, 3, 6 — 10. 6, 1, 1.

Εὔξεινος Πόντος, *Pontus Euxinus.* Π. 8, 6, 10. τὴν ἀρχὴν ὥριζεν αὐτῷ (Cyro) — πρὸς ἄρκτον ὁ Εὔξεινος πόντος. 8, 8, 1. A. 4, 8, 17. Graeci veniunt εἰς Τραπεζοῦντα, πόλιν ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ. (Antea eum videntes clamauerant: θάλαττα, θάλαττα. v. 4, 7, 17. sqq.) 5, 1, 1. O. 29, 27. Cf. πόντος.

Εὔξενος, *Euxenus*, harmostes in Asia relictus ab Agesilao, E. 4, 2, 3.

εὔξεστος, *bene politus, egregie fabricatus.* Σ. 4, 6. ex Homero: ἐϋξέστου ἐπὶ δίφρου.

εὐξύμβολος, *in pactis faciendis facilis, is quocum facile commercia habere possis.* Hesych: εὐσύμβολον· εὐσυνάλλακτον. v. Olear. ad Philostrat. p. 40. Απ. 2, 6, 5. εὔορκος καὶ εὐξύμβολος. Ernest. *comis, fidelis,* v. δυσξύμβολος.

Εὐοδεύς v. Ἐνοδίας.

εὔοδος, *facile peruius, expeditus.* A. 4, 8, 10. ᾗ ἂν εὔοδον ᾖ, (np. ὄρος) ταύτῃ ἄξει. 5, 8, 8. τῇ μὲν ἄνοδον, τῇ δὲ εὔοδον τὸ ὄρος. Antea erat προσβατόν, c. dat. A. 4, 2, 7. εὐοδωτάτη ἦν τοῖς ὑποζυγίοις, np. ὁδός. Alberti huc trahit Hesych: εὔοδος· ἀγαθή.

***εὐοπλία**, *insignis armatura.* Ιερ. 9, 6.

εὔοπλος, *armis bene instructus.* Π. 5, 5, 2. τοὺς εὐιπποτάτους τε καὶ εὐοπλοτάτους. Hic tamen εὐοπλ. in nonnullis deest, 6, 2, 3. A. 2, 3, 2. E. 4, 2, 3. Ιερ. 5, 4. 11, 3.

εὐορκεῖν, *iusiurandum non*

non violare. E. 1, 7, 10. p. 57. de iudicibus: ὑμεῖς κατὰ τὸν νόμον εὐσεβοῦντες καὶ εὐορκοῦντες κρινεῖτε. 2, 4, 20. Απ. 1, 1, 18. vbi ed. Castal. et all. habent εὐορκίαν pro εὐορκεῖν. cf. ἐπιορκεῖν.

εὐορκία, *sancta iurisiurandi obseruatio.* v. εὐορκεῖν.

εὔορκος, *iusiurandum seruans.* E. 2, 4, 29. εὔορκοι καὶ ὅσιοι in foedere. Απ. 2, 6, 5. εὔορκος καὶ εὐξύμβολος. Ruhnken. emendat εὔοργος, *mitis, lenis.* All. malunt αὐτάρκης. cf. supra ἔνορκος, quocum confunditur.

εὐόφθαλμος, ¶ 1) *bonis oculis praeditus.* Poll. 2, 52. εὐόφθαλμος καὶ εὐοφθαλμότερος, ὡς Ξενοφῶν. Σ. 5, 5. καρκίνον εὐοφθαλμότατον εἶναι. ¶ 2) *pulchros oculos habens.* Π. 8, 1, 14. ὑποχρίεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς — ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο. Harpocrat: εὐοφθάλμως· εὐπρεπῶς.

εὐοχεῖσθαι. Ιπρ. 8, 4. οἱ εὐοχούμενοι ἵπποι. Suidas: εὐοχεῖται ἀντὶ τοῦ καλῶς ἡνιοχεῖται. Vnde Camerar. vertit: *equi commodae vecturae.* Leuncl. εὐοχούμενοι Graecum esse negans vult diuisim scribi: εὖ ὀχούμ. et vertit: *ad equitationis laborem idonei.* Sed sunt haud dubie *equi bene habiti,* ut reddidit Ribittus, i. e. *bene nutriti.* Nam statim sequitur: μὴ ἐκπεπονημένοι δέ. v. ἐκπονεῖν nr. 2. Deinde ὀχὴ est i. q. τροφὴ auctoribus grammaticis antiquis. Denique ita intellexisse videtur librarius Cod. Lips. in quo est εὐωχούμ. cf. Gramm.

εὐπαγής, *firmus, bene compactus.* K. 2, 8. σχαλίδες εὐπαγεῖς. Cf. εὐπαχής.

εὐπάθεια, *voluptas.* Αγ. 9, 3. τὴν εὐπάθειαν in victu et somno — εὐπορωτέραν ἐπετήδευσεν. 11, 9. οὐ καρτερίαν τὴν ἀρετὴν, ἀλλ' εὐπάθειαν νομίζειν. In malam partem accipitur Απολ. 18. τὰς εὐπαθείας ἐκ τῆς ἀγορᾶς πολυτελεῖς πορίζεσθαι, *delicias, cibos delicatos.*

εὔπαλτα, v. παλτόν.

* **εὐπαράπειστος**, *qui facile falsa persuasione decipitur.* Ita Portus in indice. Sed melius vertitur: *cui facile persuadetur, qui facile flecti potest.* Αγ. 11, 12. ἐχθροῖς μὲν δυσεξαπάτητος, φίλοις δὲ εὐπαραπειστότατος. Hanc lectionem probat quidem Kuster. ad Hesych. in v ἄπιστος. Sed vera lectio libro-

librorumque bonorum est εὐπαραπιστότατος. cf. ἀπιστεῖν.

εὐπατρίδης, *patricius, nobilis.* Schol. Sophocl. Electr. 25. εὐγενεῖς, ὧν ἡ πατρὶς περιφανὴς καὶ τὸ γένος, — εὐπατρίδαι δὲ παρὰ Ἀττικοῖς οἱ αὐτόχθονες, (Cf. Moeris p. 141. Hesych. et Phauorin. καὶ κατὰ τοῦτο περιφανεῖς, οἷον οἱ εὖ ἔχοντες ἕνεκα τῆς πατρίδος, ὡς εἶναι τοὺς εὐγενεῖς ἐπιπλέον τῶν εὐπατριδῶν. ὥστε εἴ τις εὐπατρίδης, καὶ εὐγενής· ὁ μὴ εἴ τις εὐγενής, καὶ εὐπατρίδης. Hi patricii erant prima Athenienfium claffis e tribus illis, in quas Thefeus totam multitudinem defcripferat. v. Plutarch. Thef. c. 25. p. 11. ed. Wechel. Σ. 8, 40. τὰ μέγιστα σοὶ ὑπάρχει· εὐπατρίδης εἶ, ἱερεὺς θεῶν. Cf. Etymol. M. et Poll. 8, 111. Sed O. 1, 17. πάνυ εὐπατριδῶν δοκούντων εἶναι, videtur idem effe quod εὐγενὴς fenfu latiori: *bono loco natus.* Oppon. δοῦλοι. Hefych. et Phauorin: ἐξ εὐπατριδῶν· ἐξ εὐγενῶν. Suid: εὐπατρίδαι· εὐγενεῖς.

*εὐπαχής, *obefus, carnofus.* K. 4, 1. ὑποκώλια in canibus εὐπαχῆ. Cf. Poll. 5, 59. K. 5, 30. lepus habet μηροὺς εὐπαχεῖς. Cf. Poll. 5, 70. In vtroque Pollucis loco est εὐπαγῆ et εὐπαγεῖς. Sed Jungermann. et Hemfterhuf. ibi ex MS. et Xenophonte reftituerunt εὐπαχῆ et εὐπαχεῖς. Cf. Gramm. qui eundem errorem notat in Oppian. 1, 188. et de vtroque vocabulo, tam εὐπαγὴς quam εὐπαχὺς f. εὐπαχής, quaedam adfpergit. Zeunius in Xenophonte praetulit εὐπαγῆ et εὐπαγεῖς.

εὐπειθής, ¶ 1) *obediens, modeftus.* Πο. 4. 51. πόλιν — εὐπειθεστέραν καὶ εὐτακτοτέραν. Λ. 3, 1. Απ. 3, 5, 5. De militibus, Cf. Poll. 1, 180. Απ. 3, 4, 8. v. κατήκοος, cui iungitur. Ιπ. 1, 7. §. 24. εὐπειθεῖς εἶναι τοὺς ἀρχομένους equites. Vett. edd. εὐπιθ. c. dat. Π. 2, 1, 9. ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι. ¶ 2) De equo: *tractabilis.* Hefych: εὐπειθεῖς· πειθηνίους. Cf. Poll. 1, 185. Απ. 4, 2, 25. εὐπειθὴς ἢ δυσπειθής. Σ. 2, 10. οὐ τοὺς εὐπειθεστάτους, ἀλλὰ τοὺς θυμοειδεῖς ἵππους.

εὔπειστος, v. εὔπιστος.

*εὐπερίσπαστος, *qui facile circumflecti poteft.* v. Gramm. K. 2, 8. σχαλίδες εὐπερίσπαστοι. Fr. Portus:

Portus: *quae facile possunt conuerti.*

εὐπέτεια, (poet. Steph.) *facilitas.* O. 5, 5. ἡ γῆ — καὶ κυσὶν εὐπέτειαν τροφῆς παρέχουσα, *alimentorum facilitatem et copiam.*

εὐπετὴς (poet. Steph.), ¶ 1) *facilis.* Π. 5, 2, 2. ἦ ἡ πρόσοδος ad castellum εὐπετεστάτη. O. 12, 14. synon. est ῥᾴδιον, a quo Ammonius p. 122. εὐπετὲς distinguit. c. inf. Ιπ. 6, 16. εὐπετὲς εἶναι ἀναβῆναι. ¶ 2) *facilitatem afferens, commodius.* Π. 4, 3, 3. ἐκεῖνο ἐκ εὐπετὲς, τὸ, ὅ τι ἂν δέῃ ὅπλον φέρειν, τὸν ἵππον τῦτο συμφέρειν.

εὐπετῶς (poet. Port.), ¶ 1) *facile.* v. Hesych. Π. 3, 3, 14. τάφρον περιβάλλονται εὐπετῶς διὰ τὴν πολυχειρίαν. Vbi potest etiam simul ad celeritatem referri. §. 21. εὐπετῶς αὐτῶν κρατῆσαι. ¶ 2) *aequo animo, non moleste.* Απ. 2, 1, 6. ταῦτα (ψύχη καὶ θάλπη) εὐπετῶς φέρειν. ¶ 3) *nemine impediente,* fere i. q. ταχύ. A. 3, 2, 6. τὰς μεγάλους ταχὺ μικρὰς ποιεῖν, καὶ τὰς μικρὰς — σώζειν εὐπετῶς dicuntur dii. 1, 4, 3, 16. Αγ. 2, 18. E. 6, 1, 4. p. 360. ¶ 4) *celeriter.* A. 4, 7, 7. ἀνεχάζετο εὐπετῶς. E. 7, 1, 10. εὐπετῶς ἀναπηδῶντες in equos. ¶ 5) *expedite, apte, commode.* Ιπ. 6, 12. τὸν εὐπετῶς ἀναβιβάζοντα. ¶ 6) *recte, bene, merito.* A. 2, 5, 3. p. 114. βασιλεῖ μόνῳ ἔξεστι τιάραν ὀρθὴν ἔχειν, τὴν δ' ἐπὶ τῇ καρδίᾳ ἴσως ἂν — καὶ ἕτερος εὐπετῶς ἔχοι. ¶ 7) *apte, cohaerenter.* Π. 2, 1, 13. λίθων καὶ ξύλων — κἂν ὁπωσῦν καταβεβλημένα τύχῃ, συναρμόσαι ταῦτα εὐπετῶς, h. e. εὐθέτως, ἀρτίως, interprete Hesychio.

*εὐπιθὴς v. εὐπειθής.

εὔπιστος, *obediens.* Π. 1, 2, 12. πλεῖστοι — εὐπιστότατοι. Wells. auctoritate Leunclauii male edidit εὐπειστ. v. Steph. et Hutch. ad h. l. et Valckenar. ad Herodot. 6, 108. it. supra ἀπιστεῖν. Sic 2, 1, 11. εὐπειστότατοι est ex mala emendatione Leuncl. Nam libri ceteri omnes habent εὐπιστ. Ιππ. 9, 3. εὐπιστότερον τὸ ἱππικὸν ποιῆσαι. Leuncl. malebat εὐπειστ.

εὐπλατὴς, *satis latus, peramplus.* v. Gramm. K. 10, 3. λόγχας εὐπλατεῖς. Hunc locum respexit Pollux 5, 20.

εὔπνους, *facile spirans.* Pollux 2, 77. μυκτῆρες εὐπνοώτεροι παρὰ Ξενοφῶντι, πρ. Ιπ. 1, 10. Idem Pollux

lux 1, 194. nomen εὔπνους habet in laudibus equi.

εὐποδία, *pedum bonitas.* Pollux 9, 161. καὶ ἡ παρὰ Ξενοφῶντι εὐποδία. Cf. 1, 194. Ιπ. 1, 3. οἱ παχεῖς πολὺ τῶν λεπτῶν διαφέρουσιν εἰς εὐποδίαν.

εὐποιεῖν v. ποιεῖν nr. 20.

εὐποιητέος, *beneficiis afficiendus.* Απ. 2, 6, 27. οἱ συμμαχεῖν ἐθέλοντες εὐποιητέοι.

εὐπόλεμος, *bellicosus.* Πο. 4, 51. εὐπολεμωτέραν γενέσθαι (τὴν πόλιν). Cf. δοκεῖν nr. 5. de loco O. 4, 3.

εὐπορεῖν, ¶ 1) *rerum necessariarum copiam* s. *commeatum habere.* Π. 1, 6, 10. ὅτε μάλιστα εὐπορῇς. Απ. 2, 7, 4. O. 20, 2. τὰς μὲν εὐπορεῖν, τὰς δ' ἀπόρους εἶναι. Plenius c. gen. Πο. 6, 1. ὁ δῆμος τροφῆς εὐπορήσει. E. 1, 6, 13. σίτων οὐδαμόθεν ἦν εὐπορῆσαι. ¶ 2) *copiam habere.* Λ. 11, 2. τούτων (artificum) ἐπὶ στρατιᾶς εὐποροῦσι. ¶ 3) *nancisci.* E. 1, 1, 6. ἵππων εὐπορήσαντες νυκτὸς ἀπέδρασαν.

εὐπορία, ¶ 1) *opum et pecuniae copia.* Π. 3, 3, 6. εὐπορία τις προσγεγένηται, καὶ ἔχομεν ἀφ' ὧν τιμᾶν. Plene E. 4, 8, 28. πολλὴν εὐπορίαν χρημάτων. Sic Leuncl. et Hutch. explicant A. 7, 6, 26. πολλὴ ὑμῖν εὐπορία φαίνεται, καὶ πλεῖτε ἔνθα δὴ ἐπιθυμεῖτε. Sed fortassis in vniuersum est *felix status,* vel *facultas, libera potestas.* §. 27. oppon. ὅτε ἐν ἀπόροις ἦμεν. ¶ 2) *ars rei familiaris recte administrandae,* vel *bonus ordo, facilitas res inueniendi.* O. 9, 1. vid. ἀμηχανία. ¶ 3) Legitur pro παρεστι. v. παρεῖναι nr. 1.

εὔπορος, ¶ 1) *facilis meatu, expeditus.* A. 2, 5, 2. p. 110. ὁδὸς εὔπορος. (Cf. Poll. 3, 96.) 5, 1, 8. E. 6, 5, 42. Sic neutrum, omisso χωρίον. A. 3, 5, 11. ἐντεῦθεν εὔπορον εἶναι, ὅποι τις ἐθέλει πορεύεσθαι. Ιπρ. 4, 4. ἐπὶ τὰ εὔπορα. Sic A. 6, 5, 11. pro ἀνεύπορα rescripserunt viri docti ἂν εὔπορα. ¶ 2) *facile parabilis.* Αγ. 9, 3. εὐπάθειαν ῥᾴονα καὶ εὐπορωτέραν. ¶ 3) *facilis.* Π. 6, 1, 28. ἔγνω εὔπορον οὖσαν τὴν ἀγωγήν, *facilem esse hanc vehendi rationem.* Λ. 11, 8. εὐπορώτατα — ποιοῦσι — δοκοῦντα χαλεπὰ εἶναι. E. 7, 5, 8. ¶ 4) *rerum necessariarum copia instructus, opulentus.* v. Ammon. in v. πλούσιος p. 114. sed etiam p. 113. et Thom. Mag. O. 3, 8. τοὺς μὲν εἰς ἀπορίαν τῶν ἐπιτηδείων ἐληλυθότας — τοὺς δὲ καὶ

καὶ πάνυ εὐπόρους ὄντας. Plenius Απ. 4, 6, 14. ὁ χρήμασιν εὐπορωτέραν τὴν πόλιν ποιῶν. Fr. Portus: *qui reip. vectigalia auget.* Sic Πο. 4, 51. ¶ 5) O. 9, 5. serui, coniugio et familia aucti, εὐπορώτεροι πρὸς τὸ κακουργεῖν γίγνονται, *maiorem facultatem habent.* Leuncl. et Fr. Portus vertit *fiunt instructiores.* ¶ 6 *res necessarias suppeditans.* Λ. 9, 2. ἡ ἀρετὴ εὐπορωτέρα καὶ ἰσχυροτέρα. ¶ 7) *qui se facile expedit e rerum difficultate, prudens et ad agendum idoneus.* E. 6, 3, 6. εὐπορώτεροι ἐνίοτε γίγνεσθαι ἁμαρτάνοντες. ¶ 8) Legitur perperam pro ἄπορος, v. ibi nr. 4.

εὐπόρως, ¶ 1) *facile.* Π. 1, 6, 9. ἀγωνιστέον πρὸς αὐτὰ τὰ πράγματα, ὧν ὀυ ῥᾴδιον εὐπόρως περιγενέσθαι. ¶ 2) *sine difficultate et confusione.* Π. 8, 5, 18. ἐκτεῖναι φάλαγγα εὐπόρως. O. 8, 10. ¶ 3) *large*, vel *nemine impediente.* E. 5, 4, 57. εὐπόρως σῖτον παρεκομίζοντο.

εὔπους, *pedibus valens, duros pedes habens.* Est in laudibus equi. v. Poll. 1, 194. Ιπ. 1, 3. 17. 3, 12. vbi Zeun. malit εὔνους, np. τῷ ἀναβάτῃ, quia statim sequitur ποδώκης. De canibus, v. Poll. 5, 60. K. 3, 2. 4, 6. εὔποδες sunt, ἐὰν τῇ αὐτῇ ὥρᾳ μὴ καταῤῥηγνύωνται αὐτῶν οἱ πόδες τὰ ὄρη θεουσῶν. §. 10. εὔποδες γίγνονται per aspera loca et montes ductae.

εὐπραγεῖν, *bene agere, felicem esse.* Απολ. 27. ὡς εὐπραγοῦντος ἐμοῦ ὑμῖν εὐθυμητέον. Quanquam Thomas Mag. in v. εὖ λέγειν dicit: εὖ πράττει (κρεῖττον) ἢ εὐπραγεῖ.

εὐπραγία, *fortuna prospera.* O. 9, 12. τῆς εὐπραγίας αὐτῇ μεταδιδόντες.

εὔπρακτος, *facilis factu.* A. 2, 3, 11. ἵνα μοι εὐπρακτότερον ᾖ — ὑμῖν διαπράξασθαι.

εὐπραξία, ¶ 1) *actio bona, recte factum.* Απ. 3, 9, 14. distinguitur ab εὐτυχία, et ita describitur: τὸ μαθόντα τι καὶ μελετήσαντα εὖ ποιεῖν. ¶ 2) *res secundae*, i. q. εὐτυχία, interprete Suida. Αγ. 11, 10. ἐν ταῖς εὐπραξίαις σωφρονεῖν — ἐν τοῖς δεινοῖς εὐθαρσής. E. 4, 8, 4. ἐν ταῖς εὐπραξίαις πιστὸς φαίνεσθαι οὐδὲν θαυμαστὸν, ὅταν δέ τινες ἐν συμφοραῖς — Απ. 3, 9, 8. permutatur cum εὐτυχία et εὐτυχεῖν.

εὐπρεπής, ¶ 1) *decorus, decens.* Πο. 1, 4. κάλλιστοι βωμοὶ — εὐπρεπέστατα δὲ θεοῖς ἀγάλματα. O. 15.

15, 13. εὐπρεπές ἐστι μαθεῖν. Wyttenbach. ad Plutarch. de fera numinis vindicta p. 45. coniicit εὐπετές. ¶ 2) *pulcher, venuſtus.* Phauorin: εὐπρεπής· ὁ τὴν ὄψιν εὐπρόσωπος καὶ εὐειδής. A. 4, 1, 11. ἢ παιδὸς ἐπιθυμήσας, ἢ γυναικὸς τῶν εὐπρεπῶν, h. e. τινὸς ἐκ τῶν εὐπρ. Aπ. 2, 1, 22. (γυναῖκα) εὐπρεπῆ τε ἰδεῖν καὶ ἐλευθέριον. Iπ. 1, 7. μηροὶ in equo — εὐπρεπέστεροι φαίνονται.

εὐπρόσοδος, v. omnino Thom. Mag. Dicitur autem ¶ 1) De locis: a) *aptus, patens commeatibus.* Π. 6, 1, 14. ἐκάθισε στράτευμα, ἔνθα ᾤετο ὑγιεινότατον καὶ εὐπροσοδώτατον ὅσα (i. e. τόσοις ὅσα) ἔδει προσκομίζεσθαι. Hic intelligi poteſt χωρίον. Sed poſſint etiam illa adiectiua ad στράτευμα referri. b) *facilis acceſſu hoſtibus.* A. 5, 4, 17. χωρία — τὰ εὐπροσοδώτατα hoſtibus. E. 6, 5, 24. ¶ 2) De homine, *ad quem facile aditus patet.* Aγ. 9, 2. Ageſilaus πᾶσιν εὐπρόσοδος.

εὐπρόσωπος, *honeſta facie praeditus, formoſus.* Suid: εὐπρόσωπος· εὔμορφος. Aπ. 1, 3, 10. Ἀλκιβιάδου υἱὸν — εὐπροσωπότατον καὶ ὡραιότατον.

εὑρετὸς, *qui inueniri poteſt.* Aπ. 4, 7, 6. οὔτε γὰρ εὑρετὰ ἀνθρώποις αὐτὰ ἐνόμιζεν.

εὕρημα, ¶ 1) *inuentum.* Aγ. 10, 2. καλὸν εὕρημα ἀνθρώποις στάθμη καὶ κανών. Aπ. 3, 10, 9. καλὸν τὸ εὕρημα, τῷ (Hindenb. et Erneſti e MS. legit τὸ) τὰ δεόμενα σκέπης σκεπάζειν τὸν θώρακα. c. gen. K. 3, 7. τὰ τῶν ἄλλων κυνῶν εὑρήματα, *veſtigia a reliquis canibus inuenta.* ¶ 2) *lucri loco*, fere i. q. ἕρμαιον. Suidas explicat praeter alia per ἐπίτευγμα, Heſych. et Phauorin. per ἐπιτυχία. A. 7, 3, 6. εἰ μισθὸν προλήψοιτο, εὕρημα ἐδόκει εἶναι. ¶ 3) *commentum, excogitatio.* Suidas: βούλευμα. Heſych: ἐπινόημα. A. 2, 3, 11. εὕρημα ἐποιησάμην, εἴ πως δυναίμην — αἰτήσασθαι, *rationem excogitare coepi, qua.* v. Dreſig. V. M. p. 428. Alii exponunt *in lucro poſui.* Dubito an recte. ¶ 4) *ſtudium.* Suid: ἐπιτήδευμα. K. 1, 1. τὸ εὕρημα θεῶν — ἄγραι καὶ κύνες. Leuncl. *inuentum*, etiam non male.

εὖριν et εὖρις, *ſagax.* Etymol. M. in h. v. poſtquam docuit, oxytona in compoſitione fieri paroxytona, addit haec: εὐ-

ρίνων κυνῶν — ἤτοι τὴν ὄσφρησιν ἐχόντων ὀξυτάτην — Ξενοφῶν ἐν τῷ κυνηγετικῷ κελεύει κύνας ἐκλέγεσθαι εὔρινας, ἵνα ὀσφραίνωνται τοὺς λαγωούς. Eſt ergo inter laudes canum. v. Poll. 5, 60. K. 4, 6. κύνες εὔρινες — εὔρινες δὲ, ἐὰν τοῦ λαγὼ ὀσφραίνωνται.

εὔριπος, *fretum*. E. 1, 6, 16. ἐς τὸν εὔριπον τῶν Μιτυληναίων.

εὑρίσκειν, ¶ 1) *inuenire quaeſita*. Π. 4, 2, 12. p. 216. ἄλλων ἀποδιδρασκόντων καὶ εὑρημένων. 4, 5, 11. σκηνὴν εὑρὼν, *vbi e pluribus delegeris*. Πο. 4, 4. ὅταν ὀλίγοι — ζητῶσιν, ὀλίγα τὰ χρήματα εὑρίσκεται in metallis. §. 26. 30. 31. in quibus duobus locis poſitum eſt ſine accuſatiuo. Intelligi poteſt χρήματα. Fortaſſis etiam huc referendus eſt locus ex Πο. 4, 29. infra nr. 9. allatus. Certe ἀγ. ἐργασίαν explicat Fr. Portus *materiam operi commodam*, Leuncl. *fructuoſum opus excolendum*. Etiam §. 32. huc poteſt referri: τἀγαθὰ εὑρήσουσί τε καὶ φορήσουσι. E. 5, 3, 23. ἐπιζητοῦντες οὐχ εὕρισκον σῖτον. O. 20, 9. Sic de canibus in venatione, Π. 1, 6, 19. p. 80. ἐπεὶ εὑρεθείη lepus odoratu. Απ. 3, 11, 8. τῇ ὀσμῇ αἰσθανόμενοι εὑρίσκουσιν αὐτούς. §. 9. K. 4, 10.* 6, 4. 8, 6. 10, 23. Ferae dicuntur εὑρίσκεσθαι, K. 5, 33. ἰχνευόμενον, εὑρισκόμενον. 7, 7. 10, 19. c. ὑπὸ, K. 5, 16. εὑρισκόμενοι ὑπ' αὐτῶν. c. ἐκ, K. 5, 21. οἱ ἐκ (i. e. ἐν) τῶν ψιλῶν εὑρισκόμενοι. c. ὅθεν, K. 6, 18. ὅθεν εὑρίσκεται, *quibus in locis*. Fortaſſe vero, cum ὅθεν ſit *quibus ex locis*, εὑρίσκεται rectius per praegnantiam explicetur: *e quibus latibulis excitatus inuenitur*. ¶ 2) *deprehendere non quaeſita, nanciſci*. A. 4, 4, 8. ἐχρίοντο. πολὺ γὰρ ἐνταῦθα ηὕρισκον τὸ χρίσμα. Paulo poſt: ἐκ τούτων καὶ μύρον εὑρίσκετο. 7, 6, 19. ¶ 3) *excogitare*. Π. 2, 1, 2. p. 89. τί ἂν ἄλλο τις κρεῖττον εὕροι; 2, 2, 5. p. 120. ὅπλα — ἃ ἐστι πᾶσιν ἀνθρώποις (i. e. ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων) εὑρημένα, ὡς ἂν εὐφορώτατα εἴη. 7, 2, 4. ἀγαθὸν τί σοι εὑρεῖν, *conſilium reperire*. Paulo ante eſt συμβουλεῦσαι. 8, 8, 8. O. 5, 11. ἐπιμέλειαν ἡδίω τινὰ εὕρηκεν, *ſcit, nominare poteſt*. Ιπ. 12, 5. c. εἰς, Π. 1, 6, 12. p. 65. τὰς εὑρημένας (Marg. Steph. εἰρημένας) εἰς πόλεμον τέχνας. O. 20, 5. σοφόν τι εὑρη-

εὑρηκέναι εἰς τὰ ἔργα. cf. πρόφασις. c. dat. commodi, A. 3, 3, 11. ἣν τῷ σφενδονᾷν ἐντεταγμένῳ — τινὰ ἀτέλειαν εὑρίσκωμεν. K. 12, 17. ¶ 4) *intelligere.* K. 12, 16. ὃ γὰρ εὑρίσκουσι, οἷον χρὴ τὸν ἀγαθὸν εἶναι. etc. Inprimis c. particip. pro inf. Π. 8, 1, 1. p. 463. εὑρήσετε — ταύτην ἥκιστα — ἀναγκαζομένην ὑπακούειν. Ἱερ. 7, 13. Απ. 4, 3, 14. O. 6, 4. ὠφέλιμα ὄντα εὑρίσκετο disputando. Σ. 8, 32. et c. aliis verbis, modum intelligendi declarantibus. Π. 2, 2, 7. εὑρήσεις, ἣν ὀρθῶς λογίζῃ, ἐμὲ ἀληθῆ λέγοντα. 3, 3, 6. σκοπέμενοι εὑρήσετε τὸ ἀγρυπνῆσαι etc. np. τῶν ἀγαθῶν αἴτια ὄντα f. εἶναι. 6, 2, 10. λογιζόμενος εὕρισκεν πλειόνων ἡμερῶν ἐσομένην ὁδόν. Πο. 5, 12. vbi εὑρήσει et γνώσεται synonyma sunt. E. 7, 4, 2. λογιζόμενοι εὕρισκον ὀδὲν μεῖον — ἀγαθὸν, np. εἶναι f. ὂν f. ἐσόμενον. O. 2, 17. Σ. 8, 22. ¶ 5) *animaduertere,* vel *videre.* Π. 6, 3, 8. κρεῖττον, μείζονα οἰηθέντας μείονα ἰδεῖν, ἢ μείω ἀκέσαντας μείζονα εὑρίσκειν. 7, 5, 26. p. 460. ὑμᾶς κατανοῶν θεάσομαι, καὶ ὃς ἂν ὁρῶ (Marg. Steph. et libri Brodaei habent εὕρω) ἐπιτηδεύοντας. Απολ. 5. ¶ 6) *cognita caussa statuere.* Π. 1, 2, 7. iudices ὃς ἂν ἀδίκως ἐγκαλῦντας εὑρίσκωσι. In praecedentibus est γνῶσι. ¶ 7) *sibi parare, consequi.* Απ. 2, 1, 24. σκοπέμενος διέσῃ, τί ἂν κεχαρισμένον ἢ σιτίον ἢ ποτὸν εὕροις. ¶ 8) *conficere, reditus et quaestum afferre.* De vectigalibus, Πο. 4, 40. ὅσα — χρήματα εὕρισκε (Ita Steph. emendauit pro εὑρίσκετε) τὰ τέλη. Ita etiam recte cum Zeunio accipi potest §. 25. ὅσον (np. ἀργύριον) τὸ τέλος εὕρισκε τῶν ἀνδραπόδων. E qua ratione τὸ τέλος est nominatiuus, et significat *sumtus in operas impensos.* Cf. ἐφευρίσκειν. De rebus venditis, E. 3, 4, 24. πολλὰ χρήματα — ἃ εὗρε πλέον ἢ ἑβδομήκοντα τάλαντα. O. 2, 3. πόσου ἂν οἴει εὑρεῖν — τὰ σὰ κτήματα πωλέμενα; — εὑρεῖν ἂν μοι πέντε μνᾶς — πλέον ἂν εὕροι (τὰ σὰ) ἢ ἑκατονταπλασίονα τέτου. Quia hic εὑρεῖν bis est cum accusatiuo, Leuncl. et vterque Portus etiam primo loco emendabant πόσον. Haud dubie recte. Sed Bach. defendit πόσου, dicens, intelligi posse εἶναι. Sic Απ. 2, 5, 5. ὅταν πωλῇ — καὶ ἀποδῶται τῦ εὑρόντος. Leuncl. malebat εὑρεθέντος,

τος, vt esset genitiuus pretii. Fr. Portus, quem initio etiam Ernest. sequebatur, dicit actiuum esse positum pro passiuo. Quod non placet Abreschio in auct. dilucc. Thuc. 3, 82. p. 325. et Doruillio ad Charit. p. 113. quorum ille malit τυχόντος, quod recepit postbac Ernest. et Ruhnkenius e cod. Vossii. Schneiderus cum Zeunio, ad h. l. et ad Πο. 4, 25. defendit εὑρόντος. ¶ 9) *lucrari, lucrum facere, reditus habere.* Πο. 4, 29. ὁ μὲν εὑρὼν ἀγαθὴν ἐργασίαν e metallis — ὁ δὲ μὴ εὑρών. §. 32. De his locis v. supra nr. 1. O. 20, 26. εἰ πολὺ ἀργύριον εὑρίσκοι, np. ex fundis s. praediis. c. gen., omisso ἐκ vel ἀπό, Πο. 4, 25. ὅσον τὸ τέλος εὕρισκε (ἡ πόλις) τῶν ἀνδραπόδων. Sed v. nr. 8. ¶ 10) *efficere summam, herausbringen.* a) computando, Π. 8, 2, 10. λέγεται λογιζόμενος ὁ Κροῖσος πολλαπλάσια εὑρεῖν, ἢ ἔφη Κύρῳ ἂν εἶναι. b) metiendo, E. 3, 2, 8. μετρῶν εὗρε τοῦ Ἰσθμοῦ ἑπτὰ καὶ τριάκοντα στάδια.

εὑρίσκεσθαι, ¶ 1) *parare sibi, impetrare*, np. commoda. A. 2, 1, 6. ἰόντας ἐπὶ τὰς θύρας regis εὑρίσκεσθαι ἤν τι δύνωνται ἀγαθόν. c. παρά, A. 7, 1, 20. παρ' ὑμῶν ἀγαθόν τι εὑρίσκεσθαι. v. Abresch. dilucc. Thucyd. 1, 31. ¶ 2) *rationem excogitare, instituere.* E. 6, 2, 20. εὕρετο ὅπως μήτε — ἀνεπιστήμονας εἶναι. ¶ 3) Pro passiuo. A. 5, 8, 9. εἰ ἠθέλετε σκοπεῖν, τοὺς αὐτοὺς εὑρήσεσθαι τότε κακίστους. Suid: εὑρήσεται ἀντὶ τοῦ εὑρεθήσεται.

εὖρος, *latitudo.* Accusatiuus, omisso κατά, vel nominatiuus, omisso ἦν etc. c. nominatiuo mensurae, A. 1, 2, 5. fluuii τὸ εὖρος δύο πλέθρα. 1, 4, 1. 1, 7, 11. ὀρυκτὴ τὸ εὖρος ὀργυιαὶ πέντε. 3, 4, 4. εὖρος εἴκοσι πόδες. c. ἐπί et gen. A. 7, 8, 7. ὁ τοῖχος ἦν ἐπὶ ὀκτὼ πλίνθων τὸ εὖρος. c. solo gen. A. 1, 2, 8. τοῦ Μαρσύου τὸ εὖρος ἐστὶν εἴκοσι καὶ πέντε ποδῶν. §. 23. 1, 4, 4. ῥεῖ ποταμὸς — εὖρος πλέθρου. Steph. πλέθρον. §. 9. 10. οὗ τὸ εὖρος πλέθρου. §. 11. 1, 7, 13. πάροδος στενὴ — ὡς εἴκοσι ποδῶν τὸ εὖρος. 2, 4, 6. 2, 4, 13. ποταμὸν τὸ εὖρος πλέθρου. 2, 5, 1. 3, 4, 5. 6. etc. c. adiect. v. πλεθριαῖος.

εὔρυθμος, *concinnus, aptus.* O. 8, 19. καὶ χύτρας φασὶν εὔρυθμον φαίνεσθαι εὐκρινῶς κειμένας. Antea

Antea est καλὸν, np. ob bonum ordinem. Suid: εὔρυθμον· εὖ τεταγμένον. De corpore, Απ. 3, 10, 11. σώματα ἀνθρώπων, τὰ μὲν εὔρυθμά ἐστι, τὰ δὲ ἄρυθμα. De lorica, Απ. 3, 10, 10. τὰς θώρακας — εὐρυθμοτέρους ποιῶ. §. 11. πῶς τῷ ἀρύθμῳ σώματι ἁρμόττοντα τὸν θώρακα εὔρυθμον ποιεῖς; — ὁ ἁρμόττων ἐστὶν εὔρυθμος. cf. §. 12.

Εὐρύλοχος, *Eurylochus*, Arcas, non ignobilis dux Graecorum. A. 4, 2, 13. 4, 7, 7. 8. 7, 1, 21. 7, 6, 29.

Εὐρυμέδων, *Eurymedon*, Pamphyliae fluuius. v. Steph. Byzant. E. 4, 8, 30.

εὐρύνειν, *dilatare*, *diducere*. Ιπ. 1, 10. ὅταν ὀργίζηται — εὐρύνει μᾶλλον τὰς μυκτῆρας.

Εὐρυπτόλεμος, *Euryptolemus*, Pisianactis filius, E. 1, 7, 8. fuit Alcibiadis consobrinus, E. 1, 4, 7. eiusdemque legatus in foedere cum Pharnabazo faciendo, E. 1, 3, 8. vt Atheniensium ad regem, §. 9. Defendit decem duces indicta caussa capitis damnatos, E. 1, 7, 10. cf. §. 11. vbi sententiam dicit. In Aeschinis Socratici dial. 3, 12. nonnullae editt. habent Ἐρυπτόλεμος. Sed v. ibi Fischer.

εὐρὺς, *latus*. Ιπ. 10, 10. ὅταν οἱ ἄξονες εὐρείας — ἔχωσι τὰς συμβολάς. A. 4, 5, 19.

Εὐρυσθένης, *Eurysthenes*, et Προκλῆς, E. 3, 1, 4. reguli Teuthraniae et Alisarniae, non confundendi cum conditoribus regni Lacedaemonii. v. Hutchins. ad A. 7, 8, 10.

Εὐρυσθεὺς, *Eurystheus*. E. 6, 5, 38. p. 431. ab eius iniuriis Athenienses defendunt Heraclidas.

εὐρύστομος, *largus*, *latus*. Ιπ. 10, 10. ὁπόσα περιτίθεται περὶ τὰς ἄξονας — εὐρύστομα καὶ μὴ σύμπυκνα. Habet hoc vocabulum Pollux 2, 101.

εὐρυχωρία, *locus amplus*, *campus patens*, *planities*. Π. 4, 1, 8. p. 206. εἰ ἐν εὐρυχωρίᾳ πρόσιμεν αὐτοῖς. E. 7, 4, 24.

Εὐρώπη, *Europa*. Π. 1, 1, 4. τὰ ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἔθνη.

εὔρωστος, ¶ 1) *robustus*, *validus*. Λ. 5, 8. εὔρωστοι et ἀσθενεῖς opponuntur. Αγ. 2, 3. et E. 4, 3, 3. πέμπει τὰς περὶ αὐτὸν μάλα εὐρώστους ἱππέας. E. 6, 1, 4. p. 358. τὸ σῶμα μάλα εὔρωστος. O. 6, 9. τὰ σώματα κάλλιστά τε καὶ εὐρωστότατα. Ιπ. 11, 1. de

de equo: τὴν ψυχὴν μεγαλόφρονα, καὶ τὸ σῶμα εὔρωστον. Cf. Poll. 1, 211. ¶ 2) *fortis*. E. 3, 3, 5. τὸ εἶδος νεανίσκος — καὶ τὴν ψυχὴν εὔρωστος.

εὐρώστως, *fortiter, intrepide*. Αγ. 2, 24.

Εὐρώτας, *Eurotas*, Laconicae fluuius. E. 5, 4, 27. 6, 5, 27. 30.

εὐσαρκία, *corpulentia*. Επ. 2, 2. εἶναι ἵππου ἀρετὴν δὲ τὴν εὐσαρκίαν. V. Gramm.

εὔσαρκος, *corpulentus, carnosus*. A. 5, 8. Ιπ. 1, 13. Cf. Poll. 1, 190. Ιπ. 1, 17.

εὐσέβεια, *pietas* in deos, Π. 8, 1, 9. Αγ. 3, 5. et simul in parentem, K. 1, 15. Αἰνείας σώσας τοὺς — θεοὺς, σώσας δὲ αὐτὸν τὸν πατέρα, δόξαν εὐσεβείας ἐξηνέγκατο. cf. εὐσεβής.

εὐσεβεῖν, *pium et religiosum esse*. E. 1, 7, 10. p. 57. κατὰ τὸν νόμον εὐσεβοῦντες — κρινεῖτε. Απ. 4, 4, 19. Stobaeus perperam, iudice Valckenario, habet: θεοὺς εὐσεβεῖν, pro θ. σέβειν.

εὐσεβής, *pius*. Απ. 4, 6, 2. ποῖόν τι νομίζεις εὐσέβειαν εἶναι; — κάλλιστον. — ὁποῖός τις ὁ εὐσεβής ἐστιν; — ὁ τοὺς θεοὺς τιμῶν. §. 4. ὁ ὡς δεῖ τιμῶν, εὐσεβής ἐστι. Π. 8, 1, 9. πλεῖν μετὰ τῶν εὐσεβῶν μᾶλλον, ἢ μετὰ τῶν ἠσεβηκέναι τι δοκούντων. Αγ. 11, 1. Απ. 1, 1, 20. εὐσεβέστατος. 4, 3, 17. εὐσεβεστέρους τοὺς συνόντας παρεσκεύαζε. 4, 8, 11. εὐσεβὴς οὕτως, ὥστε μηδὲν ἄνευ τῆς τῶν θεῶν γνώμης ποιεῖν. K. 13, 17. θεοφιλεῖς καὶ εὐσεβεῖς εἰς τοὺς νέους. Steph. recte omisit illud εἰς. cf. ἀνόσιος, cui opponitur.

εὐσεβῶς, ¶ 1) *pie*. Απ. 2, 2, 13. ἱερὰ εὐσεβῶς θυόμενα. 4, 3, 16. πῶς κάλλιον ἢ εὐσεβέστερον τιμῴη θεούς. ¶ 2) *rite*. Απ. 1, 3, 1. περὶ θυσίας ἢ περὶ προγόνων θεραπείας — νόμῳ πόλεως ποιοῦντας εὐσεβῶς ἂν ποιεῖν.

εὔσκιος, *opacus*. O. 9, 4. οἰκία — τοῦ θέρους εὔσκιος. Oppon. εὐήλιος.

εὔσκοπος, *ad speculandum aptus*. Π. 6, 3, 1. ἀναβιβάζων ἐπὶ τὰ πρόσθεν εὐσκοπώτατα. Intell. χωρία.

εὐσταλής, *bene instructus*. Suid: εὐσταλής· καλῶς ἐστολισμένος, ἢ κοῦφος. Ιπ. 7, 8. οὕτω εὐσταλέστατος ὁ ἱππεύς.

εὔστομος, *idoneo ore*. K. 4, 2. canes εὔστομοι. Oppon. ἄστομοι. v. Poll. 5, 60.

εὔστοχος, *non aberrans a meta, certo feriens*. Ιπ. 12, 14. οὕτω — οἴσεται τὸ ἀκόντιον εὐστοχώτατον.

εὐστόχως, *iaculo perite contorto.* Π. 1, 4, 8. διατεινάμενος εὐστόχως βάλλει. Leuncl. *feliciter ferit.* At εὐστ. pertinet ad διατειν. Sed Cod. Guelf. habet εὐτυχῶς, quod Zeun. ex interpretatione ortum esse dicit. Recte.

εὐσχημόνως, ¶ 1) *decenter.* Π. 1, 3, 7. καλῶς οἰνοχοεῖ καὶ εὐσχημόνως. §. 8. στήσας τὸ πρόσωπον σπουδαίως καὶ εὐσχημόνως. De quo loco v. σπουδαίως. Fortassis in priore loco §. 7. verti possit *caute.* Hesych: εὐσχημόνως· εὐλαβῶς. ¶ 2) *honeste, sine infamia.* Απ. 3, 12, 4. ἐκ τῶν πολεμικῶν ἀγώνων σώζονται εὐσχημόνως. Oppon. κακῶς.

εὐσχημοσύνη, *decus gestuum et totius formae.* Π. 5, 1, 2. διήνεγκε mulier — τῇ ἀρετῇ καὶ τῇ εὐσχημοσύνῃ, καίπερ ἐν ταπεινῷ σχήματι ἑστηκυῖα.

εὐσχήμων, *eleganti forma praeditus.* Habet Pollux 1, 194. inter equi epitheta. Ιπ. 1, 17. εὐσχήμονος καὶ εὐμεγέθους. Sed 11, 12. ὡς — ἵπποι καὶ γοργότατοι καὶ πονεῖν εὐσχημονέστατοι γίγνονται, est: *inter laborandum formam retinentes pulcherrimam.*

Εὐταία, *Eutaea,* Steph. Byz. πόλις Ἀρκαδίας. Ξενοφῶν ἐν Ἑλληνικῶν στ'. Ibi Berckelius, „incidi, in„quit, in Xenophontis „editionem (quales sunt „Ald. Iunt. Bryl.), in „qua excusum erat Εὐ„γαία. Pessime apud Pau„san. (8, 27. p. 654.) no„minatur Εὐτάσον, vt be„ne obseruat Sylburg. „Existimo, idem esse op„pidum, quod Stepha„nus, Theopompi aucto„ritate inductus, etiam „Εὔγειαν appellauit." Ε. 6, 5, 12. ἐχώρει ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν. καὶ καταλαβὼν πόλιν ὅμορον οὖσαν, Εὐταίαν. §. 20. 21.

εὐτακτεῖν, *modestum esse, parere.* Π. 8, 5, 7. ὁπότε τις εὐτακτοίη, καὶ εἴτις μὴ πράττοι τὸ προσταττόμενον. Απ. 3, 5, 21. ἐν στρατιωτικοῖς μάλιστα δεῖ σωφρονεῖν, καὶ εὐτακτεῖν, καὶ πειθαρχεῖν. 4, 4, 1. §. 14. de quo loco v. πόλεμος nr. 1.

εὔτακτος, ¶ 1) *ordinis studiosus.* Π. 8, 3, 3. Φεραύλαν — φιλόκαλον καὶ εὔτακτον. ¶ 2) *modestus, imperata faciens.* Plerumque dicitur de militibus, vt Π. 7, 2, 3. οἱ διαφυλάξαντες τὴν ἄκραν — εὔτακτοι γενόμενοι. Iidem vocantur οἱ πειθόμενοι. Α. 2, 6, 8. τὸ τὴν τιμωρίαν φοβεῖσθαι αὐτοὺς εὐτάκτους ἐποίει.

ἐποίει. 3, 2, 20. τὰς ἀρχομένους εὐτακτοτέρους καὶ πειθομένους μᾶλλον. E. 3, 1, 25. Aπ. 3, 5, 5. Iπρ. 1, 24. Sed etiam de aliis, v. c. Πο. 4, 51. πόλιν εὐπειθεστέραν καὶ εὐτακτοτέραν. Aπ. 3, 5, 18. εὔτακτοι ἐν τοῖς ναυτικοῖς. §. 20. Eſt generis communis interdum, Aγ. 6, 4. πῶς ἂν ἰσχυροτέρα φάλαγξ, ἢ διὰ τὸ πείθεσθαι εὔτακτος ὄσα.

εὐτάκτως, ¶ 1) *ordinate.* Π. 8, 5, 1. Cyrus cum exercitu εὐτάκτως κατεσκευάζετο ad iter, vt quaelibet poſſent rurſus inuenire. Aπ. 1, 4, 8. τάδε ὑπερμεγέθη — δι' ἀφροσύνην τινὰ οἴει εὐτάκτως ἔχειν, *bene ordinata eſſe.* Iπρ. 2, 7. οὕτω εὐτακτοτέρως ἂν ἔχοι. Intelligi poteſt τὸ πρᾶγμα vel eiusmodi quid. Sed poteſt etiam ad nr. 2. referri, vt pertineat ad agmen bene ordinatum. ¶ 2) *ſeruatis ordinibus.* Π. 3, 3, 25. in itinere εἵποντο εὐτάκτως. Paulo poſt eſt ἐν τάξει. 5, 3, 20. ¶ 3) *modeſte, obedienter.* Π. 2, 2, 1. p. 101. μάλα τοῦτό γε εὐτάκτως ὑπήκουσε. A. 6, 6, 19. τὸ παραγγελλόμενον εὐτάκτως ποιοῦντας. Aπ. 3, 5, 18. εὐτάκτως ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι πείθονται τοῖς ἐπιστάταις.

εὐταξία, *bonus ordo, modeſtia.* Π. 2, 1, 9. ἰδιώτῃ (προεῖπε), ἑαυτὸν παρέχειν φιλοκίνδυνον μετ' εὐταξίας. 8, 1, 11. A. 1, 5, 8. de induſtria militum, plauſtra e luto extrahentium: μέρος τι τῆς εὐταξίας ἦν θεάσασθαι. 3, 1, 27. ἡ εὐταξία σώζειν δοκεῖ. Iερ. 9, 6. Aπ. 3, 3, 14. ὅπλων παρασκευῇ καὶ εὐταξίᾳ.

εὔτεκνος, *fecundus.* Λ. 1, 8. ἥν τινα εὔτεκνον καὶ γενναίαν ὁρῴη. Zeun. non male: *idoneam ad bonam ſubolem pariendam.*

εὐτέλεια, *frugalitas.* Aπολ. 25. καρτερίαν καὶ εὐτέλειαν. Σ. 4, 42. εὐτέλειαν μᾶλλον ἢ πολυχρηματίαν, *vitam quae non magnis ſumtibus eget.*

εὐτελής, ¶ 1) *frugalis.* Aπ. 1, 3, 5. οὕτω εὐτελὴς ἦν — ὥστε — λαμβάνειν — ἀρκοῦντα. ¶ 2 *vilis, vili pretio parabilis, paratu facilis.* Iερ. 1, 20. τῶν τὰ εὐτελέστερα παρατιθεμένων. cf. δίαιτα. 3) *facilis, non magni laboris.* Iπρ. 1, 16. ῥᾴω καὶ εὐτελεστέραν ἄσκησιν.

εὐτελῶς, *paruo cum ſumtu, viliter.* Π. 5, 3, 16. p. 298. ὅσῳ δ' ἂν κουφότερον συσκευαζώμεθα καὶ εὐτελέστερον. 8, 3, 18. Aπ. 3, 13, 2. Σ. 4, 49. μάλα

εὐτελῶς. Mox est ὐδὲν δαπανῶν.

εὐτολμία, *audacia*. Επ. 2, 2. enumeratur in virtutibus equi.

εὔτολμος, *audax, fortis*. A. 1, 7, 4.

εὐτόνως, *studiose, cum contentione*. Ιερ. 9, 6. ταῦτα πάντα διὰ φιλονεικίαν εὐτόνως ἀσκεῖσθαι.

εὐτρεπής, *commodus, aptus*. Ιπ. 7, 1. τὸν ῥυταγωγέα — εὐτρεπῆ εἰς τὴν χεῖρα λαβεῖν, *apte*.

εὐτρεπίζειν, ¶ 1) *instruere*. E. 2, 2, 2. ἔδοξε — τὰ τείχη εὐτρεπίζειν, *instruere tormentis, munire, reficere*. ¶ 2) *conciliare, adiungere*. E. 4, 8, 12. ἀκέσαντες ὅτι Κόνων — τὰς πόλεις Ἀθηναίοις εὐτρεπίζοι.

εὐτρεπίζεσθαι, ¶ 1) *instruere*. Π. 6, 2, 11. extr. τὴν ἑαυτῦ τάξιν ἕκαστος εὐτρεπισάμενος. ¶ 2) *in suas partes pertrahere*. E. 4, 8, 6. τὸν Κόνωνα ἐκέλευεν εὐτρεπίζεσθαι τὰς πόλεις, ὅπως — ναυτικὸν ἀθροισθείη. Leuncl. *permouere*. Et sic fere Fr. Portus. Sed Goldhag. *Anstalt machen*. Morus: *in ciuitatibus eo rem redigere, vt*.

Εὐτρήσιοι, v. Εὐκτρήσιοι.

εὔτριχες, v. εὔθριξ.

εὔτροχος, *qui facile agi s. circumagi potest*. K. 2, 5. περιδρόμους ἀναμμάτους, ἵνα εὔτροχοι ὦσι in rete.

εὐτυχεῖν, ¶ 1) *bona fortuna uti*. Αγ. 11, 2. ὁπότε εὐτυχοίη — εὐτυχῶν δέ. E. 3, 5, 8. p. 183. ἐπεὶ εὐτύχησαν, *postquam eos fortuna euexerat*. Attici alias dicunt ηὐτύχ. v. Fischer. ad Weller. p. 175. sq. Sic in formula optantis, E. 7, 1, 2. p. 440. εὐτυχοῖτε. ¶ 2) *prospero successu uti*. in bello, Π. 5, 2, 15. p. 287. ἐπεὶ νενικήκαμεν — ἐπεὶ εὐτυχήκαμεν. A. 1, 4, 16. 6, 3, 4. οἱ Θρᾷκες εὐτυχήσαντες τῦτο τὸ εὐτύχημα. Αγ. 2, 23. αὐτός τε καὶ ἡ πόλις εὐτύχει. E. 4, 5, 6. 7, 1, 2. p. 439. κατὰ θάλατταν εὐτυχεῖν, *vincere*. 7, 5, 14. ὐκ ἐβῦλετο — μάχεσθαι — εὐτυχηκόσι, *qui paulo ante vicerant*. K. 12, 5. §. 6. εὐτύχουν πρὸς τῦς πολεμίους. c. acc. K. 12, 8. τὰ τῦ πολέμου — εὐτυχῦντες. c. ἐν, E. 7, 1, 2. p. 437. ἀπὸ τῶν θεῶν δέδοται ὑμῖν εὐτυχεῖν ἐν τῦτῳ, np. in re nauali.

εὐτύχημα, ¶ 1) *felicitas*. Σ. 4, 54. ¶ 2) *prosper successus, victoria*. A. 6, 3, 4. v. εὐτυχεῖν. E. 4, 5, 9. τὸ εὐτύχημα τῶν φίλων.

εὐτυχής, *felix*. Π. 1, 1, 1. σο-

1. σοφοί τε καὶ εὐτυχεῖς ἄνδρες γεγενημένοι. Αγ. 10, 1. εὐτυχέστερος. Cf. si lubet, Thom. Mag. in v. πλέσιος. Sed εὐτυχέστερος l. l. est, *cui fortuna magis fauet.*

εὐτυχία, ¶ 1) *fortuna secunda.* Απ. 3, 9, 14. τὸ μὴ ζητῦντα ἐπιτυχεῖν τινι τῶν δεόντων, εὐτυχίαν οἶμαι εἶναι. Sic plural. Π. 8, 7, 1. ὀδεπώποτε ἐπὶ ταῖς εὐτυχίαις ὑπὲρ ἄνθρωπον ἐφρόνησα. Απ. 3, 9, 8. Ιππ. 9, 9. ¶ 2) *prosper successus, res feliciter gesta.* Π. 4, 1, 8. p. 205. μείζω ἡδονὴν τί παρέχει ἀνθρώποις, εὐτυχίας, ἢ νῦν ἡμῖν παραγεγένηται; 4, 5, 4. victis hostibus Cyaxares ἐμεθύσκετο — ὡς ἐπ' εὐτυχίᾳ. Ε. 7, 2, 23. ὡς ἐπ' εὐτυχίᾳ σπείσαντες. 1, 7, 10. p. 60. ἀντὶ τῆς νίκης καὶ τῆς εὐτυχίας.

εὐτυχῶς, *felici casu.* Απ. 1, 4, 8. νῦν εὐτυχῶς πως δοκεῖς συναρπάσαι; *ita vt nescias vnde.* Cf. εὐστόχως.

εὔυδρος, v. ἔνυδρος.

εὐφημεῖν, ¶ 1) *bona verba dicere.* Hinc εὐφήμει dicebant, qui alios vel plane silere vellent, vel alia et melius omen habentia dicere iuberent: *bona verba quaeso, dii meliora, absit.* Suidas: εὐφήμει· σιώπα, μὴ ἀκαιρολόγει. Moeris p. 161. εὐφήμει, Ἀττικῶς· σίγα, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν. Π. 2, 2, 5. εὐφήμει, μὴ λέγε ἀλαζόνας εἶναι. 8, 4, 5. ἤδη πώποτε καλέσαντός σου ὀκ ἦλθον; εὐφήμει, ἔφη ὁ Κῦρος. Hic diserte est fortiter negantis. Nam mox in simili responsione sequitur ὀδὲ τῦτο. Ο. 10, 4. ¶ 2) *pie loqui.* Hesych. et Suid: εὐφημεῖ· καλὰ λαλεῖ, ἢ ἐπαινεῖ. Σ. 4, 49. ἐπαινῶ αὐτὸς (deos) — εὐφημῶ τε ὅσα ἂν δύνωμαι, καὶ — ὀδὲν ψεύδομαι.

εὔφλεκτος, *qui facile cremari potest.* Π. 7, 5, 9. πρόθυρα εὔφλεκτα.

εὔφορος, ¶ 1) *portatu facilis.* De armis. cf. Suid. Π. 2, 3, 5. p. 120. ὅπλα — ὡς ἂν εὐφορώτατα εἴη. Ιππ. 7, 8. 12, 12. ¶ 2) *agilis, expeditus.* Σ. 2, 16. ὥσπερ χρὴ ὀρχεῖσθαι τὸν μέλλοντα εὐφορώτερον τὸ σῶμα ἕξειν. Hinc in verbis saltationis habet Pollux 4, 97. ¶ 3) *secundus.* De vento, Ε. 6, 2, 15. τοῖς ἀκατίοις, εἰ εὔφορον πνεῦμα εἴη, ὀλίγα ἐχρῆτο. v. Gramm.

εὐφραίνειν, ¶ 1) *exhilarare, oblectare.* De conscientia virtutis ac tolerantia, Αγ. 9, 5. εὔφραινον (scil. Agesilaum) καὶ τάδε, ὅτι — Cf. Απ. 1, 6, 8.

De

De opibus, Απ. 1, 6, 3. χρήματα — κτωμένους εὐφραίνει. O. 9, 19. 20, 23. κτῆμα καὶ θρέμμα εὐφραίνειν ᾤετο. De iis, qui non male dicunt, imo laudant, Ιερ. 1, 15. τί οἴει τοὺς μὴ λέγοντας κακῶς εὐφραίνειν — τοὺς ἐπαινοῦντας τί δοκεῖς εὐφραίνειν; De victoria, Ιερ. 4, 6. ἀθληταὶ ὅταν γένωνται κρείττονες, τοῦτο αὐτοὺς εὐφραίνει. De vero amico, Απ. 2, 4, 6. εὖ πράττοντας πλεῖστα εὐφραίνων. De blanditiis mulierum et rebus venereis, Ιερ. 1, 28. 29. De conuiuio, Π. 4, 2, 19. p. 223. αὕτη ἂν ἡμᾶς ἡ θοίνη πλείω εὐφράνειεν. De ludicris et ſermonibus conuiualibus, Σ. 2, 2. tibicen et ſaltatrix ἐδόκουν μάλα ἱκανῶς εὐφραίνειν conuiuas. 3, 2. ὠφελεῖν τι ἢ εὐφραίνειν ἀλλήλους. De iis omnibus, quae vitam iucundam reddunt, Π. 8, 7, 3. p. 544. πάντα τὰ δοκοῦντα ἀνθρώπους εὐφραίνειν. Cf. τέρψις. ¶ 2) *gratum facere*. Π. 5, 5, 10. p. 333. ἆρ' ἂν εὐφραίνοι σε τούτῳ τῷ θεραπεύματι — ἆρ' ἄν σε ταύτῃ τῇ εὐεργεσίᾳ εὐφραίνοι; ¶ 3) Poteſt per aduerbium verti, Π. 2, 1, 2. p. 86. οὐκ ἄν ὁ ἀριθμός σε ἀκούσαντα εὐφρανεῖ, *libenter ſ. iucunde audies numerum exiguum.*

εὐφραίνεσθαι, ¶ 1) *laetari, laetitiam percipere.* Σ. 8, 12. ὅπως ἔτι μᾶλλον εὐφραίνηται disputatione mea de amore. De conuiuiis, Σ. 1, 15. ἵνα εὐφραίνοιντο οἱ συνόντες per ſcurram. Sic fere Π. 3, 1, 23. poſt conuiuium ἀπήλαυνον εὐφραινόμενοι. c. particip. Π. 1, 4, 15. ὁρῶν εὐφραίνετο. Απ. 2, 1, 24. τίσι παιδικοῖς ὁμιλῶν μάλιστ' ἂν εὐφρανθείης. Vbi datiuus poteſt ſimul referri ad εὐφρ. Cf. 1, 6, 8. c. dat. Π. 2, 2, 1. p. 102. τῷ γέλωτι ηὐφραίνετο, *libenter ſ. dulce ridebat.* Απ. 4, 3, 5. c. ἐπὶ, E. 4, 1, 14. οἰκήματα καλὰ — ἐφ' οἷς εὐφραινόμην. Σ. 7, 5. θαύματα ἐφ' οἷς ὑμεῖς εὐφρανεῖσθε. c. ἀπὸ, Ιερ. 4, 6. πλείω ἔχων κτήματα, πλείω καὶ ἀπ' αὐτῶν εὐφραίνεται. c. διὰ, Ιερ. 1, 8. δι' ἑκάστου τούτων εὐφραίνεται. c. ἐν, Ιερ. 1, 16. δι' ὧν τρεφόμεθα — πολὺ πλείω ὑμεῖς ἐν αὐτοῖς εὐφραίνεσθε. Quod ſi Ammonii p. 63. praeceptum valeret, debebat eſſe ἥδεσθε. Sed etiam in ſuperioribus ſunt exempla, vbi εὐφραίνειν et εὐφραίνεσθαι ad cibos refertur. ¶ 2) *honeſtis voluptatibus frui.* Π. 1, 5, 7. p. 52. οἱ ἡδονῶν ἀπεχόμενοι, οὐχ ἵνα μηδέποτε εὐ-

φρανθῶσι, τῦτο πράττουσιν, ἀλλ' ὅπως εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον εὐφραίνωνται. ¶ 3) *iucunde viuere*. Π. 7, 5, 17. p. 444. μετὰ τῶν φίλων εὐφρανθῆναι. 8, 7, 3. p. 545. Λ. 2, 10. Απ. 2, 1, 19. πονεῖν ἡδέως — ζῆν εὐφραινομένους, i. e. ἡδέως. Ο. 9, 12. Σ. 8, 18.

Εὐφράτας f. Εὐφράτης, v. Ἀβραδάτης.

Εὐφράτης, *Euphrates*, fluuius Afiae nobiliffimus. Α. 1, 3, 20. τὸν Ἀβροκόμαν ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ ποταμῷ εἶναι. 1, 4, 11. Εὐφράτην ποταμὸν, ὄντα τὸ εὖρος τεττάρων σταδίων. §. 14. Cyrus minor dicitur διαβῆναι τὸν Εὐφράτην ποταμὸν, vt Graeci 4, 5, 2. quanquam 2, 4, 3. haec leguntur: τὸν Εὐφράτην ἴσμεν ὅτι ἀδύνατον διαβῆναι. De fontibus eius vid. 4, 1, 3. 4, 5, 2. Genitiuus τῦ Εὐφράτου eft 1, 5, 10. Praeterea legitur 1, 5, 1. 5. 1, 7, 12. 13. 1, 8, 3. cf. ποταμός.

εὐφροσύνη, ¶ 1) *laetitia, hilaritas, voluptas honefta*. v. Ammon. p. 146. Π. 3, 3, 6. δοκεῖ ἡμῖν εὐφροσύνη τις νῦν παρεῖναι, ὅτι εὐπορία τις προσγεγένηται. 7, 2, 8. ἐκείνη τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν μαλακῶν καὶ εὐφροσυνῶν πασῶν ἐμοὶ μετεῖχε. 7, 4, 4. 8, 7, 3. p. 544. Αγ. 9, 4. ἠγάλλετο, ὅτι ἐν μέσαις ταῖς εὐφροσύναις ἀναστρέφοιτο. Λ. 7, 6. ἡ κτῆσις πλείους λύπας ἢ ἡ χρῆσις εὐφροσύνας παρέχει. Ιερ. 1, 2. εὐφροσύνας τε καὶ λύπας. §. 18. τῇ εὐφροσύνῃ τῆς ἐλπίδος, *quae ex fpe oritur*. 6, 1. 8, 3. Απ. 3, 8, 10. Ο. 9, 12. Απολ. 8. Oppon. τὰ χαλεπά. c. περὶ, Ιερ. 7, 4. ἡ περὶ τὰς τιμὰς εὐφροσύνη. ¶ 2) *voluptas venerea*, etiam honefta. Π. 8, 1, 11. προπονεῖν πρῶτον σὺν τῷ καλῷ τῶν εὐφροσυνῶν. Oppon. τῶν παραυτίκα ἡδονῶν. Ιερ. 1, 29. Σ. 8, 21.

Εὔφρων, *Euphron*. Sicyonius, a Lacedaemoniis deficit, ope Argiuorum et Arcadum mutata re publica democratiam conftituit, cum aliis στρατηγὸς lectus collegas breui remouet, multaque fcelerata committit, Ε. 7, 1, 32 — 34. Cum Thebanis et aliis Phliafios bello inuadit, et turpiter vincitur, Ε. 7, 2, 11 — 15. Cum Sicyone democratia reftitueretur, iterum ad Lacedaemoniorum partes transire vult, traditque iis portum, fed tandem Thebas confugit, corrupturus Thebanos, interficitur vero ibi ab inimicis fuis Sicyoniis, Ε. 7, 3.

εὐφυής,

εὐφυής, ¶ 1) *bona indole praeditus.* De hoc nomine v. omnino Valckenar. ad Ammon. p. 87. sq. Απ. 1, 6, 13. ὃν ἂν γνῷ εὐφυῆ ὄντα, διδάσκων. Hindenb. mauult formam Atticam εὐφυᾶ. 3, 9, 3. opp. ἀμβλύς. 4, 1, 3. τῶν ἵππων τὰς εὐφυεστάτους — τῶν κυνῶν εὐφυεστάτων. §. 4. Ιπ. 4, 3. λυμαίνεται καὶ ταῖς εὐφυέσιν ὁπλαῖς, h. e. solidis. ¶ 2) *natura aptus.* c. πρός, Π. 1, 6, 19. p. 76. εὐφυεῖς καὶ πρὸς τὸ ἐξαπατᾶν καὶ πρὸς τὸ πλεονεκτεῖν. Ιπ. 1, 7. στέρνα πλατύτερα in equis — καὶ πρὸς τὸ διὰ πολλᾶ σκέλη φέρειν εὐφυέστερα. c. inf. Απ. 2, 9, 3. εὐφυέστερος ὢν ἀπὸ τῶν συκοφαντῶν λαμβάνειν. Ita legitur in cod. Voss. pro ἔφη ῥᾷστον εἶναι, et placet Ruhnkenio, modo ὢν deleatur. Sed Schützius coniicit εὐφυέστερος, ἢ ὡς ἀπὸ τ. σ. λ. *meliori animi indole praeditus.*

εὐφωνία, *vocis elegantia in cantando.* Απ. 3, 3, 13. Valckenar. mauult εὐφυΐα. Sed v. Schütz.

εὔφωνος, v. ἔμφωνος.

εὔχαρις, ¶ 1) *gratiosus.* Π. 7, 4, 1. Ἀδέσιον — ἐκ ἄφρονα ἐδ' ἀπόλεμον καὶ πάνυ δὴ εὔχαριν, *conuem, gratiosum apud milites,* ut E. 4, 8, 22. ¶ 2) *facetus, vrbanus.* Π. 2, 2, 5. ἀστεῖοι καὶ εὐχάριτες, qui risum mouere student. Stob. habet εὐχάριστοι, all. εὐχάριτοι. Posterius placet Stephano, quia εὐχάριστος significet accepti beneficii memorem. Tandem tamen nihil certi pronunciat. Hinc ¶ 3) τὸ εὔχαρι, *vrbanitas, comitas.* Αγ. 8, 1. αὐτῷ τὸ εὔχαρι μὴ σιωπᾶσθαι. 11, 11. τὸ εὔχαρι ἐ σκώμμασιν, ἀλλὰ τρόπῳ ἐπετήδευε.

εὐχάριστος, ¶ 1) *iucundus.* Π. 2, 2, 1. εὐχαριστότατοι λόγοι, *lepidissimi, facetissimi,* vt εὐχαριστία Ephes. 5, 4. intelligitur a Salmasio de foenore trapezitico p. 133. aliisque non paucis. Stephanus, fortassis, inquit, εὐχαριτώτατοι. Sed legitur ap. Xen. etiam ἀχάριστος de iniucundo. v. Hutch. ad h. l. et quos laudat Pierson. ad Herodian. p. 441. O. 5, 10. οἰκέταις προσφιλεστέρα, γυναικὶ ἡδίων, τέκνοις ποθεινοτέρα, φίλοις εὐχαριστοτέρα. Σ. 3, 9. εὐχαρίστῳ πράγματι, *non molesto.* All. εὐχαρίτῳ. ¶ 2) *gratus, memor beneficii.* v. Pierson. l. l. quo auctore haec est propria vocabuli notio. Π. 8, 3, 19.

19. ἀνθρώπου εὐχαριστότατον. ¶ 3) Legitur pro ἀχάριστος. v. ἀχάρ. nr. 3. it. pro εὔχαρις. v. ibi nr. 2.

* εὐχάριτος, v. εὔχαρις et εὐχάριστος.

εὔχειλος, v. εὔχιλος.

εὔχειρος, *qui facile vinci et capi potest.* O. 8, 4. στρατιὰ ἄτακτος — τοῖς πολεμίοις εὐχειρότατον. Marg. Leuncl. εὐχειρωτότατον. Cf. εὐχείρωτος.

εὐχείρωτος, *qui facile vinci et opprimi potest.* Π. 1, 6, 19. p. 78. τὰς πολεμίους εὐχειρωτοτάτους. Ita Steph. et Leuncl. emendarunt. Olim erat εὐχειροτάτους. cf. εὔχειρος. E. 5, 3, 4. εὐχείρωτοι αὐτοῖς ἐδόκουν εἶναι. 6, 4, 12. τὸ ἄλλο πᾶν εὐχείρωτον. Etiam de iis, qui non hostes sunt, Π. 7, 5, 20. ὐδαμῦ ἄνθρωποι εὐχειρωτότεροί εἰσιν ἢ ἐν σιτίοις, καὶ ποτοῖς.

εὐχέρεια, v. εὐμάρεια.

εὐχερῶς, *facile.* Λ. 2, 5. qui modice cibo vtuntur, εὐχερέστερον πρὸς πᾶν βρῶμα ἔχειν, *facilius omnem cibum admittere.*

εὔχεσθαι, ¶ 1) *optare.* Π. 3, 2, 7. ὁρῶ τύτους ἔχοντας, ὥσπερ ἐγὼ ηὐχόμην. Sic 8, 7, 3. p. 542. A. 1, 4, 7. εὔχοντο — αὐτὰς ληφθῆναι. §. 16. 7, 1, 19. 7, 7, 16. εὔξω ἂν μᾶλλόν σοι καταπραχθῆναι. Πο. 5, 10. E. 4, 4, 12. ἔργον οἷον ὐδ' εὔξαντό ποτ' ἄν. 5, 1, 3. εὔχοντο αὐτῷ πολλὰ καὶ ἀγαθά. Σ. 4, 33. εὔχῃ μηδέποτε πλουτεῖν. §. 39. Ιππ. 8, 6. εὔξαιτ' ἄν τις πτηνὸς γενέσθαι. §. 13. ¶ 2) *precari, preces facere.* Pertinet ad deos. vid. δεῖσθαι nr. 4. quod ad homines pertinet, e Π. 1, 6, 6. vbi saepius legitur εὔχεσθαι. Π. 7, 1, 1. ἠρίστα — καὶ σπείσας καὶ εὐξάμενος ἔπιε. A. 4, 8, 14. O. 11, 8. c. dat. vid. Abresch. dilucc. Thucyd. 1, 90. Wetsten. ad Act. 26, 29. Kypk. T. II. p. 133. Thomas: εὔχομαι τῷ θεῷ, ἤγουν, εὐχὴν πρὸς αὐτὸν ὑπέρ τινος ποιῦμαι. Π. 7, 1, 1. εὐξάμενοι τοῖς θεοῖς. c. dat. deorum et acc. rei, Π. 2, 3, 1. εὐξάμενοι τοῖς θεοῖς τὰ ἀγαθά. Απ. 3, 14, 3. ὅταν οἱ ἄλλοι τοῖς θεοῖς εὔχωνται πολυκαρπίαν, εἰκότως ἂν ὗτος πολυοψίαν εὔχοιτο. c. inf. A. 6, 1, 17. εὔχομαι δῦναί μοι τὰς θεύς. O. 7, 7. c. dat. et inf. Π. 5, 2, 5. εὔχονται πᾶσι θεοῖς γενέσθαι ποτέ. A. 4, 3, 10. εὔχεσθαι τοῖς θεοῖς — καὶ τὰ λοιπὰ ἀγαθὰ ἐπιτελέσαι. c. πρὸς, Απ. 1, 3, 2. εὔχετο (vnus codex ηὔχετο) πρὸς τὰς θεὰς τἀγαθὰ διδόναι. — τὰς εὐχομένους χρυσίον — ὐδὲν διάφορον

ρον εὔχεσθαι, ἢ εἰ — εὔχοιντο. 4, 2, 36. Σ. 4, 55. ¶ 3) vouere. Thomas: εὔχομαι, καὶ τὸ ὑπισχνοῦμαι. A. 4, 8, 18. τὴν θυσίαν ἣν εὔξαντο. — ἀποθῦσαι — θεοῖς ηὔξαντο. Hutch. rectius: ἃ ηὔξ. All. εὔξ. Zeun. ἃ εὔξ. Moeris p. 175. ηὐξάμην διὰ τοῦ η, Ἀττικῶς· διὰ δὲ τοῦ ε, Ἑλληνικῶς. Sed Herodiano p. 202. (p. 460.) vtrumque probatur. Aγ. 11, 2. πλείονα ἔθυσεν, ἢ ηὔχετο. c. fut. A. 3, 2, 5. εὔξασθαι τῷ θεῷ θύσειν σωτήρια. §. 7. c. praesenti, A. 5, 1, 1. εὔξαντο σωτήρια θύειν. vbi tamen all. θύσειν. K. 6, 13. εὐξάμενον τῷ Ἀπόλλωνι — μεταδοῦναι τῆς θήρας. c. ὑπὲρ, Aπ. 2, 2, 10. πολλὰ τοῖς θεοῖς εὐχομένην ἀγαθὰ ὑπέρ σου, καὶ εὐχὰς ἀποδιδοῦσαν. Ernest. vult deleri ἀγαθὰ, quia ſimpliciter dicatur πολλὰ εὔχεσθαι. Sed non placet Hindenburgio.

εὐχή, ¶ 1) *votum, Wunſch.* A. 1, 9, 7. εὐχὴν — ὡς εὔχοιτο τοσοῦτον ζῆν. ¶ 2 *preces.* Σ. 8, 15. v. ἀποτελεῖν nr. 4. d. ¶ 3) *votum, Gelübde.* Thomas in v. εὔχομαι· εὐχή, ἡ ἐν ἱκετηρίαις ὑπόσχεσις. Aπ. 2, 2, 10. v. ἀποδιδόναι nr. 2.

εὔχιλος, *qui pabulo facile nutritur.* Heſych: εὔχειλον (leg. εὔχιλον)· εὔτροφον, εὔχορτον. Iπ. 1, 12. πλευρὰ βαθυτέρα – ἰσχυρότερον καὶ εὐχιλότερον — τὸν ἵππον παρέχεται. Probatur haec ſcriptura Stephano, Leunclauio, et Zeunio. Sed Junt. et Cod. Lipſ. εὐχειλότερον. All. εὐχυλότερον, quam lectionem in verſione ſecutus eſt Camerarius: *melioris de paſtu ſucci.* v. Gramm.

εὔχρηστος, *vtilis.* Π. 5, 3, 16. p. 299. milites οὕτω πορευόμενοι εὐχρηστότεροι γίγνονται. Aπ. 4, 1, 3. τῶν ἵππων — εἰ δαμασθεῖεν εὐχρηστοτάτους. O. 8, 3. Iπp. 1, 3. c. πρὸς, Aπ. 3, 8, 5. πάντα — καλά τε καὶ ἀγαθὰ νομίζεται, πρὸς ἅπερ ἂν εὔχρηστα ᾖ.

* **εὐχρόαστος**, *bene coloratus, nitidus.* Iπ. 1, 17. equi εὐχρόαστοι ἐξ αἰσχρῶν — γίγνονται.

εὔχροος ſ. εὔχρους et

εὔχρως, *bonum colorem habens.* Π. 8, 1, 14. ἐντρίβεσθαι ὡς εὐχροώτεροι ὁρῷντο ἢ πεφύκασιν. Λ. 5, 8. διαπονούμενοι, εὔχροοί τε καὶ εὔσαρκοί — εἰσί. O. 10, 5. τὸ σῶμα — ὑγιαῖνόν τε καὶ ἐρρωμένον ἔσται, καὶ διὰ ταῦτα εὔχρως σοι ἔσομαι. §. 11.

εὔχυλος, v. εὔχιλος.

εὐψυχία, *fortitudo*. K. 10, 21. προσιτέον aduerſus aprum καὶ ἐπιδεικτέον τὴν εὐψυχίαν.

εὔψυχος, *animoſus*, *alacer*. K. 3, 3. canes εὔψυχοι, 4, 6. εὔψυχοι ἔσονται, ἐὰν μὴ λίπωσι τὰ κυνηγέσια. c. πρὸς, K. 7, 8. εὐψύχους πρὸς τὸν δρόμον.

εὐψύχως, *fortiter*, *animoſe*. Ιπρ. 8, 21. προθύμως καὶ εὐψύχως παρελῶντας ἐπὶ τὲς πολεμίους.

εὐώδης, *fragrans*, *bene olens*. Thomas Mag: ἀνθοσμίας οἶνος, ἐκ εὔοσμος. v. ibi interpp. et ſupra ἀνθοσμίας. A. 4, 4, 5. οἴνους παλαιὲς εὐώδεις. 5, 4, 16. εὐώδης καὶ ἡδὺς οἶνος. Sed etiam de aliis rebus legitur, A. 1, 5, 1. ἅπαντα ἦσαν εὐώδη ὥσπερ ἀρώματα.

εὐωδία, *ſuauitas odoris ex vnguento*. Σ. 2, 3. εὐωδίᾳ ἑστιώμεθα.

εὔωνος, *vili pretio*. Thomas: ἀξιώτερον εἴπῃς — ἐδὲ εὐωνότερον. Sic fere Moeris. Heſych: εὔωνον· εὔπρατον, εὐαγόραστον. Suid: εὔωνον· εὐτελές. Aπ. 2, 10, 4. εὐωνοτάτους ἐστὶ φίλους ἀγαθὲς κτήσασθαι.

εὐώνυμος, *ſiniſter*, *laeuus*. Heſych. et Suid: εὐώνυμον· τὸ ἀριστερόν. Λ. 11, 9. ὅτε ὁ ἄρχων εὐώνυμος γίγνεται in acie — ἢ δὲ ἐρὰ εὐώνυμος γένηται. K. 10, 12. πλευρὰς τὰς εὐωνύμους. Hinc τὸ εὐώνυμον, *ſiniſtrum cornu*, Π. 7, 1, 10. πρὸς τῷ εὐωνύμῳ. §. 12. προσῆεσαν κατὰ τὸ εὐώνυμον. A. 1, 2, 15. 1, 8, 6. 1, 10, 6. 5, 4, 11. 6, 5, 18. Aγ. 2, 9. E. 1, 6, 21. 24. 2, 4, 10. 21. 3, 2, 12. 4, 2, 11. 4, 3, 6. 9. 4, 4, 10. 7, 5, 25. Et plene, A. 1, 5, 3. τὸ εὐώνυμον κέρας. Sic 1, 8, 17. 1, 10, 4. E. 7, 5, 24. O. 4, 19. Hinc variatur, A. 1, 8, 3. τὸ εὐώνυμον κέρας — ἐν δὲ τῷ εὐωνύμῳ. Sic Plur. τὰ εὐώνυμα, np. μέρη, *pars ſiniſtra*, Π. 7, 1, 14. ἐπιτίθεται κατὰ τὰ εὐώνυμα. Λ. 11, 10. E. 4, 6, 9. Ιπ. 7, 12.

εὐωχεῖν, *conuiuio excipere*. Π. 5, 5, 13. δείπνει ἤδη, καὶ εἴ τινές σε τιμῶσιν, ἀντασπάζου καὶ εὐώχει αὐτές.

εὐωχεῖσθαι, *conuiuio excipi*, *conuiuari*, *epulari*. Heſych: εὐωχεῖται· εὐφραίνεται. it. εὐωχηθέντα· εὐφρανθέντα. Aπ. 3, 14, 7. ὡς ἔλεγε τὸ εὐωχεῖσθαι ἐν τῇ Ἀθηναίων γλώττῃ ἐσθίειν καλοῖτο· τὸ δὲ εὖ προσκεῖσθαι, ἐπὶ τῷ ταῦτα ἐσθίειν, ἅτινα μήτε τὴν ψυχὴν μήτε τὸ σῶμα λυποίη, μήτε δυσεύρετα εἴη. — τὸ εὐωχεῖσθαι τοῖς κοσμίως διαιτωμένοις ἀντι-

ἀνετίθει. v. Valckenar. ad h. l. Wetſten. ad 2 Petr. 2, 13. Jungitur c. εὐθυμεῖσθαι. v. εὐθ. Sic Π. 4, 5, 3. Μῆδοι καὶ ἔπινον, καὶ εὐωχοῦντο (Margg. ἥδοντο), καὶ πάσης εὐθυμίας ἐνεπίμπλαντο. Tribuitur ſacrificantibus, Αθ. 2, 9. θύειν καὶ εὐωχεῖσθαι—θύουσιν δημοσίᾳ — ἔστι ὁ δῆμος ὁ εὐωχούμενος. etiam beſtiis, A. 5, 3, 12. ὄρη — ἱκανὰ — τρέφειν καὶ ἵππους, ὥστε καὶ τὰ τῶν εἰς τὴν ἑορτὴν ἰόντων ὑποζύγια εὐωχεῖσθαι. Hutch: *vt iumenta ſaturentur.* Morus et Zeun. interpretantur *largo pabulo vti.* Similiter Ariſtot. H. A. 8, 6. c. acc. Π. 1, 3, 6. κρέα εὐωχοῦ. 6, 1, 7. Confunditur etiam c. εὐοχεῖσθαι. v. ibi.

εὐωχία, ¶ 1) *epulum.* Poll. 6, 8. αἱ δὲ δημοσίαι ἑςιάσεις, εὐωχίαι, θάλειαι etc. Π. 4, 2, 19. p. 222. οὔ μοι δοκεῖ—αὕτη ἡ εὐωχία ἰσχυροτέρους ποιῆσαι. Antea vocabatur ἄριςον. ¶ 2) *epulum lautum.* Heſych: εὐωχία· εὐφροσύνη. Etymol. M. εὐωχία, παρὰ τὸ εὖ ἔχειν, ὅτε ἐπὶ τὰς τῶν θεῶν παραγίνονται τιμὰς — ἡ καλῶς τρέφουσα τὸ σῶμα. Π. 1, 5, 1. εἴ ποτ' ἐν ἑορτῇ εὐωχία προσγένοιτο. A. 6, 1, 2. Αθ. 2, 7. ¶ 3) *ipſi cibi.* Π. 2, 3, 11. διπλῆν ὑμῖν εὐωχίαν παρέχειν. ¶ 4) Eleganter dicitur Π. 5, 2, 9. τοῦτο νομίζειν μεγίςην (Margg. ἡδίςην) εὐωχίαν εἶναι (in coena) τοὺς συμμάχεσθαι μέλλοντας ὅτι βελτίςους παρασκευάζειν.

ἐφάμιλλος, *aequalis, qui certamen init cum aliquo, comparandus.* Heſych: ἐφάμιλλον· ὅμοιον. Suid: ἐφάμιλλον· ὅμοιον, ἴσον. Cf. Poll. 5, 157. Απ. 3, 3, 12. οὐδεὶς — τούτῳ ἐφάμιλλος γίγνεται.

ἐφαρμόζειν, *accommodare.* Αγ. 8, 8. ἐφαρμόσας τὰς δαπάνας ταῖς προςόδοις.

ἐφεδρεύειν Pollux 1, 209. apud Xenophontem (ſed non conſtabat, vbi) durius dictum eſſe ait de equite: καὶ ἐφεδρεύειν ἐρεῖς, ὡς Ξενοφῶν, εἰ καὶ βιαιότερον.

ἔφεδρος proprie eſt *gladiator tertiarius* ſ. *ſecutor*, qui duobus aſſidet, vt victorem integer viribus adoriatur. v. Hutch. ad h. l. et Lucian. Hermotim. T. I. p. 783. et quos laudat Doruill. ad Charit. p. 388. Hinc A. 2, 5, 2. p. 110. reddi poteſt *vindex necis.* v. Weſſeling. ad Herodot. 5, 41. Locus eſt: εἴ σε κατακτείναιμεν — πρὸς βασιλέα τὸν μέγιςον ἔφεδρον ἀγωνι-

Digitized by Google

ἀγωνιζοίμεθα. All. ἐφόρου.

ἐφέλκειν, *abripere*. Metaphorice: Π. 8, 4, 15. ἐμοὶ δοκοῦσιν τοὔμπαλιν οὐ βούλονται ἐφέλκεσθαι.

ἐφεξῆς, ¶ 1) *deinceps, ſecundum ordinem*. Π. 4, 6, 2. p. 257. βέβληκα δὶς ἐφεξῆς. Ο. 8, 19. ¶ 2) *continenter, ſimiliter*. Suid: ἐφεξῆς· ἐπίσης κατὰ τάξιν. Ε. 4, 6, 4. ὡς — δῃώσοι πᾶσαν τὴν γῆν αὐτῶν ἐφεξῆς. Ο. 12, 10. οὐδὲ γὰρ — ἐφεξῆς γε οὕτως οἷόν τε πάντας διδάξαι, *omnino omnes*.

ἐφέπεσθαι, ¶ 1) *ſubſequi, pone ſequi*. in pompa, Π. 8, 3, 8. παρείποντο οἱ δισχίλιοι — ἐφείποντο οἱ σκηπτοῦχοι. ducem aduerſus hoſtes, Π. 1, 4, 20. αὐτὸς ἡγεῖτο — Κυαξάρης ἐφείπετο. §. 22. 3, 3, 27. ἡγεῖτο, καὶ ἐφθέγξατο, τίς ἐφέπεται. Margg. ἕψεται. c. dat. Π. 7, 1, 13. αὐτοῖς συνεμίγνυε· οἱ δὲ πεζοὶ αὐτῷ ἐφείποντο. ſuos praeeuntes, Π. 6, 3, 1. ὄπισθεν ἡ φάλαγξ ἐφεπομένη. Α. 3, 4, 2. 4, 1, 5. 4, 6, 17. 6, 5, 7. 7, 3, 20. Hinc Α. 4, 6, 13. τῶν ἐφεπομένων ἡμῖν, *vltimorum in agmine*. ¶ 2) *perſequi hoſtem*. Α. 2, 2, 5. οὐ τολμήσει ἐφέπεσθαι. 4, 5, 10. 5, 8, 4. Αγ. 2, 2. ἐκακούργουν ἐφεπόμενοι. (Ε. 4, 3, 2. eſt ἐπακολουθοῦντες) §. 3. Ιπρ. 7, 11. c. dat. Π. 7, 1, 15. φεύγοντα ἅρματα, καὶ τούτοις ἐφείποντο. 7, 5, 11. Α. 7, 6, 20. ¶ 3) *aggredi hoſtem, vrgere, inſtare*. Α. 6, 5, 10. τὸ μὲν ἀπιέναι ἀπὸ πολεμίων — τὸ δὲ ἐφέπεσθαι. Cod. Eton. ἕπεσθαι. ¶ 4) *idem facere*. Π. 7, 1, 5. παιᾶνα ἐξάρξω, ὑμεῖς δὲ ἐφέπεσθε. All. ἐπείγεσθε, (v. ἐπεγείρεσθαι.) quod praefert Zeun. et explicat de militibus, qui impetum faciunt in hoſtes. Ιπρ. 2, 4. ¶ 5) *morem gerere, obſequi*. Απολ. 23. τῶν ἑταίρων ἐκκλέψαι βουλομένων αὐτὸν, οὐκ ἐφείπετο. Sed poteſt etiam proprie intelligi. ¶ 6) Π. 8, 1, 12. in marg. Steph. et Cod. Guelf. legitur θηρίοις φεύγουσιν ἐφέπεσθαι, pro θ. φ. ἕπεσθαι.

Ἐφεσία, np. χώρα, *ager Epheſiorum*. Ε. 3, 2, 12. προεληλυθότων τῶν πολεμίων ἐς τὴν Ἐφεσίαν. Ita Leuncl. Sed alii legunt: προελ. τῶν Ἐφεσίων ἐς τὴν πολεμίαν. De Diana Epheſia v. Ἄρτεμις. Α. 5, 3, 9 — 13. deſcribitur templum et locus, vbi erat templum, Dianae Epheſiae, ad cuius ſimilitudinem Xenophon Scilunte ſuum exſtruxit.

Ἔφεσος, *Epheſus*, Joniae vrbs,

Digitized by Google

vrbs, A. 2, 2, 3. quae distabat a Sardibus τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν. E. 3, 2, 9. Eam Thrasylus occupaturus repellitur a ciuibus et Tissapherne, E. 1, 2, 3, 8. Quanquam eam tenent Lacedaemonii, tamen Antiochus et deinde Alcibiades nauibus prope accedunt, E. 1, 5, 1 9. cf. 2, 1. Versatur ibi Agesilaus, Αγ. 1, 14 — 28. E. 3, 4, 4 — 19. Tenet eam Conon, E. 4, 8, 3. sed mox Thimbro Lacedaemonius, §. 17. Commemoratur etiam saepius, v. c. A. 1, 4, 2. 6, 1, 15.

ἐφέσπεσθαι, v. ἐπίσπεσθαι.

ἐφεστρὶς, *pallium, quaeuis vestis, quae super alias induebatur.* Moeris: ἐφεστρίς· τὸ ἐπὶ ἱματίοις ἐπίβλημα. v. ibi Pierson. Cf. Hesych. et Suid. Σ. 4, 38. tecta aedium festiue nominantur ἐφεστρίδες.

ἐφευρίσκειν, *insuper reddere.* Πο. 4, 40. ὅσα (χρήματα) ἂν ἐφευρίσκῃ (τὰ τέλη), *quae insuper e vectigalibus proueniunt* s. *redeunt.* v. εὑρίσκειν n. 8. Sed Απ. 1, 2, 58. in loco Homerico est ἐφεῦροι pro εὗροι.

ἐφηβᾷν, *pubescere, adolescere.* Π. 6, 1, 9. ἀντὶ τῶν ἀποθανόντων ἕτεροι ἐφηβήσουσι.

ἔφηβος, *adolescens.* Apud Persas ita dicebantur, qui inter decimum sextum vel septimum et sextum vel septimum vigesimum aetatis annum aetatem agebant. Locus classicus est Π. 1, 2, 9 — 12. Praeterea occurrunt Π. 1, 2, 4. 5. 8. 13. 15. 1, 5, 1. 4. 1, 6, 17.

ἐφήδεσθαι, *laetari hostium calamitate.* v. Valckenar. ad Ammon. in v. ἐπιχαίρειν. Αγ. 7, 5. οὐκ ἐφησθεὶς φανερὸς ἐγένετο. c. dat. pers. Π. 6, 1, 20. οἱ ἐχθροί ἐφήδονταί μοι. E. 5, 3, 20. Agesipolide mortuo Ἀγησίλαος — οὐκ ἐφήσθη ὡς ἀντιπάλῳ. Margg. ἀντιπάλου. c. dat. rei, E. 4, 5, 18. ἐφηδομένους τῷ δυστυχήματι.

ἐφήκειν, *pertingere, pertinere, extendi.* Λ. 12, 5. δρόμον ἐλάσσω ποιεῖσθαι, ἢ ὅσον ἂν ἡ μόρα ἐφήκῃ.

ἐφθὸς, *elixus.* Π. 6, 2, 11. p. 370. τὰ ἐφθὰ πάντα μεθ' ὕδατος ἐσκευάσαι. A. 5, 4, 18. καρύοις ἐφθοῖς.

Ἐφιάλτης, *Ephialtes.* E. 4, 8, 24.

ἐφιέναι, ¶ 1) *immittere.* Ιππ. 4, 17. ἐφιέναι τοὺς ἁρπάζοντας ad praedam. c. ἐπὶ, de pastoribus, qui greges *in pascua dimittunt* s. *agunt.* Suid: ἐφίει· πέμπει. Π. 1, 1, 2. νέμονται pecora ἐφ' ὁποῖα ἂν αὐτὰς

τὰς ἐφιῶσιν paſtores. All. ἐπάγωσιν, quod tamen venatorum potius eſſe dicit Stephanus, et habet ſpeciem gloſſematis. c. inf. omiſſo ἄϛε, Π. 4, 2, 12. p. 217. τὲς νεωτέρους ἐφίετε διώκειν. ¶ 2) admittere. Ιπ. 10, 7. ἵνα — ἐφείη equus τὸ στόμιον. Ita Leuncl. repoſuit pro ἀφείη, dimittat, non mordeat. v. ἀφιέναι nr. 7. ¶ 3) permittere. Suid: ἐφίει· ἐπέτρεπεν. Heſych: ἐφίημι· — ἐπιτρέπω. it. ἐφιᾶσι· συγχωρῦσι, ἐπιτρέπουσι. v. Toup. emendatt. 1, 166. c. inf. E. 7, 4, 7. ἐφέντων καὶ ταῦτα πράττειν τῶν Θηβαίων. c. dat. et inf. Π. 7, 2, 4. διαρπάσαι — αὐτοῖς ἐφεῖναι τὴν πόλιν ὃ βέλομαι. 7, 5, 12. τὲς τεθνηκότας θάπτειν ἐφῆκε τοῖς προσήκουσιν. Margg. ἀνῆκε. E. 3, 1, 6. ¶ 4) legibus permittere. Λ. 2, 7. κλέπτειν δ' ἐφῆκεν ἔϛιν ἃ τῷ λιμῷ ἐπικουρῦντας — ἐφῆκεν αὐτοῖς γε μηχανᾶσθαι, ¶ 5) legibus conſtituere. Λ. 5, 4. ἐφῆκεν, ὁπότε διψῴη ἕκαϛος, πίνειν. 11, 3.

ἐφίεσθαι, ¶ 1) concupiſcere, appetere. Heſych: ἐφίεμαι· ἐπιθυμῶ. Αγ. 11, 14. μεγάλην καὶ καλὴν ἐφιέμενος — Quia deeſt caſus nominis, ſubſtituunt viri docti ex Attica ratione accuſatiuum, alii ἀρετὴν, alii δόξαν. Phauorin: ἐφίεμαι, τὸ ἐπιθυμῶ. — Ἀττικῶς αἰτιατικῇ. c. gen. Π. 1, 2, 3. ἔργου αἰσχρῦ ἐφίεσθαι. 1, 5, 7. p. 55. 3, 3, 7. 4, 1, 8. p. 205. 5, 1, 7. Ιερ. 1, 30. Απ. 4, 2, 7. Σ. 8, 25. c. inf. Σ. 9, 6. ἐφιεμένοις πράττειν, ἃ πάλαι ἐπεθύμουν. ¶ 2) ſtudere, ſtudioſum eſſe. Απ. 4, 2, 11. ταύτης τῆς ἀρετῆς ἐφίεσαι — τῆς καλλίϛης καὶ μεγίστης ἀρετῆς ἐφίεσαι. 4, 8, 11. Απολ. 17. 34. Σ. 8, 5. ἄλλου του ἐφιέμενος, alii rei intentus. §. 41. cf. ἀρετή. ¶ 3) amare. Απ. 4, 1, 2. ἔφη τινὸς ἐρᾷν, φανερὸς δ' ἦν — τῶν τὰς ψυχὰς πρὸς ἀρετὴν εὖ πεφυκότων ἐφιέμενος. ¶ 4) permittere. A. 6, 6, 17. ἡ στρατιά σοι ἐφεῖτο (all. ὑφεῖτο) ὅ, τι ἐβέλου ποιῆσαι.

ἐφικνεῖσθαι, peruenire. Π. 1, 1, 5. ἐφικέσθαι ἐπὶ τοσαύτην τὴν γῆν τῷ ἀφ' ἑαυτῦ φόβῳ, ὥϛε καταπλῆξαι πάντας. Hutch: tantum terrarum nominis ſui terrore peruadere. 4, 5, 7. ὕτως ἐφικνῦνται ad caſtra. Sed haud dubie hic verior lectio eſt ἀφικνῦνται. Contra 8, 7, 3. p. 547. edd. vett. habent

ἐφικνεῖ-

Google

. ἐφιανεῖται pro ἀφιανεῖται. v. ἀφιαν. nr. 4.

ἐφίππειος, *equestris*. Π. 8, 3, 3. κάσας ἐφιππείους, *quibus equites vtuntur*. v. κάσας.

ἐφίππιον et

ἐφίππειον, *sella equo impofita, ſtratum equo impoſitum ad inſidendum*. Ιπ. 7, 5. καθίζηται ἐάν τε ἐπὶ ψιλȣ̃ ἐάν τε ἐπὶ τȣ̃ ἐφιππίου. 12, 8. τῷ ἐφιππείῳ αὐτὸν σκεπάσαι. Ιπρ. 8, 4.

ἔφιππος, *bonus eques*. Π. 4, 2, 1. ἔφιπποι (fort. legendum εὔιπποι) ἐδόκουν εἶναι.

ἐφιστάναι, ¶ 1) *ſiſtere, ſtare iubere*. Π. 4, 2, 10. ἐπέστησε τὸ στράτευμα. Sic pro στήσας all. legunt ἐπιστήσας. v. ἱστάναι nr. 4. Cf. ἐφίστασθαι nr. 1. A. 1, 8, 11. ὁ δ' ἐπιστήσας. Interpretes fere vertunt *cum ſubſtitiſſet*. Sed fortaſſis rectius omiſſus putetur accuſatiuus τὸ στράτευμα. v. §. 10. ¶ 2) *collocare, ſtatuere, ſuperſtruere*. E. 3, 1, 5. χελώνην ξυλίνην ἐπέστησεν ἐπὶ τῇ φρεατίᾳ. ¶ 3) *praeficere*. Π. 6, 1, 13. ἄνδρας ἐπέστησαν (ταῖς μηχαναῖς), οἳ ἐδόκουν ἐπιτηδειότατοι εἶναι. A. 3, 3, 12. ἵππαρχος ἐπεστάθη. 3, 4, 13. E. 6, 2, 3. c. dat. A. 5, 1, 9. πεντηκόντορον — ᾗ ἐπέστησαν Δέξιππον. §. 10. τριακόντορον, ᾗ ἐπεστάθη Πολυκράτης. Λ. 2, 2. c. ἐπί, Λ. 2, 1. ἐπ' αὐτοῖς παιδαγωγὰς θεράποντας ἐφιστᾶσι. E. 2, 1, 8. cf. μισθοφόρος, ναύαρχος, φύλαξ. ¶ 4) In aoriſto ſecundo, imperfecto, plusquamperfecto et perfecto habet vim paſſiui vel medii. Hinc eſt *adſtare*, A. 4, 7, 6. ἄλλοι ἐφίστασαν ἔξω τῶν δένδρων. Duo codd. ὑφίστασαν. cf. ὑφιστάναι etiam de alia lectionis varietate, it. ὑφίστασθαι nr. 1. A. 5, 8, 4. ἐπιστὰς ἐπῄνουν σε. Σ. 2, 7. ὁρῶ τὴν ὀρχηστρίδα ἐφεστηκυῖαν, vt artem ſuam oſtentet. ¶ 5) *iuxta poſitum* ſ. *exſtructum eſſe*. Cf. Poll. 7, 120. A. 1, 4, 5. ἐπὶ τοῖς τείχεσιν ἐφειστήκεσαν πύλαι. ¶ 6) *accedere, adſtare*, terrendi cauſa, E. 2, 3, 19. Κριτίας — ἐπιστῆναι ἐκέλευσε τὰς τὰ ἐγχειρίδια ἔχοντας τῇ βουλῇ. §. 20. ¶ 7) *inſiſtere*. Ιπ. 4, 3. recte reſtituit Leuncl. ἐφεστηκότων pro ἀφεστ. ¶ 8) *ſubſiſtere, reſtitare*. Π. 1, 4, 19. ἐφεστήκασι τοῖς ἵπποις (h. e. σὺν τοῖς ἵπ.) ἠρέμα. A. 1, 5, 7. ¶ 9) *praeeſſe, praefectum eſſe*. O. 21, 9. ἄν τε ἐπίτροπος ᾖ ὁ ἐφεστηκώς, ἄν τε

τε ἐπιστάτης. c. dat. A. 6, 5, 7. Φρασίας ταύτῃ (τάξει) ἐφειστήκει. c. ἐπὶ, Ιερ. 9, 5. ἄρχοντες ἐφ' ἑκάστῳ μέρει ἐφεστήκασι. Απ. 3, 5. 21. ἔμαθον ταῦτα, ἐφ' οἷς ἐφεστᾶσι. Leuncl. *quibus ſunt praepoſiti.* Sed poſſis etiam interpretari *propter quae*, h. e. propter quorum peritiam. Sic de rege apum, O. 7, 17. 34. Hinc οἱ ἐφεστῶτες, Απ. 3, 5, 19. *praefecti gymnaſiorum et chororum.*

ἐφίστασθαι, ¶ 1) *reſtitare, ſubſiſtere.* Suid: ἐφιστάμενος· ἀναμένων, σχολαίως βαδίζων. Deinde laudat locum A. 2, 4, 14. Κλέαρχος ἐπορεύετο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐφιστάμενος. ὅσον δ' ἂν χρόνον τὸ προηγούμενον ἐπιστῇ — Margg. et nonnulli Codd. habent ἐπιστήσειε. 5, 4, 19. K. 5, 7. lepus ἐφιστάμενος. Paullo poſt ἀνακαθίζων dicitur. Sic §. 19. cf. Poll. 5, 67. ¶ 2) *aedificari iubere.* Αγ. 8, 7. τὰς θύρας — Ἀριστόδημος — ἐπεστήσατο. Plutarch. habet ἐπέθηκε. ¶ 3) *praeficere.* Π. 8, 2, 11. p. 487. εἰ φρουροὺς μισθοφόρους ἐπεστησάμην, *cuſtodes addidiſſem.*

ἐφοδεύειν, ¶ 1) *circumire* (ſatrapias) *inſpiciendi cauſa.* Π. 8, 6, 8. ἐφοδεύει ἀνὴρ κατ' ἐνιαυτὸν, np. circitor regis Perſarum. v. ἔφοδοι. ¶ 2) (excubias) *obire et inſpicere.* E. 5, 3, 22. εἰς τὰς φυλακὰς ἀναγκάζειν τὸ πλῆθος ἰέναι, καὶ τούτους ἐφοδεύων πιστοὺς παρέχεσθαι.

ἐφοδεύεσθαι, *vigilias obire.* E. 2, 4, 15. ἐξεκάθευδον — καὶ δι' ἀπιστίαν ἐφωδεύοντο — κατὰ τείχη.

ἐφοδιάζεσθαι, *viaticum parare.* c. dat. perſ. E. 1, 6, 8. πενταδραχμίαν ἑκάστῳ τῶν ναυτῶν ἐφοδιασάμενος.

ἐφόδιον, *viaticum.* v. Thom. Mag. in h. v. ibique Oudendorp. Cf. Suid. et Heſych. A. 7, 3, 9. ἠπόρει. ὁ γὰρ — ἔχων — εἰ μὴ παῖδα, καὶ ὅσον ἐφόδιον. 7, 8, 1. ἠρώτα — πόσον χρυσίον ἔχει — ὁ δ' εἶπε — μηδ' ἐφόδιον ἱκανὸν οἴκαδε ἀπιόντι. E. 1, 1, 16.

ἔφοδος, ¶ 1) *aditus, acceſſus.* A. 3, 4, 25. ὁρᾷ — κορυφὴν — καὶ ἀπὸ ταύτης ἔφοδον ἐπὶ τὸν λόφον. Hunc locum minus recte inſpiciens Abreſchius in animaduu. ad Aeſchyl. 2, 32. ita legit: ἔφοδον ὄντα τὸν λόφον, vt ἔφοδον ſit adiectiuum. 4, 2, 4. ἔφοδος αὐτόθεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἦν. c. gen. E. 2, 4, 3. ἀποκλείσαντες αὐτοῖς τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδείων, com-

commeatum. ¶ 2) *aduentus hostilium copiarum.* A. 2, 2, 9. ἐξεπλάγη — βασιλεὺς τῇ ἐφόδῳ τȣ͂ στρατεύματος. 2, 3, 1. ¶ 3) *incursio, inuasio hostium.* Hesych: ἔφοδος· ὁρμὴ, ἄφιξις, ἐπιδρομὴ, παρουσία, βλάβη. Schol. Thucyd. 7, 5. ἐπίθεσις πολεμική. E. 7, 2, 23. ὡς εἶδον τὴν σφοδρότητα τῆς ἐφόδου. Ier. 10, 6.

ἔφοδοι, *circitores*, qui a rege Persarum quotannis emittuntur, obituri regiones et inspecturi satrapas. Π. 8, 6, 8. Tales fere homines Athenis dicebantur περίπολοι.

ἐφορᾶν, ¶ 1) *videre, conspicere.* Pollux 2, 55. ἐφορωμένους καὶ ἐφορῶντας, ὡς Ξενοφῶν. Π. 5, 3, 21. πεζοὺς — προέπεμπεν, ἐφορωμένους ὑπὸ Χρυσάντα καὶ ἐφορῶντας αὐτόν. 6, 3, 3. οἱ σκοποὶ — τὰ πρόσω ἐφορῶντες (Marg. Steph. ἀφορ.) ἐδόκουν καταμανθάνειν, *oculos conuertentes.* K. 7, 7. ¶ 2) *obseruare.* A. 6, 3, 8. Τιμασίων — προελαυνέτω ἐφορῶν ἡμᾶς καὶ σκοπείτω τὰ ἔμπροσθεν. cf. ἐφορμεῖν nr. 1. ¶ 3) *visere aegrotos.* Π. 5, 4, 9. οὐδένα ἑκὼν ἀτημέλητον παρέλιπεν, ἀλλ' αὐτόπτης ἐφεώρα. ¶ 4) *inspicere.* De ducibus, Π. 3, 3, 19. ὑμεῖς ὄπισθεν ὄντες τȣ̀ς ἀγαθȣ̀ς ἐφορῶντες καὶ ἐπικελεύοντες. 5, 3, 22. περιελαύνων ἐφεώρα τε καὶ ἐπεμελεῖτο. 6, 3, 11. p. 384. De rege, O. 4, 6. τȣ̀ς ἀμφὶ τὴν αὐτȣ͂ οἴκησιν αὐτὸς ἐφορᾷ. vbi synonymum est ἐπισκοπεῖν. §. 8. De diis, cf. Doruill. ad Charit. p. 511. Π. 8, 7, 3. p. 548. θεȣ̀ς πάντ' ἐφορῶντας.

ἐφορατικὸς, *inspector idoneus, inspiciendi peritus.* O. 12, 19. τὸν δεσπότην — ἐφορατικὸν δεῖ εἶναι τῶν ἔργων.

ἐφορεία, *magistratus Ephororum.* Λ. 8, 3. τὴν τῆς ἐφορείας δύναμιν.

ἐφορεῖον, *Ephororum curia.* Ἀγ. 1, 36. εἰ ἐν τῷ ἐφορείῳ ἔτυχεν ἑστηκώς. Ita corrigunt pro φορεῖ vel φορείῳ. Nomine ἐφορεῖον vtitur Plutarch. apophth. p. 232. extr. cf. Crag. de rep. Laced. 2, 4.

ἐφορεύειν, *Ephorum esse.* E. 1, 3, 1. Πανταπλέους ἐφορεύοντος. Sic 1, 6, 1. 2, 3, 1. c. ἐπὶ, E. 2, 1, 7. ἐπὶ Ἀρχύτου ἐφορεύοντος. Dicitur haec formula de Ephoro eponymo. v. Ἔφοροι.

* ἐφορικοὶ δίφροι, *sellae Ephororum.* Aelianus V. H. 2, 15. vocat τοὺς τῶν Ἐφόρων θρόνους, ἔνθα εἰώ-

εἰώθασι καθήμενοι χρηματίζειν, καὶ πολιτικῶν ἕκαστα διατάττειν. Λ. 15, 6. πάντες ὑπανίστανται βασιλεῖ, πλὴν οὐκ ῎Εφοροι ἀπὸ τῶν ἐφορικῶν δίφρων.

ἐφορμᾷν, *cum impetu fugere*. E. 1, 6, 15. (ναῦν) τὴν ἐς τὸ πέλαγος ἐφορμήσασαν ἐδίωκον.

ἐφορμεῖν, ¶ 1) *obseruare naues hostium* in ostio portus vel in statione, *ne elabantur*. Pollux 1, 122. τὸ φυλάττειν τινὰς, ἐφορμεῖν καὶ ναυλοχεῖν. v. ibi Kuhn. E. 1, 6, 14. ἐπειδὴ — οἱ ἐφορμοῦντες ὀλιγώρως εἶχον — ἐξέπλευσεν ἔξω τοῦ λιμένος. §. 15. τῶν ἐφορμούντων ἕκαστοι — τὰς ἀγκύρας ἀποκόπτοντες. Leuncl. malebat ἐφορῶντες et ἐφορώντων. Vtrumque in textum recepit Wells. Prius placebat quoque Stoebero ad Thom. Mag. p. 400. At sine vllo variae lectionis vestigio de iisdem nauibus est §. 25. πλεῖν ἐπὶ τὰς τῇ Μιτυλήνῃ ἐφορμούσας. 6, 2, 5. ἐπὶ τῷ λιμένι — ἐφώρμει. ¶ 2) *insidiari*. Harpocrat: ἐφορμεῖν, ἀντὶ τοῦ ἐφεδρεύειν. τὸ μὲν γὰρ κατά τινων ὁρμᾷν ἐπιτηροῦντας καιρὸν ἐπιθέσεως, οὕτως ἔλεγον. cf. Kuster. ad Suid. in h. v. A. 7, 6, 18. τριήρεις ἐφορμοῦσαι Lacedaemoniorum ἐκώλυον Graecos διαπλεῖν. Sed potest etiam h. l. cum Leuncl. verti *in statione nos obseruantes*. ¶ 3) *appellere*. Αθ. 2, 13. ἔξεστιν ἐφορμοῦσι — λωβᾶσθαι τοὺς τὴν ἤπειρον οἰκοῦντας.

῎Εφοροι. inquit Suidas, παρὰ Λακεδαιμονίοις πέντε, οὓς ᾿Εφόρους ἐκάλουν, διὰ τὸ ἐφορᾷν τὰ τῆς πόλεως. ἐν διαδοχῇ δὲ ἦσαν. cf. Timae. lex. Platon. Herodotus 1, 23. magistratum hunc a Lycurgo institutum esse dicit, quam sententiam defendit Gronou. Sed Aristoteles, Plutarchus, Cicero (de legib. 3, 7.) aliique referunt ad Theopompum. v. interpp. ad Herodot. l. l. et Crag. de rep. Laced. 2, 4. E. 7, 1, 22. distinguuntur ᾿Αγησίλαος, γέροντες et ῎Εφοροι. Ab vno Ephororum annus nominabatur, vt ab archonte Atheniensium eponymo, v. c. E. 1, 2, 1. ἐπὶ ᾿Εφόρου ὄντος ἐν Σπάρτῃ Εὐαρχίππου. cf. ἐφορεύειν. Omnes eponymi Ephori, qui tempore belli Peloponnesiaci fuerunt, recensentur E. 2, 3, 7. Summae eorum potestatis multa sunt exempla, vt Λ. 4, 6. ἤν τις ἀπειθῇ — ἄγει αὐτὸν ὁ παιδονόμος ἐπὶ τοὺς ᾿Εφόρους· οἱ δὲ ζημιοῦσι. 8, 4. ῎Εφοροι ἱκανοὶ

ἱκανοὶ μέν εἰσι ζημιοῦν ὃν ἂν βούλωνται, κύριοι δ' ἐκπράττειν παραχρῆμα, κύριοι δὲ καὶ ἄρχοντας μεταξὺ καὶ καταπαῦσαι, καὶ εἶρξαί γε, καὶ περὶ τῆς ψυχῆς εἰς ἀγῶνα καταστῆσαι. Audiunt legatos et decernunt, E. 2, 2, 12. 3, 1, 1. Coniuratione audita eam opprimunt, E. 3, 3, 5—11. Decemuiralem poteſtatem a Lyſandro in oppidis conſtitutam tollunt, E. 3, 4, 2. Sunt arbitri pacis, non ſolum cum ἐκκλήτοις, E. 2, 4, 28. ſed etiam ſoli, E. 2, 2, 8. coll. §. 11. Harmoſten conſtituunt, E. 4, 8, 32. Decernunt bellum, tam vna cum ἐκκλησίᾳ, E. 3, 2, 17. 4, 6, 3. quam ſoli, A. 2, 6, 2. E. 5, 1, 1. 30. 6, 4, 17. Legunt hippagretas, Λ. 4, 3. Definiunt annos militares, Λ. 11, 1. Imperatori mandata mittunt in bellum, E. 3, 1, 5. 3, 2, 5. 10. Ipſum regem in bellum mittunt, E. 5, 4, 14. qui in re dubia domum ad eos mittit, conſilium et mandata rogans, E. 6, 4, 3. Duo ſunt cum rege in bello, Λ. 13, 5. E. 2, 4, 25. 26. quibus abſentibus tres reliqui domi rem publicam adminiſtrant, E. 2, 4, 20. Imperatorem reuocant e bello, A. 2, 6, 2. Iudicium in imperatorem inſtituunt, E. 5, 4, 24. Etſi vero ſumma erat eorum poteſtas, non tamen limitibus plane carebat, E. 2, 3, 17. extr. Omnino cf. οἶκοι, πέντε, τέλη. ¶ 2) E. 5, 4, 47. pro Λακεδαιμόνιοι in margg. eſt ἔφοροι. v. φαίνειν nr. 7. Legitur etiam ἔφορος in 2 MSS. et marg. Steph. pro ἔφεδρος. v. ἔφεδρ.

ἐφύειν, *ſuperpluere, imbre perfundere.* K. 9, 5. νεβρὸς — ἐάσει ἀνελέσθαι, ἐὰν μὴ ἐφυσμένος ᾖ. Brodaeus coni. ἐψυγμένος, *frigore vexatus,* quod placet Zeunio.

ἔχειν (cf. omnino σχεῖν), ¶ 1) *habere.* Sed dicitur varie, prout adiunctum habet nomen etc. Π. 4, 2, 1. δεινὸν ἔχειν, *periculum ſubire.* Αγ. 7, 7. κακὰ ἔχων, *malis afflictus.* Alia v. in αἰτία, γνώμη, διαβολή, δίκη, ἑαυτῷ, ἔνδηλος, ἐπιθυμία, ἔργον, μεῖον, πλέον, πρᾶγμα, τέλος, χάρις, πολεμικὸς, ἡσυχία, πεῖρα, etc. Saepe refertur ad virtutes vel vitia, Π. 1, 4, 4. τὸ σκυλακῶδες οὐκέτι — εἶχεν. Απ. 1, 2, 15. τῆς σωφροσύνης, ἣν ἐκεῖνος εἶχεν. 2, 6, 4. Ο. 9, 11. τὸ μνημονικὸν ἐδόκει ἔχειν, καὶ τὸ προνοεῖν. Ιπ. 9, 1. K. 9, 1.

9, 1. ¶ 2) *tenere, retinere.* Hesych: ἔχει· κατέχει. Π. 1, 4, 26. ἔα ἔχειν εἴ τῳ τὶ ἐγὼ δέδωκα. 2, 3, 5. p. 120. διδόντα μᾶλλον ἢ αὐτὸν ἔχοντα. 3, 3, 3. 4, 3, 3. p. 229. παλτὰ, οἷς καὶ μεθιέντες καὶ ἔχοντες χρώμεθα ἄν. 6, 2, 11. p. 373. τὰ ἐπιτήδεια ἔχειν, h. e. ἐ πωλεῖν. A. 4, 1, 9. vbi oppon. ἀφεῖναι. E. 2, 2, 7. K. 5, 1. 7, 6. 10, 9. ἔχῃ αὐτὸν ἡ ἄρκυς. Sic 9, 18. αἱ πέτραι ἕξουσι τὸν φλοιὸν τῦ ξύλου, пр. ita vt adhaereat. ¶ 3) *possidere.* Π. 1, 6, 11. ἔχοντα δύναμιν — ἔχων ἀγρὺς — ἔχων ἐργάτας. 2, 3, 5. p. 120. ὅ τι ἂν ἔχοι. 2, 4, 8. p. 130. ὐδέν τοι πολλὰ ἔχων ἴδια χρήματα — ὀλίγα λοιπὰ ἔχω. 7, 5, 26. p. 455. in margg. τὸ ἔχειν καταπρᾶξαι, pro τὸ ἀρχὴν κατ. 8, 2, 11. p. 488. ἔνδον ἔχοντες αὐτὰ, пр. χρήματα. — τὺς πλεῖστα ἔχοντας. 8, 3, 16. πολλὰ ἔχειν — ὀλίγα ἔχειν. §. 17. ἔχειν χρήματα — τὸν πολλὰ ἔχοντα. §. 18. 20. 8, 4, 14. §. 15. βέλονται δοκεῖν πλείω κεκτῆσθαι ἢ ἔχουσιν — τὸν πολλὰ δοκῦντα ἔχειν — ὅσα ἂν ἔχωσι. 8, 8, 4. Αθ. 1, 13. ἵνα αὐτός τε ἔχῃ (ἀργύριον), καὶ οἱ πλύσιοι πενέστεροι γίγνωνται. E. 4, 8, 5. διὰ Λακεδαιμονίους γῆν ἔχον. 5, 2, 7. οἱ ἔχοντες τὰς ὐσίας. Ιερ. 4, 6. πλείω ἔχων κτήματα — πλείω φαίνηται ἔχων — ὅταν ἐλάττω ἔχῃ. O. 20, 1. Σ. 4, 32. 34. 35. 37. cf. ἀρκεῖν nr. 3. 4. Sic c. τὶ, Π. 4, 1, 9. ἵνα ἔχοντές τι οἴκαδε ἀφικώμεθα, *non inopes.* A. 6, 1, 11. 6, 6, 22. Cf. τὶς nr. 27. Hinc simpliciter ἔχειν, Π. 8, 3, 17. *diuitem esse.* cf. Wetsten. ad Matth. 13, 12. et Valckenar. ad Herodot. 7, 22. Sic particip. A. 7, 3, 13. ὅτι ἀρχαῖος εἴη νόμος, τὺς μὲν ἔχοντας διδόναι τῷ βασιλεῖ — τοῖς δὲ μὴ ἔχουσι διδόναι τὸν βασιλέα. Nisi διδόναι simul pertinet ad ἔχοντας et ἔχουσι, vt sit *qui possunt.* K. 2, 2. τὸν μὲν ἔχοντα. vbi tamen Leuncl. probante Zeunio corrigit τιμὴν ἔχ. Sed A. 5, 3, 13. ὁ ἔχων est *possessor.* ¶ 4) *imperio tenere, in sua potestate habere.* Π. 2, 1, 2. p. 87. ὁ Ἀσσύριος ὁ Βαβυλῶνα τε ἔχων καὶ τὴν ἄλλην Ἀσσυρίαν. A. 7, 1, 17. ἄρχοντές τε τῶν νήσων ἁπασῶν, καὶ — πόλεις πολλὰς ἔχοντες — καὶ τὸ Βυζάντιον ἔχοντες. E. 3, 2, 22. τὴν πόλιν ἔχειν. 4, 8, 8. Plenius Π. 1, 5, 2. βασιλεὺς — ὑπηκόους ἔχων Ὑρκανίους. ¶ 5) *in matrimonio habere.* Eustath. ad Il. α, p. 61.

p. 61. ἔχει δὲ ἔμφασιν τὸ ἔχειν, ὡς περὶ γυναικὸς, καὶ ȣ̓ δȣ́λης. ἔχεται γὰρ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρί. Cf. Suid. Hesych: ἔχεν· ἐγεγαμήκει. it. ἔχετο· ἐγαμεῖτο. cf. *Wetsten.* ad Matth. 14, 4. Π. 1, 5, 4. τὸν τὴν ἀδελφὴν ἔχοντα, *affinem*. A. 3, 4, 7. Λ. 1, 7. νέαν ἔχειν. §. 8. τὸν ἔχοντα, *maritum*. E. 4, 8, 21. 7, 4, 23. ¶ 6) *ducem esse*, vel *locum in acie tenere*. Cf. nr. 15. et 29. Π. 4, 2, 13. αὐτὸς τὸ μέσον ἔχων. 6, 3, 12. τὴν κατὰ πρόσωπον τῆς ἀντίας φάλαγγος τάξιν ἔχειν. A. 1, 2, 15. 1, 8, 3. 6. 16. 17. cf. δεξιὸς, εὐώνυμος, κέρας. ¶ 7) *secum habere*. Inprimis de ducibus belli: *secum ducere*. A. 7, 3, 9. ȣ̓ διαβεβήκει ἔχων, εἰ μὴ παῖδα. Π. 5, 3, 22. ὑπαντῴη, ὑφ᾽ αὑτῷ ἔχων ἐν τάξει τὴν ἰσχύν. Plena formula est Π. 1, 4, 17. τȣ̀ς βελτίσους — ἔχων μεθ᾽ ἑαυτοῦ ἐνταῦθα κατέμεινε. Hinc particip. verti potest *cum*, maxime in verbis veniendi, vt Π. 1, 4, 17. ȣ̔̃ς αὐτὸς ἔχων ἥκει ἱππέας. 1, 6, 10. δύναμιν ἔχων ἐνθένδε ἔρχῃ, *hinc tecum ducis*. 2, 4, 11. §. 12. §. 17. p. 137. §. 18. ὅπως — ἔχων ἀπίῃς καὶ τὸν δασμὸν καὶ τὸ στράτευμα. 4, 2, 15. αὐτὸς ἔχων τȣ̀ς ἱππέας ἐπηκολȣ́θει. 6, 1, 23. 6, 2, 4. 6, 3, 1. τῶν Μήδων ἔχων τὸ τρίτον μέρος κατέμενεν ἐπορεύετο τȣ̀ς ἱππέας πρώτους ἔχων, *cum equitibus primo loco constitutis*. Mox sequitur ἦγε. 8, 2, 10. 8, 5, 13. εὐθὺς ἔχων (αὐτὴν) ἀνεζεύγνυεν. 8, 6, 8. ἐφοδεύει, στράτευμα ἔχων. A. 1, 2, 5. Κῦρος ἔχων ȣ̔̃ς εἶπον, ὡρμᾶτο. All. tamen: ὡς εἶπον. 1, 8, 15. 2, 2, 8. τȣ̀ς πρώτους ἔχων κατεσκήνωσεν. All. ἄγων. cf. ἄγειν nr. 8. 2, 4, 4. ἧκεν, ἔχων τὴν ἑαυτȣ̃ δύναμιν. 3, 4, 7. 5, 1, 9. 7, 2, 7. 7, 3, 2. τριήρεις ἔχων κωλύει. (7, 5, 11. pro eo est: ἐλθὼν σὺν τριήρεσι.) 7, 6, 31. E. 3, 4, 10. 4, 8, 34. ἀντεκπέμπουσιν Ἰφικράτην ναῦς οὕτω ἔχοντα. (§. 25. est: σὺν τετταράκοντα ναυσίν.) Aπ. 4, 2, 1. ᾔει, τῶν μεθ᾽ αὐτȣ̃ τινας ἔχων. Σ. 1, 2. 2, 1. etc. Cf. ἔρχεσθαι nr. 1. ἥκειν etc. Sic fere synonymum est λαβών. A. 1, 1, 2. ἀναβαίνει Κῦρος λαβὼν Τισσαφέρνην ὡς φίλον, καὶ τῶν Ἑλλήνων ἔχων ὁπλίτας. Hinc ἔχων est *nactus*, Π. 1, 4, 15. θηρία ἔχων ἀπῄει. 2, 4, 18. ¶ 8) *portare*. Etymol. M. ἔχω· βαστάζω. Hesych: ἔχει· βαστάζει, φέρει. A. 4, 7, 11. ἀποτέμνοντες καὶ ἔχοντες τὰς κεφα-

κεφαλὰς ἐπορεύοντο. 6, 5, 15. E. 2, 1, 3. τὸν κάλαμον εἶχε. §. 1. erat κάλαμον φέρειν. etc. ¶ 9) *geſtare*. Euſtath. ad Odyſſ. τ, p. 1863, 34. τὸ ἔχε, ἀντὶ τοῦ, ἐφόρει. ἐξ οὗ τὸ ἀμπέχειν γίνεται. Π. 1, 4, 26. ἣν εἶχε στολὴν ἐκδύντα. 5, 1, 2. ὁμοίαν ταῖς δούλαις εἶχε τὴν ἐσθῆτα. 7, 5, 11. βασιλέα, σπασάμενον ὃν εἶχεν ἀκινάκην. A. 1, 5, 8. §. 10. διφθέρας ἃς εἶχον στεγάσματα, *tegumentorum loco*. E. 2, 1, 3. ἄνδρας ἐγχειρίδια ἔχοντας, *armatos*. 4, 1, 13. Ad plura ſimul refertur Π. 8, 2, 6. στολαῖς — ψέλλια καὶ στρεπτοὶ — οὐκ ἔξεστιν ταῦτα ἔχειν, ᾧ ἂν μὴ βασιλεὺς δῷ. cf. στολή. c. πρὸ, A. 4, 5, 11. μέλαν τι ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν. ¶ 10) *ſcire, peritum eſſe*. c. acc. A. 1, 3. οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων. Aπ. 1, 6, 13. διδάσκων ὅ τι ἂν ἔχῃ ἀγαθόν. (Απολ. 26. eſt: ὅ τι ἐδυνάμην.) §. 14. ἐάν τι σχῶ ἀγαθὸν, διδάσκω. 2, 2, 6. 2, 6, 37. 3, 10, 12. δίδαξον, εἴ τι ἔχεις. O. 2, 1. 14. 11, 16. 14, 1. 15, 11. Iπρ. 1, 16. K. 12, 7. 13, 4. c. τί, Π. 1, 4, 24. οὐκ ἔχων ὅ τι χρὴ λέγειν. 6, 1, 25. οὐκ ἔχω τί μεῖζον εἴπω. E. 1, 6, 5. c. ὅπως, E. 1, 4, 6. οὐκ εἶχεν ὅπως ὠφελοίη. c. πῶς, Π. 6, 4, 4. οὐκ ἔχουσα πῶς ἂν ἄλλως ἀσπάσαιτο αὐτόν. c. ὁπόθεν, A. 3, 5, 3. μὴ τὰ ἐπιτήδεια, εἰ καύσειεν (τὰς κώμας), οὐκ ἔχοιεν ὁπόθεν λαμβάνοιεν. c. οὐδὲν et ὅ τι, E. 1, 3, 13. οὐδὲν ἔχοντες ὅ τι ποιήσαιεν. etc. In his conuenit lingua graeca cum latina. ¶ 11) *poſſe*. c. inf. Π. 1, 1, 4. παμπόλλων ἐθνῶν, ὧν οὐδ᾽ ἂν τὰ ὀνόματα ἔχοι τις εἰπεῖν. Fiſcher. ad Plat. Phaed. 50. oſtendit, in Cod. Altorf. legi ἴσχοι. 1, 4, 5. 1, 6, 15. ὥστε, ὁπότε δέοιτο, ἔχειν χρῆσθαι. 2, 2, 7. ἔχοις ἂν εἰπεῖν. 3, 3, 6. ἔχομεν (*habemus*) ἀφ᾽ ὧν τιμᾷν ἕξομεν οὓς ἂν βουλώμεθα. 7, 4, 4. 7, 5, 17. οὐδὲν ἂν ἔχοιμεν μέμψασθαι. A. 2, 2, 5. οὐδὲν εἴχομεν λαμβάνειν. 3, 2, 7. 7, 6, 28. E. 4, 1, 17. 7, 1, 24. 7, 3, 7. p. 477. 478. Iερ. 8, 7. Aπ. 2, 6, 28. 2, 7, 11. οὐκ ἔξω ἀποδοῦναι, *ſoluendo non ero*. 3, 6, 9. οὐκ ἔχοιμι ἀπὸ στόματος εἰπεῖν. (Σ. 3, 5. pro eo eſt: δυναίμην.) 4, 4, 19. ἔχοις ἂν οὖν εἰπεῖν; *audeasne?* O. 1, 2. ἔχοιμεν ἂν εἰπεῖν. Paulo poſt eſt: δυναίμεθ᾽ ἄν. 3, 2. 8, 1. 2. Σ. 3, 7. 4, 56. Απολ. 17. etc. Ita quo-

quoque accipi poteſt ſine inf. Π. 7, 3, 1. κεκοσμηκυῖα οἷς εἶχε τὸν ἄνδρα, *quibus rebus poterat.* ¶ 2) *occaſionem et facultatem habere.* O. 10, 13. εἴ τις — μήτε ἰδεῖν ἔχοι καρπὸν — μήτε ἀκῦσαι τὴν ἀλήθειαν ἔχοι. ¶ 13) *habitare, inne haben.* Etymol. M. ἔχω· οἰκῶ. Heſych: ἔχων· οἰκῶν. v. Barneſ. ad Eurip. Helen. 75. c. κατὰ, Π. 4, 2, 2. οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν ἔχοντες. Per tmeſin exponit Abreſchius dilucc. Thucyd. 3, 13. Similiter *verſari, commorari in aliquo loco.* O. 10, 10. εἰ κατὰ χώραν ἔχει ἢ δεῖ. c. acc. K. 5, 12. τὰ ὄρη ἔχουσιν. §. 4. Sic ¶ 14) De diis tutelaribus. Etymol. M. ἔχω· φυλάσσω. Π. 8, 3, 1. ἔθυσαν — ἥρωσι τοῖς Συρίαν ἔχουσι. ¶ 15) *continere.* Π. 2 4, 1. ἐν δεξιᾷ ἔχοντα ἑαυτὸν, *tenentem cornu dextrum.* Λ. 3, 5. ἐντὸς τῦ ἱματίου τὼ χεῖρε ἔχειν. ¶ 16) *pertingere, vicinum eſſe.* A. 7, 8, 12. κώμας ὑπὸ τὸ πόλισμα ἐχύσας. Alii ſcriptores ſic iungunt c. εἰς. v. Hutch. ad h. l. ¶ 17) i. q. κατέχειν, *comprehendere, capere.* Π. 2, 1, 15. σκηνὴν — ἱκανὴν ἔχειν ὓς καλοίη ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Muretus mauult κατέχειν. ¶ 18) i. q. παρέχειν. A. 6, 1, 5. ὄψιν ἔχων καλὴν φαίνεσθαι. Λ. 1, 5. πάντ' ἔχων, ὅσα δεῖ παρέχεσθαι. Sed h. l. poteſt etiam eſſe *inſtructus.* E. 3, 4, 21. πολλὰ τὰ ἐπιτήδεια τῇ στρατιᾷ εἶχε. (Ay. 1, 29. eſt παρεῖχε.) Ita accipiendum eſt Λ. 2, 5. in lectione Stobaei, quam Zeun. recepit: σῖτον τοσῦτον ἔχειν συνεβϐλευεν. Cf. τιμωρία, et πρόσοδος. ¶ 19) *occupare, capere, occupatum ſ. captum tenere.* Π. 3, 2, 5. εἶχον τὰ ἄκρα. All. εἴχετο, quod praeferunt Hutch. et Zeun. A. 3, 5, 1. εἶχον τὸ ἄκρον. 5, 1, 6. ἔχομεν τὰ ἐκείνων, *bello ſ. praedando cepimus.* Paſſiu. Π. 3, 2, 6. πρὶν ἔχεσθαι τὰ ἄκρα. 5, 5, 9. p. 33. 7, 2, 1. 2. A. 4, 6, 15. E. 4, 5, 5. De hominibus, A. 7, 3, 27. ἔχονται οἱ ἄνθρωποι, *capti ſunt.* Sic *tenentur* ap. Cic. Catil. 4, 2. Similiter Π. 6, 3, 12. τὴν κατὰ πρόσωπον τῆς ἀντίας φάλαγγος τάξιν ἔχειν. A. 4, 5, 18. διαλαχόντες κώμας — ἐπορεύοντο τὰς ἑαυτῶν ἔχοντες, *in ſuos quisque vicos.* 5, 1, 2. θάλατταν ἔχομεν, *prope ad mare acceſſimus.* Etymol. M. ἔχω· πλησιάζω.

πλησιάζω. Dicitur etiam de affectionibus animi, quibus quis opprimitur l. tenetur. Etymol. M. ἔχω· κρατῶ. Cf. Homer. Il. β, 2. E. 7, 2, 9. πάντας — κλαυσίγελως εἶχεν. it. fine casu, K. 7, 1. ἀνάγκη ἔχει canes. cf. ἀνάγκη. ¶ 20) i. q. λαμβάνειν. v. Obs. Misc. nov. T. VI. p. 502. Π. 1, 6, 7. ὅπως τὰ ἐπιτήδεια αὐτός τε καὶ οἱ οἰκέται ἱκανῶς ἔχοιεν.—ὅπως ἕξουσιν ἅπαντα τὰ ἐπιτήδειά ἔκπλεω. 4, 2, 18. A. 2, 3, 4. ἄξουσιν ἔνθεν ἕξουσι τὰ ἐπιτήδεια. §. 13. λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια — ὠνουμένους ἕξειν τὰ ἐπιτήδεια. O. 16, 3. Est item *accepisse*, c. παρὰ, A. 7, 6, 14. εἰ ἔχω τι παρ' αὐτῦ. c. ὑπὸ, A. 7, 6, 23. ἔχων δι' ὑμᾶς καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εὔκλειαν. Aπ. 3, 4, 1. τραύματα ὑπὸ τῶν πολεμίων ἔχων. ¶ 21) *doceri, cognoscere*. Iπ. 11, 6. ἵππον δεῖ ἀπὸ σημείων ἔχοντα πάντα — ἐπιδείκνυσθαι. ¶ 22) c. adiect. siue particip. fere i. q. χρῆσθαι, vel *experiri*. Π. 1, 6, 16. ἔχει ὑπακουέσας (κύνας). §. 19. p. 71. 3, 1, 19. ὁ θαῤῥῦντά με ἕξεις. 4, 3, 3. p. 229. Aγ. 6, 5. τὸς πολεμίους εἶχε ψέγειν ὁ δυναμένους. 9, 7. εἰ φίλην τὴν πόλιν ἔχοι. E. 5, 1, 21. Σ. 4, 49. εἰ τοιῦτος ὢν φίλους αὐτὸς ἔχεις. ¶ 23) c. μὴ et inf. praecedente gen. artic. *impedire*. A. 3, 5, 6. ὁ ἀσκὸς δύο ἄνδρας ἕξει τῦ μὴ καταδῦναι. Potest reddi *sustinebit, quo minus*. E. 4, 8, 5. τοιαῦτα λέγων ἔσχε τῦ μὴ ἐκπεπλῆχθαι. Hesych. ἔχει· διείργει. ¶ 24) c. ἀμφὶ et περὶ, *occupatum esse, versari*. E. 7, 4, 28. οἱ Ἀρκάδες πάλιν περὶ τὸς Ἠλείους εἶχον, *Eleos iterum bello aggrediebantur*. Plura v. in ἀμφὶ nr. 6. ¶ 25) Aliter c. περὶ, v. περὶ nr. 1. K. 10, 9. ἐστήξεται περὶ αὐτὸν ἔχων, sp. τὴν ἄρκυν, *circumdatus retibus*. Ita recte Fr. Portus. Sed Leuncl. *intentus in se ipsum*. ¶ 26) c. πρὸς et dat. *admotum tenere*. Σ. 4, 27. τὸν ὦμον πρὸς τῷ Κριτοβύλου ὤμῳ ἔχοντα. Iπ. 7, 8. Simile erat c. ὑπὸ nr. 16. ¶ 27) c. πρὸς et acc. *tendere aduersus, accedere* s. *procedere ad aggrediendum*. K. 10, 11. ἐὰν — ἐπανιεὶς aper ἔχῃ πρὸς τὸν προσιόντα venatorem. De formula γνώμην ἔχειν πρός τινα v. ἑαυτὸν nr. 1. ¶ 28)

28) c. aduerb. eſt i. q. εἶναι c. adiect. ſine *comparatum eſſe, ſe habere.* Π. 1, 4, 3. πῶς ἔχοντα τυγχάνοι, i. e. ποῖα ὄντα τυγχ. 3, 2, 7. ὁρῶ τούτους ἔχοντας ὥσπερ ἐγὼ ηὐχόμην, *eo redactos eſſe quo* — Deeſt enim οὕτως, ad quod referatur ὥσπερ. A. 5, 8, 11. E. 3, 2, 5. ὅπως ἔχοι τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, *quinam ſit ſtatus rerum.* 4, 8, 27. 31. Απ. 2, 6, 36. ὀρθῶς ἔχειν ἡγοῦμαι, *par eſſe.* 3, 10, 12. ὡςαύτως ἔοικεν ἔχειν, *eandem fere rationem habere.* O. 10, 9. πρεπόντως ἐχούσαν. (§. 12. eſt: πρεπόντως ἠμφιεσμένη.) Plura v. in ἀθύμως, ἀπείρως, ἀπόρως, ἀσφαλῶς, ἀτρέμας, δυσλύτως, δυσμενῶς, ἐμπείρως, ἐρωτικῶς, εὖ (Sed de formula εὖ ἔχει, quae interdum omittitur, vid. εἰ nr. 17.), εὐμνημόνως, ἐχθιόνως, κακῶς, καλῶς, μετρίως, ὁσίως, ποικίλως, φιλονεικως, etc. ¶ 29) c. ᾗπερ et ὥσπερ, dicitur vel de iis, qui ſine mora aliquid faciunt, Π. 3, 1, 4. εὐθὺς πορεύεται — ᾗπερ εἶχεν, *vt veniebat ex itinere.* Zeun. ex Zonora et Cod. Guelf. edidit ὥσπερ εἶχε. Sic A. 4, 1, 14. εὐθὺς ὥσπερ εἶχεν ἐλθὼν, *vt erat.* vel de iis qui non mutantur, Π. 7, 1, 1. ὁ Κῦρος ὥσπερ εἶχεν ἑστηκὼς — ἠρίστα. Poteſt h. l. cum Moro et Zeunio verti *vt ſtabat.* Cf. nr. 35. E. 4, 1, 13. κατεκλίνθη — ὥσπερ εἶχε, χαμαὶ, *non mutata veſte.* 7, 4, 24. ὥσπερ εἶχον συντεταγμένοι ἔστησαν, *non mutata acie.* Sed aliter eſt in his: Π. 6, 3, 10. σὺ τὸ δεξιὸν κέρας ἔχε, ὥσπερ καὶ ἔχεις, καὶ οἱ ἄλλοι μυρίαρχοι, ᾗπερ νῦν ἔχετε, *quo loco nunc quisque ſuos habet.* A. 2, 2, 10. εἰς τάξιν τὰ ὅπλα τίθεσθαι — ᾗπερ (all. ᾗνπερ) εἶχον, ὅτε ἦν ἡ μάχη, *eo loco quo fuerunt.* 6, 4, 7. κατὰ χώραν ἀπιέναι, ᾗπερ πρόσθεν εἶχεν τὸ στράτευμα. Hutch: *in eum locum, quem ante diſſidium tenuerant in exercitu.* ¶ 30) Inprimis varie dicitur c. οὕτω, vt A. 3, 1, 21. καὶ εἶχεν οὕτως, *et reuera ita erat.* Commendat hanc ſimplicem breuitatem Pſeudodemetrius Phaler. περὶ ἑρμην. §. 137. — A. 5, 6, 5. οὕτω δ' ἔχει, *ſed ea lege.* —. A. 6, 5, 9. νῦν δὲ οὕτως ἔχει, *nunc ea eſt rerum noſtrarum conditio.* Contra E. 4, 8, 4. ἔστι δὲ οὐχ

οὕτως

Digitized by Google

οὕτως ἔχον. — Α. 3, 2, 6. οὕτω ἐχόντων (πραγμάτων), et K. 10, 11. ὅταν οὕτως ἔχῃ, it. Π. 2, 1, 2. p. 8.. εἰ οὕτως ἔχει, *rebus ita comparatis.* — Α. 7, 7, 30. ταῦτα ἔχειν οὕτως οὐχ οἷόν τε, *haec fieri non possunt.* — Π. 8, 5, 7. οὕτω δὴ ἐχόντων, *cum hic ordo esset in castris.* Sed de animi affectionibus Ο. 8, 4. ἔχοντες οὕτως, *adeo perturbati.* — Π. 5, 1, 11. νῦν δ' οὕτως ἔχομεν, *ita affecti sumus* s. *sentimus.* Α. 3, 1, 28. οὕτω γε ἐχόντων (στρατιωτῶν), *si milites animum abiecerint.* c. περὶ, Απ. 4, 8, 7. οὕτως ἔχοντες (MS. 1. addit γνώμης, vt Π. 1, 6, 11. est οὕτως ἔχε τὴν γνώμην, et Α. 6, 6. 9. οὕτως ἔχων τὴν γνώμην) περὶ ἐμοῦ διατελοῦσιν, *ita constanter de me sentiunt* s. *statuunt.* Π. 1, 6, 16. οὕτω καὶ περὶ ἐλπίδων ἔχει, *eadem spei est ratio.* Brodaeus dicit, alios codd. habere τὰ περὶ τῶν ἐλπ. Ο. 2, 12. οὕτω καὶ ἐμοὶ ἔχει περὶ τῆς οἰκονομίας, *sequor eandem administrationis domesticae rationem.* c. dat. sine περὶ, Π. 7, 5, 20. ἡ πόλις οὕτως ἔχοι αὐτῷ, *ita in eum animata esset.* c. πρὸς, Α. 1, 3, 9. τὰ τοῦ Κύρου οὕτως ἔχει πρὸς ἡμᾶς, ὥσπερ τὰ ἡμέτερα πρὸς ἐκεῖνον, *sic se habet Cyrus ad nos, ut nos ad illum*, h. e. nos non amplius sumus eius milites, nec ille nobis stipendium numerat. — Π. 6, 4, 3. οὕτως ἔχουσα πρός σε, *etiamsi hoc sim erga te animo.* Απ. 3, 9, 8. — Απ. 4, 8, 7. οὕτως ἂν εἶχον πρὸς τοὺς ἑαυτῶν φίλους, *ita de amicis iudicarent.* — Ε. 3, 3, 10. οὕτω δ' ἔσχον οἱ Ἔφοροι πρὸς τὸ πρᾶγμα, *ita intenti erant ad rem, tanta cum cura rem agebant.* ¶ 31) c. gen. et aduerb. vbi intelligi potest περί. v. Valckenar. ad Herodot. 6, 116. et Thom. Mag. p. 401. Π. 7, 5, 19. οὕτω τρόπου ἔχεις, *ita comparatus es.* All. perperam habent τρόπον. Αγ. 1, 25. et Ε. 3, 4, 16. ἥτις ἂν ἄριστα σωμάτων ἔχοι, *corporibus robusta cohors et bene exercitata.* (Π. 1, 6, 15. est τὰ σώματα ἄριστα ἔχοντας, et Ο. 21, 7. οἳ ἂν ἄριστα τὸ σῶμα ἔχωσιν.) Ε. 2, 1, 9. ὡς εἶχε φιλίας πρὸς τὴν πόλιν, *quam amico animo esset.* 4, 5, 15. ὡς τάχους ἕκαστος εἶχεν, *pro viribus quisque celerrime.* Poll. 9, 152. ὅτι τάχιστα, ὡς τάχιστα, ὡς εἶχε τάχους. ¶ 32) c. adu. et dat.

dat. Π. 7, 2, 3. πάντα μοι καλῶς ἕξει, *res meae satis saluae erunt.* A. 2, 3, 11. ἐκ ἀχαρίστως μοι ἕξειν πρὸς ὑμῶν, *gratiam huius rei a vobis mihi non defuturam esse.* Suidas in v. ἀχχριστεῖν laudat hunc locum paululum mutatum, et exponit: μὴ εὐχαρίστως. Cf. Hutch. qui explicat: ἐκ ἀχάριστόν μοι ἔσεσθαι. E. 3, 5, 5. τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ καλῶς σφίσι ἔχειν, *res eorum prospere in Asia succedere.* 4, 7, 2. εἰ ὁσίως ἂν ἔχοι αὐτῷ, i. e. ὅσιον εἴη. 4, 8, 31. Χαλκηδόνα ἔχουσι — αἱ πόλεις εὖ ἔχοιεν, *beneuolas esse.* §. 32. Απ. 1, 3, 3. ἐτε τοῖς θεοῖς καλῶς ἔχειν, *decere.* 2, 7, 9. φιλικώτερόν τε καὶ οἰκειότερον ἀλλήλοις ἕξετε. Cf. εὐνοϊκῶς, ἀσφαλῶς, βεβαίως. it. addito inf. E. 1, 6, 23. ὅτι εἴη καλῶς ἔχον ἀποπλεῦσαι, *vtile esse.* Απ. 3, 8, 9. 4, 6, 9. Σ. 4, 9. it. c. περί. v. ἀμελῶς. ¶ 33) c. adu. et πρὸς, Π. 3, 3, 7. v. σῶμα nr. 1. Απ. 3, 8, 7. πάντα ἀγαθὰ καὶ καλά ἐστιν πρὸς ἃ ἂν εὖ ἔχῃ, *ad quae vtilia sunt.* O. 1, 21. πάνυ σφοδρῶς πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι ἔχουσι, *vehementer appetunt.* E. 1, 4, 5. ἐπὶ κατασκοπῇ — ὅπως ἡ πόλις πρὸς αὐτὸν ἔχει, *quo esset in ipsum animo.* cf. ἀθύμως, ἀκολάστως, ἀμελῶς, ἀσφαλῶς, ἐπιφθόνως, θαῤῥαλέως, εὐνοϊκῶς, μετρίως, πιστῶς, πολεμικῶς, φιλονείκως, φιλοτίμως, etc. Sic c. ὡς et πρὸς, Π. 4, 6, 2. p. 258. οἶδε γὰρ ὡς ἐγὼ πρὸς αὐτὸν ἔχω, *quo ego sim in eum animo.* Απ. 1, 2, 38. ¶ 34) c. adu. et ἐν, vid. αἰσχύνη, et φιλοτίμως. ¶ 35) c. particip. praeterit. dicitur fere sic, vt apud nos verbum auxiliare *haben.* A. 7, 7, 16. ὃ νῦν καταστρεψάμενος ἔχεις, *tibi subiecisti.* Cf. nr. 29. ex Π. 7, 1, 1. Delectatur hoc dicendi genere inprimis Herodotus, v. c. 1, 28. πάντας ὑπ' ἑωϋτῷ εἶχε καταστρεψάμενος. c. 37. νῦν με τέτων ἀποκληίσας ἔχεις. c. 41. ἐγώ σε οἰκίοισι ὑποδεξάμενος ἔχω. etc. Sed etiam Lucianus, aliique scriptores Attici. Aliud exemplum ex A. 4, 7, 1. v. in v. ἀνακομίζεσθαι nr. 1. ¶ 36) ἕτως ἂν εἶχον et ἕτως ἀνεῖχον inter se permutantur. v. ἀνέχειν. it. ἔχωσιν et διανοῶνται. v. διανοεῖσθαι nr. 3. it. ἔχουσιν et ἐπέχουσιν. v. ἐπέχ. nr. 6. it. ἕξειν et ἐξοίσειν. v. ἐκφέρειν nr. 1. it. ἄγειν et ἔχειν. v. ἄγειν nr. 8. et 24.

24. et ἡσυχία. it. ἔχοι et ἴσχοι. v. nr. 11. Moeris: ἴσχειν, Ἀττικῶς· ἔχειν, Ἑλληνικῶς. Cf. Thom. Mag. p. 477. Legitur ἔχειν pro ἀρχήν. v. ſupra nr. 3. it. pro συνέχειν. v. ibi nr. 4. it. ἔχει pro ἔφυ. v. φύεσθαι nr. 3. it. εἶχε pro ἔλαβε. v. λαμβάνειν nr. 2. ¶ 37) ἔχων interdum redundat. Ἀγ. 1, 32. ἔχων κύκλῳ πάντα — περιεστρατοπεδεύσατο. coll. E. 3, 4, 24. vbi omiſſum eſt. Aliud exemplum ex A. 3, 4, 29. v. in τάχιστα, np. in ταχὺς nr. 11. a.

ἔχεσθαι, ¶ 1) *firmiter tenere.* Heſych: ἔχεται· — ἀντιλαμβάνεται. c. gen. K. 10, 11. λαβόντα τὸ προβόλιον, ἔχεσθαι αὐτῦ — τῇ ἀριστερᾷ χειρί. §. 13. ἔχεσθαι τῆς ὕλης κάτωθεν. Pollux 5, 25. τῆς ὕλης ἀπρὶξ ἀντειλημμένον. Sic Ιπ. 12, 5. τὸ ἐχόμενον τῶν ἡνιῶν ſunt *digiti*, vt recte Brodaeus et Camerar. explicarunt. Sed non bene Leuncl. ¶ 2) *prehenſum non dimittere, non elabi pati, ſich an einen halten.* A. 7, 6, 30. ἢν σωφρονῶμεν, ἑξόμεθα αὐτῦ. v. Hutch. ¶ 3) *adhaerere.* Ιπ. 7, 5. τοῖν μηροῖν ὅτως ἂν ἔχοιτο. ¶ 4) *propinquum eſſe.* Heſych: ἐχόμενοι· ἐγγίζοντες. Π. 8, 5, 5. τύτων ἐν κύκλῳ ἐχομένους ἱππέας εἶχε, *qui hos proxime cingebant a latere.* E. 4, 4, 10. ἐχόμενοι τῦ τείχους. E. 6, 5, 16. οἱ Ἀρκάδες ἐχόμενοι τῶν — ὁρῶν. ¶ 5) *vicinum* ſ. *finitimum eſſe.* Ἀγ. 2, 11. Ἑλλησπόντιοι ἐχόμενοι. Zeun: *qui illis annumerantur.* (E. 4, 3, 10. deeſt ἐχόμενοι.) E. 3, 2, 18. Ἀπ. 3, 5, 10. c. gen. E. 7, 1, 9. τῶν ἐχομένων τῆς πόλεως γηλόφων. ¶ 6) *preſſe ſequi.* Heſych: ἔχεται· ἕπεται. it. ἔχετο· ἠκολύθει. K. 6, 9. canes ἐχομένας τῶν ἰχνῶν. Sic de militibus, qui in itinere proxime currus ſequuntur, Π. 7, 1, 5. ὑμᾶς χρὴ ἕπεσθαι ἐχομένους ὅτι μάλιστα τῶν ἁρμάτων. it. qui in acie proxime alter alterum excipiunt; A. 1, 8, 6. ἐχόμενοι τύτων, γεῤῥοφόροι· ἐχόμενοι δὲ ὁπλῖται. §. 7. oppon. πρό. E. 5, 2, 31. τὸ ἐχόμενον πεζὸν αὐτῶν. 6, 2, 11. it. ſine gen. A. 1, 8, 3. Κλέαρχος τὰ δεξιὰ τῦ κέρατος ἔχων — Πρόξενος δὲ ἐχόμενος. E. 1, 6, 21. ἐχόμεναι (νῆες). 4, 4, 9. 7, 5, 24. μὴ ἐπιβοηθῶσιν — ἐπὶ τὸ ἐχόμενον. ¶ 7) c. ἐν, *pendere a.* Π. 4, 2, 12. νίκην διασώσωμεν. ἐν γὰρ

γὰρ ταύτῃ καὶ αὐτὸς ὁ ἁρπάζων ἔχεται. ¶ 8) *pertinere ad, in numero esse.* O. 6, 1. τὰ τούτων ἐχόμενα διεκπεραίνειν. v. Bach. ¶ 9) *curare, studere.* Hesych. et Phauorin: ἔχου· μεταποιοῦ, φρόντιζε. cf. Wetsten. ad Hebr. 6, 9. A. 6, 3, 10. κοινῇ τῆς σωτηρίας ἔχεσθαι. ¶ 10) *aggredi, agere, capessere.* E. 7, 2, 19. εὐθὺς ἔργου εἴχοντο καὶ — ἐνέκειντο.

ἐχθὲς, *heri.* Moeris dicit, ἐχθὲς esse Ἑλληνικὸν, χθὲς vero Ἀττικόν. Sic fere Etymol. M. Sed Thomas recte vtrumque probum iudicat. Π. 7, 5, 18. ἐχθὲς — οὐκ ἄν σοι ἐδυνάμην προσελθεῖν.

ἐχθιόνως, *magis inimice.* Σ. 4, 3. ἐχθιόνως ἔχουσιν ἢ πρὶν λαβεῖν, *magis inimice se gerunt.*

ἔχθιστος, *inimicissimus.* Moeris: ἔχθιστος, Ἀττικῶς· ἐχθρότατος, Ἑλληνικῶς. Thom. Mag. ἔχθιστος, οὐκ ἐχθρότατος. v. ἐχθρός.

ἐχθίων, *magis odio dignus.* E. 2, 3, 17. p. 92. προδοσία — τοσούτῳ ἔχθιον, ὅσῳ — Απ. 2, 6, 12. οὕτω ἐχθίων ἂν εἴη, *sic magis odium sibi conciliaret.* Leuncl. minus recte: *magis hostili esset animo.* Cf. ἐχθρός.

ἔχθρα, *inimicitia.* A. 2, 4, 5. τοῦτο ἔχθραν παρεῖχε. E. 2, 3, 15. Απ. 3, 3, 17. ἔχθρα καὶ μῖσος ἀλλήλων τοῖς πολίταις ἐγγίνεται. c. dat. E. 3, 5, 8. p. 181. καταστήσαντες ὑμᾶς ἐς ἔχθραν τῷ δήμῳ. c. πρὸς, E. 3, 5, 8. p. 182. ἔκρυπτον τὴν πρὸς ὑμᾶς ἔχθραν. 5, 1, 30. Plural. Π. 4, 5, 12. ἵνα μὴ σοι ἔχθραι ἀντὶ χαρίτων ὀφείλωνται. Απ. 1, 2, 10. τῇ βίᾳ πρόσεισιν ἔχθραι καὶ κίνδυνοι. All. πρόσεστιν ἔχθρα καὶ κίνδυνος. K. 12, 13.

ἐχθραίνειν (poet. Port.), *odio prosequi.* Eustath. ad Odyss. δ, p. 1487, 32. τὸ ἐχθαίρει, δηλοῖ τὸ, μισητὸν ποιεῖ. ὅπερ ἐχθραίνειν φασὶν οἱ μεθ' Ὅμηρον. Sed haec notio non cadit in locum Αγ. 11, 5. τῶν παῤῥησιαζομένων οὐδένα ἤχθραινε.

ἐχθρὸς, ¶ 1) *inimicus.* Differt ab eo, qui πολέμιος dicitur. v. Phauorin. in v. πολέμιος et ἐχθρὸς, it. Thom. et Ammon. in v. ἐχθρός. A. 1, 3, 12. χαλεπώτατος ἐχθρὸς, ᾧ ἂν πολέμιος ᾖ. Απ. 4, 4, 17. Compar. Π. 4, 5, 11. ἐμοὶ πολέμιοι Ἀσσύριοι, σοὶ δὲ νῦν ἐχθίονές εἰσιν ἢ ἐμοί. — Π. 5, 5, 5. p. 327. διὰ τὸ πολλοὺς φοβεῖν, πολλοὺς ἐχθροὺς ποιεῖσθαι. E. 1, 4, 7. φοβοῦ-

φοβέμενος τὲς ἐχθρὲς inter ciues. O. 1, 6. Oppon. φίλος, Aπ. 2, 6, 4. πολλὲς τοῖς φίλοις ἐχθρὲς παρέχειν. 2, 9, 8. ἐχθρὲς ποιεῖσθαι — φίλους ποιεῖσθαι. 4, 4, 17. De feris, K. 13, 15. μελετῶσι νικᾶν — οἱ κυνηγέται κοινὲς ἐχθρές. c. gen. K. 13, 12. πάσης τῆς πόλεως ἐχθροῖς ἐπιχειρἕσιν. Sic superlatiuus, de cuius forma v. ἔχθιςος. A. 3, 2, 3. πρὸς τὲς ἐκείνου ἐχθίςους ἀποστάς. ¶ 2) *hostis.* Certe interdum videtur τὸν πολέμιον simul comprehendere. A. 3, 2, 2. οἶμαι ἡμᾶς τοιαῦτα παθεῖν, οἷα τὲς ἐχθρὲς οἱ θεοὶ ποιήσειαν. E. 2, 3, 17. p. 91. ἐ μόνον ὡς ἐχθρῷ αὐτῷ προσήκει, ἀλλὰ καὶ ὡς προδότῃ. c. ἀνὴρ, A. 1, 3, 20. Ἀβροκόμαν, ἐχθρὸν ἄνδρα. Femin. Aπ. 4, 2, 15. ἐχθρὰν πόλιν. c. dat. Aγ. 6, 1. ἐχθρῶν τῇ τε πόλει καὶ τῇ Ἑλλάδι. E. 2, 3, 17. p. 91. φανερῶς ἐχθροὶ τῷ δήμῳ γεγενήμεθα. Praecedit πολέμιος. c. pronom. possess. E. 3, 4, 25. τὸν σὸν ἐχθρὸν τετιμώρημαι. Oppon. φίλος, Π. 2, 4, 8. p. 130. φίλους, ἐκ ἐχθρὲς,] δεῖ εἶναι, τὲς μέλλοντας συμμάχους ἔσεσθαι. 8, 7, 3. p. 551. E. 4, 1, 4. 5. Ιερ. 2, 2. 6, 12. Sic in formula pacis solemni: τὸν αὐτὸν ἐχθρὸν καὶ φίλον νομίζειν, de qua v. αὐτὸς nr. 6. b. ¶ 3) *inuisus.* c. dat. Π. 5, 4, 16. p. 318. τὸν καὶ θεοῖς ἐχθρὸν καὶ ἀνθρώποις. cf. Wetsten. ad Rom. 5, 10. Superl. Π. 4, 6, 2. p. 256. ὁ παῖς — ἔχθιςος ὢν ἐμοὶ, *quem ego insigniter odi.* E. 2, 4, 13. ἔχθιςον καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις πόλεμον. cf. ἐχθίων. 4) In var. lect. permutatur c. ἐχθρῶς. v. ibi. it. c. πέτρος. v. πέτρ.

*ἐχθρῶς, *odiose.* Π. 8, 1, 7. προσεθίζειν αὐτὲς θεραπεύειν, ἧττον δὲ ἐχθρῶς (all. ἐχθρὲς), np. quia non coacti faciunt. Alia v. in βλέπειν.

ἐχῖνος, *pars freni,* quae Germanice vocatur *die Stange* h. e. orbiculus acutus et asper, quo frenum conseritur. Poll. 1, 184. τῶν ὑποςομίων τὰ μὲν κοῖλα, ἐχῖνοι. Camerar. vertit *clausuras.* Iπ. 10, 6. ἔχων ἐχίνους ὀξεῖς. Gail: *pointes aiguës.* In notis p. 345. *dent de loup,* ou *les deux bouts du mors qui se joignent dans la bouche.*

ἐχυρὸς, ¶ 1) *munitus.* Hesych: ἐχυρά· — ἀσφαλής, ἰσχυρὰ, ὀχυρά. Schol. Thucyd. 7, 77. ἐν τῷ ἐχυρῷ εἶναι· ἐν τῷ ἀσφαλεῖ. Π. 2, 4, 9. οἰκήσεις αὐτῶν ἐν ἐχυ-

ἐχυροῖς χωρίοις εἰσίν, np. in montanis. — ὁ πάνυ ἐν ἐχυροῖς. §. 12. τὰ Φρέρια — βέλομαι κατασκευάσαι ὡς ἐχυρώτατα. 3, 8, 14. ἐν ἐχυρῷ εἶναι. §. 16. 5, 4, 17. τὰ τείχη Φυλακῇ ἐχυρὰ ἐποίησας. (All. ἰσχυρὰ, cf. Αγ. 6, 6.) 7, 4, 1. A. 7, 4, 8. ἥδιον ἔξω αὐλίζεσθαι ἐν ἐχυροῖς (all. ἑτέροις) ἂν χωρίοις μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς στενοῖς. Ιπ. 4, 2. ἐχυρὸς ἱππών. ¶ 2) *tutus.* Π. 1, 6, 19. p. 74. ἃ οἰόμεθα πλεῖσου ἡμῖν ἄξια εἶναι, ἐν ἐχυρωτάτῳ ποιεῖσθαι, *loco tutissimo reponere.* Antea eſt Φυλάττεσθαι. 3, 1, 11. §. 15. Φρέρια ἐντειχίζειν, καὶ τὰ ἐχυρὰ κατέχειν. 8, 5, 5. A. 2, 5, 2. p. 109. Ιερ. 1, 12. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. ἰσχυρός. v. ſupra nr. 1. et ἰσχυρὸς nr. 4.

ἕψειν, *coquere, elixare.* Π. 8, 2, 5. ἱκανὸν ἔργον ἑνὶ ἕψειν κρέα, ἄλλῳ ὀπτᾶν, ἄλλῳ δὲ ἰχθὺν ἕψειν, ἄλλῳ ὀπτᾶν. A. 2, 1, 5. κρέα ἕψαντες. 5, 4, 16. κάρυα — ὡς σίτῳ ἐχρῶντο, ἕψοντες. All. addunt: καὶ ἄρτους ὀπτῶντες, quod Leuncl. ſcholion putat.

ἑψητός, *coctus.* A. 2, 3, 9. ὄξος ἑψητὸν ἀπὸ Φοινίκων.

ἕωθεν, *primo mane.* Π. 1, 6, 19. p. 78. ἕωθεν ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα — ἀποχωρεῖν. 7, 5, 17. p. 444. A. 4, 4, 5. Σ. 2, 19. K. 9, 17. cf. αὔριον.

ἑωθινός, *matutinus.* E. 1, 1, 3. μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ, np. χρόνου.

ἑῷος, *Orientem verſus ſpectans.* E. 4, 4, 9. πρὸς τῷ ἑῴῳ τείχει. §. 10. §. 18. τὸ δ' ἑῷον, np. τεῖχος. Oppon. τὸ πρὸς ἑσπέραν.

ἕως, ¶ 1) *aurora, tempus matutinum, diluculum.* Heſych: ἕως· ἡ πρὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς ὥρα. A. 2, 4, 2. ἐπειδὴ ἕως ἐγένετο. c. εἰς, A. 1, 7, 1. ἐδόκει εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἕω ἥξειν, *poſtridie mane.* Sic in margg. c. ἐπὶ, Π. 5, 3, 19. ἐπὶ τῇ ἕῳ, *primo mane.* Vulgo legitur ἐπὶ τῇ ὁδῷ. ¶ 2) *Oriens.* Π. 1, 1, 5. πορεύεσθαι πρὸς ἕω. Heſych: πρὸς ἕω· πρὸς ἀνατολήν. Photius in lexico MS. ap Valcken. ad Eurip. Hippol. 78. ἕως, οὐχὶ ἠώς, τὸ Ἀττικόν ἐστι. Ξενοφῶν δὲ ἠὼς λέγει, ποιητικῶς, κατακόρως ἐν Κύρου παιδείᾳ· ἤν πρὸς ἠῶ, ἤν τε πρὸς ἑσπέραν. Scimus autem, Xenophontem poeticis uti. Quanquam etiam Thomas Mag. in v. ἕως repudiat ἠώς, et alii grammatici ab interpretibus Thomae laudati dicunt, ἠὼς eſſe Ionicum. Π. 2, 3, 10. ὅταν πρὸς ἕω ἴωμεν. 8, 5, 2. πρὸς ἕω βλέ-

βλέπουσαν ἵστασθαι τὴν σκηνήν. 8, 6, 10. 8, 8, 1. A. 3, 5, 9. ἡ πρὸς ἕω, np. ὁδός. 5, 7, 4.

ἕως, ¶ 1) *donec.* c. indic. Π. 1, 3, 6. ἕως διεδίδου πάντα — κρέα. 7, 5, 15. ἕως παρέφθασεν ἑσπέρα γενομένη. Margg. ὥστε. E. 4, 5, 2. 17. c. ὅτε, Π. 5, 1, 11. ἕως ὅτε (Codd. Brodaei ὥστε ὅτε. Perperam. Cod. Guelf. et Margg. εἰς ὅτε) Ἀστυάγης ἡμᾶς ἀπέστρεψεν. Sic dicunt ἕως ἄνω, ἕως ἄρτι, ἕως ἔσω, ἕως νῦν, ἕως πότε, ἕως σήμερον. v. Wetſten. ad Matth. 17, 17. c. gen. A. 4, 8, 6. ἕως ὃ ἐπὶ τὰ ὄρη κατέστησαν. MS. Guelf. et edd. vett. praeter Caſtal. ἕως ὃ ἔστε, MS. Eton. ἕως ἔστε. vbi vel ἔστε vel ἕως ſ. ἕως ὃ eſt gloſſema. c. opt. Π. 1, 3, 10. ἕως παρατείναιμι τοῦτον. 5, 3, 19. ἕως ἄγγελος ἔλθοι. E. 4, 4, 9. ἕως δὴ οἱ σύμμαχοι βοηθήσαιεν. c. coni. Π. 7, 5, 15. περιμένετε ἕως τὸν ὄχλον διωσώμεθα. all. ὡς τὸν ὄχλ. διωσόμ. c. ἂν et coni. Π. 2, 3, 10. ἕως ἂν παραγγέλλω. 3, 3, 9. p. 180. οὐκ ἀναμένομεν ἕως ἂν ἡ ἡμετέρα χώρα κακῶται. §. 21. ἕως ἂν πλείους γένωνται. 5, 4, 16. p. 318. ἕως ἂν ἔλῃ (all. ὡς ἀπολέσαι) τὸν αὐτοῦ βελτίονα. A. 5, 1, 6. E. 1, 3, 7. 3, 4, 5. 25. 4, 6, 13. Iπ. 7, 8. ἕως ἂν ὑποσπάσηται — ἕως ἂν εὐφορώτατον εἴη. Steph. Leuncl. et Welſ. ὡς ἂν εὐφ. K. 10, 23. ¶ 2) *interea dum.* c. ind. A. 4, 3, 7. ἕως ὑπέφαινεν, ἐθύοντο πάντες. E. 4, 7, 3. c. ἂν et coni. Π. 6, 3, 10. ἕως ἂν ἐγὼ θύωμαι — χρὴ ἀριστῆσαι. 7, 3, 5. ¶ 3) *dummodo.* E. 1, 1, 16. μὴ ἀθυμεῖν — ἕως ἂν τὰ σώματα σῶα ᾖ. ¶ 4) *quamdiu.* c. ind. Π. 7, 2, 7. p. 418. τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον, ἕως εἶχον ἡσυχίαν. 7, 5, 3. 8, 2, 1. 8, 3, 15. A. 2, 6, 2. Aθ. 2, 14. K. 1, 11. c. ἔτι, Π. 1, 6, 9. ἕως ἔτι ἐν φιλίᾳ ἐσμέν, λέγε. 3, 3, 21 ἕως ἔτι οἰόμεθα. §. 23. 7, 1, 9. in margg. ἕως ἔτι σοι σχολή. Vulgo: ἕως ἐστί σοι σχ. c. ἂν et coni. Π. 1, 6, 10. ἕως ἂν ἔχωσι τὰ δέοντα οἱ στρατιῶται, ὑπηρετήσουσί σοι. (3, 3, 18. extr. eſt c. ἂν et ind. ἕως ἂν θαῤῥοῦντας — ἐπιδεικνύετε. Steph. vero et Hutch. recte: ἐπιδεικνύητε. 5, 2, 5, eſt ſine ἂν c. coni. ἕως ἀνὴρ δίκαιος ᾦ. Sed Zeun. e MS. Guelf. ἕως ἂν ἀ.) 8, 5, 12. p. 529. Aγ. 3, 5. O. 1, 22. Iπ. 5, 8. 8, 12. ¶ 5) ἕως ἂν legitur pro ἔστ' ἄν. v. ἔστε nr. 2. et ſupra nr. 1. Permutatur etiam c. ὡς. v. nr. 1. et ὡς nr. 30.

30. d. it. c. ὅσῳ. v. ὅσος nr. 11. it. c. ἐν ᾧ. v. ἐν nr. 14. c.

Z.

Ζάβατος, *Zabatus*, Assyriae et Mediae fluuius. A. 2, 5, 1. v. omnino Hutchins. diss. p. 20. qui etiam A. 3, 3, 5. vbi vulgo legitur τὸν Ζάθην vel Ζάτην, restituit nomen Ζάβατον. Bochartus geograph. 4, 19. et Michaelis spicileg. geogr. p. 213. putant, eundem esse, qui a Graecis vocetur Λύκος.

Ζάθης, v Ζάβατος.

Ζάκυνθος, *Zacynthus*, insula et vrbs maris Ionii, non procul a Peloponneso. Ipsa non minus quam ciues eius, Ζακύνθιοι, commemorantur E. 6, 2, 2.

ζᾶν, v. ζῆν.

Ζάτης, v. Ζάβατος.

ζειὰ, *zea*. Suid. et Phauorin: εἶδος κριθῆς. Sed non constat, quale frumenti genus fuerit. Hesych: ζειά· κριθὴ, ἢ σίτου γένος. it. ζειά· οἱ μὲν σίτου εἶδος, οἱ δὲ τὰς ὀλύρας. cf. Harduin. ad Plin. H. N. 18, 8. qui zeam videtur ab olyra distinguere, vt Pollux 1, 183. vbi etiam vt 1, 247. distinguitur a κριθῇ. A. 5, 4, 16. εὕρισκον — νέον σῖτον — ἦσαν δὲ ζειαὶ αἱ πλεῖσαι.

ζειρὰ, *paenula, vestis exterior ad talos vsque demissa*. Poll. 7, 60. ἡ ζειρὰ, Θρᾳκῶν, εἴτε περίβλημά ἐστιν εἴτε ζῶμα. Harpocrat. et ex eo Phauor: ἔνδυμα ὃ ἐπενδύοντο μετὰ τὲς χιτῶνας, ὥσπερ ἐφαπτίδας. — καὶ Ξενοφῶν ἐν ἑβδόμῃ (Phauorin. male ἕκτῃ) ἀναβάσεως, περὶ Θρᾳκῶν λέγων. v. ibi Vales. Eustath. ad Il. λ, p. 837, 5'. ζειρὰ, ζώνη. ἢ χιτὼν καὶ χλαμὺς, παρὰ τὸ δεῖν, ὅ ἐσι δεσμεύειν, καὶ τὸ εἴρειν. Hesych: οἱ μὲν εἶδος χιτῶνος, οἱ δὲ ζώνην. βέλτιον δὲ ἄλλό τι ἐπιβόλαιον κατὰ τῶν ὤμων φορέμενον ἐοικὸς ἐφαπτίδι. καὶ Ἡρόδοτος μαρτυρεῖ, np. 7, 69. vbi Arabibus tribuit, et c. 75. vbi etiam Thracibus. Etymol. M: ζειραὶ, χιτῶνες ἀνακεκολπωμένοι (Hinc ap. Timaeum lex. Plat. vt ap. Suid. et Phauorin. emendandum est verbum ἀνακεκολαμμέναι. Ruhnk. vertit: *tunica in sinum replicata.*), ἢ ἀνάκωλοι. (Suid. et Phauor. ἀνάκολοι.) Deinde laudat locum A. 7, 4, 2. vbi Thraces ob hiemem habuisse dicuntur ζειρὰς μέχρι ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων. cf. Suid. ibique Aem.

Por-

Portus, qui ζεῖρα scribendum putat.

ζευγηλατεῖν, *boum iugum agere, arare.* A. 6, 1, 4. ὁ μὲν σπείρει καὶ ζευγηλατεῖ.

ζευγηλάτης, *iugarius, bubulcus, arator.* Hesych. et Phauor: ζευγελάτης· γηπόνος. it. ζευγηλάτης· μεταβάτης, ἡνίοχος. A. 6, 1, 4.

ζευγίτης, *plaustro impositus, a iugis boum tractus.* Π. 6, 1, 28 in nonnullis legitur ζευγίτου δὲ πύργου, pro ζεύγει· τῷ δὲ π-,

ζευγνύναι, *iungere ligando.* A. 3, 5, 6. δεσμοῖς οἷς ζεύξας τοὺς ἀσκοὺς πρὸς ἀλλήλους ἁρμόσας. c. παρὰ, A. 6, 1, 4. τὸν ληστὴν παρὰ τοὺς βοῦς ζεύξας. Athenaeus 1, 13. habet δήσας. De ponte, A. 1, 2, 5. γέφυρα ἐζευγμένη πλοίοις. Sic 2, 4, 12. Sed §. 7. διώρυχα ἐζευγμένην πλοίοις.

ζεῦγος, ¶ 1) *iugum boum.* Etymol. M. ζεῦγος, οὐ μόνον τὸ ἐκ δυοῖν τινων ζευγνύμενον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκ πλειόνων. Cf. Poll. 10, 53. et Fischer. ad Plat. apol. 26, 14. Π. 6, 1, 27. ὀκτὼ ζεύγεσι βοῶν ἄγειν τῶν μηχανῶν τὸ — οἴκημα. §. 28. ἦγε τὰ ὀκτὼ ζεύγη τὸν πύργον — ἕκαστον τὸ ζεῦγος — βάρος ἦν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι καὶ πέντε τάλαντα ζεύγει (v. ζευγίτης) — ἐγένετο ἔλαττον ἢ πεντεκαίδεκα τάλαντα ἑκάστῳ ζεύγει τὸ ἀγώγιον. 6, 3, 11. p. 385. τὰ ζεύγη τὰ τοὺς ὑπηρέτας καὶ πύργους φέροντα. A. 7, 8, 13. καὶ ἵππους, καὶ ζεύγη. Απ. 2, 4, 5. ποῖος ἵππος ἢ ποῖον ζεῦγος. De bobus aratoribus, A. 6, 1, 4. ληστὴς — τὸ ζεῦγος ἀπάγει. 7, 2, 19. Πο. 4, 5. ὁπόσα ζεύγη ἀρκεῖ εἰς τὸ χωρίον. O. 16, 10. 13. cf. βοικός. ¶ 2) *equi currui iuncti.* Π. 8, 8, 12. ἄνευ ἡνιόχων τὰ ζεύγη — κακὰ τοὺς φίλους ποιεῖ. ¶ 3) *equi et boues iugales, omninoque iumenta oneribus vehendis iuncta.* A. 3, 2, 17. κατακαῦσαι τὰς ἁμάξας — ἵνα μὴ τὰ ζεύγη ἡμῶν στρατηγῇ. E. 2, 4, 18. τὰ ζεύγη ἐκέλευσε λίθους ἄγειν. All. ζεύγεα, quod Leuncl. tanquam poeticum reiicit. 7, 2, 23. τὰ ζεύγη καὶ τὰ ὑποζύγια. Scil. ὑποζύγια dicuntur etiam ea, quae curribus non iuncta sunt, sed onera ferunt. Απ. 1, 1, 9. ¶ 4) *par.* De coniugibus. v. Doruill. ad Charit. p. 469. et Kypk. T. I. p. 93. O. 7, 18. θεοὶ δοκοῦσι — τὸ ζεῦγος τοῦτο συντεθεικέναι, ὃ καλεῖται

λεῖται ϑῆλυ καὶ ἄῤῥεν. §. 19. 28.

Ζεύξιππος, *Zeuxippus.* ¶ 1) Ephorus Lacedaemonius, eponymus anni noni belli Peloponnesiaci. E. 2, 3, 7. ¶ 2) De alio Zeuxippo v. Ἡρακλεώτης.

Ζεῦξις, *Zeuxis.* Απ. 1, 4, 3. ἐπὶ ζωγραφίᾳ Ζεῦξιν μάλιστα τεϑαύμακα. cf. O. 10, 1.

Ζεύς, *Jupiter.* ¶ 1) Graecorum. Λ. 13, 2. rex in finibus hostium ϑύεται Διῒ καὶ Ἀϑηνᾷ. Αϑ. 2, 6. νόσους τῶν καρπῶν αἳ ἐκ Διός εἰσιν, v. c. siccitatem. Fr. Portus dicit, hanc formam dicendi esse poeticam. Recte. Est inprimis Homerica. Απολ. 24. Διὸς καὶ Ἥρας καὶ τῶν σὺν τούτοις ϑεῶν. Σ. 8, 29. 30. differitur de Jouis amoribus. K. 1, 4. Ζεὺς καὶ Χείρων ἀδελφοί, πατρὸς τοῦ αὐτοῦ. — Σ. 8, 9. Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι, πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. Et in Xenophonte quidem reperiuntur, cognomina Jouis haec: ¶ a) Ἀγήτωρ. Ita dicebatur ap. Lacedaemonios, qui alias Ἡγεμών. Λ. 13, 2. ϑύει — Διῒ ἀγήτορι καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ. ¶ b) Βασιλεύς. Hunc Pollux 8, 122. inter Athenienlium deos refert. Templum eius memorat Pausan. 9, 39. cf. supra βασίλειος, it. Harpocrat. Hesych. et Phauorin. in v. βασίλειος στοά. A. 3, 1, 9. Xenophon per somnium sibi visus est φῶς μέγα ἐκ Διὸς ἰδεῖν — ἀπὸ Διὸς βασιλέως τὸ ὄναρ αὐτῷ ἐδόκει εἶναι. 6, 1, 14. Ξενοφῶν ab oraculo Delphico iussus ἐϑύετο τῷ Διῒ τῷ βασιλεῖ. 7, 6, 32. ¶ c) Ἐλευϑέριος. Auctore Hyperide ap. Harpocrat. et Etymol. M. in v. Ἐλευϑ. (cf. Suid. et Phauor. in h. v.) ita dicebatur διὰ τοὺς ἐξελευϑέρους τὴν στοὰν οἰκοδομῆσαι τὴν πλησίον αὐτοῦ. Didymus vero, ab iisdem laudatus, οὐ διὰ τοῦτο φησίν, ἀλλὰ διὰ τὸ τῆς Μηδικῆς δουλείας καὶ ἐπικρατείας ἀπαλλαγῆναι τοὺς Ἀϑηναίους. quae posterior sententia etiam Hesychii est. Templum eius cum porticu erat prope forum. O. 7, 1. Socratem ἰδὼν ἐν τῇ τοῦ Διὸς τοῦ Ἐλευϑερίου στοᾷ καϑήμενον. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 1176. dicit, non templum illud intelligi, quod Joui ob fugatos Persas exstructum fuerit. Hoc enim non Athenis fuisse, sed Plataeeis. ¶ d) Μειλίχιος. v. Μειλ. ¶ e) Ξένιος.

νιος. v. Ξ. ¶ f) Ὀλύμπιος. A. 5, 3, 12. τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ Διὸς ἱεροῦ. E. 3, 2, 16. §. 19. ἔθυε τῷ Διὶ τῷ Ὀλυμπίῳ. ¶ g) Σωτήρ. Ita eandem ob cauſam cognominabatur, ob quam Ἐλευθέριον dictum eſſe ait Didymus. v. σωτήρ. Hoc nomen interdum pro teſſera militari datum eſt, vt omnino deorum nomina. v. Barth. aduerſar. 83, 4. A. 1, 8, 11. σύνθημα ante pugnam Ζεὺς σωτὴρ καὶ Νίκη. 6, 5, 15. cf. Ἡρακλῆς. ¶ 2) Perſarum. Hi Joui tauros ſacrificarunt, Π. 8, 3, 6. 11. — in pompa currus ſacrauerunt, Π. 8, 3, 6. cf. ἅρμα. — et ſaepiſſime preces fecerunt, Π. 5, 1, 12. ὁ Κῦρος ἐπεύξατο· ὦ Ζεῦ, αἰτοῦμαί σε, δός μοι. 5, 4, 7. vbi diſtingui videtur a diis: ὦ Ζεῦ, καὶ τοῦτοις πολλὰ ἀγαθὰ δοῖεν οἱ θεοί. 6, 3, 5. Κῦρος εἶπεν· ὦ Ζεῦ μέγιστε, λαβεῖν μοι αὐτὸν γένοιτο. 6, 4, 4. 7, 1, 2. — Apud hos quoque dicitur cognominatus fuiſſe ¶ a) Βασιλεὺς, h. e. *et auctor gentis regia.* (Reges enim Perſarum genus deriuabant a Perſeo, Jouis filio. v. Π. 1, 2, 1.), *et tutor conſeruatorque regni.* Π. 2, 4, 14. ὁ Κῦρος προσεκύνησε Δία βασιλέα. 7, 5, 20. ¶ b) Πατρῷος, quod cognomen idem ſignificat quod Βασιλεύς. Π. 3, 3, 11. ἔθυε Διὶ βασιλεῖ — αὖθις Διὶ πατρῴῳ ἔθυε. v. omnino Doruill. ad Charit. p. 476. et Gramm. hiſt. deor. p. 11 — 20. Π. 1, 6, 1. προςευξάμενος τῇ Ἑστίᾳ πατρῴᾳ, καὶ Διὶ πατρῴῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς. Zeun. ad h. l. cum Grammio intelligit *Jouem auctorem et deum tutelarem gentis regiae* 7, 1, 1. 8, 7, 1. ¶ c) Ζεὺς Ἡγεμὼν et Z. Σύμμαχος et Z. Σωτὴρ dari ſolebant pro teſſera militari, Π. 3, 3, 26. 7, 1, 6. v. σύνθημα. ¶ 3) Exclamationibus inſeruit. Π. 2, 2, 3. Cyrus mirabundus εἶπεν· ὦ Ζεῦ καὶ πάντες θεοί. 5, 5, 4. A. 5, 7, 18. πρὸς Διὸς, πῶς θύσομεν ἡδέως; ¶ 4) Saepe legitur μὰ τὸν Δία et νὴ τὸν Δία. v. μὰ et νὴ et Ἥρα.

Ζ ή λ α ρ χ ο ς, *Zelarchus,* quidam annonae praefectus, A. 5, 7, 15 — 17.

ζ η λ ο ῦ ν, ¶ 1) *aemulari, imitari.* c. acc. K. 13, 10. μὴ ζηλοῦν τοὺς ἐπὶ τὰς πλεονεξίας εἰκῇ ἰόντας. ¶ 2) *admirari, ſuſpicere.* Π. 4, 3, 4. p. 232. ἐζηλωκέναι ἱπποκενταύρους. 5, 2, 5.

2, 5. οὐδὲ μικρὸν — σὲ θαυμάσουσιν· ἐμὲ δὲ ζηλοῦσι. E. 6, 5, 38. p. 43. ¶ 3) *felicem praedicare*, μακαρίζειν, vt explicant Hesychius, Suidas, Moeris et Thomas. Σ. 4, 45. μὴ ζήλου. c. acc. Ἱερ. 1, 9. πῶς πάντες ἐζήλουν ἂν τοὺς τυράννους. 6, 12. Passiu. Απ. 2, 1, 19. ἐπαινουμένους καὶ ζηλουμένους ὑπὸ τῶν ἄλλων. c. acc. et gen. Thomas: ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. Π. 8, 4, 10. τούτου σε ζηλῶ, *ob hoc te felicem dico.* Σ. 4, 44. ζηλῶ σε τοῦ πλούτου. Bach. minus bene: *inuidia commoueor.*

ζηλωτός, *inuidia dignus,* vel *felix praedicandus,* np. ob diuitias. Thom. Mag. in v. ζηλῶ et Hesych: ζηλωτός· μακαριστός. Cf. Suid. et Phauorin. A. 1, 7, 4. τὸν οἴκαδε βουλόμενον ἀπιέναι τοῖς οἴκοι ζηλωτὸν ποιήσω ἀπελθεῖν, *faciam vt reuerso inuideant, vt reuersum beatum praedicent, populares.* v. Doruill. ad Charit. p. 677.

ζημία, ¶ 1) *mulcta.* Πο. 4, 21. προσκειμένης ζημίας τῷ πωλοῦντι. K. 12, 13. νόσους, ζημίας, θανάτους. cf. ἀποτίνειν et ἐπιτιθέναι. ¶ 2) *poena.* E. 6, 2, 16. τοῖς ὑστάτοις μεγάλη ζημία ἦν τὸ ἐλαττοῦσθαι etc. O. 14, 7. οἱ νόμοι ζημίαι εἰσὶ τοῖς ἁμαρτάνουσι. Paulo post est ζημιοῦσι. v. εἶναι nr. 10. Inprimis *poena mortis.* v. Wetsten. ad Philipp. 1, 21. E. 1, 1, 10. ἐπεκήρυξε θάνατον τὴν ζημίαν. c dat. perf. Απ. 1, 2, 62. τούτοις θάνατός ἐστιν ἡ ζημία. Sed h. l. τούτοις potest etiam de sceleribus intelligi. Certe sic est c. ἐπί, Απ. 2, 2, 3. ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι ζημίαν θάνατον πεποιήκασιν. Απολ. 25. ¶ 3) *damnum, detrimentum.* v. Wetsten. ad Phil. 3, 7. Π. 2, 2, 5. μήτε ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει, μήτε ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἀκουόντων, μήτε ἐπὶ βλάβῃ μηδεμιᾷ. 3, 1, 9. Αγ. 11, 16. μείζω ζημίαν ἡγούμενος Φίλων ἢ χρημάτων στερίσκεσθαι. Πο. 4, 5. Απ. 2, 3, 2. ἀδελφοὺς ζημίαν ἡγεῖται, *perniciosos putat.* — τοὺς πολίτας οὐχ ἡγεῖται ζημίαν. §. 6. ἐμοὶ ζημία μᾶλλον ἢ ὠφέλειά ἐστιν. §. 7. 2, 4, 3. ζημίαν ἡγουμένους si seruus mortuus fuerit: si vero amicus, οὐδὲν οἰομένους ἐλαττοῦσθαι. 3, 9, 12. O. 1, 7. 17, 2. πολλαῖς ζημίαις παλαίσαντες οἱ — σπείροντες. cf. τιθέναι nr. 7.

ζημιοῦν, ¶ 1) *mulctare.* Λ. 7, 6. χρυσίον — ἄν τί που φανῇ,

φανῆ, ὁ ἔχων ζημιῦται. 8, 4. Ιερ. 9, 2. καὶ ζημιῦν, καὶ κολάζειν. ¶ 2) *punire.* Λ. 4, 6. ἤν τις ἀπειθῇ — ἄγει αὐτὸν ὁ παιδονόμος ἐπὶ τὺς Ἐφόρους, οἱ δὲ ζημιῦσι. Απ. 1, 2, 18. φοβουμένῳ μὴ ζημιοῖντο ἢ παίοιντο ὑπὸ Σωκράτους. 3, 1, 2. δικαίως ὑπὸ τῆς πόλεως ζημιοῖτο. np. per repulsam, vel ignominiam. §. 3. 4, 4, 17. Ο. 9, 14. 14, 7. c. ἐπὶ, Ο. 14, 5. ζημιῦσθαι ἐπὶ τοῖς πλέμμασι — καὶ θανατῦσθαι τὺς ἐγχειρῦντας. c. dat. Π. 6, 3, 11. p. 385. θανάτῳ ζημιῦν. Α. 6, 4, 8. θανάτῳ ζημιῦσθαι. ¶ 3) *condemnare, mulctandum puniendumue iudicare.* Ε. 1, 7, 6. θανάτῳ ζημιῶσαι. §. 10. extr. 3, 1, 6. Θίμβρων — ζημιωθεὶς ἔφυγε. 5, 3, 11. 12. ¶ 4) *damno afficere.* Π. 2, 2, 15. p. 111. δαπάνῃ ζημιῦν τὺς κοινωνύς. Απ. 2, 2, 9. ὅτε τὸν ἐλέγχοντα ἐλέγχειν, ἵνα ζημιώσῃ (fortassis detrahendo de honore), ὅτε ἀπειλεῖν, ἵνα κακόν τι ποιήσῃ. 4, 2, 29. ζημιῦνταί τε καὶ κολάζονται. Potest medie intelligi: *damnum sibi inferunt,* vt 3, 9, 12. Ο. 1, 8. 9. et 2, 18. c. acc. pers. et rei. Phauorin: ζημιῶ ἀπὸ αἰτιατικῆς (personae) εἰς δοτικὴν (rei), καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικήν. v. Wetsten. ad Matth. 16, 26. et Valckenaer. ad Herodot. 7, 39. Π. 3, 1, 17. σαυτὸν ζημιώσῃς πλείω ἢ ὁ πατὴρ ἠδυνήθη σε βλάψαι. Sic passiu. Π. 3, 1, 9. μεγάλα γ' ἂν ζημιοῖο, εἰ τὺς σεαυτῦ κατακαίνοις. Etiam h. l. potest in medio accipi. Ο. 8, 21.

ζημιώδης, *damnosus.* Απ. 3, 4, 11. ὐδὲν — ὕτως ἀλυσιτελὲς τε καὶ ζημιῶδες ὡς τὸ ἡττᾶσθαι.

ζημίωμα, *poena.* Ε. 3, 1, 7. ἐστάθη τὴν ἀσπίδα ἔχων — ἀταξίας γὰρ ζημίωμά ἐστι.

ζῆν, ¶ 1) *viuere.* Differt a βιοῦν. v. β. Opponitur morti, Π. 7, 3, 1. ὐ ζῇ, ἀλλ' ἐν τῇ μάχῃ ἀπέθανε. 8, 5, 12. p. 529. ἕως μὲν ἂν ἐγὼ ζῶ — ὅταν δ' ἐγὼ τελευτήσω, δῆλον ὅτι Κύρου, ἐὰν ζῇ. Sic Π. 1, 4, 5. ζῶντα οἱ παρέχειν (θηρία), *viua, non interfecta.* Ε. 2, 3, 15. ζῆν εἰῶν. §. 17. p. 93. ἄνδρα τὸν ἄξιον ζῆν, h. e. innoxium. 3, 1. 2. Κῦρον ὅτ' ἔζη. §. 8. ἕως ἔζη. (Thomas Mag: ἔζων, ὐκ ἔζην. Herodian. p. 202. τὸ ἔζων γράφεται καὶ ἔζη παρὰ Δημοσθένει πολλαχῦ, ἐπεὶ καὶ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον (πρόσωπον) ἐφύλαξε τὸ η. Contra Moeris: ἔζην, Ἀττικῶς· ἔζων, Ἑλληνικῶς. vbi tamen Sallier. ex Hero-

Herodiano et Thoma scribi iubet: ἔζων, 'Ατ. ἔζην, 'Ελ. Sane ap. Xenoph. legitur v. c. Π. 4, 6, 2. p. 258. et A. 5, 8, 4. et O. 7, 5. ἔζη. A. 1, 5, 5. et E. 6, 4, 18. et 7. 2, 17. ἔζων. Sed Π. 8, 3, 15. et ἔζη et ἔζων.) Απ. 2, 1, 1. ὐδὲ ζώη γ' ἄν τις, εἰ μὴ τρέφοιτο. 3, 12, 2. ζῶντες ἁλίσκονται. K. 1, 8. c. particip. Απ. 2, 1, 19. ζῆν εὐφραινομένους. c. aduerb. Απ. 2, 1, 10. ἥδιον ζῶσιν οἱ ἄρχοντες etc. Inf. c. artic. i. q. ζωή, Π. 1, 5, 7. p. 54. πόνους τῦ ζῆν ἡδέως ἡγεμόνας. Απ. 1, 4, 7. Απολ. 9. et 33. τὸ ἔτι ζῆν. Oppon. picto, O. 10, 1. ἥδιον ζώσης ἀρετὴν γυναικὸς καταμανθάνειν, ἢ εἰ Ζεῦξις — εἰκάσας γραφῇ. ¶ 2) *vitam sustentare, vitam tolerare.* A. 7, 2, 18. ὐκ ἐδυνάμην ζῆν εἰς ἀλλοτρίαν τράπεζαν ἀποβλέπων — ζώην μὴ εἰς τὴν ἐκείνου τράπεζαν ἀποβλέπων. Ibid. ζῶ — ληϊζόμενος. Αϑ. 1, 15. ὅσον ζῆν καὶ ἐργάζεσθαι. c. σὺν, Π. 7, 2, 8. τράπεζαν σὺν οἵαπερ ἐζῆτε. All. perperam ἐζῶτε. c. διὰ, Απ. 3, 3, 11. ὅσα μεμαθήκαμεν κάλλιςα ὄντα, δι' ὧν γε ζῆν ἐπιστάμεθα, *melius et humanius viuere.* v. Morus ad Isocr. panegyr. 5. ¶ 3) *victum quaerere.* A. 1, 5, 5. ἀνταγοράζοντες σῖτον ἔζων. E. 7, 2, 17. ἔζων τὰ μὲν λαμβάνοντες, τὰ δὲ ὠνύμενοι. c. ἀπὸ, A. 6, 1, 1. οἱ μὲν ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς (ementes) ἔζων, οἱ δὲ ληϊζόμενοι. E. 2, 3, 8. Απ. 4, 3, 10. O. 5, 2. Ιππ. 8, 8. c. ἐκ, E. 3, 2, 9. φέροντας καὶ ἄγοντας τὴν 'Ιωνίαν, καὶ ζῶντας ἐκ τύτου. ¶ 4) *vitam conseruare.* A. 3, 2, 26. ὅστις ζῆν ἐπιθυμεῖ, πειράσθω νικᾶν. ¶ 5) fere i. q. εἶναι. c. adi. A. 3, 2, 16. ἦν μάθωμεν ἀργοὶ ζῆν. c. adu. de factis claris, *quorum nunquam interit memoria.* Sic Lucretius 3, 12. 13. vocat *dicta aurea, perpetua semper dignissima vita.* v. Arnaud anunaduu. 14. et Abreschii annotatt. ad N. T. ad Ioh. 21, 22. Π. 8, 7, 3. p. 549. ἐμφανῆ πᾶσιν ἀνάγκη ἀεὶ ζῆν τὰ ὑμέτερα ἔργα. ¶ 6) *se gerere.* Π. 8, 1, 11. εἰς κάλλος ζῆν. Αγ. 11, 8. τὺς καλῶς ζῶντας.

Ζῆνις, *Zenis,* Dardanensis, satrapa Pharnabazi in Aeolide, E. 3, 1, 8.

ζητεῖν, ¶ 1) *quaerere.* Πο. 4, 4. ὅταν ὀλίγοι ὀρύσσωσιν καὶ ζητῶσιν in argentifodinis. c. acc. A. 6, 6, 7. ἣν δὲ, ὃν ἐζήτει ad poenam, 'Αγασίας. E. 3, 4, 15. ζητοίη τὸν ὑπὲρ αὐτῦ ἀπο-

ἀποθανέμενον. O. 8, 2. K. 13. 3. τὰ ῥήματα αὐτοῖς ἐζήτηται, *verba ſtudioſe ab iis exquiſita ſunt.* v. Doruill. ad Char. p. 57. ¶ 2) *quaerere vt capias, inueſtigare.* Eſt venaticum. v. Poll. 5, 10. K. 6, 18. ἐὰν ἀλωκὼς ᾖ, τὰς κύνας ζητεῖν ἄλλον. §. 25. δεῖ τὸν κυνηγέτην τὸν λαγὼ ζητεῖν. 7, 10. ἀεὶ τῦτο (Leuncl. rectius τῦτον) ζητῦσαι. 8, 6. c. ὅποι, K. 8, 3. ζητῦντα ὅποι (all. ὁποῖα) ἐξεισι veſtigia. Illud ὅποι eſt e coniectura Stephani. A venatione eleganter transfertur ad amicitiam, Σ. 4, 63. ἐκυνοδρομῦμεν ἀλλήλους ζητῦντες. ¶ 3) *quaerere vt vtaris.* Aπ. 3, 5, 23. μὴ εἰδότα ζητεῖν τὰς ἐπισαμένους ταῦτα. Iπρ. 1, 19. ὡς, ἢν πόλεμος γίγνηται, μὴ ζητεῖν δέῃ τὸ ἱππικόν. ¶ 4) *quaerere vt emas, emturire.* Π. 2, 2, 15. ἵππους, οἳ ἂν ἄριστοι ὦσιν, ζητεῖτε. Πο. 4. 36. ¶ 5) *poſcere ad colloquendum, quaerere quem conuenire velis.* A. 2, 3, 1. ἐζήτουν τὰς ἄρχοντας. 2, 4, 8. 9. O. 8, 23. ¶ 6) *ambire.* Aϑ. 1, 3. ταύτας ἀρχὰς ζητεῖ ὁ δῆμος ἄρχειν. ¶ 7) *appetere, ſectari.* K, 8, 4. παραλείπεται δὲ εὐνάσιμα πολλά. ζητεῖ δὲ τῦτο. 13, 5. ὀνόμασιν ἐ σεσοφισμένοις λέγω. ἐδὲ γὰρ ζητῶ τῦτο. ¶ 8) *ſcrutari, conſiderare.* Aϑ. 1, 9. εἰ εὐνομίαν ζητεῖς — ὄψει. Aπ. 3, 4, 11. τὰ πρὸς τὸ νικᾷν συμφέροντα ζητήσει — τὰ πρὸς τὸ ἡττᾶσθαι φέροντα σκέψεται. Thom. Mag. ζητήσομαι, ἐ ζητήσω. Saltem non ſolum h. l. legitur ζητήσει, ſed etiam infra nr. 9. ζητήσεις. Aγ. 8, 1. μὴ ζητῶν, *facile.* Aπ. 1, 1, 15. οἱ τὰ θεῖα ζητῦντες, *qui perſcrutantur vt diſcant.* Sic 4, 7, 5. 6. Aπολ. 16. ¶ 9) *excogitare.* Aπ. 3, 11, 15. ζητήσεις τῦτο αὐτὴ καὶ μηχανήσῃ, np. vt me tibi concilies. ¶ 10) *ſtudere, cupere.* Heſych: ζητεῖν· βέλεσθαι. Ἀττικοί. Phauorin: ζητεῖν, ἐπὶ τῦ βέλεσθαι, οἱ Ἀττικοί. Vulgo tamen editur ibi βουλεύεσθαι. c. inf. A. 5, 4, 18. ἐζήτουν ταῖς ἑταίραις — οἱ Ἕλληνες ἐμφανῶς συγγενέσθαι. Aϑ. 2, 18. Aπ. 4, 2, 4. 5. 4, 5, 11. K. 9, 6. 13, 5. ὀρθῶς ἐγνωσμένα ζητῶ λέγειν. ¶ 11) *interrogare, interrogando perquirere.* Π. 8, 5, 7. ἠπίσταντο τὴν χώραν — ὥσε ἐκ ἐζήτουν. O. 7, 8. ὅταν με εἰς ἀντίδοσιν καλῶνται — ἐδεὶς ζητεῖ τὸν καλόν τε κἀγαθὸν, ἀλλὰ σαφῶς ὀνομάζοντές με — προσκαλῦνται.

* **ζητήσιμος**, *inquirendus*. K. 6, 6. ἵνα, ἐὰν ᾖ πλησίον τὸ ἀρκυστάσιον τῶν ζητησίμων, μὴ φοβῆται. Leuncl. intelligit θηρίων. Gramm. vertit *tempora vel loca indagandi*.

ζητητέον, ¶ 1) *quaerendum*. Απ. 2, 6, 1. πρῶτον ζητητέον (np. ἐςὶ) ὅστις ἄρχει γαςρός. ¶ 2) *confiderandum*. Απ. 4, 6, 8. ἆρ' ἒν καὶ τἀγαθὸν ἔτω ζητητέον ἐςί; ¶ 3) *excogitandum*. Απολ. 8. ἐδόκει ἡμῖν ζητητέα εἶναι — τὰ ἀποφευκτικά.

ζύγαστρον, *arca lignea*. Hefych: ζυγαςρόν· κιβώτιον. ζυγαστρός· κιβωτὸς, σορὸς, ζυγός. Suidas, Etymol. M. Phauorin. Photius in lexico MS. dicunt esse ξυλίνην σορόν. Ita etiam Zonaras in lexico nondum edito: ζύγαςρον· κιβωτός. κυρίως δὲ ἡ ξυλίνη σορὸς — παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι τὰς σανίδας. καὶ Ξενοφῶν. — Deinde paucis mutatis (v. Valcken. ad Theocrit. p. 335.) laudat locum Π. 7, 3, 1. χρήματα — ἐν ζυγάςροις ςήσαντας.

ζυγὸν, *iugum*. Metaphorice: *necessitas*. Π. 3, 1, 15. εἰ — μὴ ἐπιθῇς αὐτοῖς ζυγὰ τῦ μὴ ὑβρίσαι, np. praesidiis castellis impositis et datis obsidibus.

ζυμίτης, *fermentatus*. A. 7, 3, 10. in conuiuio Thracum erant ἄρτοι ζυμῖται μεγάλοι. In codd. est ζυμῆτες. Etymol. M. habet ζυμῆται. Sed ζυμῖται scribendum esse cum Polluce 6, 32. et 72. aliisque, docuerunt Hutch. ad locum Xenoph. et Oudendorp. ad Thom. Mag. in v. φύραμα.

ζωγραφεῖν, *pingere*. O. 18, 9. ζωγραφεῖν ἐπιςάμενος.

ζωγραφία, *pictura*. *ars pingendi*. Απ. 1, 4, 3.

ζωγραφικὸς, *pingendi peritus*. Σ. 4, 21. v. πλαςικός.

ζωγράφος, *pictor*. Thomas mauult γραφεύς. E. 3, 4, 17. οἱ ζωγράφοι. cf. κναφεύς. Απ. 3, 10, 1. Παῤῥάσιον τὸν ζωγράφον. 3, 11, 1. 2. O. 6, 13. 19, 16.

ζωγρεῖν, *viuum capere*. A. 4, 7, 16. ἀπέκτεινάν τε τινὰς καὶ ἐζώγρησαν. E. 1, 5, 8. οἱ μὲν πλεῖστοι ἐξέφυγον, οἱ δ' ἐζωγρήθησαν. 2, 1, 21. 5, 4, 56.

ζωὴ, *vita*. v. ζώνη nr. 2.

ζώνη, *zona*, *cinctus*. ¶ 1) virorum. v. Thom. Mag. Moeris, et Ammon. in h. v. A. 1, 6, 10. ἐλάβοντο τῆς ζώνης τὸν Ὀρόντην ἐπὶ θανάτῳ. Scil. apud Persas damnati et ad supplicium tradendi prehendebantur zona. v. Wesseling. ad Diodor. Sicul.

Sicul. 17, 30. A. 4, 7, 11. Chalybes εἶχον — παρὰ τὴν ζώνην μαχαίριον. ¶ 2) mulierum. Thomas dicit: ἐπὶ γυναικὸς καταχρηστικῶς. A. 1, 4, 9. αἱ κῶμαι Παρυσάτιδος ἦσαν, εἰς ζώνην δεδομέναι. Ita viri docti emendarunt, pro εἰς ζωὴν δεδ. Nam ſolebant reges Perſarum vxoribus ad ſingulas partes ornatus ſingula oppida donare. v. Hutch. ad h. l. Cic. Verr. 3, 33. Valckenar. ad Herodot. 2, 98. et Triller ad Thom. Mag. l. l.

ζῶον, ¶ 1) *animal* quoduis, *et bruta et homines.* Π. 1, 1, 3. τῶν ἄλλων ζώων ῥᾷον ἢ ἀνθρώπων ἄρχειν. 2, 3, 5. p. 118. πάντας ἀνθρώπους — ὥσπέρ γε τἄλλα ζῶα. 7, 5, 22. 8, 3, 10. βέλτιστον πάντων τῶν ζώων ἡγεῖτο ἄνθρωπον εἶναι — γονέας πολὺ μᾶλλον ἀντιθεραπεύειν πάντων τῶν ζώων ἐθέλοντας — τὰ ἄλλα ζῶα καὶ ἀχαριστότερα καὶ ἀγνωμονέστερα ἀνθρώπων. Ἱερ. 7, 3. δοκεῖ — διαφέρειν ἀνὴρ τῶν ἄλλων ζώων — σιτίοις πάντα ὁμοίως ἥδεσθαι ἔοικε τὰ ζῶα. Απ. 1, 4, 11. μόνον τῶν ζώων ἄνθρωπον ὀρθὸν ἀνέστησαν. §. 14. etc. 2, 1, 4. O. 13, 6. ¶ 2) *animal brutum.* Ἱερ. 7, 3. ἡ φιλοτιμία οὔτ' ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις ἐμφύεται, οὔτ' ἐν ἅπασιν ἀνθρώποις. O. 15, 4. γενναῖα καλοῦμεν τῶν ζώων, ὁπόσα — πρᾳέα ἐστὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Ἱππ. 5, 5. ἵπποι πολλοὶ φαίνονται διὰ τὸ μέγεθος τοῦ ζώου. c. gen. Απ. 4, 3, 10. τί ἄλλο ζῶον αἰγῶν τε καὶ ὑῶν. etc.

ζωός, *viuus.* A. 3, 4, 3. ζωοὶ εἰλήφθησαν. E. 1, 2, 3.

Ζωστήρ, *Zoſter*, inquit Steph. Byz. τῆς Ἀττικῆς ἰσθμός, ὅπου φασὶ τὴν Λητὼ λῦσαι τὴν ζώνην καθεῖσαν ἐν τῇ λίμνῃ λούσασθαι. Piſcatores ibi ſacrificabant Latonae, Dianae et Apollini Ζωστηρίῳ. Cf. Etymol. M. Ζωστὴρ non differre videtur a Ζώνῃ ap. Plin. H. N. 4, 11. et Apollon. Rhod. 1, 29. quanquam hi Thraciae tribuunt. Schol. Apollon. l. l. Ζώνη ἐστὶν ὀρεινὸς τόπος οὕτω καλούμενος, καὶ πόλις ὁμώνυμος. E. 5, 1, 9. ἦσαν περὶ Ζωστῆρα τῆς Ἀττικῆς.

ζωτικός, *viuus.* Απ. 3, 10, 6. τὸ ζωτικὸν φαίνεσθαι — ἐνεργάζῃ τοῖς ἀνδριάσιν. §. 7. ζωτικωτέρους ποιεῖς φαίνεσθαι τοὺς ἀνδριάντας.

H.

ἤ, ¶ 1) *quam.* v. omnino Etymol. M. Poſt comparatiuum, A. 3, 1, 2. πλέον ἢ μύρια στάδια. Απ. 1, 2, 17.

2, 17. μὴ πρότερον — ἢ etc. O. 10, 6. ὃδ' ἂν μάλλον ἀπτοίμην ἥδιον ἢ σῦ. Σ. 2, 4. et saepius. Sic Π. 2, 2, 10. pro ἀνισώτερον τῦ τῶν ἴσων, in Cod. Bodl. et marg. Steph. est ἀνισ. ἢ τῦ ἴσου. c. nominat. post alium casum, Π. 5, 2, 13. ἑνὸς πολὺ δυνατωτέρου, ἢ ἐγὼ, υἱόν. 6, 2, 7. p. 367. ἄλλους μισθῦνται ἄμεινον μαχουμένους — ἢ αὐτοί. c. ὡς, Π. 4, 2, 20. ἀφειδέστερον ἢ ὡς δεσπόται. Leuncl. *quam si essent ipsorum domini.* 6, 2, 6. ἡσυχαίτεροι ἢ ὡς εἰώθασιν. K. 1, 4. ὕστερον ἢ ὡς Ἀχιλλέα ἐπαίδευσε. c. ὡς et inf. Π. 2, 4, 2. στενοτέραν ἢ ὡς ἐπὶ μετώπου πάντας ἰέναι. 6, 4, 5. p. 392. A. 3, 3, 6. Aπ. 1, 4, 10. c. ὥστε et inf. v. Valckenar. ad Herodot. 3, 14. E. 4, 8, 23. ἐλάττω δύναμιν ἔχοντα, ἢ ὥστε τῦς φίλους ὠφελεῖν. Aπ. 3, 5, 17. cf. ὥστε. c. ὑχ, E. 6, 3, 6. p. 388. ἀπείπωμεν μᾶλλον ἢ ὑχ — εἰρήνην ποιήσασθαι. Hic ὑχ redundat, v. Steph. ad h. l. p. 346. et Duker. ad Thucyd. 3, 36. Omisso μᾶλλον, E. 6, 3, 6. p. 387. ὑκ ἀρεστὰ πράττουσιν ἡμῖν, ἢ ὑμῖν ἀρεστά. Iep. 8, 5. τῦτον θεώμεθα (μᾶλλον) ὅταν ἄρχῃ, ἢ ὅταν ἰδιωτεύῃ. Wess. μᾶλλον posuit e Leunclauii, Steph. et Brodaei coniectura. Sed Bach. defendit ellipsin vocabuli μᾶλλον, Zeun. inserit ἥδιον ex ed. Castal. Post ἄλλο, c. indic. fut. Π. 1, 4, 13. τί δὴ ἄλλο ἢ ἀναγκάσω. cf. ἄλλος. Post διπλάσιος, E. 4, 8, 22. v. διπλάσιος. Post τί, O. 3, 3. τί ὗν αἴτιον (Intell. ἄλλο) ἢ ὅτι — Post ἀντίος et τῦμπαλιν. v. ἀντίος et ἔμπαλιν. Post μηδείς, v. ibi. Sequente κατά. v. κατὰ c. acc. nr. 12. ¶ 2) Post comparatiuum interdum redundat. v. Koen. ad Gregor. de diall. p. 36. et Obs. Misc. Vol. III. p. 428. Π. 7, 5, 7. ἐπιτήδεια πλεῖον ἢ εἴκοσι ἐτῶν. E. 2, 1, 6. μακρότερόν τι ἢ χειρός. Wess. sine causa posuit χειρίς, cum Stephano. Sed Leuncl. ἢ vult tolli. Alii alio modo frustra hic laborant. v. Mor. cf. Abresch. auctuar. dilucc. Thucyd. p. 414. E. 3, 2, 14. 4, 6, 5. Sic Π. 6, 4, 5. Zeun. e MS. Guelf. edidit μᾶλλον ἢ τῶν πολεμίων, pro μ. τῶν πολ. ¶ 3) i. q. εἰ μή, *praeter*, omisso ἄλλος. Π. 7, 5, 16. μηδένα παριέναι ἢ τῦς φίλους. ¶ 4) *vel.* E. 3, 3, 9. ἓξ ἢ ἑπτά. Aπ. 1, 2, 18.

18. Sic ἢ — ἢ, *vel — vel*, ſiue ἢ — ἢ καὶ, *vel — vel etiam*. Π. 3, 1. 6. ἢ πολέμῳ κρατηθεὶς, ἢ καὶ ἄλλον τινὰ τρόπον δουλωθεὶς. Α. 7, 6, 17. ὐκ ἄν ποτε εἶπον, εἰ μή μοι ἢ (Cod. Eton. omittit ἢ) παντάπασιν ἀγνώμονες ἐδοκεῖτε εἶναι, ἢ — ἀχάριστοι. Απ. 1, 2, 16. Ο. 8, 15. Cf. Πο. 5, 4. vbi vt Αθ. 2, 7. ſaepius legitur, et vltimo loco Zeun. pro ἢ ὐ, quod non parit ſenſum commodum, legere mauult πῦ δὴ ſiue ἤ που. Cf. ὐδεὶς nr. 1. it. praecedente ἤτοι, *vel*. v. Thom. in v. ἤτοι. Π. 4,5,10. ἤτοι μαχουμένους ἢ πεισομένους. Απ. 3, 12, 2. 4, 6, 13. Hinc ἤγουν, *ſiue*. Ο. 19, 11. διὰ ξηρότητα ἤγουν χαυνότητα. Saepe ἢ ponitur inter duo numeralia, vt Lat. *vel* ſ. *ve*, et German. *bis*, v. c. Ε. 3, 2, 8. ἕνδεκα ἢ δώδεκα. 4, 5, 15. ἐννέα ἢ δέκα. 4, 6, 5. δέκα ἢ δώδεκα. ¶ 5) *alioqui*. Poſt negationem, Ιερ. 6, 14. μὴ δεσμεύειν οἷόν τε. ἢ τίνων γὰρ ἔτι ἄρξει; Steph. et Well. volebant οἷόν τε ἦ. τίνων γ. Απ. 1, 7, 2. ἔργον γε ὐδαμῦ ληπτέον, ἢ εὐθὺς ἐλεγχθήσεται. Ο. 2, 5. ¶ 6) *an*. Poſt εἰ, Π. 7, 4, 4. ἐρωτῶντες εἴ τι στρατιᾶς προσδέοιτο ἢ μηχανημάτων. Margg. καὶ μηχ. Poſt πότερος, Π. 1, 3, 2. πότερος δοκεῖ καλλίων αὐτῷ εἶναι, ὁ πατὴρ ἢ ὗτος. §. 13. πότερα μένειν, ἢ ἀπιέναι. Ε. 3, 5, 15. πότερον μάχην ξυνάπτοι, ἢ — Λύσανδρον ἀναιροῖτο. Απ. 1, 2, 15. 2, 9, 8. etc. ¶ 7) *num*. Vbi praeſtaret ἦ. Π. 1, 3, 15. ἢ ὐχ ὁρᾷς; *annon vides?* Σ. 4, 52. vbi Zeun. tacite ἦ recepit. Cf. nr. 4. et ἀλλά. ¶ 8) Απ. 1, 6, 9. legitur in Stobaeo pro δή. it. pro καί. v. καὶ nr. 18.

ἦ, 1) *num*. v. omnino Etymol. M. Π. 1, 4, 19. ἦ ὗτοι πολέμιοί εἰσιν; Ε. 1, 7, 10. p. 57. 8, 4, 5. ἦ (all. ἢ) λέγω; *dicamne? vin' dicam?* c. καὶ, Π. 1, 3, 6. ἦ καὶ δίδως μοι ταῦτα πάντα; 1, 4, 27. 1, 6, 14. 2, 2, 14. ἐπήρετο αὐτὸν, ἢ καὶ τῶν πόνων; Brodaeus dicit: lege ἦ. 2, 3, 11. ἦ καὶ ἀεὶ τῦτο ποιεῖτε; 2, 4, 7. ἦ καὶ ἐγὼ εἴπω; 3, 3, 24. p. 192. 6, 1, 21. 6, 3, 5. 8, 3, 15. 8, 4, 7. 11. Ο. 1, 2. 7, 35. Σ. 4, 6. c. γὰρ, *quid enim? itane vero?* Timaeus lex. Platon. et Suid: ἦ γάρ· ὐχ ὗτως. Ο. 4, 23. ἦ γὰρ σὺ — τύτων τὶ ἐφύτευσας; vid. γὰρ nr. 7. b.) ¶ 2) *profecto*. Π. 5, 4,

5, 4, 7. ἦ πολὺ μεῖζον παρεὶς θαῦμα ἐμὲ θαυμάζεις. c. γὰρ, Heſych: ἦ γάρ· ὄντως γάρ. A. 1, 6, 8. ἦ γὰρ ἀνάγκη. c. που, *haud dubie, certe, credo, nimirum*. Heſych: ἦπου· ὄντως που. Timaeus: ἦπου· ἄραγε, μονονουχὶ, αὐτίκα μάλα. Π. 2, 2, 6. ἦπου ἂν — σφόδρα ἂν ἡμῖν ἐμέμφου. 8, 4, 14. E. 6, 5, 38. p. 432. c. μὴν, *ſane*. Etymol. M: ἦ μὴν, ὄντως δή. τὸ ἦ σύνδεσμος βεβαιωτικός. τὸ μὲν σύνδεσμος παραπληρωματικός. — ἦ, ὄντως καὶ ἀληθῶς, καί ἐστιν ἐπίῤῥημα βεβαιώσεως. Suidas: ἦ μήν· ὄντως δή, καὶ ἀλλ' οὖν, καὶ ἀλλ' ὅμως. cf. Wetſten. ad Hebr. 6, 14. Π. 8, 4, 8. ἦ μὴν, ἔφη, πολλά μοί ἐστι. A. 7, 7, 21. Inprimis in formulis jurandi. cf. Euſtath. ad Odyſſ. λ, p. 1678, 36. Π. 2, 3, 5. p. 120. σὺν θεῶν ὅρκῳ λέγω, ἦ μὴν ἐμοὶ δοκεῖ Κῦρος — φιλεῖν. 8, 4, 4. θεὺς ὄμνυμι, ἦ μὴν ἐμοὶ δοκεῖν (marg. Steph. et all. δοκεῖ — διαφέρειν. c. inf. futuri, Π. 6, 2, 3. ὑποσχόμενοι ἦ μὴν — ἥξειν. A. 2, 3, 13. etc. v. ἀντομνύναι, ἀπομνύναι. ἐγγυᾶσθαι, ἐπομνύναι, ὀμνύναι. πιστὰ διδόναι, πίστιν λαβεῖν, et ſimilia. c. inf. praeſ. vel aoriſt. Π. 4, 2, 4. πιστὰ δίδωσιν αὐτοῖς — ἦ μὴν χρήσασθαι. All. χρήσεσθαι, quod recepit Hutch. 6, 2, 11. p. 374. ἐμοὶ προσαγαγὼν ἐγγυητὰς, ἦ μὴν πορεύεσθαι. Steph. malebat πορεύσεσθαι. 6, 4, 3. 8, 3, 18. O. 20, 29. Σ. 9, 6. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. εἰ. v. εἰ nr. 2. 3. it. c. ἤ. v. ἤ nr. 7. et ſupra nr. 1.

ᾗ, vid. infra in ὅς nr. 16.

ἡβᾶν, *in flore aetatis eſſe*, Heſych. et Suid. explicant verbo ἀκμάζειν. Idem Heſych: ἡβήσας· τριχώσας. quae eſt prima verbi notio v. ἥβη et ἡβάσκειν. Π. 8, 7, 3. p. 542. ἐπεὶ ἥβησα, τὰ ἐν νεανίσκοις κεκαρπῶσθαι. A. 2, 2. 4, 1. 2. 8. E. 5, 4, 32. O. 1, 22. ἡβῶντας καὶ δυναμένους ἐργάζεσθαι.

ἡβάσκειν, *pubeſcere*. Moeris: ἡβάσκειν, ἐπὶ τῶν παίδων ἀρχομένων ἡβᾶν ὡς ἐπὶ πλεῖστον Αττικῶς. Thomas: ἡβᾶν κάλλιον ἢ ἡβάσκειν. Sic Phauorinus quoque. Sed Pierſon. ad Moer. l. l. recte oſtendit, ἡβᾶν ſignificare *in flore et robore aetatis adultae eſſe*, ἡβάσκειν autem, *pubeſcere*. cf. Abreſch. Add. ad Ariſtaenet. p. 128. A. 4, 6, 1. τοῦ υἱοῦ ἄρτι ἡβάσκοντος.

Digitized by Google

τος. 7, 4, 15. καλὸν παῖδα ἡβάσκοντα ἄρτι.

ἥβη, *pubertas*. Poll. 2, 170. αὕτη (ἡ ὑπὲρ αἰδοῖα) ἡ τρίχωσις, ἥβη τε καὶ ἐπίσειον (λέγεται). Phauorin: ἥβη· ἡ πρώτη τρίχωσις τῶν αἰδοίων. Inde Hesych. habet alteram notionem: ἥβη· νεότης, ἀκμή. conf. ἡβᾶν. Απ. 2, 1, 21. ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὡρμᾶτο. c. ἀπὸ, Αγ. 1, 31. ἐκέλευσέ τινας ἀφ' ἥβης θεῖν, *quosdam qui pubertatem excesserant*. Sed rectius est in loco parallelo E. 3, 4, 23. τὰς δέκα ἀφ' ἥβης θεῖν. Nam Lacedaemonii annos numerabant ἀφ' ἥβης. Delectus primus erat eorum, qui δέκα, secundus eorum, qui πεντεκαίδεκα, tertius, qui τριάκοντα, quartus, qui πέντε καὶ τριάκοντα, quintus et postremus, rebus in summum discrimen adductis, eorum qui τετταράκοντα ἀφ' ἥβης erant. Est locutio breuis Laconica, in qua Hutch. supplendum putat ἔτη et γεγονότας s. διατελέσαντας. E. 2, 4, 22. Παυσανίας – παρήγγειλε τὰς — τὰ δέκα ἀφ' ἥβης ξυνέπεσθαι. Saepe c. neutro, E. 4, 5, 15. ἐκέλευσε τὰ δέκα ἀφ' ἥβης ἐπιδιῶξαι, pro τὰς τὰ δ. α. ἡ. γεγονότας. §. 16. τὰ πεντεκαίδεκα ἀφ' ἥβης. 4, 6, 10. 5, 4, 40. τὰ δέκα ἀφ' ἥβης ἔθει· 6, 4, 17. in summo periculo Φρουρὰν ἔφαινον οἱ Ἔφοροι ταῖν ὑπολοίποιν μόραιν μέχρι τῶν τετταράκοντα ἀφ' ἥβης — τὸ γὰρ πρόσθεν μέχρι τῶν πέντε καὶ τριάκοντα ἀφ' ἥβης ἐστρατεύοντο. Plenius E. 5, 4, 13. λέγων ὅτι ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη ἀφ' ἥβης εἴη, καὶ οὐκέτι ἀνάγκη εἴη — ἔξω στρατεύεσθαι.

Ἥβη, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

ἡβητικὸς, ¶ 1) *puber*. Λ. 4, 7. τοῖς τὴν ἡβητικὴν ἡλικίαν πεπερακόσιν. 11, 3. ¶ 2) *adolescentibus consuetus*. E. 5, 3, 20. ἡβητικοὶ λόγοι.

ἡγεῖσθαι, ¶ 1) *viae ducem esse*. Π. 4, 2, 3. λέγουσι ὅτι — ἡγήσοιντο. §. 7. 4, 2, 5. 4, 5, 7. A. 2, 2, 4. ἡγήσεσθαι ἀδόλως. 2, 4, 3. c. gen. Π. 4, 5, 6. Ὑρκανίους — οἴχεσθαι ἡγουμένους αὐτῶν. Muretus malebat αὐτῷ. c. dat. Schol. Aristoph. Plut. 15. ἡγοῦμαι τῷ προσδοποιῷ, πρὸς δοτικὴν ἀποδιδόμενον, δοκεῖ κατὰ τὴν σύνταξιν ἐλλειπῶς ἔχειν. Putat enim, deesse genitiuum τῆς ὁδοῦ. Π. 5, 3, 16. p. 298. ἀρχέτω αὐτῶν, καὶ ἡγείσθω αὐτοῖς, καὶ γὰρ ὁδῶν ἔμπειρος. 7, 2, 1.

2, 1. A. 3, 2, 12. 4, 6, 2. 5, 4, 10. οἱ μέλλοντες ἡμῖν ἡγεῖσθαι. E. 5, 2, 19. Dicitur de iis omnibus, qui aliis locum aliquem indicant, vel ipſi eo ducunt, vt E. 3, 1, 23. ἡγείσθω τὶς (intell. ἐκεῖσε) ὅπου κεῖται τὰ Μανίας. §. 24. O. 2, 15. εἰ ἄλλοσε ἡγησαίμην, ὁπόθεν σοι εἴη λαβεῖν. Paulo poſt eſt ἤγαγον, et δείξαιμι. Sic c. dat. A. 7, 3, 4. Plenius Π. 4, 2, 8. οἱ Ὑρκάνιοι τὴν ὁδὸν ἡγοῦντο. Addito dat. Π. 3, 2, 13. συμπέμψαιτ' ἂν — οἵτινες αὐτῷ τὴν ὁδὸν ἡγοῖντο ἄν. A. 5, 4, 4. ὑμῖν — τὴν ὁδὸν ἡγήσονται. Sed auctore Polluce 3, 95. dicendum eſt ὁδοῦ ἡγεῖσθαι. ¶ 2) *praecedere, praeire.* De iis, qui primum agmen ducunt, Π. 1, 4, 20. Cyrus πρῶτος ἡγεῖτο ταχέως, *ante omnese quitabat.* 2, 2, 2. p. 104. μηδένα τῶν ὄπισθεν κινεῖσθαι, πρὶν ἂν ὁ πρόσθεν ἡγῆται. Antea eſt προϊέναι. 2, 4, 17. p. 138. μή τοι δρόμῳ ἡγήσῃ — τῷ μέσῳ τῆς σπουδῆς ἡγοῦ. 3, 2, 2. ἔμπροσθεν ἡμῶν ἡγεῖσθε. §. 4. 3, 3, 25. 5, 3, 16. p. 299. bis. A. 2, 2. 2. 4, 1, 5. Χειρίσοφος ἡγεῖτο τοῦ στρατεύματος, Ξενοφῶν δὲ εἵπετο. 4, 3, 22. 7, 3, 19. ἡγεῖσθαι τὸ βραδύτατον. §. 21. §. 23. ἡγήσομαι τοῖς ἵπποις. Intell. σύν. E. 3, 1, 19. 7, 2, 20. 22. 7, 5, 22. Iπ. 11, 11. §. 12. ἣν ἐξεγείρας τὸν ἵππον ἡγῆται. Iπρ. 1, 20. Hinc τὸ ἡγούμενον, np. μέρος, *prima pars agminis*, A. 2, 4, 14. 6, 5, 8. οἱ ἡγούμενοι — τὸ ἡγούμενον. c. gen. A. 7, 3, 19. ἡγεῖσθαι τοῦ στρατεύματος. c. dat. Iπ. 11, 12. ἐὰν ἡγῇ αὐτοῖς. De chori duce, c. gen. et dat. Π. 8, 7, 1. τοῦ χοροῦ in ſacrificio τοῖς Πέρσαις ἡγήσατο, *chorum Perſarum duxit.* De canibus qui praecurrunt, K. 10, 5. v. ἀκολουθία. De ferro *quod primum adigitur.* Iπρ. 2, 3. τό τε ἡγούμενον, τό τε μέσον — καὶ τὸ ἐπελαυνόμενον. ¶ 3) *exercitum* ſ. *copias ducere aliquo.* Π. 2, 2, 15. ἕπεσθαι ᾗ ἂν τις ἡγῆται. ἄγειν δ' οἴμαι. 2, 3, 9. τὸν τρίτον καὶ τὸν τέταρτον (λόχον) παραγγείλας, ἡγεῖτο εἴσω. A. 2, 3, 5. 7, 3, 18. bis. c. εἰς, A. 6, 5, 1. c. εἰς et dat. A. 7, 1, 21. c. ἐπὶ et dat. E. 7, 5, 9. c. πρὸς et dat. Aγ. 10, 2. ἐμεγαλύνετο οὐδ' ἐπὶ τῷ πρὸς τοὺς πολεμίους, ἀλλ' ἐπὶ τῷ πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν ἡγεῖσθαι τοῖς πολίταις. ¶ 4) *praeeſſe, ducere*, qnamuis non prae-

praeeundo, Π. 7, 5, 9. ἡγήσομαι ἐγὼ — ὑμεῖς δὲ δείκνυτε τὰς ὁδὰς. Α. 7, 3, 2. ἕπεσθε τῷ ἡγουμένῳ. §. 25. ἂν καὶ ἐγὼ πεζὸς ἡγῶμαι. Ε. 7, 4, 21. Ιπρ. 1, 21. αὐτὰς δεήσει ἡγουμένους τὰς ἀκοντιστὰς ἐλαύνειν. Ita perperam rescripsisse videtur Steph. pro τοῖς ἀκοντισταῖς. c. gen. Π. 1, 1, 4. Cyrus ἑκόντων ἡγήσατο Μήδων 6, 1, 26. ἡγησόμενος αὐτῶν ἐπὶ τῷ ἅρματος. 8, 3, 8. bis. Α. 1, 4, 2. ἡγεῖτο αὐτῶν (τῶν νηῶν) Ταμώς. 1, 7, 1. τῷ δεξιῷ κέρως ἡγεῖσθαι. 7, 3, 26. Ε. 7, 4, 6. Απ. 3, 2, 4. Ιπρ. 1, 25. c. dat. Π. 7, 1, 5. ἡγῷ τῷ πεζῷ. Α. 2, 2, 4. Κλέαρχος τοῖς ἄλλοις ἡγεῖτο — οἱ δ' εἵποντο. 5, 2, 6. 7, 1, 25. 4, 2, 5, Ιπρ. 3, 11. c. acc. Λ. 15, 2. βασιλέα — στρατιὰν — ἡγεῖσθαι. In his omnibus dicitur de imperatoribus f. praefectis. Sed de duce factionis est Ε. 2, 3, 18. p. 98. et 3, 2, 20. De duce vndecimuirorum capitalium, Ε. 2, 3, 22. ¶ 5) *deducere, comitari.* Σ. 1, 3. τοῖς ἀμφ' Αὐτόλυκον ἡγεῖσθαί τινα ἔταξεν. ¶ 6) *principem esse, praecipuum,* f. *nobilissimum esse.* Π. 4, 1, 3. τὸ ἡγέμενον φῦλον τῆς στρατιᾶς. Sic de rege Lacedaemoniorum, Ε. 3, 3, 3. ὁπότε μὴ ἀφ' Ἡρακλέους τῆς πόλεως ἡγοῖντο, *reges forent.* Inprimis de principatu Graeciae, Λ. 14, 5. ἐπεμελᾶντο Lacedaemonii, ὅπως ἄξιοι εἶεν ἡγεῖσθαι. Ε. 2, 2, 12. vbi refertur ad ἕπεσθαι, vt 6, 3, 5. p. 384. ad ἀκολουθεῖν. Cf. 4, 8, 14. 7, 5, 3. et c. gen. Λ. 14, 6. Ἕλληνες ἰόντες εἰς Λακεδαίμονα ἐδέοντο αὐτῶν ἡγεῖσθαι ἐπὶ τὰς δοκᾶντας ἀδικεῖν. Ε. 3, 5, 8. p. 183. 4, 1, 4. ¶ 7) *incipere.* Απ. 2, 3, 14. σὺ δοκεῖς ἡγέμενος (*beneficiis prouocans*) μᾶλλον ἂν ἐξεργάσασθαι τᾶτο. Paulo post est καθηγεῖσθαι. c. gen. Απ. 2, 3, 15. τὸν πρεσβύτερον ἡγεῖσθαι παντὸς ἔργου καὶ λόγου. ¶ 8) *proficisci.* De imperatore vel duce, qui cum exercitu proficiscitur. Π. 3, 2, 8. ταῦτ' εἰπὼν ὁ Κῦρος, ἡγεῖτο. 7, 1, 4. Α. 1, 8, 16. 6, 3, 12. 6, 5, 2. Λ. 13, 6. c. acc. viae, Π. 2, 4, 17. p. 138. ἐὰν μὴ — ἐλάσσων ἡ ὁδὸς ᾖ, τὴν ῥᾴστην ἡγεῖσθαι. Ε. 6, 4, 25. c. ἐπὶ, Αγ. 1, 28. et Ε. 3, 4, 20. ὡς ἡγήσοιτο τὴν συντομωτάτην ἐπὶ τὰ κράτιστα τῆς χώρας. Ε. 6,

E. 6, 3, 5. ἐπὶ τέτοις (all. melius ἐπὶ τέτους) ἡγεῖσθε. c. πρὸς, Π. 1, 4, 22. ἡγεῖτο πρὸς τὰς πολεμίους. A. 4, 2, 2. E. 7, 5, 21. ¶ 9) *existimare*. c. inf. Π. 4, 5, 17. ὅπως εὖ βεβουλεῦσθαι ἡγήσωνται. 8, 2, 1. Aπ. 1, 6, 15. πῶς ἄλλους ἡγεῖται πολιτικὰς ποιεῖν. c. δεῖν, sequente acc. et inf. Π. 1, 6, 8. ἡγουμένους, δεῖν τὸν ἄρχοντα διαφέρειν. 2, 1, 16. c. adiect. omisso fere inf. εἶναι, Π. 3, 1, 12. ἂς ἂν βελτίους τινὰς ἑαυτῶν ἡγήσωνται. 7, 2, 8. εἴτ' ἄρα καὶ χρήσιμόν τι νομίζων αὐτὸν εἶναι, εἴτε καὶ ἀσφαλέστερον ἔτω ἡγέμενος. 8, 1, 16. ἄδικον ἡγέμενος καὶ κατάλυσιν τῆς ἀρχῆς τὲτο νομίζων. E. 5, 1, 17. etc. c. nominat. et inf. Π. 4, 6, 2. p. 257. κρείττων ἱππεὺς ἡγέμενος εἶναι. 6, 2, 7. p. 366. 8, 3, 19. A. 5, 4, 10. Sic dualis, Aπ. 1, 2, 16. κρείττονε τῶν συγγινομένων ἡγησάσθην εἶναι. c. acc. et inf. inprimis εἶναι, Π. 1, 5, 7. ἃ αἰσχρὰ ἡγεῖται εἶναι. 1, 6, 18. 2, 1, 5. βεβαιοτέρως σφίσιν ἡγήσονται ἔχειν τὲτο. §. 14. 2, 2, 11. 2, 3, 5. p. 117. ἡγὲμαι — ἡμᾶς ὁρμᾶσθαι. 3, 1, 9. 8, 1, 16. ἀνάλκιδας ἡγεῖτο εἶναι αὐτάς. Aγ. 1, 26. τὴν πόλιν ὄντως ἡγήσω πολέμου ἐργαστήριον εἶναι. Λ. 13, 5. ἡγήσαιο ἂν τὰς ἄλλους αὐτοσχεδιαστὰς εἶναι. c. ἂν et inf. prael. vel aorist. pro fut. vbi interdum reddi potest *sperare*, Π. 2, 2, 13. βελτίους ἂν καὶ αὐτὰς ἡγεῖτο εἶναι. 3, 1, 12. 7, 5, 4. 8, 1, 8. Κύρῳ δ' ἂν ἡγὲντο ταῦτα ποιὲντες ἀρέσκειν. §. 9. A. 6, 1, 11. ἡγήσαντο — μᾶλλον ἂν δύνασθαι τὸν ἕνα χρῆσθαι τῷ στρατεύματι. Πο. 4, 33. 34. cf. ἄν. c. ἂν et inf. fut. Aγ. 7, 7. ἐξ ἧς ἂν ἡγῆται μάλιστ' ἂν ἡμᾶς πολεμήσειν. 10) In var. lect. permutatur ἡγεῖτο c. ᾐτεῖτο. v. αἰτεῖσθαι nr. 1.

ἡγεμονεύειν (poet. Port.) *praeesse*, *ducem esse*. De imperio Graeciae in bello. c. gen. Aγ. 1, 3. ἡγεμόνων ἡγεμονεύουσιν. Πο. 5, 7. ἡγεμονεύειν αὐτῶν.

ἡγεμονία, ¶ 1) *imperium Graeciae*. Πο. 5, 5. ἡγεμονίαν ἀναλαβεῖν τῇ πόλει. §. 7. E. 7, 1, 2. p. 436. 437. Plene §. 23. τὴν ἡγεμονίαν λάβοιεν τῆς Ἑλλάδος. Sic E. 4, 2, 7. Thebani cum sociis ante proelium περὶ ἡγεμονίας διεπράττοντο, h. e. *quae ciuitas imperatorem daret*. it. 7, 5, 3. ¶ 2) *summa imperii in exercitu*. Aγ. 2, 28. ἡγεμονίαν ὑπισχνέμενος. §. 29. Aπ. 4, 4, 17. ¶ 3) *principatus*, s. *imperium*, s. *munus*. Tri-

Tribuitur aliis belli ducibus, A. 4, 7, 6. τούτου ἡγεμονία ἦν τῶν ὀπισθοφυλάκων λοχαγῶν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. ¶ 4) *dominium*. Πο. 5, 5. ἡγεμονίας τοῦ ναυτικοῦ — ἐτύχομεν. Pertinet ad imperium Graeciae.

ἡγεμονικὸς, ¶ 1) *aptus ad incipiendum et incitandum*. Απ. 2, 3, 14. ἡγεμονικώτερός σου — πρὸς τὴν φύσιν ταύτην. ¶ 2) *dux, auctor*. Π. 2, 2, 15. p. 111. ἡγεμονικοί εἰσι πρὸς τὰ πονηρά. ¶ 3) *dignus imperio*. Απ. 4, 5, 12. ἄνδρας — ἡγεμονικωτάτους. ¶ 4) *princeps, prae aliis eminens*. Σ. 8, 16. ψυχὴ εὐθὺς ἐν τοῖς ἥλιξιν ἡγεμονική.

ἡγεμόσυνα, *sacra quae offeruntur deo* (Ioui Ἡγεμῶνι) *pro felici itineris ductu*. A. 4, 8, 18. ἀποθῦσαι τῷ Διῒ τῷ Σωτῆρι καὶ τῷ Ἡρακλεῖ ἡγεμόσυνα.

ἡγεμὼν, 1) *dux viae*. Hesych: ἡγεμών· ὁδηγός. Zonaras in lexico MS. et ex eo Suid. et Phauor: ἡγεμών· ὁ τῆς ὁδοῦ ἡγούμενος. Ξενοφῶν (A. 4, 2, 1.) καὶ τὸν ἡγεμόνα δήσαντες, παραδιδόασιν αὐτοῖς. cf. Valcken. ad Herodot. 5, 14. Π. 2, 4, 17. p. 136. p. 138. ἡγεμόνας ἔχων ἀνθρώπους in venatione. Oppon. θηρία. §. 18. 3, 2, 13. A. 1, 3, 14. 16. 17. 4, 2, 4. E. 7, 2, 3. c. gen. ὁδοῦ, Π. 5, 3, 10. τούτῳ δύο ἡγεμόνας τῆς ὁδοῦ. A. 3, 1, 2. Απ. 1, 3, 4. ¶ 2) *imperator*, i. q. στρατηγός. Π. 6, 2, 5. ὅτι Κροῖσος ἡγεμὼν καὶ στρατηγὸς πάντων ᾑρημένος εἴη. coll. §. 7. p. 366. vbi simpliciter dicitur στρατηγός. Απ. 3, 2, 4. Sic de duce factionis in plebe, E. 2, 3, 17. p. 92. §. 18. p. 98. ¶ 3) *dux belli inferior*. Cf. Thom. Mag. et Ammon. in v. βασιλεύς. Π. 5, 3, 16. p. 301. ὁ στρατηγὸς — εἴσεται τῶν ὑφ᾽ αὑτὸν ἡγεμόνων τὰ ὀνόματα. 6, 3, 4. ἱππέων καὶ πεζῶν καὶ ἁρμάτων τοὺς ἡγεμόνας, καὶ τῶν μηχανῶν καὶ τῶν σκευοφόρων τοὺς ἄρχοντας. cf. ἅρμα. A. 1, 7, 10. τοῦ στρατεύματος ἦσαν ἄρχοντες, καὶ στρατηγοὶ, καὶ ἡγεμόνες τέτταρες. Vbi haec tria videntur fere esse synonyma. ¶ 4) *dux quilibet*. Π. 1, 2, 10. rex in venatione ἡγεμὼν αὐτοῖς ἐστι. Sic de rege apum, v. Poll. 1, 254. E. 3, 2, 20. O. 7, 34. 39. cf. μέλιττα et σμῆνος. ¶ 5) *auctor, causa, fons*. c. gen. Π. 1, 5, 7. p. 54. πόνους τοῦ ζῆν ἡδέως ἡγεμόνας νομίζετε. E. 1, 4, 6. p. 29. τῶν φοβερῶν — γενέσθαι κινδυνεῦσαι ἡγεμὼν, καταστῆναι,

ναι, *cum imperator electus ſit, videri ſimul auctorem futurum malorum, quae timenda ſint.* c. ἐπὶ, Π. 1, 2. 7. αὕτη (ἀχαριςία) μεγίςη ἐπὶ πάντα τὰ αἰσχρὰ ἡγεμών. Oppon. ἕπεσθαι. c. πρὸς, Απ. 3, 2, 3. ςρατηγὰς, ἵνα πρὸς τᾶτο (ad εὐδαιμονίαν ciuium) αὐτοῖς ἡγεμόνες ὦσιν. All. πρὸς τέτοις, quod probat Erneſt. ¶ 6) *princeps, ſuperior.* De principe Graeciae ciuitate, A. 6, 1, 18. Λακεδαιμονίους καὶ αὐτῶν (Ἀθηναίων) ἡγεμόνας. E. 3, 5. 8. p. 183. ὧν πρόσθεν ἤρχετε καὶ αὐτᾶ τᾶ βασιλέως Perſarum — ἡγεμόνες. 6, 5, 34. Ἀθηναῖοι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ᾑρέθησαν ἡγεμόνες τᾶ ναυτικᾶ. §. 38. Σ. 8, 39. ¶ 7) βᾶς ἡγεμὼν in Pythiis. v. βᾶς nr. 1. b. ¶ 8) Eſt epitheton Herculis, vt apud Latinos *Comes.* Hercules enim putabatur *deus tutelaris eorum, qui in expeditionem exibant.* v. Artemidor. 2, 42. cf. Huet. demonſtr. euang. p. 277. edit. 2. p. 191. edit. 3. et Gramm. hiſt. deor. p. 64 — 67. it. p. 69 — 71. A. 6, 2, 9. 6, 5, 14. ἕπεσθε ἡγεμόνι τῷ Ἡρακλεῖ. §. 15. σύνθημα — Ζεὺς Σωτὴρ καὶ Ἡρακλῆς Ἡγεμών.

Ἡγησανδρίδας, *Hegeſandridas,* dux Lacedaemoniorum, qui vicit Athenienſes, E. 1, 1, 1. cf. Thucyd. 8, 95. Sed ille Ἡγησανδρίδας, qui E. 1, 3, 11. dicitur naues habuiſſe in Thracia, ἐπιβάτης (v. ἐπιβ.) ὢν Μινδάρου, videtur Moro diuerſus eſſe a priore. Recte. niſi quis velit de diuerſis temporibus intelligere, quod tamen difficultate non caret.

Ἡγήσανδρος, *Hegeſander,* lochagus Arcadum, A. 6, 3, 3.

Ἡγησίλεως, *Hegeſileus,* dux Athenienſium, Πο. 3, 7. v. interpp. ad Demoſth. p. 434. ed. Reisk.

ἡγητέον, 1) *ducendum eſt.* Ιππ. 4, 3. εἰς κέρας ἡγητέον. 2) *praeeſſe oportet.* E. 4, 7. 2. ὅτι εἴη αὐτῷ ἡγητέον τῆς φρουρᾶς.

ἤγουν, v. ἢ nr. 4.

ἥδειν, v. ὀνῆσαι.

ἥδεσθαι, ¶ 1) *laetari, delectari.* Π. 2, 1, 5. ἥσθησαν πάντες. 5, 5, 12. ἥσθησαν eſt de animi laetitia. v. φαιδρύνειν. 8, 4, 5. ἐκ ἀχθεσθήσῃ μοι ἀκέων τάληθῆ; ἡσθήσομαι, ἔφη, ἦν εἰδῶ. Πο. 4, 7. Ιερ. 1, 20. Απ. 1, 3. 15. 4, 5, 9. ἥδεσθαι ποιεῖ. Antea eſt: ἐπὶ τὰ ἡδέα ἄγει. Legitur etiam A. 1, 9, 9. ἡσθήσεσθαι in

in edd. vett. pro αἰσθήσεσθαι. c. particip. Π. 8, 4, 6. ἥδομαι ταῦτά σε ἐρωτήσας. Ο. 3, 9. ὅπως ἡσθῇς ἰδών τι ἢ ἀκέσας. 20, 25. ὅπως ὠφελέμενος ἥδοιτο. Cf. Π. 2, 1, 5. 2, 4, 14. Ο. 11, 1. c. dat. Π. 1, 4, 15. τῷ Κύρῳ ἥδετο — ἥσθη τῇ θήρᾳ. 2, 3, 8. 2, 4, 4. 8, 3, 17. ἰσχυρῶς χρήμασιν ἥδεται. Oppon. ἀνιᾶσθαι. 8, 4, 4. πέμποντα cibos, οἷς ἡσθεὶς τύχοι. Ε. 3, 4, 10. Ιερ. 1, 4. διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὁράμασιν ἡδομένες τε καὶ ἀχθομένους. Sic fere §. 5. ἀγαθοῖς ἥδεσθαι. §. 36. 7, 3. Απ. 1, 5, 4. ἐν συνουσίᾳ τίς ἂν ἡσθείη τῷ τοιέτῳ. 2, 6, 22. τοῖς τῶν ὡραίων ἀφροδισίοις ἡδόμενοι. Ald. ἑλόμενοι. All. ἡλωμένοι. Excerpt. Voſſ. ἑλκόμενοι. Schützius aliquando coniecerat κηλούμενοι. Sed Ruhnkenio placet ἡδ. cf. ἁλίσκειν nr. 8. et ἀγάλλεσθαι, cui iungitur. c. ἐπὶ, Ε. 7, 1, 22. ἐπὶ τῇ τῶν Ἀρκάδων τύχῃ ἥσθησαν. Ιερ. 1, 5. ἥδεσθαι καὶ λυπεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς. Απ. 4, 5, 9. ἥδεσθαι ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις. Genitiuo nunquam iungitur, quanquam ſic videtur Ιπ. 2, 4. ἅπτεσθαι, ὧν ψηλαφωμένων ὁ ἵππος μάλιςα ἥδεται. Nam ſunt genitiui conſequentiae. ¶ 2) i. q. χαίρειν. Ε. 4, 1, 5. καίπερ ὑπερχαίρω — μᾶλλόν μοι δοκῶ ἥδεσθαι, ὅταν τι τοῖς φίλοις ἀγαθὸν ἐξευρίσκω. c. dat. Απ. 4, 2, 10. ἔχαιρεν ἀκέων ταῦτα — ὁ δὲ καταμαθὼν ἡσθέντα τῷ ἐπαίνῳ τέτῳ. c. ὅτι, Π. 6, 2, 1. ἥδομαι ὅτι μοι ἐπήγγειλας. Ε. 3, 2, 7. Σ. 3, 13. c. dat. et ὅτι, Ε. 4, 3, 5. ἡδόμενος τῷ ἔργῳ, ὅτι — ἐνενικήκει. ¶ 3) *libenter facere, libenter vti, libenter tractare* etc. c. dat. Ε. 4, 4, 19. ἡδομένους τῷ πολέμῳ, *bellicoſos*. Ιερ. 1, 6. τῷ ὕπνῳ ὅτι ἡδόμεθα, *nos libenter dormire*. Απολ. 31. ἡσθεὶς οἴνῳ, *vinolentus*. Ιπ. 10, 4. equus τέτοις ἥδεται. Cf. §. 6. 13. et 14. c. particip. v. Valckenar. ad Herodot. 3, 34. Π. 1, 4, 25. ἥδετο πυνθανόμενος, *libenter ſ. cum voluptate audiebat*. 2, 2, 16. ἥδομαι συνὼν τέτῳ. cf. Bos ad Lucian. T. II. p. 376. 4, 1, 11. 8, 4, 1. Ε. 6, 3, 3. οἷος μηδὲν ἧσσον ἥδεσθαι ὑφ' αὐτϩ ἢ ὑπ' ἄλλων ἐπαινέμενος. Απ. 2, 6, 3. λαμβάνων μὲν ἥδεται, ἀποδιδόναι δὲ ἐ βέλεται. c. μᾶλλον, Π. 5, 1, 12. εὖ ποιῶν ὑμᾶς μᾶλλον ἥδεσθαι, *malle vos beneficiis afficere*. 8, 4, 14. διδὲς μᾶλλον ἢ κτώμενος ἥδεται. (2, 3, 5. p. 120. in ea-

eadem sententia est ἥδιον διδόντα.) Ιερ. 5, 4. Sic particip. cum verbo alio, Π. 3, 3, 9. p. 179. τὰ ἐκείνων κακῶς ποιήσομεν ἡδόμενοι. Oppon. ἄκοντες. ¶ 4) De terra: Ο. 16, 3. ὅ τι ἡ γῆ ἥδοιτο φύουσα καὶ τρέφουσα, *quae terra facile et sine labore ferre et nutrire potest.* 20, 11. ὁ χρόνος ἂν ποιοίη, οἷς ἡ γῆ ἥδεται, *quod terrae gratum sit*, i. e. stercus. Σ. 2, 25. ὅταν ὅσῳ ἥδεται, τοσοῦτο πίνῃ, i. e. non nimis irrigatur. ¶ 5) *solere.* Ιερ. 1, 30. ὁ τῶν ἑτοίμων ἥδεται ἔρως ἐφιέμενος. ¶ 6) *uti, conuersari.* Π. 5, 4, 18. ἤγετο τῶν ἑαυτοῦ πιστῶν, οἷς ἥδετο. (§. 17. erat: ὅτῳ συνὼν χαίροις) Ιερ. 6, 2. §. 3. τῶν ἡδομένων ἐμοί. In sqq. est ἡδέως ὁμιλεῖν. ¶ 7) Legitur pro εὐωχεῖσθαι. v. ibi. Cf. αὐλεῖσθαι. it. pro ἀναπνεῖν. v. ἀναπν.

ἡδέως, ¶ 1) *cum voluptate.* De iis, qui *libenter*, h. e. *cum appetitu*, edunt vel bibunt. Π. 1, 5, 1. ἐσθίοντα — ἡδέως καὶ πίνοντα. 2, 1, 14. Ιερ. 1, 23. οἱ ἡδέως ἐσθίοντες. §. 25. est μετὰ πόθου. Απ. 1, 3. 5. Paulo aliter Ε. 3, 3, 6. ἡδέως ἂν καὶ ὠμῶν ἐσθίειν. Α. 4, 3, 2. ηὐλίσθησαν μάλα ἡδέως, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἔχοντες, καὶ τῶν παρεληλυθότων — μνημονεύοντες. Sic de securo, Σ. 4, 31. ἡδέως καθεύδω ἐκτεταμένος. De amantibus, Π. 4, 1, 11, ἡδέως ἐμὲ θεᾶσθαι. Ιερ. 3, 2. ἡδέως ὁρῶσιν, ἡδέως εὖ ποιοῦσι. Cf. προσορᾶν. Ε. 4, 3, 7. ἀγαθῶν ἡδέως μετέχειν, np. libenter audiendo. Cf. etiam ζῆν. ¶ 2) *libenter, non grauate.* Π. 1, 4, 10. δέχομαι ἡδέως ὅσα μοι δίδως. §. 14. ἡδέως θηρᾶν. Λ. 6, 3. ὁ μὴ σχολάζων ἡδέως ἐκπέμπει. Ε. 4, 1, 7. Ο. 11, 2. cf. ἀσμένως, cui iungitur. ¶ 3) *alacriter, sine metu.* Α. 5, 7, 18. πῶς θεοῖς θύσομεν ἡδέως. ¶ 4) *cupide.* Ιερ. 1, 18. ἡδέως προσδέχονται τὰς ἑορτάς. Σ. 4, 49.

ἤδη, ¶ 1) *iam.* Π. 1, 4, 17. ἤδη δὲ ἑσπέρας γενομένης. §. 23. 28. 3, 1, 20. οὐκοῦν ταῦτα μὲν ἤδη διπλάσια τῶν ὄντων. Α. 6, 6, 1. ἐφέροντο ἀδεῶς ἤδη πυρός. In 2 codd. ἤδη deest. §. 9. εἰσὶ μὲν γὰρ ἤδη ἐγγύς. In cod. Eton. deest ἤδη. 7, 1, 7. καὶ ἤδη πάντες — ἐξῄεσαν. All. ἄρδην, h. e. *celeriter.* 7, 3, 12. σχολάζει γὰρ ἤδη, ἐγὼ δ' οὔπω. Ε. 7, 1, 5. Adhibetur in narrando et in afferendis exemplis, Π. 1, 1, 1. ὅσαι ὀλιγαρχίαι ἀνῄρηνται ἤδη. 1, 6, 19. p. 83. γνοίης ἐκ τῶν γιγνομένων. πολλοὶ μὲν γὰρ ἤδη πολλοὺς ἐπει-

ἔπεισαν (marg. Steph. αὖ πολλὲς) — πολλοὶ δὲ πολλὲς ηὔξησαν ἤδη. A. 2, 5, 2. p. 109. Aπ. 4, 8, 5. (Aπολ. 4. omissum est ἤδη.) Σ. 8, 22. ¶ 2) *nunc*. Est enim fere temporis praesentis. Phauorin: ἤδη ἐνίοτε λαμβάνεται ἀντὶ τὲ νῦν. Π. 2, 2, 1. p. 101. ὁποῖοι μέν τινες ἔσονται — ἔπω ἐπίςαμαι· ἐν μέντοι τῇ συνουσίᾳ δύσκολοι — ἤδη φαίνονται. 4, 1, 2. p. 201. 7, 2, 8. A. 1, 4, 15. E. 4, 1, 7. Iungitur c. νῦν, vbi ἤδη videtur esse celeritatis, νῦν temporis, vel alt. utrum redundare, Π. 6, 1, 21. v. νῦν nr. 1. Sic Σ. 4, 25. in margg. νῦν δὲ ἤδη εἶδον αὐτόν. Vbi in reliquis ἤδη deest. ¶ 3) *statim*. A. 2, 2, 1. ἥκειν ἤδη κελεύει τῆς νυκτὸς, *hac ipsa nocte*. 6, 5, 18. ἰέναι ἤδη ἐπ' αὐτές. Cod. Eton. omisit ἤδη. 7, 7, 14. τὸ ἤδη κολάζειν. Hutch. vertit *continuo*. All. legunt: τε δὴ κολάσεις. O. 14, 8. vbi etiam verti potest *posthac*. ¶ 4) *interdum*. Π. 8, 4, 15. ἑώρακα ἤδη ἀνθρώπους, οἳ βέλονται δοκεῖν. 8, 7, 3. p. 550. ¶ 5) *tum*. Π. 7, 5, 18. p. 447. εἰ ταῦτα καλῶς γένοιτο, εὖ ἤδη ἐδόκουν εἰδέναι. A. 2, 6, 8. Iungitur c. τηνικαῦτα, Π. 1, 6, 19. p. 73. ὁπότε ἤδη ἔχοιεν τὰ ἐπιτήδεια — ἐκ ἂν ἤδη τηνικαῦτα σωφρονεῖν ἄν τις σοι δοκοίη; ¶ 6) *demum*. Aγ. 11, 8. τὲς ζῶντας ἔπω εὐδαίμονας, τὲς δὲ τετελευτηκότας ἤδη μακαρίους. ¶ 7) *aliquando*. Phauorin: ἤδη — καὶ ἀντὶ τὲ πρὸ τέτου — καὶ ἀντὶ τὲ ποτέ. In interrogatione, Π. 8, 4, 5. ἤδη πώποτε καλέσαντός σου ἐκ ἦλθον — προσαχθὲν δέ τι ἤδη σοι ἐκ ἔπραξα; O. 19, 3. 4. 7. ¶ 8) *itaque*, *igitur*. A. 2, 6, 3. ἤδη δὲ φυγὰς ὢν ἔρχεται. 7, 3, 12. ἐνταῦθα μὲν ἤδη γέλως ἐγένετο. E. 7, 1, 22. §. 23. ἐκ τέτου παρακαλέσαντες ἤδη τὲς συμμάχους. Sic ἐκ παραλλήλου iungitur c. τοίνυν, Σ. 5, 5. ἔτω μὲν τοίνυν ἤδη ἐμοὶ ὀφθαλμοὶ καλλίονες ἂν εἴησαν. Nisi h. l. ἤδη accipere malis pro δὴ, *vtique*. c. οὖν, A. 4, 7, 4. τὸ λοιπὸν ἐν ἤδη γίγνεται ὡς ἡμίπλεθρον. O. 1, 23. ¶ 9) *igitur*. In interrogatione, Aπολ. 18. πῶς ἐκ ἂν ἤδη δικαίως — ἐπαινοίμην; Aγ. 5, 4. ἆρ' ἐ τἔτό γε ἤδη τὸ σωφρόνημα μανικόν; Σ. 4, 60. it. c. ἐν, Aπ. 1, 6, 6. ἤδη ἐν ποτε ᾔσθου ἐμὲ — ἔνδον μένοντα; ¶ 10) *adeo*, *quin*. Π. 1, 4, 4. καὶ κατῆρχεν ἤδη ἀναπηδῶν. §. 9. ἐνταῦθα μέντοι ἤδη καὶ ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο. 8, 8, 4. ἐ μόνον τὲς ἡμαρ-

ἡμαρτηκότας, ἀλλ' ἤδη τὰς οὐδὲν ἠδικηκότας. E. 1, 7, 10. p. 57. ἀλγεινὸν καὶ ἀνωφελὲς ἤδη ἐστί. 3, 1, 4. ἐκ τούτου ἤδη καὶ ἐν τοῖς πεδίοις ἀντετάττετο. 3, 3, 11. Σ. 8, 2. Sic c. δή, Π. 8, 3, 15. ἤδη δή ποτε — καὶ διπλάσια ἀπέδωκεν. ¶ 11) *praeterea.* Suid. et Phauorin. interpretantur per τὸ λοιπόν. Π. 8, 2, 10. καὶ ἐμοὶ ἤδη χρὴ ὡς πλουσίῳ χρῆσθαι — εἷς μὲν τοίνυν καὶ οὗτος ἤδη θησαυρὸς, *praeter alios.* A. 5, 8, 6. c. που, O. 8, 20. ὑποδήματα — ἱμάτια — τὰ δὲ ἄλλα ἤδη που ἀπὸ τούτου ἅπαντα. ¶ 12) i. q. δή. Est enim *utique*, vel *quidem.* E. 5, 1, 4. τοῦτο γὰρ ἤδη — ἀνδρὸς ἔργον ἐστίν. §. 24. ἐνήδρευσεν ὡς ἤδη ἐδύνατο ἀφανέστατα. Steph. coniiciebat δή. Ιερ. 7, 3. Aπ. 3, 5, 1. ἐπισκοπῶμεν, ὅπου ἤδη τὸ δυνατόν ἐστι. O. 14, 9. ¶ 13) *scilicet.* In ironia, E. 7, 1, 3. ἤδη γὰρ ἡγήσεσθε κατὰ θάλατταν. Valckenar. ad Herodot. 5, 20. emendat ἢ δὴ γὰρ ἡγ. In responsione, O. 15, 3. τὴν τέχνην με ἤδη (hoc pertinet ad nr. 9,) κελεύεις αὐτὴν διδάσκειν; αὕτη γὰρ ἴσως, ἔφην ἐγὼ, ἤδη ἐστὶν ἡ ποιοῦσα — πλουσίους. ¶ 14) In var. lect. permutatur cum δή, v. δή I, 1. Cf. supra passim, v. c. nr. 3. it. c. δεῖ. v. δεῖ nr. 5. it. c. εἰδείη. v. παρεγγυᾷν nr. 2.

ἥδιον, ¶ 1) *maiore cum voluptate, suauius, iucundius.* Π. 8, 3, 16. νῦν ἥδιον ζῶ — ἐσθίω μὲν καὶ πίνω καὶ καθεύδω οὐδ' ὁτιοῦν νῦν ἥδιον. Ιερ. 1, 17. 21. Aπ. 2, 7, 9. 3, 10, 5. 4, 8, 6. ἥδιον ἐμοῦ βεβιωκέναι. Σ. 2, 17. De loco Ιερ. 8, 5. v. ἢ nr. 1. Cf. ζῆν. ¶ 2) *splendidius, liberalius, modo magis delectante.* O. 5, 8. τίς ἥδιον τὸν ἐπιμελόμενον δέχεται; ¶ 3) *minus grauate.* Π. 8, 3. 3. ὅπως ἥδιον παραγγέλλοντός σου ἀκούωσι. Aπ. 2, 9, 1. Sed E. 3, 1, 7. πολὺ ἥδιον ἐπὶ τὸν Φαρνάβαζον ᾔει, videtur esse *cupidius*, np. vindictae. ¶ 4) *confidentius, minus timide.* Π. 1, 6, 4. ἥδιον ἔρχῃ πρὸς τοὺς θεούς.

ἥδιστα, ¶ 1) *iucundissime, maxima cum voluptate, cupidissime.* Ιερ. 3, 2. ἥδιστα πάλιν προσιόντα δέχονται. A. 2, 5, 2. extr. ἥδιστ' ἂν ἀκούσαιμι τοὔνομα. Aπ. 1, 6, 5. ὁ ἥδιστα ἐσθίων, ἥκιστα ὄψου δεῖται· ὁ δὲ ἥδιστα πίνων, ἥκιστα τοῦ μὴ παρόντος ἐπιθυμεῖ. 4, 8, 6. ἥδιστα ζῆν. cf. ζῆν. ¶ 2) *splendidissime.* E. 8, 1, 10. κάλλιστα καὶ ἥδιστα ἐδέχετο αὐτόν.

αὐτόν ¶ 3) *libentissime.* Απ. 2, 7, 10. ἥδιστα ἐργάζονται.

ἥδιστος et

ἡδίων, v. ἡδύς.

ἡδομένως, *libenter.* Π. 8, 4, 5. ἐ προθύμως ἢ ἐχ ἡδομένως πράττοντα.

ἡδονή, ¶ 1) *sensus iucundus, hilaritas.* v. Ammon. in v. χαρά p. 146. Π. 1, 4, 15. πᾶσιν ἡδονῆς καὶ ἀγαθῦ τινος συναίτιος. 4, 1, 8. p. 204. p. 205. μεγίστη ἡδονὴ vocatur, quae oritur ex εὐτυχίᾳ. Ιερ. 1, 17. τὸ τὰ εἰωθότα ὑπερβάλλον παρέχει τὰς ἡδονάς. §. 36. 2, 15. 7, 4. ἐδεμία ἀνθρωπίνη ἡδονὴ τῦ θείου ἐγγυτέρω δοκεῖ εἶναι, ἢ ἡ περὶ τὰς τιμὰς εὐφροσύνη. Απ. 1, 6, 9. O. 20, 23. ¶ 2) *laetitia nimia.* Π. 1, 4, 15. ἐ δυναμένῳ σιγᾶν ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. 8, 3, 17. ὑφ' ἡδονῆς. Sic de equo, Ιπ. 10, 16. ¶ 3) *voluptas corporea.* E. 4, 8, 22. αἱ τῦ σώματος ἡδοναί. 6, 1, 4. p. 364. τῶν περὶ τὸ σῶμα ἡδονῶν. Απ. 1, 5, 6. ἐ μόνον τῶν διὰ σώματος ἡδονῶν — ἀλλὰ καὶ τῆς διὰ τῶν χρημάτων. 2, 6, 5. 4, 5, 3. 11. Cf. Raphel. et Wetsten. ad 2 Corinth. 5, 10. Interdum alia epitheta adduntur: Απολ. 19. ἀνόσιον — ὑβριστῇ — ἢ ἄλλης πονηρᾶς ἡδονῆς ἡσσημένον. K. 12, 8. et 12. κακαὶ ἡδοναί. §. 15. ἐν ἡδοναῖς ἀκαίροις διάγειν. 13, 2. v. καινός nr. 5. Interdum simpliciter dicuntur ἡδοναί, K. 12, 13. Sunt autem a) vel *venereae,* Απ. 1, 4, 12. τὰς τῶν ἀφροδισίων ἡδονάς, quas Xenophon etiam τὰς ἐγγυτάτω ἡδονὰς vocat, Απ. 4, 5, 10. *facile obuias.* cf. παραυτίκα et παραχρῆμα. b) vel *e cibis lautis perceptae,* Π. 8, 2, 3. ἡδονῇ πολὺ διαφέρει τὰ ἀπὸ τῆς βασιλέως τραπέζης. A. 2, 3, 9. Cf. μειονεκτεῖν nr. 3. ¶ 4) *praua cupiditas.* Απ. 1, 2, 23. συμπεφυτευμέναι τῇ ψυχῇ αἱ ἡδοναὶ πείθουσι. Hucitem referri possunt ex nr. 3. quae cum epithetis posita sunt. ¶ 5) *res suauis atque delectans.* Απ. 3, 11, 11. εὐεργεσίᾳ καὶ ἡδονῇ τῦτο τὸ θηρίον (homo) ἁλώσιμον. Sic de venatione, K. 12, 7. ἡ ἡδονὴ αὕτη πλεῖστα ἀγαθὰ παρασκευάζει.

ἡδυγνώμων, *consilio prudentiaque delectans.* Σ. 8, 30. ἐχ ἡδυσώματος ὁ Γανυμήδης, ἀλλ' ἡδυγνώμων. v. Gramm.

ἡδύνειν, *suauem reddere, condire.* Moeris: ἡδῦναι, Ἀττικῶς· ἀρτῦσαι, Ἑλληνικῶς.

νικῶς. Cf. ἥδυσμα. Σ. 4, 8. κρόμυον ἐ μόνον σῖτον, ἀλλὰ καὶ ποτὸν ἡδύνει. 6, 4. τὰς σὰς λόγους ἡδύνεσθαι ἄν τι ὑπὸ τῶν φθόγγων.

ἡδύοινος, ¶ 1) *suauis vini ferax*. Pollux 6, 22. καὶ ἄμπελοι ἡδύοινοι, ὡς Ξενοφῶν. Cf. 1, 243. Α. 6, 4, 4. ἀμπέλους πολλὰς καὶ ἡδυοίνους. ¶ 2) *qui vinum suaue in regione sua habet*. Πο. 5, 3.

ἡδυπάθεια, *voluptas* ¶ a) honesta. Ο. 5, 1. ἐπιμέλεια αὐτῆς (agriculturae) ἡδυπάθειά τις καὶ οἴκου αὔξησις. ¶ b) turpis. Π. 7, 5, 16. p. 455. ῥᾳδιουργίαν καὶ τὴν τῶν κακῶν ἡδυπάθειαν, οἳ νομίζουσι τὸ πονεῖν ἀθλιώτατον, τὸ δὲ ἀπόνως βιοτεύειν ἡδυπάθειαν. Λ. 7, 3. vbi saltem est indecora.

ἡδυπαθεῖν, ¶ 1) *voluptatem percipere*. c. ἀπὸ, Ο. 5, 2. ἀφ' ὧν ἡδυπαθᾶσι — φέρει ἡ γῆ. Hic est in bonam partem. Sic Σ. 4, 41. ἡδυπαθῆσαι dicitur is, *qui libenter et iucunde edit cibos vel vilissimos*. ¶ 2) *voluptatibus indulgere*. Hesych: ἡδυπαθεῖ· μιαίνεται (Steph. μαίνεται) ἡδονῇ. Π. 1, 5, 1. ἡδυπαθεῖν μεμαθηκὼς ἐν Μήδοις. Απ. 2, 6, 24. Σ. 4, 8. vbi est de eo, qui *opsoniorum incitamentis se ad cibos inuitat*.

ἡδύς, ¶ 1) *suauis, iucundus*. De cibis et potu, Π. 7, 5, 26. p. 458. πεινήσας τῶν ἡδίστων σίτων τεύξεται, καὶ διψήσας τῶν ἡδίστων ποτῶν. 8, 4, 4. εἴ τι ἡδὺ δόξειε λαβεῖν. Α. 4, 5, 19. μάλα ἡδὺ πόμα. Αθ. 2, 7. ὅ τι ἡδύ. Απ. 1, 4, 5. πάντων τῶν διὰ στόματος (intell. εἰσπεμπομένων) ἡδέων. 3, 11, 13. c. dat. et inf. Π. 1, 2, 11. ἡδὺ μάζα καὶ ἄρτος πεινῶντι φαγεῖν, *esu*, — καὶ ἡδὺ ὕδωρ διψῶντι πιεῖν. Cf. infra nr. 3. De aliis rebus, Ιερ. 7, 6. τὰ ἀφροδίσια — ἡδέα. Απ. 3, 10, 3. τὸ ἥδιστον — ἀπομιμεῖσθε pictores τῆς ψυχῆς ἦθος. 4, 8, 11. μὴ προαιρεῖσθαι τὸ ἥδιον ἀντὶ τᾶ βελτίονος. Ο. 5, 2. ἡδίστων ὀσμῶν καὶ θεαμάτων. c. gen. et dat. Ε. 4, 1. 4. γυναῖκα καλλίστην — ἔ τί ἀνδρὶ ἥδιον; c. dat. Ο. 5, 10. γυναικὶ ἡδίων. Ιππ. 3, 5. c. inf. Πο. 3, 1. ἐμπορεύεσθαι ἡδίστη — πόλις, *ad mercaturam opportunissima*. Απ. 3, 8, 8. οἰκία ἡδίστη ἐνδιαιτᾶσθαι. Ο. 6, 9. ἐργασία ἡδίστη ἐργάζεσθαι, *tractatu*. 15, 4. Ιπ. 1, 11. 10, 17. Etiam neutrum saepe est c. inf. sed omisso ἐςί, v. c. Π. 8, 4, 4.

4, 4. ἐπιδεικνῦναί τὰ ἔργα πολὺ ἥδιον φιλανθρωπίας, ἢ — Απ. 3, 8, 8. ἡδὺ θέρους ψυχεινὴν ἔχειν οἰκίαν, ἡδὺ δὲ χειμῶνος ἀλεεινήν. O. 5, 9. c. dat. et inf. Π. 3, 2, 13. τῶν ἡμετέρων ἡδύ μοι φείδεσθαι. c. acc. et inf. Απ. 3, 8, 10. ἡδὺ μὲν εἰδότας προσεύξασθαι, ἡδὺ δὲ ἀγνῶς ἔχοντας προσιέναι. ¶ 2) *gratus.* Π. 1, 6, 16. extr. καλῶς μοι δοκεῖς λέγειν, καὶ ἐμοὶ ὅτως ἥδιον. v. Doruill. ad Charit. p. 708. sq. ¶ 3) *dulcis.* A. 5, 4, 16. οἶνος — ἡδύς. 6, 4, 3. κρήνη ἡδέος ὕδατος. ¶ 4) ἡδύ ἐςι, *placet, libet.* c. dat. Π. 4, 5, 1. δειπνεῖτε, ὅπου ἥδισον ὑμῖν. 5, 5, 8. σιωπᾶν ἥδιόν σοι, ἢ ἀποκρίνασθαι. 6, 1, 5. ἡμῖν ἐχρῶντο ὡς ἐκείνοις ἦν ἥδισον, ἡμῖν γε μὴν ὡς χαλεπώτατον. 6, 2, 2. 8, 3, 19. Απ. 1, 4, 17. ¶ 5) Pluralis τὰ ἡδέα, *gaudium*, *ſenſus iucundi, voluptas.* Ιερ. 2, 14. 6, 6. φόβος πάντων τῶν ἡδέων λυμεών. it. *ſuaues ſenſus equi*, O. 13, 7. οἱ πῶλοι καταμανθάνουσιν ὑπακόειν — τῷ — τῶν ἡδέων τι αὐτοῖς γίγνεσθαι. it. *voluptas venerea.* Σ. 8, 17. τὰ ἑαυτῷ ἡδέα σπουδάζειν. it. omnino *voluptas inhoneſta*, Απ. 4, 5, 6. ἡ ἀκρασία ἀφέλκουσα ἐπὶ τὰ ἡδέα. §. 9. ¶ 6) Π. 5, 2, 9. in margg. et Cod. Guelf. eſt ἡδίςην εὐωχίαν pro μεγίςην εὐωχ.

ἥδυσμα, *condimentum.* Thom. Mag: ἥδυσμα· ὀκ ἄρτυμα. Απ. 3, 14, 5. παντοδαπὰ ἡδύσματα. Phauorin: ἡδύσματα· βρώματα, ἢ εὐοσμίας.

*ἡδυσώματος, *propter corporis pulchritudinem placens.* Σ. 8, 30. v. ἡδυγνώμων.

ἠθμός, vel potius ἡθμὸς (v. Schol. Apollon. Rhod. 1, 1294.), *colum*, cuius in conuiuiis diuitum erat vſus ad percolandum vinum et frigidam e niue factam. Απ. 1, 4, 6. ἠθμὸν (Ed. Parif. et MS. Leid. vitioſe ἰσθμὸν) βλεφαρίδας ἐμφῦσαι. Victor. et Ruhnken. de ciliis dici poſſe negabant. Sed defendit lectionem vulgatam Erneſti, et interprete Etymol. M. ἠθμὸς eſt ἐργαλεῖον διατετρημένον πολλαῖς τρύπαις, δι᾽ ὃ τὸ ὑγρὸν εἴωθε διακρίνειν τῶν παχυτέρων.

ἦθος, ¶ 1) *mores*, vel potius *morum quaedam proprietas.* v. Quinctilian. 6, 2. Απ. 4, 8, 11. παραβάλλων τὸ ἄλλου ἦθος πρὸς ταῦτα, ὅτω κρινέτω. O. 15, 12. καὶ τὰ ἤθη γενναιοτάτους — ἡ γεωργία ἔοικε παρέχεσθαι. 21, 10.

ἦθος

ἦθος βασιλικόν. v. βασιλ. ¶ 2) *vultus*. v. Casaub. ad Theophrast. charact. 8, 1. Σ. 8, 3. ἱλαρὸν ἦθος. Potest tamen hic quoque esse *das äusserliche Betragen*. ¶ 3) *animus*, *animi indoles*. Απ. 3, 10, 3. pictoribus dicit Socrates: ἀπομιμεῖσθε τῆς ψυχῆς ἦθος. Cf. §. 5. Σ. 8, 13. τῶν τὸ ἦθος ἀγαμένων ob mores. Oppon. τῶν τοῦ σώματος ἐπιθυμούντων. §. 16. θάλλουσα — ἤθει αἰδήμονί τε καὶ γενναίῳ ψυχή.

ἠΐα (poet. Port.), *iui*. Π. 5, 4, 5. ἐγὼ πρός σε ἠΐα ἐπισκεψόμενος. §. 6. Est forma Homerica, quam Hesychius inter alia interpretatur verbo ἐπορευόμην.

ἠϊών, *litus*. Thom. Mag: ἠὼν κάλλιον, ἢ ἠϊών. At v. ibi interpp. E. 1, 1, 3. κατὰ τὴν ἠϊόνα. Est vocabulum poeticum.

Ἠϊών, *Eïon*, oppidum Thraciae. E. 1, 5, 9. Λακεδαιμόνιοι — αἱροῦσι Δελφίνιον καὶ Ἠϊόνα. cf. interpp. ad Thucyd. 1, 98. inprimisque Berkel. et Holsten. ad Steph. Byz.

ἦκα, *paulatim*. Σ. 4, 6. κλινθῆναι — ἦκ' ἐπ' ἀριστερά. Est locus Homeri Il. ψ, 336.

ἥκειν, ¶ 1) *venisse*. Thomas Mag: ἥκω καὶ ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι — καὶ ἀντὶ τοῦ ἦλθον — οὕτως Ἀττικοὶ τῷ ἐνεστῶτι ἀντὶ παρῳχημένου χρῶνται. τὸ δὲ ἧκον, κοινότερον. Hesych: ἥκει· ἔρχεται, ἦλθεν. Cf. Doruill. ad Charit. p. 37. Itaque a) praesens pro perfecto est v. c. Π. 1, 3, 4. ὑμεῖς μόλις ἀφικνεῖσθε, ὅποι ἡμεῖς πάλαι ἥκομεν. 1, 4, 18. 4, 5, 17. τῷ παρὰ Κυαξάρους ἥκοντι ἀγγέλῳ, *misso*, vt alias. A. 2, 5, 2. p. 109. ἥκω, *veni*, *adsum*. 4, 7, 1. εὐθὺς ἥκων, *simulac venerat*. §. 2. εἰς καλὸν ἥκεις. E. 6, 3, 6. p. 386. διὰ τοῦθ' ἥκομεν. 7, 3, 6. ὅτου ἕνεκα ἥκοι ἕκαστος. Απ. 3, 1, 1. c. ἐπὶ, *propter*, Π. 4, 2, 12. p. 216. ἴσασιν οἱ πολέμιοι, ἐφ' ἃ ἥκομεν. 5, 4, 2. A. 7, 6, 2. ἐπὶ τὸ στράτευμα ἥκουσι, *missos esse ad arcessendum exercitum*. Sic §. 3. et 27. E. 1, 6, 6. Απ. 2, 3, 13. c. περὶ, A. 2, 3, 3. ἄγγελοι — ἔλεγον ὅτι περὶ σπονδῶν ἥκοιεν. E. 6, 1, 4. p. 363. c. acc. pro διὰ et acc. E. 4, 5, 9. ἐρωτώμενοι ὅ τι ἥκοιεν. c. particip. ἔχων, Π. 2, 1, 4. σώματα ἔχοντες ἀνδρῶν ἥκετε, h. e. σὺν σώμασιν ἀνδ. A. 1, 2, 6. E. 1, 5, 2.

5, 2. 5, 1, 14. p. 281. c. particip. praes. pro fut. E. 7, 1, 3. ἔλεγες, ὡς — ἥκεις τὴν συμμαχίαν ποιησάμενος. Steph. malebat ποιησόμενος. At fine causa. vid. nr. 2. b. c. adiect. Π. 5, 3, 3. ἐ Δαρείκων μεστοὶ ἥκομεν. b) imperfectum pro plusquamperfecto, A. 1, 5, 12. Κῦρος ἔπω ἧκεν, nondum venerat. E. 1, 5, 1. c. ἐπὶ, ad, Π. 4, 5, 5. ἐπὶ θύρας ἐδεὶς ἥκει. c. ἐπὶ, propter, E. 1, 1, 24. ἐφ' ἃ ἧκε, np. vt exercitum conscriberet. c. particip. ἔχων vel φέρων, Π. 1, 4, 17. ὡς αὐτὸς ἔχων ἧκεν, quibuscum ipse venerat. A. 7, 5, 3. εἰ γὰρ ἐκῆδου, ἧκες ἂν πλήρη φέρων τὸν μισθόν. ¶ 2) venire. a) In praesenti, A. 2, 1, 3. εἰ μέλλοιεν ἥκειν. 2, 2, 1. ἥκειν ἤδη κελεύει — ἂν μὲν ἥκωμεν. E. 4, 5, 8. εἶπεν — ἐμφαγεῖν ὅ τι δυνατὸν, ἥκειν τὴν ταχίστην, congregari ad iter. 5, 1, 13. c. ἐπὶ, ad, Π. 5, 5, 1. ἐπέστελλεν ἥκειν αὐτὸν ἐπὶ τὸ στράτευμα. E. 5, 1, 15. b) In imperfecto. Omisso nomine ἄγγελοι vel simili, Π. 7. 4, 4. ἐν τέτῳ ἧκον οἱ παρὰ Κύρου. 8, 1, 6. E. 3, 1, 16. παρὰ τῦ ἄρχοντος ἧκε λέγων. c. particip. Π. 2, 2, 2. extr. ἧκον οἱ ἄνδρες φέροντες τὴν ἐπιστολήν. A. 1, 2, 9. ἧκε Κλέαρχος — ἔχων ὁπλίτας Σ 1, 2. αὐτὸν ἧκεν ἄγων, i. e. ἦγε. c. particip. praes. pro fut. Π 3, 2, 8. οἱ Χαλδαῖοι ἧκον, δεόμενοι τῦ Κύρου. c) Futurum, Π. 4, 6, 5. ὡς ἥξων ad eum. c. dat. Π. 6, 1, 23. ἐγώ σοι ἀναδέχομαι ἥξειν πολὺ πιστότερον φίλον. 6, 4, 3. c. particip. synonymo, A. 4, 5, 15. ἥξουσί τινες ἐπ' αὐτὲς πορευόμενοι. De aduentu hostili, Ιπρ. 4, 8. ἢν ἥξοντες εἰσηγγελμένοι ὦσιν οἱ πολέμιοι. Ita edidit Steph. Sed edd. vett. et Zeun. habent ἥξαντες, aoristo posito pro futuro. c. ἐπὶ, contra. A. 6, 3, 16. ᾠόμεθα ὑμᾶς — ἥξειν ἐπὶ τὲς πολεμίους. ¶ 3) processisse, progressum esse. E. 1, 5, 6. Θρασύβουλον ἔξω Ἑλλησπόντου ἥκοντα. ¶ 4) rediisse. Vbi vt nr. 1. praesens habet vim perfecti, imperfectum plusquamperfecti. Π. 7, 4, 5. ἐπεὶ δ' ἧκεν, cum rediisset ex expeditione. A. 2, 2, 1. οἱ δὲ παρὰ Ἀριαίου ἧκον. it. omisso τινὲς vel ἄγγελοι, E. 5, 3, 25. ἐπεὶ δὲ ἧκον ἐκ τῆς Λακεδαίμονος ἀπαγγέλλοντες. 6, 5, 25. c. particip. ἔχων, A. 2, 3, 4.

4. ἔλεγον, ὅτι — ἥκοιεν ἡγεμόνας ἔχοντες. E. 1, 3, 3. c. aliis participiis, Π. 1, 3, 15. ἂν μαθὼν ἥκῃς, *redieris*. Antea erat: οἴκοι εἴης. 1, 5, 1. Aπ. 3, 1, 4. c. dat. Π. 6, 3, 7. ἥκει ἡμῖν ἀνὴρ ἄριστος. Interdum additur πάλιν, A. 7, 2, 6. ἀκέσας ἥκοντα πάλιν Ξενοφῶντα. 7, 3, 23. ἥκει ταχὺ πάλιν. All. perperam habent ἧκε. ¶ 5) *redire*. Π. 6, 2, 3. ὑποσχόμενοι ἥξειν ὡς — τάχιστα. 7, 5, 11. A. 2, 1, 7. 11. 2, 3, 4. ἄγγελοι — ἧκον ταχύ. §. 13. μέχρι ἂν ἐγὼ ἥκω. 5, 1, 3. 5, 3, 3. 7, 3, 22. ἥξω παρ᾽ ὑμᾶς. E. 1, 6, 7. ἕως ἂν ἥκωσιν. c. πάλιν, Π. 4, 2, 12. μέμνησθε ἥκειν πάλιν ὡς ἐμέ. 4, 5, 11. cf. πάλιν. c. particip. ἄγων et ἔχων, Π. 4, 1, 9. ἴσως ἄν σοι - ἥκοιμεν ἄγοντες ἐφ᾽ οἷς εὐθυμήσεσθε — ἥξομεν πρός σε ἄγοντες. A. 5, 1, 6. 5, 4, 2. 6, 1, 10. προσεδόκων ἄγοντα τι σφίσιν ἥκειν, *rediturum esse*. 7, 1, 23. ἔχων τὰ ἱερεῖα — ἧκε. c. aliis participiis, A. 2, 3, 14. ἥξω συσκευασάμενος. 7, 1, 24. μόλις διαπραξάμενος ἥκω, i. e. διεπραξάμην. 7, 3, 22. σκεψάμενός τι ἥξω. Σ. 4, 45. ἥξω παρ᾽ αὐτῷ δανεισάμενος. Leuncl. perperam vult δανεισόμενος, non recordatus, ἥξω positum esse pro ἐπανελεύσομαι. ¶ 6) Ponitur pro εἶναι. E. 1, 2, 10. ὡς αὐτοὶ μὲν ὄντες ἀήττητοι, ἐκεῖνοι δὲ ἡττημένοι ἥκοιεν. Etiam in superioribus passim post participia et adiectiua potest ita intelligi. ¶ 7) De nauigantibus; O. 21, 3. ἀνιδρωτὶ ἥκουσι, *appellunt*. Similiter E. 1, 2, 5. naues νεωστὶ ἡκούσαι, *appulsae*. 2, 1, 15. Cf. supra nr. 3. ¶ 8) De inanimatis, a) *missum esse*. A. 5, 5, 2. τὰ ξένια, ἃ ἧκε παρὰ τῶν Τιβαρηνῶν. b) *accidere*. K. 8, 7. τῆς ὥρας — ὅπως ἔσται ἱκανή. ἥκοντος δὲ τούτου. Leuncl. *quum satis temporis erit*. c) De tempore: *aduenisse*. Π. 8, 3, 5. ἐπεὶ δὲ ἡ ὑστεραία ἧκε. E. 7, 4, 28. ἐπεὶ ὁ μὴν ἧκε. d) *pertinere*. Iπ. 1, 8. ὁ αὐχὴν ὀρθὸς πρὸς τὴν κορυφὴν ἥκοι. e) De ordine: Π. 2, 2, 1. p. 101. ὡς τὰ περιφερόμενα fercula ἧκε πρὸς ἡμᾶς. Σ. 4, 50. ἐπειδὴ εἰς τὸν Φίλιππον ἧκον, *da die Reihe an den Philippus kam*. f) Varie. Π. 4, 2, 12. p. 217. γέρρα καὶ κοπίδας καὶ σαγάρεις — καὶ πληγὰς ἥκειν νομιζόντων, *adesse*, vel *instare*, *imminere*.

nere. K. 8, 3. ἴχνη — πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ ἥκοντα, *in orbem in se redeuntia.* Similiter de culpa vel malo, Π. 1, 5, 7. p. 55. εἰς ἐμὲ τὸ ἐλλεῖπον ἥξει, *in me recidet.* 2, 1, 2. p. 89. εἰς Πέρσας τὸ δεινὸν ἥξει, *ad Persas redundabit.* ¶ 9) Hutch. ad A. 1, 9, 3. in verbis τῶν εἰς πόλεμον ἔργων dicit ellipsin esse participii ἡκόντων, plene legi Aeschin. 2, 2. τὰ εἰς πλοῦτον ἥκοντα, *pertinentia.* Cf. nr. 8. d. et εἰς nr. 11. ¶ 10) Confunditur c. κατέχειν. v. ibi nr. 5. it. c. ἄγειν. v. ibi nr. 14. et 29. g.

*ἥκεσθαι, *deruenire.* A. 5, 1, 1. θύειν ἔνθα πρῶτον εἰς Φιλίαν γῆν ἥκοιντο. In addendis vltimae Leunclauianae est ἵκοιντο. All. ἀφίκοιντο.

ἥκιστα, ¶ 1) *minime.* Timaeus lex. Platon: οὐ πάνυ. Phauorin: οὐδαμῶς. Π. 1, 2, 7. μισοῦσι μὲν ἀλλήλους, δικάζονται δὲ [οὐχ] ἥκιστα. Steph. vel illud οὐχ plane omittendum putat, vel legendum: οὐδ' ἥκιστα, h. e. *nil minus quam in iudicium vocant.* Sed prior ratio praeferenda videtur. Απ. 1, 7, 3. ἀπολέσειεν ἂν οὓς ἥκιστα βούλοιτο. In responsione negat, Απ. 4, 5, 3. νομίζεις τοῦτον ἐλεύθερον εἶναι; ἥκιστα. 4, 6, 10. etiam c. gen. Π. 8, 4, 5. ἔστιν ὅ τι — κατέγνως; τοῦτο δὴ πάντων ἥκιστα, ἔφη. Nam iam antea aliquoties alia negauerat. Iunctim c. ὅτι, Π. 7, 5, 14. ὅτι ἥκιστα ἐπιφθόνως. ¶ 2) οὐχ ἥκιστα. Moeris: οὐχ ἥκιστα, Ἀττικῶς· μάλιστα, Ἑλληνικῶς. Significat igitur *maxime, inprimis.* Etymol. M. explicat τὸ μάλιστα. Hesych. in v. οὐχ, μάλιστα. Timaeus: πάνυ. Π. 1, 5, 7. p. 55. διὰ τοῦτο οὐχ ἥκιστα θαῤῥεῖν. 7, 3, 3. E. 2, 3, 12. 6, 2, 27. Απ. 1, 2, 23. 3, 5, 3. c. gen. Απ. 3, 4, 11. οὐχ ἥκιστα τούτων, ἐὰν ἀπαράσκευος ᾖ, φυλάξεται. Portus vterque genitiuum redundare dicunt, vt apud Latinos in formula *minime gentium.* Nec Hindenburgio displicet. Fortassis reddi possit: *hoc eodem modo.* np. vt pugnat, si paratus est.

'Ηλεία, *ager Eleorum.* E. 3, 2, 17. (§. 21. est ἡ τῶν Ἠλείων χώρα.) 6, 2, 19. 7, 4, 17. Cf. Ἦλις.

'Ηλεῖοι, *Elei.* Λ. 2, 13. Ἠλεῖοι διὰ χαρίτων τῇ ὥρᾳ χρῶνται. (quod quomodo intelligendum sit, patet ex Σ. 8, 34.) E. 3, 2. 16 — 22. Eleis irati Lacedaemonii

daemonii ob societatem cum Atheniensibus initam, et quod ipsos ab equestri certamine exclusissent, Iouique sacra facere prohibuissent, Agide duce bellum inferunt. Oritur Elide seditio et caedes, diuisis in duas partes ciuibus inter Xeniam et Thrasydaeum. Caede facta multi ex optimatibus ad Lacedaemonios transfugiunt. Elei pace facta ciuitates suas liberas dimittere coguntur, sed curam templi retinent. E. 4. 2, 9. in proelio Lacedaemonios sequuntur. 6, 2, 2. dant Lacedaemoniis naues. 6, 5, 2. cum ciuitates sibi subiectas dimittere nollent, non iurant de pace a rege missa. §. 5. dant Mantineensibus pecuniam ad muros aedificandos. 6, 5, 19. 23. 30. 40. Mantineensibus ac Thebanis in bello contra Lacedaemonios adsunt vsque ad vrbem Spartam. 7, 1, 7. denuo Thebanis auxiliantur. §. 15. Arcadibus, qui ipsis ciuitates a Lacedaemoniis ereptas reddere nollent, infesti fiunt. §. 26. Eleorum legatus apud regem praefertur Arcadibus. 7, 4, 12 — 20. Elei eripiunt Arcadibus Lasionem, quam vrbem suam esse dicebant. In bello hinc orto ita vincuntur, vt Arcades ipsam Elidem vrbem intrent, in qua fit seditio et contentio de forma ciuitatis, adeo, vt multi ciues se coniungant cum Arcadibus. Cum vero victi et in exilium eiecti essent, cum Arcadibus Pylum occupant, et in Eleorum agros inuadunt. Elei iuuantibus Achaeis vrbem suam conseruant, tandemque Lacedaemoniorum auxilio paululum subleuantur §. 26. οἱ ἐκ τῆς πόλεως Ἠλεῖοι, i. e. non exules, Pylum capiunt. §. 27 — 31. Arcades Olympiam Eleis ademtam muniunt, et cum Pisatis, qui olim Olympicis ludis praefuissent, ludos instituunt. Superueniunt Elei. Fit proelium anceps. §. 35. Arcades a Thebanis sibi metuentes Eleis templum Iouis Olympii restituunt. 7, 5, 1. et 18. Elei in pugna ad Mantineam Lacedaemoniis adsunt. Quinam sint E. 7, 4, 13. et 16. οἱ τῶν Ἠλείων τετρακόσιοι καὶ τριακόσιοι, dicetur in v. τετρακ. et τριακ. Ἠλεῖος Τολμίδης, v. in Τολμ.

ἤλεκτρον, *succinum*. A. 2, 3, 9. βάλανοι τῶν φοινίκων

κῶν — ἡ δὲ ὄψις ἠλέκτρου ὐδὲν διέφερε. Scil. color eius est fere aureus. v. Hutch. et Steph. in indice thesauri.

ἤλιβατος (poet. Port.), *inaccessus*. A. 1, 4, 4. πέτραι ἠλίβατοι. v. Schol. Apollon. Rhod. 2, 169. Cf. Hesych. et Etymol. M.

ἠλίθιος, 1) *stolidus*. Suidas explicat: ἄφρων, ὁ σκληρὸς ἢ ἀναίσθητος. Deinde laudat A. 2, 6, 11. τὸ ἀπλῦν (οὕτω) — τὸ αὐτὸ τῷ ἠλιθίῳ εἶναι. Neutrum adiect. pro substantiuo. Π. 5, 3, 17. ςρατηγὸς ὕτως ἠλίθιος, ὥςε ἐκ εἴσεται τῶν ὑφ' αὐτὸν ἡγεμόνων τὰ ὀνόματα. §. 18. A. 2, 5, 3. p. 114. ἐχ — ὕτω ἠλίθιοι ὕτε ἀλόγιςοι. 5, 7, 6. Aπ. 3, 9, 8. τῷ φρονίμῳ opp. τὺς ἠλιθίους. 4, 1, 5. vbi in praecedentibus est μωρός. 4, 2, 10. ῥαψῳδὺς τὰ μὲν ἔπη ἀκριβῦντας, αὐτὺς δὲ πάνυ ἠλιθίους ὄντας. ¶ 2) *vanus, mendax*. De iactatore, Aπ. 1, 1, 5. μήτ' ἠλίθιον μήτ' ἀλαζόνα. Σ. 3, 6. οἶσθά τι ἔθνος ἠλιθιώτερον ῥαψῳδῶν; ¶ 3) *timidus in conueniendis aliis*. Thom. Mag. ἠλίθιος ἀνὴρ, ὁ μαλακὸς καὶ ἀκίνητος τὴν γνώμην· ὐ μόνον ὁ ἀνόητος. Π. 1, 4, 12. βλὰξ τις καὶ ἠλίθιος.

ἡλικία, ¶ 1) *aetas*. Π. 1, 6, 19. p. 77. ἐπεὶ δὲ ἔχοιεν τὴν ἡλικίαν, ἥνπερ σὺ νῦν ἔχεις. A. 3, 1, 10. ποίαν ἡλικίαν ἐμαυτῷ ἐλθεῖν ἀναμένω, *wie alt werde ich wohl werden*. O. 3, 10. τινὲς — ἡλικίαι καὶ ἵππων καὶ ἀνθρώπων — εὐθὺς χρήσιμοί εἰσι, ita vt non diu erudiri debeant. Cf. nr. 5. K. 2, 2. τὸν ἤδη ἐκ παιδὸς ἀλλάττοντα τὴν ἡλικίαν. §. 4. εἶναι τὴν ἡλικίαν περὶ ἔτη εἴκοσι. ¶ 2) *adolescentia*. Schol. Thucyd. 7, 60. ἡλικίας· νεότητος. cf. Harpocrat. Suid. et Phauorin. it. Fischer. ind. Aeschin. A. 1, 9, 4. Κῦρος — ἐπεὶ τῇ ἡλικίᾳ ὕπρεπε, φιλοθηρότατος ἦν. E. 5, 4, 25. τὴν ἡλικίαν ἔχων τὴν ἄρτι ἐκ παίδων, h. e. *ephebus*. Aπ. 3, 5, 27. ἐλαφρὰ ἡλικία. Fr. Portus intelligit de iis, qui sunt agiliores ad excursiones faciendas et ad labores ferendos. Sic interpp. ad Lucian. T. II. p. 154. explicant E. 1, 6, 17. τὺς ἐν ἡλικίᾳ ὄντας, *qui in flore aetatis sunt*. Rectius verteris: *qui habent aetatem militarem*. de qua v. στρατεύσιμος et στρατιωτικός. cf. Poll. 1, 177. ¶ 3) *aetas virilis et prouectior*. Π. 3, 3, 19. οἱ δοκεῖτε — τῇ ἡλικίᾳ φρονιμώτεροι, *propter aetatem*.

tem. Mox eſt διὰ τὴν ἡλικίαν. A. 3, 1, 16. εἰ ὑμεῖς τάττετε με ἡγεῖσθαι, ὀδὲν προφασίζομαι τὴν ἡλικίαν. Scil. Xenophon erat tunc fere quinquagenarius. v. Hutch. diſſ. 1. p. 4. Aπ. 4, 2, 3. ἐν ἡλικίᾳ γενόμενος, *cum ad virilem aetatem perueniſſet.* O. 7, 42. προϊέσης τῆς ἡλικίας. Mox eſt πρεσβυτέρα γινομένη. cf. πόῤῥω nr. 1. ¶ 4) *vita.* Aπολ. 6. εἰ προβήσεται ἡ ἡλικία. K. 1, 3. ὂ καὶ αἱ αὐταὶ ἡλικίαι, *non aeque diu vixerunt.* ¶ 5) *homines huius vel illius aetatis.* Cf. Suid. Π. 1, 2, 6. ἑκάςῃ ἡλικίᾳ προστέτακται. §. 9. αὕτη ἡ ἡλικία, i. e. ἔφηβοι. Λ. 5, 1. Σ. 4, 17. Sic plural. Aπ. 1, 4, 16. αἱ Φρονιμώταται ἡλικίαι, *viri inprimisque ſenes.* Sic fere eſt O. 3, 10. (v. nr. 1.) niſi quod genitiui ſunt additi.

ἡλικιώτης, *aequalis.* Dicitur fere ſemper de iuuenili vel puerili aetate. Π. 1, 4, 1. τοῖς ἡλικιώταις συνεκέκρατο. §. 5. εἰς τὸ ἴσον — τοῖς ἡλικιώταις. Margg. ἥλιξι. Idem caſus eſt §. 10. et 26. Iερ. 6, 2. Sed E. 1, 4, 6. p. 28. vbi oppon. τῶν πρεσβυτέρων, et Aπ. 4, 2, 1. τῶν ἡλικιωτῶν. Π. 1, 4, 13. τὰς ἐμὰς ἡλικιώτας. Cf. ἰσῆλιξ.

ἧλιξ, *aequalis.* Heſych: ἧλιξ· ἡλικιώτης. Phauorin: ἥλικα, ἴσα τῷ χρόνῳ. ἡ ἥλικα εἴρηται μὲν ἐνταῦθα τῷ Πλάτωνι ὅτως· ἥλικα γὰρ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος τέρπειν τὸν ἥλικα. τὸ δὲ τέλειον ἔχει, ἧλιξ ἥλικα τέρπει, γέρων δέ τε τέρπει γέροντα, ὥς Φησι καὶ ὁ Ξενοφῶν. Scil. verſus ille: ἧλιξ — γέροντα, eſt vetuſtiſſimus et prouerbialis, ad quem ſaepe alludunt veteres, v. c. Plato lib. 1. de rep. T. II. opp. p. 329. A. et Ariſtoteles ethic. Nicom. 8, 14. qui etiam rhetor. 1, 11, 25. priora huius prouerbii verba laudauit. Ita etiam Xenophon interdum alluſiſſe ad iſtud prouerbium videri poteſt, v. c. Λ. 5, 5. Sed nunquam certe integrum illum verſum attulit, quod fortasſis collegerit quis e verbis Phauorini. Π. 1, 3, 1. ἥλικες. §. 13. 1, 4, 4. §. 25. καὶ παῖδες, καὶ ἥλικες, καὶ ἄνδρες, καὶ γέροντες. Vbi ἥλικες haud dubie ſunt ἔφηβοι. Cyrus enim tum ipſe erat pubertati proximus. 1, 5, 1. Λ. 5, 5. Sed A. 1, 9, 3. τῶν ἡλίκων, vt E. 5, 4, 25. Σ. 8, 16. τοῖς ἥλιξιν.

ἥλιος, ¶ 1) *ſol.* Elegans de eo locus Aπ. 4, 3, 8. 4. 9. 14. Anaxagorae de eo ſententia

tia Aπ. 4, 7, 7. Aπ. 3, 8, 9. ὁ ἥλιος εἰς τὰς παστάδας ὑπολάμπει — ὁ χειμερινὸς ἥλιος. K. 5, 2. 8, 1. ἐὰν ὁ ἥλιος ἐπιλάμπῃ. cf. ἀνατέλλειν, ἀνέχειν, ἀνίσχειν, ἔκλειψις, μηνοειδής, προκαλύπτειν. ¶ 2) *solis aestus.* Aγ. 5, 3. πλεονεκτῶν ἡλίου. Oppon. ψύχους. Cf. Π. 1, 6, 19. p. 73.

Ἥλιος, deus Perſarum. Π. 8, 3, 6. in ſolemni pompa et egreſſu Cyri e regia ἵπποι ἤγοντο θῦμα τῷ Ἡλίῳ. (De equis Soli conſecratis et mactatis v. Bochart. hieroz. T. I. lib. 2. c. 10.) — Ἡλίου ἅρμα λευκὸν — ἐστεμμένον. (Heſych. et Suid: ἀστέρων τέθριππος· τὸ ἅρμα ἡλίου.) §. 11. ἔθυσαν τῷ Διῒ — τὰς ταύρους. ἔπειτα τῷ Ἡλίῳ — τὰς ἵππους. 8, 7, 1. A. 4, 5, 24. reddit Xenophon equum, quem ceperat, ὅτι ἤκουσεν αὐτὸν ἱερὸν εἶναι τᾶ Ἡλίου. Hoc factum eſt in Armenia, quae regi Perſarum parebat. Cf. infra Μίθρης.

ἡλιοῦσθαι, *ſole aduri.* O. 19, 18. τὰ ἡλιάμενα in vite, *quae ſole aduri poſſunt.*

Ἦλις, *Elis.* 1) vrbs, E. 3, 2, 17. 21. 7, 4, 15. 17. cf. ἀτείχιστος. 2) regio, E. 4, 7, 4. 7, 4, 19. 21. Cf. Ἠλεία.

ἧλος, *clauus.* K. 9, 12. podoſtrabe habet ἥλους — σιδηρᾶς τε καὶ ξυλίνους.

ἡμεῖς, v. ἐγώ.

ἠμελημένως, ¶ 1) *negligenter, ſecure.* A. 1, 7, 15. ἐπορεύετο ἠμελημένως. all. ἠμελημένος. ¶ 2) *tenuiter et exiliter.* Aπ. 3, 11, 4. μητέρα — ἐσθῆτι καὶ θεραπείᾳ ἃ τῇ τυχούσῃ. καὶ θεραπαίνας — καὶ ἔδε ταύτας ἠμελημένως ἐχούσας.

ἡμέρα, ¶ 1) *dies.* a) O. 11, 6. ἀγαθή ἐστιν ἡμέρα ὡς ἀρετῆς ἄρχεσθαι, *fauſta* vel *apta.* Cum vero nullus dies, in quo quidem aliquis virtuti ſtudere incipiat, putari mali ominis poſſit, agnoſcimus h. l. ironiam Socraticam, qua fortaſſis irridere voluerit ſuperſtitionem illam de dierum diſcrimine. Sequente ἀφ' οὗ. A. 3, 2, 9. ὄπω πολλαὶ ἡμέραι ἀφ' ὅ. Cf. infra. b) Dualis c. maſcul. Π. 1, 2, 11. μίαν ἄμφω τούτω τὼ ἡμέρα λογίζονται. Recentiores editt. habent ταύτας τὰς ἡμέρας. Sed illud eſt Atticum. Cf. Cel. Hindenb. ad Aπ. 2, 3, 18. it. infra ὁ nr. 13. c) Pluralis c. δύο, E. 1, 6, 6. δύο ἡμέρας ἐπισχεῖν. Cf. δύο. d) Genitiuus poſt μέρος, Iπ. 4, 4. ἀεὶ μέρος τῆς ἡμέρας. Π. 1, 2, 6. τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἡμέρας. In non-

nonnullis deest μέρος. Et sane alias omisit Xenophon. A. 3, 4, 4. τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας. §. 8. 18. E. 7, 2, 10. §. 12. τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας. Aπ. 1, 1, 10. Sic c. μέσον. cf. μέσος nr. 1. e) c. ὁδὸς, Π. 1, 1, 3. ἀπέχοντας παμπόλλων ἡμερῶν ὁδόν. 3, 3, 12. δέχ' ἡμερῶν ἀπέχειν ὁδόν. 6, 2, 10. A. 2, 2, 5. δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν ὁδόν. 7, 3, 7. Aϑ. 2, 5. Sic A. 6, 4, 1. ἡμέρας μάλα μακρᾶς πλοῦς. 7, 3. 5. οὐδαμῇ πλεῖον ἑπτὰ ἡμερῶν. E. 7, 1, 29. ἑπτὰ ἡμερῶν ἐπιτήδεια. Cf. ὁδὸς nr. 1. f) c. ἀπὸ, Π. 7, 4, 3. ἀπὸ τῆσδε τῆς ἡμέρας. A. 7, 5, 4. O. 11, 6. ἀπὸ τῆς αὔριον ἡμέρας. g) c. διὰ, K. 4, 11. δι' ἡμέρας, *per totum diem*. Plene est O. 20, 17. δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. K. 6, 3. διὰ τρίτης τῆς ἡμέρας, *tertio quoque die*. Omisso διὰ, vel ἐπὶ, (v. Thom. Mag. in v. νυκτὸς) Π. 1, 6, 19. p. 82. τῆς ἡμέρας, *interdiu*. A. 2, 6, 5. 7, 4. 10. Aπ. 3, 11, 16. Cf. νύξ. A. 3, 3, 8. τῆς ἡμέρας ὅλης, *per totum diem*. 6, 6, 1. ἑκάστης ἡμέρας, *quotidie*. Eodem sensu Πο. 4, 15. simpliciter est τῆς ἡμέρας. cf. ἄλλος. Sic plural. A. 1, 7, 14. δέκα ἡμερῶν, *intra decem dies*. 4, 7, 15. E. 7, 5, 18. h) c. πρὸ, Π. 4, 5, 7. οὐκ εἰσαφῆκαν πρὸ ἡμέρας. 8, 3, 5. A. 7, 3, 1. E. 1, 6, 13. K. 6, 13. vbi distinguuntur ἅμ' ἡλίῳ ἀνέχοντι, et πρὸ ἡμέρας. 9, 2. cf. πόῤῥω. i) Datiuus: Π. 6, 3, 1. τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. Sic E. 4, 7, 4. vbi in margg. est τῇ π. ἑσπέρᾳ. A. 2, 3, 1. τῇ πρόσθεν ἡμέρᾳ, *heri*. 4, 7, 6. 4, 8, 6. τρισὶν ἡμέραις, ἕως οὗ. Potest istud οὗ de neutro intelligi (vt supra), sed potest etiam esse pro ἕως οὗ χρόνου et ἀφ' οὗ χρόνου. All. ἐν τρισὶν ἡμ. 5, 7, 11. ταῦτα ἦν τῇ ἡμέρᾳ ᾗ ἐξωρμῶμεν. Cod. Eton. ἐν τῇ ἡμ. E. 2, 1, 20. 2, 4, 10. ἡμέρᾳ πέμπτῃ (Marg. ἡμέραν πέμπτην), *die abhinc quinto*. k) Sequente ἀπὸ, A. 1, 7, 14. τῇ ἑνδεκάτῃ (ἡμέρᾳ) ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας. 6, 2, 7. l) c. ὕστερον, E. 1, 1, 1. μετὰ ταῦτα οὐ πολλαῖς ἡμέραις ὕστερον. §. 6. m) c. ἅμα, Π. 1, 2, 4. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, *primo mane*. 3, 3, 9. τῇ ὑστεραίᾳ (ἡμέρᾳ) ἅμα τῇ ἡμέρᾳ. 5, 4, 10. A. 2, 1, 2. E. 1, 2, 4. 1. 6, 10. 4, 8, 35. παραπλεῖν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ. In margg. deest τῇ ἡμ. probante Moro ob edd. vett. K. 9, 3. n) c. ἐν, Π. 2, 3, 11. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. A. 1, 5, 15. ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ. E. 3, 1, 13. 4, 5, 5. 7, 5, 21. Sed Π.

5, 3, 16. p. 300. ἐν τῇ ἡμέρᾳ est *interdiu*, et E. 7, 4, 32. ἐν ἡμέρᾳ dictum est pro ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Plural. Π. 1, 2, 4. ἐν ταῖς τεταγμέναις ἡμέραις. A. 1, 7, 14. et E. 7, 1, 30. ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις, *intra hos dies*. Sic A. 1, 2, 20. ἡμέρας τρεῖς, ἐν αἷς (all. ἐν ᾧ, np. χρόνῳ) ἀπέκτεινε. 2, 4, 1. 2, 5, 1. E. 1, 6, 17. 3, 2, 1. 4, 4, 18. Aπ. 3, 13, 5. τοὺς περιπάτους, οὓς ἐν πέντε ἢ ἓξ ἡμέραις περιπατεῖς. Cf. ἄλλος. o) Accusatiuus: Π. 1, 2, 9. τὴν ἡμέραν, *interdiu*. Attice sic dici, non καθ' ἡμέραν, Thomas Mag. auctor est in v. νυκτός. Doruill. ad Charit. p. 412. intelligit κατὰ vel μετά. Nam Π. 1, 6, 19. p. 80. lepus dicitur τὴν ἡμέραν ἀποδιδράσκειν, sed Aπ. 3, 11, 8. μεθ' ἡμέραν. A. 6, 1, 8. ἡμέραν καὶ νύκτα. Cf. νύξ. Sic Π. 1, 3, 11. τὰς ἡμέρας. it. A. 5, 8, 10. 7, 2, 12. p) c. ἀνὰ et εἰς, v. ἀνὰ et εἰς. c. ἐπὶ, Π. 6, 2, 11. p. 372. τὸ ἐφ' ἡμέραν ἀρκέσον, *quod in dies singulos satis fuerit*. (E. 5, 1, 13. est: μιᾶς ἡμέρας σῖτον.) q) c. κατὰ, Π. 3, 3, 13. προῄεσαν τοσοῦτον καθ' ἡμέραν, *quotidie*. 4, 2, 18. 8, 6, 6. E. 6, 5, 40. Iπ. 5, 2. Plene Aπ. 4, 2, 12. καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Hinc Iεp. 4, 9. τὰ καθ' ἡμέραν, *quotidianae necessitates*. Iπ. 5, 9. ἡ καθ' ἑκάστην ἡμέραν βρέξις. Cf. καθημέραν. Omisso κατὰ, A. 1, 2, 21. ἔμειναν ἡμέραν ἐν τῷ πεδίῳ. Intell. μίαν, *per vnum diem*. Sic fere 6, 4, 1. ταύτην τὴν ἡμέραν αὐτοῦ ηὐλίζοντο. 4, 3, 2. ἑπτὰ ἡμέρας, ὅσας περ ἐπορεύθησαν, *per quos*. 4, 5, 6. τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν ὅλην ἐπορεύοντο. cf. ἐπιέναι. §. 18. ἐννάτην ἡμέραν, *nono abhinc die*. Σ. 3, 6. ἑκάστην ἡμέραν, *singulis diebus*. r) c. μετὰ, v. μετά. c. παρὰ, E. 1, 4, 6. ἀεὶ παρ' ἑκάστην ἡμέραν, *quotidie*. s) c. πρὸς, A. 4, 5, 16. ἐπειδὴ πρὸς ἡμέραν ἦν, *cum in eo esset vt dies illucesceret*. E. 2, 4, 4. ἐπεὶ πρὸς ἡμέραν ἐγίγνετο. t) Iungitur variis verbis: Π. 1, 6, 19. p. 82. ἐπειδὰν ἡμέρα γένηται, *vbi dies illuxisset*. 4, 1, 4. A. 7, 3, 1. Sed A. 6, 4, 6. ἐπειδὴ ἡμέρα (duo codd. ὑστεραία ἡμ.) ἐγένετο τῆς συνόδου, *cum dies vnus, ex quo conuenerant, praeterlapsus esset, et alter illuxisset*. E. 2, 4, 16. πρὶν ἡμέρας δέκα γενέσθαι. cf. γίγνεσθαι. A. 1, 7, 14. ἐπεὶ παρῆλθον αἱ δέκα ἡμέραι. E. 3, 3, 1. A. 4, 6, 1.

ἡμέρα ἦν ὀγδόη. vid. ἄγειν, δεικνύειν, λήγειν, μεσεῖν, προϊέναι, ὑποφαίνειν u) Saepe omittitur, v. c. E. 7, 4, 32. τῇ ὑστεραίᾳ. vid. ἄλλος, εἰς nr. 12. ἕτερος, ἐπιέναι, ὑστεραῖος, et alia. ¶ 2) fere i. q. χρόνος. E. 2, 4, 10. p. 111. οἳ ἂν νικήσαντες ἐπίδωσι τὴν πασῶν ἡδίστην ἡμέραν. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. μήν. v. μὴν nr. 1. it. c. ἑσπέρα. v. ἑσπ. nr. 3.

ἡμερεύειν, *diem transigere.* E. 5, 4, 3. ἡμερεύσαντες ἔν τινι τόπῳ ἐρήμῳ, πρὸς τὰς πύλας ἦλθον — ὀψιαίτατοι. O. 4, 2. artes βαναυσικαὶ ἀναγκάζουσι πρὸς πῦρ ἡμερεύειν. Poll. 1, 64. τὸ δι' ὅλης τι πρᾶξαι ἡμέρας, ἡμερεῦσαι, καὶ διημερεῦσαι, οἷον ἐπὶ τῶν βαναύσων ὁ Πλάτων εἴρηκε· πρὸς πῦρ ἡμερεύοντας. Saltem hoc cadit etiam in Xenophontis locum. De διημερεύειν v. ſupra ſuo loco.

ἡμερινός, *diurnus.* Π. 1, 6, 19. p. 82. φυλακὰς νυκτερινὰς ἢ καὶ ἡμερινὰς καθιστάναι. 8, 6, 9. τῷ ἡμερινῷ ἀγγέλῳ τὸν νυκτερινὸν διαδέχεσθαι. O. 20, 8.

ἡμέριος (poet. Port.), *diurnus.* O. 21, 3. ἡμέριος πλοῦς, *nauigatio intra diei ſpatium abſoluenda.*

ἥμερος, ¶ 1) *cicur.* Π. 1, 3, 6. θήρεια (κρέα) καὶ τῶν ἡμέρων. ¶ 2) *ſatiuus.* A. 5, 3, 12. ἄλσος ἡμέρων δένδρων. O. 16, 5. τὰ ἥμερα, *fruges ſatiuae.* K. 5, 5. v. ἄγριος, quod ibi opponitur.

ἡμεροσκόπος, *ſpeculator diurnus.* Suid: ἡμεροσκόποι· οἱ ἐν ἡμέρᾳ φρουροῦντες. v. Aeneae poliorc. c. 6. ibique Caſaub. E. 1, 1, 2. ὁ τῶν Ἀθηναίων ἡμεροσκόπος.

ἡμεροφύλαξ, *cuſtos diurnus.* E. 7, 2, 6. ἐδίωκον τοὺς ἡμεροφύλακας ὄντας δέκα — ἀφ' ἑκάστης πεμπτάδος εἷς ἡμεροφύλαξ — ὁρώντων τῶν ἡμεροφυλάκων.

ἡμέτερος, *noſter.* Π. 2, 1, 2. p. 87. τὴν ἡμετέραν δύναμιν. §. 4. ὅπλα ὅμοια τῆς ἡμετέροις. E. 1, 1, 19. διά τε τὴν ἡμετέραν ἀρετὴν καὶ τὴν ὑμετέραν προθυμίαν. c. gen. A. 7, 1, 19. τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν φίλοις. v. Homer. Il. γ, 180. et Hutch. p. 524. Femininum ſaepe elliptice ponitur, Π. 2, 1, 2. p. 88. ὡς ἐπὶ τῆς ἡμετέρας. (Intell. χώρας, quod nomen additum eſt 3, 3, 9. p. 180. ἕως ἂν ἡ ἡμετέρα χώρα κακῶται.) 3, 2, 10. 5, 3, 14. A. 3, 5, 4. 4, 8, 4. Dicitur de variis rebus: Π. 2, 1, 5. ἀπεῖναι οὐδὲ τὰ ἡμέτερα χρή, *ſtudia noſtra.*

2, 3,

2, 3, 2. οἱ πολέμιοι ἡμέτεροι, *in nostra potestate esse*, vel *fore*. 4, 2, 10. τῶν ἡμετέρων τινὲς, *quidam ex nostro exercitu*. 4, 3, 3. p. 229. ὐδὲν ὕτως ἡμέτερόν ἐστιν ὡς ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς. Antea est ἔχομεν. 6, 1, 7. τῶν ἡμετέρων ἀγομένων, *cum facultates nostrae agerentur*. §. 9. τὰ ἡμέτερα ἀσθενέστερα γίγνοιτ' ἄν, *potentia nostra*. A. 1, 3, 9. τὰ ἡμέτερα, *officia nostra, rationes nostrae*. 1, 5, 15. τῶν ἡμετέρων κακῶς ἐχόντων, *vbi conditio nostra intestinis bellis fuerit labefactata*. Π. 6, 2, 7. p. 367. τὰ ἡμέτερα φαῦλα, *noster exercitus*. 8, 4, 6. πρὶν καλεῖσθαι παρῆν τῶν ἡμετέρων ἕνεκα, *ad res nostras agendas, um uns zu dienen*. A. 7, 7, 10. ἡμέτεροι γάρ εἰσι, *nobis parent*. E. 6, 3, 6. p. 387. αἱ τὰ ἡμέτερα — Φρονῦσαι, *quae partes nostras sequuntur*. Sic 7, 4, 40. Similiter ap. Cic. Mil. 1. „reliqua multitudo — tota nostra est.“ Iπ. init. ὐκ ἐξαλείΦομεν ἐκ τῶν ἡμετέρων, *ex iis quae nos ipsi obseruauimus, ex nostris commentariis* s. *praeceptis*.

ἤμην, v. εἶναι nr. 1. et disp. II. de dialecto Alexandrina (Gerae 1788. 4.) p. 8. sq.

ἡμίβρωτος, *semesus*. Poll. 6, 39. χῆνας ἡμιβρώτους Φησὶ ΞενοΦῶν, Ap. A. 1, 9, 14.

*ἡμιδαρεικὸν, *daricus dimidius*. v. δαρεικός. Hinc A. 1, 3, 21. τρία ἡμιδαρεικὰ, *sesquidaricus, daricus sesquialter*. De qua ratione v. Casaub. ad Theophrast. charr. 6.

ἡμιδεὴς, *semiuacuus, semiplenus*. A. 1, 9, 14. βικὺς οἴνου ἡμιδεεῖς. Cf. Suid.

ἡμίθεος, *semideus*. Σ. 8, 31. Θησεὺς καὶ Πειρίθους καὶ ἄλλοι δὲ πολλοὶ τῶν ἡμιθέων.

ἡμιμναῖον, *dimidia mina*. Πο. 4, 15. vbi plerique perperam habent pluralem ἡμιμναῖα. Aπ. 2, 5, 3.

*ἡμιοβόλιον, *dimidius obolus*. A. 1, 5, 6. v. ὀβολός. Apud alios scribitur ἡμιωβόλιον. cf. Poll. 6, 160.

ἡμιόλιος, *sesquialter, sesquiplex*. c. gen. A. 1, 3, 21. μισθὸν ἡμιόλιον — ὗ πρότερον ἔΦερον, ἀντὶ δαρεικῦ τρία ἡμιδαρεικά. K. 10, 2. cf. Harpocrat. in v. ἡμιολιασμός. it. Hesych. et Suid. et Gell. N. A. 18, 14.

*ἡμιονικὸς, *mularis, mulinus*.

linus. Moeris: ὀρεικὸν ζεῦγος, Ἀττικῶς· ἡμιονικὸν, Ἑλληνικῶς. cf. Thom. Mag. in v. ὀρεικὸν et Harpocrat. A. 7, 5, 1. ζεύγη ἡμιονικὰ τρία, *iuga mulorum.*

ἡμίονος, *mulus.* Moeris p. 57. ἀστράβη, Ἀττικῶς· νωτοφόρος, ἡμίονος, Ἑλληνικῶς. Hesych: ἡμίονος· ὀρεύς. A. 5, 8, 3. ἡμίονον ἤλαυνον — ἐλεύθερος ὤν. Quod tamen ad seruos pertinebat. O. 18, 4. Ιπ. 5, 6.

ἡμίπλεθρον, *plethrum dimidium.* v. πλέθρον. A. 4, 7, 4. τὸ λοιπὸν γίγνεται ὡς ἡμίπλεθρον. Sed ibid. τρία ἡμίπλεθρα, est *plethrum sesquialterum.*

ἥμισυς, *dimidius.* Π. 2, 1, 2. p. 88. σχεδὸν ἀμφὶ τὰς ἡμίσεις. Sic semper infra formatus reperitur accusatiuus, quanquam Thomas Mag. p. 422. praecipit, κάλλιον esse τὸ ἀσυναίρετον, πρ. ἡμίσεας. Π. 2, 3, 7. τοῖς ἡμίσεσιν ἔδωκε. A. 1, 8, 16. ἡμίσει ἐν χρόνῳ. 4, 2, 7. 7, 8, 11. οἱ ἡμίσεις. Aγ. 2, 2. E. 4, 3, 2. Femin. Πο. 4, 31. αἱ ἡμίσειαι, πρ. φυλαί. Ιερ. 8, 4. αἱ ἡμίσειαι χάριτες πλέον ἢ ὅλον. Neutr. Π. 8, 8, 5. τὰ ἅρματα τὰ ἡμίσεα. Aγ. 4, 5. τὰ ἡμίσεα hereditatis. Et sic dici iubent Phrynichus p. 198. atque Thomas p. 420. non ἡμίση. Aγ. 2, 6. μόραν καὶ ἥμισυ. O. 20, 17. τὸ ἥμισυ διαφέρει τοῦ ἔργου παντός. De hoc Hesiodeo prouerbio v. Suid. et Bach. ad h. l. it. interpp. ad Hesiod. ἔργ. 40. et ad Lucian. somn. 3. cf. Horat. 1, epist. 2, 40. et Erasm. chill. 1, 9, 95. et Hindenb. ad Aπ. 2, 6, 22. Zeun. non male exponit: *dimidium praestat toti,* h. e. *parum operis fit.* Ego cum Leuncl. et Gailio malim ita explicare, vt τὸ ἥμισυ sit accusatiuus, pendens a verbo διαφέρει, hoc sensu: *efficit vt operis totius dimidia tantum pars conficiatur.* Masculin. c. gen. v. Wolf. ad Demosth. p. 357. Π. 2, 3, 7. τὰς ἡμίσεις τῶν ἀνδρῶν. Sic 2, 4, 17. p. 136. 137. 4, 5, 2. 7, 1, 10. E. 4, 1, 10. 5, 3, 21. τὸν ἥμισυν σῖτον. it. Feminin. Π. 1, 2, 9. τὴν ἡμίσειαν τῆς φυλακῆς. Ed. Iunt. τὰς ἡμισείας φυλακάς. Neutrum: Π. 3, 3, 21. εἰ μὴ ὑπὲρ ἥμισυ αὐτῶν ἔσονται οἱ ἡττηθέντες. 4, 5, 1. τοῦ πεποιημένου σίτου τὸ ἥμισυ. 8, 3, 11. ἀπέλιπεν τοὺς ἄλλους ἵππους ἐγγὺς τῷ ἡμίσει τοῦ δρόμου. A. 1, 9, 14 ἄρτων ἡμίσεα. 4, 3, 12. 5, 2,

2, 1. E. 2, 4, 6. 4, 3, 8. O. 18, §. μέχρι τῦ ἡμίσεως τῆς ἅλω, Edd. vett. τῆς ἡμίσεως. Phrynichus l. l. τὸ ἑνικὸν ἔν μονως τῦ ἡμίσεος — ἀλλ' ὀ τῦ ἡμίσους. Sic quoque Thom. Mag. p. 421. et Phauorin. in quorum omnium libris scribitur per ο.

ἡμιτελὴς, *inchoatus, imperfectus, semiperfectus*, Π. 3, 3, 18. p. 188. εἰκότως ἂν ἡμιτελῆ αὐτὸν νομίζοι. Oppon. τελείως ἀγαθὸς ἀνήρ. 8, 1, 1. p. 462. ἐδὲν ἡμιτελὲς κατελείπομεν.

ἡμιωβολιαῖος, *dimidii oboli magnitudinem aequans*, Απ. 1, 3, 12. τὰ φαλάγγια ἐδ' ἡμιωβολιαῖα τὸ μέγεθος.

ἦν, 1) ¶ *si*. Regit coniunctiuum, Π. 1, 2, 4. ἢν μὴ προῤῥηθῇ παρεῖναι. §. 8. ἢν τις διψῇ. 1, 3, 13. ἢν δέμε καταλίπῃς. §. 14. 1, 4, 5. 2, 4, 17. p. 137. 3, 3, 10. ἢν τὰ τῶν θεῶν ἡμῖν θᾶττον συγκαταινῇ, ἐξίωμεν ὡς τάχιστα, vbi ἢν — θᾶττον est *simulatque*. 6, 3, 11. p. 384. ἢν μὴ (Margg. εἰ μὴ) ἀγαθοὶ ὦσιν (Margg. ἔσονται), ὀδὲν ὄφελος. Zeun. recepit εἰ — ἔσονται, quia eleganter εἰ μὴ futuro iungitur. 8, 2, 10. etc. cf. τις. Vbi vero non coniunctiuum sibi iunctum habet, vitio librariorum id factum esse putandum est, (Cf. Thom. Mag. p. 267.) v. c. Π. 1, 6, 19. p. 72. ἢν τι αὐτοῖς συμβαίη. All. συμβαίνῃ, quod probant Steph. et Hutch. quia alias scribendum esset εἰ. 2, 4, 17. p. 136. ἢν δυνάμεθα. Cod. Guelf. ἂν δυνῶμ. 5, 1, 8. ἢν μήποτε παύσομαι. Est vitium Leunclauianae, Steph. et Hutch. παύσωμαι. 5, 5, 5. p. 328. ἢν φαίνομαι πεποιηκώς. Ita Leuncl. et Welf. Sed all. φαίνωμαι. 6, 1, 12. ἢν — δυνάμεθα. Zeun. ἢν — δυνώμεθα. 8, 2, 3. ἢν τι δέονται. Steph. et Hutch. δέωνται. A. 4, 6, 8. ἢν δυνώμεθα. All. perperam δυνάμεθα, et vnus Cod. δυναίμεθα. 6, 5, 11. ἢν ἐφέπονται. Cod. Eton. ἐφέπωνται, vt Steph. emendauerat. Πο. 4, 24. ἢν τίθεται. Steph. malebat, vt Zeun. reposuit, τιθῆται. Cf. εἰ nr. 26. c. ἄν, Π. 2, 4, 17. p. 137. ἢν δ' ἂν ὑποχωρῇ. c. περ, *siquidem, cum*. Π. 4, 6, 3. ἤνπερ φρονῶν φαίνῃ — δέχομαί σε. c. καὶ, *etiamsi*. Ιππ. 4, 8. καὶ γὰρ ἢν πάνυ πιστοὶ ὦσι. Omnino cf. ἂν et ὅταν. ¶ 2) *an*. Π. 2, 4, 11. ἄκουε — ἢν τί σοι δοξω λέγειν. ¶ 3) ἤν τε — ἤν τε, *siue — siue*. Π. 1,

Π. 1, 1, 5. ἥν τε πρὸς ἕω, ἥν τε πρὸς ἑσπέραν, ἥν τε πρὸς ἄρκτον, ἥν τε πρὸς μεσημβρίαν. c. coni. A. 7, 7, 14. ἥν τέ τινα σωφρονίζειν βούλωνται — ἥν τέ τῳ τὶ ὑπισχνῶνται. O. 11, 16. Iπ. 12, 6. Iπρ. 5. 6. Cf. ἐὰν nr. 8. et ὃς nr. 16. d.

ἡνία, ¶ 1) *lorum habenae quod ab equite tenetur et equi capiti iniicitur.* Poll. 1, 147. αἱ δὲ ἡνίαι καὶ ῥυτῆρες καλοῦνται. Hefych: ἡνίαι· λῶρα χαλινῶν. Sic etiam Etymol. M. et Suid. Cf. infra ἡνίον. Iπ. 6, 7. τὸν χαλινὸν ὀρθῶς ἐμβάλλῃ — τὰς ἡνίας περιβαλὼν περὶ τὴν κεφαλήν. ¶ 2) *tota habena.* Π. 6, 4, 2. λαβὼν παρὰ τοῦ ὑφηνιόχου τὰς ἡνίας. Iπ. 6, 9. 7, 1. 8. 9. 12, 5. τὸ ἐχόμενον τῶν ἡνιῶν.

ἡνίκα, ¶ 1) *quando, cum.* Thom. Mag. p. 713. fq. vetat in vniuerfum de tempore dici, imo fignificare ait *qua hora.* c. indicat. Π. 1, 4, 27. ἡνίκα — ὥρα. 3, 3, 5. Aγ. 2, 10. E. 4, 3, 10. etc. c. opt. O. 11, 14. ἀνίστασθαι εἴθισμαι, ἡνίκα ἔτι ἔνδον καταλαμβάνοιμι, *eo tempore quo.* c. ἂν et coni. Π 1, 2, 4. ἡνίκ' ἂν ἑκάστῳ προχωρῇ, *quandocunque, quotiescunque.* 7, 1, 5. E. 2, 4, 10. extr. ¶ 2) *quandoquidem.* Π. 4, 5, 10. ἐρημὸς οὐ γίγνεται, ἡνίκα οἱ φίλοι αὐτοῦ τοὺς ἐκείνου ἐχθροὺς ἀπολλύουσιν. ¶ 3) Π. 4, 4, 3. Cod. Guelf. et marg. Steph. habent ἡνίκα δ' ἄν τις pro ἂν δὲ καὶ ἄλλος.

ἡνίον, *habena*, vel *habenae lorum.* v. ἡνία. Poll. 1, 148. τὸ εἰς τὸ στόμα ἐμβαλλόμενον, χαλινός· οὐ τὸ μέσον ἡνίον. v. omnino Thom. Mag. in v. ἡνία, ibique interpp. Σ. 4, 6. ex Homero: εἶξαί τέ οἱ ἡνία χερσί.

ἡνιοποιεῖον, *officina vbi habenae conficiuntur et venduntur.* Aπ. 4, 2, 1. καθίζοντα εἰς ἡνιοποιεῖόν τι τῶν ἐγγὺς τῆς ἀγορᾶς. §. 8.

ἡνιοχεῖν (poet. Port.), *habenas tenere, aurigari.* Hefych: ἡνιοχεῖς· ἐλαύνεις ἵππους. Aπ 1, 1, 9. ἐπιστάμενον ἡνιοχεῖν. Iπ. 7, 10. ἡνιοχείτω — ἀνωτέρω ταῖς χερσὶν, *habenas manibus teneat fuperiori earum parte.* Palliu. Π. 6, 1, 17. ὡς δύνωνται ἡνιοχεῖσθαι οἱ ἵπποι, *habenis regi.*

ἡνίοχος, *auriga.* v. Thom. Mag. in v. ἐπίκωποι. In curribus bellicis, Π. 6, 1, 16. 17. 6, 2, 7. p. 366. 7, 1, 15. 8, 3, 7. 8, 8, 11.

8, 11. 12. A. 1, 8, 14. In ludis Olympicis, E. 3, 2, 16.

Ἤπειον, *Epeum*, Triphyliae in Peloponneſo oppidum, quod ab Herodoto ſcribitur Ἔπιον, a Polybio Αἰπυὸν et Ἠπειὸν, a Stephano Byz. Ἤπιον. v. Holſten. ad h. l. et Weſſeling. ad Diod. Sic. 14, 18. E. 3, 2, 22. Ἤπειον, τὴν μεταξὺ πόλιν Ἡραίας καὶ Μακίστου.

ἤπειρος, *terra continens*. Αγ. 1, 36. ἐν τῇ ἠπείρῳ πόλεων καὶ νήσων. Αϑ. 2, 8. 13. Πο. 1, 7. E. 4, 8, 12. 6, 1, 4. p. 361. ἐ νήσους ἀλλ' ἤπειρον κεκτημένος. Απ. 3, 5, 10. K. 5, 24. πλείους ἐν νήσοις ἢ ἐν ταῖς ἠπείροις. Speciatim de *terra continente*, *quae eſt in regis Perſarum ditione atque adeo in Aſia*, E. 1, 2, 11. ἐξῆλθον ἐς τὴν ἤπειρον, καὶ ἐπόρθουν τὴν βασιλέως χώραν. 3, 1, 3. ἐκ τῶν ἐν τῇ ἠπείρῳ Ἑλληνίδων πόλεων. v. Harpocrat. ibique Valeſ. et Morus ad Iſocrat. panegyr. 36.

Ἤπειρος, *Epirus*. E. 6, 1, 4. p. 358. Δόλοπες, καὶ Ἀλκέτας ὁ ἐν τῇ Ἠπείρῳ ὕπαρχος. 6, 2, 6.

ἠπειρωτικός, *mediterraneus*, *continentem incolens*. E. 6, 1, 4. p. 361: μὴ νησύδρια — ἀλλ' ἠπειρωτικὰ ἔθνη.

ἦπερ, v. infra ὅς nr. 16.

ἠπητής, v. ἀκεστής.

ἦρ, *ver*. E. 3, 2, 5. ἅμα τῷ ἦρι. 4, 1, 7. πρὸ ἦρος. 4, 7, 1. εὐθὺς ἀρχομένου τȣ ἦρος. 5, 3, 1. 5, 4. 58. K. 5, 6. et 9, 1. τȣ ἦρος, *tempore verno*.

Ἥρα, *Iuno*. Απολ. 24. ἀντὶ Διὸς καὶ Ἥρας καὶ τῶν σὺν τȣ́τοις θεῶν. Per eam viri quoque iurabant, non tantum mulieres, tam apud Perſas, quam apud Graecos: Π. 1, 4, 12. Cyrus: μὰ τὴν Ἥραν, inquit, — ȣ̓κ οἶδα. Margg. et cod. Bodl. habent Δία, quod Hutch. temere recepit, quia viri non niſi qui mulieres imitari vellent, per Iunonem iurauerint, teſte Phauorino in v. νή. In reliquis locis omnibus viri iurant νὴ τὴν Ἥραν, vt Hyſtaſpes Π. 8, 4, 6. Sic Socrates Απ. 1, 5, 5. ἐμοὶ δοκεῖ νὴ τὴν Ἥραν — εὐκτὸν εἶναι. vbi v. Erneſt. 3, 10, 9. 3, 11, 5. 4, 2, 9. 4, 4, 8. O. 10, 1. ad q. l. v. Bach. 11, 19. Σ. 4, 44. 54. 8, 12. 9, 1. Omnino v. Zeun. ad Π. 1, 4, 12.

Ἡραία, *Heraea*, Arcadiae oppidum. v. Steph. Byz. E. 3, 2, 22. v. Ἤπειον. 3, 3, 1. 6, 5, 22.

Ἡραιεῖς.

Ἡραιεῖς, *Heraeenses.* E. 6, 5, 11. Lacedaemoniis adſunt contra Mantineenſes et Arcades alios. §. 12. οἱ Ἀρκάδες — στρατεύουσιν ἐπὶ τὰς Ἡραιέας, ὅτι οὐκ ἤθελον τοῦ Ἀρκαδικοῦ μετέχειν.

Ἡραῖον, *fanum Junonis.* 1) prope Piraeum Corinthi, E. 4, 5, 5. 8. 2) ad Phliuntem, E. 7, 2, 1. 6. 11. 12.

Ἡράκλεια, *Heraclea.* ¶ vrbs Ponti. A. 6, 2, 1. ἀφίκοντο εἰς Ἡράκλειαν, πόλιν Ἑλληνίδα, Μεγαρέων ἄποικον οὖσαν, ἐν τῇ Μαριανδυνῶν χώρᾳ. 5, 6, 3. extr. πολλὰ ἐστι πλοῖα ἐν Ἡρακλείᾳ. 6, 4, 1. τριήρους ἐστιν εἰς Ἡράκλειαν ἐκ Βυζαντίου κώπαις ἡμέρας μάλα μακρᾶς πλοῦς. Cf. omnino Jebb. ad Ariſtid. p. 540. ¶ 2) vrbs Theſſaliae, cognominata Τραχινία, ab Hercule condita, et olim Τραχὶν dicta. v. Steph. Byz. ibique interpp. omninoque quos laudat Waſſ. ad Thucyd. 5, 12. E. 1, 2, 12. ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Τραχινίᾳ ſunt Achaei et ἔποικοι, i. e coloni a Spartanis illuc miſſi. v. Diodor. Sic. 12, 59. et Thucyd. 3, 92. vbi vocatur Ἡράκλεια ἡ ἐν Τραχινίαις.

Ἡρακλεῖδαι, *Heraclidae, Herculis poſteri.* Λ. 10, 8. Λυκοῦργος κατὰ τοὺς Ἡρακλείδας λέγεται γενέσθαι. Aπ. 3, 5, 10. τὸν (πόλεμον) ἐφ' Ἡρακλειδῶν πρὸς τοὺς ἐν Πελοποννήσῳ.

Ἡρακλείδης, *Heraclides.* ¶ 1) Maronites (v. Μαρωνείτης), A. 7, 6, 30. vocatur Ἕλλην. 7, 3, 7 — 9. conuiuis apud Seuthen auctor eſt, vt Seuthi dona dent. Cf. §. 14. (Vnde ab Athenaeo 6, 13. Seuthis adulator dicitur.) A. 7, 4, 1. Seuthis iuſſu praedam vendit, vt militibus inde ſtipendia ſoluantur. 7, 5, 1 — 7. redit a praeda vendita. Sed cum non ſatis pecuniae inde ſecum afferret, indignantur Graeci et Xenophon, quod ſtipendia non acciperent. Quare Heraclides Xenophontem calumniatur apud Seuthen et reliquos duces Graecos, fruſtra quidem. 7, 6, 2 — 6. apud Lacedaemonios, exercitum a Seuthe petentes, calumniatur Xenophontem. §. 30. 31. accuſatur apud Lacedaemonios ob pecunias e praeda retentas, atque adeo timens abit. 7, 7, 21. 24. eandem ob cauſam a Xenophonte apud Seuthen reprehenditur.

tur. §. 28. Seuthis iram timens pecuniam numerat. Vocatiuus ὦ Ἡρακλείδη eſt A. 7, 5, 3. ¶ 2) Siculus, Ariſtogenis filius, praetor, E. 1, 2, 5.

Ἡράκλειον, *fanum Herculis.* ¶ 1) Chalcedone, E. 1, 3, 6. ¶ 2) in Aegina, E. 5, 1, 10. ¶ 3) Thebis, E. 6, 4, 7.

Ἡρακλεῶται, *Heraclienſes.* In Theſſalia, E. 6, 4, 9. in Leuctrica pugna cum Lacedaemoniis faciunt. §. 27. Iaſon eorum moenia deiicit.

Ἡρακλεῶται, *Heracleenſes.* ¶ 1) in Ponto, A. 5, 6, 11 — 17. cum Sinopenſibus promittunt Graecis pecuniam et naues. §. 21. naues dant, pecuniam non item. 6, 2, 2. τοῖς Ἕλλησιν οἱ Ἡρακλεῶται ξένια πέμπουσιν. §. 3 — 5. cum Graeci ſtipendia petentes ad eos mitterent, indignati portas claudunt. §. 11. Arcadibus vero dant naues. Ibid. mentio ſit τῆς πόλεως τῶν Ἡρακλεωτῶν. ¶ 2) in Theſſalia, E. 3, 5, 6. Lacedaemonii Phocenſibus contra Thebanos auxilium laturi ἐκέλευον παρεῖναι καὶ Οἰταίους καὶ Ἡρακλεώτας. 6, 5, 23. adſunt Heracleotae Thebanis contra Lacedaemonios.

Ἡρακλεώτης, *Heracleenſis*, Σ. 4, 63. vocatur a patria Zeuxippus pictor. v. Bach.

Ἡρακλεῶτις, *Heracleenſium regio* in Ponto, A. 6, 2, 11. ὅρια τῆς Θρᾴκης καὶ τῆς Ἡρακλεώτιδος. v. Θρᾴκη nr. 2.

Ἡρακλῆς, *Hercules.* v. omnino Gramm. hiſt. dior. p. 62 — 75. A. 6, 2, 2. παρὰ τῇ Ἀχερουσιάδι χεῤῥονήσῳ — λέγεται Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον καταβῆναι. Ay. 8, 7. filium habuit Ariſtodemum. Sed v. Ἀριστόδημος. E. 3, 3, 3. poſteri eius eſſe feruntur reges Lacedaemoniorum. cf. Ay. 1, 2. Hercules K. 1, 9. πρῶτος τῶν Ἑλλήνων vocatur, et Telamoni praemium dare legitur Heſionen. Σ. 8, 29. Ζεὺς — ὅσων ψυχὰς ἀγασθείη, ἀθανάτους τούτους ἐποίει· ὧν Ἡρακλῆς. E. 6, 5, 38. p. 431. vos Athenienſes σχόντες τὴν Εὐρυσθέως ὕβριν, διεσώσατε τοὺς Ἡρακλέους παῖδας. A quibus Heraclidis cum originem ducerent Lacedaemonii, E. 6, 3, 4 p. 383. Hercules a Callia Athenienſi vocatur Lacedaemoniorum ἀρχηγέτης. Templum habuit in

Arcadia, E. 7, 1, 21. it. Thebis, E. 6, 4, 7. vbi cum arma disparuiſſent, bonum omen putatum eſt, ὡς τȣ̃ Ἡρακλέους εἰς τὴν μάχην ἐξωρμημένου. cf. Ἡράκλειον. Fuit enim in eorum deorum numero, qui curare homines putabantur in periculo, inprimis in expeditione bellica. Vnde et Ἡγεμὼν dictus. v. Ἡγεμὼν nr. 8. Hinc Graeci A. 4, 8, 18. cum veniſſent in primam vrbem Graecam, parant τῷ Διῒ τῷ Σωτῆρι καὶ τῷ Ἡρακλεῖ ἡγεμόσυνα. De Hercule Prodicio vid. Aπ. 2, 1, 21 — 34. cf. Pighii praefat. ad Herculem Prodicium, Colon. 1609. 8. Vocatiuus ὦ Ἡράκλεις et ſimpliciter legitur, Aπ. 2, 1, 23. 27. 29. 33. et ita, vt ſit admirantis. Etymol. M. et Phauorin: Ἡράκλεις· ἐπίφθεγμα θαυμαστικόν, ἀντὶ τȣ̃, ὦ τȣ̃ θαύματος. Π. 1, 6, 19. p. 74. ὁ Κῦρος ἐπιγελάσας εἶπεν, ὦ Ἡράκλεις, οἷόν συ λέγεις. Σ. 4, 53. Vel iurantis, Aπ. 1, 3, 12. ὦ Ἡράκλεις, ἔφη Ξενοφῶν, *mehercules.* Vbi Fr. Portus non male dicit intelligi Herculem ἀλεξίκακον, qui auertit mala.

ἠρέμα, 1) *quiete.* Heſych: ἠρέμα· ἀτρέμα, ἡσύχως, σχολαίως. Π. 1, 1, 19. οἱ ἐφεστήκασι τοῖς ἵπποις ἠρέμα. 2) *modice, pedetentim.* Π. 7, 1, 5. ἦγε τῷ πεζῷ ἠρέμα.

ἠρεμαίως, *lente, paulatim.* Iπ. 9, 5. ȣ̓ δεῖ ἐξαπίνης σπᾷν, ἀλλ' ἠρεμαίως προσάγεσθαι τῷ χαλινῷ.

ἠρεμεῖν, *quieſcere.* Aγ. 7, 3. εἰ δ' αὐτοῖς νόμοις ἠρεμȣ̃ντες διαμένοιεν, *ſi ſemper conſtanter legibus obediant.* Σ. 9, 3. μόλις ἠρεμȣ̃σα Ariadne, *vix ſe continens, quo minus prae amore ſe loco moueret.* Iπ. 7, 8. ἠρεμεῖν δεῖ διδάσκειν τὸν ἵππον, *quieſcere conſiſtendo.* 9, 5. ἠρεμεῖν dicitur equus poſt curſum. §. 9. eques iubetur ἠρεμεῖν ἐπὶ θυμοειδȣ̃ς ἵππου, *quiete ſedere.* cf. ἠρεμίζειν, quocum in var. lect. permutatur.

ἠρεμέστερος, *quietior, ſedatior.* Π. 7, 5, 22. de eunuchis: ἄνθρωποι ἠρεμέστεροι γίγνονται, *minus ad inſolentiam procliues.*

ἠρεμεστέρως, *quietius, tranquillius.* Π. 3, 1, 17. ἠρεμεστέρως ἔχειν τὰ ἐνθάδε, *minus res nouas moliri.*

ἠρεμία, *tranquillitas.* Iπ. 2, 3. ἣν ἐπίστηται τὸ πει-

Digitized by Google

νῆν, — παρασκευάζειν, μετ' ἠρεμίας γίγνεσθαι τῷ πώλῳ, *clam, sine perturbatione quae ab hominibus oritur.* Nam oppon. δι' ἀνθρώπων.

ἠρεμίζειν, ¶ 1) *consistere iubere, inhibere cursum.* Iπ. 7, 18. ἐκ τοῦ τάχεος -- ἠρεμίζειν (τὸν ἵππον), καὶ — πάλιν ὁρμᾶν. 9, 3. ἐπειδὰν ἀναβῇ, ἠρεμίσαντα (all. ἠρεμήσαντα) πλείω χρόνον — οὕτω προκινεῖν, np. τὸν ἵππον. Cf. Poll. 1, 205. ¶ 2) *vitam sedentariam agere.* Λ. 1, 3. οἱ ἄλλοι Ἕλληνες κόρας ἠρεμιζούσας ἐριουργεῖν ἀξιοῦσι.

ἠρινός, *vernus.* E. 3, 2, 8. ἀρξάμενος ἀπὸ ἠρινοῦ χρόνου πρὸ ὀπώρας.

Ἡριππίδας, *Herippidas.* E. 3, 4, 6. Agesilai legatus ad Tissaphernem. §. 20. praeficitur ab Agesilao Cyrianis. 4, 1, 5 — 7. Agesilai ad Spithridatem legatus. §. 10. 11. cum parte copiarum castra Pharnabazi occupat. 4, 2, 5. cum aliis ab Agesilao iudex constituitur de praemiis Asiae ciuitatibus tribuendis. 4, 3, 8. Ἡριππίδας ἐξενάγει ξενικοῦ. §. 10. ὧν Ἡριππίδας ἐξενάγει. (Αγ. 2, 10. nonnulli habent Ἡριπίδας.) 4, 8, 11. classi praeficitur contra Corinthios.

Ἡρώδας, *Herodas.* Syracusanus. E. 3, 4, 1. Lacedaemoniis nunciat regis apparatum belli.

Ἥρωες, *Heroes, semidei,* h. e. homines ob multas res praeclare gestas inter deos relati, et tutores eius, quam olim incoluerant, regionis crediti. v. Cuper. Obs. 3, 16. Λ. 15, 9. οὐχ ὡς ἀνθρώπους, ἀλλ' ὡς ἥρωας τοὺς Λακεδαιμονίων βασιλεῖς προτετιμήκασιν. Thomas Mag. ἥρω Ἀττικοί, οὐχ ἥρωα· καὶ ἥρως, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν, οὐχ ἥρωας. ἥρωες δέ, οὐχ ἥρως. Cf. Phrynich. p. 62. Sed in Xen. semper est ἥρωας. Distinguuntur a diis, Π. 2, 1, 1. προσευξάμενοι θεοῖς καὶ ἥρωσι Περσίδα γῆν κατέχουσι. 3, 3, 11. Κῦρος ἔθυε, πρῶτον μὲν Διῒ βασιλεῖ, ἔπειτα δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς — συμπαρεκάλει δὲ καὶ ἥρωας γῆς Μηδίας οἰκήτορας καὶ κηδεμόνας. — ἱλάσκετο θεοὺς, καὶ ἥρωας Ἀσσυρίας οἰκήτορας. 8, 3, 11. Σ. 8, 28. est ἥρωες, vt Iπ. 11, 8.

ἧσθαι, *sedere.* Απ. 1, 2, 58. ex Homero: ἀτρέμας ἧσο.

Ἡσίοδος, *Hesiodus.* Quidam eius versus laudantur

tur Απ. 1, 2, 56. et 2, 1, 20.

Ἡσιόνη, *Hesione*, filia Laomedontis, regis Troianorum. K. 1, 9. Troia capta ab Hercule datur Telamoni.

ἡσσᾶσθαι, *inferiorem esse, vinci.* c. gen. Π. 6, 1, 20. θεᾶς ἀκέω ἔρωτος ἡσσῆσθαι. Zeun. ἡττῆσθαι. All. ἡττᾶσθαι. Απολ. 19. πονηρᾶς ἡδονῆς ἡσσημένον. v. omnino ἡττᾶσθαι.

ἧσσον, *minus.* Π. 1, 3, 4. ἵνα ἧσσον — ποθοίη. Zeun. ex Cod. Guelf. et edd. vett. habet ὡς ἧσσον, quod explicat ὡς ἥκιστα. Sed v. ὡς nr. 26. i. Ιερ. 4, 9. ἧσσον (Zeun. ἧττον) ἱκανὰ εἰς τὰ ἀναγκαῖα δαπανήματα. O. 7, 23. Απολ. 6. ὁρᾶν τε χεῖρον, καὶ ἀκέειν ἧσσον. Hefych: ἧσσον, ἧττον· χεῖρον. v. ἧττον n. 2. c. ἤ. Π. 1, 6, 11. ἧσσον αἰσχρὸν ἢ εἴ τις. Zeun. ἧττον. Πο. 4, 10. χρυσίον μηδὲν ἧσσον χρήσιμον εἶναι ἢ ἀργύριον. E. 6, 3, 3. Ιερ. 1, 33. O. 1, 2?. 20, 27. c. gen. perf. Πο. 1, 1. ἐδενὸς ἧσσον (Zeun. correxit ἧττον) τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, *non minus quam vllus reliquorum.* Similis locus eft in v. ἧττον nr. 1. Απολ. 16. vid. ἧττον.

ἥσσων, *minus potens.* Π. 6, 1, 11. ὁπότεροι ἂν ἥσσους (Zeun. ἥττους, all. κρείττους) ὦσι. Ιερ. 2, 10. vid. ἥττων.

ἡσυχάζειν, *quiefcere, fubfiftere in itinere, non progredi.* A. 5, 4, 8. τέως ἡσύχαζον.

ἡσυχαῖος, *quietus.* Ιπ. 9, 6. ἐλάσεις — ἡσυχαῖαι, *remiffiores.* Comparat. ἡσυχαίτερος pro ἡσυχαιότερος, vt γεραίτερος et alia. Π. 1, 4, 4. Φωνῇ ἡσυχαιτέρᾳ, *fedatiore, leniore.* ibid. ἡσυχαίτερος ἦν, *modeftior.* 6, 2, 6. ingrato nuncio accepto milites ἡσυχαίτεροι ἢ ὡς εἰώθασι διεΦοίτων, *minori cum ftrepitu.*

ἡσυχῇ, ¶ 1) *quiete, fine ftrepitu.* A. 1, 8, 8. ἐ κραυγῇ — ἀλλὰ σιγῇ καὶ ἡσυχῇ προσῄεσαν. K. 3, 4. τὰ ὦτα διακινῦσι, τὴν δὲ ἐρὰν ἡσυχῇ ἔχουσιν, *immotam tenent.* ¶ 2) *lente.* O. 16, 7. ἐδ᾽ ἡσυχῇ βαδίζοντες, ἀλλὰ παρατρέχοντες. ¶ 3) *remiffe.* K. 2, 9. ἐλάττονι ἂν σφόδρα τείνηται retia, πλέονι δ᾽ ἂν ἡσυχῇ.

ἡσυχία, ¶ 1) *quies.* A. 2, 3, 5. καθ᾽ ἡσυχίαν ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια, *per quietem, quae inducias fequebatur.* v. Hutch. E. 4, 4, 18. τὸ ἑῷον κατὰ ἡσυχίαν ἐτείχιζον, *non impediti*

pediti ab hostibus. 6, 5, 42. καθ' ἡσυχίαν ἀποχωρῆσαι, *non ab hoste lacessiti.* O. 8, 7. πορευόμενοι ἐν τάξει — ὁμοίως ὥσπερ εἷς ἕκαςος καθ' ἡσυχίαν πορεύονται, *non se inuicem turbantes.* Aπ. 2, 9, 8. ὁ Κρίτων ἐν ἡσυχίᾳ ἦν, *non amplius lacessebatur a sycophantis.* ¶ 2) ἡσυχίαν ἄγειν, v. ἄγειν nr. 24. ¶ 3) ἡσυχίαν ἔχειν, ¶ a) *non mouere se.* Σ. 2, 15. σὺν τοῖς σχήμασι καλλίων φαίνεται, ἢ ὅταν ἡσυχίαν ἔχῃ. ¶ b) *subsistere.* A. 4, 5, 11. εἴ τις κινοῖτο, καὶ μηδέποτε ἡσυχίαν ἔχοι. ¶ c) *domi se tenendo a bello abstinere.* Π. 7, 2, 7. p. 418. ἕως μὲν εἶχον ἡσυχίαν — ἐπειδὴ δὲ ἀνεπείσθην ἐφ' ὑμᾶς ςρατεύεσθαι. E. 6, 1, 4. p. 363. ¶ d) *in statione sua se tenendo non progredi contra hostes.* E. 2, 4, 11. ἡσυχίαν εἶχε — μὴ ἐπιτίθεσθαι. 3, 2, 20. ὁ δῆμος — ἡσυχίαν εἶχεν, *non resistebat.* 3, 5, 11. 4, 2, 8. 4, 4, 4. 5, 4, 9. 7, 5, 22. Iπρ. 5, 15. ¶ e) *in statione manere, non fugere.* E. 3, 2, 13. 6, 5, 8. ἀνακεχωρηκότες — ἐπεὶ δὲ ἡσυχίαν εἶχον. §. 9. 7, 4, 22. ¶ f) *silere, non contradicere.* E. 2, 3, 23. ἡ βουλὴ ἡσυχίαν εἶχεν. ¶ g) *tranquillum esse.* Π. 8, 7, 3. p. 544. μὴ δύνασθαι ἡσυχίαν ἔχειν κεντριζόμενον ὑπὸ τῆς — φιλονεικίας. ¶ h) *otiosum esse.* A. 3, 1, 10. κατακείμεθα, ὥσπερ ἐξὸν ἡσυχίαν ἔχειν. All. ἡσ. ἄγειν. Cod. Eton. ἡσυχιάζειν. Σ. 4, 13. ἡσυχίαν ἔχων, *vitam otiosam agens, nihil omnino agens.* 7, 3. ¶ 4) *otium.* Π. 7, 5, 15. καθ' ἡσυχίαν συγγενησόμεθα *non occupati negotiis publicis.* E. 6, 2, 16. καθ' ἡσυχίαν ἅπαντα ποιεῖν, *mit Muſse.* Oppon. διὰ σπουδῆς. ¶ 5) *pax.* E. 6, 3, 4. ἡσυχίας ἐπιθυμήσῃ. ¶ 6) *requies.* Iερ. 6, 2. ὁπότε ἡσυχίας ἐπιθυμήσαιμι. ¶ 7) *solitudo.* Aπ. 2, 1, 21. ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν καθῆσθαι.

* ἡσυχιάζειν vid. ἡσυχία n. 3. h.

ἥσυχος, *lentus.* Π. 5, 3, 20. παρελαύνων τὸν ἵππον — ἥσυχος κατεθεᾶτο τὰς τάξεις. Steph. coniiciebat ἡσύχως. Sed ἥσυχος positum est pro aduerbio, vt A. 6, 5, 7. in Cod. Eton. ἥσυχοι. Omnino de hoc vsu adiectiuorum v. Fischer. ad Weller. p. 303. cf. ἡσύχως et supra ἄσμενος.

ἡσύχως, ¶ 1) *modice.* A. 6, 5, 7. οἱ μὲν ἡσύχως προῆγον. v. ἥσυχος. ¶ 2) *modeste.*

ste. Ἀγ. 6, 7. ἦγε τὸ στράτευμα — ἡσύχως, ὥσπερ ἂν παρθένος ἡ σωφρονεστάτη προβαίνοι. ¶ 3) *pedetentim.* Π. 5, 3, 19. πορεύεσθαι ἡσύχως. ¶ 4) *leniter.* Ιπ. 10, 12. vbi oppon. ἄγαν χαλεπῶς.

ἤτοι, v. ἢ nr. 4.

ἦτρον, *quicquid est infra vmbilicum, venter imus.* Poll. 2, 170. τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν πᾶν, ἄχρι τῶν ὑπὲρ αἰδοῖα τριχώσεων, ἦτρόν τε καὶ ὑπογάστριον. Hesych: ἦτρον· ὁ περὶ τὸ ὑπογάστριον τόπος, ὁ ὑπὸ τὸν ὀμφαλόν. Sic fere Moeris, qui dicit, ἦτρον esse Atticum, ὑπογάστριον autem Hellenicum. Timaeus lex. Platon: ἦτρον· ὁ μεταξὺ ὀμφαλοῦ τε καὶ αἰδοίου τόπος. v. Homer. Il. ν, 568. Suid. et Etymol. M. A. 4, 7, 10. θώρακας λινοῦς μέχρι τοῦ ἤτρου. Ιπ. 12, 4.

ἧττα, *clades.* Tribuitur ei, qui victus est, Π. 3, 1, 11. τοῦ πατρὸς ἧτταν. §. 12. in quibus duobus locis dicitur de subita calamitate captiuitatis, qua quis se sentit aliis esse inferiorem. Sed de clade, quae pugnam sequitur, est 3, 3, 20. cf. Perizon. ad Aelian. V. H. 2, 25. qui laudat e Xenophonte: δι' ἧττας ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν, *quod vinci se patitur a voluptatibus et cupiditatibus.* Sed vix in Xenophontis libris hunc locum reperias.

ἡττᾶσθαι, ¶ 1) *inferiorem esse, superari.* Π. 1, 4, 4. ἡττώμενος αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ἐγέλα. §. 5. ἐκ τοῦ ἡττᾶσθαι, *propterea quod in exercitiis inferior aliis fuerat.* c. gen. pers. et dat. rei c. ἐν, Π. 3, 3, 19. ὅπως μηδ' ἐν τούτῳ (np. in aliis incitandis) αὐτῶν ἡττηθήσεσθε. A. 2, 5, 3. p. 113. εἰ ἐν πᾶσι τούτοις ἡττώμεθα, np. opportunitatibus belli. c. dat. Π. 8, 2, 8. ἡττώμενος φίλων θεραπείᾳ, *amicos minus colens, quam ipse ab illis cultus sit.* c. acc. Π. 1, 4, 5. ἃ ἡττῷτο, *in quibus exercitiis.* c. gen. Π. 5, 3, 15. εἰ ἡττώμεθα αὐτοῦ εὖ ποιοῦντος. Sic de iis, qui flagitiis seruiunt, Π. 6, 3, 7. αἰσχροῦ ἡττηθεὶς οὐδενὸς ᾤχετο. Zeun. exponit *conuictus.* v. inr. 7. Ἀγ. 5, 1. ποίας (np. ἡδονῆς) οὐδέ τις Ἀγησίλαον ἡττηθέντα. Cod. Harl. ποίαις. K. 12, 12. Sic fere E. 5, 2, 5. ἡττῶντο τοῦ ὕδατος, *vi aquae resistere non poterant.* c. particip. A. 2, 3, 12. οὐχ ἡττησόμεθα (i. e. ἡττηθησόμεθα) εὖ ποιοῦντες. 2, 6, 9. c. particip.

ticip. et gen. Π. 5, 4, 15. σῦ μὴ ἡττᾶσθαι ἀντιδωρέμενον, np. με. ¶ 2) *succumbere, non perficere posse.* c. gen. Π. 1, 5, 7. p. 54. οἵτινες, ἀγρυπνῆσαι δέον, ἡττῶνται τέτου, *vigilias perferre nequeunt.* ¶ 3) *vinci bello* vel *proelio.* Π. 3, 1, 14. δεδιότες μὴ ἡττηθῶσι — ἤδη δὲ ἡττημένοι. 3, 3, 20. ἡττηθήσεσθε, *victi fueritis.* §. 21. ἡττῆσθαι. 4, 1, 5. ἐπεὶ ἥττηνται. A. 3, 1, 2. νικῶντες μὲν ἐδ' ἂν ἕνα κατακαίνοιεν, ἡττηθέντων δὲ αὐτῶν ἐδεὶς ἂν λειφθείη. 3, 2, 26. 4, 6, 17. E. 1, 2, 10. 1, 7, 10. extr. cf. ἥττων nr. 5. c. μάχῃ, Π. 3, 1, 12. ὅταν μάχῃ τις ἡττηθῇ. 6, 2, 7. p. 306. A. 1, 2, 9. E. 1, 5; 13. 2, 2, 14. μάχῃ ἡττηθέντων. 2, 3, 4. 7, 1, 24. Sic E. 4, 3, 5. ὅτι ἡττημένοι εἶεν τῇ ναυμαχίᾳ. ¶ 4) Aγ. 8, 8. τείχη ἀνάλωτα ἡττᾶσθαι ὑπὸ πολεμίων. All. rectius: κτᾶσθαι. ¶ 5) *re infecta abire, repulsam ferre.* E. 3, 4, 8. πάντας ἡττωμένους ἀπέπεμπε. ¶ 6) *caussa cadere, litem perdere.* Aπ. 4, 4, 17. πῶς δ' ἂν ἧττον ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἡττῷτο. ¶ 7) *convinci rei veritate.* E. 5, 4, 31. ἡττηθεὶς τῦ δικαίου ἀπῆλθε. cf. nr. 1. omninoque ἡσσᾶσθαι.

ἧττον, ¶ 1) *minus.* Iπ. 8, 7. ἧττον ἂν ὑποδύοι ὁ ἵππος — ἧσσον ἂν αὐτὸς κόπτοιτο. Sequente ἤ, A. 3, 6. ἐκείνων ἧττον — ἢ τῶν λιθίνων, ἧττον — ἢ τῶν χαλκῶν. O. 4, 9. etc. c. τί, Π. 7, 5, 22. ἐ μέντοι ἀμελέστεροι — ἐδ' ἧττόν τι ἱππικοί, ἐδὲ ἧσσόν τι ἀκοντιστικοί, ἐδὲ ἧσσον φιλότιμοι. Cf. τὶς nr. 34. c. ἐδὲν, Iερ. 3, 4. ἐδὲν ἧττον τέτου ἕνεκεν τιμῶσιν αὐτὰς, *nihilo minus, demungeachtet.* O. 20, 29. Sed Aπ. 2, 7, 5. in responsione: ἐδὲν ἧττον, *nihil minus, omnium maxime.* Et Aπ. 1, 5, 6. δουλείαν ἐδεμιᾶς ἧττον αἰσχρὰν dictum est pro ἐδὲν ἧττον αἰσχρὰν vel pro πάσης αἰσχίω. Similis locus est in v. ἧσσον. c. ἤ, A. 7, 5, 5. ἐδὲν ἧττον ἀγάγοιεν ἢ Ξενοφῶν, *non minus quam.* O. 2, 6. 4. 12. 5, 16. ἐδὲν ἧττον δεῖ τὸν γεωργὸν ἢ τὸν στρατηγὸν παρακελεύεσθαι. Cf. ἐδεὶς nr. 5. c. gen. pers. Π. 2, 1, 16. ἐδὲν ἧττον τιμᾷν — τὲς ὑπηρέτας ἔτε κηρύκων ἔτε πρέσβεων. O. 5, 16. ἐδὲν ἧττον οἱ δῦλοι τῶν ἐλευθέρων. ¶ 2) *peius.* Aπ. 3, 7, 4. ἐδὲν ἧττον ἐν τῷ πλήθει ἢ μόνος ἀριθμεῖ. Sequitur ἄριςα κιθαρίζειν. 4, 8, 8. ὁρᾷν καὶ ἀκέειν ἧττον. v. ἧσσον. ¶ 3) *rarius*

K. 4, 9. τὰ ὄρη πολλάκις, τὰ ἔργα ἧττον. 5, 11. ¶ 4) *non.* Aπ. 2, 5, 4. ἵνα ἧττον αὐτὸν οἱ φίλοι προδιδῶσι. ¶ 5) Σ. 4, 39. μᾶλλον μὲν ἥδεσθαι ποιῶν ἕκαστα αὐτῶν ἐκ ἂν εὐξαίμην, ἧττον δὲ τέτων μοι δοκεῖ ἔνια αὐτῶν ἡδίω εἶναι τῦ συμφέροντος. Leuncl. et Wels. de hoc loco valde laborarunt. Ernesti ἧττον δὲ τ. vertendum putabat *immo vero, contra*, dure tamen dictum esse intelligens. Melior videtur Zeunii ratio, qui iubet ἥττονι legi: *vbi nimis his rebus indulgere coepi.* cf. ἧσσον.

ἥττων, ¶ 1) *minor.* Π. 2, 1, 6. p. 93. τόλμην ἐδὲν ὑμῖν προσήκει ἥττονα ἡμῶν παρέχεσθαι. etc. Cf. nr. 9. ¶ 2) *inferior.* c. gen. Aπ. 2, 1, 15. τῶν πολιτῶν πάντων (all. elegantius πάντα) ἥττων ὤν, np. quia ius ciuitatis non habet. ¶ 3) *nimis deditus.* Π. 8, 8, 7. ἥττους τῦ οἴνου. Aπ. 1, 5, 1. ἄνδρα — ἥττω γαστρὸς, ἢ οἴνου, ἢ ἀφροδισίων, ἢ πόνε ἢ ὕπνε. 4, 5, 11. ¶ 4) *ferendo impar.* Iπρ. 1, 3. equi ἥττους τῶν πόνων. ¶ 5) *victus.* Π. 2, 1, 6. p. 93. κράτους, ὃ πάντα τὰ τῶν ἡττόνων τοῖς κρείττοσι δωρεῖται. A. 5, 6, 18. in cod. Eton. ἐν τῷ κρατεῖν ἐςὶ καὶ τὸ λαμβάνειν τὰ τῶν ἡττόνων. Vulgo: ἡττωμένων. c. gen. Π. 4, 1, 8. p. 205. οἱ πολέμιοι ἥττους ὄντες ἡμῶν ἔφευγον — διώκειν τὲς ἥττους. A. 5, 6, 5. Iερ. 4, 6. ¶ 6) *minus potens.* a) in bello et militia, A. 7, 3, 12. οἱ ἥττους ἐῶσι λαμβάνειν (τὰ ἐπιτήδεια), *qui non possunt resistere.* Aϑ. 2, 1. τῶν πολεμίων ἥττους — εἶναι, *non praestare hostibus in militia grauis armaturae.* Oppon. ibi μείζους. §. 5. E. 3, 2, 22. παρὰ τῶν ἡττόνων λαμβάνειν. Aπ. 3, 6, 7. 8. Iπρ. 8, 10. b) in republica, E. 2, 3, 13. ἀρχὴν ἥττονα τῶν ἀρχομένων. 3, 3, 11. Aπ. 2, 1, 12. 13. cf. κρείττων. ¶ 7) *minus viribus valens.* Iπρ. 4, 19. λύκος — κἂν ἐπιγίγνηται κύων, ἢν μὲν ἥττων ᾖ, τέτῳ ἐπιτίϑεται, ἢν δὲ κρείττων — ἀποχωρεῖ. ¶ 8) *minus callens.* c. acc. Π. 1, 4, 4. ἃ ᾔδει ἑαυτὸν ἥττονα ὄντα. c. particip. et gen. Π. 1, 3, 13. ἱππεύων ἥττων τῶν ἡλίκων. ¶ 9) *vilior.* O. 13, 10. ὑποδήματα τὰ μὲν χείρω, τὰ δὲ βελτίω — τῷ χείρονι (seruo) τὰ ἥττω διδόναι. Sic fere Π. 5, 1, 2. vbi vulgo est: ἀνδρὶ ὅτε τὸ εἶδος ἐκείνου χείρονι, ὅτε τὴν γνώμην, ὅτε τὴν δύναμιν, marg.

marg. Steph. habet: ὅτε γν. ὅτε δύν. ἥττω ἔχοντι, *minorem.* 10) ἥττων λόγος, v. λόγος nr. 8. cf. ἥσσων.

Ἡφαίστεια, *Vulcanalia, dies festi Athenis in honorem Vulcani celebrari solita.* Αθ. 3, 4. v. Suid. et Harpocrat. in v. Λαμπὰς, et Meurs. Graecia feriata. cf. infra λαμπάς,

Ἥφαιστος, *Vulcanus.* Π. 7, 5, 9. ἣν ἀναβῶσί τινες ἐπὶ τὰς οἰκίας. ἔχομεν σύμμαχον θεὸν Ἥφαιστον. Intelligitur simul *ignis.* Sed Freinshem. ad Curt. 4, 4, 13. nomen Ἡφαίστου dicit ab impudenti glossa esse, cum per illum σύμμαχον θεὸν intelligatur *ignis, deus Persarum.* Cf. Gramm. hist. deorum p. 41. De etymologia nominis orientali v. Hutch. p. 526. De allegoria autem Eustath. ad Il. α, p. 83.

Ἥφης et Ἤχης, v. Θήχης.
ἠῶς, v. ἕως.

θᾶκος, *sedes, sedile.* Hesych: θάκος· καθέδρα, θρόνος. Portus in ind. dicit, poeticum esse, Thomas Mag. Atticum, θῶκος vero poeticum. v. ibi Triller. Iunior et inferior seniori et honoratiori dicitur θάκων ὑπείκειν, ὑπαναστῆναι, ἐξαναστῆναι, vbi. vid. it. ὑπαναστατέον.

Θαλάμαι, *Thalamae,* Steph. Byz. πόλις τῆς Μεσσηνίας. Ε. 7, 4, 26. Elei ἰόντες ἐπὶ τὴν Πύλον, ἐπιτυγχάνουσι τοῖς Πυλίοις, ἀποκεκρουσμένοις ἀπὸ τῶν Θαλάμων. Leg. Θαλαμῶν. v. Mor.

θάλαμος, ¶ 1) *cubiculum.* a) virginum, Λ. 3, 6. αἰδημονεστέρους — τῶν ἐν τοῖς θαλάμοις παρθένων. Longinus perperam legit ὀφθαλμοῖς. v. παρθένος. b) coniugum, Ε. 3, 3, 2. ἐκ τοῦ θαλάμου ἐξελάσας — — τὸν σὸν πατέρα. — ἐκ ἐφάνη ἐν τῷ θαλάμῳ. Cf. Plutarch. Alcib. 23. Σ. 9, 3. Ἀριάδνη εἴσεισιν εἰς τὸν ἑαυτῆς τε καὶ Διονύσου θάλαμον. ¶ 2) *interior aedium pars.* Ο. 9, 3. ὁ θάλαμος ἐν ὀχυρῷ ὤν, τὰ πλείστου ἄξια καὶ στρώματα καὶ σκεύη παρεκάλει.

θάλασσα, v. θάλαττα.

θαλασσουργὸς, *victum quaerens in mari.* v. Wetsten. ad Apoc. 18, 18. Wesseling. Obs. 1, 15. Bergler. ad Alciphr. 1, 13. p. 58. Dicitur de nauigantibus aeque ac piscatoribus. Hesych: θαλασσεύς· ἁλιεύς. θαλάσσια· ἔργα ναυτικά. Ο. 16, 7. τὸ τῶν

τῶν ἁλιέων, ὅτι θαλασσουργοὶ ὄντες —

θάλαττα, ſ. θάλασσα, (v. Fiſcher. ad Plat. Phaed. 58, 26.) *mare.* Π. 7, 1, 21. πλησίον θαλάσσης. Α. 1, 5, 1. πεδίον ἅπαν ὁμαλὸν, ὥσπερ θάλαττα. 5, 1, 2. θάλατταν ἔχομεν, *prope ad mare peruenimus.* 5, 8, 9. ὅταν χειμὼν ᾖ, καὶ θάλαττα μεγάλη ἐπιφέρηται, *tumidum, commotum.* Sic *magnum mare* ap. Lucret. 2, 553. Αθ. 2, 6. τοῖς τῆς θαλάσσης ἄρχουσιν, qui antea ibid. dicuntur οἱ κατὰ θάλατταν κράτιστοι. §. 11. τὸν ἄρχοντα τῆς θαλάσσης — τὸν ἄρχοντα τῆς θαλάττης. §. 12. ὁ χρήσονται τῇ θαλάττῃ — ταῦτα ἔχω διὰ τὴν θάλατταν, *ob principatum maris.* Ε. 4, 8, 4. Ἀθηναίων ἀρχόντων τῆς θαλάττης — τῆς θαλάττης ἄρχειν. 5, 1, 25. ἐκράτει πάσης τῆς θαλάττης. cf. ἄρχειν, ἀρχὴ, μοιχᾷν, πάμφορος, πλεῖν, προσκλύζειν. Cum praepoſitionibus, vt c. ἀπὸ, Ε. 6, 4, 4. ἀναβὰς ἀπὸ τῆς θαλάττης, *regione maritima.* c. εἰς, Ε. 4, 5, 17. πίπτουσιν ἐς τὴν θάλατταν, *in mare.* Κ. 9, 20. ῥιπτοῦσι εἰς τὴν θάλασσαν. Sed Α. 6, 4, 2. τὸ εἰς τὴν θάλατταν καθῆκον. Ε. 1, 2, 6. ἐς τὴν θάλασσαν καταδιώξαντες, *vsque ad.* Sic addito ἀπὸ vel ἐκ, Α. 1, 2, 22. ὄρος αὐτὸ περιέχει — πάντῃ ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν. Ε. 1, 3, 3. ἀπὸ θαλάττης ἐς θάλατταν. 3, 2, 7. c. ἐν, Π. 4, 1, 8. ἅπερ πολλοὺς λέγουσιν ἐν θαλάττῃ πεπονθέναι. Ε. 4, 8, 4. ὅπω ναυτικὸν ἐστιν ἐν τῇ θαλάττῃ. Ο. 8, 16. Sed Α. 1, 4, 6. εἰς πόλιν οἰκουμένην — ἐν τῇ θαλάττῃ, *ad, apud.* All. habent ἐπί. Hutch. vero defendit ἐν. Sic eſt Πο. 4, 43. c. ἐπὶ et acc. Αγ. 1, 18. καταβήσοιτο ἐπὶ θάλασσαν, *ad.* Ε. 3, 4, 15. c. ἐπὶ et dat. Π. 7, 4, 5. οἱ Ἕλληνες οἱ ἐπὶ θαλάττῃ οἰκοῦντες, *prope ad.* Α. 1, 3, 1. εἰς πόλιν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ. Intell. κειμένην, quod addit Diodor. Sic. v. Hutch. 5, 3, 4. πόλιν ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ. 5, 5, 2. 6, 4, 3. §. 5. ἐν τῷ αἰγιαλῷ ἐπὶ τῇ θαλάττῃ. All. πρὸς τῇ θαλ. 7, 1, 18. τῶν ἐπὶ θαλάττῃ βαρβάρων. 7, 2, 14. τὰ ἐπὶ θαλάττῃ χωρία. All. παρὰ θαλ. §. 19. 20. 7, 3, 7. ὅτι Σεύθης — ἄρχων ἔσοιτο ἐπὶ θαλάττῃ, *regionis maritimae.* 7, 6, 21. Ε. 1, 4, 1. ἄρξων πάντων τῶν ἐπὶ θαλάττῃ, *maritimis et inſulanis.* 4, 8, 26. c. κατὰ, Αγ. 2, 26. κατὰ θάλασσαν, *mari.* Ιπρ. 5, 12. Sed Ε. 4, 1, 7. κατὰ

κατὰ θάλατταν ἤδη ἂν πέμποιτο, *per mare*. Sic 4, 5, 10. Opponuntur Πο. 1, 5. πόλεων παροικουσῶν καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, *mediterraneae et maritimae*. E. 4, 8, 4. κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, *terra marique*. Sic O. 5, 17. et saepius. v. γῆ. Sed E. 5, 1, 28. et Ιερ. 8, 9. est πεζῇ καὶ κατὰ θάλατταν. Addito artic. E. 3, 5, 8. p. 183. ὅτε ἤρχετε τῶν κατὰ θάλατταν, *insulanis*. 4, 8, 1. τὰ κατὰ θάλατταν — γενόμενα, *in insulis*. §. 17. c. παρὰ, A. 1, 2, 24. οἱ παρὰ τὴν θάλατταν οἰκοῦντες. 5, 1, 7. ταῖς παρὰ θάλατταν οἰκουμέναις πόλεσι. c. πρὸς, E. 4, 8, 1. τὰς πρὸς θαλάττῃ πόλεις.

θαλαττοκρατεῖν, *maris imperio potiri*, dicuntur superbo titulo Graeci, qui partem maris Aegaei tenebant. v. Valcken. ad Herodot. 3, 222. Egregia de hoc verbo disputatio est Casauboni ad Polyb. p. 195 – 197. qui dicit, proprie eo significari: *potentiam maiorem in mari quam reliquos habere*. Sic est E. 1, 6, 2. Sed interdum dici de eo, *qui naualibus copiis est instructior*, aut *qui in proximo sibi mari sine metu potentioris vagatur*. Sic E. 4, 8, 10. οἱ Κορίνθιοι ναῦς πληρώσαντες ἐθαλαττοκράτουν ἐν τῷ — κόλπῳ, *impune vagabantur*.

θαλαττοκράτωρ, *maris dominus*, *potitus maris imperio*. Αθ. 2, 2, et 14. θαλασσοκράτορες sunt, *qui potentes sunt mari et multas insulas regunt*. E. 1, 6, 2. θαλαττοκράτορος nomen sibi tribuit Lysander, victis nauali proelio Atheniensibus. cf. θαλαττοκρατεῖν.

θαλία, *festum conuiuium*. Hesych: θαλία· εὐθηνία, εὐωχία, πανήγυρις, τέρψις, εὐφροσύνη. Suid: θαλίαις· ἑορταῖς. cf. Poll. 6, 8. Ιερ. 6, 2. ᾠδαῖς τε καὶ θαλίαις καὶ χοροῖς τὴν ψυχὴν συγκαταμιγνύναι.

θάλλειν, ¶ 1) *virere*, *florere*. Πο. 1, 4. τοῖς ἐπ' ἐνιαυτὸν θάλλουσί τε καὶ γηράσκουσι. Σ. 2, 25. θάλλοντα dicuntur τὰ ἐν γῇ φυόμενα. ¶ 2) Metaphorice: Σ. 8, 16. θάλλουσα μορφῇ — καὶ ἤθει ψυχή. it. de mortuis, quorum memoria reliqua est, Απ. 2, 1, 33. τὸν ἀεὶ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι.

θαλλοφόροι, *senes termitem oleae in pompa Panathenaeorum ferentes*. Hesych: θαλλοφόρος· ὁ πομπεύων Ἀθήνησι τοῖς Παναθ-

Παναθηναίοις. Poll. 1, 237. et 7, 145. ἰδίως ὁ τῆς ἐλαίας κλάδος θάλλος καλεῖται. Iuncus ap. Stobaeum ferm. 112. ὁ νόμος αὐτὰς ἐκείνους (np. fenes) χειροτονεῖ τῇ Ἀθηνᾷ, ὥς φησι Ξενοφῶν ὁ φιλόσοφος, θαλλοφόρους. Cf. Phauorin. et Schol. Aristoph. Vesp. 542. it. Petit. ad leges Att. lib. 1. tit. 2, 8. interpp. ad Hesych. Beniamin Gottlieb Laurentii Bodeni commentat. de fenibus θαλλοφόροις, Viteb. 1766. 4. et quos laudat Meurf. panath. c. 20. Σ. 4, 17. θαλλοφόρους τῇ Ἀθηνᾷ τὰς καλὰς γέροντας ἐκλέγονται

Θάλλων, nomen cani imponendum, K 7, 5

θάλπεσθαι, *calere, caloris molestiam sentire, caloris vehementia premi.* Π. 5, 1, 5. μηδὲ ῥιγᾶν τῷ χειμῶνος, μηδὲ θάλπεσθαι τῷ θέρους. Legitur pro θήγεσθαι. v. θήγειν.

θάλπος, *aestus.* Π. 6, 2, 11. p. 370. ἀπάγων ἐκ τῷ χειμῶνος εἰς τὸ ἀνέχεσθαι ἰσχυρὰ θάλπη, καὶ ἐκ τῷ θάλπους. 8, 6, 10. τὰ μὲν διὰ θάλπος, τὰ δὲ διὰ ψῦχος — δυσοίκητα. (A. 1, 7, 6. est διὰ καῦμα.) §. 11 ἐν ἐαρινῷ θάλπει καὶ ψύχει. Πο. 1, 6. χαλεπωτέροις ἢ ψύχεσιν ἢ θάλπεσιν ἐντυγχάνουσιν. A. 3, 1, 15. Aπ. 1, 4, 13. 1, 6, 6. 2, 1, 6. O. 5, 3. ψύχη τε χειμῶνος καὶ θάλπη θέρους καρτερεῖν. 7, 23. ῥίγη καὶ θάλπη — καρτερεῖν. Cf. ἀνέχεσθαι et φέρειν.

θαμά, *frequenter.* Moeris: θαμά, Ἀττικῶς· πυκνῶς, Ἑλληνικῶς. Cf. πυκνῶς, et Phauorin. qui ex Suida θαμὰ interpretatur inter alia per πυκνῶς. Aπ. 2, 1, 22. κατασκοπεῖσθαι δὲ θαμὰ ἑαυτήν. Margg. pro δὲ θαμὰ habent δ' ἅμα.

Θαμβράδας, *Thambradas.* Π. 5, 3, 16. p. 299. in exercitu Cyri praeest in proelio Sacis. Marg. Leuncl. habet Σαμβάυλας.

θαμίζειν (poet. Port.), *frequentare, itare, ventitare.* Π. 7, 3, 1. πρόσθεν θαμίζων ἐφ' ἡμᾶς, νῦν οὐδαμοῦ φαίνεται. E. 5, 4, 29. οὐχ ὁρῶντες τὸν Ἀρχίδαμον ἰόντα, πρόσθεν δὲ θαμίζοντα domum fuam, ad filium.

θαμινά, *frequenter, saepe.* Thom. Mag: θαμινά, οὐ πυκνά. A. 4, 1, 12. θαμινὰ παρήγγειλεν. Aπ. 3, 11, 15. εἴσιθι τοίνυν θαμινά. O. 3, 4. οἰκέτας — θαμινὰ ἀποδιδράσκοντας. Iπ. 10, 7. K. 3, 7.

Θαμνήρια f. Θαμνήριοι, *Thamne-*

Thamneria f. *Thamnerii.* E. 2, 1, 8. Darius aegrotus arcessit Cyrum, ὢν ἐν Θαμνηρίοις τῆς Μηδείας, ἐγγὺς Καδουσίων.

θανατηφόρος, *mortifer, perniciosus.* E. 2, 3, 17. p. 93. πᾶσαι μεταβολαὶ πολιτειῶν θανατηφόροι.

θάνατος, ¶ 1) *mors.* Π. 8, 7, 3. p. 548. ἐγγύτερον τῷ θανάτῳ οὐδέν ἐστιν ὕπνου. Αγ. 10, 3. θάνατος ὡραῖος. v. ὡρ. Pluralis K. 12, 13. ζημίας καὶ θανάτους. ¶ 2) *mors violenta, caedes.* Ιερ. 4, 3. βιαίῳ θανάτῳ ἀποθνήσκειν. Sed etiam sine βίαιος, Π. 7, 2, 7. p. 418. μετὰ τὸν τοῦ παιδὸς θάνατον. Sic plural. inprimis de *mortis suppliciis*, A. 2, 6, 16. ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλὰς, ὅσπερ κάλλιστος θανάτων (all. θάνατος) ἐδόκει εἶναι, *mortis* f. *supplicii generum.* Αγ. 1, 37. ἄνευ φυγῆς καὶ θανάτων — εὐδαίμονας τὰς πόλεις, *sine caedibus.* Απολ. 32. τῶν θανάτων τοῦ ῥᾴστου ἔτυχεν, *e mortis generibus facillimum.* Sed etiam singularis significat ¶ 3) *mortis supplicium.* Απ. 2, 2, 3. ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι ζημίαν θάνατον πεποιήκασιν. 4, 8, 3 θάνατος ὃν ἂν κάλλιστά τις ἀποθάνοι. Agitur ibi de morte Socratis. cf. ζημία, ζημιοῦν, καταψηφίζεσθαι, λαμβάνεσθαι nr. 6. ¶ 4) Saepe omittitur ἐπὶ θανάτῳ. v. ἄγειν nr. 3. Cf. ἐπὶ c. dat. nr. 10.

θανατοῦν, *morti addicere, capitis damnare.* Phauorin: θανατόω, θανατῶ ἕτερον, ἀντὶ τοῦ ἀπόλλυμι καὶ φθείρω. — Ξενοφῶν· θανατοῖ δὲ σὺν ἄλλοις καὶ τὸν τοῦ Ἀριαίου ἀδελφιδοῦν. Sed frustra hunc locum in Xenophonte quaesiueris. E. 2, 3, 11. οὐκ εἰκὸς — θανατοῦν, εἴ τις ἐτιμᾶτο ὑπὸ τοῦ δήμου. §. 20. Passiu. A. 2, 6, 2. ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν τελῶν. O. 14, 5. θανατοῦσθαι τοὺς ἐγχειροῦντας. Medium pro pass. Π. 7, 5, 11. προεῖπεν — εἴ τις ληφθείη, ὅτι θανατώσοιτο.

θάπτειν, *sepelire.* Π. 4, 6, 2. p. 258. ἐκομισάμην, καὶ ἔθαψα — παῖδα. 5, 4, 11. ἔθαπτον τοὺς Καδουσίους. 7, 5, 12. A. 4, 1, 14. 5, 7, 12. τοὺς νεκροὺς θάπτειν κελεύειν τοὺς τούτου δεομένους. §. 13. πῶς ἂν ταφείησαν οἱ νεκροί. 6, 4, 6. ἔθαψαν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ὡς ἐδύναντο κάλλιστα. Duo codd. μάλιστα. Αγ. 2, 16. E. 1, 7, 10. p. 56. ἐάν τις τὴν πόλιν προδιδῷ — μὴ ταφῆναι ἐν τῇ Ἀττικῇ. 2, 4, 12.

12. τέθαπται. §. 23. οἱ τεθαμμένοι. 4, 3, 14.

Θαργήλια, *Thargelia*, festum Athenis in honorem Apollinis et Dianae. v. Hesych. Etymol. M. Suid. et Petit. ad legg. Att. p. 47. sqq. Αθ. 3, 4. χορηγοῖς διαδικάσαι εἰς — Θαργήλια.

Θαῤῥαλέος (poet. Port.) et θαρσαλέος, 1) *fidens, audens, fortis.* Suid. et Phauorin: θρασὺς θαῤῥαλέου διαφέρει, ὅτι ὁ μὲν θρασὺς, διαβολὴν ἔχει κακὸς ὢν· ὁ δὲ θαῤῥαλέος ὡς ἀγαθὸς ἐπαινεῖται. cf. Ammon. in v. θράσος. Gregorius de dialectis p. 66. dicit, Atticos veteres vti potius forma θαρσαλέος. v. ibi Koen. Π. 3, 3, 9. p. 180. ἐκείνους μὲν φοβερωτέρους ποιήσομεν, ἡμᾶς δὲ αὐτὰς θαῤῥαλεωτέρους. 7, 5, 2. Α. 4, 6, 6. πολέμιοι θαρσαλεώτεροι ἔσονται. c. πρὸς, Α. 3, 2, 9. θαῤῥαλεωτέρους πρέπει εἶναι πρὸς τὰς πολεμίους. ¶ 2) *temere audax.* Ε. 6, 5, 32. τὸ πρὸς τὴν πόλιν προσβαλεῖν ἂν ἔτι — ἐδόκει θαῤῥαλεώτερον εἶναι.

Θαῤῥαλέως (poet. Port.) et θαρσαλέως, *fidenter, sine timore.* Hesych. et Suid: θαρσαλέως, ἀντὶ τᾶ εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως. Α. 1, 9, 11. ἡδέως ἐπόνουν καὶ θαῤῥαλέως ἐκτῶντο. 7, 3, 14. ἀνέστη θαῤῥαλέως δεξάμενος τὸ κέρας. 7, 6, 20. θαρσαλέως ἡμῖν ἐφείποντο οἱ πολέμιοι. Ιερ. 6, 9. θαῤῥαλέως δείπνου τε καὶ ὕπνου τυγχάνομεν, *sine metu, securi.* Απ. 1, 3, 5. cf. ἀσφαλῶς nr. 2. c. πρὸς, Α. 2, 6, 8. τὸ πρὸς τὰς πολεμίους θαῤῥαλέως (cod. Par. θαρσαλέως) ἔχειν παρῆν.

Θαῤῥεῖν, ¶ 1) *bono animo esse, non timere, optima quaeque sperare.* Opponitur φοβεῖσθαι, Ε. 2, 4, 6. ἵνα ταυτὰ ἡμῖν καὶ θαῤῥῆτε καὶ φοβῆσθε, *vt easdem nobiscum et fiduciae et metus caussas habeatis.* Est enim h. l. c. acc. rei, vt nr. 3. Σ. 4, 29. ὁμολογεῖται κρεῖττον εἶναι θαῤῥεῖν ἢ φοβεῖσθαι. Π. 2, 4, 19. εἴ τίς τῳ ἐντυγχάνοι, θαῤῥεῖν παραγγέλλειν. 5, 1, 2. θάῤῥει, ὦ γύναι. §. 8. θάῤῥει, ὦ Κῦρε — ὰ μὴ κρατηθῶ. 5, 4, 16. p. 318. vbi est *noli timere, securus sis.* 7, 3, 4. θάῤῥει — ὰ μή σε κρύψω, *noli haec rogare.* Α. 5, 7, 18. 7, 4, 8. 9. Αγ. 1, 12. πάντας ἐποίησε — θαῤῥᾶντας συντίθεσθαι ἑαυτῷ, *plenos fiducia.* Απ. 2, 6, 32. 4, 3, 17. θαῤῥεῖν τε καὶ ἐλπίζειν τὰ μέγιςα. Ο. 2, 1. Cf. nr. 9. ¶ 2)

¶ 2) *fidere, confidere alicui, non metuere aliquem, Zutrauen haben.* c. acc. perſ. Π. 5, 5, 13. ἵνα σε καὶ θαῤῥήσωσιν. Sallier ad Thom. Mag. recte vertit: *vt tibi etiam confidant.* Reliquorum interpretum verſiones attulit Zeun. p. 450. Significat item *confidere, confidenter ſperare.* Phauorin: θαῤῥῶ· ἐλπίζω, προσδοκῶ, πιςεύω, πέποιθα. c. ὅτι, Π. 8, 1, 16. ὅτι ἐ — κίνδυνος εἴη παθεῖν τι, ἰσχυρῶς ἐθάῤῥει. Πο. 4, 22. Σ. 1, 16. ¶ 3) *fortem et animoſum eſſe.* in venatione, Π. 1, 4, 7. θαῤῥῦντα διώκειν. in bello, Π. 1, 5, 7. p. 55. θαῤῥῦντες ὁρμώμεθα. 3, 3, 18. extr. 5, 1, 11. oppon. φοβεῖσθαι. 5, 2, 15. p. 285. εἰ δὲ καὶ θαῤῥήσουσι — ὅταν θαῤῥήσωσιν. Zeun. e. Cod. Guelf. θαρσῦσι et θαρσῶσιν. Oppon. δείσωσιν. p. 286. θαῤῥῶν ὐδὲν ἂν σφαλείης — ὡς δὲ ἔτι μᾶλλον θαῤῥῇς. p. 287. 7, 5, 9. θαῤῥῦντες εἰσίωμεν μηδὲν φοβύμενοι. Duo vltima verba Hutch. ob codd. MSS. pro gloſſemate habet, quae iam Stephani ſuſpicio fuerat. A. 3, 4, 2. 4, 6, 6. 6, 5, 19. ἐπὶ τύτους ἰτέον — ὡς μὴ τεθαῤῥηκότες ἀναπτύξαιντο, *confirmatis animis.* c. acc. rei, Π. 7, 5, 9. ὃ λέγεται φοβερὸν εἶναι — τῦτο μάλιςα θαῤῥεῖτε. Intell. διὰ, quod additum extat Π. 1, 5, 7. p. 55. διὰ τῦτο ὑμᾶς — οἶμαι θαῤῥεῖν. Zeun. tamen e MSS. διὰ omittit. Margg. θαρσεῖν. E. 3, 5, 8. p. 181. c. ὑπὲρ, Π. 7, 1, 9. θάῤῥει ὑπὲρ ἐκείνων. ¶ 4) *ſecurum eſſe.* Π. 3, 1, 19. ὐ θαῤῥῦντά με ἕξεις. Ιερ. 2, 11. 18. Απ. 2, 1, 15. θαῤῥεῖς, *nullas inſidias times.* Ιπ. 8, 6. θαῤῥύντων, i. e. θαῤῥείτωσαν. Sic de iis, qui hoſtium aduentum ſ. irruptionem non timent, E. 4, 6, 6. Ιπρ. 4, 11. 17. ¶ 5) *non triſtem eſſe.* Π. 1, 4, 28. εἰπεῖν αὐτῷ θαῤῥεῖν. ¶ 6) *laetum eſſe, laetis rebus vti.* A. 5, 8, 8. νῦν ἐγὼ θαῤῥῶ — μᾶλλον ἢ τότε. Αγ. 11, 2. θαῤῥῶν et ὀκνῶν opponuntur. Praecedit εὐτυχοίη. ¶ 7) *non cunctari, non dubitare.* Π. 2, 2, 8. θαῤῥῶν δαπανήσεις, *non cunctanter.* Ιερ. 11, 13. Similiter de equo, Ιπ. 10, 13. μάλιςα θαῤῥῶν πρόεισιν. Leuncl. *animo maxime promto.* ¶ 8) *audere, fortiter ſuſcipere.* Thomas: θαῤῥῶ, εἰ μὲν ἀντὶ τῦ

τῷ ἐλπίζω ἐςί, δοτικῇ συντάσσεται· εἰ δὲ ἀντὶ τῷ τολμῶ, αἰτιατικῇ. Phauorin: λέγεται καὶ θαῤῥῶ ἀντὶ τῷ τολμῶ εἰσελθεῖν εἴς τι. οἷον, θαῤῥῶ τὴν μάχην, ἀντὶ τῷ τολμῶν εἰσέρχομαι τὴν μάχην. A. 3, 2, 12. εἰ τὰς μάχας θαῤῥεῖτε. c. inf. Π. 8, 8, 4. ἐδὲ ἀθροίζεσθαι — θαῤῥῶσι. ¶ 9) *rei difficultate non deterreri.* Απ 2, 6, 28. θαῤῥῶν πειρῶ ἀγαθὸς γίγνεσθαι. Sed §. 33. θαῤῥῶν δίδασκε verti etiam poteſt *bona cum ſpe*, vt Σ. 2, 9. cf. θαρσεῖν.

θάῤῥος, *audacia, animus.* Moeris p. 189. θάῤῥος, Ἀττικῶς· θάρσος, Ἑλληνικῶς. Cf. Thom. Mag. in v. θαῤῥῶ. v. tamen vtriusque interpp. A. 6, 5, 10. θάῤῥος ἐμποιεῖ. cf. θάρσος.

*θαῤῥούντως, *confidenter.* Σ. 2, 10. ἐξεκυβίςα — οἱ μὲν θεώμενοι ἐφοβῶντο — ἡ δὲ θαῤῥέντως ταῦτα διεπράττετο. cf. Gramm.

θαῤῥύνειν, *fortem et animoſum efficere, bono animo eſſe iubere, animum addere.* Thom. Mag. et Phauorin: θαῤῥύνω (Ἀττικοὶ), ἐ θαρσύνω. Π. 4, 2, 10. δεξιᾶσθε αὐτὲς καὶ ἅμα θαῤῥύνετε, np. ne vos credant hoſtes eſſe. §. 11. 5, 3, 17. ὅταν θαῤῥῦναι, καὶ ὅταν φοβῆσαι — τινὰ βέλοιτο. 6, 3, 11. p. 385. θαῤῥύνειν (Margg. θρασύνειν) τὲς ἑπομένους καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. A. 1, 7, 2. αὐτὲς παρῄνει θαῤῥύνων (Cod. Pariſ. θαρσύνων) τοιάδε.

θαρσαλέος et θαρσαλέως, v. θαῤῥαλ.

θαρσεῖν, ¶ 1) *bono animo eſſe, non curis angi, non timere.* Π. 1, 3, 15. θάρσει, ὡς ὁ σός γε πατὴρ — ἐμὲ πλεονεκτεῖν μαθόντα ἀποπέμψεται. E. 7, 3, 6. τίς πρὸς τὴν πόλιν θαρσῶν πορεύσεται. ¶ 2) *bene ſperare.* Πο. 4, 11. θαρσῦντες — ἄγωμεν, θαρσῦντες δὲ κατασκευαζώμεθα, ὡς ἔτε ἐπιλειψέσης ποτὲ ἀργυρίτιδος. ¶ 3) *fortem eſſe.* Π. 5, 2, 15. p. 286. ὅσῳ ἂν μᾶλλον αὐτοῖς θαρσεῖν παρακελεύῃ. Cod. Guelf. θαῤῥεῖν. ¶ 4) *ferocem eſſe.* A. 6, 3, 8. τῶν πολεμίων ἔτω τεθαρσηκότων ob res proſpere geſtas. ¶ 5) *ſecurum eſſe, hoſtem propinquum non timere.* Π. 1, 6, 19. p. 79. θαρσῆσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Ιππ. 5, 8. cf. θαῤῥεῖν. Thomas: θαῤῥῶ, Ἀττικῶς, ἐ θαρσῶ. At v. ad eum interpp. et Fiſcher. ad Plat. Phaed. 44, 17.

θάρσος, ¶ 1) *fiducia.* Ιερ. 10, 5. τοῖς ἐν τῇ χώρᾳ ἐργα-

γάταις καὶ κτήνεσιν — θάρσος καὶ ἀσφάλειαν παρέχειν. ¶ 2) *animus, fortitudo.* Π. 3, 3, 26. μεςὸν στράτευμα προθυμίας, φιλοτιμίας, ῥώμης, θάρσους. 5, 2, 15. p. 285. vbi vt Ιπρ. 5, 3. oppon. φόβος. Αγ. 11, 15. E. 7, 1, 21. μένος καὶ θάρσος — ἐμπεσεῖν. c. πρὸς, Π. 4, 2, 8. πᾶσιν ἐγγίγνεσθαι θάρσος πρὸς τὰς πολεμίους. ¶ 3) *securitas.* Απ. 3, 5, 5. θάρσος ἀμέλειάν τε καὶ ῥαθυμίαν — ἐμβάλλει. Oppon. φόβος. cf. θάῤῥος et θράσος.

θαρσύνειν, v. θαῤῥύνειν.

Θαρύπας, *Tharypas.* A. 2, 6, 15. Μένων — παιδικὰ εἶχε Θαρύπαν — γενειῶντα.

Θάσιος, *Thasius.* v. Θάσος. Σ. 4, 41. τῷ Θασίῳ οἴνῳ ἐντυχών. cf. Aristoph. Plut. 1022. ibique Schol. it. Athenae. 1, p. 28. sq. Erat vinum valde generosum.

Θάσος, s. Θάσσος, *Thasus.* Steph. Byz. Θάσσος, νῆσος πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα. v. omnino Wass. ad Thucyd. 1, 100. E. 1, 1, 8. ἐπεισπλεῖ — Θρασύβουλος ἐκ Θάσου. §. 23. ἐν Θάσσῳ (vbi Morus tamen et Schneiderus itidem reposuere Θάσῳ) — στάσεως γενομένης ἐκπίπτουσιν οἱ Λακωνισταί. 1, 4, 4. 5, 1, 7.

θᾶσσον, *citius.* Π. 5, 3, 20. ἄγε δὴ ἂν θᾶσσον. 6, 3, 2. E. 5, 4, 42. θᾶσσον (Margg. θάσσονα) τὴν ἀποχώρησιν ἐποιοῦντο. Ιερ. 1, 19. Ιπρ. 9, 3. Hic Zeun. reponere, an quam Atticum, malebat θᾶττον. cf. θᾶττον.

Θάσσος, v. Θάσος.

θάτερος, *alteruter.* In nominatiuo tamen ἅτερος dicendum, et θάτερος barbarum esse, praecipit Thomas in v. ἅτερος. Neque ille nominatiuus θάτ. apud Xenophontem legitur, sed casus alii, de quibus cf. etiam Etymol. M. in v. θάτερον. E. 3, 1, 7. θατέρῳ μᾶλλον ἢ ἅμα ἀμφοτέροις πολεμεῖν. Sed Π. 5, 5, 11. ἐπὶ θάτερα est *contra, aliter.* De formula ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα, *ex altera parte,* v. Hutch. ad A. 5, 4, 4. qui eam ellipticam et eodem modo intelligendam esse ait, quo formulam ἐπέκεινα. cf. Abresch. ad Thucyd. 7, 84. Sic Ιπρ. 4, 15. ὅταν οἱ ἕτεροι ἀποχωρῶσιν, οἱ ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα ταράττοιεν ἂν τοὺς πολεμίους. Sed E. 6, 2, 5. τὸ ναυτικὸν εἰς τἀπὶ θάτερα τῆς πόλεως κατεστρατοπέδευσεν, *in altera par-*

parte. Nam terrestres copiae erant in altera. (Quanquam etiam dicitur ἐπὶ τὰ ἕτερα, v. c. E. 1, 2, 4. Cf. ἕτερος.) Sic sine εἰς, E. 7, 4, 30. οἱ Ἠλεῖοι τάπὶ θάτερα τȣ̃ ποταμȣ̃ παρετάξαντο.

θᾶττόν, ¶ 1) *celerius, citius.* Thom. Mag: θᾶττον, Ἀττικοί· τάχιον, Ἕλληνες. Idem praecipiunt Moeris et Phrynichus. Π. 2, 1, 2. p. 89. πολὺ ἂν θᾶττον οἱ ὀλίγοι ὑπὸ τῶν πολλῶν τιτρωσκόμενοι ἀναλωθείησαν. A. 7, 3, 25. θᾶττον δραμȣ̃νται. E. 2, 2, 1. Ιερ. 4, 7. ȣ̓δὲ θᾶττόν τι γίγνεται τῷ τυράννῳ ἢ τῷ ἰδιώτῃ, ὧν ἐπιθυμεῖ. 9, 7. ὁρμῷντο ἂν θᾶττον — χρήματα θᾶσσον εἰσφέροιεν. Απ. 4, 3, 13. θᾶττον νοήματος. Est species prouerbii, quo maxima celeritas indicatur. v. Valckenar. ad Eurip. Hippol. 1186. Simile quid est A. 1, 5, 8. θᾶττον ἢ ὥς τις ἂν ᾤετο, cf. Is. Casaub. ad Diog. Laert. 1, 35. et Abresch. lectt. Aristaenet. p. 26. sq. De loco Π. 5, 3, 16. p. 299. v. ἐλάττων nr. 6. ¶ 2) fere i. q. ῥᾷον, O. 2, 18. θᾶττον καὶ ῥᾷον πράττοντας. Cf. Απ. 1, 6, 9. Π. 5, 4, 15. τὸ Περσῶν ἱππικὸν θᾶττον ἐκπληρώσω. Πο. 5, 13. Σ. 4, 18. θᾶττον — πείσαιμι τὸν παῖδα — φιλῆσαί με, ἢ — Etiam in nonnullis exemplis nr. 1. allatis explicari potest *facilius.* ¶ 3) ἂν θᾶττον — θᾶττον, *simulac — statim.* A. 6, 5, 12. δεήσει, ἂν θᾶττον ἐκεῖ γενώμεθα, θᾶττον ἐξιέναι πάλιν. cf. βάδην et θᾶσσον. ¶ 4) ἢν θᾶττον, v. ἢν nr. 1.

θάττων, *celerior.* Σ. 2, 22. θάττονα ῥυθμόν. Ιερ. 8, 16. θάττους ἔσονται equites. Ιπ. 9, 5. equum εἰς τὸ θᾶττον ὁρμώμενον τȣ̃ καιρȣ̃. Sic 10, 15. cf. 7, 17.

θαῦμα, ¶ 1) *miraculum, res mira, cuius caussas ignoramus.* A. 6, 3, 14. τὸ πρῶτον θαῦμα ἦν, τί εἴη τὸ γεγενημένον. ¶ 2) *admiratio.* Αγ. 2, 27. ἄξια θαύματος διεπράξατο. 5, 4. θαύματος ἕνεκα ἄξιον μνησθῆναι. ¶ 3) *res cum admiratione spectanda, iucundum spectaculum.* Π. 5, 4, 7. πολὺ μεῖζον, παρεὶς θαῦμα, ἐμὲ νῦν θαυμάζεις. Inprimis *praestigiae.* Timae. lex. Platon: θαύματα· νευροσπάσματα. v. Ruhnken. ad h. l. Hesych: θαύματα· ἃ οἱ θαυματοποιοὶ ἐπιδείκνυνται. v. Casaub. ad Athen. p. 22.

p. 22. Σ. 2. 1. ὀρχηστρίδα τῶν τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν — ταῦτα ἐπιδεικνὺς ὡς ἐν θαύματι. 7, 3. θαυμάζειν, ¶ 1) mirari. Π. 7, 1, 4. ἐννοεῖς — ; πάνυ γε καὶ θαυμάζω γε. Zeun. non male explicat *absurdum et inutile esse iudico.* c. acc. Π. 4, 2, 14. οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὰ ὁρώμενα, οἱ δὲ ἐγίγνωσκον ἤδη. A. 4, 8, 16. ὐδὲν ἦν, ὅ τι καὶ ἐθαύμασαν, h. e. *nihil noui aut insolens.* Σ. 7, 4. τὰ παρόντα θαυμάζειν. Agitur de contemplatione rerum naturae, sed simul alluditur ad praestigias. Cf. infra nr. 5. c. acc. et inf. E. 2, 3, 18. p. 95. ὐ θαυμάζω γε, τὸν Κριτίαν παρανενομηκέναι. c. ὅτι, K. 1, 3. θαυμαζέτω μηδεὶς, ὅτι οἱ πολλοὶ αὐτῶν — ἐτελεύτησαν. Cf. θαυμάζεσθαι. c. acc. et ὅτι, Aθ. 1, 4. ὃ ἔνιοι θαυμάζουσιν ὅτι νέμουσι. §. 11. c. gen. vbi Hutch. ait ἕνεκα vel χάριν intelligi, Ammonius autem et Suidas non inepte dicunt, θαυμάζειν genitiuo iunctum significare καταγιγνώσκειν, κατηγορεῖν. Est enim improbantis s. indignantis. A. 6, 2, 5. θαυμάζω τῶν ςρατηγῶν ὅτι ὐ πειρῶνται. E. 2, 3, 21. ὑμῶν θαυμάζω, εἰ μὴ βοηθήσετε, *quod non.* Aπ. 3, 7, 8. Aπολ. 11. θαυμάζω Μελίτου, ὅτῳ ποτε γνὺς λέγει. K. 13, 1. θαυμάζω τῶν σοφιςῶν καλουμένων ὅτι φασὶ — c. gen. et inf. Πο. 4, 14. τῆς πόλεως πάνυ ἄξιον θαυμάσαι τὸ — μὴ μιμεῖσθαι. c. gen. consequ. Λ. 14, 7. ὐδὲν δεῖ θαυμάζειν τέτων τῶν ἐπιψόγων αὐτοῖς γιγνομένων. Exponi h. l. potest *facile patet.* Sic saepius praecedente ὐδὲν, vt c. τὸ et inf. Λ. 9, 6. ὐδὲν θαυμάζω τὸ προαιρεῖσθαι ἐκεῖ θάνατον. Iερ. 2, 3. 5. c. εἰ, A. 3, 2, 23. vid. εἰ n. 1. c. εἰ μὴ, O. 7, 39. θαυμάζοιμ' ἂν εἰ μὴ πρός σε μᾶλλον τείνει τὰ τῦ ἡγεμόνος ἔργα. Est modeste et humaniter a se amouentis in alterum. c. εἰ pro ὅτι, Π. 4, 5, 10. ὐδὲν θαυμάζω εἰ Κυαξάρης ὀκνεῖ. v. Hutch. p. 292. Aπ. 1, 1, 13. 1, 2, 7. 4, 8, 6. θαυμάζεις, εἰ τῷ θεῷ δοκεῖ; Pro quo Aπολ. 5. est ἦ θαυμαςὸν νομίζεις; In vtroque loco praecedunt verba: θαυμαςὰ λέγεις. Σ. 8, 24. c. ὅπως, Aπ. 1, 1, 20. 3, 5, 13. θαυμάζω γε — ἡ πόλις ὅπως ποτ' ἐπὶ τὸ χεῖρον ἔκλινεν. Marg. Steph. εἰ ἡ πόλις ὕτως ποτ'. ¶ 2) *mirabundum quaerere, non satis intelligere.* Ante interro-

interrogatiua, Π. 1, 4, 18. ἐθαύμασε τίνος κελεύσαντος ἥκοι. 5, 2, 4. θαυμάσας τί ποτε τῦτο εἴη — ὅτως ἤρετο. Α. 1, 8, 11. 2, 1, 8. θαυμάζω πότερα ὡς κρατῶν — ἢ ὡς διὰ φιλίαν. 5, 7, 8. 12. 6, 5, 8. θαυμάσας ὅ τι τὸ ἴσχον εἴη. Λ. 1, 1. ἐθαύμασα ὅτῳ ποτὲ τρόπῳ τῦτ' ἐγένετο. Απ. 1, 1, 1. ¶ 3) *mirabundum exspectare.* c. futuro, A. 3, 5, 8. ἦσαν θαυμάζοντες ὅποι ποτὲ τρέψονται οἱ Ἕλληνες. E. 2, 3, 12. θαυμάζοντες, τί ἔσοιτο ἡ πολιτεία. ¶ 4) *dubitare.* c. εἰ, *an*, Π. 3, 3, 24. θαυμάζοιμ' ἄν, εἴ τι πλέον ἂν ὠφελήσειε λόγος. Απ. 2, 8, 5. ¶ 5) *admirari, magni facere, suspicere.* c. acc. vbi Ammon. et Suid. etiam Phauorin. interpretantur verbo ἐπαινεῖν. Λ. 1, 2. Λυκῦργον — θαυμάζω. In seqq. est σοφὸν ἡγῦμαι. O. 4, 21. ἐθαύμαζεν αὐτὸν (paradisum) — ὡς καλὰ τὰ δένδρα εἴη. Ibid. ταῦτα θαυμάζων. In his est *admirabundum spectare*, θεάσασθαι καὶ μανθάνειν, vt explicat Hesych. Cf. θαῦμα nr. 3. et supra nr. 1. ex Σ. 7, 4. Sic quoque est O. 8, 6. τίς ὀκ ἂν θαυμάσειεν ἱππέας κατὰ τάξιν ἐλαύνοντας; Antea est ἡδέως θεάσαιτο. c. ὡς, Π. 1, 4, 20. θαυμάζων ὡς καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγρηγόρει. c. ἐπὶ, Απ. 1, 4, 2. ἔστιν ὅστινας ἀνθρώπων τεθαύμακας (*admirari soles*, v. Ernest.) ἐπὶ σοφίᾳ; §. 3. 4, 2, 3. Cf. ἄγασθαι nr. 1. Passiuum: Π. 1, 1, 1. θαυμάζονται ὡς σοφοὶ — γεγενημένοι. Πο. 4, 13. ἀπ' αὐτῶν, *propterea*, — ὀδέν τι ἀξιῶ θαυμάζεσθαι ὡς — ἐξευρηκώς. Ιερ. 11, 6. νικῶν ὀκ ἂν θαυμάζοιο. K. 1, 5. πολὺ διενεγκόντες κατὰ τὴν ἀρετὴν, ἐθαυμάσθησαν. §. 10. c. ἐπὶ, Απ. 4, 8, 3. ἐθαυμάζετο ἐπὶ τῷ εὐθύμως — ζῆν. ¶ 6) *colere, amice consuescere.* v. Valckenar. ad Eurip. Hippol. 105. Π. 5, 2, 5. p. 278. τῦτων ἕνεκα σὲ μᾶλλον θαυμάσουσιν. Potest etiam ex nr. 5. exponi *magni facient*, vel *amabunt.* E. 1, 6, 7. ἄνευ τῦ ἐκείνους θαυμάζειν. Paulo ante: ἐπὶ τὰς ἐκείνου θύρας φοιτᾶν. Σ. 4, 43. de magistro: ὀ τὰς πλεῖον ἀριθμῦντας χρυσίον θαυμάζει. Postea est συνὼν διατελεῖ. Dicitur inprimis de discipulis sophistarum, qui magistris diligenter operam dant. v. Abresch. dilucc. Thucyd. 3, 38. Π. 3, 1, 8. σοφιςὴν — θαυμαζόμενον ὑπὸ

ὑπὸ τȣ̃ Τιγράνους. §. 21. 22. ¶ 7) c. οὐ. E. 3, 2, 7. ἔφασαν, ȣ̓κ ἂν ϑαυμάζειν, εἰ πεμφϑείη τις σὺν δυνάμει, *ſibi gratum fore* ſ. *ſibi placiturum eſſe negarunt.* ¶ 8) Var. lect. A. 5, 4, 10. pro μηδὲν ἀϑυμήσετε all. habent μηδὲν ϑαυμάσητε.

ϑαυμάζεσϑαι, *mirari.* Futurum: Ιπρ. 9, 8. εἰ δέ τις ϑαυμάζει, ὅτι — ἧττον τȣ̃το ϑαυμάσεται.

ϑαυμάσιος, ¶ 1) *admirandus, inſignis.* Heſych: ϑαυμάσιος· ϑαυμαστός. v. ϑαυμαστός. A. 2, 3, 9. αἱ βάλανοι — ϑαυμάσιαι τὸ κάλλος. Steph. et Hutch. ex Athenaeo praeferunt ϑαυμάσιοι, tanquam magis Atticum. Margg. et all. habent τȣ̃ κάλλους. Σ. 7, 4. ϑαυμασίοις ἐντυχεῖν. Intelliguntur non modo praeſtigiae, ſed omnis generis admiranda, v. c. naturae, lucis, etc. Cf. ϑαυμάζειν nr. 1. ¶ 2) *inſigniter ſtultus, cuius ſtultitiam vix poſſis ſatis mirari.* A. 3, 1, 18. ὦ ϑαυμασιώτατε ἄνϑρωπε, σύ γε ȣ̓δ' ὁρῶν γιγνώσκεις.

ϑαυμασιουργεῖν, *miranda facere, miracula edere.* Σ. 7, 2. τροχὸς — ἐφ' ȣ̃ ἔμελλε ϑαυμασιουργήσειν ſaltatrix.

ϑαυμαστός, ¶ 1) *mirus.* Apud Xenophontem ſaepius legitur, quam ϑαυμάσιος, licet Moeris dicat: ϑαυμάσιον, Ἀττικῶς· ϑαυμαστὸν, Ἑλληνικῶς. Π. 7, 5, 9. ȣ̓δὲν ἂν εἴη ϑαυμαστὸν, *non mirum.* Λ. 10, 8. τὸ πάντων ϑαυμαστότατον, *id quod maxime mirum eſt.* Απ. 4, 8, 6. ϑαυμαστὰ λέγεις. Απολ. 5. c. inf. Π. 7, 5, 1. ȣ̓δὲν ϑαυμαστὸν ἦν ȣ̔́τως ἔχειν. 8, 2, 4. 8, 4, 4. Απ. 1, 1, 17. ȣ̓δὲν ϑαυμαστὸν — περὶ αὐτȣ̃ παραγνῶναι τȣ̀ς δικαστάς. 1, 2, 21. 4, 6, 1. c. τὸ et inf. Π. 8, 2. 8. ȣ̓δὲν ϑαυμαστὸν — τὸ φιλονείκως ἔχειν. Απ. 4, 4, 5. ὡς ϑαυμαστὸν εἴη τὸ — μὴ ἀπορεῖν. Απολ. 21. c. εἰ, Π. 6, 1, 9. ȣ̓δὲ (Hutch. et Zeun. e Codd. praeferunt ȣ̓δὲν) ϑαυμαστὸν, εἰ ἐν τάχει — δυνήσονται. Πο. 5, 9. O. 3, 13. πολὺ ϑαυμαστότερον εἴ τι ἐπίσταιτο. Sic eſt formula humanitatis: Π. 2, 1, 6. τοξόται καὶ ἀκοντισταὶ ἦτε — καὶ εἴ τι χείρους ἡμῶν ταῦτα ποιεῖν ἦτε, ȣ̓δὲν ϑαυμαστόν. ȣ̓ γὰρ ἦν ὑμῖν σχολή. c. εἰ pro ὅτι, Αϑ. 3, 2. Ιερ. 1, 6. Απ. 1, 1, 17. ϑαυμαστὸν, εἰ μὴ τȣ́των ἐνεϑυμήϑησαν. 1, 2, 25. O. 5, 11. ἐμοὶ ϑαυ-

μαςὸν δοκεῖ εἶναι, εἴ τις — τι τέτου ἥδιον κέκτηται. Απολ. 5. ἢ θαυμαςὸν νομίζεις, εἰ καὶ τῷ θεῷ δοκεῖ. Σ. 8, 22. §. 33. θαυμαςὰ λέγων, εἴγε — αἰσχύνονται, *mirabilia dicens, quod putat eos pudeſieri.* Ιπ. 6, 11. ¶ 2) *admirandus, laudandus.* Π. 1, 6, 7. τῦτο θαυμαςὸν δήπου ἐφαίνετο ἡμῖν εἶναι. 8, 2, 8. τῷ μεγέθει δώρων ὑπερβαλεῖν — ἐ θαυμαςὸν· τῇ δὲ θεραπείᾳ τῶν φίλων — τῦτο ἀξιολογώτερον. Ε. 4, 8, 4. Ιπ. 11, 9. σφόδρα καλὸν ἢ θαυμαςὸν ἢ ἀγαθόν. (Steph. ἀγαςόν.) ¶ 3) *inſolens, inuſitatum.* Π. 4, 6, 2. p. 257. ἐδὲν θαυμαςὸν παθών. 5, 1, 9. ¶ 4) *difficilis intellectu.* Απ. 1, 2, 32. θαυμαςόν οἱ δοκεῖ εἶναι, εἴ τις — μὴ ὁμολογοίη κακὸς βουκόλος εἶναι· ἔτι δὲ θαυμαςότερον, εἴ τις — μὴ αἰσχύνοιτο. 4, 2, 6. Σ. 4, 3. 4. ¶ 5) *abſurdus, improbandus, reprehendendus.* Π. 2, 1, 5. θαυμαςὰ μὲν ἴσως δόξω λέγειν. Ε. 6, 3, 4. p. 383. ἐκ ἂν πάνυ τῶν θαυμαςῶν εἴη, μὴ εἰρήνην ποιεῖσθαι. Απ. 1, 2, 1. θαυμαςὸν φαίνεταί μοι τὸ πεισθῆναί τινας. c. εἰ pro ὅτι, Π. 5, 3, 17. θαυμαςὸν ἐδόκει εἶναι, εἰ οἱ μὲν βάναυσοι ἴσασι — ὁ δὲ ςρατηγὸς ἔτως ἠλίθιος ἔσοιτο. Απ. 2, 3, 9. c. ὅτι, Ο. 2, 9. ἐ θαυμαςὸν δοκεῖς τῦτο ποιεῖν, ὅτι ὀλίγου μὲν πρόσθεν ἐγέλασας ἐπ' ἐμοὶ — νῦν δὲ κελεύεις με προςατεύειν σῦ; Eſt modeſte reprehendentis: Π. 6, 2, 7. δοκεῖ μοι θαυμαςὸν, εἴ τις — δέδοικεν. Απ. 2, 7. 13. ouis ad dominum: θαυμαςὸν ποιεῖς, ὃς — ¶ 6) *ſtultus.* Α. 7, 7, 5. ὦ θαυμαςότατοι.

Θαψακηνοὶ, *Thapſaceni.* Α. 1, 4, 17.

Θάψακος, *Thapſacus,* vrbs Syriae ad Euphratem, poſterioribus temporibus Amphipolis dicta. Α. 1, 4, 11.

θέα, ¶ 1) *ſpectatio rei admirandae.* Αγ. 1, 26. Ε. 3, 4, 17. ἀξίαν — τὴν Ἔφεσον θέας ἐποίησεν, *ſpectatu dignam.* Απ. 3, 11, 2. 3. Hinc ἐπὶ θέαν, Π. 8, 1, 14. Ο. 8, 11. 16, 7. *ad ſpectandum, ſpectandi cauſa.* Quod proprie dicitur de ludis, comoediis et ſimilibus, Ο. 3, 7. ἐπὶ κωμῳδῶν θέαν. Σ. 1, 2. ¶ 2) *ſpectaculum, res quae ſpectatur,* i. q. θέαμα. Ε. 7, 2, 15. ὥσπερ ἐπὶ θέαν περιδεδραμηκότες. Ιπ. 7, 2. ἐδὲ ὄπισθεν αἰσχρὰν θέαν παρέξει, *turpem ſpeciem.* De ludis, Α. 4, 8, 20. παγκράτιον

κράτιον καλὴ θέα ἐγένετο. Ιπρ. 1, 26. ἐν ταῖς θέαις, *in pompis et exercitationibus, quae ab equitibus exhibentur.* 3, 11. ¶ 3) *conspectus.* Π. 1, 4, 24. πρόσωπον ἠγριωμένον ἐπὶ τῇ θέᾳ τῇ αὐτῦ. Nisi quis intelligere malit sic: *propterea quod adeo cum voluptate spectasset.*

θεά, *dea.* Κ. 1, 6. Κέφαλος ὑπὸ θεᾶς (np. Aurora) ἡρπάσθη.

Θεαγένης, *Theagenes,* gente Locrensis, lochagus in exercitu Graecorum, Α. 7, 4, 14. Alios Theagenes recenset Dukerus ad Thucyd. 4, 27.

θέαμα, *spectaculum, res spectatu digna.* Α. 4, 7, 9. δεινὸν ἦν θέαμα, αἱ γυναῖκες ῥίπτουσαι τὰ παιδία. Ιερ. 1, 11. §. 14. v. θέατρον nr. 2. Απ. 2, 1, 31. Ο. 5, 2. 8, 20. Σ. 2, 2. θεάματα, np. quae exhibebat saltatrix. 7, 5. Bacchi et Ariadnes personae exhibitae. c. gen. Π. 6, 4, 4. καλῦ ὄντος τῦ θεάματος τῦ Ἀβραδάτου καὶ τῦ ἅρματος.

θεᾶσθαι, ¶ 1) *spectare, visere.* Α. 3, 5, 8. ὐ προσήλαυνον, ἀλλὰ ἐθεῶντο, np. cum exspectatione rei futurae, vt Ε. 3, 1, 10. Sed Α. 1, 9, 2. θεῶνται οἱ παῖδες καὶ τὺς τιμωμένους — καὶ ἄλλους ἀτιμαζομένους, discendi causa. Sic Ο. 3, 6. θεώμενος καταμαθήσῃ. it. §. 7. ¶ 2) *cum admiratione* vel *voluptate* vel *amore spectare.* v. Valckenar. ad Theocrit. p. 342. Ιερ. 2, 4. splendorem regium. Ο. 20, 18. ὑπὸ σκιαῖς ἀναπαυόμενός τε καὶ θεώμενος. c. acc. Π. 1, 4, 15. ἐθεᾶτο τὺς ἁμιλλωμένους. §. 24. 1, 6, 15. 2, 2, 16. 3, 1, 23. mulier a marito interrogata, an Cyrus pulcher videatur, respondet: ὐκ ἐκεῖνον ἐθεώμην. Margg. ἐθεώρουν. 4, 1, 11. 5, 1, 3. πάντως καὶ σὺ θεάσῃ αὐτήν. Margg. θέασαι. §. 4. 8. 7, 1, 11. γελοίους τὺς πολεμίους fugientes θεᾶσθε. Ιερ. 6, 4. 7, 9. 8, 5. 11, 12. σῦ προνοῦντας θεῷο ἄν. Απ. 1, 3, 13. 2, 1, 22. 3, 11, 1. 2. 3. Ο. 8, 6. ἡδέως θεάσαιτο ὁπλίτας — θαυμάσειεν ἱππέας. Σ. 2, 14. ἡδέως ἂν θεῴμην Πείσανδρον. 4, 12. Ιπ. 10, 17. 11, 9. Sic de arte et artis operibus, etiam de artificibus. Ammonio et Phauorino in v. βλέπειν significat θεᾶσθαι, ὁρᾶν τι τῶν τεχνικῶς γιγνομένων. Ο. 6, 13. ἀγαθὺς τέκτονας — τε-

— περιελθεῖν, καὶ θεάσασθαι τὰ δεδοκιμασμένα καλὰ ἔργα αὐτοῖς εἶναι. 15, 11. εἴ τις αὐτὸν (np. γεωργὸν) θεῷτο, artem eius admirans. it. de ludis, O. 3, 9. θεᾶ αὐτὰς ὥσπερ τραγῳδὰς τε καὶ κωμῳδὰς — ὅπως ἡσθῇς. 8, 3. χορὸς — ὅταν ταραχή τις — θεᾶσθαι ἀτερπές. ¶ 3) i. q. ἰδεῖν et ὁρᾶν. Π 3, 3, 17. ἡμᾶς οἱ πολέμιοι θεάσονται ὀδὲν φοβόμενοι — πάλιν καθορῶντες ἡμῶν τὸ πλῆθος. 5, 4, 10. p. 313 ἵνα μὴ — ὁρῶντες εὐφραίνωνται, ἀλλὰ τὰ ἑαυτῶν κακὰ θεώμενοι ἀνιῶνται. §. 19. 7, 1, 9. μὴ πρότερον πρὶν ἂν φεύγοντας θεάσῃ — ὅταν τότους ἴδῃς φεύγοντας. 7, 5, 26. extr. E. 4, 4, 12. 4, 5, 18. Aπ. 2, 1, 31. ὀδὲν πώποτε σαυτῆς ἔργον καλὸν τεθέασαι, *vidisti*. 4, 3, 14. O. 8, 1. Σ. 8, 21. ¶ 4) *contemplari*, *speculari*. Π. 7, 5, 4. τεθεάμεθα κύκλῳ τὴν πόλιν. ¶ 5) *lustrare*. Π. 5, 5, 1. θεασάμενος τὸ στράτευμα. ¶ 6) *sentire*. A. 6, 5, 9. ὄπισθεν ἡμῶν ἐπιόντας τὰς πολεμίους θεάσασθαι. ¶ 7) *intelligere*. Ιερ. 2, 5. διὰ γνώμης θεᾶσθαι κάλλιον, ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. ¶ 8) *considerare*. A. 5, 7, 16. εἰ ταῦτα τοιαῦτα ἔσαι, θεάσασθε οἷα κατάστασις ἡμῖν ἔσαι τῆς στρατιᾶς. ¶ 9) In var. lect. permutantur ἐθεάσαντο et ἔθεσαν l. ἔθεντο. v. τιθέναι nr. 6.

θεατής, *spectator*. O. 11, 4. εἶδον πολλὰς αὐτῷ (τῷ ἵππῳ) ἀκολουθᾶντας θεατάς. Sed Ιπρ. 3, 2. 5. est in pompa equitum. Thom. Mag. et Phauorin: θεατής, κυρίως ἐπὶ ἀγῶνος. Cf. Ammon.

θέατρον, ¶ 1) *theatrum*, *locus vbi spectacula eduntur*, it. *vbi conciones habentur*. v. Cornel. Nep. Timol. 4, 2. et quos ibi Bosius laudauit. Cf. nr. 3. E. 4, 4, 3. Corinthi. 7, 4, 31. Olympiae s. Pisis. cf. Πειραιεύς. Ιπρ. 3, 7. ἐπειδὰν ὑπερβάλλωσι τὸ κεφάλαιον τὸ ἀντιπροσώπου θεάτρου Athenis. Prouerbiale est Ιπρ. 2, 7. εἰ, ὥσπερ ἐκ θεάτρου, ὡς ἂν τύχωσιν ἀπιόντες λυπῶσιν ἀλλήλους. ¶ 2) i. q. θέαμα. Ιερ. 1, 14. ἐν τοῖς θεάτροις μειονεκτεῖτε. Sed emendant viri docti θεάμασι. ¶ 3) Videtur significare non tam *locum* concionibus, (v. nr. 1.) quam *senatui habendo destinatum*. v. Pricaeus et Wetsten. ad Act. 19, 29. E. 6, 5, 7. ἡττώμενοι ἐν τοῖς θεάτροις. Cf. tamen Mor. ad h. l.

θέειν

θέειν et θεῖν, ¶ 1) *currere.* Π. 3, 3, 29. in fuga ἀνέκραγον καὶ ἔθεον ἐκπεπληγμέναι. Α. 2, 2, 7. εἰς τὰς τάξεις ἔθεον. 4, 3, 16. θέοντας εἰς τὔμπαλιν. Ε. 4, 6, 10. De equis, Α 4, 8, 21. De canibus, leporibus, apris, Κ. 3, 10. 5, 31. 10, 9. cf. δόλιχος, δρόμος, κράτος et ὁμόσε. c. ἐπὶ pro εἰς, Α. 4, 3, 15. ἔθει ἀνὰ κράτος πάλιν ἐπὶ τὸν πόρον. c. ἐπὶ, *contra,* Π. 3, 2, 4. ταχὺ ἀλαλάξαντες ἔθεον ἐπ' αὐτὲς. Sed Π. 8, 5, 7. οἱ ὑπηρέται — τὴν συντομωτάτην ἐφ' ἕκαςον ἔθεον, *ad arcessendum* vel *ad significandum.* Infinitiuus θεῖν reiicitur a Graeuio ad Lucian. soloecist. 3. Sed saepe legitur, vt Π. 4, 3, 4. Α. 1, 8, 12. 4, 3, 22. θεῖν ἐς (cod Eton. ἐπὶ) τὲς πολεμίους — θεῖν ὀτιτάχιςα. Αγ. 1, 31. Ιπ. 10, 14. c. acc. Κ. 4, 6. αὐτῶν τὰ ὄρη θεουσῶν. Intell. κατά. 5, 17. θέουσι μάλιςα τὰ ἀνάντη. Paulo aliter c. acc. nominis cognatam notionem habentis, Α. 4, 7, 17. θέουσι δρόμον ἐπὶ (*ad*) τὲς βοῶντας. Sed Hutch. et Zeun. cum Stephano rescripserunt δρόμῳ, quod est vsitatius. v. δρόμος nr. 3. Κ. 5, 14. τάχιςα θέουσι τὸν πρῶτον δρόμον, *conficiunt.* 9, 10. de quo loco v. βιάζεσθαι passiue positum nr. 4. ¶ 2) *celeriter nauigare.* Ε. 6, 2, 17. εἰ αὖρα φέροι, θέοντες. ¶ 3) Confunditur c. θέλειν. v. ibi nr. 2.

θεῖος, ¶ 1) *diuinus.* Ε. 7, 1, 2. p. 436. ἐκ ἀνθρωπίνῃ μᾶλλον ἢ θείᾳ φύσει τε καὶ τύχῃ διωρίσθαι. v. ἀνθρώπινος nr. 1. Απ. 2, 1, 32. ἔργον καλὸν ὅτε θεῖον ὅτε ανθρώπινον. Hinc Απ. 1, 1, 15. οἱ τὰ θεῖα ζητὔντες, *res diu.* h. e. *coelestes, naturales.* v. Ernest. clau. Cic. in v. Diuinus. Sed Απ. 1, 6, 10. τὸ μηδενὸς δέεσθαι, θεῖον εἶναι, est *deo proprium.* Cf. τὸ θεῖον nr. 2. ¶ 2) *Dei similis.* Π. 8, 7, 3. p. 54?. ἡ ψυχὴ τότε θειοτάτη καταφαίνεται. ¶ 3) *praeclarus, magnus.* Hesych: θεῖον· τὸ ἄξιον λόγου, ὥστε θαυμάζεσθαι. Suid: θείους· σπουδαίους. Ε. 7, 2, 21. θείᾳ τινὶ προθυμίᾳ καὶ οἱ μισθοφόροι ἐξέδραμον. Ο. 21, 5. θεῖοι, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ἐπιστήμονες ἄρχοντες. ¶ 4) *a diis datus* s. *proficiscens.* Hesych: θεῖον· τὸ ἐκ θεῦ ἀφιγμένον. Ε. 4, 4, 12. ἔδωκε — ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔργον, οἷον ἐδ' εὔξαιντό ποτ' ἂν

τῦ ἐλπίζω ἐςὶ, δοτικῇ συντάσσεται· εἰ δὲ ἀντὶ τῦ τολμῶ, αἰτιατικῇ. Phauorin: λέγεται καὶ θαῤῥῶ ἀντὶ τῦ τολμῶ εἰσελθεῖν εἴς τι. οἷον, θαῤῥῶ τὴν μάχην, ἀντὶ τῦ τολμῶν εἰσέρχομαι τὴν μάχην. A. 3, 2, 12. εἰ τὰς μάχας θαῤῥεῖτε. c. inf. Π. 8, 8, 4. ὐδὲ ἀθροίζεσθαι — θαῤῥῦσι. ¶ 9) *rei difficultate non deterreri.* Απ 2, 6, 28. θαῤῥῶν πειρῶ ἀγαθὸς γίγνεσθαι. Sed §. 33. θαῤῥῶν δίδασκε verti etiam poteſt *bona cum ſpe*, vt Σ. 2, 9. cf. θαρσεῖν.

θάῤῥος, *audacia, animus.* Moeris p. 189. θάῤῥος, Ἀττικῶς· θάρσος, Ἑλληνικῶς. Cf. Thom. Mag. in v. θαῤῥῶ. v. tamen vtriusque interpp. A. 6, 5, 10. θάῤῥος ἐμποιεῖ. cf. θάρσος.

*θαῤῥούντως, *confidenter.* Σ. 2, 10. ἐξεκυβίςα — οἱ μὲν θεώμενοι ἐφοβῦντο — ἡ δὲ θαῤῥύντως ταῦτα διεπράττετο. cf. Gramm.

θαῤῥύνειν, *fortem et animoſum efficere, bono animo eſſe iubere, animum addere.* Thom. Mag. et Phauorin: θαῤῥύνω (Ἀττικοὶ), ὐ θαρσύνω. Π. 4, 2, 10. δεξιῦσθε αὐτὺς καὶ ἅμα θαῤῥύνετε, np. ne vos credant hoſtes eſſe. §. 11. 5, 3, 17. ὅταν θαῤῥῦναι, καὶ ὅταν φοβῆσαι — τινὰ βύλοιτο. 6, 3, 11. p. 385. θαῤῥύνειν (Margg. θρασύνειν) τὺς ἑπομένους καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. A. 1, 7, 2. αὐτὺς παρῄνει θαῤῥύνων (Cod. Pariſ. θαρσύνων) τοιάδε.

θαρσαλέος et θαρσαλέως, v. θαῤῥαλ.

θαρσεῖν, ¶ 1) *bono animo eſſe, non curis angi, non timere.* Π. 1, 3, 15. θάρσει, ὡς ὁ σός γε πατὴρ — ἐμὲ πλεονεκτεῖν μαθόντα ἀποπέμψεται. E. 7, 3, 6. τίς πρὸς τὴν πόλιν θαρσῶν πορεύσεται. ¶ 2) *bene ſperare.* Πο. 4, 11. θαρσῦντες — ἄγωμεν, θαρσῦντες δὲ κατασκευαζώμεθα, ὡς ὔτε ἐπιλειψύσης ποτὲ ἀργυρίτιδος. ¶ 3) *fortem eſſe.* Π. 5, 2, 15. p. 286. ὅσῳ ἂν μᾶλλον αὐτοῖς θαρσεῖν παρακελεύῃ. Cod. Guelf. θαῤῥεῖν. ¶ 4) *ferocem eſſe.* A. 6, 3, 8. τῶν πολεμίων ὔτω τεθαρσηκότων ob res proſpere geſtas. ¶ 5) *ſecurum eſſe, hoſtem propinquum non timere.* Π. 1, 6, 19. p. 79. θαρσῆσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Ιπ. 5, 8. cf. θαῤῥεῖν. Thomas: θαῤῥῶ, Ἀττικῶς, ὐ θαρσῶ. At v. ad eum interpp. et Fiſcher. ad Plat. Phaed. 44, 17.

θάρσος, ¶ 1) *fiducia.* Ιερ. 10, 5. τοῖς ἐν τῇ χώρᾳ ἐργα-

γάταις καὶ κτήνεσιν — θάρσος καὶ ἀσφάλειαν παρέχειν. ¶ 2) *animus, fortitudo.* Π. 3, 3, 26. μεσὸν στράτευμα προθυμίας, φιλοτιμίας, ῥώμης, θάρσους. 5, 2, 15. p. 285. vbi vt Ιπρ. 5, 3. oppon. φόβος. Αγ. 11, 15. Ε. 7, 1, 21. μένος καὶ θάρσος — ἐμπεσεῖν. c. πρὸς, Π. 4, 2, 8. πᾶσιν ἐγγίγνεσθαι θάρσος πρὸς τοὺς πολεμίους. ¶ 3) *securitas.* Απ. 3, 5, 5. θάρσος ἀμέλειάν τε καὶ ῥαθυμίαν — ἐμβάλλει. Oppon. φόβος. cf. θάῤῥος et θράσος.

θαρσύνειν, v. θαῤῥύνειν.

Θαρύπας, *Tharypas.* Α. 2, 6, 15. Μένων — παιδικὰ εἶχε Θαρύπαν — γενειῶντα.

Θάσιος, *Thasius.* v. Θάσος. Σ. 4, 41. τῷ Θασίῳ οἴνῳ ἐντυχών. cf. Aristoph. Plut. 1022. ibique Schol. it. Athenae. 1, p. 28. sq. Erat vinum valde generosum.

Θάσος, s. Θάσσος, *Thasus.* Steph. Byz. Θάσσος, νῆσος πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα. v. omnino Wass. ad Thucyd. 1, 100. Ε. 1, 1, 8. ἐπεισπλεῖ — Θρασύβουλος ἐκ Θάσου. §. 23. ἐν Θάσσῳ (vbi Morus tamen et Schneiderus itidem reposuere Θάσῳ) — στάσεως γενομένης ἐκπίπτουσιν οἱ Λακωνισαί. 1, 4, 4. 5, 1, 7.

θᾶσσον, *citius.* Π. 5, 3, 20. ἄγε δὴ οὖν θᾶσσον. 6, 3, 2. Ε. 5, 4, 42. θᾶσσον (Margg. θάσσονα) τὴν ἀποχώρησιν ἐποιοῦντο. Ιερ. 1, 19. Ιπρ. 9, 3. Hic Zeun. reponere, anquam Atticum, malebat θᾶττον. cf. θᾶττον.

Θάσσος, v. Θάσος.

θάτερος, *alteruter.* In nominatiuo tamen ἅτερος dicendum, et θάτερος barbarum esse, praecipit Thomas in v. ἅτερος. Neque ille nominatiuus θάτ. apud Xenophontem legitur, sed casus alii, de quibus cf. etiam Etymol. M. in v. θάτερον. Ε. 3, 1, 7. θατέρῳ μᾶλλον ἢ ἅμα ἀμφοτέροις πολεμεῖν. Sed Π. 5, 5, 11. ἐπὶ θάτερα est *contra, aliter.* De formula ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα, *ex altera parte,* v. Hutch. ad Α. 5, 4, 4. qui eam ellipticam et eodem modo intelligendam esse ait, quo formulam ἐπέκεινα. cf. Abresch. ad Thucyd. 7, 84. Sic Ιπρ. 4, 15. ὅταν οἱ ἕτεροι ἀποχωρῶσιν, οἱ ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα ταράττοιεν ἂν τοὺς πολεμίους. Sed Ε. 6, 2, 5. τὸ ναυτικὸν εἰς τἀπὶ θάτερα τῆς πόλεως κατεστρατοπέδευσεν, *in altera par-*

parte. Nam terrestres copiae erant in altera. (Quanquam etiam dicitur ἐπὶ τὰ ἕτερα, v. c. E. 1, 2, 4. Cf. ἕτερος.) Sic sine εἰς, E. 7, 4, 30. οἱ Ἠλεῖοι τάπι θάτερα τᾶ ποταμᾶ παρετάξαντο.

θᾶττόν, ¶ 1) *celerius, citius.* Thom. Mag: θᾶττον, Ἀττικοί· τάχιον, Ἕλληνες. Idem praecipiunt Moeris et Phrynichus. Π. 2, 1, 2. p. 89. πολὺ ἂν θᾶττον οἱ ὀλίγοι ὑπὸ τῶν πολλῶν κατρωσκόμενοι ἀναλωθείησαν. A. 7, 3, 25. θᾶττον δραμᾶνται. E. 2, 2, 1. Ιερ. 4, 7. ὅδε θᾶττόν τι γίγνεται τῷ τυράννῳ ἢ τῷ ἰδιώτῃ, ὧν ἐπιθυμεῖ. 9, 7. ὁρμῷντο ἂν θᾶττον — χρήματα θᾶσσον εἰσφέροιεν. Απ. 4, 3, 13. θᾶττον νοήματος. Est species prouerbii, quo maxima celeritas indicatur. v. Valckenar. ad Eurip. Hippol. 1186. Simile quid est A. 1, 5, 8. θᾶττον ἢ ὥς τις ἂν ᾤετο, cf. If. Casaub. ad Diog. Laert. 1, 35. et Abresch. lectt. Aristaenet. p. 26. sq. De loco Π. 5, 3, 16. p. 299. v. ἐλάττων nr. 6. ¶ 2) fere i. q. ῥᾶον, O. 2, 18. θᾶττον καὶ ῥᾶον πράττοντας. Cf. Απ. 1, 6, 9. Π. 5, 4, 15. τὸ Περσῶν ἱππικὸν θᾶττον ἐκπλήρώσω. Πο. 5, 13. Σ. 4, 18. θᾶττον — πείσαιμι τὸν παῖδα — φιλῆσαί με, ἢ — Etiam in nonnullis exemplis nr. 1. allatis explicari potest *facilius.* ¶ 3) ἂν θᾶττον — θᾶττον, *simulac — statim.* A. 6, 5, 12. δεήσει, ἂν θᾶττον ἐκεῖ γενώμεθα, θᾶττον ἐξιέναι πάλιν. cf. βάδην et θᾶσσον. ¶ 4) ἢν θᾶττον, v. ἢν nr. 1.

θάττων, *celerior.* Σ. 2, 22. θάττονα ῥυθμόν. Ιερ. 8, 16. θάττους ἔσονται equites. Ιπ. 9, 5. equum εἰς τὸ θᾶττον ὁρμώμενον τᾶ καιρᾶ. Sic 10, 15. cf. 7, 17.

θαῦμα, ¶ 1) *miraculum, res mira, cuius caussas ignoramus.* A. 6, 3, 14. τὸ πρῶτον θαῦμα ἦν, τί εἴη τὸ γεγενημένον. ¶ 2) *admiratio.* Αγ. 2, 27. ἄξια θαύματος διεπράξατο. 5, 4. θαύματος ἕνεκα ἄξιον μνησθῆναι. ¶ 3) *res cum admiratione spectanda, iucundum spectaculum.* Π. 5, 4, 7. πολὺ μεῖζον, παρεὶς θαῦμα, ἐμὲ νῦν θαυμάζεις. Inprimis *praestigiae.* Timae. lex. Platon: θαύματα· νευροσπάσματα. v. Ruhnken. ad h. l. Hesych: θαύματα· ἃ οἱ θαυματοποιοὶ ἐπιδείκνυνται: v. Casaub. ad Athen: p. 22.

p. 22. Σ. 2, 1. ὀρχηστρίδα τῶν τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν — ταῦτα ἐπιδεικνὺς ὡς ἐν θαύματι. 7, 3. θαυμάζειν, ¶ 1) *mirari.* Π. 7, 1, 4. ἐννοεῖς — ; πάνυ γε καὶ θαυμάζω γε. Zeun. non male explicat *abfurdum et inutile esse iudico.* c. acc. Π. 4, 2, 14. οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὰ ὁρώμενα, οἱ δὲ ἐγίγνωσκον ἤδη. Α. 4, 8, 16. ἐδὲν ἦν, ὅ τι καὶ ἐθαύμασαν, h. e. *nihil noui aut infolens.* Σ. 7, 4. τὰ παρόντα θαυμάζειν. Agitur de contemplatione rerum naturae, fed fimul alluditur ad praeftigias. Cf. infra nr. 5. c. acc. et inf. E. 2, 3, 18. p. 95. ἐ θαυμάζω γε, τὸν Κριτίαν παρανενομηκέναι. c. ὅτι, Κ. 1, 3. θαυμαζέτω μηδεὶς, ὅτι οἱ πολλοὶ αὐτῶν — ἐτελεύτησαν. Cf. θαυμάζεσθαι. c. acc. et ὅτι, Αθ. 1, 4. ὃ ἔνιοι θαυμάζουσιν ὅτι νέμουσι. §. 11. c. gen. vbi Hutch. ait ἕνεκα vel χάριν intelligi, Ammonius autem et Suidas non inepte dicunt, θαυμάζειν genitiuo iunctum fignificare καταγιγνώσκειν, κατηγορεῖν. Eft enim improbantis f. indignantis. A. 6, 2, 5. θαυμάζω τῶν ςρατηγῶν ὅτι ἐ πειρῶνται. E. 2, 3, 21. ὑμῶν θαυμάζω, εἰ μὴ βοηθήσετε, *quod non.* Απ. 3, 7, 8. Απολ. 11. θαυμάζω Μελίτου, ὅτῳ ποτε γνὲς λέγει. K. 13, 1. θαυμάζω τῶν σοφιςῶν καλουμένων ὅτι φασὶ — c. gen. et inf. Πο. 4, 14. τῆς πόλεως πάνυ ἄξιον θαυμάσαι τὸ — μὴ μιμεῖσθαι. c. gen. confequ. Λ. 14, 7. ἐδὲν δεῖ θαυμάζειν τέτων τῶν ἐπιψόγων αὐτοῖς γιγνομένων. Exponi h. l. poteft *facile patet.* Sic faepius praecedente ἐδὲν, vt c. τὸ et inf. Λ. 9, 6. ἐδὲν θαυμάζω τὸ προαιρεῖσθαι ἐκεῖ θάνατον. Ιερ. 2, 3. 5. c. εἰ, A. 3, 2, 23. vid. εἰ n. 1. c. εἰ μὴ, O 7, 39. θαυμάζοιμ' ἂν εἰ μὴ πρός σε μᾶλλον τείνει τὰ τῦ ἡγεμόνος ἔργα. Eft modefte et humaniter a fe amouentis in alterum. c. εἰ pro ὅτι, Π. 4, 5, 10. ἐδὲν θαυμάζω εἰ Κυαξάρης ὀκνεῖ. v. Hutch. p. 292. Απ. 1, 1, 13. 1, 2, 7. 4, 8, 6. θαυμάζεις, εἰ τῷ θεῷ δοκεῖ; Pro quo Απολ. 5. eft ἦ θαυμαςὸν νομίζεις; In vtroque loco praecedunt verba: θαυμαςὰ λέγεις. Σ. 8, 24. c. ὅπως, Απ. 1, 1, 20. 3, 5, 13. θαυμάζω γε — ἡ πόλις ὅπως ποτ' ἐπὶ τὸ χεῖρον ἔκλινεν. Marg. Steph. εἰ ἡ πόλις ἔτως ποτ'. ¶ 2) *mirabundum quaerere, non fatis intelligere.* Ante interro-

interrogatiua, Π. 1, 4, 18. ἐθαύμασε τίνος κελεύσαντος ἥκοι. 5, 2, 4. θαυμάσας τί ποτε τοῦτο εἴη — οὕτως ἤρετο. A. 1, 8, 11. 2, 1, 8. θαυμάζω πότερα ὡς κρατῶν — ἢ ὡς διὰ φιλίαν. 5, 7, 8. 12. 6, 5, 8. θαυμάσας ὅ τι τὸ ἴσχον εἴη. Λ. 1, 1. ἐθαύμασα ὅτῳ ποτὲ τρόπῳ τοῦτ' ἐγένετο. Απ. 1, 1, 1. ¶ 3) *mirabundum exſpectare.* c. futuro, A. 3, 5, 8. ἦσαν θαυμάζοντες ὅποι ποτὲ τρέψονται|οἱ Ἕλληνες. E. 2, 3, 12. θαυμάζοντες, τί ἔσοιτο ἡ πολιτεία. ¶ 4) *dubitare.* c. εἰ, *an*, Π. 3, 3, 24. θαυμάζοιμ' ἄν, εἴ τι πλέον ἂν ὠφελήσειε λόγος. Απ. 2, 8, 5. ¶ 5) *admirari, magni facere, ſuſpicere.* c. acc. vbi Ammon. et Suid. etiam Phauorin. interpretantur verbo ἐπαινεῖν. Λ. 1, 2. Λυκοῦργον — θαυμάζω. In ſeqq. eſt σοφὸν ἡγοῦμαι. O. 4, 21. ἐθαύμαζεν αὐτὸν (paradiſum) — ὡς καλὰ τὰ δένδρα εἴη. Ibid. ταῦτα θαυμάζων. In his eſt *admirabundum ſpectare*, θεάσασθαι καὶ μανθάνειν, vt explicat Heſych. Cf. θαῦμα nr. 3. et ſupra nr. 1. ex Σ. 7, 4 Sic quoque eſt O. 8, 6. τίς οὐκ ἂν θαυμάσειεν ἱππέας κατὰ τάξιν ἐλαύνοντας; Antea eſt ἡδέως θεάσαιτο. c. ὡς, Π. 1, 4, 20. θαυμάζων ὡς καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγρηγόρει. c. ἐπί, Απ. 1, 4, 2. ἔστιν οὕστινας ἀνθρώπων τεθαύμακας(*admirari ſoles*, v. Erneſt.) ἐπὶ σοφίᾳ; §. 3. 4, 2, 3. Cf. ἄγασθαι nr. 1. Paſſiuum: Π. 1, 1, 1. θαυμάζονται ὡς σοφοὶ — γεγενημένοι. Πο. 4, 13. ἀπ' αὐτῶν, *propterea*, — οὐδέν τι ἀξίω θαυμάζεσθαι ὡς — ἐξευρηκώς. Ιερ. 11, 6. νικῶν οὐκ ἂν θαυμάζοιο. K. 1, 5. πολὺ διενεγκόντες κατὰ τὴν ἀρετήν, ἐθαυμάσθησαν. §. 10. c. ἐπί, Απ. 4, 8, 3. ἐθαυμάζετο ἐπὶ τῷ εὐθύμως — ζῆν. ¶ 6) *colere, amice conſueſcere.* v. Valckenar. ad Eurip. Hippol. 105. Π. 5, 2, 5. p. 278. τούτων ἕνεκα σὲ μᾶλλον θαυμάσουσιν. Poteſt etiam ex nr. 5. exponi *magni facient*, vel *amabunt.* E. 1, 6, 7. ἄνευ τοῦ ἐκείνους θαυμάζειν. Paulo ante: ἐπὶ τὰς ἐκείνου θύρας φοιτᾶν. Σ. 4, 43. de magiſtro: οὐ τοὺς πλεῖον ἀριθμοῦντας χρυσίον θαυμάζει. Poſtea eſt συνὼν διατελεῖ. Dicitur inprimis de diſcipulis ſophiſtarum, qui magiſtris diligenter operam dant. v. Abreſch. dilucc. Thucyd. 3, 38. Π. 3, 1, 8. σοφιστὴν — θαυμαζόμενον ὑπὸ

ὑπὸ τῦ Τιγράνους. §. 21. 22. ¶ 7) c. οὐ. E. 3, 2, 7. ἔφασαν, ὐκ ἂν θαυμάζειν, εἰ πεμφθείη τις σὺν δυνάμει, *sibi gratum fore* s. *sibi placiturum esse negarunt.* ¶ 8) Var. lect. A. 5, 4, 10. pro μηδὲν ἀθυμήσετε all. habent μηδὲν θαυμάσητε.

θαυμάζεσθαι, *mirari.* Futurum: Ιπρ. 9, 8. εἰ δέ τις θαυμάζει, ὅτι — ἧττον τῦτο θαυμάσεται.

θαυμάσιος, ¶ 1) *admirandus, insignis.* Hesych: θαυμάσιος· θαυμαστός. v. θαυμαστός. A. 2, 3, 9. αἱ βάλανοι — θαυμάσιαι τὸ κάλλος. Steph. et Hutch. ex Athenaeo praeferunt θαυμάσιοι, tanquam magis Atticum. Margg. et all. habent τῦ κάλλους. Σ. 7, 4. θαυμασίοις ἐντυχεῖν. Intelliguntur non modo praestigiae, sed omnis generis admiranda, v. c. naturae, lucis, etc. Cf. θαυμάζειν nr. 1. ¶ 2) *insigniter stultus, cuius stultitiam vix possis satis mirari.* A. 3, 1, 18. ὦ θαυμασιώτατε ἄνθρωπε, σύ γε ὐδ' ὁρῶν γιγνώσκεις.

θαυμασιουργεῖν, *miranda facere, miracula edere.* Σ. 7, 2. τροχὸς — ἐφ' ὗ ἔμελλε θαυμασιουργήσειν saltatrix.

θαυμαστὸς, ¶ 1) *mirus.* Apud Xenophontem saepius legitur, quam θαυμάσιος, licet Moeris dicat: θαυμάσιον, Ἀττικῶς· θαυμαστὸν, Ἑλληνικῶς. Π. 7, 5, 9. ὐδὲν ἂν εἴη θαυμαστὸν, *non mirum.* Λ. 10, 8. τὸ πάντων θαυμαστότατον, *id quod maxime mirum est.* Απ. 4, 8, 6. θαυμαστὰ λέγεις. Απολ. 5. c. inf. Π. 7, 5, 1. ὐδὲν θαυμαστὸν ἦν ὕτως ἔχειν. 8, 2, 4. 8, 4, 4. Απ. 1, 1, 17. ὐδὲν θαυμαστὸν — περὶ αὐτῦ παραγνῶναι τὰς δικαστάς. 1, 2, 21. 4, 6, 1. c. τὸ et inf. Π. 8, 2, 8. ὐδὲν θαυμαστὸν — τὸ φιλονείκως ἔχειν. Απ. 4, 4, 5. ὡς θαυμαστὸν εἴη τὸ — μὴ ἀπορεῖν. Απολ. 21. c. εἰ, Π. 6, 1, 9. ὐδὲ (Hutch. et Zeun. e Codd. praeferunt ὐδὲν) θαυμαστὸν, εἰ ἐν τάχει — δυνήσονται. Πο. 5, 9. O. 3, 13. πολὺ θαυμαστότερον εἴ τι ἐπίσταιτο. Sic est formula humanitatis: Π. 2, 1, 6. τοξόται καὶ ἀκοντισταὶ ἦτε — καὶ εἴ τι χείρους ἡμῶν ταῦτα ποιεῖν ἦτε, ὐδὲν θαυμαστόν. ὐ γὰρ ἦν ὑμῖν σχολή. c. εἰ pro ὅτι, Αθ. 3, 2. Ιερ. 1, 6. Απ. 1, 1, 17. θαυμαστὸν, εἰ μὴ τύτων ἐνεθυμήθησαν. 1, 2, 25. O. 5, 11. ἐμοὶ θαυμαστὸν

μαϛὸν δοκεῖ εἶναι, εἴ τις — τι τȣτου ἥδιον κέκτηται. Απολ. 5. *ἢ θαυμαϛὸν νομίζεις, εἰ καὶ τῷ θεῷ δοκεῖ.* Σ. 8, 22. §. 33. *θαυμαϛὰ λέγων, εἴγε — αἰσχύνονται, mirabilia dicens, quod putat eos pudeſieri.* Iπ. 6, 11. ¶ 2) *admirandus, laudandus.* Π. 1, 6, 7. *τȣ̃το θαυμαϛὸν δήπου ἐφαίνετο ἡμῖν εἶναι.* 8, 2, 8. *τῷ μεγέθει δώρων ὑπερβαλεῖν — ȣ̓ θαυμαϛόν· τῇ δὲ θεραπείᾳ τῶν φίλων — τȣ̃το ἀξιολογώτερον.* E. 4, 8, 4. Iπ. 11, 9. *σφόδρα καλὸν ἢ θαυμαϛὸν ἢ ἀγαθόν.* (Steph. *ἀγαϛόν.*) ¶ 3) *inſolens, inuſitatum.* Π. 4, 6, 2. p. 257. *ȣ̓δὲν θαυμαϛὸν παθών.* 5, 1, 9. ¶ 4) *difficilis intellectu.* Απ. 1, 2, 32. *θαυμαϛόν οἱ δοκεῖ εἶναι, εἴ τις — μὴ ὁμολογοίη κακὸς βουκόλος εἶναι· ἔτι δὲ θαυμαϛότερον, εἴ τις — μὴ αἰσχύνοιτο.* 4, 2, 6. Σ. 4, 3. 4. ¶ 5) *abſurdus, improbandus, reprehendendus,* Π. 2, 1, 5. *θαυμαϛὰ μὲν ἴσως δόξω λέγειν.* E. 6, 3, 4. p. 383. *ȣ̓κ ἂν πάνυ τῶν θαυμαϛῶν εἴη, μὴ εἰρήνην ποιεῖσθαι.* Απ. 1, 2, 1. *θαυμαϛὸν φαίνεταί μοι τὸ πειθῆναί τινας.* c. *εἰ* pro *ὅτι*, Π. 5, 3, 17. *θαυμαϛὸν ἐδόκει εἶναι, εἰ οἱ μὲν βάναυσοι ἴσασι — ὁ δὲ ϛρατηγὸς ȣ̓́τως ἠλίθιος ἔσοιτο.* Απ. 2, 3, 9. c. *ὅτι*, O. 2, 9. *ȣ̓ θαυμαϛὸν δοκεῖς τȣ̃το ποιεῖν, ὅτι ὀλίγον μὲν πρόσθεν ἐγέλασας ἐπ' ἐμοὶ — νῦν δὲ κελεύεις με προϛατεύειν σȣ̃;* Eſt modeſte reprehendentis: Π. 6, 2, 7, *δοκεῖ μοι θαυμαϛὸν, εἴ τις — δέδοικεν.* Απ. 2, 7. 13. ouis ad dominum: *θαυμαϛὸν ποιεῖς, ὃς —* ¶ 6) *ſtultus.* A. 7, 7, 5. *ὦ θαυμαϛότατοι.*

Θαψακηνοὶ, *Thapſaceni.* A. 1, 4, 17.

Θάψακος, *Thapſacus,* vrbs Syriae ad Euphratem, poſterioribus temporibus Amphipolis dicta. A. 1, 4, 11.

Θέα, ¶ 1) *ſpectatio rei admirandae.* Αγ. 1, 26. E. 3, 4, 17. *ἀξίαν — τὴν Ἔφεσον θέας ἐποίησεν, ſpectatu dignam.* Απ. 3, 11, 2. 3. Hinc *ἐπὶ θέαν,* Π. 8, 1, 14. O. 8, 11. 16, 7. *ad ſpectandum, ſpectandi cauſa.* Quod proprie dicitur de ludis, comoediis et ſimilibus, O. 3, 7. *ἐπὶ κωμῳδῶν θέαν.* Σ. 1, 2. ¶ 2) *ſpectaculum, res quae ſpectatur,* i. q. *θέαμα.* E. 7, 2, 15. *ὥσπερ ἐπὶ θέαν περιδεδραμηκότες.* Iπ. 7, 2. *ȣ̓δὲ ὄπισθεν αἰσχρὰν θέαν παρέξει, turpem ſpeciem.* De ludis, A. 4, 8, 20. *παγκράτιον*

κράτιον καλὴ θέα ἐγένετο. Ιπρ. 1, 26. ἐν ταῖς θέαις, *in pompis et exercitationibus, quae ab equitibus exhibentur.* 3, 11. ¶ 3) *conspectus.* Π. 1, 4, 24. πρόσωπον ἠγριωμένον ἐπὶ τῇ θέᾳ τῇ αὐτῦ. Nisi quis intelligere malit sic: *propterea quod adeo cum voluptate spectasset.*

θεὰ, *dea.* K. 1, 6. Κέφαλος ὑπὸ θεᾶς (np. Aurora) ἡρπάσθη.

Θεαγένης, *Theagenes,* gente Locrensis, lochagus in exercitu Graecorum, A. 7, 4, 14. Alios Theagenes recenset Dukerus ad Thucyd. 4, 27.

θέαμα, *spectaculum, res spectatu digna.* A. 4, 7, 9. δεινὸν ἦν θέαμα, αἱ γυναῖκες ῥίπτουσαι τὰ παιδία. Ιερ. 1, 11. §. 14. v. θέατρον nr. 2. Απ. 2, 1, 31. O. 5, 2. 8, 20. Σ. 2, 2. θεάματα, np. quae exhibebat saltatrix. 7, 5. Bacchi et Ariadnes personae exhibitae. c. gen. Π. 6, 4, 4. καλῦ ὄντος τῦ θεάματος τῦ Ἀβραδάτου καὶ τῦ ἅρματος.

θεᾶσθαι, ¶ 1) *spectare, visere.* A. 3, 5, 8. ἐ προσήλαυνον, ἀλλὰ ἐθεῶντο, np. cum exspectatione rei futurae, vt E. 3, 1, 10. Sed A. 1, 9, 2. θεῶνται οἱ παῖδες καὶ τὺς τιμωμένους — καὶ ἄλλους ἀτιμαζομένους, discendi causa. Sic O. 3, 6. θεώμενος καταμαθήσῃ. it. §. 7. ¶ 2) *cum admiratione* vel *voluptate* vel *amore spectare.* v. Valckenar. ad Theocrit. p. 342. Ιερ. 2, 4. splendorem regium. O. 20, 18. ὑπὸ σκιᾶς ἀναπαυόμενός τε καὶ θεώμενος. c. acc. Π. 1, 4, 15. ἐθεᾶτο τὺς ἁμιλλωμένους. §. 24. 1, 6, 15. 2, 2. 16. 3, 1, 23. mulier a marito interrogata, an Cyrus pulcher videatur, respondet: ὐκ ἐκεῖνον ἐθεώμην. Margg. ἐθεώρουν. 4, 1, 11. 5, 1, 3. πάντως καὶ σὺ θεάσῃ αὐτήν. Margg. θέασαι. §. 4. 8. 7, 1, 11. γελοίους τὺς πολεμίους fugientes θεάσεσθε. Ιερ. 6, 4. 7, 9. 8, 5. 11, 12. σῦ προνοῦντας θεῷο ἄν. Απ. 1, 3, 13. 2, 1, 22. 3, 11, 1. 2, 3. O. 8, 6. ἡδέως θεάσαιτο ὁπλίτας — θαυμάσειεν ἱππέας. Σ. 2, 14. ἡδέως ἂν θεῴμην Πείσανδρον. 4, 12. Ιπ. 10, 17. 11, 9. Sic de arte et artis operibus, etiam de artificibus. Ammonio et Phauorino in v. βλέπειν significat θεᾶσθαι, ὁρᾶν τι τῶν τεχνικῶς γιγνομένων. O. 6, 13. ἀγαθὺς τέκτονας — πε-

— περιελθεῖν, καὶ θεάσασθαι τὰ δεδοκιμασμένα καλὰ ἔργα αὐτοῖς εἶναι. 15, 11. εἴ τις αὐτὸν (np. γεωργὸν) θεῷτο, artem eius admirans. it. de ludis, O. 3, 9. θεᾷ αὐτὲς ὥσπερ τραγῳδὲς τε καὶ κωμῳδὲς — ὅπως ἥσθῇς. 8, 3. χορὸς — ὅταν ταραχή τις — θεᾶσθαι ἀτερπές. ¶ 3) i. q. ἰδεῖν et ὁρᾶν. Π 3, 3, 17. ἡμᾶς οἱ πολέμιοι θεάσονται ἐδὲν φοβέμενοι — πάλιν καθορῶντες ἡμῶν τὸ πλῆθος. 5, 4, 10. p. 313 ἵνα μὴ — ὁρῶντες εὐφραίνωνται, ἀλλὰ τὰ ἑαυτῶν κακὰ θεώμενοι ἀνιῶνται. §. 19. 7, 1, 9. μὴ πρότερον πρὶν ἂν φεύγοντας θεάσῃ — ὅταν τέτους ἴδῃς φεύγοντας. 7, 5, 26. extr. E. 4, 4, 12. 4, 5, 18. Aπ. 2, 1, 31. ἐδὲν πώποτε σαυτῆς ἔργον καλὸν τεθέασαι, *vidisti*. 4, 3, 14. O. 8, 1. Σ. 8, 21. ¶ 4) *contemplari*, *specularі*. Π. 7, 5, 4. τεθεάμεθα κύκλῳ τὴν πόλιν. ¶ 5) *lustrare*. Π. 5, 5, 1. θεασάμενος τὸ στράτευμα. ¶ 6) *sentire*. A. 6, 5, 9. ὄπισθεν ἡμῶν ἐπιόντας τὲς πολεμίους θεάσασθαι. ¶ 7) *intelligere*. Ιερ. 2, 5. διὰ γνώμης θεᾶσθαι κάλλιον, ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. ¶ 8) *considerare*. A. 5, 7, 16. εἰ ταῦτα τοιαῦτα ἔσαι, θεάσασθε οἷα κατάστασις ἡμῖν ἔσαι τῆς στρατιᾶς. ¶ 9) In var. lect. permutantur ἐθεάσαντο et ἔθεσαν f. ἔθεντο. v. τιθέναι nr. 6.

θεατής, *spectator*. O. 11, 4. εἶδον πολλὲς αὐτῷ (τῷ ἵππῳ) ἀκολουθῦντας θεατάς. Sed Ιπρ. 3, 2. 5. est in pompa equitum. Thom. Mag. et Phauorin: θεατής, κυρίως ἐπὶ ἀγῶνος. Cf. Ammon.

θέατρον, ¶ 1) *theatrum*, *locus vbi spectacula eduntur*, it. *vbi conciones habentur*. v. Cornel. Nep. Timol. 4, 2. et quos ibi Bosius laudauit. Cf. nr. 3. E. 4, 4, 3. Corinthi. 7, 4, 31. Olympiae f. Pisis. cf. Πειραιεύς. Ιπρ. 3, 7. ἐπειδὰν ὑπερβάλλωσι τὸ κεφάλαιον τῦ ἀντιπροσώπου θεάτρου Athenis. Prouerbiale est Ιπρ. 2, 7. εἰ, ὥσπερ ἐκ θεάτρου, ὡς ἂν τύχωσιν ἀπιόντες λυπῶσιν ἀλλήλους. ¶ 2) i. q. θέαμα. Ιερ. 1, 14. ἐν τοῖς θεάτροις μειονεκτεῖτε. Sed emendant viri docti θεάμασι. ¶ 3) Videtur significare non tam *locum* concionibus, (v. nr. 1.) quam *senatui habendo destinatum*. v. Pricaeus et Wetsten. ad Act. 19, 29. E. 6, 5, 7. ἡττώμενοι ἐν τοῖς θεάτροις. Cf. tamen Mor. ad h. l.

θέειν

θέειν et θεῖν, ¶ 1) *currere.* Π. 3, 3, 29. in fuga ἀνέκραγον καὶ ἔθεον ἐκπεπληγμέναι. A. 2, 2, 7. εἰς τὰς τάξεις ἔθεον. 4, 3, 16. θέοντας εἰς τὔμπαλιν. E. 4, 6, 10. De equis, A 4, 8, 21. De canibus, leporibus, apris, K. 3, 10. 5, 31. 10, 9. cf. δόλιχος, δρόμος, κράτος et ὁμόσε. c. ἐπὶ pro εἰς, A. 4, 3, 15. ἔθει ἀνὰ κράτος πάλιν ἐπὶ τὸν πόρον. c. ἐπὶ, *contra,* Π. 3, 2, 4. ταχὺ ἀλαλάξαντες ἔθεον ἐπ' αὐτὰς. Sed Π. 8, 5, 7. οἱ ὑπηρέται — τὴν συντομωτάτην ἐφ' ἕκαςον ἔθεον, *ad accessendum* vel *ad significandum.* Infinitiuus θεῖν reiicitur a Graeuio ad Lucian. ſoloeciſt. 3. Sed ſaepe legitur, vt Π. 4, 3, 4. A. 1, 8, 12. 4, 3, 22. θεῖν ἐς (cod Eton. ἐπὶ) τὰς πολεμίους — θεῖν ὅτιτάχιςα. Aγ. 1, 31. Iπ. 10, 14. c. acc. K. 4, 6. αὐτῶν τὰ ὄρη θεουσῶν. Intell. κατά. 5, 17. θέουσι μάλιςα τὰ ἀνάντη. Paulo aliter c. acc. nominis cognatam notionem habentis, A. 4, 7, 17. θέουσι δρόμον ἐπὶ (*ad*) τὰς βοῶντας. Sed Hutch. et Zeun. cum Stephano reſcripſerunt δρόμῳ, quod eſt vſitatius. v. δρόμος nr. 3. K. 5, 14. τάχιςα θέουσι τὸν πρῶτον δρόμον, *conficiunt.* 9, 10. de quo loco v. βιάζεσθαι paſſiue poſitum nr. 4. ¶ 2) *celeriter nauigare.* E. 6, 2, 17. εἰ αὔρα φέροι, θέοντες. ¶ 3) Confunditur c. θέλειν. v. ibi nr. 2.

θεῖος, ¶ 1) *diuinus.* E. 7, 1, 2. p. 436. ἐκ ἀνθρωπίνῃ μᾶλλον ἢ θείᾳ φύσει τε καὶ τύχῃ διωρίσθαι. v. ἀνθρώπινος nr. 1. Aπ. 2, 1, 32. ἔργον καλὸν ἔτε θεῖον ἔτε ἀνθρώπινον. Hinc Aπ. 1, 1, 15. οἱ τὰ θεῖα ζητῦντες, *res diu.* h. e. *coeleſtes, naturales.* v. Erneſt. clau. Cic. in v. Diuinus. Sed Aπ. 1, 6, 10. τὸ μηδενὸς δέεσθαι, θεῖον εἶναι, eſt *deo proprium.* Cf. τὸ θεῖον nr. 2. ¶ 2) *Dei ſimilis.* Π. 8, 7, 3. p. 54?. ἡ ψυχὴ τότε θειοτάτη καταφαίνεται. ¶ 3) *praeclarus, magnus.* Heſych: θεῖον· τὸ ἄξιον λόγου, ὥστε θαυμάζεσθαι. Suid: θείους· σπουδαίους. E. 7, 2, 21. θείᾳ τινὶ προθυμίᾳ καὶ οἱ μισθοφόροι ἐξέδραμον. O. 21, 5. θεῖοι, καὶ ἀγαθοί, καὶ ἐπιστήμονες ἄρχοντες. ¶ 4) *a diis datus* ſ. *proficiſcens.* Heſych: θεῖον· τὸ ἐκ θεῦ ἀφιγμένον. E. 4, 4, 12. ἔδωκε — ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔργον, οἷον ἐδ' εὔξαιντό ποτ' ἂν

ἂν — πῶς οὐκ ἄν τις θεῖον ἡγήσαιτο; O. 21, 11. et 12. θεῖον γενέσθαι — ἀγαθὸν — θεῖον τὸ ἐθελοντῶν ἄρχειν. Mox sequitur διδόασιν, np. θεοί, quod nomen latet in θεῖον. ¶ 5) diuinitus accidens. A. 1, 4, 17. οὐ πώποθ' ὁ ποταμὸς διαβατὸς — εἰ μὴ τότε. — ἐδόκει δὲ θεῖον εἶναι, diuino consilio factum. E. 3, 2, 17. σεισμὸς ἐπιγίγνεται. ὁ δ' Ἆγις θεῖον ἡγησάμενος — διαφῆκε τὸ στράτευμα. Valckenar. ad Herodot. 8, 138 minus recte, vt videtur, comparat cum ἐνθυμεῖσθαι s. ἐνθύμιον ποιεῖσθαι, animo diligenter considerare, et dicit, sic in Eurip. Cycl. 410. esse εἰσῆλθέ μοί τι θεῖον.

τὸ θεῖον, ¶ 1) numen diuinum. v. Poll. 1, 5. Π. 4, 2, 8. ὥστε πᾶσι φρίκην πρὸς τὸ θεῖον ἐγγίγνεσθαι. 8, 7, 3. p. 551. ἢν μετὰ τοῦ θείου γένωμαι mortuus. Αγ. 2, 13. et E. 4, 3, 13. οὐκ ἐπελάθετο τοῦ θείου, reueritus est numen diuinum. E. 7, 5, 12. §. 13. περιεγέγραπτο ὑπὸ τοῦ θείου. Απ. 1, 4, 18. γνώσῃ τὸ θεῖον ὅτι τοσοῦτόν ἐστι ὥσθ' ἅμα πάντα ὁρᾶν — καὶ ἅμα πάντων ἐπιμελεῖσθαι αὐτοὺς, np. θεοὺς, quod per synesin intelligi debet. Ernesti tamen delet αὐτούς. Plural. K. 13, 16. πρὸς τὰ θεῖα — ἀσεβεῖν. ¶ 2) natura diuina. Ιερ. 7, 4. οὐδεμία ἡδονὴ τοῦ θείου ἐγγυτέρω. Απ. 1, 6, 10. τὸ ὡς ἐλαχίστων δέεσθαι, ἐγγυτάτω τοῦ θείου. (v. H. Steph. schediasm. Martii XIII. s. lib. 3. c. 13.) 4, 3, 14. ¶ 3) pactum, iusiurandum. Π. 8, 8, 1. ἄρξομαι διδάσκων ἐκ τῶν θείων. vid. sqq. Αγ. 3, 2.

θεῖος, auunculus. Π. 1, 4, 5. 7. 9. (1, 3, 11. et 1, 5, 2. est τὸν τῆς μητρὸς ἀδελφόν.) cf. Barnes. ad Eurip. Iphig. Taur. 930. Π. 5, 5, 4. 11. Sed Απ. 3, 6, 14. 15. ab Ern. in indice redditur patruus. Certe vtrumque significat. v. Poll. 3, 22.

θείως, diuinitus. Π. 4, 2, 1. θείως πως ἀφικνοῦνται.

θέλειν, ¶ 1) velle. Cf. omnino ἐθέλειν. E. 3, 4, 5. εἰ τοίνυν θέλεις σπείσασθαι. Paulo post est εἰ βούλοιο. Ιπ. 10, 4. ὅταν ἵππος αὖθις θέλῃ (Wells. e coni. Steph. ἔλθῃ), np. ἐλθεῖν. Sic Aristoph. rann. 1312. εἰς τὸ βαλανεῖον βούλομαι. et Cic. ad Att. 9, 1. „Arpinum volebamus," np. ire. Quae exempla Zeunius attulit. c. acc. A. 4, 4, 3. ἡρώτων

των τί θέλοι, np. διαλέγεσθαι. c. ἀντὶ, *malle*. Π. 3, 1, 10. ἀντὶ τῦ μάχεσθαι πείθεσθαι θέλει. Saepe de diis. v. θεός. ¶ 2) *libenter, sua sponte facere.* Π. 4, 1, 10. λέγε τὸν θέλοντα ἰέναι, *ire quicunque ire sua sponte voluerit.* 4, 5, 12. p. 247. ἐ τὸν θέλοντα, ἀλλὰ πάντας ἀποκαλεῖς, *qui sua sponte, non coactus, velit reuerti.* O. 5, 12. ἡ γῆ θέλουσα (Marg. Steph. habet θέουσα et θεὸς ἔσα. Posterius praetulit Well.) τὰς δυναμένους καταμανθάνειν — διδάσκει. Toupius emendatt. ad Suid. in v. θέλιμος vertit *sua sponte*, et comparat Virgil. Ge. 2, 500. *volentia rura.* c. inf. Π. 6, 4, 5. p. 392. μετὰ τῶν θελόντων τοῖς συμμάχοις ἀρήγειν μαχεῖσθε. O. 5, 15. προθύμους — καὶ πείθεσθαι θέλοντας. Portus conii. ἐθέλοντας. 12, 19. ¶ 3) *solere.* Απ. 2, 6, 4. ἐασιώδης, καὶ θέλων πολλὰς τοῖς φίλοις ἐχθρὰς παρέχειν. ¶ 4) *audere.* A. 3, 2, 10. θέλουσι — μὴ δέχεσθαι ὑμᾶς, *verentur impetum vestrum excipere.* ¶ 5) Saepe permutatur cum ἐθέλειν. Π. 1, 6, 19. p. 72. ἐθέλῃ. all. θέλῃ. 2, 1, 7. θελήσουσι. Cod. Guelf. ἐθελήσουσι. 3, 1, 10. θέλει. Cod. Gu. ἐθέλει. 5, 2, 5. ἐθέλοιμι. all. θέλοιμι. 5, 5, 14. ἐθελήσειαν. all. θελήσειαν. 7, 1, 6. ἐθέλωσι. all. θέλωσι. O. 5, 16. θέλωσι. all. ἐθέλωσι. Etiam cum aliis verbis: Π. 2, 4, 19. βουλόμενον. all. θέλοντα, probante Zeunio. Cf. βέλεσθαι nr. 8. c. 4, 6, 4. θέλῃς. all. ἔλθῃς. cf. n. 1. A. 7, 6, 26. θέλητε. all. ἔλησθε.

θεμέλιον, *fundamentum.* E. 5, 2, 5. τῶν ὑπὸ ταῖς οἰκίαις καὶ τῶν ὑπὸ τῦ τείχους θεμελίων. Iπ. 1, 2. ὑποκειμένων θεμελίων.

θεμελιοῦν, *fundare.* Π. 7, 5, 6. πύργους ᾠκοδόμει, φοίνιξι θεμελιώσας, *palmis fundatas.*

θέμις, ¶ 1) *fas.* Moschopulus ad Hesiod. εργ. 9. δίκη μὲν ἐπὶ ἀνθρώπων, θέμις δὲ ἐπὶ θεῦ. Omnino v. Phauorin. cf. Wesseling. ad Diodor. Sic. 5, 67. Π. 1, 6, 6. ὡς ἐδὲ θέμις εἴη αἰτεῖσθαι — μὴ μαθόντας — νικᾷν. O. 11, 8. πειρῶμαι ποιεῖν ὡς ἂν θέμις ᾖ μοι εὐχομένῳ καὶ ὑγιείας τυγχάνειν, *per deos liceat.* ¶ 2) i. q. δυνατόν. v. Schol. Aristoph. nubb. 140. O. 11, 11. πῶς θέμις ἐσί σοι — σώζεσθαι. Sic Apollon. Rhod. 2, 616.

Moſche

Mosche e praecedentibus intelligit ἐπιμελῇ, vt sit πῶς ἐπιμ. τῦ θέμις εἶναι, et vertit: *quomodo cures, vt iure tuo sperare possis, saluum te — esse rediturum.* Sane illud ἐστὶ pro εἶναι reposuit demum Wells.

Θεμιστογένης, *Themistogenes*, E. 3, 1, 1. ὡς Κῦρος ἀνέβη ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν — Θεμιστογένει τῷ Συρακοσίῳ γέγραπται. v. Suid. in h. v. omninoque Mori examen quorundam locorum hist. Graec. Xenophont. c. 6.

Θεμιστοκλῆς, *Themistocles.* Aπ. 2, 6, 13. Athenis honoratus. 3, 6, 2. ἐστὶ ὀνομαστὸς — ὥσπερ Θεμιστοκλῆς ἐν τοῖς βαρβάροις. 4, 2, 2. vtrum natura an institutione tantas virtutes consecutus sit. v. ad h. l. Hindenburg. Σ. 8, 39. Graeciae liberator.

θεμιτὸν, ¶ 1) *fas, licitum.* O. 11, 8. οἱ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις ὐ θεμιτὸν ἐποίησαν εὖ πράττειν, *non permiserunt.* ¶ 2) *fieri potest*, δυνατόν. O. 11, 5. ἐστὶν θεμιτὸν — ἵππῳ ἀγαθῷ γενέσθαι. §. 6.

Θεογένης, *Theogenes* (cf. Θεαγένης), E. 1, 3, 9. vnus ex Atheniensium legatis ad regem. 2, 3, 2. e triginta tyrannis.

Θέογνις, *Theognis.* (v. omnino Suid.) ¶ 1) nobilis poeta gnomologicus, cuius versus Σ. 2, 5. laudantur, it. Aπ. 1, 2, 20. non nominato eius nomine. ¶ 2) poeta tragicus, sed frigidus, ideoque Χιὼν dictus. v. Meurs. biblioth. Att. in h. v. E. 2, 3, 2. est in triginta tyrannis. Laudarunt h. l. Phauorinus et Harpocration., vbi v. Maussac.

Θεοδότη, *Theodota*, meretrix Athenis. Aπ. 3, 11. colloquitur cum ea Socrates. v. Ruhnken. ad h. l.

Θεόδωρος, *Theodorus*, philosophus Cyrenaicus, Socratis praeceptor. Aπ. 4, 2, 10. dicitur γεωμέτρης ἀγαθός. v. Ernest. ad h. l.

θεομαχεῖν, *deo repugnare. inuita natura aliquid agere velle.* O. 16, 3. dicitur de eo, qui terrae vult plus seminis mandare, quam ferre potest.

Θεόπομπος, *Theopompus*, E. 2, 1, 30. Θεόπομπον, τὸν Μιλήσιον λῃστήν. Legitur etiam pro Ξενοφῶν. v. ibi.

θεὸς, ¶ 1) *deus.* a) Oppon.

pon. hominibus, O. 10, 7. ὥσπερ οἱ θεοὶ ἐποίησαν ἵπποις ἵππους — ἥδιστον, ὅτω καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀνθρώπου σῶμα — οἴονται ἥδιστον εἶναι. Ιπρ. 3, 4. et saepius. b) Promiscue dicuntur οἱ θεοὶ et ὁ θεὸς, Απ. 1, 4. et 4, 3. it. 4, 7, 6. τῶν ὀρανίων, ἣ ἕκαστα ὁ θεὸς μηχανᾶται — ὁ χαρίζεσθαι θεοῖς τὸν ζητοῦντα — τὰς τῶν θεῶν μηχανάς. E. 6, 5, 38. p. 429. ἐκ θεῶν τινος καιρὸς παραγεγένηται — εἴσονται ταῦτα θεοί. O. 8, 16. c) Dii vocantur auctores nostri et nostrae naturae, Απ. 2, 3, 18. 19. O. 7, 22. et saepius in hoc cap. Σ. 5, 6. Ιπ. 8, 13. d) auctores tempestatis, O. 17, 2. 3. 4. 20, 11. ὕδωρ ὁ μὲν ἄνω θεὸς παρέχει. cf. βρέχειν, κελεύειν, ποτίζειν. e) amici hominum. v. Valckenar. ad Eurip. Hippol. 996. Π. 1, 6, 4. ὡς πρὸς φίλους μοι τοὺς θεοὺς ὄντας. Σ 3, 14. 4, 48. 8, 3. f) σύμμαχοι, A. 3, 2, 6. Αγ. 1, 3. E. 3, 4, 11. πολεμίους τοὺς θεοὺς ἐκτήσατο, τοῖς δὲ Ἕλλησι συμμάχους ἐποίησεν. Αγ. 11, 1. Ιπρ. 7, 4. g) Videntur distingui ab Ioue, Π. 5, 4, 7. cf. Ζεὺς nr. 2. et σὺν nr. 9. d. h) Dicuntur regionem tueri, Π. 2, 1, 1. θεοῖς καὶ ἥρωσι τοῖς Περσίδα γῆν κατέχουσι — θεοῖς τοῖς Μηδίαν γῆν κατέχουσιν. it. διδάσκειν, Π. 6, 2, 10. p. 370. διδάσκει δὲ καὶ ὁ θεὸς paullatim consuescere rebus, ἀπάγων ἡμᾶς κατὰ μικρὸν ἐκ τοῦ χειμῶνος. it. διδόναι, Π. 3, 1, 3. τίς ὁ δικάζων; δῆλον ὅτι ᾧ ὁ θεὸς ἔδωκε. 2, 2, 10. ἥντινι δῷ ὁ θεὸς ἀγαθόν. 4, 1, 2. p. 201. §. 5. 7, 1, 10. ὅτῳ ἂν ὁ θεὸς νίκην διδῷ. A. 5, 2, 17. E. 4, 4, 12. cf. ἔργου n. 10. O. 7, 12. Ιπ. 5, 6. τὰς θεὰς — δεδωκέναι ταύτας τὰς τρίχας (iubam) ἵππῳ — ἄτων ἃ ὄνοις ἔδοσαν. Ita Well. cum Stephano edidit pro τὸν θεὸν, quia sequitur ἔδοσαν. Sed Zeun. ad h. l. et Doruill. ad Charit. p. 601. singularem defendunt, quia θεὸς et θεοὶ saepe dicuntur promiscue. v. supra. Potest esse synesis. §. 8. δέδοται παρὰ θεῶν ἵππῳ χαίτη. Cf. διδόναι nr. 19. it. παρέχειν, Πο. 1, 3. ὅσα οἱ θεοὶ — ἀγαθὰ παρέχουσι. it. ποιεῖν, Π. 2, 3, 2. ὁ θεὸς οὕτω πως ἐποίησε. E. 5, 2, 12. p. 301. 7, 5, 26. it. nocere, v. βλάπτειν. it. sorti praeesse, Π. 7, 1, 8. coll. 6, 3, 12. it. leges dare hominibus,

Απ. 4, 4, 19. it. conuiuari, Σ. 2, 3. it. σύν τινι εἶναι, Π. 5, 4, 17. ἦν οἱ θεοὶ ὥσπερ νῦν σὺν ἡμῖν ὦσιν. 7,5,26 p.456. i) Ante proelium implorantur, Π. 3, 3, 11. 4, 2, 6. k) Varia epitheta et attributa deorum: Π. 1, 6, 1. τȣ̃ μεγίστου θεȣ̃ σημεῖα. §. 19. extr. θεοὶ αἰεὶ ὄντες πάντα ἴσασι. 5, 4, 14. 6, 1, 20. θεȣ̃ς ἀκȣ́ω ἔρωτος ἡσσῆσθαι. 8, 7, 3. p. 548. θεȣ̀ς τȣ̀ς ἀεὶ ὄντας, καὶ πάντ' ἐφορῶντας, καὶ πάντα δυναμένους. cf. ἀεὶ et ἀειγενής. E. 6, 5, 38. p. 429. θεοὶ οἱ πάντα ὁρῶντες. Απ. 3, 5, 10. τὴν τῶν θεῶν κρίσιν, ἣν οἱ περὶ Κέκροπα δι' ἀρετὴν ἔκριναν. Απολ. 24. Διὸς καὶ Ἥρας καὶ τῶν σὺν τȣ́τοις θεῶν. Σ. 4, 47. 48. vbi multa sunt de omniscientia et potentia deorum. 6, 7. εἰώθα μετεωρότερόν τι τῶν θεῶν; 8, 28. §. 40. οἱ ἀπ' Ἐρεχθέως θεοί. Ιππ. 9, 9. K. 1, 15. Αἰνείας σώσας τȣ̀ς πατρῴους καὶ μητρῴους θεȣ̀ς, *penates*. Alia vid. in ἄγειν, ἀπιέναι, ἀποκωλύειν, ἀπορρίπτειν, ἄρχειν, διδόναι, ἡγεῖσθαι, καλλιερεῖν, κατέχειν, ἵλεως, μάρτυς, ὀνομάζειν, παρέχειν, πόλεμος, πομπή, προσημαίνειν, προφαίνειν, ὑπηρετεῖν, ὑπηρέτης, ὑφηγεῖσθαι, φῦναι, etc. l) De formula ἢν ὁ θεὸς θέλῃ et ἢν οἱ θεοὶ θέλωσιν, Π. 2, 4, 14. 5, 4, 10. p. 313. 7, 1, 5. vid. Herald. aduersarr. 2, 5. Sic Π. 4, 2, 7. ἐὰν οἱ θεοὶ βȣ́λωνται. A. 7, 3, 15. ἂν οἱ θεοὶ θέλωσι. §. 23. ἐὰν θεὸς θέλῃ. E. 2, 4, 10. p. 111. ἂν θεὸς θέλῃ. Simile est E. 7, 4, 9. πράξειν ὅ τι ἂν τῷ θεῷ φίλον ᾖ, fort. per exta. Videtur esse euphemismus: *quaecunque fuerit belli sors*. cf. Plat. apol. Socr. c. 2, vbi Fischerus not. 13. ostendit, esse formulam Homericam, qua etiam Horatius 2, od. 17, 2. vtatur. Cf. eiusd. not. 1. ad Crit. 2. m) τὰ περὶ τȣ̀ς θεȣ̀ς, Π. 8, 1, 8. est *ratio cultus diuini*. Paulo post: θεραπεύειν τȣ̀ς θεȣ̀ς. Sic Π. 4, 5, 8. et Απ. 1, 3, 1. τὰ πρὸς τȣ̀ς θεȣ̀ς. Sed A. 13, 11. τὰ πρὸς τȣ̀ς θεȣ̀ς sunt *sacrificia*. v. Wetsten. ad Hebr. 2, 17. n) τὰ παρὰ τῶν θεῶν, Απ. 2, 6, 8. *omina et auspicia*. Sic Απολ. 12. τὰ παρὰ τȣ̃ θεȣ̃, *Apollinis oracula*. o) τὰ τῶν θεῶν, Π. 3, 3. 10. 6, 2, 11. p. 374. 8, 5, 12. p. 530. sunt *sacrificia*. Sed Π. 5, 3, 3. *electa diis e praeda*. et

3, 2, 6. *gratulatio et uota publica.* p) πρὸς θεῶν et πρὸς τῶν θεῶν, *per deos*, est exclamantis et interrogantis, Π. 2, 2, 10. 5, 5, 4. 6, 2, 7. E. 2, 3, 18. p. 99. rogantis et hortantis, A. 3, 1, 16. E. 2, 4, 13. Απ. 1, 2, 41. O. 7, 1. 9. monentis, A. 7, 1, 19. deprecantis, Π. 3, 1, 19. 3, 3, 17. cf. πρὸς c. gen. nr. 3. q) σὺν θεοῖς et σὺν θεῷ, *diuino auxilio* s. *beneficio*, Π. 1, 5, 7. extr. 2, 1, 6. p. 92. 4, 6, 3. 5, 2, 4. 5, 4, 10. p. 313. 6, 2, 7. p. 3 5 σὺν θεῷ Margg. σὺν θεοῖς. 8, 5, 12. p. 528. Πο. 6, 3. Ιπρ. 6, 1. 7, 3. 14. 9, 7. θεῶν συνεθελόντων. §. 8. σὺν θεῷ πράττειν. it. c. artic. Π. 2, 4, 9. 5, 3, 10. σὺν τοῖς θεοῖς — χαίρειν. A. 3, 1, 15. 29. 3, 2, 4. 7. 9. 5, 8, 8. 6, 5, 14. 6, 6, 17. E. 1, 6, 7. O. 6, 1. 11, 20. Ιπρ. 5, 14. πάντα — σὺν τῷ θεῷ πράττειν. Mox est θεῶν ἵλεων ὄντων. 9, 3. Contra Ιπρ. 6, 6. ἄνευ θεῶν, *non consultis diis.* Plenius Απ. 4, 8, 11. ἄνευ τῆς τῶν θεῶν γνώμης. Sed A. 7, 7, 23. σὺν τοῖς θεοῖς εἰδόσι est obtestantis. r) Paulo aliter c. μετὰ, A. 7, 7, 13. οἶδα μετὰ τοὺς θεοὺς εἰς τὸ φανερόν σε τούτους καταστήσαντας, *diis auspicibus, nächst Gott.* Αγ. 11, 13. ¶ 2) ὁ θεὸς, *Jupiter.* E. 4, 7, 2. Sic dual. Λ. 13, 3. ἀμφοῖν τούτοιν τοῖν θεοῖν, np. *Joui et Mineruae.* ¶ 3) ὁ θεὸς, *Neptunus.* E. 4, 5, 2. τῷ θεῷ ἔθυε. Nam Neptuno fiebant Isthmia. 4, 7, 4. ἔσεισεν ὁ θεός. ¶ 4) ὁ θεὸς, *Apollo.* Π. 7, 2, 7. A. 3, 1, 5. 6. 7. 5, 3, 8. ὅπου ἀνεῖλεν ὁ θεός. 6, 1, 14. Αγ. 1, 34. 2, 15. Λ. 8, 5. 14, 7. Πο. 6, 2. E. 3, 8, 3. 4, 3, 14. 6, 4, 30. 7, 1, 16. Απολ. 12. 5. cf. Δελφοί. ¶ 5) ὁ θεὸς, *daemonium Socratis.* Απ. 4, 8, 6. Απολ. 5. 7. 12. Etiam plur. Απολ. 8. οἱ θεοὶ ἐναντιοῦντο τῇ τοῦ λόγου ἐπισκέψει. Sed §. 13. προειδέναι τὸν θεὸν τὸ μέλλον νομίζουσιν, videtur de aliis diis intelligendum. (Απ. 1, 1, 3. est τοὺς θεούς.) Ibidem tamen: οὐ ψεύδομαι κατὰ τοῦ θεοῦ, est *daemonium.* ¶ 6) ἡ θεὸς, *Diana.* A. 3, 2, 7. 5, 3, 7. 8. 9. 13. K. 1, 10. 5, 14. ¶ 7) ἡ θεὸς, *Minerua.* E. 1, 7, 6. §. 10. p. 56. ¶ 8) ἡ θεὸς, *Venus.* Σ. 8, 15. ¶ 9)

οἱ δώδεκα θεοί, v. δώδεκα. ¶ 10) Leuncl. et Welf. ex Marg. Steph. O. 5, 12. habent θεὸς ἔσα pro θέλουσα.

θεοσέβεια, *pietas in deum*. A. 2, 6, 13.

θεοσεβής, *pius*. Π. 8, 1, 9. εἰ θεοσεβεῖς εἶεν, ἧττον ἂν αὐτὰς ἐθέλειν — ἀνόσιόν τι ποιεῖν. Aγ. 10, 2. Aπ. 1, 4, 16. ἔθνη θεοσεβέστατα.

θεοσεβῶς, *pie*. Π. 3, 3, 26. ἐξῆρχε παιᾶνα· οἱ δὲ θεοσεβῶς πάντες συνεπήχησαν.

θεοφιλής, ¶ 1) *diis gratus*, vel ob virtutes vel ob artes, atque adeo *felix, beatus*. Π. 4, 1, 2. p. 202. ὡς θεοφιλεῖς καὶ σώφρονες δειπνοποιεῖσθε. cf. εὐσεβής. Aπ. 3, 9, 15. ἀρίστους καὶ θεοφιλεστάτους ἔφη εἶναι ἐν μὲν γεωργίᾳ τὰς τὰ γεωργικὰ εὖ πράττοντας — τὸν μηδὲν εὖ πράττοντα, ὅτε χρήσιμον ὀδὲν ἔφη εἶναι, ὅτε θεοφιλῆ. ¶ 2) *pulcherrimus*. Ita Ern. in indice exponit Aπ. 4, 8, 3. ποῖος δ' ἂν γένοιτο θάνατος εὐδαιμονέστερος τοῦ καλλίστου, ἢ ποῖος θεοφιλέστερος τοῦ εὐδαιμονεστάτου. Aπολ. 32. δοκεῖ θεοφιλοῦς μοίρας τετυχηκέναι. Sed vtroque in loco verti poteſt *felix, facilis*. Ex Erneſtii vero ratione intelligi poteſt A. 4, 5. αὕτη δὴ γίγνεται ἡ θεοφιλεστάτη τε καὶ πολιτικωτάτη ἔρις, ἐν ᾗ ἀποδέδεικται ἃ δεῖ ποιεῖν τὸν ἀγαθόν. np. ob integritatem; *honeſtiſſima*. Sed Fr. Portus explicat: *diis grata propter carmina et cantus*.

θεράπαινα, *ancilla*. Π. 5, 1, 2. αἱ θεράπαιναι πᾶσαι περὶ αὐτήν. Mox dicuntur δοῦλαι, quo nomine interpretantur etiam Ammon. in v. παιδίσκη et Suidas. Π. 6, 4, 4. Aπ. 3, 11, 4. O. 7, 6.

θεραπεία, ¶ 1) *miniſterium, apparitio*. Tribuitur amicis ſecundi ordinis. Π. 5, 5, 10. p. 333. ὅς σὺ καὶ φρουρᾶς καὶ θεραπείας ἕνεκα κέκτησαι. Marg. Steph. et nonnulli codd. habent στρατείας ἕνεκα. 8, 2, 2. ὅς ἀγαθείη ἢ ἐν φυλακαῖς, ἢ ἐν θεραπείαις. c. gen. obiecti, Π. 8, 3, 18. διὰ τὴν Κύρου θεραπείαν. np. dum ad fores praeſto ſum. ¶ 2) *cura, quam amici praeſtant aegroto*. Iερ. 8, 4. αἱ ἀπὸ τῶν δυνατωτάτων θεραπεῖαι. *mater familias ſupellectili reſarciendae*, O. 8, 10. τὸ δεόμενον θεραπείας ἐξετάσει ἡ ὄψις. *equiſones equis*. Iπ. 4, 2. *mater foetui*, K. 7, 3. ¶ 3)

¶ 3) *cultus et officia, quae fiunt a superiore in inferiorem*, Π. 8, 2, 8. τῷ μεγέθει δώρων — τῇ θεραπείᾳ καὶ τῇ ἐπιμελείᾳ φίλων. Ibid. c. gen. obiecti: φίλων θεραπείᾳ — πάντων ἀνθρώπων θεραπείᾳ. c. gen. instrumenti, Π. 8, 2, 5. τῇ τῶν σίτων θεραπείᾳ τοιαῦτα ποιῶν, *cibis mittendis suos sibi concilians.* ¶ 4) *blanditiae* s. *obsequia blanda superiori exhibita.* E. 2, 3, 10. Athenienses praefectum Lacedaemoniorum ἐθεράπευον πάσῃ θεραπείᾳ. Ἱερ. 1, 28. vbi sunt *blanditiae vxorum* s. *mulierum.* Sed Π. 7, 5, 26. p. 456. *officia, quae fiunt a victis inuitis.* ¶ 5) *cultura.* Ο. 20, 12. θεραπείας δεῖται ἡ γῆ ὑγροτέρα. ¶ 6) *cultus deorum.* Απ. 1, 4, 10. δαιμόνιον — τῆς ἐμῆς θεραπείας προσδεῖσθαι. ¶ 7) *familia, comitatus.* Thomas: θεραπεία, καὶ ἡ δουλεία, καὶ τῶν θεραπόντων ἄθροισμα. Poll. 3, 75. θεραπεία, τὸ πλῆθος τῶν οἰκετῶν. Perizonius ad Aelian. V. H. 2, 2. recte sic explicat Απ. 3, 11, 4. μητέρα παροῦσαν αὐτῇ ἐν ἐσθῆτι καὶ θεραπείᾳ οὐ τῇ τυχούσῃ, καὶ θεραπαίνας πολλάς. Scil. matris est θεραπεία, sed ipsius sunt θεράπαιναι.

Similiter Π. 5, 5, 3. et 4. vbi tamen videtur esse *exercitus*, qui remansit apud Cyaxarem. Sic 4, 6, 1. Γωβρύας παρῆν — σὺν ἱππικῇ θεραπείᾳ.

Θεραπεύειν, ¶ 1) *ministrare, apparere.* Π. 1, 3, 6. τὸν πάππον καλῶς θεραπεύεις. 5, 5, 10. p. 333. τοὺς σε θεραπεύοντας. 8, 1, 7. vbi explicatur per παρεῖναι. ¶ 2) *officiose frequentare.* v. θύρα nr. 3. b. ¶ 3) *parere, obedire.* Π. 7, 5, 13. τοὺς δασμοὺς ἀποφέρειν, καὶ θεραπεύειν τούτους, satrapas, — οἷς ἐδόθησαν. Απ. 2, 1, 12. 13. ¶ 4) *colere, obseruare.* np. principes et praefectos, fere vt nr. 3. Phauorin: θεραπεύω. — τιμῶ. Π. 2, 1, 10. θεραπεύεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων. 8, 2, 3. 8, 3, 9. 10. A. 2, 6, 14. τιμᾶσθαι καὶ θεραπεύεσθαι ἠξίου. E. 2, 3, 10. Απ. 2, 2, 11. 13. Sic de clientibus, E. 3, 4, 7. παμπληθὴς ὄχλος θεραπεύων αὐτὸν ἠκολούθει. Potest ex nr. 6. huc referri Π. 7, 5, 17. p. 445. ¶ 5) *officiis beneficiisue demereri et sibi conciliare, gratificari.* Π. 5, 1, 9. θεραπεύων αὐτήν, καὶ οἰόμενος χαρίζεσθαι αὐτῇ. 5, 5, 10. p. 333. ὃ μάλιστα ἄνθρωποι

ποι ἀσπάζονταί τε καὶ θεραπεύουσιν οἰκειότατα, εἴ τις γυναῖκα τὴν σὴν ὅτω θεραπεύσειεν, ὥστε αὐτὴν φιλεῖν ποιήσειεν ἑαυτόν. 7, 5, 18. p. 447. θεραπεύειν εἰκότως ἔδει τούτους· καὶ γὰρ οὗτοί σε ἐθεράπευον. 8, 3, 19. θεραπεύειν οὐδὲν ἧδυ αὐτῷ οὕτως — ὡς ἀνθρώπους. Hic pertinet ſimul ad alia animalia. Sic fere 5, 5, 10. p. 333. κύνας θεραπεύων, vbi ſimul de blanditiis et cura debet intelligi. 8, 8, 1. τοὺς ὑφ' ἑαυτῷ ὥσπερ ἑαυτοῦ παῖδας ἐτίμα καὶ ἐθεράπευε. A. 1, 9, 12. E. 1, 4, 6. p. 28. θεραπεύειν τοὺς ἐχθίστους. Aπ. 1, 4, 18. 3, 11, 3. Σ. 4, 29. 30. Sic Πο. 4, 40. διὰ τὸ θεραπεύεσθαι μετοίκους καὶ ἐμπόρους, np. honoribus et immunitatibus. §. 42. it. c. dat. rei, Π. 8, 2, 6. τοῖς ἄλλοις θεραπεύων ſuos, h. e. ταῖς ἄλλαις θεραπείαις. ¶ 6) *blandiri.* Poſſint huc ex nr. 5 referri Π. 5, 5, 10. p. 333. et Aπ. 3, 11, 3. Sic Π. 7, 5, 17. p. 445. εἴ τις ἐμοῦ δέοιτο, θεραπεύειν τοὺς ἐμοὺς φίλους, *blande rogare* ¶ 7) *venerari, cultu et veneratione proſequi deos.* Π. 7, 2, 6. σοὶ (i. e. ὑπό σου) λέγεται πάνυ τεθεραπεῦσθαι ὁ Ἀπόλλων, np. donis et ſacrificiis. 8, 1, 8. ἢν θεραπεύωσι τοὺς θεούς. Aπ. 1, 2, 64. 1, 4, 13. ἄνθρωποι θεοὺς θεραπεύουσι. §. 18. O. 5, 20. Σ. 4, 49. Iπ. 7, 1. 9, 9. ¶ 8) *curam gerere, prouidere.* Π. 5, 1, 13. ὅπως τοὺς ἵππους τεθεραπευμένους (Margg. τεθραμμένους) παρέχωσι. O. 9, 16. Sic de diis qui proſpiciunt hominibus, Aπ. 1, 4, 10. τὸ δαιμόνιον — ἀξιοῖ σε θεραπεύειν. 4, 3, 9. ¶ 9) *curare aegrotos.* Dicitur tam de amicis, quam de medicis. Cf. Poll. 1, 177. Π. 3, 2, 6. τοὺς τετρωμένους, ἰατροὺς καλέσας, θεραπεύειν ἐκέλευσεν. 5, 4, 9. τετρωμένον — ὅπως θεραπεύοιτο. Margg. ὡς θεραπεύσοιτο. 8, 2, 12. A. 7, 2, 3 Iερ. 8, 4. κάμνοντα θεραπευσάτωσαν. O. 7, 37. Iπ. 6, 2. τὴν χελιδόνα τοῦ ἵππου θεραπεύειν. Zeun. *ſanare.* ¶ 10) *magiſtro vti.* Σ. 4, 6. ἐμὲ θεραπευέτω. ¶ 11) *colere terram* etc. Aπ. 2, 4, 7. δένδρα θεραπεύειν τοῦ καρποῦ ἕνεκεν. O. 5, 12. τοὺς ἄριστα θεραπεύοντας αὐτὴν (γῆν). 16, 5. ¶ 12) *indulgere.* Π. 5, 5, 13. de eo, qui cibos ſ. coenam praefert curae ſuorum: τὴν ἐμὴν ἡδονὴν θερα-

θεραπεύειν. ¶ 13) In var. lect. permutatur θεραπεύων et θεράπων. v. θεράπων nr. 2. et 4.

θεράπευμα, *cultus, blanditiae, cura.* Π. 5, 5, 10. p. 333. τῦτῳ τῷ θεραπεύματι erga canes.

θεραπευτέον, ¶ 1) *officiis conciliare sibi oportet.* Π. 7, 5, 19. ὅχ ἡμᾶς amicos tuos σοι μάλιστα ἦν θεραπευτέον — τὸ δὲ πλῆθος ἀνακτᾶσθαι ἔδει. ¶ 2) *colere oportet.* Απ. 2, 1, 28. θεραπευτέον τὺς θεὺς — τὴν γῆν θεραπευτέον.

θεραπευτὴρ (poet. Port. Immo est forma Attica, qua Xenophon maxime delectatur. v. γνωστήρ.), *minister, famulus.* Π. 7, 5, 23. τὺς περὶ τῦ ἑαυτῦ σώματος θεραπευτῆρας. cf. Doruill. ad Charit. p. 369. qui e pluribus locis ostendit, eunuchos familiariores et fideliores et acceptissimos ministrorum fuisse.

θεραπευτὴς, *minister.* Π. 1, 3, 6. τοῖς ἀμφὶ τὸν πάππον θεραπευταῖς ad mensam.

θεραπευτικὸς, ¶ 1) *officiosus.* c. gen. Αγ. 8, 1. τὸ φιλόστοργον καὶ θεραπευτικὸν τῶν φίλων. ¶ 2) *obediens.* Ε. 3, 1, 25. εὐτακτότεροι καὶ θεραπευτικώτεροι.

θεράπων, ¶ 1) *amicus secundi ordinis.* Ammonius: θεράποντες, οἱ ὑποτεταγμένοι φίλοι. Hesych: οἱ ἐν δευτέρᾳ τάξει φίλοι. Cf. Etymol. M. Π. 7, 2, 8. ἀποδίδωμί σοι — τὺς φίλους καὶ τὺς θεράποντας. 8, 2, 9. δῦναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου θεράποντι. Paulo ante dicitur ἀνὴρ ὅτῳ πιστεύει (ὁ Κροῖσος) μάλιστα. §. 10. Α. 1, 8, 20. 3, 3, 2. Fortassis h. l. potest exercitus intelligi. Ιερ. 2, 2. 4, 1. ¶ 2) *seruus*, vel saltem *famulus inferioribus ministeriis praepositus.* Hesych: θεράποντες· δῦλοί τε καὶ ὑπηρέται. Sic quoque Suidas. Π. 3, 1, 9. Λ. 2, 1. παιδαγωγὺς θεράποντας. Margg. θεραπεύοντας. quae est librorum vett. lectio, quam Steph. post Brodaeum mutauit in θεράποντας. Sed in veteri lectione, quam Zeun. probat, est participium pro substantiuo. Bern. Martini varr. lectt. 2, 15. post παιδαγωγὺς vult inseri καὶ, vt est in loco Antiphanis ap. Athenae. 6, p. 226. Distinguuntur ab eunuchis, et iis inferiores videntur, Π. 7, 3, 1. τὺς εὐνύχους καὶ

καὶ τὰς θεράποντας. Vſus eorum in bello, Π. 6, 1, 10. in caſtris, Π. 8, 5, 3. E. 6, 2, 12. τὸν ἀγοραῖον ὄχλον ἰδόντες καὶ τὸν τῶν θεραπόντων. Valckenar. ad Ammon. legi mauult παρεπόντων, *qui ſequuntur lixas.* Sed Schneiderus vtroque in loco intelligit *commeatibus praefectos.* in coena, Π. 7, 1, 1. Etiam captiui ſic dicuntur Π. 5, 2, 1. ¶ 3) Eſt ſubmiſſionis, Π. 6, 1, 25. Φίλόν σοι ἐμαυτὸν δίδωμι καὶ θεράποντα καὶ σύμμαχον. et humanitatis, O. 7, 42. Iſchomachus ad vxorem: ἐὰν βελτίων φανῇς, καὶ ἐμὲ σὸν θεράποντα ποιήσῃς. ¶ 4) E. 5, 4, 28. τῶν θεραπόντων (Margg. θεραπευόντων) τῷ δεομένῳ παρεχώρει, h. e. vel *famulorum,* vel *eorum, qui officia matutina vellent aut deberent Ageſilao praeſtare.* Sed lectio loci eſt incerta. v. Morus et Schneider. ad h. l.

θερίζειν, ¶ 1) *aeſtatem traducere.* Thomas: θερίζω ἀμεταβάτως, τὸ θέρος πϛ διάγω. A. 5, 3, 9. v. ἐαρίζειν. O. 5, 9. θερίσαι ὕδασί τε καὶ πνεύμασι καὶ σκιαῖς. ¶ 2) *metere, meſſem facere.* Thomas: θερίζω δὲ μεταβατικῶς, τὸ λήϊον τέμνω. Sed Moeris p. 85. ἀμᾷν, Ἀττικῶς· θερίζειν, Ἑλληνικῶς. E. 7, 2, 8. τῶν δραγμάτων, ἃ ἔτυχον — τεθερισμένα. O. 18, 1.

θερινός, *aeſtiuus.* K. 6, 26. θερινὴ μεσημβρία. 9, 20.

θερισμός, *meſſis.* O. 18, 3. περὶ θερισμϛ frumenti.

θεριστής, *meſſor.* Ιερ. 6, 10.

θερμαίνειν, ¶ 1) *calefacere.* Aπ. 4, 3, 8. ἥλιος — ἡμᾶς μᾶλλον τϛ δέοντος θερμαίνων. O. 19, 11. διὰ ξηρότητα τῆς γῆς θερμαινομένων τῶν ῥιζῶν. Thomas et Moeris Atticum eſſe dicunt θέρεσθαι, non θερμαίνεσθαι. ¶ 2) *adurere.* Aπ. 4, 7, 7. ὑπὸ τϛ πυρὸς θερμαινόμενα πάντα ἀπόλλυται.

θερμασία, *calor.* Thomas: θερμότης καὶ θέρμη, Ἀττικοί· θερμασία, Ἕλληνες. Phryn. p. 44. θερμότης λέγε, ἀλλὰ μὴ θερμασία. Sed pugnat cum his praeceptis locus A. 5, 8, 6. κινεῖσθαι παρεῖχε θερμασίαν τινὰ καὶ ὑγρότητα.

Θερμοπύλαι, *Thermopylae.* E. 6, 5, 38. p. 430. οἱ ταχθέντες ἐν Θερμοπύλαις tempore Xerxis.

θερμός, ¶ 1) *calidus.* E. 3, 2, 14. λίμνη — θερμϛ ὕδατος. Aπ. 3, 13, 3. Hinc

Hinc τὸ θερμὸν, K. 5, 1, 4. 5. vbi §. 4. eſt *calor*, ſiue, vt Macrobius Saturnn. 7, 16. dicit, *occultus tepor lunae*. Vltimo in loco Leuncl. *halitus et calor*. Intelligitur enim *calida exhalatio*, vt §. 1. Poll. 5, 49. τῦ ἡλίου τὸ πνεῦμα τὸ ἀπ' αὐτῶν, np. τῶν λαγωῶν, ἀμαυρῦντος. Sed τὰ θερμὰ ſunt *thermae*, *aquae calidae*, E. 4, 5, 3. κατὰ τὰ θερμὰ prope Corinthum παρῄει — πρὸς τοῖς θερμοῖς ἐστρατοπεδεύετο. Sitae erant in anguſtiis, vt Thermopylae. vid. §. 8. Morus vero ob hanc ipſam §. 8. vbi ex his θερμοῖς euadunt in campum, τὰ θερμὰ exponit *anguſtias*. Plena locutio eſt θερμὰ λουτρὰ, O. 5, 9. ¶ 2) *feruidus*. De dentibus apri recens occiſi, K. 10, 17. Cf. διάπυρος.

Θερμουργὸς, *calidus et temerarius*, *qui quamcunque rem ſuſcipere audet*. Suid: θερμός· θρασύς. καὶ θερμουργὸς, ὁ προπετής. Απ. 1, 3, 9. θερμουργότατον καὶ λεωργότατον.

Θερμώδων, *Thermodon*, fluuius Ponti Polemoniaci. A. 5, 6, 3. p. 291. τὸν Θερμώδοντα εὖρος τριῶν πλέθρων. 6, 2, 1.

Θέρος, *aeſtas*. E. 2, 1, 1. ἕως μὲν θέρος ἦν. K. 6, 13. ἐὰν μὲν ᾖ χειμὼν — ἐὰν δὲ θέρος. Gen. O. 5, 3. θάλπη θέρους. cf. ἀκμή. Sed E. 4, 5, 4. et Απ. 1, 6, 2. θέρους, vt Απ. 2, 1, 30. et O. 9, 4. et K. 5, 5. τῦ θέρους, eſt *aeſtate*. Sic c. particip. E. 1, 2, 1. ἀρχομένου του θέρους. 2, 3, 7. τελευτῶν τος τῦ θέρους. 3, 2, 21. τῦ δ' ἐπιόντος θέρους. Dat. c. ἐν, Π. 1, 6, 19. p. 73. ἣν ἐν θέρει ὦσι. 8, 8, 9. ἐν τῷ θέρει. O. 16, 13. Acc. c. ἐς, E. 4, 6, 13. ἐς τὸ ἐπιὸν θέρος.

Θέρσανδρος, *Therſander*. E. 4, 8, 18. 19. tibicen, Thimbroni in deliciis, cadit cum eo in proelio.

Θέσις νόμων, *legum latio*. Αθ. 3, 2. v. νόμος.

Θεσμὸς (poet. Port.), *lex diuina*. Thomas: θεσμὸς, ὁ ἄγραφος νόμος, ὁ ἔγγραφος. Cf. Heſych. Π. 1, 6, 6. τὰς τῶν θεῶν θεσμὰς, i. e. *ordinem rerum a diis conſtitutum*.

Θεσμοφοριάζειν, *ſacra Cereris Legiferae celebrare*. E. 5, 2, 20. τὰς γυναῖκας ἐν τῇ Καδμείᾳ Thebis θεσμοφοριάζειν. v. Meurſ. Graecia feriata in v. Θεσμοφόρια, et *Potter*. archaeol. Graec. T. I. p. 882. ſeqq. ed. Rambach. Cf. Schneider ad h. l.

Θεσπιαὶ, *Theſpiae*, Boeotiae vrbs, quae ab

aliis

aliis scriptoribus etiam Θέσπεια scribitur. v. Wass. ad Thucyd. 6, 95. E. 5, 4, 10. Lacedaemoniorum harmosta Thebis ἔπεμψεν εἰς Πλαταιὰς καὶ Θεσπιὰς ἐπὶ βοήθειαν. §. 15. §. 20. τὸν ἐν ταῖς Θεσπιαῖς ἁρμοστὴν Lacedaemoniorum — ἦγεν ἐκ τῶν Θεσπιῶν. §. 38. §. 41 — 55. narrantur varii eius ciuitatis casus, quo tempore erat a partibus Lacedaemoniorum, quorum rex Agesilaus seditionem in ea ortam coercet. Nonnulli enim Thebanos sequi volebant.

Θεσπιεῖς, *Thespienses*. E. 4, 2, 13. sunt in Thebanorum exercitu (Occurrit h. l. accusatiuus Θεσπιέας, qui est Atticus. v. Zeun. ad Π. 1, 1, 2.) E. 5, 4, 42. Thebani ἐπὶ τὴν τῶν Θεσπιέων χώραν στρατεύουσι. §. 43. Θεσπιέων ὁπλῖται sunt in exercitu Lacedaemoniorum. cf. §. 45. E 6, 3, 1. multi a Thebanis in exilium eiiciuntur. cf. §. 4 p. 383. et Diodor. Sic. 15, 46. E. 6, 4, 10. cum Orchomeniis bellum contra Thebanos gesserant.

Θεσπικὴ, *Thespiensium ager*. E. 6, 4, 4. ἐν Λεύκτροις τῆς Θεσπικῆς.

Θεσσαλὸς et Θετταλὸς habet Xenophon codicum vitio, sed frequentius Θετταλὸς, inquit Wass. ad Thucyd. 1, 20. Sic A. 1, 2, 20. Μένωνα τὸν Θεσσαλόν. Alias semper vocatur Θετταλός. v. Μένων.

Θετέον, *ponere*, s. *referre oportet*, np. scribendo s. annumerando. Aπ. 4, 2, 14. πάντα πρὸς τῇ δικαιοσύνῃ θετέον ἂν εἴη. §. 17. τὴν ἀπάτην ποῖ θετέον — τοῦτο ποτέρωσε θετέον.

Θέτις, *Thetis*. K. 1, 8. Peleo a diis vxor datur. v. quos laudat Gramm. hist. deor. p. 83. sq.

Θετταλία, *Thessalia*. E. 2, 3, 18. p. 95. Critias Atheniensis et Prometheus ibi democratiam instituit. §. 53. Lycophron totius regionis dominatum consequitur. 6, 1, 4. p. 360. πλατυτάτης οὔσης τῆς Θετταλίας. In nonnullis est γῆς Θεττ. vt Θετταλία sit adiectiuum. Sed in edd. vett. deest γῆς vel τῆς.

Θετταλὸς, v. Θεσσαλὸς et Μένων.

Θεωρεῖν, *spectare, contemplari*. ¶ 1) Ammonius in v. θεωρὸς reprehendit eos, qui dicant θεωρῆσαι τὸν ἀγῶνα, cum θεω-

ρεῖν tantum ſit τὸ τῶν θεῶν ὡρεῖν. Saltem Xenophon eo de ſacris utitur A. 1, 2, 10. τὰ Λύκαια ἔθυσε, καὶ ἀγῶνα ἔθηκε — ἐθεώρει τὸν ἀγῶνα καὶ Κῦρος. 5, 3, 8. ἀφικνεῖται εἰς τὴν Ὀλυμπίαν θεωρήσων. *ludos ſpectaturus.* v. Hutch. ad h. l. Huc pertinet etiam Ιερ. 11, 10. ἐξείη σοι — θεωρήσοντι πορεύεσθαι, np. vel ludos vel alia θεάματα. ¶ 2) *cum cura* ſ. *admiratione ſpectare.* A. 1, 2, 16. ἐθεώρει in militum luſtratione ὁ Κῦρος πρῶτον μὲν τὰς βαρβάρους — εἶτα δὲ τὰς Ἕλληνας. 2, 4, 13. hoſtis ſubſiſtebat et παρερχομένους e longinquo ἐθεώρει τὰς Ἕλληνας. §. 14. 6, 2, 1. παραπλέοντες ἐθεώρουν cum voluptate τὴν Ἰασιωνίαν ἀκτήν. E. 4, 5, 6. Σ. 7, 3. ¶ 3) Π. 4, 3, 2. pro ὁρῶν Zeun. e MS. Guelf. et Philelphi edidit θεωρῶν. Permutatur etiam θεωρεῖν c. θεᾶσθαι. v. ibi nr. 2.

θεωρία, ¶ 1) *ſpectaculum.* Ιερ. 1, 12. οἱ τύραννοι ὁ μάλα ἀμφὶ θεωρίας ἔχουσι. ¶ 2) *legatio ſacra, quotannis ſolemniter in inſulam Delum miſſa.* (v. Reineſ. epiſt. ad Vorſt. p. 62. ſq. Erneſt. ad Απ. 3, 3, 12.) Απ. 4, 8, 2. μηδένα δημοσίᾳ ἀποθνήσκειν, ἕως ἂν ἡ θεωρία ἐκ Δήλου ἐπανέλθῃ. Steph. corrigit θεωρίς, h. e. *nauis, qua vehebantur illi legati.* v. Valckenar. ad Ammon. p. 92. et ad Herodot. 6, 87. Placebat haec coniectura Erneſtio. Neque tamen neceſſaria videtur. Cf. Fiſcher. ad Plat. Crit. 1, 13. et ad Phaed. 1, 19.

Θῆβαι, *Thebae.* ¶ 1) vrbs Boeotiae. Πο. 4, 46. ab argentifodinis Atticis multo amplius ſexcentis ſtadiis abeſt. E. 2, 4, 1. 2. multi exulum Athenienſium cum Thraſybulo huc fugiunt. etc. ¶ 2) *Thebanorum regio.* E. 5, 4, 19. εἰς τὰς Θήβας ἐνέβαλλον. §. 36. 58. 60. 62. etc.

Θηβαῖοι, *Thebani.* Πο. 5, 7. patiuntur Athenienſes duces eſſe in locietate. E. 2, 2, 12. infeſti Athenienſibus pacis legibus eos exſtirpare volunt. Cf. 6, 5, 35. E. 5, 2, 24. bella eorum aduerſus Lacedaemonios. E. 6, 3, 9. et 6, 5, 35. Athenienſes et Lacedaemonii eos decimare volunt. v. δεκατεύειν. 6, 4, 6. Θηβαίων οἱ προεστῶτες ſunt *Boeotarchae.* Απ. 3, 5, 2. Thebani iniuſti ſunt

ſunt erga Boeotos. E. 7, 2, 14. 15. ὁ Θηβαῖος eſt *praefectus Thebanorum Sicyone*, qui 7, 3, 4. nominatur Θηβαῖος ἁρμοστής. Sic E. 7, 4, 36. ὁ Θηβαῖος eſt *harmoſtes Thebanorum Tegeae*. Alia de Thebanis vid. E. 7, 1, 24. et ſupra in v. Ἠλεῖοι, et paſſim in Hellenicis.

Θήβης πεδίον, *Thebes campus*, vrbs Lydiae. v. interpp. Steph. Byzant. et Liv. 37, 19. A. 7, 8, 4. E. 4, 1, 20.

Θήβηθεν, *Thebis*. Απ. 3, 11, 17.

θήγειν, (poet. Port.), *acuere, incitare, fortiorem et alacriorem reddere*. Heſych: θήγειν· ἀκονᾶν, ὀξύνειν. Π. 1, 2, 10. τὴν ψυχὴν ἀνάγκη θήγεσθαι ἐν τῇ θήρᾳ. All. θάλπεσθαι, all. γήθεσθαι. Sed hoc eſt vitium librariorum, illud vero gloſſema. 1, 6, 19. p. 81. εὖ μὲν τὰ σώματα ἠσκημένα, εὖ δὲ αἱ ψυχαὶ τεθηγμέναι. 2, 1, 4. τὰς ψυχὰς αὐτῶν θήγειν. §. 5. τῶν ἀνδρῶν θήγειν τὸ φρόνημα. §. 7. θήγειν τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά. Απ. 3, 3, 7.

θήκη, ¶ 1) *cella, conditorium*. O. 8, 17. διῃρημένων ἑκάστοις θηκῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ μεγάλων. ¶ 2) *ſepulchrum*, i. q. τάφος. v. Suid. et Poll. 3, 102. it. Phauorin. et Abreſch. dilucc. Thucyd. 2, 52. Π. 7, 3, 1. ὀρύττειν ἐπὶ λόφου θήκην τῷ τελευτήσαντι.

θήλεια, *femina, femella*. A. 1, 4. ὥσπερ τοῖς ἀνδράσιν, οὕτω καὶ ταῖς θηλείαις. 3, 5. τὸ ἄρρεν φῦλον ἰσχυρότερον τῶν (intell. ὄντων) τῆς θηλείας φύσεως. Stobaeus: τῆς τῶν θηλειῶν φύσ. quam lectionem Zeun. alteri praefert. De beſtiis, Απ. 2, 1, 4. Ιπ. 10, 4. K. 7, 6. 10, 18.

θῆλυ, *femininum*. v. ἄρρεν et φῦλον.

θηλύνειν, *effeminare*. Heſych. et Phauorin: θηλύνει· μαλάσσει. O. 4, 2. τῶν σωμάτων θηλυνομένων, καὶ αἱ ψυχαὶ πολὺ ἀρρωστότεροι γίγνονται.

θήρ, *fera*. Π. 2, 4, 17. p. 137. πρὶν κινεῖσθαι τὸν θῆρα. Hutch. e coniectura: τὰ θηρία, quia ſequitur pluralis τὰ προσφερόμενα. Sed in edd. vett. eſt τὴν θήραν, quod Zeun. intelligit: *priusquam incipiatur venatio*, et per ſyneſin ex θήρᾳ facile intelligi poſſe dicit τὰ θηρία in τὰ προςφερόμενα. 4, 3, 3. p. 231. 4, 6, 2. p. 257. δὶς καταβέβληκα θῆρας. All. θῆρα, quod defendit Zeun. quia θῆρας ob

ob sequens ἑκατεράκις ferri nequeat.

Θήρα, ¶ 1) *venatio*. Π. 1, 4, 5. ἐκπέμπης ἐπὶ θήραν. §. 14. ἐποίησε μεγάλην θήραν, np. magno apparatu multisque feris coactis. 2, 4, 12. §. 14. ἡ θήρα καλὴ ἔσται. §. 17. 4, 2, 20. ἐν θήρᾳ ἄσιτοι καρτερῦμεν. 7, 5, 22. κύνες — εἰς θήραν (all. θηρᾶν) ὑδὲν κακίους. 8, 6, 5. ἐξάγειν ἐπὶ θήραν τὸς ἀπὸ θυρῶν. 8, 8, 7. ἐπὶ θήραν ἐξῄεσαν A. 5, 3, 11. θήραν ἐποιῦντο, i. e. ἐθήρων. K. 9, 7. τῷ αὐτῷ εἴδει χρῆσθαι τῆς θήρας. 10, 21. Sic plur. Π. 4, 2, 5. ἐν θήραις συγγενόμενον. 8, 8, 7. τὸς ἄλλους ἐξῆγον ἐπὶ τὰς θήρας. O. 5, 5. cf. ἐξάγειν et ἐξιέναι. ¶ 2) *venandi studium*. Λ. 6, 4. ὑπὸ θήρας ὀψισθέντες. ¶ 3) *venandi facultas*, s. *copia*. A. 5, 3, 9. ἐν χωρίῳ θῆραι πάντων, ὁπόσα ἐστὶν ἀγρευόμενα θηρία. ¶ 4) *fera quae captatur*. Sic intelligit Fr. Portus E. 4, 1, 8. θῆραι, αἱ μὲν ἐν παραδείσοις — πάγκαλαι. ¶ 5) *praeda*. K. 6, 13. εὐξάμενον τῇ Ἀρτέμιδι μεταδῦναι τῆς θήρας. 12, 7. ¶ 6) *amicos conciliandi ratio*. Aπ. 2, 6, 28. τὴν τῶν καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν θήραν. ¶ 7) Permutatur in var. lect. c. θήρ. v. ibi. it. c. θύρα. v θύρα nr. 3. b.

Θηραμένης, *Theramenes*. E. 1, 1, 8. e Macedonia veniens cum Alcibiade se iungit. §. 14. cum Eubulo relinquitur praefectus Chrysopoli. 1, 6, 25. 1, 7, 3. 10. post victoriam ad Arginusas cum Thrasybulo trierarchus mittitur ad naues submersas, sed tempestate impeditur. 1, 7, 2 — 5. cf. §. 10. p. 59. imperatores tamen accusat. et varia contra eos molitur. 2, 2, 10 — 13. vrbe obsessa mittitur de pace ad Lysandrum, et deinde cum aliis Lacedaemona, et impetrat pacem. 2, 3, 2. electione refertur in numerum triginta virorum. §. 11 — 16. resistit Critiae et triginta tyrannis. § 17. accusatur a Critia ob ingenium in rep. mutabile, et ignominiose Cothurnus appellatur. cf. κόθορνος. §. 18. respondet. §. 20 — 23. damnatus fidem deorum aduocat. §. 24. ad mortem dum ducitur, apophthegma edit.

Θηρᾶν, ¶ 1) *venari*. Π. 1, 2, 10. τῦ θηρᾶν ἐπιμέλονται — θηρᾷ — θηρῷεν. 1, 4, 16. θηρᾶσαι — θηρᾷη —

ρώη — θηράσων. Saepius legitur futurum actiui, quanquam Moeris: θηράσεται, inquit, Ἀττικῶς· θηράσει, Ἑλληνικῶς. Π. 2, 4, 11. τεθήρακα. §. 12. 8, 8, 7. A. 1, 5, 2. Λ. 4, 8. c. acc. Π. 1, 4, 11. θηρία ἐθηρῶμεν — εἴ τις ζῶα θηρῴη. A. 4, 5, 18. λαγως ᾤχετο θηράσων. E. 4, 2, 6. τὰς σφῆκας θηρᾶν. Απ. 2, 1, 18. 3, 11, 7. τὰς λαγὼς θηρῶντες. ¶ 2) *in venatione capere.* Π. 1, 4, 10. ὅτι ταῦτα θηράσειεν ἐκείνῳ. ¶ 3) *captare, acquirere studere.* Π. 4, 2, 20. ὄλβον θηρᾶν. Απ. 3, 11, 6. αἱ φάλαγγες — θηρῶσι τὰ πρὸς τὸν βίον. ¶ 4) *amicos captare, conciliare studere.* Απ 2, 6, 28. θηρᾶν τὰς καλούς τε κἀγαθούς. §. 29. 3, 11, 7. φίλους θηράσειν. §. 9. Omnino de hac notione vid. Plato de legib. lib. 7. T. II. p. 823. ed. Steph. ¶ 5) *per insidias aggredi.* in bello, Ιπρ. 4, 17. τῷ ἰσχυροτέρῳ τὸ ἀσθενέστερον θηρᾶν. ¶ 6) *per insidias nocere, imponere.* A 5, 1, 6. ἐπιβουλεύουσιν — ὑπερκάθηνται — ἐὰν φυλάττωμεν — ἧττον δύναιντ' ἂν ἡμᾶς θηρᾶν οἱ πολέμιοι. ¶ 7) *insidiis in potestatem redigere.* Π. 2, 4, 17. τοῦτον (Ἀρμένιον) δεῖ θηρᾶσαι. Antea de venatione locutus erat. ¶ 8) Legitur pro θήρα. v. ibi nr. 1. et ἔξω nr. 4. it. θηρῶν pro βάλλων. v. βάλλειν lit. f.

θηρᾶσθαι, ¶ 1) *venari.* Thom. Mag: θηρᾶν καὶ θηρᾶσθαι ἐπὶ ἐνεργητικῆς σημασίας. K. 11, 2. οἱ θηρώμενοι, *venatores.* ¶ 2) *virtutem sectari.* Απ. 2, 6, 39. οἶμαι δεῖν ὑμᾶς ταύτας (ἀρετὰς) θηρᾶσθαι. Ernest. e cod. 1. reponit θηρᾶν, omisso ταύτας. ¶ 3) *ad suas partes pertrahere studere.* K. 13, 9. οἱ σοφισταὶ πλουσίους καὶ νέους θηρῶνται. Poll. 5, 9. θηρῶνται ἀντὶ τοῦ θηρῶσι Ξενοφῶν. Cf. ἐκθηρᾶσθαι. Sic passiue de feminis libidinosis, Απ. 1, 2, 24. Ἀλκιβιάδης ὑπὸ πολλῶν καὶ σεμνῶν γυναικῶν θηρώμενος. v. Ernest. Phauorinus: θηρῶμαι, τίθεται παρ' Ἀττικοῖς ἐπὶ ἐνεργείας. τίθεται καὶ κοινῶς, καὶ ἐπὶ πάθους, ὡς καὶ Ξενοφῶν· θηρώμενον ὑπὸ γυναικῶν.

θηρατέον, *conciliare sibi oportet.* Π. 2, 4, 8. p. 130. τούτους (milites) ἀγαθοῖς θηρατέον εἶναι καὶ λόγοις καὶ ἔργοις.

θηρατέος, *capiendus, fallendus, conciliandus.* Απ. 2, 6, 8. ὅπως οὗτος θηρατέος

ρατέος. Hic, vt ex §. 9. patet, Θηρ. tam ad animalia refertur, quam ad ἐχθρὰς, quod displicet Ernestio, qui pro ἐχθρὰς malit κάπρους vel simile. At vid. θηρᾶν nr. 6.

Θηρατικὸς, ¶ 1) *ad venationem vtilis.* Hinc Απ. 2, 6, 33. τῶν φίλων τὰ θηρατικὰ, *artes amicos conciliandi.* ¶ 2) *venatori decorus.* Κ. 6, 8. ἔστι θηρατικὸν — τὸ ἐκ παντὸς τρόπου ἑλεῖν ταχὺ, *venatoris officium est.*

Θήρατρον, *rete, insidiae quae bestiis capiendis struuntur.* Hesych: θήρατρον· δέλεαρ, ἄγκιστρον. Suid: θήρατρα· δίκτυα, παγίδες. cf. Thom. Mag. in h. v. Απ. 2, 1, 4. aues τοῖς θηράτροις ἐμπίπτουσι. Metaphor. de Theodota, Απ. 3, 11, 7. ὑφῆναθαί τι θήρατρον. Antea de araneis dicebatur.

Θήρειος, *ferinus.* Π. 1, 3, 6. κρέα — καὶ θήρεια καὶ τῶν ἡμέρων.

Θηρεύειν, ¶ 1) *venari.* Α. 1, 2, 7. θηρίων ἃ ἐκεῖνος ἐθήρευεν ἀπὸ ἵππου. 5, 3, 10. τῶν θηρευομένων, *ferarum quae venando capiuntur.* ¶ 2) *captare.* Ο. 20, 18. αὔρας θηρεύων μαλακάς. Ιπ. 10, 9. equus τὸ φεῦγον ἐν τῷ στόματι ἀεὶ θηρεύων. ¶ 3) *appetere.* Π. 8, 2, 1. τὴν φιλίαν θηρεύειν. ¶ 4) *insidiis capere,* s. *circumuenire.* Α. 1, 2, 13. λέγεται Μίδας τὸν Σάτυρον θηρεῦσαι οἴνῳ κεράσας κρήνην.

Θηρευτὴς, *venator, venaticus.* Αγ. 9, 6. κύνας θηρευτάς.

Θηρευτικὸς, *venaticus.* Λ. 6, 3. κυνῶν θηρευτικῶν κοινωνίαν. Ε. 5, 3, 20. θηρευτικοὶ λόγοι, *sermones de venatione.*

Θηρίμαχος, *Therimachus,* harmostes Lacedaemonius in Lesbo. Ε. 4, 8, 29. vincitur a Thrasybulo et cadit.

Θηρίον, ¶ 1) *bestia.* Oppon. hominibus, Α. 5, 7, 18. δοκεῖ ὑμῖν θηρίων, ἀλλὰ μὴ ἀνθρώπων εἶναι τὰ τοιαῦτα ἔργα. Αγ. 9, 5. ἐκ ἀνδρῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ θηρίων ἀσθενεστάτων βίον μιμέμενον. Ιπρ. 4, 18. 20. Dicitur de feris omnibus, maxime de iis quae venatui aptae et destinatae sunt, Π. 1, 4, 5. 7. cf. ἄγριος. 1, 6, 16. Ε. 4, 1, 14. παραδείσους θηρίων μεστὰς. Ιπ. 8, 10. Κ. 11, 1. 12, 2. 13, 12. speciatim de auibus, Π. 1, 6, 19. p. 80. ἐπὶ τοῖς μικροῖς θηρίοις ἐμηχανῶ. Mox est ὄρνιθες. de lepore, Κ. 5, 6. 27. 33. 6, 25. 7, 11,

7, 11. de apro, K. 10, 3. 6. 12. 13. 20. De canibus, felibus, mustelis, E. 4, 1, 14. ἐδὲ δεῖπνον ἔχω, εἰ μή τι ὧν ἂν ὑμεῖς λίπητε, ξυλλέξομαι, ὥσπερ τὰ θηρία. v. Fr. Portus. De canibus et equis, Aπ. 2, 2, 7. Cf. ἄλκιμος, ἀμαθὴς, ἐλαύνειν. ¶ 2) *animal nocens, cuius ictus vel morsus venenatus est.* v. Bos exercitatt. ad Act. 28, 4. et Joh. Ern. Imman. Walchii diss. de Deo Melitensium, Ien. 1752. 4. §. 4. Suidas: θηρία καὶ τὰ δάκετα, ἔχιες, φαλάγγια, ὄφις. Σ. 4, 28. v. δάκνειν. Sic Aπ. 1, 3, 13. καλὸς homo vocatur θηρίον, quia eius consuetudo et osculum quasi venenum aliquod aliis immittit. ¶ 3) *homo.* Aπ. 3, 11, 11. εὐεργεσίᾳ τὸ θηρίον τῦτο ἁλώσιμον. Antea de venatione agebatur, vel potius de conciliandis sibi hominibus. v. θηρᾶν nr. 4. ¶ 4) In nonnullis legitur pro θὴρ, v. θήρ.

Θηριώδης, *ferinus, belluinus.* De eo *quod bestiarum more fit,* vel *bestiis accidit*, Π. 5, 2, 8. κεκινῆσθαι ὑπὸ τῶν βρωμάτων — κυνικὸν καὶ θηριῶδες δοκεῖ εἶναι. Hinc O. 13, 9. παιδεία θηριώδης, *ratio qua bestiae coguntur obsequi,* np. alliciendo cibis et puniendo. K. 4, 7. vnius coloris esse ἔστι ἐ γενναῖον, ἀλλ' ἁπλῦν καὶ θηριῶδες. Cf. Poll. 5, 65. qui dicit: παραμεμίχθω τι καὶ ἑτέρας χρόας.

Θησαυρίζειν, *reponere, congerere.* Π. 8, 2, 12. ἢ ὄργανα — χρήσιμα, ἢ φάρμακα, ἢ σῖτα, ἢ ποτὰ — παρασκευάσας ἐθησαύριζε παρ' ἑαυτῷ in futuros vsus aegrotantium.

Θησαυρὸς, ¶ 1) *thesaurus, opes in longum tempus repositae.* Distinguitur a χρήμασι, Π. 3, 1, 19. χρήματα, σὺν τοῖς θησαυροῖς, οἷς ὁ πατὴρ κατέλιπε. Brodaeus coni. ἐν τοῖς θησ. Sic Π. 7, 3, 1. τὲς μὲν ἔταξε τὲς θησαυρὲς παραλαμβάνειν, τὲς δ' ὁπόσα παραδοίη Κροῖσος χρήματα -- ἐπισκευάσαι. Scil. pecunia et aliae res pretiosae videntur θησαυρὸς s. θησαυροὶ nominari, quatenus reponuntur et asseruantur, χρήματα autem, quatenus dominus iis vtitur. 8, 2, 9. θησαυρὲς χρυσῦ πλείστους. §. 10. εἶναι ἐν τοῖς θησαυροῖς. Aγ. 10, 1. Ιερ. 11, 13. ¶ 2) *quaelibet res pretiosa et cara.* v. c. amici, Π. 8, 2, 10. εἷς — καὶ ἦτος θησαυρὸς ἡμῖν, np. Hystaspes. §. 11. εἰσὶ καὶ

ἐμοὶ θησαυροὶ — τοὺς φίλους μοι νομίζω θησαυρούς. ſapientia, Απ. 1, 6, 14. τοὺς θησαυροὺς τῶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν, οὓς ἐκεῖνοι κατέλιπον ἐν βιβλίοις γράψαντες. 4, 2, 9. οὐκ ἀργυρίου καὶ χρυσίου θησαυροὺς μᾶλλον, ἢ σοφίας. ¶ 3) *receptaculum, in quo opes repoſitae aſſeruantur.* v. Poll. 9, 44. A. 5, 4, 16. εὑρίσκον θησαυροὺς ἄρτων νενημένων, *cellas.* Sic in templis: *aedicula aſſeruandis donariis,* v. Valckenar. ad Herodot. 4, 162. A. 5, 3, 6. Ξενοφῶν ἀνάθημα ἀνατίθησιν εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς τῶν Ἀθηναίων θησαυρόν. Heſych: θησαυρός· εἰς ἀγαλμάτων καὶ χρημάτων, ἢ ἱερῶν ἀπόθεσιν οἶκος.

Θησεύς, *Theſeus.* Σ. 8, 31. amicus Pirithoi. K. 1, 2. diſcipulus Chironis. §. 10. valde ob res geſtas laudatur. cf. Απ. 3, 5, 10.

Θήχης, *Theches*, mons ſacer, ad Pontum Euxinum pertinens. A. 4, 7, 16. ἀφικνοῦνται ἐπὶ τὸ ἱερὸν ὄρος — ὄνομα δ' ἦν τῷ ὄρει Θήχης. All. Ἥχης, Cod. Eton. Ἥφης. Diodorus vocat eum montem Χήνιον. v. Hutch. et infra ἱερός. Cf. Phauorin. in ἱερὸν ὄρος.

Θίασος, *ſocietas, coetus.* Heſych: θίασον· εὐωχία καὶ πλῆθος, οὐ μόνον τὸ Βακχικὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐργατικόν. (Abreſch. in Miſc. Obſ. T. X. p. 6. propter Σ. 8, 1. conicit ἐρωτικόν.) it. θίασος· χοροῦ σύστασις, ἢ σύλλογος, καὶ τὸ ψιλὸν πλῆθος. Harpocration et Zonaras et Suidas: θίασος ἐστὶ τὸ ἀθροιζόμενον πλῆθος ἐπὶ τελετῇ καὶ τιμῇ θεῶν. Ξενοφῶν ἐν δευτέρῳ ἀπομνημονευμάτων. v. inprimis Schol. Ariſtoph. theſmoph. 40. Biſetus ad eiusdem ranas v. 330. et Salmaſ. de vſuris p. 43. ſqq. Απ. 2, 1, 31. τίς ἂν εὖ φρονῶν τοῦ σοῦ θιάσου τολμήσειεν εἶναι;

Θιασώτης, *ſodalis.* Heſych: θιασῶται· χορευταί. v. θίασος, et quos laudat Hudſon. ad Moerid. p. 186. Cf. Poll. 6, 8. Σ. 8, 1. conuiuae vocantur ob amores ſuos θιασῶται τοῦ θεοῦ, np. Ἔρωτος.

Θίβραχος, *Thibrachus.* E. 2, 4, 33. polemarchus Lacedaemonius.

Θίγειν, *tangere.* c. gen. Heſych: θίγειν· ψαῦσαι, ἅψασθαι, ἅπτεσθαι. Cf. Suid. Π. 1, 3, 5. ὅταν μὲν τοῦ ἄρτου ἅψῃ — ὅταν δὲ τούτων τινὸς θίγῃς. 5, 1, 8. v.

Digitized by Google

§. v. ἅπτεσθαι nr. 1. 6, 4, 4. θίγων αὐτῆς τῆς κεφαλῆς ἐπεύξατο.

Θίμβρων f. Θίβρων, *Thimbron*, (v. Steph. ad E. 3, 1, 3. et Morus ad Isocr. paneg. 40.) Lacedaemonius, post bellum Peloponnesiacum harmostes in Asiam missus. v. Harpocrat. ibique Vales. A. 7, 6, 1. mittit ad Cyrianos eosque solicitat, vt secum militent. §.31. timetur a Seutha. 7, 7, 35. 7, 8, 24. accipit Cyri exercitum. E. 3, 1, 3. contra Tissaphernem in Asiam mittitur. §. 4 – 6. coniungit se cum Cyrianis, sed re minus bene gesta in exilium mittitur, succedente ei Dercyllida. cf. 3, 2, 1. Sed tamen E. 4, 8, 17 — 21. mittitur contra Strutham, vbi perit imprudentia sua.

Θίσβαι, *Thisbae*. Steph. Byz: Θίσβη, πόλις Βοιωτίας. λέγεται καὶ πληθυντικῶς. E. 6, 4, 3. διὰ Θισβῶν ὀρεινὴν πορευθεὶς, ἀφικνεῖται εἰς Κρεῦσιν.

θνήσκειν, ¶ 1) *mori*. A. 1, 6, 11. ὅτε ζῶντα ὅτε τεθνεῶτα. 6, 1, 3. τὸν ἕτερον ἐξέφερον ὡς τεθνεῶτα. Athenaeus: τεθνηκότα. 7, 2, 18. θνήσκει νόσῳ. 7, 4, 15. τεθνεῶτας vulneribus. Απ. 1, 2, 16. et Απολ. 33. τὸ τεθνάναι, *mors*. cf. θνητὸς et ψυχή. ¶ 2) *interfici*. Π. 1, 4, 11. καλλίω — τεθνηκότα in venatione (θηρία) ἢ ζῶντα. E. 3, 2, 20. 5, 4, 9. 7, 3, 7. p. 477. ¶ 3) *mortis supplicio affici*. A. 2, 5, 11. Κλέαρχος — τέθνηκε. Ammonius: ἀπέθανε μὲν νῦν, τέθνηκε δὲ πάλαι, quae lex huic loco non conuenit. Cf. ἀποθνήσκειν. A. 4, 7, 15. E. 6, 5, 10. τοῖς τεθνεῶσι. ¶ 4) *cadere in proelio*. Π. 4, 2, 2. ὅτι τεθναίη ὁ ἄρχων αὐτῶν. 5, 5, 9. p. 331. τεθνᾶσι πολλοί. A. 1, 10, 10. αὐτὸν (Cyrum) τεθνηκότα. 2, 1, 3. 2, 3, 12. 4, 1, 14. δύο — ἄνδρε τεθνάτην. 4, 2, 11. τεθνᾶσι Κηφισόδωρος — καὶ ἄλλοι. 6, 3, 8. Αγ. 7, 5. ὡς — μύριοι τεθναῖεν. E. 4, 3, 1. 5. 4, 5, 10. ὅσων ἐτέθνασαν υἱοί. 6, 4, 14. §. 15. τεθνεῶτας ἐγγὺς χιλίους — τεθνηκότας περὶ τετρακοσίους. §. 16. τῶν τεθνεώτων — ὧν ἐτέθνασαν οἱ προσήκοντες. 7, 1, 22. 7, 4, 24. c. ὑπὸ, vt Lat. *cadere* et similia, Π. 4, 6, 2. p. 257. τέθνηκεν ὑφ᾽ ὑμῶν.

θνητὸς, ¶ 1) *mortalis*. Π. 5, 1, 3. μήπω γενέσθαι γυναῖκα

ναῖκα ἀπὸ θνητῶν τοιαύτην. 8, 7, 3. p. 547. ἡ ψυχὴ ἕως ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ· — τὰ θνητὰ σώματα. Σ. 8, 29. ¶ 2) *qui interfici poteſt.* A. 3, 1, 15. τρωτοὶ καὶ θνητοὶ μᾶλλον ἡμῶν ob iram deorum.

*θοινάζειν (poet. Port.), *conuiuari, epulari.* Αγ. 8, 7. ἐθοίναζεν ἐν ταῖς θυσίαις.

*θοινατικὸς, *ad ſolemnes epulas pertinens.* O. 9, 7. θοινατικὰ ὄργανα. Margg. θοινητικά. quod Zeun. recepit propter Moeridis praeceptum.

θοίνη (poet. Port.), *conuiuium ſolemne, epulum lautum*, i. q. εὐωχία. v. Heſych. et Etymol. M. Moeris p. 183. θοίνη, Ἀττικῶς· θοίνα, Ἑλληνικῶς. Etymon huius nominis tradit Athenaeus 2, p. 28. Π. 4, 2, 19. p. 223. αὕτη ἡ θοίνη. Αγ. 5, 1. διμοιρίαν λαμβάνων ἐν ταῖς θοίναις.

θοινητικὸς, v. θοινατικός.

Θορικὸς, *Thoricus*, promontorium, et δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς, inquit Steph. Byz. v. ibi Berkel. De ſcriptura nominis v. interpp. Thucyd. 8, 95. Meurſ. de pagis, et reliquu. Att. c. 5. p. 21. Πο. 4, 43. ἔστι ἐν τῇ πρὸς ἄρκτον τεῖχος ἐν Θορικῷ. E. 1, 2, 1. Ἀθηναῖοι Θορικὸν ἐτείχισαν.

θορυβεῖν, ¶ 1) *tumultuari.* Π. 4, 5, 4. vinolenti ἐθορύβουν. K. 3, 7. canes θρασεῖαι — τὰς σοφὰς — ἀνείργουσι θορυβοῦσαι, *cum tumultu, voce et curſu turbato.* Eleganter de canibus dici, notauit Hermogenes de form. orat. p. 238. ¶ 2) *perturbare.* Π. 5, 3, 20. milites θορυβουμένους in itinere. Poteſt vel medie intelligi: *tumultuantes*, vel paſſiue: *perturbatos.* Oppon. εὐτάκτως καὶ σιωπῇ ἰόντας. ¶ 3) *terrere, conſternare.* Poll. 9, 155. ταὐτὸν ἂν εἴη ἐκπλήττειν, θορυβεῖν, ἀπειλεῖν etc. Ιπ. 9, 11. παρὰ κραυγὴν — μὴ προσιέναι τεθορυβημένον. K. 10, 9. Sic Σ. 2, 11. pro ἐφοβοῦντο Ariſtides habet ἐθορυβοῦντο. ¶ 4) *fremitu et clamore indignationem ſignificare.* v. Weſſeling. ad Diodor. Sic. 1, 72. p. 84. Απολ. 14. ταῦτα ἀκούοντες ἐθορύβουν. §. 15.

θόρυβος, ¶ 1) *tumultus fere e clamore ortus, clamor et commotio multorum.* Π. 4, 5, 4. τοὺς Μήδους ᾤετο παρεῖναι — ἀκούων θόρυβον πολύν. 7, 1, 5. A. 1, 8, 11. θορύβου ἤκουσε διὰ τῶν τάξεων ἰόντος — θόρυβος

ρυβος ὅτι τὸ σύνθημα παρέρχεται. 2, 2, 10. 3, 4, 21. ἐὰν τις θόρυβος γίγνηται noctu — θορύβου ὄντος. 4, 2, 13. ἵεντο — πολλῷ πλήθει καὶ θορύβῳ. 4, 4, 12. ἀνακραγόντες ἔθεον — οἱ δὲ ἀκούσαντες τὸν θόρυβον. 4, 5, 14. 5, 7, 13. ἀκούομεν θορύβου πολλοῦ, παῖε, παῖε. E. 2, 1, 3. Σ. 7, 1. θορυβου ὄντος, пр. e clamore multorum diuersa cupientium. ¶ 2) *murmur cum tumultu.* E. 6, 5, 36. διέθει κατὰ τ. 'τους τοὺς λόγους θόρυβος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. οἱ μὲν γὰρ ἔφασαν etc.

θορυβώδης, *vim turbandi s. terrendi habens.* Iπ. 9, 11. μηδὲν θορυβῶδες προσφέρειν. Cf. Poll. 8, 154

Θούριος, *Thuriis oriundus,* magnae Graeciae oppido. v. Steph. Byz. A. 5, 1, 2. v. Ἀντιλέων. E. 1, 5, 11. δυοῖν τριήροιν Θουρίαιν. Quidam vertunt *triremes actuarias.*

Θούσιος A. 5, 1, 2. in nonnullis est pro Θούριος.

Θρᾷκες, *Thraces.* 1) *Europaei,* supra Chersonesum et Hellespontum, A. 1, 1, 9. bello petuntur a Lacedaemoniis duce Clearcho. cf. 1, 3, 4. 2, 6, 2. Sed A. 1, 2, 9. Thraces peltastae sunt in Clearchi copiis apud Cyrum. 6, 1, 3. saltant cum armis. Cf. Poll. 4, 100. Aπ. 3, 9, 2. non gerunt ἀσπίδας et δόρατα, sed πέλτας et ἀκόντια. E. 3, 2, 7. τὴν Χεῤῥόνησον — φέρεσθαι καὶ ἄγεσθαι ὑπὸ τῶν Θρᾳκῶν. (male all. Περσῶν.) §. 8. A. 7, 3, 10 — 17. eorum mores, et 7, 4, 2. vestitus. Ipsi varie describuntur: A. 7, 2, 1. εἰς κώμας τῶν Θρᾳκῶν τὰς κατὰ Βυζάντιον. 7, 4, 7. οἱ ὀρεινοί, §. 8. οἱ ἐκ τοῦ ὄρους Θρᾷκες. 7, 5, 7. τῶν Μελινοφάγων καλουμένων Θρᾳκῶν. 7, 6, 22. τοὺς ἐν τῇ Εὐρώπῃ Θρᾷκας. it. 7, 8, 14. regem habent Seuthen. ¶ 2) *Asiatici,* qui iidem Θρᾷκες Βιθυνοὶ vocantur. v. Arrian. peripl. P. E. p. 126. Morus ad E. 1, 3, 2. supra Βιθυνοὶ et mox Θρᾴκη. Π. 6, 2, 5. μεμισθωμένους ab Assyriorum rege Θρᾳκῶν μαχαιροφόρους. A. 6, 3, 1. sqq. Arcades, qui Thracum agros depraedati erant, vincunt et obsident, sed a Xenophonte fugantur. cf. Θρᾷξ.

Θρᾴκη, *Thracia.* ¶ 1) *Europaea,* A. 5, 1, 9. ἐν Θρᾴκῃ παρὰ Σεύθῃ. E. 1, 3, 8. 11. 1, 4, 4. 2, 2, 3. 3, 2, 7. 8. 4, 8, 26. τὰς ὑπὸ τῇ Θρᾴκῃ πόλεις Ἑλλη-

Ἑλληνίδας. ¶ 2) *Asiatica.* A. 6, 2, 11. εἰς Κάλπης λιμένα κατὰ μέσον πως τῆς Θράκης — τὰ ὅρια τῆς Θράκης καὶ τῆς Ἡρακλεώτιδος. 6, 4, 1. ἐν τῇ Θράκῃ τῇ ἐν τῇ Ἀσίᾳ — ἐν μέσῳ ἄλλη μὲν πόλις μηδεμία ὔτε φιλία ὔτε Ἑλληνὶς, ἀλλ' ἢ Θρᾶκες ἢ Βιθυνοί. All. ἀλλ' ἢ Θρᾶκες Βιθ. cf. Βιθυνὶς, et Θρᾶκες.

Θράκιον, *Thracium*, locus Byzantii. A. 7, 1, 15. in ipſa vrbe eſt χωρίον — τὸ Θράκιον καλέμενον, ἔρημον οἰκιῶν καὶ πεδινόν. E. 1, 4, 13. Byzantii ἀνοίξαντες τὰς πύλας τὰς ἐπὶ τὸ Θράκιον καλουμένας, h. e. portas, quae in vrbem venientibus ducunt ad Θράκιον in vrbe ſitum. De hac porta v. Petr. Gyllius in Conſtantinop. topographia 1, 20. et 2, 2.

Θράκιος, *Thracius.* A. 7, 1, 8. ἐκ τῶν Θρακίων κωμῶν. 7, 2, 13. κατὰ τὸν Θράκιον νόμον — πρέπινον. §. 20. εἴ τις σοί ἐστι θυγάτηρ, ὠνήσομαι Θρακίῳ νόμῳ. v. Hutch. 7, 4, 15.

Θρανίψαι, *Thranipſae.* A. 7, 2, 18. populi regni Seuthae, in Thracia Europaea. All. ibi legunt Τρανίξαι, all. Τρανίψαι. v. Holſten. ad Steph. Byz. in v. Λαδεψοί.

Θρᾷξ, *rex Thracum.* Π. 1, 1, 4. εἰ τῦ ἑαυτῦ ἔθνους ἄρχων διαγένοιτο — ὁ Θρᾷξ Θρακῶν. Sed ſimpliciter *Thrax* intelligitur Πο. 4, 14.

θρασέως, *confidenter, audacter.* Π. 3, 3, 20. οἱ Ἀσσύριοι — ἐξήεσαν θρασέως. A. 4, 3, 23. οἱ Καρδῦχοι ἐπέκειντο θρασέως. Λ. 14, 1. τῦτο μὰ Δία ἐκ ἂν ἔτι θρασέως εἴποιμι. Σ. 4, 58. E. 6, 2, 27. ἔτω θρασέως μήτε καταρρᾳθυμῶν — φαίνεσθαι. Sed probabilis videtur coniectura in Biblioth. crit. P. V. p. 103. propoſita, legendum eſſe ἔτως ἐθάρσει, ὡς μήτε etc. Cf. Schneider.

θράσος, ¶ 1) *audacia, animus imperterritus.* K. 12, 5. τῇ αὐτῶν εὐεξίᾳ καὶ θράσει. O. 7, 25. ¶ 2) *temeritas.* Ammon: θράσος, ἡ ἄλογος ὁρμή. Phauorin: θάρσος, ἡ εὐτολμία· θράσος δὲ, ἡ ἀλόγιστος αὐθάδεια. Euſtath. ad Odyſſ. ξ, p. 1762, 32. θάρσος, θερμότης ἔμφρων, ἐναντία τῷ θράσει. Schol. Apollon. 2, 77. θράσος, τὸ μετὰ ἰταμότητος. Π. 1, 4, 3. ὁ θράσος, ἀλλ' ἁπλότης. K. 13, 15. τοῖς μὲν μετὰ σωφροσύνης, τοῖς δὲ μετ' αἰσχροῦ θράσους.

Θρασύβουλος, *Thraſybulus.* ¶ 1) ὁ Στυρεὺς τὸν δῆμον

δῆμον, vel potius Στειριεὺς, vt oſtenderunt Hemſterhuſ. ad Ariſtoph. Plut. 29. et Markland. ad Lyſ. p. 580. ed. Reisk. it. Weſſeling. ad Diodor. Sic. 14, 32. E. 4, 8, 25. A Cornelio Nepote Thraſyb. 1, 1. vocatur Lyci filius. E. 1, 1, 8. 1, 4, 4. 1, 5, 6. cum aliis praeeſt claſſi. 1, 6, 25. 1, 7, 3. trierarchus cum Theramene mittitur ad naufragos tollendos. cf. §. 10. p. 54. et 59. E. 2, 3, 18. p. 98. viuit in exilio. 2, 4. Thebis reuerſus munit Phylen et Piraeeum, contra triginta tyrannos bellum gerit. §. 10. eſt oratio eius ad ſuos, §. 29. ad ciues. 3, 5, 9. Thebanis legatis populiſcitum praelegit. 4, 8, 26 — 31. aliae res ab eo geſtae, eiusque mors. ¶ 2) ὁ Κολυττεὺς τὸν δῆμον, E. 5, 1, 23. dux claſſis Athenienſium. De hoc quoque v. Markland. l. l. et infra Κολλυτεύς.

Θρασυδαῖος, *Thraſydaeus*, Eleenſis, E. 3, 2, 20. 21. praefectus in ſeditione vincit, et cum Lacedaemoniis paciſcitur. v. Kuhn. ad Pauſan. 3, 8. qui eum Θράσυδρον nominat. Sed Kuhnius probat Xenophonteam ſcripturam. cf. Plutarch. in vita Lyſiae rhetoris, p. 323. qui eum appellat Θρασύλαιον.

Θράσυλος, *Thraſylus*, qui ap. Lyſiam orat. 21. ap. Thucyd. 8, 76. vbi v. Waſſ. et apud alios Θράσυλλος ſcribitur, E. 1, 1, 5. vnus praetorum prope Abydum, vbi Lacedaemonii vincebantur, ipſe Athenis remnunciat, et naues nouas petit. §. 24. dum Athenis eſt, cum Agis vrbi minitaretur, vrbem liberat et naues impetrat. 1, 2, 1. cum his nauibus in Samum nauigat. §. 1 — 9. varia ſolus feliciter gerit, et Seſtum ad reliquum exercitum peruenit. §. 10. 11. aegre ab exercitu recipitur. 1, 3, 5. alio anno feliciter pugnat cum Hippocrate. 1, 4, 4. Athenas venit. 1, 5, 10. creatur inter praetores illos decem, qui ad Arginuſas vincunt Lacedaemonios. cf. 1, 6, 21. Sed 1, 7, 1. cum reliquis praetoribus renocatus imperio priuatur. §. 10. p. 58. poſt illud proelium voluit naufragos tollere et Cononi ſuppetias ferre. Sed cum collegis in iudicio damnatur. Απ. 1, 1, 18. Xenophon

hos

hos decem praetores vocat τὰς ἀμφὶ Θράσυλον καὶ Ἐρασινίδην ἐννέα στρατηγὰς, quia Thrafyli auctoritas inprimis magna erat, vel quia opera eius praecipua fuerat in hac caufa, vel quia cum Erafinide confilium de naufragis tollendis dederat. Ab aliis fcriptoribus vocantur illi praetores οἱ μετὰ Θρασύλλου δέκα. v. Valckenar. ad l. l.

θρασύνειν, v. θαῤῥύνειν.

θρασύνεσθαι, *audacem esse.* E. 2, 4, 2. θρασυνόμενοί τινες τῶν νέων. Leuncl. *audaculi.*

θρασὺς, ¶ 1) *audax, alacer.* E. 2, 3, 16. ἐδόκουν αὐτοῖς θρασύτατοι εἶναι. 3, 2, 17. πολὺ θρασύτεροι ἦσαν. 4, 5, 16. θρασύτεροι et μαλακώτεροι opponuntur. K. 3, 7. θρασεῖαι eleganter dicuntur canes. v. Hermogen. de form. orat. 2, p. 238. ¶ 2) *ferox, infolens.* Απ. 1, 2, 59 ἐὰν θρασεῖς ὦσι. ¶ 3) *laetus, fecurus, nil timens.* A. 5, 8, 8. νῦν θαῤῥῶ μᾶλλον ἢ τότε, καὶ θρασύτερός εἰμι — οἶνον πλείω πίνω, ἀλλ' ὅμως ὀδένα παίω. ¶ 4) In var. lect. confunduntur ἐραστῶν et θρασέων. v. ἐραστὴς nr. 1.

θρασύτερον, *audacius, animosius.* E. 4, 5, 16. πολὺ ἤδη θρασύτερον ἐπέκειντο. 6, 5, 27.

θρασύτης, *temeritas.* Π. 1, 4, 9. θρασύτητα in venando.

Θρασωνίδας, *Thrasonidas.* E. 7, 4, 15. Elide inter duces factionis popularis.

θραύειν, *atterere.* Hefych: θραύει· συντρίβει. K. 6, 1. δέραια μαλακὰ πλατέα, ἵνα μὴ θραύῃ τὰς τρίχας τῶν κυνῶν.

Θραῦστον f. Θραῦστος, *Thrauftus.* E. 7, 4, 14. Elidis vrbs, quam Arcades occupant. v. Mor.

θρέμμα, *omne animal quod alitur.* O. 20, 23. πᾶν κτῆμα καὶ θρέμμα. Sic Αγ. 9, 6. videntur intelligi *equi iugales* f. *ad currus alendi.* Sed Portus hic vertit *alendi ratio.*

θρεπτέον, ¶ 1) *alere et educare oportet.* Λ. 9, 5. τὰς προσηκέσας κόρας οἴκοι θρεπτέον. ¶ 2) *viuendum eft.* c. ἀπὸ, Ιπρ. 8, 8. ἢ ἐργαστέον, ἢ ἀπὸ τῶν εἰργασμένων θρεπτέον.

θρῆνος, *lamentatio, leffus.* Etymol. M. in h. v. ἐπικήδιον παρ' αὐτὸ τὸ κῆδος, ἔτι τῦ σώματος προκειμένου, λέγεται, ὁ δὲ θρῆνος ὁ περιγραφόμενος τῷ χρόνῳ. Euftath. ad Odyff.

dyss. λ, p. 1673, 46. θρῆνος μὲν ᾄδεται παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ, πρὸ ταφῆς καὶ μετὰ ταφὴν καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας, ᾀδόμενος ὑπὸ θεραπαινίδων καὶ τῶν σὺν αὐταῖς· ὁ δὲ ἐπικήδειος, ἔπαινός ἐστι τῦ τελευτήσαντος μετά τινος μετρίου σχετλιασμῦ etc. Multa alia habet Ammonius in v. ἐπικήδιος. Αγ. 10, 3. dicit Xenophon, se non scribere θρῆνον, sed ἐγκώμιον Agesilai, et caussam addit.

Θριάσι, *in Thria.* Steph. Byz. Θρία, δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. — Θριῶθεν, Θριᾶζε, καὶ Θριᾶσιν. Ε. 5, 4, 21. Sphodrias Piraeeum occupaturus ἦγεν ἐκ τῶν Θεσπιῶν. Θριάσι δὲ αὐτῷ ἡμέρα ἐπεγένετο.

θρὶξ, *capillus.* K. 4, 6. canes ἐὰν ἔχωσι λεπτὴν καὶ πυκνὴν καὶ μαλακὴν τὴν τρίχα. §. 8. 5, 10. In his tribus locis semper singularis est pro plurali. Dicitur de re minima, Σ. 6, 2. μεταξὺ τῦ ὑμᾶς λέγειν, ὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἄν τις παρείρειε. v. Aristoph. rann. 627. et Suid. in v. ἄξιον τριχός.

θρόνος, ¶ 1) *sedes, sella.* np. Ariadnae, Bacchi vxori, in thalamum iturae posita. Cf. Poll. 10, 47. et Hesych. Σ. 9, 2. θρόνος τις ἔνδον κατετέθη. §. 3. ¶ 2) *sedes regia, solium.* Π. 6, 1, 4. Cyaxares in concione ἐπὶ θρόνου Μηδικῦ ἐκαθέζετο. Α. 2, 1, 4. εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον καθιεῖν. (3, 2, 3. εἰς βασιλέα καθιστάναι.) Ε. 1, 5, 2. τὸν θρόνον, ἐφ' ᾧ ἐκάθητο, pro quo Plutarch. in Lysandr. c. 9. ἐφ' ᾧ καθήμενος ἐχρημάτιζε. Caeterum Thom. Mag. in v. θᾶκος dicit, θρόνος esse Ἑλληνικόν. v. ibi Sallier.

θρόος s. θροῦς (poet. Port.), ¶ 1) *rumor.* Π. 6, 1, 20. ὁ θρῦς διῆλθε περὶ τῆς ἐμῆς συμφορᾶς. ¶ 2) *mussitatio.* Ε. 6, 5, 35. θρῦς τις τοιῦτος διῆλθεν clam, ὡς νῦν ταῦτα λέγοιεν.

θρύπτεσθαι, ¶ 1) *languescere, frangi.* Hesych. et Suid: θρύπτεται· μαλακίζεται. Σ. 8, 8. μαλακίᾳ θρυπτομένου. ¶ 2) *superbire.* Phauorin: θρύπτομαι· καλλωπίζομαι, — χαυνῦμαι. Ita Bach. et Zeun. exponunt Σ. 8, 4. ἐπισκώψας, ὡς δὴ θρυπτόμενος, εἶπε, μὴ νῦν μοι — ὄχλον πάρεχε. Portus in indice reddit *blandiri,* vt Leuncl. Non male. Fortassis tamen praestat vertere *delicato* s. *tenello* (amoris) *sensu affectus.*

θρυπτικὸς, *delicatus, mollitiei deditus.* Π. 8, 8, 8. θρυπτικώτεροι. Απ. 1, 2, 5. οὐ θρυπτικὸς, οὐδ' ἀλαζονικὸς ἦν, οὔτ' ἀμπεχόνῃ — οὔτε τῇ ἄλλῃ διαίτῃ.

θρύψις, *mollities, deliciae.* Π. 8, 8, 8.

Θυαμία, *Thyamia,* oppidum agri Phliasii. Ε. 7, 2, 1. munitur a Sicyoniis. 7, 4, 1. a Phliasiis. 7, 4, 11. hi illud reddunt. 7, 2, 20. sqq. Phliasii eripiunt Sicyoniis.

Θύβαῤῥα, *Thybarrha.* Π. 6, 2, 5. προϊέναι — εἰς Θύβαῤῥα. Berkelius eandem vrbem esse putat, quam describit Steph. Byz: Θύμβραρα· πόλις Ἀσίας τῷ Πακτώλῳ συνεχὴς, ὡς Ξενοφῶν. τὸ ἐθνικὸν Θυμβαρεὺς ἔδει. Ξενοφῶν δὲ Θυμβραραῖος φησί. In loco Xenoph. cod. Guelf. habet Θυμβρία, Marg. Steph. Θύμβαῤῥα, vel Θυμβραΐα, vel Θυμβραΐαν, vel Θυμβραΐδα, Marg. Leuncl. Θύμβριον. Berkelius praefert Θύμβραρα. Gronouius minus corruptum esse ait Π. 7, 1, 21. ὁ Κῦρος ἐστρατοπεδεύσατο ἐν Θυριβάροις, vbi margg. Θυμβράροις. Quam lectionem vtroque in loco elegit Zeun. Nota est Freretі de proelio ad Thymbraiam inter Cyrum et Croesum commisso disputatio, quae etiam Germanice versa extat in Massenbachii militär. Monatsschrift, Vol. II. Berol. 1787. 8. mens. Jun. nr. II. Cf. Fabric. biblioth. Graec. Vol. III. p. 23. ed. Ill. Harles.

θυγάτηρ, *filia.* Π. 8, 4, 8. ἣν τὴν θυγατέρα μου γυναῖκα λαμβάνῃς. Saepe sine pronomine: Π. 3, 3, 3. ταῖς θυγατράσι tuis. 4, 6, 2. p. 256. δώσοντος τὴν θυγατέρα suam τῷ ἐμῷ παιδί. 5, 1, 5. οὐδὲ πατὴρ θυγατρὸς suae. 5, 2, 3. τὴν θυγατέρα suam ἐξαγαγὼν — τὴν δὲ θυγατέρα ταύτην meam. §. 4. μὴ τὴν θυγατέρα suam λέγοι. §. 5. θυγατέρα tuam — τῇ θυγατρὶ tuae 8, 4, 7. τῶν δέ τῳ τὴν θυγατέρα tuam δοῦναι. §. 9. ἥν τις ἐκδοῦναι βέληται θυγατέρα suam. (Cf. A. 4, 1, 17.) §. 11. σοὶ δώσω ἄνδρα τῇ θυγατρὶ tuae. 8, 5, 9. τὴν θυγατέρα suam. Sed Π. 8, 5, 19. ὁ σὸς πατὴρ ἔγημε τὴν τοῦ ἐμοῦ πατρὸς θυγατέρα, *sororem meam germanam.* Ε. 3, 1, 11. θυγατρὸς ἀνὴρ αὐτῆς ὤν, *eius gener.* cf. ἀγαπητὸς, μνηστὴρ, γαμβρὸς et ἔχειν.

θύειν, ¶ 1) *sacrificare, hostias mactare.* Π. 8, 3, 14. πᾶσιν ἐδίδου βοῦς, ὅπως

πως ἂν θύσαντες ἑστιῷντο. 8, 5, 11. ἱερεῖα ἄγων, ὡς πᾶσι Πέρσαις ἱκανὰ θύειν τε καὶ ἑστιᾶσθαι. 8, 7, 1. ἔθυε Διΐ — ἐπὶ τῶν ἄκρων, ὡς Πέρσαι θύουσιν. A. 5, 7, 18. E. 2, 4, 28. 3, 1, 18. 3, 2, 16. 19. Ιππ. 1, 1. c. acc. Π. 7, 2, 7. πάμπολλα (np ἱερεῖα) θύων. 8, 5, 12. p. 529. θύειν τὰ ἱερὰ ὑπὲρ ὑμῶν. 8, 7, 1. ἔθυε τὰ νομιζόμενα ἱερά. A. 6, 1. 2. θύσαντες τῶν αἰχμαλώτων βοῶν. Cod. Eton. βȣ̃ς. Sed in illa lectione intelligi debet τινάς. Αγ. 11, 2. Αθ. 2, 9. θύουσιν δημοσίᾳ ἱερεῖα πολλά. Απ. 1, 3, 3. θυσίας θύων μικρὰς ἀπὸ μικρῶν — ἀπὸ πολλῶν καὶ μεγάλων πολλὰ καὶ μεγάλα θυόντων. O. 2, 5. Sed Αθ. 2, 9. θυσίας, καὶ ἱερὰ, καὶ ἑορτὰς, καὶ τεμένη — ȣ̓χ οἷόν τέ ἐστιν ἑκάστῳ θύειν, hos accuſatiuos facile patet non a verbo θύειν pendere. Imo omiſſa putanda eſt praepoſitio κατὰ, vt ſit, *quod attinet ad ſacrificia* etc. quemadmodum etiam Leuncl. vertit. c. acc. pro ἐπὶ et dat. v. Herald. aduerſarr. 1, 5. vbi agit de formula θύειν διαβατήρια, pro qua E. 6, 4, 19. dicitur θύεσθαι ἐπὶ τῇ διαβάσει. Sic ἐπεξόδια, εὐαγγέλια, Λύκαια, σωτήρια θύειν, quae vid. ſuis locis. Ariſtides p. 679. ed. Ven. πάνυ δὲ τȣ̃το καινοπρεπὲς καὶ ἰδία τις σύνταξις, τὰ Λύκαια ἔθυσεν. τῷ γὰρ ὀνόματι τῆς ἑορτῆς ȣ̓́τω κέχρηται, ὡς αὐτῷ τῷ θυομένῳ, εἰπὼν τὸ γινόμενον κατὰ τȣ̃ ἐν ᾧ γίνεται, καὶ δι᾽ ὃ γίνεται. θύειν μὲν γὰρ ἐν Λυκαίοις σύνηθες εἰπεῖν. θύειν δὲ τὰ Λύκαια, τῆς καινοπρεπείας. c. ὑπὲρ, Π. 8, 5, 12. p. 529. θύειν τὰ ἱερὰ ὑπὲρ ὑμῶν. E. 3, 3, 4. Απ. 2, 2, 13. τὰ ἱερὰ εὐσεβῶς θυόμενα ὑπὲρ τῆς πόλεως, τȣ́του θύοντος. c. πρὸ, Λ. 15, 2. θύειν βασιλέα πρὸ τῆς πόλεως τὰ δημόσια ἅπαντα. Leuncl. malit ὑπὲρ τῆς π. quod etiam eſt in marg. Leuncl. Sed Aem. Portus defendit πρὸ, quia ſaepe pro ὑπὲρ ponitur. Zeun. praefert lectionem edd. vett. πρὸς τῆς π. Cf. καλεῖν et τιμᾶν. ¶ 2) *hoſtias mactare vt de rei futurae euentu exta conſulantur, exta conſulere.* Ammonius: θύουσι μὲν οἱ σφάττοντες τὰ ἱερεῖα. θύονται δὲ οἱ διὰ τῶν σπλάγχνων μαντευόμενοι. Sed non conſtanter hoc discrimen obſeruari, praeter alios docent hi loci: A. 7,

A. 7, 2, 8. θῦσαί τι βούλοιτο. καὶ ἀπελθὼν ἐθύετο. E. 3, 1, 19. θύσω τῇ Ἀθηνᾷ. §. 20. ἔθυε τῇ Ἀθηνᾷ. ἐπεὶ δὲ ἐτέθυτο — §. 21. ἐμὲ τεθυκότα. 3, 4, 3. θῦσαι ἐν Αὐλίδι, ἔνθαπερ ὁ Ἀγαμέμνων — ἐθύετο. §. 4. de eadem re: θύοι — θύειν. 3, 5, 5. 7, 1, 24. θῦσαι ἐν Αὐλίδι — ἔνθαπερ Ἀγαμέμνων θύσας. Inprimis perſpicuum eſt, ſic eſſe intelligendum, in his locis: Π. 3, 3, 10. ἔθυσε Διῒ — ἐπεὶ δὲ ἐκαλλιέρησε. A. 5, 4, 11. 6, 4, 11. ἔθυε. §. 15. v. θύεσθαι. 7, 1, 25. οὐκ ἐκαλλιέρει — τῇ δ' ὑστεραίᾳ — θύσων — μὴ θύειν. 7, 8, 2. θύων τῷ Ἀπόλλωνι — ἰδὼν τὰ ἱερὰ — εἰ ἤδη ποτὲ θύσειεν. Λ. 13, 2. θύει — Διῒ ἀγήτορι — ἢν δὲ ἐνταῦθα καλλιερήσῃ — αὖ θύεται Διΐ. E. 3, 3, 4. c. πότερα, A. 7, 6, 32. ἔθυε τῷ Διῒ τῷ βασιλεῖ, πότερα οἱ λῷον — ἀπιέναι. ¶ 3) τὰ θυόμενα, *carnes*. Λ. 15, 3. γέρα ἀπὸ τῶν θυομένων. Sic E. 4, 2, 7. πολλοῖς διέπεμπε τῶν τεθυμένων. Sed E. 4, 5, 1. τὰ τεθυμένα ſunt ipſa *ſacrificia*, vt 3, 5, 5. τὰ τεθυμένα ἱερὰ, np. iam accenſa in ara.

θύεσθαι, ¶ 1) *ſacrificare*, vel *ſacrificari iubere, ita vt exta inſpiciantur*, et de felici rei ſuscipiendae ſucceſſu. Thomas Mag: θύεται οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ σφάττεται, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ θύει. v. θύειν n. 2. Π. 3, 2, 2. ὁ Κῦρος ἐθύετο. ἐπεὶ δὲ καλὰ ἦν τὰ ἱερὰ αὐτῷ. 6, 3, 1. A. 2, 1, 7. 4, 3, 7. 6, 4, 9. 10. 7, 8, 3. Λ. 13, 3. E. 3, 1, 14. 4, 1, 10. 4, 4, 5. 4, 7, 7. A. 3, 1, 7. θυσάμενος ἐξέπλει. 4, 6, 16. θυσάμενος ἦγε. E. 3, 2, 8. θυσάμενος ἐτείχιζε. Sic ſaepius participium ſequente verbo actionem indicante, vt E. 4, 5, 10. 4, 6, 6. et 4, 7, 5. Similiter E. 3, 2, 13. αὐτὸς ἐθύετο. στράτευμα ἡσυχίαν εἶχε. Simpliciter legitur Π. 6, 3, 10. ἕως ἂν ἐγὼ θύωμαι. 6, 4, 1. ὁ Κῦρος ἐθύετο, vbi demum §. 5. ſequitur ὡς δ' ἐκεκαλλιερήκει. c. dat. A. 5, 6, 8. μάντις — θυόμενος Κύρῳ, *Cyri nomine*. 7, 8, 2. εἰώθειν ἐγὼ ὑμῖν θύεσθαι, *pro vobis*. c. εἰ, A. 6, 1, 21. ἐθυόμην εἰ βέλτιον εἴη. 7, 2, 8. ἐθύετο, εἰ προεῖεν αὐτὸν οἱ θεοί. c. περὶ, A. 6, 4, 12. θύεσθαι περὶ αὐτοῦ τούτου. c. περὶ et εἰ, A. 5, 6, 15. ἐθυόμην περὶ αὐτοῦ τούτου εἰ ἄμεινον εἴη. c. ἐπὶ et dat. Π. 2, 4, 13.

ἐθύετο ἐπὶ τῇ πορείᾳ. 6, 2, 11. extr. θύσομαι ἐπὶ τῇ ὁρμῇ, *de felici successu longi itineris contra hostes futuri.* A. 3, 5, 12. ἐπὶ τούτοις ἐθύσαντο, ὅπως — τὴν πορείαν ποιοῖντο. Vertunt *post haec*, quod Hutchinsono non placet. Recte. 5, 6, 8. 12. 6, 4, 11. θυομένων ἐπὶ τῇ ἀφόδῳ, οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱέρα. §. 13. 6, 6, 19. E. 3, 4, 15. cf. ἄφοδος, ἔξοδος, πορεία. c. inf. omisso ἐπὶ, A. 2, 2, 2. θυομένῳ ἰέναι, i. e. ἐπὶ τῷ ἰέναι. c. ἐπὶ et acc. A. 7, 8, 12. θυσάμενος ὁ Ξενοφῶν, ἐξάγει — ὁ δ' ἀκούσας ὅτι πάλιν ἐπ' αὐτὸν τεθυμένος εἴη Ξενοφῶν, h. e. interprete Hutchinsono, περὶ τοῦ ἰέναι ἐπ' αὐτόν. Palliu. τεθυμένος est pro medio, vt E. 5, 1, 15. c. ὑπὲρ, A. 5, 6, 14. θύεσθαι ὑπὲρ τῆς μονῆς. §. 15. θύομαι ὁπόσα δύναμαι καὶ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ. cf. γίγνεσθαι nr. 2. d. et εἶναι nr. 11. ¶ 2) A. 6, 4, 14. est ἐθύετο, sed §. 15. θύειν. vbi tamen cod. Eton. θύεσθαι. Mox βοῦς ἐθύοντο. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. πυνθάνεσθαι. v. ibi nr. 1.

θύλακος, *saccus.* A. 6, 4, 16. v. ἀσκός.

θῦμα, *sacrificium, victima.* Moeris p. 204. ἱερεῖον, Ἀττικῶς· θῦμα, Ἑλληνικῶς. Hesych: θύματα· σφάγια, ἱερεῖα, ἀπαρχαὶ, ὁλοκαυτώματα. Π. 8, 3, 5. βοῦς ἤγοντο θῦμα — θύματα τῷ ἡλίῳ. A. 6, 4, 14. τὰ θύματα ἐπελελοίπει. 7, 8, 11.

Θύμβαρρα, Θυμβραΐα, Θυμβραῖς, Θύμβραρα, Θυμβραραῖος, Θυμβρία, v. in v. Θύβαρρα.

Θύμβριον, *Thymbrium*, vrbs magna inter Caystri campum et Tyriaeum. A. 1, 2, 11. Cyrus venit εἰς Θύμβριον. Marg. Leuncl. Θυμβραΐαν. Haud dubie fuit in Pisidia. v. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 70.

θυμοειδὴς, *animosus, ferox.* De equis est proprium epitheton, quod Pollux saepe iis tribuit, v. c. 1, 194. 210. 214. Cf. Aeschin. diall. 1, 10. Hesych: θυμοειδής· ὀργίλος. Cf. θυμώδης. Ἱπ. 4, 1, 3. ἵππων τοὺς εὐφυεστάτους, θυμοειδεῖς τε καὶ σφοδροὺς ὄντας. Σ. 2, 10. θυμοειδεῖς ἵππους. Oppon. εὐπειθεστάτους. Ἱπ. 1, 8. 9, 1. θυμοειδεστέρῳ ἵππῳ τοῦ καιροῦ χρῆσθαι. Oppon. βλὰξ, vt §. 12. §. 2. Cf. θυμὸς nr. 2. §. 4. 5. 6. 7. vbi est i. q. ὀργίλος. §. 8. φιλονεικότατοι καὶ

καὶ θυμοειδέστατοι τῶν ἵππων. §. 9. 10, 17.

θυμὸς, ¶ 1) *animus, fortitudo.* Π. 4, 2, 12. p. 216. ἴωμεν ῥώμῃ καὶ θυμῷ ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Αγ. 6, 2. θυμῷ μάχεσθαι, *intrepide, confidenter, animoso et alacri impetu.* v. Klotz. ad Tyrtaeum p. 56. ¶ 2) *animus ad iram propensus, iracundia.* Hesych: θυμός· — ὀργή. Ιπ. 9, 2. ἐστὶ θυμὸς ἵππῳ, ὅπερ ὀργὴ ἀνθρώπῳ. Apro tamen K. 10, 15 vtrumque tribuitur, et θυμὸς ibi vertitur *furor.* ¶ 3) *animus insigniter laetus, laeti animi alacritas.* K. 4, 4. canis lepore inuento significat rem venatori ἀπὸ τοῦ θυμοῦ. Pollux 5, 61. pro eo habet τῇ χαρᾷ τῆς ψυχῆς. ¶ 4) *libet.* Hesych: θυμός· — προαίρεσις, — ἐπιθυμία. Π. 3, 1, 20. ἀπελαύνετε ὅπου ὑμῖν θυμὸς, πρ. ἐστί. ¶ 5) Nomen cani imponendum, K. 7, 5.

θυμοῦσθαι, *cum indignatione irasci.* Π. 5, 5, 5. p. 327. θυμοῦσθαι καὶ φοβεῖσθαι. Antea erat ὀργίζεσθαι. it. c. dat. Α. 2, 5, 2. p. 111. Αἰγυπτίοις ὑμᾶς τεθυμωμένους, *infensos.* De equo, Ιπ. 1, 10.

Θυμοχάρης, *Thymochares.* E. 1, 1, 1. praefectus classis Atheniensium, victus a Lacedaemoniis. cf. Thucyd. 8, 95.

θυμώδης, *animosus, ferox, acer, iracundus.* Est epitheton equorum. v. Poll. 1, 214. Α. 4, 5, 24. ἵπποι μείονες τῶν Περσικῶν, θυμωδέστεροι δὲ πολλῷ. Duo codd. θυμοειδέστεροι.

Θυνοὶ, vel, vt Strabo scribit, Θύνοι, *Thyni*, populi Thraciae, ciues regni paterni Seuthae, reliquis acriores, Α. 7, 2, 12. Θυνοὶ (all. Βιθυνοὶ), πάντων λεγόμενοι εἶναι μάλιστα νυκτὸς πολεμικώτατοι. §. 18. 7, 4, 1. ἀνὰ τὸ Θυνῶν πεδίον. §. 10. 14. 17.

θύρα, ¶ 1) *ianua.* Thomas: πύλαι, ἐπὶ τείχους· θύραι, ἐπὶ οἰκίας. Sed haec differentia non semper obseruatur. Nam saltem Α. 5, 2, 12. 13. vrbis πύλαι vocantur θύρετρα. cf. πύλη nr. 1. vbi θυρῶν et πυλῶν in libris confundi ostendimus. Proprie legitur Π. 2, 3, 9. ἐπὶ τῇ θύρᾳ τῆς σκηνῆς ἐγένοντο. Marg. Steph. ταῖς θύραις. 8, 2, 4. Αγ. 8, 7. E. 3, 1, 25. οὓς εὗρεν ἐπὶ ταῖς θύραις. §. 24. mentio erat οἰκήσεως. 5, 1, 13. ἡ θύρα

ἡ θύρα ἡ ἐμὴ ἀνέῳκτο καὶ πρόσθεν — ἐσιέναι τῷ δεομένῳ. Quod elegans eſt de libertate adeundi. O. 9, 5. Σ. 1, 11. Cf. κόπτειν, r. 5. ¶ 2) *oſtium in curru, apertura.* Ammonius: θύρα, τὸ ἐπίθεμα τὸ ἐκ τῶν σανίδων· θύραι, τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ καὶ τὸ χάλασμα. Poll. 10, 24. habet χάσμα τῆς θύρας. Π. 6, 4, 4. κατὰ τὰς θύρας τᾶ ἁρματείου δίφρου ἀνέβαινεν. ¶ 3) θύραι βασιλέως, *regia, aula, atrium regiae,* quo ſenſu hodie dicitur Porta Ottomanica. v. Leuncl. ad Π. 1, 3, 2. Steph. in notis p. 69, 40. Raphel. ad Eſther. 2, 19. Hutchinſ. diſſ. II. Cyropaediae praemiſſa p. 76. Dicitur vel addito nomine βασιλέως, aut nomine regis proprio, vel iisdem omiſſis. Dicuntur item a) *ad regiam,* h. e. ad regem, vel, ſi rex in caſtris eſt, *ad praetorium venire,* qui ſunt aliquid petituri, vel deliberaturi, vel honoris cauſa viſuri et ſalutaturi, Π. 2, 4, 3. ἀφίκοντο ἐπὶ τὰς Κυαξάρους θύρας. Paulo poſt vocatur βασίλειον. 8, 4, 12. ὁ Κῦρος ξυμπρᾶπεμψεν αὐτᾶς ἐπὶ θύρας ſuas. A. 2, 1, 6. ἐπὶ τὰς θύρας βασιλέως ἰόντας veniam petituros. v. Caſaub. ad Diog. Laert. 2, 69. qui ſaepe dici ait de illis, quibus gratia et ope regis opus erat. A. 7, 3, 7. Sic ad praetorium, Π. 3, 3, 8. πρωῒ παρεῖναι ἐπὶ τὰς Κυαξάρους θύρας. § 9. 4, 5, 5. ἐπὶ θύρας ἀδεὶς ἧκε. 5, 5, 13. 6, 1, 1. A. 1, 2, 11. 2, 5, 7. it. Π. 2, 4, 3. vbi paulo poſt vocatur βασίλειον. b) Porro adeſſe portae regis dicuntur homines aulici, illuſtres, principes, qui perpetuo circa eum verſantur, vt ſemper praeſto ſint, *bey Hofe ſeyn, faire la cour.* Π. 1, 3, 2. ὅσων ἑώρακα καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ἐπὶ θύραις, fortaſſis etiam ad fores cubiculorum. Male all. ἐπὶ θήραις, Cod. Guelf. melius ἐν ταῖς θύρ. 8, 1, 2. τᾶς ἐντίμους ἀεὶ παρεῖναι ἐπὶ θύρας, καὶ παρέχειν αὐτᾶς χρῆσθαι — ἐφοίτων ἂν ἐπὶ τὰς θύρας Κύρου οἱ ἔντιμοι σὺν τοῖς ἵπποις καὶ ταῖς αἰχμαῖς. §. 6. μὴ παρεῖεν ἐπὶ τὰς θύρας. Mox eſt: παρὰ ἄρχοντι εἶναι. §. 11. ἐποίησεν ἐπὶ ταῖς θύραις πολλὴν εὐταξίαν — ἐπὶ θύραις διῆγον. 8, 3, 1. πάρεστε ἐπὶ τὰς θύρας κοσμηθέντες — πρὶν ἥλιον ἀνατέλλειν. §. 18. θύρας τὰς

τὰς Κύρου θεραπεύειν, *officiose frequentare.* 8, 8, 7. παῖδας παιδεύεσθαι ἐπὶ ταῖς θύραις. A. 1, 9, 2. πάντες οἱ τῶν ἀρίστων Περσῶν παῖδες ἐν ταῖς βασιλέως θύραις παιδεύονται, *in ipsius aulae aedibus.* Sed marg. Steph. et 2 Codd. habent ἐπὶ τ. β. θ. Sic E. 1, 6, 6. 7. dicitur de imperatore Lacedaemoniorum, qui saepe ventitare ad Cyrum debet, eique aulici instar adulari, quo accipiat promissam pecuniam. Tribuitur etiam satrapis, Π. 8, 6, 5. ἀναγκάζειν τούτους ἐπὶ θύρας ἰέναι καὶ — παρέχειν ἑαυτοὺς τῷ σατράπῃ χρῆσθαι. — παιδεύειν δὲ καὶ τοὺς παῖδας ἐπὶ θύραις, ὥσπερ παρ' αὐτῷ. ἐξάγειν — τὸν σατράπην τοὺς ἀπὸ θυρῶν. it. magistratibus, Π. 8, 1, 2. θεραπεύουσι τὰς τῶν ἀρχόντων θύρας. 8, 6, 7. πᾶσαι αἱ τῶν ἀρχόντων θύραι ὁμοίως vt Cyri θεραπεύονται. ¶ 4) A. 6, 5, 14. ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς Ἑλλάδος ἐσμέν, *prope Graeciam.* v. Hutch. p. 494. et, quem laudat, Bos in animaduu. ad scriptt. Graecos c. 9. Sic A. 2, 4, 2. Graeci gloriantur, se vicisse copias regis ἐπὶ ταῖς θύραις αὐτοῦ, *non procul a regia.* 3, 1, 2. ἐνθυμούμενοι ὅτι ἐπὶ ταῖς βασιλέως θύραις ἦσαν, *non procul a rege eiusque exercitu.*

Θυραυλεῖν, *foris agere, sub dio degere.* Hesych: θυραυλοῦσι· πρὸ θυρῶν διατρίβουσι. Timaeus lex. Platon: θυραυλεῖν· ἔξω τῶν θυρῶν αὐλίζεσθαι ἢ ἀναστρέφεσθαι. Suid: θυραυλεῖν· πλανᾶσθαι κατὰ τὴν χώραν. O. 7, 30. γυναικὶ κάλλιον ἔνδον μένειν, ἢ θυραυλεῖν.

Θύρετρον, *porta.* cf. θύρα. A. 5, 2, 13. πολὺς ἦν ὠθισμὸς ἀμφὶ τὰ θύρετρα.

Θυρεύς, v. Θυριεύς.

Θυριαῖον, v. Τυριαῖον.

Θυρίβαρρα, v. Θύβαρρα.

Θυριεύς, *Thyrii ciuis.* E. 6, 2, 37. διέβαινεν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν — Θυριεῦσι δὲ μάλα καὶ ἀνδράσιν ἀλκίμοις καὶ χωρίον καρτερὸν ἔχουσιν, ἐπολέμει. Ita emendarunt viri docti pro Θυρεῦσι. Nam Steph. Byz. in v. Θυρέα dicit, Θύριον esse Acarnaniae oppidum, et hinc fieri Θυριεύς.

Θυροῦν, *foribus munire.* Απ. 1, 4, 6. βλεφάροις αὐτὴν (τὴν ὄψιν) θυρῶσαι.

Θυρωρός, *ianitor.* Suid: θυρωρός· ὁ φύλαξ τῆς θύρας. Π. 7, 5, 23. ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν θυρωρῶν, qui ex

ex eunuchis sumebantur. 8, 8, 10. E. 7, 1, 26.

Θυσία, *sacrificium*. Π. 3, 3, 18. ἔθυε — ἐπεὶ δὲ τέλος εἶχεν ἡ Θυσία. 6, 2, 3. εἴποτε θυσίαν ποιοῖτο, *sacrum faceret*, καὶ ἑορτὴν ἄγοι. A. 4, 8, 18. τὴν θυσίαν, ἣν εὔξαντο, παρεσκευάζοντο. §. 19. ἡ Θυσία ἐγένετο. 5, 3, 10. Θυσίαν ἐποίει τῇ θεῷ, *sacrificium constituebat, parabat.* Hutch. et alii male: *sacrum faciebat.* 6, 4, 11. παρεῖναι ἐπὶ τὴν θυσίαν. Sic Λ. 13, 4. πάρεισι περὶ τὴν θυσίαν. AΘ. 2, 9. v. θύειν nr. 1. E. 2, 4, 13. 3, 3, 5. ληγέσης τῆς θυσίας. cf. λήγειν. 4, 1, 10. καλλιερησάμενος κατέλυσε τὴν θυσίαν. 4, 5, 1. οἱ Ἀργεῖοι ποιῦντες τὴν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι, qui praeessent ludis Isthmicis. §. 2. τὴν θυσίαν καὶ τὸν ἀγῶνα ἐποίησαν. Aπ. 1, 1, 3. χρῶνται θυσίαις, *exta consulunt.* Σ. 8, 9.

Θυσσανωτὸς, *fimbriatus.* Pollux 7, 64. θύσσανοι δὲ, οἱ λεγόμενοι κρόσσοὶ — ὅθεν καὶ τὰ Θυσσανωτὰ παρὰ Ξενοφῶντι. Sed locum non inuenimus.

Θωπεία, *blandimentum.* cf. θωπεύειν et Suid. Iπ. 3. 12. equi ὑπέρθυμοι πολλῆς Θωπείας τε καὶ πραγματείας δεόμενοι.

Θωπεύειν, *blandiri* vel verbis vel demulcendo Iπ. 10, 13. K. 6, 21.

Θωρακίζειν, *lorica armare.* c. duplici acc. Π. 6, 1, 17. τὲς ἡνιόχους ἐθωράκισε πάντα πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν. Palliu. A. 2, 5, 9. συνηκολέθουν καὶ ἄλλοι Περσῶν τεθωρακισμένοι. 3, 4, 21. θωρακισθέντα ἀναβῆναι ἐπὶ τὸν ἵππον. 7, 3, 21. Etiam *equi* armabantur ferro a Persis, *serie laminarum graues* ideo dicti a Curtio 3, 11, 15. cf. 4, 9, 3. et Suid. in v. θώραξ. Π. 8, 8, 11. Κῦρος — Θωρακίσας αὐτὲς καὶ ἵππους. 6, 1, 26. Κῦρον σπουδάζοντα — περὶ τὲς τεθωρακισμένους ἵππους τε καὶ ἱππέας. Tales equi, armatos equites vehentes, vocabantur *cataphracti.* v. Athenae. 5, p. 194. F. Arrian. tact. p. 53. ed. Scheffer.

Θωρακίζεσθαι, *loricam sibi induere.* A. 2, 2, 7. Ἀριαῖος ἐθωρακίζετο, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ. ἐν ᾧ δὲ ὡπλίζοντο.

Θωρακοποιὸς, *loricarum faber.* Aπ 3, 10, 9.

Θωρακοφόρος, *loricatus.* Π. 5, 3, 16. p. 298. πρῶτον μὲν ἄγε τὲς θωρακοφόρους — τὲς θωρακοφόρους κελεύω ἡγεῖσθαι, ὅτι τῦτο βαρύτα-

ῥύτατόν ἐστι τῦ στρατεύματος. §. 19. 6, 3, 11. 7, 1, 6.

Θώραξ, *lorica.* Π. 4, 3, 3. p. 229. θώρακας ἐρύματα τῶν σωμάτων. 6, 1, 26. Πάνθεια ἡ γυνὴ — χρυσῦν αὐτῷ θώρακα ἐποιήσατο. Απ. 3, 10, 9. θώρακες εὖ εἰργασμένοι. §. 10. ſqq. v. c. §. 14. ἐπιχρύσους θώρακας. Ιπ. 12, 1. χρῆναι τὸν θώρακα πρὸς τὸ σῶμα πεποιῆσθαι, i. e. ἁρμόττοντα. cf. ἁρμόζειν nr. 1. §. 2 — 7. agitur de loricae equitis partibus et ſtructura. cf. κράνος, λινῦς, χαλκῦς. Alius enim equiti θώραξ erat, alius pediti. Plutarchus in Philopoem. c. 6. p. 359. πεζὸς ἐν ἱππικῷ θώρακι καὶ σκευῇ βαρυτέρᾳ. De peditibus: Π. 1, 2, 13. τέλειοι habent θώρακα περὶ τοῖς στέρνοις. 2, 1, 2. p. 89. θώραξ περὶ τὰ στέρνα. §. 6. p. 93. De equitibus (Cf. Suid.): Π. 4, 5, 19. τὺς θώρακας ἔχοντας ἐπὶ τῶν ἵππων ὀχεῖσθαι. 7, 1, 1. A. 1, 8, 18. vbi eſt regis. 3, 3, 12. 3, 4, 29. θώρακα ἔχων τὸν ἱππικὸν, ὥστε ἐπιέζετο. E. 7, 2, 21.

Θώραξ, *Thorax.* ¶ 1) ὁ Βοιώτιος, A. 5, 6, 9. 11. cum aliis a Sinopenſibus naues petit, ne in Ponto maneant. §. 13. ſemper imperii aemulus, Xenophonti etiam contradicit. ¶ 2) Λακεδαιμόνιος, E. 2, 1, 12. 17. eſt inter duces Lacedaemoniorum.

I.

Ἴακχος, *Jacchus, Bacchus.* Σ. 8, 40. θεῶν τῶν ἀπ' Ἐρεχθέως, οἱ καὶ ἐπὶ τὸν βάρβαρον in India σὺν Ἰάκχῳ ἐστράτευσαν. Cf. Gramm. hiſt. deor. p. 105. ſq. v. et Διόνυσος.

ἰᾶσθαι, *mederi, ſanare.* Π. 8, 2, 12. ὁπότε τις ἰάσαιτό τινα. A. 1, 8, 18. ἰᾶσθαι τὸ τραῦμα. K. 1, 6. νοσῦντας ἰᾶσθαι. Sed Απ. 3, 1, 4. ὁ μαθὼν ἰᾶσθαι, *qui artem medendi didicit.*

Ἰάσων, *Jaſon*, tyrannus Pherarum in Theſſalia. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 11, 9. Peculiarem iſtius Jaſonis biographiam dedit A. G. Meiſsnerus in Diario, quod inſcribitur *Apollo*, Januar. 1794. Cf. eiusdem Epaminondas T. I. Pragae 1798. 8. p. 170. ſqq. E. 6, 1, 4 — 7. Polydamas Lacedaemone eius potentiam commemorat, et Lacedaemonios, ſed fruſtra, contra eum ſollicitat.

citat. Iason creatur ταγὸς Thessaliae. 6, 4, 20 — 32. est socius Thebanorum contra Lacedaemonios, afinte inter vtrosque pacem conciliat, bellum cum Phocaeensibus gerit, et post alia facta tandem a septem iuuenibus interficitur.

Ἰασωνία ἀκτή, *Iasonium littus*, quod etiam promontorium vocatur, erat inter Cotyora et Sinopen. A 6, 2, 1. τὴν Ἰασωνίαν ἀκτήν, ἔνθα ἡ Ἀργὼ λέγεται ὁρμίσασθαι. v. Hutch. ad h. l. et diss. II. p. 21.

Ἰᾶται, v. Ἰός.

ἰατρεία, *medicina* quatenus exercetur. v. Phrynich p. 202. et Thom. Mag. in v. ἱέρεια. Απ. 3, 9, 15. ἐν ἰατρείᾳ τοὺς τὰ ἰατρικὰ εὖ πράττοντας.

ἰατρεῖον, *officina medici.* E. 2, 1, 8. ἀνθρώπῳ ὀφθαλμιῶντι, ἀπιόντι ἐξ ἰατρείου.

ἰατρεύειν, *artem medicam exercere.* Απ. 3, 1, 4.

ἰατρικός, *artis medicae peritus.* Απ. 3, 3, 9. ἰατρικώτατον. Sed ἡ ἰατρική, O. 1, 1. est *ars medica.* Plene dicitur Π. 1, 6, 12. p. 66. et Απ. 4, 2, 5. τὴν ἰατρικὴν τέχνην. Posteriore loco est etiam ἰατρικὸν ἔργον, *munus medici.* τὰ ἰατρικά, *res medicae*, v. ἰατρεία.

ἰατρός, *medicus.* Π. 5, 3, 17. ἰατρὸς οἶδε τῶν ὀργάνων καὶ τῶν φαρμάκων οἷς χρῆται πάντων τὰ ὀνόματα. 8, 2, 12. τοὺς ἰατροὺς τοὺς ἀρίστους συνεκομίσατο πρὸς αὐτὸν — τοῖς ἰατροῖς χάριν ᾔδει. 8, 3, 16. ἰατρῶν δέονται aegroti. Απ. 1, 2, 51. τοὺς κάμνοντας — ὠφελοῦσιν — οἱ ἰατροί. 2, 4, 3. τοῖς οἰκέταις aegrotantibus ἰατροὺς εἰσάγοντας. 2, 10, 2. ἐάν τις σοι κάμνῃ τῶν οἰκετῶν — παρακαλεῖς ἰατρούς. O. 13, 2. 15, 9. In exercitu, Π. 1, 6, 12. extr. οἱ στρατηγοὶ ἰατροὺς ἐξάγουσι. §. 13. ἰατροὶ — ἰῶνται τούτους. Λ. 13, 7. Medicinae pars vetustissima et potissima olim fuit Chirurgice. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 7. Hinc Π. 3, 2, 6. τοὺς τετρωμένους, ἰατροὺς καλέσας, θεραπεύειν ἐκέλευσεν. Sic fere 5, 4, 9. it. A. 1, 8, 18. et 3, 4, 18. 5, 8, 8. ἰατροὶ τέμνουσι καὶ καίουσιν ἐπ' ἀγαθῷ. E. 5, 4, 58. Συρακούσιός τις ἰατρὸς σχάζει τὴν φλέβα. Απ. 1, 2, 54.

Ἴβηρες, *Hispani.* E. 7, 1, 9. sunt in auxiliis Lacedaemoniis a Dionysio missis.

Ἰδαῖος γραφεὺς, Agesilao ab epistolis, E. 4, 1, 18. vbi tamen fortassis e Plutarcho legendum sit Ἀδαῖος.

ἰδεῖν, v. εἴδειν.

Ἴδη, *Ida*, mons Troiae. A. 7, 8, 4. ἐπορεύοντο διὰ τῆς Τροίας, καὶ ὑπερβάντες τὴν Ἴδην. E. 1, 1, 17. ὕλην ἐκ τῆς Ἴδης κομίζεσθαι.

ἰδίᾳ, ¶ 1) *per se, priuatim.* Oppon. δημοσίᾳ. Ιερ. 11, 9. θαυμαστὸς οὐκ ἰδίᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ δημοσίᾳ παρὰ πᾶσιν. Paulo ante erat ὑπὸ ἰδιωτῶν. it. κοινῇ, Απ. 2, 6, 38. 4, 4, 1. Sic Π. 5, 5, 6. ἔπεμπες πρός τε τὸ Περσῶν κοινὸν — καὶ πρὸς ἐμὲ ἰδίᾳ. 6, 2, 11. p. 372. ταῦτα ἰδίᾳ χρήσιμα ἑκάστῳ, καὶ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ. E. 1, 3, 8. τόν τε κοινὸν ὅρκον, καὶ ἰδίᾳ καὶ ἀλλήλοις πίστεις ἐποιήσαντο. 1, 7, 10. p. 54. τὴν αἰτίαν κοινὴν ἔχουσιν, ἐκείνων ἰδίᾳ ἁμαρτόντων. Oppon. δῆμος, Αθ. 2, 18. κωμῳδεῖν τὸν δῆμον οὐκ ἐῶσιν — ἰδίᾳ δὲ κελεύουσιν, *singulos.* it. πόλις, E. 2, 1, 9. ὡς εἶχε φιλίας πρός τε τὴν τῶν Λακεδαιμονίων πόλιν καὶ πρὸς Λύσανδρον ἰδίᾳ. Απ. 1, 2, 63. οὐδὲ ἰδίᾳ οὐδένα ἀγαθῶν ἀπεστέρησεν, *priuatum.* Sic O. 11, 22. Praeterea varie legitur: Π. 8, 1, 1. p. 462. ἐπειδὰν ἄρξωνται ἰδίᾳ ἕκαστος περὶ τῆς αὐτοῦ σωτηρίας βουλεύεσθαι. A. 5, 6, 14. δεινὸν ἰδίᾳ Ξενοφῶντα πείθειν, *non e reliquorum praetorum consilio.* Αγ. 5, 7. εἰς οὐδεμίαν οἰκίαν ἰδίᾳ — κατήγετο, ἀεὶ δὲ ἐν ἱερῷ — ἢ ἐν φανερῷ. Hic ἰδίᾳ est *in loco priuato.* 8, 3. ἰδίᾳ πρὸς αὐτὸν οὐδὲν δέοι ἐπιστολὰς πέμπειν. Bach: *de rebus priuatis.* 11, 9. δόξης οὐδεμιᾶς ἦρα ἧς οὐκ ἐξεπονεῖτο ἰδίᾳ, *suo labore.* Edd. vett. τὰ ἴδια, *quae propria essent eius virtutis,* vel *munia.* Hanc lectionem praeferunt viri docti. Λ. 2, 2. oppon. Lycurgi legibus. E. 1, 4, 5. 1, 6, 8. αὐτοὶ ἐπαγγελλόμενοι ἰδίᾳ, *de suis opibus.* 2, 3, 16. ἰδίᾳ πρὸς τοὺς βουλευτὰς — διέβαλλον, *priuato consilio.* Ιερ. 10, 8. τρέφουσι ciues καὶ ἰδίᾳ — φύλακας, scil. non modo tyranni. Απ. 4, 4, 17. ¶ 2) *in suum vsum.* Αθ. 2, 10. γυμνάσια — τοῖς πλουσίοις ἐστὶν ἰδίᾳ ἐνίοις (all. ἴδια ἐνίοις)· ὁ δὲ δῆμος αὐτὸς αὑτῷ οἰκοδομεῖται ἰδίᾳ παλαίστρας. E. 2, 3, 6. ¶ 3) *seorsum.* Suid: ἰδίᾳ· χωρίς. A. 6, 6, 15. εἴ τις — ἰδίᾳ λήζοιτο. δημόσια εἶναι. 7, 6, 8. Σεύθης ἰδίᾳ ἐκεῖνον πεπλου-

πεπλὄτικεν, *excluso exercitu.* E. 1, 1, 21. ἰδίᾳ πρὸς Ἑρμοκράτην προσομιλᾶντες, *cum Hermocrate solo.* Απ. 3, 7, 4. ὀ ταυτόν ἐστιν — ἰδίᾳ τε διαλέγεσθαι καὶ ἐν τῷ πλήθει ἀγωνίζεσθαι. In sqq. est μόνος et κατὰ μόνας.

ἴδιος, ¶ 1) *proprius, suus.* Hesych: ἴδιον· οἰκεῖον. Π. 1, 1, 1. ἐν ἰδίοις οἴκοις. 2, 4, 8. p. 130. ἴδια χρήματα — ἀνήλωκα, *pecunias meas paternas* s. *haereditate acceptas.* Αθ. 2, 8. οἱ Ἕλληνες ἰδίᾳ μᾶλλον φωνῇ καὶ διαίτῃ χρῶνται, Ἀθηναῖοι δὲ κεκραμένῃ. E. 2, 1, 9. τὰς φόρους — οἳ αὐτῷ ἴδιοι ἦσαν. 2, 4, 20. Παυσανίας φθονήσας Λυσάνδρῳ, εἰ — ἰδίας ποιήσαιτο τὰς Ἀθήνας, *suam facturus,* i. e. *deuinctam sibi habiturus esset ciuitatem Atheniensium.* O. 7, 41. ἄλλαι ἴδιαι ἐπιμέλειαι, *ad te* s. *ad tuum officium pertinentes.* 9, 19. τῶν κτημάτων ὅσα ἴδια ὄντα εὐφραίνει. 21, 9. ἐν τοῖς ἰδίοις ἔργοις, *in rebus domesticis administrandis.* ¶ 2) *priuatus,* i. q. ἰδιωτικός. v. Timae. lex. Platon. Hesych. et Suid. Π. 1, 2, 14. δικάζονται τά τε κοινὰ πάντα καὶ τὰ ἴδια. Ιερ. 11, 1. Απ. 3, 5, 16. Πο. 4, 21. ἀργύριον δημόσιον — ὁμοίου τῷ ἰδίου ὄντος αὐτῷ. E. 1, 2, 3. διεσκεδασμένοι κατὰ τὰς ἰδίας λείας. Schneider: *vt pro se quisque praedas ageret.* Ιερ. 10, 5. ἀσφάλειαν — παρέχειν τοῖς σοῖς ἰδίοις (ἐργάταις), ὁμοίως δὲ τοῖς ἀνὰ χώραν. Leuncl. *priuatim tuis.* Cf. nr. 4. Απ. 3, 7, 5. μᾶλλον ἐν τοῖς ὄχλοις, ἢ ἐν ταῖς ἰδίαις ὁμιλίαις. ¶ 3) τὰ ἴδια, *facultates, pecunia, res familiaris.* E. 1, 5, 2. τοῖς ἰδίοις χρήσεσθαι, ἃ ὁ πατὴρ αὐτῷ ἔδωκεν. Ιερ. 10, 5. τῶν ἰδίων ἐπιμελεῖσθαι. 11, 4. 12. πρὸ τῶν σῶν ἰδίων, ὥσπερ τῶν (intell. ἑαυτῶν) ἰδίων μαχομένους. Απ. 3, 4, 12. ἡ τῶν ἰδίων ἐπιμέλεια πλήθει μόνον διαφέρει τῆς τῶν κοινῶν. etc. ¶ 4) τὸ ἴδιον, *commoda priuata.* Π. 5, 4, 6. ὅτε εὖ πεπονθὼς ὑπ' ἐμοῦ εἰς γε τὸ ἴδιον, ἀλλ' ὅτι τὰς φίλους σοι ἔδοξά τι ὀνῆσαι. A. 1, 3, 3. 7, 7, 23. Ιερ. 11, 1. oppon. τὰ εἰς τὴν πόλιν ἀναλὄμενα, et τὰ εἰς τὸ ἴδιον ἀνδρὶ τυράννῳ. ¶ 5) *certus, verus, perpetuus.* Σ. 8, 13. ἀνάγκη ἰδία. Possis etiam vertere *peculiaris.*

ἰδιότης, *proprietas, vis.* A. 2, 3, 9. ἐθαύμαζον τὴν ἰδιο-

ἰδιότητα τῆς ἡδονῆς· ἣν δὲ σφοδρά.

ἰδιωτεία, *vita priuata.* Ιερ. 8, 1. τὸ ἄρχειν πλεονεκτεῖ τῆς ἰδιωτείας. Steph. explicat per concretum.

ἰδιωτεύειν, *hominem priuatum esse, vitam priuatam agere.* Ιερ. 8, 5. μᾶλλον ὅταν ἄρχῃ ἢ ὅταν ἰδιωτεύῃ. ¶ 2) *nullo in alias gentes imperio clarum, ignobilem, obscurum esse.* Π. 8, 7, 3. p. 542. τὴν πατρίδα πρόσθεν ἰδιωτεύουσαν ἐν τῇ Ἀσίᾳ νῦν προτετιμημένην καταλείπω. Hutch. diss. I. p. 42. intelligit *Medis subiectam et tributariam.*

ἰδιώτης, ¶ 1) *homo priuatus.* Π. 1, 6, 19. p. 83. ηὔξησαν καὶ ἰδιώτας καὶ πόλεις. 8, 6, 11. πᾶν ἔθνος — πᾶσα πόλις — πᾶς ἰδιώτης. Α. 7, 7, 17. ἐκ βασιλέως ἰδιώτην φανῆναι. Αγ. 1, 2. 9, 7. 11, 6. τῶν μὲν ἰδιωτῶν — τῶν δὲ ἀρχόντων. Λ. 10, 4. Πο. 4, 14. τῆς πόλεως θαυμάσαι — πολλὰς πλουτιζομένους ἰδιώτας. §. 17. ὥσπερ οἱ ἰδιῶται — ὄτω καὶ ἡ πόλις. §. 18. μᾶλλον τὸ δημόσιον ἢ οἱ ἰδιῶται. §. 19. 32. Ε. 1, 7, 4 ἔπειθον τὸν δῆμον, ἐβόλοντο δὲ πολλοὶ τῶν ἰδιωτῶν ἐγγυᾶσθαι. 2, 4, 26. ἔπεμπον καὶ τὰς ἀπὸ τῶν ἐν τῷ ἄστει ἰδιώτας, *qui priuatim pacem petebant,* — ἔπεμπον καὶ οἱ ἀπὸ τõ κοινõ ἐκ τõ ἄστεος. 3, 4, 7. ὁ μὲν Ἀγησίλαος ἰδιώτης ἐφαίνετο, ὁ δὲ Λύσανδρος βασιλεύς. §. 27. 6, 1, 4. p. 363. 6, 5, 38. p. 428. Ιερ. 1, 2. οἶδά σε καὶ ἰδιώτην γεγενημένον, καὶ νῦν τύραννον ὄντα. Sic saepius in hoc libello. Απ. 2, 6, 18. Ο. 1, 15. 21, 6. ὥσπερ ἰδιώταις — ὄτω καὶ ὅλῳ τῷ στρατεύματι. Σ. 4, 35. Κ. 12, 11. 13, 11. τὰς τῶν ἰδιωτῶν ὀσίας — καὶ τὰς τῆς πόλεως, εἰς τὰς κοινὰς σωτηρίας ἀνωφελέστεροί εἰσι τῶν ἰδιωτῶν. Posterius Leuncl. vertit *quam homines imperiti.* Imo *qui reip. vtilitatem non curant.* Eleganter Ε. 3, 1, 11. αἰσχρὸν γυναῖκα ἄρχειν, αὐτὸν δὲ ἰδιώτην εἶναι, i. e. ἄρχεσθαι. ¶ 2) *miles gregarius.* Hesych: ἰδιώτας· ὁπλίτας. cf. Abresch. in Obs. misc. T. X. p. 9. Π. 1, 6, 19. p. 73. ἄρχοντός τε ἀνδρὸς καὶ ἰδιώτου. 2, 1, 9. 10. 8, 3, 11. 8, 4, 13. οἱ ἐξάδαρχοι τοῖς ὑφ' ἑαυτ οῖς ἰδιώταις. Α. 1, 3, 11. ὄτε στρατηγõ, ὄτε ἰδιώτου. 3, 2, 21. 5, 7, 16. Αγ. 5, 2. Ο. 20, 6. Ιπρ. 2, 6. ¶ 3) *pauper, plebeius, vilis, contemtus.* Απ. 3, 12, 1. ἰδιώτης εἰμί. Videtur

Epigenes ambiguam Socratis orationem de vestitu viliori accepisse. v. Schneider. ¶ 4) *rudis, imperitus.* Hesych: ἰδιώτας· ἀπείρους. Suid: ἰδιώτης· ἀγράμματος, ἀμαθής. cf. Etymol. M. in h. v. et Wetsten. ad 1 Corinth. 14, 16. A. 6, 1, 21. οἱ θεοὶ οὕτως ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐσήμηναν, ὡς καὶ ἰδιώτην ἂν γνῶναι, *extispicinae imperitus.* Ιερ. 4. 6. ἀθληταὶ ὅταν ἰδιωτῶν γένωνται κρείττονες. Απ. 3, 7, 7. vbi, vt Ιππ. 8, 1. opponuntur ἀσκηταί. Ιπ. 2, 5. 12, 15. K. 13, 4. ἐγὼ δὲ ἰδιώτης μέν εἰμι, οἶδα δὲ etc. Oppon. sophistis iactatoribus. Raphelius opportune confert locum 2 Corinth. 11, 6. c. ὡς et inf. Π. 1, 5, 7. p. 54. ἰδιώτας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. c. κατὰ, ibid. ἰδιῶται κατὰ τοὺς πόνους — ἰδιῶται κατὰ τὸν ὕπνον, *qui labores et vigilias ferre non possunt.* c. gen. O. 3, 9. ἰδιώτης τούτου τοῦ ἔργου. Ιππ. 8, 1. ¶ 5) Confunditur c. ἰδιωτικός. v. ibi.

ἰδιωτικὸς, ¶ 1) *priuatus, in priuatum cadens.* Λ. 15, 8. αἱ τιμαὶ βασιλεῖ δέδονται οὐδέν τι πολὺ διαφέρουσαι τῶν ἰδιωτικῶν. Iunt. ἰδιωτῶν. Ιερ. 1, 2. ὁ ἰδιωτικὸς βίος. Oppon. ὁ τυραννικός. §. 3. 7. 4, 7. χαλεπώτερα — τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιθυμημάτων. Sic A. 6, 1, 15. cum exercitus Xenophontem creare imperatorem vellet, αἰετὸν ἀνεμιμνήσκετο — ὥσπερ ὁ μάντις ἔλεγεν, ὅτι μέγας οἰωνὸς εἴη, καὶ οὐκ ἰδιωτικὸς, quippe qui imperium portenderet. ¶ 2) Ιερ. 4, 8. ἰδιωτικῶν in margg. legitur pro ἰδιωτῶν.

ἰδιωτικῶς, *more plebis, tenuiter, negligenter.* Απ. 3, 12, 1. ἰδιωτικῶς τὸ σῶμα ἔχεις, ita vt consequatur καχεξία. Paulo ante est κακῶς ἔχοντα. Refertur maxime ad vestitum. Ita Ernest. Sed melius explicari videtur: *corpore imbecilli et aegro et parum robusto es.* Ambigua tamen haec Socratis verba esse, patet ex Epigenis responso. v. ἰδιώτης nr. 3.

ἱδροῦν, *sudare.* Π. 8, 1, 13. οὔτε — πρὶν ἱδρῶται δεῖπνον ᾑρεῖτο. O. 4, 24. 21, 3. Sic ἱδροῦντι τῷ ἵππῳ, Π 1, 4, 28. A. 1, 8. 1. E. 4, 5, 7.

ἱδρύειν, *collocare.* Π. 8, 4, 5. εἰς τιμιωτέραν ἐμοῦ ἕδραν ἱδρυνθῆναι. Απ. 1, 2, 58. ex Homero: ἄλλους ἵδρυε, *sedere iube.*

ἱδρὼς, *sudor.* Π. 2, 1, 14. ἐπὶ θήραν ἐξάγων, ἱδρῶτα

τα αὐτοῖς παρεῖχεν — παιδιὰς αἳ ἱδρῶτα ἔμελλον παρέχειν. Moeris p. 202. ἱδρῶ, Ἀττικῶς· ἱδρῶτα, Ἑλληνικῶς. Π. 2, 4, 5. ἱδρῶτι καὶ σπουδῇ κεκοσμημένος. 8, 8, 5. διὰ πόνων καὶ ἱδρῶτος τὰ σώματα στερεῦσθαι. Απ. 1, 4, 6. ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἱδρώς. 2, 1, 28. γυμναστέον σὺν πόνοις καὶ ἱδρῶτι. Vnus cod. ἱδρῶσι. Sed contra vſum loquendi Xenophonteum. O. 10, 8. Ιπρ. 8, 6. De equo, Ιπ. 11, 7. ἣν — μέχρι πολλοῦ ἱδρῶτος ἐλαύνηται.

ἱεῖν ſ. ἱέναι, ¶ 1) *mittere, iaculari.* Heſych: ἱέντας· ἀκοντίζοντας. Suid: ἵησιν· ἀφίησιν, πέμπει. Π. 8, 3, 12. ἵησι τῇ βώλῳ, καὶ Φεραύλα τυγχάνει. Α. 1, 5, 12. quem locum Suidas laudauit: Κλέαρχον ἵησι τῇ ἀξίνῃ. Hutch: *ſecuri iacta petit.* 3, 4, 9. ſine caſu: ἐμελέτων τοξεύειν ἄνω ἱέντες μακράν. Hinc fortaſſis Αγ. 1, 25. quia ἀκοντισταὶ et τοξόται antea commemorati ſunt, nata eſt lectio Junt. ἱέντας pro ἰόντας, quae lectio placet Schneidero ad E. 3, 4, 16. Et ſaepius confunduntur haec verba, v. ἰέναι nr. 13. c. et ἵεσθαι. ¶ 2) *demittere.* Α. 4, 5, 14. ἧκαν ἑαυτοὺς κατὰ τῆς χιόνος εἰς τὴν νάπην. ¶ 3) *emittere.* Κ. 13, 16. φωνὴν ἐνεπῇ ἱᾶσιν. ¶ 4) *iactare, mouere.* Σ. 2, 22. ſaltaturus ἵει ἅμα πάντα τὰ σκέλη, καὶ χεῖρας, καὶ κεφαλήν.

ἰέναι, εἶμι, ¶ 1) *ire.* Variationis cauſa permutatur c. ἔρχεσθαι, Π. 5, 5, 6. δεόμενος πειρᾶσθαί με ἐλθεῖν ἡγούμενον, εἴ τινες Περσῶν ἴοιεν, np. auxilio. E. 7, 4, 7. it. c. ἀπέρχεσθαι. v. nr. 7. De formula κἂν διὰ πυρὸς ἰοίην, Σ. 4, 16. vid. πῦρ. Ἐν ῥυθμῷ ἰέναι v. in ῥυθμός. Tribuitur inanimatis, Α. 1, 8, 11. θορύβου ἤκουσε διὰ τῶν τάξεων ἰόντος. ¶ 2) *iter facere.* Ιερ. 1, 12. c. acc. loci, v. in ὄρθιος. c. acc. viae, Π. 2, 4, 17. p. 136. ἴθι τὴν ὀρεινὴν, *montem verſus.* c. εἰς, Π. 1, 5, 7. p. 56. ἴτε εἰς Μήδους, *in Mediam.* 4, 5, 12. in. ὁ εἰς Πέρσας ἰών. c. ἐπὶ, E. 7, 1, 7. τὰς πύλας ἐπὶ Φλιοῦντα ἰόντι φερούσας, vbi ἰόντι, fere vt ap. Hebraeos, imperſonaliter poſitum eſt. Hinc Α. 6, 2, 11. pro ἐπορεύετο in 2 codd. eſt ᾔει. Κατ' ἐξοχὴν dicitur de iis, qui vt ſatrapae in prouinciam proficiſcuntur, Π. 8, 6, 1. ὅπως εἰδεῖεν, ἐφ' οἷς (*quibus conditionibus*) ἴασιν οἱ ἰόντες, vbi praeſens pro

pro futuro accipi poteſt. it. §. 4. ¶ 3) *venire.* εἰς ταυτὸν ἰέναι, *colloqui.* v. in αὐτὸς nr. 6. c. Sic c. εἰς, A. 7, 7, 3. ὑμεῖς δὲ οὐκ ἦτε εἰς τήνδε τὴν χώραν. E. 4, 8, 5. τοὺς μὲν ἰόντας ἁρμοστὰς φίλως ἐδέχοντο, τοὺς δὲ ἀπιόντας μετεπέμποντο. Dicitur de legatis. v. πρέσβυς. it. A. 2, 3, 4. εἰ αὐτοῖς σπένδοιτο ἰοῦσιν καὶ ἀπιοῦσιν. Sic Thucyd. 4, 118. c. ὡς, Π. 1, 4, 26. πάλιν ἰέναι ὡς σὲ, *redire.* 4, 4, 3. ἰὼν ὡς ἡμᾶς εὐνοϊκῶς. Vbi dicitur de victis, qui ſe dedunt victori. 4, 5, 12. p. 247. ¶ 4) Eſt verecundiae. Π. 1, 2, 16 αἰσχρὸν τὸ ἰόντα που φανερὸν γενέσθαι, ἢ τοῦ οὐρῆσαι ἕνεκα, ἢ καὶ ἄλλου τινὸς τοιούτου. Sic ἀπιέναι et ἀποχωρεῖν. cf. Valcken. ad Herodot. 4, 113. ¶5) In praeſenti habet ſignificationem futuri, vt compoſita. Thom. Mag. in v. ἰών· τὸ ἰὼν, καὶ ἰέναι, καὶ ἐπὶ τριῶν χρόνων εὕρηται — τὸ δὲ ἄπειμι, καὶ δίειμι, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ ἐνεστῶτος μόνου καὶ ἐπὶ μέλλοντος. v. Doruill. ad Charit. p. 37. A. 1, 3, 6. ὡς ἐμοῦ οὖν ἰόντος — οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε. Hinc Π. 7, 5, 9. νῦν ἐπ' αὐτοὺς ἴωμεν, defendi fortaſſis poſſit lect. marg. εἶμεν, quam Hutchinſono ſecutus videtur Leunclauius, vertens *tendimus.* ¶ 6) Cum alius verbi particip. fut. fere redundat. Π. 1, 6, 8. μὴ ἐθέλειν ἰέναι αὐτοῖς ἀνταγωνιουμένους. 4, 1, 8. extr. 5, 5, 1. 9. A. 4, 6, 13. ἕτοιμός εἰμι — ἰέναι καταληψόμενος τὸ ὄρος. 5, 3, 7. E. 3, 2, 19. ἑκόντες ἦσαν συστρατευσόμενοι. 7, 5, 3. Aπ. 3, 9, 9. ἐξεῖναι αὐτοῖς ἰέναι πράξοντας. vbi Erneſt. hunc inf. ἰέναι cum particip. explicat per *ſtatim*, vt alias. ¶ 7) Participium explicant, v. c. Π. 5, 4, 10. p. 313. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἀριστᾶτε ἰόντες, ὑμεῖς δὲ ἀπελθόντες ἄρχοντα ἕλεσθε. Λ. 14, 6. οἱ Ἕλληνες ἰόντες εἰς Λακεδαίμονα ἐδέοντο αὐτῶν ἡγεῖσθαι. Aπ. 4, 3, 13. οἱ θεοὶ — οὐδὲν εἰς τὸ ἐμφανὲς ἰόντες διδόασιν. O. 13, 2. In horum tamen nonnullis poteſt redundare. Per *ſtatim* vero explicat Doruill. ad Char. p. 297. locum E. 4, 4, 5. οἱ φίλοι αὐτοὺς ἔπειθον, καὶ μητέρες ἰοῦσαι, καὶ ἀδελφοί. Sed hic videtur ſimpliciter eſſe *ire*, vel *venire.* Interdum ὁ ἰὼν eſt fere i. q. ἄγγελος, Π. 3, 2, 15. νομίζων τοὺς ἰόντας τῶν Ἀρμενίων τοιαῦτα λέξειν. 5, 4, 1. πέμπει τινὰ, καὶ κελεύει τὸν ἰόντα — λέγειν τῷ Ἀσσυρίῳ.

¶ 8)

¶ 8) Imperat. ἴθι. Thom. Mag. l. l. τὸ δὲ ἴθι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν ἐπὶ παρῳχημένου, ἀντὶ τοῦ ἐλθέ. εὑρίσκεται δὲ καὶ ἐπὶ ἐνεστῶτος, ἀντὶ τοῦ ἔρχου. a) De vere abituro, Π. 4, 1, 10. λαβὼν δὴ ἴθι ὅντινα ἐθέλῃς. 4, 5, 1. ἴτε καὶ ἡμῖν πέμπετε. §. 8. ἴθι μὲν οὖν — ἐλθὼν ταῦτα λέγε. 5, 3, 8. 11. E. 3, 3, 9. 4, 1, 5. ἴτ', ἔφη, ὑμεῖς, καὶ διδάσκετε. cf. n. 2. b) De remanentibus: *age, porro.* Vbi fere additur δή. Eft inprimis formula transitionis, maxime in dialogis. Π. 5, 3, 3. ἴτε δὴ — δότε αὐτῷ. vbi Cod. Guelf. ἄγε δή. A. 7, 2, 15. ἴθι νῦν, ἀφήγησαι τούτῳ. 7, 7, 16. ἴθι δὴ ἀναμνήσθητι. Ιερ. 8, 3. vbi Zeun. bene *porro, tum,* fed Fr. Portus vertit *perge.* Απ. 1, 6, 4. ἴθι οὖν ἐπισκεψώμεθα. 3, 3, 3. 3, 4, 7. ἴθι δὴ ἐξετάσωμεν. 4, 2, 31. O. 12, 17. ἴθι — καὶ τόδε μοι δήλωσον. 19, 3. 4. Sic Π. 3, 1, 19. pro ἴθι δεῖξόν μοι, margg. habent ἴθι δὴ λέξον μοι. ¶ 9) Imperat. Atticus plur. eft ἰόντων. v. Pierfon. ad Moer. in v. ἀγόντων. Π. 2, 3, 9. δύο εἰς ἕνα ἰόντων. all. ἰέναι. A. 1, 4, 8. ἀλλὰ ἰόντων ἄν. All. ἴτωσαν, omiffo ἄν, quod etiam Steph. delendum putabat. Sed Hutch. formam Atticam recte defendit. ¶ 10) Indicat confilium vel conatum: *aggredi, fuscipere,* etc. c. εἰς, Ιπ. 11, 7. equus ἑκὼν εἶσιν εἰς τὸ μετεωρίζειν ἑαυτὸν, *fponte inftituit* f. *incipit fe attollere.* cf. κίνδυνος. c. ἐπὶ, Π. 4, 5, 18. ᾔεσαν ἐπὶ τὴν διαίρεσιν, *fie fchritten zur Theilung.* Ιερ. 1, 21. ἥδιον ἐπὶ τὴν ἑαυτῶν παρασκευὴν ἰόντας. K. 13, 10. τοὺς ἐπὶ τὰς πλεονεξίας εἰκῆ ἰόντας, *qui feruntur.* Απ. 3, 9, 9. ἀπὸ τῶν βελτιόνων ἐπὶ τὰ χείρω ἰέναι, *relictis melioribus peiora fufcipere.* — εἰ δέ τις ἴοι. Sed O. 20, 23. πᾶν κτῆμα καὶ θρέμμα ἐπὶ τὸ βέλτιον ἰὸν, *incrementa capiens.* Antea eft ἐπίδοσιν ἔχον. Cf. ἀπιέναι nr. 7. et εἶναι nr. 30. d. Paulo aliter et magis proprie Π. 5, 3, 18. ἴτω τις ἐφ' ὕδωρ, *afferendae aquae caufa.* Αθ. 1, 18. ᾔεσαν ἐπὶ δίκας, *petitum ius.* Cf. ὅπλον. it. c. ἐπὶ et dat. Απ. 1, 3, 5. ἐπὶ τούτῳ (np. σίτῳ) οὕτως παρεσκευασμένος ᾔει. Sic c. πρὸς et dat. E. 4, 8, 22. πρὸς ᾧ ᾔει ἔργῳ, τοῦτο ἔπραττεν. ¶ 11) Eft hoftilitatis. a) *bello petere regionem hoftilem.* c. εἰς, Π. 3, 3, 9. p. 179. et §. 10.

ἰέναι εἰς τὴν πολεμίαν. Sic E. 6, 5. 24. O. 5, 13. 6, 6. c. ἐπὶ, Αγ. 1, 16. ἐπὶ Καρίαν ἰέναι. Cf. E. 3, 4, 12. et 3, 4, 25. Sic de pabulatoribus A. 7, 6, 18. ἰόντες ἐπὶ τὰς κώμας, σῖτον λαμβάνουσι. b) *proficiſci vrbem verſus ad bellum ſ. ad eam oppugnandam.* c. πρὸς et acc. Π. 5, 3, 4. ᾔει πρὸς Βαβυλῶνα. all. ἄγει. E. 3, 1, 17. ᾔει πρὸς τὴν Σηῆψιν. §. 19. ᾔει πρὸς τὰς πύλας. 3, 5, 11. Sed c. ἐπὶ, E. 3, 1, 16. et 18. vbi in margg. eſt ἤγετο pro ᾔει. 4, 8, 28. bis. 7, 1, 25. 7, 4, 26. 7, 5, 4. c) *petere hoſtes bello in hoſtico.* c. ἐπὶ, Π. 1, 5, 7. p. 54. ἴωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους. 2, 4, 13. 3, 3, 9. p. 180. bis. 4, 2, 3. 6, 2, 9. A. 1, 3, 1. E. 3, 1, 7. 3, 5, 8. p. 181. §. 9. Sic eſt Π. 1, 5, 3. ἐπὶ ἓν ἕκαστον τῶν ἐθνῶν ἰόντας κατεστρέψασθαι. Huc item referri poteſt O. 5, 14. ἐπὶ τοὺς πολεμίους (all. πολέμους) σὺν ἀνθρώποις δεῖ ἰέναι. Niſi malis h. l. d) *proelio aggredi.* Sic eſt c. ἐπὶ, Π. 3, 3, 14. εἴ τις ἐπ' αὐτοὺς ἴοι. Ιπρ. 8, 10. it. de pugna gymnica, Απ. 2, 6, 26. Eſt etiam locus elegans K. 13, 12. οἱ ἐπὶ τοὺς φίλους ἰόντες (*circumuenientes*), οἱ δὲ κυνηγέται ἐπὶ τὰ θηρία ἰόντες. Vbi etiam ἔρχεσθαι ita legitur. Hinc fortaſſe ductum eſt illud de Socrate homines conuicturo, Απ. 4, 1, 3. οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπὶ πάντας ᾔει. Poteſt tamen etiam ſimpliciter explicari *conueniebat.* Sed *inuadere hoſtem in proelio* eſt etiam c. πρὸς et acc. A. 2, 6, 6. ἀπροφασίστως ἰέναι πρὸς τοὺς πολεμίους. et c. gen. A. 4, 3, 19. πρὸς τῶν Καρδούχων ἰέναι. c. εἰς, varia conſtructione, vt A. 3, 2, 10. ἰέναι εἰς αὐτούς. Π. 8, 8, 4. εἰς χεῖρας —— τοῖς κρείττοσιν ἰέναι. Cf. χεὶρ nr. 1. q. E. 6, 4, 24. τοῖς ἀηττήτοις εἰς μάχην ἰέναι. c. ἐναντίον et dat. E. 4, 4, 10. c. ὁμόσε et dat. Π. 3, 3, 25. Et ſic Σ. 2, 13. de ſaltatrice: ὁμόσε ταῖς λόγχαις ἰέναι. Cf. ἰτέον. e) Sed non hoſtilitatis eſt Π. 6, 4, 5. p. 393. ἴτε ἐπὶ τὰς τάξεις. A. 1, 10, 3. ἴοιεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἁρήξοντες. c. μετὰ et σὺν eſt i. q. συστρατεύεσθαι, Π. 4, 1, 10. A. 7, 6, 11. Hinc 7, 7, 20. προθυμότερον ἴοιεν ἐπί σε ἢ σύν σοι. ¶ 12) c. διὰ eſt *vti*, vel potius facit *periphraſin* verbi, quod nomini adiecto cognatum eſt. A. 3, 2, 4. αὐτοῖς διὰ φιλίας ἰέναι — διὰ παντὸς πολέμου αὐτοῖς ἰέναι

ἰέναι. v. Hutch. p. 206. ¶ 13) Permutatur a) c. εἶναι. Π. 1, 6, 2. v. εἶναι nr. 30. b. 3, 3, 22. τοῖς ἀεὶ ἔξω ἰοῦσι. all. οὖσι. 4, 2, 1. εἴ τι ὄπισθεν δεινὸν εἴη. all. ἴοι. 5, 2, 1. ὅστις ἂν πρόσθεν ἴῃ. Cod. G. εἴη. 5, 3, 14. ὅσῳ σὺ πρόσω δοκεῖς ἰέναι, abiisse. all. ἀπεῖναι. all. ἀπιέναι. Muret. volebat εἶναι. §. 22. pro ἴοιεν in Iunt. est εἶεν. 5, 4, 20. p. 322. ἦν δ' ἄρα καὶ οὕτως ἰόντων. All. ἂν οὖν τῷ ὄντι. 8, 8, 7. ἰέναι ὅπου — εὐδοκιμοῖεν. Marg. εἶναι. A. 5, 4, 19. μετ' ἄλλων ἰόντες edidit Well. e Leunclau. coniectura. Edd. vett. habent ἰόντες. 7, 3, 2. ἂν πρὸς ἐκεῖνον ἦτε, si vos cum illo coniunxeritis. Sed Hutch. e cod. Eton. edidit ἴητε, quod iam Steph. voluerat. 7, 6, 6. pro ἴητε all. habent ἦτε, iota non subscripto. Ιπ. 8, 12. ἕως μὲν ἂν παρὰ τοὺς φίλους τις ᾖ. Steph. coni. ἴῃ, improbante Leunclauio. b) c. ἀνιέναι. v. ἀνιέναι nr. 1. c) c. ἱέναι. v. ἱέναι nr. 1. Sic Leonicenus vertit *emittere*, atque adeo legisse videtur ἱέναι, K. 7, 7. μὴ ἀνιέναι εὐθὺς — ἐὰν δὲ προλάβῃ — τὰς σκύλακας ἱέναι. et §. 9. οὐδὲν κωλύει ἱέναι. d) c. ποιεῖν. Π. 4, 2, 10. ὑπαντῶν τὰς δεξιὰς ἀνατείναντας. ἐὰν οὖν οὕτως ἴωσιν. Margg. οὕτω ποιῶσι. e) c. διιέναι. Π. 2, 4, 2. στενοτέραν ἢ ὡς — πάντας ἰέναι. all. διιέναι. f) c. πορεύεσθαι. v. supra nr. 2. g) c. ἄγειν et ἄγεσθαι, v. nr. 8. et 11. b. h) c. ἐπιέναι. v. ἐπιέναι nr. 1. i) c. ἀπιέναι. v. ἀπιέναι nr. 7. k) c. παριέναι. v. παριέναι nr. 1. l) c. προϊέναι. v. πρόσθεν nr. 2. m) c. ἔρχεσθαι. v. χείρ nr. 1. q. ¶ 14) ἤϊα et ἰτέον v. suis locis.

Ἱεραμένης, *Hieramenes*. E. 2, 1, 6. Persa.

Ἱέραξ, *Hierax*. E. 5, 1, 3 — 6. nauarchus, Teleutiae successor in Asia.

ἱέρεια, *sacerdos*. Sic enim scribendum esse praecipiunt Thom. Mag. p. 470. et Herodian. p. 200. Sed Moeris p. 191. ἱέρεια dicit esse Ἑλληνικὸν, ἱερεία paroxytonon Ἀττικόν. v. ibi Pierson. E. 6, 4, 7. αἱ ἱέρειαι Thebis λέγοιεν, ὡς νίκην οἱ θεοὶ φαίνοιεν. Ἀπολ. 12. ἡ Πυθοῖ ἐν τῷ τρίποδι ἱέρεια.

ἱερεῖα, ¶ 1) *victimae*. Cf. supra θῦμα. Π. 8, 7, 1. λαβὼν ἱερεῖα ἔθυε. A. 6, 1, 2. θύσαντες τῶν αἰχμαλώτων βοῶν καὶ ἄλλα ἱερεῖα. 6, 4, 18. βοῦν ὑπὸ ἁμάξης (οὐ γὰρ ἦν ἄλλα ἱερεῖα) σφαγιασάμενος. 7, 1, 22. 23. 25.

25. 7, 6, 32. Αθ. 2, 9. ¶ 2) *animalia quaelibet.* Scil. nullum animal in proprios vſus mactabant, quin eius aliquam partem Deo conſecrarent adolendam. v. Caſaub. ad Athenae, 1, p. 36. Schol. Homer. Il. χ, 159. Odyſſ. λ, 23. et Doruill. ad Charit. p. 662. Phauorin: *ἱερεύειν, ὀ μόνον τὸ θύειν, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς σφάζειν.* Etymol. M. *ἱερεῖον· τὸ πρόβατον.* Π. 1, 4, 17. *ἱερείων πολλὴν ἀφθονίαν.* 2, 2, 1. Κυαξάρης *ἔπεμψεν εἰς τὴν τάξιν ἑκάστην ἱερεῖα, καὶ ἐγένετο ἑκάστῳ τρία κρέα.* Α. 4, 4, 5. *τὰ ἐπιτήδεια — ἱερεῖα, σῖτον, οἴνους* etc. 5, 7, 8. 6, 5, 1. *πλοῖον — ἄλφιτα ἄγον καὶ ἱερεῖα καὶ οἶνον.* All. *ἱερά.* Sed vtriusque generis animalia, tam ſacrificiis quam eſui deſtinata, intelliguntur Π. 8, 5, 11. *ἱερεῖα ἄγων ὡς — θύειν τε καὶ ἑστιᾶσθαι.* Αθ. 2, 9. *δῆμος εὐωχούμενος καὶ διαλαγχάνων τὰ ἱερεῖα.* Cf. *ἱερεύς,* et *ἱερά.*

ἱερεύς, *ſacerdos.* Α. 6, 1, 14. *παραστησάμενος δύο ἱερεῖς* (*vates.* All. *ἱερεῖα*) *ἐθύετο.* Accuſatiuum iſtum non probauerit Thomas Mag. qui in v. *ἑρμηνέας* Atticos dicere ait *ἱερέας.* v. ibi interpp. Λ. 13, 11. Πο. 6, 1. Σ. 8, 39.

ἱεροπρεπής, *auguſtus, ſanctitate religionis et ſacerdotio dignus.* v. Wetſten. ad Tit. 2, 3. Σ. 8, 40. *ἐν τῇ ἑορτῇ ἱεροπρεπέστατος τῶν προγεγενημένων.*

ἱερός, *ſacer, diis conſecratus.* De locis, aliisque rebus. Suid: *ἱερόν· ἅγιον, τῷ θεῷ ἀνατεθειμένον.* Α. 4, 7, 16. *τὸ ἱερὸν ὄρος* in Ponto. v. Θήχης. 5, 3, 10. *ἐποίησε ναὸν ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἀργυρίου, pecunia Dianae in donarium deſtinata, — τῶν θυομένων ἀπὸ τῆς ἱερᾶς νομῆς.* §. 11. *ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ χωρίου.* §. 12. *ἐν τῷ ἱερῷ τόπῳ.* Α. 7, 1, 9. et 7, 3, 2. *τοῦ ἱεροῦ ὄρους* in Thracia. v. Valeſ. ad Harpocrat. in v. *ἐφ' ἱερόν.* Ε. 7, 4, 33. et 34. *τὰ ἱερὰ χρήματα* videntur eſſe pecuniae e templis Arcadum. *Ἄρρητα ἱερὰ* v. in *ἄρρητος.* De *ἱερᾷ συμβουλῇ* v. *συμβουλή.* c. gen. Κ. 5, 25. *τὰς ἱερὰς τῶν νήσων,* i. e. *νήσους.* it. aliter, Π. 8, 3, 6. *ἅρμα Διὸς ἱερόν.* Α. 4, 5, 24. *ἵππον — ἱερὸν ἡλίου.* 5, 3, 13. Ε. 6, 5, 27. *ἐν τῷ τεμένει Ἀπόλλωνος ἱερῷ.* Sed viri docti recte iudicant, *ἱερῷ* eſſe gloſſema.

τὸ ἱερὸν, *templum.* Αγ. 11, 1. ἱερὰ, καὶ τὰ ἐν τοῖς πολεμίοις ἐσέβετο — τὰς ἐξ ἱερῶν κλέπτοντας. §. 2. ὐδὲν ἧττον ὁσίοις ἔργοις, ἢ ἁγνοῖς ἱεροῖς. Leuncl. *sacrificiis puris.* Immo ἁγνὰ ἱερὰ ſunt *templa non ſceleribus polluta.* cf. Cornel. Nep. Ageſ. 4, 7. Αθ. 2, 9. ἱερὰ καὶ τεμένη. 3, .ϛ Πο. 4, 19. 5, 9. τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν αὐτόνομον. Ε. 2, 4, 13. 3, 1, 19. 4, 4. 3. 7, 3, 7. p. 476. Ιερ. 4, 5. εἴργειν ἐκ τῶν ἱερῶν. Ap. Poll. 8, 66. prohibentur templis accuſati de caede. c. gen. Ε. 2, 4, 8. ἱερὸν τῆς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος. 4, 1, 20. 6, 5, 27. Ιπρ. 3, 2.

τὰ ἱερὰ, ¶ 1) *victimae.* Π. 8, 3, 14. 8, 7, 1. ἔθυε τὰ νομιζόμενα ἱερά. Margg. ἱερεῖα. Λ. 15, 5. Αθ. 2, 9. κτᾶσθαι ἱερά. Vbi tamen ἱερὰ poſſunt etiam eſſe *templa, fana,* vt paulo ante. Ε. 3, 4, 4. ἐνέτυχον ἱεροῖς τεθυμένοις. 3, 5, 5. Cf. θύειν. ¶ 2) *ſacrificia.* Π. 3, 3, 18. πρὸς τὰ ἱερὰ παρεῖναι. 6, 4, 5. p. 393. ἐλθόντες πρὸς τὰ ἱερὰ καὶ προσευξάμενοι. 7, 1, 1. ἔτι ὄσιν ἀμφὶ τὰ ἱερά. Α. 4, 3, 7. ἀπὸ τῶν ἱερῶν, *poſt ſacrificia facta.* cf. τέλος nr. 1. et τελεῖν nr. 2. ¶ 3) *exta.* Π. 1, 6, 2. ἐν ἱεροῖς δῆλον καὶ — σημείοις. 3, 3, 18. οἱ θεοὶ — σωτηρίαν προϋπισχνῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς. 6, 4, 5. τὰ ἱερὰ ἡμῖν οἱ θεοὶ φαίνουσιν οἷα περ ὅτε τὴν πρόσθεν νίκην ἔδοσαν. 8, 7, 1. ἐσημήνατέ μοι καὶ ἐν ἱεροῖς, καὶ ἐν ὐρανίοις σημείοις. Α. 5, 2, 8. 6, 2, 9. 7, 8, 2. ἰδὼν τὰ ἱερὰ (all. ἱερεῖα) εἶπεν ὅτι πείθοιτο. Ε. 4, 4, 5. θυομένων τοιαῦτα ἦν ἱερὰ, ὥστε — Ιπρ. 9, 9. cf. ἄλοβος, γίγνεσθαι nr. 2, d. ἐξαιρεῖν, οἰωνὸς, σημαίνειν, συνθεᾶσθαι. Hinc Α. 1, 8, 11, ὅτι ἱερὰ καὶ σφάγια καλὰ εἴη, *ſibi addicere.* Doruill. ad Charit. p. 663. latius patere ait ἱερὰ, quam σφάγια. Nempe ἱερὰ ſunt *laetae coniecturae ex extis:* σφάγια vero, *varia omina ex motibus hoſtiae iam caſurae.* Α. 5, 6, 16. ἀπεκρίνατο τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι — ὅτι ἐν τοῖς ἱεροῖς φαίνοιτό τις δόλος. 6, 4, 6. ἐπεὶ τὰ ἱερὰ ἐγένετο. All. ἱερεῖα. All. ἱερὰ καλά. Sed καλὰ non opus eſt, Simpliciter dictum habet ſenſum eundem. v. Doruill. l. l. Α. 6, 5, 12. τὰ ἱερὰ ἡμῖν καλὰ, οἵ τε οἰωνοὶ αἴσιοι, τά τε σφάγια κάλλιστα. 7, 8, 6. Ε. 3, 3, 4. ἔτι δεινότερα τὰ ἱερὰ

ἱερὰ φαίνεσθαι. 6, 5, 39. ἐπεὶ τὰ ἱερὰ ἐγένετο, *cum litaſſet* 7, 2, 21. c. inf. Π. 2, 4, 13. γίγνεται — τῷ Κύρῳ τὰ ἱερὰ ἐπὶ τὸν Ἀρμένιον ἰέναι καλά. cf. καλὸς nr. 15. Dicuntur etiam τὰ ἱερὰ προχωρεῖν τινι, A. 6, 4, 14. Contra Ἱππ. 6, 6. παρὰ τὰ ἱερὰ, *extis non addicentibus.* ¶ 4) *vaſa templorum, donaria.* E. 1, 7, 10. p. 56. ſacrilegus dicitur τὰ ἱερὰ κλέπτειν. ¶ 5) *oracula.* E. 4, 7, 3. πρὸς τὰ ἱερὰ ἀπεδήμει, *ad oracula conſulenda.* ¶ 6) Saepe in var. lect. permutatur c. ἱερεῖα. v. ſupra et ἱερεῖα.

Ἱεροσομβάτας, v. Ῥαμβάκας.

ἱεροσυλίαι, *ſacrilegia.* Ἀπολ. 25.

ἱερόσυλος, *ſacrilegus.* E. 1, 7, 10. p. 56. ὅς ἐστιν ἐπὶ τοῖς ἱεροσύλοις — ἐάν τις τὰ ἱερὰ κλέπτῃ — μὴ ταφῆναι. Aπ. 1, 2, 62. Sic dicuntur etiam Aγ. 11, 1. qui ſupplices ab aris abripiunt.

Ἱεροσομβάτας, v. Ῥαμβάκας.

Ἱέρων, *Hiero.* ¶ 1) tyrannus Syracuſanorum, quem eximie laudat Suidas, it. Aelian. V. H. 4, 15. 9, 1. de quo integrum librum ſcripſit Xenophon, et cuius amores fuit Δαΐλοχος, Ιερ. 1, 31. ¶ 2) Lacedaemonius, vt videtur. E. 6, 4, 9. in Lacedaemoniorum exercitu ſunt οἱ μετὰ τῦ Ἱέρωνος μισθοφόροι. v. Schneider. ad h. l. ¶ 3) vnus e triginta tyrannis, E. 2, 3, 2.

Ἱερώνυμος, *Hieronymus.* ¶ 1) Eleus, ex Elide in Peloponneſo, A. 3, 1, 23. lochagus natu maximus. 6, 4; 7. 7, 1, 21. mittitur cum aliis ad Anaxibium. ¶ 2) Alius videtur eſſe A. 7, 4, 14. qui in proelio aduerſus Thynos vulneratur.

ἴεσθαι, *impetu ferri, curſim tendere.* Π. 3, 2, 5. τὰς μαχαιροφόρους ἱεμένους ἄνω. 7, 3, 6. ἐκπλαγεὶς ἵεται (Margg. ἵετο) εἴ τι δύναιτο βοηθῆσαι, *accurrit.* A. 4, 2, 13. c. acc. E. 7, 2, 13. ἵεντο τὴν παρὰ τὸ τεῖχος ἐπὶ τὰς Πελληνέας, *impetum faciebant, feſtinanter pergebant.* In ſqq. eſt σπουδῇ. Sic c. ἐπὶ, A. 1, 8, 18. ἵετο ἐπ᾽ αὐτόν. Margg. εἵπετο. 3, 4, 25. ἴεσθαι ὡς τάχιστα ἐπὶ τὸ ἄκρον. Π. 4, 1, 8. p. 206. ſus ἵεται ἐπὶ τὸν λαμβάνειν πειρώμενον. A. 5, 7, 15. K. 12, 22. ἵεντο ἂν ἐπὶ τὰς πόνους, *cum ſtudio accederent.* c. εἰς

εἰς, A. 4, 2, 5. Ἕλληνες ἵεντο εἰς τὰς ἀνθρώπους. Σ. 2, 12. τολμηρῶς εἰς τὰ ξίφη ἵεται, *praeceps ruit.* c. κατὰ et gen. A. 1, 5, 8. ἵεντο κατὰ πρανὲς γηλόφου, *per collem deorsum ferebantur.* c. κατὰ et acc. A. 4, 2, 6. ἵεντο ἄνω κατὰ τὴν φανερὰν ὁδόν. c. πρὸς, Ιπ. 8, 8. πρὸς ὄρθιον ἱεμένου, *enitentis.* Ed. vett. et Zeun. ἱεμένου. cf. ἀποχωρεῖν nr. 5. et φέρεσθαι nr. 4.

ἵζεσθαι, *collocari, iacere.* K. 9, 14. διαλεῖν — ὅσον ἵζεσθαι ἀμφοῖν, *vt poni s. demitti possint in fouea.*

ἴθι, v. ἰέναι nr. 8.

ἱκανὸς, ¶ 1) *sufficiens.* Π. 1, 6, 7. ἱκανὸν — ἀνδρὶ ἔργον, εἴ τις δύναιτο, *er hat genug zu thun.* 4, 5, 1. ἱκανὸς cibus ἀμφοτέροις πεποίηται — ἱκανὰ ἔχομεν παρεσκευασμένα. (§. 2. est ἄφθονα.) §. 14. p. 249. 8, 2, 2. §. 5. ἱκανὸν ἔργον ἑνὶ ἕψειν, ἄλλῳ ὀπτᾶν. Πο. 4, 5. πλεῖον τῶν ἱκανῶν. Ιερ. 1, 19. τὰ περιττὰ τῶν ἱκανῶν. 4, 8. Απ. 4, 2, 38. ἐνίοις μὲν πάνυ ὀλίγα ἀρκεῖ — ἐνίοις δὲ πάνυ πολλὰ ἐχ ἱκανά ἐστι. Ο. 17, 6. Ιπ. 2, 1. οἱ τοῖς χρήμασι ἱκανώτατοι, *opulentissimi.* c. inf. O. 11, 12. ἐπεὶ ἐσθίειν τὶς τὰ ἱκανὰ ἔχοι. it. 2, 4. c. εἰς, Aγ. 9, 3. εἰς τὸ ἀσμένως κοιμηθῆναι, πᾶς τόπος ἱκανὸς ἦν αὐτῷ. E. 5, 3, 17. εἰς τὰ ἐπιτήδεια ἱκανὸν διδόναι, ὁπόσοι γυμνάζεσθαι ἐθέλοιεν. Fr. Portus intelligit ἀργύριον. Leuncl. mauult διδ. ὅσον εἰς τὰ ἐπιτ. ἱκανόν. Ιερ. 4, 9. Απ. 4, 2, 37. O. 2, 4. c. πρὸς, Π. 7, 5, 24. ἐχ ἱκανὴν τὴν φυλακὴν πρὸς τὸ πλῆθος τῶν δυσμενῶς ἐχόντων. ¶ 2) *satis multus, satis copiosus.* Π. 2, 1, 8. ὑπηρέτας — ἱκανὰς πάντα πεποιημένα παρασχεῖν. All. malunt ἱκανῶς. 2, 4, 12. 3, 3, 1. φύλαξιν ἱκανοῖς. 7, 5, 24. φύλακας — ἱκανὰς, — φρουρὰς ἱκανάς. A. 3, 2, 7. E. 3, 4, 15. Ιερ. 7, 12. O. 18, 2. ἵνα ἱκανὰ τὰ ἄχυρα μᾶλλον γίγνηται, i. e. ἱκανώτερα, *plures paleae.* c. inf. Π. 8, 5, 11. ἱερεῖα ἄγων, ὡς πᾶσι ἱκανὰ θύειν τε καὶ ἑστιᾶσθαι. A. 1, 2, 1. 4, 8, 18. ἱκανοὶ βόες ἀποθῦσαι τῷ Διῒ — ἡγεμόσυνα. ¶ 3) *satis magnus, satis capax.* Π. 2, 1, 12. σκηνὰς — ἱκανὰς τῇ τάξει ἑκάστῃ. §. 15. A. 6, 4, 2. τὸ χωρίον — ἱκανὸν μυρίοις ἀνθρώποις οἰκῆσαι. (All. οἴκησις. Cod. Par. οἰκήσεις.) quae est Attica loquendi ratio. E. 4, 4, 13. Σ. 3, 8. Αὐτολύκῳ ἱκανὴ

ἱκανὴ (γῆ) γένοιτο ἐγκονίσασθαι. Sic de ſpatio, A. 5, 3, 2. ἱκανὸν ἤδη ὑπεληλυθέναι. Intell. διάστημα. it. de ſatis longo tempore, K. 8, 6. ἔσται ἡ λειπομένη (ὥρα) ἱκανὴ περιστήσασθαι. ¶ 4) iuſtus. Π. 5, 3, 2. ἐξελόντες — τῇ ἄλλῃ στρατιᾷ τὰ ἱκανὰ, iuſtam praedae partem. K. 5, 30. τράχηλον — μῆκος ἱκανόν. ¶ 5) ſatis fortis et validus. Ιπρ. 2, 3. ὅταν — τὸ μέσον ἐῤῥωμένον ᾖ, καὶ τὸ ἐπελαυνόμενον ἱκανόν. K. 2, 4. τὸ εἶδος, — ἰσχυρόν· ψυχὴν δὲ ἱκανόν. c. inf. A. 6, 4, 20. ἐν τοῖς ὅπλοις ἐνυκτέρευον, φυλαττόμενοι ἱκανοὶ φύλαξι μάχεσθαι. Muretus delet μάχεσθαι, quod etiam deeſt in 2 Codd. Sic tamen eſt Ιπρ. 7, 2. μὴ ἱκανὸς μάχεσθαι, impares. E. 2, 3, 11. ¶ 6) idoneus, bonus, peritus. Π. 1, 5, 7. p. 54. ἱκανοὶ ἀγωνισταί. 4, 3, 3. extr. A. 5, 6, 7. ἱππέας καὶ μάλα ἤδη διὰ τὴν τριβὴν ἱκανὸς ὄντας. E. 1, 7, 3. 2, 3, 18. p. 96. ἀνδρὸς καὶ ὄντος καὶ δοκοῦντος ἱκανοῦ εἶναι, idoneus ad aliquid contra nos moliendum. Ιερ. 1, 9. Vtroque in loco poteſt etiam ſimpliciter explicari bonus, probus. Aπ. 1, 2, 27. c. acc. Π. 1, 5, 7. p. 54. ἱκανοὶ ταῦτα, pares his ferendis. 1, 6, 12. p. 66. 2, 2, 5. 3, 3, 23. 5, 3, 16. p. 298. ὁδῶν ἔμπειρος καὶ τἄλλα ἱκανός. c. inf. Π. 1, 4, 12. τίς σοῦ γε ἱκανώτερος πεῖσαι; 3, 3, 1. 5, 5, 14. συλλέξας τοὺς ἱκανωτέρους τῶν φίλων καὶ φρονεῖν καὶ συμπράττειν. Margg. ἱκανωτάτους. Sed in aliis quoque Xenophon vtitur comparatiuo pro ſuperlatiuo. A. 2, 6, 10. ἄρχειν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἱκανὸς ἦν. All. δυνατός. 6, 6, 9. 7, 1, 13. E. 5, 3, 20. Aπ. 1, 2, 10. §. 15. ἱκανωτάτω λέγειν τε καὶ πράττειν. 1, 4, 1. bis. 2, 9, 3. 4, 2, 6. αὐλεῖν, ἢ ἱππεύειν, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἱκανοὶ γενέσθαι. O. 5, 8. 7, 3. ἡ γυνὴ ἱκανή ἐστι διοικεῖν. 12, 8. 13, 1. Σ. 3, 7. ¶ 7) qui poteſt, qui ſolet. c. inf. Π. 1, 4, 25. ἱκανὸν καὶ φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς ἀνιᾷν. 1, 6, 10. 2, 1, 5. τῶν ἱκανωτάτων καὶ εὖ καὶ κακῶς ποιεῖν. 6, 2, 10. οἶνον τοσοῦτον — ὅσος ἱκανὸς (Marg. ἐν ὅσῳ ἱκανὸν) ἔσται ἐθίσαι ὑμᾶς ὑδροποτεῖν. 8, 1, 6. E. 1, 7, 10. extr. 3, 4, 12. Ιερ. 7, 9. Aπ. 4, 7, 3. ταῦτα ἱκανὰ εἶναι ἀνθρώπου βίον κατατρίβειν. §. 5. Σ. 3, 2. 4, 30. ¶ 8) De lega-

legatis: *qui plenam poteſtatem habent.* Α. 2, 3, 3. ὅτι — ἥκοιεν ἄνδρες, οἵ τινες ἱκανοὶ ἔσονται τὰ παρὰ βασιλέως τοῖς Ἕλλησιν ἀπαγγεῖλαι. Sic de ephoris, Λ. 8, 4. οἱ Ἔφοροι ἱκανοί εἰσι ζημιῦν. Stobae. δυνατοὶ, quod Zeun. iudicat eſſe gloſſema ſignificatus paulo rarioris.

ἱκανῶς, ¶ 1) *ſufficienter, ſatis.* Π. 1, 6, 7. τὰ ἐπιτήδεια — ὅπως ἱκανῶς ἔχοιεν. 8, 6, 6. Ο. 19, 5. Κ. 5, 30. λαγόνας — λαγαρὰς ἱκανῶς. ¶ 2) *apte, rite, vt par eſt, recte.* Ε. 1, 7, 10. p. 59. τί τούτων οὐχ ἱκανῶς καὶ καλῶς ἔπραξαν; *tot nauibus, quot ſufficerent ad rem perficiendam.* Ο. 4, 10. κἂν ὁ Φρούραρχος μὴ ἱκανῶς τῇ χώρᾳ ἀρήγῃ. Margg. καλῶς. 6, 13. τοὺς ἀγαθοὺς τέκτονας — πάνυ ὀλίγος — μοι χρόνος ἐγένετο ἱκανῶς περιελθεῖν, *ad recte* l. *diligenter obeundum.* Steph. ſine cauſa coni. ἱκανὸς, vt referatur ad χρόνος. ¶ 3) ἱκανῶς ἔχειν, *parem eſſe.* Π. 6, 3, 11. δοκοῦμέν σοι ἱκανῶς ἕξειν — πρὸς οὕτω βαθείας Φάλαγγας.

ἱκετεύειν, ¶ 1) *ſupplicare diis.* Απ. 1, 5, 5. ἱκετεύειν τοὺς θεοὺς, δεσποτῶν ἀγαθῶν τυχεῖν. ¶ 2) *ſupplicem rogare homines*, vel omnino *vehementer rogare.* Π. 4, 2, 12. captos τοὺς μὲν ἱκετεύοντας, τοὺς δὲ Φεύγοντας. c. imperat. Π. 1, 3, 10. ἱκετεύω, δός μοι. 1, 4, 10. c. inf. Π. 4, 6, 4. ἡ θυγάτηρ — ἱκέτευσε μὴ δοῦναι αὐτὴν τῷ Φονεῖ. 5, 2, 3. 7, 2, 3. 7, 3, 5. ἡ τροφὸς πολλὰ ἱκετεύουσα Pantheam μὴ ποιεῖν τοῦτο. 7, 4, 4. οἱ Κᾶρες ἱκέτευον μένειν αὐτόν. Α. 7, 4, 6. 17. Ε. 6, 3, 1. 6, 5, 23. Απ. 1, 2, 29. προσαιτεῖν ὥσπερ τοὺς πτωχοὺς, ἱκετεύοντα καὶ δεόμενον προσδοῦναι. c. acc. perſ. et inf. Α. 7, 4, 5. Ξενοφῶντα ἱκέτευσε βοηθῆσαι. c. acc. rei et inf. Ε. 2, 3, 21. ἱκετεύω τὰ πάντων ἐννομώτατα, μὴ ἐπὶ Κριτίᾳ εἶναι ἐξαλείφειν.

ἱκέτης, *ſupplex.* ¶ 1) diis, Αγ. 11, 1. τοὺς βωμῶν ἱκέτας, *qui ſupplices in templum dei alicuius tanquam ad aſylum confugiunt.* ¶ 2) hominibus, Π. 4, 6, 2. p. 256. ἥκω πρός σε καὶ ἱκέτης προσπίπτω. §. 3. δέχομαι ἱκέτην σε. c. inf. Α. 7, 2, 18. ἐκαθεζόμην ἐνδίφριος αὐτῷ ἱκέτης, δοῦναί μοι.

ἱκνεῖσθαι, v. ἥκεσθαι.

Ἰκόνιον, *Iconium.* Α. 1, 2, 19. ἐξελαύνει εἰς Ἰκόνιον, Φρυγίας πόλιν ἐσχάτην. Alii,

Iii, vt Steph. Byz. et Etymol. M. Lycaoniae tribuunt. v. Wetſten. ad Act. 13, 51. et Hutchinſ. diſſ. II. Anabaſi praemiſſa p. 11.

ἴκτινος, *miluius* ſ. *miluus*. Iπp. 4, 18. v. Thom. Mag.

ἰλαδὸν, *copioſe, abundanter*. Aπ. 2, 1, 20. ex Heſiodo: τὴν κακότητα ἰλαδόν ἐστι ἑλέσθαι. Poll. 9, 144. τὸ Ὁμήρου ἰλαδόν.

ἱλαρὸς, *hilaris*. Aγ. 8, 2. εὔελπις, εὔθυμος, ἱλαρός. Aπ. 2, 7, 12. ἱλαραὶ ἀντὶ σκυθρωπῶν. Heſych: ἱλαρός· περιχαρὴς τῇ ὄψει.

*Ἴλαρχος, *Ilarchus*, Ephorus eponymus anni decimi tertii belli Peloponneſiaci, E. 2, 3, 7.

*ἱλαρῶς, *hilariter*. Aπoλ. 33. ἱλαρῶς προσεδέχετο τὸν θάνατον.

ἱλάσκεσθαι, *placare, propitium ſibi reddere*. Π. 3, 3, 11. γῆν ἱλάσκετο χοαῖς. O. 5, 20. περὶ τῶν γεωργικῶν πράξεων — τὰς θεὰς ἱλάσκεσθαι.

ἵλεως, *propitius*. Π. 1, 6, 2. θεοὶ ἵλεω καὶ εὐμενεῖς. 2, 1, 1. ἵλεως καὶ εὐμενεῖς. 3, 3, 11. A. 6, 6, 17. Iπ. 12, 11. θεῶν ἵλεων ὄντων. Iπp. 1, 2. c. dat. Π. 1, 6, 3. ἵλεω οἱ θεοὶ ὄντες ἡμῖν. §. 19. extr. 4, 2, 6. θεὰς αὐτοῖς ἵλεως ὄντας. Aπ. 1, 1, 9. 2, 1, 28.

ἴλη, ¶ 1) *turma equitum*. v. Aelian. tactic. c. 43. ſq. et Phauorin in h. v. Suidas: ἴλη· σύστημα, συστροφή, τάξις ὄχλου ἱππικῦ. Cf. ſupra εἴλη. Hinc Π. 6, 2, 11. p. 373. et A. 1, 2, 16. κατ' ἴλας, *turmatim*. ¶ 2) *ordo*. Suidas dicit, proprie eſſe i. q. φατρίαν, h. e. *curiam*. Scil. dicitur de claſſibus, in quas pueri Spartani erant diſtributi. Λ. 2, 12. εἴ ποτε μηδεὶς τύχῃ ἀνὴρ παρὼν — τῆς ἴλης ἑκάστης τὸν τορώτατον ἄρχειν.

Ἰλιὰς, *Ilias*, opus Homeri. Σ. 3, 5. Ἰλιάδα ὅλην καὶ Ὀδύσσειαν ἀπὸ στόματος εἰπεῖν.

Ἰλιεῖς, *Ilienſes*. Steph. Byz. in v. Ἴλιον· τὸ ἐθνικὸν Ἰλιεύς. E. 3, 1, 13. οἱ Νεανδρεῖς καὶ Ἰλιεῖς. All. male Ἰνεῖς.

Ἴλιον, *Ilium*, vrbs Troianorum. E. 1, 1, 3. Μίνδαρος — ἐν Ἰλίῳ θύων τῇ Ἀθηνᾷ.

Ἰλλυριὸς, *Illyrius*. Π. 1, 1, 4. ὁ Ἰλλυριὸς, *rex Illyriorum*, Ἰλλυριῶν ἄρχει.

ἰλὺς, *limus*. O. 17, 12. ἰλύος ἐπιχυθείσης.

ἱμὰς, *lorum*. Π. 6, 2, 11. p. 371. ἔχειν χρὴ in exercitu καὶ ἱμάντας. πλεῖστα γὰρ καὶ ἀνθρώποις καὶ ἵπποις ἱμᾶσιν ἤρτηνται. A. 4, 5,

4, 5, 11. οἱ ἱμάντες calceorum. Ιπρ. 8, 4. ἐφίππια ἐξ ἱμάντων ἠρτημένα. Κ. 6, 1. κυνῶν κοσμος δέραια, ἱμάντες. (Pollux 5, 55. ἱμὰς πλατὺς περὶ τῷ τραχήλῳ, ὃς καὶ περιδέραιον καὶ περιδερὶς ὀνομάζεται.) Ibid. οἱ ἱμάντες ἔχοντες ἀγκύλας τῇ χειρί. Poll. 5, 56. τὸ περιδέραιον ἐξῆπται στενȣ̃ ἱμάντος, ὃς κατὰ τὸν κύναγχον ἐξηγγύλωται (Emendant ἐξηγκύλωται). καὶ ἀπὸ τȣ́του ἄγεται ἡ κύων. Κ. 7, 6.

ἱμάτιον, *vestis.* De pallio enim raro legitur apud Xenophontem. Α. 7, 5, 3. εἰ μήγ' ἄλλως ἐδύνω, καὶ ἀποδόμενος τα σαυτȣ̃ ἱμάτια. vbi videtur prouerbialiter dictum. Λ. 2, 4. ἀντὶ τȣ̃ ἱματίοις διαθρύπτεσθαι, ἐνόμισεν ἑνὶ ἱματίῳ (Stobaeus: ἐνόμισε δερματίῳ) δι' ἔτους προσεθίζεσθαι. Potest h. l. de *pallio* accipi, vt Ε. 1, 7, 5. μέλανα ἱμάτια ἔχοντας ὡς δὴ ξυγγενεῖς ὄντες τῶν ἀπολωλότων. Ε. 2, 3, 5. ὡμολόγησαν ἓν ἱμάτιον ἔχων ἕκαστος ἀπιέναι in traditione vrbis. Απ. 2, 7, 5. ἱμάτια ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα. Ο. 4, 23. 7, 36. ἔρια — ὅπως οἷς δεῖ ἱμάτια γίγνηται. 10, 11. δεῦσαι καὶ μάξαι τὰ ἱμάτια. 13, 10. cf. ἀποδεικνῦναι, μάρσιππος, ποιεῖν, ῥηγνῦναι. De *stragulis* intelligendum est Π. 8, 3, 8. ἵπποι — ῥαβδωτοῖς ἱματίοις καταπεπταμένοι.

Ἴμβρος, *Imbrus*, insula Thraciae. v. Steph. Byz. Ε. 4, 8, 15. Athenienses timentes de ea nolunt pacem facere. 5, 1, 28. in pace Antalcidae eam retinent.

Ἱμέρα, *Himera*, vrbs Graeca in Sicilia. Ε. 1, 1, 27. a Carthaginiensibus capitur. Steph. Byz. corrupte ex h. l. profert Χείμεραν. v. ibi interpp.

ἵνα, ¶ 1) *vt.* c. indicat. v. Markland. ad Lys. p. 435. (T. I. p. 43. ed. Reisk.) cf. Raphel. ad 1 Cor. 4, 6. Π. 1, 6, 19. p. 80. ἵνα αὐτὸς ἑαυτὸν ἐνέδυ. Αθ. 1, 11. ἵνα λαμβάνων πράττει. Steph. et all. πράττῃ. c. opt. Π. 8, 3, 9. ἵνα διαπράττοιμεν. Camerarii liber habet διαπράττωμεν, quod Steph. praeferendum putat. Ε. 2, 1, 1. ἵνα μάθοιεν. Σ. 1, 15. c. coni. Π. 1, 3, 8. ἵνα ἀνακτήσωμαι. Hutch. et all. ἀνακτήσομαι. Α. 3, 2, 24. ἵνα ἐν ἀσφαλεστέρῳ ᾖ. 2 codd. habent εἴη. Ponitur in afferendis exemplis, vt Latinorum *vt*, Σ. 2, 26. πυκνὰ ἐπιψεκάζωσιν. ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν Γοργιείοις ῥήμασιν εἴπω. c. μὴ, Ε. 4, 2,

4, 2, 11. ἵνα μὴ διασπασθείησαν. All. διασπασθῶσιν. ¶ 2) *vbi*. Alias sic iungitur indicatiuo. v. Valckenar. ad Herodot. 9, 27. Sed c. coniunct. est Απ. 2, 1, 11. ἐδ' εἰς τὴν δουλείαν ἐμαυτὸν τάττω, ἀλλ' ἵνα τίς μοι δοκῇ μέση τέτων ὁδός. Leuncl. malebat ἀλλ' εἶναι, quod Steph. edidit, et in vno cod. reperit Ernestius. K. 6, 7. ἵνα αὐτῶν μηδὲν ἀντέχηται. v. ibi Zeun. qui ostendit, ἵνα, cum *vbi* significat, habere etiam coniunctiuum.

Ἰνδικαὶ κύνες, *canes Indicae*, adhibendae sunt in venandis hinnulis et ceruis, K. 9, 1. et apris, K. 10, 1. De earum praestantia v. Plin. H. N. 7, 2. et interpp. Curt. 9, 1, 31. it. Poll. 5, 38.

Ἰνδοὶ, *Indi*, populi Armeniis et Chaldaeis vicini, fortassis in Colchide. Nam Colchis etiam Aethiopia dicitur. v. Herodot. 4, 28. et Hutch. diss. I. Cyropaediae praemissa p. 55. Π. 1, 1, 4. in Cyri ditione fuerunt. 1, 5, 3. ab Assyriorum rege contra Medos ad societatem inuitantur. 2, 4, 1 -- 8. legati veniunt ad Cyaxarem et Cyrum, quaesitum de causa belli inter Medos et Assyrios, et societatem inituri cum eo, qui iuste bellum gereret. 3, 2, 12. rex eorum diues est, apud quem stipendia merent Chaldaei. 6, 2, 3. 5. οἱ Ἰνδοὶ sunt *Indorum legati*.

ὁ Ἰνδὸς, *rex Indorum*. Π. 3, 2, 13 — 15. legatos ad eum mittit Cyrus de pecunia commodanda. 6, 2, 1 — 5. legati eius cum pecuniis veniunt, quod Cyrus ad hostes mittit speculatum.

Ἰνεῖς, v. Ἰλιεῖς.

ἰνώδης, *neruosus, fibrosus*. K. 4, 1. in canibus ἰνώδη esse debent τὰ κάτωθεν τῶν μετώπων. Cf. Poll. 5, 57.

Ἰὸς, *Jos* l. *Jus*, Arcadiae oppidulum. E. 6, 5, 24. ἐν Ἰῷ τῆς Σκιρίτιδος. §. 26. κατ' Ἰὸν τῆς Σκιρίτιδος. Ibid. κώμη nominatur. Ibid. etiam Ἰᾶται commemorantur, eius incolae. Cf. infra Σκιρῖτις.

ἴουλος, *lanugo*. Photius in lexico MS. ap. Valckenar. ad Theocrit. p. 409. ἴουλος· χνῦς τριχῶν, ἤτοι ἡ πρώτη τῶν γενείων βλαστή. Poll. 2, 88. ἴουλος παρὰ τὸ ἕρπειν. Nempe descendit ab ἰέναι. Sed Gual-

Gualterus ad Poll. deriuat a vermiculo ἴουλος, lat. *conuoluulus*, quod ſit multipes. Omnino praeter Heſych. et Etymol. M. vid. Schol. Apollon. 2, 43. et Tzetz. ad Lycophr. 23. Σ. 4, 23. τȣ́τῳ παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι ἴουλος καθέρπει. Poll. 2, 10. παρὰ τὰ ὦτα καθέρποντα τὸν ἴουλον ἔχων.

ἱππαγρέται, apud Lacedaemonios *praefecti trecentis illis ſelectis grauis armaturae militibus, qui in ciuitate optimi habebantur, et in bello perpetui comites regem ſtipabant.* Hi trecenti, quamuis eſſent ὁπλῖται, dicti ſunt ἱππεῖς, et lecti ſunt ab hippagretis, vnde hi praefecti nomen habent. ἀγρεῖν enim eſt *capere.* Heſych: ἱππαγρέται· ἀρχὴ ἐπὶ τῶν ἐπιλέκτων ὁπλιτῶν. vbi v. Albert. Idem tamen Heſych. habet haec: ἵππαρχος· ὁ τῶν νέων ἐπιμελητὴς παρὰ Λάκωσιν. Niſi eius verba emendanda ſunt ex loco Euſtathii ad Il. ϑ, p. 727, 23. νεανίσκος καὶ νεανίας ὁ αὐτός. Λάκωνες δὲ τȣ́τους ἱππεῖς ἐκάλουν, καὶ τȣ̀ς προεστῶτας αὐτῶν ἱππαγρέτας. cf. Meurſ. miſcell. Lacon. p. 117. Crag. de rep. Laced. 2, 14. Ruhnken. ad Timaei lex. Plat. p. 109. ſq. Λ. 4, 3. αἱρȣ̃νται — ἐκ τῶν ἀκμαζόντων τρεῖς ἄνδρας· ȣ̃τοι δὲ ἱππαγρέται καλȣ̃νται. τȣ́των δ᾽ ἕκαστος ἄνδρας ἑκατὸν καταλέγει. E. 3, 3, 9.

ἱππάζεσθαι, ¶ 1) *equitare.* Schol. Ariſtoph. nubb. 15. τὸ δὲ ἱππεύεσθαι ȣ̓χ ἁπλῶς χρείαν περὶ ἱππικὴν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ὀχεῖσθαι, καὶ ȣ̔́τως ἱππάζεσθαι. Suidas: ἱππάζεται ȣ̓χ ἁπλῶς τὸ περὶ ἱππικὴν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ ἐφ᾽ ἑνὸς ἵππου ὀχεῖσθαι, ὃ νῦν κέλητα καλȣ̃σιν. Ιπ. 1, 1. homini ἐπισταμένῳ ἤδη ἱππάζεσθαι. Ιπρ. 1, 5. 2, 1. vbi eſt de decurſionibus equeſtribus, vt 3, 9. De equo, Ιπ. 10, 1. ἵππῳ μεγαλοπρεπεστέρῳ ἱππάζεσθαι. ¶ 2) *equitando ſe exercere.* Αγ. 1, 25. et E. 3, 4, 16. μεστὸν τὸν ἱππόδρομον ἱππέων ἱππαζομένων. Ιπρ. 1, 13. De equo, Ιπ. 10, 15. ὅταν εἰς τὸ ἱππάζεσθαι μετὰ τȣ̃ κυδρȣ̃ ἀφιγμένος ᾖ. 11, 7. ὅταν ἱππάζηται. cf. ἱππασία. ¶ 3) De equis: *erudiri, eruditum et agitationi idoneum eſſe.* Poll. 1, 182. ἀπαίδευτος καὶ ἄγριος. τȣ́τῳ δὲ ὁ Ξενοφῶν ἀντιτίθησι τὸν ἤδη ἱππαζόμενον. Ιπ. 3, 1. ὅταν ἱππαζόμενον

γον ὠνῆταί τις. 11, 8. ἐπὶ τῶν τοιέτων ἤδη ἱππαζομένων ἵππων καὶ θεοὶ καὶ ἥρωες γράφονται. Leuncl. mauult ἱππαζόμενοι, vt ad θεοὶ referatur. Sed rectius Camerar. videtur vertiſſe: *iam agitationi idoneis.*

ἱππάριον, *equulus.* v. Moeris p. 200. et ibi Pierſon. Contemtus cauſa dicitur Π. 1, 4, 19. ἐπὶ πονηρῶν ἱππαρίων ὀχέμενοι.

* ἱππαρμοστὴς, *equitum praefectus* apud Lacedaemonios. Cf. ἁρμοστής. Ε. 4, 4, 10. Πασίμαχος ὁ ἱππαρμοστὴς, ἔχων ἱππέας — καταδήσας ἀπὸ δένδρων τὰς ἵππους. 4, 5, 12. cf. Gramm.

ἱππαρχεῖν, *hipparchum eſſe, equitibus praeeſſe.* Ἀπ. 3, 3, 1. ἱππαρχεῖν τινι ᾑρημένῳ. §. 11. Ιπ. 11, 10. Particip. pro ſubſt. Αγ 2, 4. et Ε. 4, 3, 4. Πολύμαχος — ὁ Φαρσάλιος, ἱππαρχῶν.

ἱππάρχης, i. q. ἵππαρχος. Σ. 1, 4. στρατηγοῖς καὶ ἱππάρχαις.

ἱππαρχία, *munus magiſtri equitum.* Αθ. 1, 3. μετεῖναι τῶν ἱππαρχιῶν. vbi videtur eſſe genus λειτουργίας. Ιπρ 3, 13.

ἱππαρχικὸν, *ad officium magiſtri equitum pertinens.* Ιπρ. 5, 1. ἱππαρχικὸν καὶ χωρία γιγνώσκειν, *boni magiſtri equitum eſt.* §. 13.

Ἱππαρχικὸς inſcribitur *liber* Xenophontis *de officiis magiſtri equitum.* Camerar. vertit *de praefectura* ſ. *diſciplina equeſtri.* Leuncl. *de magiſterio equitum.*

ἵππαρχος, *magiſter equitum.* Π. 5, 3, 16. p. 300. οἱ ἄλλοι ἵππαρχοι. Edd. vett. ὕπαρχοι. 7, 1, 2. 8, 3, 11. 8, 4, 1. Cyrus ad coenam vocauit principes, in his τὸν Ὑρκάνιον ἵππαρχον. Margg. ὕπαρχον. Α. 3, 3, 12. ἵππαρχος ἐπεστάθη. Ε. 2, 4, 5. 17. 4, 2, 3. Ἀπ. 3, 3, 1. 11. vbi et in Hipparchico de officiis hipparchi agitur. Ιπ. 12, 15. Ιπρ. 1, 7. §. 8. margg. pro ἵππαρχον male legunt ἱππικόν. 2, 7. 3, 1. 5. 6. 4, 1. 5. 7, 1, 4. 8, 4. In rebus Athenienſium Ε. 2, 4, 15. et Ιπρ. 3, 11. commemorantur ἵππαρχοι in plurali. Scil. fuerunt duo Athenienſium ἵππαρχοι, quorum vterque praeerat quinis equitum φυλαῖς. v. Poll. 8, 94. Cf. ſect. 87.

ἱππασία, ¶ 1) *equitatio, curſus equitum.* Α. 2, 5, 8. τὴν ἱππασίαν αὐτῶν ἐθαύμα-

θαύμαζον. Ιπ. 1, 10. 14. 10, 2. 5. 13. Ιπρ. 1, 15. ¶ 2) *exercitatio equitandi, meditatio equestris.* O. 11, 17. ἱππασάμην ἱππασίαν ὁμοιοτάτην ταῖς ἐν τῷ πολέμῳ ἀναγκαίαις ἱππασίαις. Ιπ. 3, 4. 8, 9. μακρὰς — βραχείας τὰς ἱππασίας ποιεῖσθαι. 10, 15. 11, 13. ἱππασίαι πρὸς ἐπίδειξιν. ¶ 3) *genus l. species equitationis et equestris exercitii.* Ιπ. 3, 5. μεταβάλλεσθαι τὴν ἱππασίαν. 7, 13. cf. πέδη. ¶ 4) *locus exercitationis equestris.* Ιπ. 6, 11. ἐξ ἱππασίας εἰς οἶκον ἀπάγηται. 7, 19.

ἱππάσιμος, *equitabilis, planus, aptus ad equitandum.* Π. 1, 4, 14. ἱππάσιμα χωρία. v. Poll. 1, 186. E. 7, 2, 12. μέχρι τῦ ἱππασίμου.

ἱππαστής, *equus ad exercitia equestria idoneus.* Ιπ. 10, 17. τὸν ἵππον τοιῦτον ἀποκαλῦσιν ἐλευθέριον — ἱππαστήν, θυμοειδῆ. cf. Kuhn. ad Poll. 1, 194.

ἱππεία, ¶ 1) *equitatus, equestres copiae.* Hesych. et Phauorin: ἱππείαν· τὴν ἵππον. cf. ἀσπὶς et πρεσβεία. A. 5, 6, 3. ἱππείαν — κρείττω ἁπάσης τῆς βασιλέως ἱππείας. Αγ. 1, 23. ¶ 2) *res equestris.* Suid: ἱππεία· ἡ ἵππευσις. Π. 8, 8, 9. ἐ τῆς ἱππείας — ἐπιμέλονται. Marg. Steph. ἱππικῆς.

ἱππεύειν, ¶ 1) *equitare.* Π. 5, 2, 8 ἅμα ἱππεύοντες, *inter equitandum.* 1, 6, 6. Αγ. 1, 25. E. 3, 4, 16. τάξεσιν ἥτις κράτιστα ἱππεύοι. Ιπ. 3, 11. Ιπρ. 3, 13. 14. De equo, Ιπ. 1, 6. εἰκάζοις ἂν καὶ ἱππεύοντα ὑγρὰ ἕξειν τὰ σκέλη, *currentem.* 10, 3. Ιπρ. 1, 4. ¶ 2) *equitem esse.* a) *rem equestrem curare.* Suid: ἵππευε· ἵππων φρόντιζε. Ιπ. proem. πολὺν χρόνον ἱππεύειν. 2, 1. Ιπρ. 1, 11. b) *equo merere.* E. 3, 1, 3. ἔπεμψαν τῶν ἐπὶ τῶν τριάκοντα ἱππευσάντων, *qui equo meruerant.* 6, 1, 4. p. 360. οἱ ἱππεύοντες, *equites.* Ιπρ. 9, 5. ¶ 3) *exercitationes equestres instituere.* Απ. 3, 3, 6. ἔνθαπερ εἰώθατε ἱππεύειν. Mox est μελέτας ποιεῖσθαι. ¶ 4) Legitur ἱππεύειν pro ἱππεῦσιν. v. ἱππεύς nr. 1. Et Ιπ. 3, 4. ὀπτεύων emendauit Leuncl. pro ἱππεύων.

ἱππεύς, ¶ 1) *eques.* Ιπ. 6, 16. τὸν ἱππέα. 7, 1. 7. 8. in bello, Π. 1, 4, 17. καὶ πεζοὶ καὶ ἱππεῖς. 2, 1, 2. p. 88. εἰσὶν ἱππεῖς πλείους

τῶν

τῶν μυρίων. Λ. 12, 2. 13, 6. Ιπ. 9, 1. 12, 5. 9. 11. Ιπρ. 1, 2. 17. 18. 2, 1. 3, 5. 5, 1. ἔνθα πεζοὶ κρείττους ἱππέων, καὶ ἔνθα πεζῶν κρείττους ἱππεῖς. §. 13. 7, 12. 8, 19. Forma nominatiui plur. ἱππῆς est Ιπρ. 7, 1. 3. 8. 14. in plerisque editionibus, et est Attica. v. Eustath. ad Il. α, p. 50. Attamen Zeun. ex editt. Castal. Hal. et Bryll. eligit ἱππεῖς. Datiuus ἱππεῦσι saepe legitur, vt Λ. 11, 1. καὶ ἱππεῦσι καὶ ὁπλίταις. Πο. 6, 1. E. 7, 5, 16. τοῖς κρατίστοις ἱππεῦσιν εἶναι (Margg. ἱππεύειν) δοκοῦσιν. Απ. 3, 4, 1. Ιπρ. 1, 20. 2, 9. 4, 4. 7, 2. 8, 23. Acc. plural. Attice formatur ἱππέας, quod in similibus nominibus Thomas Mag. in v. ἑρμηνέας docet: Π. 1, 4, 14. πεζοὺς πολλοὺς καὶ ἱππέας. §. 16. §. 17. ἱππέας καὶ πεζούς. §. 18. 2, 1, 2. p. 87. quater est ἱππέας. p. 88. ter. 2, 4, 9. 11. 12 13. 17. p 137. 4, 5, 15. ἢν ἱππέας ἐπ' αὐτοὺς καταστήσωμεν. 6, 4, 5. p. 392. 7, 5, 8. 8, 3, 8. 8, 6, 5. 8, 8, 10. A. 3, 3, 12. 4, 3, 17. E. 3, 1, 3. 3, 4, 23. Ιπρ. 1, 5. 6. 8. 9. 13. τοὺς ὄντας ἱππέας. Ita reposuit Leuncl. pro ἵππους, quod etiam in Cod. Lipſ. reperitur. §. 19. 22. 3, 7. 4, 1. 5, 2. 5. 6. 7. 7, 4. 8, 17. cf. ἵππος, quod saepe c. ἱππεὺς permutatur. Locum Helladii, qui idem quod Thomas praecipit, attulimus in v. νομεύς. Sed saepe legitur forma acc. communis, ἱππεῖς. v. Fiſcher. ad Weller. p. 211. Errauit ergo Graeu. ad Lucian. soloecist. T. III. p. 575. nisi formam ἱππεῖς librariorum peccato tribuendam putemus. v. Zeun. ad Π. 1, 1, 2. Sic Π. 2, 1, 2. p. 87. ἐξακισχιλίους ἱππεῖς. Sed paulo post est saepius ἱππέας. 3, 2, 2. A. 1, 5, 13. pro ἱππέας in Cod. Paris. est ἱππεῖς, vt 1, 6, 3. 4, 3, 15. in omnibus legitur τοὺς — ἱππεῖς. 5, 6, 3. p. 291. 6, 3. 8. 6, 5, 17. 7, 3, 26. in Cod. Eton. est ἔχων ἱππεῖς. 7, 4, 17. Αγ. 2, 3. pro τοὺς ἵππους in marg. Leuncl. est ἱππεῖς. Et sic Leuncl. in loco parallelo E. 4, 3, 4. pro ἵππους in marg. posuit ἱππεῖς ex verſionibus Philelphi et Bilibaldi. Vbi tamen paulo ante est ἱππέας, vtroque in loco. Αγ. 2, 13. τοὺς ἱππεῖς. E. 1, 2, 4. 1, 3, 8. 1, 4, 9.

4, 9. 3, 4, 10. 4, 1, 9. 5, 3, 6. 7, 1, 9. Απ. 3, 5, 19. Ιπρ. 9, 3. διακοσίους ἱππεῖς. Leuncl. vult ἱππῆς vel ἱππέας, vt paulo ante eſt χιλίους ἱππέας. Etiam ἱππῆς, E. 3, 4, 14. δώδεκα ἱππῆς — ἀπέκτειναν. Caſtal. et Bryl. vt §. 20. Junt. et Caſtal. habent ἱππεῖς. Sed ἱππῆς eſt forma Attica. v. quos laudat Morus ad E. 3, 4, 14. c. ἀνὴρ, Π. 4, 3. 3. p. 229. ἄνδρα ἱππέα. ¶ 2) *homo camelo inſidens.* Π. 7, 1, 22. αἱ κάμηλοι — οἱ ἐπ' αὐτῶν ἱππεῖς. ¶ 3) i. q. ὁπλίτης. E. 3, 4, 23. ἱππέων mendoſe ſcriptum aiunt pro ὁπλιτῶν, quod eſt Αγ. 1, 31. At vid. ἱππαγρέται.

Ἱππεὺς, *Hippeus.* E. 1, 6, 21. dux Samiorum.

Ἱππίας, *Hippias.* ¶ 1) ὁ Ἠλεῖος, Απ. 4, 4, 5 — 25. deridet Socratem, qui deinde eleganter cum eo de iuſto et legibus disputat. Σ. 4, 62. artem memoriae docet. De hoc nobili Sophiſta v. Erneſt. ad Απ. l. l. ¶ 2) vnus e principibus factionis, quae Elide oligarchiam defendebat, E. 7, 4, 15. Niſi hic quoque eſt idem ille ſophiſta. v. Schneider. ad h. l.

ἱππικὴ, ¶ 1) *res equeſtris.* De hac peculiarem libellum ſcripſit Xenophon. Π. 8, 1, 12. θήραν — ἄσκησιν ἱππικῆς ἀληθεστάτην. Απ. 3, 3, 9. O. 3, 8. 9. Ιπ. prooem. 2, 1 7, 1. 8. 10. 14. 11. 13. Ιπρ. 1, 11. §. 19. ἀσκεῖν τὴν ἱππικήν. cf. ἀσκεῖν. 6, 5. 8, 1. 5. 6. Paulo aliter Ιπρ. 9, 6. μετοίκων τινὰς εἰς ἱππικὴν καθισταμένους, *equites factos.* Poſſit in nonnullis ex his exemplis verti *peritia equitandi.* Saltem ſic eſt ¶ 2) Π. 1, 4. 5. εἰς τὸ ἴσον ἀφίκετο τῇ ἱππικῇ τοῖς ἡλικιώταις. E. 4, 3, 5. ἐπὶ ἱππικῇ. Αγ. 2, 5. ἐφ' ἱππικῇ. ¶ 3) In var. lect. eſt pro ἱππεία. v. ibi.

ἱππικὸν, ¶ 1 *equitatus, equeſtres copiae.* Π. 4, 3, 3. p. 229. ἱππικὸν καθεστάναι. 2, 1, 2. p. 88. 8, 5, 2. A. 6, 5, 18. Αγ. 1, 15. 23. §. 24. παρέχοι τὸ ἱππικόν. All. παρέχοιτο ἵππον, quod rectius iudicatur. Sic etiam in loco parallelo E. 3, 4, 15. reſcribunt ἵππον pro ἱππικόν. 3, 1, 4. 3, 2, 12. 3, 4, 12. 15. 21. 3, 5, 6 4, 3, 2. 5. Απ. 3, 3, 4. 14. Ιπρ. 1, 2. 3. 8. 19. 26. 3, 1. 4, 9. 5, 6. 13. 9, 3. 4. it. ſequente plurali, A. 6, 5, 19. εἶδον τὸ ἱππικὸν συνεστηκὸς, καὶ τὰς Βιθυνὰς πρὸς τούτους συνα-

συναθροιζομένους. Cod. Paris. πρὸς τῦτο. Cod. Eton. πρὸς τύτῳ. Plene legitur Π. 3, 3, 14. ἱππικὸν στράτευμα. cf. ξενικὸς et οἰκεῖος. ¶ 2) Videtur etiam currus complecti, Π. 6, 1, 26. συντελεῖν — ἅρματα ἐκ τῦ ἱππικῦ τῦ ἑαυτῦ. ¶ 3) *ordo equester, potestas inter equites merendi.* Πο. 2, 5. μετοίκοις — μεταδιδόναι καὶ τῦ ἱππικῦ, *equites facere.* Similiter Ιπρ. 9, 5. v. καθήκειν nr. 3. ¶ 4) *res equestris.* Aπ. 3, 3, 2. τὸ ἱππικὸν — βέλτιον ποιήσας παραδῦναι. (Vbi tamen *equestres copiae* possunt intelligi.) Sic plur. Π. 8, 8, 7. ἱππικὰ μανθάνειν καὶ μελετᾷν.

ἱππικός, ¶ 1) *equester, ad rem equestrem pertinens.* Π. 2, 4, 13. ἱππικὴ δύναμις. E. 3, 4, 16. ταῖς τε ὁπλιτικαῖς τάξεσιν — καὶ ταῖς ἱππικαῖς. 5, 3, 20. ἱππικοὶ λόγοι, *sermones de re equestri.* Ιερ. 9, 11. cf. ἀγὼν et τάξις. ¶ 2) *rei equestris s. equitandi peritus.* Π. 3, 1, 9. ἰσχυρῷ, ἢ ἀνδρείῳ, ἢ ἱππικῷ. 6, 2, 3. εὐοπλώτατοι καὶ ἱππικώτατοι. 7, 5, 22. O. 11, 20. Σ. 2, 10. Ιπ. prooem. 5, 1. Ιπρ. 1, 6. 12. 5, 1. etc. ¶ 3) In var. lect. confunditur c. ἵππαρχος. v. ibi.

* ἱππικώτατα, *ita vt decet rei equestris peritissimos.* O 21, 7.

Ἱπποδάμειος ἀγορά, *forum in Piraeeo, nomen habens ab architecto Hippodamo,* qui Piraeeum portum aedificauerat. v. Suid. in h. v. E. 2, 4, 8.

Ἱππόδαμος, *Hippodamus.* E. 7, 1, 33. praetor Sicyone electus.

ἱπποδρομία, *certamen equestre.* E. 3, 2, 4. Odrysae in funere caesorum suorum ἱπποδρομίαν ποιήσαντες. 7, 4, 29. in ludis Olympicis τὴν ἱπποδρομίαν ἐπεποιήκεσαν. Σ. 1, 2. ἦν Παναθηναίων μεγάλων ἱπποδρομία — ὡς δὲ ἡ ἱπποδρομία ἔληξεν.

ἱππόδρομος ab Hesych. et Phauorino explicatur ἀγὼν Ἀθήνησι Θησεῖ ἀγόμενος. Sed ap. Xenoph. est *locus in quo decursiones equestres s. certamina et exercitia equestria instituuntur.* Poll. 9, 44. ἐπὶ θεάτρῳ καὶ στάδιον, ἱππόδρομον, ᾠδεῖον. A. 1, 8, 14. in confusione copiarum, cum currus sine aurigis in Graecos ferrentur, Graeci nonnulli ἵσταντο· ἔστι δ' ὅς τις καὶ κατελήφθη, ὥσπερ ἐν ἱπποδρόμῳ, ἐκπλαγείς.

γεῖς. Αγ. 1, 25. et Ε. 3, 4, 16. v. ἱππάζεσθαι. Ε. 6, 5, 30. Ιπρ. 3, 1. τά τ' ἐν Ἀκαδημίᾳ καὶ τὰ ἐν Λυκείῳ — καὶ τὰ ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ. §. 10. 11.

ἱπποκένταυρος, *centaurus*. Π. 4, 3, 5. equites lepide cum centauris comparantur. cf. Bochart. hieroz. T. II. p. 835.

ἱπποκόμος, *equorum curator, equiſo*. Etymol. M. et Suid: ἱπποκόμος· ὁ τῶν ἵππων ἐπιμελέμενος. Π. 4, 5, 18. Ε. 2, 4, 4. οἱ ἱπποκόμοι ψήχοντες τὰς ἵππους. Ο. 11, 4. Ιπ. 2, 3. 5. 4, 4. τῷ ἱπποκόμῳ ἐξακτέον τὸν ἵππον ὅπου ψήξει. 5, 1. τὸν ἱπποκόμον πεπαιδεῦσθαι ἃ δεῖ περὶ τὸν ἵππον πράττειν. §. 2. 3. vbi, vt in toto capite, alia eius officia indicantur. 6, 7. ὁ ἱπποκόμος τὸν χαλινὸν ὀρθῶς ἐμβάλῃ. §. 9. 10. 12. 16. Ιπρ. 5, 6.

Ἱπποκράτης, *Hippocrates*. ¶ 1) Ε. 1, 1, 15. Mindari ἐπιστολεύς. 3, 3, 4. 6. harmoſtes Lacedaemoniorum Chalcedone. ¶ 2) Απ. 3, 5, 4. dux Athenienſium, victus a Boeotis prope Delium. v. Thucyd. 4, 93.

ἱπποκρατία, *victoria equeſtris*. Heſych: ἱπποκρατεία· τὸ τοῖς ἵπποις νικᾶν. Π. 1, 4, 24. χαίρων τῇ ἱπποκρατίᾳ.

ἱππόκροτος, *circus, curriculum*. v. Poll. 1, 186. Ιπρ. 3, 14. Brodaeus pro ἐν τῷ ἐπικρότῳ legendum putat ἐν τῷ ἱπποκρότῳ.

Ἱππόλοχος, *Hippolochus*. Ε. 2, 3. 2. vnus e triginta tyrannis.

Ἱππόλυτος, *Hippolytus*, Theſei filius. Κ 1, 2. Chironis discipulus. §. 11. laudatur.

ἱππομαχεῖν, ¶ 1) *ex equis pugnare*. Π. 1, 6, 6. ἱππομαχοῦντας νικᾶν, *equeſtri proelio vincere*. Αγ. 2, 3. et Ε. 4, 3, 3. πρὸς τοὺς ὁπλίτας ἱππομαχεῖν. ¶ 2) *equitatui reſiſtere, aduerſus equitatum pugnare*. Π. 6, 4, 5. p. 393.

ἱππομαχία, *pugna equeſtris*. Ε. 3, 4, 15. γενομένης — ἱππομαχίας. 7, 5, 18. ἡττημένος — ἱππομαχίᾳ.

Ἱππόμαχος, *Hippomachus*. Ε. 2, 3, 2. vnus e triginta tyrannis. 2, 4, 12. cadit in proelio.

Ἱππόνικος, *Hipponicus*. ¶ 1) Athenienſis ditiſſimus, Πο. 4, 15. ſexcenta mancipia elocarat. Videtur fuiſſe Calliae filius. De Hipponicorum familia v. omnino Perizon. ad Aelian. V. H. 4, 23. et 14, 16.

16. ¶ 2) pater Calliae. E. 6, 3, 2. Σ. 1, 2. ¶ 3) pater Hermogenis. Απ. 4, 8, 4. Απολ. 2. ¶ 4) Phliasius, pater Proclis. E. 5, 3. 13.

ἱππονοεῖν, v. ἱππωνεῖν.

ἵππος, ¶ 1) *equus*. Π. 1, 4, 20. λαβὼν τῶν ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν. In edd. vett. perperam legitur ἱππέων pro ἵππων. §. 23. ἔπαιον ἵππους καὶ ἄνδρας. 3, 3, 14. λῦσαι ἵππους. 4, 2, 14. cf. λύειν. 4, 3, 4. p. 232. sq. varia sunt de equo. 4, 5, 18. τοὺς ἵππους καὶ τὰ τῶν ἵππων σκεύη. 5, 1, 7. ἵππων ἀγαθῶν καὶ γυναικῶν καλῶν. 6, 2, 7. p. 366. οἱ ἵπποι κατατεθωρακισμένοι οἱ ἐν τοῖς ἅρμασι. 6, 4, 5. p. 392. ἱππέας καὶ ἵππους ὡπλισμένους. A. 1, 9, 3. φιλιππότατος, καὶ τοῖς ἵπποις ἄριστα χρῆσθαι. Quae formula saepius legitur. 4, 5, 24. 4, 8, 21. ἔθεον οἱ ἵπποι. Ιερ. 6, 16. Αγ. 9, 6. ἵππους πολεμιστηρίους τρέφειν est munus publicum. Sed Π. 1, 3, 3. τρέφειν ἵππους est simpliciter *alere*. Απ. 2, 3, 7. 2, 6, 7. 3, 3, 2. ἀρχὴ ἵππων. Margg. perperam ἱππέων. §. 3. §. 4. τῶν ἵππων ἐπιμελεῖσθαι. 4, 1, 3. 4, 2, 25. O. 1, 8. 2, 11. 5, 6. ὠφελέμεναι αἱ ἵπποι — ἀντωφελεῦσι. ὁ μὲν ἵππος — Bachius dicit, αἱ ἵπποι in feminino dictum esse, quia hoc genus adhibeatur, quando de equis in vniuersum sermo sit, sed sequi mox masculinum, vt intelligatur equus generosus ac domino suo carus. At cum femininum nunquam ap. Xenoph. nisi de equitatu legatur, et Etymol. M. τὰς ἵππους Ionum esse dicat, recte Zeun. restituisse videtur ὠφελούμενοι οἱ ἵπποι. O. 11, 5. ἵππῳ — εἰ τὴν ψυχὴν φύσει ἀγαθὴν ἔχοι. 12, 20. 18, 4. inter ὑποζύγια referuntur. Σ. 2, 10. Epithetorum magna est copia, v. c. αἰσχρὸς, Iπ. 1, 17. ἄλυπος 3, 12. ἀπειθὴς 3, 6. ἀχαλίνωτος 5, 3. βλακώδης 9, 1. βλὰξ 9, 12. γοργὸς 1, 10. 10, 5. et 17. δυσγάργαλις 3, 10. δύσκολος 5, 1. δύσφορος 1, 12. ἐθελουργὸς, 10, 17. ἐλευθέριος ibid. ἐξόφθαλμος 1, 9. ἑτερόγναθος 1, 9. et 6, 9. εὐμεγέθης 1, 17. εὔπνους 1, 10. εὔπους 1, 3. 17. 3, 12. τὸ σῶμα εὔρωστος 11, 1. εὔσαρκος 1, 17. εὐσχήμων ibid. εὔχιλος 1, 12. εὐχρόαστος 1, 17. θυμοειδὴς 1, 8. 9, 1. 2. 4. 5. 8. et saepius. ἱππαστὴς 10, 17. κοιλόφθαλμος 1, 9. λαμπρὸς 11, 1.

11, 1. μεγαλοπρεπὴς 10, 1. 5. μεγαλόφρων 11, 1. μετέωρος 11, 1. ὀξὺς 1, 13. περίβλεπτος 10, 1. 5. πολεμιστήριος 1, 2. 3, 7. πομπικὸς 11, 1. πρᾶος 3, 12. σοβαρὸς 10, 17. σωτήριος 3, 12. 8, 2. ὑπέρθυμος 3, 12. ὑπέρφοβος et ὑπόπτης 3, 9. Φιλόνεικος 9, 8. Tribuitur equo βλακεία Ιπ. 3, 12. ὑψηλαυχενία 10, 13. Dicitur equus γαυρίζεσθαι, ἐλαύνεσθαι, κλωσμῷ ἐγείρεσθαι, ποππυσμῷ πραΰνεσθαι. v. suis locis. cf. ἄγειν, ἀγέλη, ἀγελαῖος, ἀναλαμβάνειν, ἀνιέναι, ἀπάγειν, ἀποσείεσθαι, ἀρετὴ, ἀσθενὴς, ἀστράγαλος, βραδὺς, δεινὸς, δίκαιος, ἐπιραβδοφορεῖν, ἐπισάττειν, ἐπιτήδεια, ἥλιος, θυμοῦσθαι, θυμώδης, θωπεύειν, ἰσχυρὸς, καλλωπίζεσθαι, κυνήποδες, ὀργίζεσθαι, πατριώτης, παχύνειν, ποδώκης, προδότης, προσφέρεσθαι, σφαδάζειν, ὑβριστὴς, ὑποχείριος, χρήσιμος, χρυσοχάλινος. Singularis pro plur. Π. 2, 3, 5. p. 118. παίει ὁ ἵππος ὁπλῇ. Α. 1, 5, 2. τοῦ ἵππου θᾶττον ἔτρεχον — ἐπεὶ πλησιάζοι ὁ ἵππος. c. ἐπὶ, Π. 4, 3, 3. p. 231. ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν, equis insidentes. 4, 6, 1. παρῆν — ἐφ' ἵππου. Mox est τὰ ἐφ' ἵππων ὅπλα. Sic hoc idem est, quod Π. 6, 3, 10. τὰ τῶν ἵππων ὅπλα. Α. 3, 4, 28. σὺ ἐφ' ἵππου ὀχῇ. 7, 3, 13. ἵππον — ἐφ' ὃ διώκων αἱρήσεις, quo vectus. it. plural. Π. 1, 4, 25. πρέπεμπον ἐφ' ἵππων. 4, 5, 17. ἐπὶ τῶν ἵππων καθήμενοι. §. 19. ἐπὶ τῶν ἵππων ὀχεῖσθαι. 5, 2, 8. μὴ ταράσσεσθαι ἐπὶ τῶν ἵππων. 8, 3, 8. ἐφείποντο σκηπτοῦχοι ἐφ' ἵππων. Α. 7, 4, 2. ζειρὰς — ἐπὶ τῶν ἵππων ἔχουσιν, in equis. Αγ. 2, 25. στρατεύεσθαι καὶ πεζῇ καὶ ἐφ' ἵππων. (Contrarium est Α. 3, 4, 30. καταλιπὼν τὸν ἵππον, ἔσπευδε πεζῇ, h. e. καταβὰς ἀπὸ τοῦ ἵππου.) Ε. 6, 4, 11. ἥκιστα φιλότιμοι ἐπὶ τῶν ἵππων ἦσαν, equis vehebantur. c. ἐπὶ et dat. Π. 5, 2, 1. ἐπορεύοντο — Κῦρος μὲν ἐφ' ἵππῳ. Defendit hanc structuram Verheyk ad Antonin. Liberal. p. 155. c. σὺν, Π. 8, 1, 2. ἐφοίτων ἐπὶ τὰς θύρας σὺν τοῖς ἵπποις, equis vecti. Hinc Π. 1, 4, 19. pro συντεταγμένου Cod. Guelf. et marg. Steph. habet σὺν τοῖς ἵπποις. In marg. Steph. est etiam συντεταγμ. σὺν τοῖς ἵπποις. Interdum omittitur σὺν, vt Π. 4, 3, 4. p. 232. διώξομαι τῷ ἵππῳ. Ε. 1, 1, 4. ἐπεισβαίνων τῷ ἵππῳ ἐς τὴν θάλατταν. Pos-

sis

sis etiam intelligere *cum equitatu*. Cf. nr. 2. c. μετὰ, K. 11, 3. μετὰ ἵππων καὶ ὅπλων. ¶ 2) *equites, equitatus*. Phauorin: ἵππος ἐπὶ ἀρσενικῦ καὶ θηλυκῦ Ἀττικῶς. ὃ καὶ συλληπτικῶς καὶ ἐπὶ τῶν ἱππέων λέγεται. Femininum: Π. 4, 6, 2. p. 256. ἵππον εἰς χιλίαν — παρειχόμην. 5, 4, 2. πολλὴν ἵππον ἔχων καὶ ἅρματα. Αγ. 1, 15. E. 3, 2. 1. 3, 4. 12. Masculin O. 5. 5. σὺν ἵππῳ ἀρήγειν τῇ πόλει — τὸν ἵππον συντρέφειν. Oppon. πεζῇ. it plural. Π. 1, 4, 17. τοῖς ἵπποις προσελάσας. Intell. σὺν, quod saepe ante ἵπποις omittitur. v. nr. 1. et βοηθεῖν. § 23. σὺν τοῖς ἵπποις. 2, 1, 2. p. 90. 3, 3, 12. τοῖς ἵπποις καταδρομὴν ποιήσαντες. §. 28. ἤλαυνον εἰς τὰς ἵππους τῶν πολεμίων. Margg. ἱππεῖς. 4, 2, 6. 4, 5, 5. στρατόπεδον κενὸν — τῶν ἱππέων. Margg. ἵππων. §. 19. σὺν τοῖς ἵπποις ἕπωνται. 5, 4, 2. ἅρματα καὶ ἵππους. all. ἱππεῖς. §. 4. §. 8. 7, 1, 16. τῇ ῥώμῃ τῇ τῶν ἵππων. Margg. ἱππέων. 8, 3, 11. ἀπέλιπε τῷ ἵππῳ τὰς ἄλλους ἵππους. Margg. ἱππεῖς. A. 1, 6, 1. 7, 2, 5. 7, 3, 20. 22. 23. E. 1, 2, 11. ἐβοήθησεν ἵπποις πολλοῖς. 1, 3, 4. 4, 3, 4. (In loco parallelo Αγ. 2, 3. marg. Leuncl. perperam habet ἱππεῖς pro ἵππους.) 6, 4, 14. Wells. edidit ἱππεῖς e coniectura Steph. et Leuncl. All. habent οἱ ἵπποι, quod pro ἱππεῖς potest accipi. Schneidero locus alias ob caussas videtur vitio laborare. Ιπρ. 3, 10. 9, 7. cf. ἀσπὶς nr. 4. ¶ 3) Saepe in var. lect. permutatur c. ἱππεύς. v. paulo ante nr. 1. 2. et ἱππεὺς nr. 1. it. c. ἱππικόν. v. ibi nr. 1.

ἱππότης, *eques*. Hesych: ἱππότης· ἱππεύς. Suidas: ἱππότης· ἱππεὺς, ἔφιππος. Cf. Poll. 1, 220. Π. 1, 4, 18. σὺν τοῖς παρατυχῦσιν ἱππόταις. 8, 8, 10. Ιπ. 8, 10. δύο ἱππόται συντιθεμένω.

ἱπποτοξότης, *equester sagittarius, miles leuis armaturae, qui fundis vel sagittis ex equo vtitur*. Π. 5, 3, 13. Σάκων τοξόται — καὶ ἱπποτοξόται. Απ. 3, 3, 1.

ἱπποτροφεῖν, *equos alere*. Αγ. 1, 23. E. 3, 4, 15. Agesilaus equitatum sibi comparaturus τὰς πλουσιωτάτους τῶν ἐκεῖ (in Asia) πόλεων ἱπποτροφεῖν κατέλεξε· προειπὼν δὲ ὅστις παρέχοι τὸ ἱππικόν. Ιπρ. 1, 11. ἀναγκασθήσονται

ται ἱπποτροφεῖν. v. *ἱπποτροφία.*

ἱπποτροφία, *equorum nutritio.* O. 2, 6. eſt munus ditiorum ciuium, vt equos alant ſuis ſumtibus, vel ad ſolennes pompas, vel ad ſacra certamina, vel ad belli vſum.

ἱπποτρόφος, *qui equos alit et inſtruit.* ¶ 1) ad bellum, Ay. 1, 24. *τῶν ἱπποτρόφων πόλεων.* ¶ 2) ad publicas panegyres, Iερ. 11, 5.

ἱπποφόρβιον, *armentum equorum paſcentium.* v. Schol. Homer. Il. *β*, 474. E. 4, 6, 6.

ἱπποφορβὸς, *equiſo, equorum paſtor.* v. Poll. 7, 185. Π. 1, 1, 2.

ἱππώδης, *equo decorus.* v. Poll. 1, 192. Iπ. 1, 11. *κορυφὴ μείζων, ὦτα δὲ μικρότερα ἱππωδεστέραν τὴν κεφαλὴν ἀποφαίνει*, *caput equinum elegantius.*

ἱππὼν, ¶ 1) *equile, equorum ſtabulum.* Suid: *ἱππὼν σημαίνει καὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ οἱ ἵπποι ἵστανται.* Cf. Poll. 1, 184. Iπ. 4, 1. 2. ¶ 2) *ſtatio equitum, qui epiſtolas perferunt, ſtatio angarorum.* v. Herodot. 8, 98. Π. 8, 6, 9. *ἐποιήσατο ἱππῶνας — καὶ ἵππους ἐν αὐτοῖς.*

Ἵππων, *Hippon*, Syracuſanus, E. 1, 2, 5.

ἱππωνεία (Poll. 1, 182. habet *ἱππωνία*), *equorum emtio.* Iπ. 1, 1. *ὡς ἂν τις ἥκιστα ἐξαπατῷτο ἐν ἱππωνείᾳ.* 3, 1. Iπρ. 1, 12.

ἱππωνεῖν, *equos emere.* Iπ. 11, 13. *ἤν τις καλῶς ἱππωνήσῃ.* Iπρ. 1, 14. *ἱππωνεῖν* (Junt. *ἱππονεῖν*, all. *ἱππονοεῖν*, *animum adiicere ad equos*). Oppon. *πωλεῖν.*

Ἶρις, *Iris*, Ponti fluuius. A. 5, 6, 3. p. 291. *Ἶριν.* all. *Τίγριν.* 6, 2, 1. in marg. Steph. eſt gen. *Ἴριος*, pro quo all. habent *Τίγριος.* Sed in plerisque editt. nihil eſt.

ἰσάζειν, *aequalem reddere.* Iπ. 7, 13. *ἵνα ἀμφότεραι αἱ γνάθοι καθ' ἑκάτερον τῆς ἱππασίας ἰσάζωνται*, np. ne *ἑτερόγναθοι* ſint equi. v. *ἑτερόγν.*

Ἰσάνωρ, *Iſanor*, eponymus Ephorus anno tertio belli Peloponneſiaci, E. 2, 3, 7.

ἰσηγορία, ¶ 1) *aequalis dicendi poteſtas.* Moeris: *ἰσηγορία, Ἀττικῶς· ἰσολογία, Ἑλληνικῶς.* Cf. Thom. Mag. Π. 1, 3, 9. eſt de ebriis in conuiuio aeque vociferantibus. Jocoſe. Nam proprie ſignificat aequum ius ſententiam dicendi. ¶ 2) *iuris aequabilitas.* Cf. Poll. 6, 174.

6, 174. Αθ. 1, 12. ἰσηγορίαν τοῖς δούλοις πρὸς τὲς ἐλευθέρους ἐποιήσαμεν, καὶ τοῖς μετοίκοις τὴν ἰσηγορίαν ἐποιήσαμεν.

ἰσῆλιξ, *aequalis aetate.* Moeris: ἰσῆλιξ καινότερον τῆ ἡλικιώτης. v. ibi interpp. Suid: ἰσηλίκων· τῆς αὐτῆς ἡλικίας. Σ. 8, 1. Amoris τῷ χρόνῳ ἰσήλικος τοῖς ἀειγενέσι θεοῖς.

ἴσημι, ¶ 1) *scio.* Π. 1, 6, 1. ἴσασι γὰρ ἐφ' οἷς Κυαξάρης αὐτὲς ἄγεται. Moeris: ἴσασι, Ἀττικῶς· οἴδασι, κοινῶς. Cf. Thom. Mag. Π. 4, 4. 3. αὐτοί τε ἴστε, *scitote*, καὶ τοῖς ἄλλοις διαγγέλλετε. Α. 1, 5, 15. ἐκ ἴστε, *nescitis*, ὅ τι ποιεῖτε. Est leniter monentis. Ιπρ. 9, 9. dii πάντα ἴσασι. c. ὅτι, Λ. 8, 1. ὅτι πείθονται, ἅπαντες ἴσμεν. Ε. 1, 7, 10. p. 55. ἴστε (*scitis*) πάντες, ὅτι — ἐστι. Απολ. 27. c. πῶς. Ιπρ. 9, 8. ἴσασι πῶς ἔχει. c. acc. particip. Α. 5, 8. 6. ἅπερ πολλὲς καὶ ὑμεῖς ἴστε παθόντας. Απολ. 20. c. nominat. particip. Π. 2, 3, 5. p. 119. παραβαλλόμενοι ἐκ ἴσα εἰς τὸν κίνδυνον ἴσμεν, i. e. ἡμᾶς παραβάλλεσθαι. Α. 2, 1, 10. ἴσθι ἀνόητος ὤν. Ιερ. 2, 9. Sic Ιερ. 11, 7. Canterus nouu. lectt. 1, 13. pro εὖ ἔσῃ νικῶν emendat εὖ ἴσθι νικ. *scito te vincere.* §. 15. εὖ ἴσθι — κεκτημένος est in margg. pro κεκτῆσθαι, vbi participium magis ex vsu linguae graecae esse dicit Stephanus, et recepit Zeun. Imperatiuus habet saepe vim asseuerandi: *vtique, haud dubie, mihi crede, mihi credite.* Hesych: εὖ ἴσθι· καλῶς γίνωσκε, καλῶς γνῶθι. Π. 1, 6, 10. πειστικωτέρους, σάφ' ἴσθι, λόγους δυνήσῃ λέγειν. 6, 1, 21. p. 354. καὶ γὰρ τῦτο, ἴσθι, ἒν ἔσται. Margg. ἴσως. 8, 7, 3. p. 545. ἃ, σάφ' ἴσθι, — πολλὰς ἀσχολίας παρέχει. Junt. Cod. Guelf. et Marg. Steph. παρέχειν. Ε. 3, 5, 8. p. 182. εὖ ἴστε, ἀναφανήσονται πολλοί. Ιερ. 1, 27. 7, 10. 13. Ο. 10, 13. Saepe c. ὅτι, Π. 1, 3. 13. τῦτο εὖ ἴσθι ὅτι ἐμὲ ἀνιᾷ. 2, 2, 15. p. 113. εὖ δὲ ἴστε, ὅτι etc. 2, 3, 2. 3, 3, 20. §. 25. εὖ μὲν ἴστω, ὅτι — 4, 2, 18. ἴστε ἒν (Brodaeo teste legitur etiam εὖ ἒν ἴστε, quam lectionem confirmat etiam Cod. Guelf. et Zeun. ob vsum loquendi recepit.) ὅτι συμφέροι ὑμῖν. 5, 1, 2. 6, 1, 9. 8, 4, 9. Α. 7, 7, 22. Ε. 6, 1, 4. p. 363. 7, 4, 40. εὖ ἴστε, ὅτι ἡμεῖς στρατευσό-

τευσόμεθα εἰς τὴν Ἀρκαδίαν. Hic eſt comminantis. Απ. 1, 4, 11. 2, 9, 3. εὖ ἴσθ' ὅτι, *es dient zur Antwort.* Ιπρ. 9, 8. εὖ ἴστω, ὅτι — . it. c. ὡς, Π. 5, 1, 3. εὖ ἴσθι ὡς ἐμοὶ ἔδοξε. Απ. 4, 2, 3 . ὡς πάνυ μοι δοκεῖ — περὶ πολλῦ ποιητέον — ὕτως ἴσθι, *non quidem nego.* Σ. 8, 40. ¶ 2) *noui.* Απ. 2, 1, 10. τῶν ἐθνῶν ὧν ἡμεῖς ἴσμεν. 4, 2, 26. τὰ ἐπιτήδεια ἑαυτοῖς ἴσασι. Sic de leporibus, K. 5, 17. de canibus, K. 7, 11. ¶ 3) *peritus ſum, didici.* Απ. 3, 6, 16. λέγοντες, ἃ μὴ ἴσασι. Paulo ante οἶδέ τις. ¶ 4) In var. lect. permutatur ἴσθι c. οἶσθα. v. εἰδέναι nr. 8. f. it. εὖ ἴστε c. ἐπίστασθε. v. ἐπίστασθαι nr. 1.

"Ισθμια, *ludi Iſthmici et ſacra in iis ſolemnia.* E. 4, 5, 1. 2. bis vno anno tam ab Argiuis, quam ab Ageſilao et Corinthiis celebrantur Neptuno.

ἰσθμός, v. ἠθμός.

Ἰσθμός, *Iſthmus.* ¶ 1) Cherſoneſi Thraciae, A. 2, 6, 2. Latitudo eius fuit 30 ſtadia, E. 3. 2, 8. ¶ 2) Corinthiacus, E. 4, 5, 1. 4. 8, 8. Ἰσθμὸν τῆς Κορινθίας. 7, 5, 15. ¶ 3) peninſulae Pallenes, E. 5, 2, 12. p. 299. Ποτίδαιαν ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ τῆς Παλλήνης οὖσαν.

Ἰσίας, *Iſias.* E. 2, 3, 7. Ephorus eponymus anni vigeſimi tertii belli Peloponneſiaci.

Ἰσμηνίας, *Iſmenias,* Thebis potens. v. Solanus ad Lucian. T. III. p. 103. E. 3, 5, 1. 5, 2, 17 - 26. cum Lacedaemonii arcem occupaſſent, a Lacedaemoniis damnatus interficitur.

* ἰσόμαλος eſt vocabulum obſcurum et fortaſſe corruptum. Αγ. 2, 9. ἑώρων τάς τε φάλαγγας ἀλλήλων μάλα ἰσομάλους — καὶ οἱ ἱππεῖς ἦσαν ἑκατέρων ἰσοπληθεῖς. Hutch. emendat ἰσοπάλους, Bachio probante. Marg. Leuncl. habet ἰσομάχους. Nempe ſenſus debet eſſe: *pugnando pares.* Zeun. ad analogiam nominis ἀγχώμαλος, quod in Thucydide, Dionyſio Halic. et Joſepho obuium eſt, defendere videtur ἰσομάλους. Et ſane videtur ſignificare poſſe *numero* vel *viribus pares.* Certe Schol. Thucyd. 3, 49. ἀγχώμαλοι, inquit, ἰσοσθενεῖς. Sed ſcribendum eſt ἰσωμάλους per ω. Nam Etymol M. in v. ἀγχώμολον ita praecipit: τὰ παρὰ τὸ ὁμαλὸς συν-

συντιθέμενα διὰ τῦ ω μεγάλου γράφεται. οἷον, ἀνώμαλος, κατώμαλος (leg. καθώμαλος).

ἰσομεγέθης, *aeque magnus.* c. dat. K. 5, 29. ὐδὲν τῶν ὄντων ἰσομέγεθες τύτῳ (lepori) ὅμοιόν ἐστι πρὸς δρόμον.

ἰσομέτωπος, *aequatis frontibus.* E. 4, 5, 16. σὺν τοῖς ἐκδρόμοις ἰσομέτωποι καὶ ἐδίωκον καὶ ἐπέστρεφον.

ἰσομοιρεῖν, *aequales partes habere* l. *nancisci*, np. ex praemiis belli. Π. 2, 2, 10. ἀξιώσουσιν πάντες ὗτοι ἰσομοιρεῖν. c. gen. Π. 2, 3, 3. ἃ ἂν ἄλλοι — καταπράξωσι, τύτων ἰσομοιρεῖν.

ἰσομοιρία, ¶ 1) *partium aequalitas.* Π. 2, 2, 13. ὁμότιμοι ὤκνουν τὴν τῦ ὄχλου ἰσομοιρίαν. §. 14. ¶ 2) *aequum ius.* Απολ. 21. μὴ μόνον ἰσομοιρίας τυγχάνειν — ἀλλὰ καὶ προτετιμῆσθαι.

ἰσόμοιρος, *aequas partes habens.* Π. 2, 1, 16. τὺς — ὑπηρέτας ἰσομοίρους πάντων ἐποίει. 2, 2, 10. 4, 6, 6. ἰσόμοιρον δ' ἐποιήσαντο καὶ τὸν Κυαξάρευς ἄγγελον. Margg. ἐποίησαν. Sed medium h. l. defendit Zeun. quia (Medi f.) Hyrcanii dicuntur sibi parem fecisse in distributione.

ἰσόπαλος, v. ἰσόμαλος. Hesych: ἰσόπαλοι· ἴσοι. Sed Suidas: ἰσοπαλῆ· ἴσα ἐν κλήρῳ. πάλος γὰρ ὁ κλῆρος.

ἰσόπεδον, *campus patens, planities.* Apud Virgilium *aequor* vocatur. cf. Herald. aduersarr. 1, 11. Π. 3, 1, 3. εἰς τὸ ἰσόπεδον καταβὰς e colle διαμάχεσθαι. Phauorin: ἰσόπεδον· ὁμαλὸς τόπος, ἴσην ἔχων τὴν γῆν. Cf. Hesych. et Suid. E. 4, 8, 37. ἕως μὲν ἐν τῷ ἰσοπέδῳ τὸ στράτευμα ἦν· ἐπεὶ δὲ — ἐν τῷ κατάντει ἦν. Hinc Π. 1, 6, 19. p. 81. ἐν τῷ ἰσοπέδῳ μάχην συνάπτειν, vt nos *im freyen Felde streiten.* Sic Π. 4, 1, 5. 6, 2, 7. p. 366. E. 7, 4, 31. 7, 5, 11.

ἰσόπεδος, ¶ 1) *aequus, planus.* K. 5, 18. ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἐὰν ὦσιν ἰσόπεδοι. ¶ 2) *in loco vbique aequo constitutus.* K. 9, 15. ἐπὶ τὸ βάθος τὴν ποδοστράβην (all. τῆς ποδοστράβης) ἐπιθεῖναι κατωτέρω ἰσόπεδον. Vertunt *aequabili situ*, et referunt ad ποδοστρ. Sed Gailius iungit ἰσόπ. βάθος, et τῆς ποδοστράβης (hanc enim lectionem praefert) κατωτέρω, vt κατωτ. dictum sit pro τὰ κατωτέρω ὄντα, atque adeo vertit: *à une profondeur*

fondeur égale de niveau *placer la partie inferieure du podoſtrabe.* Cf. var. lect. in praefatione mea.

ἰσόπλευρος, v. πλαίσιος.

* ἰσοπληθής, *numero par.* Αγ. 2, 9. οἱ ἱππεῖς ἑκατέρων ἰσοπληθεῖς. Carent hoc vocabulo lexica, quod tamen etiam habet Thucyd. 6, 37.

ἰσόῤῥοπος, *aequale pondus habens.* Heſych: ἰσόῤῥοπον· ἰσοβαρὲς, ἴσον. ἐκ μεταφορᾶς τῶν μὴ ῥεπόντων ζυγῶν· καὶ ἰσόσταθμον, ἢ ὅμοιον. Cf. Suid. Σ. 2, 17. σῶμα ἰσόῤῥοπον ποιεῖν, ſcil. cuius nulla pars grauior iuſto aut leuior eſt. Oppon. παχύνεσθαι et λεπτύνεσθαι. cf. ἀντίῤῥοπος.

ἴσος, ¶ 1) *aequalis par.* ¶ a) magnitudine, Α. 5, 4, 18. ἴσους τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος. Ιερ. 8, 7. ἐκ τῶν ἴσων ὑπουργημάτων, *ſi beneficia iis paria praeſtatis, quae priuati praeſtant.* Απ. 3, 10, 10. οὐ γὰρ ἴσους γε πάντας, οὐδὲ ὁμοίους τοὺς θώρακας ποιεῖς. Ιπ. 7, 9. ἡνίκα ἐπαινοῦμεν ὁποῖαι ἴσαι εἰσί. b) numero, Π. 4, 5, 18. ἀριθμήσαντας λαβεῖν — εἰς τάξιν ἴσους. Λ. 7, 3. ἴσα φέρειν, *nemo plus quam alius.* Πο. 4, 30. Ε, 1, 6, 21. Ιπρ. 2, 6. Κ. 6, 7. Plene Π. 5, 2, 1. ἴσοι ὄντες τὸν ἀριθμόν. Ιπρ. 2, 3. ἴσους τούτοις τὸν ἀριθμόν. Vbi eſt c. dat. perſ. vt ſaepius infra. Margg. ἀριθμῷ. Sic ἴσον δικαστήριον, *vbi ab vtraque parte pares numero iudices ſunt.* v. δικαστήριον. ¶ c) etiam magnitudine et qualitate. c. dat. Π. 7, 2, 8. εὐφροσυνῶν πασῶν ἐμοὶ τὸ ἴσον μετεῖχε. Intell. μέρος. Sic ſaepe τὸ ἴσον et τὰ ἴσα, vt de honoribus, Π. 2, 1, 6. οὐ μετείχετε τῶν ἴσων ἡμῖν, *aequales et quantitate et qualitate.* de praemiis belli, Π. 2, 2, 10. τῶν ἴσων τόν τε κακὸν καὶ τὸν ἀγαθὸν ἀξιοῦσθαι. §. 12. 2, 3, 2. 3. Plene Π. 2, 3, 5. p. 119. τὰ μὲν ἆθλα τῆς ἀρετῆς ἴσα πρόκειται — παραβαλλόμενοι ἐκ ἴσα εἰς τὸν κίνδυνον. de praemiis laboris, Ο. 13, 12. vbi §. 11. erat ὅμοια. de donis et beneficiis, Ιερ. 8, 2. πότερος μεῖζω ἀπὸ τῶν ἴσων κτᾶται χάριν. Antea erat ὅμοια. §. 4. de opibus, Σ. 4, 35. οἱ τὰ ἴσα (np. χρήματα) λαχόντες. de iuribus, Π. 1, 3, 15. τὸ ἴσον ἔχειν δίκαιον νομίζεται. Ε. 7, 1, 33. ὡς τῆς πολιτείας ἐσομένης ἐν τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις. de laboribus et moleſtiis, Ιερ. 2, 14. ἴσοι οἱ πόλεμοι tyran-

tyrannorum et rerum publicarum, quatenus pares labores habent. De portionibus ciborum, Π. 2, 1, 15. ἦσαν τὰ παρατιθέμενα ἀεὶ ἴσα αὐτῷ τε καὶ τοῖς καλουμένοις. 2, 2, 1. p. 101. ὀδὲν ἴσον ἔσται. de pari conditione in vniuersum, E. 7, 1, 1. ὡς δέοι ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις τὴν συμμαχίαν εἶναι. §. 3. ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις τὴν συμμαχίαν ποιόμενος — ἔστιν ὃν ἰσαίτερόν τι; *potestne conditio magis aequa vtrisque esse?* ¶ 2) *idem.* E. 7, 1, 2. p. 438. ὁ περὶ τῶν ἴσων (sup. πραγμάτων) ὁ κίνδυνος, *non de iisdem rebus nobis et vobis periculum est.* Sic ἴσοι Π. 3, 3, 9. p. 180. *iidem qui ante.* ¶ 3) δι' ἴσου. O. 4, 21. τὰ δένδρα δι' ἴσου (intell. διαστήματος) πεφυτευμένα, *aequo interuallo.* ¶ 4) εἰς τὸ ἴσον. Π. 1, 4, 5. εἰς τὸ ἴσον ἀφίκετο τῇ ἱππικῇ τοῖς ἡλικιώταις, *par erat.* 1, 6, 19. p. 75. λέουσι — ὀκ εἰς τὸ ἴσον καθιστάμενοι ἐ μ ά χ ο σ θ ε. Vertunt *non aequo Marte.* Immo *opportuniore loco.* v. Doruill. ad Charit. p. 464. A. 4, 6, 13. ἐν τῷ ὁμοίῳ ἐπὶ τῶν ἄκρων — ὀδὲ γὰρ νῦν ἐθέλουσι καταβαίνειν εἰς τὸ ἴσον ἡμῖν, *in locum aequum, acque commodum.* ¶ 5) ἐκ τοῦ ἴσου, Π. 1, 4, 12. ἀναβλέπειν — ἐκ τοῦ ἴσου, *ita vt antea.* A. 3, 4, 28. ὀκ ἐξ ἴσου ἐσμὲν, *aequali sorte, aequa conditione.* E. 2, 4, 10. p. 110. ἐκ τοῦ ἴσου μάχεσθαι, *loco non superiore.* Ιερ. 8, 5. οἱ ἐκ τοῦ ἴσου ἡμῖν ὄντες. Oppon. τοῖς προτετιμημένοις. cf. ἐκ nr. 19. et ἐξίσου. ¶ 6) ἐν ἴσῳ (intell. βήματι) *aequali gradu, aequabili incessu.* Π. 7, 1, 2. παρηγγύησε — ἐν ἴσῳ ἕπεσθαι, *in gleicher Linie.* §. 5. §. 14. vitiose in nonnullis legitur ἐν ἴσῳ pro ἐν ἔργῳ. v. ἔργον nr. 11. f. A. 1, 8, 8. ἡσυχῇ καὶ ἐν ἴσῳ προσῄεσαν. ¶ 7) ἐπίσης vid. suo loco. ¶ 8) ἴσον, *aeque, pariter.* A. 2, 5, 2. p. 110. πάντων ἴσον οἱ θεοὶ κρατοῦσι.

ἰ σ ο τ έ λ ε ι α, *aequalis pensio, ius peregrinorum et* μετοίκων *illud, quo liberi erant a soluendo* μετοικίῳ, *atque adeo non plura quam ciues tributa soluebant,* omninoque plerisque iuribus et honore pares erant ipsis ciuibus, nisi quod magistratus iure carerent. Thom. Mag: ἰσοτελῆ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸν τῶν νόμων καὶ πάντων τῶν πραττομένων μετέχοντα ξένον, πλὴν ἀρχῆς. Ammonius:

monius: ἰσοτελὴς, ὁ τετιμημένος μέτοικος ἐν τῷ ἴσῳ τάγματι τοῖς πολίταις, καὶ τὸ μὲν μετοίκιον μὴ τελῶν, πάντα δὲ ἔχων τὰ αὐτὰ τοῖς πολίταις πλὴν τῦ ἄρχειν. v. ibi Valckenar. p. 109—113. cf. Suid. et Moeris in v. ἰσοτελὴς, Ruhnken. ad Timae. lex. Plat. p. 110. interpp. ad Harpocrat. in h. v. et Petitus ad legg. Att. p. 246—248. inprimisque Wolf. prolegom. ad Demosth. orat. adv. Leptinem p. 70. E. 2, 4, 16. οἵτινες ξυμπολεμήσειαν, καὶ εἰ ξένοι εἶεν, ἰσοτέλειαν ἔσεσθαι. Sed Πο. 4, 12. ἐπὶ ἰσοτελείᾳ καὶ τῶν ξένων τῷ βουλομένῳ ἐργάζεσθαι ἐν τοῖς μετάλλοις explicari potest *ea lege vt non plus pendant reipublicae pro loco, quam ciues.*

ἰσότιμος, *aeque honoratus, eiusdem ordinis.* Ιερ. 8, 10. in antiquioribus editt. est ἰσοτίμους, quod Leunclau. mutauit in τιμῆς, quae coniectura recepta est a Welſ. et Bach. Alii corrigunt ἰσοτιμίας, vel σωτηρίας. v. Zeun. ad h. l.

ἰσοῦν, *aequare, parem reddere.* Π. 7, 5, 23. σίδηρος ἂν ἰσοῖ τὰς ἀσθενεῖς — τοῖς ἰσχυροῖς. Margg. ἀνισοῖ, quod placet Abreſchio ad Heſych. Sed Zeunio vulgatum videtur elegantius.

ἰσοῦσθαι, ¶ 1) *aequalem reddere.* Ιπ. 7, 8. ἠρεμεῖν — ἕως ἂν — ἡνίας ἰσώσηται. ¶ 2) *ſimilem eſſe.* Σ. 8, 1. Ἔρωτος — ψυχῇ ἀνθρώπου ἰσουμένου. Heſych: ἰσῦται· ὁμοιῦται.

ἰσοφόρος, *aequalis in ferendo, par pondere.* Σ. 2, 20. τὰ σκέλη τοῖς ὤμοις ἰσοφόρα ἔχειν. Eſt fere i. q. ἰσόῤῥοπος. Pollux 4, 97. in verbis de arte ſaltatoria recenſet hoc vocabulum aeque ac nomen ἰσοφορία.

ἰσοχειλὴς, *labra vaſis aequans, vsque ad vaſis labra plenus.* A. 4, 5, 19. ἐνῆσαν crateribus αἱ κριθαὶ ἰσοχειλεῖς. ad q. l. fortaſſis reſpexit Suidas, qui tamen de ipſis vaſibus interpretatur: μέχρι χείλους πεπληρωμένοι. Sic Poll. 2, 89. ἀπὸ δὲ χείλεων τὰ μέτρα ἰσοχειλῆ τὰ ἐπίμετρα. 5, 133. ἰσοχειλὲς idem eſt quod πλῆρες. cf. 4, 170.

'Ισσοὶ (alias dicitur 'Ισσὸς), *Iſſi* ſ. *Iſſus*, vrbs Ciliciae. A. 1, 2, 24. οἱ παρὰ τὴν θάλατταν οἰκῦντες — ἐν 'Ισσοῖς. 1, 4, 1. ἐξελαύνει — εἰς 'Ισσὺς, τῆς Κιλικίας ἐσχάτην πόλιν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ. ad q. l. vid. Hutch. et diſſ. p. 13.

ἱστᾶν

ἱστᾷν et ἱστάναι, ¶ 1) *statuere, erigere*. v. ἄρκυς, ποδοστράβη et τρόπαιον. ¶ 2) *stare iubere*. E. 3, 1, 7. ὑπὸ Φαρναβάζου ἐστάθη τὴν ἀσπίδα ἔχων poenae loco. ¶ 3) *in acie collocare*, i. q. τάττειν. Π. 2, 2, 2. p. 103. στήσας τὸν λοχαγὸν πρῶτον, καὶ τάξας ἐπ' αὐτῷ ἄνδρα νεανίαν. 6, 3, 11. p. 384. ¶ 4) *subsistere iubere*. Π. 7, 1, 3. στήσαντες τὴν ἑαυτῶν φάλαγγα. A. 1, 2, 17. στήσας τὸ ἅρμα. 1, 10, 9. 2, 4, 13. στήσας (all. ἐπιστήσας) τὸ ἑαυτȣ̃ στράτευμα. ¶ 5) Π. 1, 3, 8. στήσαντα τὸ πρόσωπον, *vultu ad seueritatem composito, indutum vultus graues et seueros*. Ap. Theophrast. charact. 8, 1. est oppositum καταβάλλειν τὸ ἦθος s. τὸ πρόσωπον. Cf. σπουδαίως. ¶ 6) *ad libram appendere, pondus ad libram explorare*. Thom. Mag: ἵστημι — ἀντὶ τȣ̃ ζυγοστατῶ. Cf. Ammon. in v. μετρεῖσθαι p. 93. sq. Poll. 4, 171. it. Valckenar. ad Eurip. fragmenta c. 25. p. 288. et Wetsten. ad Matth. 26, 15. Π. 7, 3, 1. τὰ χρήματα ἐν ζυγάστροις στήσαντας. 8, 2, 11. ἀριθμȣ̃ντες, καὶ μετρȣ̃ντες, καὶ ἱστάντες. Aπ. 1, 1, 9. ¶ 7) Aπ. 2, 9, 7. v. in v. ἀγέλη. ¶ 8) *maritare*. v. ἄμπελος. ¶ 9) Perfectum, plusquamperfectum et aorist. 2. est pro medio: *stare, adstare*. Π. 1, 4, 8. εἱστήκει καταβεβηκώς. §. 15. στὰς ἐθεᾶτο τȣ̀ς ἁμιλλωμένους. 3, 3, 29. οἱ ἐντὸς τȣ̃ ἐρύματος — ἑστηκότες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς τάφρου. — στάντες ἐπὶ τὰς εἰσόδους. (v. Abresch. dilucc. Thucyd. 4, 28.) 6, 2, 7. p. 366. ἡνίοχοι ἐν πύργοις ἑστᾶσι. 8, 3, 5. στίχοι εἱστήκεσαν — ὥσπερ καὶ νῦν ἵστανται. — ἔστασαν τῶν δορυφόρων εἰς τετρακισχιλίους — ἔστασαν Πέρσαι. A. 1, 8, 3. ἱππεῖς ἔστασαν (Cod. Paris. ἔστησαν) ἐν τῷ δεξιῷ. 4, 7, 6. ἑστάναι. 7, 1, 7. εἱστήκει παρὰ τὰς πύλας. §. 25. 7, 6, 7. Iπ. 7, 18. ἐκ τȣ̃ ταχέος — καὶ ἐκ τȣ̃ ἑστάναι. ¶ 10) *subsistere, non vlterius progredi, non moueri*. Π. 1, 4, 18. ἔστησαν. §. 19. ἔστηκε. §. 23. Assyrii hostes ἔστησαν (all. εἱστήκεισαν), ὡς ἂν, ἐπειδὴ εἰς τόξευμα ἀφίκοιντο, στησόμενοι, *substiterunt, vt — in ordinibus starent*. All. habent στησομένους, vt referatur ad Medos. 7, 1, 2. ἔστη ἀποβλέπων ἧπερ ἔμελλε πορεύεσθαι. 7, 5, 2. στὰς

κατὰ

κατὰ μέσον — ἀπιέναι παρὰ τὸ ἑστηκὸς τοῦ στρατεύματος. A. 1, 3, 2. ἐδάκρυε πολὺν χρόνον ἑστώς. Vbi ἑστὼς poterat abesse. 1, 5, 13. ἕστασαν ἀποροῦντες. 4, 8, 15. 6, 5, 6. perfectum pro praesenti: προηγεῖσθε — ὡς μὴ ἑστήκωμεν. Αγ. 2, 4. E. 3, 4, 13. 4, 3, 4. Ιπρ. 5, 6. K. 9, 20. ¶ 11) *perstare in veteri sententia, non accedere ad alterius partes.* E. 5, 2, 15. τὰς οὔπω προσκεχωρηκυίας πόλεις στῆναι ἄν. ¶ 12) fere i. q. εἶναι. v. Doruill. ad Charit. p. 303. Eleganter tamen de iis, qui in acie stant, Π. 2, 1, 4. ἔδεισα μὴ ὀλίγοι στάντες — πάθοιτέ τι. ¶ 13) Legitur ἵστασαν pro ἀνειστήκεσαν. v. ἀνίστασθαι nr. 7.

ἵστασθαι, ¶ 1) *consistere* s. *stare in ordinibus.* Π. 1, 4, 23. v. ἱστάναι n. 10. ¶ 2) *subsistere* s. *resistere.* A. 1, 10, 1. οὐκέτι ἵστανται, ἀλλὰ φεύγουσι. ¶ 3) *cessare, intermitti.* Π. 8, 6, 9. οὐδὲ τὰς νύκτας φασὶν ἵστασθαι ταύτην τὴν πορείαν, np. angarorum. ¶ 4) *erigere, erigi iubere.* Αγ. 2, 5. et E. 4, 3, 5. τρόπαιον ἐστήσατο. E. 2, 4, 4. 4, 2, 14. Cf. τρόπαιον. Sed Αγ. 11, 7. σώματος εἰκόνα στήσασθαι, *corporis sui simulacrum ponere* s. *poni iubere.* ¶ 5) *constituere.* De ciuitate, quae ipsa sibi regem constituit, Αγ. 1, 5. ἡ πόλις — τοῦτον ἐστήσατο βασιλέα. ¶ 6) A. 1, 8, 14. ἵσταντο permutatur cum διίσταντο. v. διϊστάναι nr. 2.

Ἱστιεῖς, *Histienses.* E. 2, 2, 2. Ἱστιέας victos crudeliter tractant Athenienses. Scribi debebat, vt Cel. Schneiderus dedit, Ἱστιαιέας. Steph. Byz: Ἱστιαία, πόλις Εὐβοίας. ὁ πολίτης, Ἱστιαιεύς. Morus tamen ad Isocr. panegyr. 31. p. 62. dicit, haud raro haec inter se permutari.

ἱστίον, *velum.* E. 1, 1, 8. διώκειν — ἐξελομένους τὰ μεγάλα ἱστία, quo essent expeditiores ad pugnam. 6, 2, 15. v. Scheffer. milit. naual. 3, 5. p. 220. E. 2, 1, 19. Κόνων — καταχὼν ἐπὶ τὴν Ἀβαρνίδα, ἔλαβεν αὐτόθεν τὰ μεγάλα τῶν Λυσάνδρου νεῶν ἱστία. Fortassis enim Lysander ad pugnam profecturus, vela maiora Abarnide reliquerat. v. Mori addenda ad p. 60. In similitudine: A. 1, 5, 3. ταῖς πτέρυξιν ἄρασα, ὥσπερ ἱστίῳ χρωμένη.

ἱστὸς, ¶ 1) *malus nauis.* E. 6, 2, 17. αἱρόμενος τοὺς ἱστούς. ¶ 2) *tela.* O. 10, 10. πρὸς τὸν ἱστὸν προσστᾶσαν.

ἴσχειν,

ἴσχειν, *impedire*. A. 6, 5, 8. ἔστησαν — καὶ ὁ Ξενοφῶν θαυμάσας ὅ τι τὸ ἴσχον εἴη τὴν πορείαν. Sed A. 6, 3, 6. est ἐν τούτῳ ἴσχετο, *hac in parte haerebatur, hic res haerebat, non conueniebat inter eos*. Cf. ἔχειν nr. 11. et 36.

ἰσχίον, *coxa*. Iπ. 1, 13. ἰσχία equi debent esse πλατέα. Sic Poll. 1, 190. Iπ. 7, 7. 11, 2. K. 4, 1. canis habere debet ἰσχία στρογγύλα. Sic Poll. 5, 59. Cf. sect. 63. K. 5, 30. lepus habet ἰσχία στρογγύλα. Sic Poll. 5, 70. qui etiam 2, 183. in vniuersum haec habet: ἰσχία μέν ἐστιν αἱ ἑκατέρωθεν μετὰ τὴν ὀσφὺν σαρκώδεις προβολαί. τὰ δὲ ὑπερέχοντα ἀπὸ τούτων, γλουτοί. Moeris p. 193. et Suid: ἰσχίον· τὸ κοῖλον τοῦ γλουτοῦ, ἐν ᾧ ἡ κοτύλη στρέφεται. Cf. Hesych. et Etymol. M.

Ἰσχόλαος, *Ischolaus*. E. 6, 5, 24 — 28 Lacedaemoniorum praefectus in oppido Io, cadit in proelio aduersus Arcadas.

Ἰσχόμαχος, *Ischomachus*, cognominatus ab Atheniensibus καλὸς καὶ ἀγαθὸς, O. 6, 17. 7, 3. sqq. Ex eius persona Socrates praecepta dat rei familiaris. Diues fuit (7. 4. sqq.), et vxorem vtilia docet.

ἰσχύειν, ¶ 1) *robustum esse*. Aπ. 2, 7, 7. πρὸς τὸ ἰσχύειν τοῖς σώμασι. 3. 12, 4. ὑγιαίνουσι καὶ ἰσχύουσι. De tauris, Π. 7, 5, 22. ἰσχύειν καὶ ἐργάζεσθαι. ¶ *robustum fieri*. Π. 6, 1, 14. ὅπως ἰσχύοιεν, διαπονούμενοι ταῖς πορείαις. De equo, Iπ. 4, 3. γυμνάσιον — ὅπως ἂν τὸ σῶμα ἰσχύῃ. ¶ 3) *conualuisse*. E. 6, 4, 18. ἐκ τῆς ἀσθενείας ἔπω ἴσχυεν. ¶ 4) *potentem esse*. Aϑ. 1, 8. ἀπὸ τούτου ἰσχύει ὁ δῆμος. §. 14. εἰ ἰσχύσουσιν οἱ πλούσιοι ἐν ταῖς πόλεσι.

ἰσχυρίζειν, *robore augere*. Π. 6, 4. 5. p. 393. ἀντέχειν σιδήρῳ (i. e. ἅρμασι δρεπανηφόροις) ὑφ' ἵππων ἰσχυριζομένῳ, *ferro in falcibus, cui vis maior accedit per equos*.

ἰσχυρίζεσθαι, *argumentis confirmare, contendere*. Π 3, 1, 1. οὕτως ἰσχυρίζῃ σεσωφρονίσθαι αὐτόν.

ἰσχυρὸς (cf. omnino ἀσθενὴς), ¶ 1) *robustus*. Π. 2, 3, 3. ἀνὴρ οὔτε μέγας οὔτε ἰσχυρὸς ἰδεῖν — οὔτε ποσὶ ταχὺς, οὔτε χερσὶν ἰσχυρός. 4, 2, 19. p. 222. οὔ μοι δοκεῖ — ἡ εὐωχία ἰσχυροτέρους τοσοῦτον ποιῆσαι, ὅσον εἰ δυναίμεθα τοὺς συμμάχους προθύμους ποιεῖσθαι. Sensu duplici hic est:

est: *robustiores et potentiores.* Απ. 1, 6, 7. oppon. οἱ ἰσχυρότατοι et οἱ φύσει ἀσθενέστατοι. 1, 7, 4. τὸ ἀνδρεῖον καὶ τὸ ἰσχυρὸν — δοκεῖν. Ο. 17, 9. ἀνθρώπῳ τῷ ἰσχυροτέρῳ πλεῖον βάρος ἐπιτιθέναι. Ibidem γῇ ἰσχυροτέρα, *cui plus sementis credi potest.* Σ. 4, 13. τὸν μὲν ἰσχυρὸν — τὸν δὲ ἀνδρεῖον. Ιπ. 1, 3. τῷ τε ἰσχυροτάτῳ καὶ τῷ μαλακωτάτῳ τοῦ ποδός. §. 17. πώλου — ἰσχυροῦ καὶ εὐσάρκου. 11, 2. τὴν ὀσφῦν ἰσχυράν. Κ. 2, 4. 4, 2. 5, 31. 9, 1. cf. οἶνος. ¶ 2) *vehemens, magnus.* Π. 1, 4, 22. ἰσχυρὰν φυγήν, *effusam.* Sic 7, 1, 13. 1, 6, 19. p. 79. ἰσχυρὰς φυλακὰς ποιοῦνται, *diligenter sibi cauent.* p. 80. ἰσχυροτάτῳ χειμῶνι. 3, 1, 13. ἰσχυροῦ φόβου. Λ. 3, 3. ἰσχυροτάτας ἐπιθυμίας. Ε. 4, 2, 6. ἰσχυρότερον ῥεῦμα. Απ. 4, 3, 9. εἰς ἑκάτερα τὰ ἰσχυρότατα, *maxima suo in genere.* Σ. 3, 8. paupertas dicitur πρᾶγμα, quod ἀμελούμενον ἰσχυρότερον γίγνεται. Ιπρ. 1, 25. ἰσχυροτάτη παρόρμησις. ¶ 3) *potens.* a) Π. 5, 5, 4. οἱ ἐμοὶ δοῦλοι ἰσχυρότεροι ἐμοῦ, πp. auctoritate apud suos. Sic de imperatore, Α. 2, 5, 3. p. 114. ξενικῷ — ἐμὲ καταβῆναι δι' εὐεργεσίας ἰσχυρόν. b) De exercitu, inprimis numeroso, *qui numero potens est.* Π. 3, 3, 8. ἐδίδασκεν ᾗ ἕκαστον ἰσχυρὸν ἦν τῶν συμμαχικῶν. 5, 2, 5. p. 287. μείζονες ἐπεὶ νενικήκαμεν, ἰσχυρότεροι ἐπεὶ εὐτυχήκαμεν, πλείονες δὲ etc. 5, 4, 21. ἀεὶ τὸ ὑπολειπόμενον ἰσχυρότερον ποιούμενος, *faciens vt numero augeretur.* 5, 5, 14. τοὺς πολεμίους μειουμένους, ἡμᾶς δὲ αὐτοὺς πλείονάς τε καὶ ἰσχυροτέρους γιγνομένους. 7, 1, 15. 7, 5, 2. Αγ. 6, 1. 4. Ε. 2, 3, 18. p. 98. τοὺς πολεμίους ἰσχυροὺς ποιοῦσιν. Ibid. pro eo est πολλοὺς ποιεῖν. 3, 4, 26. 4, 1, 14. τὸ ναυτικὸν χρήματα παρέχων ἰσχυρὸν ἐποίουν. 5, 2, 12. p. 300. ἀθροιζομένης δυνάμεως — οὐ κατὰ γῆν μόνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ θάλατταν ἰσχυρᾶς γενομένης. Ita Steph. et Leuncl. reposuere pro ἰσχυρῶς γ. 7, 1, 9. Ιπρ. 4, 17. 7, 4. Hinc c) Ιπρ. 7, 13. et 8, 24. τὸ ἰσχυρὸν et τὰ ἰσχυρά, *robur exercitus, die Hauptarmee* Sic Ε. 7, 5, 23. τῷ ἰσχυροτάτῳ ἀγωνίζεσθαι, *cum robustissimis et fortissimis militibus.* Oppon. τὸ ἀσθενέστατον. d) De re publica, Αθ. 1, 4. ἐὰν εὖ πράττωσιν οἱ πλούσιοι — ἰσχυρὸν τὸ ἐναντίον σφίσι

σφίσι καθιςᾶσιν οἱ δημοτικοί. §. 14. οἱ πλούσιοι καὶ οἱ ἰσχυροὶ ἐν ταῖς πόλεσιν. Πο. 2, 5. Ε. 2, 3, 17. p. 96. §. 18. p. 98. τὸ ἀντίπαλον ἰσχυρὸν, inprimis multitudine. 7, 1, 2. p. 437. Απ. 3, 7, 5. cf. πόλις. e) De tota gente, Π. 1, 5, 2. ἰσχυρότατον τῶν ἐγγὺς φύλων. §. 3. Sic A. 1, 5, 9. βασιλέως ἀρχὴ πλήθει χώρας καὶ ἀνθρώπων ἰσχυρά. ¶ 4) munitus. v. Poll. 1, 170. E. 4, 6, 9. πρὸς τοῖς ἰσχυροῖς, np. χωρίοις. Intelligi videntur montes. Sic Αγ. 6, 6. τὰ ἰσχυρὰ (all. ἐχυρὰ) ἀνώχυρα τοῖς ἐχθροῖς καθίςη. Cf. ἐχυρός. Sed plenius legitur Π. 7, 5, 4. τείχη ἰσχυρά. §. 5. ποταμῷ ἔτι ἰσχυροτέρα ἐςὶν ἡ πόλις ἢ τοῖς τείχεσι. A. 4, 6, 7. πρὸς ἰσχυρὰ χωρία (i. e. montes) καὶ ἄνδρας μάχεσθαι. 5, 2, 6. χωρίον — ἰσχυρόν. §. 12. ἐπ' ἄκροις τισὶν ἰσχυροῖς. 5, 7, 10. ἀπὸ ἰσχυρῶν τόπων (montibus) βάλλοντες. E. 3, 1, 14. Ιερ. 4, 7. ἀκροπόλεων ἰσχυρῶν. cf. τεῖχος ¶ 5) firmus. Hefych: ἰσχυρόν· ςιβαρὸν, — βέβαιον. Π. 6, 1, 17. τροχοῖς ἰσχυροῖς, ὡς μὴ ῥαδίως συντρίβηται — πύργον ἰσχυρῶν ξύλων. Απ. 3, 10, 10. ἰσχυροτέρους τῶν ἄλλων θώρακας. Ιπ. 12, 12. παλτὰ ἰσχυρότερα τȣ͂ δόρατος. ¶ 6) *magnam vim habens, aptus.* c. εἰς, Λ. 3, 5. τὸ ἄῤῥεν εἰς τὸ σωφρονεῖν ἰσχυρότερόν ἐςι τῶν τῆς θηλείας φύσεως. ¶ 7) *grauis, feuerus.* Π. 3, 3, 22. ὅτι ὁ βασιλεὺς παρακελεύοιτο — πολλά τε καὶ ἰσχυρά. E. 1, 7, 10. p. 55. ψήφισμα ἰσχυρότατον. ¶ 8) De phalange dictum, videtur idem effe quod βαθύς. E. 6, 5, 18. ἐκέλευε τοὺς ἀπ' οὐρᾶς εἰς δόρυ ὄπιςθεν τῆς φάλαγγος ἡγεῖσθαι, καὶ οὕτως ἅμα ἐκ τοῦ ςενοῦ ἐξῆγε, καὶ ἰσχυροτέραν ἀεὶ τὴν φάλαγγα ἐποιεῖτο. (Drefigius fine libris vult legere ἐποίει.) §. 19. eft: ἐπειδὴ δὲ ἐδεδίπλωτο ἡ φάλαγξ — ἐξέτεινε πάλιν ἐπ' ἐννέα. ¶ 9) ἰσχυρὸν, *valde, egregie.* O. 19, 10. ταχὺ ἂν καὶ ἰσχυρὸν τὸ φυτὸν ἡγοῦμαι βλαςάνειν, *laete.* ¶ 10) Legitur ἰσχυρότερα pro μείζονα. v. μέγας nr. 1.

ἰσχυρῶς, ¶ 1) *vehementer, valde.* Apponitur pofitiuo, Π. 4, 2, 5. εὐτυχῆ καὶ μέγαν ἔτι ἰσχυρῶς ἔσεσθαι. A. 1, 2, 21. ὁδὸς ὀρθία ἰσχυρῶς. Suidas in v. ἁμαξιτὸς habet ἰσχυρά. Sed Toup. in emendatt. ad Suid. 1, p. 20. defendit ἰσχυρῶς ex vfu loquendi

quendi Xenophonteo. A. 1, 7. 12. διώρυχες — βαθεῖαι ἰσχυρῶς. 4, 8, 21. τὸ ἰσχυρῶς ὄρθιον. O. 11, 10. it. verbis, Π. 1, 4, 14. λυπούμενον ἰσχυρῶς. 5, 3, 8. ἀπήγγειλε ὅτι πάντα δοκοίη ἰσχυρῶς τῷ εὐνούχῳ, eximie placere. 7, 4, 7. A. 2, 5, 6. 2, 6, 11. et E. 5, 1, 26. ἰσχυρῶς ἐπιθυμεῖν. E. 4, 8, 15. 17. 7, 1, 3. cf. προσκαλεῖσθαι et χαρίζεσθαι. etiam substantiuis, Ἀπολ. 28. Ἀπολλόδωρος ἐπιθυμητὴς ἰσχυρῶς αὐτοῦ. ¶ 2) *firmiter, alte.* Λ. 3, 5. ἰσχυρῶς ἐμφῦσαι αὐτοῖς βουλόμενος. ¶ 3) *studiose, diligenter.* Π. 1, 2, 8. πειθομένους τοῖς ἄρχουσιν ἰσχυρῶς. 1, 6, 17. τούτου ἰσχυρῶς ἐπεμελεῖτο. 6, 3, 2. A. 6, 3, 7. τούτους ἐφύλαττον ἰσχυρῶς. Ἀπ. 1, 3, 8. τῶν καλῶν ἰσχυρῶς ἀπέχεσθαι. O. 4, 4. 5. ¶ 4) *grauiter, acriter.* Π. 4, 5, 6. ἰσχυρότερον ἔτι ἢ πρόσθεν τοῖς Μήδοις ἀπειλῶν, καὶ τῷ πεμπομένῳ ἠπείλησεν, εἰ μὴ ἰσχυρῶς ταῦτα ἀπαγγέλλοι. cf. κατέχειν nr. 9. et κολάζειν. ¶ 5) ἰσχυρότατά γε O. 1, 15. est affirmantis: *maxime vero, recte vero.* ¶ 6) In var. lect. permutatur c. καταπολύ. v. ibi. it. c. ἰσχυρός. v. ibi nr. 3. b.

ἰσχὺς, ¶ 1) *robur corporis.* Π. 1, 6, 14. δοκεῖ καὶ ἰσχὺς προσγίγνεσθαι exercitui. 2, 1, 8. ἀσκεῖν τὰ σώματα πρὸς ἰσχύν. 4, 3, 4. p. 232. ἵππου τάχος καὶ ἰσχύν. Paulo post est ῥώμη. 7, 5, 23. τῆς τοῦ σώματος ἰσχύος. Ἀγ. 11, 14. Ἀπ. 1, 6, 5. O. 5, 4. K. 13, 14. ἐν τῇ αὐτῶν οἰκήσει ἐν ἰσχύϊ πολλῇ ἐστιν, *valde robusta sunt, viribusque corporis ita vtuntur, vt vinci difficulter possint.* De terra, O. 17, 10. ὑπὸ κόπρου ἰσχὺς αὐτῇ ἐγγίγνεται. cf. ἀλκή. ¶ 2) *firmitas, durabilitas, magna vis.* De oculis, qui tam longe prospicere, quam ea, quae ex obliquo sunt, cernere possunt, Σ. ; 5. πρὸς ἰσχὺν ὀφθ λμοὺς ἄριστα πεφυκότας. ¶ 3) *vis* proelii, Π. 3, 1, 12. ὁ ἰσχύϊ κρατηθείς. Paulo ante est μάχῃ ἡττηθείς. obsidionis, E. 1, 3, 10. ἐπεὶ οὐδὲν ἠδύναντο — κατ' ἰσχύν, ἔπεισαν προδοῦναι. ¶ 4) *potentia.* Ἀθ. 1, 15. ἰσχὺς ἐστὶν αὕτη Ἀθηναίων, ἐὰν οἱ σύμμαχοι δυνατοὶ ὦσι. ¶ 5) *copiae, exercitus.* Π. 4, 5, 15. p. 251. ἣν ἱππέας καταστήσωμεν ἰσχὺν ἡμῖν αὐτοῖς προσθησόμεθα, *firmiorem habebimus exercitum.* 5, 3, 22. A. 1, 8, 15.

8, 15. 5, 7, 17. E. 3, 4, 26. ¶ 6) *exercitus robur, maxima exercitus pars.* Π. 1, 4, 19. ἡμῖν οὔπω ἰσχὺς πάρεστιν, np. peditatus. 5, 4, 10. p. 312. 6, 1, 14.

ἰσώμαλος, v. ἰσόμαλος.

ἴσως, ¶ 1) *fortassis.* Π. 1, 4, 22. Κυαξάρης ἐφείπετο, ἴσως καὶ αἰσχυνόμενος τὸν πατέρα. 2, 1, 5. θαυμαστὰ ἴσως δόξω λέγειν. 2, 4, 8. p. 130. 4, 3, 1. ἴσως μὲν — ἴσως δέ. Απ. 1, 3, 13. ἴσως — τοξόται — καλοῦνται. c. τάχα per pleonasmum, f. ἐκ παραλλήλου, vt dicit Thom. Mag. in v. τάχα. E. 7, 1, 12. ἴσως τάχα τούτους — εὑρήσετε. c. ἂν et coni. E. 1, 7, 10. p. 57. ἴσως ἄν τινα καὶ οὐκ αἴτιον ὄντα ἀποκτείνητε. c. ἂν et opt. Π. 2, 4, 10. ἴσως ἂν καὶ πάλιν ἔλθοιεν. E. 7, 4, 8. ἴσως ἂν αὖθις γενοίμεθα. Sed ἂν in edd. vett. deeſt. Απ. 1, 3, 13. μόλις γὰρ ἂν ἴσως — ὑγιὴς γένοιο. In obiectione, Π. 6, 1, 12. ὃ δὲ ἴσως τινὲς ὑμῶν φοβηθεῖεν. Απ. 1, 2, 17. ἴσως οὖν εἴποι τις ἂν πρὸς ταῦτα. §. 19. In reſponſione eſt eius, qui non aperte dicere vult ſententiam, Απ. 3, 7, 2. οὐκ ἂν εἰκότως δειλὸς νομίζοιτο; ἴσως, ἔφη. ¶ 2) *aequaliter, pari numero, eodem modo.* Πο. 4, 14. τὸν ἀριθμὸν ἴσως παρέχειν, *integrum praeſtare.* Απ. 4, 8, 8. εἰ βιώσομαι πλείω χρόνον, ἴσως ἀναγκαῖον ἔσται τὰ τοῦ γήρως ἐπιτελεῖσθαι, *eodem modo*, np. quo robuſtioris aetatis fructus percipio. Nam Απολ. 6. eſt οἶδ' ὅτι ἀνάγκη ἔσται. Ιπ. 9, 1. ¶ 3) *omnino, prorſus.* v. Gronou. ad Aelian. V. H. 11, 8. Luc. 20, 13. coll. Matth. 21, 37. A. 3, 1, 26. ἴσως καὶ δίκαιόν ἐστιν ὑμᾶς διαφέρειν τι τούτων. §. 28. ἴσως δέ τοι καὶ δίκαιόν ἐστιν. Prouocat h. l. Hutch. ad Hebr. אַךְ, quod interdum ab interpretibus Alexandrinis vertitur per ἴσως. 5, 1, 6. ἴσως ἂν οὐκ ἀπορήσαιμεν. Hos tres locos ita explicat Hutch. Sed fortaſſis modeſtiae cauſa adhibitum eſt ἴσως. Magis huc pertinere videntur Π. 6, 1, 4. ἴσως ἐπειδὴ — πρεσβύτερός εἰμι, εἰκός με ἄρχειν λόγου. O. 3, 5 multi inopes fiunt: ἴσως γὰρ ἀναλίσκουσιν οὐκ εἰς ἃ δεῖ etc. 15, 3. ἡ γεωργία ἴσως — ἤδη ἐστὶν ἡ ποιοῦσα — πλουσίους — ἀπόρως βιοτεύειν. In praecedentibus hoc ſine dubitatione dictum eſt.

Margg.

Margg. et edd. vett. habent ὡς. Explicari quoque ſic poteſt Π. 1, 4, 3. ἦν μὲν ἴσως ὁ Κῦρος πολυλογώτερος. Sed nec male vertitur *fortaſſe*. ¶ 4) In var. lect. eſt pro ἴσθι. v. ἴσημι nr. 1.

Ἰταβέλιος, *Itabelius*. A. 7, 8, 8. dux barbarorum.

Ἰταλία, *Italia*. Αθ. 2, 7. diſtinguitur ab Sicilia. E. 5, 1, 23. τὰς ἀπὸ Συρακουσῶν καὶ Ἰταλίας ναῦς.

ἰτέον, ¶ 1) *eundum*. Heſych. et Etymol. M. ἰτέον· πορευτέον. A. 3, 1, 6. κρίνας ἰτέον εἶναι. Απ. 3, 11, 1. ἰτέον ἂν εἴη θεασομένους. Athenaeus θεασομένοις. ¶ 2) *aggrediendum, congrediendum*. Π. 2, 1, 8. ὡς ὁμόσε ἰτέον εἴη τοῖς πολεμίοις. Junt. habet ἐπὶ pro εἴη. Steph. et Leuncl. εἴη ἐπὶ τοῖς π. Vbi, vt in Welſiana, ἐπὶ perperam inſertum eſt. A. 6, 5, 19. ἐπὶ τούτους ἰτέον εἶναι.

ἴτυς, *ora clypei*. Suid: ἴτυς· περιφέρεια ὅπλου. Cf. Heſych. A. 4, 7, 8. ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ τῆς ἴτυος. Vertunt *vmbonem*. Male. Nam Suidas praeter gloſſam ſupra poſitam, cui Xenophontis locum addidit, habet etiam aliam, vbi laudat locum, in quo diſerte diſtinguuntur ἴτυς et ὀμφαλός.

ἴϋγξ proprie eſt auicula, quae, quia caput et collum, reliquo corpore quieſcente, retorquere et circumrotare poteſt, barbaro vocabulo *torquilla*, Germanice *Wendehals*, nominatur, et quae inſectis victitat, maxime formicis, quas lingua ſatis longa proiecta glutini eius adhaerentes attrahit ac deglutit. Vnde ea veneficae vtebantur ad pelliciendos animos. Seruius ad Virgil. ecl. 8, 21. (coll. Theocrit. idyll. 2) vertit *turbinem*. De turbine ſ. rhombo magico explicat etiam Suidas: ἔστι δὲ καὶ ὀργάνιόν τι ἴϋγξ καλούμενον, ὅπερ εἰώθασιν αἱ Φαρμακίδες στρέφειν ὡς κατακηλούμεναι τοὺς ἀγαπωμένους. Videtur haec interpretatio confirmari locis Απ. 3, 11, 17. et 18. χρῆσον τοίνυν μοι τὴν ἴϋγγα, ἵνα ἐπὶ σοὶ πρῶτον ἕλκω αὐτήν. Scil. auiculam illam rotae quatuor radiis inſtructae illigabant, atque iſtam rotam cum variis incantationibus verſabant. Quanquam in his omnino omne id per ἴϋγγα intelligitur, *quod vim pelliciendi habet*. v. ibi Erneſt.

uest. et quos laudat, inprimisque Schneider.

Ἰφικράτης, *Iphicrates.* ¶ 1) E. 4, 4, 15 — 17. in Phliasios cum peltastis expeditionem suscipit, et excursiones facit in Arcadiam. 4, 5, 3. a Corinthiis arcessitur contra Agesilaum. 4, 5, 12 — 19. calamitatis morae Lacedaemoniorum inprimis cum suis peltastis auctor est, et alia feliciter gerit. 4, 8, 34 — 39. cum peltastis in Chersonesum missus, insidiis positis Anaxibium cum suis caedit. 5, 1, 22. cum aliis Abydi obsidet Nicolochum. 6, 2, 8. pro Timotheo mittitur in Corcyram. §. 15 — 27. in itinere nautas exercet, Cephalleniam subigit, in Corcyra capit Syracusanorum naues, milites suos ad alimenta comparanda agros Corcyraeorum colere iubet, inde traiiciens in Acarnaniam fert amicis opem, magnamque ibi classem parat contra Lacedaemonios. 6, 4, 1. pace facta reuocatur e Corcyra. 6, 5, 39 — 42. Lacedaemoniis auxilio missus complura non prudenter gerit iudice Xenophonte. ¶ 2) Confunditur c. Φιλοκράτης. v. Φιλοκρ.

ἰχθύς, *piscis.* Π. 8, 2, 5. singularis pro plurali: ἰχθὺν ἕψειν - ὀπτᾶν. A. 1, 4, 9. a Syris pro diis coluntur. v. quos laudat Gramm. hist. deor. p. 47. sqq. et Seldenus de diis Syris 2, 3. p. 271. A. 5, 3, 9. ἰχθύες (2 codd. λειμῶνες) ἐν ἀμφοτέροις εἰσί. E. 4, 1, 8.

Ἰχθῦς, *Ichthys,* promontorium Elidis. v. Strab. 8, p. 527. Mela 2, 3. Agathemer. 1, p. 15. qui omnes scribunt per θ, ita vt mirum sit, Berkelium ad Steph. Byz. in v. Ζάκυνθος dicere, ap. Agathem. scribendum potius esse Ἰχτύς, quia Ptolemaeus et Xenophon ita scripserint. Sed hic saltem non habet Ἰχτύς. E. 6, 2, 19. παραπλεύσας εἰς τὸ τοῦ Ἀλφειοῦ στόμα, ὑπὸ τὸν Ἰχθῦν καλούμενον ὡρμίσατο. cf. interpp. Thucyd. 2, 25.

ἰχνεία, *inuestigatio, indagatio leporis per vestigia.* K. 3, 7. τῶν κυνῶν εὑρήματα ἐν ταῖς ἰχνείαις. 6, 8. ἐν ταῖς ἰχνείαις. Steph. vitiose edidit ἰχνίαις, quod vitium etiam Wells. retinuit.

ἰχνεύειν, *inuestigare.* Tributur canibus, K. 3, 4. 4,

4. 4, 3. ἰχνευέτωσαν. 6, 13. 7, 6. ταῖς κυσὶν ἰχνευούσαις. 10, 6. c. acc. loci, K. 4, 9. τὰ ὄρη — καὶ ἰχνεύειν καὶ μεταθεῖν. Passiuum: K. 5, 12. lepus πανταχοῦ ἰχνευόμενος. §. 33. Medium videtur esse K. 8. 1. ἰχνεύεσθαι τοὺς λαγὼς, ὅταν νίφῃ ὁ θεός. Intell. δεῖ, s. χρή. Metaphorice de amicis comparandis, Απ. 3, 11, 9. ἀντὶ κυνὸς κτήσῃ ὅϛις σοι ἰχνεύων τοὺς φιλοκάλους — εὑρήσει.

Ἴχνευσις, *inuestigatio*. Xenophonti tribuitur a Polluce 5, 11. K. 3, 4. εἰσὶ δὲ καὶ ἰχνεύσεως πολλοὶ τρόποι ἐκ τῶν αὐτῶν κυνῶν. 6, 4. 10, 5. in apri venatione: ἐπειδὰν δὲ λάβῃ αὐτοῦ τὰ ἴχνη, ἕπεσθαι ἑξῆς τῇ ἰχνεύσει ἡγουμένῃ ἀκολουθίᾳ. Gailius h. l. praeeunte Zeunii versione exponit τῇ κυνὶ ἰχνευούσῃ.

ἰχνία, v. ἰχνεία.

Ἴχνιον, v. ἴχνος. Suid: ἴχνια· σημεῖα ποδός.

Ἴχνος, *vestigium*. Hesych: ἴχνος· σημεῖον, ποδὸς τύπος. A. 1, 6, 1. ἴχνη (Cod. Eton. et Paris. ἴχνια) ἵππων. 1, 7, 13. 7, 3, 23. ἴχνη ἀνθρώπων ἢ προηγούμενα ἢ ἐναντία. Jungitur variis verbis: K. 3, 5. διὰ τοῦ ἴχνους διατρέχουσι. §. 6. ὑπολαμβάνουσαι ἐκ τοῦ πρόσθεν τὰ ἴχνη — ἐπιτρέχουσι τὰ ἴχνη. §. 10. ἐκκινοῦσι παρὰ τὸ ἴχνος. 4, 3. ἐμμειδιῶσαι πρὸς τὰ ἴχνη — προΐτωσαν διὰ τοῦ ἴχνους. 5, 20. v. ἐμποιεῖν nr. 1. 6, 2. ἄνεμος διαρπάζει τὰ ἴχνη. §. 14. περαινομένου τοῦ ἴχνους. §. 20. ἐὰν ἐν τῷ ἴχνει ὦσιν — ἐὰν μὴ ὦσι πρὸς τοῖς ἴχνεσι. §. 21. ἐπειδὰν προσῶσι τοῖς ἴχνεσι. §. 22. ὅταν διὰ τοῦ ἴχνους πυκνῶς διάττωσι — ὑπερβάλλουσι τὰ ἴχνη. 7, 6. διατρέχειν τὰ ἴχνη. Alia sunt 8, 1. 4. 5. 8. cf. 5, 2 — 4. et ἀφανίζειν, ἐξειλεῖν, λαμβάνειν, ὄζειν. Cum variis epithetis. v. Poll. 5, 12. et Phauorin. in v. ἰχνεύεσθαι. K. 5, 1. §. 5. ἴχνη λαμπρὰ — λεπτὰ, ἀσαφῆ — καθαρά. §. 6. ὀρθὰ — συμπεπλεγμένα. §. 7. 6, 4. τοῦ ἴχνους ἡ φύσις λεπτὴ οὖσα. §. 14. et 15. multa sunt. §. 21. ἀμαυρὸν τὸ ἴχνος. §. 22. λαμπρὰ — ἴχνη. 8, 1. ἔϛι τὰ ἴχνη ἔξω (h. e. *eminentia*) πολὺν χρόνον δῆλα. §. 6. v. βραχὺς, δρομαῖος, εὐναῖος, μακρὸς, ὀρθὸς, ψευδής. cf. Vlit. ad Grat. Falisc. 225. In var. lect. permutantur εἴδη et ἴχνη. v. εἶδος nr. 2.

ἰῶ, *io*. Vox adhortantis canes,

canes, K. 6, 17. ἰῶ κύνες, ἰῶ κακάς. v Etymol. M.

Ἴωνες, *Iones*. Π. 6, 2, 5. auxilia mittunt Aſſyrio. Ay. 1, 14. E. 3, 4, 11. Ageſilaus τοῖς Ἴωσι milites imperat. Ay. 2, 11. E. 4, 3, 10. ſunt cum Ageſilao in Graecia.

Ἰωνία, *Ionia*. Π. 8, 6, 4. eundem quem Lycia accipit Satrapam. E. 5, 1, 25. eſt in Antalcidae poteſtate. Legitur etiam A. 1, 4, 13. 3, 5, 9. E. 3, 2, 11.

Ἰωνικὸς, *Ionicus*. A. 1, 1, 6. Ἰωνικαὶ πόλεις Τισσαφέρνους τὸ ἀρχαῖον — ἀπέστησαν πρὸς Κῦρον πλὴν Μιλήτου. E. 3, 1, 2. τὰς Ἰωνικὰς πόλεις Tiſſaphernes vult ſibi vindicare. Sed Lacedaemonii mittunt iis auxilia. 3, 2, 13 eaedem ſunt in exercitu Dercyllidae in Aſia.

Ἰωνὶς, *Ionica*. E. 3, 2, 10. pro τῶν Ἑλληνίδων πόλεων in margg. eſt Ἰωνίδων.

K.

καδδῦναμιν, v. δύναμις nr. 2.

Καδμεία, *Cadmea*, arx Thebarum. E. 5, 2, 20. mulieres Cerealia ibi agunt. §. 21. ſq. cf. 6, 3, 5. 6. capitur a Lacedaemoniis. 6, 5, 38. p. 431. interfecti Argiui ab Athenienſibus veteribus ad Cadmeam ſepulti ſunt.

Καδούσιοι, *Caduſii*, populi Sacis vicini, quibus ſaepe iunguntur. Π. 5, 2, 12. dicuntur natio numeroſa et fortis, et infeſta Aſſyrio. 5, 3, 12. 13. coniungunt ſe cum Cyro. §. 16. p. 299. in itinere duci parent Damatae. p. 300. et §. 22. agmen claudunt. 5, 4, 8. ὁ Καδούσιος ſ. ὁ ἄρχων τῶν Καδουσίων, np. Alceunas (v 5, 3, 16. p. 300.), in vltimo agmine incaute cum ſuis exſpatiatur, et ab Aſſyriis oppreſſus interficitur, Caduſiis aegre ad Cyri exercitum fugientibus. §. 9. 10. Caduſii vulnerati a Cyro curantur, et ab eo iuſſi nouum praefectum eligunt. 6, 1, 6. ὁ Καδούσιος orationem habet de exercitu nondum dimittendo. 8, 3, 8. Caduſii adſunt in Cyri pompa. §. 14. Rhathonices e Caduſiis vincit in ludis a Cyro inſtitutis. 8, 6, 4. vt 7, 4, 1. perperam in nonnullis legitur Καδούσιον pro Ἀδούσιον. 8, 7, 3. p. 544. Tanaoxares fit ſatrapa Caduſiorum. E. 2, 1, 8. bello petun-

petuntur a Dario Notho, quia defecerant.

κάζειν, v. καίειν.

καθά, *quomodo.* O. 15, 5. κατα μεμαθηκέναι — καθὰ δεῖ διδάσκειν τὸν ἐπίτροπον. Απ. 4, 6, 5. ὁ εἰδὼς ἃ ἐστι νόμιμα καθὰ δεῖ χρῆσθαι — οἱ κατὰ ταῦτα χρώμενοι. Steph. ſcribit καθ' ἃ, quod Erneſtio etiam placet, quia ſequitur κατὰ ταῦτα. Sic E. 1, 7, 10. p. 58. τὰ πράγματα, καθ' ἃ αἱ ἁμαρτίαι δοκοῦσι γεγενῆσθαι, all. habent καθά.

καθαιρεῖν, ¶ 1) *diruere, demoliri.* Π. 6, 1, 13. καθαιρεῖν τὰ τῶν πολεμίων τείχη. E. 2, 2, 11. τῶν μακρῶν τειχῶν ἐπὶ δέκα ςαδίους καθελεῖν ἑκάτερον. §. 12. 2, 3, 8. τὰ περὶ τὸν Πειραιᾶ μακρὰ τείχη καθῃρέθη. 5, 2, 7. c. gen. E. 4, 4, 13. τῶν τειχῶν καθελεῖν, ὥςε δίοδον εἶναι. Intell. τοσοῦτον. ¶ 2) *auferre, rapere.* c. gen. E. 5, 4, 8. τῶν ἐκ τῆς ςοᾶς ὅπλων καθελόντες. Intell. τινά. ¶ 3) *interficere.* Π. 4, 3, 4. p. 232. ἄνδρα ἐξ ὄψεως μήκους καθαιρεῖν θηρία — παίειν καταλαμβάνων. Abreſchius animaduu. ad Aeſchyl. 3, p. 286. quia Heſychius καθαιρεῖ interpretatur καταλαμβάνει, et quia h. l. καθαιρεῖν et καταλαμβάνων iunguntur, καθαιρεῖν vertit *curſu aſſequi*, et pro παίειν καταλαμβάνων legit παίων καταλαμβάνειν. Haec vero et lectio et interpretatio non melior videtur eſſe vulgari. ¶ 4) *reducere, retrahere.* Iπ. 12, 6. ὅταν καθαιρῆται (ἡ δεξιά). Ita non male emendauit Stephanus. In edd. vett. et cod. Lipſ. eſt καθαίρηται, quod Zeun. defendit.

καθαίρειν, ¶ 1) *purgare.* a) ventilando, O. 18, 6. καθαροῦμεν τὸν σῖτον λικμῶντες. §. 8. ἐπειδὰν καθάρῃς τὸν σῖτον. b) terram a materia, O. 20, 11. καθαίρειν δεῖ τὴν γῆν τὸν μέλλοντα σπείρειν. c) equum, (cf. Poll. 1, 183.) Iπ. 5, 5. μὴ καθαρῶν τῶν ἄνω ὄντων μάταιον τὰ κάτω καθαίρειν. §. 6. de capite equi: εἰ σιδήρῳ ἢ ξύλῳ καθαίροιτο. cf. καταπλύνειν. 6, 1. 2. ¶ 2) *luſtrare, expiare.* A. 5, 7, 19. καθᾶραι τὸ ςράτευμα. Si Phrynichum p. 10. Moeridem p. 137. et Thomam Mag. p. 367. audiamus, ſcribendum καθῆραι. ¶ 3) Permutatur cum καθαιρεῖν, vbi vid. n. 4.

καθαίρεσις, *demolitio.* E. 2, 2, 9. καθαίρεσις τῶν τειχῶν. 5, 1, 32.

καθάλλεσθαι, *deſilire.* ex

ex equo, E. 4, 5, 7. καθαλόμενος (de hoc aoristo v. ἅλλεσθαι) ἀπὸ τοῦ ἵππου. Margg. καθαλλόμενος. Etiam equus ipse Ιπ. 3, 7. assuefaciendus ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι. 8, 1. §. 5. καθαλόμενος.

καθάπερ, *sicut*. Ιπ. 4, 5. Απ. 1, 2, 29.

καθάπτειν, *alligare*. K. 6, 9. τὰ ἐνόδια — καὶ ἐκ τῶν τριμμῶν εἰς τὰ συμφέροντα καθάπτων τοὺς περιδρόμους ἐπὶ τὴν γῆν, *ex tramitibus ad loca commoda cassium margines religans*.

καθάπτεσθαι, *attingere*. v. Stoeber. ad Thom. Mag. p. 480. qui etiam huc refert E. 1, 7, 2. ὅτι οὐδενὸς ἄλλου καθήπτοντο, ἐπισολὴν ἐπεδείκνυ μαρτύριον. Sic quoque Leuncl. explicat, qui verba οὐδ. ἄλλου de masculino intellexit, Goldhagenius vero de neutro. Fr. Portus vertit: *quod in nullum alium praeter Theramenem culpam conferrent*. Recte. Nam καθάπτεσθαι, Hesychio interprete, non modo est πραΰνειν, sed etiam λοιδορεῖσθαι, ὀνειδίζειν. Sed οὐδ. ἄλλου intelligendum est in neutro, de *nulla alia re praeter tempestatem*. Mox enim sequitur ἄλλο οὐδὲν αἰτιώμενοι, ἢ τὸν χειμῶνα.

καθαρείως, *munde, pure*. Poll. 6, 27. καθάρειος, ἰδιωτικόν· καίτοι τὸ καθαρείως παρὰ Ξενοφῶντι εἴρηται. Π. 1, 3, 7. οἱ οἰνοχόοι καθαρίως ἐγχέουσι, *ita vt nihil effusum pereat*. Sic edidit Wells. cum Stephano, etiam Cod. Guelf. et Altorf. apud Fischer. ad Plat. Phaed. 1, 21. Sed καθαρείως est in edd. vett.

καθαρεύειν, *purum esse, purum putari*. Ιερ. 4, 4. τῷ μιαιφόνῳ μηδὲ τὸν συνόντα καθαρεύειν. Debebat esse μηδὲ τὸν τῷ μιαιφ. συνόντα καθαρ.

καθαρίως, v. καθαρείως.

καθαρμὸς, *lustratio exercitus, expiatio a sceleribus*. A. 5, 7, 19. ἐγένετο καθαρμός. v. Hutch. ad h. l. p. 432.

καθαρὸς, ¶ 1) *purus*. O. 8, 20. κύκλιος χορὸς — καλὸν θέαμα, ἀλλὰ καὶ τὸ μέσον αὐτοῦ καλὸν καὶ καθαρὸν φαίνεται. Intelligitur *locus ab omnibus impedimentis et sordibus purgatus*, vel potius *ab omni hominum turba vacuus*. 18, 8. τὸν σῖτον τὸν καθαρὸν ventilatione. §. 9. K. 5, 6. ἴχνη καθαρὰ, *nullis aliis odoribus permista*. 6, 6.

καθα-

καθάρας ποιουμένους τὰς ἀρκυστασίας, i. e. καθαίροντας, np. vepribus excidendis ex illis locis, ne retia iis haereant. Poll. 5, 19. δρέπανα (oportet venatorem habere), ὅπως εἰ δέοι τῆς ὕλης τι κόψαι, εἰς τὴν τῶν ἀρκύων ἀκώλυτον στάσιν, ὑπάρχοι τὰ δρέπανα. Cf. Fr. Port. c. gen. vt latinum *purus* ap. Horat. 1, od. 22, 1. v. Doruill. ad Charit. p. 612. et Abresch. dilucc. Thucyd. 5, 8. E. 4, 4, 6. Κόρινθον — τῶν μιαιφόνων καθαράν. O. 16, 12. ὕλης δεῖ καθαρὰν αὐτὴν (τὴν γῆν) εἶναι. 20, 20. σκαπτόντων, ἵνα ὕλης καθαραὶ αἱ ἄμπελοι γένωνται. ¶ 2) *non fucatus.* O. 10, 7. ἀνθρώπου σῶμα καθαρὸν — ἐπειρᾶτο ἑαυτὴν παρέχειν. §. 12. ὄψις καθαρωτέρα. ¶ 3) *ſanctus.* Π. 8, 7, 3. p. 548. ἀκρατος καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς. Cic. de ſenect. 22. vertit *purus et integer.* Scil. eſt fere i. q. ἄκρατος, *corporis coniunctione non pollutus.* Cf. Plat. Phaed. 11. Sed *ſanctus* ſ. *integer* eſt p. 549. ἔργα καθαρὰ καὶ ἔξω τῶν ἀδίκων. ¶ 4) Π. 8, 3, 5. ἡνίκα ἡ ὑστεραία dies pompae ἧκε, καθαρὰ μὲν ἦν πάντα πρὸ ἡμέρας. Leuncl. *liquida.* Quae eſt obſcura verſio. Vertendum eſt vel *ſine turba*, vel *parata*, ſ. *ordinata.* ¶ 5) Permutatur c. καρτερός. v. καρτ. nr. 2.

καθαρότης, *mundities.* Απ. 2, 1, 22. κεκοσμημένην τὸ σῶμα καθαρότητι, non fuco. Valckenar. malit καθαριότητι, quia καθάριον dicatur de munditie mulieris.

κάθαρσις, *purgatio.* Ιπ. 5, 5. πᾶσι τοῖς τῆς καθάρσεως ὀργάνοις. §. 9. τὴν ὑπὸ γαστέρα ἄγαν κάθαρσιν.

καθαρῶς, ¶ 1) *pure, ſine impedimentis* quae pedibus obſtant, qualia ſunt coenum, dumi etc. K. 4, 9. μεταθεῖν καθαρῶς. ¶ 2) *ſincere, accurate.* Heſych. et Suid: καθαρῶς· ἀκριβῶς, σαφῶς. Π. 8, 1, 2. ὅταν ὁ ἐπιστάτης βελτίων γένηται, καθαρώτερον τὰ νόμιμα πράττεται a ſubditis.

καθέδρα, *ſedes.* K. 4, 4. ἐμβλεμμάτων τῶν ἐπὶ τὰς καθέδρας τοῦ λαγώ. Fr. Portus ad h. l. et Pergerus ad Heſych. intelligunt *cubilia leporis.* Sed poſſit etiam explicari de *parte leporis poſteriore.* Certe Pollux 2, 184. inter partes poſteriores hominis circa clunes recenſet etiam καθέδραν.

καθέζεσθαι, ¶ 1) *ſedere, conſide-*

conſidere. Thomas Mag: καθήμενος κάλλιον ἢ καθεζόμενος. At vtroque vtitur Xenophon: A. 5, 8, 6. καθεζόμενον συχνὸν χρόνον — καὶ ἄλλον καθήμενον καὶ βλακεύοντα. cf. Doruill. ad Charit. p. 295. E. 2, 3, 18. p. 94. ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν ἐκαθέζετο. 3, 1, 22. Σ 1, 8. in conuiuio παρὰ τὸν πατέρα ἐκαθέζετο. c. ἐπὶ, Π. 6, 1, 4. ἐπὶ θρόνου ἐκαθέζετο. Σ. 9, 3. §. 4. ἐκαθέζετο ἐπὶ τῶν γονάτων, *genibus prouoluebatur* ſ. *nitebatur.* c. εἰς pro ἐν, A. 3, 1, 22. duces nocte deliberaturi ἐπεὶ συνῆλθον, εἰς τὸ πρόσθεν τῶν ὅπλων ἐκαθέζοντο. Cod. Pariſ. ἐκαθίζοντο. ¶ 2) *commorari, caſtra habere.* Π. 4, 5, 14. p. 250. χρήματα — ἀποφέρειν πρὸς ὑμᾶς ὅπου ἂν καθέζησθε. A. 1, 3, 12. πόῤῥω αὐτοῦ καθέζεσθαι. Cod. Pariſ. et Eton. καθῆσθαι. 1, 5, 9. οὐ διατρίβων — εἰ μή τινος ἀναγκαίου ἕνεκα ἐκαθέζετο. c. ἀμφὶ, Π. 5. 3, 13. ὅσον χρόνον ἐκαθέζετο ὁ Κῦρος ἀμφὶ τὴν περὶ τὸ Φρούριον οἰκονομίαν. ¶ 3) *ſubſiſtere, non progredi.* E. 3, 5, 7. καθεζόμενος ἐν τῇ Τεγέᾳ — διέπεμπε. Mox dicitur περιέμεινεν. Sic c. εἰς pro ἐν, Π. 7, 4, 3. καθεζόμενος εἰς τὸ μέσον σὺν τῇ στρατιᾷ.

καθείργειν, *includere tanquam in carcere.* E. 3, 2, 3. καθειργμένοι ἐν τῷ σταυρώματι.

καθέλκειν, *deducere in mare.* v. Lamb. Bos Obſ. crit. c. 11. A. 7, 1, 13. καθεῖλκον τὰς τριήρεις.

καθελκύειν, i. q. καθέλκειν. E. 1, 1, 3. καθελκύσας τὰς ἑαυτοῦ τριήρεις ἀπέπλει. 1, 5, 7. 1, 6, 13. 1, 6, 28. Contrarium eſt ἀνέλκειν et ἀνελκύειν. v. ſupra.

* **καθέρπειν**, *ſerpere.* Σ. 4, 23. lanugo primum progerminans dicitur καθέρπειν παρὰ τὰ ὦτα. v. ἴουλος. Sic Aſclepiades in Brunckii analectt. T. I. p. 211. n. I. λεπτὸς ὑπὸ κροτάφοισιν ἴουλος ἕρπει.

καθεστηκώς et καθεστὼς v. in καθιστάναι.

καθεύδειν, ¶ 1) *dormire.* Π. 6, 2, 11. p. 370. ἡδέως καθευδήσετε. cf. ἡδέως. 8, 3, 17. οὐδένα δυνάμενον καθεύδειν ὑπὸ λύπης. E. 5, 1, 17. ὅτι οἱ τριήραρχοι οἴκοι καθευδήσοιεν. Eſt ſecuritatis, E. 2, 4, 10. p. 110. δειπνοῦντες ξυνελαμβανόμεθα καὶ καθεύδοντες καὶ ἀγοράζοντες. De coniugio, O. 7, 11. οὐκ ἀπορία ἦν μεθ' ὅτου ἄλλου ἐκαθεύδομεν ἄν. ¶ 2) *deſidem eſſe, ceſſare.* v. Victor.

Digitized by Google

Victor. V. L. 7, 10. A. 1, 3, 11. οὐχ ἄρα ἡμῖν καθεύδειν οὐδ' ἀμελεῖν, ἀλλὰ βουλεύεσθαι ὅ τι χρὴ ποιεῖν.

καθεψεῖν, *mitigare*. Iπ. 9, 6. ἐλάσεις ἡσυχαῖαι -- καθεψοῦσι καὶ πραΰνουσι -- τὸν θυμοειδῆ. Steph. et Well. volunt καταψῶσι. Sed videtur Xenophonti, vt aliis in locis, poetica verbi notio placuisse. Proprie enim est *decoquere*. Zeun. opportune comparat illud Homericum (Il. α, 81.) χόλον καταπέπτειν.

καθηγεῖσθαι, *ducem esse, praeire, incipere*. Aπ. 2, 3, 15. κελεύεις ἐμὲ νεώτερον ὄντα καθηγεῖσθαι, np. vt alter idem faciat. c. acc. A. 7, 8, 5. λαβεῖν ἂν καὶ αὐτὸν καὶ γυναῖκα — ταῦτα δὲ καθηγησομένους ἔπεμψε τὸν αὐτῆς ἀνεψιὸν etc. Hutch. vertit: *vt ad haec perficienda ipsi duces forent*, Leuncl. *qui duces itineris essent*.

καθηδυπαθεῖν, *voluptatibus absumere*. Ita intelligendum videtur A. 1, 3, 3. δαρεικοὺς οὐκ εἰς τὸ ἴδιον κατεθέμην ἐμοί, ἀλλ' οὐδὲ καθηδυπάθησα, ἀλλ' εἰς ὑμᾶς ἐδαπάνων.

καθήκειν, ¶ 1) *pertinere, pertingere, porrigi*. Suid. et Phauorin: καθηκούσαις· διεκτρεχούσαις. Deinde laudant locum A. 4, 3, 8. ἐν πέτραις καθηκούσαις ἐπ' αὐτὸν τὸν ποταμόν. Sic A. 1, 4, 5. τείχη εἰς τὴν θάλατταν καθήκοντα. E. 5, 4, 17. τὸ καθῆκον ἐπὶ θάλατταν ὄρος. Vbi tamen etiam exponi potest *prope mare situm*. Aπ. 3, 5, 25. etiam sine εἰς, A. 3, 4, 15. διὰ γηλόφων, οἳ καθῆκον ἀπὸ τοῦ ὄρους. Intell. εἰς τὸ χωρίον. ¶ 2) *vicinum esse, adiacere*. E. 6, 2, 6. κόλπου, καὶ τῶν πόλεων αἳ ἐπὶ τοῦτον καθήκουσιν. ¶ 3) *legitimum esse, legibus praescriptum esse, decere*. Hesych: καθήκει· πρέπει. Π. 8, 1, 1. p. 462. πειθώμεθα οἷς ἂν ἡμῖν καθήκοι. Iπ. 9, 5. οἷς καθήκει τὸ ἱππικὸν, *quorum officium est equo merere*. Ita Well. et Zeun. bene e margg. pro καθίστησι. c. inf. Π. 8, 1, 7. ἤν τις ἀπῇ, οἷς παρεῖναι καθήκει, *officium est*. A. 1, 9, 5. Hinc Π. 1, 2, 5. τὰ καθήκοντα, *officia legibus praescripta*. Similiter de iusto et legitimo tempore, E. 4, 7, 2. ὁπότε καθήκοι ὁ χρόνος, *quando iustum induciarum tempus esset*.

καθημέραν, *quotidie*. Moeris p. 285. ὁσημέραι, Ἀττικῶς· καθημέραν, Ἑλληνι-

λήνικῶς. Ο. 9, 9. Cf. ἡμέρα.

καθῆσθαι, ¶ 1) *sedere*. Π. 5, 2, 5. τοιούτους ἄνδρας — ἐνταῦθα καθημένους. 7, 1, 19. οἱ Αἰγύπτιοι — ὑπὸ ταῖς ἀσπίσιν ἐκάθηντο. np. ne totum corpus esset nudum. Thom. Mag. p. 485. καθῆντο κάλλιον ἢ ἐκάθηντο. Π. 8, 8, 9. μαλακῶς καθῆσθαι. Α. 4, 2, 4. Φύλακας ἀμφὶ πῦρ καθημένους — ὁδὸς ἐφ' ἧ ἐκάθηντο οἱ φύλακες, vbi exponi potest *quam occupatam tenebant*. Sic ibid. οἱ ἐπὶ τῇ φανερᾷ ὁδῷ ἐκάθηντο. 7, 3, 10. δεῖπνον ἦν καθημένοις κύκλῳ. Λ. 9, 4. Ε. 4, 4, 3. καθήμενον ἐν θεάτρῳ. Ο. 8, 8. οἱ ἐμπλέοντες ἐν τάξει κάθηνται in naui. Ιπ. 12, 9. ἀσφαλέστερον τὸν ἱππέα καθῆσθαι. cf. θρόνος. Est saepe dignitatis, atque tribuitur consultantibus, responsa reddentibus, etc. Ε. 3, 5, 8. p. 180. εἷς ἀνὴρ εἶπεν, ὃς ἔτυχε τότε ἐν τοῖς συμμάχοις καθήμενος, *in consilio sociorum sedens*. 6, 4, 31. rex in δοκιμασίᾳ ἐξέτασιν πεποιηκὼς καὶ ἤδη καθήμενος καὶ ἀποκρινόμενος, εἴ τις δεόμενός του προσίοι. Sic de iudice, Ε. 4, 4, 3. ἔστι δὲ ὂν καὶ κριτὴν καθήμενον. de senatu, Ε. 5, 2, 20. ἡ βουλὴ Thebis ἐκάθητο ἐν τῇ ἀγορᾶς στοᾷ. Thom. Mag. l. l. καθῆσο κάλλιον ἢ ἐκάθητο. Ε. 6, 4, 20. Humi sedere est tristitiae. v. Doruill. ad Charit. p. 488. Π. 5, 1, 1. Panthea, cum capta esset, χαμαὶ ἐκάθητο. 7, 3, 1. 2. 5. ἐκάθητο κλαίουσα. ¶ 2) *occupatum sedere, sedentem laborare et corpore fere immoto*. v. Valckenar. ad Herodot. 2, 80. qui idem ad Ammon. p. 2 5. obseruauit, proprie dici de sellulariis. Poll. 1, 50. οἱ δὲ καθήμενοι, βάναυσοι. Ο. 4, 2. βαναυσικαὶ — ἀναγκάζουσαι καθῆσθαι καταλυμαίνονται τὰ σώματα. 6, 7. τοὺς τεχνίτας — καθῆσθαι, μήτε πονοῦντας, μήτε κινδυνεύοντας. v. πονεῖν nr. 2. ¶ 3) *otiosum esse*. v. Bergler. ad Alciphr. 1, 26. Π. 4, 5, 12. p. 246. οἱ ἐγγύτατα τῶν φίλων καθήμενοι. Oppon. οἱ τοὺς ἐχθροὺς ἀπελαύνοντες. Α. 5, 8, 6. καθήμενον καὶ βλακεύοντα, *immoto corpore sedentem*. Sic 4, 5, 12. de iis, qui frigore obriguerant: ἐκάθηντο, καὶ οὐκ ἔφασαν πορεύεσθαι. In sequentibus vocantur κάμνοντες et ἀσθενοῦντες. 5, 8, 6. τὸ καθῆσθαι

θῆσθαι καὶ ἡσυχίαν ἔχειν. cf. καθέζεσθαι. O. 7, 1. ἰδὼν αὐτὸν ἐν ϛοᾷ καθήμενον. Mox dicitur σχολάζειν. 10, 10. 13. c. particip. Π. 5, 1, 4. ἀμελήσας ὧν δεῖ πράττειν, καθοίμην ἐκείνην θεώμενος. ¶ 4) *desidere prae timore.* De iis, qui non audent contra hostem progredi, Π. 3, 1, 3. τί οὖν κάθησαι αὐτόθι, καὶ οὐ καταβαίνεις de monte. 3, 3, 9. p. 179. ἐν τῇ Φιλίᾳ καθημένους ἡμᾶς ὑπομένειν. p. 180. ¶ 5) *exspectabundum diu in aliquo loco haerere.* A. 6, 2, 3. πρέσβεις — ἡμῶν καθημένων πέμπειν. Αθ. 3, 1. οὐκ ἔϛι χρηματίσαι — ἐνιαυτὸν καθημένῳ Athenis ἀνθρώπῳ. ¶ 6) *manere.* Αθ. 1, 16. οἴκοι καθήμενοι — διοικοῦσι τὰς πόλεις τὰς συμμαχίδας. ¶ 7) *quietum esse, nullas turbas mouere.* A. 7, 1, 21. καθημένων τῶν ϛρατιωτῶν. Oppon. seditioni. Απ. 1, 2, 58. ex Homero: κάθησο. ¶ 8) Permutatur c. καθέζεσθαι et in var. lect. et ab ipso Xenophonte. v. καθέζεσθαι.

καθιέναι, ¶ 1) *demittere.* A. 6, 5, 15. τὰ δόρατα — εἰς προσβολὴν καθέντας ex humeris. §. 17. τὰ δόρατα καθίεσαν. K. 9, 15. ¶ 2) *remittere, laxum reddere.* Ιπ. 6, 9. χαλινὸς — ἄγαν εἰς ἄκρον τὸ ϛόμα καθιέμενος. ¶ 3) i. q. medium καθίεσθαι, *demittere se, desilire.* Ιππ. 8, 3. ἀφ᾽ ὑψηλῶν καθιέναι. vbi nunc male editur καθιέναι. v. Fischer. ad Plat. Phaed. 60. p. 473. sq. ¶ 4) καθέντας legitur pro καταξάντας. v. κατάγειν nr. 5.

καθίζειν, ¶ 1) *sedere iubere, collocare.* Poll. 3, 89. Ξενοφῶν δὲ τὸ ἐκάθισεν, ἀντὶ (Jungerm. praefert ἐπὶ) τοῦ καθίσαι ἐποίησε, h. e. καθῆσθαι ἐποίησε. Nam antea κάθηται et καθίζει vt synonyma posuerat. Π. 5, 5, 3. καθίσας αὐτόν. 8, 4, 2. οὐχ ὅπου ἔτυχεν ἕκαϛον ἐκάθιζεν. A. 2, 1, 4. ἐπὶ τὸν θρόνον τὸν βασίλειον αὐτὸν καθιεῖν. Pro hac forma futuri Attica in 2 Codd. est communis καθίσειν. De qua forma v. Moeris p. 212. et Thom. Mag. p. 483. 3, 5, 11. ἐκάθισαν χωρὶς — τοὺς φάσκοντας. E. 5, 4, 6. τὰς ἑταιρίδας — ἐκάθιζε παρ᾽ ἑκάϛῳ. ¶ 2) *castra ponere iubere.* Π. 6, 1, 14. Cyrus ἐκάθιζε τὸ ϛράτευμα, ἔνθα ὑγιεινότατον. ¶ 3) *sedere.* v. Thom. Mag. p. 486. Π. 8, 4, 1. οὐδ᾽ ἐκάθιζε Γαδάτας, *ne intererat quidem conuiuio,*

uio, f. *assidebat inter conuiuas*. E. 4, 1, 13. ῥαπτὰ ἐφ' ὧν καθίσουσιν (Steph. probante Moro et Schneidero emendat καθίζουσιν) οἱ Πέρσαι μαλακῶς. E. 7, 1, 27. οὐδὲ εἰς τὸ συνέδριον ἤθελε καθίζειν. Valckenar. ad Herodot. 8, 71. exponit *sessum ire*. cf. ad Aristoph. Plut. p. 456. not. Hemsterhus. Aπ. 4, 2, 1. αἰσθανόμενος — καθίζοντα εἰς ἡνιοποιεῖόν τι. Iπ. 6, 2. ἣν — κατὰ τὴν ὡμοπλάτην καθίζων ἀποτρίβῃ. Camerar. *procumbens*. Leuncl. *constitutus*. Malim *stans*. Gail vertit *en se tenant*. 12, 3. ¶ 4) *quiescere*. Λ. 12, 6. μετὰ τὰ γυμνάσια καθίζειν — κηρύττει. ¶ 5) i. q. ποιεῖν vel καθιστάναι. c. inf. Π. 2, 2, 7. τοῦ κλαίειν καθίζοντος τοὺς φίλους. Stephano, Hutch. et Zeunio suspecta videbatur haec structura, quia alias semper participio iungitur. Sed v. Hindenburg ad Aπ. 2, 1, 12. c. particip. Π. 2, 2, 7. διὰ τοῦ κλαίοντας καθίζειν poenis. §. 8. Σ. 3, 11. histrio egregius δύναται πολλοὺς κλαίοντας καθίζειν. Scil. videtur in hac ambiguitate iocus inesse scurra dignus. Nam κλαίειν apud Comicos maxime serui dicuntur, cum vapulant. v. Aristoph. Plut. 425. nubb. 58. Sed spectatoribus quoque lacrymae excutiuntur, cum histrio alienam miseriam exprimit. Cf. Casaub. lectt. Theocrit. cap. 1. ¶ 6) Permutatur cum ἀθροίζειν. v. ἀθροίζειν nr. 1.

καθίζεσθαι, *sedere*. E. 5, 4, 6. ἐπεὶ καθίζοιντο. Iπ. 7, 5. 8. Legitur etiam pro καθέζεσθαι. v. ibi nr. 1.

καθιστάναι, ¶ 1) *collocare in acie, instruere*. Π. 2, 4, 2. ἐπεὶ δὲ κατέστησαν. Intell. τοὺς ἑαυτῶν, nisi κατέστησαν malis in aoristo secundo atque adeo cum Leuncl. et Hutch. intransitiue accipere, vt pertineat ad nr. 10. 5, 3, 1. κατέστησε ἐν τάξει μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς πεζούς. 6, 3, 11. p. 384. ἐπὶ τούτοις τοὺς λόχους καθίστατε. p. 385. κατάστησον αὐτοὺς τελευταίους. p. 386. πρὸ τῆς φάλαγγος τὰ ἅρματα καταστῆσαι. 8, 5, 8. ἐκ κέρατος εἰς φάλαγγα καταστῆσαι. A. 1, 10, 7. 2, 3, 2. ἐπεὶ κατέστησε τὸ στράτευμα. 3, 4, 7. Aγ. 1, 19. et E. 3, 4, 21. τὸ ἱππικὸν εἰς τὸ Μαιάνδρου πεδίον κατέστησεν, *in Maeandri planitie consistere iussit*. Nam h. l. non est

est de acie. Sed Λ. 11, 4. καθίστανται, collocantur in acie, s. in acie sua consistunt. E. 2, 4, 5. 6, 5, 24. Φρουρὰς καθιστάναι ἐνόμιζον. Leuncl. vertit disposita esse praesidia, quasi scriptum sit καθεστάναι. Sed rectius vertitur: Lacedaemonios (qui e precedentibus intelliguntur) disposuisse praesidia. Απ. 3, 1, 10. coll. §. 8. commutatur tanquam synon. cum τάττειν, quanquam non de acie agitur. cf. Φάλαγξ. ¶ 2) constituere, creare, eligere, destinare. Π. 8, 1, 3. ἵππων καὶ κυνῶν ἐπιμελητὰς καθίστη. Α. 3, 1, 27. ὅπως ἀντὶ τῶν ἀπολωλότων — στρατηγοὶ κατασταθῶσιν. All. ἀντικατασταθῶσιν. 3, 4, 18. ἰατροὺς καθέστησαν ὀκτώ. 7, 7, 34. Αγ. 3, 5. εἰ μὴ — στρατηγὸς κατασταθείη. Λ. 2, 2. 4, 7. 15, 1. Αθ. 3, 4. Πο. 2, 7. εἰ — ἀρχὴν καθιστᾶιμεν. 5, 1. εἰρηνοφύλακας καθιστάναι. E. 2, 3, 8. 3, 1, 16. 24. 3, 2, 9. 3, 4, 27. 3, 5, 8. p. 183. 4, 8, 35. Απ. 3, 5, 20. O. 12, 14. Ιπρ. 1, 9. τοὺς ἱππέας καθιστάναι, equites conscribere. 2, 2. 4, 9. 7, 13. οὗτοι ὀλίγοι καθίσανται. cf. ἀρχὴ, βασιλεὺς, κύαμος, σκοπὸς, ταγὸς, τοιήραρχος, Φρουρὸς. Φυλακή. c. εἰς, E. 2, 3, 18. p. 96. μέχρι τοῦ ὑμᾶς κατασταῆναι εἰς τὴν βουλὴν, donec in senatum legeremini. Margg. et edd. vett. perperam κατασῆσαι εἰς τ. β. Sed Morus et Schneiderus bene reposuerunt καταστῆσαι τὴν β. donec vos senatum constituebatis. c. inf. Π. 1, 3, 14. ὁ διδάσκαλός με — ἄλλοις καθίστη δικάζειν. Mox est ὁπότε κατασταθείην κριτὴ 8, 1, 8. κατεστάθησαν οἱ Μάγοι ὑμνεῖν. Απ. 1, 7, 3. ¶ 3) c. ἐπὶ, praeficere. Π. 4, 5, 19 ἐπὶ τοὺς πεζοὺς — καθιστάναι ἄλλον ἄρχοντα. 8, 1, 3. ἐπὶ τἄλλα καθίστη ἄλλους ἐπιμελητάς. A. 6, 1, 14. Π. 7, 1, 33. ¶ 4) cooptare, annumerare, in classem s. ordinem referre. Π. 2, 1, 5. εἰς τοὺς ὁμοτίμους καθιστάμενοι. E 7, 4, 3. καθίσαντο εἰς τοὺς Ἐπαρίτους. Minus bene Leuncl. in locum Eparitorum succedebant. Απ. 2, 1, 9. Ιπρ. 9, 6. εἰς ἱππικὴν καθισαμένους. v. ἱππικὴ nr. 1. ¶ 5) componere, ordinare, instituere. Π. 5, 3, 10. τὰ ἔνδον καταστήσας ἐξῆλθε. 8, 1, 8. τὰ τότε κατασταθέντα ἔτι καὶ νῦν διαμένει. 8, 3,

Αγ. 14. Αγ. 1, 8. περὶ τῆς Ἑλλάδος τὸν ἀγῶνα καθιστάναι, *facere.* Λ. 7, 1. 8, 1. Ε. 1, 3, 11. 3, 4, 2. τὰς δεκαρχίας τὰς κατασταθείσας ὑπ' ἐκείνου ἐν ταῖς πόλεσιν. Ο. 7, 30. ¶ 6) *efficere, reddere.* Α. 6, 3, 11. θεὸς — βούλεται τοὺς ἀπὸ θεῶν ἀρχομένους ἐντιμοτέρους ἐκείνων καταστῆσαι. 7, 7, 13. ἄπιστον σαυτὸν καταστῆσαι, *committere vt fide careas.* Αγ. 6, 6. 11, 3. Αθ. 1, 4. Ε. 6, 1, 4. p. 359. Απ. 1, 5, 6. 2, 1, 12. τοὺς ἥττονας — κλαίοντας καθιστάντες. cf. καθίζειν nr. 5. Ιπρ. 1, 15. ἄχρηστος ὁ ἱππεὺς καθίσταται, *fit.* ¶ 7) *ducere.* Π. 5, 5, 12. κατέστησαν τὸν Κυαξάρην εἰς τὴν — σκηνήν. Α. 1, 4, 13. ¶ 8) *deducere.* Α. 4, 8, 6. Μάκρωνες — ἐπὶ τὰ ὄρη τῶν Κόλχων κατέστησαν τοὺς Ἕλληνας. v. interpp. ad Act. 17, 15. ¶ 9) *inducere,* vt Lat. *constituere, coniicere, perducere, redigere aliquo, efficere, vt res vel homo sit talis vel talis, in einen Zustand versetzen.* c. praepositionibus, Π. 4, 5, 12. p. 246. οὐδὲ ἀποχωροῦντες ἀπὸ σοῦ οἰόμεθα ἐν κινδύνῳ σε καθεστάναι. All. καθιστάναι. Ibid. paulo post: οἱ τοὺς ἐχθροὺς ἀπελαύνοντες τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστᾶσι, *tutos praestant.* Paulo ante est τὴν ἀσφάλειαν παρέχουσι. 8, 8, 12. Λ. 4, 6. ζημιοῦσι μεγαλείως καθιστάναι (np. αὐτὸν) βουλόμενοι εἰς τὸ μήποτε ὀργὴν — κρατῆσαι. Ε. 2, 3, 18. p. 100. εἰς τὸ ὑπ' ὀλίγων τυραννεῖσθαι καταστήσειαν. Pro quo 3, 5, 8. p. 181. est καταστήσαντες ὑμᾶς ἐς ὀλιγαρχίαν. 7, 4, 10. τοῖς εὐεργέταις εἰς πόλεμον καθίστασθαι, *societatem contra eos inire, bello implicari.* Λ. 8, 4. εἰς ἀγῶνα καταστῆσαι. v. ἀγών. Απ. 4, 3, 9. Ιπρ. 1, 11. Κ. 11, 3. Cf. φανερὸς nr. 7. ¶ 10) Praeterita et aoristus secundus habent vim passiui vel medii: Π. 2, 1, 13. μὴ ταράττεσθαι — εἰ δὲ ταραχθεῖεν, θᾶττον καταστῆναι, *restitui.* 8, 3, 5. μαστιγοφόροι καθέστασαν, οἳ ἔπαιον. In sequentibus est simplex ἕστασαν. Vtrumque est plusquamperfectum contractum. 8, 4, 1. ἡ δίαιτα καθειστήκει, *instituta erat.* 8, 6, 1. ἐπεὶ κατασταίη τις ἄρχων, *constitutus* l. *electus erat.* §. 5. οἱ χιλίαρχοι — ἐκ βασιλέως εἰσὶ καθεστηκότες, *a rege solent constitui.* Α. 4, 5, 15. Φυλακὴ

λακη οὐδεμία καθειστήκει. Λ. 11, 8. ἐς' ἂν ἡ φάλαγξ ἐναντία καταστῇ. Αθ. 1, 18. δοῦλοι τοῦ δήμου καθεστᾶσι, *sunt.* §. 20. ἐντεῦθεν ἐπὶ τριήρη κατέστησαν, *praeficiuntur.* 2, 1. τὸ ὁπλιτικὸν — οὕτω καθέστηκεν, *ita comparatum est.* §. 2. κατὰ τύχην τι αὐτοῖς τοιοῦτον καθέστηκε, *ea eorum est conditio.* Portus: *contigit.* E. 14, 6, ἡγεμὼν καταστῆναι. 1, 6, 5. τὰ καθεστῶτα ἐνθάδε, *qui sit status rerum.* 2, 3, 17. p. 91. ὅπως αὐτὸς ἐν τῷ ἀσφαλεῖ καταστῇ, *se suasque res in tuto collocet.* 2, 4, 10. p. 110. ἔχοντες ὅπλα ἐναντίοι αὐτοῖς καθέσαμεν. 4, 1, 11. εἴ που καταστ[α]ίη, *sicubi subsisteret.* 4, 5, 19. καθεστηκότων φρουρῶν. 5, 4, 16. ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι δυναστεῖαι καθειστήκεσαν. 4, 5, 19. καθεστηκότων φρουρῶν. 6, 3, 3. ἐπεὶ δὲ κατέστησαν ἐπὶ τοὺς ἐκκλήτους, *venerant*, i. q. προσῆλθον, quod paulo ante praecesserat. Ιερ. 2, 10. ἐν ἀσφαλείᾳ καθεστάναι, *esse.* Απ. 1, 2, 9. ὑπερορᾷν τῶν καθεστώτων νόμων — τῆς καθεστώσης πολιτείας, *receptae.* O. 2, 7. εἰς πολλὴν ἀπορίαν καταστῆς. (3, 8. est εἰς ἀπορίαν ἐληλυθότας.) Et saepe c. εἰς, varie, vt E. 2, 3, 17. p. 93. ἕως ἂν ἐς οὖρον καταστῶσιν, *vento secundo subiecti* s. *ventum secundum nacti sint.* 6, 3, 6. p. 388. εἰς τοιοῦτον ἀγῶνα καταστήσει. v. ἀγών. Π. 2, 3, 10. ἐπειδὰν καταστῶμεν εἰς τὸν δρόμον, *in curriculo stamus, in curriculum peruenimus.* 1, 5, 7. p. 52. εἰς τόδε τὸ τέλος κατέστην, *imperium suscepi, muneri me praefici passus sum.* 5, 2, 13. εἰς τὴν βασιλείαν καθέστηκεν, *regno potitus est.* Sic A. 1, 1, 3. ¶ 11) Etiam aoristus primus legitur interdum pro secundo, ita vt habeat vim medii, v. c. E. 7, 4, 40. ἡμῶν δι' ὑμᾶς εἰς πόλεμον καταστησάντων. Sed Steph. coniicit καταστάντων, probantibus Moro et Schneidero. O. 16, 7. τὸ τῶν ἁλιέων, ὅτι — οὔτε καταστήσαντες — ἀλλὰ παρατρέχοντες. Interpretantur *consistentes, cessantes,* quasi sit καταστάντες. Et Gail legi iubet vel καταστάντες, vel οὔτι καταστήσαντες, *n' exposant rien en vente.* Potest tamen explicari *inhibita naui*: vt intelligatur τὴν ναῦν. De similibus locis E. 2, 3, 18. p. 96. et Π. 4, 5, 12. p. 246. v. supra nr. 2. et 9.

¶ 12)

¶ 12) Π. 3, 1, 5. ἐμποδὼν μάλιςα ἀνθρώποις γίγνεται. Margg. καθίςαται, quod Leuncl. ad glossemata refert. 7, 5, 26. p. 457. οὓς δασμοφόρους βουλόμεθα κτήσασθαι. Margg. καταςήσασθαι. Απ. 7, 3, 15. καλὰς κτήσῃ. All. καταςήσῃ. v. κτᾶσθαι nr. 1. Ιπρ. 9, 5. οἷς καθίςησι τὸ ἱππικὸν legitur fere sine sensu. Ergo Leuncl. emendat καθήκει. vbi vid. nr. 3.

καθίστασθαι, ¶ 1) instituere, constituere, ordinare, np. res suas. Π. 5, 1, 13. οὕτω καταςήσασθαι, ὅπως — 8, 1, 2. καταςησάμενος εἰς τὸ διαφυλάττειν — τὴν ἀρχήν. §. 5. οὕτω καταςησάμενος τὰ αὐτοῦ. 8, 6, 5. ὡς τότε Κῦρος κατεςήσατο. Λ. 7, 5. νόμισμα τοιοῦτον κατεςήσατο. Ε. 2, 2, 1. 2, 3, 9. ἕως καταςήσαιντο τὴν πολιτείαν. Medium pro passiuo Α. 1, 3, 8. ἔλεγε θαῤῥεῖν, ὡς καταςησομένων τούτων εἰς τὸ δέον. ¶ 2) conscribere equites. v. Vales. ad Harpocrat. in v. κατάςασις. Ιπρ. 9, 3. εἰ διακοσίους ἱππεῖς ξένους καταςήσαιντο. ¶ 3) eligere, constituere. Ε 3, 4, 26. καταςήσασθαι ναύαρχον. ¶ 4) consistere. Π. 8, 3, 1. πάρεςε ἐπὶ τὰς θύρας — καὶ αθίςασθε. Α. 1, 8, 2. παρήγγειλεν — καθίςασθαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ τάξιν ἕκαςον. §. 3. §. 4. εἰς τὴν μάχην καθίςατο. 4, 3, 9. ¶ 5) succedere. Π. 2, 1, 10. εἰς τὰς τῶν λοχαγῶν χώρας καταςήσεσθαι. cf. καθιςάναι.

κάθοδος, reditus exulum. Thom. Mag: κάθοδος, Ἀττικόν· ἐπάνοδος δὲ, Ἑλληνικόν. Ε. 1, 1, 22. τὴν ἐς Συρακούσας κάθοδον. 4, 4, 15. οὐδ' ἐδυνήθησαν περὶ καθόδου φυγάδων, de reducendis.

καθόλου, prorsus. Ιπ. 8, 1. ταῦτα μελετᾶν καὶ αὐτὸν καθόλου, καὶ τὸν ἵππον.

καθοπλίζειν, armare. Π. 2, 1, 4. αὐτοὺς καθωπλισμένους οὕτως — ὡς εἰς χεῖρας συμμίξοντας. Mox est ὡπλισμένοι

*καθόπλισις, armorum instructio. Π. 8, 5, 6. παρέχοιεν αὐτοῖς ἀσφαλῆ τὴν καθόπλισιν (Marg. Steph. ἐξόπλισιν), potestatem secure se armandi.

καθορᾶν, ¶ 1) despicere, ex alto obseruare. Π. 3, 2, 5 ἐπεὶ τὰ ἄκρα εἶχον καθεώρων τῶν Χαλδαίων τὰς οἰκήσεις. Α. 4. 2, 10. ἀπὸ τοῦ ἄκρου καθορῶντες τὰ ὄπισθεν γιγνόμενα. 6, 3, 9. εἴ που τὶ ποθὲν καθορῷεν. Ε. 1, 7, 4. ὀψὲ ἦν καὶ τὰς χεῖρας οὐκ ἂν καθεώ-

καθεώρων e ſuggeſtu. Ξ. 2, 12. 4, 5, 13. οἱ ἐκ τοῦ ἄστεος — καθορῶντες αὐτοὺς οὐ πολλοὺς ὄντας. 6, 2, 17. ἐπιπλέον καθεώρων — ἀφ' ὑψηλοτέρου καθορῶντες. ¶ 2) *conſpicere e longinquo.* Π. 5, 4, 3. καθορῶσι τὸν Κῦρον προσιόντα. §. 19. πορευόμενος τὴν τῶν Βαβυλωνίων πόλιν καθεώρα. ¶ 3) *videre, conſpicere.* Π. 3, 3, 17. ἡμᾶς οἱ πολέμιοι θεάσονται — πάλιν καθορῶντες ἡμῶν τὸ πλῆθος. Α. 1, 8, 18. ὁ Κῦρος καθορᾷ τὸν βασιλέα. 4, 4, 10. Ε. 1, 1, 11. καθορᾷ τὰς τοῦ Μινδάρου ναῦς γυμναζομένας. ¶ 4) *adſpicere.* Ε. 2, 3, 23. θεοὺς ἐπεκαλεῖτο καὶ ἀνθρώπους καθορᾶν τὰ γιγνόμενα, *reſpicere, miſereri.* Sed proprie *adſpicere* eſt Απ. 4, 7, 7.

καθυπέρτερος, *ſuperior, victor.* Απ. 4, 6, 14. πόλιν — ἐνπολέμῳ καθυπερτέραν τῶν ἀντιπάλων.

καθυπνοῦν, *obdormire, ſomnum capere.* Απ. 2, 1, 30. ἵνα καθυπνώσῃς ἡδέως — στρωμνὰς μαλακὰς — παρασκευάζεις.

καθυφίεσθαι, *cedere.* Ε. 2, 4, 14. οὐ χρὴ καθυφίεσθαι τοῖς ἐν Πειραιεῖ. v. Thom. Mag. p. 488.

καθώς, *ſicut,* Π. 1, 4, 22. in nonnullis Codd. legitur, ſed haud dubie perperam. Eſt enim dialecti Alexandrinae. v. diſſ. 1. de hac dialecto p. 38.

καί, 1) ¶ *et.* Saepius repetitur, Π. 1, 4, 7. αἱ ἔλαφοι καὶ δορκάδες, καὶ ἄγριοι οἶες, καὶ οἱ ὄνοι. 6, 2, 5. προσπλεῖν δὲ καὶ Κυπρίων στράτευμα ἔτι, παρεῖναι δὲ ἤδη καὶ Κίλικας καὶ Φρύγας καὶ Λυκάονας καὶ Παφλαγόνας καὶ Καππαδόκας καὶ Ἀραβίους καὶ Φοίνικας καὶ — Ἀσσυρίους, καὶ Ἴωνας δὲ καὶ Αἰολέας, καὶ σχεδὸν πάντας τοὺς Ἕλληνας. Α. 5, 1, 2. Ε. 4, 4, 5. Απ. 2, 4, 2. καὶ γὰρ οἰκίας, καὶ ἀγρούς, καὶ ἀνδράποδα, καὶ βοσκήματα, καὶ σκεύη κτωμένους καὶ ἐπιμελῶς — καὶ τὰ ὄντα σώζειν πειρωμένους. vbi penultimum καὶ in τε mutandum eſſe Erneſtius ait. 3, 1, 6. it. diuerſa notione, Π. 1, 1, 1. καὶ ἐν ἰδίοις οἴκοις, τοὺς μὲν καὶ πλείονας οἰκέτας, τοὺς δὲ καὶ πάνυ ὀλίγους. Prioribus locis eſt *vel,* vltimo loco *quamuis.* Nam ſequitur καὶ ὅμως. Sic ſaepius praecedente οἱ μὲν — οἱ δέ, v. nr. 9. et 17. Copulat caſus diuerſos, Π. 5, 1, 7. ταύτην ἑωρακώς, καὶ πάνυ μοι καλῆς δοξάσης εἶναι. it. participium et aduerbium, Κ. 4, 5. ἐρρωμένως

καὶ

καὶ μὴ ἐπανιεῖσθαι. ¶ 2) Refertur ad τε, et redendum est et — et, cum — tum. Π. 1, 1, 1. σοφοί τε καὶ εὐτυχεῖς. 1, 4, 7. ἄρκτοι τε καὶ λέοντες, καὶ κάπροι καὶ παρδάλεις. 1, 5, 3. πρός τε τοὺς ὑφ᾽ ἑαυτὸν, καὶ πρὸς Κροῖσον, καὶ πρὸς — καὶ πρὸς — καὶ πρὸς — καὶ — καὶ, πρὸς — 8, 4, 12. ἐμοί τε — καὶ Χρυσάντα. Απ. 1, 2. 48. Eodem modo καὶ, bis vel saepius repetitum, Π. 1, 4, 18. ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτὸς — καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ. 1, 5, . ἐπεὶ δὲ καὶ ἐσθίοντα αὐτὸν ἑώρων — καὶ πίνοντα, καὶ — ἐπιδιδόντα — καὶ πρὸς τούτοις δὲ κρατιστεύοντα. 2, 3, 1 καὶ γελοῖα καὶ σπουδαῖα, καὶ ἐλέγετο καὶ ἐπράττετο. 2, 4, 10. καὶ ἔλθοι τις, καὶ — λαμβάνοντο. 4, 5, 3. οἱ Μῆδοι καὶ ἔπινον καὶ εὐωχοῦντο καὶ — καὶ — Α. 5, 8, 2. ὅπου καὶ τῷ ῥίγει ἀπωλλύμεθα, καὶ χιὼν πλείστη ἦν. Αθ. 2, 1. Απ. 1, 3, 1. τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ποιῶν καὶ λέγων. etc. ¶ 3) Eleganter inter duo adiectiua ponitur, et habet vim explicandi: *et quidem*, vel augendi: *atque adeo*. Π. 4, 5, 3. πολλὰ καὶ τοιαῦτα, *eaque talia*. Sic §. 8. Zeun. ex Cod. Guelf. inferit καὶ inter πολλὰ ἀγαθά. 5, 2, 5. πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ φίλοι. 8, 4, 12. πολλὰ καὶ καλὰ — δῶρα. §. 16. πολλά τε καὶ καλὰ κτήματα. 8, 5, 12. p. 528. 8, 7, 1. Α. 6, 4. 3. 7, 1, 21. Απ. 2, 9, 6. Α. 6, 2, 6. Πελοποννησίων καὶ Λακεδαιμονίων. Sed inter duo numeralia positum, est i. q. ἢ, *vel*, Germanice *bis*, vt Ιπ. 4, 4. τέτταρας καὶ πέντε. ¶ 4) *etiam*, *adeo*, *vel*. v. Fischer. ad Plat. Phaed. 66. Π. 1, 1, 1. (v. supra n. 1.) 1, 3, 9. τότε καὶ πρῶτον καὶ ἔμαθον. 2, 1, 5. καὶ μάλιστα, *vel maxime*. 1, 5, 3. καὶ (*vel*) τοῖς λόγοις — καὶ (*etiam*) δώροις καὶ (*et*) χρήμασιν. 2, 2, 3. καὶ μικρῷ ὄψῳ. 3, 1, 5. νομιοῦσί σε καὶ αὐτὸν καταδικάζειν σαυτοῦ. §. 10. καὶ ὁ σὸς πατήρ. Ibid. οὔπω ᾔσθου καὶ ἕνα ἄνδρα. 3, 2, 14. προσδεχόμενος καὶ ἄλλην στρατιάν. In Cod. Guelf. deest καὶ. Sed Zeun. recte illud defendit, dicens esse i. q. ἔτι, *praeterea*, *insuper*. v. ἄλλος et ἄλλως. 3, 3, 1. ᾤοντο καὶ συμπάντων τῶν ἄλλων κρείττονες εἶναι. 4, 6, 4. ἔστι δέ μοι καὶ θυγάτηρ. — βουλεύσασθαι καὶ περὶ ταύτης. 5, 1, 1. ᾧ καὶ τὴν στολὴν ἔδωκε, *cui etiam*. Leuncl. *et cui*, vt sit pro καὶ ᾧ. Possit

sit etiam verti *scilicet, nimirum.* Similiter 3, 1, 4. ὃς καὶ σύνθηρός ποτε ἐγεγένητο, *qui idem.* 8, 6, 6. καὶ αὐτὸς, *et ipse, ipse quoque.* 5, 5, 8. καὶ τοῦτο. 6, 1, 19. φόβῳ μή τι καὶ πάθῃ. §. 20. Α. 1, 10, 9. 3, 2, 25. καὶ Λακεδαιμόνιός ἐστι. Λ. 1, 4. ἐσθῆτας καὶ δούλας παρέχειν ἱκανὰς ἡγήσατο εἶναι. Πο. 1, 3. Ε. 1, 6, 21. καὶ αὐταὶ, *ipsae quoque.* 2, 3, 12. ἀποθνησκόντων πολλῶν καὶ ἀδίκως. 3, 3, 7. καὶ τεχνῶν. 6, 1, 2. καὶ ἐκ Θετταλίας ἀφικνεῖται, *etiam, praeterea.* 6, 5, 38. p. 429. πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἅπαντες. — πρὸς δὲ τούτοις, ἐνθυμήθητε καὶ τάδε. 7, 1, 2. p. 438. ἐγνωκότες καὶ αὐτοὶ ταῦτα. Απ. 3, 4, 11. καὶ πλεῖστον. 3, 9, 13. Απολ. 14. φθονοῦντες, εἰ καὶ παρὰ θεῶν μειζόνων ἢ αὐτοὶ τυγχάνοι. Σ. 4, 59. καὶ πολλοῖς. §. 60. καὶ ὅλῃ τῇ πόλει. 8, 8. τεκμήριόν ἐστι καὶ τῆς τοῦ ἐρωμένου φύσεως. Hic καὶ in all. deest. §. 12. ἀλλά τέ σου ἄγαμαι καὶ ὅτι νῦν ἅμα χαριζόμενος Καλλίᾳ καὶ παιδεύεις αὐτόν. Ιπ. 5, 1. καὶ τὸν ἱπποκόμον πεπαιδεῦσθαι. Ιπρ. 5, 3. γράψω καί. Ita Wells. cum Leuncl. Sed Zeun. ex reliquis edd. recepit καὶ γράψω. Saepe item legitur κἀκεῖνος. v. ἐκεῖνος nr. 12. Cf. ἐὰν nr. 1. it. μάλα nr. 1. ¶ 5) Constituit apodosin, et interdum verti potest *tum* s. *tum etiam.* Π. 1, 6, 19. p. 77. ἐπεὶ δὲ ἔχοιεν τὴν ἡλικίαν — καὶ τὰ πρὸς τοὺς πολεμίους νόμιμα — διδάσκειν. 7, 5, 18. p. 447. ἐπεὶ ἑάλω τὸ στρατόπεδον — καὶ ἐγώ σοι συνεγίγνωσκον. 8, 7, 3. p. 548. εἰ οὕτως ἔχει — καὶ ποιεῖτε ἃ ἐγὼ δέομαι. Α. 1, 10, 10. ὅτε ταῦτα ἦν, καὶ ἥλιος ἐδύετο. 3, 5, 10. ὁπότε — σπείσαιντο, καὶ ἐπιμίγνυσθαι. 6, 4, 19. ἀμφὶ ἡλίου δυσμὰς ἦν, καὶ οἱ Ἕλληνες — ἐδειπνοποιοῦντο. 6, 6, 19. ἐπεὶ δὲ ἑώρα — καὶ μᾶλλον ἐπεθύμει. Απ. 2, 3, 16. καὶ — ὑπακούσεται. Ο. 4, 8. ὁπόσην τῆς χώρας ἐφορᾷ αὐτὸς, — καὶ δοκιμάζει. h. l. est *etiam*, vel *ipse etiam.* Vnde Leuncl. αὐτὸς excidisse putat post καὶ. Camerar. ante καί. Sic §. 14. ἀνάγκη, ἔνθα διατρίβει αὐτὸς, καὶ ὅπως etc. ἐπιμελεῖσθαι. Poterat esse καὶ αὐτὸν ὅπ. 7, 22. ἐπεὶ δ' ἀμφότερα ταῦτα ἐπιμελείας δεῖται, — καὶ τὴν φύσιν παρεσκεύασεν ὁ θεὸς, *ideo etiam.* Si temporis mentio praecessit, reddi potest *quum,* Π. 1,

Π. 1, 4, 28. ὁδὸν οὔπω πολλὴν διηνύσθαι αὐτοῖς, καὶ τὸν Μῆδον ἥκειν πάλιν. Α. 7, 4, 8. ἡμέραι οὐ πολλαὶ διετρίβοντο, καὶ οἱ Θρᾶκες περὶ σπονδῶν διεπράττοντο. ¶ 6) *tum*. Π. 1, 3, 10. καὶ Ἀσυάγης εἶπεν. 1, 6, 14. καὶ ὁ Κῦρος εἶπε. 4, 1, 6. καί τις εἶπε. Ε. 1, 6, 2. καὶ ὁμολογήσειν. ¶ 7) Ponitur post participia, vt εἶτα, et verti potest *nihilominus* s. *tamen*, vt nr. 10. Απ. 1, 1, 5. εἰ προαγορεύων — καὶ ψευδόμενος ἐφαίνετο. Reisk. vult εἶτα. Sed Ern. defendit καὶ, quia sic est Απ. 1, 2, 32. εἴ τις προςάτης γενόμενος — καὶ ποιῶν — μὴ αἰσχύνοιτο. it. εἴ τις γενόμενος νομεὺς καὶ ἐλάττους ποιῶν μὴ ὁμολογοίη. ¶ 8) *quin*. In responsione affirmat et auget. Cf. nr. 21. et Απ. 3, 5, 22. it. ναὶ nr. 2. Απ. 3, 8, 4. εἴ τι εἰδείη καλόν; καὶ πολλὰ, ἔφη. 4, 2, 24. καὶ δὶς, νὴ Δία. Ο. 19, 3. καὶ πολλάκις. ¶ 9) *certe*, *saltem*. Π. 7, 1, 15. τὰ μὲν καὶ (*saltem*) ἀναλαβόντα, τὰ δὲ καὶ (*etiam*) ἀπολιπόντα. Ο. 3, 13. νέαν μάλιςα, ἢ καὶ ἐλάχιςα ἑωρακυῖαν. ¶ 10) *nihilominns*, *tamen*. Π. 7. 5. 17. p. 445. καὶ οὗτοι π..ντες. Α. 3. 4. 29. ἐπιέζετο — καὶ τοῖς μὲν ἔμπροσθ.. ὑπάγειν παρεκελεύετο. cf. Ioh. 1, 10. ¶ 11) *sed*, *verum*. Π. 1, 3, 13. καὶ τοῦτο εὖ ἴσθι. 1, 4, 10. καὶ τὰ ἀκόντια ἐδείκνυε μὲν οὐ. Α. 4, 1, 12. καὶ οἱ πολέμιοι. 6, 4. 15. καὶ πρόβατα μὲν οὐκέτι ἦν. 6, 6, 13. Ο. 2, 8. καὶ ἐμοὶ μὲν — Ιπρ. 8, 16. καὶ οὐ λέγω, *neque vero*. ¶ 12) *quamuis*. Ante participia, Π. 4, 1, 8 p. 206. Φεύγουσι καὶ πολλαὶ οὗται. All. κἂν πολλ. Α. 5, 5, 9. Μάκρωνας δέ γε καὶ βαρβάρους ὄντας — Φίλους ἐνομίζομεν. All. δὲ καίπερ βαρβ. Vtraque lectio, κἂν et καίπερ, videtur glossemati deberi. Ε. 1, 7, 10. p. 60. καὶ αὐτὸν δεόμενον ἀναιρέσεως. 3, 5, 2. 5, 2, 6. καὶ μισοῦντες αὐτοὺς, ὅμως ἀπείχοντο αὐτῶν. 6, 5, 20. καὶ μάλα βουλόμενος ἀπάγειν — ὅμως κατέμεινε. 7, 2, 2. καὶ ἔχοντες πολεμίους — ὅμως ἐβοήθησαν. c. gen. consequent. Π. 5, 2, 6. ἐξήγαγε καὶ πολλὰ δεομένου τοῦ Γωβρύου ἔνδον μένειν. Ε. 2, 2, 6. καὶ ἀποθνησκόντων — πολλῶν, οὐ διελέγοντο περὶ διαλλαγῆς. 2, 4, 17. extr. Cf. μάλα nr. 1, et supra nr. 1. ¶ 13) *quidem*, *nimirum*, *nempe*. Est explicantis, Α. 2, 5, 11. ἔχει τὴν δίκην καὶ τέθνηκεν. 2, 6. 5. ἐκ τοῦ τοιούτου τρόπου, οἷον καὶ ἐκεῖνος εἶχεν. Similiter 7, 7, 27. 4, 5. 8.

γυναῖ-

γυναῖκας καὶ κόρας, hoc est. Σ. 8, 6. ἐπειδὴ καὶ ἔστιν οὐ ψυχῆς. Sic Ιπ. 2, 1. Zeun. ante verba τῷ μὲν νέῳ restituit καὶ, quod a Stephano deletum esse dicit, cum tamen significet *nempe*. At Gailius illud negat, ait vero, καὶ in duobus MSS. deesse. ¶ 14) *itaque, et ideo.* v. Abresch. auct. dilucc. Thucyd. p. 283. Π. 1, 4, 5. καὶ ὁ Κῦρος αἰθόμενος — ἔλεγε. 4, 1, 11. κἀκεῖνος ἐπομόσας ἔφη. 4, 2, 2. καὶ πέμπουσιν ἀγγέλους. 4, 5, 10. καὶ νῦν δεῦρο ἥκετε. Α. 1, 10, 6. καὶ ἐδόκει αὐτοῖς. §. 9. καὶ ὁ Λύκιος ἤλασε. 2, 2, 7. καὶ τῶν Ἑλλήνων. 2, 3, 11. καὶ ἐπεὶ ὑμᾶς εἶδον. 2, 5, 1. καὶ ἔπεμψέ τινα. 2, 10, 1. 3, 1, 31. καὶ νῦν μὴ μέλλωμεν. 3, 4, 22. καὶ χρόνον μέν τινα ἐπέσχον. 4, 4, 5. χιὼν πολλή· καὶ ἔδοξε διασκηνῆσαι. 4, 7, 17. καὶ ἀναβὰς ἐφ' ἵππον. 5, 2, 9. καὶ τοὺς μὲν λοχαγοὺς πέμπει. 5, 3, 3. καὶ — ἐνεβίβασαν. 5, 4, 2. καὶ ἐδόκει καλέσαι. 5, 6, 22. καὶ παραλαβόντες. Cod. Eton. παραλαβόντες οὖν. Temere. v. Fischer. ad Palaeph. 31, 1. 6, 3, 16. καὶ ἐδόκει ἡμῖν. 6, 6, 10. καὶ ἀφειλόμην. 7, 3, 2. p. 401. καὶ ὅτῳ ταῦτα δοκεῖ. Αγ. 2, 11. et Ε. 4, 3, 11. καὶ ὁ μὲν εὐθὺς ἐξελίξας τὴν φάλαγγα. ¶ 15) Est pro relatiuo. Α. 3, 3, 4. λοχαγὸν διέφθειρον — καὶ ᾤχετο. Ε. 1, 7, 2. ἐπιστολὴν ἐπεδείκνυ, καὶ ἔπεμψαν οἱ στρατηγοί. Vulgo ex Steph. coniectura edunt ἣν ἔπεμψ. At v. Wesseling. ad Diodor. Sic. 4, 75. et 18, 25. Potest etiam καὶ simpliciter significare *et*, modo cum Moro inde a verbis καὶ ἔπ. np. αὐτὴν, parenthesin statuas, quae non Theramenis, sed Xenophontis verba contineat. ¶ 16) Interdum deest. Λ. 6, 4. ἀνοίξαντας τὰ σήμαντρα, λαβόντας. Zeun. καὶ ante λαβ. excidisse putat. 11, 6. αἱ παραγωγαὶ — δηλοῦνται, ἀραιαί τε καὶ βαθύτεραι αἱ φάλαγγες γίγνονται. Iterum Zeun. vt Leuncl. ante ἀραιαί τε excidisse καὶ statuit. 2, 1. παιδαγωγοὺς θεραπεύοντας ἐφιστάσι. Bern. Martini varr. lectt. 2, 15. inseri vult καὶ ante θεραπεύοντας. Nam in Antiphane ap. Athenae. 6, p. 226. D. sic esse. Sed ego quidem hanc crisin non capio, nec locus Antiphanis est similis. Aliud durum asyndeton Leunclauio videbatur esse Αθ. 1, 13. ὁ δῆμος, νομίζων τοῦτο

οὐ κα-

οὐ καλὸν εἶναι, γνοὺς ὅτι — Zeun. legendum cenſet, νομίζων τε — καὶ γνοὺς ὅτι. Ατ. 1, 2, 39. μήτε λόγῳ μήτε ἔργῳ ὠφελίμους, μήτε ϛρατεύματι μήτε πόλει. Erneſt. ante μήτε ϛρ. copulam inſeri iubet. 1, 6, 2. οὐ μόνον φαῦλον, ἀλλὰ τὸ αὐτό. Κ. 6, 21. περιάγειν αὐτὰς κύκλους πολλοὺς πυκνοὺς ποιούμενον. Steph. ante πυκν. inſerit καί. Sed ſaepius in Κυνηγ. inuenitur aſyndeton. ¶ 17) Saepe eleganter redundat, a) inprimis poſt οἱ μὲν — οἱ δὲ, vt Π. 2, 2, 10. οἱ μὲν καὶ βελτίονος, οἱ δὲ καὶ μείονος. quam rationem Phauorinus ſaltem ait Atticam eſſe, vel potius b) vim quandam et incrementum addit orationi. Π. 2, 3, 11. ὁποσάκις γε καὶ δειπνοποιούμεθα, *quoties certe cunque.* Sic eſt *cunque* poſt ὅποι et ὅπου, vt Π. 7, 2, 8. ἤγετο ὅποι καὶ αὐτὸς πορεύοιτο. 8. 4, 11. ὅπουπερ καὶ σὺ κάθησαι. Sed 5, 1, 4. ὅτι καὶ νῦν σοῦ ἀκούσας — δέδοικα, in margg. et Cod. Guelf. rectius eſt εἰ pro καί, et εἰ ante πεθήσομαι omittitur. 5, 2, 15. p. 285. εὖ ἴσθι, εἶναι καὶ τοῦτο ἤδη. Verti h. l. poteſt *etiam iam.* Sed ibid. paulo ante; ἦν δὲ καὶ ἤδη ἴωμεν, habet vim augendi, et Zeun. καὶ ἤδη bene reddit *ſtatim.* 7, 2, 2. ἤν τις καὶ ἀπιοῦσιν ὑμῖν κρείττων ἐντύχῃ. Zeun. non male exponit *praeterea.* Αγ. 5, 4. σωφρόνημα καὶ λίαν μανικόν. Etiam h. l. auget, et καὶ λίαν verti poteſt *maxime*, ſ. *vel maxime.* Ε. 1, 6, 23. Ἕρμων δὲ καὶ Μεγαρεύς. Morus καὶ delet. Recte. Απ. 1, 1, 6. τὰ ἀναγκαῖα συνεβούλευε καὶ πράττειν. Fr. Portus, καί, inquit, quanquam redundat, tamen gratiam habet. Sed poteſt eſſe *vel,* np. *vel ſine auſpiciis.* Ο. 6, 13. λέξω σοι, ὡς καὶ ἦλθον. 18, 9. ἐπιϛάμενος καὶ πάλαι. Auget h. l. Eſt *iam dudum.* Sed 12, 14. καὶ — μηδὲ, eſt *auch nicht einmal.* Απολ. 13. τὸ προσημαίνειν — καὶ τοῦτο. c) Inter πολλοὶ ἄλλοι et τις ἄλλος, Π. 3, 2, 12. δώσω ὅσον τίς καὶ ἄλλος, *quicunque alius.* 3, 3, 19. συμφέρει ὑμῖν, εἴπερ τῳ καὶ ἄλλῳ. 6, 4, 3. εἴ τις καὶ ἄλλη — ἐτίμησεν. Α. 1, 2, 18. πολλοῖς τε καὶ ἄλλοις, καὶ etc. Vbi alterum καὶ refertur ad τε, ſed καὶ ante ἄλλοις verti poteſt *praeterea.* 1, 3, 15. 1, 4, 14. 2, 4, 3. 2, 6, 5. Απ. 3,

Απ. 3, 6, 2. d) Sed post hanc formulam in altero membro repetitum, est *vtique*. Π. 5, 1, 2. εἴ τις καὶ ἄλλος ἀνὴρ, καὶ ὁ Κῦρος ἄξιος ἐςὶ θαυμάζεσθαι. E. 6, 5, 38. p. 429. εἴ τινες ἄλλοι, καὶ οὗτοι δοκοῦσι. Σ. 2, 7. εἴπέρ τι καὶ ἄλλο, καὶ τοῦτο μαθητόν. §. 9. ἐν πολλοῖς μὲν καὶ ἄλλοις δῆλον, καὶ ἐν οἷς δὲ ἡ παῖς ποιεῖ. e) Post ὃς et οἷος, est *cunque*, vt Π. 3, 1, 3. χρῆσθαι ὅ τι καὶ βούλοιτο. §. 5. καὶ γενέσθω ὅ τι βούλεται, *quodcunque vult*, *quiduis*. 4. 2, 2. μεθ' ὧν περ καὶ οἰκοῦσι. 4, 5, 5. οὐδεὶς — πλὴν οἵπερ καὶ συνεδείπνουν. §. 12. p. 246. ἃ καὶ πρόσθεν δεδήλωται. Potest etiam καὶ ad πρόσθεν referri, vt sit *iam antea*. A. 4, 8, 16. οὐδὲν ἦν, ὅ τι καὶ ἐθαύμασαν, *adeo*, *admodum*. E. 3, 1, 15. οἳ καὶ εἶπον, *adeo*. 4, 4, 15. οἷαν περ καὶ παρέλαβον, *qualemcunque*, vel *qualem ipsi*. f) In comparationibus, Π. 1, 6, 6. ὁμοίως παρὰ θεῶν, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων. 5, 1, 6. ὥσπερ καί τινος ἄλλης νόσου. In his verti potest *etiam*. Sed 4, 4, 3. male in nonnullis legitur οὐχ ὁ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ πρότερον, cum vera lectio sit ὅσπερ. 5, 1, 10. ὅπως καὶ (*quomodocunque*) γιγνώσκετε, οὕτω καὶ ποιεῖτε. 5, 5, 12. ἧττον — ἢ καὶ πρόσθεν. 8, 4, 16. μᾶλλον ἐμὰ ἢ καὶ ὑμέτερα. A. 3, 2, 20. μᾶλλον ἢ καὶ πρόσθεν. In 3 codd. καὶ deest. Λ. 1, 4. ὥσπερ καὶ τοῖς ἀνδράσιν, οὕτω καὶ ταῖς θηλείαις. Steph. prius καὶ malebat delere, vt Zeun. et Morus. Idem Zeunius Λ. 8, 4. deleuit καὶ ante καταπαῦσαι. E. 4, 4, 6. ὥσπερ ἦν καὶ ἐξ ἀρχῆς. Απ. 1, 6, 3. g) In responsione, vbi verti potest *scilicet*, *vtique*, E. 3, 1, 25. ἀπεκρίνατο, ἔνθαπερ καὶ δικαιότατον. 5, 3, 15. ἀπεκρίνατο· ὅπερ καὶ πρόσθεν ποιήσαντες. h) In interrogatione, ita vt fere semper verti possit *vero* vel *tandem*: Π. 1, 3, 5. καὶ τίνι δὴ σὺ τεκμαιρόμενος λέγεις; §. 9. καὶ τί δὴ — οὐκ ἀπεῤῥόφησας; §. 10. καὶ πῶς δὴ ἂν ἄρξαις; 1, 6, 13. καὶ τίνα δὴ ὁδὸν ἰών; 2, 2, 11. καὶ τί δεῖ; 2, 3, 11. ἢ καὶ ἀεὶ τοῦτο ποιεῖτε; 3, 1, 11. ποίαν δὲ — καὶ σὺ ἧτταν λέγων. §. 23. ἐπήρετο· καί σοι, ἔφη, καλὸς ἐδόκει; Valckenar. ad Theocrit. p. 342. e. cod. Leid. vult. ἢ καί σοι. 4, 1, 9. πῶς γὰρ ἂν καὶ καταλάβοιμεν;

βοιμεν; 4, 2, 3. καὶ δοκεῖτε ἂν ἡμᾶς καταλαβεῖν αὐτούς; 5, 2, 4. καὶ τί τοῦτ' ἐστιν; 5, 4, 16. p. 318. εἴποις ἄν, καὶ τί δὴ οὐκ ἐνενόουν; 6, 3, 11. p. 383. καὶ δοκοῦμέν σοι ἱκανῶς ἕξειν; 7, 1, 20. τί καὶ καλὸν ἂν ποιοῦντες σωθείημεν. Margg. ὅ τι. 8, 2, 9. καὶ πόσα ἂν οἴει εἶναι; A. 1, 8, 11. ἤρετο ὅ τι καὶ εἴη. 5, 8, 2. λέξαντα ποῦ καὶ ἐπλήγη. 7, 6, 5. μὴ καὶ ἡμῖν ἐναντιώσεται; §. 15. καὶ τί δὴ ταῦτα ἐποίουν; Αθ. 3, 2. πῶς γὰρ ἂν καὶ οἷοί τε εἶεν; Πο. 4, 21. πῶς καὶ φωράσειεν ἄν τις; E. 1, 7, 10. p. 57. τί δὲ καὶ δεδιότες — ἐπείγεσθε; 2, 3, 18. p. 100. τοῦτον — τί ποτε καὶ καλέσαι χρή; 3, 3, 11. ἤροντο, τί καὶ βουλόμενος ταῦτα πράττοι. 5, 2, 12. p. 300. τί γὰρ δὴ καὶ ἐμποδών; 5, 3, 10. καὶ τίς αὕτη δίκη εἴη. §. 11. ἐρωτώμενος δέ, καὶ τί τοῦτ' ἂν εἴη. Ἱερ. 1, 1. καὶ ποῖα ταῦτ' ἐστίν; §. 15. καὶ τί οἴει; 7, 11. καὶ πῶς; Απ. 1, 3, 10. καὶ τί δή; §. 11. καὶ τί ἄρα; 3, 9, 12. καὶ πῶς; O. 2, 3. καὶ πόσου ἂν οἴει εὑρεῖν; § 9. καὶ οὐ θαυμαστὸν δοκεῖς ποιεῖν; 7, 5. καὶ τί ἂν ἐπισταμένην αὐτὴν παρέλαβον; §. 32. καὶ ποῖα —; 12, 4. τί αὐτὸν καὶ δεῖ ἄλλο ἐπίστασθαι; Σ. 1, 15. τίνος ἕνεκα καὶ καλεῖ μέ τις; 2, 5. καὶ πόθεν ἂν — λάβοι. ¶ 18) Permutatur in libris cum ἄν. v. ἂν I. nr. 9. c. γε. v. γε nr. 9. c. cum δέ, E. 6, 5, 42. καὶ εἰ δέοι. Margg. εἰ δὲ δέοι. cf. δὲ nr. 12. c. εἰ, v. ſupra nr. 17. c. εἰς, v. εἰς nr. 13. c. ἤ, Απ. 4, 2, 37. πένητας καὶ πλουσίους. Margg. ἢ π. Cf. ἢ nr. 6. it. c. aliis, Π. 4, 4, 3. οὐ μαχεῖσθε — οὐδενί· ἂν δὲ καὶ ἄλλος ὑμᾶς ἀδικῇ. Marg. Steph. οὐδ. ἡνίκα δ' ἄν τις ὑμ. c. οὖν, v. ſupra nr. 14. c. οὐ, v. γὰρ nr. 7. e. et nr. 13. a. c. κατά, v. ἔκπλους et παραίνειν nr. 2. c. ναί, v. ναὶ nr. 1. ¶ 19) καὶ ἅμα iungit diuerſas conſtructiones, Π. 1, 4, 25. διὰ τὸ φιλεῖν, καὶ ἅμα ἐλπίδας ἔχων. Conſtituit apodoſin, A. 5, 2, 11. v. ἐπεὶ nr. 1. cf. ἅμα. ¶ 20) καὶ γὰρ eſt fere i. q. γάρ, *etenim*. Π. 1, 2, 7. vbi Weisk. vertit *ſane, vero.* 1, 3, 9. 1, 6, 19. p. 72. A. 2, 5, 2. p. 109. Πο. 4, 6. v. γὰρ nr. 13. vbi etiam ſunt formulae καὶ γὰρ δή, καὶ γὰρ οὖν, et καὶ γάρ τοι. ¶ 21) καί γε, a) *et quidem*. Π. 2, 2, 7. καὶ δικαίως γε. 6, 3, 5 καὶ πολύς γε. A. 15, 4. καὶ δικαί-

δικαι-

διμοιρίᾳ γε ἐτίμησεν. Sic saepius in responsione est affirmantis, vt in nostra lingua *o ia*, vt Π. 1, 4, 11. 7, 1, 4. 7, 2, 4. O. 1, 6. 11, 9. Σ. 6, 8. 8, 4. ¶ b) *quin, imo*. A. 3, 3, 4. διέφθειρον τοὺς στρατιώτας, καὶ ἕνα γε λοχαγὸν διέφθειρον. Ιερ. 7, 8. Απ. 4, 2, 12. Σ. 2, 6. Sic in afferendis exemplis, O. 8, 4. Απολ. 20. ¶ c) *fane*. O. 1, 11. καὶ ὁμολογουμένως γε ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ. ¶ d) *at vero, attamen*. Hesych: καί γε· καίτοι. Απ. 3, 5, 12. καὶ θαυμάζω γε. ¶ e) *e contrario, imo*. Π. 1, 6, 19. p. 79. καὶ πολύ γε μᾶλλον. A. 7, 7, 30 καὶ μὴν, ἔφη, καὶ ἀσφαλέστερόν γε — μένειν. ¶ f) καί γε confunditur c. καί τε. v. infra nr. 35. ¶ 22) καὶ δὲ, ¶ a) *et vero, quin etiam, praeterea*. Π. 1, 1, 2. ἄρχοντές εἰσι καὶ οἱ βουκόλοι — καὶ πάντες δὲ οἱ καλούμενοι νομεῖς. §. 4. 1, 3, 12. 1, 4, 2. 18. 1, 5, 1. καὶ πρὸς τούτοις δὲ καὶ τἄλλα. 2, 1, 16. 2, 3, 6. 3, 2, 3. 3, 3, 7. 20. A. 1, 8, 2. Λ. 13, 4. O. 11, 22. it. praecedente τε, Π. 1, 5, 4. αὐτός τε ἀντιπαρεσκευάζετο, καὶ εἰς Πέρσας δὲ ἔπεμπε, *et vero etiam*. ¶ b) *et tamen*. Ιερ. 6, 14. τούτους φυλάττεσθαί τε, καὶ χρῆσθαι δ' αὐτοῖς ἀναγκάζεσθαι. ¶ c) *ideoque*. E. 3, 1, 6. μάλα μηχανικὸς, καὶ ἐπεκαλεῖτο δὲ Σίσυφος. Alia v. in δὲ nr. 8. ¶ 23) καὶ δὴ, ¶ a) est connectentis: *et quidem, atque adeo*. Π. 1, 4, 25. καὶ τὸν Κῦρον δὴ ἐνταῦθα λέγεται εἰπεῖν. ¶ b) *iam vero*. Π. 4, 3, 3. p. 228. καὶ δὴ τρεπόμενοι, ποίους — δυναίμεθα ἂν φεύγοντας λαβεῖν; ¶ c) *statim, iam iam*. Hesych: καὶ δὴ, ἐπὶ τοῦ ἤδη. Π. 4, 4, 3. ἐπὶ τούτους ἡμεῖς καὶ δὴ στρατευσόμεθα. A. 5, 7, 5. καὶ δὴ καὶ ἀποβαίνομεν, *quin iam*. ¶ d) Auget interrogationem. Π. 1, 3, 9. καὶ τί δὴ οὐκ ἀπεῤῥόφησας; §. 10. καὶ πῶς δὴ ἂν ἄρξαις αὐτοῦ; 1, 6, 13. Απ. 4, 4, 10. cf. n. 17. et δή. De formula καὶ δῆτα, v. δῆτα. ¶ 24) καὶ εἰ, a) *etiamsi*. Π. 5, 4, 19. καὶ εἰ παρεσκευασμένος ἐστίν. E. 2, 4, 16 καὶ εἰ ξένοι εἶεν, ἰσοτέλειαν ἔτεσθαι. 7, 1. 2. p. 438. καὶ εἰ θαλάττης εἴργοιντο. Απ. 4, 1, 1. vbi v. Valckenar. O. 2, 12. Vsitatius est εἰ καὶ, vt A. 1, 4, 9. Cf. εἰ nr. 11. et 26. ¶ b) καὶ εἰ, — καὶ εἰ, *siue — siue*. Π. 5, 5, 14. O. 2, 15. ¶ 25) καὶ μάλα, quam-

quamuis. A. 4, 1, 17. οὐκ ἔφη, καὶ μάλα πολλῶν φόβων προσαγομένων. E. 6, 5, 20. 7, 4, 18. 7, 5, 10. cf. μάλα. ¶ 26) καὶ μὲν, *et quidem*, eſt vlterius explicantis. Π. 7, 1, 15. συνεξώρμησαν δὲ καὶ (*etiam*) οἱ ἄλλοι ἁρμηλάται· καὶ τὰ μὲν ἅρματα ἔφευγεν, τὰ μὲν καὶ ἀναλαβόντα, τὰ δὲ καὶ ἀπολιπόντα, ὁ δὲ Ἀβραδάτις etc. vbi prius μὲν refertur ad alterum δὲ, quod eſt ante Ἀβραδ. Cf. nr. 9. Aϑ. 2, 1. τὸ ὁπλιτικὸν — οὕτω καϑέστηκε. καὶ τῶν μὲν πολεμίων — τῶν δὲ συμμάχων etc. vbi μὲν refertur ad δὲ, ſed καὶ poteſt eſſe *ſcilicet.* Leuncl. male καὶ putat eiiciendum. §. 12. Aπ. 4, 5, 9. et ſaepiſſime. ¶ 27) καὶ μὲν δὴ, ¶ a) *itaque, ideo, quin etiam.* Π. 1, 6, 3. καὶ μὲν δὴ — ὅσον δύναμαι — διατελέσω ἐπιμελούμενος. 6, 2, 9. cum omnes conſentirent, καὶ μὲν δὴ, ἔφη, δοκεῖ μοι ἰέναι. ¶ b) *et quidem certe, iam vero.* In transitione, Π. 5, 3, 19. Iερ. 2, 12. καὶ πόλεμοι μὲν δή εἰσι. ¶ c) *enimuero, certe.* Π. 8, 4, 4. νὴ Δί', ἔφη, καὶ μὲν δὴ καὶ — πολὺ ἥδιον. §. 8. ¶ 28) καὶ μέντοι, ¶ a) *et vero.* Continuat orationem, Π. 1, 4, 9. καὶ ὁ Κυαξάρης μέντοι εἶπε. §. 20. ὁ δὲ Κῦρος ἐδίωκε — καὶ ὁ Κυαξάρης μέντοι ἐφείπετο — καὶ οἱ ἄλλοι δὲ — §. 22. A. 4, 6, 12. ¶ b) *et tamen.* A. 4, 6, 11. ἐπιδείξασϑαι τὴν παιδείαν, καὶ φυλάττεσϑαι μέντοι. ¶ c) *at, quin.* Eſt reprehendentis, Σ. 4, 4. καὶ ἀνάσχου μέντοι. ¶ 29) καὶ μὴν, *atqui, at vero.* A. 1, 7, 5. Aπ. 1, 6, 3. 8. 2, 3, 10. 3, 12, 2 — 4. Vel eſt ſimpliciter affirmantis, vt Lat. *vero.* Π. 4, 6, 7. 5, 3, 6. 8, 3, 12. v. ſupra nr. 21. e. et μήν. ¶ 30) καὶ οὖν, v. οὖν et Fiſcher. ad Palaephat. 2, 10. ¶ 31) καὶ οὗτος, *idemque, et hic quidem, hic idem.* A. 1, 9, 16. ἀπῄει πρὸς βασιλέα, καὶ οὗτος δὲ ὃν ᾤετο πιστὸν — καὶ οὗτοι μέντοι οἱ μάλιστα ὑπ' αὐτοῦ ἀγαπώμενοι. 3, 2, 3. Aγ. 8, 1. βασιλείας καὶ ταύτης οὐκ ἐπιβουλευομένης. E. 5, 2, 12. p. 300. μείζονος δυνάμεως — καὶ ταύτης — ἰσχυρᾶς γενομένης. O. 2, 5. 3, 4. οἰκέτας δεδεμένους, καὶ τούτους ἀποδιδράσκοντας, *et tamen.* ¶ 32) καὶ πάνυ πολὺ, Π. 6, 1, 21. *et quidem maxime.* ¶ 33) καίπερ, *quamuis.* c. particip. Π. 4, 5, 12. p. 247. συμβουλεύω σοι, καίπερ νεώτερος ὤν. 5, 1, 2. 6, 1,

6, 1, 18. A. 1, 6, 10. 5, 5, 9. Αγ. 1, 11. et E. 3, 4, 6. καίπερ αἰσθανόμενος ταῦτα, ὅμως ἐπέμενε. E. 4, 2, 11 Αγ. 2, 13. et E. 4, 3, 13. E. 4, 4, 15. O. 19, 16. Σ. 2, 12. 4, 14. Cf. nr. 12. Etiam ſine participio, E. 4, 1, 5. καίπερ ὑπερχαίρω. Sed margg. ὑπερχαίρων. c. gen. conſequent. Π. 1, 1, 4. καίπερ παμπόλλων ὄντων Σκυθῶν. A. 2, 3, 13. ¶ 34) καὶ ταῦτα, v. οὗτος nr. 9. ¶ 35) καί τε, *atque, et inſuper*. Λ. 15, 3. ἔδωκε δὲ καὶ γέρα — καὶ γῆν τε. Sic 8, 4. Zeun. ex Stobaeo dedit καὶ εἶρξαί τε pro κ. εἶρξαί γε. Recte, niſi καί γε explicare volueris *quin*. ¶ 36) καίτοι, et καί τοι γε, ¶ a) *verum, ſed*. Π. 1, 5, 7. p. 52. nil profecerunt: καίτοι ἔγωγε οἶμαι. 2, 2, 10. 3, 1, 21. vbi Zeun. e MS. Guelf. pro καίτοι edidit καίτοι γ' ἔφη. 5, 4, 12. K. 13, 7. ¶ b) *atqui*. Π. 3, 3, 9. p. 180. Αγ. 1, 5. καίτοι — ποίων τεκμηρίων προσδεῖται. E. 3, 5, 8. p. 183. 4, 1, 15. Απ. 1, 6, 11. 2, 4. 5. 2, 10, 3. O. 14, 4, vbi Leuncl. vertit *quamobrem*. Απολ. 19. Sic in concluſione, Αγ. 6, 4. τοὺς ϛρατιώτας πειθομένους παρεῖχε. καίτοι πῶς ἂν ἰσχυρότέρα γένοιτο φάλαγξ, ἢ διὰ τὸ πείθεσθαι; E. 2, 3, 17. p. 92. ¶ c) *quanquam*. Αγ. 8, 8. καίτοι καλὸν — πολὺ μέντοι κάλλιον. Απ. 1, 2, 3. καίτοι γε οὐδὲ πώποτε. Leuncl. *neque tamen vnquam*. 2, 3, 15. Σ. 8, 32. ¶ 37) καὶ τοίνυν, *atqui, quin etiam, atque adeo*. In continuatione orationis, Π. 1, 1, 2. καὶ τοῖς καρποῖς τοίνυν — ἐῶσι τοὺς νομέας χρῆσθαι. §. 5. 1, 3, 14. καὶ τοίνυν πληγὰς ἔλαβον. Muretus vult καίτοι. 1, 6, 17. ¶ 38) κἂν iungit ſibi maxime coniunctiuum, (v. Thom. Mag. p. 267.) et verti poteſt ¶ a) *et ſi*. A. 1, 8, 8. κἂν τοῦτο νικῶμεν, πάνθ' ὑμῖν πεποίηται. 3, 1, 25. κἂν μὲν — ἢν δέ. Π. 2, 1, 2. p. 89. §. 6. p. 93. ¶ b) *quamuis*. Π. 2, 1, 5. κἂν μείω τυγχάνῃ ὄντα. Cf. ἐὰν nr. 1. et ſupra nr. 12. it. Π. 2, 1, 13. etc. ¶ c) *vel, adeo*. Π. 2, 1, 2. p. 88. τοξόται γένοιντ' ἂν — κἂν ἐξακισμύριοι. vbi tamen eſt *ſaltem, ad ſummum*. 3, 1, 20. κἂν τῆς ψυχῆς πριαίμην. Nam iungit ſibi etiam optatiuum. v. Thom. Mag. p. 263. 5, 3, 4. ὅτι — κἂν αὐτὸς σὺν ἐκείνῳ μάχοιτο. 8, 3, 12. Απ. 1, 3, 9. bis. O. 18, 9. Απ.

9. Απ. 1, 3, 10. κἂν ἐγὼ δοκῶ μοι τὸν κίνδυνον τούτου ὑπομεῖναι, h. e. καὶ ἐγὼ — ἂν ὑπομεῖναι. ¶ d) *ſi modo, ſi vel.* Π. 1, 1, 1. κἂν — ἄρχοντες διαγένωνται. All. perperam ſubſtituunt διεγένοντο. 1, 4, 28. ὁρᾶν σοὶ ἐξέσαι, κἂν βούλῃ. ¶ e) *ſi vero.* Π 6, 2, 1. πέμπω σοι — κἂν ἄλλων δέῃ. §. 2. Απ. 3, 6, 14. ¶ f) *quin ſi.* Π. 1, 4, 9. κἂν βούληται, μαςιγωσάτω. ¶ g) κἂν δήπου, *vel, certe.* O. 12, 4. εἴπερ αὐτὸς ἱκανός εἰμι — κἂν ἄλλον δήπου δυναίμην διδάξαι. ¶ h) κἂν εἰ, *etiamſi.* Σ. 2, 20 κἂν εἰ — ἀΦιςώης. cf. ὅμως. ¶ i) κἂν τοι, *ſi vero, quod ſi,* E. 4, 2, 2. in marg. legitur pro ἐὰν μέντοι. et Π. 4. 3, 4. κἂν pro ἄν τε. ¶ 39) κἂν pro καὶ ἐν. A. 6, 6, 3. κἂν τούτῳ.

καίειν, ſ. κάειν, ¶ 1) *comburere, concremare.* Moſchopul: καίω — ὅπερ ἄμεινον κάω. Phauorin: τὸ μὲν κάω, Ἀττικόν· τὸ δὲ καίω, κοινόν. Et ſic praecipiunt Thom. Mag. p. 535. Moeris p. 231. et alii grammatici, quos laudat Pierſonus ad Moerin. Sed vtraque forma legitur in Xenophonte. Π. 4, 2, 16. τὰ ὅπλα hoſtium ἔκαιον. A. 5, 8, 8. medici τέμνουσι καὶ καίουσιν ἐπ' ἀγαθῷ. ¶ 2) *incendio vaſtare.* Cf. Pierſon. l. l. A. 1, 6, 1. ἵπποι προϊόντες ἔκαιον καὶ χιλὸν καὶ εἴ τι ἄλλο χρήσιμον. §. 2. κωλύσειε τοῦ καίειν. 3, 5, 3. καίειν τὰς κώμας — εἰ καύσειεν. All. καύσοιεν. 2 Codd. καίοιεν. §. 4. μὴ κάειν τὴν χώραν — κάουσιν (Cod. Eton. καίουσιν) ὡς ἀλλοτρίαν — ἐπὶ τοὺς κάοντας — καὶ ἡμεῖς κάωμεν. 4, 2, 12. μὴ καίειν τὰς κώμας. 7, 7, 11. τὰς κώμας μὴ κάειν. 6, 3, 12. ἔκαιον ἢ ἐβάδιζον — ἔκαιον πάντα, ὅσα καύσιμα ἑώρων. Aγ. 1, 33. ἔκαιε καὶ ἐπόρθει τὰ περὶ τὸ ἄςυ. E. 3, 2, 4. ἦγον καὶ ἔκαιον τὴν Βιθυνίδα. §. 19. κόπτων καὶ κάων τὴν χώραν. 4, 1, 1. τὴν χώραν ἔκαε καὶ ἐπόρθει. 4, 2, 8. τέμνοντες καὶ κάοντες τὴν χώραν. 4, 6, 12. τὴν χώραν ἔκοπτε καὶ ἔκαε. 5, 4, 41. τὰ ἐντὸς ἔτεμνε καὶ ἔκαε. 6, 5, 27. τὴν Σελλασίαν ἔκαιον καὶ ἐπόρθουν. — κάοντες καὶ πορθοῦντες — οἰκίας. ¶ 3) *accendere.* Π. 3, 3, 13. πυρὰ — οὐκ ἔκαιον. Cod. Guelf. ἔκαον, ſed corrector inſeruit literam ι. v. Fiſcher. ad Plat. Phaed. 64. not. 20. Π. 3, 3, 17. πυρὰ πολλὰ καύσαντες. A. 4, 1, 8. οἱ Καρδοῦχοι πυρὰ ἔκαιον

ἔκαιον ἐπὶ τῶν ὄρεων. 4, 4, 8. πῦρ ἔκαιον. 4, 5, 4. 5. 4, 6, 14. πυρὰ καίειν. §. 15. 6, 3, 12. πλεῖστα πυρὰ ἔκαιον. E. 6, 2, 17. ἐν τῷ στρατοπέδῳ πῦρ νύκτωρ οὐκ ἔκαε. 6, 4, 36. ὁ λύχνος ἐκάετο. O. 17, 3. πῦρ κάειν. ¶ 4) *cruciare, et pene enecare.* De frigore, vt Lat. *vrere.* K. 8, 2. χιὼν καίει τῶν κυνῶν τὰς ῥῖνας. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. αἴθειν. v. ibi. it. c. ἀνακαίειν. v. ἀνακ. it. c. κατακαίειν. v. κατακ. nr. 2. c. it. c. κλᾶν. v. ibi.

καίεσθαι, ¶ 1) *ardere.* E. 4, 5, 4. ὁ νεὼς — ταύτῃ τῇ νυκτὶ καιόμενος. ¶ 2) *ignem concipere.* A. 5, 2, 17. αἱ δὲ ξύλιναι ἦσαν· ὥστε καὶ ταχὺ ἐκαίοντο. ¶ 3) K. 6, 26. ὅπως ἂν τῶν κυνῶν οἱ πόδες μὴ καίωνται, *laedantur aestiuo calore.*

Κάϊκος, *Caicus,* fluuius Myfiae. A. 7, 8, 4. εἰς Καΐκου πεδίον. §. 11. διαβαίνουσι τὸν Κάϊκον ποταμόν. All. Κέρκασον, all. Κάρκασον.

Καιναὶ, *Caenae,* vrbs ad Tigrim. A. 2, 4, 16.

καίνειν, *occidere, interficere.* Hefych: καίνει· φονεύει, ἐκτείνει. (Albert. recte legit ἢ κτείνει.) Π. 4, 2, 12. p. 217. οὗτοι δὲ καινόντων, np. hoftes. Margg. ἀποκτεινόντων. Eft forma imperatiui Attica. Saepius legitur κατακαίειν.

καινοποιητής, *qui res nouas conficit.* Π. 8, 8, 8. Perfae recentiores καινοποιητὰς τούτων ciborum) κέκτηνται.

καινὸς. ¶ 1) *nouus.* E. 3, 4, 27. ἐγένοντο καιναὶ naues. Suid. et Phauorin: καινόν· τὸ νεωστὶ κατεσκευασμένον. ¶ 2) *inauditus, non vfitatus,* it. *fingularis, admirandus,* i. q. παράδοξος. v. Suid. et Phauorin. Π. 1, 6, 9. p. 79. ἐν τοῖς πολεμικοῖς τὰ καινὰ μηχανήματα εὐδοκιμεῖ. 3, 1, 17. καινῆς γενομένης ἀρχῆς. Oppon. τῆς εἰωθυίας. 4, 5, 14 p. 249. 6, 3, 3. 7, 5, 26. p. 459. οὐδὲν καινὸν ὁρῶ. 8, 8, 8. Perfae in cibis καινὰ ἐπιμηχανῶνται, *antea nondum inuenta vel vifa.* Πο. 4, 17. E. 2, 3, 17. p. 92. οὐ καινὰ ταῦτα ποιεῖ, ἀλλὰ φύσει προδότης ἐστίν. Απ. 2, 3, 10. οὐδὲν ποικίλον οὐδὲ καινὸν δεῖ ἐπ' αὐτὸν μηχανᾶσθαι. 4, 4, 6. Hippias fophifta dicit: πειρῶμαι καινόν τι λέγειν ἀεί. Oppon. περὶ τῶν αὐτῶν τὰ αὐτὰ λέγειν. Scil. femper noua quaedam audire velle, erat inter vitia Athenienfium. v. Cafaub. ad Theophraft. char.

char. 8, 1. et Wetsten. ad Act. 17, 21. Ιπρ. 3, 13. πολεμικώτερα Φαίνεσθαι ἂν καὶ καινότερα. ¶ 3) In malam partem, vt ap. Latinos *res nouae*. E. 1, 4, 6. οὐκ — καινῶν δεῖσθαι πραγμάτων. ¶ 4) *moribus patriis non receptus, peregrinus, diuersi generis*. v. Raphel. ad Joh. 13, 34. et Gataker. aduersar. misc. postum. c. 28. Λ. 10, 8. οἱ νόμοι Lycurgi παλαιοὶ ὄντες, ἔτι καὶ νῦν τοῖς ἄλλοις καινότατοί εἰσι. Απ. 1, 1, 3. οὐδὲν καινότερον εἰσέφερε τῶν ἄλλων. Oppon. οὓς ἡ πόλις νομίζει θεούς. cf. δαιμόνιον. ¶ 5) K. 13, 2. ἡδοναὶ καιναὶ quae sint, nemo intelligit. Itaque multi viri docti, vt Steph. Leuncl. Wells. ediderunt κεναὶ, *inutiles*.

καινοτομεῖν, *nouas argenti fodinas facere*. Poll. 7, 98. καινοτομίαι, μετάλλων. Cf. §. 87. Πο. 4, 27. 28. 29. 30. ὡς ἂν ἀσφαλέστατα καινοτομοῖτο — εἰ καινοτομοῖεν.

καινουργεῖν, *res nouas facere, aliquid noui moliri*. Hesych: καινουργηκότα· νέα πράγματα ἐργασάμενον. Ιπρ. 1, 5. ἄλλα ἀγωνίσματα τοὺς ἱππέας κεκαινουργηκότας. In malam partem, E. 6, 2, 9. imperator Μνάσιππος περὶ τοὺς μισθοφόρους ἐκαινούργει, καὶ τοὺς μέν τινας αὐτῶν ἀπομίσθους ἐπεποιήκει, τοῖς δ' — ὤφειλε τὸν μισθόν, quod eorum opera sibi non opus esse putaret.

Καίνων, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

καίπερ, v. καὶ nr. 33.

καίριος, ¶ 1) *opportunus*. v. Poll. 6, 204. Π. 4, 2, 6. ἵνα εἰδῶσι τὸ ἀεὶ καίριον, *quid pro tempore fieri oporteat*. E. 4, 5, 4. καιρίῳ ἐνθυμήματι. ¶ 2) *letalis*. Phauorin: καιρία· ἡ ἀπειλοῦσα θάνατον πληγή. v. Jungerm. ad Poll. 5, 23. Π. 5, 4, 3. καιρίας μὲν πληγῆς ἁμαρτάνει, τύπτει δὲ αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον. ¶ 3) *letalibus vulneribus expositus*. Hesych. et Phauorin: καιρίαι· τὰ μέρη τὰ λεπτά, etc. Cf. Etymol. M. Ιπ. 12, 2. ὁ αὐχήν ἐστι τῶν καιρίων. §. 8. τὸν κενεῶνα — καιριώτατον γὰρ ὂν —

καιρίως, *opportune*. Π. 4, 5, 15. καιριωτέρως παρεῖναι. Antea erat ὠφελεῖν πλείονα.

καιρὸς, ¶ 1) *tempus opportunum*. Thomas: ὁ μὲν καιρὸς δηλοῖ ποιότητα χρόνου, — χρόνος δὲ ποσότητα. Cf. nr. 7. Π. 1, 3, 7. ἀποκωλύειν οὓς μὴ καιρὸς αὐτῷ δοκοίη εἶναι προσάγειν.

1, 4,

1, 4, 6. εἰ καιρὸς εἴη adeundi ad regem. — ὁπότε ἐν καιρῷ εἴη (all. ὁπ. ἐγχωροίη, quod Stephano placet, et eſt in Cod. Guelf.) εἰσιέναι, καὶ ὁπότε οὐκ ἐν καιρῷ. Sic Lat. *in tempore*. 2, 1, 15. ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐκάλει — οὓς καιρὸς αὐτῷ δοκοίη εἶναι. Verti poteſt *quos ipſi videretur iubere tempus*, vel *quos ipſi placeret*, vt 3, 2, 1. Π. 2, 3, 9. ὁπότε δοκοίη αὐτῷ καιρὸς εἶναι, παραγγέλλοντα. 3, 3, 6. τὰς μεγάλας ἡδονὰς — οἱ ἐν τῷ καιρῷ πόνοι παρέχονται, *opportune et idoneo tempore ſuſcepti*. §. 1. 6, 1. 4. 6, 3, 10. ὅ τι ἂν πράττειν καιρὸς ἀεὶ ῇ. A. 2, 3, 5. 6, 3, 8. προελθόντες ὅσον ἂν δοκῇ καιρὸς εἶναι — εἰς τὸ δειπνοποιεῖσθαι. Αγ. 1, 31. καιρὸν (E. 3, 4, 23. eſt καλὸν) ἡγήσατο μάχην συνάψαι. E. 3, 5, 5. ἐλογίζοντο καλὸν καιρὸν εἶναι τοῦ ἐξάγειν. Απολ. 7. ἐν καιρῷ τῆς ἡλικίας. Ιπ. 9, 1. καιρὸς γράψαι, *tempus iam iubet* ſ. *poſtulat*. c. εἰς, Π. 3, 1, 4. εἰς καιρὸν ἥκεις, *opportune*. c. ἐν, Π. 8, 5, 3. πεποιῆσθαι πάντα τὰ ἐπιτήδεια ἐν καιρῷ. A. 3, 1, 28. πάνυ ἂν ἐν καιρῷ ποιῆσαι. Ιπρ. 4. 8. Cf. ſupra paſſim. ¶ 2) *opportuna occaſio*. A. 4, 6, 11. νῦν μάλα σοι καιρὸς ἐστὶ ἐπιδείξασθαι τὴν παιδείαν. Paulo poſt eſt ὥρα σοι ἐπιδείκνυσθαι. Αγ. 6, 5. ἐξαπατῶν ὅπου καιρὸς εἴη, *vbi ferret occaſio*. Sic plur. Π. 8, 5, 4. ὀξύτεροι οἱ καιροὶ τῶν εἰς τὰ πολεμικὰ χρήσεων. ¶ 3) *conditio, rerum ſtatus*. A. 3, 1, 25. Tiſſaphernes noſtros interfecit, nobis inſidiatur. Vos duces μέγιστον ἔχετε καιρόν. οἱ γὰρ στρατιῶται — πρὸς ὑμᾶς ἀποβλέπουσι. Hutch. *opportuniſſimam habetis occaſionem*. Leuncl. *in vobis plurimum eſt ſitum*. Nempe ſenſus eſt: *rerum ſtatus eſt is, vt vos inprimis debeatis rebus conſulere*. §. 30. ἐν τοιούτῳ γὰρ καιρῷ ἐσμεν. Cf. ἐν nr. 14. ¶ 4) *neceſſitas, opus*, i. q. χρεία. v. Thom. Mag. p. 491. Π. 5, 5, 14. εἴ τι βιάσασθαι καιρὸς, καὶ εἴ τι πεῖσαι δέοι. A. 5, 1, 5. Αγ. 2, 25. ἃ δὲ καιρὸς ἦν, οὐκ ὤκνει μετιέναι. Ιπρ. 2, 5. εἴτε ποτὲ δέοι ἐλαύνειν — εἴτ' αὖ καὶ ἀποχωρεῖν καιρὸς συμβαίνοι, *neceſſitas ferat*. ¶ 5) *commodum, vtile*. Π. 4, 1, 6. οἱ κράτιστοι τῶν πολεμίων, οὓς μάλιστα καιρὸς ἦν ἢ λαβεῖν ἢ ἀποκτεῖναι. 5, 3, 21. σημαίνοιεν — ὅ,τι καιρὸς δοκοίη εἶναι. 6, 1, 22. ταῦτα

τα μάλιστα ἡμῖν καιρὸς εἰδέναι ἔσαι. 6, 3, 8. ἃ ἡμῖν καιρὸς εἰδέναι, διηγοῦ. 7, 1, 5. 8, 2, 7. ἀπαγγείλαντας ὅσα καιρὸς αὐτῷ εἴη πεπύσθαι. Paulo poſt eſt τί ἂν ἀγγείλαντες ὠφελήσειαν βασιλέα. 8, 7, 3. p. 543. Sic Π. 5, 1, 8. ἴσως ἂν καὶ πάνυ ἡμῖν ἐν καιρῷ τι γένοιτο αὕτη ἡ γυνὴ, *vtilis*. 6, 1, 12. εἰ γένοιτο, ὅ τι ἐγώ σοι ἐν καιρῷ ἂν γενοίμην αὖ χρήσιμος. E. 3, 4, 9. πειράσομαι ἐν καιρῷ σοι ἶναι. 4, 3, 1. ἆρ' ἂν ἐν καιρῷ γένοιτο. 7, 4, 8. ἴσως ἂν — ἐν καιρῷ ὑμῖν γενοίμεθα. Paulo poſt eſt χρήσιμοι ἐσοίμεθα. Poterant fortaſſis etiam quaedam huc referri ex nr. 1. ¶ 6) *modus, par, aequum.* Thomas: καιρὸς — τίθεται — καὶ ἐπὶ τοῦ ἁρμοδίου καὶ πρέποντος. Aγ. 5, 1. ἀποσχέσθαι σίτων ὑπὲρ καιρὸν, *immodicis.* Sed Aπ. 1, 3, 6. et 7. Erneſti pro ὑπὲρ τὸν καιρὸν e ſuis codd. ſcribit ὑπὲρ τὸν κόρον. Iπ. 10, 14. ὑπερβάλλον τὸν καιρὸν οὐδὲν ἡδὺ, *quod modum excedit.* Iπρ. 1, 8. παρὰ καιρὸν, *plus iuſto.* Poteſt etiam verti *intempeſtiue.* Sic τοῦ καιροῦ, Π. 6, 3, 11. p. 385. κολαζόντων τοὺς προϊόντας τοῦ καιροῦ, *iuſto longius.* it. poſt comparatiuos, A. 4, 3, 24. προσωτέρω τοῦ καιροῦ — προϊόντες — ἐτρώθησαν. E. 2, 3, 17. p. 90. πλέονας τοῦ καιροῦ ἀποθνήσκειν. 5, 3, 5. τοῦ καιροῦ ἐγγυτέρω τοῦ τείχους διώξαντες. Brod. legendum putat πέρα τοῦ καιροῦ, quod Wels. ſine neceſſitate recepit. Steph. πλεῖον τοῦ κ. 7, 5, 13. ἐδίωξαν πορρωτέρω τοῦ καιροῦ. Σ. 2, 19. μείζω τοῦ καιροῦ τὴν γαστέρα. Iπ. 8, 4. 9, 1. θυμοειδεστέρῳ ἵππῳ τοῦ καιροῦ. 10, 14. πλείω τοῦ καιροῦ θεῖν. Iπρ. 7, 9. Hinc Iπ. 9, 5. Leuncl. pro θᾶττον καὶ τοῦ ῥοῦ ſcripſit θᾶττον τοῦ καιροῦ, quod etiam Zeun. recepit, propoſita tamen alia coniectura: κατὰ τοῦ ῥοῦ, h. e. μετὰ ὁρμῆς. ¶ 7) *articulus temporis.* Thom. Mag: καιρὸς, μέρος χρόνου, ἢ μεμετρημένων ἡμερῶν σύστημα. χρόνος δὲ, πολλῶν καιρῶν περιοχή. Quae ſunt ex Ammonio deſumta. E. 1, 1, 28. κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον. 1, 2, 12. κατὰ τὸν αὐτὸν καιρόν. 2, 3, 3. 7, 2, 8. ἐν δὲ τούτῳ καιρῷ. Steph. τῷ καιρῷ, quia ſemper ſic dicitur, vt K. 9, 7. 10, 10. ¶ 8) καιροὶ, *tempora, pericula.* E. 6, 5, 33. ἐν μεγίστοις καιροῖς παρίσαντο. ¶ 9)

Digitized by Google

9) In var. lect. confunditur c. ὥρα. v. ὥρα nr. 6.

κἀκεῖνος, v. ἐκεῖνος nr. 12.

κακία, ¶ 1) *vitioſitas, vitium.* v. Cic. de ſinn. 3, 11. et Tuſc. 4, 15. Opponitur fere virtuti. Cf. Phauorin. it. Suid. in v. ὑπερήφανος. Απ. 1, 2, 28. τῆς οὐκ ἐνούσης αὐτῷ κακίας. 3, 5, 17. Sic perſona ſingitur ἡ Κακία, Απ. 2, 1, 26. ſqq. ¶ 2) *ignauia militum, fuga laboris et periculi.* Π. 2, 2, 15. p. 113. ὅσοι ἀνεπίμπλαντο ἤδη κακίας. 7, 5, 26. p. 458. oppon. ἀνδραγαθία. Λ. 9, 2. oppon. ἀρετή. K. 12, 12.

κακίζειν, *improbare, culpam tribuere.* Phauorin: κακίζω· τὸ ψέγω. Cf. Poll. 3, 138. O. 3, 11. bis pro hoc verbo eſt αἰτιᾶσθαι.

κακόβιος, *victu tenui vtens, vitam aerumnoſam agens.* Π. 7, 5, 24. κακοβιωτάτους διὰ πενίαν.

κακοδαιμονᾷν, *inſanire, malo daemone percitum eſſe.* Απ. 2, 1, 5. in pericula incurrere, παντάπασι κακοδαιμονῶντός ἐςι. cf. κακοδαιμονεῖν.

κακοδαιμονεῖν, *aduerſa fortuna vti.* Ιερ. 2, 4. εὐδαιμονεῖν καὶ κακοδαιμονεῖν. Margg κακοδαιμονᾷν, quae lectio Zeunio non probatur, quanquam ita praecipit Thomas: κακοδαιμονεῖν, οἱ νόθως ἀττικίζοντες· οἱ δὲ γνησίως, κακοδαιμονᾷν. Et ſimiliter ante Thomam Phrynichus.

κακοδαιμονία, ¶ 1) *infelicitas, miſeria.* Heſych: κακοδαιμονίαν· ἀτυχίαν. Λ. 9, 3. παρεσκεύασε — τοῖς κακοῖς κακοδαιμονίαν. np. inprimis contemtum. Απ. 1, 6, 3. Socrates dicitur κακοδαιμονίας διδάσκαλος, quia tenuitatem vitae docebat. ¶ 2) *dementia.* Απ. 2, 3, 18. πολλὴ ἀμαθία εἴη καὶ κακοδαιμονία.

κακοδοξεῖν, *male audire.* Απ. 1, 7, 2. iactator deprehenſus dicitur κακοδοξῶν. 3, 6, 17. τοὺς κακοδοξοῦντας ἐκ τῶν ἀμαθεστάτων. Oppon. τοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐκ τῶν μάλιστα ἐπισταμένων ὄντας.

κακοδοξία, *inſamia, mala exiſtimatio.* Απολ. 31.

κακόδοξος, *male audiens, de quo homines male exiſtimant.* Αγ. 4, 1. de eo, qui aliena rapit.

κακοήθεια, *morum peruerſitas.* K. 13, 16. iungitur cum αἰσχροκερδείᾳ.

κακολογία, *maledicentia, cum quis alicui detrahit.* v. Theophraſt. charact. 28. et Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 390.

390. Π. 1, 2, 6. ἐγκλήματα κακολογίας.

κακόνοια, maleuolentia. Π. 3, 1, 21. οὐ κακονοίᾳ τινὶ τοῦτο ποιεῖ, ἀλλ' ἀγνοίᾳ. Poteit h. l. esse malo animo, malo consilio. A. 7, 7, 5. Αθ. 1, 7.

*κακονομία, malus legum status. Αθ. 1, 8. τῆς κακονομίας αὐτῷ ὀλίγον μέλει. v. Gramm.

κακόνους, maleuolus. Π. 8, 2, 1. τοῖς κακονόοις. c. dat. A 2. 5, 3. p 112. εἴ τι ἐμοὶ κακὸν βουλεύοις, ἅμα ἄν μοι δοκεῖς καὶ σεαυτῷ κακόνους εἶναι, male consulere. §. 5. κακόνους τοῖς Ἕλλησιν ὄντας. Απ. 2, 2, 9.

κακοπαθεῖν, ¶ 1) laedi, malis vexari, offensionibus expositum esse. Απ. , 4, 11. ἡ ὀρθότης in hominibus ποιεῖ ἧττον κακοπαθεῖν. ¶ 2) aerumnas perferre. Απ. 2, 1, 17. οἱ ἐξ ἀνάγκης κακοπαθοῦντες. 3, 1, 2. κακοπαθοῦντες διαζῶσι, aerumnose.

*κακοποιεῖν, ¶ 1) male facere, peccare. O. 3, 11. κακοποιεῖ mulier, quae non recte adminiitrat rem familiarem. ¶ 2) laedere, nocere. Π. 8, 8, 7. ὅπως ὅτι πλεῖστα κακοποιῶσιν, np. per venena. ¶ 3) vastare. Απ. 3, 5, 26. τὴν βασιλέως χώραν καταθέοντες κακοποιεῖν.

κακόπους, pedes malos s. infirmos habens. Απ. 3, 3, 4. ἵππους κακόποδας, ἢ κακοσκελεῖς. Ιπ. 1, 2. et. ἵππος, et Poll. 1, 1 7.

κακοπράγμων, qui perniciosa molitur in re publica. E. 5, 2, 26. Hesych: κακοπράγμων· πανοῦργος.

κακὸς, ¶ 1) malus. Π. 2, 1, 6. p. 92. τὰ σώματα οὐδὲν χείρονα — ψυχὰς τε οὐδὲν κακίονας, aeque generosos. A. 7, 6, 4. ὅτι τὰ μὲν ἄλλα εἴη οὐ κακός. Hic elt non plane laudantis. ¶ 2) vilis, nullius pretii, inutilis. Απ. 3, 10, 14. κακὸν ἔμοιγε δοκοῦσι ποικίλον τε καὶ ἐπίχρυσον (θώρακα) ὠνεῖσθαι, np. quia non ἁρμόττοντα emunt. O. 16, 7. περὶ τῆς γῆς, ὁποία τε ἀγαθή ἐστι καὶ ὁποία κακή, sterilis. ¶ 3) sceleratus, improbus. Π. 6, 1, 21. οὐ μία ψυχὴ οὖσα, ἅμα ἀγαθή τέ ἐστι καὶ κακή. A. 2, 5, 2. ὦ κάκιστε ἀνθρώπων. Απ. , 2, 20. et Σ. 2, 5. e Theognide: ἢν κακοῖσι συμμιχθῇς. ¶ 4) ignauus, timidus. Hesych: κακοί· ἄνανδροι, δειλοί. De militibus, Π. 2, 2, 15. p. 111. ἦν τινες βλακείᾳ καὶ ἀπονίᾳ κακοὶ ὦσι —

τῶν

τῶν πόνων κακοὶ κοινωνοί. p. 113. οἱ κακοὶ ἀφαιρεθέντες — κακοὶ ἀπέσονται — οἱ ἀγαθοὶ, τοὺς κακοὺς ἰδόντες ἀτιμαθέντας. 2, 3, 2 — 4. 6, 2, 11. p. 371. A. 1, 3, 18. μὴ κακίους εἶναι τῶν πρόσθεν. 1, 9, 9. oppon. ἐθέλοντας κινδυνεύειν et κακούς. 2, 6, 17. τούτων — ὡς ἐν πολέμῳ κακῶν. 3, 1, 25. 5, 8, 9. τοὺς αὐτοὺς εὑρήσεσθαι τότε κακίστους, καὶ νῦν ὑβριστοτάτους. Intelliguntur ii, *qui laborem fugiunt*, vt paulo ante τοῖς κακοῖς αὐτῶν. 6, 5, 10. τοῖς κακίοσιν, i. e. κακοῖς. Λ. 9, 3 — 6. 10, 6. κακῶν καὶ ἀνάνδρων. Aπ. 3, 1, 9. cf. ἄριστος. c. πρὸς, Π. 2, 1, 12. κακίω — ἑτέρου εἶναι πρὸς πολεμίους. Aπ. 4, 6, 10. τοὺς μὲν ἀγαθοὺς πρὸς τὰ δεινὰ καὶ ἐπικίνδυνα ὄντας, ἀνδρείους ἡγῇ εἶναι, τοὺς δὲ κακοὺς, δειλούς; ¶ 5) *segnis, mollis*, in peragendis quibuscunque laboribus, Π. 4, 2, 20. O. 13, 12. 21, 10. βλάψαι τὸν κακὸν τῶν ἐργατῶν, καὶ τιμῆσαι τὸν πρόθυμον. Sic est conuicium in canes, K. 6, 17. ἰὼ κύνες, ἰὼ κακάς. ¶ 6) *ingratus, perfidus*. Π. 3, 2, 7. χάριτας — εἰ μὴ κακοί ἐσμεν, αἰσχυνοίμεθα. c. περὶ, A. 1, 4, 8. κακίους εἰσὶ περὶ ἡμᾶς, ἢ ἡμεῖς περὶ ἐκείνους. 6, 6, 13. E. 6, 5, 38. p. 429. ¶ 7) *noxius, perniciosus*. Aπ. 4, 1, 4. cf. βλαβερός. ¶ 8) *ineptus*. c. inf. Π. 7, 5, 22. κύνες ἐκτεμνόμενοι φυλάττειν καὶ εἰς θήραν οὐδὲν κακίους. Steph. e Gabrielii exemplaribus vult φυλ. καὶ θηρᾶν, vt euitetur duplex verborum structura, quae tamen non insolens est, teste Hutchinsono. Cf. Zeun. O. 4, 3. c. πρὸς, O. 7, 25. πρὸς τὸ φυλάσσειν οὐ κάκιόν ἐστι, φοβερὰν εἶναι τὴν ψυχήν. ¶ 9) Permutatur c. καλὸς, Σ. 4, 62. ὅ τι ἂν κακὸν ἴδῃ. Viri docti substituunt καλόν. Iπ. 8, 8. πρὸς ὄρθιον ἱεμένου κακὸν χαίτης ἐπιλαμβάνεσθαι. Well. edidit καλόν. Sed melior est Camerarii et Leuncl. lectio: οὐ κακόν. ¶ 10) κακὸν, *scelus*. Aπ. 2, 6, 4. εἰ δέ τις τούτων τῶν κακῶν μηδὲν ἔχει. ¶ 11) κακὸν, *iniuria*. A. 5, 5, 7. ὅ τι ἂν τούτους κακῶν ποιήσητε. ¶ 12) *res incommoda, molestia*. A. 4, 8, 9. διακοπείη ἡμῶν ἡ φάλαγξ — εἰ τοῦτο ἔσται, τῇ ὅλῃ φάλαγγι κακὸν ἔσται, *tota phalanx laborabit*. ¶ 13) *supplicium, poena*. Π. 4, 4, 3. οὐδ' ὁτιοῦν κακὸν ἔσται ὑμῖν. Aπ. 2, 1, 5. 17. cf. πάσχειν. ¶ 14)

¶ 14) *res aduersae, infortunium.* Π. 2, 4, 8. p. 130. ἐν τοῖς κακοῖς προδώσοντας. 8, 2, 1. v. ἀγαθόν. 8, 4, 7. καλῶς φέρειν τὰ κακά. Antea erat: πόνους καὶ κινδύνους. ¶ 15) *quicquid noxium est, inprimis venenum.* Ιερ. 4, 2. μὴ ἐν τούτοις κακόν τι φάγωσιν ἢ πίωσιν. cf. ἀπάρχεσθαι. ¶ 16) *damnum, detrimentum.* Π. 1, 4, 15. πᾶσιν — ἀγαθοῦ τινος συναίτιος, κακοῦ δὲ οὐδενί. Κ. 5, 34. c. gen. Π. 5, 4, 10. p. 313 δῃώσωμεν τὴν χώραν, ἵνα — τὰ ἑαυτῶν κακὰ θεώμενοι ἀνιῶνται. Aliter c. gen. Απ. 3, 8, 7. τὸ λιμοῦ ἀγαθὸν, πυρετοῦ κακόν ἐστιν, καὶ τὸ πυρετοῦ ἀγαθὸν, λιμοῦ κακόν ἐστιν. cf. ἀνήκεστος. Sic ἐπὶ κακῷ et ἐπὶ τῷ κακῷ, *detrimenti causa, nocendi causa, cum alicuius damno,* Π 1, 6, 18. 4, 6, 2. p. 258. 7, 4, 2. 3. Ε. 5, 4, 30. cf. ἐπὶ c. dat. nr. 20. b. Sic κακὸν ποιεῖν, *damnum inferre, nocere,* Α. 7, 4, 18. κακόν τι ποιεῖν. Ιππ. 1, 4. c. acc. pers. Π. 3, 2, 7. οὐδεπώποτε ἐπαύοντο πολλὰ κακὰ ἡμᾶς ποιοῦντες. 8, 8, 12. Α. 5, 5, 8. τοὺς πολεμίους — κακὸν (Cod. Eton. κακῶς) ἐποιοῦμεν. 7, 2, 18. Αγ. 7, 7. πλεῖστα κακὰ τοὺς Ἕλληνας ποιήσειν. Ε. 4, 8, 23. Ιερ. 10, 8. it. κακὸν ἐργάζεσθαι. Α. 7, 3, 27. δέδοικα, μὴ — κακόν τι ἐργάσωνται οἱ πολέμιοι. c. acc. pers. Α. 5, 6, 4. μὴ τὴν Σινωπέων χώραν κακόν τι ἐργάζοιντο. it. κακὸν διδόναι, c. dat. pers. Απ. 2, 2, 7. δακοῦσα κακόν τι σοὶ ἔδωκεν. Sed *damnum pati* s. *accipere* dicitur κακὰ ἔχειν, Αγ. 7, 7. vel κακὸν λαμβάνειν, Π. 1, 6, 18. 7, 2, 7. p. 418. Ο. 1, 8. Σ. 4, 50. 51. vel κακὸν πάσχειν. Π. 6, 1, 5. πλείω κακὰ ποιοῦμεν τοὺς πολεμίους, ἢ πάσχομεν. Α. 4, 3, 2. 11. Ε. 1, 6, 7. πλεῖστα κακὰ ὑπ' αὐτῶν πεπονθέναι. 4, 8, 1. cf. πάσχειν. ¶ 17) τὸ κάκιστον, *fex populi, improbi ciues.* Αθ. 3, 10. τὸ κάκιστον ἐν ἑκάστῃ πόλει εὔνουν τῷ δήμῳ. ¶ 18) In var. lect. confunditur κακὸν c. αἰσχρόν. v. αἰσχρὸς nr. 2.

κακοσκελής, *praua crura habens.* Απ. 3, 3, 4. v. κακόπους, et Poll. 2, 193.

κακοῦν, ¶ 1) *vastare.* Π. 3, 3, 3. p. 180. οὐκ ἀναμένομεν, ἕως ἂν ἡ ἡμετέρα χώρα κακῶται. Ε. 3, 2, 8. χώραν κεκακωμένην. ¶ 2) *laedere, nocere.* Ιερ. 2, 2. κακῶσαι ἐχθρούς. Oppon. ὀνῆσαι. ¶ 3) *debilitare.* Α. 4, 5, 24. δεδιὼς μὴ ἀποθάνῃ. ἐκεκάκωτο γὰρ ὑπὸ

ὑπὸ τῆς πορείας. ¶ 4) *punire.* Π. 3, 1, 13. Φόβος τοῦ ἔργῳ κακοῦσθαι μᾶλλον κολάζει ἀνθρώπους. ¶ 5) Legitur pro κακουργεῖν. v. ibi nr. 3. it. κακούμενος pro ἀκούμενος. v. ἀκούμ.

κακουργεῖν, ¶ 1) *male facere, improbum esse.* Ἱερ. 10, 8. τοὺς κακουργεῖν βουλομένους (πολίτας) κωλύουσι. Ο. 9, 5. ſerui πονηροὶ συζυγέντες, εὐπορώτεροι πρὸς τὸ κακουργεῖν γίγνονται. ¶ 2) *laedere, nocere.* Ε. 5, 4, 16. ἀπῆλθε ὡς ἐδύνατο ἐλάχιστα κακουργήσας. Απ. 1, 4. 6. ὡς μηδ᾽ ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἱδρὼς κακουργῇ. 4, 3, 1. Ιπ. 6, 5. ἔξεστι τῷ ἵππῳ κακουργεῖν. c. acc. Π. 1, 6, 19. p. 75. ἐπὶ σκοπὸν βάλλειν — ἵνα μὴ κακουργοίητε τοὺς φίλους. Ο. 3, 11. ἵππον, ἣν κακουργῇ τὸν ἱππέα, κακίζομεν. Ιπ. 6, 6. c. 2. acc. Π. 6, 3, 11. p. 384. ὅ τι ἂν κακουργῇ τις τοὺς ἐναντίους. Ιππ. 8, 14. ¶ 3) *vexare, infeſtare.* Π. 4, 3, 3. p. 228. τίνες ἂν φοβοῖντο ἡμᾶς κακουργεῖν, ἢ τοξόται — Marg. κακοῦν. Α. 6, 1, 1. Αγ. 2, 2. ἐκακούργουν οὗτοι ἐφεπόμενοι. (In loco parallelo Ε. 4, 3, 2. eſt: ἐκακούργουν αὐτὸν ἐπακολουθοῦντες.) Ε. 2, 4, 17. Ιππ. 8. 1. ¶ 4) *vaſtare.* Ε. 3, 1, 10. τὴν βασιλέως χώραν κακουργοῦσιν. 3, 2, 1. μὴ τῇ ἵππῳ κακουργῇ τὰς πόλεις. 4, 8, 7. §. 4, 42. ¶ 5) *furari.* Απ. 4, 2, 14. ψεύδεσθαι — ἐξαπατᾷν — κακουργεῖν (Stobae. κλέπτειν) — ἀνδραποδίζεσθαι. §. 15. eſt κλέπτειν καὶ ἁρπάζειν. Σ. 4, 2.

κακουργία, ¶ 1) *maleficium, improbitas.* Ἱερ. 9, 8. κακουργίαι ἧσσον τοῖς ἐνεργοῖς ἐμφύονται. Ιππ. 1, 15. τὴν τοῦ ἵππου κακουργίαν, i. e. τὸ λακτίζειν. ¶ 2) *ratio hoſtibus nocendi.* Π. 1, 6, 19. p. 75. ὅπως τοὺς πολεμίους δύναισθε κακῶς ποιεῖν — μανθάνοντας πολλὰς κακουργίας. — ταῦτα πάντα κακουργίαι τινὲς καὶ ἀπάται.

κακοῦργος, ¶ 1) *noxius.* c. gen. Απ. 1, 5, 3. de intemperante: κακοῦργος τῶν ἄλλων, ἑαυτοῦ δὲ πολὺ κακουργότερος. Tum ſequitur: εἴγε κακουργότατόν ἐστι μὴ μόνον τὸν οἶκον τὸν ἑαυτοῦ φθείρειν, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν. ¶ 2) *maleficus, ſceleratus.* Α. 1, 9, 8. κακούργους καὶ ἀδίκους. ¶ 3) *latro.* Suid: κακοῦργοι· οἱ λῃσταί, οἱ ἐνεδρευταί. v. Aelian. V. H. 3, 44. et Wetſten. ad Luc. 23, 32. Π. 1, 2, 12. ἤν τι φρουρῆσαι δεήσῃ, ἢ κακούργους ἐρευνῆσαι, ἢ λῃστὰς ὑποδραμεῖν. Ἱερ. 4. 3. 10, 4.

10, 4. Sic Fr. Portus Απ. 1, 2, 56. κακούργους explicat *fures*. Herodot. 1, 41. κλῶπες κακοῦργοι. Sed tamen in illo loco potius sunt *fraudulenti*, vel omnino *facinorosi*.

κακύνεσθαι, *ignauiter se gerere in acie*. Π. 6, 3, 11. p. 385. τοῖς κακυνομένοις. Camerar. in suo Cod. habuit μαλακυνομένοις, quod Zeun. recepit. Oppon. τοῖς τὸ δέον ποιοῦσι.

κακῶς, ¶ 1) *non recte, non prudenter*. Α. 2, 9. τοὺς ἀλισκομένους ὡς κακῶς κλέπτοντας τιμωροῦνται. Ε. 4, 5, 16. κακῶς οἱ ἱππεῖς ἐπέθεντο. ¶ 2) *ignaue, more timidorum*. Α. 3, 1, 30. κακῶς τε καὶ αἰσχρῶς ἀποθνήσκουσι. ¶ 3) *infeliciter*. Πο. 3, 8. ἀδήλου ὄντος εἴτε βέλτιον εἴτε κάκιον ἔσται. cf. πράττειν. ¶ 4) *misere*. Ο. 1, 22. κακῶς γηράσκειν. 5, 18. πρόβατα κάλλιστα τεθραμμένα νόσος κάκιστα ἀπώλεσε. ¶ 5) *cum damno*. Απ. 1, 7, 3. αἰσχρῶς τε καὶ κακῶς ἀπαλλάξειεν. ¶ 6) *non*. Π. 2, 3, 5. p. 120. κακῶς εἰδότες ὅτι καὶ ταῦτα ἡμεῖς — πεπαιδεύμεθα. Suid: κακῶς εἰδότες, ἀντὶ τοῦ ἀγνοοῦντες. ¶ 7) *cum periculo*. Α. 6, 3, 10. σὺν τοῖς Χειρισόφου μόνοις κάκιόν ἐστι διακινδυνεύειν, *maiori cum periculo*. ¶ 8) κάκιον, *minus*. Ε. 1, 6, 1. οὐδὲν μὴ κάκιον οἰκεῖται. ¶ 9) κακῶς ἔχειν, ¶ a) *male affectum esse*. Ο. 3, 11. πρόβατον — ἢν κακῶς ἔχοι. De rebus afflictis et debilitatis, et quibus male consultum est, Π. 8, 1, 4. κακῶς ἡγεῖτο τὰ αὐτοῦ ἕξειν. Α. 1, 5, 15. 7, 7, 23. ¶ b) *male affectum habere*. Απ. 3, 12, 1. ἰδών τινα τὸ σῶμα κακῶς ἔχοντα ob neglecta exercitia. §. 4. 3, 13, 1. τὸ σῶμα κάκιον ἔχοντι — τὴν ψυχὴν ἀγροικοτέρως διακειμένῳ. Ο. 1, 13. κάκιον μὲν τὸ σῶμα ἔχοι, κάκιον δὲ τὴν ψυχήν, κάκιον δὲ τὸν οἶκον, *corpus et animum haberet minus bene constitutum, et rem familiarem minus bene administratam*. ¶ c) *premi in obsessione*. Ε. 5, 3, 26. κακῶς ἔχοντας λιμῷ. c. ὑπὸ, Ε. 1, 4, 4. Θᾶσον ἔχουσαν κακῶς ὑπὸ τῶν πολέμων καὶ στάσεων καὶ λιμοῦ. ¶ 10) κακῶς λέγειν, v. λέγειν nr. 23. ¶ 11) κακῶς πάσχειν, *damno s. detrimento affici*. Π. 5, 4, 12. κακῶς πείσονται, εἰ μὴ αὐτὸς ἀεὶ παρῇ. Α. 7, 7, 10. ἀξιοῦμεν τοὺς φίλους — μὴ κακῶς πάσχειν ὑφ' ὑμῶν. ¶ 12) κακῶς ποιεῖν, ¶ a)

¶ a) *damno afficere.* Π. 3, 3, 4. p. 17. πολλὰ τῶν σῶν συνδεθέντα — τὰ ἐκείνων κακῶς ποιήσομεν. A. 3, 3, 9. κακῶς οὐδὲν ποιεῖν — τοὺς πολεμίους in perfequendo. 7, 7, 1. ὅ τι τούτους κακῶς ποιεῖτε. E. 1, 3, 11. 7, 4, 6. 7, 5, 2. Sic κακῶς ποιεῖν et κακὸν ποιεῖν inter fe permutantur. v. κακὸς nr. 10. ¶ b) *bello petere, aggredi.* A. 2, 4. 11. εἴ τις βούλοιτο βασιλέα κακῶς ποιεῖν. ¶ c) *populari, vastare.* A. 1, 6, 7. κακῶς ἐποίεις τὴν ἐμὴν χώραν. 7, 7, 2. E. 6, 2, 26. Etiam fine acc. A. 4. 8, 4. οὐ κακῶς ποιήσαντες — ἀπερχόμεθα. ¶ d) *iniuria afficere.* A. 5, 5. 7. ὑμᾶς οὐδὲν πώποτε — κακῶς ποιοῦντες. ¶ e) *punire.* A. 1, 4, 8. συλλαβὼν καὶ αὐτοὺς κακῶς ποιῶ, καὶ τὰ χρήματα ἀποσυλῶ. cf. ποιεῖν nr. 20.

κάκωσις, *castigatio.* A. 4, 6, 2. τοῦ ἡγεμόνος κάκωσις.

καλάμη, 1) *culmus.* v. Hefych. et Phauorin. in v. καλάμαι. A. 5, 4, 16. τὸν νέον σῖτον σὺν τῇ καλάμῃ ἀποκείμενον. ¶ 2) *ftipula.* K. 5, 18.

καλαμηφόρος, v. καλαμοφόρος.

κάλαμος, ¶ 1) *arundo.* A. 1, 5, 1. fq. εἰ τι καὶ ἄλλο ἐνῆν ὕλης καὶ καλάμου — δένδρον δ' οὐδὲν ἐνῆν. E. 2, 1, 1. 3. milites feditiofi in Chio dicuntur tellerae loco κάλαμον φέρειν et ἔχειν. ¶ 2) *calamus frumenti, culmus.* A. 4. 5, 19. O. 18, 2. κάλαμος τοῦ σίτου.

καλαμοφόρος, *calamum f. arundinem ferens.* E. 2. 1, 2. καλαμοφόροι (Marg. Steph. καλαμηφόροι) funt milites illi feditiofi, de quibus v. κάλαμος.

καλεῖν, ¶ 1) *ad fe venire iubere, accerfere.* A. 1, 3, 4. ἐπειδὴ Κῦρος ἐκάλει, — ἐπορευόμην. 4, 1, 7. οἱ Καρδοῦχοι οὐ καλούντων ad colloquendum ὑπήκουον. c. acc. Π. 2, 2, 17. ὁποσάκις αὐτὸν ἐκάλεσα, εἴτε νυκτὸς εἴτε ἡμέρας. 4, 6. 2. p. 256. 5, 3, 3. τὰ ἄλλα καλέσαντες τὸν Γωβρύαν ἐόντε αὐτῷ. 8, 3, 3. 10. 8, 4, 5. 8, 7, 2. A. 5, 4, 2. 7, 2, 16. καὶ ἐκείνους ἐκάλεσαν. 7, 3, 1. πάλιν ἐκάλει τοὺς στρατηγοὺς καὶ λοχαγούς. 7, 2, 8. erat μετέπεμπετο. 7, 7, 7. ὁ Μηδοσάδης ἐκέλευε τὸν Ξενοφῶντα καλέσαι τὼ Λακεδαιμονίω. ὁ δ' — ἔλεξεν, ὅτι καλεῖ αὐτοὺς Μηδοσάδης. E. 2, 1, 8. λέγων ὅτι ἀββαστῶν ἐκεῖνον καλοίη. 4, 1, 6. Απ. 2, 10, 5. κέλευσον ἐλθεῖν

Digitized by Google

θεῖν ὡς ἐμὲ — τὸ καλέσαι ἐκεῖνον. Paſſiuum: Π. 2, 2, 1. p. 102. ἐμὲ κληθέντα δεῦρο τυχεῖν. 8, 4, 6. etc. c. πρὸς, Π. 2, 2, 1. p. 101. ἐκάλεσα αὐτὸν πρὸς ἐμέ. 8, 3, 9. cf. κελεύειν. ¶ 2) *conuocare.* Π. 2, 4, 16. τοὺς ταξιάρχους ἐκάλει. Zeun. e Cod. Guelf. παρεκάλει. 4, 5, 14. τοὺς ἄρχοντας καλέσας in concionem. §. 15. eſt: ὑμᾶς συγκαλῶ. cf. ἐπικαίριοι et σύλλογος. ¶ 3) *euocare.* A. 5, 6, 3. p. 291. οὐ παρεγένοντο βασιλεῖ καλοῦντι. E. 7, 1, 27. O. 4, 16. τοῖς ἐπὶ τὰ δῶρα κεκλημένοις. ¶ 4) *in auxilium vocare.* Π. 1, 5, 7. p. 55. καλοῦσι ἡμᾶς οἱ φίλοι ἐπικούρους. E. 6, 5, 25. καλούμενοι οἱ περίοικοι ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν οὐκ ἐθέλοιεν βοηθεῖν. 7, 4, 35. ¶ 5) *ad coenam vocare, inuitare.* Π. 2, 1, 15. ἐκάλει δέ. 2, 3, 11. καλῶ ὑμᾶς. Eſt h. l. futurum Atticum pro καλέσω. v. Moeris p. 216. ibique Pierſon. et Thom. Mag. in v. ἐλάω. 8, 3, 15. καλέσας τὸν Σάκαν — ἐξένιζε. 8, 4, 1. Aπ. 1, 3, 6. εἰ κληθεὶς ἐθελήσειεν ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν. 2, 3, 11. ὅτε θύοιμι, καλεῖν ἐκεῖνον. 2, 9, 4. Σ. 1, 13. §. 15. τίνος ἕνεκα καλεῖ με τις — οὔτε μὴν καλεῖ με τις. Eſt futurum Atticum. v. Fiſcher. ad Plat. Phaed. 40, 17. qui Stephanum dicit ſine cauſa reponi iuſſiſſe καλῇ, nec Bachium lectionem καλεῖ recte ita defendere, vt aiat, Praeſens pro Futuro poſitum eſſe. Plene legitur Π. 2, 1, 15. οὓς καλοίη ἐπὶ τὸ δεῖπνον — τοῖς καλουμένοις ἐπὶ τὸ δεῖπνον. 2, 3, 10. ἐπὶ τὸ δεῖπνον κεκλημένος (Zeun. e Cod. Guelf. habet ἐπὶ τῷ δείπνῳ κεκλ.) — οὐ καλεῖς εἰς τὴν σκηνήν. Vbi rurſus καλεῖς eſt Futurum. 8, 4, 2. A. 7, 3, 8. Aπ. 2, 3, 11. καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον. Σ. 1, 15. ἐκαλούμην ἐπὶ τὰ δεῖπνα. Sic A. 7, 6, 3. καλεῖ αὐτοὺς ἐπὶ ξένια. Cf. δέχεσθαι nr. 2. extr. ¶ 6) *in ius vocare, accuſare.* E. 1, 7, 9. οἱ δὲ ἐβόων καλεῖν τοὺς μὴ φάσκοντας. Aπολ. 1. Socrates ἐκλήθη εἰς τὴν δίκην. ¶ 7) *compellare, vocare.* Σ. 2, 12. ὁ Σωκράτης καλέσας τὸν Ἀντισθένην, εἶπεν. K. 6, 20. καλεῖν αὐτὰς, οὐ πάλιν, ὦ κύνες. Poſt αὐτὰς intell. καὶ εἰπεῖν. ¶ 8) *nominare.* Π. 1, 2, 13. γεραιτέρους ὄντας καὶ καλουμένους. A. 7, 5, 1. εἰς τὸ Δέλτα καλούμενον. §. 7. διὰ τῶν Μελινοφάγων καλουμέ-

λουμένων Θρακῶν. E. 3, 3. 2. Απ. 2, 1, 26. 3, 4. 2. ἐπὶ ποίῳ ἔργῳ ἄνθρωπος ὀψοφάγος καλεῖται. O. 7, 2. 3. 12, 2. 21, 8. Απολ. 13. c. ὄνομα, O. 7, 3. καλοῦσί με τοῦτο τὸ ὄνομα. c. τοῦτο, O. 6, 14. τί ποτε ἐργαζόμενοι ταῦτ' ἀξιοῦντο καλεῖσθαι. Intell. ὄνομα. ¶ 9) Ponitur pro ἐπικαλεῖν. Σ. 6, 6. ¶ 10) Legitur ἐκάλεσε pro ἐκέλευσεν ἄγειν. v. ἄγειν nr. 7. it. καλέσας pro κάσας. v. κάσας. it. καλούμενα pro λεγόμενα. v. λέγειν nr. 12. it. ἐκάλεσαν pro ἐδέξαντο. v. δέχεσθαι nr. 2. ¶ 11) De inanimatis: *inuitare, desiderare.* O. 9, 2. οἰκήματα — αὐτὰ ἐκάλει τὰ πρέποντα ἑκάστῳ, h. e. *ipsa cellarum conditio significabat locum cuique rei aptum.* Cf. ποθεῖν et παρακαλεῖν.

καλεῖσθαι, ¶ 1) *collo-quendi causa conuocare.* A. 3, 3, 1. καλεσάμενος τοὺς στρατηγοὺς εἰς ἐπήκοον λέγει. ¶ 2) *in ius vocare.* Suid. et Phauorin: καλούμεθ' αὐτούς, ἀντὶ τοῦ εἰς δικαστήριον ἄξομεν. O. 7, 3. ὅταν με εἰς ἀντίδοσιν καλῶνται τριηραρχίας. Σ. 5, 2. εἰς ἀνάκρισιν σε τῆς δίκης καλοῦμαι.

καλινδεῖσθαι, *versari, occupatum esse.* Etymol. M. καλινδοῦμαι· τὸ κυλίομαι. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ ῡ εἰς ᾱ τρέπουσι. Π. 1, 4. 5. ἐκαλινδεῖτο (Stobae. ἐκυλινδεῖτο) ἐν τῷ πειρᾶσθαι. v. Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 71. et Fischer. ad Plat. Phaed. 30, 13. qui praefert ἐκυλινδεῖτο. cf. κυλινδεῖσθαι.

Καλλέας, v. Καλλίας.

Καλλίας, *Callias.* ¶ 1) Atheniensis, Hipponici filius, nepos Calliae ditissimi, ipse quoque ditissimus. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 4, 16. 23. 14, 16. Palmer. ad Aristoph. aues p. 554. et ad pacem p. 206. Gronov. Obs. 4, 7. it. Fischer. ind. Aeschin. et ad Plat. apol. Socr. 4, 6. E. 1, 6, 1. archon Athenis. 4, 5, 13 — 17. Καλλίας ὁ Ἱππονίκου τῶν Ἀθηναίων ὁπλιτῶν στρατηγῶν vincitur ab Agesilao. 5, 4, 22. Lacedaemoniorum proxenus. All. Καλλίᾳ τῷ Προξένου. 6, 3, 2. legatus Lacedaemona de pace. §. 3. nominatur δᾳδοῦχος, np. Eleusiniae Matris. Vnde in oratione, quam Lacedaemone habet §. 4. allegat τὰ Δήμητρος καὶ Κόρης ἄῤῥητα ἱερά. Σ. 1, 2. amator Autolyci (cf. 8, 7. sqq.) conuiuio excipit Socra-

Socratem cum suis. §. 5. Protagoram, Gorgiam et Prodicum in philosophia secutus est. cf. totum caput. 3, 3. 4. gloriatur, quod pecuniam donando possit meliores reddere homines. 5, 10. argento homines reddit iustiores. 4, 37. vocatur ὁ πλουσιώτατος. §. 62. Prodico et Hippia magistris vtitur. cf. 4, 1 — 5. ¶ 2) Lacedaemonius. Αγ. 8, 3. ἦλθεν Agesilao ἐπιςολὴ παρὰ βασιλέως, ἣν ὁ μετὰ Καλλία (all. Καλλέα) τοῦ Λακεδαιμονίου Πέρσης ἤνεγκε περὶ ξενίας. E. 4, 1, 8.

Καλλίβιος, *Callibius*. E. 2, 3, 9. 10. praesidio arcis Athenarum impositus a Leandro. 6, 5, 6 — 9. Tegeae vna cum Proxeno aduersatur factioni Stasippi, et vrbe eiicitur, quam recipit vi.

καλλιερεῖν, *litare*. Π. 3, 3, 11. ἐπεὶ δ' ἐκαλλιέρησε — τότε δὴ οἰωνοῖς χρησάμενος αἰσίοις ἐνέβαλεν. 6, 4, 5. ὡς δ' ἐκεκαλλιερήκει — συνεκάλεσε τοὺς ἡγεμόνας, καὶ ἔλεξεν ὧδε· τὰ ἱερὰ ἡμῖν οἱ θεοὶ φαίνουσιν. A. 5, 4, 11. 7, 1, 25. 7, 8, 3. Λ. 13, 2. E. 3, 1, 16. 3, 3, 4. c. dat. Λ. 12, 7. ἐπειδὰν ᾄσωσιν εἰς τοὺς θεούς, οἷς ἂν κεκαλλιερηκότες ὦσιν — ἀναπαύεσθαι. Leuncl. *quibus est facta res sacra*. Certe Hesych. habet haec: καλλιερεῖν· θύειν, ἱερουργεῖν, καλῶς τὰ ἱερὰ ποιεῖν. Sed non opus est, vt deseratur *litandi* notio. Nam *litare* est etiam c. dat. Λ. 13, 3. ὅταν ἀμφοῖν τούτοιν τοῖν θεοῖν καλλιερηθῇ. Πο. 6, 3. Potest tamen Ιπρ. 3, 1. verti *rite sacra facere*. Locus est: ὅπως καλλιερήσῃ τοῖς θεοῖς ὑπὲρ τοῦ ἱππικοῦ.

καλλιερεῖσθαι, *litare*. Π. 1, 5, 6. καλλιερησάμενος — τότε προσηρεῖτο. E. 3, 1, 14. αὐτῷ οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά· τῇ ὑςεραίᾳ πάλιν ἐθύετο. ὡς δὲ οὐδὲ ταῦτα Morus coniicit ταύτῃ) ἐκαλλιερεῖτο. 4, 1, 10. 6, 5, 17. Ἀγησίλαος ἐκεκαλλιέρητο.

Καλλικρατίδας, *Callicratidas*, Lacedaemonius, de quo v. Cic. off. c. 1, 24. et 30. Diodor. Sic. 13, p. 198. 216. Philostratus p. 71. ibique Olear. cf. Perizon. ad Aelian. V. H. 12, 43. E. 1, 6. 1 — 26. praefectus classis infeliciter pugnat apud Arginusas, et cadit.

Καλλίμαχος, *Callimachus*, Παῤῥάσιος Ἀρκάς, λοχαγός. A. 4, 1, 9. 4, 7, 6 — 8. contendit cum Aga-

Agafia de monte occupando. 5, 6, 6. mittitur inter legatos ad Sinopenfes de nauibus. 6, 2, 5. 6. legatus cum aliis mittitur Heracleam de pecunia petenda, et re infecta Xenophontem criminatur.

Καλλιμέδων, *Callimedon.* E. 4, 8, 13. eft inter legatos Athenienfium ad Teribazum.

Καλλίξενος, *Callixenus.* E. 1, 7, 5. 6. praetores illos, qui ad Arginufas rem male gefferant, accufat. cf. §. 8. et 9. §. 12. exul, reuerfus periit fame.

κάλλιον, v. καλῶς.

Καλλιππίδης, *Callipides,* tragoediarum actor, de quo v. Plutarch. Agef. 21. et Alcib. 32. Σ. 3, 11. Καλλιππίδης ὁ ὑποκριτὴς, ὃς ὑπερσεμνύνεται ὅτι δύναται πολλοὺς κλαίοντας καθίζειν.

Καλλισθένης, *Callifthenes.* E. 4, 8, 13. eft inter Athenienfium legatos ad Teribazum.

κάλλιστα, et κάλλιστος v. in καλὸς, et καλῶς.

κάλλιστος permutatur cum βέλτιστος. v. βέλτιστος nr. 6. et 7.

Καλλίστρατος, *Callistratus,* Athenienfis. v. Wefſeling. ad Diod. Sicul. 15, 38. ¶ 1) E. 2, 4, 18. Καλλίστρατος Φυλῆς Λεοντίδος interficitur a Thrafybuli exercitu. ¶ 2) E. 6, 2, 27. Καλλίστρατον τὸν δημηγόρον, οὐ μάλα ἐπιτήδειον ὄντα, Iphicrates in bello collegam habet. 6, 3, 3. Lacedaemone verfatur. §. 5. fq. orationem ibi habet de pace.

κάλλος, *pulchritudo.* Quid κάλλος proprie fit in homine, de eo v. Suid. et Phauorin. Π. 1, 4, 27. ἐκπεπλῆχθαι ἐπὶ τῷ κάλλει. Σ. 1, 9. τὸ κάλλος πάντων εἷλκε τὰς ὄψεις πρὸς αὐτόν. 4, 10 — 19. disputat Critobulus, quomodo τὸ κάλλος homines poffit facere meliores. Legitur τῷ κάλλει pro τῷ καλῷ. v. καλὸς nr. 1.

καλλωπίζειν, *exquifite ornare, inftruere.* Ιερ. 11, 2. οἰκίαν ὑπερβαλλούσῃ δαπάνῃ κεκαλλωπισμένην. Απ. 2, 1, 22. τὴν μὲν ἑτέραν — φύσει κεκοσμημένην καθαρότητι — τὴν δὲ ἑτέραν — κεκαλλωπισμένην fuco τὸ χρῶμα. Cf. Fifcher. ad Plat. Phaed. 9. p. 267. Ο. 9, 4. διαιτητήρια τοῖς ἀνθρώποις (*in vfum hominum*) — κεκαλλωπισμένα.

καλλωπίζεσθαι, proprie: *fe ornare vt aliis placeas.* Hinc ¶ 1) *decorum fibi putare.* c. dat. Π 7, 4, 7. καλλωπιζομένους καὶ ὅπλοις καὶ ἵπποις

καὶ

καὶ ἅρμασι, elegantiam armorum etc. 8, 8, 9 ἐκπώματα ἣν ὡς πλεῖστα ἔχωσιν, τούτῳ καλλωπίζονται. Poſſis etiam exponere *ſibi laudi ducunt, ſe iactant.* Sic eſt ¶ 2) *ſuperbire, gloriari.* Iπ. 10, 5. equus ὅταν μάλιστα καλλωπίζηται. c. ἐπὶ, Λ. 14, 3. πρόσθεν Φοβουμένους — νῦν δὲ καὶ καλλωπιζομένους ἐπὶ τῷ κεκτῆσθαι (χρυσίον). c. dat. Aγ. 11, 11.

καλλωπισμὸς, ¶ 1) *elegantia veſtitus.* v. καλλωπίζειν. A. 1, 9, 13. ὅσα τῷ σώματι κόσμον πέμποι, ἢ ὡς εἰς πόλεμον, ἢ ὡς εἰς καλλωπισμόν. ¶ 2) *elegans ſpecies, pulchritudo qua componere ſe equi ſolent,* feſtinantes ad alios equos. Ita Camerar. Iπ. 10, 6. γαυριώμενος — ἐκμιμούμενος τὸν πρὸς τοὺς ἵππους καλλωπισμόν. Bochartus hieroz. T. I. lib. 2. cap. 8. p. 131. dicit, Camerarium male vertiſſe, immo πρὸς notare conuenientiam, atque adeo vertendum eſſe: *decus equis conueniens exprimit.* At repugnant huic explicationi Xenophon §. 4. et Pollux 1, 218. qui, ἵππος, inquit, πρὸς θήλειαν καλλωπιζόμενος, *equae ſe iactans*, ὀρθὸν αἴρει τὸν αὐχένα. cf. 1, 211.

καλοκἀγαθία, *probitas, virtus.* Π. 5, 1, 9. tribuitur Pantheae. 8, 4, 15. περὶ καλοκἀγαθίας eſt inprimis *de benignitate.* Aγ. 11, 6 oppon. ῥᾳδιουργία. Λ. 10, 1. 4. eſt i. q. ἀρετή. Aπ. 1, 6. 14. ἀρετὴ et ἀγαθὸν et καλοκἀγαθία inter ſe permutantur. 3, 5, 15. ſq. deſcribitur καλοκἀγαθία Lacedaemoniorum, quae varias virtutes complectitur. §. 19. 4, 2, 23. ἀνδρὶ καλοκἀγαθίας ὀρεγομένῳ. §. 22. eſt καλὰ καὶ ἀγαθὰ καὶ δίκαια εἰδώς. 4, 8, 11. προτρέψασθαι ἐπ' ἀρετὴν καὶ καλοκἀγαθίαν. Σ. 2, 5. requiritur καλοκἀγαθία a viris, qui non amplius poſſunt operam dare exercitiis gymnaſticis. 3, 4. πότερον τέχνην τινὰ βαναυσικὴν ἢ καλοκἀγαθίαν διδάσκων. ἡ καλοκἀγαθία ἐστὶν ἡ δικαιοσύνη. . . , 49 tribuitur ei, qui deos recte colit. 8, 3. Socrates eam non vult definire. §. 11.

καλὸν pro καλῶς. v. αἰσχρὸς nr. 6. et καλὸς nr. 3.

καλὸς, ¶ 1) *pulcher.* Π. 5, 1. 5. τῶν καλῶν τῶν μὲν ἐρῶσι τῶν δ' οὔ. 6, 4, 2. ἐπεὶ . . . ὡπλίσθη τοῖς ὅπλοις τούτοις, ἐφάνη κάλλιστος καὶ ἐλευθεριώτατος. A. 7, 4, 5. Aπ. 2,

Απ. 2, 6, 12. 4. 2, 1. Ε. 2, 3, 24. 2. 4. 1. Ο. 6, 16. τῆς καλῆς ὄψεως. Σ. 4, 10. 16. 1. Π. 1, 4, 11. καλλίω (τὰ θηρία) ἔμοι γε δοκεῖ καὶ τεθνηκότα — ἢ ζῶντα. c. inf. Ο. 8. 6. τεταγμένη ϛρατιὰ κάλλιϛον ἰδεῖν τοῖς φίλοις. c. acc. Π. 1, 2, 1. εἶδος μὲν κάλλιϛος. Ο. 6, 16. τῶν καλῶν τὰς μορφάς. Κ. 7, 8. καλὰς τὰ εἴδη. Sed Σ. 4, 12. Κλεινίαν ἥδιον θεῶμαι, ἢ τἄλλα πάντα τὰ ἐν ἀνθρώποις καλὰ, est pro τοὺς ἄλλους πάντας καλοὺς ἀνθρώπους. Simul ad animum refertur Απ. 2, 6, 32. Sed τὸ καλὸν est *pulchritudo corporis*, Ο. 6, 15. προσηρτημένον τῷ καλῷ τὸ ἀγαθόν. Stobae. τῷ κάλλει. Dicitur de vestibus et rebus pretiosis, Π. 5, 2, 3. κάλπιδας, καὶ κόσμον παντοῖον, καὶ Δαρεικοὺς — καὶ πάντα καλά. Α. 3, 2, 4. τῶν καλλίϛων ἑαυτὸν ἀξιώσαντα. Paulo ante erat τὸν κάλλιϛον κόσμον. De vestibus vel potius armis et virtute, Π. 6, 4, 13. σὲ τῶν καλλίϛων καὶ ἐμαυτὴν ἠξίωκα. De frugibus, Π. 8, 6, 11. ὅ τι καλὸν αὐτοῖς ἐν τῇ χώρᾳ φύοιτο. Ο. 4, 14. κατεσκευασμένοι οἱ παράδεισοι δένδρεσι καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι καλοῖς, ὅσα ἡ γῆ φύει, *ornatu florum*. ¶ 2) *amoenus*. De loco, Π. 8, 3, 11. καλοῦ ὄντος τοῦ χωρίου. Α. 1, 2, 22. 1, 4, 10. 2, 4, 8. 5, 6, 13. 6, 4, 4. Sic fere Απ. 1, 7, 1. καλλίων ὁδὸς ἐπ' εὐδοξίᾳ, quanquam h. l. improprie dicitur. ¶ 3) *honestus*, *decens*. Π. 1, 5, 7. p. 52. ἃ καλὰ ἡ πόλις νομίζει. Oppon. αἰσχρά. Λ. 2, 14. καλλίϛην παιδείαν, *honestissimam*. Ο. 11, 8. ἐν πολέμῳ καλῆς σωτηρίας. Κ. 10, 15. Saepe occurrunt καλὰ ἔργα, Αγ. 11, 10. καλῶν ἔργων μᾶλλον ἢ τῶν καλῶν σωμάτων ἐπιθυμῶν. Ε. 7, 2, 1. πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα διαπέπρακται. Hic etiam, vt saepe (v. nr. 4.), verti possit *laudabilia*, *praeclara*. Απ. 2, 1, 32. Σ. 8, 10. § 32. τὰ νῦν καλὰ ἔργα — ἕνεκα ἐπαίνου πραττόμενα. Sed §. 18. est συνήδεσθαι ἐπὶ ταῖς καλαῖς πράξεσιν. Non raro omittitur nomen ἔργα, vt Ε. 2, 4, 29. πρὸς τοῖς ἄλλοις καλοῖς ἐπιδεῖξαι ὅτι εὔορκοι εἶεν. 6, 5, 38. p. 431. τῶν προγόνων καλὸν, *praeclare factum*. — καλοῦ κἀκείνου ὄντος — ἐκείνου τόδε κάλλιον — πάντων δὲ κάλλιϛον. Ιερ. 2, 16. 17. Απ. 2, 1, 27. καλῶν καὶ σεμνῶν ἐργάτην. 2, 6, 18. Σ. 8, 17. τὰ τοῦ παιδὸς καλά.

λά. Vbi ſunt *animi virtutes*. Item Π. 8, 7, 3. p. 542. et Λ. 4, 4. τὰ νομιζόμενα καλὰ, *honeſta, decora, licita*. Sic de ſepultura, quae pro dignitate fit, Π. 7, 3, 6. ἐπεμελήθη, ὡς τύχοιεν πάντων τῶν καλῶν. c. inf. E. 2, 3, 15. οὐ δοκεῖ μοι καλὸν εἶναι — ἀδικώτερα τῶν συκοφαντῶν ποεῖν. Π. 6, 3, 11. p. 387. οὐ καλὸν ταῦτα ὑφίεσθαι, *turpe eſt*. 1, 2, 4. c. dat. Απ. 2, 10, 5. νομίζω οὔτέ σοι κάλλιον εἶναι τὸ καλέσαι — τοῦ αὐτὸν ἐλθεῖν. Ο. 7, 30. Σ. 2, 3. ἐσθὴς ἄλλη μὲν ἀνδρὶ, ἄλλη δὲ γυναικὶ καλή. Mox eſt πρέπει. Ιπρ. 1, 8. τῶν καλῶν τῷ ἱππικῷ, *quaecunque equitatum decent*, vt ſunt pulchra arma etc. item modeſtia et fortitudo. c. artic. τὸ καλὸν, eſt *virtus*, E. 2, 3, 17. p. 93. τοῦ καλοῦ — μηδὲν ἐντρεπόμενος. cf. δίκαιος. Sed καλὸν pro καλῶς, E. 7, 2, 16. καλὸν τοῦτο διεπράξαντο. Απ. 1, 6, 13. vbi itidem καλὸν eſt pro καλῶς. Sed v. αἰσχρὸς nr. 6. ¶ 4) *honorificus*. *glorioſus*. Π. 7, 3, 4. οὗτος — ἔχει τὸ κάλλιστον τέλος· νικῶν γὰρ τετελεύτηκε. 8, 4, 16. ἀεὶ καλόν τι ποιοῦντι διδόναι. 8, 6, 6. τὸν καλόν τι ποιοῦντα ἐπιγεραίρειν. Αγ. 7, 3. ἐτίμα εἴ τι καλὸν πράσσοιεν. E. 7, 2, 1. τῶν μεγάλων πόλεων, εἴ τι καλὸν ἔπραξαν, ἅπαντες οἱ συγγραφεῖς μέμνηνται. cf. n. 3. §. 20. κάλλιστον ἔργον διαπράξασθαι. Λ. 13, 8. καλὰ δὲ καὶ ὠφέλιμα τάδε ἐμηχανήσατο Λυκοῦργος. Caſtal. et Zeun. μάλα δὲ καὶ τάδε ὠφέλ. Ιερ. 1, 27. γάμος ὁ ἐκ μειζόνων — κάλλιστος δοκεῖ εἶναι. Απ. 3, 3, 2. ἔστι καλὸν, ἐὰν δύνῃ ταῦτα ποιῆσαι. Ο. 21, 6. στρατεύματι — ἐγγίγνεται — φιλοτιμεῖσθαι ὀφθῆναι καλόν τι ποιοῦντας. Margg. κάλλιόν τι. Sed comparatiuo non eſt opus. Απολ. 26. πολὺ καλλίους ὕμνους παρέχεται Ὀδυσσέως. §. 29. ὁπότερος καὶ συμφορώτερα καὶ καλλίω διαπέπρακται. cf. πράττειν. c. dat. Π. 5, 5, 10. p. 332. σοὶ ταῦτα ποιοῦντι καλὰ, ἐμοὶ δὲ — ἀτιμίαν φέροντα. E. 6, 5, 38. p. 431. ὑμῖν πολὺ κάλλιον ἂν γένοιτο. Απ. 3, 3, 10. 3, 5, 28. Sic iungitur c. ἄριστος. v. ibi nr. 1. c. artic. τὰ καλὰ, E. 1, 1, 15. ἔῤῥει τὰ καλὰ, *gloria e rebus geſtis*. Π. 2, 3, 5. p. 118. τὰ αὐτὰ καλὰ πᾶσιν ἡμῖν προκείμενα, *gloria et praemia*. Π. 5, 2, 5. πειράσομαί σε ἀντιτιμῆσαι πᾶσι τοῖς καλοῖς, *honoribus*

bus atque donis. Sic de *honoribus et magistratibus*, Λ. 4, 4. Απ. 3, 1, 1. Sed Λ. 3. 4. sunt *iura ciuium*. ¶ 5) *bonus* suo in genere, *idoneus*, *tüchtig*. Π. 1, 6. 6. καλὸν αὐτοῖς σῖτον φύεσθαι. Ιπ. 1, 2. εἰ τὰ ἄνω in aedificiis πάνυ καλὰ, μὴ ὑποκειμένων οἵων δεῖ θεμελίων. In sqq. est ἀγαθά. Sic Απ. 3, 1, 9. ἀργύριον κάλλιστον. Oppon. χείριστον. Paulo post oppon. τὸ καλὸν, np. ἀργύριον, et τὸ κίβδηλον. ¶ 6) *aptus*, *vtilis*. Απ. 3, 8, 4 — 10. ostenditur, nil simpliciter esse καλὸν, et καλὸν idem esse quod χρήσιμον s. ἀγαθὸν, et vnum idemque ad aliam rem esse καλὸν, ad aliam κακὸν s. αἰσχρόν. 4, 6, 9. 10. Σ. 5, 3 — 7. In his locis saepe est c. πρὸς, vt K. 7, 7. ἐὰν καλαὶ ὦσι πρὸς τὸν δρόμον τὰ εἴδη. c. ἐπὶ, Π. 1, 6, 19. p. 71. κατασκευὰς καλὰς ἐφ' ἑκάστῳ αὐτῶν. c. εἰς, Π. 3, 3, 5. εἴ τι που καλὸν ἴδοι εἰς τὴν στρατιάν. c. inf. A. 4, 8, 19. ὁ λόφος κάλλιστος τρέχειν. it. in praeceptis, Ιπ. 4, 15. καλὸν μὲν ἐντεῦθεν ἐπιχειρεῖν — καλὸν δὲ ἀμφοτέρωθεν. Alias dicitur ἀγαθόν. Cf. in praefatione huius voluminis var. lect. ad K. 13, 6. Hinc ἐν καλῷ, *commode*, *vtiliter*. Schol. Thucyd. 5, 59. explicat verbis ἐπὶ συμφέροντι. Αγ. 2, 3 et 4, 3, 3. οἱ Θετταλοὶ νομίσαντες οὐκ ἐν καλῷ εἶναι — ἱππομαχεῖν, *non commode licere, non consultum esse*. E. 2, 1, 6. οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοὺς ὁρμεῖν. Portus in indice in v. ἔλλειψις omissum putat χωρίῳ. ¶ 7) *aptus ad persuadendum*. Π. 3, 3, 23. οὐδεμία οὕτως ἔσται καλὴ παραίνεσις. Sic Thucyd. 5, 69. καλῶς ῥηθεῖσα λόγων παραίνεσις. v. ibi Abresch. et infra καλῶς. Απ. 1, 3, 3. ¶ 8) *opportunus*. c. inf. Π. 2, 2. ἔδοξεν αὐτοῖς νῦν καλὸν εἶναι ἀποστῆναι. E. 3, 4, 23. καλὸν (Αγ. 1, 3 καιρὸν) ἡγήσατο συνάψαι. it. sine inf. A. 3, 2, 23. κώμας καλὰς, np. ad insidiandum vel ad commeatum. 6, 5, 16. καλὸν ἔχειν τὸ χωρίον ad se defendendum. Απ. 4, 3, 3. dii νύκτα παρέχουσι κάλλιστον ἀναπαυτήριον. Sic εἰς καλὸν (vbi Portus l. l. intelligi vult καιρὸν, *opportune*, εὐκαίρως, Suida interprete. A. 4, 7, 2. εἰς καλὸν ἥκεις. Σ. 1, 4. it. ἐν καλῷ c. gen. E. 6, 2, 6. κεῖσθαι τὴν Κέρκυραν ἐν

ἐν καλῷ μὲν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ἐν καλῷ δὲ τοῦ τὴν Λακωνικὴν βλάπτειν, ἐν καλλίςῳ δὲ τῆς ἠπείρου etc. ¶ 9) *florens*. Π. 5, 4, 16. καλλίςη ἐδόκει εἶναι ἡ τοῦ πατρὸς κτῆσις. ¶ 10) *praestans, amplus*. Π. 8, 8, 1. καλλίςη καὶ μεγίςη — ἡ τοῦ Κύρου βασιλεία. ¶ 11) *prosper, faustus*. Π. 2, 4, 14. ἡ θήρα καλὴ ἔςαι. A. 5, 2, 8. ¶ 12) *secundus*. De vento. v. πλοῦς et πνεῦμα. ¶ 13) τὰ καλὰ, *instituta, quibus ciues ad virtutem adsuefiunt*, Lacedaemone et apud Persas. E. 5, 3, 9. νόθοι τῶν Σπαρτιατῶν — τῶν ἐν τῇ πόλει καλῶν οὐκ ἄπειροι. 5, 4, 32. 33. Similiter Π. 1, 2, 15. διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλυθότες, *quae cuiuis aetati praescripta sunt*. Cf. Fischer. ind. Aeschin. in v. ἐλαύνεσθαι. ¶ 14) καλὰ, *artes*. K. 1, 2. μαθηταὶ κυνηγεσιῶν τε καὶ ἑτέρων καλῶν. 2, 8. 18. Sic superlat. τὰ κάλλιςα, Aπ. 3, 3, 11. vbi Fr. Portus vertit *liberales artes*. ¶ 15) καλὰ ἱερὰ, *laeta exta*. Π. 3, 2, 2. καλὰ ἦν τὰ ἱερὰ αὐτῷ. 6, 3, 1. A. 4, 3, 7. ἐθύοντο — καὶ τὰ ἱερὰ καλὰ ἦν. E. 4, 2, 11. c. inf. A. 2, 2, 2. ἰέναι — πάνυ καλὰ ἡμῖν τὰ ἱερὰ ἦν. Hutch. ita supplet: περὶ τοῦ ἰέναι. cf. καλλιερεῖν, καλλιερεῖσθαι et σφάγιον. ¶ 16) καλὸν ποιεῖν, pro καλόν τι π. vel καλῶς π. Π. 5, 3, 2. εἰ — δοίημεν τὴν ἄλλην τούτῳ λείαν, καλὸν ποιήσαιμεν. Marg. Leuncl. καλῶς π. Steph. coniicit καλόν τι π. vt est §. 15. καλόν τι ἂν μοι δοκῶ ποιῆσαι, εἰ — βοηθήσαιμεν. et saepius. v. supra nr. 4. ¶ 17) σὺν τῷ καλῷ, v. σὺν nr. 3. ¶ 18) Comparatiuus καλλίων, de re mala: *magis luxurians*. O. 20, 20. ὥςε πλείω καὶ καλλίω τὴν ὕλην γίγνεσθαι. ¶ 19) Superlatiuus pro aduerbio. O. 4, 14. ὡς κάλλιςοι κατεσκευασμένοι ἔσονται οἱ παράδεισοι. Steph. et Wess. ὡς κάλλιςα. Sed Bach. defendit ὡς κάλλιςοι, et laudat Perizonium ad Aelian. V. H. 3, 14. ¶ 20) καλὸς κἀγαθὸς, s. καλὸς καὶ ἀγαθὸς s. καλός τε κἀγαθὸς proprie dicitur sic, vt ἀγαθὸς ad animi virtutem et probitatem pertineat, καλὸς autem ad actiones externas, etiam ad generis nobilitatem, diuitias, valetudinem, et alia talia referatur. Sed saepe intelligi potest is, qui facit et sequitur honesta

nesta et bona, ita vt vno verbo verti possit a) *bonus, honestus, probus*. Nunquam dici ἀγαθὸς καὶ καλὸς, auctor est Helladius ap. Phot. p. 1578. cf. Abresch. animaduu. ad Aeschyl. 3, p. 167. qui ait, ordinem inuersum non nisi cum articulo reperiri. Π. 1, 4, 27. ἄνδρα τινὰ μάλα καλὸν κἀγαθὸν ὄντα. 2, 2, 15. p. 111. ἄγειν ἐπιχειροῦσιν οἱ μὲν καλοὶ κἀγαθοὶ ἐπὶ τὰ καλὰ κἀγαθά. Opponuntur simpliciter πονηροὶ et πονηρὰ, et paulo post vocantur hi φαῦλοι, illi σπουδαῖοι. 3, 1, 21. Α. 2, 6, 10. Απ. 2, 6, 16. et 2, 9, 8. Oppon. πονηροῖς. Inprimis notabilis est locus O. 6, 8 — 17. Cf. 7, 2. 3. et 11, 1. 3. 21. it. 12, 2. Σ. 1, 1. 6, 9. τοῖς πᾶσι καλοῖς καὶ τοῖς βελτίςοις εἰκάζω αὐτόν. 8, 11. κάλῷ τε κἀγαθῷ ἐραςῇ, np. qui non corpus amat. §. 17. 9, 1. Sic de ciue, Απ. 1, 6, 13. ὃ καλῷ κἀγαθῷ πολίτῃ προσήκει. de hostibus, O. 1, 23. Praeterea varie dicitur, vt de eo qui virtutem didicit, Απ. 1, 2, 7. §. 18. καλὸν κἀγαθὸν ὄντα καὶ διαλεγόμενον κάλλιςα περὶ ἀρετῆς. it. qui ingenuas artes didicit, Απ. 1, 1, 16. ¶ b) *pulcher*. Π. 3, 3, 5. ὅ τι καλὸν κἀγαθὸν ἔχοι τὸ ςράτευμα. Antea dicitur simpliciter καλόν. ¶ c) *vtilis, aptus*. Απ. 3, 8, 5. πρὸς ταυτὰ πάντα καλά τε καὶ ἀγαθά ἐςι. — οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὰ αὐτὰ καλοὶ κἀγαθοὶ λέγονται. et sic ibid. bis. Scil. Socrates ibi affirmat, nil posse ad aliquam rem καλὸν esse, quod non ad eandem sit ἀγαθὸν, et contra. ¶ d) *liberalis, nobilis, elegans*. Π. 4, 3, 5. οὐδεὶς ἂν τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἑκὼν ὀφθείη Περσῶν πεζὸς ἰών. Sic de optimatibus, E. 2, 3, 8. 11. 13. 18. p. 96. et 100. Π. 5, 3, 15. p. 296. καλοὶ καὶ ἀγαθοί. Zeun. e cod. Guelf. καλοὶ κἀγαθοί. Sunt fere iidem, qui alias ἐπικαίριοι. ¶ e) *fortis*. A. 4, 1, 14. δύο καλώ τε κἀγαθὼ ἄνδρε τεθνάτην. ¶ f) Propria formulae notio, de qua supra diximus, patet Απ. 2, 6, 30. ἐπὶ τοὺς ἀγαθοὺς τὰς ψυχὰς, καὶ ἐπὶ τοὺς καλοὺς τὰ σώματα. et §. 33. quanquam in praecedentibus iidem saepe dicuntur καλοὶ κἀγαθοί. Π. 3, 1, 6. ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ καλὰ πράττοντα. it. O. 6, 15. et 16. ¶ 2) Neutrum, τὰ καλὰ κἀγαθὰ, est ¶ a) *honesta et bona*. Π. 2,

Π. 2, 2, 15. p. 111. τὰ καλὰ κἀγαθά. Απ. 1, 2, 23. τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ, *virtutes*. Sic singularis Π. 2, 3, 3. μηδὲν καλὸν κἀγαθὸν ποιῶν. Sed Π. 2, 1, 6. p. 93. victoria τὰ καλὰ πάντα (i. e. *honores*) καὶ τὰ ἀγαθὰ (*opes, facultates*) κτᾶται. Sic ibid. singularis: κἄν τι ἐκ τούτων καλὸν κἀγαθὸν γίγνηται. et Σ. 8, 35. μηδενὸς καλοῦ κἀγαθοῦ τυχεῖν. Sed pluralis Ο. 7, 43. τὰ καλά τε κἀγαθὰ, *honores et commoda*. Honestas et virtus maxime spectantur Π. 1, 5, 7. p. 54. ἀσκηταὶ τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἔργων. Απ. 2, 1, 20. αἱ ἐπιμέλειαι τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν ἔργων. 3, 9, 5. πάντα ὅσα ἀρετῇ πράττεται, καλά τε καὶ ἀγαθὰ εἶναι — καλά γε (viri docti recte rescribunt τε) καὶ ἀγαθὰ τοὺς σοφοὺς πράττειν. Cf. 3, 8, 5. it. in re familiari, Ο. 3, 11. vbi intelligi possunt *officia matrisfamilias*. Sed ad vtilitatem inprimis referenda est formula Ο. 12, 20. δοκεῖ δεσπότου ὀφθαλμὸς τὰ καλά τε κἀγαθὰ μάλιστα ἐργάζεσθαι. Sic fere superlatiu. Α. 2, 1, 7. ἀποκρίνασθε ὅ τι κάλλιστόν τε καὶ ἄριστον ἔχετε. §. 12, Ο. 6, 11. b) *diuitiae, res pulchrae s. pretiosae et vtiles*. Π. 7, 2, 5. ὅ τι καλὸν κἀγαθὸν ἐστιν ἐν Σάρδεσιν. Paullo post dicuntur καλὰ, it. καλὸν κτῆμα. Sed *fruges terrae* intelliguntur Ο. 4, 13. v. ἀγαθὸν nr. 9. ¶ c) *instituta bona*. Π. 7, 5, 26. p. 460. τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐπιτηδεύοντας. ¶ 22) In var. lect. permutatur c. ὑπερκαλλής. v. ibi. it. c. ἀναγκαῖος. v. ἀναγκ. nr. 3. it. c κακός. v. κακ. nr. 9.

Κάλπη, *Calpe*, portus Thraciae, qui describitur Α. 6, 4, 1 — 5. Sed et hic et in reliquis locis, vt Α. 6, 2, 8. 11. 6, 3, 1. 7. 9. 15. semper extat terminatio Κάλπης, adiecto nomine λιμὴν vel ὁδός.

κάλπις, *vrna*. Suid: κάλπις· ὑδρία. Cf. Poll. 8, 66. et 10, 30. Π. 5, 2, 3. προχόους καὶ κάλπιδας καὶ κόσμον.

Καλυδὼν, *Calydon*, vrbs Aetoliae. Steph. Byz: Καλυδὼν, Αἰτωλίας πόλις, ἀπὸ Καλυδῶνος τοῦ Ἐνδυμίωνος ἢ τοῦ Αἰτωλοῦ. Ε. 4, 6, 1. bellum de ea inter Achaeos et Acarnanas. Illi dicuntur ἔχοντες Καλυδῶνα ἣ τὸ παλαιὸν Αἰτωλίας ἦν. All. Αἰτωλία. v. Αἰτωλία et interpp. Hesych. ad v. Αἰολικόν. §. 14. τὸν ἐκ Καλυδῶνος ἔκπλουν εἰς Πελοπόννησον.

καλύπτειν, *tegere*. Ιπ. 12, 5. ὅπλον — τὸν ὦμον σκεπάζει (munit) — καὶ τὸ

τὸ διαλεῖπον τοῦ θώρακος ὑπὸ τῇ μασχάλῃ καλύπτει. Sic Π. 5, 1, 2. Panthea in luctu ſe peplo inuoluens dicitur κεκαλυμμένη. v. πέπλος.

καλῶς, ¶ 1) *pulchre, eleganter.* A. 3, 2, 4. ἐςαλμένος εἰς πόλεμον ὡς ἐδύνατο κάλλιςα. Sic κάλλιςα καὶ ἄριςα. v. ἄριςα. ¶ 2) *recte, praeclare, vt fieri debet, perite.* Π. 1, 3, 1. καλῶς καὶ ἀνδρείως ἕκαςα ποιεῖν. Zeun. in indice: *ex artis legibus.* Rectius ita explicaueris 3, 3, 24. extr. ᾆσμα καλῶς ᾀσθὲν εἰς μουσικήν. A. 3, 1, 11. τὰ ἑαυτῶν καλῶς παρεσκευάσθαι. Aπ. 3, 8, 6. Sic Λ. 5, 6. ὅ τι ἂν καλῶς τις ἐν τῇ πόλει ποιήσῃ, *praeclare in et pro re publica.* Comparatiu. Π. 1, 4, 4. κάλλιον αὐτῶν ποιήσειν. ¶ 3) καλῶς ποιεῖς et καλῶς ἐποίησας ſunt formulae laudantis, quas ſi ſequitur participium, vertendas eſſe aiunt *iure, merito.* v. Doruill. ad Charit. p. 159. Sed adhibentur etiam, cum quis alteri gratum ſ. commode aliquid fecit, vt ap. Latinos *bene facis* (v. Terent. eunuch. 1, 2, 106. ibique Donat.) et *bene feciſti.* v. Terent. eun. 5, 8, 61. Π. 1, 4, 13. ὁ Ἀςυάγης, καλῶς, ἔφη, ἐποίησας προειπών. 7, 4, 6. καλῶς ποιεῖς προνοῶν. 7, 5, 18. καλῶς ἐποίησας ἄρξας τοῦ λόγου. ¶ 4) *honeſte, iuſte.* A. 1, 9, 10. καλῶς πειθαρχεῖν, *non lucri ſtudio.* 2, 6, 10. τὸν καλῶς ποιοῦντα ἐπαινεῖν. Oppon. τὸν ἀδικοῦντα. Λ. 6, 3. ἵππον λαβὼν καὶ χρησάμενος καλῶς, *ſine damno et fraude.* O. 3, 5. 11, 8. Sic iungitur ἄριςα. v. ibi. ¶ 5) *fideliter.* Π. 4, 5, 14. p. 251. ἡμῖν ἐπιςεύσατε καλῶς διαπεφυλάχθαι. ¶ 6) *fortiter.* Aπ. 4, 8, 2. ὁμολογεῖται οὐδένα πω κάλλιον θάνατον ἐνεγκεῖν. § 3. Sic ſuperl. Π. 1, 5, 7. extr. ὡς κάλλιςα ἀγωνιζώμεθα. A. 3, 1, 11. ¶ 7) i. q. σωφρόνως. Π. 8, 4, 7. τὰ ἀγαθὰ σωφρόνως φέροντας — τἀγαθὰ καλῶς φέροντας. ¶ 8) *apte, commode.* Π. 4, 5, 14. p. 249. οἰκεῖται σκηνὴ καλῶς ςρατιωτική. E. 4, 3, 1. σὺ, ἐπεὶ παρεγένου, κάλλις' ἂν ἀπαγγείλαις. K. 5, 5. κεκραμένον καλῶς. ¶ 9) *probabiliter, apte ad perſuadendum.* cf. καλὸς n. 7. Π. 3, 3, 24. extr. λόγος καλῶς ῥηθεὶς εἰς ἀνδραγαθίαν. E. 1, 5, 3. v. λέγειν nr. 22. Aπ. 2, 7, 11. O. 5, 17. 18. Superl. Aπ. 1,

Απ. 1, 2, 18. διαλεγόμενον κάλλιςα περὶ ἀρετῆς. ¶ 10) *rite, pie*. Suid: καλῶς· εὐσεβῶς. Π. 4, 5, 8. καλῶς καὶ νομίμως ποιοίμην ἄν. Α. 3, 2, 6. ἐπεὶ τὰ τῶν θεῶν (gratulatio et vota) καλῶς εἶχε, *rite peracta erant*. Cf. nr. 14. n. ¶ 11) *firmiter*. Κ. 6, 1. οὐ καλῶς τηροῦσι τὰς κύνας. ¶ 12) *certo*. Ε. 3, 3, 2. ἡ πολὺ κάλλιον ἐκείνου εἰδυῖα μήτηρ. ¶ 13) καλῶς γίνεσθαι vel εἶναι, *prospere succedere*. Π. 7, 5, 18. p. 447. εἰ ταῦτα (proelium) καλῶς γένοιτο. Ε. 4, 2, 2. 6, 2, 8. Α. 4, 3, 7. ἐλπίδας — καλῶς ἔσεσθαι. 7, 3, 23. καλῶς ἔςαι ἐὰν θεὸς θέλῃ. Sic comparativ. Α. 7, 6, 2. λέγει τῷ Σεύθῃ ὅτι κάλλιον γεγένηται, *iam rem melius coepisse succedere, posse meliora sperari*. In 2 codd. est: κάλλισόν τε γεγ. Sed duplici notione legitur Π. 5, 4, 7. τῶν καλῶς πεποιημένων καὶ καλῶς συμβάντων. ¶ 14) καλῶς ἔχειν, ¶ a) *pulchrum esse*. Απ. 3, 11, 1. ζωγράφους — οἷς Θεοδότην ἐπιδεικνύειν ἑαυτῆς ὅσα καλῶς ἔχοι. Hindenburg vertit: *quaecunque pulcritudinis haberent commendationem*. Alii, minus recte, *quaecunque honeste posset*. c. inf. pass. Α. 2, 3, 2. ὥςε καλῶς ἔχειν ὁρᾶσθαι τὴν φάλαγγα. ¶ b) *rectum et aequum esse*. Α. 3, 2, 21. ὅ τι δοκεῖ καλῶς ἔχειν, ἐπικυρώσατε. Αγ. 1, 2. οὐ γὰρ ἂν καλῶς ἔχοι μειόνων τυγχάνειν ἐπαίνων. Απ. 2, 5, 4. Ο. 12, 20. καλῶς μοι δοκεῖ ἔχειν ἡ ἀπόκρισις. *vera esse*. ¶ c) *bene se habere, bene constitutum esse*. Π. 7, 5, 17. p. 446. ὥςε καλῶς ἔχειν τά τε ἡμέτερα, καὶ τὰ τῶν ἄλλων. Α. 7, 7, 25. ὅπως τὰ σὰ καλῶς ἔχοι. Ε. 3, 2, 9. τὰς πόλεις ἑώρα τὰ μὲν ἄλλα καλῶς ἐχούσας. Κ. 13, 11. c. dat. Π. 3, 2, 10. οὕτως ἂν ἡμῖν καλῶς ἔχοι, *res nostrae bene constitutae essent*. ¶ d) *bene instructum esse, paratum esse*, inprimis ad iter. Π. 5, 4, 17. ἔςʼ ἂν καλῶς σὺ φῇς ἔχειν. Α. 4, 3, 12. ¶ e) *honeste f. iuste fieri*. Α. 5, 7, 18. εἰ μὲν οὖν καλῶς ἔχει ταῦτα, δοξάτω ὑμῖν. ¶ f) *decorum esse, decere*. c. dat. Ε. 7, 3, 7. p. 477. ὁμολογῶ μὴ καλῶς ἄν μοι ἔχειν τοῦτον ἀποκτεῖναι. Nisi malis *non mihi laudi fore*. Απ. 1, 3, 3. ¶ g) *laudabile esse*. Π. 3, 3, 8. τὰ καλῶς ἔχοντα in exercitu, *recte et cum laude facta*. Α. 1, 8, 9. ἀπε-

9. ἀπεκρίνατο, ὅτι αὐτῷ μέλοι, ὅπως καλῶς ἔχοι, *vt res cum laude gereretur.* ¶ h) c. dat. E. 6, 5, 23. οἱ Θηβαῖοι καλῶς σφίσιν ᾤοντο ἔχειν, *se officio satisfecisse.* ¶ i) *opportunum esse, commodum esse, non displicere.* Π. 3, 2, 15. ὁπότε καλῶς εἶχε. 4, 1, 7. καλῶς ἐδόκει ἔχειν αὐτῷ. 5, 3, 5. ὁπότε καλῶς σοι δοκεῖ ἔχειν, *recte et sine molestia tua fieri posse.* Sic Π. 3, 1, 5. ὁπότε δὲ καλῶς εἶχεν, *cum omnes adessent et silerent.* ¶ k) *vtile esse.* Απ. 2, 7, 6. seruos ἀναγκάζουσιν ἐργάζεσθαι, ἃ καλῶς ἔχει. Ernest: *quod reprehendi non potest.* Hindenb. *quae conuenit.* Sed melius Leuncl. *ea quae ipsis expediant.* Σ. 4, 9. K. 12, 17. διὰ τούτων οὐδὲν ἂν καλῶς ἔχοι, *nil recte et vtiliter ab his administratur.* Sic A. 7, 3, 19. εἰ ὁ Ἑλληνικὸς νόμος κάλλιον ἔχει. ¶ l) *tutum* f. *in tuto esse.* Π. 7, 1, 8. τὰ καθ' ἡμᾶς ἔμοι γε δοκεῖ καλῶς ἔχειν. ¶ m) *bene succedere.* Π. 7, 5, 26. p. 459. τῷ ἀρετῆς ἐρήμῳ οὐδὲ ἄλλο καλῶς ἔχειν οὐδὲν προσήκει. ¶ n) De sacris: Π. 3, 3, 12. ἐπεὶ δὲ ταῦτα καλῶς εἶχε, i. e. ἐπεὶ δὲ ἐκαλλιέρησε. 6, 2, 11. p. 374. ὅταν τὰ τῶν θεῶν καλῶς ἔχῃ, *cum exta laeta apparent.* cf. supra nr. 10. ¶ 15) Pro κάλλιστα in var lect. est μάλιστα. v. μάλιστα nr. 10. it. καλῶς pro ἱκανῶς. v. ἱκ. nr. 2.

καμάκινος quid sit, dissentiunt interpretes. Descendit a nomine κάμαξ, quod Eustath. ad Il. σ, 563. p. 1163. ita describit: ξύλον ὀρθὸν ὑπανέχον συνήθως πολλαχοῦ τοῖς γεωργοῖς ἄμπελον — παρὰ τὸ κάμνειν τῷ βάρει, ἢ καὶ συγκέκοπται ἀπὸ τοῦ καλάμαξ, ὡς καλάμαις ἀνεχομένων τῶν κλημάτων. — καὶ δόρατος ξύλον ἢ κάμαξ παρά τισιν. Cf. Etymol. M. in v. κάμαξ. In gloss. vett. κάμαξ redditur *fuscina.* Ιπ. 12, 12. ἀντὶ δόρατος καμακίνου, ἐπειδὴ καὶ ἀσθενὲς καὶ δύσφορόν ἐστι, τὰ κρανέϊνα δύο παλτὰ ἐπαινοῦμεν. Camerar. *hastata pertica.* Leuncl. *hasta fuscinata,* quae habet fuscinam, ideoque dicitur ἀσθενὲς et δύσφορον. Zeunius: *hasta longa instar perticae* f. *conti.* Maxime tamen placet Camerarii versio.

Καμαρίνα, *Camarina,* Siciliae oppidum. E. 2, 3, 4. Dionysio eripitur a Carthaginiensibus.

Καμβύσης, *Cambyses.* 1) pater

pater Cyri, rex Perſarum. Π. 1, 2, 1. e Perſidarum familia oriundus. 1, 5, 4. vxorem habet ſororem Aſtyagis, et Aſtyagi auxilia mittit. 1, 6. tot. comitatur Cyrum cum exercitu abeuntem, et cum eo disputat. cf. 2, 1, 1. Π. 8, 5, 11 — 13. ante mortem orationem habet ad Cyrum et ſeniores. ¶ 2) Cyri filius natu maior. Π. 8, 7, 3. p. 544. ſq. a patre moribundo accipit regnum.

κάμηλος, *camelus.* Π. 6, 1, 17. ἦσαν αὐτῷ (Cyro) καὶ κάμηλοι. 6, 2, 4. ἐπὶ τὰς καμήλους ἦσαν ἄνδρες δύο ἐφ' ἑκάστην τοξόται. §. 7. κάμηλοί εἰσιν αὐτοῖς (Cyri militibus) ἐφ' ὧν προσελῶσιν, ὧν μίαν ἑκάστην ἑκατὸν ἵπποι οὐκ ἂν ἀνάσχοιντο. 6, 3, 11. p. 386. 7, 1, 11. §. 14. Ἀρταγέρσης — προσεὶς in hoſtes τὰς καμήλους. — οἱ ἵπποι ἔκφρονες γιγνόμενοι — τοιαῦτα γὰρ πάσχουσιν οἱ ἵπποι ὑπὸ τῶν καμήλων. §. 22. Cyrus camelos ex exercitu ad impedimenta remouet. E. 3, 4, 24. Omnino cf. Poll. 1, 140. et Suid.

κάμινος, *fornax aeraria, vbi metalla purgantur.* Πο. 4, 49. docetur, quomodo reditus augeri poſſint ἀπὸ καμίνων.

καμμύειν. Π. 8, 3, 12. in marg. Steph. et Cod. Camerar. et Cod. Altorf. ap. Fiſcherum de vitiis lexicor. N. T. Proluſ. XXX. p. 22. legitur καμμύων pro μύων. Sed καμμύειν eſſe Aeolicae et Alexandrinae dialecti, demonſtraui in diſp. altera de dialecto Alexandrina p. 9. ſq.

κάμνειν, ¶ 1) *fatigari.* Etymol. M. κάμνω σημαίνει τέσσαρα, τὸ κοπιῶ — τὸ κατασκευάζω — καὶ τὸ ἀσθενῶ — σημαίνει δὲ καὶ τοὺς τεθνεῶτας. Heſych: κάμνει· νοσεῖ, ἐργάζεται, κοπιᾷ. A. 3, 4, 28. χαλεπῶς κάμνω τὴν ἀσπίδα φέρων. 4, 7, 1. ἐπεὶ ἡ πρώτη τάξις ἔκαμνεν. All. ἀπέκαμνεν. ¶ 2) *morbo opprimi, aegrotare.* Π. 1, 6, 13. κάμνει τὸ στράτευμα. Antea eſt νοσεῖν. A. 4, 5, 14. μὴ ἐπιπέσοιεν τοῖς κάμνουσι — οἱ δὲ κάμνοντες, np. ob frigus. 5, 5, 10. E. 3, 3, 1. ἀπιὼν ἔκαμεν. 5, 3, 19. Ιερ. 8, 4. Απ. 1, 2, 51. 2, 2, 8. 10. 2, 4, 3. 2, 10, 2. O. 7, 37. 13, 2. Σ. 8, 17. ἂν καμὼν ἀμφότερος γένηται. pro quo §. 18. eſt: ἢν δὲ κάμῃ.

κάμπτειν, *flectere.* Π. 7, 1, 4.

1, 4. κάμπτοντες (ad κύκλωσιν) ἀνέτεινον τὰ κέρατα. Ιπ. 1, 6. τὰ γόνατα ἣν βαδίζων ὁ πῶλος ὑγρῶς κάμπτῃ. 10, 10. οἱ ἄξονες freni — ὥστε ῥαδίως κάμπτεσθαι. it. sine calu pro medio, Σ. 4, 6. ἐγγὺς τῆς στήλης κάμψαι. Sed poteſt τὸ ἅρμα intelligi. Ιπ. 7, 15. οὐ γὰρ ῥάδιον τῷ ἵππῳ ἐν τῷ τάχει ὄντα κάμπτειν. Intell. τὸν δρόμον. c. ἐν, Ιπ. 1, 6. ὑγροτέρως κάμπτουσιν ἐν τοῖς γόνασι, pro τὰ γόνατα.

κάμπτεσθαι, *ſe flectere.* Σ. 2, 22. puella εἰς τοὔπισθεν καμπτομένη τροχοὺς ἐμιμεῖτο.

καμπτήρ, *flexus.* Π. 7, 1, 4. τὸν καμπτῆρα ἑκατέρωθεν ἐποιήσαντο. Dicitur de exercitu non recta procedente, ſed in figuram τοῦ Γ ſe flectente. v. ἐπικαμπή.

καμπύλος, *retortus, curuus.* Κ. 6, 15. καμπύλα dicuntur veſtigia leporis.

κἄν, v. καὶ n. 38. et 39.

κάναθρον, *canathrum, currus vimineis cratibus contectus.* Alii ſcribunt κάνναθρον. Plutarch. Ageſ. c. 19. κάναθρα καλοῦσιν εἴδωλα γρυπῶν ξύλινα καὶ τραγελάφων, ἐν οἷς κομίζουσι τὰς παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς. Heſych: κάνναι· ψίαθοι. καὶ τὰ Αἰγύπτια πλέγματα, ἀφ' ὧν καὶ τὰ κάνναθρα. it. κάναθρα· ἀστράβη, ἢ ἅμαξα πλέγματα ἔχουσα, ὑφ' ὧν πομπεύουσιν αἱ παρθένοι, ὅταν εἰς τὸ τῆς Ἑλένης ἀπίωσιν. Euſtath. ad Il. ω, p. 1344, 37. πείρινθα δὲ, τὸ τετράγωνον πλινθίον τὸ ἄνω περιδούμενον ταῖς ἁμάξαις, πλεκόμενον ἀπὸ ῥιπῶν· ῥίπες δὲ, οἱ τῆς οἰσύας λύγοι. — ὁ δὲ Ξενοφῶν κάνναθρον αὐτό φησι. κάννη γὰρ, ἡ ψίαθος. πλέγμα δὲ καὶ αὐτὸ ψιαθῶδες, συνέχειν φορτίον ἰσχύον. Fere eadem tradit Porphyr. in ſcholiis ad Homer. a Matthaeo primum cum Syntipae fabulis editis ad Il. ω, 190. Etymol. M. et ex eo Phauorinus. cf. Athenae. 4, 6. ſq. ibique Caſaub. vbi Polemo ſcripſiſſe dicitur de canathro Xenophontis. Ex arundine paluſtri potius, quam e viminibus plegmata in canathro confecta fuiſſe dicit Schefferus de re vehic. p. 68. Αγ. 8, 7. ἐπὶ πολιτικοῦ κανάθρου κατῄει εἰς Ἀμύκλας. Caſaubonus l. l. p. 260. poſt κανάθρου inſerit ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, quod placet Bachio et Zeunio.

κάνδυς, *candys.* Ab Heſychio et Suida explicatur χιτὼν Περσικός. Poll. 7, 58. ὁ δὲ κάνδυς ὁ μὲν βασίλειος ἁλιπόρφυρος, ὁ δὲ

ἄλλων πορφυροῦς· ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐκ δερμάτων. ἦν δὲ χειριδωτὸς χιτὼν, κατὰ τοὺς ὤμους ἐναπτόμενος. Sic Hutch. cum Relando diſſ. miſcell. Vol. II. p. 150. ſuspicatur conuenire cum vocabulo Perſico *chandeſt*, quod domum manus ſignificat. Sed videtur potius genus amiculi intelligendum, quod, vt chlamys, tunicae ſuperinduebatur. v. Ferrar. de re veſtiaria vett. P. I. lib. 3. c. 1. p. 173 Π. 1, 3, 2. οἱ κάνδυες ſunt Medorum, et proprie quidem. Nam a Medis ad Perſas tranſiit omnis vitae ratio, atque adeo veſtitus. Sed Perſis, et quidem militibus gregariis, tribuuntur Π. 8, 3, 5. διειρκότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, i. e. *per manicas candyum*. Regi autem Perſarum §. 7. Κῦρος — ἔχων — χιτῶνα πορφυροῦν — καὶ κάνδυν ὁλοπόρφυρον. Poll. 7, 63. Ξενοφῶν ἔφη κάνδυν ὁλοπόρφυρον. Curtius 3, 3, 18. vocat *pallam auro diſtinctam*. Cf. infra ὁλοπόρφυρος. A. 1, 5, 8. πορφυροῦς κάνδυς habent οἱ περὶ τὸν Κῦρον, a quibus diſtinguuntur πολυτελεῖς χιτῶνες.

κανθήλιος, *clitellarius*. Heſych: κανθήλια, καὶ τὰ σάγματα τῶν ὄνων, καὶ τὰ τούτοις ἐπιτιθέμενα λύγινα πλέγματα. Suidas, Schol. Ariſtoph. veſpp. 170. et ex his Phauorinus, laudantes locum Xenophontis, explicant verbis ὄνος μέγας. cf. d' Arnaud animaduerſ. 1, 9. Π. 7, 5, 6 Φοίνικες ἄνω κυρτοῦνται, ὥσπερ οἱ ὄνοι οἱ κανθήλιοι.

Κάννωνος, v. Κάνωνος.

κἀνταῦθα, v. ἐνταῦθα.

κανών, *regula*. Phauorin: κανόνας κυρίως λέγουσι τὸ ἐπάνω τῆς τρυταίνης ὄν, καὶ εἰς ἰσότητα ἄγον. Jungitur cum σταθμη, vt apud Latinos *regula* et *norma*. v. Valcken. ad Eurip. Hippol. 468. Αγ. 10, 2. καλὸν εὕρημα ἀνθρώποις στάθμη καὶ κανών.

Κάνωνος, *Canonus*, Athenienſis. Quis fuerit, ignoratur. Sed hoc certum eſt, eum fuiſſe auctorem decreti cuiusdam vel legis, vt, ſi plures ſimul vno crimine accuſati eſſent, ſingulorum cauſa ſeparatim diiudicaretur, et vt reus cauſam diceret vinctus. Scribitur etiam Κάννωνος. (v. Biſet. ad Ariſtoph. eccleſ. 1081.) Καννόνου ψήφισμα habet Heſych. et ſic explicat: εἰσήνεγκε γὰρ οὗτος ψήφισμα, ὥστε διειλημμένους τοὺς κρινομένους ἑκατέρωθεν ἀπολογεῖσθαι. Similia

milia affert Suidas in v. εἰσαγγελία, e Schol. Aristoph. l. l. ψήφισμα ἐγέγραφει, κατέχόμενον ἑκατέρωθεν ἀπολογεῖσθαι τὸν κατ' εἰσαγγελίαν κρινόμενον. Schol. Aristoph. male habet ἀποκρινόμενον. Laudat autem Xenophontem, respiciens ad locum E. 1, 7, 10. p. 55. vbi Κανώνου ψήφισμα pertinet ad decem illos praetores, qui in caussa publica accusati erant, atque adeo εἰσαγγελίας rei. §. 11. κατὰ τὸ Κανώνου ψήφισμα debebant accusati κρίνεσθαι δίχα ἕκαστον. v. omnino Mori examen quorund. locorum historiae graecae Xen. c. 3. et Schneider. qui quaedam contra Morum disputat.

κἄπειτα, pro καὶ ἔπειτα. O. 8, 9. εἰ γεωργὸς ὁμοῦ ἐμβάλοι — κἄπειτα διαλέγειν δέοι. Cf. ἔπειτα nr. 5. 6.

καπηλεία, *ars institoria, cauponaria.* Πο. 4, 6. ἐπ' ἐμπορίας καὶ καπηλείας. Scil. ἐμπορία versatur in mercibus importandis et exportandis e peregrina regione, vel terrestri itinere vel mari. Sed καπηλεία est eorum, qui in foro desident, vt quae ab aliis importentur, vel quae a sellulariis in ipsa vrbe fabricentur, emant et vendant, quales homines fere *cociones* dicuntur, siue μεταβαλλόμενοι ἐν τῇ ἀγορᾷ. v. μεταβάλλεσθαι, omninoque Salmas. de vsuris p. 335. sq. et p. 510.

καπηλεῖον, *caupona, taberna cocionis.* A. 1, 2, 24. οἱ τὰ καπηλεῖα ἔχοντες.

κάπηλος, *cocio, institor.* Hesych: κάπηλος· μεταπράτης, ὁ τὰ πρὸς τὴν κάπην πιπράσκων. κάπη δὲ ἡ τροφή. Poll. 7, 103. κάπηλοι δὲ, οὐ μόνον οἱ μεταβολεῖς (v. Suid.), ἀλλὰ καὶ οἱ τὸν οἶνον κεραννύντες. cf. καπηλεία, et Plato de rep. lib. 2. T. II. p. 371. D. ed. Steph. Π. 4, 5, 4. p. 250. καπήλους καὶ ἐμπόρους in Cyri exercitu.

καπίθη, *capithe, mensurae genus* apud Persas, quanquam Salmas. de vsuris p. 431. dicit esse vocem Aegyptiacam. Hesych. et Phauorin. ita describit: ἀγγεῖον χωροῦν Ἀττικὰς κοτύλας δύο. Sed Xenophon A. 1, 5, 6. sic: καπίθην ἀλεύρων — ἡ δὲ καπίθη δύο χοίνικας Ἀττικοὺς ἐχώρει. Propter hunc locum vir doctus in Obseruatt. miscell. Vol. II. T. I. p. 16. apud Hesych. ἕξ pro δύο legi iubet. Nam choenix ex mente Pollucis

cis capit tres cotylas. Caeterum choenix erat duodequinquagesima pars medimni. cf. Bernard. de ponder. et mens. p. 33. Hooper 2, 2. Arbuthnot p. 91. et infra χοῖνιξ. Raro legi nomen καπίθη, videtur apparere ex Poll. 4, 168. καπίθη, ὡς Ξενοφῶν.

καπνὸς, *fumus*. Π. 6, 3, 3. Α. 2, 2, 7. ἐγγὺς που ἐςρατοπεδεύετο βασιλεὺς· καὶ γὰρ καπνὸς ἐφαίνετο ἐν κώμαις οὐ πρόσω. §. 9. οὔτε ὑποζύγιον ἐφάνη, οὔτε ςρατόπεδον, οὔτε καπνός. Ε. 6, 5, 28. cum Thebani prope Lacedaemonem essent, αἱ γυναῖκες οὐδὲ τὸν καπνὸν ὁρῶσαι ἠνείχοντο, ἅτε οὐδέποτε ἰδοῦσαι πολεμίους. Scil. erat Agesilai dictum, γυνὴ Λάκαινα καπνὸν οὐχ ἑώρακεν πολέμιον, h. e. Laconica diu ab hostibus intacta fuit. v. Mor. ad h. l. Plutarch. Ages. 31. et Wesseling. ad Diod. Sicul. 15, 65.

Καππάδοκες, *Cappadoces*. Π. 1, 1, 4. Cyro parent. 1, 5, 3. Καππαδοκῶν rex a rege Assyriorum contra Medos sollicitatur. 2, 1, 2. rex eorum Aribaeus adest Assyrio. 4, 2, 15. idem interficitur in bello ab Hyrcaniis. 6, 2, 4. Cappadoces sunt in Croesi exercitu. 7, 4, 8. a Cyro subiguntur. 7, 5, 7. sunt in obsessa Babylone.

Καππαδοκία, *Cappadocia*. Π. 8, 6, 4. per satrapam administratur. Α. 1, 2, 20. Cyrus minor per eam iter facit. 1, 9, 5. idem eius est satrapa. Sed 7, 8, 14. Mithradates.

κάπρος, ¶ 1) *aper*. Π. 1, 4, 7. 8. 11. 21. 2, 3, 5. p. 118. παίειν — ὁ κάπρος ὀδόντι. Α. 2, 2, 4. In cynegetico nunquam legitur nomen κάπρος, sed ὗς ἄγριος, quibus verbis κάπρος explicatur ab Hesychio. Cf. Thom. Mag. in v. χοῖρος. ¶ 2) Ιπ. 1, 8. equi collum non debet esse pronum ὡς κάπρου. Camerar. vertit *hirci*, vt interpres Pollucis 1, 189. *hircorum*. Sed Leuncl. *in verre*. Haynisch et Gail. intelligunt *aprum*. Vlitius ad Nemesian. 247. non caprum, sed *porcum* ait intelligi.

καραδοκεῖν, *exspectare, studiose attendere*. Etymol. M. et Phauorin: καραδοκεῖν· τῇ κεφαλῇ προβλέπειν καὶ ἐλπίζειν τὸ ἐκδεχόμενον. v. Schol. Aristoph. Equu. 660. Poll. 2, 41. Suid.

41. Suid. et interpp. ad Rom. 8, 19. Απ. 3, 5, 6. remiges καραδοκοῦντες τὰ προσαχθησόμενα, ὥσπερ χορευταί.

κάρανος, *satrapa, praefectus*. E. 1, 4, 1. καταπέμπω Κῦρον, κάρανον τῶν ἐς Καστωλὸν ἀθροιζομένων. τὸ δὲ κάρανον, ἐστι κύριον. Est vocabulum Persicum. v. Mor. Sed Larcherus ad A. 1, 1, 2. Doricum esse putat, et Koeppen, qui verba τὸ δὲ — κύριον pro spuriis habebat, idem Graecae originis esse voluit. v. Schneider. et infra Καστωλός.

καρβάτιναι, *calcei viles et rustici*, vno corio et vna solea constantes. Hesych: καρβατίνη· μονόπελμον καὶ εὐτελὲς ὑπόδημα ἀγροικικόν. it. καρπάτινον· ἀγροικικὸν ὑπόδημα μονόδερμον. Poll. 7, 88. καρβατίνη, ἀγροικῶν ὑπόδημα, κληθὲν ὑπὸ Καρῶν. v. interpp. Hesychii. A. 4, 5, 11. καρβάτιναι πεποιημέναι ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν. Laudauit hunc locum Suidas.

κάρδαμον, *nasturtium*. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 39. deriuat a Persico vocabulo κάρδα, quod Strabone auctore significat τὸ ἀνδρῶδες καὶ πολεμικόν. Sed Wesseling. obseruatt. 2, 22. rectius deriuat ab Arabico חרטם, nasum pungere. Nam apud Arabes verbum iisdem literis significat nasum, et nasturtii ea vis esse dicitur, vt afficiat nasum. Hinc latine quoque nasturtium vocatur, quod nasum torqueat. v. Varro ap. Nonium Marcellum p. 42. ed. Plantin. et Plin. H. N. 19, 8. Schol. Aristoph. nubb. 235. κάρδαμα, εἶδος βοτάνης ἀγρίου παρὰ Πέρσαις. Siccandi vis ei tribuitur a Suida: ἐπισχετικὰ οὔρων τὰ κάρδαμα καὶ πτύσματος. καὶ διὰ τοῦτο φασὶ Πέρσας χρῆσθαι· φυλάττονται γὰρ πολλὰ πτύειν καὶ οὐρεῖν καὶ ἀπομύττεσθαι. cf. Phauorin. Verum Celsus 2, 31. tribuit ei vim mouendi vrinam. Alias eius virtutes enumerant Cassianus Bassus geoponic. 12, 27. Dioscorides 2, 185. Plin. H. N. 20, 13. Ioh. Bodaeus a Stapel ad Theophrast. hist. plantar. 7, 4. p. 763. sqq. Reines. V. L. 2, 18. Π. 1, 2, 8. pueri Persici opsonii loco adhibent κάρδαμον. §. 11. etiam in venatione: ὄψον — τὸ κάρδαμον. — ὅταν τὸ κάρδαμον μόνον ἔχωσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ.

καρδία, ¶ 1) *cor.* A. 2, 5, 3. extr. τιάραν — ἐπὶ τῇ καρδίᾳ. ¶ 2) *animus.* Σ. 4, 28. ἐν τῇ καρδίᾳ ὥσπερ κνῆσμά τι ἔχειν.

Καρδία, *Cardia*, vrbs Cherſoneſi Thraciae. v. Steph. Byz. E. 1, 1, 7.

Καρδούχια ὄρη. A. 4, 1, 2. §. 3. indicantur eorum fines. Steph. Byz. nominat Γορδυαῖα ὄρη. Etiam Weſſeling. ad Diod. Sicul. 14, 27. dicit, Carduchios montes a Gordyaeis, in quibus arca Noachitica conquieuerit, non diſcrepare.

Καρδοῦχοι, *Carduchi*, Steph. Byz. ἔθνος Μηδίας. Deinde laudat A. 3, 5, 9. Suidas: Καρδοῦχοι, σφενδονῆται ἄριστοι. Toupius emendd. 2, p. 205. ſq. ed. Lipſ. putat eum reſpexiſſe ad A. 4, 2, 16. vbi tamen non σφενδονῆται, ſed τοξόται ἄριστοι vocantur. Perizonius ad Ael. V. H. 3, 39. dictos fuiſſe arbitratur a Perſico κάρδα, h. e. bellicoſus. Certe ipſe Xenophon A. 3, 5, 10. dicit eos οἰκεῖν ἀνὰ τὰ ὄρη, καὶ πολεμικοὺς εἶναι. cf. interpp. Heſych. in v. κάρδακες. Ibid. dicuntur βασιλέως οὐκ ἀκούειν, vt 7, 8, 14. αὐτόνομοι. A. 4, 3, 1. Κεντρίτην ποταμὸν, ὃς ὁρίζει τὴν Ἀρμενίαν καὶ τὴν τῶν Καρδούχων χώραν. 3, 5, 9. — 4, 4. Graeci per eorum fines iter faciunt, et cum iis pugnant. Saepe legitur οἱ Καρδοῦχοι pro ἡ τῶν Καρδούχων χώρα, vt c. διὰ, A. 4, 3, 2. ἐπορεύθησαν διὰ τῶν Καρδούχων. c. εἰς, A. 3, 5, 9. εἰς Καρδούχους ἄγοι. §. 11. 4, 1, 4. Praeterea occurrunt Carduchi A. 4, 1, 6. 7. 8. 4, 3, 6. 18. 19. 23. 4, 4, 1. 5, 5, 9.

Καρδοῦχος, *Carduchus, Carduchorum* dux ſ. *princeps.* Π. 6, 3, 11. ὦ Καρδοῦχε (Margg. ὦ Καρδοῦχα) ὃς ἄρχεις τῶν ἁρμαμαξῶν.

Κᾶρες, *Cares.* Π. 1, 1, 4. Cyro parent. 1, 5, 3. a rege Aſſyriorum contra Medos in ſocietatem pelliciuntur, ſed 2, 1, 2. p. 87. non veniunt. 7, 4, 1 — 5. Cyrus dirimit eorum diſſenſiones, eosque ſibi ſubiicit. cf. Καρία. Occurrunt etiam Π. 4, 5, 18. Et E. 3, 2, 12. Κᾶρες λευκάσπιδες ſunt in Perſarum auxiliis. Valckenar. ad Herodot. 8, 133. laudat locum ex anabaſi, in quo Cyrus minor, cum Graecis agens, dicatur interpretibus vſus eſſe Caribus, quod Cares

res erant δίγλωσσοι. Sed illum locum inuenire non potuimus.

Καρία, *Caria*. Π. 7, 4, 1. 8, 6, 4. primus eius satrapa constituitur Cadusius. E. 3, 1, 5. 6. a Lacedaemoniis bello petitur. Idem narratur E. 3, 2, 10 — 12. et Αγ. 1, 14 — 16. vbi dicitur ἄφιππος et domus Tissaphernis. E. 3, 4, 21. Αγ. 1, 29. cf. Κεραμικὸς κόλπος. Est etiam in var. lect. pro Φρυγία. v. Τράλλεις.

Κάρκασος, v. Κάϊκος.

καρκῖνος, *cancer*. Σ. 5, 5. λέγεις σὺ καρκῖνον εὐοφθαλμότατον εἶναι.

Καρμάνδη, *Carmanda*. Steph. Byz: Χαρμάνδη, πόλις πέραν τοῦ Εὐφράτου. Σοφαίνετος ἐν Κύρου ἀναβάσει. Scil. intelligit locum A. 1, 5, 10. πέραν τοῦ Εὐφράτου — ἦν πόλις εὐδαίμων καὶ μεγάλη, ὄνομα δὲ Καρμάνδη.

Καρύᾶνες, v. Καρύαι.

καρπαία, *genus saltationis armatae*, inter rusticum seminantem et praedonem. Hesych: κάρπεα· ὄρχησις Μακεδονική. it. καπρία· εἶδος ὀρχήσεως ἐνόπλου. Tota eius ratio describitur a Maximo Tyrio diss. XII. vbi Aenianibus tribuitur. cf. Athenae. 1, p. 15. et Meurs. orchestr. p. 33. Suidas laudat hunc locum: A. 6, 1, 4. Αἰνιᾶνες καὶ Μάγνητες — ὠρχοῦντο τὴν καρπαίαν καλουμένην ἐν τοῖς ὅπλοις. cf. reliqua.

καρπογονία, *fertilitas, frugum editio*. Σ. 2, 25. τὰ τῶν ἐν γῇ φυομένων — ἀφικνεῖται εἰς τὴν καρπογονίαν, *eo perueniunt vt fructum ferant*, s. *edant*.

καρπὸς, ¶ 1) fructus omnis generis, etiam arborum, sed inprimis *fructus satorum et fruges*. Πο. 4, 6. καρποὶ sunt σῖτος et οἶνος. Hesych: καρπός· σῖτος. Πο. 4, 9. E. 5, 4, 42. ἀποῤῥιπτοῦντες ὃν εἰλήφεσαν καρπόν. §. 56. διὰ τὸ εἰληφέναι καρπὸν ἐκ τῆς γῆς. 6, 3, 5. τοῦ Δήμητρος καρποῦ σπέρμα — σπέρματα καὶ τούτων καρπόν. 7, 2, 17. εἴργοντο τῶν ἐκ τῆς γῆς καρπῶν. O. 4, 8. δένδρων τε καὶ καρπῶν. 5, 6. 7. §. 20. τῶν ὑγρῶν καὶ ξηρῶν καρπῶν. vbi ὑγροὶ καρποὶ sunt v. c. vinum et oleum. 14, 2. 16, 3. 7. 17, 10. 20, 13. ἰδεῖν μήτε καρπὸν μήτε φυτὸν τῆς γῆς. Sic saepe singular. pro plurali, Π. 1, 5, 7. p. 53. τὸν καρπὸν εἰς τὴν γῆν ἀσυγκόμιστον καταῤῥεῖν. A. 2, 5, 3. p. 113. Πο. 1, 5.

 φέρει

φέρει καρπόν. Paulo poſt eſt σῖτον ἔφερε. Scil. h. l. καρπὸς eſt genus. E. 7, 2, 10. φιλίου καρποῦ, *frugum ſociorum.* O. 7, 21. αἱ ἐκ τοῦ καρποῦ σιτοποιΐαι. 11, 16. καρπὸν προσκομίζοντες. Σ. 4, 55. cf. νόσος et συγκομίζειν. ¶ 2) *quicquid e terra naſcitur*, ſiue ſatiuum ſit, ſiue ſylueſtre. K. 5, 5. τῶν καρπῶν αἱ ὀσμαί. 12, 6. καρποὶ ſunt τὰ ἐπὶ τῇ γῇ φυόμενα. ¶ 3) *ſemen.* O. 16, 11. καρπὸν καταβαλεῖν, ὥστε φύεσθαι. 17, 9. ¶ 4) *commoda* quae percipiuntur ¶ a) ex animalibus, vt lac, lana, etc. Heſych: καρπός· — καὶ τέκνα, καὶ τὰ ἔρια. v. Abreſch. animaduu. ad Aeſchyl. 1, 18. p. 119. Π. 1, 1, 2. ἀγέλαι — τοῖς καρποῖς τοῖς γιγνομένοις ἐξ αὐτῶν ἐῶσι τοὺς νομέας χρῆσθαι. — μὴ ἐπιτρέπειν τῷ καρπῷ χρῆσθαι. ¶ b) e laboribus vel exercitiis. Π. 1, 5, 7. p. 53. καρπὸν κομίσασθαι. 7, 2, 4. εἰ μή τινα καρπὸν λήψονται τῶν πόνων bellicorum. ¶ 5) *prima pars palmae, commiſſura manus cum cubito.* Ariſtot. hiſt. animm. 1, 15. ἄρθρα χειρὸς καὶ βραχίονος, καρπός. Cf. Poll. 2, 142. et Heſych. Π. 6, 4, 1. ψέλλια πλατέα περὶ τοὺς καρποὺς τῶν χειρῶν. Vno verbo nominantur περικάρπια. v. Poll. 5, 99.

καρποῦσθαι, ¶ 1) *fructus e terra colligere.* Aπ. 1, 1, 8. οὔτε τὸν ἀγρὸν φυτευσαμένῳ δῆλον ὅστις καρπώσεται. c. acc. Π. 1, 5, 7. p. 53. ταῦτα (quae ſata ſunt) καρποῦσθαι. Σ. 8, 25. ὅπως ὁτιπλεῖστα ὡραῖα καρπώσηται. ¶ 2) *fructus et emolumenta percipere, frui.* A. 5, 3, 13. τὸν ἔχοντα καὶ καρπούμενον, np. τὸ χωρίον. Iungi enim ſolet accuſatiuo eius rei, e qua commodum percipitur, vt Σ. 4, 31. τὰ ἔγγαια (κτήματα) οὐ καρποῦμαι. Sic de aliis rebus, Aγ. 4, 2. τὰς αὐτῷ χάριτας ὀφειλομένας τῇ πατρίδι καρποῦσθαι παρεδίδου. E. 4, 1, 15. ζῆν καρπούμενον τὰ σαυτοῦ, *ita ut tuis rebus vtaris*, np. conſumendo. 4, 4, 19. et Aγ. 2, 17. κατανοήσας τοὺς Ἀργείους τὰ μὲν οἴκοι καρπουμένους, Κόρινθον δὲ προσειληφότας. Iπρ. 8, 8. τοῖς καρπουμένοις τὰ ἑαυτῶν. Oppon. τοῖς στερισκομένοις τῆς τροφῆς. Etiam de hominibus, Aπ. 2, 1, 13. οἱ δυνατοὶ τοὺς ἀδυνάτους καταδουλωσάμενοι καρποῦνται. ¶ 3) *diripere, depraedari.* A. 3, 2, 14. τὴν τούτου χώραν καρποῦνται.

ται. Αγ. 1, 34. τὴν τῶν φίλων χώραν ἀδῄωτον παρέχων, τὴν δὲ τῶν πολεμίων καρπούμενος. ¶ 4) *vectigalem* f. *tributarium habere.* v. Doruill. ad Charit. p. 558. E. 6, 1, 4. p. 361. ἠπειρωτικὰ ἔθνη καρπουμένους. πάντα γὰρ — φόρον φέρει. — βασιλεὺς ἤπειρον καρπούμενος πλουσιώτατος ἀνθρώπων ἐςίν. ¶ 5) *assequi, sibi parare.* Π. 8, 2, 11. p. 488. εὐεργετῶν ἀνθρώπους — ἐκ τούτων καρποῦμαι ἀσφάλειαν καὶ εὔκλειαν. In praecedentibus est κτῶμαι. 8, 7, 3. p. 542. τὰ ἐν παισὶ νομιζόμενα καλὰ δοκῶ κεκαρπῶσθαι. Αγ. 1, 34. τὰς τῶν θεῶν τιμὰς καρποῦσθαι. ¶ 6) De bonis et malis rebus simul, vt apud Latinos *pati*, et apud nos *die Folgen empfinden.* Π. 5, 5, 7. εἴ τι ἀγαθὸν ἢ κακὸν συμβαίνοι, τοῦτο καρποίμεθα. ¶ 7) In var. lect. permutatur c. κομίζεσθαι. v. κομίζεσθαι nr. 7.

καρποφορεῖν, *fructus ferre.* Πο. 1, 3. ἃ πολλαχοῦ οὐδὲ βλαςάνειν δύναιτ' ἄν, ἐνθάδε καρποφορεῖ.

καρποφόρος, *fructifer, ferax.* Π. 6, 2, 8. φοίνικες οἱ καρποφόροι.

κάρπωσις, *fructuum perceptio, fructus.* Poll. 7, 149. τὸ μὲν καρποῦσθαι κάρπωσιν λέγει Ξενοφῶν. Π. 4, 5, 8. ἐπιθυμοῦσι τὴν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας καὶ τὴν κάρπωσιν.

Κάρσος, v. Κέρσος.

καρτερεῖν, ¶ 1) *tolerare, toleranter ferre.* c. acc. Π. 1, 5, 1. καρτερῶν ἃ ἔδει. E. 5, 1, 14. p. 282. ἦν ἀνεχόμενόν με ὁρᾶτε καὶ ψύχη καὶ θάλπη καὶ ἀγρυπνίαν, οἴεσθε καὶ ὑμεῖς ταῦτα πάντα καρτερεῖν. Απ. 1, 6, 7. 4, 5, 9. O. 5, 3. 7, 23. c. πρὸς, Π. 2, 3, 5. p. 120. πρὸς λιμὸν καὶ πρὸς δίψος καὶ πρὸς ῥῖγος καρτερεῖν, *parem esse ferendo.* c. adiect. Π. 4, 2, 20. ἄσιτοι καρτεροῦμεν, *toleranter cibo abstinemus, famem toleramus.* c. particip. Π. 3, 2, 2. τῶν πόνων οὐδεὶς ῥᾴων — ἐςὶ τοῦ νῦν καρτερῆσαι σπεύδοντας, *quam si nunc labores festinationis perferamus, nihil de celeritate remittentes.* 7, 5, 26. p. 457. καρτερεῖν καὶ πεινῶντας καὶ διψῶντας καὶ ἐπιμελουμένους καὶ πονοῦντας, i. e. πεῖναν, δίψος, etc. E. 3, 1, 14. μέχρι τεττάρων ἡμερῶν ἐκαρτέρει θυόμενος, *pergebat* f. *perseuerabat in consulendis extis.* Ιπ. 4, 5. καρτερεῖν ἐπιμελόμενοι οὐ πολλοὶ ἐθέλουσι, *cu-*

rae laborem tolerare. c. particip. pro inf. Π. 5, 1, 11. καρτερήσομεν ὑπό σου εὐεργετούμενοι, tolerabimus nos a te beneficiis affici. Est lepide dictum. Sed vulgo exponunt: te nos beneficiis afficiente nil non tolerabimus. v. ἀνέχεσθαι nr. 4. Absolute, Π. 6, 1, 20. μὴ ἂν καρτερῆσαι ὥστε συνὼν καλοῖς ἀμελῆσαι αὐτῶν, amori resistere. E. 2, 2, 6. ἐκαρτέρουν. Leuncl. obsidionem tolerabant. Plutarch. in Lysandro c. 14. habet ἀντεῖχον. K. 12, 3. καρτερεῖν, tolerare labores. ¶ 2) duriter viuere. Π. 7, 5, 19. σὲ ὁρῶ μὲν ἔξω καρτεροῦντα, αὐτοὶ δὲ ἐν οἰκίαις εἴημεν.

καρτερία, tolerantia laborum aliarumque molestiarum, i. q. ὑπομονή, interprete Hesychio. Π. 3, 1, 23. καρτερίαν vertunt fortitudinem. 3, 3, 6. 8, 8, 8. Αγ. 5, 2. οὐ μαλακία, ἀλλὰ καρτερία τῶν ἰδιωτῶν περιεῖναι. 10, 1. καρτερία πρωτεύω, ἔνθα πονεῖν καιρός. 11, 9. oppon. εὐπάθεια. E. 7, 2. 17. διὰ καρτερίας τοῖς φίλοις τὴν πίστιν διέσωζον. Morus: in summa tolerantia inediae. Fr. Portus: pressi hostibus et fame. Απ. 2, 1, 20. αἱ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι, cum multa laborum tolerantia coniunctae. Απολ. 25. Σ. 8, 8.

καρτερικός, tolerans laborum et molestiarum. Απ. 3, 1, 6. c. πρὸς, Π. 1, 6, 19. p. 73. καρτερικώτερον πρὸς πάντα. Ita rescripsit Leuncl. probante Camerario, pro καρτερώτερον. Nam καρτερὸς, inquit Stephanus, est poeticum, et significat potius robustum. Sed Zeun. ob libros nihil audet. Απ. 1, 2, 1. πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος καὶ πάντας πόνους καρτερικώτατος.

καρτερός. ¶ 1) robustus, firmus. Ιπ. 4, 5. περὶ τῶν ὅπλων ὅπως καρτεραὶ ἔσονται ἐπιμελεῖσθαι. Hinc Π. 4, 2, 12. κατὰ καρτερὸν est omnibus viribus. Oppon. μαλακίσασθαι. ¶ 2) tolerans, fortis. De equo, Ιπ. 3, 7. ταῦτα τὴν ψυχὴν, εἰ καρτερὰ, — βασανίζει. §. 11. πάλιν πόνους ὑποδύεσθαι, ἱκανὰ τεκμήρια ψυχῆς καρτερᾶς. Margg. perperam καθαρᾶς. cf. καρτερικός. ¶ 3) munitus. E. 6, 2, 25. χωρίον καρτερόν. 7, 4, 22. καρτερὸν τὸ τεῖχος. v. Poll. 1, 170.

κάρυα, nuces, siue omnes arbutei fructus corticis durioris. Athenaeus 2, p. 52. A. κάρυα. οἱ Ἀττικοί,

κοὶ, καὶ οἱ ἄλλοι συγγραφεῖς κοινῶς πάντα τὰ ἀκρόδρυα κάρυα λέγουσιν. Cf. Hesych. Aliter Moeris p. 47. Sed ap. Xenophontem τὰ πλατέα κάρυα Leuncl. explicat *castaneas*, vt Poll. 1, 232. sq. κάρυα τὰ οὐκ ἔχοντα διαφυήν· εἴη δ' ἂν ταῦτα τὰ λεπτοκάρυα, ἢ μᾶλλον τὰ κας άνια ὀνομαζόμενα· Φησὶ γὰρ περὶ αὐτῶν Ξενοφῶν etc. it. Salmas. exercitt. Plin. p. 425. A. 5, 4, 16. κάρυα — τὰ πλατέα, οὐκ ἔχοντα διαφυήν. Salmasius l. l. exponit *castaneas, quae situ ac facie planae sunt, non prorsus rotundae.* §. 18. cf. Leuncl. ad h. l.

Καρύαι, *Caryae*, vrbs in Laconica, Arcadiam versus, quae ap. Pausaniam scribitur Καρυαὶ, ap Steph. Byz. Κάρυα, et interdum male confunditur cum alio eiusdem nominis oppido in boreali Arcadiae parte sito. v. Wasse ad Thucyd. 5, 55. et Heringa Obseruatt. c. 19. E. 6, 5, 25. 26. 27. 7, 1, 18. Ἀρχίδαμος — Καρύας ἐξαιρεῖ κατὰ κράτος — ἐκεῖθεν εἰς Παῤῥασίας τῆς Ἀρκαδίας. Edd. vett. et margg. habent Καρυᾶνας, quod est nomen nobis ignotum.

καρύκινος s. καρύκκινος, (de qua scriptura v. Zeun.) indicat genus quoddam coloris, sed quodnam, non satis certum est. Deducendum videtur a nomine καρύκη, s. καρύκκη, quod Hesychio est περίεργος ζωμός. βρῶμα Λύδιον, ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον. it. καρυκνόν· μέλαν. vbi interpp. coniiciunt καρύκκινον. Eodem fere modo Suidas explicat nomen καρύκη, vbi addit haec: καὶ καρυκοποιεῖν, τὸ κοσμεῖν ποικιλίᾳ τινὶ ῥημάτων τὸν λόγον. Ex hac interpretatione videatur καρύκκινον etiam verti posse *varium.* Sed praestat cum Moro et Zeunio intelligere colorem *subrubicundum, nigricantem, qui ex nigro tendit ad rubrum.* Nam Erotianus, καρύκην, inquit, Φασὶν αἱματώδη τὴν χρόαν ἔχουσαν. Etymol. M. vbi de intrimento illo Lydorum dixerat, pergit sic: ἐγὼ δὲ οἶμαι καρύκην αὐτὸ λέγειν ἐπειδὴ μέλαν ἐςί. Φησὶ γὰρ ἐν τῷ κωμικῷ λέγων οὕτω, καρύκιον, καρυοβαφές. καὶ κάρυος ῥόος, ὁ μέλανος ῥόος. Π. 8, 3, 2. Cyrus οὐδὲν Φειδόμενος οὔτε πορφυρίδων — οὔτε καρυκκίνων ἱματίων. Cf. Foes.

Foes. oecon. Hippocrat. in v. καρυκοειδέα.

κάρφη, *foenum*. Suidas et Phauorin: κάρφη· ὁ ξηρὸς καὶ κοῦφος χόρτος. A. 1, 5, 10. διφθέρας ἐπίμπλασαν χόρτου κούφου· εἶτα συνέσπων ὡς μὴ ἅπτεσθαι τῆς κάρφης (all. τῆς κορυφῆς) τὸ ὕδωρ.

Καρχηδόνιος, *Carthaginiensis*. E. 1, 1, 27. Carthaginienses Hannibale duce capiunt in Sicilia Selinuntem et Himeram. 1, 5, 13. capiunt Agrigentum. cf. 2, 2, 14. 2, 3, 4. vincunt Dionysium tyrannum et vrbes nonnullas ei eripiunt. Απ. 2, 1, 10. Libybus imperant. K. 2, 4. linum Carthaginiense tenue commendatur ad retia. cf. Poll. 5, 26.

κάσας, ab Hesychio explicatur ἀμφιτάπης καὶ πιλωτά. Ibi H. Steph. nomen Persicum putat. Idem Hesych: κάσσον· ἱμάτιον, παχὺ καὶ τραχὺ περιβόλαιον. Poll. 7, 68. κάσσας δὲ ἱππικοὺς Ξενοφῶν εἴρηκεν ἐν τῇ Παιδείᾳ· οἱ δ' εἰσὶν ἐσθῆτες εἰλιταί, vbi Salmasius et alii legi volunt πιλωταί. Kuhnius ad Poll. l. l. deriuat ab Hebr. כָּסָה, *texit*. Salmas. in exercitt. Plin. p. 678. (p. 967.) scribi iubet κασᾶς, quia Arcadius grammaticus dicit: κασῆς, τὸ πιλωτὸν ἱμάτιον, περισπᾶται. Portus in indice reddit *sagum*. Scil. videtur fuisse *vestis crassa et ampla, et equitantibus vsitata, quae post vsum iterum conuolui solebat, vel quae solebat in equo sterni*. Π. 8, 3, 3. κάσας τούσδε τοὺς ἐφιππείους. Edd. vett. et MSS. καλέσας. Sed Brodaeus coniecit κάσας, quem secuti deinde sunt editores. §. 4. τώδε δύω κάσα — ὁ λαμβάνων τὸν κάσαν.

Κάσταλος, v. Καστωλός.

Καστόριαι κύνες, *canes Castoriae*. Apud Hesych. vocantur καστόριοι. A Xenophonte distinguuntur Καστόριαι et ἀλωπεκίδες. Quanquam Καστόριαι videntur omnes fuisse ἀλωπεκίδες, et differunt fortassis vt forma et genus. Poll. 5, 37. Καστόριοι δὲ καὶ Μενελαΐδες καὶ Ἁρμόδιοι ἀπὸ τῶν θρεψάντων ὠνομάσθησαν. §. 39. αἱ δὲ Καστορίδες, Κάστορος θρέμματα, Ἀπόλλωνος τὸ δῶρον. §. 40. ταύτας δ' ὁ αὐτὸς ποιητὴς (Nicander) τὰς ἀλωπεκίδας λέγει, μιξαμένου τὸ γένος (np. hoc genus canum) ἀλώπεκι

Κάστο-

Κάϛορος. v. Hemſterhuſ. ad h. l. it. Gail. ad K. 3, 1. p. 107. ſq. qui recte oſtendit, eas Laconicas fuiſſe. cf. Kuſter. ad Suid. in v. Καϛορίδων κυνῶν. K. 3, 1. αἱ καϛόριαι — ἔχουσι δὲ αἱ καϛόριαι τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην, ὅτι Κάϛωρ ἡσθεὶς τῷ ἔργῳ, μάλιϛα αὐτὰς διεφύλαξεν.

Καστωλὸς, *Caſtolus.* Steph. Byz: ἦν πόλις ἐν Λυδίᾳ Καϛωλός. E. 1, 4, 1. Κῦρον κάρανον τῶν ἐς Καϛωλὸν ἀθροιζομένων. Videtur h. l. vrbs intelligi, et κάρανος ſignificare *ſatrapam.* Hinc Καϛωλοῦ πεδίον, Stephano Byz. auctore, Δωριέων, ὡς Ξενοφῶν· ἐκλήθη δὲ ὅτι Καϛωλοὺς τοὺς Δωριεῖς οἱ Λυδοί φασιν. A. 1, 1, 2. Κῦρον ϛρατηγὸν ἀπέδειξε πάντων, ὅσοι εἰς Καϛωλοῦ πεδίον ἀθροίζονται. Marg. Steph. Καϛάλου. Wels. volebat Πακτωλοῦ. 1, 9, 5. (Κῦρος) σατράπης τῆς Λυδίας καὶ Φρυγίας — ϛρατηγὸς δὲ — πάντων, οἷς καθήκει εἰς Καϛωλοῦ πεδίον ἀθροίζεσθαι. Scil. in hac planitie facile et explicari et pabulari poterat exercitus. v. omnino Schneider. ad E. 1, 4, 1.

Κάστωρ, *Caſtor.* K. 1, 2. Chironis diſcipulus. §. 13. immortalis factus. cf. Διόσκουροι et Καϛόριαι.

κατὰ, ¶ A) c. gen. ¶ 1) *de.* Π. 1, 3, 1. ταῦτα κατὰ πάντων Περσῶν ἔχομεν λέγειν. Hutch. ad h. l. laudat 1 Cor. 15, 15. cf. Abreſch. animaduu. ad Aeſchyl. 2, 4. p. 273. Απολ. 13. §. 25. κατ' ἐμοῦ φασιν. Leuncl. *mihi obiiciunt.* Voluit nimirum ſignificare, κατὰ h. l. eſſe *contra.* Sed v. Reisk. in ind. ad Demoſth. qui dicit, κατὰ c. gen. eſſe *de,* ſiue ad laudem rei, ſiue ad criminationem. ¶ 2) *in.* Π. 5, 1, 2. κατὰ τῶν πέπλων. Poteſt etiam h. l. verti *per.* Ιερ. 9, 10. εἰ κατὰ πάντων ἐμφανὲς εἴη. Sic tam κατὰ γῆς quam κατὰ γῆν dicitur. v. γῆ nr. 1. b. d. ¶ 3) *ſub.* v. Valckenar ad Eurip. Hippol. 1366. Π. 4, 6, 2. p. 258. τιμῆς τινὸς ἠξίωσε τὸν κατὰ γῆς. A. 7, 1, 19. εὔχομαι — μυρίας ἐμέ γε κατὰ τῆς γῆς ὀργυιὰς γενέσθαι. O. 19, 10. bis. v. γῆ nr. 1. a. b. ¶ 4) *deorſum, de.* A. 1, 5, 8. ἵεντο — κατὰ πρανοῦς γηλόφου. 4, 2, 11. 4, 8, 21. 6, 5, 20. Ιπ. 3, 7. πρὸς ἄναντες καὶ κατὰ πρανοῦς. cf. ἄλλεσθαι, it. ἐξάλλεσθαι, vbi c. ἀπὸ permutatur, et πρανής. ¶ 5)

¶ 5) Perm. c. μετὰ, Π. 6, 4, 5. p. 392. συνήττηνται μετ' αὐτῶν. Olim non adeo bene legebatur κατ' αὐτῶν. Alio modo lectio variat Π. 7, 1, 11. ἐπιτιθεμένους κατ' ἄκρων, *ab extrema parte exercitus* f. *aciei*. All. κατ' ἄκρον. Per fe vtrumque recte dici iudicat Fifcher. ad Weller. p. 370. Sed Zeun. ob antiquas editt. praefert κατ' ἄκρον, eodem fenfu. ¶ B) c. acc. ¶ 1) *fecundum*. v. γένος, γνώμη, νόμος, τάξις, τρόπος. Π. 1, 6, 3. κατὰ τὸν σὸν λόγον, *fecundum ea, quae tu dixifti* f. *monuifti*. 3, 1, 9. 8, 1, 16. κατὰ πολλοὺς τρόπους, *multis modis*. Α. 7, 2, 4. κατὰ τὰ συγκείμενα, *fecundum ea quae pactus erat*. Aπ. 1, 4, 9. κατὰ τοῦτο, *ex hac fententia, fi hoc ponis*, i. q. κατὰ τοῦτον τὸν λόγον. Κ. 8, 2. πορεύεσθαι κατὰ ταῦτα (τὰ ἴχνη), *his ducibus*. Sic §. 8. μεταθεῖν κατὰ τὰ ἴχνη. Hefych: κατ' ἴχνος· κατακολουθήσας τὰ ἴχνη. it. Κ. 9, 18. ¶ 2) Eft fimilitudinis, Π. 8, 5, 12. p. 529. καθ' ὅ τι, *prout, vt, quomodocunque*. Α. 5, 4, 11. τοὺς βαρβάρους ἐπὶ τὸ εὐώνυμον κατὰ ταυτὰ ταξάμενοι, *itidem, pariter, eodem modo*. Sed 7, 3, 11. κατὰ ταῦτα, vbi tamen Zeun. edidit κατὰ ταυτά. Πο. 4, 13. Ε. 2, 3, 17. p. 92. τιμώμενος — κατὰ τὸν πατέρα Ἅγνωνα, *vt pater Hagno*. 4, 7, 2. ἀπεκρίνατο καὶ μάλα κατὰ ταυτὰ, *eodem modo*. Sic Aπ. 4, 4, 19. et O. 16, 7. Cf. καθά. ¶ 3) Eft distributiuum, v. Poll. 9, 144. Π. 1, 4, 17. ἐπιτηδείους ἀφῆκε κατὰ φυλὰς, *curiatim*. Sic 8, 3, 11. et Iπρ. 3, 2. Π. 2, 1, 12. ἐσκήνουν κατὰ τάξεις, *centuriatim*. 3, 1, 7. καθ' ἓν ἕκαστον, *fingulatim*. Sic Aγ. 7, 1. et O. 19, 14. Π. 3, 3, 13. καθ' ἡμέραν, *quotidie*. it. 4, 2, 18. Cf. ἡμέρα nr. 1. q. 6, 2, 11. p. 373. κατ' ἴλας πορεύεσθαι, *turmatim*. Α. 1, 2, 16. κατ' ἴλας καὶ κατὰ τάξεις. Π. 8, 6, 8. κατ' ἐνιαυτὸν, *quotannis*. Sic Α. 3, 2, 7. et O. 4, 6. Α. 3, 5, 5. διαβιβάσαι κατὰ τετρακισχιλίους, *quaterna millia*. Leuncl. *ad quater mille*. 4, 7, 6. 5, 5, 5. κατὰ ἔθνος ἕκαστος. 7, 3, 11. αἱ τράπεζαι κατὰ τοὺς ξένους ἀεὶ ἐτίθεντο, *fingulis hofpitibus*. Λ. 15, 7. κατὰ μῆνα, *fingulis menfibus*. Πο. 4, 36. κατὰ μέρος, *particulatim*. Oppon.

Oppon. ἅμα πάντας. E. 5, 2, 7. 6, 3, 8. κατὰ πόλεις ἕκαστοι. K. 6, 14. κατὰ μίαν, *fingulatim.* cf. ἔθνος, εἷς nr. 6. et 11. it. 14. μικρὸς, ὀλίγος, τάξις, χώρα. ¶ 4) *in.* a) De loco, Hefych: κατὰ — ἀντὶ τοῦ ἐν. Π. 4, 2, 10. δεξιοῦσθε αὐτοὺς καθ' ὃν ἂν ᾖ ἕκαστος, *in quo quisque loco fuerit.* Camerar. tamen vertit *in quemcunque veftrum quisque inciderit.* 5, 3, 13. τῶν κατὰ ταῦτα τὰ χωρία. 6, 2, 11. p. 372. ἔχειν δὲ χρὴ καὶ ἅμην καὶ σμινύην κατὰ ἅμαξαν ἑκάστην, καὶ κατὰ τὸ νωτοφόρον δὲ ἀξίνην καὶ δρέπανον. 8, 1, 2. οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν ὑπὸ βασιλεῖ ὄντες. 8, 6, 3. 8, 8, 10. κατὰ τὴν χώραν — ἀναστρέφονται. §. 4. eft ἐν τῇ χώρᾳ. Aπ. 4, 4, 1. καὶ κατὰ πόλιν καὶ ἐν ταῖς στρατείαις. A. 4, 2, 11. κατὰ τὴν ὁδόν. 4, 3, 9. κατὰ τοῦτο, *hac parte.* 4, 6, 8. 5, 4, 1. κατὰ θάλατταν — κατὰ γῆν. 5, 6, 3. p. 290. p. 292. §. 4. 7, 5, 8. οἱ κατὰ ταῦτα οἰκοῦντες. Aθ. 2, 2. κατὰ γῆν — κατὰ θάλατταν. E. 3, 5, 18. 4, 5, 10. πένθος ἦν κατὰ τὸ στράτευμα. 4, 7, 3. κατά τε τοὺς ἀγροὺς, καὶ ἐν τῇ πόλει. 4, 8, 1. 6, 2, 16. 5, 4, 49. τῆς φυλακῆς, καθ' ἣν εἰσῆλθε. O. 5, 9. 17. 11, 14. 15. Iπ. prooem. τὸν κατὰ τὸ Ἐλευσίνιον ἵππον. v. Zeun. Iπ. 8, 18. v. γίγνεσθαι, ἐκεῖνος, μέσος, θάλαττα, χώρα, γῆ, οὐρά. ¶ b) De motu in loco, E. 2, 1, 17. ἐσκεδασμένους κατὰ τὴν Χεῤῥόνησον. Poffit etiam verti *per.* vt 6, 2, 10. et Iπ. 8, 6. Aπ. 1, 3, 12. ἐνίησί τι κατὰ τὸ δῆγμα, *in ipfo morfu.* ¶ c) De motu in locum, Hefych: κατὰ — ἀντὶ τοῦ εἰς. Π. 7, 5, 7. τὸ ὕδωρ κατὰ τὰς τάφρους ἐχώρει. 8, 5, 9. πορευόμενοι γίγνονται κατὰ τὴν Μηδικήν. A. 7, 2, 15. κατὰ Σηλυμβρίαν ἀφίκου. Cf. χώρα, γίγνεσθαι nr. 15. ¶ d) De focietate, E. 5, 2, 12. p. 300. ὅπως μὴ καθ' ἓν εἴη, *ne vniatur Boeotia, ne Boeoti fe coniungant.* ¶ e) De tempore, Π. 3, 3, 13. κατὰ φῶς, *interdiu.* Oppon. νύκτωρ. 4, 2, 15. πορεύεσθαι τῆς νυκτὸς κατὰ τὸ ψῦχος. E. 2, 1, 5. κατὰ τὴν προτέραν ναυαρχίαν. Sic fere §. 3. κατὰ τὴν παραγγελίαν, *his auditis.* O. 9, 8. κατὰ μῆνα, *menftruo fpatio, intra menfem.* Cf. καταρχὰς et ἡμέρα et χρόνος. ¶ f) Aliter de tempore, Π. 1, 4, 14. ἄφες πάντας τοὺς κατ' ἐμὲ

ἐμὲ διώκειν, *aequales meos*. Sic οἱ καθ' ἑαυτὸν sunt *homines sui temporis*, Αγ. 10, 4. Ε. 6, 4, 28. Απ. 3, 5, 10. 11. Λ. 10, 8. κατὰ τοὺς Ἡρακλείδας, *temporibus Heraclidarum*. ¶ 5) *ad*. Π. 3, 3, 28. οἱ Πέρσαι κατὰ τὰς εἰσόδους ἑπόμενοι. 7, 1, 8. Α. 5, 2, 16. διώκειν κατὰ τὰς πύλας. 7, 5, 8. καθ' αὑτοὺς, *ad sua littora*. Ε. 4, 4, 1. ἀφείθη κατὰ πόλεις τὸ στράτευμα. Possit h. l. distributiue accipi: *in suam quisque ciuitatem*. 4, 5, 3. κατὰ τὸ ἀκρότατον ἀνεβίβασε. 7, 5, 1. in margg. ἀπηγγέλθη πρὸς τὸ κοινὸν — καὶ κατὰ πόλεις. In edd. est καὶ τὰς πόλεις. Sic est consilii, vt ἐπὶ, Α. 3, 5, 2. τῶν ἐσκεδασμένων καθ' ἁρπαγήν. Cf. γίγνεσθαι nr. 15. a. ¶ 6) *prope, iuxta*. Π. 6, 3, 2. κατὰ τὴν ἑαυτῶν τάξιν ἕκαστον ἰέναι. Α. 5, 2, 15. τοὺς σταυροὺς, τοὺς καθ' αὑτοὺς, *sibi proximos*. Alias καθ' αὑτὸν est *seorsim*. v. αὐτὸς nr. 4. et ἑαυτόν. Sic Π. 6, 3, 11. p. 386. καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς, *seorsim, vestro arbitrio*. Sed ibid. est κατὰ τὸ δεξιὸν πλευρὸν τῆς στρατιᾶς. Α. 7, 3, 11. καθ' οὓς αἱ τράπεζαι ἔκειντο. Ε. 2, 4, 15. vbi etiam *circa* exponi potest. 4, 5, 3. κατὰ τὰ θερμὰ παρῄει. Paulo post est πρὸς τοῖς θερμοῖς. 5, 4, 49. τὸ κατὰ Σκῶλον σταύρωμα. 6, 5, 26. κατὰ Καρύας ἐνέβαλον — κατ' Ἰὸν, *ibi vbi est Caryae — vbi est Ius*. Cf. 4, 2, 8. 4, 6, 14. ¶ 7) *apud*. Π. 7, 1, 7. κατ' ἄλλους αὖ τοιάδε — κατ' ἄλλους δ' αὖ (ἔλεξε). Paulo ante est ἐν ἄλλοις ἔλεξε. Α. 5, 2, 12. Ε. 6, 2, 11. ¶ 8) *versus, e regione*. a) Α. 7, 2, 1. εἰς κώμας τῶν Θρᾳκῶν τὰς κατὰ Βυζάντιον. Ε. 7, 2, 7. κατὰ τὰς κλίμακας προσεμάχοντο. b) De hostibus in acie oppositis. v. Valckenar. ad Herodot. 3, 14. Π. 7, 1, 11. ἐμοῦ ἐπιτιθεμένου τοῖς κατὰ τὸ δεξιὸν, τότε καὶ ὑμεῖς τοῖς καθ' ὑμᾶς ἐπιχειρεῖτε. §. 15. Α. 6, 5, 18. Αγ. 2, 11. Ε. 4, 3, 10. οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ Λακεδαιμονίους ἐγένοντο, αὐτοὶ δὲ — κατ' Ἀχαιοὺς ἀντετάχθησαν. §. 12. 4, 4, 11. νικῶντες τοὺς καθ' αὑτούς. cf. γίγνεσθαι nr. 15. c. et ἑαυτὸν nr. 3. c. ¶ 9) *contra*. Π. 6, 3, 6. προσελαύνουσι — κατ' αὐτοὺς ἡμᾶς. 7, 1, 12. προσῄεσαν τρεῖς φάλαγγες — ἡ μὲν μία κατὰ πρόσωπον· τὼ δὲ δύο, ἡ μὲν κατὰ τὸ δεξιὸν, ἡ δὲ κατὰ τὸ εὐώνυ-

εὐώνυμον. §. 13. 14. A. 1, 10, 5. 2, 3, 11. ¶ 10) *per.* Π. 6, 2, 8. θάλαττα — καθ' ἣν πλεῖω ἔρχεται ἢ ὅσα τις ἑώρακεν ἀγαθά. A. 3, 4, 18. 4, 5, 19. κατὰ κλίμακας (all. ἐπὶ κλίμακος) κατέβαινον. 6, 5, 5. 13. E. 2, 1, 3. ἐπορεύετο κατὰ τὴν πόλιν. 2, 4, 18. κατὰ τὸν δρόμον τὰς μηχανὰς προσάγειν. 3, 3, 11. 4, 1, 7. 4, 5, 1. ἀπεχώρουν κατὰ τὴν — ὁδόν. §. 10. κατὰ θάλατταν ἀπέπεμψε. 5, 4, 47. τὸ ὑπὲρ τῆς κατὰ τὸν Κιθαιρῶνα ὁδοῦ ἄκρον. §. 55. est διὰ τοῦ Κιθαιρῶνος. 7, 4, 24. κατὰ τὴν ὁδὸν ἀναχωροῦντες εἰς τὴν εὐρυχωρίαν ἐξῆλθον. Leuncl. perperam: *evia cedentes.* Morus recte: *per viam angustiorem.* ¶ 11) *propter.* A. 7, 3, 20. σύνθημα δ' εἶπον (Athenienses honoris causa) κατὰ τὴν συγγένειαν. cf. ἀνάγκη n. 7. Sic Π. 5, 2, 11. in marg. Steph. κατὰ ταῦτα, probante Zeunio, vbi editi καὶ τὰ αὐτά. K. 1, 5. κατὰ τὴν ἀρετὴν ἐθαυμάσθησαν. ¶ 12) *pro.* Π. 8, 6, 6. κατὰ λόγον δυνάμεως. Απ. 2, 7, 1. κατὰ δύναμιν: pro quo 1, 3, 3. ex Hesiodo est καδδύναμιν. cf. ἀξία. Sic praecedente ἢ post comparatiuum, v. Rittershus. ad Oppian. cyneget. 2, 521. Π. 4, 5, 14. p. 250. πλεῖω ἅπαντα ἢ κατὰ τὸ ἡμέτερον πλῆθος. E. 3, 3, 1. σεμνοτέρας ἢ κατὰ ἄνθρωπον ταφῆς, *quam pro sorte humana.* Απ. 1, 7, 4. προστάττεσθαί τινι μείζω ἢ κατὰ δύναμιν. 4, 7, 10. cf. ἄνθρωπος nr. 9. ¶ 13) *quod attinet ad.* E. 1, 6, 5. οὐ κωλύω τὰ κατ' ἐμέ, *ego quidem, quod ad me attinet.* Θ. 11, 9. ἡδύ μοι — τὴν πόλιν μηδὲν κατ' ἐμὲ χρήμασιν ἀκόσμητον εἶναι. Sic τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι, v. εἶναι nr. 16. c. et ἑαυτὸν nr. 2. et 4. ¶ 14) *post, a tergo.* Π. 7, 1, 15. ἐξέκλιναν κατὰ τὰ φεύγοντα ἅρματα. K. 6, 17. vbi oppon. ὑπαντᾶν. ¶ 15) Dicitur de conditionibus, vt ἐπί, E. 7, 1, 1. καθ' ὅ τι συμμαχία ἔσοιτο, *quibus conditionibus.* Resp. ἐπὶ τοῖς ἴσοις. ¶ 16) Circumscribit ¶ a) substantiuum vel genitiuum, A. 4, 8, 15. οἱ κατὰ (cod. Eton. πρὸς) τὸ Ἀρκαδικὸν πελτασταί, *peltastae Arcadici.* Leuncl. male: *Arcadico more instructi.* Intelligi enim debet σύστημα. E. 4, 4, 11. τὰ κατὰ τοὺς Σικυωνίους, *Sicyonios.* Intell. τάγματα vel μέρη. 6, 1, 4. p. 361. τὰ κατὰ Θετ-

Θετταλίαν, *Theſſalia.* Intell. χωρία. K. 1, 5. in margg. τὰ κατὰ τὴν ἀρετήν. cf. γίγνεσθαι. ¶ b) adiectiuum, Π. 5, 1, 5. ἕκαςος τῶν καθ' αὐτὸν ἐρᾷ, *ſua, ſibi apta.* Cf. ἑαυτὸν nr. 3. 7, 1, 8. τὰ καθ' ἡμᾶς, *acies noſtra.* §. 9. eſt τὰ παρά σοι. A. 1, 9, 10. τὸ κατὰ μῆνα κέρδος, *menſtruum.* Cf. ἡμέρα. Sic omnino de rerum ſtatu, E. 6, 3, 6. p. 387. τὰ κατὰ θάλασσαν — τὰ κατὰ γῆν. Cf. 4, 8, 1. 6, 1, 4. p. 360. ſq. ¶ c) aduerbium, (v. omnino nr. 3.) Π. 6, 2, 11. p. 370. κατὰ μικρὸν, *paulatim.* cf. μικρός. Αθ. 2, 2. E. 3, 4, 13. κατὰ τύχην τινὰ, *caſu quodam.* cf. εἰκὸς, ἡσυχία, καρτερὸς, κράτος, κόσμος, μόνος, σπουδή. ¶ 17) Saepe omiſſum debet intelligi, inprimis poſt verba motum indicantia. v. ἄγειν, ἀποχωρεῖν, διασκηνεῖν, θεῖν, πορεύεσθαι, etc. it. ante πάντα, *omnino, in omnibus rebus,* Π. 1, 6, 8. ante τὰ τοιαῦτα πάντα, Απ. 2, 9, 4. it. ante οὐδεν, vbi fere eſt pro οὐ. it. ante τἄλλα, Π. 1, 6, 19. p. 74. A. 7, 2, 14. ante ὁδεν, Π. 2, 4, 13. ante τρόπον, Π. 3, 1, 6. ante ἀριθμὸν, Ιπ. 2, 3. Cf. ἔξω nr. 18. βάθος, μῆκος, πλάτος, πλῆθος et ſimilia. Saepe quoque ante accuſatiuum abſolutum intelligunt κατὰ, vt ante θυσίας, Αθ. 2, 9. ante τοὺς — ἵππους, Ιπ. 1, 14. ante τὰ εἰς τὸν πόλεμον, K. 1, 12. Sic A. 5, 5, 10. ὃ δὲ λέγεις, Hutch. explicat κατ' ἐκεῖνο δὲ ὃ λέγεις, *quod ad illud attinet quod dicis.* §. 11. ἃ δὲ ἠπείλασας. Αγ. 5, 6. ἃ δὲ πάντες ἐπιςάμεθα. Sed Zeun. recte praefert τὰ δὲ π. Ιερ. 6, 12. ὃ δ' ἐζήλωσας ἡμᾶς. O. 7, 36. ἃ δ' ἂν περιττεύειν δέῃ. cf. τάχιςος et τέλος. ¶ 18) κατ' ἀντιπέρας, et κατ' ἀντικρὺ, v. ἀντικρὺ et ἀντιπ. κατὰ κέρας, κατὰ κεφαλὴν, v. κέρας, κεφ. κατὰ πόδας, v. ποῦς. καθ' ὁπόσους, κατ' ὀφθαλμοὺς, v. ὁπόσ. et ὀφθαλμ. κατὰ πολὺ, v. καταπολύ. κατὰ πρόσωπον, v. πρόσωπον, etc. ¶ 19) Permutatur c. ἀνά. v. ἀνὰ nr. 1. et κράτος nr. 2. a. c. ἀπὸ, Π. 5, 5, 12. pro αὐτοὶ ἀφ' ἑαυτῶν in marg. Steph. eſt αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς, *ipſi ſua ſponte.* c. ἐπί. v. ſupra nr. 10. c. μετά. v. μετὰ c. acc. nr. 3. c. καί. v. περαίνειν nr. 2. et ἔκπλους. c. εἰς. v. κατάντης. c. παρὰ, A. 1, 4, 3. αἱ νῆες ὥρμουν παρὰ (Marg. κατὰ) τὴν σκηνήν. c. πρὸς, *aduerſus,* A. 1, 10, 4. ἐν τῇ μάχῃ πρὸς (2 codd. κατὰ)

κατὰ) τοὺς Ἕλληνας. Cf. supra nr. 16.

κἄτα, i. q. καὶ εἶτα, ponitur in interrogatione, et verti potest *siccine.* v. Kuster. ad Aristoph. Plut. 79. O. 2, 4. κἄτα οὕτως ἐγνωκὼς — οὐχ ἡγῇ; Hic est maxime admirantis. Cf. εἶτα nr. 6.

καταβαίνειν, ¶ 1) *descendere.* ¶ a) de monte, Π. 3, 1, 3. καταβὰς ἡμῖν μάχεσθαι — τί οὖν οὐ καταβαίνεις all. οὐκ ἀποβαίνεις) — ἐπὶ δίκην καταβαίνειν. §. 4. A. 7, 4, 3. εἰ μὴ καταβήσονται οἰκήσοντες. E. 7, 4, 13. κατέβαινον ἐπὶ τοὺς Ἠλείους, *aggressuri Eleos.* ¶ b) ex arce, E. 2, 4, 28. ἀνελθόντες εἰς τὴν ἀκρόπολιν· ἐπεὶ δὲ κατέβησαν. ¶ c) ex equo, vbi opponitur ἀναβαίνειν. v. ἀναβ. Π. 1, 4, 8. καταβεβηκώς. 4, 3, 4. p. 233. ὅταν μὲν ἐπὶ τοῦ ἵππου γένωμαι — ὅταν δὲ καταβῶ. 4, 5, 15. p. 252. ἐπὶ τῶν ἵππων. — τὸ καταβῆναι ἐν μέσῳ καὶ εὐθὺς πεζοὶ παρεσόμεθα. E. 5, 4, 39. τῶν ἱππέων ἔτι καταβεβηκότων. Iπ. 7, 19. bis. Iππ. 4, 2. εἰ πᾶσι καταβεβηκόσι πλησιάσειαν. Plene, Π. 5, 5, 3. καταβὰς ἀπὸ τοῦ ἵππου — κατέβη ἀπὸ τοῦ ἵππου. 8, 3, 5. ἱππεῖς — καταβεβηκότες ἀπὸ τῶν ἵππων. A. 7, 3, 25. E. 7, 1, 10. Passiuum, Iπ. 11, 7. ἢν ταχὺ καταβαίνηται, *si eques cito ex equo descendit,* vel *si equus equitem cito descendere patitur.* Sed prior explicatio praestat. ¶ d) in campum, Π. 3, 1, 4. ἐς τὸ πεδίον οὐ κατέβαινεν. ¶ 2) *e regione editiore in pressiorem iter facere.* Dicitur saepe sic de expeditione bellica, E. 2, 4, 4. Thrasybulus Phyla καταβαίνει Athenas versus, vt se hostibus opponat. 6, 5, 27. Thebani expeditionem facturi in Laconicam, πολὺ θρασύτερον κατέβαινον. 7, 5, 11. cf. ἀναβαίνειν. it. *e mediterraneis ad maritima,* Π. 1, 1, 4. καταβὰς ἐπὶ θάλατταν ἐπῆρξε Κυπρίων. A. 2, 5, 3. καταβῆναι dicitur Tissaphernes ad maritima proficiscens. Aγ. 1, 13 μέγα φρονήσας ἐπὶ τῷ καταβάντι στρατεύματι, pro quo E. 3, 4, 11. est ἐπὶ τῷ καταβάντι στρατεύματι παρὰ βασιλέως. Aγ. 1, 18. ὅτι καταβήσοιτο ἐπὶ θάλατταν. E. 1, 4, 1. καταβαίνοντες οἱ Λακεδαιμονίων πρέσβεις a rege, domum reuersuri. 3, 1, 10. 4, 2, 8. 5, 1, 3. (in terra continenti) κατέβαινεν mare s. por-

portum versus, nauem conscensurus. §. 22. Ἀνταλκίδας κατέβη ex Asia, nauigaturus in Graeciam Male Leuncl. rediit. Sic Π. 8, 6, 8. καταβαίνει is, quem rex Persarum in prouincias mittit e regia, vt satrapas exploret. ¶ 3) *in certamen descendere.* Ita vertunt A. 4, 8, 20. πολλοὶ κατέβησαν, np. e tumulo antememorato.

καταβάλλειν, ¶ 2) *deiicere.* aduersarium de equo, E. 5, 2, 31. ἵππαρχον καταβάλλουσιν ἀπὸ τοῦ ἵππου. Iπ. 8, 11. ¶ 2) *e manu eiicere, abiicere.* Π. 2, 2, 1. p. 102. καταβάλλει ὃ ἔλαβεν, ὡς ἕτερον ληψόμενος. 4, 5, 13. τὰ παλτὰ καταβάλλειν. ¶ 3) *confuse proiicere.* Π. 2, 1, 13. λίθων καὶ ξύλων — κἂν ὁπωσοῦν καταβεβλημένα τύχῃ. E. 2, 4, 18. O. 3, 3. ὅπου ἔτυχεν ἕκαστον καταβέβληται. Oppon. ἐν χώρᾳ τεταγμένα κεῖται. cf. χύδην. ¶ 4) *euulsum* s. *erutum proiicere.* O. 16, 14. τὴν ὕλην καταβάλλειν, ὡς αὐαίνηται ἐπιπολῆς. ¶ 5) *serere.* O. 16, 11. καρπὸν δ' οὔπω καταβαλεῖν. ¶ 6) *demittere, deprimere.* K. 5, 32. lepus καταβάλλει καὶ παραβάλλει τὸ ἕτερον οὖς πλάγιον. cf. ἐπικαταβάλλειν. Sic Iπ. 8, 3. τοῦ ἀγωγέως καταβεβλημένου προδιαβῆναι αὐτὸν τάφρον. Ita emendarunt Steph. et Leuncl. pro καταβεβλημένον, quod Camerar. vertit *vacuum,* scil. equum. Nam ἀναβάλλειν sic est *se in equum coniicere.* Sed ἀγωγεὺς καταβεβλ. est *lorum laxum* s. *demissum vt laxum sit.* ¶ 7) *prosternere, caedere.* Hesych: καταβαλεῖ· ἀποκτενεῖ. ¶ ¶ a) bestias, *erlegen,* Π. 1, 3, 12. θηρία τοξεύων καὶ ἀκοντίζων καταβαλεῖς. 1, 4, 8. 4, 6, 2. p. 257. ¶ b) homines, Π. 3, 3, 27. τίς πρῶτος ἄνδρα καταβαλεῖ. E. 3, 2, 3. 4, 1, 9. 4, 3, 15. 4, 8, 19. 5, 4, 39. ¶ 8) *obiicere.* E. 5, 2, 29. τὰ δένδρα ἐμποδὼν καταβάλλειν, εἴ τις ὄπισθεν ἐπίοι. 6, 5, 30. ¶ 9) *euertere.* Hesych: καταβαλεῖ· — καταλύσει. E. 4, 5, 10. τὸ τρόπαιον οὐ κατέβαλεν. 6, 4, 27. κατέβαλε (Margg. κατέλαβε) τὸ Ἡρακλειωτῶν τεῖχος.

καταβασις, ¶ 1) *descensus, via decliuis, locus per quem descenditur.* Π. 7, 2, 1. κατάβασιν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἀνάβασιν. A. 3, 4, 23. ἀκρωνυχίαν ὄρους, ὑφ'

ὑφ' ἣν ἡ κατάβασις ἦν εἰς τὸ πεδίον. §. 24. ὁ ὑπὲρ τῆς καταβάσεως λόφος. 5, 2, 6. ἦν ἐφ' ἑνὸς ἡ κατάβασις ἐκ τοῦ χωρίου. §. 18. 5, 3, 1. τὴν κατάβασιν ἐφοβοῦντο τὴν εἰς Τραπεζοῦντα, τραχὴς γὰρ ἦν καὶ στενή. cf. ποταμός. ¶ 2) *iter e mediterraneis mare versus.* cf. ἀνάβασις. A. 5, 5, 4. τῆς καταβάσεως ἀπὸ τῆς ἐν Βαβυλῶνι μάχης ἄχρι εἰς Κοτύωρα. 7, 8, 15.

καταβιβάζειν, ¶ 1) *descendere iubere.* Π. 7, 5, 8. καταβιβάσας εἰς τὸ ξηρὸν τοῦ ποταμοῦ ὑπηρέτας. ¶ 2) *descendere cogere, depellere.* hostem, E. 4, 6, 7. κατεβίβασαν ἐς τὸ ὁμαλὸν τὸ στράτευμα. ¶ 3) *deorsum agere, ex monte abigere.* E. 4, 6, 5. τὰ βοσκήματα κατεβίβαζον ἐκ τῶν ὀρῶν.

καταβλακεύειν, *per inertiam perdere* f. *detrimentum afferre.* Hesych: καταβλακεύειν· — ῥαθυμεῖν, ἢ δαπανᾶν ῥαθύμως. c. acc. A. 7, 6, 16. οὔτε κατεβλακεύσαμεν τὰ τούτου. cf. βλακεύειν.

καταβλητικὸς, *vim habens equitem aduersarium ex equo deiiciendi.* Iπ. 8, 11. τοῦτο γὰρ καταβλητικόν.

καταγγέλλειν, *prodere, deferre.* A. 2, 5, 11. κατήγγειλαν αὐτῷ τὴν ἐπιβουλήν.

κατάγειν, ¶ 1) *deducere ad maritima.* Aγ. 1, 18. ἐπὶ θάλασσαν ἐν τάχει τὸ στράτευμα κατάγων. ¶ 2) *abducere, abigere.* E. 4, 8, 33. κατῆγεν, εἴ τί που λαμβάνοι ἀπ' Ἀθηναίων πλοῖον. Cf. nr. 3. ¶ 3) *subducere naues e mari ad terram.* Hesych: κατάγειν· ἐπὶ τὸν ναύσταθμον ἄγειν. A. 5, 1, 6. εἰ πλοῖα καταγοιμεν. §. 7. οὓς ἂν καταγάγωμεν, np. nautas cum nauibus subductos. §. 10. E. 5, 1, 25. τὰς ἐκ τοῦ Πόντου ναῦς Ἀθήναζε ἐκώλυε καταπλεῖν, ἐς δὲ τοὺς ἑαυτῶν ξυμμάχους κατῆγεν, *nauigare permittebat*, f. *iubebat.* Etiam nr. 2. huc referri potest. ¶ 4) *appellere.* v. καταπέμπειν. ¶ 5) *reducere exules in patriam.* Suid: κατάγειν· τοὺς πεφευγότας εἰς τὰς ἑαυτῶν πατρίδας ἀποκαθιστᾶν. Ξενοφῶν (A. 1, 1, 7.)· ἐπειρᾶτο κατάγειν τοὺς ἐκπεπτωκότας. Plenius 1, 2, 2. τοὺς φυγάδας καταγάγοι οἴκαδε. it. 7, 3, 8. et Aγ. 2, 21. E. 1, 1, 20. κατάξειν αὐτούς, *effecturos esse ut redire iis liceret.* 2, 2, 12. τοὺς φυγάδας

δας κατάξαντας. Margg. καθέντας. 4, 4. 15. 5, 2, 9.

κατάγειος, *subterraneus*. Suid: κατάγαιον οἴκημα καὶ κατάγειον, ὑπὸ γῆν. Deinde, non nominato Xenophonte, laudat locum A. 4, 5, 19. αἱ οἰκίαι ἦσαν κατάγειοι. cf. Poll. 7, 123. et 9, 49.

καταγελᾶν. ¶ 1) *ridere*. A. 2, 4, 2. ἐνικῶμεν τὴν βασιλέως δύναμιν — καὶ καταγελάσαντες ἀπήλθομεν. Vbi tamen simul habet contemtus notionem, et potest ad nr. 2. referri. O. 13, 4. ¶ 2) *deridere*. Απ. 2, 6, 12. ἀκούων, τὸν ἐπαινοῦντα καταγελῶντα λέγειν, *deridentis animo, Spottweise*. c. gen. Π. 1, 4, 15. 4, 5, 17. τεθράμμεθα χωριτικῶς, ὥστε ἴσως ἂν ἡμῶν καταγελᾤητε (Margg. καταγελάσαιτε), εἴ τι etc. 7, 5, 7. κατεγέλων τῆς πολιορκίας — ἔτι μᾶλλον κατεγέλων. Margg. et MSS. addunt τούτων. A, 2, 6, 12. E. 4, 1, 10. Απ. 1, 4, 2. 3, 5, 15. 3, 7, 8. 4, 4, 8. de Socrate: τῶν ἄλλων καταγελᾷς ἐρωτῶν καὶ ἐλέγχων. c. acc. rei, O. 8, 19. ὃ πάντων καταγελάσειεν ἂν μάλιστα οὐχ ὁ σεμνὸς, ἀλλ' ὁ κομψός. Passiuum: Ιερ. 11, 6. tyrannus in ludis νικώμενος — πάντων μάλιστα καταγελῷτο. Απ. 3, 7, 7. δεδιὼς μὴ καταγελασθῇς. ¶ 3) *illudere*. A. 1, 9, 8. τοὺς κακούργους οὐκ εἶα καταγελᾶν, pr. ἑαυτοῦ. ¶ 4) *despicere, reprehendere*. A. 2, 6, 17. τούτων οὐδεὶς οὐθ' ὡς ἐν πολέμῳ κακῶν κατεγέλα. Mox est ἐμέμφετο.

καταγέλαστος, *ridiculus, ludibrio expositus*. Απ. 2, 6, 38. καταγέλαστος φαίνοιο. 3, 6, 1. καταγέλαστον ὄντα. 4, 2, 29. ἀδοξοῦσι διὰ ταῦτα καὶ καταγέλαστοι γίγνονται.

καταγελάστως, *ridicule, contemtim*. Απ. 1, 7, 2. iactator ἀλυσιτελῶς καὶ καταγελάστως βιώσεται.

κατάγελως, *derisio, irrisio*. O. 13, 5. οὐ μὲν δὴ ἄξιον πρᾶγμα καταγέλωτος — οὐ καταγέλωτός μοι δοκεῖ ἄξιος εἶναι.

κατάγεσθαι, ¶ 1) *subducere*. E. 6, 2, 24. τὰς τριήρεις — ἕλκων κατηγάγετο εἰς τὸν λιμένα. ¶ 2) *deuerti, deuersari*. v. interpp. Thom. Mag. p. v. interpp. Thom. Mag. p. 501. Π. 8, 5, 9. ὅταν ἐκεῖσε (in aedes) ἔλθῃ, ὡς εἰς οἰκεῖα κατάγεσθαι. 8, 6, 2. Αγ. 5, 7. E. 4, 5, 18. κατήγετο ἐς τὰς πόλεις. Σ. 1, 11. scurra dicit, ὅτι κατάγεσθαι βούλοιτο. Hic reddere etiam possis: *in domum*

domum deduci. 8, 39. πρόξενοι κατάγονται παρὰ σοί. Eleganter de morte, Αγ. 11, 16. εἰς τὴν ἀΐδιον οἴκησιν κατηγάγετο. ¶ 3) reuerti. Α. 3, 4, 22. κατάγεσθαι ἐπὶ τὸ στρατόπεδον.

καταγίγνεσθαι, oriundum esse. Xenophon ap. Stobaeum tit. 86. p. 497. τοὺς ἀνθρώπους ἐπίσταθαι, (τῷ) γεννᾷν ἐξ ἀλλήλων καταγίγνεσθαι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. v. Abresch. dilucc. Thucyd. 4, 126.

καταγιγνώσκειν, ¶ 1) cognoscere, animaduertere. Dicitur fere in malam partem: cognoscere s. deprehendere rem malam. Suid: καταγνῶναι· — ἰδίως ἐπὶ διαβολῇ καὶ πονηρίᾳ λέγουσιν Ἀθηναῖοι. Certe saepe dicitur μέσως. c. acc. Π. 1, 3, 9. πῶς δὴ τοῦτο κατέγνως; 5, 5, 7. E. 5, 4, 57. c. acc. particip. pro inf. Π. 8, 4, 5. ἔστιν ὅ τι — οὐχ ἡδομένως πράττοντά με κατέγνως. c. ὅτι, E. 5, 4, 41. κατέγνω — ὅτι ἀεὶ μετ' ἄριστον οἱ πολέμιοι ἐφαίνοντο. c. gen. et inf. Π. 6, 1, 20. αὐτὸς ἐμαυτοῦ κατέγνων μὴ ἂν καρτερῆσαι, animaduerti me non continentem esse. Chariton 6, 3. pro eo dixit μοῦ καταγνοὺς ἀκρασίαν. Sed diserte in bonam partem est O. 2, 18. τοὺς γνώμῃ συντεταμένῃ ἐπιμελουμένους — κερδαλεωτέρον κατέγνων πράττοντας. Sic in bonam partem est ¶ 2) existimare de aliquo, sentire. Απ. 3, 7. 3. τὴν ἐμὴν δύναμιν ἐν ποίῳ ἔργῳ καταμαθὼν ταῦτα μου καταγιγνώσκεις, ita de me sentis. O. 2, 1. κατέγνωκας ἡμῶν ἱκανῶς πλουτεῖν, putasne, nos satis ditites esse. Sed ¶ 3) sentire. In malam partem, Απ. 1, 3, 10. ταῦτα κατέγνωκας αὐτοῦ, tam male de eo sentis. ¶ 4) decernere. Passiuum c. nominatiuo poenae. Nam ap. Thucyd. Demosth. aliosque actiuum est c. acc. poenae. Απ. 4, 8, 7. ὑπὸ τῶν δικαστῶν κατεγνώσθη θάνατος. Male quidam legunt θανάτου. v. Fischer. ad Plat. apol. 29. c. gen. E. 3, 5, 18. θάνατος αὐτοῦ κατεγνώσθη, contra eum. 7, 3, 7. p. 475. ¶ 5) damnare. Actiuum c. acc. pers. vel addito vel intelligendo, atque adeo passiuum c. nominatiuo pers. E. 1, 7, 10. p. 56. ἂν καταγνωσθῇ. Moro hoc videbatur glossema esse, quia praecedit κατακριθέντα. v. κατακρίνειν nr. 3. 4, 4, 2. κἂν νόμῳ τις

τις καταγνωσθῇ. 6, 5, 9. καταγνόντες ἀπέκτειναν. Απολ. 26. c. inf. E. 1, 7, 10. p. 55. ἐὰν καταγνωσθῇ ἀδικεῖν, i. e. διὰ τὴν ἀδικίαν. 5, 4, 30. c. duobus accuſatiuis, E. 1, 7. 10. p. 60. προδοσίαν καταγνόντες τοὺς οὐχ ἱκανοὺς γενομένους. Moro iudice ἱκ. γεν. ſunt accuſatiui abſoluti: *quippe cum non potuerint.* Quod iudicium ſi ſequi nolueris, accuſatiuus προδοσίαν mutandus erit in genitiuum προδοσίας, vel accipiendus pro διὰ τὴν προδοσίαν.

καταγνύειν, ¶ 1) *frangere.* A. 4, 2, 13. ἑνὸς μὲν κατέαξαν τὸ σκέλος. De crurifragio adhiberi hoc verbum, dicit Phauorinus. v. interpp. Thom. Mag. p. 500. Sed Moeris p. 233. dicit: κατέαξα τῆς κεφαλῆς, Ἀττικῶς· κατέαξα τὴν κεφαλὴν, Ἑλληνικῶς. ¶ 2) *debilitare.* O. 6, 5. τὰς βαναυσικὰς τέχνας — ὅτι τὰς ψυχὰς καταγνύουσι. quod explicatur ibid. 4, 2. verbis: αἱ ψυχαὶ ἀῤῥωστότεραι γίγνονται.

κατάγνωσις, *condemnatio.* Απ. 4, 8, 1. τὴν κατάγνωσιν τοῦ θανάτου πρᾳότατα — ἐνεγκὼν, *ad mortem.*

καταγοητεύειν, ¶ 1) *praeſtigiis ſ. ſplendore externo delinire, ſ. oculos praeſtringere.* Π. 8, 1, 14. καταγοητεύειν ᾤετο χρῆναι αὐτοὺς, πρ. τοὺς ἀρχομένους. In ſqq. vberius explicatur. ¶ 2) *decipere.* Suid: καταγοητεύων· ἀπατῶν. Similiter Heſych. explicat. A. 5, 7, 5. ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας καὶ καταγοητευθέντας.

καταγορεύειν, *deferre, indicare.* E. 3, 3, 5. καταγορεύει τις πρὸς τοὺς Ἐφόρους ἐπιβουλήν.

καταγωγή, *deuerſorium.* E. 3, 2, 9. v. Heſych. et Suid.

καταγώγιον, i. q. καταγωγή. Moeris: καταγώγιον καὶ κατάγεσθαι, Ἀττικῶς· κατάλυμα καὶ καταλύειν, Ἑλληνικῶς. Sed Thom. Mag. p. 501. probat etiam καταλύειν. Πο. 3, 12. καταγώγια περὶ λιμένας — ἐμπόροις, — τοῖς εἰσαφικνουμένοις δημόσια καταγώγια.

καταδακρύειν, ¶ 1) *flere.* Π. 7, 3, 4. Cyrus interfecto Abradata χρόνον τινὰ σιωπῇ κατεδάκρυσεν. ¶ 2) *deflere, deplorare.* Π. 5, 4, 14. κατεδάκρυσε τὴν αὐτοῦ τύχην. E. 2, 4, 13. ἔστιν οὓς πολλὰ κατεδακρύσαμεν. Wels. cum Leuncl. πολλὰ omiſit.

καταδαπανᾷν, ¶ 1) *abſumere.*

absumere. Π. 8, 4, 16. ταῦτα ἀθροίζω, οὐδ' ὅπως αὐτὸς καταδαπανήσω, οὐδ' ὅπως αὐτὸς κατατρίψω. Πο. 5, 12. πολλὰ χρήματα ἐν πολέμῳ καταδαπανηθέντα — τῶν προσόδων πολλὰς καταδαπανηθείσας. ¶ 2) edendo consumere, aufzehren. Π. 8, 4, 4. in coena, εἴ τι ἡδὺ δόξειε λαβεῖν, μηδὲν τούτων μόνον καταδαπανᾶν. A. 2, 2, 5. ¶ 3) insumere. c. εἰς, Π. 6, 2, 11. p. 370. τῶν στρωμάτων τὸ βάρος εἰς τὰ ἐπιτήδεια καταδαπανᾶτε.

καταδαρθάνειν, dormire. Suida auctore proprie est τὸ ἐν δέρμασι κατακοιμηθῆναι, et Attice dicitur καταδάρθειν. Αγ. 9, 3. ὅπως καταδάρθοι rex Persarum — πραγματεύονται. E. 7, 2, 23.

καταδεέστερον, minus. Aπ. 3, 5, 18. οὐδένων καταδεέστερον — ὑπηρετοῦσιν, nemini in ministrando cedunt.

καταδειλιᾶν, timide agere, prae metu refugere. c. acc. A. 7, 6, 16. οὔτε κατεδειλιάσαμεν οὐδὲν, ἐφ' ὅ τι ἡμᾶς παρεκάλεσε.

καταδεῖν, religare, alligare. c. ἀπὸ, E. 4, 4, 10. καταδήσας ἀπὸ δένδρων τοὺς ἵππους. cf. καταλέγειν nr. 4. quocum confunditur.

καταδέχεσθαι, recipere in patriam. Αγ. 2, 21. τοὺς φυγόντας — ἠνάγκασε τὰς πόλεις οἴκαδε καταδέξασθαι. E. 5, 1, 31. 5, 2, 10.

κατάδηλος, ¶ 1) manifestus. Π. 4, 1, 6. καταδήλων οὕτω τῶν ἀγαθῶν ὄντων, cum spes praedae tam certa s. manifesta sit. Αγ. 1, 6. ἀπὸ τῶν ἔργων καὶ τοὺς τρόπους αὐτοῦ νομίζω καταδήλους ἔσεσθαι, fore vt cognoscantur. c. ὅτι, Aπολ. 23. ὅτι δὲ οὕτως ἐγίγνωσκε, καταδηλότερον ἐγίγνετο. Etiam masculinum, Π. 7, 5, 23. κατάδηλοι γίγνονται καὶ ἐν τοῖς πολέμοις — ὅτι ἔσωζον, apparet, eos seruare. Sic c. particip. Cf. δῆλος et φανερός. Π. 8, 2, 8. λέγεται κατάδηλος εἶναι οὕτως αἰσχυνθεὶς, tam manifeste erubuisse. E. 1, 6, 14. ¶ 2) clarus, perspicuus. Aπ. 1, 4, 14. οὐ γὰρ πάνυ σοι κατάδηλον, ὅτι — βιοτεύουσι. ¶ 3) conspicuus. K. 5, 18. lepores, διωκόμενοι, εἰσὶ κατάδηλοι διὰ γῆς κεκινημένης — κατάδηλοι δὲ καὶ ἐν τοῖς τριμμοῖς. ¶ 4) notus. E. 7, 3, 3. ὁπόσοι δὲ ἐπείθοντο, οὐ πάνυ κατάδηλον.

καταδικάζειν, ¶ 1) *condemnare*. c. gen. E. 7, 4, 23. κατεδίκασαν αὐτῶν. c. gen. et inf. Π. 3, 1, 5. νομιοῦσί σε καὶ αὐτὸν καταδικάζειν σαυτοῦ τὰ ἔσχατα παθεῖν. Intell. δεῖν. it. seq. nominat. A. 6, 6, 9. p. 368. καταδικάζω ἐμαυτοῦ — τῆς ἐσχάτης δίκης ἄξιος (Cod. Par. ἄξιον) εἶναι. c. acc. δίκην et gen. pers. ita vt proprie sit *contra aliquem sententiam ferre* s. *decernere*. E. 3, 2, 16. Ἠλεῖοι — δίκην φάσκοντες καταδεδικάσθαι αὐτῶν ἐκώλυον τοῦ — ἀγῶνος, *eos iudicio condemnatos esse*. Leuncl. *indictam lata sententia multam sibi debere*. Cf. Meursius in miscell. Lacon. p. 332. ¶ 2) *iudicio suo declarare*. A. 5, 8, 9. ὅτι δικαίως ἔπαιον αὐτούς, καὶ ὑμεῖς κατεδικάσατε τότε.

καταδιώκειν, *persequi*. E. 1, 2, 6. ἀποκτείναντες ἐξ αὐτῶν ὡσεὶ ἑκατὸν, καὶ ἐς τὴν θάλασσαν καταδιώξαντες. 2, 4, 12. 7, 4, 31. c. acc. A. 4, 2, 4. τοὺς δὲ καταδιώξαντες. E. 1, 2, 8. 2, 4, 22. 4, 1, 14. 6, 4, 9. ἐπέστρεψάν τε αὐτοὺς καὶ κατεδίωξαν πρὸς τὸ στρατόπεδον.

καταδοξάζειν, *male opinari, male statuere*. A. 7, 7, 18. εἰ καταδοξάσειαν de te, μήτε ἂν ἄλλους σοι ἐλθεῖν — τούτους τε αὐτοῖς εὐνουστέρους εἶναι.

καταδουλοῦσθαι, *in seruitutem suam redigere*. Π. 3, 1, 13 οἴει τι μᾶλλον καταδουλοῦσθαι ἀνθρώπους τοῦ ἰσχυροῦ φόβου. Leuncl. pro τι vult τινὶ, vt καταδουλ. sit passiuum. Sed recte Hutch. pro medio habet. Sensus est: *nihil magis quam metus poenae seruilem animum hominibus iniicit*, s. *animum frangit*. Est enim improprie dictum. Sed magis proprie refertur ad victos, vel tributarios populos, E. 7, 5, 1. τὴν Πελοπόννησον, ὅπως ὡς ῥᾷστα αὐτὴν καταδουλώσαιντο. §. 3. Απ. 2, 1, 13. O. 1, 23.

καταδρομή, *excursio in regionem hostilem, inuasio cum direptione*, *Streiferey*. Hesych: καταδρομή· ἁρπαγή. Cf. Thom. Mag. in v. προνομεύειν. Π. 3, 3, 12. καταδρομὴν ποιήσαντες. v. ποιεῖν nr. 3. Alias semper est καταδρομὴν ποιεῖσθαι, vt E. 5, 3, 1. 5, 4, 42.

καταδρύπτεσθαι, v. δρύπτεσθαι.

καταδύειν, ¶ 1) *demergere in mare*. A. 1, 3, 17. μὴ ἡμᾶς αὐταῖς ταῖς τριή-

τριήρεσι καταδύσῃ. 7, 2, 7. E. 5, 1, 18. ¶ 2) *deprimere*, vel *facere vt aliquis se occultet*. Π. 6, 1, 20. ἐμὲ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι καταδύουσι τῷ ἄχει. Leuncl. *moerore obruunt*.

καταδύεσθαι, ¶ 1) *submergi*. A. 3, 5, 6. in v. tribus traiicientes οὐ καταδύσεσθε. 4, 5, 24. ἄνευ τῶν σακκίων κατεδύοντο iumenta in niue μέχρι τῆς γαςρός. ¶ 2) *se abdere*. Hesych. et Suid: καταδύεται· κρύπτεται. K. 5, 16. lepores εὑρισκόμενοι — καταδύονται εἰς Φάραγγας. Vnde metaphorice legitur de iis, qui vehementi pudore afficiuntur, Π. 6, 1, 19. καταδύεσθαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης. A. 7, 7, 6. κατὰ τῆς γῆς καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης.

καταδῦναι, ¶ 1) *submergi*. A. 3, 5, 6. ὁ ἀσκὸς δύο ἄνδρας ἕξει τοῦ μὴ καταδῦναι. cf. δῦναι. ¶ 2) i. q. διαφθείρεσθαι, τιτρώσκεσθαι, omninoque ἄχρηςον reddi. Schol. Thucyd. 1, 54. καταδύσαντες ἀντὶ τοῦ τρώσαντες, οὐ — βαπτίσαντες. Cf. Suid. et Abresch. dilucc. Thucyd. 2, 92. E. 1, 6, 25. πλεῖν ἐπὶ τὰς καταδεδυκυίας ναῦς, καὶ τοὺς ἐπ' αὐτῶν ἀνθρώπους, *fractas*. Sic 1, 7, 10. p. 59. εἷς ἐπὶ καταδύσης νεὼς σωθείς. Sed 2, 3, 17. p. 93. οἱ καταδύντες sunt *naufragi*, qui 1, 7, 2. etc. ναυαγοὶ vocantur.

καταδυναστεύειν, *potentia opprimere*. in iudicio, Σ. 5, 8. δέδοικα τὸν σὸν πλοῦτον μή με καταδυναςεύσῃ. v. Gramm. it. Albert. ad Hesych. in h. v. et Wesseling. ad Diod. Sic. 13, 73.

καταθεᾶσθαι, ¶ 1) *deorsum spectare*. Π. 7, 5, 1. καταθεωμένοις αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ τείχους. A. 6, 5, 19. ἀπὸ λόφου καταθεωμένους τὰ γιγνόμενα. ¶ 2) *ex equo spectare* s. *contemplari* s. *inspicere*. Π. 3, 2, 1. περιελαύνων τὴν χώραν amicam κατεθεᾶτο σκοπῶν οὗ τειχισθείη Φρούριον. 5, 3, 20. 7, 5, 1. περιήλαυνε τὴν πόλιν — ἐπεὶ δὲ κατεθεάσατο τὰ τείχη. A. 1, 8, 10. ¶ 3) *adspicere*. Est amoris vel reuerentiae, Σ. 8, 42. Αὐτόλυκος κατεθεᾶτο τὸν Καλλίαν. ¶ 4) *considerare*. Π. 5, 5, 0. p. 332. ταῦτα — καταθέασαι οἷά σοι Φαίνεται. Ιερ. 3, 1. Φιλίας (intell. περὶ) καταθέασαι. v. Zeun. Sic rationes perlegendo, Π 8, 2, 10. τοὺς ἄλλους (θησαυροὺς) καταθεῶ, καὶ λόγισαι πόσα ἐςίν.

καταθέειν f. καταθεῖν, ¶ 1) *decurrere e monte ad excurfiones*. Π. 3, 2, 1. τῶν ὀρέων ὁπόθεν οἱ Χαλδαῖοι καταθέοντες λῄζονται. A. 7, 3, 24. Απ. 3, 5, 26. κατέχοντες ἐρυμνὰ χωρία (i. e. montes), δύνανται τὴν βασιλέως χώραν καταθέοντες κακοποιεῖν. ¶ 2) *excurrere ad praedandum*, vt κατατρέχειν. v. Hefych. et Suid. et Thom. Mag. p. 503. Π. 1, 4, 17. de iis, qui venantes in aliam regionem equis exeunt ad praedam: οἱ Φρουροὶ τῶν Μήδων ἐπὶ τοὺς καταθέοντας Affyriorum. 5, 3, 1. τοὺς ἱππέας ἀφῆκε καταθεῖν in hofticum. E. 3, 2, 12. 5, 2, 33. οἱ Ὀλύνθιοι καταθέοντες ἐς τὰς — πόλεις ἐλεηλάτουν. c. acc. omiffa praepofitione εἰς, Π. 5, 4, 8. κατέθει τὴν πρὸς Βαβυλῶνα χώραν. ¶ 3) De nauibus: *in portum prouehi, einlaufen*. E. 1, 1, 25. πλοῖα πολλὰ σίτου εἰς Πειραιᾶ καταθέοντα.

καταθύειν, ¶ 1) *mactare pro facrificio, facrificare*. A. 4, 5, 24. ἵππον — δίδωσι τῷ κωμάρχῃ ἀναθρέψαντι καταθῦσαι, ὅτι ἤκουσεν αὐτὸν ἱερὸν εἶναι τοῦ ἡλίου. 3, 2, 7. τοσαύτας χιμαίρας καταθύσειν τῇ θεῷ. Mox eft θύειν. Sic 5, 5, 3. fynonymum eft θύεσθαι. Perizonius tamen ad Aelian. V. H. 4, 1. et Verheyk. ad Antonin. Liberal. p. 121. putant, θύειν omnino effe *facra facere*, καταθύειν autem *victimam mactare*. ¶ 2) *confecrare*. A. 5, 3, 13. ἡ δεκάτη. . .

καταθυμεῖν, *animo deiecto effe*. E. 3, 2, 10. δῆμος παντελῶς κατηθύμησε καὶ ἡσυχίαν εἶχεν.

*καταθωρακίζειν, *lorica armare*. Π. 6, 2, 7. p. 366. ἵπποι εἰσὶ κατατεθωρακισμένοι, *cataphracti*.

καταιδεῖσθαι, *reuereri*. Π. 8, 7, 3. p. 548. τὴν ἐμὴν ψυχὴν καταιδούμενοι.

καταίρειν, *defcendere, defilire*. Ιππ. 6, 5. ἀπ' ὄχθων καταίρειν in equo. In alio loco eft καθάλλεσθαι. v. ibi.

καταισχύνειν, *probro* f. *ignominia afficere*. A. 3, 1, 20. οὗτος τὴν πατρίδα καταισχύνει, quia, cum fit improbis moribus, Graecum fe nominat. 3, 2, 9. factis veftris καταισχύνετε αὐτούς, maiores veftros. Απ. 3, 5, 28. οὔτε τὴν πόλιν βλάψεις, οὔτε σαυτὸν καταισχυνεῖς,

np.

np. si feceris, quae potes et debes.

καταιτιᾶσθαι, *culpare, accusare*. Hinc passiu. E. 1, 1, 23. καταιτιαθεὶς ταῦτα πρᾶξαι Πασιππίδας, ἔφυγεν. cf. αἰτιᾶσθαι, quicum confunditur.

κατακάειν, s. κατακαίειν, ¶ 1) *comburere*. Π. 4, 5, 13. τὰ παλτὰ κατακαίειν. 4, 6, 1. 7, 4, 7. τὰ ὅπλα victorum κατέκαυσε. 7, 5, 9. ἀνάγκην εἶναι ἢ φεύγειν ἢ κατακεκαῦσθαι. A. 1, 4, 10. τὰ βασίλεια κατέκαυσεν. §. 17. 2, 5, 3. p. 113. κατακαύσαντες sata. 3, 2, 17. 3, 3, 1. 5, 4, 15. αὐτοῦ σὺν τοῖς Μοσύνοις κατεκαύθησαν. Thomas et Moeris: κατεκαύθη, Ἀττικῶς· κατεκαύσθη (Thom. κατεκάη), Ἑλληνικῶς. 7, 4, 11. ἐξιόντα ἐκέλευον ἀποθνήσκειν, ἢ αὐτοῦ ἔφασαν κατακαυθήσεσθαι αὐτόν. (v. Oudendorp. ad Thom. Mag.) §. 14. ἀπέθανε δὲ οὐδείς, κατεκαύθη μέντοι καὶ ἐσθής τινων καὶ σκεύη. E. 1, 1, 12. 3, 1, 5. 4, 1, 14. κατακεκαυμένα (οἰκήματα). 6, 5, 37. hostes οἰκίας κατακεκαύκασι. §. 40. ἐπιτήδεια — κατεκέκαυτο. O. 18, 2. τὸ ἐν γῇ λειφθὲν καὶ κατακαυθέν, np. residuae stipulae. ¶ 2) *incendio vastare*. a) vrbem, A. 5, 2, 19. κατεκαύθη πᾶσα ἡ πόλις. b) vicos, A. 3, 5, 7. κατακαύσαντες (scil. τὰς κώμας) ἔνθεν ἐξῄεσαν. 7, 4, 1. 3. c) regionem, A. 7, 7, 3. πορθοῦντες, ἣν ἐθέλοιμεν κατακαίοντες. E. 5, 2, 29. οὔτε κατέκαεν (Margg. ἔκαεν), οὔτ' ἔκοπτε, scil. τὴν πολεμίαν. cf. καίειν.

καταναίνειν, ¶ 1) *interficere*. a) Suid: καταναίνων· ἀναιρῶν, πλήττων. — Ξενοφῶν· τοὺς μὲν καταναίνοντες, τοὺς δὲ καταδιώξαντες. Videtur intelligi locus A. 4, 2, 4. vbi sunt illa verba, nisi quod in libris Xenophontis legitur ἀποκτείναντες, pro καταναίνοντες, quod tamen etiam 2 MSS. exhibent. b) Idem Suidas: κατέκανεν· ἀνεῖλεν, ἐφόνευσε. Ξενοφῶν· ὁ δὲ Κῦρος ἄρκτον — κατέκανε. Locus est A. 1, 9, 4. Sed ibi nunc legitur κατέκτανε, vt etiam alias haec duo confunduntur. v. κατακτείνειν. Ad caedem ferarum in venatione pertinet etiam Π. 1, 4, 5. τὰ θηρία ἀνηλώκει διώκων, καὶ βάλλων, καὶ καταναίνων. Alexander Agricola in sapientia hyperboreali p. 11. reprehendit Westhouium, quod verterit

terit verbo *iugulare*, cum debuisset *tundendo*. c) De hominibus dicitur varie, vt A. 5, 7, 16. ἄρχοντα κατακαίνειν καὶ ἰδιώτην. d) ira, Π. 3, 1, 9. εἰ τοὺς σεαυτοῦ κατακαίνοις. 4, 2. p. 258. in margg. ὁ κατακανὼν pro κατακτανὼν, *percussor*. 5, 5, 10. p. 334. e) legatos, A. 5, 7, 16. κατακαίνοντες τούτους. §. 17. οἱ κατακανόντες lapidibus. f) in seditione, A. 5, 7, 18. ἢν ἀλλήλους κατακαίνωμεν. 7, 6, 25. ἄνδρα κατακανόντες ἔσεσθε — ἀγρυπνήσαντα. Αγ. 2, 23. g) hostes in pugna, Π. 4, 2, 15. ἀθωρακίστους κατακαίνουσιν. all. ἀποκτείνουσι. quod videtur glossema esse. Sic saepius, v. c. §. 16. εἴ τινας σὺν ὅπλοις ἴδοιεν, κατακαίνειν. all. ἀποκτείνειν. 5, 4, 10. p. 313. 7, 1, 7. 18. 22. 7, 5, 11. A. 3, 2, 7. ὁπόσους ἂν κατακάνοιεν τῶν πολεμίων. §. 26. Sic Π. 3, 3, 29. in Cod. Guelf. ἀκοντίζειν εἰς τοὺς κατακαίνοντας. 4, 4, 1. in eodem cod. οὐ κατέκαινον. Vulgo legitur τοὺς ἀποκτείνοντας et οὐκ ἀπέκτεινον. h) in fuga, Π. 1, 4, 23. τοὺς πίπτοντας κατέκαινον. 4, 1, 6. in Cod. Guelf. οὓς μάλιστα καιρὸς ἦν ἢ λαβεῖν ἢ κατακαίνειν. Vulgo ἀποκτεῖναι. 4, 2, 19. p. 223. κατακαινόντων τοὺς ἡμετέρους πολεμίους. Cod. Bodl. ἀποκτεινόντων. 4, 3, 3. p. 228. Φεύγοντας λαβεῖν ἢ κατακαίνειν. all. ἀποκτεῖναι. A. 3, 1, 3. i) in excursionibus, Π. 5, 3, 1. A. 1, 6, 2. ¶ 2) *supplicio mortis afficere*. Π. 3, 1, 7. κατακαίνω rebellem. §. 8. A. 6, 6, 17. 7, 4, 6.

κατακαλύπτειν, *obuelare, obtegere*. Π. 6, 4, 4. in curru κατεκάλυψαν αὐτὴν τῇ σκηνῇ. v. σκ. E. 1, 4, 5. Πλυντήρια ἦγεν ἡ πόλις, τοῦ ἕδους κατακεκαλυμμένου τῆς Ἀθηνᾶς.

κατακεῖσθαι, ¶ 1) *prostratum iacere*. E. 4, 1, 13. Ἀγησίλαος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν χαμαὶ ἐν πόᾳ τινὶ κατακείμενοι ἀνέμενον. ¶ 2) *cubare, dormitare*. A. 3, 1, 10. τί κατάκειμαι; — κατακείμεθα ὥσπερ ἐξὸν ἡσυχίαν ἔχειν. Hic simul inest otii notio. §. 11. οὔτε καθεύδειν δύναμαι, οὔτε κατακεῖσθαι. 4, 4, 7. cf. ἀναπαύεσθαι. ¶ 3) *discumbere*. De accubitu conuiuali proprie dici, auctor est Athenaeus 1, 19. p. 23. C. Π. 2, 2, 1. p. 101. τὶς τῶν κατακειμένων ad coenam. A. 6, 1, 2. κατακείμενοι ἐν στιβάσιν ἐδείπνουν. Σ. 1, 14. Sed per-

peracta coena, in tricli- nio, E. 5, 4, 7. χωρὶς κατακείμενος ἔτι μετὰ δεῖπνον. ¶ 4) *ordine dispositum esse*. O. 8, 13. ἐν χώρᾳ ἔκειτο — καὶ οὕτω κατακείμενα ἕκαστα in naui.

κατακερδαίνειν, *quaestum facere, sich bereichern.* O. 4, 7. οὓς ἂν εὕροι τῶν ἀρχόντων — κατακερδαίνοντας iniuste.

κατακηροῦν, v. κατατείνειν nr. 2.

κατακηρύττειν, *alta voce indicere.* Est praeconis, A. 2, 2, 10. τὸν κήρυκα — σιγὴν κατακηρύξαντα.

κατακλείειν, ¶ 1) *occludere.* Π. 6, 4, 4. κατέκλεισεν τὸν δίφρον ὁ ὑφηνίοχος. E. 3, 1, 24. Δερκυλλίδας — κατέκλεισεν αὐτὰ (τὰ χρήματα) καὶ κατεσημήνατο. ¶ 2) *includere.* A. 3, 4, 16. ἐκράτησαν τῶν Ἑλλήνων καὶ κατέκλεισαν αὐτοὺς εἴσω τῶν ὅπλων. c. εἰς, A. 5, 2, 14. κατακλείουσι τοὺς πολεμίους πάλιν εἰς τὴν ἄκραν. 7, 2, 8. εἰς Χεῤῥόνησον ἐλθὼν κατακλεισθῆναι. Vbi εἰς potest ad vtrumque verbum referri. E. 1, 4, 10. Hinc eleganter Aπ. 2, 1, 13. οὐδ' εἰς πολιτείαν ἐμαυτὸν κατακλείω, ἀλλὰ ξένος πανταχοῦ εἰμι. Fortassis enim alluditur ad illam huius verbi notionem, qua simpliciter positum significat *in carcerem coniicere* v. Poll. 8, 71. cf. etiam καταδ κλίνεσθαι, et κατακωλύειν.

κατακλείεσθαι, *se occludere.* Π. 7, 2, 2. Κροῖσος κατακλεισάμενος ἐν τοῖς βασιλείοις.

κατακλίνειν, ¶ 1) *collocare, reponere.* humi in cubili, K. 9, 3. ceruae τοὺς νεβροὺς — κατακλίνασαι καὶ γάλα δοῦσαι. ¶ 2) *componere in lecto*, Π. 6, 4, 4. θεράπαιναι — αὐτὴν ἀπῆγον εἰς τὴν ἁρμάμαξαν, καὶ κατακλίναντες — ¶ 3) *discumbere iubere in coena.* Π. 2, 3, 9. ταξίαρχος — εἰσαγαγὼν suos milites κατέκλινεν ἐπὶ δεῖπνον.

κατακλίνεσθαι, ¶ 1) *procumbere, prostratum recubare.* Cf. nr. 3. E. 4, 1, 13. κατεκλίνθη καὶ αὐτὸς χαμαί. ¶ 2) *cubare dormiturum.* Π. 8, 7, 2. κατεκλίθη. v. ἀναπαύεσθαι. ¶ 3) *recubare, quiescere, humi procumbere quiescendi vel dormiendi causa.* Cf. nr. 1. De canibus, leporibus, apris: K. 3, 3. ἄψυχοι canes — ἀφίστανται ὑπὸ τὰς σκιὰς καὶ κατακλίνονται. 5, 8. lepores e fuga κατακλίνονται εἰς

εἰς ἃ ἡ γῆ φύει. §. 10. κατακλίνεται ὑποθεὶς τὰ ὑποκώλια ὑπὸ τὰς λαγόνας. quod Pollux 5, 72. ita dixit: τὸν ὕπνου ποιεῖται καὶ τὴν ἀνάπαυλαν. K. 6, 25. 8, 3. πλανᾶται ἀπορούμενος ὅπου κατακλιθῇ. 10, 6. aper κατακλίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τοιαῦτα, np. loca syluosa. ¶ 4) *discumbere ad coenam.* v. Athenae. 1, 19. p. 23. C. Π. 5, 2, 7. σύνδειπνον παρέλαβεν. ἐπὶ στιβάδος δὲ κατακλιθεὶς — Σ. 1, 8. οἱ δὲ ἄλλοι κατεκλίθησαν. §. 13. κατακλίνου τοίνυν. *post coenam*, Σ. 2, 23. ἀπειρήκει saltando, κατακλινόμενος εἶπε — διψῶ. Leuncl. *in lectulum procumbens.* ¶ 5) *recedere, se subducere.* A. 3, 3, 6. γυμνοὶ ὄντες εἴσω τῶν ὅπλων κατεκέκλιντο. Sed Abresch. auctuar. dilucc. Thucyd. p. 393. non inepte vult κατεκέκλειντο. v. κατακλείειν.

κατακλύζειν, ¶ 1) *inundando delere, diluere.* K. 5, 4. οἱ ὑετοὶ κατακλύζουσι, np. τὰ ἴχνη. ¶ 2) *abunde suppeditare* s. *sustentare*, v. Victor. V. L. 33, 19. c. acc. O. 2, 8. πάνυ μικρὰ πορίσαντες κατακλύσαιεν ἂν ἀφθονίᾳ τὴν ἐμὴν δίαιταν. Zeun. ex Victor. l. l. et Cod. Guelf. habet formam Atticam κατακλύσειαν, quam etiam Gail in vno MS. reperit.

κατακοιμᾶν, *obdormire.* E. 6, 4, 36. ἐπεὶ κατεκοίμησεν. All. κατεκοίμισεν, quod est transitiue accipiendum. Recte, vt videtur.

κατακοιμίζειν, *cubitum deducere, sopire, somnum conciliare.* Moeris p. 102. βαυκαλᾶν, Ἀττικῶς· κατακοιμίζειν, Ἑλληνικῶς. Sed v. ibi Sallier. et Pierson. Π. 8, 8, 11. κατακοιμίζοντες sunt inter ministros regum Persarum. Απ. 2, 1, 30. παιδεύεις τοὺς σαυτῆς φίλους — τῆς ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσα. Potest h. l. explicari *faciens vt dormiendo consumant.* v. Abresch. animaduu. ad Aeschyl. 3, p. 103. Cf. κατακοιμᾶν.

κατακοντίζειν, ¶ 1) *iaculis conficere.* E. 3, 2, 3. κατηκοντίσθησαν. 4, 5, 15. κατηκόντισαν ἐννέα ἢ δέκα αὐτῶν. 6, 5, 13. πολλοὶ σφῶν κατακοντισθήσονται. ¶ 2) *iaculis interfici iubere.* A. 7, 4, 4. ὅσους κατέλαβον, κατηκόντισεν ἅπαντας ὁ Σεύθης.

κατακόπτειν, ¶ 1) *frustillatim concidere, in minuta frusta dissecare.* E. 1,

E. 1, 5, 2. καὶ τὸν θρόνον κατακόψειν ἐφ' ᾧ ἐκάθητο. ¶ 2) *interficere, caedere.* Π. 7, 1, 16. κατεκόπησαν καὶ ἀπέθανον. A. 1, 2, 25. ἔφασαν ἁρπάζοντας κατακοπῆναι ὑπὸ τῶν Κιλίκων. 1, 5, 15. νομίζετε — ἐμέ τε κατακεκόψεσθαι (*caesum iri*), καὶ ὑμᾶς. 1, 8, 17. 2, 5, 7. κατεκόπησαν contra fidem datam. 3, 5, 1. Aθ. 3, 11. E. 4, 8, 30. 6, 2, 10. 6, 4, 31. ἀποσφάττεται καὶ κατακόπτεται. Intelligi poteſt: *interficitur dum conciditur.* beſtias, E. 4, 1, 14. μεσοὺς δένδρων καὶ θηρίων — τὰ μὲν κατακεκαυμένα, τὰ δὲ κατακεκομμένα. ¶ 3) *verberibus concidere.* Ιππ. 4.5. ὡς μὴ κατακόπτωσι τοὺς ἵππους οἱ τελευταῖοι διώκοντες. Camerar. *obtundant.* ¶ 4) In var. lect. permutatur c. διακόπτειν. v. ibi nr. 2.

κατακοσμεῖν, *ornare.* Ιερ. 11. 3. ὅπλοις — ἐκπαγλοτάτοις κατακεκοσμημένος.

κατακράτος vno verbo, damnare videtur Waſſius in praefat. ad Thucyd. ad p. 375, 88. v. κράτος.

κατακρημνίζειν, *in praecipitium agere, praecipitem dare.* Π. 1, 4, 7. πολλοὺς — αὐτοῖς τοῖς ἵπποις (intell. σὺν) κατακρημνισθῆναι. 8, 3, 16. τῶν βοῶν κατακεκρημνισμένα. Hutch. intelligit σώματα. Sed Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 3, 11. p. 282. dicit, neutrum eſſe pro maſculino. Saltem non opus eſt, vt cum Stephano reponatur κατακεκρημνισμένους, np. τινάς. v. Zeun. E. 2, 1, 21. ἄνδρας ἐξ αὐτῶν κατακρημνίσειαν. §. 22. ὃς τοὺς — Κορινθίους κατακρημνίσειε. 5, 4, 17.

κατακρίνειν, ¶ 1) *ſententiam ferre, decernere, contra aliquem.* Απολ. 7. ἣν κατακριθῇ μοι, np. ὁ θάνατος. v. καταγιγνώσκειν et καταψηφίζεσθαι. Ergo male Leuncl. κατακριθῶ. ¶ 2) *condemnare.* E. 2, 3, 22. κατακεκριμένον κατὰ τὸν νόμον. 7, 4, 33. c. inf. poenae, Ιερ. 7, 10. ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων κατακεκριμένος — ἀποθνήσκειν. ¶ 3) E. 1, 7, 10. p. 56. τοῦτον κατακριθέντα ἐν δικαστηρίῳ, ἂν καταγνωσθῇ μὴ ταφῆναι. Wels. cum Steph. et Leuncl. emendat κριθέντα. v. κρίνειν nr. 1. a.

κατακρύπτειν, *abscondere.* O. 17, 12. κατακρυφθῆναι τινὰ ὑπ' αὐτῶν, *ſata ab aquis obtegi hiemis tempore.* De ſepultura,

tura, c. εἰς, Π. 3, 3, 3. εἰς τὴν γῆν ἀρκείτω τὰ σώματα, ὅταν ἕκαστος τελευτήσῃ, κατακρύπτειν.

κατακτείνειν, occidere, interficere. Π. 7, 1, 10. τοὺς πολεμίους κατακτανόντες. A. 1, 10, 5. 2, 5, 2. p. 110. εἰ — μανέντες σε κατακτείναιμεν, — τὸν εὐεργέτην κατακτείναντες. 4, 8, 18. παῖδα ἄπαιν κατακτανών. 6, 4, 19. τοὺς μὲν κατέκτανον. all. κατέκαινον. Leuncl. recte praefert κατέκανον. Eadem horum verborum confusio notata est in v. κατακαίνειν A. 7, 6, 26. ἐμὲ κατακτανεῖν. Αγ. 2, 22. Ιερ. 6, 14. 7, 10.

κατακυλίειν, deuoluere, excutere. Hinc Π. 5, 3, 1. κατακεκυλισμένοι ἀπὸ τῶν ἵππων, delapsi.

κατακωλύειν, ¶ 1) arcere ingressu. A. 5, 2, 12. ἐκ κατὰ τὰς πύλας ὁπόσους ἐδύνατο κατεκώλυσεν ἔξω. ¶ 2) detinere. O. 12, 1. μή σε κατακωλύω ἀπιέναι ἤδη βουλόμενον; ¶ 3) compescere. A. 6, 6, 6. οἱ στρατηγοὶ κατεκώλυον milites, ne iniusta facerent. ¶ 4) intercludere. E. 1, 6, 2. ἔφθη ὑπὸ τῶν πολεμίων κατακωλυθείς. Frustra Portus et Leuncl. malunt κατακλεισθείς. v. Morus.

καταλαμβάνειν, ¶ 1) occupare. Π. 2, 4, 17. p. 136. κατάλαβε τὰ ὄρη. 5, 3, 9. 5, 4, 2. τὸ χωρίον καταλαμβάνει. Margg. et Cod. Guelf. παρέλαβε, np. proditum. A. 1, 10, 10. καταληψόμενόν τι (χωρίον) προσεληλακέναι. 3, 5, 12. τὴν ὑπερβολὴν τῶν ὀρῶν ἐδεδοίκεισαν μὴ καταληφθείη. All. προκαταληφθείη. Hesych: κατειλῆφθαι· προκαταλαμβάνεσθαι. Aliud huius confusionis exemplum v. in v. προκαταλαμβάνειν. A. 4, 1, 15. 4, 2, 7. λόφῳ — κατειλημμένῳ ὑπὸ τῶν πολεμίων. 4, 5, 1. 4, 6, 13. καταληψόμενος τὸ ὄρος. Πο. 5, 9. E. 2, 4, 2. 4, 6, 8. καταλαβόντες (np. τὰ ὄρη). 5, 2, 25. τὴν ἀκρόπολιν, ὥσπερ κατείληπτο. 5, 4, 20. προσποιησάμενος τὸν Πειραιᾶ καταλήψεσθαι. §. 22. 7, 4, 1. ¶ 2) capere, intercipere. Π. 4, 3, 4. p. 232. τὰ μὲν ἐκ χειρὸς παίειν καταλαμβάνων. A. 3, 5, 2. 7, 6, 18. ὅτῳ διώκοντες ἂν ἢ ἀνδράποδα, ἢ πρόβατα καταλαμβάνοιμεν, οὐκ ἦν ἡμῖν. Poterat fortassis hic locus ad nr. 5. referri. Sic Π. 4, 3, 3. p. 229. πολλοὶ ἐν τῷ στρατοπέδῳ κατειλημμένοι, deprehensi et capti. ¶ 3) depre-

deprehendere, offendere, invenire. Π. 4, 2. 12. p. 216. οὔτε συντεταγμένοι, οὔτε μάχεσθαι παρεσκευασμένοι κατειλημμένοι ἔσονται. Margg. καὶ εἰλημμένοι. 5. 3. 14. p. 296. τὸν Ἀσσύριον οἴει ἐκεῖ ἤδη καταλήψεσθαι; 5. 4. 1. A. 1, 10. 11. 4, 2. 4. περιιόντες — καταλαμβάνουσι τοὺς φύλακας ἀμφὶ πῦρ καθημένους. §. 10. σῆς ἐπὶ τῷ πυρὶ καταληφθείσης φυλακῆς. Male all. καταλειφθείσης. 4. 5. 6. 8. 18. 5. 7. 2. 5. 8. 4. 7. 6. 18. οὔτε ἱππικὸν, οὔτε πελταστικὸν ἐγὼ κατέλαβον παρ' ὑμῖν. E. 1, 5. 12. 7. 2. 22. Απ. 3. 11. 2. O. 11. 14. Σ. 2, 19. Interdum pene redundat, ut ap. Latinos reperiri, Π. 3, 2, 7. καταλαμβανόμεθα τοσοῦτον ποιοῦντες. Paulo ante est ἀναπεφήναμεν. ¶ 4) attingere, peruenire, erreichen. A. 7. 8. 4. Πέργαμον καταλαμβάνουσι. Sic fere A. 1, 8, 14 τὰ ἅρματα ἐφέρετο — οἱ δὲ ἴσαντο. ἔσι καὶ ὅσις καὶ κατελήφθη, correptus est. ¶ 5) cursu assequi, einholen. hostes fugientes, Π. 4, 1. 9. τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων οὐ διωξώμεθα· πῶς γὰρ ἂν καὶ καταλάβοιμεν; A. 3, 4, 3. c. acc. Π. 1, 4, 21. οὓς μὲν κατελάμβανον, ἔπαιον. 4, 2, 3. δοκεῖτε ἂν ἡμᾶς ἔτι καταλαβεῖν αὐτοὺς — ὅτι καταλήψοιντο. §. 15. A. 2, 2, 5. 3, 3. 7. 15. 3, 4, 20. 7, 4, 4. ὅσους κατέλαβον (all. ἔλαβε), καταηκοντίσε. E. 1, 6, 15. 2, 14, 4. in itinere amicum, A. 3. 1, 7. Xenophon καταλαμβάνει Πρόξενον. ¶ 6) ferire. lapide, A. 4. 7, 3. ὃς δ' ἂν καταληφθείη. ¶ 7) percipere, audire. Π. 6, 2, 11. p. 37. πρὸς ἐμὲ — ἵνα τὰς ἑαυτῶν ἕκασοι χώρας καταλάβητε. All. per glossema, opinor, καταμάθητε. ¶ 8) κατέλαβε in var. lect. est pro κατέβαλε, v. καταβάλλειν nr. 9.

καταλάμπεσθαι, *solis radiis tangi, aduri.* Απ. 4, 7. 7. ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλαμπόμενα τὰ χρώματα μελάντερα ἔχουσι.

καταλέγειν, ¶ 1) *deligere.* E. 2, 3, 12. οἱ πολῖται καταλέγουσι τρισχιλίους τοὺς μεθέξοντας τῶν πραγμάτων. c. inf. E. 3, 4, 15. τοὺς πλουσιωτάτους ἐκ πασῶν πόλεων ἱπποτροφεῖν κατέλεξε. Plane eadem leguntur Αγ. 1, 23. ¶ 2) *deligere milites.* Cf. καταλέγεσθαι. Δ. 4, 3. Ἱππαγρέται — τούτων δὲ ἕκασος ἄνδρας ἑκατὸν καταλέγει.

ταλέγει. ¶ 3) *recitare canendo.* Σ. 6, 3. τετράμετρα πρὸς τὸν αὐλὸν κατέλεγεν. ¶ 4) *enumerare, recensere.* Phauorin. ἀπαριθμεῖσθαι. Aπ. 2, 4, 4. ἄλλοις καταλέγειν, οὓς ἐν τοῖς φίλοις ἔθεσαν. Passiu. de militibus, Π. 3, 3, 8. καταλέγεσθαι (Marg. Leuncl. καταδεδέσθαι) ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀριθμοῖς. ¶ 5) *censere, iactare, exprobrare.* A. 2, 6, 14. εὐεργεσίαν κατέλεγεν, ὁπότε τις αὐτοῦ ἀφίστατο.

καταλέγεσθαι, ¶ 1) *deligere.* E. 2, 3, 13. τρισχιλίους καταλέξασθαι. Hic e coniectura Leuncl. insertum est καταλ. ¶ 2) De militibus: *conscribere, deligere.* Bisetus ad Aristoph. Lysistr. 395. καταλέγειν ὁπλίτας, τὸ διαγράφειν, τὸ καταγράφειν. Ξενοφῶν (E. 1, 1, 24.) ὁπλίτας τε αὐτὸν καταλέξασθαι χιλίους ἐψηφίσαντο καὶ αὖθις· (E. 1, 4, 9.) μετὰ δὲ ταῦτα κατελέξατο τὴν στρατιάν.

καταλειοῦν, v. κατειλεῖν.

καταλείπειν, ¶ 1) *relinquere.* a) *verlassen.* abeundo, Π. 3, 3, 8. etsi duces aberant, tamen οὐδ' ὣς οὐδὲν ἄναρχον κατελείπετο — ἀλλὰ πάντα τὰ καταλειπόμενα διεκοσμεῖτο. A. 4, 2, 5. καταλιπόντες τὴν ὁδὸν, *via deuertentes, non recta pergentes.* §. 9. μὴ ἔρημον καταλείποι τὸν λόφον. E. 3, 2, 8. καταλιπὼν τὰς πόλεις φιλίας ἐν εἰρήνῃ. *fugiendo*, A. 4, 6, 2. ἀποδρὰς ᾤχετο καταλιπὼν τὸν υἱόν. Aπ. 2, 7, 2. b) *zurück lassen.* depositum, A. 5, 3, 7. τὸ τῆς Ἀρτέμιδος κατέλιπε παρὰ Μεγαβύζῳ. homines, vt milites, praesidia, etiam naues, et arma, etc. Π. 1, 4, 17. τοὺς πεζοὺς καταλείποι ἐν τοῖς μεθορίοις. 4, 2, 16. A. 4, 2, 9. καταλείπει ἐπὶ τοῦ λόφου λοχαγούς. 4, 4, 12. καταλιπόντες φύλακας, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοῖς μένουσι. §. 14. τοῖς καταλελειμμένοις in castris. 5, 2, 1. 6, 5, 2. 3. E. 1, 3, 11. 1, 5, 6. 1, 6, 19. 1, 7, 10. p. 58. 59. 2, 2, 1. 3, 1, 22. ὁ πατὴρ (mortuus) σε ἄρχοντα κατέλιπε. 3, 2, 3. 7. ὅτι καταλελοίποιεν πρέσβεις ἐν Λακεδαίμονι. §. 8. 13. 21. 3, 4, 10. 4, 1, 2. 4, 2, 3. in itinere, Hesych: καταλειφθέντων· ὑστερηθέντων. A. 6, 3, 13. βοῦς καταλελειμμένους. §. 14. Aγ. 1, 21. 22. post iter, Π. 6, 1, 11. πλέουσιν, τὸ δὲ πεπλευσμένον οὐδὲν οἰκειότερον τοῦ ἀπλεύστου καταλείπουσι, h. e. *ita partem maris nauigando*

do emetiuntur, vt nihilo magis de ea quicquam possideant, quam de illa; quam nondum nauigando attigerunt. c) *hinterlassen.* post mortem. Π. 3, 1, 6. παισὶν ἐλευθερίαν καταλιπεῖν. §. 19. θησαυροῖς οἷς ὁ πατὴρ κατέλιπεν. 5, 4, 14. 7, 3. 5. 8, 7, 3. p. 542. τὴν πατρίδα — προτετιμημένην καταλείπω. p. 543. 544. 548. ἡ ψυχὴ καταλείπει τὸ σῶμα. Ἑ. 4, 1, 14. 7, 4, 34. 7, 5, 18. τῇ πατρίδι ἀρχὴν Πελοποννήσου καταλιπεῖν. Ἀπ. 2, 2, 3. τοσούτων ἀγαθῶν — ὥστε πάντες τὸ καταλιπεῖν αὐτὰ πάντων μάλιστα φεύγομεν. vbi est periphrasis mortis. 2, 8, 1. 3, 12. 4. 4, 8, 10. Ἀπολ. 7. Sic de scriptoribus, Ἀπ. 1, 6, 14. τοὺς θησαυροὺς τῶν σοφῶν ἀνδρῶν, οὓς ἐκεῖνοι κατέλιπον ἐν βιβλίοις γράψαντες. Referri etiam huc potest Ἀγ. 6, 2. τρόπαιον ἐστήσατο, ἀθάνατα τῆς ἀρετῆς μνημεῖα καταλιπών. ¶ 2) *deserere, non adiuuare.* a) abeundo, A. 3, 1, 2. μόνοι καταλελειμμένοι ἦσαν, οὐδὲ ἱππέα οὐδένα σύμμαχον ἔχοντες. E. 7, 5, 18. εἰ καταλείψει ἐρήμους οἷς ἦλθε σύμμαχος. ¶ b) moriendo, A. 3, 3, 12. πρὸς τῷ Κλεάρχῳ iam interfecto καταλελειμμένους, i. e. ὑπὸ τοῦ Κλεάρχου. ¶ 3) *reseruare.* Ἀγ. 5, 1. ἐν ταῖς θοίναις — οὐδέτερον αὐτῷ κατέλιπε. ¶ 4) *non interficere.* A. 6, 3, 3. ὀκτὼ μόνους κατέλιπον. ¶ 5) *non adimere, permittere.* A. 4, 2, 8. καταλιπόντες ἄφοδον τοῖς πολεμίοις. 4, 6, 11. ¶ 6) *vincere currendo.* K. 5, 3. lepus ἐν μικρῷ πολὺ καταλιπὼν τὸ ἐπιφερόμενον. ¶ 7) *omittere, missum facere.* K. 3, 10. canes καταλείπουσαι τὸ αὐτῶν ἔργον — ἐπὶ τοῦτο φέρονται. 10, 5. ¶ 8) *tradere.* De proditore, qui deserit castellum, quod defendere debebat, Π. 5, 3, 10. φιλοῦ τὸ χωρίον τοῖς συμμάχοις καταλιπεῖν. ¶ 9) *concedere s. vnum verum ponere.* in disputando, Ἀπ. 3, 2, 4. τὰ μὲν ἄλλα περιῄρει, κατέλειπε δὲ τὸ εὐδαίμονας ποιεῖν. ¶ 10) In var. lect. permutatur cum καταλαμβάνειν. v. ibi nr. 3.

καταλείπεσθαι, ¶ 1) *sibi reseruare.* Ἀπ 1, 1, 8. τὰ μέγιστα τοὺς θεοὺς ἑαυτοῖς καταλείπεσθαι. ¶ 2) *reliquum esse, superesse.* E. 3, 5, 8. p. 182. τίς καταλείπεται αὐτοῖς εὐμενής. Ἱερ. 5, 2. τίνες ἄλλοι

λοι αὐτοῖς καταλείπονται χρῆσθαι, np. post tot caedes. c. duplici dat. Λ. 13, 11. βασιλεῖ οὐδὲν ἄλλο ἔργον καταλείπεται — ἢ ἱερεῖ μὲν — εἶναι, στρατηγῷ δὲ etc. ¶ 3) remanere in itinere, non itineris comitem assumi. A. 5, 6, 5. εἰ μέλλοιμεν οἱ μὲν καταλείψεσθαι (h. e. καταλειφθήσεσθαι), οἱ δὲ πλεύσεσθαι. 5, 8, 4. Sic A. 1, 8, 18. ὀλίγοι ἀμφ' αὐτὸν κατελείφθησαν, non fugerunt, substiterunt. ¶ 4) propositum esse. Π. 2, 3, 5. p. 119. αὕτη ἡ μάχη καταλείπεται, ἐν ἧ προθυμίας — ἔργον ἐστι.

καταλεύειν, lapidibus obruere. v. Etymol. M. et Hesych. a) in tumultu, A. 1, 5, 14. αὐτοῦ ὀλίγου δεήσαντος καταλευσθῆναι a militibus iratis. 5, 7, 1. κατελεύσθησαν. §. 12. καταλευσθέντες. §. 17. οἱ καταλεύσαντες τοὺς πρέσβεις. 7, 6, 8. b) in proelio, E. 4, 3, 16. ἀποθνήσκουσι — καταλευσθέντες, e loco superiore. Sic poenae loco, E. 1, 2, 8. Θρασύλος Ἀλκιβιάδην κατέλευσεν, Alcibiadem captiuum iussit ab exercitu lapidibus obrui. Brodaeus et Palmer. malunt κατέλυσεν, dimisit. Sed v. Schneider.

καταλεσθῆναι, v. ἐναυλίζεσθαι.

καταλλάττειν, reconciliare. Thom. Mag: διαλλάγη δοκιμώτερον, ἢ κατηλλάγη. Hinc Schol. Thucyd. 4, 59. τὸ καταλλαγῆναι explicat per τὸ διαλλαγῆναι. c. dat. A. 1, 6, 2. καταλλαγεὶς τῷ Κύρῳ.

καταλοᾶν, obterere, conculcare. Hesych: κατηλόηται· κατατέτριπται. cf. Schol. Lucian. ad Icaromenipp. T. II. p. 22. Π. 7, 1, 16. τῇ ῥύμῃ τῇ τῶν ἵππων τοὺς πίπτοντας ἀκτηλόων.

καταλογίζεσθαι, ¶ 1) recensere, in numero ponere. Hesych. et Suid: καταλογιεῖται· καταριθμήσει. Aπ. 2, 2, 1. ἐν τοῖς ἀδίκοις καταλογίζεσθαι τοὺς ἀχαρίστους. ¶ 2) reputare. A. 5, 6, 7. ἐδόκει αὐτῷ μεγάλη καταλογιζομένῳ τὸ αὐτῶν πλῆθος. E. 3, 2, 14. τὸ Κύρειον στράτευμα καταλογιζόμενος ὡς ἐπολέμησεν αὐτοῖς. Verti potest recordans.

κατάλογος, album militum, matricula, delectus tabula. Hesych: κατάλογος· ἡ ἀναγραφὴ τῶν ὀφειλόντων στρατεύεσθαι. Schol. Aristoph. equitt. 1366. et Suid: κατάλογος· — ὁ πίναξ, ἐφ' οὗ ἐνέγραφον τῶν ἐκστρατευομένων τὰ

τὰ ὀνόματα. Απ. 3, 4, 1. ἐκ καταλόγου στρατευόμενος κατατέτριμμαι, *postquam miles factus sum.* Poll. 1, 177. et 8, 115. οἱ ἐκ καταλόγου. Ita autem inprimis vocabantur milites ex ciuibus et indigenis delecti, v. Schol. Thucyd. 7, 20. et Hudson. ad Thucyd. 6, 43. Nam nomina eorum recitabantur ex tabulis publicis, in quas ciuium nomina relata erant. Sic de iis, qui proprie milites non sunt: E. 2, 3, 20. 2, 4, 6, 19. οἱ ἐν καταλόγῳ et οἱ ἐν καταλόγῳ ὁπλῖται sunt οἱ τρισχίλιοι, a triginta illis allecti. Contra E. 2, 3, 14. 20. 2, 4, 1. οἱ ἔξω τοῦ καταλόγου sunt, qui non sunt in numero τῶν τρισχιλίων. E. 2, 3, 20. τοῦτονὶ ἐξαλείφω ἐκ τοῦ καταλόγου.

καταλύειν, ¶ 1) *finire.* a) bellum, A. 5, 7, 16. οὔτε ἀνελέσθαι πόλεμον — οὔτε καταλῦσαι. E. 6, 3, 6. p. 388. πόλεμοι καταλύονται. b) vitam, A. 7, 7, ἐν καιρῷ καταλῦσαι τὸν βίον. §. 57. c) sacrificium, E. 4, 1, 10. d) exercitium, E. 6, 3, 6. p. 388. ἡττηθέντες τὴν ἄσκησιν καταλύωσιν, *non amplius certamen ineant, athleticae operam dare desinant.* cf. ἄσκησις. ¶ 2) *pacem facere, reconciliari, redire in gratiam cum aliquo.* Scil. omittitur τὸν πόλεμον, vel simile quid. v. Abresch. dilucc. Thucyd. 5, 23. c. πρός. A. 1, 1, 10. δεῖται αὐτοῦ μὴ καταλῦσαι πρὸς τοὺς ἀντιστασιώτας. ¶ 3) *dimittere.* Π. 6, 1, 11. καταλῦσαι τὴν στρατιάν. Antea saepe est διαλύειν. cf. καταλύειν. ¶ 4) *abrogare, tollere.* Π. 6, 1, 16. τὴν Τρωικὴν διφρείαν — πρόσθεν οὖσαν — κατέλυσε. Cf. §. 17. Απ. 4, 2, 14. καταλύοιεν οἱ νόμοι. Hic vel est pro passiuo, quod nemo credit, vel vera est altera lectio καταλύοιντο, vel καταλυθεῖεν. ¶ 5) *euertere, tollere, abrogare imperium.* Π. 1, 1, 1. δημοκρατίαι κατελύθησαν. A. 6, 2, 7. ἡ τοῦ παντὸς ἀρχὴ Χειρισόφῳ κατελύθη, *summum Chirisophi imperium finem habuit.* Cf. 6, 3, 1. Αγ. 1, 4. §. 36. E. 5, 4, 1. τὴν τούτων ἀρχὴν — καταλῦσαι. 6, 4, 34. Sic lere E. 1, 7, 10. p. 57. τὸν δῆμον, i. e. *democratiam,* καταλύοντι. Rarior structura est Π. 8, 5, 12 p. 529. εἰ καταλύειν πειρῷσθε τοῦτον τῆς ἀρχῆς, *huic imperium*

perium abrogare. Paulo post est Κῦρον ἀρχῆς καταπαύειν. cf. ἀρχή. ¶ 6) opprimere, imperio priuare. v. Valckenar. ad Herodot. 6, 9. Π. 1, 1, 1. τυραννεῖν ἐπιχειρήσαντες κατελύθησαν. Intelligi potest τῆς τυραννίδος. Cf. nr. 5. ¶ 7) tollere interdicendo, vetare, arcere. Αθ. 1, 13. τοὺς γυμναζομένους τὴν μουσικὴν καταλέλυκεν ὁ δῆμος. v. Zeun. qui defendit hanc veterem lectionem. Sed Welf. et Mor. Leunclauium secuti, propter Λ. 2, 1. inserunt οὐ ante καταλέλυκεν. ¶ 8) corrumpere. Απ. 3, 14, 5. ὁ συμμιγνύων παντοδαπὰ — ἁμαρτάνει καὶ καταλύει τὴν τέχνην, np. leges artis negligendo. ¶ 9) nocere, damno afficere. Πο. 4, 6. ὅταν πολλοὶ χαλκοτύποι γένωνται, — καταλύονται οἱ χαλκοτύποι. Leuncl. euerti fortunae horum solent. Fr. Portus: cessant ipsi fabri. Ιπ. 12, 5. ἡ ἀριστερὰ χείρ, ἤν τι πάθῃ, καταλύει τὸν ἱππέα. Camerar. inutilem reddit. ¶ 10) subsistere in itinere, in castra deuertere. v. καταγώγιον. A. 1, 8, 1. πλησίον ἦν ὁ σταθμός, ἔνθα ἔμελλε καταλύσειν. 1, 10, 11.

καταλύεσθαι, ¶ 1) finire s. componere bellum. E. 6, 3, 4. ὅταν γένηται (πόλεμος), καταλύεσθαι. ¶ 2) Medium pro passiuo: euerti, finem habere. v. Kuster. V. M. lib. 3. Π. 1, 6, 9. καταλύσεταί σου ἡ ἀρχή.

καταλυμαίνεσθαι, corrumpere, destruere, deteriorem reddere. c. acc. O. 2, 13. καταλυμηναίμην ἂν τὸν σὸν οἶκον. 4, 2. βαναυσικαὶ — καταλυμαίνονται τὰ σώματα τῶν ἐργαζομένων. In sqq. est θηλύνεσθαι. 6, 5. de iisdem: τὰ σώματα καταλυμαίνεσθαι (Stobae. λυμαίνεσθαι) δοκοῦσι, καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι.

κατάλυσις, ¶ 1) dimissio. Π. 6, 1, 10. περὶ καταλύσεως τῆς στρατιᾶς. ¶ 2) finis. a) belli, E. 3, 5, 8. p. 180. ἐν τῇ καταλύσει τοῦ πολέμου, cum pax fieret. 6, 3, 4. Απ. 2, 8, 1. b) vitae, Απολ. 30. τῶν ἐν καταλύσει τοῦ βίου (scil. ὄντων) προγιγνώσκειν τὰ μέλλοντα. c) conuiuii, Σ. 9, 7. αὕτη τοῦ τότε συμποσίου κατάλυσις ἐγένετο. d) exercitationis, Ιππ. 3, 12. διελάσαντας εἰς κατάλυσιν ἤδη, imposituros iam finem huic exercitationi. ¶ 3) euersio. Π. 8, 1, 16. περιελέσθαι αὐτῶν τὰ ὅπλα — κατάλυσιν τῆς

τῆς ἀρχῆς τοῦτο νομίζων, *destructionem*, *labefactationem*. E. 2, 3, 17. p. 91. ἄρξας — τῆς τοῦ δήμου καταλύσεως, *democratiae abrogator*. ¶ 4) *corruptio, interitus*. Απ. 1, 2, 20. τὴν τῶν πονηρῶν (ὁμιλίαν), κατάλυσιν (τῆς ἀρετῆς).

καταμαλακίζεσθαι, *remissum ignauumque fieri*. O. 11, 12. ὀρθῶς ἐπιμελουμένῳ καὶ μὴ καταμαλακιζομένῳ.

καταμανθάνειν, ¶ 1) *discere*. O. 11, 6. ὅ τι ἂν δύνωμαι ἀκούων καταμαθεῖν. 13, 7. οἱ πῶλοι καταμανθάνουσιν ὑπακούειν. §. 6. et 8. est μανθάνειν. Sic simpliciter O. 5, 12. ἡ γῆ — τοὺς δυναμένους καταμανθάνειν καὶ δικαιοσύνην διδάσκει. Vnde Π. 7, 2, 1. καταμεμαθηκὼς κατάβασιν, *qui sciebat* l. *callebat*. ¶ 2) *intelligere*, *animaduertere*. O. 3, 6. σὺ θεώμενος καταμαθήσῃ, an tales sint. 19, 15. καταμανθάνω, ἧ με ἐπηρώτησας. c. ὅτι, O. 11, 8. καταμεμαθηκέναι δοκῶ, ὅτι οἱ θεοὶ — οὐ θεμιτὸν ἐποίησαν. Sic praecedente acc. absoluto, Απ. 4, 4, 15. Λυκοῦργον καταμεμαθήκας, ὅτι οὐδὲν ἂν — ἐποίησεν. c. ὡς, Π. 8, 2, 7. κατεμάθομεν, ὡς τοὺς βασιλέως ὀφθαλμοὺς — ἐκτήσατο. c. gen. Π. 8, 1, 14. καταμαθεῖν τοῦ Κύρου δοκοῦμεν, ὡς — *in Cyro*. Scil. Xenophon e stola colligit, Cyrum velle ciuibus suis esse praestantiorem. v. Steph. ad p. 1. Π. 8, 6, 9. κατεμάθομεν δὲ αὐτοῦ καὶ ἄλλο μηχάνημα. §. 8. est κατενοήσαμεν. c. acc. vel simpliciter, vel sequente ὅτι aut ἧ, Π. 2, 1, 8. ἐκεῖνο δοκῶν καταμεμαθηκέναι, ὅτι οὗτοι κράτιστοι γίγνονται. Απ. 4, 3, 14. O. 12, 19. 15, 5. ταῦτα ἱκανῶς δοκῶ καταμεμαθηκέναι, ἧ εἶπας. Vbi etiam significare potest *didicisse*, vt supra 19, 15. c. acc. particip. pro inf. Π. 1, 1, 1. ἐδοκοῦμεν καταμεμαθηκέναι — τοὺς μὲν ἔχοντας etc. E. 3, 5, 1. Ιερ. 1, 4. O. 2, 17. c. nominat. particip. pro inf. A. 5, 8, 6. κατέμαθον ἀναστὰς μόγις, *sensi me vix surgere posse*. E. 1, 6, 4. καταμαθὼν ὑπὸ τῶν Φίλων καταστασιαζόμενος. Fr. Portus sine caussa vult ὡς καταστασιαζόμενος εἴη. ¶ 3) *cognoscere*, *comperire*. Π. 6, 2, 2. οἱ μὲν κατάσκοποι οὐδὲν ἄλλο δύνανται εἰδότες ἀπαγγέλλειν, ἢ ὅσα πάντες ἴσασι, οἱ δὲ τοιοῦτοι — καὶ τὰ βουλεύματα καταμανθάνουσι. §. 3. Απ. 1, 4, 18. E. 3, 2, 3.

3, 2, 3. καταμαθόντες, ὅσοι ἐξῄεσαν. §. 8. Χεῤῥόνησον, ἣν καταμαθὼν πόλεις ἕνδεκα — ἔχουσαν. ¶ 4) *videre*. c. acc. partic. pro inf. Π. 6, 3, 3. ἐφορῶντες ἐδόκουν καταμανθάνειν μετεωριζόμενον καπνόν. Απ. 1, 4, 2. c. acc. absoluto, A. 2, 3, 7. ἣν Κλέαρχον καταμαθεῖν, ὡς ἐπεστάτει. ¶ 5) *audire*. Λ. 11, 1. εἴ τις βούλεται καταμαθεῖν, ὅτι — ἐμηχανήσατο, ἔξεστι καὶ τοῦτο ἀκούειν. O. 10, 1. ¶ 6) *reputare, considerare*. Π. 7, 5, 26. p. 457. ἐκεῖνο δεῖ καταμαθεῖν ὅτι τοσούτῳ μᾶλλον τἀγαθὰ εὐφραίνει. A. 3, 1, 30. Απ. 1, 4, 17. ¶ 7) *percunctari, explorare*. O. 12, 3. καταμαθὼν ἤν που ᾖ ἐπιτροπευτικὸς — καταμαθὼν ἤν που ἴδῃς τεκτονικόν. ¶ 8) In var. lect. eſt pro καταλαμβάνειν. v. ibi nr. 7.

καταμελεῖν, ¶ 1) *negligenter nec ſatis attente agere*. A. 5, 8, 1. αἱρεθεὶς κατημέλει, *munus non ſatis diligenter adminiſtrabat*. Intelligi enim poteſt genitiuus τῆς ἀρχῆς. E. 6, 2, 27. ¶ 2) *negligere*. c. gen. O. 4, 7. οὓς ἂν εὕροι — καταμελοῦντας τῶν φρουράρχων.

καταμέμφεσθαι, ¶ 1) *conqueri*. Apud Xenophontem ſemper legitur c. acc. Ιερ. 8, 6. κατεμέμψω τὴν τυραννίδα. Απολ. 6. ἣν — καταμέμφωμαι ἐμαυτὸν, *de mea fortuna*. ¶ 2) *reprehendere*. Αγ. 11, 4. τοὺς ὑπὸ φίλων ἐξαπατωμένους οὐκ ἔψεγεν, τοὺς δὲ ὑπὸ πολεμίων πάμπαν κατεμέμφετο. ¶ 3) *ſuccenſere*. Π. 4, 3, 2. ὥσπερεὶ κατεμέμφετο αὐτὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ, np. quod equis deſtituti ſimilia aliis facere non poſſent. ¶ 4) *detrahere, gloriam imminuere*. Αγ. 1, 3. οὐδὲ ταύτῃ γ' ἄν τις ἔχοι καταμέμψασθαι αὐτοὺς, ὡς βασιλεύουσι πόλεως τῆς ἐπιτυχούσης.

καταμένειν, ¶ 1) *manere, non diſcedere ſtatim*. Π. 1, 4, 17. ἐνταῦθα κατέμεινεν. 5, 1, 10. παρ' ἐμοὶ καταμένοι. Ante eſt ἢν μένητε παρ' ἐμοί. A. 6, 6, 2. 15. 7, 3, 27. Αγ. 2, 5. αὐτοῦ κατέμεινε. (E. 4, 3, 5. eſt ἔμεινε.) E. 4, 4, 7. 4, 6, 13. 7, 4, 36. οἱ Ἀρκάδες ἐν τῇ Τεγέᾳ καταμένοντες (Margg. ἐπικαταμείναντες) ἐδειπνοποιοῦντο. ¶ 2) *ſedem figere, nunquam diſcedere*. Π. 7, 1, 21. οἱ καταμείναντες. Ante eſt μένειν παρ' ἐμοί. 8, 4, 13. οἱ τῶν τότε καταμεινάντων ἀπό-

ἀπόγονοι. Ante eſt οἰκεῖν παρ' αὐτῷ. A. 5, 6, 8. δεδιὼς μὴ καταμείνειέ που ἡ ϛρατιὰ — βούλεται καταμεῖναι τὴν ϛρατιὰν, καὶ πόλιν οἰκίσαι. §. 9. 7, 6, 31. ¶ 3) *remanere, permanere.* De conditione, Π. 2, 1, 6. p. 94. καταμενέτω ἐν τοῖς ὑπηρετικοῖς ὅπλοις. 2, 2, 15. p. 113. τῶν καταμενόντων in exercitu, qui non dimittuntur ob ignauiam. ¶ 4) *non ereptum eſſe.* Π. 8, 6, 3. — καὶ ἔτι νῦν εἰσι τοῖς ἀπογόνοις τῶν τότε λαβόντων αἱ χῶραι καταμένουσαι. Sic ¶ 5) *perdurare, non deſtrui.* Π. 3, 1, 17. τῆς εἰωθυίας ἀρχῆς καταμενούσης.

καταμερίζειν, *diſtibuere.* A. 7, 5, 2. τὰ ζεύγη τοῖς λοχαγοῖς κατεμέρισε. 2 codd. κατεμερίσθη.

καταμετρεῖν, *dimetiri.* O. 4, 21. τοῦ καταμετρήσαντος ταῦτα. In ſqq. eſt διαμετρεῖν.

καταμηνύειν, ¶ 1) *indicare.* A. 2, 2, 10. ὃς τὸν ἀφιέντα τὸν ὄνον — καταμηνύσῃ. Cod. Pariſ. μηνύσῃ. ¶ 2) *ſignificare.* c. dat. E. 3, 3, 2. Neptunus ὡς μάλα σοι ψευδομένῳ κατεμήνυσεν. Fr. Portus coniiciebat ψευδομένην. Immo cum Valckenario diatrib. in Eurip. p. 291. Moro et Schneidero legendum eſt σεῦ ψευδομένω, forma Dorica, quia καταμηνύειν non datiuum, ſed genitiuum requirat. Plutarch. habet καταμαρτυρῆσαι, et in Xenophonte ſtatim ſequitur: συνεμαρτύρησε ταῦτ' αὐτῷ ὁ χρόνος.

καταμίγνυσθαι, *immiſcere ſe.* incolis, A. 7, 2, 2. οἱ δὲ ϛρατιῶται — εἰς τὰς πόλεις κατεμίγνυντο. Cod. Eton. κατεμιγνύοντο.

καταμύειν, *conniuere oculis, claudere oculos.* Thomas Mag: βύειν ἐπ' ὤτων, καταμύειν ἐπ' ὀφθαλμῶν, — μύειν δὲ ἐπὶ πασῶν τῶν αἰσθήσεων. Π. 8, 3, 12. ὁ δὲ καταμύων ἵησι τῇ βώλῳ. Paulo ante eſt μύων. K. 5, 11. lepus ὅταν ἐγρηγορῇ, καταμύει τὰ βλέφαρα, ὅταν δὲ καθεύδῃ, τὰ βλέφαρα ἀναπέπταται. Cf. καμμύειν.

καταναλοῦν, *abſumere, conſumere.* Aπ. 1, 2, 22. τὰ χρήματα καταναλώσαντες.

καταναυμαχεῖν, *proelio nauali vincere.* E. 7, 1, 2. p. 439. τούτοις πολλὰ ἔτη πολεμοῦντες, καὶ πολλάκις καταναυμαχοῦντες. Intell. αὐτούς. Regit enim accuſatiuum. v. Iſocr. panegyr. 41. et Suid.

κατανέμειν, *diuidere.* Π. 7, 5, 7.

7, 5, 7. τὸ ςράτευμα κατένειμε δώδεκα μέρη. Ante δώδεκα omissum est εἰς, quod Aem. Portus et Hutch. sine causa idonea reponi volunt. v. διαιρεῖν, et Abresch. dilucc. Thucyd. 6, 42.

Κατάνη, *Catana*, vrbs Siciliae. E. 2, 3, 4. Petri Carrerae monumenta historica vrbis Catanae extant in Thes. antiquitatum Siciliae P. X.

κατανοεῖν, ¶ 1) *animaduertere, intelligere*. c. acc. A. 7, 7, 25. προθυμίαν πολλὴν περί σε κατανοήσαντα. Αγ. 8, 1. c. ὅτι, Π. 1, 5, 7. p. 52. κατενόησα ὅτι οἱ πρόγονοι — ἐγένοντο. c. acc. absoluto, Π. 8, 2, 12. κατανοήσας τοὺς πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ὅτι — παρασκευάζονται. 8, 6, 8. κατενοήσαμεν καὶ τοῦτο, ὅτι — καὶ νῦν ἔτι διαμένει. §. 9. est κατεμάθομεν. 8, 7, 3. p. 547. τὰς ψυχὰς οὔπω κατενοήσατε οἵους φόβους τοῖς μιαιφόνοις ἐμβάλλουσιν; c. acc. particip. Π. 5, 5, 7. κατενόησάς με ἢ πόνου ἀποςάντα ἢ κινδύνου. Αγ. 2, 28. c. ὡς, Π. 6, 1, 27. κατενόησεν ὡς οἷόν τε εἴη. 7, 1, 4. ¶ 2) *attendere, attentum esse*. Π. 3, 3, 18. p. 187. εἰ μὴ τυγχάνετε κατανενοηκότες, ἀκούσατε. E. 2, 3, 17. p. 91. ὡς ταῦτα ἀληθῆ, ἣν κατανοῆτε, εὑρήσετε. §. 18. p. 96. Ιερ. 3, 8. εἰ τοίνυν ἐθέλεις κατανοεῖν, εὑρήσεις. ¶ 3) *reputare, considerare*. c. acc. Π. 1, 6, 19. p. 78. ἃ χρή σε κατανοοῦντα — φυλάττεσθαι. A. 1, 2, 4. 7, 7, 25. τοὺς τῶν ςρατιωτῶν λόγους κατανόησον. E. 2, 3, 18. p. 99. Ιερ. 1, 22. Απολ. 34. c. ὅτι, Απ. 3, 5, 25. κατανενόηκας ὅτι πρόκειται τῆς χώρας ὄρη. c. ὡς, Π. 1, 6, 19. p. 83. κατανοῶν ὡς ἄνθρωποι αἱροῦνται. c. περὶ, Π. 1, 6, 17. κατανοῶν περὶ τούτων ὁρᾶν μοι δοκῶ: c. εἰ, Π. 7, 5, 26. p. 460. ὑμᾶς ἐμὲ ὁρῶντας κατανοεῖν παρόντας εἰ ἐπιμελόμενος ὧν δεῖ διάξω. — ἐγώ τε ὑμᾶς κατανοῶν θεάσομαι. ¶ 4) *videre, videndo intelligere* s. *cognoscere*. Hesych: κατανοοῦντι· καταβλέποντι. Π. 1, 6, 8. πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν κατανοήσω, οἷοι ὄντες διαγίγνονται. 2, 2, 16. κατανοήσας τινὰ σύνδειπνον ἀγόμενον. 2, 4, 2. κατενόησε τὴν ἀγυιὰν — ςενοτέραν οὖσαν. 3, 2, 1.

κατάντης, *decliuis*. E. 2, 4, 10. p. 110. ἐς τὸ κάταντες καὶ δόρατα ἀφιέντες — καὶ πέτρους. 3, 5, 13. ἐπεκυλίνδουν πέτρους ἐς τὸ κάταντες. Ιπ. 8, 6. εἰς κάταντες τρέχειν. §. 8. Ιππ. 3, 7. it. omisso εἰς vel κατὰ, Ιπ.

τά, Ιπ. 8, 6. τὰ κατάντη ἁμιλλώμενοι. Leuncl. et Steph. inferunt εἰς. Ιπρ. 8, 3. τὰ κατάντη ταχὺ ἐλαύνεσθαι. Leuncl. legit κατὰ τὰ ἀνάντη. Wels: ἐς τὰ ἀνάντη. Cf. ἀνάντης. K. 5, 17. θέουσι μάλιστα τὰ ἀνάντη — τὰ δὲ κατάντη ἥκιστα. c. ἐν, E. 4, 8. 37. οἱ μὲν ἤδη ἐν τῷ πεδίῳ ἦσαν, τὸ δὲ ἄλλο στράτευμα ἐν τῷ κατάντει ἦν, *marschirte bergab.* c. ἀπό, E. 3, 5, 13. ἐτρέφθησαν οἱ Θηβαῖοι ἀπὸ τοῦ κατάντους. Leuncl. *ab aduerso monte in fugam.* Imo est *de monte.* O. 11, 17. κατάντους — ἀπεχόμενος.

κατανtικρὺ, *e regione.* E. 4, 8, 5. εἰς Σηστὸν, καταντικρὺ ὄντα Ἀβύδου. v. ἀντικρὺ et ἀπαντικρύ.

καταντιπέραν et καταντιπέρας, v. ἀντιπ.

κατανύειν et

κατανύτειν, ¶ 1) *conficere.* Π. 8, 6, 9. πόσην ὁδὸν κατανύτοι ἵππος τῆς ἡμέρας ἐλαυνόμενος. Αγ. 2, 1. E. 5, 4, 49. ¶ 2) Omisso ὁδὸν verti potest *peruenire.* E. 5, 4, 20. πρὸ ἡμέρας κατανύσειν εἰς τὸν Πειραιᾶ. 7, 1, 5.

καταπατεῖν, *conculcare, proterere.* Αγ. 1, 15. et E. 3, 4, 12. νομίζων ἱκανὸς εἶναι καταπατῆσαι τῇ ἵππῳ τοὺς Ἕλληνας. E. 4, 4, 11. καταπατούμενοι ὑπ' ἀλλήλων, ἀπεπνίγοντο. O. 8, 5. K. 3, 5.

καταπαύειν, ¶ 1) *a laboribus quietem concedere.* K. 7, 2. canes καταπαυομένας. Accipi potest in medio: *dum fruuntur quiete a laboribus.* Gail vertit: *bien reposées.* ¶ 2) *abrogare, priuare imperio.* Λ. 8, 3. Ἔφοροι — κύριοι καὶ ἄρχοντας καταπαῦσαι. Marg. Steph. κατασπάσαι. E. 2, 4, 15. c. gen. Π. 8, 5, 12. p. 529. ἤν τις ἀρχῆς Κῦρον ἐπιχειρῇ καταπαύειν. Ex his patet, non recte Thomam Mag. in v. διέπαυσε hoc verbum putasse ἀδόκιμον. ¶ 3) In var. lect. est pro παύειν. v. παύειν nr. 6.

καταπέμπειν, ¶ 1) *mittere.* a) satrapas ad maritima et in prouincias, A. 1, 9, 5. ἐπεὶ δὲ κατεπέμφθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς σατράπης Λυδίας. E. 1, 4, 1. 3, 1, 2. 4, 8, 17. βασιλεὺς — Στρούθαν καταπέμπει ἐπιμελησόμενον τῶν κατὰ θάλατταν. Sic Αγ. 1, 35. et E. 3, 4, 25. rex Τιθραύστην καταπέμψας, ἀποτέμνει αὐτοῦ (Tissaphernis) τὴν κεφαλήν. Quod dictum est pro κελεύει ἀποτέμνειν. cf. πέμπειν. b) formulam pacis ex

ex Aſia maiori in minorem, et inde in Graeciam, E. 5, 1, 27. ἣν βασιλεὺς εἰρήνην κατέπεμπει. In nonnullis eſt κατεπέμπει, quaſi a κατεπεμπέω, vt dicit Aem. Portus. §. 32. 33. 6, 5, 1. §. 2. ταῖς σπονδαῖς, ἃς βασιλεὺς κατέπεμψε. ¶ 2) appellere. A. 6, 6, 2. οἱ παραπλέοντες ἄσμενοι κατέπεμπον. All. κατεῖχον, vitioſe. Sed κατῆγον, ἢ p. τὰς ναῦς, recepit Hutch. et Zeun e MSS. et marg. Steph.

καταπεταννύναι, inſternere, veſtire. Π. 8, 3, 6. Φοινικίσι καταπεπταμένοι οἱ ἵπποι. §. 8. ἵπποι ῥαβδωτοῖς ἱματίοις καταπεπταμένοι. Abreſch. in Obſ. miſcell. nov. T. I. p. 68. aduocat Heſychii gloſſam: καταπεμπαμένα· καθειμένα, dicens: quid ſi Heſych. ſcriptum dederit καταπεπταμένα, vt h. l. Xenophon? Steph. nominat participium poeticum.

καταπετροῦν, lapidibus obruere. A. 1, 3, 2. μικρὸν ἐξέφυγε τοῦ μὴ καταπετρωθῆναι.

καταπηδᾶν, deſilire. a) ex equo, Iπ. 8, 5. τὸ ἀναπηδᾶν καὶ τὸ καταπηδᾶν. c. ἀπὸ, Π. 7, 1, 18. καταπηδήσας τις ἀπὸ τοῦ ἵππου. A. 1. 8, 20. 3, 4, 29. b) de curru, c. ἐκ, A. 1, 8, 2. καταπηδήσας ἐκ τοῦ ἅρματος.

καταπίπτειν, ¶ 1) decidere. ex equo, A. 3, 2, 11. καταπεσεῖν. Aπ. 3, 3, 5. εἴ τις καταπέσοι. Iπ. 8, 11. O. 1, 8. ἵππον — καταπίπτων ἀπ' αὐτοῦ. ¶ 2) procidere. Π. 4, 5, 17. ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτοντες. ¶ 3) Metaphorice: incidere, redigi. Aϑ. 1, 9. ὁ δῆμος εἰς δουλείαν καταπέσοι.

καταπλεῖν, ¶ 1) nauigare terram verſus, nauigio peruenire. E. 5, 1, 20. πλοῖα — καταπλέοντα ἀπὸ νήσων in Piraeeum. §. 25. τὰς ἐκ Πόντου ναῦς Ἀθήναζε ἐκώλυε καταπλεῖν. c. εἰς, E. 1, 4, 5. Ἀλκιβιάδης κατέπλευσεν ἐς Πάρον. 1, 6, 24. 28. 1, 7, 10. p. 58. κρατήσαντες τῇ ναυμαχίᾳ ἐς τὴν γῆν κατέπλευσαν. 2, 2, 14. 4, 8, 7. 5, 1, 7. c. dat. E. 7, 1, 9. καταπλεῖ Λακεδαιμονίοις ἡ παρὰ Διονυσίου βοήϑεια. ¶ 2) appellere. E. 3, 4, 1. ἐν Φοινίκῃ ὢν — ἰδὼν τριήρεις καταπλεούσας ἄλλοθεν. ¶ 3) renauigare, in patriam nauigare. E. 1, 4, 6. καταπλέοντος δ' αὐτοῦ. 1, 6, 27. ἐπειδὴ ἐκεῖνοι κατέπλεον. Paulo ante

ante eſt αὖθις πλεῖν εἰς τὸ ἑαυτῶν ϛρατόπεδον. 1, 7, 1. 2, 3, 7. οἴκαδε κατέπλευσε. c. εἰς, E. 1, 4, 4. Θρασύλος ἐς Ἀθήνας κατέπλευσε. §. 5. Alcibiades reuocatus κατέπλευσεν ἐς τὸν Πειραιᾶ.

κατάπλεος, *plenus*, *repletus*. Π. 1, 3, 5. ἀποκαθαίρῃς τὴν χεῖρα — ἀχθόμενος ὅτι κατάπλεά σοι ἀπ' αὐτῶν ἐγένετο. Steph. mutato accentu legit καταπλέα, vt ſit nominatiuus femin. et referatur ad τὴν χεῖρα, vertendus *polluta*. Et hanc ſcripturam, etiam in cod. Altorf. repertam (v. Fiſcher. ad Plat. Phaed. 33), recte probare videntur Hutch. et Zeun. quanquam ille quidem κατάπλεα putat retineri poſſe, et vt ſubſtantiuum explicari: *ſatietas* ſ. *quae prae copia ſatietatem afferant*. Cf. Steph. et Zeun. c. gen. Π. 8, 3, 13. γῆς κατάπλεον τὸ γένειον. Zeun. edidit forma Attica κατάπλεων.

καταπλήττειν, ¶ 1) *percellere*. Π. 3, 1, 14. πάντων τῶν δεινῶν ὁ φόβος μάλιϛα καταπλήττει τὰς ψυχάς. ¶ 2) *terrere*, *terrorem afferre*. Π. 1, 1, 5. Cyrus dicitur τῷ ἀφ' ἑαυτοῦ φόβῳ καταπλῆξαι πάντας. Λ. 8, 3. ὅσῳ μείζω δύναμιν ἔχει ἡ ἀρχή, τοσούτῳ μᾶλλον ἂν αὐτὴν καὶ καταπλήξειν τοὺς πολίτας τοῦ ὑπακούειν, *vt dicto audientes eſſent*. Iπ. 6, 5.

κατάπλους, *reditus*, *nauigatio*. Phauorin: κατάπλους· ἡ εἰς τὸν λιμένα ἔλευσις. E. 1, 4, 1. τοῦ οἴκαδε κατάπλου. §. 9. μετὰ τὸν κατάπλουν τρίτῳ μηνί.

καταπλουτίζειν, *locupletare*. Π. 8, 5, 12. p. 528. pro καὶ πεπλούτικε margg. habent καταπεπλούτικε. O. 4, 7. τούτους — δώροις μεγάλοις καταπλουτίζει.

καταπλύνειν, *abluere*. Iπ. 5, 6. ὕδατι καταπλύνειν τὴν κεφαλὴν equi. Ita enim dici debet, auctore Polluce 1, 183. non καθαίρειν, quod de aliis equi partibus dicitur. Idem Pollux 1, 200. τὴν δὲ κεφαλὴν καταπλύνειν δεῖ μᾶλλον, ἢ καθαίρειν. cf. Euſtath. ad Il. ψ, p. 1300, 37. Sed tamen Xenophon l. l. de capite vtitur etiam verbo καθαίροιτο.

*κατάπλυσις, *lotio*, *ablutio*. Iπ. 5, 9. τὴν τῶν σκελῶν κατάπλυσιν.

καταπόδας, v. ποῦς.

καταπολεμεῖν, ¶ 1) *debellare*. Heſych: καταπολεμῶ· νικῶ. A. 7, 1, 17. κατεπο-

κατεπολεμήθημεν Athenienses a Lacedaemoniis. E. 5, 1, 26. 6, 5, 35. κατεπολέμησαν αὐτούς. 7, 1, 2. p. 439. ¶ 2) bellum inferre, bello petere. E. 3, 5. 8. p. 183. μεθ' ὑμῶν κατεπολέμησεν αὐτούς.

καταπολὺ, *valde*. Π. 7, 1, 15. ἐξαιματῶν καταπολὺ τῷ κέντρῳ. Margg. *l.* σχυρῶς.

καταπορσύνειν, *exhibere, afferre, inferre*. Π. 1, 6, 14. στρατιὰν — ἢ τοῖς πολεμίοις καταπορσύνουσαν κακὰ, ἢ ἑαυτῇ ἀγαθά. All. κακὰ πορσύνουσαν, ἢ etc. quod Zeun recepit. Suid: πορσύνω· ἑτοιμάζω. v. infra πορσύνειν.

καταπράττειν, ¶ 1) *perficere, facere*. A. 7, 7, 26. ἐπεὶ κατέπραξας ἃ ἐβούλου. E. 4, 4, 6. Απ. 2, 1, 8. 3, 5, 28. O. 13, 11. ὅταν ὁρῶσι serui τὰ ἔργα δι' αὐτῶν καταπρασσόμενα. ¶ 2) *rem gerere bello*. A. 1, 2, 2. εἰ καλῶς καταπράξειεν ἐφ' ἃ ἐστρατεύετο. E. 6, 4, 22. Sic palliu. Π. 7, 5, 13. οὓς κοινωνοὺς ἐνόμιζε τῶν καταπεπραγμένων, *rerum gestarum*. §. 17. p. 444. πάντα ὅσα εὐχόμεθα καταπεπραχέναι. ¶ 3) *parare, conficere*. a) aliis, A. 7, 7, 10. οἱ ταῦτα ὑμῖν καταπράξαντες. E. 4, 8, 26. v. ἀγαθὸν nr. 3. g. b) sibi, Π. 7, 5, 26. p. 455. μέγα ἐστὶ — ἔργον καὶ ἀρχὴν (Margg. τὸ ἔχειν) καταπρᾶξαι. p. 457. 8, 1, 1. p. 462. 463. A. 7, 7, 16. τοῦτο καταπρᾶξαι — εὔξω ἂν τὰ νῦν πεπραγμένα σοι καταπραχθῆναι. Πο. 5, 5. τὴν ἡγεμονίαν διὰ πολέμου — ἡγοῦνται ἂν καταπραχθῆναι, *se consecuturos esse*. cf. Kuster. V. M. 1, 47. it. labore, Π. 2, 3, 3. ἃ ἂν ἄλλοι καταπράξωσι, τούτων ἰσομοιρεῖν. ¶ 4) *impetrare. efficere, auswirken*. E. 7, 4, 11. οὐκ ἠδύναντο καταπρᾶξαι, ὥστε τοὺς — Φυγάδας μένειν.

καταπραΰνειν, *mitigare, placare*. Απ. 2, 3, 16. ἐγχείρει τὸν ἄνδρα (fratrem tibi iratum) καταπραΰνειν. Ιπρ. 1, 8. v. βουλὴ nr. 5.

καταρᾶσθαι, *exsecrari, diris deuouere*. Regit accusatiuum et datiuum. v. Suid. A. 5, 6, 3. p. 290. πολλοὶ ἔσεσθε οἱ ἐπαινοῦντές με — πολλοὶ ἔσεσθε οἱ καταρώμενοι. c. dat. A. 7, 7, 28. ὁ Σεύθης κατηράσατο τῷ αἰτίῳ τοῦ μὴ ἀποδεδόσθαι. 2 codd. κατηγορήσατο.

καταῤῥαθυμεῖν, *ignauum esse, ignauiter imperium administrare*. E. 6, 2, 27. imperator μήτε καταῤ-

καταῤῥαθυμῶν, μήτε καταμελῶν. Απ. 3, 5, 13. καταῤῥαθυμήσαντες ὑστερίζουσι τῶν ἀντιπάλων, desides facti. Pro eo ibid. est ἀμελῆσαι ἑαυτῶν.

καταῤῥεῖν, ¶ 1) *defluere*. E. 7, 4, 29. fluuius καταῤῥέων εἰς τὸν Ἀλφειὸν ἐμβάλλει. ¶ 2) *decidere, delabi*. Π. 1, 5, 7. p. 58. τὸν καρπὸν ἀσυγκόμιστον εἰς τὴν γῆν καταῤῥεῖν.

καταῤῥηγνύναι, ¶ 1) *disrumpere*. Π. 6, 2, 11. p. 371. ἱμᾶσιν — ὧν κατατριβομένων καὶ καταῤῥηγνυμένων — ¶ 2) De pedibus canum: K. 4, 6. ἐὰν τῇ αὐτῇ ὥρᾳ (aestate) μὴ καταῤῥήγνυωνται αὐτῶν οἱ πόδες. Leuncl. bene: *non findantur*, *nicht aufspringen*.

καταῤῥήγνυσθαι, *sibi lacerare*. v. Obs. Misc. Vol. V. p. 64. Π. 3, 1, 8. in luctu τοὺς πέπλους κατεῤῥήξατο. Pollux 7, 50. laudans hunc locum, legit κατεσχίσατο. cf. πέπλος.

καταῤῥοφεῖν, *sorbere, sorbillare*. gustando, Π. 1, 3, 8. pocillatores ἐγχεάμενοι καταῤῥοφοῦσι. Intell. τοῦ οἴνου. Paulo post est ἀποῤῥοφεῖν. cf. Gramm. qui laudat etiam Aristot. problemm. 4, 36.

καταῤῥωννύειν, *corroborare*. Ιπ. 4, 4. τοὺς πόδας καταῤῥωννύοι. Ita Leuncl. emendauit. Ante legebatur κατευρύνοι, *amplìet*. Et sic legit Codex B Gailii. Pollux 1, 201. habet κρατύνοι, quod Iungermannus reponi vult ap. Xenoph. l. l. vbi Zeun. coniicit κατευθύνοι. Sed Gesnero quoque in lexico rustico, in v. Solea, verior videtur lectio κρατύνοι.

καταρχὰς, *initio*. Απ. 4, 2, 8.

κατάρχειν, *incipere, priorem facere aliquid*, vt *alii idem faciant*. Π. 8, 6, 8. Κύρου κατάρξαντος νῦν ἔτι διαμένει, vt visitentur quotannis prouinciae. c. gen. Π. 8, 2, 6. πλεῖστα δωρεῖσθαι. κατῆρξε μὲν τούτου Κῦρος, διαμένει δὲ — ἡ πολυδωρία, *instituit*. Λ. 8, 2. ἢν αὐτοὶ principes κατάρχωσι τοῦ πείθεσθαι, ἕψεσθαι καὶ τοὺς ἄλλους. Απ. 2, 3, 11. κατάρχοιμι ἂν τοῦ αὐτὸς — καλεῖν ἐκεῖνον. In sqq. est πρότερον ποιεῖν. Σ. 8, 1. καινοῦ λόγου κατῆρχεν, *nouum orationis argumentum incipiebat* s. *proponebat*. c. particip. Π. 1, 4, 4. κατῆρχεν ἀναπηδῶν ἐπὶ τοὺς ἵππους, *primus insiliebat*. 4, 5, 19.

καταςβεννύειν et καταςβεννύ-

σβεννύναι, ¶ 1) *extinguere.* A. 6, 3, 12. τὰ πυρὰ κατασβεννῦναι. §. 16. τί τὰ πυρὰ κατασβέσειαν. Σ. 7, 4. τὸ ὕδωρ κατασβέννυσι τὸ πῦρ. ¶ 2) *finire, sedare, compescere.* Π. 5, 2, 15. p. 286. τὸν φόβον — λόγοις κατασβέσαι. 5, 3, 20. κατασβεννύναι τὴν ταραχήν. E. 5, 3, 8. ὅπως τὸ φρόνημα τῶν νενικηκότων κατασβεσθείη. Σ. 6, 10. ἡ παροινία οὕτω κατεσβέσθη.

κατασείειν, *nutu vel manu signum dare.* Π. 5, 4, 2. αὐτοί τε ἐδίωκον καὶ τῷ Γαδάτᾳ κατέσειον.

κατασημαίνεσθαι, *obsignare.* Π. 8, 2, 9. γράψαντας καὶ κατασημηναμένους δοῦναι τὴν ἐπιςολήν. E. 3, 1, 24. κατέκλεισεν αὐτὰ, καὶ κατεσημήνατο.

κατασήπειν, *sinere corrumpi* s. *putrescere.* Π. 8, 2, 11. auari τὰ μὲν κατορύττουσι, τὰ δὲ κατασήπουσι. v. T. Faber ad Lucian. Tim. 2.

κατασήπεσθαι, *putrescere, putredine corrumpi* Π. 8, 2, 11. ἃ οὔτε κατασήπεται.

κατασιωπᾶν, *silere iubere, ad silentium redigere.* E. 5, 4, 7. τὴν γυναῖκα φοβήσαντες κατεσιώπησαν.

κατασιωπᾶσθαι, *silentium indicere.* E. 2, 4, 13. ἀλλήλοις πολλοὶ διελέγοντο, Κλεόκριτος δὲ — κατασιωπησάμενος ἔλεξεν.

κατασκάπτειν, *diruere.* E. 2, 2, 14. τὰ τείχη Piraeei κατέσκαπτον. cf. ἀποσκάπτειν, pro quo legitur.

κατασκεδάζειν, v. συγκατασκεδάζειν.

κατασκέπτεσθαι, ¶ 1) *desuper inspicere* s. *speculari.* Π. 7, 1, 19. ἀναβῆναι ἐπὶ πύργον τινὰ κατασκέψασθαι εἴ πῃ — τι τῶν πολεμίων. ¶ 2) *speculari, explorare.* a) in bello, Π. 3, 1, 2. κατασκεψομένους (i. e. κατασκόπους) ἔπεμπε, τί πράττοι ὁ Κῦρος. 3, 2, 13. b) in venatione, K. 9, 2. κατασκέψασθαι — οὗ εἰσιν ἔλαφοι πλεῖςοι. ¶ 3) *inspicere, visitare.* A. 1, 5, 12. κατασκεψάμενος τὴν ἀγορὰν rerum venalium.

κατασκευάζειν, (v. omnino Thom. Mag.) ¶ 1) *parare.* a) *anschaffen,* E. 3, 2, 9. κατασκευάσας ἔκπλεω πάντα τὰ ἐπιτήδεια. b) *verschaffen,* Π. 8, 1, 16. τῇ — Περσῶν ἀρχῇ τὴν ἀσφάλειαν κατεσκεύαζεν. Sic Aπ. 3, 5, 27. μεγάλην προβολὴν τοῖς πολίταις τῆς χώρας κατεσκευάσθαι, est fere i. q. εἶναι, quod paulo ante praece-

praecedit. ¶ 2) *apparare.* E. 5, 3, 17. ξυσσίτια κατασκευάζειν. Απ. 4, 3, 3. ἐπιμελῶς οἱ θεοὶ, ὧν οἱ ἄνθρωποι δέονται, κατεσκευάκασι. ¶ 3) *aedificare, struere.* Πο. 3, 13. εἰ — οἰκήσεις τε καὶ πωλητήρια κατασκευασθείη. E. 6, 2, 4. Ιπ. 4, 1. οὕτω κατεσκευάσθαι τὸν ἱππῶνα. De nauibus, E. 3, 4, 1. ἰδὼν τριήρεις — ἔτι κατασκευαζομένας. cf. σκηνή. ¶ 4) *fabricare, conficere,* vel *fabricari iubere.* a) currus, Π. 6, 1, 16. κατεσκευάζετο (passiu.) καὶ ἅρματα. §. 17. κατεσκεύασεν ἅρματα — ὡς δὲ Κῦρος ταῦτα κατεσκεύασεν. 6, 2, 4. b) arma, Π. 7, 1, 22. ἡ ὅπλισις, ἣν Κῦρος τοῖς ἱππεῦσι κατεσκεύασεν. Αγ. 1, 26. E. 3, 4, 17. 4, 2, 4. ὅπλα εἰς τὴν στρατιὰν κατεσκευάσθη. ¶ 5) *facere, reddere.* Π. 2, 4, 12. βούλομαι κατασκευάσαι αὐτὰ ὡς ἐχυρώτατα. Αγ. 8, 8. τὴν αὑτοῦ ψυχὴν ἀνάλωτον κατασκευάσαι. ¶ 6) *efficere, eo rem perducere.* E. 5, 2, 1. τούτους κολάσαι, καὶ κατασκευάσαι, ὥστε μὴ δύνασθαι ἀπιστεῖν. ¶ 7) *exornare, instruere, adornare.* a) supellectili, Π. 5, 5, 1. σκηνὴν Κυαξάρει κατασκευάσαι — τῇ κατασκευῇ. Cf. §. 12. A. 4, 1, 6. χαλκώμασι κατεσκευασμέναι αἱ οἰκίαι. Ιερ. 2, 2. Απ. 3, 11, 4. b) Ιερ. 11, 2. πόλιν τείχεσι καὶ ναοῖς — κατεσκευασμένην. c) vestitu, omninoque habitu. O. 10, 13. οὕτως ἡ γυνή μου κατεσκευασμένη, *bono et decoro vestitu ornata, non fucata.* d) armis, Π. 3, 3, 3. τὸν σὸν υἱὸν ὡς κάλλιστα ἀπ' αὐτῶν κατασκευάσασα. Λ. 11, 4. οὕτω κατεσκευασμένων. O. 4, 7. δοκίμοις ἵπποις καὶ ὅπλοις κατεσκευασμένους. Ιπ. 4, 8. οὕτως κατεσκευάσθαι. c. εἰς, A. 3, 3, 12. τοὺς ἵππους εἰς ἱππέας κατασκευάσωμεν, *in vsum equitum, equitibus.* e) variis rebus, Π. 4, 5, 17. ὑμῶν καλῶς κατεσκευασμένων, np. e praeda. 7, 2, 8. οὕτω δοκεῖς ἐμὲ κατασκευάζειν, *eam mihi vitae conditionem concedere.* Passiu. c. acc. Ιπ. 7, 4. κατεσκευασμένος πάντα, εἴ τι δέοι — ἀγωνίζεσθαι. ¶ 8) *constituere, instituere.* a) *anlegen,* E. 1, 1, 14. δικαστήριον κατεσκεύασαν ἐν αὐτῇ. b) *errichten.* Αγ. 1, 24. κατεσκεύασε τὸ ἱππικὸν αὐτῷ. Cf. κατασκευαστέον. E. 2, 3, 18. p. 95. ἐν Θετταλίᾳ — δημοκρατίαν κατεσκευάζε. All. κατασκευάζων vel κατασκευαζείων, vn-

ων, vnde Morus fecit κατασκευασείων, *hoc agens vt institueret.* Quae coniectura non placet. c) *einrichten*, Πο. 4, 1. ἀργυρεῖα εἰ κατασκευασθείη. §. 13. §. 33. κατασκευασθείσης τῆς πόλεως. §. 50. 6, 2. E. 2, 4, 6. οὐδὲν ἧττον ὑμῖν κατασκευάζομεν τὴν πολιτείαν, ἢ ἡμῖν αὐτοῖς. 4, 8, 34. 5, 3, 27. ἀσφαλῶς ἡ ἀρχὴ αὐτοῖς ἐδόκει κατεσκευάσθαι. 7, 1, 31. Λακεδαιμονίοις κατεσκευακὼς τὴν Ἀχαΐαν, *ita constituit, vt Lacedaemoniis faueret.* ¶ 9) *colere.* terram, rus, A. 1, 9, 11. οἰκονόμον — καὶ κατασκευάζοντα ἧς ἄρχοι χώρας. Poteſt h. l. intelligi *curare vt ager colatur.* Hutch. intelligi putat apparatum σκευῶν ad agriculturam pertinentium, et bonam regionis deſcriptionem. O. 4, 14. ὡς κάλλιστα κατεσκευασμένοι οἱ παράδεισοι. §. 15. §. 16. κατασκευάζειν — χώραν, καὶ ἀρήγειν τοῖς κατεσκευασμένοις. §. 17. χώρας ἐνεργοὺς ποιεῖν καὶ κατασκευάζειν. ¶ 10) *docere, adſuefacere.* Π. 8, 1, 15. οὓς μὲν ἄρχειν ᾤετο χρῆναι, οὕτω κατεσκεύασε — οὓς δ' αὖ κατεσκεύαζεν εἰς τὸ δουλεύειν. O. 3, 10. γεωργοὺς ἐκ παιδίων ὠνούμενον κατασκευάζειν. ¶ 11) *praecipere, praeſcribere.* Λ. 5, 1. πᾶσι δίαιταν κατεσκεύασε. ¶ 12) *excogitare.* Π. 2, 4, 12. πρόφασιν κατασκευάσαι. ¶ 13) In var. lect. permutatur c. παρασκευάζειν. v. παρασκ. nr. 1. b. et e.

κατασκευάζεσθαι, ¶ 1) *parare ſe.* A. 3, 2, 15. κατασκευάζεσθαι ὡς αὐτοῦ που οἰκήσοντας. Hinc Π. 5, 5, 4. οἱ ἐμοὶ δοῦλοι — κατεσκευασμένοι εἰσὶν, ὥστε δύνασθαι ποιῆσαι ἐμὲ κακῶς. Leuncl. *ita parati*, np. animis. Sic §. 5. p. 327. ¶ 2) *ſibi parare.* Π. 6, 2, 11. p. 372. τὸν μὴ ἔχοντα κατασκευάζεσθαι ἀναγκάζετε. 8, 1, 5. τὴν σχολὴν κατεσκευάσατο ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς περὶ αὐτόν. Πο. 4, 17. πρόσοδον κατεσκευασμένοι εἰσὶ, i. e. κατεσκευάσαντο. §. 22. πολλοὶ τῶν κατεσκευασμένων, *qui ſibi iam compararunt ſeruos.* E. 4, 8, 25. pro κεκτῆσθαι in margg. eſt κατασκευάζεσθαι. Aπ. 1, 5, 4. ἐγκράτειαν ἀρετῆς κρηπῖδα πρῶτον ἐν τῇ ψυχῇ κατασκευάσασθαι. 2, 1, 14. 4, 3, 7. ¶ 3) *comparatum eſſe, conditione eſſe.* Π. 8, 1, 1. p. 463. νῦν δὲ κατεσκεύασθε οὕτω, *ea eſt veſtra conditio.* Πο. 4, 32. τὸ δημόσιον οὕτω κατασκευαζόμενον. Zeun.

Zeun. h. l. vertit *sumtus praebere.* Et sane Thom. Mag. dicit: κατασκευάζει ὁ ναυπηγὸς τὴν ναῦν, κατασκευάζεται, ὁ ἐπὶ τῇ κατασκευῇ ταύτης τὰ ἀναλώματα διδούς. ¶ 4) *instrui iubere.* Π. 6, 1, 26. τοὺς ἵππους χαλκοῖς — προβλήμασι κατεσκευάσατο. ¶ 5) *instituere.* Πο. 4, 28. νεωστὶ πάλιν κατασκευάζονται (τὰ μέταλλα), h. e. *restituunt, instaurant.* E. 2, 2, 3. κατεσκευάσατο τὰς ἄλλας πόλεις, *formam decemuiralem in ciuitatibus constituit.* 2, 3, 13. βιαίαν τὴν ἀρχὴν κατασκευαζομένους. 6, 4, 34. ¶ 6) *efficere, reddere.* Πο. 4, 40. κατασκευάσθαι, ὡς ἂν πλεῖστοι πρόσοδοι γίγνοιντο. Marg. Leuncl. melius: κατασκευάσασθε. E. 3, 1, 10. λαμπρότατον τὸ ξενικὸν κατεσκευάσατο. ¶ 7) *se gerere.* Π. 7, 5, 14. ἐπιθυμῶν ὁ Κῦρος κατασκευάσασθαι ὡς βασιλεῖ ἡγεῖτο πρέπειν. ¶ 8) *se adsuefacere.* Απ. 1, 3, 15. περὶ βρώσεως — οὕτω κατεσκευασμένος ἦν. ¶ 9) *sarcinas deponi iubere, abpacken.* Π. 8, 5, 1. εὐτάκτως κατεσκευάζετο. ¶ 10) Πο. 4, 11. ὅτι πλείστους ἀνθρώπους ἐπὶ τὰ ἀργυρεῖα ἄγωμεν, θαρσοῦντες δὲ κατασκευαζώμεθα ἐν αὐτοῖς. Leuncl. *illic substruamus.* Zeun. *sumtus praebere.* Cf. nr. 3. Immo est *locare* vel *ordinare operas, Arbeiter anstellen.* Nam αὐτοῖς pertinet ad τὰ ἀργυρεῖα. ¶ 11) In var. lect. permutatur c. παρασκευάζεσθαι, v. ibi nr. 3.

κατασκευασείειν, v. κατασκευάζειν nr. 8. b.

κατασκευαστέον, *conducendum, conscribendum.* Αγ. 1, 23. ἔγνω ἱππικὸν κατασκευαστέον εἶναι. Pro eo E. 3, 4, 15. est: ἔγνω τοῦτο κατασκευαστέον εἶναι, ὡς μὴ etc. Hic vel intelligi potest τὸ ἱππικόν, vel τοῦτο referri ad ὡς μή, ita vt κατασκευαστ. εἶναι verti possit *agendum s. instituendum esse.*

κατασκευή, ¶ 1) *apparatus.* in naui, O. 8, 17. κατιδὼν ταύτην τὴν ἀκρίβειαν τῆς κατασκευῆς. ¶ 2) *cultus aedium, supellex.* Π. 3, 1, 1. κόσμον καὶ κατασκευὴν τὴν πλείστου ἀξίαν συναπέπεμπε. 5, 5, 1. τὴν σκηνὴν — κατασκευάσαι τῇ κατασκευῇ. Cod. Guelf. et Zonaras παρασκευῇ, quod recepit Zeun. 7, 5, 26. p. 454. ἔχομεν οἰκίας καὶ ἐν ταύταις κατασκευάς. 8, 3, 15. Αγ. 8, 7. τὴν ἔνδον κατασκευήν. Πο. 4, 8. οἰκίας, καὶ κατασκευὰς μεγαλοπρεπεῖς. O. 8, 18.

8, 18. τετάχθαι σκευῶν κατασκευήν. Leuncl. *vasorum* in re familiari *supellectilem*. ¶ 3) *instrumenta artificum*. Π. 1, 6, 10. p. 71. κατασκευὰς καλὰς — κτήσαιο. Απ. 1, 7, 2. dicuntur σκεύη. ¶ 4) *conuiuium, apparatus conuiuii*. Σ. 1, 4. οἶμαι, πολὺ ἂν τὴν κατασκευήν μοι λαμπροτέραν φανῆναι, εἰ — ὑμῖν ἀνδρῶν κεκοσμημένος εἴη. ¶ 5) *institutum, ordo*. Αγ. 9, 5. τῇ τῶν θεῶν κατασκευῇ ἀλύπως χρῆσθαι, h. e. aequo animo ferre frigus etc. Sic de ratione metalla colendi, Πο. 4, 41. ματαία ἡ κατασκευή. ¶ 6) *vitae conditio, Stand und Einrichtung*. Ο. 2, 8. ἀρκοῦντα ἔχοντες τῇ ἑαυτῶν κατασκευῇ, *pro suo statu*. ¶ 7) *ratio impedimenta et sarcinas deponendi, das Abpacken*. Π. 8, 5, 3. οὕτως ἔχει καὶ περὶ τῆς κατασκευῆς.

κατασκηνοῦν, ¶ 1) *in tentoria se recipere, tentoria nancisci*. Π. 6, 2, 2. μένοντας ἔνθα κατεσκηνώκατε. c. εἰς, Π. 4, 5, 14. ὅστις δὲ εἰς ἐνδεόμενά του κατεσκήνωσε. Ante est ὅστις ἔλαβε σκηνήν. ¶ 2) *in castra se conferre*. Ε. 4, 2, 14. πάλιν κατεσκήνωσαν ἐς τὸ ἀρχαῖον στρατόπεδον, *redierunt*. ¶ 3) *deuerti*. Α. 2, 2, 8. εἰς τὰς ἐγγυτάτω κώμας κατεσκήνωσεν. Leuncl. non bene: *castra locat*. ¶ 4) Altera forma, κατασκηνεῖν, est *commorari*. Α. 3, 4, 20. κατασκηνῆσαι οὗ πρῶτον εἶδον κώμην — ἐπεὶ δὲ κατεσκήνησαν etc. 7, 4, 7. Ε. 4, 5, 2. κατασκηνήσας ἐν τῷ ἱερῷ.

κατασκήπτειν, *percellere, ferire*. Απ. 4, 3, 14. κεραυνὸς — ὁρᾶται οὔτ' ἐπιών, οὔτε κατασκήψας.

κατασκοπεῖσθαι, *contemplari, circumspicere*. Απ. 2, 1, 22. κατασκοπεῖσθαι θαμὰ ἑαυτήν, ἐπισκοπεῖν δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται.

κατασκοπή, *speculatio, exploratio*. Ε. 1, 4, 5. Ἀλκιβιάδης ἀνήχθη — ἐπὶ κατασκοπῇ (Margg. κατασκοπὴν) τῶν τριήρεων, *speculaturus, eo consilio vt obseruaret redeundi in patriam potestatem*. Π. 6, 2, 5. οὓς ἐπεπόμφει ὁ Κῦρος ἐπὶ κατασκοπῇ (Margg. κατασκοπὴν), *vt explorarent animos hostium*. Α. 7, 4, 9. ταῦτ' ἔλεγον κατασκοπῆς ἕνεκα.

κατάσκοπος, *explorator*. Sed σκοπὸς dicitur, qui est in specula. v. σκοπός, Π. 3, 3, 13. κατάσκοποι ἐνέπιπτον εἰς τὰς προφυλακὰς

κας αὐτῶν. 6, 1, 18. βουλόμενος δέ τινα κατάσκοπον πέμψαι ἐπὶ Λυδίας, καὶ μαθεῖν ὅ τι πράσσοι ὁ Ἀσσύριος. 6, 2, 2. 5. 6, 3, 7. Λ. 2, 8. qui vult furari, debet vigilare et κατασκόπους ἑτοιμάζειν. Ιπρ. 4, 7. 8. 16.

κατασπᾷν, *detrahere*. A. 1, 9, 4. ἄρκτον — οὐκ ἔτρεσεν, ἀλλὰ συμπεσὼν κατεσπάσθη ἀπὸ τοῦ ἵππου. Aπ. 3, 10, 7. τὰ ὑπὸ τῶν σχημάτων κατασπώμενα καὶ ἀνασπώμενα ἐν τοῖς σώμασι. cf. καταπαύειν, quocum confunditur.

κατατάζειν, *manare*, *destillare*. Gregor. de dialectis p. 67. Atticos dicere ait σταλάττειν pro σταλάζειν. Koenius ibi dicit, communem verbi formam esse σταλάζειν vel στάζειν. Π. 6, 1, 2. δάκρυα κατασταζοντα τὰ μὲν κατὰ τῶν πέπλων, τὰ δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς πόδας.

καταστασιάζεσθαι, *ab aduersa factione premi*. E. 1, 6, 4. Καλλικρατίδας καταμαθὼν ὑπὸ Λυσάνδρου φίλων καταστασιαζόμενος, *Lysandri amicos sibi aduersari*.

κατάστασις, ¶ 1) *constitutio*, *institutum*, *Einrichtung*. Π. 8, 1, 5. οὕτω κατεστησάμενος τὰ αὑτοῦ, καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ἐδίδαξε ταύτῃ τῇ καταστάσει χρῆσθαι. ¶ 2) *forma ciuitatis*. E. 2, 3, 17. p. 90. εἴ τις λυμαίνεται ταύτῃ τῇ καταστάσει. Paulo ante est: τήνδε τὴν πολιτείαν καθίσταμεν. ¶ 3) *ratio*, *conditio*, *status*. A. 5, 7, 16. θεάσασθε οἵα κατάστασις ἡμῖν ἔσται τῆς στρατιᾶς.

καταστατέον, *eligere oportet*. Π. 8, 1, 3. ταξιάρχους ἐκ τούτων — καταστατέον εἶναι.

καταστρατοπεδεύειν, *milites iubere castra metari*. Π. 7, 2, 3. καταστρατοπεδεύσας τοὺς ἑαυτοῦ, ὅπου ἐδόκει τὸ ἐπιτηδειότατον εἶναι τῆς πόλεως. E. 6, 2, 5. τὸ ναυτικὸν εἰς τἀπὶ θάτερα κατεστρατοπέδευσε. Leuncl. *in statione collocat*.

καταστρατοπεδεύεσθαι, ¶ 1) *castra ponere*. A. 4, 5, 1. ὑπερβαλόντες τὸ ἄκρον — κατεστρατοπεδεύσαντο. 6, 3, 12. κατεστρατοπεδεύσαντο ἐπὶ λόφου ἐκβάντες. E. 6, 2, 5. κατεστρατοπεδεύσατο τῷ πεζῷ ἐπὶ λόφῳ. 7, 1, 5. κατεστρατοπεδεύσαντο ἐν τῷ πεδίῳ. ¶ 2) *in castra peruenire*. Π. 7, 5, 4. ἔςτε ἐπὶ ταῖς σκηναῖς ἐγένοντο. ἐπεὶ δὲ κατεστρατοπεδεύσαντο, *cum in castris essent*. ¶ 3) *commorari*, *pernoctare alicubi*. A. 3, 4.

3, 4, 10. κατεςρατοπιδεύοντο — κώμαις ἐπιτυχόντες. E. 7, 5, 15. κατεςρατοπεδευσάμενοι τείχους ἐν ταῖς οἰκίαις.

καταστρεφειν, ¶ 1) conuertere, inuertere. folum aratro, O. 17, 10. ἐμβαλὼν τὸ σπέρμα — καταςρέψῃς αὐτό. Fortaſſis eſt inarare. Nam αὐτὸ pertinet ad τὸ σπέρμα. ¶ 2) deuincere, ſubigere. Π. 8, 1, 16. ὑπὸ τῶν καταςραφέντων κίνδυνος. 8, 6, 1. τὰ κατεςραμμένα ἔθνη. §. 2. 3.

καταστρέφεσθαι, ¶ 1) euertere. Π. 8, 2, 6. τίς καταςρεψάμενος ἀρχὴν ὑπὸ τῶν ἀρχομένων πατὴρ καλούμενος. ¶ 2) in poteſtatem ſuam redigere. Π. 1, 5, 3. ἐπὶ ἓν ἕκαςον τῶν ἐθνῶν ἰόντας καταςρέψασθαι, np. αὐτά. E. 4, 8, 6. c. acc. Π. 1, 1, 4. Κῦρος — κατεςρέψατο Σύρους. 1, 5, 2. καταςρεψάμενος πάντας Σύρους. Pro eodem ibid. eſt ὑπηκόους πεποιημένος. 5, 2, 12. 7, 4, 8. A. 1, 9, 9. ἄρχοντας ἐποίει (i. e. ἐκείνης, ἣν) κατεςρέφετο χώρας. 7, 7, 16. ὃ καταςρεψάμενος ἔχεις. Ay. 1, 16. Aθ. 3, 11. E. 1, 4, 4. 3, 4, 12. 4, 1, 15. 6, 1, 1. §. 4. p. 357. κατεςρεψάμην δ' αὐτάς. p. 359. ῥᾳδίως ἂν ὑμᾶς οἰοίμην καταςρέψεσθαι. 6, 2, 21. Sic paſſiu. pro medio, Π. 7, 5, 18. πάντα (all. πάντας) κατεςράμμεθα. E. 5, 2, 28. ὅτι κατεςραμμένοι τὴν δύναμιν εἶεν.

κατάστρωμα, tabulatum nauis, fori. Heſych: καταςρώματα· τῆς νεὼς μέρος, ἐν ᾧ ἑςῶτες ναυμαχοῦσιν. Cf. Iungermann. ad Poll. 1, 92. E. 1, 4, 7. ἐπαναςὰς ἐπὶ τοῦ καταςρώματος, ἐσκόπει.

καταστρωννύναι, proſternere, occidere. Π. 3, 3, 28. οἱ Πέρσαι — πολλοὺς κατεςρώννυσαν. Marg. Leuncl. ἀπέκτειναν, quod Leuncl. et Zeun. pro gloſſemate habet, ſed Hutch. recepit, quia κατεςρ. e Zonara ſumtum ſit. cf. Poll. 9, 153. vbi Iungermannus et fortaſſis ex eo Wetſten. ad 1 Cor. 10. 5. laudat etiam locum E. 5, 2, 31. Sed ibi in omnibus libris legitur κατέτρωσαν, non κατέςρωσαν.

κατασφάττειν, interficere. A. 4, 1, 17. ἐπειδὴ δ' οὐδὲν ὠφέλιμον ἔλεγεν, κατεσφάγη.

κατασχίζειν, perfringere. A. 7, 1, 10. κατασχίσειν τὰς πύλας ἔφασαν.

κατασχίζεσθαι, v. καταῤῥήγνυσθαι.

κατα-

κατατάττειν, ¶ 1) *ordinare, instruere*. Π. 3, 3, 8. τὴν ϛρατιὰν κατέταξεν ὡς ἐδύνατο κάλλιϛα. ¶ 2) Metaphorice O. 9, 13. αὐτὴν ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ κατετάττομεν. Camerar: *eam ipsam quoque in numero proborum iustorumque collocabamus*. Leuncl: *huic tali locum hunc attribuebamus*. Sensus potius est: *sic tractabamus*, np. vt antea dixerat, beneficiis afficiendo.

κατατείνειν, ¶ 1) *intendere, adstringere*. K. 10, 10. aprum in recte incurrentem ἀκοντίζειν — ἕως ἂν κατατείνῃ τῆς ἄρκυος τὸν περίδρομον. §. 11. ¶ 2) *extendere, explicare, laxius reddere*, Ιπ. 10, 8. χαλινὸν τραχὺν παντοδαπὸν ποιεῖν καὶ κατειλοῦντα καὶ κατατείνοντα. Poll. 1, 208. habet καταχηροῦντα, *cera obducendo*. ¶ 3) *contendere, magna contentione agere*. A. 2, 5, 6. ἀντέλεγόν τινες — ὁ δὲ ἰσχυρῶς κατέτεινεν, ἕϛε διεπράξατο. ¶ 4) *pertinere*. E. 4, 4, 7. v. Λέχαιον.

κατατειχίζεσθαι, *muros euertere*. Αγ. 2, 19. κατατετειχιϛο in nonnullis legi pro ἀνετετείχιϛο vel ἐνετετείχιϛο, obseruatum est in Stephani thes. T. III. p. 1361. et in lexico Basileensi a. 1584. Sed vnde hausta sit haec lectio varians, non compertum habemus. In Ald. et Flor est ἐκατετείχιϛο. Corrupte.

κατατέμνειν, ¶ 1) *dissecare, concidere*. A. 4, 7, 18. κατέτεμνε τὰ γέῤῥα gladio, alioue instrumento. ¶ 2) *excidere*, np. terram effodiendo. A. 2, 4, 7. κατετέτμηντο ἐξ αὐτῶν τάφροι. Πο. 4, 27. ἐν τοῖς κατατετμημένοις (ἀργυρείοις) πλείων — ἢ τοῖς ἀτμήτοις. ¶ 3) *mutilare*. v. Wetst. ad Philipp. 3, 2. Απ. 1, 2, 55. ἑαυτὸν κατατέμνειν, *partes corporis resecare*.

κατατήκεσθαι, *macerari, tabescere*. Σ. 8, 3. τῷ ταύτης (καλοκἀγαθίας) ἔρωτι κατατήκεται.

κατατιθέναι, ¶ 1) *deponere*. Ιπ. 6, 7. τὰς ἡνίας — καταθέτω ἐπὶ τῇ ἀκρωμίᾳ. ¶ 2) *suo loco reponere in futuros vsus*. O. 8, 10. χώραν — λαμβάνειν τε ἐντεῦθεν καὶ κατατιθέναι πάλιν εἰς ταύτην. 9, 8. δίχα — τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα κατέθεμεν. §. 10. ¶ 3) *proponere*. v. ὅπλον nr. 1. ¶ 4) *imponere*. O. 19, 14. ὄρχακον — πῶς ἂν ἐπὶ τοῦ πηλοῦ ἄνω καταθείης,

ταθείης. Iπ. 7, 2. τῷ γλουτῷ καταθέτω ἐπὶ τὸν ἵππον. K. 5, 10. ¶ 5) *ponere, collocare.* Π. 1, 4, 10. ἀκόντια ἡματωμένα κατέθηκε ὅπου ᾤετο τὸν πάππον ὄψεσθαι. Aπ. 1, 4, 6. τὸ στόμα πλησίον τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ῥινῶν καταθεῖναι. Σ. 9, 2. θρόνος τις ἔνδον κατετέθη. ¶ 6) *soluere pretium, pignus dare.* v. Fischer. ind. Theophrast. in h. v. Π. 3, 1, 20. ἀπάγου τήν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, μηδὲν αὐτῶν καταθείς, h. e. gratis. Steph. ante αὐτῶν vult inferi ὑπὲρ, vel, vt Leuncl. et Wessius, ἀντί. Sed Hutch. rectius ait intelligi, quia Atticis haec ellipsis vsitata sit. ¶ 7) *tradere* s. *dare in vsum.* O. 7, 13. ὅσα ἠνέγκω, πάντα εἰς τὸ κοινὸν κατέθηκας. §. 26. 27. Sic fere de legislatore, Σ. 8, 39. Σόλων — νόμους κρατίστους τῇ πόλει κατέθηκεν, *dedit.*

κατατίθεσθαι, ¶ 1) *deponere, exuere.* v. ὅπλον nr. 1. Sic metaphor. Iερ. 7, 13. καταθέσθαι τὰ κακά, ¶ 2) *deponi iubere.* A. 7, 1, 23. ἐλαιῶν — φορτίον — ταῦτα δὲ καταθέμενος ὡς ἐπὶ δάσμευσιν. ¶ 3) *reponere* s. *reponi iubere.* A. 4, 3, 8. μαρσίππους ἱματίων κατατιθεμένους ἐν πέτρᾳ ἀντρώδει, *abscondentes*, np. vt rursus inde promere possent. In futuros vsus, Π. 7, 5, 12. ὁ Κῦρος ταῦτα (τὰ ὅπλα) εἰς τὰς ἄκρας κατέθετο, ὡς εἴη ἕτοιμα. 8, 2, 9. θησαυροὺς χρυσοῦ — ἐν τῷ οἴκῳ καταθέσθαι. Paullo post est συλλέγειν. §. 12. O. 17, 14. ἃ ἂν ἐκεῖναι (apes) ἐργασάμεναι τροφὴν καταθῶνται. Cod. Guelf. rectius Zeunio iudice καταθῶνται. ¶ 4) *exponere, abiicere.* Sed per metaphoram, Aπ. 1, 4, 15. dii τὲ ἐν ἀμελείᾳ κατατίθενται. Leuncl. *collocant.* Fr. Portus *abiicere, negligere.* ¶ 5) *collocare.* Π. 8, 5, 5. ἑαυτὸν (i. e. tentorium suum) ἐν μέσῳ κατετίθετο τοῦ στρατοπέδου. ¶ 6) *constituere, instituere.* Π. 5, 4, 13. τὰς νομὰς τῶν κτηνῶν καταθέσθαι ἐν τῇ ἑαυτῶν ἐπικρατείᾳ. ¶ 7) *insumere.* A. 1, 3, 3. οὐκ εἰς τὸ ἴδιον κατεθέμην ἐμοί, *non in meum commodum conuerti.* Mox est ἐδαπάνων. 8) *effundere iram suam.* K. 10, 8. aper ᾧ ἂν προσπέσῃ, εἰς τοῦτον τὴν ὀργὴν κατέθετο. ¶ 9) *custodiendum* s. *seruandum tradere* vel *mittere.* v. Valckenar ad Herodot. 6, 73. c. εἰς, E. 1,

E. 1, 3, 2. τὴν λείαν ἅπασαν κατέθεντο ἐς Βιθυνοὺς Θρᾶκας. Sic eleganti metaphora, a depofito defumta, A. 2, 5, 2. p. 110. θεῶν — παρ' οὓς tanquam vindices φιλίαν συνθέμενοι κατεθέμεθα, np. iureiurando. Muretus vult παρ' οἷς. ¶ 10) *fibi in futuros vfus comparare.* A. 7, 6, 24. ὃν ἤλπισ' ἂν εὖ ποιήσας, ἀποστροφὴν ἐμοὶ καλὴν — καταθήσεσθαι. Sic fere ¶ 11) κατατίθεσθαι τινὶ χάριν, *gratiam inire apud aliquem, vt fuo tempore viciffim rei grata exfpectari vel etiam pofci pofit.* v. Doruill. ad Charit. p. 409. et Wetften. ad Act. 24, 27. Alii fcriptores dicunt καταβάλλειν vel καταδέσθαι εὐεργεσίαν. v. Bergler. ad Alciphr. 1, 10. Π. 8, 3, 12. χάριν ἀνδρὶ ἀγαθῷ καταθέσθαι.

κατατιτρώσκειν, *vulnerare.* A. 3, 4, 16. πολλοὺς κατετίτρωσκον. 2 codd. ἐτίτρωσκον. 4, 1, 7. τινὰς — κατέτρωσαν. E. 2, 4, 10. p. 110. πολλοὺς κατατρώσομεν. 4, 6, 11. 5, 2, 31. cf. καταστρωννύναι.

κατατρέχειν, ¶ 1) *decurrere, mare verfus f. ad litus currere.* A. 7, 1, 13. καταδραμὼν ex vrbe ἐπὶ τὴν θάλατταν. ¶ 2) *excurrere, hoftiliter incurfare,* ut καταθεῖν. Suid: κατατρεχόντων· ληϊζομένων, πορθούντων. it. κατέτρεχε· ἐπόρθει, ἐληΐζετο ἐδῄου. Cf. Thom. Mag. in v. προνομεύειν. Π. 7, 2, 2. καταδεδραμήκεσαν ex arce in vrbem ἁρπασόμενοι τὰ ἐκ τῶν οἰκιῶν. E. 4, 8, 18. c. εἰς, Π. 6, 3, 4. καταδραμόντες εἰς τὸ πεδίον, συλλαβόντες etc. E. 4, 7, 6. οἱ Κρῆτες εἰς Ναυπλίαν καταδεδραμηκότες. Palmer. fine caufa coniicit ἐκ Ναυπλίας. (v. Mor.) 5, 3, 1. ¶ 3) *procurrere ab exercitu.* A. 5, 4, 12. ἦσαν τῶν πολεμίων — εὔζωνοι, οἳ κατατρέχοντες τοῖς λίθοις ἔβαλλον. ¶ 4) *accurrere auxiliandi caufa e nauibus in litus.* Contra v. nr. 1. E. 5, 1, 12. ἀπέθανον — καὶ ναῦται καταδεδραμηκότες.

κατατρίβειν, ¶ 1) *atterere.* Π. 6, 2, 11. p. 371. τὰ πλεῖστα — ἱμᾶσιν ἤρτηνται· ὧν κατατριβομένων — ἀνάγκη ἀργεῖν. 8, 4, 16. κτήματα — ἀθροίζω, οὐδ' ὅπως αὐτὸς καταδαπανήσω, οὐδ' ὅπως αὐτὸς κατατρίψω vfu. Opportune Suidas: κατατρίψειν· καταδαπανήσειν. S...
¶ 2) *confumere.* Απ. ... 7, 3. et 5. ταῦτα ἱκανὰ ... ναι ἀνθρώπου βίον κατα-
β...

βειν, np. magnis laboribus et inutiliter. ¶ 3) *dilapidare, decoquere, per luxuriam consumere.* O. 1, 21. τοὺς οἴκους κατατρίβουσι. ¶ 4) *conficere, defatigare.* Απ. 1, 2, 37. αὐτοὺς ἤδη κατατετρίφθαι διαθρυλλουμένους, *loquacitate tua obtusos esse.* Ita Fr. Portus, Leuncl. et Ernest. Sed Ruhnken: *sat saepe in sermonibus adhibitos esse.* Et recte. Απ. 3, 4, 1. στρατευόμενος κατατέτριμμαι vulneribus et laboribus. 4, 7, 5. τὰς αἰτίας αὐτῶν (rerum coelestium) ζητοῦντας κατατρίβεσθαι ἀπέτρεπεν. O. 15, 10. Sic medium pro passiuo, E, 5, 4, 60. κατατριβήσοιντο ὑπὸ πολέμου, np. inprimis ratione opum. ¶ 5) Legitur etiam pro διατρίβειν, *tempus terere, assidue versari.* v. διατρίβειν nr. 3.

κατατρύχειν, *conficere, debilitare.* Hesych: κατατρύχει· λυπεῖ, καταπονεῖ. Suid: κατατρύχειν· ἔλαττον πιέζειν. cf. Phanorin. et infra τρύχειν. Π. 5, 4, 3. ἠλίσκοντο. ἦσαν δὲ μάλα πιεζόμενοι διὰ τὸ κατατετρύχθαι ὑπὸ τῆς πορείας. Alii alias lectiones habent.

καταυλίζεσθαι, *considere, habitare.* Cf. Poll. 1, 73. Α. 7, 5, 9. καταβεβήκεσαν e montibus. — κατηυλίσθησαν δὲ ἐν τῷ πεδίῳ. cf. ἐναυλίζεσθαι, quocum confunditur.

καταφάγειν, *comedere, deuorare.* Suidas e Schol. Aristoph. Pac. 6. interpretatur ἀθρόως φάγειν, vt Eustathius πάντα φαγεῖν. v. Wetsten. ad Matth. 13, 4. Α. 4, 8, 12. τούτους — καὶ ὠμοὺς δεῖ καταφαγεῖν. Λ. 15, 4.

καταφαίνεσθαι, *apparere*, fere i. q. εἶναι. Π. 8, 7, 3. p. 548. ἡ ψυχὴ τότε θειοτάτη καταφαίνεται. O. 7, 2.

καταφανὴς, ¶ 1) *conspicuus.* Α. 1, 8, 5. οὔπω καταφανεῖς ἦσαν οἱ πολέμιοι, *conspici poterant.* 2, 3, 2. 2, 4, 8. 7, 2, 10. E. 6, 2, 21. K. 9, 18. Sic Π. 7, 1, 3. ὡς ἐν τῷ καταφανεῖ ἀλλήλοις ἐγένοντο, *in conspectu.* ¶ 2) *apertus, oculis patens* s. *expositus.* De loco nullis vicis et montibus syluisue obducto, Π. 3, 3, 15. οἱ Ἀσσύριοι ἐστρατοπεδεύοντο ἐν περιτεταφρευμένῳ, καταφανεῖ δὲ, np. χωρίῳ. De loco, vbi nemo occultari potest, atque adeo ponendis insidiis inepto, Ιπρ. 5, 7. ἢν πᾶν καταφανὲς ᾖ τὸ χωρίον.

ρίον. De loco inculto nec vllis fruticibus consito, K. 5, 21. τὸ καταφανές. ¶ 3) *amplus.* K. 6, 6 διδοὺς καταφανεῖς. Oppon. λεπτάς. ¶ 4) *prae se ferens.* c. ὡς, Ιπρ. 7, 8. ὡς ποιεῖ τι, μὴ καταφανῆ ὄντα, *actiones suas occultantem.* ¶ 5) *perspicuus, manifestus.* Π. 1, 6, 12. p. 65. μοὶ καταφανὲς ἐποίησας ὅτι — εἴη, *demonstrasti.* Sic c. ὅτι, Π. 4, 3, 3. p. 228. οὐ παντάπασιν ὑμῖν καταφανὲς, ὅτι — δυναίμεθα. Ο. 1, 20. αὐτοῖς τοῖς ἐξαπατηθεῖσιν καταφανεῖς γίγνονται ὅτι λῦπαι εἰσί. 7, 11. c. particip. Π. 5, 2, 8. οὐδενὶ βρώματι — ἂν ἐκπεπληγμένος καταφανὴς γένοιτο, *cum perculsum esse apparebit.* E. 6, 5, 8. ἐπεὶ δὲ καταφανεῖς ἦσαν — προσιόντες. Nominat. consequ. O. 19, 5. ἀνάγκη τοῦτο ὁρᾶσθαι, οὕτω καταφανὲς ὂν, *cum tam manifestum sit.*

καταφέρειν, *deprimere, supprimere.* K. 5, 3. ἀφανίζει — δρόσος καταφέρουσα αὐτά.

καταφερής, *decliuis.* K. 10, 9. χωρίον καταφερές. cf. κατωφερής, pro quo est in var. lect.

καταφεύγειν, *confugere, fuga se recipere.* c. εἰς, E. 1, 6, 11. Κόνων δ' ἔφευγε — καὶ καταφεύγει ἐς Μιτυλήνην. 4, 5, 5. ἐς τὸ Ἡραῖον κατέφυγον. 5, 1, 9. αἱ νῆες τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν Πειραιᾶ κατέφυγον. c. ἐν, E. 4, 5, 5. οἱ ἐν τῷ Ἡραίῳ καταπεφευγότες. c. πρὸς, Απ. 3, 5, 12. πολλοὶ ὑβριζόμενοι κατέφευγον πρὸς ἐκείνους. E. 4, 1, 9. De exulibus, E. 4, 8, 28. φυγάδας, ὅσοι εἰς τὴν Μιτυλήνην καταπεφεύγεσαν. 6, 3, 1. Eleganter de eo, qui aedes habet ita aedificatas, vt vitandi aestus frigorisque causa se possit illuc recipere, Απ. 3, 8, 10. ὅποι πάσας ὥρας — ἥδιστα καταφεύγοι.

καταφιλεῖν, *exosculari, deosculari,* h. e. *perquam amanter osculari.* Est enim plus, quam φιλεῖν. Απ. 2, 6, 33. τοὺς καλοὺς φιλήσοντός μου, τοὺς δ' ἀγαθοὺς καταφιλήσοντος. v. Fischer. ind. Theophrast. Est amoris et gratulationis et gaudii, Π. 7, 5, 11. victo Assyriae rege Gobryas et Gadatas Κύρου κατεφίλουν χεῖρας καὶ πόδας, πολλὰ δακρύοντες ἅμα χαρᾷ καὶ εὐφραινόμενοι. Manus et pedes osculari erat signum subiectionis. v. Wetsten. ad Luc. 7, 38.

7, 38. et Doruill. ad Charit. p. 203. Π. 6, 4, 4. Panthea curru abiturum maritum cum non ipſum poſſet, κατεφίλησε τὸν δίφρον. Vbi tamen ſimpliciter accipi poteſt pro ἐφίλησε.

καταφρονεῖν, ¶ 1) *contemnere, parui facere.* c. gen. Απ. 3, 4, 12. μὴ καταφρόνει τῶν οἰκονομικῶν ἀνδρῶν, quod leuia tractent. 4, 2, 39. ἀπῆλθε καταφρονήσας ἑαυτοῦ, np. cum cognouiſſet, ſe pauciora ſcire quam putaſſet. 4, 3, 14. μὴ καταφρονεῖν τῶν ἀοράτων, *non vim nullam tribuere.* Ιπ. 10, 7. Ιπρ. 6, 4. Sic inf. c. articulo pro ſubſtantiuo, Αγ. 1, 28. et Ε. 3, 4, 19. τὸ καταφρονεῖν τῶν πολεμίων, ſine caſu, Σ. 1, 5. ἀεὶ ἐπισκώπτεις ἡμᾶς καταφρονῶν, *e contemtu.* it. c. ὅτι, Ε. 4, 8, 36. ἀπεπορεύετο οὐδὲ τῶν ἱερῶν γεγενημένων, ἀλλὰ καταφρονήσας, ὅτι διὰ φιλίας ἐπορεύετο. Paſſiuum: Α. 5, 7, 7. μὴ κάκιστοι καὶ αἴσχιστοι φανῶμεν, καὶ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων καταφρονηθῶμεν. Απ. 3, 6, 16. θαυμάζεσθαι μᾶλλον, ἢ καταφρονεῖσθαι. §. 17. Ιπρ. 6, 5. εἰς τὸ μὴ καταφρονεῖσθαι, *vt plurimi aeſtimetur.* cf. ἀτιμάζειν. ¶ 2) *non timere.* Π. 2, 4. 17. p. 136. νῦν καταφρονεῖ. Intell. ἡμῶν. Ε. 3, 2, 1. ὅπως μὴ καταφρονῶν κακουργῇ τὰς Ἑλληνίδας πόλεις. c. gen. Π. 2, 4, 8. p. 131. ὡς ὁ Ἀρμένιος καταφρονοίη σου. Απ. 3, 12, 3. Ιπρ. 4, 19. c. dat. cauſae, Ε. 4, 4, 10. καταφρονήσαντες τῷ πλήθει, ob multitudinem. c. ὅτι, Α. 3, 4, 1. καταφρονήσας (τῶν Ἑλλήνων), ὅτι — ἔπαθε οὐδέν. Poteſt fortaſſis h. l. exponi *ſuperbiens, elato animo.* Heſych: καταφρονεῖ· ὑπερηφανεῖ. c. inf. Ε. 4, 5, 12. κατεφρόνουν δὲ διὰ τὰς ἔμπροσθεν τύχας μηδένα ἂν ἐπιχειρῆσαι σφίσιν. Leuncl. inſerit οἰόμενοι poſt μηδένα. Facile tamen hoc participium, etiamſi non additum, poteſt intelligi. ¶ 3) *non expetere.* Απ. 3, 12, 3. τῶν διὰ τὴν εὐεξίαν γιγνομένων καταφρονεῖς. 4, 1, 3. Κ. 2, 1. μὴ καταφρονεῖν κυνηγεσιῶν, *non diſcere nolle.* ¶ 4) *abſtinere.* Κ. 3, 16. αἰσχροκερδείας δύνανται καταφρονεῖν.

καταφρονητικῶς, *contemtis hoſtibus, improuide.* Ε. 4, 1, 9. καταφρονητικῶς καὶ ἀφυλάκτως — λαμβανόντων τὰ ἐπιτήδεια.

δεια. 4, 8, 18. ἀτάκτως καὶ καταφρονητικῶς. 5, 3, 1.

καταφυγή, *perfugium, refugium.* E. 2, 4, 5. ἐβουλήθησαν Ἐλευσῖνα ἐξιδιώσασθαι, ὥστε εἶναι σφίσι καταφυγὴν εἰ δέησοι.

καταφωρᾶν, *deprehendere, cognoscere.* Π. 8, 7, 3. p. 547. τὴν ἐμὴν ψυχὴν — οἷς διεπράττετο, τούτοις αὐτὴν ὡς οὖσαν κατεφωρᾶτε.

καταχωρίζειν, ¶ 1) *ordine disponere.* Π. 2, 2, 2. p. 104. ἐξαρχῆς αὖ καταχωρίσας milites. All. ἐξαρχ. αὐτίκα χωρίσας. v. αὖ. nr. 7. c. A. 6, 5, 6. O. 8, 21. καταχωρίζειν ἕκαστα. ¶ 2) *loco suo reponere.* Π. 4, 3, 2. ταῦτα κατεχώριζε. ¶ 3) *loco suo consistere iubere, in locum suum ire iubere.* Π. 6, 3, 4. τὸ στράτευμα αὐτοῦ κατεχώριζεν ante proelium, ὅπως παρασκευάσαιντο, ὅσα ᾤετο χρῆναι. 8, 5, 8.

καταχωρίζεσθαι, *in locum suum se recipere.* Π. 8, 5, 1. πολὺς στόλος — κατεχωρίζετο ταχὺ, ὅπου δέοιτο, *consisteret loco quo deberet.* c. εἰς, Π. 8, 5, 3. εἰς ἀναμφισβήτητον κατεχωρίζοντο.

καταψᾶν, *demulcere.* v. Suid. Est blandientis. cf. Doruill. ad Charit. p. 555. Απολ. 28. καταψήσαντα αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰπεῖν.

καταψευδομαρτυρεῖν τινος, *testimonium falsum contra aliquem dicere.* Απολ. 24. καταψευδομαρτυρεῖν ἐμοῦ.

καταψηφίζειν δίκην, *sententiam aduersus aliquem pronunciatam in iudicio suffragiis confirmare, iudicio condemnare.* Απολ. 23. ἐπεὶ καὶ ἡ δίκη κατεψηφίσθη, *kum iudicio esset condemnatus, cum iudicium damnatorium datum esset.* (v. Cic. Verr. 3, 22.) E. 5, 2, 26. ἐκεῖνος κατεψηφίσθη, καὶ ἀποθνήσκει. Sic eleganti metaphora. Απολ. 27. κατεψηφισμένος ἦν μου ὑπὸ τῆς φύσεως ὁ θάνατος, *natura ad mortem condemnatus eram,* h. e. *mortalis natus sum.*

καταψηφίζεσθαι, *suffragiis decernere contra aliquem, condemnare.* Suid: καταψηφίζεται· γενικῇ· κατακρίνει. Cf. Hesych. E. 1, 7, 11. κατεψηφίσαντο τῶν στρατηγῶν. 2, 3, 8. Απολ. 32. c. acc. poenae, E. 1, 5, 11. Ἀθηναίων κατεψηφισμένων (i. e. καταψηφισαμένων) αὐτοῦ θάνατον, *quod Athenienses eum mortis damnauerant.*

uerant. v. Fischer. ad Plat. apol. Socr. 29.

καταψηφιστέον ἐστὶ, *suffragium damnatorium ferendum est, condemnare oportet.* E. 2, 4, 6. τῶν Ἐλευσινίων καταψηφιςέον ἐςίν.

κατεγγυᾷν. Suidas reddit verbo παραδιδόναι. A. 7, 1, 14. κατηγγύα in aliis extat pro παρηγγύα. v. παρεγγυᾷν nr. 1.

κατεῖδον, v. κατιδεῖν.

κατειλεῖν, *implicare.* Ιπ. 10, 8. τὸν τραχὺν χαλινὸν παντοδαπὸν ποιεῖν, καὶ κατειλοῦντα *implicando.* Poll. 1, 208. habet καταλειοῦντα, *laeuigando.*

κατειπεῖν, ¶ 1) *accusare, conqueri, deferre.* Λ. 6, 2. ἤν τις παῖς πληγὰς λαβὼν ὑπ' ἄλλου, κατείπῃ πρὸς τὸν πατέρα. ¶ 2) Per elegantem et iocosam ironiam significat *laudare, commendare.* Απ. 2, 6, 33. κατειπεῖν σου πρὸς αὐτὸν ὅτι ἄγασαι αὐτόν. v. Ernest. ad §. 8.

κατεπείγειν, ¶ 1) *vrgere.* Απ. 2, 1, 2. τὸ κατεπεῖγον πράττειν, *rem factu necessariam, quae dilationem respuit.* ¶ 2) *festinare.* E. 4, 2, 11. Βοιωτοὶ οὐδέν τι κατήπειγον τὴν μάχην ξυνάπτειν.

κατεργάζεσθαι, ¶ 1) *perficere, conficere.* Ιερ. 2, 2. μεγάλα μὲν ἐπινοεῖτε, ταχὺ δὲ κατεργάζεσθε, np. αὐτά. c. acc. A. 2, 6, 11. ἐπὶ τὸ κατεργάζεσθαι ἃν (i. e. ἐκεῖνα, ὧν) ἐπιθυμοίη. c. artic. et inf. Απ. 3, 6, 18. πειρῶ κατεργάσασθαι τὸ εἰδέναι ἃ βούλει πράττειν. Sic de iis, qui rem bello gerunt, c. acc. A. 1, 9, 12. ὁπόσους ἱκανοὺς κρίνειε συνεργοὺς εἶναι ὅ τι τυγχάνει βουλόμενος κατεργάζεσθαι. E. 2, 1, 20. 2, 4, 20. εἰ κατειργασμένος (i. e. κατεργασάμενος) ταῦτα εὐδοκιμήσει. Απ. 3, 5, 11. τοὺς μέγιςα ἔργα κατειργασμένους. ¶ 2) *facere, committere.* Ιερ. 1, 32. τοῦ ἥκιςα τυράννῳ προσήκοντος κατεργάσασθαι in re venerea. ¶ 3) *efficere.* Λ. 9, 1. Λυκοῦργου τόδε — τὸ κατεργάσασθαι ἐν τῇ πόλει αἱρετώτερον εἶναι τὸν καλὸν θάνατον. Sic c. inf. Απ. 2, 3, 11. εἴ τινα βούλοιο κατεργάσασθαι (*eo redigere*), ὁπότε θύοι, καλεῖν σε. ¶ 4) *sibi parare, acquirere.* Π. 4, 5, 8. εἰ ὅσα ἂν κατεργαζώμεθα (Margg. προσεργασώμεθα, quod probatur Fischero ind. Palaephat. in v. ἐργάζεσθαι.) μὴ φυλάξομεν. Ιερ. 4, 7. 11, 8. κατειργασμένος ἂν εἴης τὸ φιλεῖσθαι. Απ. 4, 2, 12. σὺ δὴ τοῦτο (i. e. iustitiam) κατείργασαι; K. 12, 19.

12, 19. 22. ¶ 5) *parare aliis.* bello, A. 6, 2, 6. τὴν σωτηρίαν σφῶν κατειργασμένων. εἶναι γὰρ τοὺς κατειργασμένους (sup. αὐτὴν 'Αρκάδας. 7, 7, 15. τοσούτους ἀνθρώπους συστρατεύεσθαί τε καὶ κατεργάσασθαί σοι ἀρχήν. Cod. Eton. συγκατεργάσασθαι, quod ferri poteſt. §. 16. τὸ πιστεύεσθαί σε a nobis, τὸ καὶ τὴν βασιλείαν σοι κατειργασμένον. All. κατειργασμένων, vt referatur ad ſequens χρημάτων. quod non verum videtur. Ιπρ. 8, 19. δοκοῦσιν ἄν μοι τὴν νίκην πολὺ μᾶλλον κατεργάζεσθαι ciuitati ſuae vel imperatori. ¶ 6) *vincere, ſibi conciliare.* c. acc. perſ. Απ. 2, 3, 16. τὰ πονηρὰ ἀνθρώπια — ἕλοις — τοὺς δὲ καλοὺς — κατεργάσαιο ¶ 7) *ſtudio et exercitatione proficere.* Απ. 4, 2, 7. ἐλάττους οἱ κατεργαζόμενοι γίγνονται. ¶ 8) *interficere.* Heſych. et Suid: κατειργάσατο· κατηγωνίσατο. Poll. 9, 153. Ξενοφῶν μὲν ἔφη, κατειργάσατο τὸν λέοντα. Locus Xen. eſt Π. 4, 6, 2. p. 257. Hemſterhuſ. ad Poll. l. l. dicit, εὐφήμως pro interficere poni eiusmodi verba, vt Lat. *conficere.*

κατερεῖν, *accuſare, deferre.* Π. 1, 4, 8. κατερεῖν αὐτοῦ τῷ πάππῳ.

κατερείπειν, v. ἐρείπειν.

κατέρχεσθαι, *redire.* in patriam. v. Thom. Mag. A. 7, 2, 1. οἴκαδε κατελθεῖν. E. 7, 3, 4. πάλιν κατέρχεται, qui ſua ſponte fugerat. §. 7. p. 476. dicitur κατελθὼν εἰς τὴν πόλιν. Dicitur inprimis de exulibus, Schol. Ariſtoph. ad Rann. 1196. ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν φυγάδων χρῶνται τῷ κατέρχεται. Cauſam aperit Phauorin: κατῆλθον — ἀντὶ τοῦ ἐνελιμενίσθην ὡς πολλαχοῦ, ἢ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἦλθον. 'Αττικοὶ μέντοι καὶ τὸν φυγάδα εἰς τὴν πατρίδα νοστῆσαι λέγουσιν, ἐπεὶ ἡ πατρὶς ἑκάστοις οἷά τις λιμήν ἐστι. Αγ. 8, 7. 'Αριστόδημος ὁ 'Ηρακλέους, ὅτε κατῆλθε in Peloponneſum, regnum auitum recuperaturus. E. 1, 7, 12. 5, 2, 9. 7, 1, 31. 7, 3, 7. p. 477. ὅστις — κατέρχηται φυγάς. Saepe participium c. artic. fere pro ſubſtantiuo ponitur, E. 5, 3, 10. τοῖς κατεληλυθόσιν — τῶν κατεληλυθότων. §. 11. οἱ κατελθόντες. §. 13. 25. 5, 4, 9. οἱ κατεληλυθότες.

κατευθὺ, *recta.* Hinc Σ. 5, 5. ὁρᾷν τὸ κατευθὺ, *intueri quod oculis oppoſitum eſt.*

κατευρύνειν, *dilatare.* In lexicis caret auctoritate. v. Gramm. Ante Leunclauium legebatur Ιπ. 4, 4. τοὺς πόδας κατευρύνοι. Ille repoſuit καταῤῥαννύοι, ſenſu eiusmodi verbum poſtulante. v. καταῤῥωννύειν.

κατευτρεπίζειν, *componere, corrigere.* Π. 8, 6, 8. ἥν τις — τι τῶν τεταγμένων παραλίπῃ, ταῦτα πάντα κατευτρεπίζει.

κατέχειν, ¶ 1) *occupatum tenere et tueri.* Π. 3, 1, 15. τὰ ἐχυρὰ κατέχειν. 6, 3, 8. ὁπόσον κατεῖχον χωρίον in acie. 6, 4, 5. 7, 4, 5. 7, 5. 25. §. 26. p. 456. ἀρχὴν — λαβόντα κατέχειν. Paulo ante eſt διασώσασθαι. Α. 4, 2, 1. 4. 9. 4, 3, 18. 4, 8, 10. τοσοῦτον χωρίον (2 codd. τοσούτων χωρίων) κατασχεῖν — ὅσον etc. 5, 6, 3. p. 290. ὑψηλὰ κρατεῖν κατέχοντες καὶ πάνυ ὀλίγοι δύναιντ' ἄν. τούτων δὲ κατεχομένων — Prius κατέχειν exponunt *occupare*, (v. nr. 5.) alterum *tenere*, κρατεῖν autem *tueri*. §. 10. 22. 7, 7, 17. αἴσχιον ταῦτα νῦν μὴ κατασχεῖν (2 codd. μετασχεῖν), ἢ τότε μὴ λαβεῖν. Ε. 2, 2, 3. 4, 5, 3. 4, 8, 3. 6, 2, 18. εἰς τὴν ὑπὸ τῶν πολεμίων κατεχομένην θάλασσαν. In aliis ὑπὸ deeſt. 7, 1, 6. Απ. 3, 5, 26. 27. Sic de diis tutelaribus, Π. 2, 1, 1. θεοῖς καὶ ἥρωσι Περσίδα γῆν κατέχουσι — θεοῖς τοῖς Μηδίαν γῆν κατέχουσι. Heſych: κατασχεῖν· κατακρατεῖν, κατοικεῖν. cf. οἶκος. ¶ 2) *retinere.* Π. 5, 4, 18. γυναῖκας ἄγειν — ὡς δεδεμένους τούτοις κατέχοι αὐτούς. Α. 7, 7, 17. εἰ μή τις αὐτοὺς φόβος κατέχοι. Ε. 1, 4, 2. ὁ Φαρνάβαζος κατεῖχε τοὺς πρέσβεις, *non tradebat Cyro.* 3, 3, 10. Απ. 2, 6, 9. φίλον — δήσαντα κατέχειν ὥσπερ δοῦλον, ne aufugiat. 3, 11, 11. βίᾳ οὔτ' ἂν ἕλοις οὔτε κατάσχοις φίλον. Κ. 3, 3. 6, 22. Hinc paſſiuum κατέχεσθαι, *occupatum eſſe*, Απ. 4, 5, 10. ἥκιςα ἔξεςι ταῦτα πράττειν τῷ κατεχομένῳ ἐπὶ τῷ σπουδάζειν περὶ τὰς ἡδονάς. ¶ 3) *detinere.* a) verbis blandis, Απ. 3, 6, 2. τοιάδε λέξας κατέσχεν Glauconem. Sic Απ. 2, 6, 11. Σειρῆνες ἐπᾴδουσαι κατεῖχον, ὥςε μὴ ἀπιέναι ἀπ' αὐτῶν τοὺς ἐπᾳσθέντας. b) pulchritudine, Ιπ. 11, 9. πάντων τῶν ὁρώντων — τὰ ὄμματα κατέχει. ¶ 4) *ſeruare, obtinere,* Σ. 8, 26. οὐ καθέξει τὴν φιλίαν. ¶ 5) *occupare, potiri.* Π. 4, 3, 3. p. 227. εἰ κατάσχοι-

σχοίμεν τὰ νῦν προφαινόμενα. In ſqq. eſt κύριοι αὐτῶν γενώμεθα, et κτήσασθαι A. 5, 6, 3. p. 290. vid. n. 1. 6, 1, 22. in 2 codd. eſt κατασχεῖν pro ἥκειν. Sed minus bene. Nam agitur de ciuitate amica. 7, 1, 19. E. 2, 1, 2. 3, 1, 12. 7, 1, 31. ¶ 6) *obſtringere*. De iureiurando, A. 3, 1, 13. ὅρκους κατέχοντας ἡμᾶς. ¶ 7) *coercere, regere, cohibere, reprimere*. Π. 4, 6, 2. p. 257. τότε κατέσχεν ὑπὸ σκότους τὸν φθόνον — οὐκέτι κατέσχεν ὁ ἀνόσιος τὸν φθόνον. Σ. 2, 10. τοὺς θυμοειδεῖς ἵππους κατέχειν. cf. γέλως. ¶ 8) *impellere, cogere*. A. 2, 6, 7. etc. v. ἀνάγκη nr. 5. ¶ 9) *vrgere*. Π. 1, 4, 22. ἰσχυρὰν τὴν φυχὴν τοῖς πολεμίοις ἐποίει — κατέχων. Brodaeus: *hoſtes premens*. Hutch: *acrius vrgens*. Sed Stephano hoc participium videtur ſuſpectum. Adeſt etiam lectionis varietas. All. legunt καθὼς εἶχεν, all. aliter. Zeun. legit τοῖς πολ., ἰσχυρῶς κατέχων, ἐποίει. E. 1, 3, 13. πάντῃ οἱ πολέμιοι κατεῖχον. 4, 6, 10. μάλα κατεῖχον βάλλοντες. Sic fere E. 4, 2, 13. οἱ Λακεδαιμόνιοι ὅσον κατέσχον τῶν Ἀθηναίων, ἐκράτησαν, *quot ſibi oppoſitos habebant*. v. Schneider. ad h. l. ¶ 10) *proſternere*. Π. 1, 4, 8. βάλλει καὶ κατέσχε τὸν κάπρον. Wels. minus recte: *capit*. ¶ 11) *ſuperiorem eſſe*. in republica, E. 4, 8, 22. ἐπύθετο τὸν ἐν τῇ Ῥόδῳ δῆμον πάντα κατέχοντα. §. 20. erat κρατεῖν. ¶ 12) *curſu attingere*. K. 9, 20. cerui ῥιπτοῦσι εἰς τὴν θάλασσαν, ἐὰν κατέχωνται. ¶ 13) *appellere*. Suid: κατέσχον· προσωρμίσθησαν. Schol. Thucyd. 4, 54. et 57. κατασχόντες· προσορμίσαντες. 4, 43. κατασχήσουσι· ἐλλιμενίσουσι. Cf. 8, 23. et Thom. Mag. in v. προσέσχον. c. ἐπὶ, E. 2, 1, 19. Κόνων — κατασχὼν ἐπὶ τὴν Ἀβαρνίδα — ἔλαβεν αὐτόθεν. Sed Albertus locum Act. 27, 40. vbi vt ap. Thucyd. 8, 23. iungitur c. εἰς, vertit *curſum direxerunt*. cf. Kypk. ad Act. l. l. ¶ 14) *perhibere, continere, contendere, affirmare*. K. 13, 17. λόγοι παλαιοὶ κατέχουσι ὡς καὶ θεοὶ χαίρουσι. ¶ 15) Σ. 1, 10. οἱ ἐκ θεῶν του κατεχόμενοι, *a deo aliquo correpti, dei cuiusdam numine afflati*. v. Bach. ad h. l. et Perizon. ad Aelian. V. H. 12, 64. Sic Σ. 8,

Σ. 8, 10. ὑφ' οὗ — κατέχεσθαί μοι δοκεῖς ἔρωτος. ¶ 16) κατεῖχον legitur pro κατῆγον. v. καταπέμπειν. Permutatur etiam c. ἐπέχειν. v. ibi nr. 6.

κατηγορεῖν. ¶ 1) *accufare, deferre.* E. 1, 7, 10. p. 56. κατηγορῆσαι. 2, 3, 18. p. 95. τοὺς ϛρατηγοὺς ἀποκτεῖναι κατηγοροῦντα. c. κατὰ, E. 1, 7, 6. κατηγορούντων κατὰ τῶν ϛρατηγῶν. Sic eſt etiam Luc. 23, 14. Steph. malebat κατὰ omittere. Sed diſerte hanc ſtructuram probat Etymol M. et κατὰ h l videtur additum eſſe a Xenophonte, vt perſpicuitati conſuleretur. c. gen. perſ. A. 5, 8, 1. Ξενοφῶντος κατηγόρησαν, φάσκοντες παίεσθαι ὑπ' αὐτοῦ. E. 1, 1, 22. κατηγορήσας Τισσαφέρνους Ἑρμοκράτης. 1, , 1. τῶν ἐξ καταπλευσάντων — Ἀρχέδημος — κατηγόρει ἐν δικαϛηρίῳ. §. 2. 3. 5. 10. p. 59. 2, 3, 17. p. 93. §. 18. p. 95. ἐκεῖνοι ἑαυτῶν κατηγορεῖν ἐφαίνοντο. O. 11, 22. c. περὶ obiecti, E. 1, 7, 1. κατηγόρει περὶ ϛρατηγίας. c. πρὸς, O. 11, 24. κατηγοροῦμεν πρὸς ἀλλήλους, εἴ τις ἀδικοῖ [illegible] ὡς, E. 7, 1, 26. κατηγοροῦντος τοῦ Λέοντος, ὡς οὔτε συσκηνοῦν ἐθέλοι ἑαυτῷ. c. gen. et πρὸς, Π. 6, 1, 18. ἡ γυνὴ — κατηγόρησε τοῦ Ἀράσπου πρὸς τὸν Κῦρον. A. 7, 7, 25. c. gen. et ὡς, E. 3, 1, 6. κατηγόρουν αὐτοῦ οἱ σύμμαχοι, ὡς ἐφίει ἁρπάζειν. 7, 4, 39. Ἀπολ. 10. Paſſiuum: E. 5, 2, 25. κατηγορεῖτο τοῦ Ἰσμηνίου ὡς βαρβαρίζει. c. gen. et ὅτι, E. 1, 7, 10. p. 54. κατηγορῶμεν αὐτῶν, ὅτι ἔπειταν τοὺς ξυνάρχοντας. O. 4, 10. Paſſiu. E. 3, 5, 18. κατηγορουμένου αὐτοῦ, καὶ ὅτι ὑϛερήσειεν ἐς Ἁλίαρτον. c. acc. rei et gen. perſ. E. 1, 7, 9. κατηγόρει αὐτῶν τὰ αὐτά. ¶ 2) *culpare, criminis loco obiicere.* Π. 5, 5, 7. ἐν τούτοις ἔχεις τινὰ πλεονεξίαν ἐμοῦ κατηγορῆσαι. E. 4, 1, 14. 6, 5, 37. ¶ 3) *reprehendere.* Ἀπ. 1, 3, 4. τῶν ἄλλων τὴν μωρίαν κατηγόρει. ¶ 4) *conqueri.* Π. 5, 2, 13. ὑπερηφανίαν τοῦ τρόπου κατηγορεῖς. E. 7, 1, 31. κατηγορούντων αὐτοῦ τῶν Ἀρκάδων, ὡς etc. np. publice apud reliquos Graecos. 7, 4, 40. ¶ 5) *male dicere.* Iſp. 1, 14. τυράννου κατ' ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν. Antea erat λοιδορία. Mox eſt κακῶς λέγειν. ¶ 6) *laudare.* vid. κατειπεῖν. Thom. Mag: κατηγορῶ οὐ μόνον ἐπὶ κακοῦ, ἀλλὰ

ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλοῦ ποτέ. Απ. 2, 6, 33. κατηγόρει, ἔφη ὁ Κριτόβουλος. Intell. μου. ¶ 7) *indicare.* c. gen. et ὅτι, Π. 8, 3, 4. ἦν μου κατηγορήσῃς ὅτι αἵρεσιν δέδωκα. Poſſit etiam per ironiam Socraticam explicari, vt nr. 6. A. 5, 7, 2. ¶ 8) *prodere, arguere.* v. Suid. Π. 1, 4, 3. νεαρὸν, ὃ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοετίαν.

κατηγορεῖσθαι medium v. in καταρᾶσθαι.

κατηγορία, *accuſatio.* A. 5, 8, 1. ὡς ὑβρίζοντος τὴν κατηγορίαν ἐποιοῦντο. E. 2, 1, 21. κατηγορίαι ἐγίγνοντο πολλαὶ τῶν Ἀθηναίων, ἃ παρανενομήκεσαν.

κατήγορος, *index, argumentum.* O. 20, 15. ἡ ἐν γεωργίᾳ (ἀμέλεια) ἐστὶ σαφὴς ψυχῆς κατήγορος κακῆς.

κατήκοος, *obediens.* Απ. 3, 4, 8. τοὺς ἀρχομένους κατηκους τε καὶ εὐπειθεῖς ἑαυτοῖς παρασκευάζειν.

κατηρεμεῖν, *ſedare, tranquillare.* A. 7, 1, 14. βουλόμενος αὐτοὺς κατηρεμῆσαι. §. 15. milites ad diripiendum incitati κατηρεμήθησαν. 2 codd. κατηρεμίσθησαν.

κατιδεῖν, ¶ 1) *deſuper videre, e loco ſuperiori conſpicere.* Π. 2, 4, 14. ἀετὸς ἐπιπτάμενος ὡς κατεῖδε τὸν λαγώ. 7, 1, 19. A. 4, 7, 16. ἐπὶ τοῦ ὄρους, καὶ κατεῖδον τὴν θάλατταν. 6, 5, 5. 7, 3, 24. E. 1, 4, 7. 2, 1, 16. 6, 2, 10. Sic de ſpeculatore, E. 1, 1, 2. κατιδὼν δὲ ὁ τῶν Ἀθηναίων ἡμεροσκόπος. ¶ 2) *e longinquo videre et animaduertere.* Π. 4, 5, 7. τὰ πυρὰ caſtrorum κατιδόντες. A. 4, 4, 6. 12. 4, 6, 4. Αγ. 1, 30. E. 1, 1, 3. 1, 6, 10. 2, 1, 17. ἐπὰν κατίδωσιν αὐτοὺς ἐκβεβηκότας. 3, 4, 22. 7, 4, 22. Alia conſtructio: E. 2, 1, 15. κατιδόντας ὅ τι ποιοῦσιν hoſtes, ἀποπλεῖν καὶ αὐτῷ ἐξαγγεῖλαι. ¶ 3) *videre, obſeruare.* A. 4, 3, 8. ὅτι κατίδοιεν — γέροντα καὶ γυναῖκα — μαρσίππους κατατιθεμένους. O. 8, 17. Σ. 9, 4. K. 6, 10. οὐχ ἑώρακεν ἢ οὐ κατεῖδε. §. 19. ¶ 4) *explorare.* Π. 3, 2, 13. κατεσκεψάμενοι καὶ τα αὐτῶν πράγματα, ᾤχοντο πρὸς τοὺς πολεμίους, ὅπως αὖ καὶ τὰ ἐκείνων κατίδωσιν. A. 1, 10, 9. ¶ 5) *videndo deprehendere.* c. gen. Iπ. 1, 15. ὄρχεις μὴ μεγάλους — ὃ οὐκ ἔστι πώλου κατιδεῖν, *in pullo.* ¶ 6) *perſpicere, intelligere.* Π. 1, 5, 7. p. 52. ὅ τι προσεκτήσαντο, τοῦτο οὐκέτι δύναμαι κατιδεῖν.

δεῖν. 5, 5, 5. p. 328. ἵνα σαφέστατα κατίδωμεν, ὁποῖον τὸ — ἀδίκημα.

κατιέναι, ¶ 1) *descendere*. A. 5, 7, 8. κατιόντες τινὲς e locis montanis. Ιππ. 8, 3. equi dicuntur ἀφ' ὑψηλῶν ἀσφαλῶς κατιέναι. Edd. vett. καθιέναι. vbi v. ¶ 2) *deuehi*. Ay. 8, 7. ἐπὶ πολιτικοῦ κανάθρου κατήει εἰς Ἀμύκλας. ¶ 3) *redire in patriam*. E. 2, 2, 14. οἱ φυγάδες κατήεσαν. Sic κατέρχεσθαι.

κατιλύειν, *limo obducere*. O. 17, 13. τῷ κατιλυθέντι (σίτῳ) ἐπικουρῆσαι.

κατοικεῖν, *habitare*. c. ἐν, A. 5, 3, 8. κατοικοῦντος αὐτοῦ ἐν Σκιλλοῦντι. c. acc. E. 2, 4, 28. ἔδοξεν αὐτοῖς Ἐλευσῖνα κατοικεῖν. O. 4, 8. et 9. οἱ κατοικοῦντες sunt *incolae*. cf. κατοικίζειν.

κατοικίζειν, *habitabilem facere, condere*. A. 5, 6, 7. χώραν τῇ Ἑλλάδι προσκτήσασθαι, πόλιν κατοικίσαντας. 6, 4, 5. κατοικίσαι πόλιν. Perperam all. κατοικῆσαι.

κατοικοδομεῖν, *aedificiis occupare*. Αθ. 3, 4. δεῖ διαδικάζειν, εἴ τις — κατοικοδομεῖ τι τὸ δημόσιον. Leuncl. τὸ vult omitti.

κατοικτείρειν, *miserari*. Π. 7, 3, 5. κατοικτείρων τὴν γυναῖκα, οἵου ἀνδρὸς στεροῖτο. Intell. λογιζόμενος vel simile quid. v. Fischer. ad Plat. Phaed. 66, 19.

κατοίκτισις, *commiseratio*. Π. 6, 1, 24. λέγει ἡ Πάνθεια τὴν — πρὸς αὐτὴν κατοίκτισιν, np. quod ipsam ingenue Cyrus, non vt seruam, tractasset.

κατοκνεῖν, *cunctari, vereri*. Π. 7, 5, 18. κατώκνουν σοι προσιέναι.

κατολοφύρεσθαι, *deplorare, lamentis prosequi*. Π. 7, 3, 6. Κῦρος ἀγασθείς τε τὴν γυναῖκα καὶ κατολοφυράμενος ἀπήει. Poeticum vocatur a Stephano in indice.

κατόπιν, *a tergo, pone*. Cf. ὄπισθεν. Videtur redundare, Π. 1, 4, 21. κατόπιν τούτους ἐδίωκον.

κατόπτεσθαι, *videre*. Π. 5, 4, 20. hostes ex vrbe Babylone τὸ πλῆθος ἡμῶν κατόψονται.

κατοπτεύειν, *oculis notare, adspectu cognoscere*. Π. 8, 2, 7. rex Persarum πολλοὺς ἐποίησεν καὶ ὠτακουστεῖν καὶ κατοπτεύειν, τί ἂν ἀγγείλαντες ὠφελήσειαν βασιλέα. O. 10, 8. qui cerussa et minio faciem ornarunt, ὑπὸ λουτροῦ (*per lauationem*) ἀληθινῶς κατωπτεύθησαν.

κάτοπτρον, *speculum*. Π. 7, 1,

7, 1, 1. τὰ Κύρου ὅπλα ὥσπερ κάτοπτρον ἐξέλαμπεν.

κατορθοῦν, ¶ 1) *dirigere.* K. 10, 11. κατορθοῖ (τὸ προβόλιον) ἡ ἀριστερὰ αὐτοῦ. Poll. 5, 24. habet ἀπευθύνειν τὸν σίδηρον. ¶ 2) *rem bene et ex sententia gerere.* Est bellicum. Thom. Mag: κατορθῶσαι ἐπὶ πολέμου καὶ τῶν τοιούτων. Cf. Phrynich. p. 106. et Herodian. Grammat. p. 208. E. 7, 1, 2. p. 437. κατὰ θάλατταν πλεῖστα κατωρθώκατε. Oppon. ἀποτετυχήκατε. p. 439. πλεῖστα κατωρθωκότες. Opp. ἐσφαλμένοι. Απ. 3, 1, 3. μεγάλα ἀγαθὰ, κατορθοῦντος αὐτοῦ, — εἰκὸς γενέσθαι. Opp. διαμαρτάνειν. Sic de fortuna, E. 6, 4, 8. εἰς τὴν μάχην πάντα τἀναντία τοῖς μὲν Λακεδαιμονίοις ἐγίγνετο, τοῖς δὲ (Θηβαίοις) πάντα καὶ ὑπὸ τῆς τύχης κατωρθοῦτο, *prospere cedere iubebantur, prospere cedebant.*

κατορύττειν, ¶ 1) *defodere.* Π. 3, 3, 3. τὰ χρήματα μηκέτι κατορύξαι. 4, 2, 14. 8, 2, 11. A. 4, 5, 20. οἶνον ἔφρασεν ἔνθα ἦν κατορωρυγμένος. Est forma Attica. v. Moeris p. 240. Phrynich. p. 12. Thom. Mag. p. 519. Πο. 4, 7. Ιπ. 4, 3. ¶ 2) *sepelire.* A. 5, 8, 4. βόθρον ὀρύττοντα ὡς κατορύξοντα τὸν ἄνθρωπον — ζῶντας ἡμᾶς δεῖ κατορυγῆναι. Απ. 1, 2, 55.

κάτω, ¶ 1) *infra.* Π. 6. 1. 17. δρέπανα — κάτω ὑπὸ τῷ ἄξονι. Απ. 3, 1, 7. κάτω καὶ ἐπιπολῆς. K. 4, 8. oppon. ἄνωθεν. Comparatiuus: Ιπ. 7, 10. ἢν ἀνακεκυφὼς ᾖ ὁ ἵππος, ἡνιοχείτω κατωτέρω, *habenas demittat inferius.* Oppon. ἀνωτέρω. K. 9, 15. c. articulo, Π. 6, 4, 1. χιτῶνα — στολιδωτὸν τὰ κάτω, *in partibus inferioribus.* A. 4, 2, 16. Ιπ. 1, 4. τὰ κατωτέρω τῶν κνημοδῶν ὀστᾶ. K. 9, 14. cf. ἄνω. ¶ 2) *deorsum.* A. 4, 8, 16. ἥμισυ, καὶ κάτω διεχώρει αὐτοῖς. §. 21. κάτω οἱ πολλοὶ ἐκυλινδοῦντο. ¶ 3) *ad mare, in Asia inferiori.* cf. ἀνάβασις. Π. 6, 2, 5. p. 363. τῶν βαρβάρων τῆς κάτω Συρίας. All. Ἀσίας. E. 1, 4, 1. ἐπιστολὴν ἔφερε τοῖς κάτω πᾶσι, qui ante dicuntur οἱ ἐπὶ θαλάττῃ.

κάτωθεν, *ab imo, ex inferiore loco.* Sed saepe tamen accipi potest pro κάτω. O. 18, 2. K. 8, 8. 10, 13. πίπτειν ἐπὶ τὸ σῶμα, καὶ ἔχεσθαι τῆς ὕλης κάτωθεν. c. artic. Ιπ. 1, 15. περὶ τῶν κάτωθεν ἀστραγάλων. Leuncl. vult

περὶ τῶν ὄπισθεν, quia opponitur ἔμπροσθεν, et vertit *de talis posterioribus.* v. Zeun. c. gen. K. 4, 1. τὰ κάτωθεν τῶν μετώπων — τὰ κάτωθεν τῶν κενεώνων, *inferiores partes.*

κατώτατος, *infimus.* Π. 6, 1, 27. τῶν μηχανῶν τὸ κατώτατον οἴκημα.

κατωφερὴς, *deorsum spectans, pronus.* K. 5, 30. lepus habet κεφαλὴν κατωφερῆ. Margg. καταφερῆ. Eadem varietas est in Polluc. 5, 69. et 71.

Καυὴ, *Caue.* E. 4, 1, 10. vocatur κώμη μεγάλη, np. in Aeolia, vt videtur, vel Phrygia. cf. Κύμη.

καυλὸς, *pars hastae acuminata, quae ferro hastae inseritur.* Hesych: καυλός· τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος τὸ ἀπεξυσμένον, εἰς ὃ ἐμβιβάζεται κοῖλον τοῦ δόρατος. Etymol. M. καυλὸς, τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, ὃ εἰς τὸ ὀ.υ ἐντίθεται. — πᾶν δ' ἐπίμηκες αὐλὸς λέγεται. Eustath. ad Il. π, p. 1049, 13. καυλὸς δόρατος τὸ ἐνιέμενον μέρος εἰς τὸ κοῖλον τῆς ἐπιδορατίδος. Cf. ad ν, p. 926, 11. et 949, 23. Sed αὐλὸς est *spiculi foramen, cui ὁ καυλὸς inseritur, la douille,* K. 10, 3. τὰ προβόλια — λόγχας ἔχοντα — κατὰ δὲ μέσον τὸν καυλὸν κνώδοντας ἀποκεχαλκευμένους. Ante Stephanum rectius legebatur αὐλὸν, quod ipsum est in Poll. 5, 20. 22. Sensus est idem. Cf. αὐλὸς nr. 2. et Zeun.

καῦμα, *solis aestus, calor,* i. q. θάλπος. A. 1, 7, 6. διὰ καῦμα οὐ δύνανται οἰκεῖν οἱ ἄνθρωποι. Απ. 4, 3, 9. O. 16, 13. Σ. 2, 18. K. 5, 9. ὅταν ᾖ καύματα. De febris aestu vid. πυριφλεγής.

καύσιμον, *quicquid comburi potest.* A. 6, 3, 9. καίειν ἅπαντα ὅτῳ ἐντυγχάνοιεν καυσίμῳ. §. 12. ἔκαιον ὅσα καύσιμα ἑώρων.

Καΰστρου πεδίον, *Caystri campus,* proprie quidem erat locus amoenus et insigniter planus in finibus Lydiae atque Ioniae, prope flumen Caystrum. Olim vocabatur Ἄσιος λειμών. v. Homer. Il. β, 461. ibique Eustath. p. 254. Cf. Herodot. 4, 45. Sed in Xenophonte videtur esse nomen oppidi in Phrygia, Π. 2, 1, 2. p. 87. τοὺς ἀπὸ Φρυγίας τῆς παρ' Ἑλλήσποντον συμβαλεῖν Φασὶ Γαβαῖον ἔχοντα εἰς Καΰστρου πεδίον ἑξακισχιλίους ἱππεῖς. Marg. Steph. Καΰστριον. A. 1, 2, 11. εἰς Καΰστρου πεδίον, πόλιν οἰκουμένην vltra fontes Maeandri.

κα χε-

καχεξία, *malus habitus, imbecilla valetudo.* Απ. 3, 12, 2. τοῦ σώματος καχεξίαν. §. 3. 6. 7.

Κέβης, *Cebes*, Thebanus, Socratis discipulus, Απ. 1, 2, 48. 3, 10, 17.

Κεβρὴν, *Cebren*, vrbs Cebreniae, regionis in Troade. Steph. Byz: Κεβρηνία, χώρα τῆς Τρωάδος — Δίδυμος δὲ Κέβρηνα τὴν πόλιν φησίν. Cf. Suid. E. 3, 1, 14. ἐν Κεβρῆνι μάλα ἰσχυρῷ χωρίῳ τὴν φυλακὴν ἔχων.

Κεβρήνιοι, *Cebrenii.* E. 3, 1, 15. insunt in vrbe Cebrene, a Dercyllida obsessa.

Κεγχρέα s. Κεγχρέαι. *Cenchrea*, portus LXX. stadiis a Corintho distans. Wassius ad Thucyd. 8, 10. ostendit, scribi hoc nomen etiam per ει et ι, it. tam singulare esse, quam plurale, et nunc in vltima, nunc in penultima accentum habere. Cf. interpp. ad Moerin p. 330. et Wetsten. ad 1 Corinth. 16, 1. E. 4, 5, 1. ex Isthmo ἀπεχώρουν ἐς τὸ ἄϛυ (Corinthum) κατὰ τὴν ἐπὶ Κεγχρέας ὁδόν. 6, 5, 41. 7, 1, 6. τὰ ἐπιτήδεια ἐξῆν ἀσφαλῶς ἐκ Κεγχρεῶν κομίζεσθαι. §. 29. 7, 4, 5. Χάρης ἀφικνεῖται μετὰ τοῦ ναυτικοῦ πρὸς τὰς Κεγχρέας.

κέγχρος, *milium.* v. Theophrast. hist. plantt. 3, 2. 8, 1. 3. Dioscorid. 2, 119 — 121. A. 1, 2, 22. in parte quadam Ciliciae habebant πολὺ — καὶ μελίνην καὶ κέγχρον.

Κεδρεῖαι, *Cedreae.* Steph. Byz: Κεδρέαι, πόλις Καρίας. E. 2, 1, 10. τῆς Καρίας — καὶ προσβαλὼν πόλει τῶν Ἀθηναίων ξυμμάχῳ, ὄνομα Κεδρείαις.

κεῖνος, poetice pro ἐκεῖνος. v. Etymol. M. et Dorvill. ad Charit. p. 133. E. 1, 1, 19. Steph. et Morus probant κείνους, sed Leuncl. et Wels. ἐκείνους. 1, 3, 8. Stephanus habet κείνην, Leuncl. ἐκείνην. 1, 6, 9. ἐς τὸ κείνου δυνατὸν, *quantum in illo esset.* Leuncl. nimis poeticum putat, et legit τοὐκείνου. 2, 2, 2. κείνης τῆς νυκτός. §. 11. κείνους κυρίους εἶναι. 2, 3, 18. p. 100. κείνοις πολεμῶ. 4, 1, 4. κεῖνον μόνον εἶναι. In his omnibus Leuncl. in marg. habet ἐκείνης, ἐκείνους, etc. Σ. 4, 12. in optimis edd. legitur κείνου pro ἐκείνου.

κείρειν, *tondere.* E. 1, 7, 5. v. χρώς.

κεῖσθαι, ¶ 1) *iacere.* a) De eo qui lapsus est, Iπ. 7, 16. κεῖσθαι αὐτὸν καὶ ἵππον,

που. b) De mortuis et interfectis. v. Bergler. ad Alciphr. p. 180. et Fischer. ad Anacr. 4, 9. Π. 7, 3, 2. τὸν νεκρὸν κείμενον humi. A. 1, 8, 19. ἀπέθανε — καὶ ὀκτὼ ἔκειντο ἐπ' αὐτῷ. 4, 8, 16. μεθύουσιν ἐῴκεσαν — μαινομένοις — ἀποθνήσκουσιν. ἔκειντο δὲ οὕτω πολλοὶ, ὥσπερ τροπῆς γεγενημένης. 6, 5, 4. Αγ. 2, 14. E. 3, 5, 16. c) De re ignobili et contemta, f. de mortuis ignobilibus, quorum nulla fit mentio, Aπ. 2, 1, 33. οὐ μετὰ λήθης ἄτιμοι κεῖνται. ¶ 2) *situm esse.* A. 3, 4, 6. τεῖχος πρὸς τῇ πόλει κείμενον. 5, 4, 7. ἔκειτο τοῦτο (χωρίον) πρὸ τῆς πόλεως. E. 3, 1, 23. ὅπου κεῖται τὰ Μανίας, np. domus et thesauri. 6, 2, 6. ¶ 3) *poni, collocari.* A. 2, 4, 6. πλίνθοις ἐν ἀσφάλτῳ κειμέναις. 7, 3, 11. αἱ τράπεζαι ἔκειντο. Ante est ἐτίθεντο. Aπ. 4, 2, 14. πρὸς δικαιοσύνην οὐδὲν ἡμῖν τούτων κείσεται, *adscribetur, annumerabitur.* Antea saepe est τιθέναι. Cl. τιθέναι nr. 5. O. 19, 2. §. 9. πλάγιόν τι — κεῖσθαι ὥσπερ γάμμα ὕπτιον. Sic ἆθλα dicuntur κεῖσθαι ἐν μέσῳ. v. ἆθλον. Sic metaphorice: Π. 2, 3, 5. p. 118. τοῖς ἄρχουσι πείθεσθαι ἐν κοινῷ κεῖται, h. e. *omnes possunt.* ¶ 4) *suo loco repositum esse.* Π. 2, 2, 2. p. 104. ᾔδει ὅπου ἔκειτο ἡ ἐπιστολή. 8, 4, 16. κτήματα κείμενα ὡς μὴ ῥᾴδια εἶναι ἰδεῖν, διηγεῖτο. O. 8, 2. 13. 14. 15. 19. ἐπειδὰν ὑποδήματα ἐφεξῆς κέηται — χύτρας εὐκρινῶς κειμένας. §. 20. cf. τάττειν nr. 1. et ἐμποδὼν nr. 6. c. εἰς, O. 7, 36. ἡ εἰς τὸν ἐνιαυτὸν κειμένη δαπάνη. cf. Luc. 12, 19. ¶ 5) *statutum esse.* c. ἐπὶ, Aπολ. 25. ἐφ' οἷς ἔργοις κεῖται θάνατος ἡ ζημία. ¶ 6) *latum esse, datum esse, constitutum esse.* De legibus; v. Wetsten. ad 1 Timoth. 1, 9. Λ. 15, 7. κατὰ τοὺς τῆς πόλεως κειμένους νόμους. Aπ. 4, 4, 16. c. ὑπὸ, Aπ. 4, 4, 21. τοὺς ὑπὸ θεῶν κειμένους νόμους — τοὺς ὑπ' ἀνθρώπων κειμένους νόμους. ¶ 7) *conuenire, cadere in.* c. ἐπὶ, Π. 2, 2, 5. δοκεῖ ὄνομα κεῖσθαι ἐπὶ τοῖς etc. ¶ 8) Etiam de armis est i. q. τίθεσθαι. Eustath. ad Il. ψ, p. 1300. obseruat, verbum κεῖται esse σύστοιχον verbo τίθεται. v. Hutch. A. 4, 2, 13. ἔνθα τὰ ὅπλα ἔκειντο, *vbi milites armati stabant.* 7, 1, 15. ἐπεὶ ἔκειτο τὰ ὅπλα — συγκαλεῖ Ξενοφῶν

τὴν

τὴν ϛρατιὰν, *armati stabant omnes.* Leuncl. *in armis ordine constiterant.* Vigerus: *acies instructa erat.* Sed Hutch: *arma ordine disposita erant.* ¶ 9) De coniugibus verti potest *coire,* vel *coniunctum esse.* Nam iungitur c. μετὰ, O. 7, 19. τοῦτο τὸ ζεῦγος κεῖσθαι μετ' ἀλλήλων τεκνοποιούμενον. Fr. Portus: *quasi in lecto iacet.* ¶ 10) In var. lect. est pro δεῖσθαι. v. ibi nr. 2.

Κέκροψ, *Cecrops,* primus Athenarum rex, indigena. Απ. 3, 5, 10. τὴν τῶν θεῶν (Neptuni et Minervae) κρίσιν, ἣν οἱ περὶ Κέκροπα ἔκριναν. v. Apollodor. 3, 14, 1. ibique Ill. Heyn.

κεκρύφαλος, ¶ 1) *reticulum* s. *lorum, quo frenum in superiore capitis parte alligatur.* v. Kuhn. ad Polluc. 10, 55. Ιπ. 6, 8. τὸ ϛόμιον — κἂν μὲν δέχηται, περιτιθέναι δεῖ τὸν κεκρύφαλον. ¶ 2) *concauitas retis,* Gallice *bourse du filet.* Poll. 5, 31. κεκρύφαλος δὲ. ἄρκυος ἡ κοιλότης. Κ. 6, 7. ἐπαίρων εἰς μέσον τὸν κεκρύφαλον.

Κελαιναὶ, *Celaenae,* vrbs Phrygiae. A. 1, 2, 7. in hac vrbe habet Cyrus βασίλεια et paradisum, quem medium Maeander fluuius perlabitur, ortus in ipsa regia. §. 8. etiam ipse rex ibi habet regiam. §. 9. est ἡ Κελαινῶν ἀκρόπολις.

κελεύειν, ¶ 1) *iubere.* a) Π. 1, 4, 18. ἐθαύμασε τίνος κελεύσαντος ἥκοι, *cuius iussu.* 2. 2, 2. p. 103. προέρχομαι ὥσπερ σὺ κελεύεις. b) Passiv. Π. 5, 5, 12. ἦσαν πρὸς αὐτὸν — ὡς κεκέλευϛο ὑπὸ Κύρου. v. Iungerm. ad Polluc. 3, 102. qui augmenti in talibus omissi plura habet exempla. 8, 3, 7. προσεκύνησαν, εἴτε — κεκελευσμένοι, εἴτε καὶ ἐκπλαγέντες. E. 1, 6, 5. οὐκ ἔχω τί ἄλλο ποιῶ, ἢ τὰ κελευόμενα. 3, 5, 6. c) c. inf. sine dat. aut acc. qui facile potest intelligi. Π. 2, 2, 1. p. 101. ἐκέλευσε ἄρχεσθαι. §. 2. p. 103. προϊέναι ἐκέλευσα, np. τὸν λόχον. p. 104. ὁ μὲν κελεύει προϊέναι. E. 2, 2, 12. 2, 4. 6. 21. 3, 1, 19. 3, 3, 5. ἀγαγὼν αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἔσχατον τῆς ἀγορᾶς, ἀριθμῆσαι κελεύει. 4, 1, 9. 4, 3, 1. τάττω καὶ ἀπαγγέλλειν κελεύω. Hic haud dubie κελεύω est e glossemate. In antiquis editt. est λέγω, quod etiam Morus et Schneiderus recepit. §. 13. 5, 1, 9.

ἐκέ-

ἐκέλευε τῇ σάλπιγγι ἐπιπλεῖν. Interdum aliud verbum dicendi in eo latet, A. 4, 5, 13. οἱ δὲ σφάττειν ἐκέλευον· οὐδὲ γὰρ ἂν δύνασθαι πορευθῆναι. Intell. ἔλεγον vel ἔφασαν. E. 2, 2, 7. ἐκέλευεν ἰέναι· οὐ γὰρ εἶναι κύριος αὐτός. Intell. ἔφη. §. 11. Cf. infra. Passiv. Π. 4, 5, 10. ὑπ' ἐκείνου κελευσθέντες ἐξιέναι. c. μὴ, E. 3, 4, 4. ἐκέλευον μὴ θύειν, *vetabant*. Marg. Leuncl. εἶπον μὴ θ. d) c. acc. rei, E. 1, 7, 10. p. 59. μὴ ποιήσαντας, ἃ οἱ στρατηγοὶ ἐκέλευσαν. 4, 1, 15. οὐδὲ τοῦτό σε κελεύομεν, πένητα — εἶναι. e) c. acc. pers. omisso inf. Π. 7, 1, 1. καὶ τοὺς ἀμφ' αὐτὸν ἐκέλευσεν, np. ἀναβαίνειν ἐπὶ τοὺς ἵππους. f) c. acc. et inf. Π. 1, 4, 17. ἐκέλευε περιβαλλομένους — ἑλκύειν. §. 20. 2, 2, 2. p. 103. ἐκέλευσας διδάσκειν τὴν ἑαυτοῦ ἕκαστον τάξιν — οὐ σὲ μόνον ἐκέλευον, ἀλλὰ πάντας προϊέναι. p. 104. ἐκέλευσέ με τὴν ἐπιστολὴν δοῦναι — ἐκέλευσα αὐτὸν δραμόντα ἐνεγκεῖν τὴν ἐπιστολήν. 4, 5, 18. 5, 4, 1. A. 1, 5, 8. ἐκέλευσε τοὺς περὶ αὐτὸν Πέρσας συνεπισπεῦσαι τὰς ἁμάξας. 2 codd. συνεπισπεύσειν. 1, 9, 15. 2, 1, 6. 3, 4, 24. Αθ. 2, 18. κωμῳδεῖν δῆμον οὐκ ἐῶσιν — ἰδίᾳ δὲ κελεύουσιν. E. 1, 1, 7. 1, 6, 2. 1, 3, 2. 9. 2, 1, 16. ἀπιέναι αὐτὸν ἐκέλευον· αὐτοὺς γὰρ νῦν στρατηγεῖν. Intell. ἔλεγον. Cf. supra lit. c. 2, 2, 7. 2, 4, 5. 25. 3, 2, 10. 3, 3, 5. τί δή με τούτους ἐκέλευσας ἀμιθμῆσαι; §. 8. 9. 3, 4, 11. 22. 23. 3, 5, 1. 6. 4, 1, 5. 8. 4, 2, 5. 4, 3, 3. 14. g) c. dat. et inf. v. Doruill. ad Charit. p. 630. Suid: κελεύω δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ. Π. 1, 3, 8. κέλευσον — τῷ Σάκᾳ καὶ ἐμοὶ δοῦναι. Marg. Steph. τὸν Σάκαν. v. Zeun. 6, 1, 10. h) Dicitur de gubernatore nauis vel celeuste, O. 21, 3. ὁ κελεύων est ὁ κελευστής. Sic Απ. 3, 5, 6. οἱ ἐν ταῖς ναυσὶν — τὰ κελευόμενα ποιοῦσι, ἀλλὰ καὶ καραδοκοῦντες τὰ προσταχθησόμενα. Hinc eleganter O. 17, 2. οἱ, πρὶν κελευσθῆναι ὑπὸ τοῦ θεοῦ, σπείροντες. Intelligitur pluuia. Hoc Plinius H. N. 18, 25. latine reddidit: *antequam deus signum dederit*. v. Salmas. ad Solin. p. 516. (p. 734.) qui recte obseruat, κελεύειν dici eos, *qui remigibus signum dabant, quo remigare inciperent vel desinerent*. i) Sic deus κελεύειν

ειν dicitur per oraculum, E. 3, 3, 3. τὸν θεὸν τοῦτο κελεύειν φυλάξασθαι. et per exta, E. 7, 2, 20. οἰόμεθά σε — τοὺς θεοὺς ταῦτα πράττειν κελεύσειν. k) De lege, E, 1, 7, 10. p. 55. ψήφισμα, ὃ κελεύει — ἀποδικεῖν. cf. νόμος. Similiter E. 1, 7, 10. p. 56. κατὰ τοῦτο τὸ ψήφισμα κελεύω κρίνεσθαι. ¶ 2) venire iubere, vocare. v. Leisner. praefat. ad Lamb. Bos de ellipsi graeca. Π. 2, 4, 5. χολῇ κελεύοντι ὑπήκουόν σοι. Sed Zeun. ex edd vett. restituit χολῇ σαλεύων, vix me commouens, tardissime incedens. E. 2, 3. 22. ἐκέλευσε ὁ κήρυξ τοὺς ἕνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην. Intell. ἰέναι vel ἔρχεσθαι. Leuncl. et Steph. malunt ἐκάλεσε, plane vt Π. 8, 7, 2. vbi Zeun. ex Iunt. recepit ἐκέλευσεν. Cf. ὅπλον nr. 4. ¶ 3) praecipere docendo. Π. 1, 6, 19. p. 76. ἐδίδασκεν τοὺς παῖδας τὴν δικαιοσύνην, ὥσπερ καὶ σὺ κελεύεις. Ιπ. 8, 2. ¶ 4) suadere, hortari, censere. Suid: κελεύω οὐκ ἐπὶ μειζόνων μόνον κεῖται, — ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐλαττόνων. v. Wesseling. ad Herodot. 3, 36. Π. 5, 2, 15. p. 284. κελεύων ὡς ἀσφαλέστατα πορείας ποιεῖσθαι. Paulo ante est δοκεῖ. 8, 7, 2. Cyrum ministri προσιόντες λούσασθαι ἐκέλευον. A. 1, 4, 14. τί οὖν κελεύω ποιῆσαι. 3, 1, 19. E. 1, 5, 3. 1, 6, 9. 1, 7, 10. p. 58. p. 59. ὃν κελεύουσι τῇ αὐτῇ ψήφῳ κρίνεσθαι. 2, 1, 21. 3, 2, 14. 4, 4, 3. Aπ. 1, 2, 56. 2, 10, 5. 4, 7, 4. 8. O. 3, 10. πωλοδαμνεῖν με κελεύεις. 12, 16. εἰ ἐγκρατεῖς εἶσιν ἂν σὺ κελεύεις. Steph. sine causa coniicit βούλει, quod mox sequitur. Σ. 6, 1. ¶ 5) rogare, petere. Huc inprimis pertinent, quae paulo ante nr. 4. e Suida attulimus. Π. 3, 2, 13. ὁ ἄγγελος ᾧ κελεύω ὑμᾶς ἡγεμόνας δοῦναι. 5, 5, 13. ἠξίου — συνδειπνεῖν· ὁ δὲ, μὴ δὴ σὺ κέλευε, omitte rogare. 6, 2, 2. A. 4, 5, 18. 7, 4, 17. 7, 5, 5. E. 6, 5, 9. it. per legatos, Π. 4, 5, 8. ἰέναι τινὰ καὶ κελεύειν πέμπειν στράτευμα. E. 2, 4, 19. πεμπόντων — ἐς Λακεδαίμονα — καὶ βοηθεῖν κελευόντων. 6, 4, 19. 20. 6, 5, 8. 7, 1, 19. 7, 5, 3. ¶ 6) non recusare. E. 6, 5, 25. κελεύοντες — ἀποσφάττειν σφᾶς. ¶ 7) concedere, permittere. Π. 2, 4, 7. Κῦρος ἤρετο — ἢ καὶ ἐγὼ εἴπω; — καὶ ὁ Κυαξάρης ἐκέλευσεν. ¶ 8) In var. lect.

lect. permutatur etiam c. ἐντέλλεσθαι. v. ibi.

κέλευσμα, *iussum, incitatio*. K. 6, 20. πρὸς τοῖς ἄλλοις κελεύσμασιν — ἐπικελεύειν. εὖ κύνες. Edd. vett. et Zeun. κελεύμασιν, quae est Attica forma. v. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 430.

κελευστής, *celeustes, hortator, qui nautas et remiges moderatur et ad opus faciendum incitat*, vel voce vel portisculo f. malleo. v. Poll. 1, 96. ibique interpp. Drakenborch ad Sil. Ital. 6, 36. et inprimis Suid. in h. v. et supra κελεύειν nr. 1. h. Αθ. 1, 2. οἱ κελευσταὶ distinguuntur a gubernatoribus et proretis. E. 5, 1, 8. λίθων ψόφῳ τῶν κελευστῶν ἀντὶ φωνῆς χρωμένων. O. 21, 3.

κέλης proprie est *equus solitarius, cui vir vnus insidet*. Sed deinde ad rem nauticam transfertur, ita vt sit *nauis vno remo acta, nauis parua atque adeo velox, actuaria*. Suid: κέλης, εἶδος πλοιαρίου μικροῦ. cf. Dorvill. ad Charit. p. 273. Scheffer. de milit. nav. 2, 2. p. 68. 79. et quos laudat Oudendorp. ad Thom. Mag. in h. v. E. 1, 6, 26. τῷ Ἐτεονίκῳ ὁ ὑπηρετικὸς κέλης πάντα ἐξήγγειλε.

Κελτοί, *Celtae*, populi Galliae, vel potius i. q. *Galli*. v. Wernsdorf. de rep. Galatarum p. 59. sqq. E. 7, 1, 9. 21. sunt in auxiliis a Dionysio missis.

κενεών, *ventor, ile, locus sub pectore mollis et ossibus vacuus*. Etymol. M. κενεὼν — ὁ κατὰ τὸν λαγόνα τόπος, ἡ λαπάρα· παρὰ τὸ κενὸς εἶναι ὀστέων — πρὸς σύγκρισιν τῶν πλευρῶν. Hesych: κενεὼν, ὁ περὶ τοὺς λαγόνας τόπος, τὸ διάκενον μέρος τῶν ὀστῶν. cf. Suid. et Phauorin. Pollux dupliciter describit. Nam 2, 166. τὸ δὲ ὑπὸ τὰς πλευρὰς, inquit, τῶν ὀστῶν λῆγον ὀστέον χήτη, καὶ κενεὼν, καὶ ζώνη καλεῖται. Hic intelligitur os sub costis. Sed in nostros locos cadere videtur altera eius descriptio 2, 170. τῷ ἐπιγαστρίῳ οἱ κενεῶνες ὑπόκεινται, οὓς καὶ λαγόνας καλοῦσι. Dicitur de equo, Ιπ. 1, 12. 11, 2. 12, 8. De canibus, K. 4, 1. Cf. Poll. 5, 59.

κενός, ¶ 1) *vacuus*. A. 4, 8, 14. πολὺ τῆς φάλαγγος ἐν τῷ μέσῳ κενὸν ἐποίησαν militibus. E. 1, 1, 5. ναῦς τῶν πολεμίων λαβόντες κενὰς, ηρ. ἀνδρῶν. 2, 1, 18. αἱ μὲν δίκροτοι, — αἱ δὲ

αἱ δὲ παντελῶς κεναὶ remigibus. Απ. 3, 13, 6. de eo qui nihil portat: πότερον κενὸς, ἢ φέρων τι. O. 18, 7. εἰς τὸ κενὸν τῆς ἅλω, *in eum locum vbi nullum frumentum iacet.* c. gen. Π. 4, 5, 5. τὸ στρατόπεδον κενὸν Μήδων καὶ ἱππέων. A. 1, 8, 14. cf. ἑστία n. 4. ¶ 2) *ieiunus.* O. 11, 18. ἀριστῶ — ὅσα μήτε κενὸς μήτε ἄγαν πλήρης διημερεύειν. ¶ 3) *falsus, vanus.* A. 2, 2, 10. κενὸς ὁ φόβος. ¶ 4) *inutilis.* v. καινὸς nr. 5.

κενοτάφιον, *inanis tumulus*, (v. Virgil. Aen. 3, 304. 6, 505.) *monumentum sine cadauere.* v. quos laudat de cenotaphiis Fabricius B. A. p. 1037. A. 6, 4, 6. ἔθαψαν — οὓς δὲ μὴ εὕρισκον, κενοτάφιον αὐτοῖς ἐποίησαν μέγα. cf. Hutch. ad h. l. p. 478.

κενοῦν, *vacuum relinquere, deserere.* O. 8, 7. πορεύονται milites, εἰς γὰρ τὸ κενούμενον ἀεὶ ὄπισθεν ἐπέρχονται.

κεντεῖν, *stimulare, stimulis cruciare, vulnerare.* A. 3, 1, 19. οἱ στρατηγοὶ καὶ λοχαγοὶ — παιόμενοι, κεντούμενοι, ὑβριζόμενοι, οὐδ' ἀποθανεῖν δύνανται. cf. Doruill. ad Charit. p. 637. (Alias dicitur αἰκιζόμενοι.) E. 3, 3, 11.

κεντεῖσθαι, *stimulare.* Σ. 4, 6. ex Homero: ἵππον κένσαι, *equum tuum stimula.* Est imperatiuus aor. 1. med. contractus pro κέντησαι. v. Etymol. M.

κεντρίζειν, ¶ 1) *stimulare.* Iπ. 11, 6. εἴ τις ὀρχηστὴν μαστιγῴη καὶ κεντρίζοι, vt eleganter saltet. ¶ 2) *instigare, incitare.* Π. 8, 7, 3. p. 544. κεντριζόμενον ὑπὸ τῆς πρὸς ταῦτα ἔργα φιλονεικίας. c. εἰς, Σ. 8, 24. ὁ ἔρως κεντρίζει me εἰς τὸν ἀντίπαλον ἔρωτα αὐτῷ παῤῥησιάζεσθαι.

Κεντρίτης, *Centrites*, fluuius. A. 4, 3, 1. τὸν Κεντρίτην ποταμὸν εὖρος ὡς δίπλεθρον, ὃς ὁρίζει τὴν Ἀρμενίαν καὶ τὴν τῶν Καρδούχων χώραν.

κέντρον, *calcar.* Π. 7, 1, 15. ἐξαιματῶν τῷ κέντρῳ. Cf. Poll. 1, 214.

Κεραμεικὸς, *Ceramicus*, duplicis generis locus Athenis. Timaeus lex. Plat: Κεραμεικοὶ δύο, ὁ μὲν ἔνδον τείχους, ὁ δὲ ἐκτὸς, ἔνθα τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ τελευτῶντας ἔθαπτον. cf. Suid. et Meursii Ceramicus geminus. E. 2, 4, 23. ἀποθνήσκει in proelio Χαίρων — καὶ ἄλλοι οἱ τεθαμμένοι Λακεδαιμονίων πρὸ τῶν πυλῶν ἐν Κεραμεικῷ.

ραμεικῷ. De hac porta v. Meursii Athenae Atticae in fine.

κεραμεικὸς, *fictilis*. Σ. 7, 2. τροχὸς τῶν κεραμεικῶν. Attice pro τρ. κεραμεικός. Leuncl. *ex eo genere rotarum, quibus vtuntur figuli*. Saltem τροχὸν habet κεραμεὺς ap. Homer. Il. σ, 600. In lexicis non extat forma adiectiui κεραμεικὸς, sed κεραμικός. E Phauorino tamen patere videtur, etiam κεραμεικὸν significare figulinum.

Κεράμειος siue

Κεραμικὸς κόλπος, *sinus Ceramicus*. E. 1, 4, 4. τῆς Καρίας εἰς τὸν Κεραμικὸν κόλπον. 2, 1, 10. τῆς Καρίας ἐς τὸν Κεράμειον κόλπον.

κεράμιον, *amphora*, secundum Dioscoridem duodequinquaginta sextarios capiens. v. Leuncl. marg. p. 372. Arbuthnot tabb. antiq. numism. pond. et mens. p. 93. Eisenschmid de ponderib. et mensuris 2, 3. Hesych: κεράμιον· τὸ τοῦ οἴνου ἢ ὕδατος ςαμνίον. it. κάδος· κεράμιον. cf. Bernhardi tabb. pond. ac mensur. 1, 42. et Rambachii continuata archaeologia Potteri Graeca p. 210. et 214. qui μετρητὴν, ἀμφορέα, κάδον, κεράμιον et ςαμνίον inter se differre negat. Sed Morus κεράμιον negat esse amphoram. De diuersa nominis scriptura v. Suid. A. 6, 1, 9. Σινωπεῖς — ξένια πέμπουσι — οἴνου κεράμια χίλια. 6, 2, 2.

κεράμιος, *fictilis*. A. 3, 4, 4. ᾠκοδόμητο murus Larissae πλίνθοις κεραμίαις. Hutchinsono iudice vsitatius est κεραμείαις vel κεραμικαῖς.

κεραμὶς, *tegula*. E. 6, 5, 9. τὴν ὀροφὴν διελόντες ἔπαιον ταῖς κεραμίσιν.

κέραμος, *tegula*. Απ. 3, 1, 7. λίθοι, καὶ πλίνθοι, — καὶ κέραμος. Gesnerus in indice chrestomathiae videtur recte ita distinguere, vt κέραμος sit *tegula, quae ignem senserit*, atque adeo firmior sit quam πλίνθος.

Κεράμων, *Ceramon*, Atheniensis, diues. Απ. 2, 7, 3, 4.

Κεραμῶν ἀγορὰ, *Ceramorum Forum*. A. 1, 2, 10. ἐξελαύνει εἰς Πέλτας — ἐντεῦθεν ἐξελαύνει — παρασάγγας δώδεκα εἰς Κεραμῶν ἀγορὰν, πόλιν οἰκουμένην, ἐσχάτην ἐν τῇ Μυσίᾳ. An alius praeter Xenophontem Mysiae vrbem commemorauerit Κεραμῶν ἀγορὰν, nescit Abresch. in Obs.

Obſ. miſc. T. I. p. 75. et ad Heſych. in v. Κέραμος. Debet autem h. l. non Cariae oppidum intelligi, ſed illud oppidum Phrygiae, quod a Plinio H. N. 5, 32. *Ceranae* vocatur. Saltem Hutchinſono etiam ita videbatur, qui idem recte obſeruauit, Κεραμῶν ἀγορὰν eodem modo dici, quo apud Romanos Forum Julii etc.

κεραννύναι, ¶ 1) *aqua diluere vinum.* Veteres grammatici deducunt a κέρας, quia homines ante inuenta pocula bibebant e cornibus. v. Etymol. M. in v. κεράσαι, et quos laudat Wetſten. ad Apoc. 14, 10. A. 1, 2, 13. οἴνῳ κεράσας αὐτὴν, ſc. τὴν κρήνην. All. perperam αὐτόν. 5, 4, 17. oppon. οἶνος ἄκρατος et κερασθείς. ¶ 2) *miſcere.* Aθ. 2, 8. φωνῇ καὶ διαίτῃ χρῶνται κεκραμένῃ ἐξ ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων. ¶ 3) *temperare.* De aëre. Cf. Poll. 5, 108. K. 5, 5. τὸ ἔαρ κεκραμένον τῇ ὥρᾳ καλῶς παρέχει τὰ ἴχνη λαμπρά. Poll. 5, 49. habet: τοῦ ἀέρος ἄμεινον κεκραμένου, propter anni coelique temperiem.

κέρας, ¶ 1) *cornu.* Bos dicitur κέρατι παίειν, vid. παίειν. De primorum hominum conſuetudine e cornibus bibendi vid. Athenae. 11, 7. it. Bochart. hieroz. T. I. 2, 33. cf. κεραννύναι et κεράτινος. A. 7, 2, 13. κατὰ τὸν Θρᾳκιον νόμον κέρατα οἴνου προὔπινον. 7, 3, 12. Phauorin. in v. κερᾶν· — οἱ γὰρ παλαιοὶ πρὸ τῆς τῶν ποτηρίων χρήσεως κέρασιν ἐχρῶντο ἀντὶ τῶν ἐκπωμάτων. — τοῦ Ξενοφῶντος λέγοντος· κέρατα δὲ οἴνου περιέφερον. Addit etiam alia ex eadem §. 12. et ſequentibus 13. 14. 16. ¶ 2) *tuba ex aere curuo,* cum σάλπιγξ ſit *tuba e recto aere.* v. σημαίνειν et φθέγγεσθαι, it. Κερασούντιοι. ¶ 3) *flexus.* Strabo 10, p. 704. τὰς τῶν ποταμῶν καμπὰς καλεῖσθαι κέρατα. Phauorin: κέρας — καὶ τοπικὸν, τροπικῶς, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ὑψηκέρατα πέτραν (ap. Ariſtoph. nubb. 597.) καὶ κέρατα ποταμῶν, ἤτοι καμπαί. Sic Curt. 3, 4, 6. *cornu iugi.* A. 5, 6, 3. p. 290. ἢ τὰ κέρατα τῆς ὁδοῦ τοῦ ὄρους καθ' ἑκάτερα ἐστιν ὑψηλά. Zeun. e 2 Larcheri codd. recepit lectionem τὰ κέρ. τοῦ ὄρους τῆς ὁδοῦ καθ' ἑκ. quam Larcherus vertit *deux ſommets très-élevés de montaignes, qui bordent*

dent le chemin des deux côtés. ¶ 4) cornu f. latus exercitus vel aciei. Suid: κέρας· τὸ μέρος τῆς φάλαγγος ἐν τῷ πολέμῳ. Poll. 1, 126. τῶν μαχομένων τὸ ἔμπροσθεν, μέτωπον καὶ ζυγὸν καὶ πρόσωπον· καὶ τὰ ἑκατέρωθεν ἄκρα, πλευρὰ καὶ κέρατα, δεξιὸν καὶ εὐώνυμον. Π. 2, 4, 17. extr. ἐπειδὰν δὲ παρέλθῃ τὸ κέρας. 6, 3, 10. σὺ τὸ δεξιὸν κέρας ἔχε, ὥσπερ ἔχεις. 7, 1, 4. κάμπτοντες ἀνέτεινον τὰ κέρατα — ἀποσπᾶν τὰ κέρατα ἀπὸ τῆς φάλαγγος, — ἡνίκα ἂν γένηται τὰ κέρατα, ἀναβαίνοντα κατ' ἀντιπέρας τῶν πλαγίων. §. 8. §. 11. μάχεσθε πρὸς κέρας, adversus eos, qui vos a latere aggrediuntur, aduersus cornu hostile. §. 12. 8, 5. 8. ἐκ κέρατος εἰς φάλαγγα καταστῆσαι. Α. 4, 8, 10. ἔξω τοὺς ἐσχάτους λόχους γενέσθαι τῶν πολεμίων κεράτων. Ε. 3, 2, 12. 4, 2, 11. De classe, Ε. 6, 2, 16. ἐπανήγαγεν ἂν τὸ κέρας ἀπὸ τῆς γῆς, cornu dirigebat abductum e terra. Morus, cui merito ἂν h. l. suspectum est, coniicit ἀνὰ μέρος, per vices, Schneiderus autem ἐπανῆγεν ἐπὶ κέρως aut κατὰ κέρας, singulas, vnam post alteram. cf. διέχειν s. διασχεῖν et συγκύπτειν.

¶ 5) εἰς κέρας, longo ordine, alius post alium. Ιπp. 4, 3. διὰ στενῶν ὁδῶν — εἰς κέρας ἡγητέον. ¶ 6) ἐπὶ κέρως, singuli deinceps, longo agmine. Dukerus ad Thucyd. 6, 32. putat idem esse, quod ἐπὶ μιᾶς (v. εἰς nr. 8.), quae explicatio interdum vera est. Α. 11, 8. ὅταν ἐπὶ κέρως πορεύωνται. Zeun. vertit versus latus aciei vel agminis. Sic de nauibus; Suidas: ἐπὶ κέρως παραπλέοντας, τουτέστι μίαν κατακολουθοῦσαν τῇ ἑτέρᾳ. Ε. 1, 7, 10. p. 58. ἀναχθέντας ἐπὶ κέρως ἅπαντας. 6, 2, 18. Saepe permutatur cum ἐπικαίρως. v. Dauis. ad Maxim. Tyr. diss. XII. p. 540. et interpp. Thucyd. 6, 32. Sic Α. 11, 10. et Ε. 7, 5. 22. viri docti pro ἐπικαίρως legunt ἐπὶ κέρως. Valckenar. ad Herodot. 6, 12. in Thucydide et Xenophonte semper legi dicit ἐπὶ κέρως, in Herodoto vero ἐπὶ κέρας. Sed ἐπὶ κέρας est etiam Π. 6, 3, 11. p. 386. et Α. 11, 9. quanquam priori loco Hutch. recepit ἐπὶ κέρως, quod iam Steph. praetulerat. ¶ 7) κατὰ κέρας, a) a latere. Π. 7, 1, 14. πολλοὶ τὰ ἅρματα φεύγοντες ὑπὸ τῶν κατὰ κέρας ἑπομένων

μένων ἀπέθνησκον. Zeun. explicat: *qui per cornu hostile irruptione facta sequebantur*. E. 6, 5, 16. κατὰ κέρας καὶ ἐκ τοῦ ὄπισθεν ἐπιπίπτειν. Ita Gronouius ad Arrian. exp. Alex. 1, 14. p. 80. exponit Π. 7, 1, 5. εἰ κατὰ κέρας προσῄεσαν. ¶ b) *protento vtroque cornu*. Ita Brodaeus interpretatur Π. 1, 6, 19. p. 82. εἴ σοι κατὰ κέρας ἄγοντι οἱ πολέμιοι ἐπιφανεῖεν. Morus non male: *sic ducenti exercitum, vt inuadat cornu hostile*. Sed Gronov. l. l. κατὰ κέρας non ad ἄγοντι, sed ad ἐπιφ. refert, vt sit *a latere*. Fortassis tamen recte accipiatur pro ἐπὶ κέρως. Cf. lit. c. ¶ c) *versus s. contra cornu hostile*. Π. 7, 1, 13. φάλαγγι κατὰ κέρας προσέβαλλον. Sic Morus explicat A. 4, 6, 4. ἵνα μὴ κατὰ κέρας ἄγων πλησιάσῃ τοῖς πολεμίοις, παρήγγειλε — ὅπως ἐπὶ φάλαγγος γένοιτο τὸ στράτευμα. Sed hic recte potest accipi pro ἐπὶ κέρως, *longo agmine*, vt E. 7, 4, 23. Cf. lit. b.

Κερασούντιοι, *Cerasuntii*. A. 5, 5, 7. Sinopensium tributarii. 5, 7, 8. — 17. cum quidam Graecorum in amicas Cerasuntiorum regiones irruentes male mulctati essent, Cerasuntii mittunt legatos ad Graecos conquestum, qui, orta ex improuiso turba, timentes fugiunt ad littus, et currentes in mare incidunt. 7, 3, 16. vulgo legitur: Κεραπουντάῖοι, οἳ σημαίνουσιν αὐλοῖς τε καὶ σάλπιγξιν etc. Sed Zeun. ex insigni lectionis varietate constituit hanc lectionem: κέρασί τε αὐλοῦντες καὶ etc. *cornibus canentes*. Certe Poll. 4, 71. habet κέρατι αὐλεῖν.

Κερασοῦς, *Cerasus*. A. 5, 3, 4. ἀφικνοῦνται εἰς Κερασοῦντα, πόλιν Ἑλληνίδα ἐπὶ τῇ θαλάττῃ, Σινωπέων ἄποικον, ἐν τῇ Κολχίδι χώρᾳ. 5, 4, 1. Ab hac vrbe nomen acceperunt cerasi (*die Kirschbäume*), quibus ager eius abundat. v. Plin. H. N. 15, 25.

κεράτινος, *corneus*. A. 6, 1, 2. Paphlagones ἔπινον ἐκ κερατίνων ποτηρίων. cf. κέρας nr. 1.

κεραυνός, *fulmen*. E. 4, 7, 7. πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον. Απ. 4, 3, 14. varia de eo verba et formulae leguntur.

Κέρβερος, *Cerberus*. A. 6, 2, 2 παρὰ τῇ Ἀχερουσιάδι χεῤῥονήσῳ λέγεται Ἡρα-

Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον κύνα καταβῆναι.

κερδαίνειν, *lucrari, quaestum facere, rem familiarem augere.* Saepe dicitur in malam partem. Π. 2, 2, 5. τοῦ λαβεῖν ἕνεκα καὶ κερδᾶναι. Ο. 3, 8. 12, 15. ἐρωτικῶς ἔχουσι τοῦ κερδαίνειν, i. e. φιλοκερδεῖς εἰσι. c. acc. Α. 2, 6, 11. ἵνα πλείω κερδάνοι. Αϑ. 1, 17. Sic eleganter, Π. 8, 3, 16. τοσοῦτον κερδαίνω, πλείω μὲν φυλάττειν δεῖ, πλείω δὲ ἄλλοις διανέμειν, *hoc scilicet commodi percipio.* Απ. 3, 11, 3. Theodota παρ' ἡμῶν ἔπαινον κερδαίνει, *hoc lucri habet, vt a nobis laudetur.* c. ἀντὶ, Απολ. 9. κερδᾶναι τὸν πολὺ χείρω βίον ἀντὶ θανάτου c. ἀπὸ, Απ. 2, 9, 3. πένητα. οὐ γὰρ ἦν οἷος ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν, *non ex quouis homine, sed e sycophantis, quaestum facere.* 3, 5, 16. c. ὅθεν et ὁπόθεν, Απ. 2, 1. 25. οὐδενὸς ἀπεχόμενος, ὅθεν ἂν δυνατὸν ᾖ τι κερδᾶναι. 2, 6, 3. πρὸς ἓν ἄλλο — ἢ ὁπόθεν αὐτὸς κερδανεῖ.

κερδαλέος, (poet. Port.) *lucrosus, vtilis.* Απ. 3, 4, 11. οὐδὲν οὕτω λυσιτελὲς καὶ κερδαλέον, ὡς — νικᾶν. Oppon. ζημιώδης. Ο. 12, 15. κερδαλέον ἐστὶν ἡ ἐπιμέλεια. c. inf. Ε. 5, 2, 12. p. 301. μετὰ τῶν κρατούντων ἕπεσθαι κερδαλέον ἐστίν. c. dat. Ιπρ. 6, 4. τὸ μεταδοῦναι κερδαλέον τῷ προεστηκότι. c. εἰς, Ο. 3, 9. τῶν — κερδαλέων εἰς πώλησιν ὄντων. Compar. c. gen. Π. 7, 1, 9. μηδὲν εἶναι κερδαλεώτερον τῆς ἀρετῆς. Αγ. 11, 3. Ιπρ. 5, 9. c. gen. et inf. Π. 4, 2, 12. οὐδέν ἐστι κερδαλεώτερον τοῦ νικᾶν. §. 19. p. 224. c. ἤ, et dat. Α. 1, 9, 10. κερδαλεώτερον εἶναι Κύρῳ καλῶς πειθαρχεῖν, ἢ τὸ κατὰ μῆνα κέρδος. Sic c. εἰς, Πο. 5, 11. εἰς χρήματα κερδαλεώτερον νομίζει τῇ πόλει πόλεμον, ἢ εἰρήνην. Superl. Π. 8, 1, 7. τὰ ῥᾷστα καὶ κερδαλεώτατα (Margg. κερδαλεώτερα) τοῖς παροῦσιν προστάττειν. c. inf. Πο. 3, 1. ἐμπορεύεσθαι ἡδίστη τε καὶ κερδαλεωτάτη ἡ πόλις.

*κερδαλεώτερον (aduerb.), *maiori cum lucro* l. *vtilitate.* Ο. 2, 18. τοὺς δὲ (ταῦτα) ῥᾷον καὶ κερδαλεώτερον ποιοῦντας.

κέρδος, *lucrum, commodum.* a) In bonam partem, Π. 2, 2, 5. μήτ' ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει, μήτ' ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἀκουόντων. Πο. 3, 4. οὐ μόνον τοῦ κέρδους e mercatura, ἀλλὰ καὶ τῆς τιμῆς ἕνεκεν. Απ. 1, 6,

1, 6, 14. μέγα νομίζομεν κέρδος, ἐὰν ἀλλήλοις φίλοι γενοίμεθα. O. 3, 8. 8, 12. Sic de stipendio, A. 1, 9, 10. τὸ κατὰ μῆνα κέρδος. Eleganter c. ἡγεῖσθαι et νομίζειν, *in lucro ponere*, Π. 4, 2, 19. p. 224. κἄν τι μεῖον ἡμῖν δάσωνται, κέρδος ἡγήσασθαι· διὰ γὰρ τὰ κέρδη (h. l. est: *quia plus accipiunt illi, quam nos*) ἥδιον ἡμῖν παραμένουσι. Αγ. 7, 3. σώζεσθαι πάντας, κέρδος νομίζων. E. 3, 1, 3. b) In malam partem, Π. 4, 2, 19 p. 225. γαστρὸς κρείττους εἶναι, καὶ ἀκαίρων κερδῶν. 8, 1, 9. αἰσχρῶν κερδῶν ἀπέχεσθαι. Αγ. 1, 36. E. 1, 4, 6. τῶν πρὸς τὸ ἴδιον κέρδος πολιτευόντων. 2, 4, 13. ἰδίων κερδέων ἕνεκα. §. 29. Ιερ. 1, 36. τῷ λῃστῇ παρέχει ἡδονὰς τὸ κέρδος. Απ. 1, 2, 22. ἀπείχοντο κερδῶν, αἰσχρὰ νομίζοντες εἶναι. §. 56. ταῦτα ποιεῖν ἐπὶ τῷ κέρδει, *si modo lucrum habeas, quamuis turpe*. O. 14, 10. Ιπρ. 1, 10. διὰ κέρδος τοῦτο ποιεῖν. K. 3, 8.

Κέρκασος, v. Καΐκος.

Κέρκυρα, *Corcyra*, maris Ionii insula. Κερκυραῖοι, *Corcyraei*. E. 5, 4, 64 — 66. Timotheus Corcyram subigit. 6, 2, 3 — 14. Mnasippus Lacedaemonius, insulam ob commoditatem situs commendabilem, erepturus, vrbem obsidet. Bonitas regionis milites eius molles facit. Obsessi fame premuntur, eruptione in securos Lacedaemonios facta eos fugant, et tropaeum statuunt, ita vt Lacedaemonii insulam relinquerent. §. 21 — 27. Iphicrates Corcyram venit, naues Syracusanorum Lacedaemoniis auxilio missas capit, et alia ibi gerit.

Κέρσος, *Cersus*, fluuius apud portas Ciliciae. A. 1, 4, 4. vbi all. Κάρσος. Vix in aliis scriptoribus reperitur, v. Hutch. diss. p. 14.

Κερτόνιον, *Certonium*, Mysiae oppidum. A. 7, 8, 4. δι' Ἀτραμυττίου καὶ Κερτονίου παρ' Ἀταρνέα εἰς Καΐκου πεδίον ἐλθόντες. Quia nomen Certonii non in vllo alio scriptore legitur, Hutch. diss. p. 39. dicit esse Herodoti (7, 42.) Καρίνην, et Plinii *Carenen*. Sed Theopompus ap. Steph. Byz. Κυτώνιον vocat πόλιν μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας.

κεφάλαιον, ¶ 1) *caput, praecipua pars*. Ιπρ. 3, 7. ἐπειδὰν ὑπερβάλλωσι τὸ κεφάλαιον τοῦ ἀντιπροσώπου θεάτρου. Leuncl. *cardinem*.

dinem. Camerar. *caput.* Gailius, non admonito lectore, omiſit nomen θεάτρου, et τὸ κεφ. vertit *l' extremité du temple.* ¶ 2) *ſumma.* Π. 6, 3, 8. τὸ πλῆθος εἰπὲ ἐν κεφαλαίῳ, *ſummatim.* Αγ. 11, 1. ἐν κεφαλαίοις ἐπανελθεῖν, *ſummaria repetitione explicare.* Bach.

κεφαλαλγὴς, *capiti dolorem afferens.* A. 2, 3, 9. ἦν — ἡδὺ μὲν, κεφαλαλγὲς δέ. — ἦν δὲ καὶ τοῦτο κεφαλαλγές.

κεφαλὴ, ¶ 1) *caput.* Π. 4, 2, 16. ὅστις μὴ ταῦτα ποιήσῃ, αὐτίκα τῆς κεφαλῆς στερηθήσεσθαι. A. 2, 6, 1. ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλὰς, ὥσπερ κάλλιστος θανάτων. Απ. 1, 3, 6. K. 4, 3. cf. ἀποτέμνειν. 2) ¶ *pars ſumma, pinna.* Π. 3, 3, 29. ἑστηκότες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς τάφρου — ἀπὸ τῶν κεφαλῶν ἔφευγον — ἀναβάντες ἐπὶ τὰς κεφαλὰς ἐμάχοντο. Morus in ind. intelligit *oſtia* ſ. *initia foſſae et aggeris.* O. 19, 13. τῶν φυτῶν αἱ κεφαλαὶ et τὸ ἄνω mutuo ſe explicant. ¶ 3) *locus ſuperior, locus editus.* Heſych: κεφαλή· — ὕψος. Αγ. 2, 20. ἐπιθεμένων ἐν στενοῖς τῶν Ἀκαρνάνων, καταλαβόντων τοῖς ψιλοῖς τὰ ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν, *loca quae illi occupauerant editiora.* E. 7, 2, 8. τὴν πόλιν ἐπυκλοῦντο, καὶ κατὰ κεφαλὴν τὸ τεῖχος τῆς ἀκροπόλεως διώρυττον, *deſuper, in editiore regionis parte.* Hic locus Moro obſcurior videtur, ſed v. Cel. Schneidet. §. 11. ὅπως μὴ κατὰ κεφαλὴν αὐτῶν γένοιντο ὑπὲρ τοῦ Ἡραίου, *e ſuperiore loco.*

Κεφαλληνία, *Cephallenia,* inſula maris Ionii. Alii per vnum λ ſcribunt. v. Waſſ. ad Thucyd. 2, 80. Duker. ad Thucyd. 1, 27. et ad Flor. 2, 9. E. 6, 2, 19. Ἰφικράτης — ἀνήγετο ἐπὶ τῆς Κεφαλληνίας — ἀφίκετο εἰς τὴν Κεφαλληνίαν. §. 21. 26.

Κέφαλος, *Cephalus.* K. 1, 2. diſcipulus Chironis. §. 6. raptus eſt a Dea, ὑp. Aurora. v. Ouid. metamm. 7, 661. ſqq.

κεχαρισμένος, v. χαρίζεσθαι nr. 9.

*κεχαρισμενώτατα, *gratiſſime.* c. dat. Ιπρ. 1, 1. θεοῖς κεχαρισμενώτατα — σαυτῷ καὶ φίλοις προσφιλέστατα ἄρξειας.

Κέως, *Ceos,* inſula maris Aegaei, prope Andrum, vna e Cycladibus. E. 5, 4, 61. περὶ Αἴγιναν, καὶ Κέω, καὶ Ἄνδρον.

κηδεία, *amor coniugum, coniugium.* Απ. 2, 6, 36.

τὰς

τὰς προμνηστρίδας — συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν. Poll. 3, 30. κῆδος ἡ ἐπιγαμία, κατὰ Θουκυδίδην, καὶ κηδεία κατὰ Δημοσθένη.

κηδεμὼν, *curator, tutor.* Hesych: κηδεμόνες· Φροντισταὶ, εὐεργέται, καὶ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι. Suid: κηδεμών· Φροντιστὴς, ἐπιμελητὴς, προνοητής. A. 3, 1, 12. ἡμᾶς, οἷς κηδεμὼν οὐδεὶς πάρεστιν, *defensor, deprecator.* Alluditur simul ad generis propinquitatem. Απ. 2, 7, 12. Sic de diis tutelaribus, Π. 3, 3, 11. συμπαρεκάλει δὲ καὶ Ἥρωας γῆς Μηδίας οἰκήτορας καὶ κηδεμόνας.

κήδεσθαι (poet. Port.), *curam gerere, rationibus prospicere.* Suid: κήδεται· γενικῇ· Φροντίζει, βοηθεῖ, ἐπιμελεῖται. Hesych: κήδεσθαι· Φροντίζειν. O. 5, 6. equus κομίζων τὸν κηδόμενον εἰς τὴν ἐπιμέλειαν. Leuncl. *rei rusticae curatorem.* Male. Nam ἐπιμέλεια non est res rustica, et constructio c. εἰς non reperitur. Immo τὸν κηδόμενον h. l. absolute positum est, et εἰς τὴν ἐπιμ. pendet a κομίζων, et verti debet *ad inspectionem operis.* Cf. ἐπιμέλεια nr. 9. c. gen. Π. 5, 5, 10. p. 335. εἴ τι ἐμοῦ ἐκήδου, *commodis meis prospexisti, rationem mei habuisti.* 8, 7, 3. p. 546. A. 7, 5, 3. κήδεσθαι Σεύθου. εἰ γὰρ ἐκήδου, ἧκες ἂν πλήρη Φέρων τὸν μισθόν. Λ. 3, 4. τοὺς κηδομένους ἑκάστων adolescentium. Intelligi videntur parentes et cognati. Zeun. intelligit senes amatores puerorum, ob locos Plutarchi Lycurg. 17. 18. 24. E. 6, 4, 5. εἰ σαυτοῦ κήδῃ, *si tua salus tibi curae est.* — εἰ κήδεται τῶν Θηβαίων Cleombrotus, h. e. *an praeuaricator sit et faueat Thebanis.* 7, 5, 1.

κηδεστὴς, ¶ 1) *affinis.* v. Spanhem. ad Iulian. orat. 1. p. 287. Απ. 1, 1, 8. δυνατοὺς ἐν τῇ πόλει κηδεστὰς λαβόντι. ¶ 2) *socer,* omninoque *cognatus* vel *amicus.* Proprie enim significat tam generum, quam socerum. v. Moeris, Thom. Mag. Etymol. M. et Suid. Sed ad locum Xenoph. pertinet Hesych: κηδεσταί· πενθεροὶ, οἱ τῆς κόρης γονεῖς καὶ οἱ τῶν γαμούντων οἰκεῖοι ἐκδιδόντες, καὶ συγγενεῖς καταχρηστικῶς. v. Doruill. ad Charit. p. 619. E. 4, 1, 4. Agesilaus ad Cotyn, cui auctor erat vt Spithridatis filiam duceret: μὴ κεῖνον ἄν σοι μόνον κηδεστὴν εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἐμὲ,

καὶ τοὺς ἄλλους Λακεδαιμονίους — καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα. Ad Agesilaum et reliquos Lacedaemonios atque Graecos relatum, significat *amicum*.

κηδεστία, *affinitas*. E. 2, 4, 13. πρὸς — ξυγγενείας, καὶ κηδεςίας.

κηλεῖν, *suauiter delinire, demulcere*. Suid: κηλούμενος· τερπόμενος, θελγόμενος, οἷον αὐλοῖς καὶ ἡδυφωνίαις. κηλῶ γὰρ, τὸ ὑπ' αὐλῶν ἥδομαι. Cf. Phauorin. Aπ. 2, 6, 31. τὰς Σειρῆνας — ἀκούοντας αὐτῶν κηλεῖσθαι.

κηλίς, *ignominia, probrum*. Phrynich. p. 12. σπῖλος· καὶ τοῦτο φυλάττου. λέγε δὲ, κηλίς. Scil. proprie significat *maculam*. v. Etymol. M. Hesych: κηλίς· — ὄνειδος. Suid. explicat etiam per μῶμος. E. 3, 1, 7. δοκεῖ κηλὶς εἶναι τοῖς σπουδαίοις.

Κηλοῦσα, *Celusa*. E. 4, 7, 7. ἐθύετο ἐπὶ ταῖς παρὰ Κηλοῦσαν ἐμβολαῖς. Brodaeus, Leuncl. et Palmer. malunt Κοίλωσσαν, quia Strabo 8, p. 382. memorat montem, ita dictum ἀπὸ τῶν κοιλάδων, in Phliasia, in finibus Corinthi. Schneiderus recepit Κοίλωσσαν.

κημός, *camus, genus asperi freni, quo coerceri solent caballi superbi.* Ita exponit Isidorus origg. 20, 16. Poll. 1, 148. τὸ μὲν ὅλῳ τῷ στόματι τοῦ ἵππου περιτιθέμενον χαλκοῦν ἠθμῶδες, κημὸς καλεῖται. cf. 2, 90. Schol. Aristoph. equitt. 1147. κημὸς, ὁ καλούμενος φιμὸς, ὡς Ξενοφῶν ἐν τοῖς περὶ ἱππικῆς. Nos vocamus *Beiskorb*. Iπ. 5, 3. κημὸν περιτιθέναι τῷ ἵππῳ — κημὸς ἀναπνεῖν οὐ κωλύει.

κημοῦν, *camo frenare*. Iπ. 5, 3. ἀχαλίνωτον (ἵππον) κημοῦν. Cf. Poll. 1, 202.

κῆπος, *hortus*. O. 4, 13. κῆποι — οἱ παράδεισοι καλούμενοι.

κηρίον, *fauus*. Hesych: κηρίον· τὸ τῶν μελισσῶν καὶ εἶδος πλακοῦντος. A. 4, 8, 16. σμήνη πολλὰ ἦν — καὶ τῶν κηρίων ὅσοι ἔφαγον. O. 7, 34.

κηρός, *cera*. Aθ. 2, 11. recensetur in numero eorum, quae ad fabricandas naues necessaria sunt. Cf. Poll. 1, 84.

κήρυγμα, ¶ 1) *edictum a praecone proclamatum, praeconium*. Π. 4, 5, 18. ἀκούσαντες τοῦ κηρύγματος, ἄσμενοι προσεφάνησαν. Aγ. 1, 33. κηρύγματι (all. perperam κήρυγμά τι) ἐδήλου. E. 5, 4, 10. ¶ 2) *praemium voce praeconis promissum*. E. 5, 4, 11. τῶν

τῶν κηρυγμάτων μεγάλων γιγνομένων τοῖς πρώτοις ἀναβᾶσιν.

κηρύκιον siue κηρύκειον, *caduceus*. Schol. Thucyd. 1, 53. κηρύκιόν ἐστι ξύλον ὀρθὸν, ἔχον ἑκατέρωθεν δύο ὄφεις περιπεπλεγμένους, καὶ ἀντιπροσώπους πρὸς ἀλλήλους κειμένους· ὅπερ εἰώθασι φέρειν οἱ κήρυκες μετ' αὐτῶν· καὶ οὐκ ἐξῆν αὐτοὺς ἀδικεῖν, παρ' οὓς ἀπέρχονται. σύμβολον δὲ ἦν τὸ μὲν ὀρθὸν ξύλον τοῦ ὀρθοῦ λόγου· τὸ δὲ παρ' ἑκάτερον εἶδος τῶν ὄφεων, τὰ ἀντιτασσόμενα στρατόπεδα. ὁ γὰρ ὀρθὸς λόγος δι' ἀμφοτέρων χωρεῖ. Eadem fere habet Suidas in v. κηρύκειον. Cf. Etymol. M. A. 5, 4, 17. τοὺς νεκροὺς — μηδὲ σὺν κηρυκίῳ (Marg. Leuncl. κηρυκείῳ) ἀσφαλὲς ἀνελέσθαι, *misso caduceatore*. v. supra ἀκήρυκτος.

κῆρυξ, ¶ 1) *praeco*. De praeconum officiis peculiarem libellum edidit Ioh. Fr. Schererus, Argent. 1745. 4. it. Phil. Guil. Mosebach, Frcf. 1767. 8. et Harles, Ien. 1760. 4. Pollux 8, 103. habet quatuor eorum genera. In Xenophonte reperiuntur haec: A. 2, 2, 10. τὸν κήρυκα — in exercitu ἀνειπεῖν ἐκέλευσε. cf. ἀνειπεῖν. 5, 7, 2. ἐκέλευσε τὸν κήρυκα συλλέξαι ἀγοράν. E. 4, 5, 7. πολεμάρχους, καὶ πεντηκοστῆρας, καὶ ξεναγοὺς καλεῖν τὸν κήρυκα ἐκέλευεν. Ag. 1, 28. et E. 3, 4, 19. προεῖπε τοῖς κήρυξι — γυμνοὺς πωλεῖν. Tales praecones, qui vendendis rebus adhibebantur, erant reliquis contemtiores. v. Poll. 6, 128. Aϑ. 1, 17. in iudiciis adhibiti leguntur, np. vt silentium imperarent, vt testes reosue citarent, vt patronos euocarent, vt iudicibus suffragia laturis duas vrnas porrigerent etc. Hinc Λ. 11, 6. παραγωγαί, ὥσπερ ὑπὸ κήρυκος, ὑπὸ τοῦ ἐνωμοτάρχου λόγῳ δηλοῦνται. Ιππ. 4, 9. v. παραγγελσις. ¶ 2) *caduceator*. Tales non admodum differebant a legatis. Poll. 4, 91. τὸ κηρύκων γένος — σπονδὰς προήγγελλε, καὶ ἐκεχειρίαν ἐπήγγελλε etc. §. 94. τάχα δ' ἄν τις τοὺς κήρυκας καὶ ἑρμηνέας, καὶ σπονδοφόρους, καὶ ἐκεχειροφόρους, καὶ ἀγγέλους ὀνομάσειε. Hesych: κῆρυξ ἐν πολέμῳ, πρέσβυς ἐν εἰρήνῃ. Cf. Poll. 8, 137. et Eustath. ad Il. α, p. 112. Quodammodo tamen eos diuersos fuisse, patet e Π. 2, 1, 16. οὐδὲν ἧττον τιμᾶν τοὺς ὑπηρέτας — οὔτε κηρύκων, οὔτε

οὗτε πρέσβεων. cf. πρέσβυς. Π. 3, 1, 3. πέμψας κήρυκα ἤρετο. 5, 4, 12. κήρυκα ἔπεμψε πρὸς τὸν Ἀσσύριον de pactis. §. 13. ταῦτα ἐπιστείλας κήρυκι ſuo ἀπέπεμπε. 7, 1, 20. A. 2, 1, 6. mittuntur κήρυκες a rege ad Graecos de armis tradendis. 2, 3, 1. rex ad Graecos κήρυκας ἔπεμψε περὶ σπονδῶν, np. qui nunciarent, venturos quosdam a rege miſſos de induciis. (3, 1, 18. vocantur πρέσβεις.) Aγ. 2, 16. ἔπεμψαν κήρυκα (E. 4, 3, 14. κήρυκας), ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς αἰτοῦντες. E. 3, 1, 15. ἔρχονται ἐκ τοῦ τείχους παρὰ τῶν Ελλήνων κήρυκες ad obſeſſorem. 4, 7, 3. ἔπεμψαν ἐστεφανωμένους δύο κήρυκας ὑποφέροντας σπονδάς. 6, 4, 15. §. 20. κήρυξ eſt victoriae nuncius, a Thebanis Athenas miſſus, qui etiam ἄγγελος vocatur. Sic 7, 1, 22. Duplex vocabuli notio eſt A. 5, 7, 17. τίς γὰρ ἐθελήσει κήρυξ εἶναι, *praeco*. — κήρυκας ἀπεκτονὼς, *legatos* Ceraſuntiorum. ¶ 3) κήρυξ τῶν μυστῶν, v. μύστης. ¶ 4) Per ellipſin interdum omittitur, vt A. 3, 4, 22. poſt ἐκήρυξε. Cf. κηρύττειν nr. 3.

κηρύττειν, ¶ 1) *per praeconem iubere* ſ. *edicere.* E. 7, 2, 21. ὡς τάχιστα ἐκηρύχθη iter facere, — ἐξέδραμον. c. inf. Πο. 4, 18. βουλῇ ῥᾴδιον — κηρύξαι, ἄγειν — καὶ πρίασθαι. E. 5, 4, 9. οἱ δὲ ἐκήρυττον ἐξιέναι πάντας Θηβαίους. 6, 4, 29. ἐκήρυξε νικητήριον χρυσοῦν στέφανον ἔσεσθαι. 7, 4, 4. Sic ſaepe de imperatoribus, Π. 4, 5, 10. p. 250. κηρύττετε πάντα ἀποφέρειν πρὸς ὑμᾶς. 5, 4, 10. A. 4, 1, 10. 6, 4, 11. 16. 6, 6, 6. 7, 1, 5. Λ. 12, 6. in caſtris καθίζειν ὁ πρῶτος πολέμαρχος κηρύττει. §. 7. δειπνοποιεῖσθαι κηρύττεται. E. 5, 1, 11. 6, 2, 9. 22. c. dat. et inf. Π. 4, 2, 16. τοῖς ὑπομένουσιν ἐκήρυξεν — ἀποφέρειν τὰ ὅπλα. c. ὅτι, A. , , 23. Ἀναξίβιος ἐκήρυξεν, ὅτι — πεπράσεται. Sic duplex conſtructio eſt Π. 7, 5, 11. κηρύττειν ἔνδον μένειν, εἰ δέ τις ληφθείη, ὅτι θανατώσοιτο. c. acc. rei, E. 7, 2, 23. Corinthii κηρύξαντες τὰ ζεύγη, *imperabant per praeconem* Sic lat. *imperare*. Sed videtur intelligendus eſſe inf. ἄγειν. ¶ 2) *praeconis voce polliceri*. Aπ. 2, 1, 15. αἱ πόλεις σοι κηρύττουσιν ἀσφάλειαν καὶ προσιόντι καὶ ἀπιόντι. ¶ 3) *proclamare,*

clamare, alta voce edicere. c. acc. Π. 4, 5, 15. ταῦτα εὐθὺς ἐκήρυττον praecones. c. inf. Π. 7, 5, 12. κήρυκας κηρύττειν ἐκέλευσεν ἀποφέρειν. A. 6, 5, 2. E. 1, 7, 6. Ponitur impersonaliter, vel omisso nomine κήρυξ, Π. 4, 5, 14. p. 250. τὴν ἀγορὰν κηρυξάτω — μὴ ἀδικεῖν. All. κηρύξατε. Sed c. dat. et inf. A. 3, 4. 22. ἐκήρυξε τοῖς Ἕλλησι παρασκευάσασθαι, ¶ 4) *renunciare victorem cum laude,* f. *honoris causa.* E. 4, 5, 2. ἐσὶ μὲν ἃ τῶν ἄθλων δὶς ἕκαςος ἐνικήθη, ἐσὶ δὲ ἃ δὶς οἱ αὐτοὶ ἐκηρύχθησαν. Σ. 8, 37. τοῦ κηρυχθῆναι ἕνεκα νικῶν. ¶ 5) *publice laudare, praedicare.* Π. 8, 4, 2. ὅπου οἴονται τὸν κρατιςεύοντα in quacunque re μήτε κηρυχθήσεσθαι, μήτε ἆθλα λήψεσθαι, — οὐ φιλονείκως ἔχοντες.

Κηφεισόδωρος, v. Κηφισόδωρος.

Κηφεισοφῶν, v. Κηφισιφῶν.

κηφὴν, *fucus.* Suid: κηφήν· ἡ ἀγρία μέλισσα, ἀργὸς, ἄπρακτος, etc. Π. 2, 2, 15. p. 111. O. 17, 14. κηφῆνες — ἄχρηςοι ὄντες. §. 15.

Κηφισίδωρος, v. Κηφισόδωρος.

Κηφισιφῶν, *Cephisiphon.* A. 4, 2, 9. Κηφισόδωρον Κηφισιφῶντος Ἀθηναῖον. Cod. Guelf. Κηφισοφ. Cod. Par. Κηφεισοφ. E. 2, 4, 26. in omnibus libris legitur Κηφισοφῶν.

Κηφισόδοτος, *Cephisodotus.* E. 2, 1, 11. dux Atheniensium. 6, 3, 2. cum aliis mittitur Lacedaemona de pace. 7, 1, 23. habet orationem Athenis de imperio inter Lacedaemonios et Athenienses diuidendo.

Κηφισόδωρος, *Cephisodorus.* A. 4, 2, 9. Cephisiphontis filius, lochagus, Atheniensis. §. 11. cadit. Vtroque loco all. habent Κηφισίδ. Cod. Paris. Κηφειτόδ.

Κηφισοφῶν, v. Κηφισιφῶν.

Κηφισσὸς, *Cephissus,* Boeotiae fluuius. Αγ. 2, 9. et E. 4, 3, 9. συνῆσαν εἰς τὸ κατὰ Κορώνειαν πεδίον, οἱ μὲν σὺν Ἀγησιλάῳ ἀπὸ τοῦ Κηφισσοῦ. In priore loco nonnulli scribunt Κηφισοῦ. E. 2, 4, 12.

κίβδηλος, *adulterinus.* Timaeus lex. Plat: κίβδηλον· οἱονεὶ κρύβδηλόν τι ὄν. Alia etyma tradunt Hesych. in v. κιβδηλιῶντας, Etymol. M. Suidas et Phauorinus. Dicitur de numis, Απ. 3, 1, 9. ἀργύριον

γύριον κίβδηλον. Oppon. καλόν. O. 10, 3. 19, 16.

κιβώτιον, *arcula, in qua pecunia vel veſtes aſſeruantur.* v. Suid. in v. κιβωτός. A. 7, 5, 8. πολλὰ κιβώτια.

Κιθαιρὼν, *Cithaeron,* mons in finibus Boeotorum et Megarenſium. E. 5, 4, 36 – 38. occupatur a Lacedaemoniis, expeditionem contra Thebas facturis. §. 47. τὸ ὑπὲρ τῆς κατὰ τὸν Κιθαιρῶνα ὁδοῦ ἄκρον. §. 55. ἀπῆλθε πάλιν διὰ τοῦ Κιθαιρῶνος τὴν ἐπὶ Μέγαρα. §. 59. occupatur. 6, 4, 5. Ἀγησιλάου ἐμβάλλοντος διὰ Κιθαιρῶνος.

κιθαρίζειν, ¶ 1) *cithara ludere* ſ. *canere.* Απ. 3, 1, 4. ὁ κιθαρίζειν μαθὼν, κἂν μὴ κιθαρίζῃ, κιθαριστής ἐστι. 3, 7, 4. Σ. 2, 1. §. 2. παῖς ἐκιθάρισε. ¶ 2) *lyra canere.* Scil. lyra et cithara ſaepe inter ſe confunduntur, etſi proprie differunt. v. Fiſcher. ind. Palaephat. in v. κιθάρα. Ipſe Ammon. in v. κίθαρις nomine κίθαρις dicit τὴν λύραν ſignificari. O. 2, 13. μανθάνοντες κιθαρίζειν καὶ τὰς λύρας λυμαίνονται. Σ. 3, 1.

κιθαριστὴς, *citharista, qui lyram ita pulſat, vt non ſimul canat voce.* v. Ammon. in v. κίθαρις, et Spanhem. ad Callimach. h. in Apoll. 12. Απ. 3, 5, 21. ἄρχειν κιθαριστῶν. O. 17, 7. τοῖς κιθαρισταῖς ἡ χεὶρ (δεῖται μελέτης), ὅπως δύνηται ὑπηρετεῖν τῇ γνώμῃ. cf. κιθαρίζειν.

Κίλικες, *Cilices.* Π. 1, 1, 4. Cyro parent. 1, 5, 3. a rege Aſſyriorum contra Medos ſolicitantur, 2, 1, 2. p. 87. non adſunt. 4, 5, 18. a Cyro inuitantur. 6, 2, 5. ſunt in exercitu Aſſyrii. 7, 4, 1. ſponte ſequuntur Cyri caſtra contra Caras, et Cyrus eos liberali imperio habet.

Κιλικία, *Cilicia.* Π. 8, 6, 4. Cyrus non ſatrapam eo mittit, quia ſponte cum ipſo militauerat. A. 1, 2, 21. ſqq. it. 1, 4, 1. 4. 5. deſcribitur iter Cyri minoris per portas in Ciliciam et per eam. Regulus eius eſt Syenneſis, qui E. 3, 1, 1. ἄρχων vocatur. v. Morus ad h. l. et infra Συέννεσις.

ἡ Κίλισσα, *Ciliſſa.* A. 1, 2, 12. ſqq. ſaepe dicitur Epyaxa, *Cilicum regina.*

Κινάδων, *Cinadon.* E. 3, 3, 5 — 11. Lacedaemone coniurationis auctor poenas dat.

κινδυνεύειν, ¶ 1) *in periculo verſari.* c. inf. Αθ. 11

Αϑ. 1, 11. κινδυνεύσει καὶ τὰ χρήματα διδόναι τὰ ἑαυτοῦ, *metuendum ei erit, ne.* E. 1, 4, 6. p. 28. κινδυνεύων — ἀπολέσθαι. 6, 4, 5. 7, 4, 34. κινδυνεύσειαν ἀπολέσθαι. c. acc. et inf. Π. 1, 5, 3. κινδυνεύοιεν — ἰόντας καταςρέψασθαι. Sed hic vel cum Steph. et Hutch. reponendum eſt ἰόντες, vel cum Cod. Guelf. legendum κινδυνεύσειεν, vt imperſonaliter accipiatur: *periculum fore, metuendum fore, ne* etc. Cf. nr. 3. ¶ 2) *periculum adire* ſ. *ſubire.* Πο. 4, 32. κοινουμένους τὴν τύχην ἀσφαλέςερον κινδυνεύειν. Niſi h. l. malis: *periculum facere.* Σ. 4, 2. De periculo vitae, in venando, Π. 1, 4, 10. οὐ δέομαι τούτων οὐδενὸς, ὥςε σε κινδυνεύειν. in vinculis, A. 1, 1, 4. ἀπῆλθε κινδυνεύσας. Nam frater eum ceperat. in bello, Π. 1, 6, 19. p. 83. παρὰ τὰ ἱερὰ μήτ᾽ ἐν σαυτῷ μηδ᾽ ἐν τῇ ςρατιᾷ κινδυνεύσῃς. 4, 1, 8. extr. ἀναγκάζειν κινδυνεύσοντας ἰέναι in expeditionem. 5, 5, 9. p. 330. A. 1, 9, 9. 5, 3, 7. κινδυνεύσων ἐδόκει ἰέναι μετ᾽ Ἀγησιλάου. Απ. 3, 3, 6. ἐάν που κινδυνεύειν δέῃ, np. cum hoſtibus confligendo. Ιπ. 12, 1. τὸν μέλλοντα ἐφ᾽ ἵππου κινδυνεύειν, *ex equo pugnare,* vt Π. 4, 3, 3. p. 231. Ιπρ. 4, 13. 9, 8. c. περὶ, Αγ. 2. 7. περὶ τῶν μεγίςων εἰκῇ κινδυνεύοντα in proelio. Paulo aliter Αϑ. 1, 11. κινδυνεύειν περὶ ἑαυτοῦ, *ne in ſummum periculum ipſe veniat.* Sic fere Απ. 2, 2, 5. mulier grauida dicitur κινδυνεύουσα περὶ τοῦ βίου, *vitae periculum ſubiens.* Aliud eſt κινδυνεύειν ὑπὲρ, v. Markland ap. Taylor. ad Lyſ. 3, p. 162. ed. Reisk. Απ. 3, 5, 3. κινδυνεύειν ὑπὲρ εὐδοξίας τε καὶ πατρίδος, *ad comparandam et conſeruandam.* Eodem ſenſu c. ἐπὶ, Π. 6, 3, 7. ſimulatus transfuga ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ἀγαθῷ καὶ ἐκινδύνευσε. c. πρὸς et acc. Απ. 3, 3, 14. ἑτοίμως κινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους. c. πρὸς et gen. Σ. 4, 14. κινδυνεύοιμ᾽ ἂν πρὸς ἐκείνου, *pro illo, illius nomine.* Iungitur ſaepe cum πονεῖν, Π. 2, 3, 2. πονεῖν καὶ κινδυνεύειν ἐθέλων. 4, 2, 19. p. 223. 7, 2, 4. τοὺς ςρατιώτας πολλὰ πεπονηκότας καὶ πολλὰ κεκινδυνευκότας. A. 1, 4, 14. οὔτε κινδυνεύσαντες οὔτε πονήσαντες. O. 13, 11. de ſeruis: μήτε πονεῖν μήτε κινδυνεύειν ἐθέλοντας.

γύριον κίβδηλον. Oppon. καλόν. O. 10, 3. 19, 16.

κιβώτιον, *arcula, in qua pecunia vel vestes asseruantur.* v. Suid. in v. κιβωτός. A. 7, 5, 8. πολλὰ κιβώτια.

Κιθαιρὼν, *Cithaeron,* mons in finibus Boeotorum et Megarensium. E. 5, 4, 36 - 38. occupatur a Lacedaemoniis, expeditionem contra Thebas facturis. §. 47. τὸ ὑπὲρ τῆς κατὰ τὸν Κιθαιρῶνα ὁδοῦ ἄκρον. §. 55. ἀπῆλθε πάλιν διὰ τοῦ Κιθαιρῶνος τὴν ἐπὶ Μέγαρα. §. 59. occupatur. 6, 4, 5. Ἀγησιλάου ἐμβάλλοντος διὰ Κιθαιρῶνος.

κιθαρίζειν, ¶ 1) *cithara ludere* f. *canere.* Απ. 3, 1, 4. ὁ κιθαρίζειν μαθὼν, κἂν μὴ κιθαρίζῃ, κιθαριστής ἐστι. 3, 7, 4. Σ. 2, 1. §. 2. παῖς ἐκιθάρισε. ¶ 2) *lyra canere.* Scil. lyra et cithara saepe inter se confunduntur, etsi proprie differunt. v. Fischer. ind. Palaephat. in v. κιθάρα. Ipse Ammon. in v. κίθαρις nomine κίθαρις dicit τὴν λύραν significari. O. 2, 13. μανθάνοντες κιθαρίζειν καὶ τὰς λύρας λυμαίνονται. Σ. 3, 1.

κιθαριστὴς, *citharista, qui lyram ita pulsat, vt non simul canat voce.* v. Ammon. in v. κίθαρις, et Spanhem. ad Callimach. h. in Apoll. 12. Απ. 3, 5, 21. ἄρχειν κιθαριστῶν. O. 17, 7. τοῖς κιθαρισταῖς ἡ χεὶρ (δεῖται μελέτης), ὅπως δύνηται ὑπηρετεῖν τῇ γνώμῃ. cf. κιθαρίζειν.

Κίλικες, *Cilices.* Π. 1, 1, 4. Cyro parent. 1, 5, 3. a rege Assyriorum contra Medos solicitantur, 2, 1, 2. p. 87. non adsunt. 4, 5, 18. a Cyro inuitantur. 6, 2, 5. sunt in exercitu Assyrii. 7, 4, 1. sponte sequuntur Cyri castra contra Caras, et Cyrus eos liberali imperio habet.

Κιλικία, *Cilicia.* Π. 8, 6, 4. Cyrus non satrapam eo mittit, quia sponte cum ipso militauerat. A. 1, 2, 21. sqq. it. 1, 4, 1. 4. 5. describitur iter Cyri minoris per portas in Ciliciam et per eam. Regulus eius est Syennesis, qui E. 3, 1, 1. ἄρχων vocatur. v. Morus ad h. l. et infra Συέννεσις.

ἡ Κίλισσα, *Cilissa.* A. 1, 2, 12. sqq. saepe dicitur Epyaxa, *Cilicum regina.*

Κινάδων, *Cinadon.* E. 3, 3, 5 — 11. Lacedaemone coniurationis auctor poenas dat.

κινδυνεύειν, ¶ 1) *in periculo versari.* c. inf. Αθ. 11

Αϑ. 1, 11. κινδυνεύσει καὶ τὰ χρήματα διδόναι τὰ ἑαυτοῦ, *metuendum ei erit, ne.* E. 1, 4, 6. p. 28. κινδυνεύων — ἀπολέσθαι. 6, 4, 5. 7, 4, 34. κινδυνεύσειαν ἀπολέσθαι. c. acc. et inf. Π. 1, 5, 3. κινδυνεύοιεν — ἰόντας καταστρέψασθαι. Sed hic vel cum Steph. et Hutch. reponendum est ἰόντες, vel cum Cod. Guelf. legendum κινδυνεύσειεν, vt imperſonaliter accipiatur: *periculum fore, metuendum fore, ne* etc. Cf. nr. 3. ¶ 2) *periculum adire* ſ. *ſubire.* Πο. 4, 32. κοινουμένους τὴν τύχην ἀσφαλέστερον κινδυνεύειν. Niſi h. l. malis: *periculum facere.* Σ. 4, 2. De periculo vitae, in venando, Π. 1, 4, 10. οὐ δέομαι τούτων οὐδενὸς, ὥστε σε κινδυνεύειν. in vinculis, A. 1, 1, 4. ἀπῆλθε κινδυνεύσας. Nam frater eum ceperat. in bello, Π. 1, 6, 19. p. 83. παρὰ τὰ ἱερὰ μήτ' ἐν σαυτῷ μηδ' ἐν τῇ στρατιᾷ κινδυνεύσῃς. 4, 1, 8. extr. ἀναγκάζειν κινδυνεύσοντας ἰέναι in expeditionem. 5, 5, 9. p. 330. A. 1, 9, 9. 5, 3, 7. κινδυνεύσων ἐδόκει ἰέναι μετ' Ἀγησιλάου. Απ. 3, 3, 6. ἐάν που κινδυνεύειν δέῃ, np. cum hoſtibus confligendo. Ιπ. 12, 1. τὸν μέλλοντα ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν, *ex equo pugnare,* vt Π. 4, 3, 3. p. 231. Ιπρ. 4, 13. 9, 8. c. περὶ, Αγ. 2. 7. περὶ τῶν μεγίστων εἰκῇ κινδυνεύοντα in proelio. Paulo aliter Αϑ. 1, 11. κινδυνεύειν περὶ ἑαυτοῦ, *ne in ſummum periculum ipſe veniat.* Sic fere Απ. 2, 2, 5. mulier grauida dicitur κινδυνεύουσα περὶ τοῦ βίου, *vitae periculum ſubiens.* Aliud eſt κινδυνεύειν ὑπὲρ, v. Markland ap. Taylor. ad Lyſ. 3, p. 162. ed. Reisk. Απ. 3, 5, 3. κινδυνεύειν ὑπὲρ εὐδοξίας τε καὶ πατρίδος, *ad comparandam et conſeruandam.* Eodem ſenſu c. ἐπὶ, Π. 6, 3, 7. ſimulatus transfuga ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ἀγαθῷ καὶ ἐκινδύνευσε. c. πρὸς et acc. Απ. 3, 3, 14. ἑτοίμως κινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους. c. πρὸς et gen. Σ. 4, 14. κινδυνεύοιμ' ἂν πρὸς ἐκείνου, *pro illo, illius nomine.* Iungitur ſaepe cum πονεῖν, Π. 2, 3, 2. πονεῖν καὶ κινδυνεύειν ἐθέλων. 4, 2, 19. p. 223. 7, 2, 4. τοὺς στρατιώτας πολλὰ πεπονηκότας καὶ πολλὰ κεκινδυνευκότας. A. 1, 4, 14. οὔτε κινδυνεύσαντες οὔτε πονήσαντες. O. 13, 11. de ſeruis: μήτε πονεῖν μήτε κινδυνεύειν ἐθέλοντας.

λοντας. 21, 4. Σ. 8, 32. ¶ 3) *videri*. Dicitur proprie in malam partem, et varie verti potest, a) A. 5, 6, 9. κινδυνεύσει μεῖναι τοσαύτη δύναμις, *metuendum est, ne maneat*. Sic E. 1, 4, 6. extr. κινδυνεύσαι — ἡγεμὼν καταστῆναι. 6, 4, 6. 7, 4, 34. extr. ¶ b) E. 6, 2, 12. ἐκινδύνευσαν δ' ἂν καὶ στρατόπεδον ἑλεῖν, *parum aberat quin caperent*. Sic Απ. 3, 13, 3. 4, 7, 6. Ο. 18, 3. ἁλίσκῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ — εἰδὼς ἅπερ ἐγώ; κινδυνεύω, ἔφην ἐγώ. Fr. Portus: *noui propemodum*. ¶ c) Ιερ. 1, 26. κινδυνεύουσιν αἱ τῶν ἀφροδισίων μόνον ἀπολαύσεις τοῦ τυραννεῖν τὰς ἐπιθυμίας παρέχειν, *videntur*. Est μέσως dictum, vt Απ. 4, 2, 39. Sed Σ. 7, 2. in malam partem: κινδυνεύσω τῷ ὄντι φροντιστὴς εἶναι, *parum aberit, quin sim*. Sic impersonaliter, A. 4, 1, 8. ἐκινδύνευσεν ἂν διαφθαρῆναι πολλὰ τοῦ στρατεύματος, *periculum erat, metuendum fuisset*. cf. n. 1. Sed Attice, inprimis per ironiam Socraticam, dicitur etiam in bonam partem: Απ. 2, 3, 17. κινδυνεύσεις ἐπιδεῖξαι σὺ μὲν χρηστὸς εἶναι, ἐκεῖνος δὲ φαῦλος (intell. εἶναι κινδυνεύσει), *videberis*. 4, 2, 34. Θ. 16, 11. κινδυνεύει ἔαρος εἶναι τούτου τοῦ ἔργου ἀρκτέον, i. e. ἀρκτέον ἐστί.

κίνδυνος, *periculum*. a) facultates amittendi, Πο. 4, 29. κίνδυνος μέγας τῷ καινοτομοῦντι — εἰς τοῦτον οὖν τὸν κίνδυνον οὐ μάλα πως ἐθέλουσιν οἱ νῦν ἰέναι. b) vitae: in furando, A. 4, 6, 12. καὶ μάλα ὄντος δεινοῦ τοῦ κινδύνου. in venatione, Π. 1, 4, 8. εἰς οἷον κίνδυνον ἔλθοι. in militia faciunda, Πο. 2, 2. μέγα μὲν ὁ κίνδυνος ἀπών. Sic Π. 7, 5, 7. p. 418. ἐπειδὴ ἀνεπείσθην — στρατεύεσθαι, εἰς πάντα κίνδυνον ἦλθον. in bello, Αγ. 1, 36. κέρδη μετὰ κινδύνων. Opp. ἀκίνδυνα. E. 6, 5, 38. p. 431. σὺν ὅπλοις τε καὶ διὰ κινδύνων ἐπικουρήσετε. Απ. 3, 12, 2. ἀποθνήσκουσιν ἐν τοῖς πολεμικοῖς κινδύνοις. Iungitur c. πόνος, Π. 4, 2, 1. οὐδὲν φειδόμενοι αὐτῶν οὔτ' ἐν πόνοις οὔτ' ἐν κινδύνοις. 5, 5, 7. ἢ πόνου τινὸς ἀποστάντα, ἢ κινδύνου φεισάμενον. cf. ἀφίστασθαι nr. 5. A. 3, 1, 9. c. ἐστί, sq. inf. verti potest *metuendum est*, vt Π. 8, 1, 16. ὅτι οὐχ ὑπὸ τῶν καταστραφέντων κίνδυνος εἴη παθεῖν τι — ὑπὸ τούτων κίνδυνος ἦν αὐτὸν παθεῖν τι. E. 4,

E. 4, 2, 11. Sic omiſſo ἐςί, Π. 4, 3, 3. p. 228. οὐδεὶς κίνδυνος — κακόν τι παθεῖν. A. 2, 5, 3. p. 112. 5, 1, 4. κίνδυνος οὖν πολλοὺς (Cod. Eton. πολὺς) ἀπόλλυσθαι. Απ. 2, 7, 9. 3, 12, 7. O. 19, 11. Σ. 4, 8. Sequente μὴ, vt apud Latinos, A. 6, 1, 13. διὰ τοῦτο καὶ κίνδυνος εἴη, μὴ — ἀποβάλοι. 7, 7, 19. οὐκοῦν νῦν καὶ τοῦτο κίνδυνος, μὴ λάβωσι, *hoc quoque timendum eſt.* E. 4, 8, 2. Et praecedente οὐ, A. 4, 1, 5. οὐδεὶς κίνδυνος μή τις — ἐκ τοῦ ὄπισθεν ἐπίσποιτο. c. περί, E. 7, 1, 2. p. 438. οὐ περὶ τῶν ἴσων κίνδυνος ἐςὶν — περὶ τῆς πόλεως ὁ κίνδυνος αὐτοῖς ἐγένετο. Cum variis verbis, Π. 4, 5, 12. p. 246. ἐν κινδύνῳ σε καθεςάναι. K. 11, 3. εἰς κίνδυνον καθιςάντα τοὺς αἱροῦντας. E. 6, 5, 38. p. 429. εἰ κίνδυνος ἐν τῇ Ἑλλάδι ἔλθοι ὑπὸ βαρβάρων. A. 1, 7, 5. διὰ τὸ ἐν τοιούτῳ εἶναι τοῦ κινδύνου τοῦ προσιόντος. cf. προξενεῖν et ὑποδύεσθαι.

κινεῖν, ¶ 1) *mouere.* Σ. 2, 22. ſaltator ὅ τι κινοίη τοῦ σώματος. ¶ 2) *loco mouere.* A. 6, 4, 20. κινεῖν τὸ ςρατόπεδον. K. 9, 18. λίθοι κεκινημένοι, *loco ſuo moti.* c. ἀπό, A. 3, 4, 17. ἀπὸ τοῦ γηλόφου μὴ κινεῖν τοὺς ςρατιώτας. ¶ 3) *excitare.* K. 8, 7. κινεῖν leporem reti incluſum. ¶ 4) *excitare* ſ. *mouere riſum.* Σ. 1, 14. v. γέλως. ¶ 5) *mutare.* Aγ. 1, 37. πόλεις — ςασιαζούσας διὰ τὸ τὰς πολιτείας κινηθῆναι. E. 3, 4, 7. eſt συντεταραγμένων τῶν πολιτειῶν. ¶ 6) *ſubigere aratro.* O. 16, 10. σκληρὰ ἔςαι ἡ γῆ κινεῖν τῷ ζεύγει. §. 11. τὴν γῆν κινουμένην. §. 13. K. 5, 18. ¶ 7) *fodere.* Π. 1, 6, 19. p. 80. τὸ κεκινημένον χωρίον ἐξείκαςο τῷ ἀκινήτῳ. Intelligitur *terra, quae fodiendo nouam ſpeciem accepit,* ſ. *locus, e quo gramen amotum eſt.* K. 9, 16. ¶ 8) *commouere, percellere.* Π. 5, 2, 8. κεκινῆσθαι ὑπὸ τῶν βρωμάτων. Paulo ante eſt ἐκπλήττεσθαι. ¶ 9) *de ſententia dimouere.* Απ. 4, 2, 2. βουλόμενος κινεῖν τὸν Εὐθύδημον. Erneſti: *laceſſere.* Valckenar: *aculeis pungere, ad ſanam mentem reuocare.* Wyttenbach ad Plutarch. de ſera num. vind. p. 11. *commouere, piquer.* ¶ 10) *incitare.* O. 8, 1. ἐκ τούτων κεκινημένην αὐτὴν μᾶλλον πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν. 21, 10.

κινεῖσθαι, ¶ 1) *ſe moue-* *re,*

re, non otiosum consistere. Π. 1, 4, 19. φοβήσονται, καὶ οὐ κινήσονται. A. 4, 5, 11. εἴ τις κινοῖτο, καὶ μηδέποτε ἡσυχίαν ἔχειν. ¶ 2) *domo prodire, sich Bewegung machen.* v. Abresch. dilucc. Thucyd. 4, 76. Π. 1, 4, 13. ἀπαγορεύω σοι μὴ ἔνδοθεν — κινεῖσθαι. Sic fere de bestiis, quando e latibulis nocturnis prodeunt, Π. 1, 6, 19. p. 80. ἀνισάμενος πρὶν κινεῖσθαι τὰς ὄρνιθας. 2, 4, 17. p. 137. v. tamen θήρ. ¶ 3) *procedere.* Π. 2, 2, 2. p. 104. μηδένα τῶν ὄπισθεν κινεῖσθαι, πρὶν ἂν ὁ πρόσθεν ἡγῆται, *loco se suo mouere.* E. 7, 4, 21. ¶ 4) *impetum facere.* c. ἐπὶ, Π. 1, 4, 20. ἦν ἐπί σε κινῶνται. ¶ 5) *discedere.* Π. 7, 2, 1. παρήγγειλεν ἐκ τῆς τάξεως μηδένα κινεῖσθαι. A. 6, 3, 5. hostes eos ita obsederant, ὥστε κινηθῆναι οὐκ ἐδύναντο ἐκ τοῦ χωρίου, *elabi, effugere.* E. 2, 1, 14. ¶ 6) In var. lect. confunditur c. κοινοῦσθαι. v. ibi.

κίνησις, *motio, motus.* K. 10, 12. ἐνθυμούμενον τὴν κίνησιν τὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς ἐκείνου.

κινητικὸς, *mouendi vim habens.* O. 10, 12. ὄψις — καθαρωτέρα, πρεπόντως τε μᾶλλον ἠμφιεσμένη, κινητικὸν (sc. χρῆμα) γίγνεται. Brodaeus: *ad sui amorem illicit.*

κιονόκρανον, *capitellum columnae.* Poll. 7, 121. κιόκρανα, αἱ κεφαλαὶ τῶν κιόνων, vbi legendum putant κιονόκρανα. v. Iungerm. E. 4, 4, 5. βουλευομένων δὲ — πίπτει τὸ κιονόκρανον ἀπὸ τοῦ κίονος. Cum res facta sit Acrocorinthi, coniicit Goldhagenius, fuisse columnam matris deorum, cuius meminit Pausan. Corinth. c. 4.

Κίος, *Cius.* E. 1, 4, 3. Mysiae oppidum.

Κιριβὸς, *Ciribus,* Atheniensis. Απ. 2, 7, 6. ex ἀρτοποιΐα familiam suam nutrit. In margg. et Cod. Vindob. 1. dicitur Κυρικός, in aliis MSS. Κύριβος. v. ibi Valckenar. et Schneider.

Κίρκη, *Circe.* Απ. 1, 3, 7. iocose Socrates explicat fabulam de comitibus Vlyssis a Circe in sues mutatis.

κιρσὸς, *varix.* v. σκίρρος.

Κισσίδας, *Cissidas.* E. 7, 1, 18. dux auxiliorum a Dionysio Lacedaemoniis missorum.

κισσινοβαφὴς, v. ὑσγινοβαφής.

κιττὸς, *hedera.* Poll. 1, 134.

134. πέλτη Ἀμαζονικὴ, ὥς φησι Ξενοφῶν, παρεοικυῖα κιττοῦ πετάλῳ. Sed ap. Xenoph. de Mosynoecis agitur, qui A. 5, 4, 6. dicuntur ἔχοντες γέῤῥα — εἰκασμένα κιττοῦ πετάλῳ. Hunc locum Suidas affert in v. πετάλῳ, sed non nominato Xenophonte.

Κιττὸς, *Cissus*, mons, qui hodie Tuganus et a Turcis Zoga dicitur. v. Leuncl. pandect. Turcic. c. 30. et 39. A Strabone commemoratur Κισσὸς, Macedoniae oppidum. K. 11, 1. περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρος, καὶ τὸν Κιττὸν τὸν ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας.

κιχεῖν, *inuenire, deprehendere.* Hesych: κιχεῖν· καταλαμβάνειν, εὑρεῖν. Suid: κιχείω· καταλάβω. Απ. 1, 2, 58. ex Homero: ὅντινα κιχείη.

κίων, *columna.* K. 11, 4. ὀρύγματα ποιοῦσι — βαθεῖαν ἐν μέσῳ λείποντες κίονα τῆς γῆς. cf. κιονόκρανον.

κλαγγάνειν, *latrare.* K. 6, 23. canes inuadunt leporem κεκλαγγυῖαι. Edd. vett. κεκραγυῖαι. Sic K. 3, 9. pro κεκραγυῖαι all. habent κεκλαγγυῖαι. cf. ἀνακλάζειν et ἐπανακλαγγάνειν.

κλαγγὴ, *latratus.* Poll. 5, 86. κυνῶν μὲν — ὑλαγμός· — κατὰ δὲ Ξενοφῶντα καὶ κλαγγή. Distinguitur tamen a nomine ὑλαγμὸς, K. 4, 5. διωκέτωσαν — σὺν πολλῇ κλαγγῇ καὶ ὑλαγμῷ. 5, 19. κλαγγὴ ἡ ψόφος τῶν κυνῶν. 6, 17.

Κλάδαος, *Cladaus*, fluuius prope Olympiam, qui a Pausania 5, 7. p. 390. vocatur Κλάδεος. v. ibi Sylburg. E. 7, 4, 29. ἐπὶ τοῦ Κλαδάου ποταμοῦ, ὃς παρὰ τὴν Ἄλτην καταῤῥέων εἰς τὸν Ἀλφειὸν ἐμβάλλει.

Κλαζομεναὶ, *Clazomenae*, Ioniae vrbs. E. 1, 1, 6. εἰς Κλαζομενὰς fugit Alcibiades e vinculis. §. 7. Ἀλκιβιάδης ἧκεν ἐκ τῆς Κλαζομενῶν, np. πόλεως vel χώρας. Sed Steph. dicit, alios scribere τῶν Κλ. 5, 1, 28. rex Persarum vult in pace sua esse πόλεις — καὶ τῶν νήσων Κλαζομενὰς καὶ Κύπρον. Steph. legi volebat τῶν νήσων τὰς κατὰ Κλαζ. Vterque Portus et Leuncl. Κλαζομενίας. Sed recte vulgarem lectionem defendit Palmerius in exercc. ad autores gr. p. 73. et cum eo Morus ac Schneiderus, quia Pausania auctore (7, 3. p. 529.) Clazomenii tunc metu Persarum habi a-

bitarunt in proxima insula, quae ab Alexandro M. demum aggere coniuncta est cum continenti.

κλαίειν, (Nam κλάειν, quod, vt κάειν, Moeris et Thom. Mag. et Suid. dicunt Atticum esse, in Xenophontis libris nunquam legitur.) ¶ 1) *flere.* E. 7, 1, 22. est laetitiae. ¶ 2) *deplorare.* c. acc. Π. 5, 2, 15. p. 285. πολλοὺς αὐτῶν κλαίοντας τοὺς ἀποθνήσκοντας. ¶ 3) κλαίοντα τινὰ καθίζειν vel καθιστάναι, *facere vt quis ploret* vel per verbera vel aliis modis. v. καθίζειν nr. 5. et καθιστάναι nr. 6. Π. 2, 2, 6. est κλαίειν ἐπειρώμεθά σε ποιεῖν.

κλᾶν, *frangere.* E. 4, 5, 10. de vastante: εἴ τι ἦν λοιπὸν δένδρον, κόπτων καὶ κλῶν. Ita reponunt Steph. et Leuncl. pro κυκλῶν. Sed Morus edidit κύκλῳ, quia non dicatur in vastationibus κλᾶν. Schneider cum Koeppenio legit κάων.

κλαπῆναι, v. κλέπτειν.

κλάσμα, *fragmentum.* K. 10, 5. ἐν τοῖς μαλακοῖς τῶν χωρίων τὰ ἴχνη, ἐν δὲ τοῖς λασίοις, τῆς ὕλης κλάσματα, *wenn die Sträuche zerknickt sind.* cf. Gramm.

κλαῦμα, *fletus.* Π. 2, 2, 7. κλαύμασι πατέρες υἱοῖς σωφροσύνην μηχανῶνται.

κλαυσίγελως, *gaudium fletu et lacrymis mixtum.* Poll. 2, 64. Ξενοφῶν δὲ καὶ κλαυσίγελως, np. vt Homer. Il. ζ, 484. δακρυόεν γελάσασα. Hermogenes de form. orat. 2, p. 224. dicit, esse vocabulum nouum, sed tamen simplex. E. 7, 2, 9. γυναῖκας — χαρᾷ δακρυούσας. πάντας δὲ τοὺς παρόντας τότε γε τῷ ὄντι κλαυσίγελως εἶχεν, np. post expulsos hostes ex vrbe Phliunte. Schneiderus etiam alios laudat huius nominis auctores.

Κλεαγόρας, *Cleagoras.* A. 7, 8, 1. pictor, qui Lyceum picturis ornauit. Iunius eum non habet. v. Λυκεῖον.

Κλεαίνετος, *Cleaenetus.* A. 5, 1, 11. lochagus Graecorum, perit cum aliis.

Κλέανδρος, *Cleander.* ¶ 1) Laco. A. 6, 2, 8. Byzantii harmostes. 6, 4, 12. cum nauibus exspectatur a Graecis. 6, 6, 3—21: aduenit cum duabus triremibus, nulla tamen oneraria naui. Duci ad se iubet eum, qui praedam sibi vindicare ausus esset, sed fugere cogitur.

gitur. Graeci, vt iratum placent, Agafiam auctorem tradunt ei in indicium, cui tandem a Xenophonte exoratus veniam dat. Cum dux Graecorum in Graeciam effe vellet, exta non addicunt. Caeterum ipfe benigne tractat Graecos. 6, 6, 19. 7, 1, 6. amicitiam et hofpitium cum Xenophonte facit. 7, 1, 24. fq. Xenophonti a nauarcho Anaxibio impetrat, vt liceat ei Byzantium venire. 7, 2, 3. nullum Graecorum vendidit. Succefforem habet Ariftarchum. ¶ 2) Sicyonius. E. 7, 1, 33. eligitur praetor.

Κλεάνωρ, *Cleanor*, Orchomenius, gente Arcas. A. 2, 1, 8. στρατηγὸς Graecorum primus, vtpote fenior, refpondet regis legatis. 2, 5, 10. audit mandata legatorum. §. 12. Graecorum nomine Ariaeo refpondet. 3, 1, 32. fit στρατηγὸς pro Agia Arcade. 3, 2, 3. hortatur milites. cf. §. 4. 4, 6, 6. orationem habet de itinere. 4, 8, 15. praeeft Arcadibus grauis armaturae. 6, 4, 15. rogatur a Xenophonte, vt fe ad iter paret. 7, 2, 1. fauet Seuthi. 7, 3, 26. praeeft Graecis vltra triginta annos natis. cf. §. 28. Praeterea occurrit A. 7, 1, 25. 7, 5, 2. et 6.

Κλεάρατος, *Clearatus*. A. 5, 7, 9. 10. λοχαγὸς Graecorum, qui, cum clam Graecis locum quendam occupare vellet, cadit.

Κλέαρχος, *Clearchus*. ¶ 1) Lacedaemonius, A. 2, 5, 7. Κλέαρχος Λάκων. A. 1, 1, 9. 1, 3, 3. 2, 6, 1 — 8. a Lacedaemoniis miffus in Cherfonefum, vt Thracibus bellum faceret, damnatus fit exul, et comparat copias pecunia, quam a Cyro acceperat. Vltimo loco fimul de eius ingenio moribusque exponitur. A. 1, 2, 9. venit cum exercitu ad Cyrum. §. 15. praeeft cornu finiftro. 1, 3. cum milites vi cogere vellet ad expeditionem, lapidibus petitur, fed callide oratione habita animos militum fibi conciliat, et inter legatos ad Cyrum mittitur. 1, 5, 11 — 15. rixa orta inter Clearchi et Menonis milites; Clearchus irafcitur, fed tandem pacatur. 1, 6, 5. prae reliquis Graecis a Cyro honoratur. §. 9. in confilio primus a Cyro fenten-

tentiam rogatur. 1, 8, 3. in proelio praeest dextro cornu. §. 8. 9. Cyro non morem gerit. 2, 1. legatis semper primus reliquorum nomine respondet, et regis quidem legatis ambigue. 2, 2. varia imperatoris munia obit, v. c. conuocat imperatores et praefectos in consilium. §. 3. reliqui tanquam imperatori summo ei parent, οὐχ ἑλόμενοι, ἀλλ' ὅτι μόνος ἐφρόνει. 2, 3, 5. 6. consilium habet, sacra facit. §. 7. 8. in laborando impiger et seuerus. §. 12. respondet reliquorum nomine Tissapherni, vt 2, 4, 3. 10. 11. legatis. §. 13. totum exercitum ducit εἰς δύο. 2, 5, 1. 2. Tissaphernem conuenit, vt ei eximat suspicionem, et orationem habet. §. 5 — 7. ipse cum aliis ducibus et λοχαγοῖς Tissaphernem adit, se purgaturus; in exercitu non facile contradici sibi patitur; comprehensus cum comitibus interficitur. §. 11. 12. occiditur sub praetextu violatarum induciarum, et insidiarum. 3, 1, 8. initio solus Graecorum sciuit Cyri expeditionem contra regem. 3, 2, 3. dicitur Tissaphernis ὁμοτράπεζος. §. 21. est antonomasia de seuero duce: μυρίους ὄψονται ἀνθ' ἑνὸς Κλεάρχους τοὺς οὐδενὶ ἐπιτρέψοντας εἶναι κακῷ. ¶ 2) *Clearchus*, Rhamphii filius, Lacedaemonius. E. 1, 1, 25. Byzantinorum proxenus, mittitur Chalcedonem et Byzantium. 1, 3, 10 — 12. est harmostes Byzantii, cui vrbi Athenienses imminent, et, dum Clearchus ad Pharnabazum proficiscitur, proditione eam capiunt.

Κλειγένης, *Cligenes*. E. 5, 2, 11. Acanthiorum ad Lacedaemonios legatus, orationem habet.

κλείειν, *claudere, occludere*. Π. 7, 5, 10. κεκλεισμένας εὑρίσκουσι τὰς πύλας. A. 6, 2, 5. αἱ πύλαι ἐκέκλειντο. Vsitatius esset κεκλεισμέναι ἦσαν. Sed Thomas Mag. p. 521. et Lascaris p. 521. annotarunt etiam formam perfecti κέκλειμαι. A. 7, 1, 23. ἔκλεισε τὰς πύλας. E. 5, 4, 7. εἶπον τὴν θύραν κεκλεῖσθαι. Leuncl. *iusserunt ianuam occludi.* Possit etiam verti: *dixerunt, se ianuam occlusisse.* Sed praestare videtur Fr. Porti explicatio: *iusserunt occlusam haberi ianuam.*

κλεῖ-

κλεῖθρον, *claustrum*, *pessulus*. A. 7, 1, 11. διακόψαντες ταῖς ἀξίναις τὰ κλεῖθρα, ἀναπεταννύουσι τὰς πύλας.

Κλεινίας, *Clinias*. Σ. 4, 12 — 16. §. 21 — 25. propter pulchritudinem amatur a Critobulo.

Κλεινόμαχος, *Clinomachus*. E. 2, 3, 7. Ephorus eponymus anni 12 belli Peloponnesiaci.

κλεὶς, *clauicula in ceruice*. v. Pollux 2, 133. Απ. 3, 10, 13. ὑπὸ τῶν κλειδῶν καὶ ἐπωμίδων.

Κλεισθένης, v. Ἐπισθένης.

Κλειτέλης, *Cliteles*. E. 6, 5, 37. legatus Corinthiorum Athenis.

Κλειτόριοι, v. Κλητ.

Κλείτων, *Cliton*, statuarius, quicum Απ. 3, 10, 6 — 8. Socrates colloquitur.

κλέμμα, *furtum*. O. 14, 5. ζημιοῦσθαι ἐπὶ τοῖς κλέμμασι.

Κλεόκριτος, *Cleocritus*, Atheniensis. E. 2, 4, 13. praeco mystarum, orationem habet.

Κλεόμβροτος, *Cleombrotus*, rex Lacedaemoniorum. E. 5, 4, 14 — 18. suscipit primam contra Thebanos expeditionem. §. 59. secundam. §. 35. reprehenditur. 6, 1, 1. eo duce Lacedaemonii Phocensibus contra Thebanos auxilia mittunt. 6, 4, 1 — 14. cadit in pugna Leuctrica.

Κλεομήδης, *Cleomedes*. E. 2, 3, 2. vnus e triginta tyrannis.

κλέος, *gloria*. Hesych. κλέος· δόξα, τιμὴ, φήμη ἀγαθή. Cf. Thom. Mag. p. 246. sqq. K. 1, 6. κλέος ἀείμνηστον ἔχει.

Κλεοσθένης, *Cleosthenes*. E. 2, 3, 7. Ephorus eponymus anni decimi septimi belli Peloponnesiaci.

Κλεόστρατος, *Cleostratus*. E. 1, 3, 9. Argiuorum legatus ad regem Persarum.

Κλεοφῶν, *Cleophon*. E. 1, 7, 12. perit Athenis in seditione. Plures Cleophontes Athenis fuisse, ostendit Palmer. ad Aristoph. rann. p. 244.

κλέπτειν, ¶ 1) *furari*, *clam et fraude adimere*. Λ. 2, 7 — 9. pueris Lacedaemoniorum permissum erat, vbi κακῶς κλέπτοντες sunt, *qui non caute furantur* atque adeo deprehenduntur. Hinc A. 4, 6, 11. est iocus Xenophontis in Chirisophum. Απ. 4, 2, 15. et 17. disputatur, quatenus

nus iustum sit τὸ κλέπτειν. Est enim verbum μέσον, quanquam plerumque in malam partem dicitur. Saepe distinguitur ab ἁρπάζειν, Π. 1, 2, 2. 5, 1, 7. ἐπειδάν τι ἁρπάσωσιν ἢ κλέψωσι — αἰτιᾷ τὸν κλέπτοντα καὶ ἁρπάζοντα. O. 20, 15. Ἱππ. 4, 17. Componitur cum aliis verbis, Λ. 10, 6. τῶν ἀνδραποδιζομένων τινὰς, ἢ ἀποστερούντων, ἢ κλεπτόντων. cf. τοιχωρυχεῖν. Legitur de variis furtis, Π. 7, 4, 6. ἄξουσι τὰ χρήματα, opes commissas, — ὥστε ἦν τι καὶ κλέψωσι, τὰ ἑαυτῶν κλέψονται. Ιπ. 4, 1. οἷόν τε τὸν σῖτον κλαπῆναι ἐκ τῆς Φάτνης. §. 2. Ἱππ. 4, 18. οἱ λύκοι — τὰ ἐν τοῖς δυσοράτοις κλέπτουσι. 5, 2. τὰ τῶν πολεμίων κλέπτειν. De peculatu, A. 4, 6, 12. ἀκούω τοὺς Ἀθηναίους δεινοὺς εἶναι κλέπτειν τὰ δημόσια, καὶ μάλα ὄντος δεινοῦ τοῦ κινδύνου τῷ κλέπτοντι. Aγ. 4, 3. τὰ τῆς πόλεως κλέπτειν. Sic fere Aπ. 2, 6, 24. O. 2, 6. De plagio, Πο. 4, 21. ἀνδράποδα — πῶς ἂν τις κλέψειε; Similiter in bonam partem: *clam surripere crudelitati*, E. 5, 4, 12. ἦσαν τινὲς, οἱ ὑπὸ Ἀθηναίων — ἐκλάπησαν. v. ἐκκλέπτειν. De eo, qui pecunias interuertit, A. 7, 6, 30. ταῦτα ἀποδόμενος οὔτε Σεύθῃ ἀπέδωκεν, ἀλλ' αὐτὸς κλέψας πέπαται. De sacrilego, v. ἱερὰ n. 4. Dicitur in bonam partem, Π. 1, 6, 19. p. 76. κλέπτειν τὰ τῶν Φίλων ἐπ' ἀγαθῷ. Cf. nr. 5. ¶ 2) *occultare.* A. 4, 1, 11. εἴ τίς τι ἔκλεψεν. Ἱππ. 5, 2. τοὺς ἑαυτοῦ ἱππέας κλέπτοντα ἐξ ἀπροσδοκήτου τοῖς πολεμίοις ἐπιτίθεσθαι. §. 7. ¶ 3) *non indicare.* E. 3, 1, 24. ταμίας — προεῖπεν — εἴ τι κλέπτοντες ἁλώσοιντο etc. Mox sequitur: οἱ δ' ἐδείκνυσαν. ¶ 4) *furtim occupare.* A. 4, 6, 10. κλέψαι οὐκ ἀδύνατον — ἐξὸν νυκτὸς ἰέναι. c. acc. A. 4, 6, 8. τοῦ ὄρους κλέψαι τι. 5, 6, 3. Aγ. 6, 6. c. gen. A. 4, 6, 11. κλέπτοντες τοῦ ὄρους. Leuncl. addit τι. Sed id facile intelligitur. ¶ 5) *furtim* s. *clam et ita agere, vt non animaduertatur ab eo, qui illud fieri nolebat.* v. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 47. Π. 1, 6, 19. p. 77. μηδὲ ἐξαπατᾷν, μηδὲ κλέπτειν, μηδὲ πλεονεκτεῖν. ¶ 6) In var. lect. ἅπτεσθαι et κλέπτεσθαι permutantur. v. ἅπτεσθαι nr. 10. Legitur item κλέπτειν pro κακουργεῖν. v. ibi nr. 5.

κλέπτεσθαι, sibi furari. Π. 7, 4, 6. vid. κλέπτειν nr. 1.

κλέπτης, fur. In bonam partem de imperatore, *qui facile modum inuenit, hostibus sua adimendi,* Π. 1, 6, 19. p. 74. Απ. 3, 1, 6. Superl. κλεπτέστατος Απ. 1, 2, 12. in Cod. Paris. 1. legitur, vt videtur, pro πλεονεκτίστατος.

Κλέων, *Cleon.* A. 5, 4, 39. Σπαρτιάτης, in pugna cadit.

Κλεωναί, *Cleonae,* Argolidis oppidum. v. Wasse ad Thucyd. 5, 35. E. 7, 5, 15. ἐν τῷ Ἰσθμῷ· διελθόντες δὲ καὶ τὰς Κλεωνὰς ἐτύγχανον προσιόντες εἰς τὴν Μαντίνειαν.

Κλεώνυμος, *Cleonymus.* ¶ 1) A. 4, 1, 13. cadit ἀνὴρ ἀγαθὸς Λακωνικὸς Κλεώνυμος. Cod. Paris. Λεώνυμος. ¶ 2) E. 5, 4, 25 — 33. Sphodriae filius, amasius Archidami, Agesilai filii, per hunc Sphodriae, patri, capitis damnato, ab Agesilao veniam impetrat. 6, 4, 14. in pugna Leuctrica pro rege pugnans cadit.

κληΐζεσθαι, (poet.), *nominari, nomen habere.* Π. 1, 2, 1. Περσεῖδαι ἀπὸ Περσέως κληΐζονται. Ita Suidas quoque hunc locum laudat in v. Κῦρος.

κλῆμα, palmes, surculus vitis. O. 19, 8. ὑποβαλὼν τῆς γῆς — τὸν βλαστὸν τοῦ κλήματος. §. 9. Pollux 1, 237. et 7, 145. ὁ τῆς ἀμπέλου (κλάδος), κλῆμα.

κλῆρος, sors. Αθ. 1, 2. τῶν ἀρχῶν μετεῖναι ἔν τε τῷ κλήρῳ καὶ ἐν τῇ χειροτονίᾳ. §. 3. οὔτε τῶν στρατηγικῶν κλήρων οἴονται σφίσι χρῆναι μετεῖναι, οὔτε τῶν ἱππαρχικῶν. Cf. λαγχάνειν.

κληροῦσθαι, sortiri, sortem ducere. Π. 4, 5, 18. equos e praeda iubet ἀριθμήσαντας λαβεῖν κληρωσαμένους, *quamuis forte ducta.* c. acc. Π. 1, 6, 19. extr. εἰ κληρούμενος ὅ τι λάχοι, τοῦτό τις πράττοι. Zeun. vtroque loco vertit *forte accipere.* Cf. λαγχάνειν.

κλῆσις, ¶ 1) *vocatio.* Π. 3, 2, 7. ἤκουσε τὴν κλῆσιν τοῦ Κύρου, *se arcessi a Cyro.* 8, 4, 6. ¶ 2) *inuitatio ad conuiuium.* Σ. 1, 7. ἐπαινοῦντες τὴν κλῆσιν, οὐχ ὑπισχνοῦντο συνδειπνήσειν. Casaubonus ad Athenae. 7, 1. p. 473. „inuitati ad conuiuium, inquit, si ituri non essent, οὐ συμπεριφέρομαι inquiebant, quod erat dicere,

cere, non ibo quo me vocas, et vt Xenophon loquitur, παραιτοῦμαι τὴν κλῆσιν." Sed hunc locum Xenophontis reperire non potuimus. ¶ 3) *compellatio, compellandi ratio.* Π. 1, 6, 16. εἴ τις κύνας ἀνακαλοῖτο ἀεὶ τῇ κλήσει, οἷα etc. Leuncl. *eadem voce.* ¶ 4) *accusatio, in ius vocatio.* Cf. Ammon. p. 82. sq. E. 1, 7, 8. ἐπεθορύβησε ὁ ὄχλος, καὶ ἠναγκάσθησαν ἀφιέναι τὰς κλήσεις.

Κλητόριοι, *Cletorii*, Arcadiae populus. E. 5, 4, 36. 37. Agesilao dant conductitios milites. Steph. et Morus et Schneider. legunt Κλειτόριοι, quae scriptura sane vsitatior est.

κλίμαξ, *scala.* A. 4, 5, 19. οἱ ἄνθρωποι κατὰ κλίμακας (all. ἐπὶ κλίμακος) κατέβαινον in domos subterraneas. Suidas, in v. κλίμακες, qui h. l. laudat, explicat ξύλα ὀρθὰ, sed idem paulo inferius: κλίμαξ· ἡ κοινῶς σκάλα. E. 4, 4, 11. Frequens earum vsus erat in oppugnandis vrbibus, v. Π. 5, 3, 7. 9. 7, 2, 1. E. 7, 2, 5. 7. Cf. Poll. 1, 167.

κλίνειν, ¶ 1) *inclinare.* Iπ. 5, 5. τρίβειν pilos equi — ᾗπερ φύσει κέκλινται, *quo natura inclinati sunt.* Leuncl. *secundum naturalem eorum situm.* ¶ 2) Intransitiue: Aπ. 3, 5, 12. ἡ πόλις ἐπὶ τὸ χεῖρον ἔκλινε, *in peius prolapsa est.*

κλίνεσθαι, ¶ 1) *se inclinare.* Σ. 4, 6. iubetur in loco Homerico auriga κλινθῆναι. ¶ 2) *ruinam minari.* E. 5, 2, 5. ἐῤῥήγνυτο τὸ τεῖχος, ἔπειτα δὲ καὶ ἐκλίνετο — οἱ δὲ ἀντήρειδον.

κλίνη, *lectus.* κλίναι ἀργυρόποδες, v. ἀργυροπ. Differt ab εὐνῇ. v. Π. 8, 8, 8. vbi etiam memorat τῶν κλινῶν τοὺς πόδας. cf. εὐνή. it. a στρωμνῇ, Aπ. 2, 1, 30. τὰς στρωμνὰς, καὶ τὰς κλίνας, καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλίναις παρασκευάζεις. locus est Π. 5, 2, 7. στρώματα καὶ κλίναι — κλίναι δ' ὑμῶν εἰσὶν, ὁπόσαι γένοιντ' ἂν εὐναὶ ἐπὶ γῆς. Praeterea legitur Π. 8, 2, 4. A. 7, 5, 8. cf. στρωννύειν.

κλινοπετής (poet. Port.), *in lecto decumbens.* E. 5, 4, 58. Ἀγησίλαος aegrotans κλινοπετὴς ἦν.

κλοιὸς, *collare.* Hesych: κλοιός· — περιτραχήλιος δεσμὸς, κολλάριον, ἤτοι μανιάκης. Proprie tribuitur canibus. Schol. Aristoph. Vespp. 892. κλῳὸν Ἀττικοὶ τὸν κλοιὸν ἔλεγον. it. τὸ κολλάριον

λάριον — ᾧ εἰώθασι τοὺς κύνας δεσμεύειν ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐςὶ ξύλινον. v. Plutarch. in Solone c. 24. in cuius tamen loco Meurſius in Solone c. 19. p. 69. recte vertit *catenam*, atque adeo etiam ap. Xenoph. E. 2, 4, 29. ὥσπερ τοὺς δάκνοντας κύνας κλοιῷ δήσαντες παραδιδόασιν. Cf. κύων. Sed E. 3, 3, 11. Κινάδων — δεδεμένος τὼ χεῖρε καὶ τὸν τράχηλον ἐν κλοιῷ. Etymol. M. κλοιὸς σημαίνει τὰ σίδηρα ἃ φοροῦσιν οἱ κατάδικοι. cf. Fr. Portus ad locum priorem p. 55. et Ienſ. ad Lucian. T. I. p. 581. Leuncl. ad E. 2, 4, 29. proprie κλοιὸν dicit eſſe *lignum*, *cui ſontes alligati collo deorſum compreſſo ſuſpicere non poſſunt*. Pollux 10, 177. ἐν τῷ κυφῶνι τὸν αὐχένα ἔχων, ἤπου νοητέον, ὡς σκεῦος ἦν τι ἀγορανομικὸν, ᾧ τὸν αὐχένα ἐνθέντα δεῖ μαςιγοῦσθαι τὸν περὶ τὴν ἀγορὰν κακουργοῦντα. Similis hic locus eſt loco E. 3, 3, 11. vbi recte κλοιὸς *numella* vertitur.

κλοπεύειν, (poet. Port.), *furtim aggredi*, vel *ſpoliare*. A. 6, 1, 1. ἐκλόπευον τοὺς ἀποσκεδαννυμένους, καὶ τῆς νυκτὸς — ἐπειρῶντο κακουργεῖν. Suid: ἐκλώπευον· ἔκλεπτον. Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει. Sane etiam alio in loco per ω ſcribitur. v. κλωπεύειν.

κλοπὴ, ¶ 1) *furtum*. Π. 1, 2, 6. κλοπῆς καὶ ἁρπαγῆς. ¶ 2) *clandeſtina occupatio*. A. 4, 6, 11. περὶ κλοπῆς montis.

κλύζειν, *eluere*. Proprie dicitur de poculis et vaſis, νίψαι vero de facie et pedibus. v. infr. πλύνειν, Ammon. p. 83. et Obſ. miſcell. nov. T. I. p. 81. Π. 1, 3, 8. εὖ κλύσαι τὸ ἔκπωμα.

κλωγμὸς, v. κλωσμός.

κλὼν, *ramus*, np. quatenus frangitur vel flecti poteſt. v. Etymol. M. et Fiſcher. ind. Palaephat. Suid: κλὼν, κλωνὸς, τοῦ δένδρου ὁ βλαςός. K. 10, 7. τῆς ἄρκυος — ἑκατέρωθεν ὑφιςάντας κλῶνας.

κλωπεύειν (poet. Port.), *furari*. Λ. 2, 8. τὸν μέλλοντα κλωπεύειν. In praecedentibus eſt κλέπτειν. Cf. κλοπεύειν.

κλωσμὸς, *acutus palati et gutturis ſonus*. Iπ. 9, 10. ποππυσμῷ πραΰνεσθαι, κλωσμῷ δὲ ἐγείρεσθαι — ἐπὶ κλωσμῷ τὰ πρᾳέα, ἐπὶ τῷ ποππυσμῷ τὰ χαλεπὰ προσφέροι — μάθοι ἂν ὁ ἵππος ποππυσμῷ μὲν ἐγείρεσθαι, κλωσμῷ δὲ πραΰνεσθαι. All.

All. κλωγμῷ. Et ſane Pollux 1, 209. habet κλωγμῷ ἐξεγείρειν. Heſych: κλωγμός· ὁ διὰ τῆς γλώττης περὶ τὸν οὐρανίσκον (palatum) ψόφος, ὃν λάκησίν τινες φασὶν, οἷον οἱ ὀνηλάται ποιοῦνται κυρίως.

κλὼψ (Ion. et poet. v. Port. lex. Ion.), *fur.* Heſych: κλώψ· κλέπτης. Ita etiam Suidas explicat, laudans ſimul locum A. 4, 6, 13. τῶν ἐφεπομένων ἡμῖν κλοπῶν ἔλαβόν τινας. Sed h. l. ſunt ii, *qui montem clam occupare volunt.* Magis proprie dicitur de *latronibus* Π. 2, 4, 17. p. 137. μὴ ὁρᾶν τὸ ὅλον ϛράτευμα, ἀλλ' ὡς περὶ κλοπῶν βουλεύεσθαι. cf. Cic. Catil. 1, 10.

κναφεὺς, *fullo.* Probat hanc formam Thomas Mag. tanquam Atticam in v. ἄκναπτον et πλυνεύς. cf. ſupra γναφεὺς, et Pierſon. ad Moerin p. 329. Αγ. 1, 26. κναφεῖς commemorantur in armorum apparatu. Sed all. legunt γραφεῖς.

κνεφαῖος, *qui aliquid facit primo crepuſculo,* ſiue ſerotino ſiue matutino. Suid: κνεφαῖος· σκοτεινὸς, ἀόρατος, ὄρθριος, ἑωθινός. De matutino diluculo eſt Λ. 13, 3. ἄρχεται τούτου τοῦ ἔργου (ſacrificium) ἔτι κνεφαῖος, προλαμβάνειν βουλόμενος τὴν τοῦ θεοῦ εὔνοιαν.

κνέφας (poet. Port.), ¶ 1) *crepuſculum ſerotinum.* Heſych: κνέφας· ἑσπέρα, σκοτία, νὺξ κενὴ φάους. Suid: κνέφας· σκότος, νύξ. κλίνεται δὲ κνέφατος. cf. Euſtath. ad Odyſſ. σ, p. 1851, 47. Etymol. M. et Phauorin. Π. 4, 2, 8. ἅμα κνέφαϊ. In Iunt. et Guelf. eſt Attica forma κνέφᾳ, quam recepit Zeun. A. 4, 5, 8. ἀμφὶ κνέφας. Sequitur ὀψὲ ἦν. ¶ 2) *diluculum matutinum.* Suid: ἅμα κνέφεος· ὄρθρου. Ita Leuncl. et in notis Schneiderus intelligit E. 7, 1, 5. ἅμα κνέφᾳ. Sed in indice Schneider. explicat de crepuſculo.

κνήμη, *tibia, crus,* cuius pars anterior, ſ. tibia κατ' ἐξοχὴν dicta, vocatur ἀντικνήμιον, pars poſterior eademque toroſa ſ. carnoſa, h. e. ſura, γαϛροκνημία. v. quos in v. ἀντικνήμιον laudauimus. Eſt autem vel hominum, Π. 2, 3, 7. Iπ. 7, 2. 6. 12, 10. vel equi, Iπ. 1, 5. 15. 16.

κνημὶς, *tibiale, ocrea.* Suid: κνημίς· τὸ περιτιθέμενον τοῖς ποσὶν ὑπὸ τῇ κνήμῃ ὑπόδημα. Videtur ad medium vsque crus anti-

pertinuisse. Cf. Feith. antiquitt. Homer. 4, 8. Ιπ. 12, 7. τῷ βραχίονι τὸ, ὥσπερ κνημὶς, παρατιθέμενον. Tribuuntur κνημῖδες Persis, Π. 2, 3, 7. vbi Zeun. in indice male explicat *furam*. A. 1, 2, 16. Chalybibus, A. 4, 7, 11. aliis barbaris, A. 5, 2, 16.

κνῆσμα, *prurigo*. Σ. 4, 28. ob admotum corpori meo pulchrum Critobulum ἐν καρδίᾳ ὥσπερ κνῆσμά τι ἐδόκουν ἔχειν. Praecedunt haec verba: ὦμον ὠδαξον, de quibus v. interpp. ad Moerin p. 39. sq. qui dicit: ὀδαγμὸς, ὀδάξασθαι, Ἀττικῶς· κνησμὸς, κνήσασθαι, Ἑλληνικῶς. In re amatoria κνῆσμα non admodum differre a nomine δῆγμα, ostendit Valcken. ad Herodot. 6, 62. et ad Eurip. Hippol. 1303. cf. Doruill. ad Charit. p. 559. sq. qui etiam de similibus vocabulis ad excitandas cupiditates translatis exposuit.

Κνίδος, *Cnidus*, vrbs Cariae. E. 4, 3, 6. Pharnabazus et Conon vincunt ad Cnidum Lacedaemonios. 4, 8, 22 — 24. Teleutias ibi classem habet.

Κνίπος, v. Ἄνιππος.

κνώδοντες, *dentalia in venabulo*. K. 10, 3. προβόλια ἔχοντα — κατὰ μέσον τὸν καυλὸν κνώδοντας ἀποκεχαλκευμένους. §. 16. describitur eorum vsus, cf. Poll. 5, 22. Gratius Faliscus v. 110. eleganter nominat *moras*. v. ibi Vlitius. Nam impetum apri morantur, quo minus ad venatorem perueniat.

κόγχη, *concha*. A. 5, 3, 9. κόγχαι.

κογχυλιάτης λίθος, *lapis durus conchylii forma*. Hesych: κογχυλίας· λίθος σκληρὸς, ἔχων ἐν ἑαυτῷ κογχυλίου τύπους. Idem lapis ab Hesych. et Pausan. 1, 44. p. 107. vocatur κογχίτης. Pollux 7, 100. κογχυλιάτης παρὰ Ξενοφῶντι. Codd. MSS. κογχυλία γῆ. Sed v. ibi Iungermann. A. 3, 4, 6. κρηπὶς murorum λίθου ξεστοῦ κογχυλιάτου.

κόθορνος, *cothurnus*. Ignominiae causa sic dicitur Theramenes ob inconstantiam, qua et populo et triginta tyrannis fauebat et placere studebat. Cothurnus enim vtrique pedi aptari potest. Suid: κόθορνος· ὑπόδημα ἀμφοτεροδέξιον. — οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ Θηραμένης, Ἀθηναῖος ῥήτωρ, μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κείου. εἴρηται

δὲ ἐπὶ

δὲ ἐπὶ τοῦ στρεφομένου συνεχῶς. οὕτως γὰρ καὶ τοῖς λ' συνέσπευδε καὶ τῷ πλήθει. ὅτι ὁ κόθορνος πρὸς τὰς ὑποδήσεις ἀνδράσι καὶ γυναιξὶν ἐφαρμόττει. Similia habet in v. δεξιός. Sed in v. εὐμεταβολώτερος κοθόρνου dicit haec: κόθορνος, εἶδος ὑποδήματος ἑκατέροις ποσὶν ἁρμόζον. — ἐπὶ τῶν συνεχῶς μεταβαλλομένων ἡ παροιμία. Schol. Aristoph. rann. 47. ὁ κόθορνος εἰς ἀμφοτέρους τοὺς πόδας ἁρμόζει, ἔνθεν καὶ Θηραμένης Κόθορνος ἐλέγετο. ὅτι τοῖς καιροῖς κχθομιλεῖν δύναται. οἱ δὲ, ὅτι ἀνδράσιν καὶ γυναιξὶν ἁρμόττει ὁ δὲ Ξενοφῶν ἐν Ἑλληνικοῖς, ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶν ἁρμόζειν αὐτὸν φησιν. cf. ad nubb. 360. Hefych. Poll. 8, 90. 91. Lael. Bifciola hor. fubcefiv. 2, 21. et Mori examen c. 5. E. 2, 3, 17. p. 92. Κόθορνος ἐπικαλεῖται. καὶ γὰρ ὁ κόθορνος ἁρμόττειν μὲν τοῖς ποσὶν ἀμφοτέροις δοκεῖ, ἀποβλέπει δὲ ἐπ' ἀμφότερον. quanquam verba καὶ γὰρ — ἀμφότερον videri poffunt effe gloffema. v. ἀποβλέπειν nr. 3. §. 18. p. 99. ἀποκαλεῖ δὲ Κόθορνόν με, ὡς ἀμφοτέροις πειρώμενον ἁρμόττειν. Hoc ipfum Theramenis cognomen reperitur ap. Lucian. amorr. T. II. ubi v. interpp. p. 453. fq.

κοῖλος, ¶ 1) *cauus, depreffus.* Απ. 3, 10, 1. τὰ κοῖλα σώματα funt, *quorum plures partes funt depreffae.* Oppon. ὑψηλὰ, *in quibus plura eminent.* K. 5, 30. ὀσφῦν — κοίλην. All. κωλῆν. v. κωλῆ. De loco vallibus diftincto, f. montibus cincto. A. 5, 4, 17. ὑψηλή τε καὶ κοίλη ἡ χώρα. E. 5, 1, 10. O. 20, 11. De vngula equi, Iπ. 1, 3. ὥσπερ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ ἡ κοίλη ὁπλή. Camerar. *ardua.* Poll. 1, 188. ἁπλαὶ κοῖλαι, ὡς εἶναι ἐν βάθει τὴν χελιδόνα, καὶ μηδὲν αὐτὴν τῶν ἐκ τοῦ ἐδάφους λυπεῖν. ¶ 2) κοίλη ναῦς, v. ναῦς.

κοιλόφθαλμος, *qui habet oculos intra concauitatem abditos.* v. Poll. 1, 191. Iπ. 1, 9. vid. ἐξόφθαλμος.

Κοίλωσσα, v. Κηλοῦσα.

κοιμᾶσθαι, ¶ 1) *cubare, pernoctare.* v. Anacreon 9, 33. Hinc de vigilantibus et excubantibus, Π. 1, 2, 4. οἱ ἔφηβοι κοιμῶνται περὶ τὰ ἀρχεῖα σὺν τοῖς γυμνικοῖς ὅπλοις. §. 9 κοιμῶνται περὶ τὰ ἀρχεῖα φυλακῆς ἕνεκα τῆς πόλεως. ¶ 2) *cubitum ire et requiefcere.* Hefych:

Hesych: κοιμηθέντι· κατακλιθέντι, οὐ πάντως ὑπνώσαντι. Π. 8, 8, 5. οἱ ὀψιαίτατα κοιμώμενοι. Α. 2, 1, 1. ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἐλθόντες — ἐκοιμήθησαν. (1, 10, 10. de eadem re est ἀνεπαύοντο.) 4, 5, 11. ὑποδεδεμένοι ἐκοιμῶντο in niue. §. 20. Ε. 4, 3, 13. Απ. 2, 1, 3. ὀψὲ κοιμηθῆναι. ¶ 3) *dormire*. Hesych: κοιμηθῆναι· κατακλιθῆναι, ὑπνῶσαι. Π. 8, 7, 1. κοιμηθεὶς ἐν τῷ βασιλείῳ ὄναρ εἶδε. Α. 4, 3, 2. ἡδέως ἐκοιμήθησαν. Αγ. 9, 3. ἀσμένως κοιμηθῆναι. Ε. 2, 2, 2. κείνης τῆς νυκτὸς οὐδεὶς ἐκοιμήθη. Ιερ. 6, 7. ποῖον τινα ὕπνον ἐκοίμω. Απ. 4, 5, 9. ἡδέως ἀναπαύσασθαί τε καὶ κοιμηθῆναι. ¶ 4) κοιμωμένας perperam legitur pro κεκοσμημένας. v. κοσμεῖν nr. 5.

κοιμίζειν, *sopire*. Σ. 2, 24. ὁ οἶνος τὰς λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους κοιμίζει. 3, 1.

κοινῇ, ¶ 1) *communiter, communi consilio, communi opera*. Π. 2, 4, 8. p. 131. σκοπεῖν κοινῇ καὶ σὲ καὶ ἐμέ. 5, 3, 12. 5, 5, 7. ὅπως κοινῇ διώκοιμεν, κοινῇ δὲ τιμωροίμεθα, κοινῇ δὲ — καρποίμεθα. Α. 4, 5, 23. 4, 7, 3. κοινῇ ἐβουλεύοντο. 6, 3, 10. κοινῇ τῆς σωτηρίας ἔχεσθαι. Ε. 3, 2, 11. κοινῇ πολεμεῖν καὶ ξυμμάχεσθαι. 6, 5, 34. 7, 1, 4. κοινῇ φυλάττειν. Margg. κοινῶς, quod praetulit Morus. Sed Schneiderus recte defendit κοινῇ, np. βουλῇ. 7, 5, 3. Απ. 4, 5, 12. Σ. 8, 31. c. μετὰ, Π. 6, 4, 3. βούλεσθαι μετὰ σοῦ κοινῇ γῆν ἐπιέσασθαι, *tecum vna*. Α. 6, 2, 8. Sic c. σὺν, Π. 1, 6, 10. κοινῇ σὺν Κυαξάρῃ σκοπεῖσθαι. Α. 3, 3, 2. Απ. 1, 6, 14. Sic fere Π. 4, 1, 3. συνησθεὶς ἐκείνῳ κοινῇ. ¶ 2) *communi sumtu*. Α. 5, 4, 15. ὁ βασιλεὺς — ὃν τρέφουσι πάντες κοινῇ. ¶ 3) *publice*. Ε. 1, 2, 7. ἀριστεῖα ἔδωκαν καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ πολλοῖς. Απ. 2, 1, 12. 2, 6, 38. 4, 4, 1. ¶ 4) *simul*. Αγ. 1, 4. κοινῇ ἐπαινέσαι τήν τε πατρίδα καὶ τὸ γένος αὐτοῦ. 2, 23. Ιερ. 1, 5. ¶ 5) *pariter*. Ε. 2, 4, 25. κοινῇ ἀμφότεροι Λακεδαιμονίοις φίλοι εἶναι. ¶ 6) *omnino, in vniuersum*. Λ. 11, 2. ὅσα ἡ στρατιὰ κοινῇ δεηθείη, *vniuersus exercitus, non singuli milites*. Απ. 1, 2, 31.

κοινοβουλεῖν, *consilia communicare, communiter deliberare*. Hesych: ἐκοινοβουλεῖτο· ἐκοινοῦτο. it. κοινοβούλας· τοὺς συνέδρους. Λ. 13, 1. ὅπως — κοινο-

κοινοβουλῶσιν rex Lacedaemoniorum et polemarchi.

κοινολογεῖσθαι, *colloqui, colloquium habere, consilia conferre.* c. dat. E. 3, 1, 7. κοινολογησάμενος τῷ Τισσαφέρνει. 5, 4, 36. ἐκοινολογήσατο αὐτοῖς ὅπως — *egit cum iis, vt* fibi milites concederent. Hefych: κοινολογεῖται· κοινῇ διαλέγεται.

τὸ κοινὸν, ¶ 1) *commune, res publica.* ¶ a) in uniuerfum, Π. 2, 2, 12. τὸν πλεῖστα καὶ πονοῦντα καὶ ὠφελοῦντα τὸ κοινόν. O. 6, 10. Etiam plural. Απ. 3, 4, 12. ἡ τῶν ἰδίων ἐπιμέλεια διαφέρει τῆς τῶν κοινῶν. Ibid. οἱ τῶν κοινῶν ἐπιμελόμενοι funt *fenatus, magistratus* etc. cf. totum locum. ¶ b) Perfarum, Π. 1, 2, 9. παρέχουσιν ἑαυτοὺς χρῆσθαι ἤν τι δέωνται ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ. §. 13. 1, 5, 4. εἰς Πέρσας ἔπεμπε πρός τε τὸ κοινὸν, καὶ πρὸς Καμβύσην — εἴ τινας πέμποι τὸ Περσῶν κοινόν. Poteft h. l. verti *confilium publicum.* §. 7. p. 52. 4. 5, 8. 5, 5, 6. eft *confilium publicum.* 6, 2, 11. p. 372. ἔχειν — ἀξίνην καὶ δρέπανον. ταῦτα μὲν γὰρ ἰδίᾳ χρήσιμα ἑκάστῳ καὶ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ πολλάκις ὠφέλιμα. ¶ c) Graecorum in Afia militantium, A. 5, 7, 11. ἄνδρες τῶν γεραιτέρων πρὸς τὸ κοινὸν τὸ ἡμέτερον ἐλθεῖν, *ad noftrum confilium bellicum.* ¶ d) Athenienfium, E. 1, 4, 6. ἐκείνου (Ἀλκιβιάδου) ἀεὶ τὸ κοινὸν αὔξοντος. ¶ e) Lacedaemoniorum, E. 6, 1, 2. ἀφικνεῖται πρὸς τὸ κοινὸν τῶν Λακεδαιμονίων, h. e. vel *ad fenatum* vel *ad Ephoros* vel *ad concionem.* Sed 2, 4, 27. videntur intelligi triginta tyranni cum fuis, ἔπεμπον καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ἐκ τοῦ ἄστεος. Nam oppon. ἰδιῶται. Morus vero explicat: *confilium publicum,* fortaffe decemuiri, de quibus §. 15. quae fententia Schneidero quoque probatur. ¶ f) Acarnanum, E. 4, 6, 4. ¶ g) Arcadum, E. 6, 5, 6. 7, 4, 34. 35. 38. 7, 5, 1. In his eft *fenatus,* οἱ μύριοι. ¶ 2) *pecunia publica.* Απ. 3, 5, 16. Athenienfes corrupti τοῖς κοινοῖς ὥσπερ ἀλλοτρίοις χρώμενοι. ¶ 3) *vtilitas publica.* K. 13, 11. οἱ κυνηγέται εἰς τὸ κοινὸν τοῖς πολίταις τὰ σώματα παρέχουσι. ¶ 4) *vfus communis.* v. ἀποφαίνειν et κατατιθέναι, et τιθέναι. Cf. omnino κοινός.

κοινὸς, ¶ 1) *communis.* A. 3, 1,

3, 1, 31. κοινὸν ἂν εἴη τὸ ἀγαθὸν, np. toti exercitui. 3, 2, 21. πάντες κοινῆς σωτηρίας δεόμεθα. Leuncl. malebat κοινῇ. E. 7, 1, 28. ὅτε οὐδὲν δέοιντο πρὸς βασιλέα κοινῶν ὅρκων, np. cum rege, ab omnibus Graeciae ciuitatibus. Ιερ. 6, 2. κοινῆς ἐπιθυμίας ἐμῆς τε καὶ τῶν παρόντων. cf. κεῖσθαι n. 3. De praeda et commodis belli, Π. 2, 2, 11. ἃ ϛρατευόμενοι κτήσωνται κοινά. 4, 2, 19. p. 224. 4, 5, 16. c. dat. Π. 4, 5, 12. p. 248. ἃ σοὶ ἂν νομίζωμεν καὶ ἡμῖν πραχθέντα κοινὰ γενέσθαι ἀγαθά. A. 3, 1, 30. τὸν θάνατον ἔγνωσαν πᾶσι κοινὸν εἶναι καὶ ἀναγκαῖον ἀνθρώποις. E. 7, 1, 22. κοινόν τι χαρᾶ καὶ λύπῃ δάκρυα ἐϛιν. O. 7, 12. 13. 21, 2. Σ. 8, 18. c. ἐν pro dat. Λ. 10, 8. ταῦτα κοινὰ ἀγαθὰ καὶ ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἐν πολέμῳ. ¶ 2) *publicus, ad ciuitatem* f. *rempublicam pertinens.* Π. 1, 2, 2. τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ ἐπιμελούμενοι. §. 14. δικάζουσι τά τε κοινὰ καὶ τὰ ἴδια. §. 15. E. 6, 5, 34. τῶν κοινῶν χρημάτων φύλακες. Ιερ. 2, 8. κοινὸν πόλεμον πολεμεῖν. Oppon. ei, quod solus tyrannus habet. Aπ. 2, 4, 6. 3, 5, 16. ἔν τε ταῖς ἰδίαις συνόδοις καὶ ταῖς κοιναῖς. K. 13, 15. feras nominat κοινοὺς ἐχθροὺς, sed §. 12. τῆς πόλεως. cf. ἑορτή. Sic Aπ. 1, 1, 2. κοινοὶ τῆς πόλεως βωμοί, sed Aπολ. 11. δημόσιοι. Hinc A. 5, 6, 14. εἰς τὸ κοινὸν, *publice*, vel *ad concionem militum.* Oppon. ἰδίᾳ. ¶ 3) *rei publicae vtilis.* Ιερ. 7, 9. κοινῆς ἀρετῆς καὶ εὐεργεσίας ἕνεκα. ¶ 4) *qui sui copiam facit*, vt *communis* ap. Latinos. K. 13, 9. οἱ φιλόσοφοι πᾶσι κοινοὶ καὶ φίλοι. ¶ 5) ἀπὸ κοινοῦ, ¶ a) *e publico aerario.* A. 4, 7, 19. δῶρα δόντες ἀπὸ κοινοῦ. Schol. Thucyd. 1, 80. in verbis ἐν κοινῷ intelligit ταμείῳ. 5, 1, 7. τρέφειν ἀπὸ κοινοῦ. Sic fere Πο. 4, 33. τροφὴν ἀπὸ κοινοῦ, *e re omnibus communi, communi* f. *publico sumtu.* ¶ b) *communi exercitus consilio.* A. 5, 7, 12. ὅτι οὐκ ἀπὸ κοινοῦ γένοιτο τὸ πρᾶγμα. ¶ 6) K. 6, 18. ἀναβοᾷν δὲ κοινὸν μέν· αὐτῷ παῖς, αὐτῷ παῖς. Leuncl. mutat in ἐκεῖνον. Sed Fr. Portus interpretatur, vel *vna cum alio*, vel *illud venatoribus vsitatum*, quae altera explicatio videtur vera esse.

κοινότης, *humanitas, comitas*

mitas. cf. κοινὸς n. 4. E. 1, 1, 21. κοινότητα tribuit imperatori, qui etiam cum infimis consilia sua communicat.

κοινοῦν, *communicare*. c. dat. A. 5, 6, 14. ἰδίᾳ μὲν πείθειν — μὴ κοινοῦντα τῇ στρατιᾷ, *re non cum exercitu communicata.* Stephano teste all. h. l. legunt κοινούμενον. Sed actiuum est etiam ap. Thucyd. 4, 4. Thom. Mag. p. 539. κοινωσάμενος, οὐ κοινώσας. v. ibi Witter. qui laudat ex anabasi κοινῶσαι et κοινώσαντας. Sed locos non inuenimus.

κοινοῦσθαι, ¶ 1) *communicare rem.* Π. 5, 4, 10. p. 312. κοινούμενος (all. perperam κινούμενος) τῷ ἱκανῷ βοηθῆσαι, *re communicata, communicatis consiliis.* Πο. 4, 30. κοινωσάμενοι τὴν τύχην, *qui constituerunt in argentifodinis prouentus et damna communiter ferre.* §. 32. eosdem vocat κοινουμένους τὴν τύχην. ¶ 2) *consulere deum.* c. dat. A. 6, 2, 0. θυομένῳ αὐτῷ Ἡρακλεῖ, καὶ κοινουμένῳ, πότερον etc. E. 7, 1, 16. τῷ μὲν θεῷ οὐδὲν ἐκοινώσαντο, ὅπως ἂν ἡ εἰρήνη γένοιτο.

κοινὼν (poet. Port.), *socius rei gerendae.* Pollux 8, 134. οἱ κοινῶνες, Ξενοφῶντος ἴδιον. Sed legitur etiam ap. Pindarum Pyth. 3, 50. vbi tamen Valckenar. ad Theocrit. Adoniaz. p. 227. scribendum arbitratur ξυνῶνι. Suid. et Hesych: κοινῶνας· κοινωνούς. Deinde Suidas laudat locum Π. 7, 5, 13. κοινῶνας τῶν πεπραγμένων. In editis Xenophontis libris, praeter Zeun. qui e Suida et Cod. Guelf. recepit κοινῶνας, legitur κοινωνούς. Sic Π. 8, 1, 6. pro τοὺς κοινῶνας in margg. est τοὺς κοινωνοὺς, in Cod. Guelf. τοὺς κοινωνοῦντας. Hi Cyri κοινῶνες, h. e. *qui rebus administrandis a Cyro adhibebantur et circa eum erant*, memorantur etiam Π. 8, 1, 9. 12. 14. Suidas l. l. haec quoque tanquam e Xenophonte affert: τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἄξειν, καὶ ὅσοι κοινῶνες αὐτοῦ τῆς φυγῆς ἐγένοντο.

κοινωνεῖν, ¶ 1) *participem esse.* E. 4, 3, 7. εἴ τι χαλεπὸν, οὐκ ἀνάγκην εἶναι κοινωνεῖν αὐτοῖς. Leuncl. *vt cum eis communicaret.* Non male. Certe Thom. Mag. κοινωνῶ σοι ὧν ἔχω explicat μεταδίδωμι. Etiam Morus vertit *eius mentionem facere apud milites.*

milites. Sed αὐτοῖς potest etiam referri ad ἀνάγκην εἶναι, ita vt in κοινωνεῖν intelligatur αὐτοῦ. 6, 5, 2. μετὰ τῶν κοινωνεῖν βουλομένων. Ante erat τῆς εἰρήνης μετέχειν. c. gen. Thomas: κοινωνῶ ἁπλῶς τὸ μετέχω, πρὸς γενικὴν μόνον συντασσόμενον. Π. 8, 7, 3. p. 550. κοινωνῆσαι τοῦ εὐεργετοῦντας ἀνθρώπους, i. e. sepeliri. Λ. 1, 9. ἀδελφοὺς — οἱ τοῦ γένους καὶ τῆς δυνάμεως κοινωνοῦσιν. Ε. 6, 5, 11. Ὀρχομενίων οὐκ ἐθελόντων κοινωνεῖν τοῦ Ἀρκαδικοῦ, *in conuentum venire*. §. 22. est μετέχειν. Ο. 6, 3. χρημάτων κοινωνήσαντας, *quibus pecuniae sunt communes*. Ibid. λόγων κοινωνοῦντας, *disputantes*. c. gen. et dat. Thomas: κοινωνῶ σοι τοῦ δεῖνος, ἀντὶ τοῦ συμμετέχω σοι. Ε. 2, 4, 13. πάντων τούτων πολλοὶ κοινωνοῦμεν ἀλλήλοις. 6, 3, 1. κοινωνεῖν αὐτοῖς ὧν ἔπραττον οὐκέτι ἤθελον, *cum illis participes esse*. Απ. 4, 3, 11. Ο. 10, 4. Σ. 8, 21. ¶ 2) *partem sumere*. Απ. 3, 4, 1. μὴ κοινωνεῖν τοῦ εἰς τὸ κοινὸν τιθεμένου. ¶ 3) *frui*. c. gen. Π. 8, 4, 4. Cyrus in mensa ἔργου ἔχειν δεόμενον. τούτου κοινωνεῖν τοὺς παρόντας. All. aliter hic legunt. Απ. 2, 6, 22. δύνανται πεινῶντες καὶ σίτου καὶ ποτοῦ κοινωνεῖν. §. 23. χρημάτων νομίμων κοινωνεῖν. Sic Iep. 3, 1. Wels. cum aliis edidit φιλίας — ἧς κοινωνοῦσιν οἱ τύραννοι, cum alii ἃς legant. ¶ 4) *socio vti*. Α. 7, 6, 19. τούτων κοινωνήσαντας, cum nunc apud Seuthen habeamus equites et peltastas. ¶ 5) *commune quid habere, similem esse*. c. dat. Λ. 11, 3. στολὴν φοινικίδα — νομίζων ἥκιστα γυναικείᾳ κοινωνεῖν, *muliebrem esse*. ¶ 6) οἱ κοινωνοῦντες sunt οἱ κοινωνοί, Π. 7, 5, 13. Πέρσας καὶ τοὺς κοινωνοῦντας καὶ τῶν συμμάχων ὅσοι μένειν ᾑροῦντο. Cf. κοινών. Sic fere ¶ 7) Κ. 6, 22. canes κοινωνοῦσαι sunt, *quae simul currunt*.

κοινωνία, *societas officiorum et operum*. Ο. 7, 18. τὸ ζεῦγος — ὅπως ὅτι ὠφελιμώτατον ᾖ αὑτῷ εἰς τὴν κοινωνίαν. Cf. sequentia et Poll. 3, 44.

κοινωνός, ¶ 1) *particeps, consors*. c. gen. Π. 2, 2, 15. p. 111. τῶν πόνων καὶ κοινωνοί. 6, 1, 21. λόγων καὶ βουλευμάτων κοινωνὸν ἂν σε ποιοῖτο. Α. 7, 2, 20. Απ. 2, 1, 32. Virtus de se ipsa: sum ἀρίστη φιλίας κοινωνός, np. quia amicitia

amicitia non est nisi inter bonos. 2, 6, 24. τῶν πολιτικῶν τιμῶν κοινωνοὺς εἶναι. Ante erat κοινωνεῖν. O. 7, 11. τίν' ἂν κοινωνὸν βέλτιςον οἴκου τε καὶ τέκνων λάβοιμεν. §. 30. 10, 3. §. 5. maritus vocatur τοῦ σώματος vxoris κοινωνός. ¶ 2) *socius rei gerendae, adiutor.* Π. 2, 2, 15. p. 111. τοὺς ἀπουσίᾳ κακοὺς νομίζω δαπάνῃ μόνον ζημιοῦν τοὺς κοινωνούς. 4, 2, 12. πρὸς ὑμᾶς ὡς συμμάχους καὶ κοινωνοὺς διαλέγομαι. E. 2, 3, 18. O. 7, 13. 42. c. gen. Π. 2, 3, 2. ὅταν ἄνθρωποι κοινωνοὶ πολέμου γενόμενοι. 7, 5, 13. κοινωνοὺς τῶν καταπεπραγμένων. v. κοινών. §. 25. E. 2, 3, 12. κοινωνοὺς ἱκανοὺς τῶν πραγμάτων, in rep. administranda ac defendenda. Aπ. 2, 6, 26. κοινωνοῖς καὶ συνεργοῖς τῶν πράξεων. O. 3, 15. γυναῖκα κοινωνὸν ἀγαθὴν οἴκου οὖσαν, *in re familiari administranda sociam.*

κοινως, v. κοινῇ nr. 1.

Κοιρατάδης, v. Κυρατάδης.

Κοῖται, v. Κοῖτοι.

κοίτη, *cubile.* Π. 2, 3, 1. τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην διέλυον dormituri. Ιπρ. 7, 12. Sed de lecto quietis et conuiuii videtur accipiendum Π. 7, 5, 20. ἐν λουτρῷ καὶ κοίτῃ καὶ ὕπνῳ. Aπ. 2, 3, 16. κοίτῃ μαλακῇ τιμῆσαι.

Κοῖτοι, *Coeti*, populi Pontici. A. 7, 8, 14. Μοσύνοικοι καὶ Κοῖτοι. all. Κοῖται. v. Hutch. diss. p. 25. not. 6.

Κοκυλῖται, *Cocylitae*, vrbis alicuius Aeolicae incolae. E. 3, 1, 13.

κολάζειν, ¶ 1) *castigare, punire emendandi gratia*, vt is, qui fortuito deliquit, attentior fiat correctiorque. v. Gell. 6, 14. Π. 1, 2, 7. κολάζουσι τοῦτον ἰσχυρῶς. 1, 6, 17. τὸν ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν καὶ κολάζειν. 4, 2, 20. οὓς ἀμελοῦντας (ὁρῶσι), κολαζόντων ἀφειδέςερον, h. e. κολαζέτωσαν, qui imperatiuus Atticus etiam 6, 3, 11. p. 385. legitur. 5, 2, 1. ὅςις ἂν — ἁλίσκηται, κολασθήσεται. 7, 5, 26. p. 459. A. 2, 6, 6. ἐκόλαζέ τε ἰσχυρῶς, καὶ ὀργῇ ἐνίοτε — καὶ γνώμῃ δὲ ἐκόλαζεν. E. 1, 7, 10. p. 55. τοὺς ἀδικοῦντας κολάσεσθε ᾗ ἂν βούλησθε δίκῃ. Aπ. 3, 13, 4. κολάσαντος ἰσχυρῶς ἀκόλουθον plagis, vt Λ. 2, 9. O. 4, 7. rex τούτους χαλεπῶς κολάζει. Ιπ. 8, 13. Ιερ. 9, 2. ἐνδεῶς τι ποιοῦντας — ζημιοῦν καὶ κολάζειν. §. 3. Praecedente εἰ vel ἦν, Π. 1, 6, 19. p. 77. εἰ παρὰ ταῦτα ποιεῖεν, κολάζειν.

ζειν. Λ. 2, 2. 11. it. 8, 4. οἱ ἔφοροι — ἥν τινα αἰσθάνωνται παρανομοῦντα, εὐθὺς κολάζουσι. 10, 5. Cf. τιμᾶν. ¶ 2) *malis afficere.* E. 6, 3, 6. p. 386. ἐὰν κολασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἁμαρτημάτων, *si mala senserint propter peccata.* O. 8, 16. ὁ θεὸς κολάζει τοὺς βλάκας tempestate. Σ. 4, 48. ἀπιστήσας monitis deorum ἐκολάσθην, *damnum feci.* Απ. 4, 2, 29. ἐν τούτοις ζημιοῦνταί τε καὶ κολάζονται. Potest in medio accipi: *malorum ipsi suorum auctores sunt.* Cf. ζημιοῦν nr. 4. ¶ 3) *coercere, ad officium redire cogere.* A. 2, 5, 2. p. 111. Αἰγυπτίους — ποίᾳ δυνάμει — μᾶλλον ἂν κολάσεσθε; Αθ. 1, 9. κολάσουσιν οἱ χρηστοὶ τοὺς πονηρούς. ¶ 4) *male tractare, vexare.* Π. 8, 7, 3. p. 551. τοὺς φίλους εὐεργετοῦντες δυνήσεσθε καὶ τοὺς ἐχθροὺς κολάζειν. A. 7, 7, 14. τὰς τούτων ἀπειλὰς οὐχ ἧττον — ἢ ἄλλων τὸ κολάζειν. All. κολάσεις. In praecedentibus dicitur βία. Απ. 2, 1, 17. ¶ 5) *cruciare.* Π. 3, 1, 13. ὁ φόβος τοῦ ἔργῳ κακοῦσθαι μᾶλλον κολάζει τοὺς ἀνθρώπους. v. 1 Ioh. 4, 18. ibique Raphel. Possit etiam explicari: *magis afficit atque adeo facilius emendat.* ¶ 6) *re aliqua admixta temperare et emendare.* O. 20, 12. ἡ ἅλμη κολάζεται μιγνυμένη τοῖς ἀνάλμοις.

κολάζεσθαι, v. in κολάζειν.

κολακεύειν, ¶ 1) *adulari.* Moeris dicit, ὑποκορίσασθαι magis Atticum esse quam κολακεύειν. Ιερ. 1, 15. ἕνεκα τοῦ κολακεύειν τοὺς ἐπαίνους ποιεῖσθαι. Απ. 1, 2, 24. 4. 4. 4. πρὸς χάριν τοῖς δικασταῖς διαλέγεσθαι καὶ κολακεύειν. c. acc. Π. 7, 2, 7. p. 419. οἵ με κολακεύοντες ἔλεγον, ὡς πάντες ἂν ἐμοὶ πείθοιντο καὶ μέγιστος ἂν εἴην ἀνθρώπων. ¶ 2) *blande et obsequiose colere.* a) deos, Π. 1, 6, 3. μὴ ὅτε ἐν ἀπόροις εἴη τότε κολακεύοι. Stephanus ad h. l. dicit, θεραπεύειν medium esse inter τιμᾶν et κολακεύειν. b) homines, E. 1, 6, 6. βαρβάρους κολακεύουσιν ἕνεκα ἀργυρίου. 5, 1, 14. p. 282. μηδένα ἀνθρώπων κολακεύειν — εἵνεκα μισθοῦ. Απ. 2, 9, 8. c) populum, Αθ. 1, 18. κολακεύειν τὸν δῆμον — ἀντιβολῆσαι — ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρός. Sic passivum Λ. 14, 2. ἁρμόζοντας ἐν ταῖς πόλεσιν καὶ κολακευομένους διαφθείρεσθαι.

*κολά-

*κολάκευμα, *blandimentum, adulatio.* O. 13, 12. κολακεύμασι villici τινὰ προτιμώμενον.

κόλασις, *castigatio, vexatio.* v. κολάζειν nr. 4.

κόλασμα, *supplicium,* vel potius *instrumentum quo quis punitur.* Π. 3, 1, 13. τῷ ἰσχυροτάτῳ κολάσματι νομιζομένῳ σιδήρῳ παιόμενοι.

κολαστέον, *punire oportet.* c. acc. Π. 3, 1, 9. κολαστέον οὖν τὸν πατέρα. Ιερ. 8, 9.

κολαστήριον, *coercendi ratio.* Απ. 1, 4, 1. ἃ ἐκεῖνος in disputando κολαστηρίου ἕνεκα τοὺς πάντ' οἰομένους εἰδέναι ἐρωτῶν ἤλεγχε, *coercendi causa.*

κολεὸς, *vagina.* Hesych: ἡ θήκη τοῦ ξίφους. Est vocabulum Homericum. Π. 1, 2, 9. ἐν κολεῷ κοπίδα ἢ σάγαριν. Cf. κουλεός.

Κολλυτεὺς, *qui est e Collyto*, populo s. pago tribus Aegeidis. v. Harpocrat. qui scribit Κολυττεύς. Cf. Suid. Hinc Απ. 2, 7, 6. etiam Valcken. et Ernest. rescribunt saltem Κολυτεύς. Sed Κολυττεὺς legitur E. 5, 1, 23. quanquam in nonnullis est Κοταλιτεὺς vel Κοταλυτεύς. Cf. Alciphron p. 194.

κολοβὸς, *mutilus.* Π. 1, 4, 11. κολοβὸν θηρίον.

Κολοσσαὶ, *Colossae*, vrbs Phrygiae maioris. A. 1, 2, 6. διὰ Φρυγίας εἰς Κολοσσάς. Ita etiam Cod. Guelf. Sed Zeun. e MSS. et Eton. praefert Κολοσσάς. Brodaeus legi iubet Κολασσάς. Omnino de huius vrbis scriptura v. Wetsten. ad Coloss. 1, 2.

Κολοφῶν, *Colophon*, nobilissima vrbs Ioniae. E. 1, 2, 3.

Κολοφώνιοι, *Colophonii.* E. 1, 2, 3.

κόλπος, ¶ 1) *sinus* s. *plica retis.* K. 10, 7. τῆς ἄρκυος μακρὸν προήκοντα κόλπον — ὅπως ἂν εἰς τὸν κόλπον αἱ αὐγαὶ τοῦ φέγγους ὡς μάλιστα ἐνέχωσιν. ¶ 2) *sinus* s. *curuum littus maris.* Hesych: κόλπος· κοῖλος τόπος παραθαλάσσιος. E. 1, 4, 4. ἔπλευσε ἐς τὸν Κεραμικὸν κόλπον. 4, 8, 10. ἐθαλαττοκράτουν ἐν τῷ περὶ Ἀχαΐαν καὶ Λέχαιον κόλπῳ. §. 11. 23. 6, 2, 6. τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Sed ¶ 3) in vniuersum κοῖλον τόπον significat E. 6, 5, 17. et 18. vbi ὁ κόλπος et τὸ στενὸν inter se permutantur tanquam synonyma.

Κολυτεὺς et Κολυττεὺς, v. Κολλυτεύς.

Κολ-

Κολχὶς, *Colchorum regio.* A. 4, 8, 17. ἐληΐζοντο τὴν Κολχίδα. 5, 3, 4. ἐν τῇ Κολχίδι χώρᾳ.

Κόλχοι, *Colchi*, populus Ponti Euxini in Aſia. A. 4, 8, 6. οἱ Μάκρωνες — ἐπὶ τὰ ὄρη τῶν Κόλχων κατέστησαν τοὺς Ἕλληνας. §. 7. οἱ Κόλχοι παρατεταγμένοι ἦσαν. Inde pugna deſcribitur vsque ad §. 15. e qua Colchi victi diſcedunt. §. 16. in eorum vicis Graeci milites melle comeſto inſani fiunt. §. 17. Trapezus et 5, 3, 4. Ceraſus ſunt vrbes Colchorum. 5, 2, 1. Drilae ſunt gens Colchis vicina. 5, 7, 1. legati Colchorum lapidantur. 7, 8, 14. Colchi ſunt αὐτόνομοι.

Κολωναὶ, *Colonae*, vrbs Troadis maritima. E. 3, 1, 10 — 13. Dercyllidas eam eripit Maniae.

κολωνὸς, *tumulus, collis.* Suid: κολωνός· γῆς ἀνάστημα, τόπος ὑψηλός. v. Etymol. M. A. 4, 7, 18. φέρουσι λίθους καὶ ποιοῦσι κολωνὸν μέγαν. Cf. Diodor. Sicul. 14, 29.

κομᾷν, *comam alere, comatum eſſe.* Λ. 11, 3. ἐφῆκε κομᾷν τοῖς ὑπὲρ τὴν ἡβητικὴν ἡλικίαν. Iπ. 5, 8. ἕως ἂν κομῶσιν equae. De capite et barba ſimul dicitur Σ. 4, 28. τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσῃς. Intell. κατὰ ante τὸ γένειον. De barbatis quoque hoc verbum dici oſtendit Solanus ad Lucian. de morte Peregrini §. 15. T. III. p. 340.

Κομανία, *Comania*, caſtellum in Myſia ſ. Teuthrania. A. 7, 8, 8.

κόμη, *coma.* v. πρόσθετος.

κομιδὴ, ¶ 1) *vectura.* A. 5, 1, 6. αἰτησάμενοι πλοῖα — ἴσως ἂν οὐκ ἀπορήσαιμεν κομιδῆς, οἵας δεόμεθα, i. e. πλοίων οἵων δεόμεθα. ¶ 2) *collectio.* Π. 5, 4, 12. τὴν τοῦ καρποῦ κομιδὴν, *meſſem.*

κομίζειν, ¶ 1) *portare.* Aπ. 3, 13, 6. φορτίον ἔδει σε φέρειν — οὐδ' ἂν ἠδυνήθην κομίσαι. ¶ 2) *vehere.* O. 5, 6. ἵππος — κομίζων τὸν κηδόμενον εἰς τὴν ἐπιμέλειαν. 8, 12. nauis πάντα σκεύη — κομίζει. Sic currus Π. 7, 3, 1. τὰ χρήματα — duces διαλαχόντας τὰς ἁμάξας κομίζειν ad Cyrum. ¶ 3) *apportare.* Π. 3, 3, 2. σὺν ἄλλοις δώροις καὶ τὸ χρυσίον ἐκόμιζεν. 4, 4, 3. ὅπλα πρὸς ἡμᾶς κομίσατε, καὶ τοῖς μὲν κομίζουσιν ἔσται εἰρήνη. 5, 3, 9. ¶ 4) *aduehere.* Π. 6, 2, 5. τὴν ἀγορὰν ἐνταῦθα κομίζειν. ¶ 5) *deferre, perferre.* aegrotos et imbecilles,

cilles, it. mortuos, Π. 7, 3, 4. δήλωσον πρὸς ὄντινα χρήζεις κομισθῆναι. A. 4, 5, 17. τοὺς ἀσθενοῦντας κομίζειν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. E. 5, 3, 19. ἐκομίσθη μὲν ἐκεῖσε ἔτι ζῶν — ἑβδομαῖος ἀφ' οὗ ἔκαμεν — ἐτελεύτησε, καὶ — κομισθεὶς οἴκαδε ἔτυχεν τῆς βασιλικῆς ταφῆς. Cf. κομίζεσθαι nr. 6. ¶ 6) *deducere, efficere vt quis perueniat aliquo.* E. 2, 4, 10. p. 110. dii κεκομίκασιν ἡμᾶς ἐς χωρίον proelio nobis aptissimum. ¶ 7) *secum ducere.* A. 4, 6, 2. ἠράσθη τοῦ παιδὸς, καὶ οἴκαδε κομίσας πιστοτάτῳ ἐχρῆτο.

κομίζεσθαι, ¶ 1) *apportare* s. *recipere* s. *reportare sua.* E. 5, 4, 18. ἐκομίσαντο τὰ ὅπλα. ¶ 2) *sibi* s. *in suos vsus apportare, sibi sumere.* E. 1, 1, 17. ὕλην ἐκ τῆς Ἴδης κομίζεσθαι. ¶ 3) *sibi aduehere.* E. 7, 1, 6. τὰ ἐπιτήδεια ἐκ Κεγχρεῶν κομίζεσθαι. ¶ 4) *naui vehi, mari iter facere.* A. 5, 4, 1. κατὰ θάλατταν ἐκομίζοντο — οἱ δὲ ἄλλοι κατὰ γῆν ἐπορεύοντο. 5, 6, 3. p. 290. ¶ 5) *secum perducere* s. *abducere.* E. 1, 1, 5. ἀπέπλευσαν, ναῦς λαβόντες — κομισάμενοι ἐς Σηστόν. ¶ 6) *secum deferre, secum asportare.* a) mortuum ad sepulturam, E. 7, 3, 8. αὐτὸν (Margg. αὐτοῦ) κομισάμενοι Thebis Sicyonem ἔθαψαν ἐν τῇ ἀγορᾷ. Verbum κομίζεσθαι non sine causa iunctum videtur verbo θάπτειν. Nam ἐκκομίζεσθαι, vt Latinum *efferre*, de mortuis solet dici. v. Desider. Heraldi aduersarr. 1, 6. Sic fere Π. 4, 6, 2. p. 258. τὸν νεκρὸν ἀντὶ νυμφίου ἐκομισάμην e loco venationis in meam regionem, καὶ ἔθαψα. b) aegrotos. A. 5, 5, 10. ὅπως μὴ ἐπὶ τῷ ὑμετέρῳ ἁρμοστῇ ὦσιν οἱ κάμνοντες ἡμῶν, ἀλλ' ἐφ' ἡμῖν ᾖ κομίσασθαι ex vrbe vestra ὅταν βουλώμεθα. ¶ 7) *reportare, percipere, colligere.* fructus, Π. 5, 4, 12. εἰς τὴν τοῦ καρποῦ κομιδὴν — ὁ κρατῶν κομίσεται. All. καρπώσεται, quod verum esse putat Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 544. et Zeun. quod κομίσεται ortum videatur ex nomine κομιδήν. Sic metaphorice Π. 1, 5, 7. p. 53. καρπὸν ἀπ' αὐτῶν (πp. τῶν πόνων) κομίσασθαι. Aπ. 4, 4, 17. τίνα δ' ἄν τις εὐεργετήσας ὑπολάβοι χάριν κομιεῖσθαι. ¶ 8) *colonos deducere.* A. 3, 2, 16. ἐξὸν αὐτοῖς τοὺς ἀκλήρους ἐνθάδε κομισαμένους, πλουσίους ὁρᾶν.

κομμωτὴς et κομμωτίας, v. in κοσμητής.

κομπάζειν, *gloriari, iactare.* v. Thom. Mag. p. 544. O. 10, 3. μήτε κομπάζοιμι, ὡς πλείω ἐςί μοι. Σ. 4, 19. ὡς ἐμοῦ καλλίων ὢν ταῦτα κομπάζεις.

κομψὸς, *facetus, festiuus.* Ita vertit Bach. O. 8, 19. ὃ καταγελάσειεν — οὐχ ὁ σεμνὸς, ἀλλ' ὁ κομψός. Sed h. l. dicitur de eo, *qui diligentiam in rebus paruis ridet.* Fr. Portus minus bene intelligit eum, *qui, etsi non est grauis*, σεμνὸς, *tamen sibi grauitatem arrogat.* Quanquam non raro dicitur in malam partem, vt de venustate nimia s. nimis subtiliter excogitata. v. Ruhnken. ad Timae. lex. Platon. p. 118. Cf. Sallier. ad Moeridem p. 237. Fischer. ad Plat. Phaed. 49. p. 425. Vocabulum μέσον esse, patet vel ex Hesychio, Suida, Etymol. M. aliisque grammaticis.

κομψῶς, *scite, eleganter.* Π. 1, 3, 7. κομψῶς οἰνοχοοῦσι καὶ καθαρίως ἐγχέουσι.

κονιατὸς, *calce illitus, gypsatus.* Suidas participium κεκονιμένος explicat verbis ἀσβέςῳ κεχρισμένος; et laudat A. 4, 2, 14. ἐν λάκκοις κονιατοῖς εἶχον vinum. v. λάκκος.

κονιορτὸς (poet. Port.), *puluis.* Π. 6, 3, 3. καταμανθάνειν μετεωριζόμενον ἢ καπνὸν ἢ κονιορτόν: A. 1, 8, 5.

Κόνων, *Conon.* E. 1, 4, 4. simul cum Alcibiade et Thrasybulo fit praetor. 1, 5, 10 — 12. Alcibiade reiecto est inter decem praetores. 1, 6, 10 — 19. Callicratides Lacedaemonius eum et duo praetores Mitylenen persequitur ibique obsidet. Dum Athenienses ei auxilia mittunt, fit pugna ad Arginusas, vbi Conon obsidione liberatur. 1, 7, 1. ipse pugnae non interest. 2, 1, 14 — 19. victus a Lysandro ad Aegospotamos fugit ad Euagoram in Cyprum. 4, 3, 6. cum Pharnabazo vincit pugna nauali Lacedaemonios apud Cnidum. v. Mor. ad h. l. 4, 8, 1 — 3. a Pharnabazo solus apud classem relinquitur. §. 6 — 12. alia gerit cum Pharnabazo, a quo Athenas missus restituit muros ad Piraeeum. §. 13 — 16. contra Antalcidam legatum ipse legatus mittitur ad Teribazum, sed ab hoc in vincula coniicitur.

κοπὶς, *genus gladii Persici, leuiter curuati, falci similis*, qui feriret caesim, non punctim. v. Curt. 8, 14, 29. Itaque comparari potest cum Romanorum *ense falcato*. Deriuant vulgo hoc nomen a verbo κόπτειν. Sed videtur esse originis Persicae. v. Reland. de lingua Persica vetere, in eius dissertt. miscell. diss. VIII. p. 164. sq. Π. 1, 2, 9. Persae cum venantur, habent ἐν πολέμῳ κοπίδα ἢ σάγαριν. §. 13. Persae ad proelium habent μάχαιραν ἢ κοπίδα. 2, 1, 2. p. 89. inter homotimorum arma sunt etiam κοπὶς ἢ σάγαρις εἰς τὴν δεξιάν. Bochartus hieroz. P. II. lib. 5. c. 15. p. 761. ex hoc loco Suidam dicit colligere, κοπίδα idem esse quod σάγαριν. Sed Suidas non nisi haec habet: σάγαρις· κοπὶς ἢ πέλεκυς. Quae Suidae explicatio vera non est, quia σάγαρις et in locis iam laudatis a κοπίδι distinguitur, et in aliis, vt Π. 4, 2, 12. p. 217. 8, 8, 11. Praeterea Π. 2, 1, 6. μάχαιρα dicitur, quae §. 2. p. 89. κοπὶς dicebatur, et Ιπ. 12, 11. μάχαιρα et κοπὶς sibi substituuntur. Cf. Weiskii disp. de nat. et vsu Cyropaediae p. CXVII. Portus in ind. putat, ψιλὰς μαχαίρας Π. 4, 5, 19. esse κοπίδας. Legitur nomen κοπὶς etiam Π. 4, 2, 16. 2, 2, 2. p. 104. 5, 2, 1. et de Aegyptiis Π. 6, 2, 5. 7, 3, 2.

κόπος, *defatigatio, lassitudo*. A. 5, 8, 2. τῶν ὄνων, οἷς φασιν ὑπὸ τῆς ὕβρεως κόπον (Cod. Par. τόπον, Marg. Steph. τόκον) οὐκ ἐγγίγνεσθαι. v. Hutch. Ιπ. 4, 2. κόπου ἐνόντος δεῖται ἀναπαύσεως. K. 6, 28.

κόπρος, ἡ, *fimus*. A. 1, 6, 1. ἴχνη ἵππων καὶ κόπρος. O. 16, 11. 17, 10. 18, 2. stipulam in agro relictam εἰς κόπρον ἐμβληθὲν τὴν κόπρον συμπληθύνειν. 20, 3. κόπρον τῇ γῇ μιγνύναι, *düngen*. §. 4. §. 10. κόπρον αὐτομάτην γιγνομένην e materia et aqua. §. 11. Ιπ. 5, 2. τὴν κόπρον καὶ τὰ ὑποστρώματα τοῦ ἵππου ἐκφέρειν. Cf. Poll. 1, 183.

*κοπροφόρος, *ad portandum fimum aptus*. Απ. 3, 8, 6. κόφινος κοπροφόρος.

κόπτειν, ¶ 1) *dissecare, concidere*. A. 4, 6, 17. τὰ γέρρα ταῖς μαχαίραις κόπτοντες ἀχρεῖα ἐποίουν. ¶ 2) *mactare*. A. 2, 1, 5. κόπτοντες τοὺς βοῦς καὶ ὄνους ἐπορίζοντο σῖτον. ¶ 3) *caedere*.

caedere. A. 4, 8, 2. δένδροις — ταῦτα ἔκοπτον. Sic in vastatione terrae hostilis, E. 4, 5, 10. εἴ τι λοιπὸν ἦν δένδρον, κόπτων καὶ κλῶν. 5, 2, 29. κόπτοντα τὰ δένδρα. §. 33. 6, 5, 22. 30. ¶ 4) *vastare*. E. 3, 2, 17. κοπτομένης τῆς χώρας. 4, 6, 5. κόπτων τὴν χώραν. Sic iungitur cum aliis verbis. v. καίειν n. 2. et κατακαίειν n. 2. ¶ 5) *pulsare*. Moeris p. 211. κόπτει τὴν θύραν ἔξωθεν, ψοφεῖ δὲ ὁ ἔνδοθεν, Ἀττικῶς, κροτεῖ δὲ Ἑλληνικῶς. Cf. Thom. Mag. p. 546. Phrynich. p. 74. Ammon. p. 83. et Suid. Itaque intraturi aedes dicebantur κόπτειν. Cf. quos laudat Pierson. ad Moerin l. l. et Bach. ad Sympos. 1, 11. E. 5, 4, 7. κόψας τὴν θύραν. Sic A. 7, 1, 10. οἱ στρατιῶται ἔκοπτον τὰς πύλας, indignantes, sibi illas clausas esse. ¶ 6) *terendo excutere*. O. 18, 5. ὅπως τὸ δεόμενον κόψουσι iumenta. ¶ 7) *succutere*. Iπ. 1, 4. ὀστᾶ equi — ἀντιτυπώτερα ὄντα κόπτει τὸν ἀναβάτην. 8, 7. ἧσσον ἂν αὐτὸς (eques) κόπτοιτο.

κορεννύναι f. κορεῖν, *satiare*. Aπ. 3, 11, 13. τῶν βρωμάτων τὰ ἥδιστα — κεκορεσμένοις βδελυγμίαν παρέχει. §. 14. κεκορεσμένοι metaphorice dicuntur, *qui mulieris amore quasi satiati sunt*.

κόρη, *manica*. Videtur esse Persicum vocabulum, pro quo alias dicitur χειρὶς, vbi vide. E. 2, 1, 6. Artaxerxes interfici iussit duo cognatos, ὅτι αὐτῷ ἀπαντῶντες οὐ διέωσαν διὰ τῆς κόρης τὰς χεῖρας. ὃ ποιοῦσι βασιλεῖ μόνῳ. ἡ δὲ κόρη ἐστὶ μακρότερον ἢ χειρὸς, ἐν ᾗ τὴν χεῖρα ἔχων οὐδὲν ἂν δύναιτο ποιῆσαι. v. Leuncl. ad h. l. et Mor. Cf. supra διαζωννῦναι et διείρειν.

κόρη, *puella, virgo*. A. 4, 5, 8. γυναῖκας καὶ κόρας. Λ. 1, 3. 9, 5. Hinc

Κόρη dicitur *Proserpina* dea, quia virgo a Plutone rapta est. E. 6, 3, 4. p. 388. τὰ Δήμητρος καὶ Κόρης ἄῤῥητα ἱερά.

Κορησσὸς, *Coressus*, mons cum oppidulo haud procul Ephelo. Steph. Byz: Κορισσὸς, πόλις τῆς Ἐφεσίας. Interpretes ibi docent, neque per ι, neque per υ scribendum esse nomen, sed per η. E. 1, 2, 4. ἐς Ἔφεσον ἔπλευσε — τοὺς ὁπλίτας ἐς τὸν Κορησσὸν ἀποβιβάσας. §. 6. 7. v. omnino Schneider.

Κορίλας, v. Κορύλας.

Κορινθία, *Corinthiorum ager*.

ager. E. 4, 4, 5. ἔξω τῆς Κορινθίας. 4, 8, 8.

Κορινθιακὸς, *Corinthiacus*, v. κόλπος.

Κορίνθιοι, *Corinthii.* E. 2, 1, 11. ab Athenienſibus capti praecipitio puniti fuerant. 2, 2, 12. ergo nolebant cum Thebanis parcere Athenis. 2, 4, 20. tamen mites ſunt in Athenienſes. 3, 2, 18. Agidi contra Thebanos adſunt. 3, 5, 10. 16. Lacedaemoniis non adſunt contra Thebanos. 4, 2, 8 — 14. contra Lacedaemonios bellum gerunt. 4, 3, 8. ſqq. Αγ. 2, 6. etiam in proelio apud Coroneam. E. 4, 4, 1 — 13. Cum nonnulli Corinthiorum aegre ferrent, ſemper per ſuam ditionem expeditiones fieri, cupiebant pacem. Quod veriti alii Corinthii, Argiui ac reliqui ſocii, magnam Corinthi caedem faciunt multosque eiiciunt. Argiui vrbem ſibi vindicant (cf. Morus ad §. 6.). Quidam exules cum Lacedaemoniis eam recipere conantur. §. 14 — 19. denuo Lacedaemonii hoc tentant. 4, 5. Αγ. 2, 18. ſq. 7, 6. Ageſilao duce Piraeus et Lechaeum Argiuis eripitur. E. 4, 8, 10. ſq. Corinthii opibus Pharnabazi adiuti bellum maritimum contra Lacedaemonios gerunt. 5, 1, 31 — 33. per pacem Antalcidae reſtituitur Corinthiis libertas, qui fiunt Lacedaemoniorum ſocii. 5, 3, 27. fideliſſimi. 6, 2, 2. naues dant Lacedaemoniis in proelio. 6, 4, 18. 6, 5, 29. §. 39 — 42. iisdem adſunt. 7, 1, 4 — 10. etiam contra Thebanos. §. 28. rogantibus Thebanis et rege iubente nolunt iurare in foedus. 7, 2, 2. adſunt Lacedaemoniis. 7, 4, 4 — 10. cum Athenienſium praeſidia non recepiſſent, timentes et concedentibus Lacedaemoniis pacem cum Thebanis faciunt, recuſant tamen ſocietatem. — Adiectiuum Κορίνθιος eſt E. 2, 1, 21. τριήρη Κορινθίαν.

Κόρινθος, *Corinthus.* E. 4, 4, 18. memorantur eius μακρὰ τείχη. 7, 1, 4. ſqq. proelium circa Corinthum committitur. 7, 2, 11. αἱ εἰς Κόρινθον φέρουσαι πύλαι. 7, 5, 16. ἐν Κορίνθῳ; *prope Corinthum.* Legitur etiam ſaepius nomen huius vrbis, vt E. 4, 8, 15. 6, 5, 39. 41. etc.

κόρος, *ſatietas.* Ιερ. 1, 18.

κόρος ἐμπίπτει τῆς ἐδωδῆς. Σ. 8, 15. ἐν τῇ τῆς μορφῆς χρήσει ἔνεστί τις κόρος. Cf. καιρὸς nr. 6.

Κορσωτὴ, *Corsote*. A. 1, 5, 4. vrbs deserta ad Mascani, amnem Arabiae.

Κορύλας, *Corylas*. A. 7, 8, 14. ἄρχων Παφλαγονίας Κορύλας. Cod. Paris. Κορίλας. A. 5, 5, 7. 11. Corylae et Paphlagonum amicitiam iactantes Sinopenses terrorem iniiciunt Graecis. Sed 6, 1, 2. Graeci cum eo amicitiam faciunt. Occurrit etiam A. 5, 6, 4.

κορυφαία, *pars habenae, summum equi caput cingens.* Pollux 1, 147. ὁ ἀπὸ κορυφῆς τοῦ ἵππου ἐκτεταμένος ἱμὰς ἐπὶ τὸν χαλινὸν, (καλεῖται) κορυφαία. Ιπ. 3, 2. πῶς εἰς τὰ στόμα δέχεται τὸν χαλινὸν, πῶς δὲ περὶ τὰ ὦτα τὴν κορυφαίαν. Camerar. vertit *lorum verticale.* Portus in indice: *equini verticis habena.* Haynisch et Heubel: *das Hauptgestell.* 5, 1. 6, 7.

κορυφαῖος, *summus.* K. 10, 2. ἕκαστος τόνος πέντε καὶ δέκα λίνων. ἀπὸ δὲ τοῦ κορυφαίου (scil. τόνου) τὸ μέγεθος δεχάμματοι. Ergo non huc pertinet τὸ κορυφαῖον, de quo Pollux 5, 31. κορυφαῖον, τὸ στενὸν τῆς ἄρκυος, ὃ τινες κορυφιστῆρα ὠνόμασαν.

Κορυφάσιον, *Coryphasium*, vrbs et promontorium Messeniae, teste Pausania 4, 36. Sed Steph. Byz. vocat χωρίον Λακωνικῆς πλησίον Πύλου. Legitur E. 1, 2, 12.

κορυφὴ, ¶ 1) *vertex capitis.* Ιπ. 1, 8. ὁ αὐχὴν — ὀρθὸς πρὸς τὴν κορυφὴν ἥκοι. §. 11. ¶ 2) *fastigium montis.* Hesych: κορυφή· — λόφος, ἀκρωτήριον. A. 3, 4, 25. τοῦ ὄρους τὴν κορυφήν. 4, 2, 13. E. 7, 4, 13. ¶ 3) Legitur pro κάρφη. v. ibi.

Κορώνεια (ap. Ptolemae. Κορωνία), *Coronea*, vrbs Boeotiae ad Heliconem. v. Wass. ad Thucyd. 4, 93. A. 5, 3, 7. κινδυνεύσων ἐδόκει ἰέναι μετὰ Αγησιλάου ἐν Κορωνείᾳ. Quod planius dicitur Αγ. 2, 9. et E. 4, 3, 9. συνῆσαν Thebani et Lacedaemonii ἐς τὸ κατὰ Κορώνειαν πεδίον.

κοσμεῖν, ¶ 1) *ornare.* ¶ a) vestibus. Π. 6, 1, 4. Κυαξάρης σεμνῶς κεκοσμημένος. 8, 2, 6. τίς κοσμῶν κάλλιον στολαῖς τοὺς περὶ αὐτὸν, ἢ βασιλεύς; 8, 3, 1. κοσμηθέντες ταῖς στολαῖς. §. 2. §. 3. §. 8. ἐφείποντο οἱ σκηπτοῦχοι κεκοσμημένοι, *in ihrem Staate*, σὺν τοῖς παλτοῖς. A. 1, 9, 13.

τὸ ἑαυτοῦ σῶμα — πᾶσι κοσμηθῆναι, Φίλους δὲ καλῶς κεκοσμημένους vestibus et armis. Απ. 3, 11, 4. ἱρῶν αὐτὴν πολυτελῶς κεκοσμημένην. Σ. 9, 3. ὡς νύμφη κεκοσμημένη. Hinc eleganter Π. 2, 4, 5. μᾶλλόν σε ἐκόσμουν πορφυρίδα ἐνδὺς — ἢ ἱδρῶτι καὶ σπουδῇ καὶ αὐτὸς κεκοσμημένος, καὶ σὲ κοσμῶν; Λ. 7, 3. οὐ γὰρ ἐσθῆτος πολυτελείᾳ, ἀλλὰ σώματος εὐεξίᾳ κοσμοῦνται Lacedaemonii. ¶ b) armis, Π. 3, 3, 7. οὐκέτι ἐν τούτῳ periculo οὔτε τοῖς ἐν ὅπλοις κοσμουμένοις φθονοῦσι. vbi ἐν videtur additum esse, ne quis ὅπλοις κοσμουμένοις ita coniungat, vt ὅπλα κοσμούμενα. Ιπρ. 1, 22. 25. ¶ c) pigmentis, Π. 1, 3, 2. κεκοσμημένον ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ. O. 10, 13. Contra Απ. 2, 1, 22. κεκοσμημένην τὸ μὲν σῶμα καθαρότητι, τὰ δὲ ὄμματα αἰδοῖ etc. ¶ d) diuitiis et praemiis, O. 4, 8. rex Persarum eos, quos videt terram colere, δώροις κοσμεῖ. 11, 10. περιποιεῖν, ὥστε καὶ τὴν πόλιν κοσμεῖν. §. 13. est πόλιν ἐπιχύειν, np. suis opibus. ¶ e) virtute, Π. 8, 1, 8. πάντων μάλιστα κεκοσμημένον τῇ ἀρετῇ. ¶ f) verbis orationem, Απ. 2, 1, 34. ἐκόσμησε τὰς γνώμας ἔτι μεγαλειοτέροις ῥήμασι. In Platonis apol. Socr. c. 1. sunt λόγοι κεκοσμημένοι. v. ibi Fischer. not. 13. ¶ g) viris coenaculum, Σ. 1, 4. ἀνδράσιν — ὁ ἀνδρὼν κεκοσμημένος. ¶ h) aliis rebus et ornamentis domum, Αγ. 9, 6. ἀνδρὸς ἔργοις καὶ κτήμασι κοσμεῖν τὸν ἑαυτοῦ οἶκον, κύνας — τρέφοντα. O. 9, 2. οὐ γὰρ ποικίλμασι κεκόσμηται (ἡ οἰκία). aras et simulacra deorum, O. 5, 2. ἡ γῆ φέρει — ὅσα κοσμοῦσι homines βωμοὺς καὶ ἀγάλματα. currus, Π. 6, 4, 1. τῷ Ἀβραδάτῃ τὸ τετράρυμον ἅρμα — καλῶς ἐκεκόσμητο. mortuum, Π. 7, 3, 1. κεκοσμηκυῖα οἷς εἶχε τὸν ἄνδρα. mortuorum sepulchra floribus ac sertis, v. Wetsten. ad Matth. 23, 29. E. 6, 4, 7. παρθένων ἦν μνῆμα, αἳ λέγονται — ἀποκτεῖναι ἑαυτάς. καὶ ἐκόσμηταν δὴ τοῦτο τὸ μνῆμα οἱ Θηβαῖοι πρὸ τῆς μάχης. Απ. 2, 2, 13. Ad varia pertinet Π. 3, 3, 5. νομίζων, ὅ τι καλὸν κἀγαθὸν ἔχοι τὸ στράτευμα, τούτοις ἅπασι αὐτὸς κεκοσμῆσθαι. ¶ 2) *decorare, decori esse.* Ιπ. 7, 10. οὕτω μάλιστα equus incedens ἂν κοσμοίη τὸ σχῆμα. ¶ 3) *honori esse, honorem conciliare.* E. 5, 4, 33.

33. οὐ κατῄσχυνεν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκόσμησε rebus bene gestis. Ιερ. 11, 5. Σ. 8, 38. ἑαυτὸν καὶ τὸν πατέρα κοσμήσειν. ¶ 4) *instruere mensam*. Π. 8, 2, 5. ὁ αὐτὸς κλίνην στρώννυσι, τράπεζαν κοσμεῖ. 8, 6, 6. ¶ 5) *instruere aciem*. Hesych: κοσμῆσαι· διατάξαι. Π. 2, 1, 13. εἶχον οἱ μὲν ταξίαρχοι ὑφ' ἑαυτοῖς τὰς τάξεις κεκοσμημένας (Vulgo edunt κοιμωμένας), ὥσπερ ὁπότε εἰς ἕνα πορεύοιτο ἡ τάξις. ¶ 6) *imperare, praeesse*. Π. 5, 3, 21. de excubitoribus nocturnis: ἄρχων δὲ καὶ ἐπὶ τούτοις (Wess. et all. male: ἐπιτάττων εἶς) ἦν, ὃς καὶ τούτους ἐκόσμει. Verti etiam possit: *qui his suam cuique stationem assignabat*. A. 3, 2, 24. τίνα χρὴ ἡγεῖσθαι τοῦ πλαισίου, καὶ τὰ πρόσθεν κοσμεῖν. In seqq. est ἡγοῖτο.

κοσμεῖσθαι, *ornare se, vel se ornari* s. *vestiri iubere*. Π. 6, 1, 1. ὁ Κυαξάρης ἐκοσμεῖτο ἀκούων ὅτι πολὺς ὄχλος ἐπὶ ταῖς θύραις. 8, 3, 2. σὺ δὲ, ὦ Κῦρε, πότε κοσμήσῃ; — δοκῶ αὐτὸς κοσμεῖσθαι ὑμᾶς κοσμῶν. Ο. 5, 2. οἷς αὐτοὶ κοσμοῦνται.

κόσμημα, *ornatus, ornamentum*. Π. 7, 3, 2. καλὸν κόσμημα ἀνδρὶ — τετελευτηκότι. §. 4. est κόσμος.

κοσμητής, *exornator, comtor*. Π. 8, 8, 10. τοὺς κοσμητὰς, οἳ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσι. Margg. κομμωτίας. Codd. nonnulli κομμωτὰς, de quibus v. Suid. Sed hoc nomen κομμωτὰς non temere esse reponendum, dicit Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 317.

κόσμιος, ¶ 1) *modestus, ordinem seruans*. A. 6, 6, 17. ὡς κόσμιοι εἰσὶ milites, καὶ ἱκανοὶ — πειθόμενοι — μὴ φοβεῖσθαι. ¶ 2) *moderatus, grauis*. v. Wetsten. ad 1 Timoth. 3, 2. Ιερ. 5, 1. τοὺς κοσμίους postea vocat ἀνδρείους. §. 2. oppon. ἀκρατεῖς. ¶ 3) *pudicus*. Απ. 3, 11, 14. τοὺς δεομένους ὑπομιμνήσκοις ὡς κοσμιωτάτῃ ὁμιλίᾳ.

κοσμίως, ¶ 1) *ordine, modeste*. Π. 5, 3, 16. p. 299. ὅπως κοσμίως ἕπωνται. K. 10, 8. κοσμίως, ἀπολείποντας ἀπ' ἀλλήλων πολύ. ¶ 2) *modice*. Απ. 3, 14, 7. τὸ εὐωχεῖσθαι τοῖς κοσμίως διαιτωμένοις ἀνετίθει.

κόσμος, ¶ 1) *ornatus, ornamentum*. Π. 5, 2, 3. φιάλας χρυσοῦς, καὶ προχόους, καὶ καλπίδας, καὶ κόσμον παντοῖον. 6, 1, 15. τάλαντα ἀργυρίου — καὶ ἄλλα

ἄλλα κτήματα, καὶ κόσμον παντοδαπόν. 6, 4. 2. συγκόψασα τὸν σαυτῆς κόσμον. Πο. 4, 8. ἐσθῆτα πολυτελῆ, καὶ χρυσοῦν κόσμον. Sic Π. 1, 3, 2. ὁρῶν τὸν κόσμον τοῦ πάππου, np. κάνδυας, ϛρεπτοὺς, ψέλλια, πορφυροῦς χιτῶνας etc. et O. 4, 23. Ἱερ. 2, 2. ὑπερέχοντα κόσμον γυναιξὶ, i. e. gemmas, aurum etc. Dicitur inprimis de pulchris veſtibus, Π. 3, 1, 1. κόσμον καὶ κατασκευὴν τὴν πλείϛου ἀξίαν. A. 3, 2, 4. ſpeciatim mulierum, Π. 8, 4, 11. γυναικεῖον κόσμον. O. 9, 6. De ornatu ſepulchrorum, v. κοσμεῖν nr. 1. h. E. 6, 1, 4. p. 358. τιμᾷ bonos — περὶ ταφὰς κόσμῳ. ¶ 2) *ſplendor armorum*, Αγ. 11, 11. ἐκαλλωπίζετο — τῷ ἀμφὶ τὸ ϛράτευμα κόσμῳ. Ἱπ. 12, 2. ¶ 3) *ſplendor e magnificentia.* A. 1, 9, 13. ὅσα τῷ σώματι αὐτοῦ κόσμον πέμπει ἢ εἰς πόλεμον ἢ εἰς καλλωπισμὸν — φίλους καλῶς κεκοσμημένους μέγιϛον κόσμον ἀνδρὶ νομίζοι. Πο. 3, 13. εἰ οἰκήσεις καὶ πωλητήρια κατασκευασθείη, ἅμα τ' ἂν κόσμος εἴη τῇ πόλει. Ἱερ. 11, 2. ¶ 4) *honor, gloria.* Π. 2, 4, 4. ἐβουλόμην σε ὡς λαμπρότατον φανῆναι, καὶ γὰρ ἐμοὶ κόσμος ἂν εἴη τοῦτο, *honori* ſ. *ornamento mihi fuiſſet.* 6, 4, 2. σὺ γὰρ ἔμοιγε — μέγιϛος κόσμος ἔϛη. Αγ. 9, 1. Πο. 2. 4. Απ. 1, 2, 61. ¶ 5) *ordo.* Suid: κόσμος· τάξις. Heſych: κατὰ κόσμον· — ἐν τάξει, κατὰ τὸ δέον. O. 8, 20. ἅπαντα καλλίω φαίνεται κατὰ κόσμον κείμενα. Sic K. 7, 10. ἐν κόσμῳ ἀεὶ τοῦτο ζητοῦσαι, *perite, ſcite.* Steph. propter ſenſum mauult οὐκ ἐν κ. Leuncl. ἀκόσμως. Illud recepit Zeun. et ſane videtur opus eſſe negatione. Itaque οὐκ ἐν κ. explicari poteſt ἀτάκτως vel εἰκῇ. ¶ 6) *mundus.* Απ. 4, 3, 13. ὁ τὸν ὅλον κόσμον συντάττων. Leunclauius, quia Π. 8, 7, 3. p. 548. legebatur τὴν τῶν ὅλων τήνδε τάξιν, et quia τάξις et κόσμος ſunt affinia, temere malebat τὸν τῶν ὅλων κόσμον. ¶ 7) *coelum.* Philo de incorrupt. mund. T. II. ed. Mang. p. 488. λέγεται καὶ ὁ κόσμος, μόνος οὐρανός. Suid: καὶ αὐτὴν δὲ τὴν διακόσμησιν τῶν ἀϛέρων κόσμον εἶναι λέγουσι. Heſych: πόλος· οὐρανὸς, κόσμος. cf. Plat. Timae. T. III. p. 31. et 40. ed. Steph. it. Ammon. p. 84. et quos laudant viri docti ad Plin. H. N. 2, 1. et Diog. Laert. 8, 48. Sic

ap.

ap. Lucret. 5, 1435. *mundus* est coelum. Απ. 1, 1, 11. ὁ καλούμενος ὑπὸ τῶν σοφιςῶν κόσμος. v. Ernest. ad h. l.

Κοταλιτεὺς et

Κοταλυτεύς, v. Κολλυτεύς.

Κότυς, *Cotys*. Αγ. 3, 4. Κότυς ὁ τῶν Παφλαγόνων ἄρχων, βασιλεῖ μὲν οὐχ ὑπήκουσε — εἵλετο σὺν Αγησιλάῳ ςρατεύεσθαι. E. 4, 1, 1. sqq. narratur, quomodo foedus istud cum Agesilao fecerit. §. 2. 7. est Κότυι. §. 5. 6. ὦ Κότυ. §. 8. Κότυν. In his locis dicitur etiam Agesilaus nuptias conciliasse inter Cotyn et Spithridatis filiam. Αγ. 2, 26. Cotys Sestum Ariobarzani erepturus metu Agesilai desistit ab oppugnatione. E. 4, 1, 2 — 8. in antiquis editt. est Ὄτυς, Ὄτυϊ, Ὄτυν, Ὄτυ.

Κοτύωρα, *Cotyora*, vrbs Ponti, Sinopensium colonia. A. 5, 5, 3. 4. ἀφίκοντο εἰς Κοτύωρα. v. omnino de hac vrbe, quae ab aliis κώμη tantum dicitur, et de eius cum vrbe Cytoro permutatione Polit. ad Eustath. T. II. p. 783. it Suid.

Κοτυωρῖται, *incolae Cotyorae vrbis*. A. 5, 5, 7. Κοτυωρῖται εἰσὶ ἡμέτεροι (Sinopensium) ἄποικοι. §. 13. Genit. §. 5. 6. et 5, 8, 10. τῶν Κοτυωριτῶν. Dat. A. 5, 5, 10. Κοτυωρίταις.

κουλεός, *vagina*. Αγ. 2, 14. ἐγχειρίδια γυμνὰ κουλεῶν. Cf. κολεός.

κουφαγωγός, *leue onus ferens*. v. κυφαγωγός.

κουφίζειν, *subleuare*, *adiuuare*. Π. 6, 3, 11. p. 384. ὅ τι ἂν κακουργῇ τις τοὺς ἐναντίους, παντὶ τούτῳ τοὺς συμμάχους κουφίζει. Απ. 2, 7, 1. τοῦ βάρους μεταδιδόναι — ἴσως ἂν ἡμεῖς σε κουφίσαιμεν.

κοῦφος, ¶ 1) *leuis*. Π. 6, 2, 11. p. 371. χειρομύλας — τοῦτο γὰρ κουφότατον. Ιερ. 1, 5. κοῦφα καὶ βαρέα oppon. Απ. 3, 5, 27. ὡπλισμένους κουφοτέροις ὅπλοις. c. inf. Π. 8, 2, 11. p. 488. ἡ εὔκλεια — κουφοτέρα φέρειν. De crinibus, K. 5, 30. in lepore τρίχωμα βραχὺ, κοῦφον. ¶ 2) *agilis*, *expeditus*. Π. 8, 2, 11. p. 488. τοὺς αὐτὴν φέροντας κουφοτέρους παρέχεται. Ιπ. 1, 13. ἢν membra ςερεὰ ᾖ, κουφότερ' ἂν τὰ πρὸς τὸν δρόμον εἴη. K. 5, 30. lepus habet κεφαλὴν κούφην. Poll. 5, 69. ἐλαφράν. ¶ 3) *tolerabilis*, *facilis*, *gratus*. Π. 5, 4, 13. ἡ ἐκ τῶν πολεμίων τροφὴ, κουφοτέραν τὴν ςρατείαν παρέχει. Paulo

lo ante est ἡδίων. ¶ 4) *lenis*. Αγ. 11, 12. κουφότατος erat κρατήσας.

κούφως, ¶ 1) *leuiter*. Απ. 3, 5, 26. κούφως ὡπλισμένοι. Comparativ. Π. 5, 3, 16. p. 298. ὅσῳ δ' ἂν κουφότερον συσκευαζώμεθα. ¶ 2) *agiliter*. Α. 6, 1, 3. ἥλοντο ὑψηλά τε καὶ κούφως. Alias dicitur ἐλαφρῶς.

κόφινος, *corbis, qualus*, Gloss. vett. Suidas: κόφινος· ἀγγεῖον πλεκτόν. Seruit variis vsibus, Poll. 10, 129. τὰ ἀγγεῖα τὰ ὑποδεχόμενα τὴν ὀπώραν, τρασιά, κόφινος. 4, 168. sq. est mensura tam aridorum, v. c. farinae, quam liquidorum, v. c. vini, et nominatur μέτρον Βοιώτιον. 1, 245. est in instrumentis rusticis. 6, 94. recensetur in instrumentis, quibus συμπόσιον purgatur. Omnino v. Wetst. ad Matth. 14, 20. Απ. 3, 8, 6. κόφινος κοπροφόρος.

κράδισας. Poll. 6, 14. βίκος, κράδισος, ὡς Ξενοφῶν. Sed verba ὡς Ξεν. sunt haud dubie referenda ad βίκος, de quo supra.

κράζειν, *clamare*. Π. 1, 3, 9. πάντες ἅμα ἐκεκράγειτε. Α. 7, 8, 8. κεκραγότων δ' αὐτῶν in tumultu. Κ. 3, 9. canes κεκραγυῖαι. All. κεκλαγγυῖαι, quod est verbum hoc in genere vsitatius. 6, 23. eadem est varietas.

κρανάϊνος, *corneus*. Ιπ. 12, 12. τὰ κρανάϊνα δύο παλτὰ (all. εὔπαλτα) ἐπαινοῦμεν. Sic edidere Steph. et Leuncl. Sed hic in marg. habet κρανέϊνα, quod Wells. et Zeun. receperunt.

κρανεία, *cornus arbor*, v. κρανέϊνος.

κρανέϊνος, *corneus, ex corno arbore factus*. Π. 7, 1, 1. Cyri comites armati παλτῷ κρανεΐνῳ. Ε. 3, 4, 14. Κ. 10, 3. τὰ προβόλια habeant ῥάβδους κρανεΐνας. Ita Leuncl. et Wells. pro antiqua lectione ῥάβδ. κρανείας. Sed Poll. 5, 20. habet: τὰ προβόλια ἔσω κρανείας, vt κρ. sit genitiuus materiae, quem defendit Iungermannus. Cf. κρανάϊνος.

Κράνιον, *Cranium*. Timaeus lex. Platon.: Κρανίον, ἐν Κορίνθῳ γυμνάσιον, h. e. prope Corinthum. Pausan. 2, 2. p. 115. πρὸ τῆς πόλεως κυπαρίσσων ἐστὶν ἄλσος, ὀνομαζόμενον κράνειον. Diog. Laert. 6, 77. ἐν τῷ Κρανείῳ, τῷ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίῳ. Etiam in Suida scribitur per ει. Ε. 4, 4, 4. ἐν τῷ Κρανίῳ.

κράνος, *galea*. Π. 6, 1, 21. ἡ γυνὴ αὐτῷ — ἐποιήσατο χρυ-

χρυσοῦν κράνος. 6, 4, 1. Sed Π. 7, 1, 1. et A. 1, 2, 16. ſunt κράνη χαλκᾶ, quae etiam ab Herodoto 7, 84. Perſis tribuuntur. A. 5, 2, 16, κράνη Παφλαγονικὰ habent, qui ſunt in arce Drilarum. 5, 4, 16. ἐπὶ τῇ κεφαλῇ κράνη σκύτινα, οἷάπερ τὰ Παφλαγονικά. Optimum κράνος eſt Βοιωτιουργὲς, de quo ſupra. A. 1, 8, 4. equites Cyri ὡπλισμένοι — κράνεσι, quibus ipſe et alii carent. v. ψιλός. 7, 4, 12. οἱ περὶ Ξενοφῶντα (non Thraces, ſed Graeci) — κράνη ἔχοντες. E. 7, 5, 20. ἐλευκοῦντο οἱ ἱππεῖς Thebani τὰ κράνη. Poll. 1, 149. habet formulam: τὰ κράνη ϛιλπνὰ ἐποίουν. Π. 6, 2, 7. p. 366. οἱ ἡνίοχοι — συνεϛεγασμένοι θώραξι καὶ κράνεσι. A. 4, 7, 11.

Κρανώνιοι, *Cranonii.* Steph. Byz: Κράνων, πόλις τῆς Θεσσαλίας τῆς Πελασγιώτιδος ἐν τοῖς Τέμπεσιν — ὁ πολίτης Κρανώνιος. v. quos laudat Waſſ. ad Thucyd. 2, 22. Αγ. 2, 2. et E. 4, 3, 2. Cranonii ſunt in ſociis Boeotorum contra Lacedaemonios.

Κράσιος ter legitur pro Κρεύσιος. v. Κρεῦσις.

κρᾶσις, *mixtura, temperamentum.* Σ. 3, 1. eleganti tralatione: ἡ κρᾶσις τῶν τε παίδων τῆς ὥρας καὶ τῶν φθόγγων. Alluditur ad vinum, de quo ante dixerat Socrates. Suid: κρᾶσις· μίξις οἴνου καὶ ὕδατος.

κράσπεδον, ¶ 1) *radix montis, ea pars montis, vbi in planitiem deſinit.* E. 4, 6, 8. ὑποκαταβαίνοντες ἐς τὰ κράσπεδα τῶν ὀρῶν. vbi Fr. Portus ex Etymol. M: τὸ κρεμάμενον ἤτοι κεχαλασμένον εἰς τὸ πέδον. Suid: κράσπεδα· οἱ πρόποδες (h. e. interprete Heſychio in v. πρόπ. τὰ προὔχοντα τῶν ὀρῶν), τὰ ὁμαλὰ καὶ ἐπίπεδα. ¶ 2) *exercitus latus* l. *ala.* E. 3, 2, 13. τοὺς πελταϛὰς ἐπὶ τὰ κράσπεδα ἑκατέρωθεν καθίϛαθαι. Sic eſt ap. Euripid. Supplic. 660.

κρατεῖν, ¶ 1) *tenere, occupare.* c. gen. Π. 4, 4, 2. ἐὰν κρατῶμεν τῆς χώρας. 5, 5, 14. p. 388. ὅποι ἂν πορευώμεθα, κρατοῦμεν τῆς χώρας. Πο. 4, 45. E. 7, 1, 2. p. 437. 7, 2, 8. 7, 3, 4. τοῦ ἄϛεος ἐκράτει. Απ. 2, 7, 2. ἐκ γῆς — οἱ γὰρ ἐναντίοι κρατοῦσιν αὐτῆς. it. ſine caſu, Π. 5, 3, 4. τοῖς κρατοῦσι. Intell. τῆς χώρας. ¶ 2) *capere.* Ιπρ. 7, 14. καλὴ λεία αἱ φυλακαὶ, ἣν κρατηθῶσι. K. 1, 15. 5, 29. lepus κατὰ πόδας οὐ πολλάκις

λάκις ὑπὸ τῶν κυνῶν κρατεῖται. Mox eſt ἁλίσκονται. ¶ 3) *defendere, obtinere.* A. 5, 6, 3. p. 290. τὰ κέρατα τοῦ ὄρους — ἃ κρατεῖν κατέχοντες καὶ πάνυ ὀλίγοι δύναιντ' ἄν. E. 7, 3, 4. τῆς πόλεως κρατεῖν. ¶ 4) *continere ciues in officio, voluntati ſuae accommodare.* E. 2, 3, 18. p. 97. ῥᾳδίως ἐμέλλομεν τῶν ἀρχομένων κρατήσειν. O. 4, 5. ¶ 5) *deprehendere.* A. 4, 7, 11. ἔσφαττον ὧν κρατεῖν δύναιντο. ¶ 6) *vincere.* a) proelio. Π. 3, 1, 6. κρατηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ — πολέμῳ κρατηθείς. §. 12. ὁ ἰσχύϊ κρατηθείς. 3, 3, 20. 7, 1, 19. κρατούντων, κρατουμένων. Sic A. 7, 7, 20. σοῦ μὲν κρατοῦντος — κρατουμένου δὲ σοῦ. E. 7, 5, 26. τοὺς μὲν κρατήσαντας — τοὺς δὲ κρατηθέντας. A. 3, 2, 18. τῶν κρατουμένων πάντα ἀλλότρια. §. 26. εἴ τις χρημάτων ἐπιθυμεῖ, κρατεῖν πειράσθω. Mox eſt τῶν νικώντων. 5, 6, 3. p. 291. ἣν — κρατῆτε μαχόμενοι. §. 18. 7, 1, 19. E. 1, 6, 15. κρατήσαντες μάχῃ nauem — ἀπῆγον. 2, 1, 2. 2, 2, 2. 3, 1, 23. 3, 2, 20. 3, 5, 5. 12. 4, 3, 7. 4, 8, 4. τῇ ναυμαχίᾳ ἐκρατήθησαν. §. 1. eſt ἐνίκησαν τῇ ναυμαχίᾳ. §. 25. Ιπρ. 8, 11. Hinc ὁ κρατῶν eſt *victor*, Π. 4, 2, 12. p. 218. οὐδὲν κερδαλεώτερον τοῦ νικᾶν. ὁ γὰρ κρατῶν πάντα συνήρπακε. 5, 4, 12. A. 3, 2, 16. O. 5, 7. Cf. ἐπικρατεῖν nr. 2. c. gen. Π. 3, 3, 21. ἴωμεν ἕως οἰόμεθα αὐτῶν κρατῆσαι ἄν. A. 3, 4, 16. ἐκράτησαν τῶν Ἑλλήνων γυμνητῶν. Αγ. 7, 6. Ιερ. 2, 15. ὅταν κρατήσωσι μάχῃ τῶν ἐναντίων. Aπ. 3, 2, 1. c. acc. A. 7, 6, 22. εὔκλειαν προσειλήφατε καὶ τοὺς — Θρᾷκας κρατήσαντες. E. 4, 2, 13. οἱ Λακεδαιμόνιοι ὅσον κατέχον τῶν Ἀθηναίων ἐκράτησαν. Scil. h. l. intelligendus videtur accuſatiuus τόσον. 4, 4, 10. Aπ. 1, 5, 1. vbi Cod. Paril. 3. habet τῶν πολεμίων κρατῆσαι. Hinc paſſiuum, E. 4, 2, 13. ἐκρατήθησαν ὑπὸ τῶν ἐναντίων. 4, 4, 11. Alia exempla paulo ante allata ſunt. b) *feras in venatione vincere ac deiicere.* K. 9, 7. χρῆσθαι τοῖς ἀκοντίοις. κρατήσαντα δὲ τούτου (np. ἐλάφου) πορεύεσθαι. Cf. 13, 14. ¶ 7) *dominari, ſuperare.* Refertur ad affectus, ad voluptates, et ad alios quoque inſtinctus naturae, quibus homo ſuccumbit, transfertur.

fertur. Π. 5, 1, 5. πεφύκασιν ὑπὸ τούτων κρατεῖσθαι, np. a frigore, fame, siti, aestu. §. 8. θεώμενος οὐ μὴ κρατηθῶ ab amore, ὥστε ποιεῖν τι. 5, 5, 5. ἐκρατεῖτο ὑπὸ τῶν δακρύων. Αγ. 1, 36. ὑπ' οὐδενὸς τούτων ἐκρατήθη, *a nulla harum rerum ab officio abducebatur.* Nisi malis *detinebatur* s. *retinebatur* in Asia. 8, 5. οὐκ ἐκρατήθη οὐθ' ὑπὸ δώρων, οὐθ' ὑπὸ τῆς βασιλέως ῥώμης, *non expugnabatur.* Απ. 2, 6, 1. Θ. 1, 20. voluptates dicuntur κρατοῦσαι, *imperantes.* c. gen. Αγ. 5, 1. ὅσαι ἡδοναὶ πολλῶν κρατοῦσιν ἀνθρώπων. §. 6. eleganter: πλέονες τῶν πολεμίων, ἢ τῶν τοιούτων δύνανται κρατεῖν. Λ. 4, 6. καθιστάναι εἰς τὸ μήποτε ὀργὴν τοῦ μὴ πείθεσθαι τοῖς νόμοις κρατῆσαι, *id efficere, vt non ira abrepti legibus non obediant.* Cf. ὀργή. Ε. 4, 8, 22. οὐδὲ γὰρ ἐκράτουν αὐτοῦ αἱ τοῦ σώματος ἡδοναί. Sic homines dicuntur Απ. 1, 2, 24. τῶν μὴ καλῶν ἐπιθυμιῶν κρατεῖν. 1, 5, 6. Κ. 2, 4. ἵνα τῶν πόνων τούτοις κρατῶν χαίρῃ. ¶ 8) *praestare, antecellere, meliorem esse.* c. dat. rei, Π. 8, 2, 6. τοῖς ἄλλοις πᾶσι θεραπεύων πολὺ ἐκράτει, *reliquis rebus homines demerendo longe praestabat.* Πο. 1, 4. c. ἐν, Απ. 4, 6, 14. ἀμείνων πολίτης — ἐν χρημάτων διοικήσει κρατοίη ἂν ὁ χρήμασιν εὐπορωτέραν τὴν πόλιν ποιῶν. c. acc. pers. Ιερ. 11, 15. πάντας — νικᾶν εὖ ποιῶν· ἐὰν γὰρ τοὺς φίλους κρατῇς εὖ ποιῶν. ¶ 9) *superiorem esse, imperare, praeesse, imperium habere.* Αθ. 2, 2. οἱ κρατοῦντες, *eorum domini.* Ε. 4, 8, 20. 22. c. gen. Π. 5, 1, 11. ἐγὼ, καὶ ὧν ἐγὼ κρατῶ. Λ. 2, 2. κρατεῖν αὐτῶν, *mores eorum regere.* Απ. 1, 2, 43. τὸ κρατοῦν τῆς πόλεως, *is, penes quem summa potestas est in re publica,* siue rex sit, siue ὀλίγοι, siue populus. (v. Valken. ad Euripid. Phoenn. 396.) Ibid. τύραννος κρατῶν τῆς πόλεως. §. 45. μὴ πείσαντες ἀλλὰ κρατοῦντες γράφουσι. (Hic illud κρατοῦντες trahit aliquid e verbo βιάζεσθαι, cui in praecedentibus opponebatur πείσας. Cf. Ammon. p. 22.) Ibid. πλῆθος κρατοῦν τῶν τὰ χρήματα ἐχόντων. De diis, Α. 2, 5, 2. p. 110. πάντων οἱ θεοὶ κρατοῦσι. De imperio Graeciae, Ε. 7, 1, 2. p. 438. Lacedaemonii κρατοῦντες τῆς γῆς.

γῆς. cl. Απ. 2, 1, 10. De animo, Π. 6, 1, 21. ὅταν ἡ ἀγαθὴ ψυχὴ in homine κρατῇ, *die Oberhand hat.* ¶ 10) *debellare, in potestatem redigere.* E. 3, 5, 8. p. 183. τὰ μέγιστα αὐτοῖς συμβαλλόμενος πρὸς τὸ ὑμῶν κρατῆσαι. 5, 4, 1. Λακεδαιμόνιοι οὐδ' ὑφ' ἑνὸς τῶν πώποτε ἀνθρώπων κρατηθέντες. v. Mor. ¶ 11) *superare montem.* A. 7, 3, 2. ἣν κρατήσαντες τούτου (τοῦ ὄρους) ἐκεῖσε ἔλθωμεν. ¶ 12) *premere, vrgere bello.* E. 7, 4, 6. κεκρατημένους καὶ πρόσθεν κατὰ γῆν. ¶ 13) *obsidere.* E. 6, 2, 6. οἱ Κερκυραῖοι ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν ἐλάμβανον, διὰ τὸ κρατεῖσθαι κατὰ γῆν. ¶ 14) De fulmine: Απ. 4, 3, 14. κεραυνὸς — οἷς ἂν ἐντύχῃ πάντων κρατεῖ. Leuncl. *vincit.* Possis vertere *perrumpit*, vel *domat.*

κρατεῖσθαι, *imperari sibi, parere.* Αγ. 7, 2. νομίμως τὸ κρατεῖσθαι φέροντα.

κρατερὸς, *strenuus, fortis.* Απ. 3, 2, 2. ex Homero: κρατερὸς αἰχμητής. Σ. 4, 6.

κρατὴρ, *crater*, vas maiusculum, in quo vinum aqua temperatur, et inde in phialas atque pocula effunditur. Π. 1, 3, 9. ἐδεδοίκειν μὴ ἐν τῷ κρατῆρι φάρμακα μεμιγμένα εἴη. A. 4, 5, 19. 22.

Κρατησιππίδας, *Cratesippidas.* E. 1, 1, 23. Lacedaemonius, praefectus classis. 1, 5, 1. est datiuus Κρατησιππίδᾳ.

κρατιστεύειν, *praestare caeteris.* Π. 2, 1, 10. τοὺς κρατιστεύοντας fortitudine. 8, 4, 2. τὸν κρατιστεύοντα virtute quacunque. §. 3. τοὺς κρατιστεύοντας παρ' ἑαυτῷ, *quos ipse primo loco poneret.* Απ. 3, 5, 13. ὑπερενεγκεῖν καὶ κρατιστεῦσαι omni virtute, inprimis bellica. 3, 7, 4. κρατιστεύουσιν, *cum laude citharam pulsant.* Paulo ante est ἄριστα κιθαρίζοντες. c. dat. rei, Απ. 1, 4, 14. homines φύσει καὶ τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ κρατιστεύοντες prae brutis. c. ἐν, Απ. 2, 6, 26. ἐν οἷς κρατιστεύουσιν, *primas tenent, maxima auctoritate valent.* c. περὶ et acc. rei et gen. perf. Π. 1, 5, 1. τἄλλα κρατιστεύοντα αὐτὸν περὶ ἅπαντα ἑαυτῶν. Ibid. c. particip. pro gerundio, κρατιστεύειν καὶ μελετῶν καὶ καρτερῶν.

κράτιστα, v. ἄριστα, et mox κράτιστος.

κράτιστος, *praestantissimus*, videtur proprie sic differre

differte a nomine ἄριςος, vt hoc de perſonis, illud de rebus dicatur. v. ἄριςος, et Cannegieteri diſſ. de Auiano c. 6. Sed ap. Xenophontem legitur de vtrisque, ita vt ſit ¶ 1) *fortiſſimus, robuſtiſſimus.* Heſych: κράτιςος· ἰσχυρότατος. Π. 3, 2, 1. τῶν ἱππέων τοὺς κρατίςους, i. e. *equitandi peritiſſimos, fortiſſimos, modeſtiſſimos* etc. 5, 2, 15. p. 285. ἐκεῖ τῶν πολεμίων ἐςὶ τὸ κράτιςον, *robur hoſtilis exercitus.* 6, 1, 16. κράτιςον τῆς δυνάμεως. In his intell. μέρος. 7, 1, 9. ὅπως κράτιςοι φανῆθε in proelio. Sic Π. 1, 4, 14. τὰ κράτιςα, et A. 3, 2, 3. κράτιςα, *fortiſſime.* Π. 6, 2, 3. οἱ κράτιςοι qui ſint, paulo ante multis verbis exponitur. ¶ 2) *optimus.* A. 1, 9, 10. ὑπηρέται κράτιςοι, *qui commodiſſime ſeruiunt domino.* Aγ. 1, 28. et E. 3, 4, 20. τὰ κράτιςα (ſc. μέρη) τῆς χώρας. Sic E. 1, 4, 6. κράτιςος τῶν πολιτῶν, *ciuis optimus*, vt ſaepe dicitur βέλτιςος. Hinc οἱ κράτιςοι, *optimates*, Λ. 8, 1. τοὺς κρατίςους ἐν τῇ πόλει. E. 7, 1, 30. 7, 3, 1. 4. ¶ 3) *vtiliſſimus.* Aπ. 4, 2, 40. ἅ τε ἐνόμιζεν εἰδέναι δεῖν καὶ ἐπιτηδεύειν κράτιςα (Marg. κράτιςον) εἶναι. c. dat. Σ. 2, 13. τῷ Συρακοσίῳ κράτιςον, ἐπιδείξαντι — εἰπεῖν. ¶ 4) *peritiſſimus, qui optime rem efficit.* Π. 8, 2, 13. τῶν κρατίςων κριτῶν. Aπ. 2, 6, 26. in gymnicis τοῖς κρατίςοις συνθεμένους ἐπὶ τοὺς χείρους ἰέναι. Aπολ. 21. c. acc. Π. 2, 1, 8. οὗτοι κράτιςοι ἕκαςα γίγνονται. A. 1, 9, 1. πάντων πάντα κράτιςος. Aγ. 1, 25. οἵτινες κράτιςοι τὰ προσήκοντα ἔργα φαίνοιντο. Sed E. 3, 4, 16. eſt πρὸς τὰ προσήκ. Aπ. 3, 4, 4. c. ἐν, Aπ. 3, 4, 5. ἐὰν ἐν τοῖς πολεμικοῖς τοὺς κρατίςους — ἐξευρίσκηται. c. inf. A. 1, 9, 12. ὁμολογεῖται — κράτιςος γενέσθαι θεραπεύειν. Sic E. 7, 5, 16. in Marg. Steph. eſt: τοῖς κρατίςοις ἱππεύειν εἶναι δοκοῦσιν, pro ἱππεῦσιν. Aπ. 1, 4, 1. κράτιςος προτρέψασθαι ἀνθρώπους. c. particip. Π. 1, 3, 13. τῶν ἡλίκων κράτιςος — τοξεύων καὶ ἀκοντίζων. ¶ 5) *potentiſſimus.* Heſych: κράτιςος· δυνατώτατος. A. 7, 6, 26. Λακεδαιμόνιοι κράτιςοι νομιζόμενοι εἶναι. Aγ. 1, 5. Aθ. 2, 6. οἱ κατὰ γῆν κράτιςοι, *qui terra rerum potiuntur in Graecia.* ¶ 6) *princeps, nobilis, honoratiſſimus.* Π. 8, 2, 13. extr. Λ. 8, 2. §. 5. A. 2, 2, 4.

2, 2, 4. Ἀριαῖος καὶ σὺν αὐτῷ οἱ κράτιϛοι. 4, 6, 12. 7, 3, 10. 7, 4, 16. Sic explicari poteſt Π. 8, 3, 2. τοῖς κρατίϛοις δέδωκε τὰς καλλίϛας ϛολάς. Fortaſſe ſic intelligere liceat Απ. 1, 4, 13. τὴν ψυχὴν κρατίστην. ¶ 7) Ponitur pro comparatiuo. Αϑ. 2, 1. τῶν συμμάχων κατὰ γῆν κράτιϛοί εἰσι, *praeſtant ſociis exercitu pedeſtri.* In ſeqq. pro eo eſt κρείττονες. ¶ 8) Ε. 2, 3, 18. p. 99. τὸ κράτιϛον τῆς πόλεως reddi poteſt *maxima ciuitatis pars,* ob ea quae opponuntur. Poſſunt etiam eſſe *diuites,* quos eiecerant, quo ſenſu dicitur τὸ βέλτιϛον. ¶ 8) In var. lect. permutatur c. βέλτιστος. v. ibi nr. 3.

κράτος, *robur, fortitudo.* Π. 2, 1, 6. p. 93. de victoria: νίκης ἐπιθυμεῖν — προσήκει, κράτους τε ὃ πάντα τὰ τῶν ἡττόνων τοῖς κρείττοσι δωρεῖται. Leuncl. *rerum potiri.* Hutch. *potentia victrix.* Heſych: κράτει· νίκῃ, ἀρχῇ, ἐξουσίᾳ. Hinc ¶ 1) ἀνὰ κράτος, a) *totis viribus, omni vi.* Π. 4, 6, 2. p. 257. ϑηρᾶν ἀνὰ κράτος — ὡς πολὺ κρείσσων ἱππεύς. 5, 3, 7. ἀπομάχοιτο ἀνὰ κράτος. 8, 3, 11. Αγ. 5, 4. 8, 3. Φίλος ἀνὰ κράτος, *ſtudioſiſſimus.* Ιπ. 8, 12. ¶ b) *celerrime.* Suid: ἀνακράτος, ἐπίῤῥημα, μετὰ πάσης σπουδῆς. Π. 5, 4, 2. διώκει ἀνὰ κράτος. 8, 3, 10. Α. 1, 10, 9. Φεύγουσιν ἀνὰ κράτος. 4, 3, 15. ἔϑει ἀνὰ κράτος. §. 16. 17. 4, 8, 15. ἀνὰ κράτος ἔϑεον. All. ἀνακραγόντες. 5, 3, 2. Ιπ. 8, 10. ἀνὰ κράτος ἐλαύνοντα. Hunc locum videtur Phauorinus in mente habuiſſe, cum ſcriberet: ἀγκράτος ἐλαύνοντα. συγκοπὴ ἀντὶ τοῦ ἀνὰ κράτος. Scribitur etiam vno verbo, ἀνακράτος, quod non placet Waſſio praefat. ad Thucyd. ad p. 375, 88. Π. 1, 4, 23. οἱ δὲ διώκοντες ᾕρουν πολλοὺς ἀνακράτος. Hutch. *ſummis adnixi viribus,* i. e. *celerrime,* quippe qui ſe non dederent. Cf. ἀνὰ n. 4. ¶ 2) κατὰ κράτος. Heſych. explicat ἰσχυρῶς, τελείως. Suidas: κατὰ πολλὴν ἐξουσίαν. ¶ a) *totis viribus, celerrime.* Π. 4, 2, 15. ἔφευγον κατὰ κράτος. Margg. et cod. Guelf. ἀνὰ κρ. quod Zeun. recepit. Α. 1, 8, 1. ἐλαύνων κατὰ κράτος. All. ἀνὰ κρ. §. 13. ἐδίωκον κατὰ κράτος. Αγ. 2, 3. διώκειν κατὰ κράτος. Cod. Harl. κατακράτος. (Ε.

4, 3, 3.

4, 3, 3. pro eo est ὡς τάχιστα.) E. 2, 1, 18. 7, 2, 22. ¶ b) vi. A. 7, 7, 4. χώραν ἣν παρ' ἡμῶν ἑκόντων κατὰ κράτος παρελάβετε. Ay. 1, 22. E. 2, 1, 10. 3, 1, 5. 4, 8, 8. 7, 1, 11. 18.

κρατύνειν, *firmare, firmiorem reddere.* Λ. 2, 3. τοὺς πόδας — ἀνυποδησίᾳ κρατύνειν. Ap. Poll. 1, 201. est κρατύνειν τοὺς πόδας τοῦ ἵππου. Cf) καταῤῥωννύειν.

κραυγή, ¶ 1) *clamor.* Thomas in v. κεκραγμὸς et Moeris malunt βοὴ dici. Sed perperam. Κραυγὴ est ¶ a) vocantium, A. 2, 2, 9. κραυγὴν πολλὴν ἐποίουν καλοῦντες ἀλλήλους. ¶ b) tumultuantium et terrorem excitantium, Π. 7, 5, 10. ὡς κραυγὴ καὶ κτύπος ἐγίγνετο. E. 5, 1, 19. Iπ. 9, 11. ¶ c) gaudentium, A. 4, 4, 8. σὺν πολλῇ κραυγῇ καὶ ἡδονῇ ἦσαν. 4, 7, 16. πολλὴ κραυγὴ ἐγένετο. §. 17. est βοὴ πλείων ἐγίγνετο. 4, 8, 21. ¶ d) lugentium, E. 6, 4, 16. προεῖπον ταῖς γυναιξὶ in clade μὴ ποιεῖν κραυγήν. ¶ e) indignantium, Π. 8, 1, 11. ὀργιζόμενον κραυγῇ, i. e. σὺν κραυγῇ. Sic A. 1, 5, 12. est militum indignantium et Clearchum lapidibus petentium. ¶ f) venantium, Π. 1, 4, 8. 1, 6, 19. p. 81. κραυγῇ οὐδὲν ὑστεριζούσῃ τοῦ λαγὼ βοῶν. K. 3, 10. ¶ g) militum, A. 1, 2, 17. προϊόντων σὺν κραυγῇ in lustratione. 1, 7, 4. πολλῇ κραυγῇ ἐπίασιν. 1, 8, 8. 3, 4, 27. 6, 4, 20. Ay. 2, 12. κραυγὴ μὲν οὐδεμία παρῆν in proelio, οὐ μὴν οὐδὲ σιγή· φωνὴ δέ τις ἦν τοιαύτη, οἵαν ὀργή τε καὶ μάχη παράσχοιτ' ἄν. E. 7, 2, 7. 7, 4, 22. ¶ h) fugientium, Π. 3, 1, 2. v. ποιεῖν nr. 3. A. 5, 2, 13. E. 4, 4, 4. ¶ 2) Nomen cani imponendum, K. 7, 5.

κρέα (Attice pro κρέατα), ¶ 1) *carnes.* Pluralis fere ponitur pro singulari. A. 1, 5, 2. τὰ κρέα τῶν ἁλισκομένων (ὄνων) ἦν παραπλήσια τοῖς ἐλαφείοις. §. 3. 6. 2, 1, 5. κρέα ἕψαντες. 4, 5, 21 κρέα ἄρνεια, ὀρνίθεια etc. 7, 3, 10. τρίποδες κρεῶν μεστοὶ — ἄρτοι προσπεπονημένοι πρὸς τοῖς κρέασι. §. 11. 12. Aπ. 4, 3, 10. γάλακτι, τυρῷ, κρέασι τρεφόμενοι. ¶ 2) *carnium frusta* s. *portiones.* v. Casaub. ad Athenae. 3, 24. p. 206. 20. Gataker. adverf. miscell. posth. c. 43. Wetsten. ad Rom. 14, 21.

21. Π. 2, 2, 1. p. 101. Κυαξάρης ἔπεμψεν ἱερεῖα, καὶ ἐγένετο ἑκάστῳ ἡμῶν τρία κρέα.

κρεάδιον, *caruncula*. Poll. 6, 33. ἀπὸ δὲ κρεῶν, ἢ ὡς Ξενοφῶν κρεαδίων. Π. 1, 4, 13. ἕνεκα κρεαδίων ferarum. In contemtum sic dicitur.

κρείσσων siue

κρείττων, ¶ 1) *melior, praestantior*. Αγ. 11, 15. ποίας οὐ νεότητος κρεῖττον τὸ ἐκείνου γῆρας; cf. Bergler. ad Aristoph. Vesp. 1063. ¶ 2) *viribus corporis et fortitudine superior*. Ιπ. 6, 3. ἣν ἐπιχειρῇ κρείττων ὁ ἵππος τοῦ ἀνθρώπου. Ιπρ. 5, 1. χωρία, ἔνθα πεζοὶ κρείττους ἱππέων, καὶ ἔνθα πεζῶν κρείττους ἱππεῖς, *vbi pedites maiorem facultatem habent, robur et fortitudinem ostentandi, quam equites, et contra*. Sic c. πρὸς, Απ. 1, 6, 7. κρείττους γίγνονται πρὸς ἃ μελετῶσι. ¶ 3) *numerosior, copiis superior*. Α. 7, 7, 3. ἐν κρειττόνων χώρᾳ ἠυλίζεσθε. Αθ. 2, 1. Ε. 3, 5, 16. Ιερ. 2, 10. Απ. 3, 6, 7. ἀπὸ τῶν πολεμίων πλουτίζειν — ἐάν τις αὐτῶν κρείττων ᾖ. Leuncl. minus bene: *si quis eos superet*. Ιπρ. 4, 14. 15. 7, 5. 8, 1. τὸ πολὺ κρεῖττον στράτευμα. §. 9. 12. 13. ¶ 4) *potentior*. Π. 5, 4, 16. p. 318. τοὺς ἐχθροὺς κρείττους ἡμῶν — τῷ ἐμὲ ἀνιᾷν — κρείττων ἔσαι. Ita recte Leuncl. videtur emendasse pro τοῦ, quanquam τοῦ probant Hutch. et Zeun. 7, 2, 2. est ambiguum. Potest enim etiam eum significare, *qui est dignior hac praeda*. Α. 1, 2, 26. 7, 6, 24. 7, 7, 19. μὴ λάβωσι προστάτας τινὰς τούτων — κρείττονας. Pollit etiam verti: *rei bellicae peritiores*. §. 21. ἄλλους κρείττονας τούτων μισθοῦσθαι, *armis superiores*. Leuncl. *maiores copias*. Αθ. 2, 4. 5. Ε. 7, 5, 8. vbi tamen etiam in vniuersum intelligi potest *superior, qui habet aliquid praecipui*. Απ. 1, 2, 44. 2, 1, 12. 13. 3, 5, 12. Ιπρ. 8, 8. ¶ 5) *victor*. a) *qui sibi subiicit hostes*. Π. 2, 1, 6. p. 93. πάντα τὰ τῶν ἡττόνων τοῖς κρείττοσι δωρεῖται. 4, 4, 2. 5, 4, 20. Sic fere Ιερ. 4, 6. athletae ὅταν ἰδιωτῶν γένωνται κρείττονες. Verti quoque potest *peritiores*. b) *qui domat cupiditates*. Etymol. M. κρείττων · ὁ ἐπικρατέστερος. κυρίως ὁ νικῶν τὰς ἡδονάς. ὅθεν καὶ ἐγκράτεια. Π. 4, 2, 19. p. 225. γαστρὸς κρείττους

τους εἶναι καὶ ἀκαίρων κερδῶν. 6, 1, 19. τῷ κρείττονι τοῦ ἔρωτος φάσκοντι εἶναι. ¶ 6) *qui est maiori dignitate, vornehmer.* Ιερ. 1,12. 7,7. ὁδῶν παραχωροῦντες τοῖς κρείττοσι. ¶ 7) *virtutibus superior.* Π. 5, 5, 10. p. 335. οὐκ ἦρχον διὰ τὸ κρείττων πάντων αὐτῶν εἶναι. ¶ 8) *peritior, prudentior.* Π. 4, 6, 2. p. 257. κρείσσων αὐτοῦ ἱππεύς. Απ. 1, 2, 16. discipuli κρείττονε τῶν συγγινομένων. §. 47. 3, 7, 7. c. acc. Π. 1, 4, 4. ἃ κρείσσων ἤδει ὤν. ¶ 9) *carior, vtilior, potior.* A. 3, 1, 4. ὃν κρείττω ἑαυτῷ νομίζειν τῆς πατρίδος. O. 13, 10. τὸν κρείσσω seruum τοῖς βελτίοσι τιμᾶν, τῷ δὲ χείρονι τὰ ἥττω διδόναι. Sic Π. 8, 4, 6. ἐν τούτοις τί κωλύει αὐτὸν καὶ ἐμοῦ ἐμοὶ κρείττονα εἶναι, *melius in his rebus mea commoda curare quam me.* ¶ 10) *dux, magistratus.* Π. 8, 1, 1. p. 462. τῶν μὴ πειθομένων τοῖς κρείττοσι. ¶ 11) *Deus.* Hesych: κρείττονας· τοὺς ἥρωας — καὶ οἱ θεοί. Suid: κρείττονος· τοῦ θείου. Π. 8, 7, 1. apparet Cyro κρείττων τις ἢ κατὰ ἄνθρωπον, vbi proprie est *augustior homine.* v. Hutch. ad h. l. Σ. 1, 11. σιωπῇ ἐδείπνουν, ὥσπερ τοῦτο ἐπιτεταγμένον αὐτοῖς ὑπὸ κρείττονός τινος. ¶ 12) De inanimatis, *maior.* v. Valcken. ad Eurip. Hippol. 1216. Π. 7, 5, 5. ὅσα κρείττω τῆς ἡμετέρας δυνάμεως. A. 2, 5, 3. πῦρ τοῦ καρποῦ κρεῖττόν ἐστιν, np. quia fructus facile ab igni consumuntur. Απ. 3, 11, 1. κρεῖττον λόγου — κάλλος, *pulchritudo quae non potest verbis describi.* ¶ 13) κρεῖττον, *vis maior.* Π. 7, 5, 21. εἰ μή τι ἄλλο κρεῖττον ἀπείργοι. Intelligitur eunuchi dominus. ¶ 14) *vtilius, potius.* O. 20, 9. προκαταλαμβάνειν τὰ ἐπίκαιρα· κρεῖσσον ἢ μή. Ιπρ. 8, 12. c. dat. Απολ. 33. ἔγνω τοῦ ἔτι ζῆν τὸ τεθνάναι αὐτῷ κρεῖσσον εἶναι. Ιπ. 2, 1. Cf. ἀμείνων, λόγος, μᾶλλον, χείρ. ¶ 15) Legitur κρείττους pro ἥσσους. v. ἥσσων, et πολιορκεῖσθαι. it. κρείσσους pro σκίρρους. v. σκίρρος.

κρεμᾶν siue **κρεμαννύναι**, *suspendere.* A. 1, 2, 8. τὸ δέρμα κρεμάσαι ἐν τῷ ἄντρῳ. Cf. κρέμασθαι.

κρεμάννυσθαι siue **κρέμασθαι**, ¶ 1) *pendere, suspensum esse.* c. ἐκ, a) proprie, Ιπ. 10, 9. ἐκ τῶν ἀξόνων δακτύλιοι κρε-

κρεμάννυνται. b) metaphorice Σ. 8, 19. τὸν ἐκ τοῦ σώματος κρεμάμενον, *cuius amor pendet ex pulchritudine corporis alterius.* ¶ 2) *impendere, imminere.* A. 4, 1, 2. ὄρη ἀπότομα ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ ἐκρέματο. ¶ 3) *inhaerere.* A. 7, 4, 13. αὐτῶν ὑπεραλλομένων τοὺς σταυροὺς ἐλήφθησάν τινες κρεμασθέντες, ἐνισχομένων τῶν πελτῶν. Sed Aπ. 3, 10, 13. θώρακες ὅλοι ἐκ τῶν ὤμων κρεμάμενοι sunt, *quorum pondus solos humeros premit.* Nam sequitur: ἢ καὶ ἄλλο τι τοῦ σώματος πιέζοντες. ¶ 4) *non firmiter sedere.* A. 3, 2, 11. ἐφ' ἵππων κρέμανται φοβούμενοι.

Κρεμαστής, *Cremastes*, locus Hellesponti prope Abydum. E. 4, 2, 37. ἐν τῷ παρὰ Κρεμαστὴν πεδίῳ.

κρεμαστός, *suspensus, pensilis.* O. 8, 12. nauis διὰ πολλῶν τῶν κρεμαστῶν (scil. σκευῶν) καλουμένων πλεῖ. Intelliguntur vela. v. Kuhn. ad Polluc. 1, 94. qui de nauium instrumentis haec dicit: καὶ ὁ Ξενοφῶν σκεύη κρεμαστὰ καὶ ξύλινα. Cf. Poll. 8, 13.

Κρεῦσις, *Creusis.* Steph. Byz: Κρεῦσις, πόλις Βοιωτίας, κειμένη καταντικρὺ τῆς Μεγαρίδος — ἡ γενικὴ Κρεύσιος. Aγ. 2, 18. ἐκ Κρεύσιος. E. 4, 5, 10. ἐς Κρεῦσιν. 5, 4, 16. διὰ Κρεύσιος. Ita h. l. et §. 17. et 60. recte Leuncl. reposuit pro Κράσιος, quod est in edd. vett. 6, 4, 3. 25.

κρήνη, *fons.* A. 1, 2, 13. κρήνη ἡ Μίδου καλουμένη. 4, 5, 8. 12. 6, 4, 3. κρήνη ἡδέος ὕδατος. E. 3, 1, 15. O. 20, 18. παρὰ κρήνας ἀναπαυόμενος in itinere.

κρηπίς, ¶ 1) *crepida, soleo crassior.* v. Balduin. de calceo antiquo p. 93. sq. ed. Ioecher. Iτ. 12, 10. τοῦ σκύτους ἐξ οὗπερ αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται. ¶ 2) *fundamentum.* Hesych: κρηπίς· ὑποβάθρα, θεμελίωσις — καὶ περὶ τὴν ἀρχιτεκτονίαν τῆς κτίσεως, ἐφ' οὗ οἱ στυλοβάται. Cf. Poll. 9, 28. A. 3, 4, 4. τοῦ τείχους vrbis — κρηπὶς ὑπῆν λιθίνη. §. 6. it. metaphorice, v. Victor. V. L. 18, 9. Aπ. 1, 5, 4. ἐγκράτειαν, ἀρετῆς — κρηπῖδα.

Κρής, *Cretensis.* E. 7, 5, 10. Κρὴς — ἐξήγγειλε τῷ Ἀγησιλάῳ προσιὸν τὸ στράτευμα. Plures hic Cretenses intelligendos esse docet Morus ad h. l. Cf. Στρατοκλῆς.

Κρῆτες, *Cretenses.* A. 1, 2, 9. τοξότας Κρῆτας habet Cle-

Clearchus in auxiliis Cyri. 3, 3, 6. οἱ Κρῆτες βραχύτερα τῶν Περσῶν ἐτόξευον. §. 10. 3, 4, 9. μεγάλα τόξα τὰ Περσικὰ χρήσιμα — τοῖς Κρησί. 4, 2, 16. 4, 8, 20. in certaminibus δόλιχον Κρῆτες πλείους ἢ ἑξήκοντα ἔθεον. 5, 3, 1. 2. E. 4, 2, 9. Κρῆτες τοξόται ſunt in Lacedaemoniorum exercitu. 4, 7, 6.

Κρητικός, *Creticus*. K. 10, 1. κύνες Κρητικαὶ ſunt apris venandis aptae.

κριθή, *hordeum*. Legitur ſemper in plurali, vt A. 1, 2, 22. πυροὺς καὶ κριθὰς φέρει. 3, 4, 19. 4, 5. 19. 6, 4, 4. 6, 6, 1. O. 8, 9. 16, 9. Cf. πυρός.

κριθίασις, *hordei faſtidium*. Saltem Leuncl. et Portus in indice ſic interpretantur. Sed Stephanus in indice theſauri ex Hieroclis hippiatric. rectius ita deſcribit: Eſt morbus equi (Cf. Poll. 1, 209.), quum ex curſu adhuc anhelabundus hordeum deuorauit, indeque cruditate vexatur, e qua alia mala oriuntur. Itaque eſt *cruditas, qua hordeum crudum excernitur*. Haynisch Germanice vertit *die Blähe*. Heubel: *Unverdaulichkeit*. Iπ. 4, 2. vbi v. Zeun.

κρίθινος, *hordeaceus, ex hordeo factus*. A. 4, 5, 19. οἶνος κρίθινος. In aliis ſcribitur κριθινός, in aliis omiſſum eſt hoc nomen. Hoc genus vini dicitur ab Oſiride inuentum fuiſſe. v. Hutch. ad h. l. et Athenae. 1, p. 34. B. A. 4, 5, 21. ἄρτοις κριθίνοις.

κρίνειν, 1) *iudicare*. Dicitur de iudicio ¶ a) iudicum. A. 6, 6, 9. ἑαυτὸν παρασχεῖν Κλεάνδρῳ κρῖναι. vbi pro actiuo potuerat eſſe paſſiuum. §. 10. eſt ἐμαυτὸν παρασχήσω κρίναντι Κλεάνδρῳ. c. περί, E. 3, 5, 18. Παυσανίας ἐκρίνετο περὶ θανάτου, *in capitis cauſa*. Sic omiſſo περί, Π. 1, 2, 14. θανάτου κρίνουσι. Hutch: *capitis ſupplicia decernunt*. Rectius Portus: *in cauſis capitis iudicant*; qui idem in indice in v. Ἔλλειψις docuit, omiſſum eſſe accuſatiuum τὰς δίκας. E. 5, 4, 24. ἔδοξεν αὕτη ἀδικώτατα δίκη κριθῆναι. Paſſiue κρίνεσθαι dicuntur illi, *quorum cauſa a iudicibus cognoſcitur*, E. 1, 7, 4. εἰσενεγκεῖν ὅτῳ τρόπῳ οἱ ἄνδρες κρίνοιντο. §. 10. p. 56. ἐάν τις τὴν πόλιν προδιδῷ — κριθέντα ἐν δικαστηρίῳ, ἂν καταγνωσθῇ, μὴ ταφῆναι. Morus legit κατακοί.

ταπριθέντα ex edd. vett. et delenda putat verba ἂν καταγγ. tanqum gloſſema participii καταιρ. Sed Schneidero probatur lectio Steph. Leuncl. et Welſ. κριθέντα. Ibid. τῷ νόμῳ κριθέθωσαν οἱ ἄνδρες. p. 59. τῇ αὐτῇ ψήφῳ κρίνεσθαι. §. 11. 12. O. 11, 25. c. inf. A. 6, 6, 14. οὐ βίαν χρῆναι πάσχειν αὐτὸν, ἀλλὰ κριθέντα, ὥσπερ καὶ ὑμεῖς νῦν, ἀξιοῦσθαι τῆς δίκης τυχεῖν. Ita Steph. et Welſ. Reliqui habent νῦν ἀξιοῦτε, τῆς, vel νῦν, ἀξιοῦται τ. E 5, 4, 23. Cf. ψήφισμα et ψῆφος. ¶ b) regis de praemiis. Π. 2, 3. 5. p. 120. Κῦρος ἔσαι ὁ κρίνων, *iudex*. §. 6. c. ἐκ, Π. 2, 2, 13. εἰ εἰδεῖεν ὅτι ἐκ τῶν ἔργων κρινόμενοι τῶν ἀξίων τεύξοιντο. Cf. 2, 3, 3. ¶ c) ciuium, in concione ſuffragia ferentium, c. inf. Αγ. 1, 5. ἐν τῇ πόλει ὑπὸ τῶν ἀρίςων κριθέντα τοῦ καλλίςου γέρως ἀξιωθῆναι. 4, 5. ¶ d) animi in vniuerſum. Π. 4, 1, 2. p. 201. ἵνα παρ' ὑμῖν αὐτοῖς κρίνητε, πότερον etc. *ipſi, nullo monente, iudicetis*. Πο. 5, 11. Απ. 4, 8, 11. παραβάλλων τὸ ἄλλου ἦθος πρὸς ταῦτα, οὕτω κρινέτω. ¶ 2) *aeſtimare, diiudicare*. Π. 4, 1, 2. p. 201. ταῦτα νῦν ἄριςα κρίναιτ' ἄν. A. 1, 9, 17. κρίνειν ὀρθῶς τοὺς πιςοὺς καὶ εὔνους. Ιερ. 4, 8. οὐ τῷ ἀριθμῷ κρίνεται — ἀλλὰ πρὸς τὰς χρήσεις. Sic tribuitur etiam corporis ſenſibus, Ιερ. 1, 5. τὰ ψύχη καὶ θάλπη — ὅλῳ τῷ σώματί μοι δοκοῦμεν κρίνοντες, ἥδεσθαί τε καὶ λυπεῖσθαι. ¶ 3) *exiſtimare, putare, ſtatuere in animo*. Π. 3, 1, 19. ἄδικος οὐκ ἂν δικαίως κρινοίμην. A. 1, 9, 3. 12. 3, 1, 6. αὐτὸς κρίνας ἰτέον εἶναι. §. 9. τὸ ὄναρ ἔκρινεν ἀγαθόν. O. 10, 3. Απολ. 7. Σ. 6, 2. c. dat. Ιερ. 1, 17. τούτῳ κρίνουσιν οἱ πλεῖςοι, ἥδιον ἡμᾶς πίνειν, *ex hoc colligunt*. ¶ 4) *cernere, decernere*. Π. 3, 3, 9. p. 181. αἱ μάχαι κρίνονται μᾶλλον ταῖς ψυχαῖς, ἢ ταῖς τῶν σωμάτων ῥώμαις, *proeliorum exitus magis pendet a* etc. Margg. ῥώννυνται. 5, 2, 15. p. 286. διὰ τοὺς εὖ μαχομένους αἱ μάχαι κρίνονται. ¶ 5) *discernere*. Thom. Mag. p. 555. κρίνω, καὶ τὸ δικάζω καὶ χωρίζω. Heſych: κρίνειν· χωρίζειν, ἀνακρίνειν. Απ. 3, 1, 9. τούς τε ἀγαθοὺς καὶ τοὺς κακοὺς κρίνειν. 4, 1, 4. 4, 8, 11. κρίνων τὰ βελτίω καὶ τὰ χείρω. ¶ 6) κρίνειν τινὰ, *ſententiam ferre pro aliquo*. Π. 8,

Π. 8, 2, 13. τοὺς μὴ ἑαυτὸν κρίνοντας ἐμίσει. ¶ 7) *probare.* E. 1, 7, 11. ἔκριναν τὴν Εὐρυπτολέμου (sc. γνώμην) — ἔκριναν τὴν τῆς βουλῆς, *suffragiis probarunt sententiam.* Απ. 4, 4, 16. ὅπως τοὺς αὐτοὺς χοροὺς κρίνωσιν, *victoriae praemiis dignos iudicent.* Mox est ἐπαινῶσιν. ¶ 8) *condemnare.* A. 5, 6, 19. κρίνεσθαι αὐτὸν ὡς ἀδικοῦντα. ¶ 9) *comparare.* Hesych: κρίνειν· — συγκρίνειν. c. πρὸς. O. 10, 13. αἱ ἀεὶ καθήμεναι σεμνῶς πρὸς τὰς κεκοσμημένας καὶ ἐξαπατώσας κρίνεσθαι παρέχουσιν ἑαυτάς. ¶ 10) Λ. 13, 9. ἔξεστι τῷ νέῳ καὶ κεκριμένῳ εἰς μάχην συνιέναι. Varie explicatur hic locus, et vulgo quidem sic: *iuueni, qui quidem aptus ad pugnam iudicatus est,* vt κεκριμένος sit *probatus.* Suid: κεκριμένον, ἀντὶ τοῦ ἐγνωσμένον. Hesych: κεκριμένη, τεταγμένη, — ἐπιλεκτή. cf. Iungerman. ad Poll. 9, 15. Sed Zeun. cuius ad h. l. nota legenda est, arbitratur, locum vitio laborare. In Cod. Lips. scriptum extat κεκριμμένῳ.

Κρίνιππος, v. Ἄνιππος.

κριὸς, *aries, instrumentum bellicum.* Hesych: κριός· ῥόπαλον πολιορκητικόν. Inprimis cf. Suid. Π. 7, 4, 1. μηχανὰς ἐποιεῖτο καὶ κριοὺς ὡς ἐρείψων τὰ τείχη. Sed *aries proprie dictus* A. 2, 2, 4. σφάξαντες κριόν.

κρίσις, ¶ 1) *iudicium.* A. 6, 6, 12. παρασχεῖν ἑαυτοὺς εἰς κρίσιν. §. 14. πάρεστε πρὸς τὴν κρίσιν. c. gen. obiecti, Λ. 10, 1. τὴν κρίσιν τῆς γεροντίας προθεὶς, *inquisitionem in senatum admittendam,* §. 3. Hesych: κρίσεως· δοκιμασίας. it. κρίσις· ἀνάκρισις. Iungitur verbo κρίνειν, Απ. 3, 5, 10. τὴν τῶν θεῶν κρίσιν ἣν οἱ περὶ Κέκροπα ἔκριναν. it. ποιεῖν, E. 4, 2, 4. κρίσιν ποιήσειν, *instituturum esse.* §. 5. τὴν κρίσιν ἐποίησεν de praemiis in lustratione distribuendis. 5, 2, 25. Ἰσμηνίᾳ κρίσιν ποιῆσαι. Cf. προστιθέναι. ¶ 2) *condemnatio.* A. 1, 6, 5. ἐξήγγειλε τὴν κρίσιν τοῦ Ὀρόντου, *Orontam condemnatum.* Απ. 4, 8, 2. ¶ 3) *id e quo de re aliqua statuitur s. aliquid colligitur.* E. 2, 4, 29. τίς ἂν καλλίων κρίσις τούτου γένοιτο, *e quo possit magis intelligi.*

κρισσὸς, v. κιῤῥός.

κριτὴς, ¶ 1) *iudex.* E. 4, 4, 3. ἀποκτεῖναι — ἔστι δὲ ὃν καὶ κριτὴν καθήμενον. Απ.

Απ. 2, 8, 5. μὴ ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν. Saepe de iudicibus, qui in certaminibus victori praemium tribuunt s. addicunt. v. Aelian. V. H. 2, 13. Π. 8, 2. 13. εἴτε δίκῃ — εἴτε ἀγωνίσματι — συντρέχειν τοῖς κριταῖς. — τῶν κρατίστων καὶ μάλιστα φίλων κριτῶν. Ε. 4, 2, 5. κριταὶ κατέστησαν, qui praemia addicerent illis, qui optimum exercitum comparassent. Ιππ. 1, 26. Similiter Σ. 5, 1. §. 9. et 10. κριταὶ dicuntur *arbitri* in conuiuio de pulchritudine Socratis et Critobuli. In vltimo loco coniunxit δικαστὰς καὶ κριτάς. ¶ 2) *arbiter, qui ex bono et aequo lites discernit.* Π. 1, 3, 14. τοῦ ἁρμόττοντος κριτής. Cf. paulo ante nr. 1.

Κριτίας, *Critias.* De eius vita v. inprimis Philostrat. vit. sophist. 1, 16. p. 501. sqq. ibique Olear. Cf. Alciphron 1, 39. et Aelian. V. H. 4, 15. Απ. 1, 2, 12 — 39. describitur eius ingenium, et caussae redduntur, cur Socratis discipulus factus sit, nec tamen eius praecepta seruauerit. In Thessalia, quo fugerat, corruptus amat Euthydemum turpiter. Vnus triginta virum et cum Charicle legislator factus, interdicit Socrati, ne cum adolescentibus loquatur. cf. E. 2, 3, 2. Ibid. §. 11. et 12. inimicitiam cum Theramene exercet atque crudelitatem. §. 16. sq. accusat Theramenem in senatu, qui §. 18. respondet et Critiae mores depingit. §. 19 — 22. decipit iudices, vt Theramenem damnent. §. 24. Theramenes cicutam bibens dicit: Κριτίᾳ τοῦτ' ἔστω τῷ καλῷ. 1, 4, 5. sq. cum triginta tyrannis crudelis Eleusine, quam sibi vindicant. §. 12. cadit in proelio contra Thrasybulum.

Κριτόβουλος, *Critobulus.* Απ. 1, 3, 8. Critonis filius. Σ. 1, 3. 16. amicus Socratis. 3, 7. pulchritudine gloriatur, qua possit homines meliores reddere. cf. 4, 10 — 19. vbi etiam fatetur, se pulchrum Cliniam amare. 4, 19 — 28. iocatur in Socratem simum. 5, 1 - 10. in ipso de vtriusque pulchritudine iudicio Critobulus praefertur Socrati. 8, 1. amatur et amat. Απ. 1, 3, 8 — 13. Alcibiadis filium osculatus monetur a Socrate. 2. 6, 30 sqq. iterum apparet, eum pul-

chros amasse. Disputat autem in illo cap. cum Socrate de amicis explorandis, vt in Oeconomico de re familiari, vbi nomen eius legitur inde a cap. 1. ad 6, 13. Ex O. 2, 3. sqq. diuitem eum fuisse patet. Σ. 2, 3. occurrit eius sponsa.

Κρίτων, *Crito*. Απ. 1, 3, 8. Critobuli pater. 1, 2, 48. vnus discipulorum Socratis 2, 9. Socrates eum a sycophantis tutum reddit, vbi §. 2. est ὦ Κρίτων.

Κροῖσος, *Croesus*, rex Lydorum. Π. 1, 5, 3. ab Assyriorum rege ad societatem contra Medos inuitatus. 2, 1, 2. p. 87. adest ei cum exercitu. Vnde 3, 3, 16. vocatur ἡγεμὼν (cf. 4, 2, 15.), et 4, 1, 3. σύμμαχος. 6, 2, 5. constituitur dux summus Assyriorum, habet Graecos Asiae, et ad Lacedaemonios auxilia petitum mittit. 6, 3, 5. Assyrios in aciem ordinat. 7, 1, 12. proelium instruit. §. 21. ab Aegyptiis amatur. 7, 2. fugit Sardes, Cyro se dedit, donat eidem thesauros, de responso ab oraculo Delphico accepto interrogatus narrat, a Cyro clementer habetur. 7, 4, 6. diuitias suas litteris consignatas Cyro tradit. 8, 2, 9 — 12. Cyrus ei ostendit, in amicis suis diuitias sibi esse positas. 7, 2, 7. p. 410. primus e Croesi stirpe rex fuit seruus.

Κροκίνας, *Crocinas*, Θετταλός. Ε. 2, 3, 1. in stadio Olympico victor.

Κρομμυών, *Crommyon*, vicus prope Corinthum. v. Pausan. 2, 1. vbi Κρομυὼν scribitur. Ε. 4, 4, 13. nominatur τεῖχος. 4, 5, 19.

κρόμυον s. κρόμμυον, *cepa*. Moeris p. 111. γήτη (all. γήτια vel γήθυα), Ἀττικῶς· κρόμμυα, Ἑλληνικῶς. Α. 7, 1, 23. κρομμύων φορτίον. Σ. 4, 7. ex Homero vocatur potus condimentum. §. 8. κρομμύων ὄζων — κρόμυον οὐ μόνον σῖτον, ἀλλὰ καὶ ποτὸν ἡδύνει. §. 9.

Κρόνειος, ὁ, *Cronius*, mons Elidis prope Olympiam. Pausanias 6, 20. vocat τὸ ὄρος τὸ Κρόνιον. Ε. 7, 4, 14. τὸν Κρόνειον circumuallant Arcades. Leuncl. *Saturni aedem*. Immo debebat *montem Saturno sacrum*. v. Mor. ad h. l.

κροτεῖν, ¶ 1) *plaudere*, *complodere manus*. Hesych: κροτήσατε χεῖρας· ἐπαινέσατε ταῖς χερσίν. it κροτήσουσι· ἐπαινέσουσι. Cf. Suid.

Cf. Suid. Π. 8, 4, 6. κροτεῖν τὼ χεῖρε, ἢ γελᾶν. Σ. 9, 4. συμπόται ἐκρότουν. Cf. συγκροτεῖν. ¶ 2) *collidere.* A. 6, 1, 5. ἤρχεῖτο κροτῶν τὰς πέλτας. All. κρούων.

κρότος, *plausus.* A. 6, 1, 7. κρότος ἦν πολὺς spectatorum saltatoribus fauentium.

κρούειν, ¶ 1) *pulsare.* Σ. 1, 11. κρούσας τὴν θύραν, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι. v. Bach. ad h. l. Scil. dicitur proprie de iis, qui in aedes intraturi fores pulsabant. v. κόπτειν. Aristides T. II. p. 524. auctor est, non solum κόψας, sed etiam κρούσας τὴν θύραν dici, sed κροτεῖν θύραν esse Ἑλληνικόν. Cf. Albert. ad Hesych. in v. ἐξηράσαντες. ¶ 2) *percutere.* Iπ. 11, 4. equos ῥάβδῳ ὑπὸ τοὺς ἀστραγάλους κρούοντες, vt incedant. ¶ 3) *collidere.* A. 4, 5, 14. τὰς ἀσπίδας πρὸς τὰ δόρατα ἔκρουσαν. Cf. δουπεῖν et κροτεῖν.

κρύπτειν, ¶ 1) *occultare.* Π. 4, 5, 8. πολλοὺς διέπεμπε, καὶ ἐκέλευσε κύκλῳ τοῦ στρατοπέδου κρύπτειν, νομίζων ἅμα φυλακὴν εἶναι. Vbi tamen potius est pro κρύπτεσθαι, *occultare se.* ¶ 2) *dissimulare, celare.* E. 3, 5, 8. p. 182. ἔκρυπτον τὴν πρὸς ὑμᾶς ἔχθραν. Σ. 8, 6. ¶ 3) *tacere.* Π. 6, 1, 18. οὐκέτι κρύπτει, ἀλλὰ πέμπει καὶ κελεύει λέξαι ἅπαντα. A. 1, 4, 12. 6, 1, 11. εἴ τι δέοι λανθάνειν, μᾶλλον ἂν καὶ κρύπτεσθαι, *würde verschwiegen bleiben.* E. 3, 3, 6. c. acc. rei, Π. 4, 5, 8. κρύπτε δὲ τούτων μηδέν. c. acc. pers. Π. 7, 3, 4. μή σε κρύψω, πρὸς ὅντινα βούλομαι ἀφικέσθαι. A. 1, 9, 11.

κρυπτός, *occultus.* Iπ. 4, 10. κρυπτὰς σκοπιάς. Oppon. φανεραί. §. 12. φυλακάς.

κρύφα, *clanculum, nemine vidente.* Σ. 5, 9. κρύφα ἀνέφερον, scil. τὰς ψήφους.

κρυφαῖος, *occultus, clandestinus.* Iερ. 10, 6. πολεμίων ἐφόδους κρυφαίας.

κρυφῇ, i. q. κρύφα. Σ. 5, 8. κρυφῇ φερόντων, scil. τὰς ψήφους.

κρυψίνοος s. **κρυψίνους**, (poet. Port.) *dissimulator, dolosus mentis suae occultator.* Hesych. et Suid: κρυψίνους· δόλιος, πανοῦργος. Π. 1, 6, 19. p. 74. bono sensu: δεῖ ἐπίβουλον εἶναι, καὶ κρυψίνουν, καὶ δολερὸν, καὶ ἀπατεῶνα. Poll. 1, 178. recenset inter epitheta imperatoris. Aγ. 11, 5. in malam partem: τοὺς κρυψινόους ὥσπερ ἐνέδρας,

ἐνέδρας ἐφυλάττετο. Oppon. παῤῥησιαζόμενοι.

κρώβυλος ab Harpocratione explicatur sic: κυρίως εἶδος ἐμπλοκῆς. Eadem habet Suidas, qui haec addit: ὁ μαλλὸς τῶν παιδίων (Sic quoque Hesych.), καὶ ὁ πλόκαμος ὃν διέβαλλον (forte διέλαβον) οἱ τὸν χρυσοῦν τέττιγα φοροῦντες. ἀνάδημα. — ὁ ἐκ τῶν τριχῶν πεπλεγμένος κόσμος. Schol. Thucyd. 1, 6. εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν, ἀπὸ ἑκατέρων εἰς ὀξὺ ἀπολῆγον. v. ibi interpp. qui latine reddendum putant *cincinnum*, omninoque Kuhn. et Perizon. ad Aelian. V. H. 4, 22. A. 5, 4, 6. κράνη — κρώβυλον ἔχοντα — ἐγγυτάτω τιαροειδῆ. In hoc loco, quem etiam Suidas attulit, cum Leuncl. et Hutch. verti potest *spira tortilis*. Cf. indices Mori et Zeunii, qui intelligunt *capillum ita complicatum, vt a fronte super galeam reclinetur in verticem.*

Κρῶμνος, ὁ, *Cromnus*, Arcadiae oppidum. v. Steph. Byz. in v. Κρῶμνα. — E. 7, 4, 20 — 28. Lacedaemonii illud eripiunt Arcadibus, qui diu obsessum tandem vi recipiunt.

κτᾶσθαι, ¶ 1) *sibi parare, acquirere.* Π. 1, 1, 4. τῶν πατρίους ἀρχὰς παρειληφότων, καὶ τῶν δι' ἑαυτῶν κτησαμένων, i. e. καταστρεψαμένων. 1, 6, 11. πειρᾶσθαί τι κτᾶσθαι ἀπ' αὐτῶν (ἐχθρῶν). All. τίσασθαι pro κτ. ἀπ' αὐτ. 2, 1, 6. νίκης — ἡ τὰ καλὰ πάντα καὶ τὰ ἀγαθὰ κτᾶται καὶ σώζει. 8, 2, 11. p. 488. οὐ τοὺς πλεῖστα ἔχοντας καὶ φυλάττοντας — ἀλλ' ὃς ἂν κτᾶσθαι πλεῖστα δύνηται. A. 1, 9, 11. 7, 3, 15. χώραν, τὴν μὲν ἀπολήψῃ πατρῴαν οὖσαν, τὴν δὲ κτήσῃ, πολλοὺς δὲ ἵππους — ἄνδρας καὶ γυναῖκας καλὰς κτήσῃ. Cod. Guelf. et edd. vett. male pro καλ. κτ. habent καταστήσῃ. Πο. 4, 7. ἀργύριον οὐδεὶς πω οὕτω πολὺ ἐκτήσατο. §. 21. Ἱερ. 10, 1. φιλίαν κτησάμενος οὐδὲν ἔτι δεήσεται δορυφόρων. Απ. 1, 6, 3. χρήματα, ἃ κτωμένους εὐφραίνει. Σ. 4, 13. πονοῦντα κτᾶσθαι τἀγαθὰ, *victum ac diuitias.* 5, 4. c. ἀπὸ, Ἱερ. 8, 2. ἀπὸ τῶν ἴσων κτᾶται χάριν. c. ἐξ, Π. 8, 2, 11. p. 488. τὰ περιττὰ — τούτοις εὐεργετῶν ἀνθρώπους εὔνοιαν ἐξ αὐτῶν κτῶμαι καὶ φιλίαν. c. παρὰ, Ἱερ. 1, 13. ὅσα παρὰ πάντων ἀνθρώπων κτῶνται, *sich verdienen.* ¶ 2) *sibi facere, reddere.* Π. 1, 1,

Π. 1, 1, 3. παμπόλλους ἀνθρώπους ἐκτήσατο πειθομένους αὐτῷ. 7, 5, 26. p. 4 7. οὓς ἡμετέρους — δασμοφόρους βουλόμεθα κτήσασθαι. Margg. καταστήσασθαι. Α. 5, 5, 9. Ταόχους — πολεμίους ἐκτησάμεθα. Αγ. 1, 13. Ε. 3, 4, 11. ¶ 3) *fibi conciliare.* Π. 8, 2, 7. τοὺς βασιλέως ὀφθαλμοὺς οὐκ ἄλλως ἐκτήσατο ἢ τῷ δωρεῖσθαι. Α. 2, 6, 13. Απ. 2, 1, 14. κτῶνται βοηθούς. 2, 3, 3. οἰκέτας ὠνοῦνται — καὶ φίλους κτῶνται. 2, 6, 16. φίλους κτήσασθαι. Antea erat ποιεῖσθαι. ¶ 4) *fibi faciendum curare.* Απ. 2, 1, 14. ὅπλα κτῶνται. ¶ 5) *emere.* Hefych: κτᾶται· ὠνεῖται. Π. 6, 1, 9. ὅσοι ἵππους ἀπεστέρηνται, ταχὺ πάλιν ἄλλους κτήσονται. Πο. 4, 7. ἐπειδὰν ἱκανά τις κτήσηται τῇ οἰκίᾳ, οὐ μάλα ἔτι προσωνοῦνται. §. 14. 17. 39. Αθ. 2, 9. κτᾶσθαι ἱερά, *victimas emere.* Nifi malis *fana fibi exftruere.* Sic eleganter Απ. 2, 10, 4. εὐωνοτάτους ἐστὶ φίλους κτήσασθαι. ¶ 6) *conducere.* Ο. 12, 3. ἦν που ἐπιτροπικὸς, τοῦτον ὠνεῖσθαι — ἦν — τεκτονικὸν, τοῦτον πειρᾶ κτᾶσθαι. ¶ 7) *accipere.* Σ. 4, 43. παρ' οὗ ἐγὼ ἐκτησάμην, fcil. τὸν πλοῦτον. ¶ 8) Ponitur pro actiuo: Π. 3, 3, 3. ἀπὸ τῶν λοιπῶν (χρημάτων) κτῶ καὶ σαυτῇ καὶ τῷ ἀνδρί. Ιερ. 11, 13. κτῶ αὐτῇ συμμάχους. Ο. 15, 1. ἐπειδὰν — ἐπιστήμην κτήσῃ αὐτῷ, *fcientia eum imbuifti.* ¶ 9) Perfectum κεκτῆσθαι eft a) *poffidere, habere.* Π. 1, 3, 14. πότερα βίᾳ ἀφελόμενον ἔχειν, ἢ ποιησάμενον ἢ πριάμενον κεκτῆσθαι. 3, 3, 3. ὅ τι κεκτημένοι καὶ κεκοσμημένοι. 5, 3, 10. εἰ παῖδας ἢ ἐκγόνους ἐκέκτησο. 7, 5, 26. p. 458. κεκτήμεθα δούλους. 8, 3, 18. ταῦτα πάντα κέκτησο καὶ χρῶ. Ε. 4, 8, 25. δύναμιν κεκτῆσθαι ἐν τῇ θαλάττῃ. Margg. κατασκευάζεσθαι. Α. 1, 7, 3. ἄξιοι τῆς ἐλευθερίας, ἧς κέκτησθε. Απ. 1, 6, 3. χρήματα — κεκτημένους ἐλευθεριώτερον ποιεῖ ζῆν. 1, 7, 2. σκεύη καλὰ κέκτηνται. 2, 3, 2. 2, 6, 22. 4, 2. 9. τῶν σοφῶν γνώμας ἀρετῇ πλουτίζειν τοὺς κεκτημένους, *qui habent* l. *tenent has fententias* — χρυσίου θησαυροὺς κεκτῆσθαι μᾶλλον ἢ σοφίας. Ο. 1, 5. ὅσα τις ἔξω τῆς οἰκίας ἐκέκτητο — ὅσα τις κέκτηται. §. 6. oftenditur, non dici poffe ἐχθροὺς κέκτηνταί τινες. v. κτῆμα. 2, 13. οὔτε γὰρ ἔργανα

ὄργανα ἐκεκτήμην, possidebam. Margg. κέκτημαι. Σ. 1, 8. κάλλος — ἢν κέκτηταί τις αὐτό. Iπ. 10, 6. Hinc ὁ κεκτημένος, dominus. Moeris p. 225. ἡ κεκτημένη, ἡ δέσποινα παρ' Ἀττικοῖς. Suid: κεκτημένης· τῆς δεσποίνης. Πο. 4, 50. οἱ χῶροι ἄξιοι τοῖς κεκτημένοις. O. 1, 5. τῷ κεκτημένῳ, facultatum possessori. 20, 22. δι' ἀμέλειαν τῶν κεκτημένων. Intell. τοὺς ἀγρούς. cf. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 4. Σ. 8, 25. τὸν οἰκεῖον ἀγρὸν κεκτημένω. Iπ. 3, 10. Cf. πάσασθαι, pro quo legitur. ¶ b) Passiue intelligendum videtur Σ. 4, 64. οὗτος πολλοῦ ἄξιος πόλεσι — κεκτῆσθαι, qui possideatur s. acquiratur. §. 40. dicitur κτῆμα. ¶ c) retinere. O. 1, 11. μὴ ἀποδιδομένοις, ἀλλὰ κεκτημένοις. 20, 26. ¶ d) tractare. c. ὡς. Π. 6, 4, 3. με αἰχμάλωτον — οὔτε ὡς δούλην κεκτῆσθαι. ¶ e) sibi praeparare, acquirere, vt κτᾶσθαι. O. 7, 19. γηροβοσκοὺς κεκτῆσθαι ἑαυτοῖς ἐκ τούτου τοῦ ζεύγους. ¶ 10) Aoristus primus κτήσασθαι est et ipse interdum i. q. ἔχειν. Hesych: κτησάμενος· λαβὼν, ἔχων. Iερ. 7, 11. Aπ. 2, 7, 7. Dicitur etiam, vt κεκτῆσθαι, de eo, qui non ipse acquisiuit, Σ. 8, 2. Χαρμίδην πολλοὺς ἐραστὰς κτησάμενον. Cf. κτῆμα et κτῆσις. ¶ 11) Legitur pro ἡττᾶσθαι. v. ibi nr. 4. Permutatur etiam c. πάσασθαι. v. supra nr. 9. a.

κτείνειν, occidere. A. 2, 5, 7. βαρβάρων τινὲς — πάντας ἔκτεινον.

κτῆμα, possessio. Hesych: κτήματα· πάντα τὰ ὑπάρχοντα. Quam late pateat, ostenditur O. 1, 5 — 17. vbi tandem ita definitur: ὅ τι γέ τις ἀγαθὸν κέκτηται, et quo quis vti potest, vt sit ei χρῆμα. Hinc saepe de opibus legitur, Π. 6, 1, 15. πολλὰ τάλαντα ἀργυρίου καὶ χρυσίου ἄγων, καὶ ἄλλα κτήματα καὶ κόσμον. 8, 1, 3. 8, 4, 16. E. 4, 1, 11. O. 2, 3. 3, 15. 20, 23. πᾶν κτῆμα καὶ θρέμμα. Vbi κτῆμα fortassis intelligendum est de agris. Eustath. ad Il. η, p. 685. κτήματα οἱ μὲν μεθ' Ὅμηρον ἰδίως ἐπὶ ἀγρῶν καὶ οἴκων φασίν· Ὅμηρος δὲ ἐπὶ πάντων ἁπλῶς τῶν ὑπαρχόντων. Sed Σ. 4, 14. χρήματα, diuitiae, dicuntur ἡδὺ κτῆμα. Dicitur de amicitia, Iερ. 3, 6. de agricultura, O. 5, 11. de variis virtutibus omninoque de rebus abstractis, Π. 1, 5, 7. p. 54. κάλλιστον καὶ πολεμικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμισθε· ἐπαινούμενοι γὰρ — χαίρετε. A. 7, 7, 24. οὐδὲν

οὐδὲν ἀνδρὶ κάλλιον κτῆμα οὐδὲ λαμπρότερον ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης καὶ γενναιότητος. Αγ. 3, 5. Ιερ. 11, 15. vbi eſt formula κτῆμα κεκτῆσθαι. Απ. 1, 5, 1. 4, 5, 2. Σ. 4, 40. 43. Cf. ὑπερόριος. etiam de hominibus, vt de ſeruis, Πο. 4, 42. τί — εἰς πόλεμον κτῆμα χρησιμώτερον ἀνθρώπων; inprimis de amicis, Π. 8, 3, 20. Απ. 2, 4. paſſim. 3, 11, 5. καλόν γε τὸ κτῆμα, καὶ πολλῷ κρεῖττον ἢ οἴων τε καὶ βοῶν καὶ αἰγῶν, Φίλων ἀγέλην κεκτῆσθαι.

κτῆνος, *iumentum*, omninoque *pecus*. Etymol. M. κτήνη κυρίως ἐπὶ τῶν σφαζομένων εἰς βρῶσιν· — καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. Heſych: κτήνη· βοσκήματα. Suid: κτῆνος· τὸ ζῶον. Π. 5, 4, 13. τὰς νομὰς τῶν κτηνῶν. 8, 3, 16. ἢ προβάτων — ἢ τῶν βοῶν — ἢ νόσον ἐμπεπτωκέναι τοῖς κτήνεσι. Α. 3, 1, 13. κτήνη referuntur inter diuitias. 4, 7, 1. §. 12. διετράφησαν τοῖς κτήνεσιν. Ε. 3, 2, 19. Ιερ. 10, 5. Sed *pecus omnis generis* hoc nomine ſignificari, patet inprimis ex his locis: Π. 8, 2, 8. εὐδαίμονα τὰ κτήνη. Mox eſt ἡ προβάτων εὐδαιμονία. Α. 4, 5, 19. τὰ κτήνη πάντα. In praecedentibus ſunt αἶγες, βόες, οἶες. 5, 2, 3. ὗς καὶ βοῦς καὶ ἄλλο τι κτῆνος. Vbi collectiuum eſt κτῆνος. Αγ. 2, 18. ſunt κτήνη, quae Ε. 4, 5, 1. dicuntur βοσκήματα. Ο. 7, 19. δίαιτα — τοῖς κτήνεσιν ἐν ὑπαίθρῳ. Hic opponuntur hominibus. Cicero ap. Columell. 12, 1. vertit: *feris*.

Κτησίας, *Cteſias*, hiſtoricus ac medicus. Α. 1, 8, 18. fuit cum Artaxerxe Mnemone, et ſanauit vulnus ei a Cyro inflictum. §. 19. numerum militum in proelio occiſorum tradidit.

κτῆσις, ¶ 1) *acquiſitio, conciliatio*. Π. 8, 7, 3. p. 545. ἡ κτῆσις αὐτῶν (πιστῶν φίλων) ἐστιν οὐδαμῶς σὺν τῇ βίᾳ. Sic de amicis eſt Απ. 2, 4, 1. 2, 6, 18. et 32. ¶ 2) i. q. κτῆμα. Ο. 1, 7. 6, 4. οἶκος ἡμῖν ἐφαίνετο, — ὅπερ κτῆσις ἡ σύμπασα. κτῆσιν δὲ ἔφαμεν εἶναι ὅ τι ἑκάστῳ ὠφέλιμον. Sic Ammon: κτῆσις ἐστὶ πᾶσα ἡ οὐσία. Heſych. κτῆσις· πλοῦτος. *Opes* ſ. *facultates* ſignificat Π. 5, 4, 16. καλλίστη — ἡ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς κτῆσις. Vbi tamen Zeun. intelligit *terram ditioni patris ſubiectam*. Αθ. 1, 19. Πο. 3, 9. κτῆσιν δ' ἀπ' οὐδενὸς ἂν οὕτω

ἂν οὕτω καλὴν κτήσαιντο, ὥσπερ ἀφ' οὗ ἂν προτελέσωσιν. ¶ 3) *possessio*. Λ. 7, 6. ἡ κτῆσις diuitiarum πλείους λύπας ἢ ἡ χρῆσις εὐφροσύνας παρέχει.

κτύπος (poet. Port.), *strepitus*. Hesych: κτύπος· ψόφος. Π. 7, 1, 17. πολὺς ἀνδρῶν φόνος, πολὺς δὲ κτύπος ὅπλων καὶ βελῶν in pugna. 7, 5, 1. ὡς κραυγὴ καὶ κτύπος ἐγίγνετο, np. dum in portas vrbis cum caedibus irruerent.

κύαθος, *trulla aenea, qua vinum e cratere hauriebant*. et quae ideo aliis nominibus ἀρυστὴρ et ἀντλητὴρ vocabatur. Athenaeus 10, 6. p. 424. μνημονεύει κυάθου καὶ Ξενοφῶν ἐν πρώτῳ Παιδείας, np. 1, 3. 8. ἀρύσαντες ἀπ' αὐτῆς τῷ κυάθῳ. v. Hutch. ad h. l. Poll. 6, 19. 10, 75. et Fischer. ad Anacr. 57, 3.

κυαμευτὸς, *fabarum suffragio electus*. Timaeus lex. Plat. κυαμεῦσαι· κυάμῳ ψηφοφορῆσαι, ᾧ ἐχρῶντο οἱ βουλευταί. Απ. 1, 2, 57. κυβερνήτῃ — κυαμευτῷ.

κύαμος, *faba*, et *suffragium quod fabis fertur*. De consuetudine fabas adhibendi in eligendis magistratibus, Dauisius (ad Maxim. Tyr. 22, 4.) laudat Hesychium et Suid. in v. κυαμοτρὼξ et κύαμος, atque Schol. Aristoph. ad equitt. 41. Dukerus autem (ad Thucyd. 8, 66.) Meursium de archontib. Athen. 1, 9. Petitum in leges Atticas p. 219. Menagium ad Diog. Laert. 8, 34. et Scholiasten Demosth. ad orat. Timocr. p. 470. Απ. 1, 2, 9. τοὺς τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι, *fabis eligere*.

Κυαξάρης, *Cyaxares*, Astyagis filius. Π. 1, 6, 9. τοῖς παρὰ Κυαξάρῃ χρήμασιν. Zeun. sine libro emendat Κυαξάρει. In margg. est genit. Κυαξάρεω. 1, 4, 9. vituperat Cyrum. §. 22. non satis animosus est in hostes. 1, 5, 2. mortuo patre regnum suscipit. (Nunquam tamen Astyagem habuisse filium et successorem Cyaxarem, multis disputat Henr. Aug. Zeibich in animaduersione ad h. l. qua Cyaxares, suppositus Astyagis filius, de solio regali deturbatur, quae extat in Miscell. Lips. Nou, Vol. VIII. p. 58 — 86. et Vol. IX. p. 268 — 297.) §. 4. a Persis auxilium petit contra Assyrios. 2, 1, 2. horum copias recenset, ac Persarum, quos Cyrus adduxerat, numerum non

non satis magnum esse timidus queritur, Cyri tamen adhortationibus locum dat. 2, 4, 4. sq. indignatur, quod Cyrus stolam Medicam a se missam non induisset. 3, 3, 13. proficiscitur cum Cyro occursurus Assyriis. §. 16. sq. temere vult cum hostibus congredi, et a Cyro meliora docetur. Cf. §. 21. et 25. 4, 1, 7. partim subinuidens, partim labores et pericula fugiens, vetat Cyrum persequi hostes, sed §. 10. permittit, vt Cyrum in persequendis hostibus sequantur, qui sponte sua voluerint. 4, 5, 4. sqq. in castris Assyriorum captis ita vino indulget, vt Medos plerosque cum Cyro abire non sentiat, re vero cognita iratus minatur, et mittit qui Medos reuocet, sed a Cyro per epistolam obiurgatur. §. 16. sq. inprimis delectatur formosis mulieribus, contemtus ideo ab ipsis Medis. Cf. 4, 6, 6. 5, 5, 1. a Cyro per epistolam rogatur, vt ad exercitum in castra veniret. §. 3. sq. venit quidem, sed grauiter de Cyro conqueritur, tandem tamen §. 11. sq. redit cum eo in gratiam, et deducitur in tabernaculum Assyrii egregie instructum, etiam formosis ac musicis muliereulis (Cf. §. 1.), vbi §. 14. coepat. 6, 1, 1. socii illuc conueniunt, et §. 4. sqq. cum eo de continuando bello deliberant. 6, 3, 1. ipse, dum Cyrus aduersus Croesum pergit, cum tertia Medorum parte remanet. 8, 5, 9. sq. Cyro filiam suam in matrimonium offert. §. 13. Cyrus eam vxorem ducit, cum esset forma pulcherrima. Caeterum formam genitiui Κυαξάρους in Cyropaedia occurrere quater et decies, Κυαξάρου bis, datiuum Κυαξάρει quater et vigesies, Κυαξάρη ter, obseruauit Zeun. ad Π. 1, 6, 9.

**κυβεία*, *lusus aleae*. Απ. 1, 3, 2. πρὸς τοὺς θεοὺς — εὔχεσθαι κυβείαν ἢ μάχην. Ο. 1, 20. κυβεῖαι referuntur inter ἀπατηλὰς δεσποίνας. Sic Suid: κυβεία· πανουργία. v. Andr. Senftlebii de alea veterum opusculum, Lips. 1677. 8. inprimis p. 91.

κυβερνᾶν, ¶ 1) *gubernare*. Π. 1, 6, 6. σώζειν ναῦς κυβερνῶντας. Αθ. 1, 20. Ε. 1, 6, 23. Απ. 1, 7, 3. κυβερνᾷν κατασταθείς. 2, 6, 38. τὴν ναῦν κυβερνᾷν. ¶ 2) *regere*. Π. 1, 1, 5.

ὥστε

ὥςε τῇ αὐτοῦ γνώμῃ ἀξιοῦν κυβερνᾶσθαι. 8, 8, 1.

κυβερνήτης, *gubernator nauis*, qui clauum tenet puppimque dirigit. Π. 1, 6, 18. τοῖς κυβερνήταις οἱ συμπλέοντες πείθονται. Α. 5, 8, 9. πρωρεὺς ἐν πρώρᾳ, κυβερνήτης — ἐν πρύμνῃ. Αθ. 1, 2. distinguuntur κηβερνῆται, πεντηκόνταρχοι, πρωρᾶται et ναυπηγοί. §. 20. Ε. 1, 1, 19. οἱ τριήραρχοι, καὶ οἱ ἐπιβάται, καὶ οἱ κυβερνῆται. §. 21. 1, 5, 6. 1, 7, 3. Απ. 1, 7, 3. 2, 6, 38. Ο. 8, 14.

κυβερνητικὸς, *nauis gubernandae peritus*. Απ. 3, 3, 9. κυβερνητικώτατον.

κυβεύειν, *alea* f. *tesseris ludere*. Απ. 1, 2, 57. Socrates τοὺς κυβεύοντας — ἀργοὺς ἀπεκάλει. cf. Fischeri ind. Theophrast. in h. v. et mox κυβευτής.

κυβευτής, *aleator*. Ε. 6, 3, 6. p. 388. τῶν κυβευτῶν, οἵ τινες — περὶ διπλασίων κυβεύουσι.

κυβιστᾶν, ¶ 1) *rotare se, sich überschlagen*, caput deorsum, pedes sursum proiicere, ita tamen vt, priusquam in terram deuenias, suo loco caput et pedes consistant. Ita recte explicat Olear. ad Philostrat. vit. Apollon. p. 80. Phauorin: κυβιςᾶν κυρίως τὸ ἐπὶ κεφαλῆς ῥίπτειν — καὶ τὸ ἁπλῶς ἐν γῇ κυλιόμενον ςρέφειν χεῖρας καὶ πόδας. Priora verba desumta videntur e Suidae lexico, qui deinde addit haec: κυβιςᾶν· κολυμβᾶν. καταχρηςικῶς. Fuerit igitur *in aquam se deiicere et immergere*. Atque sic Zeunius interpretatur Ο. 13, 8. vbi canes dicuntur discere περιτρέχειν καὶ κυβιςᾶν. ¶ 2) *in caput saltare, in caput se praecipitem deiicere*. v. Meurs. de saltat. veterum in h. v. Απ. 1, 3, 9. οὗτος κἂν εἰς μαχαίρας κυβιςήσειε, *se in medios erectos gladios praecipitem dederit*, h. e. summum periculum adierit temere. v. Poll. 3, 134. Cf. πῦρ. Σ. 2, 11. εἰς ταῦτα (ξίφη) ἡ ὀρχηςρὶς ἐκυβίςα καὶ ἐξεκυβίςα ὑπὲρ αὐτῶν. §. 4. κυβιςᾶν εἰς τὰς μαχαίρας. 7, 3. δοκεῖ τὸ μὲν εἰς μαχαίρας κυβιςᾶν κινδύνου ἐπίδειγμα εἶναι. Cf. Athenae. 4, p. 129. D.

Κύδνος, *Cydnus*, Ciliciae fluuius. Α. 1, 2, 23. Ταρσοὺς — διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ ποταμὸς, Κύδνος ὄνομα. v. Hutch. ad h. l.

κῦδος, *gloria*. Απ. 2, 6, 11. in loco Homeri Vlysses vocatur κῦδος Ἀχαιῶν, quae verba Cic. de finn. 5, 18.

5, 18. vertit *decus Argolicum.*

κυδρὸς (poet. Port.), *gloriabundus et exultans, magnificus.* Hefych: κυδρός· ἔνδοξος, γαυριῶν, πεποιθώς. Ἀπολ. 29. Anytus incedit κυδρὸς (all. φαιδρὸς), quafi magni quid gefferit, quod Socrati mortis caufa fuit. De eo (cf. Poll. 1, 194.), Iπ. 10, 16. κυδρῷ τῷ σχήματι γαυριώμενος, *exultabundo et fuperbo geftu*, qui §. 15. dicitur τὸ κυδρόν.

Κύδων, *Cydon*, Byzantius. E. 1, 3, 12. prodit Athenienfibus vrbem.

κύειν, ¶ 1) *in vtero gerere, vterum geftare.* K. 5, 13. lepus πολύγονόν ἐϛιν οὕτως, ὥϛε τὰ μὲν τέτοκε, τὰ δὲ τίκτει, τὰ δὲ κύει. 7, 2. canes κύουσιν ἑξήκονθ᾽ ἡμέρας. ¶ 2) *moliri*, vt Latini vtuntur verbo *parturire.* Π. 5, 4, 16. ἡ ψυχή μου τοῦτο κύουσα ἄρα ποτε ἔϛαι.

Κυζικηνοὶ, *Cyziceni*, v. Κύζικος.

Κυζικηνὸς, *ftater Cyzicenus.* Hefych: Κυζικηνοὶ ϛατῆρες διεβεβόηντο ὡς εὖ κεχαραγμένοι. πρόσωπον δὲ ἦν γυναικὸς ὁ τύπος. Suidas: πρόσωπον δὲ ἦν γυναικεῖον ὁ τύπος. ἐπὶ δὲ θατέρου προτομὴ λέοντος. Demofth. adu. Phormion. p. 9,3. extr. ὁ δὲ Κυζικηνὸς ἐδύνατο ἐκεῖ (in Bofporo) εἴκοσι καὶ ὀκτὼ δραχμὰς Ἀττικάς. A. 5, 6, 12. Timafion ad exercitum: ὑπισχνοῦμαι ὑμῖν — μισθοφορὰν παρέξειν ὑμῖν Κυζικηνὸν ἑκάϛῳ τοῦ μηνός. 6, 2, 8. 7, 2, 19. 7, 3, 5.

Κύζικος, ἡ, *Cyzicus*, vrbs Myfiae ad Propontidem. E. 1, 1, 7 — 12. defcribitur pugna naualis apud Cyzicum facta, qua Athenienfes Alcibiade duce vicerunt Lacedaemonios. (cf. Thucyd. 8, extr. Diodor. Sic. 13, p. 116. fq. et Plutarch. in Alcibiade c. 28.) §. 13. τῇ ὑϛεραίᾳ ἔπλεον οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ Κύζικον, οἱ δὲ Κυζικηνοὶ — ἐδέχοντο αὐτούς. — Ἀλκιβιάδης χρήματα πολλὰ λαβὼν παρὰ τῶν Κυζικηνῶν. 1, 3, 9. Φαρνάβαζος — τοὺς παρὰ βασιλέα πορευομένους πρέσβεις (Graecorum) ἀπαντῶν ἐκέλευσεν ἐς Κύζικον. 3, 4, 10. Λύσανδρος — τὰ μὲν ἄλλα κατέλιπεν ἐν Κυζίκῳ — ἧκεν πρὸς Ἀγησίλαον. A. 7, 2, 3. Ἀρίϛαρχος ἐν Κυζίκῳ διάδοχος Κλεάνδρῳ.

Κυθηρία, *Cytheria*, infula infra Laconicam, quae vfitatius Κύθηρα dicitur, hodie *Cerigo.* E. 4, 8, 7. τῆς Κυθηρίας εἰς Φοινικοῦντα. Incolae eius infulae vocantur Κυθήριοι. E. 4, 8, 8.

8, 8, τὴν πόλιν τῶν Κυθηρίων — τῶν Κυθηρίων τεῖχος — ἐν τοῖς Κυθηρίοις κατέλιπε φρουρούς.

κύκλιος, *orbicularis*, *in modum circuli actus*. O. 8, 20. κύκλιος χορὸς καλὸν θέαμά ἐστιν. v. Hesych. in v. κύκλιον et κύκλειοι, ibique interpp. Spanhem. ad Callim. h. in Dian. 266. sq. et Ernest. ad Απ. 3, 4, 3.

* **κυκλοποιεῖσθαι**, v. κύκλος nr. 6.

κύκλος, ¶ 1) *orbis*, *circulus*. Πο. 1, 6. κύκλου τόρνον. Σ. 2, 11. κύκλος περίμεστος ξιφῶν ὀρθῶν. ¶ 2) *ambitus*, np. vrbis. A. 3, 4, 4. τοῦ κύκλου ἡ περίοδος, *vniuersus ambitus*. Sic plane est §. 6. nisi quod ibi all. pro κύκλου legunt τείχους. E. 5, 3, 22. vbi est *vallum vrbi circumdatum*. ¶ 3) *ambages orbicularis*, quae fit currendo et eundo. K. 3, 6. κύκλοις πολλοῖς χρώμεναι καὶ πλάνοις. 4, 3. ταῖς οὐραῖς διασαίνουσαι κύκλους πολλοὺς προΐεντωσαν. 6, 21. 8, 3. ἥκοντα κύκλους ποιούμενον. ¶ 4) *circulus hominum*, *conciliabulum*. Π. 7, 1, 16. περιστησάμενος τῶν ξυστοφόρων Περσῶν κύκλον μέγαν. A. 5, 7, 1. σύλλογοι ἐγίγνοντο, καὶ κύκλοι συνίσταντο. E. 4, 4, 3. ¶ 5) ἐν κύκλῳ, Π. 8, 5, 5. τούτων ἐν κύκλῳ ἐχομένους ἱππέας εἶχε, *circum hos proxime*. ¶ 6) Vsitatius est κύκλῳ, Π. 7, 1, 19. Αἰγύπτιοι — ἐπειδὴ ἠπορουντο, κύκλῳ πάντοθεν ποιησάμενοι, *circulo vndique facto*. Muretus, transposito post ὥστε aduerbio πάντοθεν, vult κυκλοποιησάμενοι, quod etiam est in Cod. Bodl. it. in Codd. Gabrielii et Philelphi, et quod Zeun. amplectitur. Zonaras habet κυκλωθέντες. 7, 5, 3. τεθεάμεθα κύκλῳ τὴν πόλιν, *vndique*, *circumcirca*. A. 1, 5, 4. 3, 1, 9. 4, 1, 8. 4, 7, 1. 7, 8, 11. πορευόμενοι κύκλῳ, *agmine in orbem facto*. Aγ. 1, 32. κύκλῳ ἔχων πάντα καὶ φίλια καὶ πολέμια, *vndique*. E. 3, 4, 24. 6, 4, 9. περιϊόντες κύκλῳ, *circumdantes*. 6, 5, 17. κόλπον — κύκλῳ ὄρη ἔχοντα, *circumcirca*. Sic 4, 6, 8. τὰ κύκλῳ περιέχοντα ὄρη. 7, 4, 22. K. 5, 23. 30. 11, 4. c. πάντῃ, A. 3, 1, 2. κύκλῳ πάντῃ — πολέμιοι ἦσαν. Cod. Eton. omittit πάντῃ. Sed addit etiam Arrianus 1, 28. c. περί, Π. 7, 5, 6. κύκλῳ διαμετρήσας περὶ τὸ τεῖχος. §. 24. κύκλῳ νυκτὸς — ἐφύλαττον περὶ τὰ βασίλεια. Operarum

rarum enim vitio h. l. in ed. Well. irrepsit ἐπὶ τὰ βασ. E. 5, 2, 4. τάφρον ὤρυττε κύκλῳ περὶ τὴν πόλιν — κύκλῳ τεῖχος περὶ τὴν πόλιν ᾠκοδόμησεν, *circumcirca.* Ιπρ. 3, 2. c. artic. Π. 7, 2, 7. p. 419. εἵλοντό με πάντες οἱ κύκλῳ βασιλεῖς, *finitimi vndique.* A. 3, ς, 9. τὴν κύκλῳ πᾶσαν χώραν. 4, 2, 4. τὰ κύκλῳ περιιόντες. In Cod. Eton. et Par. τὰ deest. E. 6, 1, 4. p. 360. 361. Sed A. 5, 6, 10. τῆς κύκλῳ χώρας περὶ τὸν πόντον οἰκουμένης, ordo verborum est hic: τῆς κ. περὶ τὸν π. οἰκ. χώρας. c. gen. Π. 4, 5, 3. κύκλῳ τοῦ στρατοπέδου, *vndique circa castra.* 8, 5, 6. E. 7, 2, 13. ἀπῆεσαν κύκλῳ τοῦ Τρικράνου, *circumeuntes, non breuissima via.* De loco E. 4, 5, 10. v. κλᾶν. ¶ 7) Dicitur etiam κύκλον, A. 12, 1. κύκλον ἐστρατοπεδεύσατο, *in orbem, sine angulis.* Zeun. ex Castal. et Brylinger. recepit εἰς κύκλον.

κυκλοτερής, *rotundus.* E. 4, 5, 6. ἐπὶ τοῦ περὶ τὴν λίμνην κυκλοτεροῦς οἰκοδομήματος. Cf. πέδη.

κυκλοῦν, *circumuenire, in medio concludere.* hostem in angustias inclusum vel in acie, A. 1, 8, 9. φοβούμενος μὴ κυκλωθείη ἑκατέρωθεν. 4, 2, 10. μὴ κυκλωθέντες πολιορκοῖντο. E. 4, 1, 11. 4, 2, 11. De loco E. 4, 5, 10. v. κλᾶν.

κυκλοῦσθαι, ¶ 1) *cingere, bloquiren.* c. περὶ, vt κύκλῳ, Π. 7, 5, 1. περὶ πολὺ τεῖχος κυκλουμένους. E. 7, 2, 8. οἱ Ἀργεῖοι περὶ τὴν πόλιν ἐκυκλοῦντο. ¶ 2) *circuire, circumuenire, cornibus extensis vndique hostium aciem circumdare.* Π. 6, 3, 9. τῷ περιττῷ κυκλωσόμενος. §. 10. οὗτοι (all. οὔτοι) ἂν εἰδεῖεν, εἰ οἱ κυκλούμενοι κυκλωθεῖεν. De h. l. vid. Zeun. p. 602. et εἰδέναι nr. 8. l. §. 11. p. 385. 7, 1, 3. A. 11, 9. E. 4, 2, 13. ¶ 3) *circulari, circulos facere, conuenire.* Π. 6, 2, 6. ἐκυκλοῦντό τε, καὶ μεστὰ ἦν πάντα ἀλλήλους ἐρωτώντων. All. perperam habent ἐλυποῦντο. v. Steph. et Zeun. ad h. l. A. 6, 4, 14. ἐκυκλοῦντο περὶ τὰ ἱερά.

κύκλῳ, v. κύκλος n. 6.

Κύκλων, *Cyclon*, Argiuus. E. 3, 5, 1. corruptus a rege Persarum. A Pausania 3, 9. vocatur Κύλων.

κύκλωσις, *conclusio exercitus*, quae fit, cum extensis cornibus acies hostilis

hoſtilis in medio intercipitur. Π. 7, 1, 3. ἀπέκαμπτον εἰς κύκλωσιν, ὅπως ὥσπερ Γάμμα ἑκατέρωθεν τὴν ἑαυτῶν τάξιν ποιήσαντες, πάντοθεν ἅμα μάχοιντο. Α. 1, 8, 17. Ε. 4, 2, 7. 12.

κυλινδεῖν, *voluere*, *deuoluere*. Α. 4, 2, 2. ἐκυλίνδουν ὁλοτρόχους. §. 3. κυλινδοῦντες τοὺς λίθους. §. 13. 4, 7, 3. κυλινδοῦσι λίθους ὑπὲρ τῆς πέτρας. §. 4. De animantibus, Α. 4, 8, 21. κάτω οἱ πολλοὶ ἐκυλινδοῦντο, ἄνω δὲ μόλις βάδην ἐπορεύοντο οἱ ἵπποι. De militibus celeriter fugientibus, Α. 5, 3, 2. ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ, εἰς ὕλην — κυλινδούμενοι, *deuoluti*, *delati*. Cod. Pariſ. καλινδ. Cf. καλινδεῖσθαι.

κύλιξ, *calix*, *poculum*. Σ. 2, 26. ἢν ἡμῖν — μικραῖς κύλιξι ἐπιψεκάζωσιν. §. 27.

κυλίστρα, *volutabrum*, *locus vbi equus ſe volutat*. v. Poll. 1, 183. Ιπ. 5, 3. ὅταν ἐπὶ κυλίστραν ἐξάγῃ (τὸν ἵππον).

Κυλλήνη, *Cyllene*. ¶ 1) Π. 7, 1, 21. Cyrus Aegyptiis donat πόλεις, αἳ ἔτι καὶ νῦν πόλεις Αἰγυπτίων καλοῦνται, Λάρισσάν τε καὶ Κυλλήνην παρὰ Κύμην πλησίον θαλάσσης. Cum Lariſſa et Cyme fuerint vrbes Aeolidis, nullum autem in Aeolide oppidum reperiatur, cui ſit nomen Κυλλήνη, Zeunio Xenophon ſcripſiſſe videbatur Καρήνην, quae fuit vrbs Myſiae ſ. Aeolidos. Sed v. infra Κύμη. ¶ 2) oppidum cum nauali in Elide. Steph. Byz: Κυλλήνη, ὄρος Ἀρκαδίας — ἔςι δὲ καὶ Ἠλείων ἐπίνειον Κυλλήνη. Cf. Strab. p. 337. et Pauſan. 6, 26. Ε. 3, 2, 20. 21. hanc Cyllenen dimittere liberam coguntur Elei in pace. 7, 4, 19.

κύμβαλον, *cymbalum*. Ιπ. 1, 3. ὥσπερ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ ἡ κοίλη ὁπλή. Laudat hunc locum Pollux 1, 188. Et notum eſt equi epitheton *ſonipes*. Cf. Gesneri lexicon ruſticum in v. Solea. De ſonitu cymbali v. Wetſten. ad 1 Corinth. 13, 1. omninoque de cymbalis veterum libros tres edidit Fr. Adolp. Lampe, Trai. ad Rhen. 1703. 12.

Κύμη, *Cyme* ſ. *Cuma*. Steph. Byz. inter alia: Κύμη, πόλις Αἰολίδος πρὸ τῆς Λέσβου. Etiam Plin. H. N. 5, 30. de eadem Aeolide loquens coniungit Lariſſam, Cymen, Myrinam. Euſtath. ad Il. β, p. 300. ed. Rom. poſtquam

fere

Digitized by Google

fere Stephanum exſcripſit, addit haec: ἔϛι δὲ Φασι καὶ Κύμης Κυλλήνη. Π. 7, 1, 21. v. Κυλλήνη. E. 3, 4, 26. ὄντι αὐτῷ ἐν τῷ πεδίῳ τῷ ὑπὲρ Κύμης. Margg. Κώμης et Καυῆς.

κυναγωγὸς, *praefectus* ſ. *nutritor canum.* A Polluce 5, 17. refertur inter συνεργοὺς κυνηγέτου. K. 9, 2. ἔχοντα κυναγωγὸν τὰς κύνας. Videtur h. l. venator ipſe intelligi, niſi malis nomen κυναγ. omittendum ſtatuere.

κυνάριον, *catellus.* Thomae Magiſtro et Phrynicho non probum videtur hoc vocabulum, quippe qui malunt κυνίδιον. At v. interpp. ad Thom. Mag. cf. Wetſten. ad Matth. 15, 26. Π. 8, 4, 9. ἥν ποτε βούλῃ αὐτὴν Φιλῆσαι, προσάλλεσθαί σε δεήσει ὡς τὰ κυνάρια.

κυνηγεσία et

κυνηγέσιον, ¶ 1) *venatio.* K. 1, 5. ἐπιμέλεια ἡ ἐκ τῶν κυνῶν καὶ κυνηγεσιῶν. Sic §. 12. vbi tamen Steph. habet κυνηγεσίων. (v. omnino Zeun. ad 1, 2. qui hunc genitiuum ſemper ſcribi iubet κυνηγεσίων, non κυνηγεσιῶν, cum nominatiuus κυνηγεσία in Xenophonte non reperiatur.) 2, 2, ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ ἐπιτήδευμα τῶν κυνηγεσιῶν. 3, 3. §. 11. τοὺς ἐπιθυμοῦντας κυνηγεσίων. 4, 6. ἐὰν μὴ λίπωσι τὰ κυνηγέσια. 5, 34. τὰ περὶ κυνηγέσιον πάντα, *venationis ſtudium*, vel *inſtrumenta venatica.* 6, 2. ἐξάγειν αὐτὰς ἐπὶ τὰ κυνηγέσια, *venatum.* §. 11. ἐξιέναι ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον — πρὸς τὸ κυνηγέσιον σιγῇ προσιέναι. 7, 2. 6. 12, 1. 10. 13, 18. ¶ 2) *ars venatica.* K. 1, 2. ἐγένοντο αὐτῷ (Chironi) μαθηταὶ κυνηγεσιῶν τε (marg. Leuncl. κυνηγεσίων τε) καὶ ἑτέρων καλῶν. 2, 1. 12, 18. ¶ 3) *locus venationis.* K. 6, 4. εἰς κυνηγέσια μεταβάλλοντα ἄγειν, ἵνα ὦσιν ἔμπειροι κυνηγεσίων, αὐτῆς δὲ τῆς χώρας. §. 26. ἀπιέναι ἐκ τοῦ κυνηγεσίου. 7, 11. Poſſunt etiam fortaſſis quaedam huc referri ex nr. 1. vt K. 3, 3. 4, 6. ¶ 4) *praeda venatica.* K 6, 12. συνιϛάναι τὰς ἄρκυς — ἰέναι πρὸς τὴν ὑπαγωγὴν τοῦ κυνηγεσίου. Leuncl. *ad praedam in caſſes adducendam.* ¶ 5) *grex canum venaticorum.* Pollux 5, 17. καὶ ἡ τῶν κυνῶν δὲ ἀγωγὴ, κυνηγέσιον ὁμωνύμως τῷ ἔργῳ καλεῖται. K. 10, 4. ἐλθόντας οὗ ἂν οἴωνται εἶναι, ὑπάγειν τὸ κυνηγέσιον, λύσαντας μίαν. Leuncl. *adducere praedam venatu.*

Sed

Sed melius Omnibonus: *canum grege adducto.*

κυνηγετεῖν, *venari.* K. 5, 34. ἐν τοῖς ἔργοις κυνηγετοῦντα. Steph. in indice thesauri praefert formam κυνηγεῖν.

κυνηγέτης, *venator.* K. 6, 11. ab ἀρκυώρῳ distinguitur. Occurrit saepius, vt K. 4, 4. 5. 5, 25. 10, 5. 21. 12, 6.

κυνηγετικὸς, scil. λόγος, *liber de venatione quadrupedum, vbi inprimis canum vsus cernitur.* Ita recte Zeun. explicat inscriptionem libri Xenophontei.

κυνήποδες, *callosae crurum partes in equis, inter vngulam et suram,* a pedibus caninis sic appellatae. Sic explicant Leuncl. atque Portus. Sed aliis, vt Zeunio, placet interpretatio Hieroclis et Apsyrti: σφυρὰ, *malleoli pedum.* Haynisch vertit: *die Köhde,* et Gail: *os sesamoïde,* Heubel: *Fesselknochen.* Ιπ. 1, 4. τὰ ἀνωτέρω τῶν ὁπλῶν, κατωτέρω δὲ τῶν κυνηπόδων ὀσᾶ — ψιλοῖντο ἂν καὶ ἑλκοῖντο οἱ κυνήποδες. §. 15.

κυνίδιον, *catulus.* O. 13, 8. τὰ κυνίδια — πολλὰ μανθάνει. Cf. κυνάριον.

κυνικὸς, *caninus.* Π. 5, 2, 8. κεκινῆσθαι ὑπὸ τῶν βρωμάτων — κυνικὸν καὶ θηριῶδες δοκεῖ εἶναι. Margg. συϊκόν. Cf. Κυνίσκος.

Κυνίσκα, *Cynisca,* soror Agesilai. Ἀγ. 9, 6. Κυνίσκαν ἀδελφὴν πεῖσαι ἁρματροφεῖν.

Κυνίσκος, *Cyniscus.* A. 7, 1, 8. videtur praefectus Lacedaemoniorum in Chersoneso fuisse. In duobus codd. legitur Κυνικός.

κυνόδους, *dens caninus equi.* Ιπ. 6, 8. ἢν δὲ μηδὲ οὕτω δέχηται, πιεσάτω τὸ χεῖλος περὶ τῷ κυνόδοντι. Poll. 2, 91. οἱ δὲ ἑκατέρωθεν ἑκατέρᾳ τῇ σιαγόνι δύο (ὀδόντες, καλοῦνται) κυνόδοντες, διὰ τὴν ὀξύτητα, ὡς τοῖς τῶν κυνῶν προσεοικότες.

κυνοδρομεῖν, ¶ 1) *vna cum canibus currere atque persequi.* K. 6, 17. κυνοδρομεῖν — κατὰ τὸν λαγώ. §. 18. 19. ἐὰν μὴ οἷός τ' ᾖ (venator) κυνοδρομῶν ἐπιγίγνεσθαι αὐταῖς. (Poll. 5, 85. venator dicitur ἐπιγιγνόμενος κυνοδρομῶν.) §. 22. Cf. Poll. 5, 65. et 78. et Spanhem. ad Callimach. h. in Dian. 106. ¶ 2) *canis instar inuestigare.* Σ. 4, 63. ἐρῶντες ἐκυνοδρομοῦμεν ἀλλήλους ζητοῦντες. All. ἐκυνολογοῦμεν, quod est inusitatum. cf. Bach. ad h. l.

κυνολογεῖν, v. κυνοδρομεῖν.

οὐδὲν ἀνδρὶ κάλλιον κτῆμα οὐδὲ λαμπρότερον ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης καὶ γενναιότητος. Αγ. 3, 5. Ιερ. 11, 15. vbi eſt formula κτῆμα κεκτῆσθαι. Aπ. 1, 5, 1. 4, 5, 2. Σ. 4, 40. 43. Cf. ὑπερόριος. etiam de hominibus, vt de ſeruis, Πο. 4, 42. τί — εἰς πόλεμον κτῆμα χρησιμώτερον ἀνθρώπων; inprimis de amicis, Π. 8, 3, 20. Aπ. 2, 4. paſſim. 3, 11, 5. καλόν γε τὸ κτῆμα, καὶ πολλῷ κρεῖττον ἢ οἴων τε καὶ βοῶν καὶ αἰγῶν, Φίλων ἀγέλην κεκτῆσθαι.

κτῆνος, *iumentum*, omninoque *pecus*. Etymol. M. κτήνη κυρίως ἐπὶ τῶν σφαζομένων εἰς βρῶσιν· — καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. Heſych: κτήνη· βοσκήματα. Suid: κτῆνος· τὸ ζῶον. Π. 5, 4, 13. τὰς νομὰς τῶν κτηνῶν. 8, 3, 16. ἢ προβάτων — ἢ τῶν βοῶν — ἢ νόσου ἐμπεπτωκέναι τοῖς κτήνεσι. A. 3, 1, 13. κτήνη referuntur inter diuitias. 4, 7, 1. §. 12. διετράφησαν τοῖς κτήνεσιν. E. 3, 2, 19. Ιερ. 10, 5. Sed *pecus omnis generis* hoc nomine ſignificari, patet inprimis ex his locis: Π. 8, 2, 8. εὐδαίμονα τὰ κτήνη. Mox eſt ἡ προβάτων εὐδαιμονία. A. 4, 5, 19. τὰ κτήνη πάντα. In praecedentibus ſunt αἶγες, βόες, οἶες. 5, 2, 3. ὗς καὶ βοῦς καὶ ἄλλο τι κτῆνος. Vbi collectiuum eſt κτῆνος. Αγ. 2, 18. ſunt κτήνη, quae E. 4, 5, 1. dicuntur βοσκήματα. O. 7, 19. δίαιτα — τοῖς κτήνεσιν ἐν ὑπαίθρῳ. Hic opponuntur hominibus. Cicero ap. Columell. 12, 1. vertit: *feris*.

Κτησίας, *Cteſias*, hiſtoricus ac medicus. A. 1, 8, 18. fuit cum Artaxerxe Mnemone, et ſanauit vulnus ei a Cyro inflictum. §. 19. numerum militum in proelio occiſorum tradidit.

κτῆσις, ¶ 1) *acquiſitio, conciliatio*. Π. 8, 7, 3. p. 545. ἡ κτῆσις αὐτῶν (πιστῶν φίλων) ἐστιν οὐδαμῶς σὺν τῇ βίᾳ. Sic de amicis eſt Aπ. 2, 4, 1. 2, 6, 18. et 32. ¶ 2) i. q. κτῆμα. O. 1, 7. 6. 4. οἶκος ἡμῖν ἐφαίνετο, — ὅπερ κτῆσις ἡ σύμπασα. κτῆσιν δὲ ἐφαμεν εἶναι ὅ τι ἑκάστῳ ὠφέλιμον. Sic Ammon: κτῆσις ἐστὶ πᾶσα ἡ οὐσία. Heſych. κτῆσις· πλοῦτος. *Opes* ſ. *facultates* ſignificat Π. 5, 4, 16. καλλίστη — ἡ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς κτῆσις. Vbi tamen Zeun. intelligit *terram ditioni patris ſubiectam*. Aθ. 1, 19. Πο. 3, 9. κτῆσιν δ' ἀπ' οὐδενὸς ἂν οὕτω

ἂν οὕτω καλὴν κτήσαιντο, ὥσπερ ἀφ' οὗ ἂν προτελέσωσιν. ¶ 3) *possessio.* Λ. 7, 6. ἡ κτῆσις diuitiarum πλείους λύπας ἢ ἡ χρῆσις εὐφροσύνας παρέχει.

κτύπος (poet. Port.), *strepitus.* Hesych: κτύπος· ψόφος. Π. 7, 1, 17. πολὺς ἀνδρῶν φόνος, πολὺς δὲ κτύπος ὅπλων καὶ βελῶν in pugna. 7, 5, 1. ὡς κραυγὴ καὶ κτύπος ἐγίγνετο, np. dum in portas vrbis cum caedibus irruerent.

κύαθος, *trulla aenea, qua vinum e cratere hauriebant,* et quae ideo aliis nominibus ἀρυστὴρ et ἀντλητὴρ vocabatur. Athenaeus 10, 6. p. 424. μνημονεύει κυάθου καὶ Ξενοφῶν ἐν πρώτῳ Παιδείας, np. 1, 3. 8. ἀρύσαντες ἀπ' αὐτῆς τῷ κυάθῳ. v. Hutch. ad h. l. Poll. 6, 19. 10, 75. et Fischer. ad Anacr. 57, 3.

κυαμευτὸς, *fabarum suffragio electus.* Timaeus lex. Plat. κυαμεῦσαι· κυάμῳ ψηφοφορῆσαι, ᾧ ἐχρῶντο οἱ βουλευταί. Απ. 1, 2, 57. κυβερνήτῃ — κυαμευτῷ.

κύαμος, *faba,* et *suffragium quod fabis fertur.* De consuetudine fabas adhibendi in eligendis magistratibus, Dauisius (ad Maxim. Tyr. 22, 4.) laudat Hesychium et Suid. in v. κυαμοτρὼξ et κύαμος, atque Schol. Aristoph. ad equitt. 41. Dukerus autem (ad Thucyd. 8,66.) Meursium de archontib. Athen. 1, 9. Petitum in leges Atticas p. 219. Menagium ad Diog. Laert. 8, 34. et Scholiasten Demosth. ad orat. Timocr. p. 470. Απ. 1, 2, 9. τοὺς τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι, *fabis eligere.*

Κυαξάρης, *Cyaxares,* Astyagis filius. Π. 1, 6, 9. τοῖς παρὰ Κυαξάρῃ χρήμασιν. Zeun. sine libro emendat Κυαξάρει. In margg. est genit. Κυαξάρεω. 1, 4, 9. vituperat Cyrum. §. 22. non satis animosus est in hostes. 1,5,2. mortuo patre regnum suscipit. (Nunquam tamen Astyagem habuisse filium et successorem Cyaxarem, multis disputat Henr. Aug. Zeibich in animaduersione ad h. l. qua Cyaxares, suppositus Astyagis filius, de solio regali deturbatur, quae extat in Miscell. Lips. Nou. Vol. VIII. p. 58 — 86. et Vol. IX. p. 268 — 297.) §. 4. a Persis auxilium petit contra Assyrios. 2, 1, 2. horum copias recenset, ac Persarum, quos Cyrus adduxerat, numerum non

non satis magnum esse timidus queritur, Cyri tamen adhortationibus locum dat. 2, 4, 4. sq. indignatur, quod Cyrus stolam Medicam a se missam non induisset. 3, 3, 13. proficiscitur cum Cyro occursurus Assyriis. §. 16. sq. temere vult cum hostibus congredi, et a Cyro meliora docetur. Cf. §. 21. et 25. 4, 1, 7. partim subinuidens, partim labores et pericula fugiens, vetat Cyrum persequi hostes, sed §. 10. permittit, vt Cyrum in persequendis hostibus sequantur, qui sponte sua voluerint. 4, 5, 4. sqq. in castris Assyriorum captis ita vino indulget, vt Medos plerosque cum Cyro abire non sentiat, re vero cognita iratus minatur, et mittit qui Medos reuocet, sed a Cyro per epistolam obiurgatur. §. 16. sq. inprimis delectatur formosis mulieribus, contemtus ideo ab ipsis Medis. Cf. 4, 6, 6. 5, 5, 1. a Cyro per epistolam rogatur, vt ad exercitum in castra veniret. §. 3. sq. venit quidem, sed grauiter de Cyro conqueritur, tandem tamen §. 11. sq. redit cum eo in gratiam, et deducitur in tabernaculum Assyrii egregie instructum, etiam formosis ac musicis muliereulis (Cf. §. 1.). vbi §. 14. coenat. 6, 1, 1. socii illuc conueniunt, et §. 4. sqq. cum eo de continuando bello deliberant. 6, 3, 1. ipse, dum Cyrus aduersus Croesum pergit, cum tertia Medorum parte remanet. 8, 5, 9. sq. Cyro filiam suam in matrimonium offert. §. 13. Cyrus eam vxorem ducit, cum esset forma pulcherrima. Caeterum formam genitiui Κυαξάρους in Cyropaedia occurrere quater et decies, Κυαξάρου bis, datiuum Κυαξάρει quater et vigesies, Κυαξάρῃ ter, obseruauit Zeun. ad Π. 1, 6, 9.

*κυβεία, *lusus aleae.* Απ. 1, 3, 2. πρὸς τοὺς θεοὺς — εὔχεσθαι κυβείαν ἢ μάχην. Ο. 1, 20. κυβεῖαι referuntur inter ἀπατηλὰς δεσποίνας. Sic Suid: κυβεία· πανουργία. v. Andr. Senftlebii de alea veterum opusculum, Lips. 1677. 8. inprimis p. 91.

κυβερνᾷν, ¶ 1) *gubernare.* Π. 1, 6, 6. σώζειν ναῦς κυβερνῶντας. Αθ. 1, 20. Ε. 1, 6, 23. Απ. 1, 7, 3. κυβερνᾷν καταστάθεις. 2, 6, 38. τὴν ναῦν κυβερνᾷν. ¶ 2) *regere.* Π. 1, 1, 5.

ῶστε τῇ αὐτοῦ γνώμῃ ἀξιοῦν κυβερνᾶσθαι. 8, 8, 1.
κυβερνήτης, *gubernator nauis*, qui clauum tenet puppimque dirigit. Π. 1, 6, 18. τοῖς κυβερνήταις οἱ συμπλέοντες πείθονται. Α. 5, 8, 9. πρωρεὺς ἐν πρώρᾳ, κυβερνήτης — ἐν πρύμνῃ. Αθ. 1, 2. distinguuntur κυβερνῆται, πεντηκόνταρχοι, πρωρᾶται et ναυπηγοί. §. 20. Ε. 1, 1, 19. οἱ τριήραρχοι, καὶ οἱ ἐπιβάται, καὶ οἱ κυβερνῆται. §. 21. 1, 5, 6. 1, 7, 3. Απ. 1, 7, 3. 2, 6, 38. Ο. 8, 14.
κυβερνητικὸς, *nauis gubernandae peritus*. Απ. 3, 3, 9. κυβερνητικώτατον.
κυβεύειν, *alea* f. *tesseris ludere*. Απ. 1, 2, 57. Socrates τοὺς κυβεύοντας — ἀργοὺς ἀπεκάλει. cf. Fischeri ind. Theophrast. in h. v. et mox κυβευτής.
κυβευτὴς, *aleator*. Ε. 6, 3, 6. p. 388. τῶν κυβευτῶν, οἵτινες — περὶ διπλασίαν κυβεύουσι.
κυβιστᾶν, ¶ 1) *rotare se, sich überschlagen*, caput deorsum, pedes sursum proiicere, ita tamen vt, priusquam in terram deuenias, suo loco caput et pedes consistant. Ita recte explicat Olear. ad Philostrat. vit. Apollon. p. 80. Phauorin: κυβιστᾶν κυρίως τὸ ἐπὶ κεφαλῆς ῥίπτειν — καὶ τὸ ἁπλῶς ἐν γῇ κυλιόμενον στρέφειν χεῖρας καὶ πόδας. Priora verba desumta videntur e Suidae lexico, qui deinde addit haec: κυβιστᾶν· κολυμβᾶν. καταχρηστικῶς. Fuerit igitur *in aquam se deiicere et immergere*. Atque sic Zeunius interpretatur Ο. 13, 8. vbi canes dicuntur discere περιτρέχειν καὶ κυβιστᾶν. ¶ 2) *in caput saltare, in caput se praecipitem deiicere*. v. Meurs. de saltat. veterum in h. v. Απ. 1, 3, 9. οὗτος κἂν εἰς μαχαίρας κυβιστήσειε, *se in medios erectos gladios praecipitem dederit*, h. e. summum periculum adierit temere. v. Poll. 3, 134. Cf. πῦρ. Σ. 2, 11. εἰς ταῦτα (ξίφη) ἡ ὀρχηστρὶς ἐκυβίστα καὶ ἐξεκυβίστα ὑπὲρ αὐτῶν. §. 4. κυβιστᾶν εἰς τὰς μαχαίρας. 7, 3. δοκεῖ τὸ μὲν εἰς μαχαίρας κυβιστᾶν κινδύνου ἐπίδειγμα εἶναι. Cf. Athenae. 4, p. 129. D.
Κύδνος, *Cydnus*, Ciliciae fluuius. Α. 1, 2, 23. Ταρσοὺς — διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ ποταμὸς, Κύδνος ὄνομα. v. Hutch. ad h. l.

κῦδος, *gloria*. Απ. 2, 6, 11. in loco Homeri Vlysses vocatur κῦδος Ἀχαιῶν, quae verba Cic. de fiun. 5, 18.

5, 18. vertit *decus Argolicum.*

κυδρὸς (poet. Port.), *gloriabundus et exultans, magnificus.* Hesych: κυδρός· ἔνδοξος, γαυριῶν, πεποιθώς. Απολ. 29. Anytus incedit κυδρὸς (all. Φαιδρὸς), quasi magni quid gesserit, quod Socrati mortis causa fuit. De equo (cf. Poll. 1, 194.), Ιπ. 10, 16. κυδρῷ τῷ σχήματι γαυριώμενος, *exultabundo et superbo gestu*, qui §. 15. dicitur τὸ κυδρόν.

Κύδων, *Cydon*, Byzantius. E. 1, 3, 12. prodit Athenienſibus vrbem.

κύειν, ¶ 1) *in vtero gerere, vterum gestare.* K. 5, 13. lepus πολύγονόν ἐστιν οὕτως, ὥστε τὰ μὲν τέτοκε, τὰ δὲ τίκτει, τὰ δὲ κύει. 7, 2. canes κύουσιν ἑξήκονθ' ἡμέρας. ¶ 2) *moliri*, vt Latini vtuntur verbo *parturire.* Π. 5, 4, 16. ἡ ψυχή μου τοῦτο κύουσα ἄρα ποτε ἔσται.

Κυζικηνοὶ, *Cyziceni*, v. Κύζικος.

Κυζικηνὸς, *stater Cyzicenus.* Hesych: Κυζικηνοὶ στατῆρες διεβεβόηντο ὡς εὖ κεχαραγμένοι. πρόσωπον δὲ ἦν γυναικὸς ὁ τύπος. Suidas: πρόσωπον δὲ ἦν γυναικεῖον ὁ τύπος. ἐπὶ δὲ θατέρου προτομὴ λέοντος. Demosth. adu. Phormion. p. 943. extr. ὁ δὲ Κυζικηνὸς ἐδύνατο ἐκεῖ (in Bosporo) εἴκοσι καὶ ὀκτὼ δραχμὰς Ἀττικάς. A. 5, 6, 12. Timasion ad exercitum: ὑπισχνοῦμαι ὑμῖν — μισθοφορὰν παρέξειν ὑμῖν Κυζικηνὸν ἑκάστῳ τοῦ μηνός. 6, 2, 3. 7, 2, 19. 7, 3, 5.

Κύζικος, ἡ, *Cyzicus*, vrbs Mysiae ad Propontidem. E. 1, 1, 7 — 12. describitur pugna naualis apud Cyzicum facta, qua Athenienses Alcibiade duce vicerunt Lacedaemonios. (cf. Thucyd. 8, extr. Diodor. Sic. 13, p. 116. sq. et Plutarch. in Alcibiade c. 28.) §. 13. τῇ ὑστεραίᾳ ἔπλεον οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ Κύζικον, οἱ δὲ Κυζικηνοὶ — ἐδέχοντο αὐτούς. — Ἀλκιβιάδης χρήματα πολλὰ λαβὼν παρὰ τῶν Κυζικηνῶν. 1, 3, 9. Φαρνάβαζος — τοὺς παρὰ βασιλέα πορευομένους πρέσβεις (Graecorum) ἀπαντᾷν ἐκέλευσεν ἐς Κύζικον. 3, 4, 10. Λύσανδρος — τὰ μὲν ἄλλα κατέλιπεν ἐν Κυζίκῳ — ἧκεν πρὸς Ἀγησίλαον. A. 7, 2, 3. Ἀρίσταρχος ἐν Κυζίκῳ διάδοχος Κλεάνδρῳ.

Κυθηρία, *Cytheria*, insula infra Laconicam, quae vsitatius Κύθηρα dicitur, hodie *Cerigo*. E. 4, 8, 7. τῆς Κυθηρίας εἰς Φοινικοῦντα. Incolae eius insulae vocantur Κυθήριοι. E. 4, 8, 8.

8, 8, τὴν πόλιν τῶν Κυθηρίων — τῶν Κυθηρίων τεῖχος — ἐν τοῖς Κυθηρίοις κατέλιπε Φρουρούς.

κύκλιος, *orbicularis*, *in modum circuli actus*. O. 8, 20. κύκλιος χορὸς καλὸν θέαμά ἐστιν. v. Hesych. in v. κύκλιον et κύκλειοι, ibique interpp. Spanhem. ad Callim. h. in Dian. 266. sq. et Ernest. ad Απ. 3, 4, 3.

* **κυκλοποιεῖσθαι**, v. κύκλος nr. 6.

κύκλος, ¶ 1) *orbis*, *circulus*. Πο. 1, 6. κύκλου τόρνον. Σ. 2, 11. κύκλος περίμεστος ξιφῶν ὀρθῶν. ¶ 2) *ambitus*, np. vrbis. A. 3, 4, 4. τοῦ κύκλου ἡ περίοδος, *vniuersus ambitus*. Sic plane est §. 6. nisi quod ibi all. pro κύκλου legunt τείχους. E. 5, 3, 22. vbi est *vallum vrbi circumdatum*. ¶ 3) *ambages orbicularis*, quae fit currendo et eundo. K. 3, 6. κύκλοις πολλοῖς χρώμεναι καὶ πλάνοις. 4, 3. ταῖς οὐραῖς διασαίνουσαι κύκλους πολλοὺς προΐεσαν. 6, 21. 8, 3. ἤκοντα κύκλους ποιούμενον. ¶ 4) *circulus hominum*, *conciliabulum*. Π. 7, 1, 16. περιστησάμενος τῶν ξυστοφόρων Περσῶν κύκλον μέγαν. A. 5, 7, 1. σύλλογοι ἐγίγνοντο, καὶ κύκλοι συνίσταντο. E. 4, 4, 3. ¶ 5) ἐν κύκλῳ, Π. 8, 5, 5. τούτων ἐν κύκλῳ ἐχομένους ἱππέας εἶχε, *circum hos proxime*. ¶ 6) Vsitatius est κύκλῳ, Π. 7, 1, 19. Αἰγύπτιοι — ἐπειδὴ ἠπορoῦντο, κύκλῳ πάντοθεν ποιησάμενοι, *circulo vndique facto*. Muretus, transposito post ὥστε aduerbio πάντοθεν, vult κυκλοποιησάμενοι, quod etiam est in Cod. Bodl. it. in Codd. Gabrielii et Philelphi, et quod Zeun. amplectitur. Zonaras habet κυκλωθέντες. 7,5,3. τεθεάμεθα κύκλῳ τὴν πόλιν, *vndique*, *circumcirca*. A. 1, 5, 4. 3, 1, 9. 4, 1, 8. 4, 7, 1. 7, 8, 11. πορευόμενοι κύκλῳ, *agmine in orbem facto*. Αγ. 1, 32. κύκλῳ ἔχων πάντα καὶ Φίλια καὶ πολέμια, *vndique*. E. 3, 4, 24. 6, 4, 9. περιϊόντες κύκλῳ, *circumdantes*. 6, 5, 17. κόλπον — κύκλῳ ὄρη ἔχοντα, *circumcirca*. Sic 4, 6, 8. τὰ κύκλῳ περιέχοντα ὄρη. 7, 4, 22. K. 5, 23. 30. 11, 4. c. πάντῃ, A. 3, 1, 2. κύκλῳ πάντῃ — πολέμιοι ἦσαν. Cod. Eton. omittit πάντῃ. Sed addit etiam Arrianus 1, 28. c. περὶ, Π. 7, 5, 6. κύκλῳ διαμετρήσας περὶ τὸ τεῖχος. §. 24. κύκλῳ νυκτὸς — ἐφύλαττον περὶ τὰ βασίλεια. Operarum

rarum enim vitio h. l. in ed. Well. irrepſit ἐπὶ τὰ βασ. E. 5, 2, 4. τάφρον ὤρυττε κύκλῳ περὶ τὴν πόλιν — κύκλῳ τεῖχος περὶ τὴν πόλιν ᾠκοδόμησεν, circumcirca. Ιππ. 3, 2. c. artic. Π. 7, 2, 7. p. 419. εἵλοντό με πάντες οἱ κύκλῳ βασιλεῖς, finitimi vndique. A. 3, 5, 9. τὴν κύκλῳ πᾶσαν χώραν. 4, 2, 4. τὰ κύκλῳ περιιόντες. In Cod. Eton. et Par. τὰ deeſt. E. 6, 1, 4. p. 360. 361. Sed A. 5, 6, 10. τῆς κύκλῳ χώρας περὶ τὸν πόντον οἰκουμένης, ordo verborum eſt hic: τῆς κ. περὶ τὸν π. οἰκ. χώρας. c. gen. Π. 4, 5, 3. κύκλῳ τοῦ στρατοπέδου, vndique circa caſtra. 8, 5, 6. E. 7, 2, 13. ἀπῄεσαν κύκλῳ τοῦ Τρικράνου, circumeuntes, non breuiſſima via. De loco E. 4, 5, 10. v. κλᾶν. ¶ 7) Dicitur etiam κύκλον, A. 12, 1. κύκλον ἐστρατοπεδεύσατο, in orbem, ſine angulis. Zeun. ex Caſtal. et Brylinger. recepit εἰς κύκλον.

κυκλοτερής, *rotundus*. E. 4, 5, 6. ἐπὶ τοῦ περὶ τὴν λίμνην κυκλοτεροῦς οἰκοδομήματος. Cf. πέδη.

κυκλοῦν, *circumuenire, in medio concludere*. hoſtem in anguſtias incluſum vel in acie, A. 1, 8, 9. φοβούμενος μὴ κυκλωθείη ἑκατέρωθεν. 4, 2, 10. μὴ κυκλωθέντες πολιορκοῖντο. E. 4, 1, 11. 4, 2, 11. De loco E. 4, 5, 10. v. κλᾶν.

κυκλοῦσθαι, ¶ 1) *cingere, bloquiren*. c. περί, vt κύκλῳ, Π. 7, 5, 1. περὶ πολὺ τεῖχος κυκλουμένους. E. 7, 2, 8. οἱ Ἀργεῖοι περὶ τὴν πόλιν ἐκυκλοῦντο. ¶ 2) *circuire, circumuenire, cornibus extenſis vndique hoſtium aciem circumdare*. Π. 6, 3, 9. τῷ περιττῷ κυκλωσόμενος. §. 10. οὗτοι (all. οὔτοι) ἂν εἰδεῖεν, εἰ οἱ κυκλούμενοι κυκλωθεῖεν. De h. l. vid. Zeun. p. 602. et εἰδέναι nr. 8. l. §. 11. p. 385. 7, 1, 3. A. 11, 9. E. 4, 2, 13. ¶ 3) *circulari, circulos facere, conuenire*. Π. 6, 2, 6. ἐκυκλοῦντό τε, καὶ μεστὰ ἦν πάντα ἀλλήλους ἐρωτώντων. All. perperam habent ἐλυποῦντο. v. Steph. et Zeun. ad h. l. A. 6, 4, 14. ἐκυκλοῦντο περὶ τὰ ἱερά.

κύκλῳ, v. κύκλος n. 6.

Κύκλων, *Cyclon*, Argiuus. E. 3, 5, 1. corruptus a rege Perſarum. A Pauſania 3, 9. vocatur Κύλων.

κύκλωσις, *concluſio exercitus*, quae fit, cum extenſis cornibus acies hoſtilis

hoſtilis in medio intercipitur. Π. 7, 1, 3. ἀπέκαμπτον εἰς κύκλωσιν, ὅπως ὥσπερ Γάμμα ἑκατέρωθεν τὴν ἑαυτῶν τάξιν ποιήσαντες, πάντοθεν ἅμα μάχοιντο. A. 1, 8, 17. E. 4, 2, 7. 12.

κυλινδεῖν, *voluere, deuoluere.* A. 4, 2, 2. ἐκυλίνδουν ὁλοτρόχους. §. 3. κυλινδοῦντες τοὺς λίθους. §. 13. 4, 7, 3. κυλινδοῦσι λίθους ὑπὲρ τῆς πέτρας. §. 4. De animantibus, A. 4, 8, 21. κάτω οἱ πολλοὶ ἐκυλινδοῦντο, ἄνω δὲ μόλις βάδην ἐπορεύοντο οἱ ἵπποι. De militibus celeriter fugientibus, A. 5, 3, 2. ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ, εἰς ὕλην — κυλινδούμενοι, *deuoluti, delati.* Cod. Pariſ. καλινδ. Cf. καλινδεῖσθαι.

κύλιξ, *calix, poculum.* Σ. 2, 26. ἢν ἡμῖν — μικραῖς κύλιξι ἐπιψεκάζωσιν. §. 27.

κυλίστρα, *volutabrum, locus vbi equus ſe volutat.* v. Poll. 1, 183. Iπ. 5, 3. ὅταν ἐπὶ κυλίστραν ἐξάγῃ (τὸν ἵππον).

Κυλλήνη, *Cyllene.* ¶ 1) Π. 7, 1, 21. Cyrus Aegyptiis donat πόλεις, αἳ ἔτι καὶ νῦν πόλεις Αἰγυπτίων καλοῦνται, Λάρισσάν τε καὶ Κυλλήνην παρὰ Κύμην πλησίον θαλάσσης. Cum Lariſſa et Cyme fuerint vrbes Aeolidis, nullum autem in Aeolide oppidum reperiatur, cui ſit nomen Κυλλήνη, Zeunio Xenophon ſcripſiſſe videbatur Καρήνην, quae fuit vrbs Myſiae ſ. Aeolidos. Sed v. infra Κύμη. ¶ 2) oppidum cum nauali in Elide. Steph. Byz: Κυλλήνη, ὄρος Ἀρκαδίας — ἔστι δὲ καὶ Ἠλείων ἐπίνειον Κυλλήνη. Cf. Strab. p. 337. et Pauſan. 6, 26. E. 3, 2, 20. 21. hanc Cyllenen dimittere liberam coguntur Elei in pace. 7, 4, 19.

κύμβαλον, *cymbalum.* Iπ. 1, 3. ὥσπερ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ ἡ κοίλη ὁπλή. Laudat hunc locum Pollux 1, 188. Et notum eſt equi epitheton *ſonipes.* Cf. Gesneri lexicon ruſticum in v. Solea. De ſonitu cymbali v. Wetſten. ad 1 Corinth. 13, 1. omninoque de cymbalis veterum libros tres edidit Fr. Adolp. Lampe, Trai. ad Rhen. 1703. 12.

Κύμη, *Cyme* ſ. *Cuma.* Steph. Byz. inter alia: Κύμη, πόλις Αἰολίδος πρὸ τῆς Λέσβου. Etiam Plin. H. N. 5, 30. de eadem Aeolide loquens coniungit Lariſſam, Cymen, Myrinam. Euſtath. ad Il. β, p. 300. ed. Rom. poſtquam fere

Digitized by Google

fere Stephanum exſcripſit, addit haec: ἔστι δὲ Φασὶ καὶ Κύμης Κυλλήνη. Π. 7, 1, 21. v. Κυλλήνη. E. 3, 4, 26. ὄντι αὐτῷ ἐν τῷ πεδίῳ τῷ ὑπὲρ Κύμης. Margg. Κώμης et Καυῆς.

κυναγωγὸς, *praefectus* ſ. *nutritor canum*. A Polluce 5, 17. refertur inter συνεργοὺς κυνηγέτου. K. 9, 2. ἔχοντα κυναγωγὸν τὰς κύνας. Videtur h. l. venator ipſe intelligi, niſi malis nomen κυναγ. omittendum ſtatuere.

κυνάριον, *catellus*. Thomae Magiſtro et Phrynicho non probum videtur hoc vocabulum, quippe qui malunt κυνίδιον. At v. interpp. ad Thom. Mag. cf. Wetſten. ad Matth. 15, 26. Π. 8, 4, 9. ἤν ποτε βούλῃ αὐτὴν Φιλῆσαι, προσάλλεσθαί σε δεήσει ὡς τὰ κυνάρια.

κυνηγεσία et

κυνηγέσιον, ¶ 1) *venatio*. K. 1, 5. ἐπιμέλεια ἡ ἐκ τῶν κυνῶν καὶ κυνηγεσιῶν. Sic §. 12. vbi tamen Steph. habet κυνηγεσίων. (v. omnino Zeun. ad 1, 2. qui hunc genitiuum ſemper ſcribi iubet κυνηγεσίων, non κυνηγεσιῶν, cum nominatiuus κυνηγεσία in Xenophonte non reperiatur.) 2, 2, ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ ἐπιτήδευμα τῶν κυνηγεσιῶν. 3, 3. §. 11. τοὺς ἐπιθυμοῦντας κυνηγεσίων. 4, 6. ἐὰν μὴ λίπωσι τὰ κυνηγέσια. 5, 34. τὰ περὶ κυνηγέσιον πάντα, *venationis ſtudium*, vel *inſtrumenta venatica*. 6, 2. ἐξάγειν αὐτὰς ἐπὶ τὰ κυνηγέσια, *venatum*. §. 1. ἐξιέναι ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον — πρὸς τὸ κυνηγέσιον σιγῇ προσιέναι. 7, 2. 6. 12, 1. 10. 13, 18. ¶ 2) *ars venatica*. K. 1, 2. ἐγένοντο αὐτῷ (Chironi) μαθηταὶ κυνηγεσιῶν τε (marg. Leuncl. κυνηγεσίων τε) καὶ ἑτέρων καλῶν. 2, 1. 12, 18. ¶ 3) *locus venationis*. K. 6, 4. εἰς κυνηγέσια μεταβάλλοντα ἄγειν, ἵνα ὦσιν ἔμπειροι κυνηγεσίων, αὐτῆς δὲ τῆς χώρας. §. 26. ἀπιέναι ἐκ τοῦ κυνηγεσίου. 7, 11. Poſſunt etiam fortaſſis quaedam huc referri ex nr. 1. vt K. 3, 3. 4, 6. ¶ 4) *praeda venatica*. K. 6, 12. συνιστάναι τὰς ἄρκυς — ἰέναι πρὸς τὴν ὑπαγωγὴν τοῦ κυνηγεσίου. Leuncl. *ad praedam in caſſes adducendam*. ¶ 5) *grex canum venaticarum*. Pollux 5, 17. καὶ ἡ τῶν κυνῶν δὲ ἀγωγή, κυνηγέσιον ὁμωνύμως τῷ ἔργῳ καλεῖται. K. 10, 4. ἐλθόντας οὐ ἂν οἴωνται εἶναι, ὑπάγειν τὸ κυνηγέσιον, λύσαντας μίαν. Leuncl. *adducere praedam venatu*.

Sed

Sed melius Omnibonus: *canum grege adducto.*

κυνηγετεῖν, *venari.* K. 5, 34. ἐν τοῖς ἔργοις κυνηγετοῦντα. Steph. in indice theſauri praefert formam κυνηγεῖν.

κυνηγέτης, *venator.* K. 6, 11. ab ἀρκυώρῳ diſtinguitur. Occurrit ſaepius, vt K. 4, 4. 5. 5, 25. 10, 5. 21. 12, 6.

κυνηγετικός, ſcil. λόγος, *liber de venatione quadrupedum, vbi inprimis canum vſus cernitur.* Ita recte Zeun. explicat inſcriptionem libri Xenophontei.

κυνήποδες, *calloſae crurum partes in equis, inter vngulam et ſuram,* a pedibus caninis ſic appellatae. Sic explicant Leuncl. atque Portus. Sed aliis, vt Zeunio, placet interpretatio Hieroclis et Apſyrti: σφυρά, *malleoli pedum.* Haynilch vertit: *die Köhde,* et Gail: *os ſeſamoïde,* Heubel: *Feſſelknochen.* Ιπ. 1, 4. τὰ ἀνωτέρω τῶν ὁπλῶν, κατωτέρω δὲ τῶν κυνηπόδων ὀστᾶ — ψιλοῖντο ἂν καὶ ἑλκοῖντο οἱ κυνήποδες. §. 15.

κυνίδιον, *catulus.* O. 13, 8. τὰ κυνίδια — πολλὰ μανθάνει. Cf. κυνάριον.

κυνικός, *caninus.* Π. 5, 2, 8. κεκινῆσθαι ὑπὸ τῶν βρωμάτων — κυνικὸν καὶ θηριῶδες δοκεῖ εἶναι. Margg. συϊκόν. Cf. Κυνίσκος.

Κυνίσκα, *Cyniſca,* ſoror Ageſilai. Αγ. 9, 6. Κυνίσκαν ἀδελφὴν πεῖσαι ἁρματροφεῖν.

Κυνίσκος, *Cyniſcus.* A. 7, 1, 8. videtur praefectus Lacedaemoniorum in Cherloneſo fuiſſe. In duobus codd. legitur Κυνικός.

κυνόδους, *dens caninus equi.* Ιπ. 6, 8. ἢν δὲ μηδὲ οὕτω δέχηται, πιεσάτω τὸ χεῖλος περὶ τῷ κυνόδοντι. Poll. 2, 91. οἱ δὲ ἑκατέρωθεν ἑκατέρᾳ τῇ σιαγόνι δύο (ὀδόντες, καλοῦνται) κυνόδοντες, διὰ τὴν ὀξύτητα, ὡς τοῖς τῶν κυνῶν προσεοικότες.

κυνοδρομεῖν, ¶ 1) *vna cum canibus currere atque perſequi.* K. 6, 17. κυνοδρομεῖν — κατὰ τὸν λαγώ. §. 18. 19. ἐὰν μὴ οἷός τ' ᾖ (venator) κυνοδρομῶν ἐπιγίγνεσθαι αὐταῖς. (Poll. 5, 85. venator dicitur ἐπιγιγνόμενος κυνοδρομῶν.) §. 22. Cf. Poll. 5, 65. et 78. et Spanhem. ad Callimach. h. in Dian. 106. ¶ 2) *canis inſtar inueſtigare.* Σ. 4, 63. ἐρῶντες ἐκυνοδρομοῦμεν ἀλλήλους ζητοῦντες. All. ἐκυνολογοῦμεν, quod eſt inuſitatum. cf. Bach. ad h. l.

κυνολογεῖν, v. κυνοδρομεῖν.

Κυνὸς

Κυνὸς κεφαλαί, v. in v. κύων.

κυνοῦχος, culeus s. *sacculus e corio vitulino* (ad retia includenda). Poll. 5, 31. κυνοῦχος, δέρμα μόσχειον, εἰς ὃ ἐντίθενται τὸ δίκτυον, τῷ σχήματι πεποιημένον ὥσπερ τὰ σύσπαστα βαλάντια. Hesych: κυνοῦχος· θυλάκιον, βαλλάντιον, ἢ μαρσίππιον. Herodianus grammaticus: τοὺς θυλάκους καὶ σάκτας ἔλεγον ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι· κυνούχους δὲ ὁ Ξενοφῶν ἐν τῷ Κυνηγετικῷ. De etymo nominis v. Casaub. ad Theophrast. charact. 18, 1. et quae Gailius p. 105. e Riuierii lexico MS. attulit. K. 2, 10. ἔσω δὲ καὶ ἐν ὅτῳ ἔσονται αἱ ἄρκυες καὶ τὰ δίκτυα ἐν ἑκατέροις, κυνοῦχος μόσχειος.

κυπαρίσσινος, *cupressinus.* A. 5, 3, 13. ξόανον κυπαρίσσινον Dianae. Fiebant autem imagines e cupressi ligno, quia est ἄσηπτον. v. Iunius de pictura vet. 3, 11. p. 278. sq.

Κύπριοι, *Cyprii.* Π. 1, 1, 4. parent Cyro. 6, 2, 5. adsunt Assyrio in auxilium. 7, 4, 1. adsunt Cyro contra Cares, et Cyrus eos liberali imperio habet.

Κύπρος, *Cyprus.* Π. 8, 6, 4. Cyrus nullum satrapam in hanc insulam mittit, quia se sponte cum eo iunxit. §. 10. et 8, 8, 1. Cyprus cum Aegypto est finis regni Cyri ad Occidentem. E. 5, 1, 28. rex Persarum in pace Antalcidae eam sibi vindicat. cf. Εὐαγόρας. Αθ. 2, 7. e Cypro delicias accipiunt Athenae.

κύπτειν, *incuruare se.* A. 4, 5, 22. κύψαντα — ῥοφοῦντα πιεῖν ὥσπερ βοῦν. All. ὑποκύψαντα, Hermogenes: ἐπικύψαντα. Απ. 3, 9, 7.

Κυρατάδας, *Cyratadas.* E. 1, 3, 10. 11. 13. Thebanorum Lacedaemoniis auxilio missorum praefectus, captus et Athenas missus inde aufugit. Steph. et all. Κοιρατ.

Κυρατάδης, *Cyratades.* A. 7, 1, 21 — 25. Thebanus, exercitui se offert ducem, et ab eo recipitur. Sed partim extis non addicentibus, partim inopia rerum, quas promiserat Graecis, dimittitur. In 2 codd. est Κοιρατάδης. Videtur idem esse qui Κυρατάδας.

Κυρεῖοι, *Cyriani,* i. e. *milites quos Cyrus minor e Graecis sibi legerat, et qui duce Xenophonte reuersi sunt.* v. Plutarch. T. I. p. 605. et T. II. p. 212. Suidas:

Suidas: Κύρειον ϛράτευμα — ἐϛὶ τὸ μετὰ Κύρου ἀναβεβηκὸς ἐπὶ Ξέρξην (leg. Ἀρταξέρξην) τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. cf. Harpocrat. in v. Κυρεῖον, et Phauorin. E. 3, 1, 4. nominantur σωθέντες οἱ ἀναβάντες μετὰ Κύρου. A. 1, 10, 1. τὸ Κυρεῖον ϛρατόπεδον, *Cyrianorum castra.* 7, 2, 4. περὶ τοῦ Κυρείου ϛρατεύματος. Paulo ante vocantur οἱ Κύρου ϛρατιῶται ὑπολελειμμένοι ἐν Βυζαντίῳ, quos Anaxibius, quanquam homo Graecus, vendere volebat. Aγ. 2, 11. τῶν Κυρείων τινές. Perperam alii: Κυριείων. E. 3, 2, 6. ὁ τῶν Κυρείων προεϛηκώς, i. e. Xenophon. §. 14. 3, 4, 20. Sed A. 3, 2, 10. οἱ Κυρεῖοι (all. κύριοι) distinguuntur a **Graecis**, atque adeo sunt barbari Cyrum iuuantes.

Κυρηναῖοι, *Cyrenaei.* Π. 6, 1, 16. Κῦρος — τὴν Κυρηναίων ἔτι νῦν οὖσαν ἁρματηλασίαν κατέλυσε. Dicitur etiam Λιβυκή.

κυρία, ¶ 1) *domina, quae satrapiam regit.* E. 3, 1, 10. ἐπεὶ κυρία τῆς χώρας ἐγένετο. ¶ 2) De animo, Π. 8, 7, 3. p. 547. εἰ μηδενὸς — αἱ ψυχαὶ post mortem κύριαι ἦσαν, *nihil sentirent.* Aπ. 1, 4, 9. ψυχὴν ἢ τοῦ σώματος κυρίαν ἐϛί, *corpus regit.*

Κύριβος, v. Κιριβός.

Κυρεῖοι, v. Κυρεῖοι.

κυριεύειν, *dominum esse, imperio tenere.* Aπ. 2, 6, 22. διὰ πολέμου κυριεύειν πάντων. 3, 5, 10. κυριεύοντας τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης.

Κυρικός, v. Κιριβός.

κύριος, ¶ 1) *dominus, possessor.* O. 9, 16. χρῆσθαι οὐδενὶ αὐτῶν (seruorum) ἔξεϛι, ὅτῳ ἂν μὴ διδῷ ὁ κύριος. Σ. 6, 1. vbi Zeun. recte intelligere videtur Syracusium, pueri illius et puellae dominum. c. gen. Π. 1, 6, 19. p. 84. τὸ μέρος ἔχειν — πάντων κύριοι εἶναι. 3, 3, 20. 4, 3, 3. E. 7, 3, 7. p. 476. κύριον αὐτὸν ποιῆσαι τῆς πόλεως. ¶ 2) *auctor et rector.* De diis, Aπ. 1, 4, 9. οὐ γὰρ ὁρῶ τοὺς κυρίους. c. gen. O. 5, 19. 6, 1. ¶ 3) *potestatem habens.* c. gen. Π. 8, 5, 11. τοὺς γεραιτέρους — οἵπερ τῶν μεγίϛων κύριοι εἰσί. Λ. 10, 2. θεὶς τοὺς γέροντας κυρίους τοῦ — ἀγῶνος, *dum dedit senibus potestatem certandi.* v. ἀγών. 13, 10. ϛρατοπεδεύεσθαι. τούτου μὲν κύριος βασιλεύς, καὶ τοῦ δεῖξαι. Ita editur e coniectura Stephani. **Editt.** vett. habent perperam Λυκοῦρ-

Λυκοῦργος pro κύριος, Zeun. vero ſequitur Caſtalionem, qui habet αὐτουργός. E. 2, 2, 11. οὐ γὰρ εἶναι κύριος ὧν ἐρωτῷτο — κείνους κυρίους εἰρήνης καὶ πολέμου. Sed §. 7. ſimpliciter κύριος eſt, *penes quem eſt pacis faciendae poteſtas.* c. inf. Λ. 2, 11. ἐποίησε τὸν παρόντα κύριον εἶναι καὶ ἐπιτάττειν. Paulo aliter 2, 2. κύριον ἐποίησε ἀθροίζειν, *poteſtatem dedit.* 4, 6. 8, 4. E. 2, 3, 20. τοὺς τριάκοντα κυρίους εἶναι θανατοῦν quos vellent. 7, 3, 7. p. 475. c. ὅς, E. 7, 3, 6. κυρίους οὕς τινας δεῖ ἀποθνήσκειν, καὶ οὕς τινας μή. Sic Cic. de Or. 2, 17. iudices vocat *dominos reorum.* Cf. αὐτοκράτωρ. ¶ 4) *qui poteſt.* c. inf. A. 5, 7, 16. οὐκ ἔσεσθε κύριοι οὔτ' ἀνελέσθαι πόλεμον — οὔτε καταλῦσαι. ¶ 5) *valens, auctoritatem habens.* E. 6, 5, 6. ὅ τι νικῴη ἐν τῷ κοινῷ, τοῦτο κύριον εἶναι τῶν πόλεων. Morus: *normae erit ciuitatibus ſingulis.* ¶ 6) *tutor, pater.* Ammon. p. 86. κύριος τῆς γυναικὸς, ὁ ἀνὴρ, καὶ υἱῶν ὁ πατήρ· δεσπότης δ' ἀργυρωνήτων. Ιπρ. 1, 11. τοὺς νέους εἰς ἐπιθυμίαν καθιστάναι τοῦ ἱππεύειν, τοὺς δὲ κυρίους αὐτῶν ἧττον ἀντιτείνοντας ἔχειν. §. 12. ſequitur τοὺς παῖδας αὐτῶν. ¶ 7) In var. lect. eſt κύριοι pro Κυρεῖοι. v. ibi.

Κῦρος, *Cyrus.* ¶ 1) maior. Π. 1, 2, 1. ſqq. eius natales et ingenium. 4, 1, 11. dicitur ἀπὸ θεῶν γεγονώς et 7, 2, 7. p. 419. ἐκ θεῶν γεγονώς, quod Hutch. in diſſ. I. p. 46. ſq. explicat *a Deo excitatus.* Sed Doruill. ad Charit. p. 510. ſq. rectius referre videtur eo, quod Perſae orti dicerentur a Perſeo, Iouis et Danaes filio, cui Perſen peperit Andromeda, neptis Beli, qui ab aliis putatur eſſe Sol, ab aliis Iupiter. v. Plutarch. in Artaxerxe p. 277. Relandi diſſ. de lingua Perſarum p. 166. 176. et Hutch. in indice. A. 1, 9, 1. vocatur Κῦρος ὁ ἀρχαῖος. Π. 1, 3, 1. ſqq. verſatur in Media apud Aſtyagem auum. 1, 4, 1. aequalium beneuolentiam ſibi conciliat. §. 2. auum colit inſigniter. §. 4. aemulatur praeſtantiores, et equitare diſcit. §. 5. ſqq. delectatur venatione. §. 16. ſqq. ſedecim fere annos natus ſpecimen artis imperatoriae edit contra Aſſyrios. §. 25 a Cambyſe patre reuocatur. 1, 5, 1. in Perſidem redit. §. 5. ſqq. auxilio

xilio mittitur cum exercitu in Mediam ad Cyaxarem auunculum contra Assyrios. 1, 6. cum patre differit de officio imperatoris. 2. 1, 4 — 6. orationem habet de nouis homotimis creandis. 2, 2. iucundos sermones agit in conuiuiis. 2, 3. hortatur suos ad fortitudinem. 2, 4, 1 — 5. non induit stolam Medicam a Cyaxare missam. §. 8 — 19. et 3, 1, 1. Armeniam subigit. 3, 1, 18. Armeniorum regem, quem ceperat, amicum reddit. 3, 2, 1. sqq. Chaldaeos sibi locios conciliat, Armeniis amicos. §. 13. ad Indorum regem mittit legatum de pecunia. 3, 3, 27. sq. Assyrios victos in castra fugat. 4, 1, 4. castra illa occupat. 4, 2, 1. sqq. Hyrcanii ad eum deficiunt. 4, 3, 3. sqq. equitatum apud Persas instituit. 5, 2. 1. ad Gobryam proficiscitur. 5, 2, 1. Assyriam denuo vastat. §. 4. pergit ad Babylonem. et Assyrium frustra ad pugnam prouocat. §. 15. Gadatae auxilium fert. §. 17. nominatim appellat duces. 5, 4, 4. Gadatam liberat. §. 12. cum Assyrio paciscitur de parcendo agricolis. §. 19. sqq. non Babylonem reducit exercitum, et in Assyriorum Medorumque finibus occupat tria castella. 5, 5, 1. sq. Cyaxarem arcessit, eique obuiam procedit. §. 4 — 12. inuidentem illum et iratum placat. 6, 1, 16. sq. nouos currus falcatos excogitat. et §. 27. rursus alios ad turres vehendas. 6, 2, 7. exercitus pauore correpti animos confirmat. §. 9. suadet vt quam celerrime pergant contra Croesum. §. 10. eius consilium de commeatu in iter parando. Cf. §. 11. 6, 3, 10. sua constituit et exercitum instruit. §. 11. obiectionibus suorum respondet, et ordines iis praescribit. 6, 4, 5. sacris peractis suos denuo hortatur. 7, 1, 1. quae arma habuerit. §. 6. suos hortatur et ordinat. §. 18. ab equo vulnerato excutitur. 7, 2, 1. capit Sardes et Croesum. §. 8. clementer hunc tractat. 7, 4, 9. subigit Phrygas, Cappadocas, Arabas, et Babylonem petit. 7, 5, §. 6. in entem fossam circa Babylonem ducit, et turres exstruit §. 7. sqq. Euphrate in illam fos-

fossam deriuato vrbem opprimit. §. 12. mortuos Babylone sepeliendi potestatem facit, et Babylonios arma deponere iubet. §. 20. ingreditur regiam, et eunuchos eligit corporis custodes. §. 24. etiam regiae custodes constituit, et vrbis praesidia. 8, 1, 3. sua cuique aulico munera destinat. §. 4. ipse vult suis esse virtutum exemplum. Cf. sequentia, vbi plura de eius institutis narrantur. §. 15. victos non seueris laboribus exercet. 8, 2, 1. sqq. tam humanitate, quam donis, vt ipse a suis ametur efficit. §. 9. amicos suos diuites thesaurum suum esse Croeso demonstrat. 8, 3, 1. pompam ducit e regia. §. 7. adoratur. 8, 5, 1 — 9. proficiscens in Persidem ad parentes, deuertitur apud Cyaxarem, cuius filiam (cf. §. 10. 13.) in matrimonium ducit. 8, 6, 1. satrapas mittit in prouincias. §. 9. equos per stationes disponit. §. 10. expeditionem suscipit ad mare rubrum et Aegyptum. 8, 7, 1. venit septimum in Persidem. (cf. Hutch. diss. 1. p. 52.) §. 3. de immortalitate animi aliisque rebus ad filios oratione habita moritur. 1, 1, 4. commemorantur populi, qui Cyro paruerunt. 8, 8, 1. regni eius fines describuntur. etc.

¶ 2) minor, Artaxerxis Mnemonis frater. A. 1, 1, 1. eius natales. §. 2. et E. 1, 4, 1. a patre Dario Notho in regionibus maritimis satrapa constituitur. A. 3, 1, 5. E. 1, 4, 2. sq. Lacedaemoniis contra Athenienses auxilium fert, horumque legatis insidias parat. E. 1, 5, 1 — 4. Lysandro nauarcho, Sardibus apud eum versanti, dat pecuniam in bellum. §. 5. Atheniensium legatos non admittit. 1, 6, 6. sq. Callicratidem, Lysandri successorem, spe vana differt, receptis a Lysandro pecuniis nondum expensis. §. 12. tandem Callicratidi pecunias dat. 2, 1, 5. post proelium ad Arginusas cum sociis Lacedaemoniorum Lysandrum nauarchum petit, qui tamen mittitur tantum vt ἐπιστολεύς. §. 6. interficit Autoboesacem et Mitraeum, quod obuio sibi manus non inuoluissent. §. 7 — 10. 2, 3, 6. Lysandro denuo pecuniam

am in naues dat, eidemque arcessitus a patre moriente omnia sua tradit. A. 1, 4, 12. ad patrem ducit secum milites Graecos comites, non pugnaturos. 1, 1, 3. 4. post patris mortem calumniante Tissapherne coniectus a fratre in carcerem, sed matre deprecante liberatus, hinc bellum aduersus fratrem parat. E. 3, 1, 1. petit auxilia a Lacedaemoniis, quorum opera Syennesin cohibet, ne se impediat bellum contra fratrem molientem. §. 2. eius regiones post Darii mortem Tissaphernes accipit. A. 1, 2, 1. et 3, 1, 7. initio itineris aduersus fratrem suscepti contra Pisidas se proficisci dicit. 1, 3, 20. sq. cum Graeci nollent contra regem, dicit se velle contra Abrocomam, hostem suum, et stipendium auget. (cf. 2, 3, 12.) 1, 4, 11. demum dicit, se contra regem proficisci. §. 15. ὅπως, inquit, ἐμὲ ἐπαινέσητε ἐμοὶ μελήσει, ἢ μηκέτι με Κῦρον νομίζετε. 1, 8. pugnam committit nudo capite, et a fratre, quem vulnerauerat, interficitur. 1, 10, 1. et 3, 1, 12. manus dextra et caput mortuo amputantur. Graeci, qui eum secuti erant, E. 3, 1, 4. vocantur οἱ ἀναβάντες μετὰ Κύρου. 3, 4, 2. τὸ μετὰ Κύρου ἀναβὰν στράτευμα. 6, 1, 4. p. 362. δυνάμεως τῆς μετὰ Κύρου ἀναβάσης. cf. Π. 8, 8, 2. et supra Κυρεῖοι. etc. A. 1, 2, 12. Cyrus consuesse dicitur cum Epyaxa. 1, 10, 2. duae eius pellices memorantur, et 2, 4, 13. eius et Artaxerxis νόθος ἀδελφός. 1, 9. eius ingenium et mores describuntur, cum magna laude, v. c. §. 1. ἀνὴρ τῶν μετὰ Κῦρον τὸν ἀρχαῖον βασιλικώτατός τε καὶ ἄρχειν ἀξιώτατος. Laudatur etiam eius in Xeniam et Pasionem clementia, 1, 4, 8. et liberalitas in Silanum, 1, 7, 14. Aliae eius laudes sunt 1, 2, 11. 6, 4, 5. O. 4, 16 — 25. vbi etiam βασιλεύς nominatur. v. βασιλεύς. Sed A. 2, 5, 11. dicitur ab Ariaeo fuisse regis seruus.

κυρτοῦν, *curuare*. Π. 7, 5, 6. οἱ Φοίνικες πιεζόμενοι ἄνω κυρτοῦνται. Ἀπ. 3, 10, 15. Ἱπ. 10, 4.

κυρτοῦσθαι, *incuruare se*. Ἱπ. 10, 3. τὸν αὐχένα διαίρειν, ἀπὸ δὲ τῆς κεφαλῆς κυρτοῦσθαι. Poll. 1, 211. κυρτοῦσθαι τὴν κεφαλήν.

κυφα-

κυφαγωγὸς, *cernuus.* Ιπ. 7, 10. κυφαγωγότερος ἵππος. Oppon. ἀνακεκυφώς. Ita enim emendant viri docti e Poll. 1, 197. pro κουφαγ. quanquam hoc Salmaſius e Xenophonte reſtitui vult in Polluce.

κύων, *canis.* Genere maſculino non minus quam feminino vtitur Xenophon, quanquam a poetis, inprimis Graecis, femellarum operam fideliorem exiſtimari ait Henr. Stephanus ſchediaſmm. April. I. p. 3. praeſertim cum de venatione agitur. v. Heinſ. ad Ouid. met. 8, 140. Rectius ſtatuiſſe videtur Spanhem. ad Callimach. h. in Dian. 102. et Atticos et Iones genus femininum adhibere, vbi de animalibus in vniuerſum loquuntur. Sic maſculinum eſt in his: Π. 2, 3, 5. p. 118. μάχην ἐπίσταται — ὁ κύων στόματι. 7, 5, 22. 8, 2, 3. τοῖς οἰκέταις σῖτον ἐπὶ τὴν αὑτοῦ τράπεζαν ἐπετίθετο, οἰόμενος ὥσπερ καὶ τοῖς κυσὶν (all. παισὶν) ἐμποιεῖν τινα καὶ τοῦτο εὔνοιαν. (Similis ſententia eſt A. 7, 2, 18.) A. 5, 8, 10. Αγ. 9, 6. κύνας πολλοὺς θηρευτὰς — τρέφοντα. E. 2, 4, 20. τοὺς δάκνοντας κύνας, vbi nomen κύνας, quod Fr. Portus primus addi iuſſit ob legem Solonis ap. Plutarch. c. 24. delendum eſſe oſtendit Morus, ſed Schneiderus recte τοὺς δ. κ. defendit. v. κλοιός. Απ. 2, 7, 13. 14. vbi eſt fabula de cane. 2, 9, 7. ὅταν νομεὺς ἀγαθὸν κύνα ἔχῃ. Ιππ. 4, 19. Femininum extat Π. 1, 6, 19. p. 80. κύνες αἳ τῇ ὀσμῇ αὐτὸν ἀνεύρισκον — ἄλλας κύνας ἐπιτετηδευμένας πρὸς τὸ κατὰ πόδας αἱρεῖν. 5, 5, 10. Απ. 3, 11, 8. 4, 1, 3. O. 5, 6. et in Cynegetico ſemper, vt 9, 1. 10, 1. niſi vbi ad genus reſpiciatur neceſſe eſt, vt 7, 2. ἄγειν πρὸς κύνας ἀγαθούς. Ambiguum eſt Π. 1, 4, 21. κύων γενναῖος, ἄπειρος. A. 5, 7, 16. λύσσα τις ὥσπερ κυσὶν ἐμπεπτώκει. Απ. 2, 8, 9. κύων ἐπὶ τοῖς προβάτοις ἐπιτήδειος. 2, 9, 2. O. 5, 5. K. 1, 5. Canum genera et vitia afferuntur K. 3. vt virtutes K. 4. et alia paſſim. Cf. ἀνακαλεῖν et διαφθείρειν.

Κυνὸς κεφαλαί, *Cynoscephalae.* Steph. Byz: Κυνὸς κεφαλαί, λόφος τῆς Θεσσαλίας — ἦν δὲ καὶ χωρίον Θηβῶν. Nempe fuerunt tumuli, capitum caninorum ſpeciem referentes

rentes. v. Plutarch. in Flaminino c. 8. qui describit tumulos Thessaliae. Sed in Xenophonte sunt Cynoscephalae Thebanae. Ay. 2, 22. ϛρατεύει ἐπὶ τὰς Θήβας — ὑπερβὰς τὰς Κυνὸς κεφαλάς. E. 5, 4, 15. εἰς Κυνὸς κεφαλὰς, οὔσας Θηβαίων. 6, 4. 5.

κώθων verti solet *ampulla*. Fuit *poculum fictile*, et proprie quidem Laconicum, *militare*, altius quam latius, in quo aqua impura, quam milites interdum bibere coguntur, minus esset conspicua, vnam ansam habens et ἄμβωνας, i. e. latera protuberantia, quibus aquae impurae sordes facile detinerentur v. Athenae. 11, 10. p. 483. ibique Casaub. p. 803. sq. Poll. 6, 96. Hesych. et Phauorin. in h. v. Bisetus ad Aristoph. ἱπ. 597. Π. 1, 2, 8. pueri Persarum dicuntur habere κώθωνα, ὡς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι. Patet igitur, hunc cothonem fuisse similem Laconico.

κωλῆ, *perna*. Phrynich. p. 26. κωλύφιον μὴ λέγε, κωλῆν δέ. Athenaeus 9, p. 368. καὶ κωλῆνα δὲ λέγουσι, καὶ κωλῆν. — ἀπὸ δὲ τοῦ κωλέα συνῃρημένον ἐϛὶν, ὡς συκέα συκῆ, λεοντέα λεοντῆ, κωλέα κωλῆ. — Ξενοφῶν κυνηγετικῷ, κωλῆν σαρκώδη, λαγόνας ὑγράς. Est haud dubie locus K. 5, 30. vbi tamen in omnibus ante Zeunium editionibus legitur κοίλην. Pollux 5, 69. vbi pleraque Xenophontis exscripsit, habet κωλῆνα σαρκώδη. Proprie quidem κωλῆν significare integrum membrum cuiuscunque victimae mactatae, sed deinde vsu loquendi factum esse, vt pernam suillam indicaret, ostendit Casaub. ad Athenae. l. l. p. 636. In loco Xenophontis est de *perna leporis*.

κωλύειν, ¶ 1) *prohibere, impedire*. c. gen. rei, Π. 2, 4, 17. p. 137. κωλύοιεν τῶν ἐξαγγελιῶν. Ay. 2, 2. et E. 4, 3, 2. ἐκώλυον τῆς πορείας αὐτόν. c. inf. Aπ. 2, 6, 26. οὐδεὶς κωλύει μεθ' οὗ ἂν τις βούληται — εὐεργετεῖν. c. τοῦ et inf. A. 1, 6, 2. εἶπε, ὅτι — κωλύσειε τοῦ καίειν ἐπιόντας. c. μὴ et inf. E. 3, 2, 16. ἐκώλυον (αὐτὸν) μὴ προσεύχεσθαι. c. acc. et inf. Π. 6, 2, 7. p. 366. ὑμᾶς βάλλοντες κωλύσουσιν — μάχεσθαι. Sic passiv. Π. 6, 3, 1. ὡς μὴ κωλύοιντο πορεύεσθαι. Aπ. 4, 5, 4. δοκοῦσιν οἱ ἀκρατεῖς

τεῖς κωλύεσθαι τὰ κάλλιστα πράττειν. it. omiſſo inf. Π. 5, 4, 12. ἦν καὶ δύνῃ κωλύειν, ὀλίγους τινὰς κωλύσεις, np. ἐργάζεσθαι τὴν γῆν. A. 7, 2, 8. οὔτε διαβαίνειν ἀσφαλὲς — τριήρεις ἔχοντος τοῦ κωλύσοντος. Intell. ἡμᾶς διαβαίνειν. Sic c. acc. perſ. E. 7, 5, 26. τοὺς ἱσταμένους οὐδέτεροι ἐκώλυον, np. ἵστασθαι. c. acc. rei, A. 4. 2, 15. ἐκώλυον τὰς παρόδους. Aπ. 4, 5, 4. δοκοῦσιν ἐκεῖνα κωλύεσθαι. §. 5. Variae formulae: a) οὐδὲν κωλύει, A. 4, 8, 4. in reſponſione: οὐδ. κωλ. ἔφη, ἀλλὰ διαλέγου, *per me tibi licet.* c inf. Π. 5, 5, 9. extr. ἀκοῦσαι οὐδ. κωλ. ſcil. ἐμέ. 7, 5, 21. δεσπότῃ πιστὸν ὄντα οὐδ. κωλ. πρωτεύειν, *is facile poteſt.* A. 4, 7, 4. ἣν τοὺς λίθους ἀναλώσουσιν — οὐδ. κωλύει (pro κωλύσει) παριέναι. Aπ. 4, 4, 23. K. 7, 9. Sic K. 6, 6. ἧττον κωλύει ἰέναι πρωΐ, *facilius fieri poteſt.* Zeun. ſcribi iubet κωλύεται, omisſo ἰέναι, quod fluxit ex ingenio Leunclauii. b) εἰ μή τι κωλύει, *ſi per te licet, ſi commode fieri poſſit.* v. Abreſch. dilucidd. Thucyd. 1, 72. A. 4, 8, 3. εἰ μή τι κωλύει, ἐθέλω. Cod. reg. habet κωλύοι. cf. ἀποκωλύειν et δαιμόνιον. E. 4, 5, 9. c) τί κωλύει; *quidni? quid obſtat quo minus?* Π. 8. 4, 6. ἐν τούτοις τί κωλύει αὐτὸν καὶ ἐμοῦ ἐμοὶ κρείττονα εἶναι; *quidni permittam?* A. 1, 3, 16. O. 2, 12. τί οὖν κωλύει καί σε ἐπίστασθαι, *quid obſtat quo minus ſcias.* Iερ. 9, 5. v. Albert. ad Act. 8, 36. d) τὸ κωλῦον. A. 4, 5, 16. σκέψασθαι τί εἴη τὸ κωλῦον in itinere, *quid impediat.* 4, 7, 3. ¶ 2) *coercere.* Π. 5, 1, 5. Φόβος καὶ νόμος ἱκανὸς ἔρωτα κωλύειν. Aπ. 1, 2, 59. 2, 6, 23. τὴν ὀργὴν κωλύειν εἰς τὸ μεταμελησόμενον προϊέναι, *iram coercere, ne eo progrediatur vt ipſos poeniteat.* ¶ 3) *arcere, abſtrahere, non admittere.* c. ἀπό. Π. 1, 3, 10. ἀπὸ σοῦ κωλύων, i. e. ab aditu ad te. 3, 3, 24. p. 192. ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν κωλῦσαι. Oppon. προτρέψαι. O. 12, 14. c. gen. E. 3, 2, 16. ἐκώλυον (Λακεδαιμονίους) καὶ τοῦ ἱππικοῦ καὶ τοῦ γυμνικοῦ ἀγῶνος. ¶ 4) *vetare* verbis. Σ. 7, 1. οἱ μὲν ἐκέλευον εἰκάζειν, οἱ δὲ ἐκώλυον. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. ἀποκωλύειν. v. ibi.

κώλυμα, *impedimentum, dif-*

Digitized by Google

difficultas. E. 7, 5, 12. διαβὰς, ὅπερ ἐδόκει τι ἔχειν κώλυμα.

κωλυτέον, coercere oportet. c. acc. Ἱερ. 8, 9. κωλυτέον τοὺς ὑβρίζειν βουλομένους.

κωλυτικὸς, vim impediendi habens, impediens. Απ. 4, 5, 7. τοῦ ἐπιμελεῖσθαι ὧν προσήκει οἴει τι κωλυτικώτερον ἀκρασίας. Sic Stobaeus, Steph. Welſ. et Erneſti. Vulgo erat λυτικώτερον. Contra Ἱερ. 9, 5. pro τὰ κωλυτικὰ e Stobaeo reſtituunt τὰ πολιτικὰ, vt Wellius.

κωμάζειν (cf. κῶμος), comiſſari. Π. 7, 5, 7. ἑορτὴν — ἐν ᾗ πάντες Βαβυλώνιοι ὅλην τὴν νύκτα πίνουσι καὶ κωμάζουσι.

κωμάρχης, vici ſ. pagi praefectus. Suidas explicat: ὁ τῶν πόλεων ἄρχων παρὰ Ξενοφῶντι. A. 4, 5, 9. πρὸς τὸν κωμάρχην συνεισέρχονται. §. 18. 20. 21. 22. 23. 24. 4, 6, 1. 2. Videtur autem hic κωμάρχης alius eſſe quam ἄρχων τῆς κώμης ταύτης 4, 5, 20.

κωμαστὴς, comiſſator. Cf. Poll. 9, 11. Π. 7, 5, 10. συνεβόων αὐτοῖς ὡς κωμασταὶ ὄντες καὶ αὐτοί. E. 5, 4, 7.

κώμη, vicus, pagus, oppidum. Π. 3, 3, 15. κώμας τε καὶ γεωλόφους. A. 4, 4, 5. στρατοπεδευομένων αὐτῶν γίνεται χιὼν — καὶ ἔδοξε διασκηνῆσαι κατὰ τὰς κώμας. Duo codd. χώρας. Perperam. Nam §. 9. eſt: πάλιν ἐδόκει διασκηνητέον εἶναι κατὰ τὰς κώμας. Saepius tamen confunditur c. χώρα. v. χώρα nr. 10. 4, 5, 20. E. 4, 1, 8. 4, 3, 15. 5, 2, 5. §. 7. ἔπεμπον αὐτοῖς οὐ καθ' ἕνα, ἀλλὰ κατὰ γνώμην (all. rectius κώμην) ἑκάστην ξεναγὸν ξυνεστρατεύοντο δὲ ἐκ τῶν κωμῶν. 6, 4, 18. Nempe muri Mantineae erant diruti. Ἱερ. 9, 7. ἆθλα προτιθείη κατ' ἀγροὺς καὶ κατὰ κώμας.

Κώμη, v. Κύμη.

κωμήτης, paganus, vici incola. A. 4, 5, 18. Suid. in v. κώμη· κωμῆται, οἱ τῆς κώμης οἰκήτορες.

κῶμος, ¶ 1) comiſſatio, compotatio poſt coenam plane immodica (Suid: κῶμος· μέθη), cum foedis cantilenis et turpibus ſaltationibus coniuncta, et ita laſciua, vt etiam extra domum vagarentur (Schol. Nicandr. ad alexipharmm. p. 68. τὴν μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως καταφορὰν κῶμον καλοῦσιν· ὅθεν καὶ κωμάζειν, τὸ ἐπιφοιτᾶν τοῖς κοιμωμένοις.), et

et noctu, coronis ornati, cum facibus, armis et instrumentis musicis conuenirent ad fores amicarum, ibique cantarent ac saltarent, quin etiam fores effringerent. v. Lamb. Bos exercitt. in N. T. p. 80. seqq. Chr. Theoph. Schwarzii diss. de comissationibus veterum, Altorf. 1744. 4. Perizon ad Aelian. V. H. 3, 3. et 13, 1. Π. 7, 5, 9. ἐν κώμῳ δοκεῖ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτὶ festo die. v. κωμάζειν. ¶ 2) *saltatio post coenam honestior.* Σ. 2, 1. ἔρχεταί τις circulator ἐπὶ κῶμον, *comissatum*, cum fidicina saltatrice et puero formoso citharoedo. Neque enim semper et solum κῶμον fuisse adolescentium discurrentium, ex hoc ipso loco ostendit Desid. Heraldus animaduerss. in Salmasii obseruatt. ad I. Att. et Rom. 6, 7. cf. Wesseling. ad Diodor. Sicul. T. II. p. 105.

κωμῳδεῖν, *in scena traducere, perstringere, exagitare.* Αϑ. 2, 18. κωμῳδεῖν τὸν δῆμον — ὁ κωμῳδούμενος — ὀλίγοι τῶν πενήτων κωμῳδοῦνται — τοὺς κωμῳδουμένους.

κωμῳδός, *histrio, comoediarum actor.* O. 3, 7. ἐπὶ τῶν κωμῳδῶν ϑέαν. §. 9. ϑεᾶ αὐτοὺς ὥσπερ τοὺς τραγῳδούς τε καὶ κωμῳδούς.

κώνειον, *cicuta.* Poll. 5, 132. τὸ κώνειον κατὰ ψύξιν ἀναιρεῖ. E. 2, 3, 24. Theramenes ἀποϑνήσκειν ἀναγκαζόμενος τὸ κώνειον ἔπιε. v. Sigism. Fr. Dresigii diss. de cicuta, Atheniensium poena publica, Lips. 1734. 4. et Foesii oeconom. Hippocrat.

κώπη, *remus.* A. 6, 4, 1. ἐστιν εἰς Ἡράκλειαν κώπαις ἡμέρας μάλα μακρᾶς πλοῦς. E. 5, 1, 8. 16. 6, 2, 15. τῇ κώπῃ τὸν πλοῦν ποιούμενος, *remigio, non velis.* Αϑ. 1, 19. ἐλαύνειν τῇ κώπῃ, *remigare* — κώπην λαβεῖν. Cf. παραγωγή.

Κῶς, *Cos,* Asiae insula. E. 1, 5, 1. ἐς Κῶ. Marg. Leuncl. Κῶν.

κωφὸς, *mutus* vel *surdus.* Π. 3, 1, 11. ὥσπερ ἄν τις τυφλοὺς ἢ κωφοὺς — ἐξαπατήσειεν. 7, 2, 7. p. 418. Croesi filius κωφὸς ὢν διετέλει. Gellius 5, 9. de eodem: „quum iam per aetatem fari posset, infans erat, et quum iam multum adoleuisset, item nihil fari quibat, mutus adeo et elinguis diu habitus est." Ab Herodoto 1, 34. idem dicitur κωφὸς, et

et c. 84. ἄφωνος, ſed c. 38. διεφθαρμένος τὴν ἀκοήν. ¶ 2) ὁ κωφὸς λιμὴν, *portus mutus*, E. 2, 4, 22. videri poſſit pene idem ſignificare quod ἁλίπεδον, quo nomine a nonnullis Piraeeum vocatum fuiſſe dicunt Harpocration et ex eo Suidas. Sed rectius fortaſſis intelligitur *pars Piraeei, in qua non auditur nauium aduenientium ſtrepitus*. v. Suid. et Phauorin. in v. κωφότερος τοῦ Τορωναίου λιμένος. Similiter Leuncl. in margine: fortaſſe, inquit, ſic dictus, quod tranquillus eſſet, quemadmodum Homerus κῦμα κωφὸν dixit pro fluctu ſine ſtrepitu.

GERAE,

TYPIS HALLERIIS.

Digitized by Google